v. 3 of 3

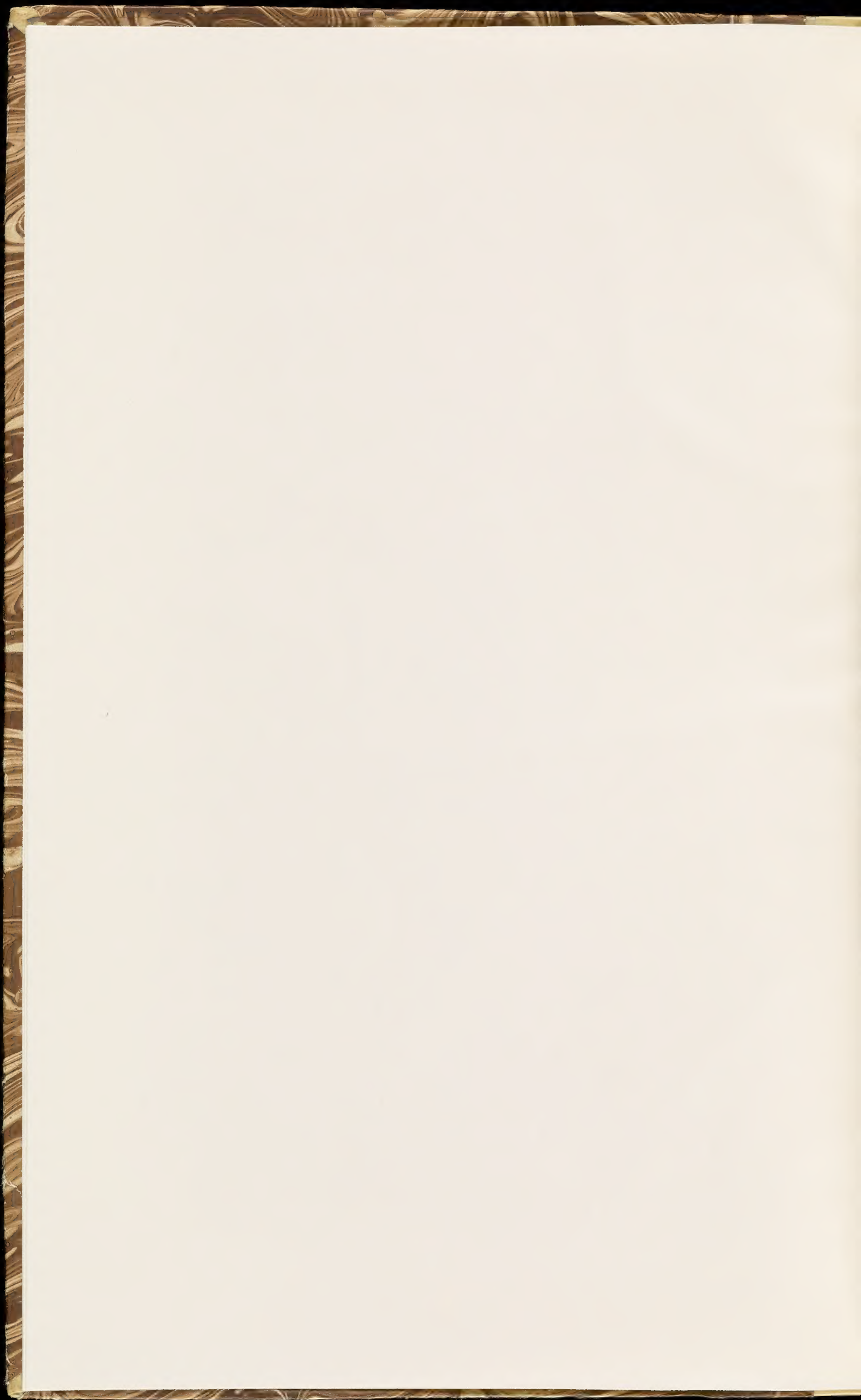

CORPUS
INSCRIPTIONUM GRAECARUM.

VOLUMEN TERTIUM.

CORPUS
INSCRIPTIONUM GRAECARUM.

AUCTORITATE ET IMPENSIS

ACADEMIAE LITTERARUM REGIAE BORUSSICAE

EX MATERIA COLLECTA

AB

AUGUSTO BOECKHIO

ACADEMIAE SOCIO

EDIDIT

IOANNES FRANZIUS.

VOLUMEN TERTIUM.

BEROLINI EX OFFICINA ACADEMICA.

VENDIT G. REIMERI LIBRARIA.

MDCCCLIII.

PRAEFATIO EDITORIS.

Posteaquam Boeckhius, auctor et conditor huius operis, volumina duo absolvit, quorum prius anno saeculi nostri vicesimo octavo, alterum quadragesimo secundo evulgatum esse constat, id mihi honoris datum est ab Academia regia scientiarum, ut non solum socius laboris Boeckhio sed etiam proximus ei successor in hoc opere continuando existerem. Itaque tradita mihi anno MDCCCXXXVIII. materia inscriptionum a Boeckhio collecta ita usus sum, ut digererem, augerem, illustrarem. Quo in negotio versanti mihi, quum tertii voluminis fasciculum primum anno quadragesimo quinto, secundum quadragesimo octavo, tertium quinquagesimo edidissem, nunc quartum ultimumque fasciculum, quo tertium hoc volumen absolvitur, evulgare contigit, longe citius defuncturo, si per operas preli licuisset. Fuerunt enim qui crederent opus tot annis paratum inchoatumque a Boeckhio iam brevi tempore a me posse profligari atque ad finem perduci, nescio quam me operam rati praestare. Nam etsi Boeckhius in praefatione volumini secundo praemissa de munere socii successorisque sui diserte monuit, tamen reperti sunt qui me pridem composita et elaborata in lucem emittere arbitrarentur. Quorum ex numero Letronnius fuit, vir immortalis, qui in Diario eruditorum m. Iulio a. MDCCCXLV. de primo fasciculo huius voluminis verba faciens ita: „*c'est Mr. J. Franz, qui a terminé ce fascicule, d'après les matériaux élaborés par Mr. Boeckh*", et paulo post de titulo n. 3884. de quo olim fuit quum aliter statuebam, haec subiecit: „*et Mr. Boeckh, qui a reproduit récemment l'inscription, s'est rangé de notre avis; car retranchant la ligne, qu'on avait ajoutée, il dit: fieri tamen potuit ut Eumenenses cognomento* Σεβαστηνοὶ *aucti certe in sua urbe aliquando sese ferrent* Σεβαστηνούς *pro* Εὐμενεῖς Σεβαστηνούς". Falso utrumque. Neque enim *elaboratam* a Boeckhio materiam edidi, et quae verba illi tribuit Letronnius, mea sunt.

Atque initio quidem qua ratione collecta materia sit inscriptionum, Boeckhius exposuit in praefatione volumini primo praemissa p. IX sq. Qui quum in adornandis inscriptionibus ordinem adoptare constituisset a geographia petitum (vide l. c. p. XII sq.), princeps ei cura fuit, ut totam molem inscriptionum per longam annorum seriem a se et ab amicis ex sexcentis libris variisque schedis collectarum secundum patriam digereret. Qua in re quum fieri non posset, quin tituli sat multi quo pertinerent incertum esset, alios ad certos locos revocavit, alios quorum patria indagari nequit, ad partem inscriptionibus incertorum locorum reservatam seposuit. Et loci quidem incerti aut regiones sunt aut oppida in certis quibusdam regionibus constituta: unde inscriptionum aliae ad certam quidem regionem revocari poterant, aliae eaeque longe plurimae ne ad regionem quidem; hinc et Boeckhius posthac titulos aliquot locorum in Graecia incertorum Vol. II. n. 1936-1949. et ego locorum in Aegypto incertorum Vol. III. n. 4959-4978. composuimus. Hac demum opera absoluta et mole inscriptionum in eum quem diximus ordinem redacta ad condendum opus licuit accedere: quo negotio quam praeclare functus sit Boeckhius, non meum est dicere. Itaque materia inscriptionum anno MDCCCXXXVIII. mihi tradita fundus est collectionis Boeckhianae post absoluta volumina duo priora redundans schedasque exhibens, quibus continentur inscriptiones a Boeckhio amicisque usque ad annum MDCCCXXXVIII. collectae quum earum regionum, quarum tituli ex instituto (vide Praefat. ad Vol. I. p. XIII sq.) insequentibus voluminibus relicti erant, utcunque ad ordinem geographicum dispositae, tum locorum incertorum, adiectis inscriptionibus aliquot Christianis et titulis suspectis. Hae schedae prorsus rudes erant nullo commentario instructae, nisi quod praeter notationem singulis inscriptionibus additam librorum vel schedarum, unde desumptae erant, hinc inde appicta erat nota ex libris illis schedisve decerpta aut correctio. Ex his autem notis vel correctionibus si quid est quod in ordinem verborum recepi aut cuius rationem habendam esse intellexi, significari a me solet religiosissime; id quod feci ad n. 3915. 3936. 3945. 3950. 4000. 4070. 4169. 4321. *b.* 4335. 4342. 4342. *b.* 4367. *k.* 4621. Ita factum est, ut, in interpretando contextu titulorum aut in constituenda lectione, quantum schedis Boeckhianis debeam in vulgus constet vel incuriosioribus: quantum autem collectionem Boeckhianam ope librorum recentiorum vel schedarum auxerim et inter edendos fasciculos singulos et ad praeparandam materiam supplementorum, nec mea interest scire alios et dicere

supervacaneum videtur. Ceterum schedas Boeckhianas omnes, postquam usus sum, in scriniis soleo reponere, quo etiam in posterum inspiciendi facultas sit. Quod si Boeckhius in praefatione volumini secundo praemissa dixit non plane se deserturum esse opus per longam annorum seriem paratum, inchoatum, profligatum, vir egregius putandus est significare voluisse consilium singulas plagulas madidas operis inspiciendi a typotheta exhibendas emendantibus: cui rei etiam nunc quotiescunque tempus suppetit vacare solet eadem diligentia, qua eum olim amici adiuverunt plagulas voluminum a se editorum emendantem. Qua occasione si quid meis accesserit observationis vel incrementi, id in ordinem verborum ita recepi, ut, quae Boeckhio debentur, candide profiterer. Haec igitur ut in fronte huius praefationis exponerem, non solum incuria fecit doctorum quorundam, sed etiam honor Boeckhio debitus, qui et ipse didicit suum cuique tribuere neque opus continuandum reliquit alienae laudis appetenti.

Inscriptionum in hoc volumine tractatarum diversa facies comparanti ea, quae volumine primo et secundo continentur. In illis enim maior et argumentorum varietas et rerum ubertas, in hoc paucis exceptis non admodum vetusta materia atque etiam misella ut plurimum suppellex, eo ingratior, quod nihilo minore sollertia opus erat interpretaturo vel emendaturo, quam si fructuosam laetamque speciem haberet.

In ordinandis titulis hinc inde difficultates et dubitationes occurrunt, quae retractationi ansam praebeant. Ita inscriptiones n. 3926. 4533. 4534. 5749. tit. *b.* una cum aliis, quas seposui, differre in partem inscriptionum incertorum locorum debebam. Et huius quidem incuriae bis poenas dedi, sero comperto titulos n. 4683. *b.* 4469. ad sectionem tertiam inscriptionum Italiae pertinere (vide Addenda). Similemque titulum Boeckhius Vol. II. n. 3763. si usus esset Hagenbuchii Epistt. epigrr., libro nunc demum in bibliothecam regiam illato, cognovisset ad inscriptiones Neapolis reiiciendum esse. Verum in ordinanda huiusmodi materia non semper nostra culpa est, si quid contra votum ceciderit. Nam ut Boeckhius olim Vol. I. quas inscriptiones n. 202-206. dedit, postea vidit pertinere ad Tenias (Vol. II. n. 2329.), ita etiam mihi accidit, inscriptiones Siciliae componenti, ut titulos ansis diotarum impressos non ita ut par erat digesserim. Nam quae de his inscriptionibus vasorum fictilium disputavimus, ut nunc plurima retractanda sint, effecit Stoddarti industria, qui largam copiam huiusmodi suppellectilis Alexandriae repertam laudabili studio collegit atque edidit Transactions of the Roy. Society of literature Series II. Vol. III. p. 111-127. Titulos is ex ansis diotarum Alexandriae inventis plus trecentos quinquaginta in lucem protraxit, longe maximam partem exemplaria titulorum, qui ex Sicilia reportati sunt, insignita illa magistratuum mensiumque nominibus. Accedunt alia exempla nuper Athenis reperta, quorum copiam nobis fecerunt Stephanus Cumanudes et Georgius Finlay, qui praeterea schedas Benthyli nobiscum communicavit. Similia sed pauciora habeo ex schedis Aschikii per Sarmatiam reperta. Itaque quum olim cognito proventu agri Siciliensis inducti essemus, ut diotas illas omnes, Gelae Rhodiorum coloniae tribueremus, factum est, ut iam amplius dubitari non possit quin Rhodo ipsa metropoli oriundae merito putentur. Et in eam sententiam disputavit etiam Ludolfus Stephanius, qui quum alios huius generis titulos per Siciliam collectos ipse transcripsit tum accuratius de sigillis symbolisque eorum exposuit Indice scholarum in Universitate litterarum Caesarea Dorpatensi per semestre alterum a. MDCCCXLVIII. habendarum. Cuius viri docti ut laudandum studium est, ita Stoddarti inventum comprobavit sententiam. Quis enim est, qui post exemplaria plus ducenta Alexandria reportata non ad Rhodum potius commercio florentissimam quam ad eius coloniam supellectilem illam referendam esse arbitretur? Haec quum ita sint, copia horum titulorum undique nunc abundanter affluente visum est totam materiam hoc loco denuo pertractare, subiectis tabulis inscriptionum huius generis in Sicilia, Sarmatia, Alexandriae, Athenis repertarum.

Ex ansis vasorum fictilium sat multis hodie constat certa quaedam genera huius supellectilis, ut diotas, publica auctoritate solita esse signari sive eo consilio, ut per mercatores iis utentes pecunia rediret in aerarium, sive quo declararetur vasa ita signata ad mensuram iustam esse exacta. Utrumque consilium veteres hac in re secutos esse bene coniicit Stephanius l. c. statuens priorem opinionem adiuvari, quum lateribus Graecorum, in quibus similes tituli, tum pilis plumbeis ad filum recipiendum perforatis iisque talibus, qualibus hodie portitores utantur (conf. Vol. I. n. 547.): alteram autem adstrui posse ex eo, quod constat veteres mensurae maximam curam habuisse atque etiam Athenis mensuras privatorum publico signo esse notatas (conf. Vol. I. n. 123.). Vasorum igitur fictilium publica auctoritate signatorum duo distingui genera possunt. Alterum est eorum, quorum ex inscriptionibus vel notis symbolisque coniectura fieri de patria eorum potest aut certa aut probabilis, alterum eorum, in quibus id commode fieri nequit. Ex priore genere colligi licet veteres in vasis signandis eandem fere atque in nummis rationem esse secutos. Haec autem ratio ut in nummis alia apud alias gentes fuit, ita etiam in vasis signandis apud alias gentes aliam fuisse et consentaneum est et experientia docet. Ad antiquissimam formam notationis haud dubie pertinet nomen populi simpliciter impressum: cuius generis exemplum pretiosum ex ansa vasis in Sicilia reperta Stephanius edidit hoc ΝΟΙϘΑΠ i. e. *Παρίων*, unde patet, vas cuius haec inscriptio fuit, ex insula Paro oriundum esse. Huic nuper accessit alterum, in insula quadam reperta prope Peparethum (vide Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 146.) cum inscriptione

ΙΚΙΟΝ i. e. Ἰκίων, pertinens ad insulam Icum, quae una ex Sciatho, Peparetho, aliis memoratur ap. Strab. IX. p. 436. Eodemque referri possunt nomine Μαμερτίνων insignia (n. 5622. 5679.). Addita deinceps anni designatio, impresso nomine archontis, eponymi et alius magistratus, vel magistratus alicuius simplex mentio, ut animadvertimus in ansis vasorum fictilium, quae Cnidiis debentur et Thasiis. Et Cnidiarum quidem inscriptionum qualis ratio sit, docent exempla in tabula II. composita. Habes anni designationem ἐπὶ δαμιουργοῦ τοῦ δεῖνος (n. 79. 103.) vel ἐπὶ τοῦ δεῖνος simpliciter: accedit nomen alius personae, secundo casu, aliquoties primo (n. 16. 40. 63. 130. 145.) positum: denique populi nomen, quod ubi decurtatum non est, fere vetusta orthographia scriptum ΚΝΙΔΙΟΝ habetur licet titulis aetate Alexandri M. non superioribus. Anni designationem intercidisse consentaneum est in iis titulis, in quibus solum nomen alterius personae vel huius et populi apparet. Ac similiter statuendum, ubi omissum populi nomen est. Alterius autem personae nomine significari videtur magistratus figlinis praepositus, cuius cura sigillum impressum est. Cuius loco aliquoties duo signantur nomina aut copula καὶ coniuncta aut nulla interiecta copula, eademque varietate casuum, quae in simplici nomine apparet personae alterius (n. 7. 96. 97. 98. 102. 110. 129. 131. 132. 152.). Utcunque statueris de hac duplici designatione magistratuum, diversa a magistratu Cnidio est dignitas eius, qui ter nominatur (n. 52. 149. 176.), φρουράρχου. Quem, quum tituli hi Cnidii omnes aetate Alexandri M. recentiores videantur esse, coniicias aliquando a Ptolemaeis Cnido ad tempus impositum id auctoritatis habuisse, ut loco magistratus Cnidii signandis vasis nomen imponeret suum. In quo missam facimus coniecturam Rangabis, qui ex aliquot manubriis Cnidiorum nomine insignibus in Attica repertis argumentum adstrui posse putabat, quod fidem faciat Cnidiam olim figlinam in Attica obtinuisse (Annal. Instit. arch. Rom. Vol. XXI. 1849. p. 172.). Simplicior causa videtur esse titulorum Thasiorum (vide tab. III.): in quibus praeter nomen populi solum magistratus cuiusdam nomen comparet primo casu positum, prorsus ut in vasculo Cretensi, cuius ansae Alexandriae repertae impressum legitur ΣΩΣΟΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙ i. e. Σῶσος. Ἱεραπυτνί(ων). Vid. Stodd. l. c. p. 126. Accedunt praeterea in his manubriis vasorum Cnidiorum Thasiorumque signa sive symbola, quae partim ad civitates ipsas pertinentes partim ad magistratus, etiam ex nummis Cnidiorum et Thasiorum innotuerunt, si non omnia at plurima: in Cnidiis caput bovis, leonis pars anterior, caduceus, ancora et delphinus, stella, diota, tridens, uva, flos, Medusa; in Thasiis cornucopiae, piscis, uva. Unde videndum ne ex tabula IV. in qua titulos composui eos, qui ad certam omnes patriam revocari vix possunt, huc referendi sint tituli aliquot, et Cnidii sint n. 21. 22. 23. 58. 59. Thasii n. 41. 42. 80. 85. 128. 135. 136. 137. 178. Ac si licet ex nominibus coniecturam facere, dixeris Cnidios esse titulos tab. II. n. 7. 8. (coll. tab. II. n. 21.), 21. (coll. tab. II. 80. *b*.), 10. (coll. tab. II. 25.), 15. (coll. tab. II. 64. 65. 103.), 28. (coll. tab. II. 88.), 39. (coll. tab. II. 99.), 170. (coll. tab. II. 130.); itemque ob duplicis magistratus designationem in Cnidiis obviam etiam tab. IV. n. 12. 45. 46. 47. 121. 171. 199. Paulo diversa forma est titulorum diotis iis impressorum, quas nunc Rhodias appellare non dubitamus (vide tab. I.). Habes ibi nunc anni designationem ex magistratu eponymo, qui est sacerdos Rhodiis, ἐπὶ τοῦ δεῖνος vel ἐπ' ἱερέως τοῦ δεῖνος (semel ἐφ' ἱερέως τοῦ δεῖνος, semel etiam, ut videtur, ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἱέρευς), subiecto nomine mensis casu secundo, nunc nomen personae alterius positum casu secundo, raro casu primo, praemisso vel subiecto nomine mensis, nunc post anni mensisque notationem impressum nomen alterius: quam ultimam formam perfectam et primariam esse ex iis fragmentis diotarum colligi potest, in quibus aut alteri manubrio impressa sunt omnia (tab. I. n. 72. 277. 370. 447.), aut utraque ansa servata est, quarum in altera est annus designatus et mensis, in altera nomen additum personae alterius (n. 333. 388.). Indeque recte Stephanius coniicere videtur, quum multi tituli sint, in quibus annos tantum indicatos videamus, horum supplementa illos esse, quibus mensis nomen alteriusque personae contineatur, ac rursus eos titulos, quibus simplex nomen personae casu secundo vel primo proditum sit, esse supplementa eorum, qui annum et mensem exhibeant. Adde quod, quum etiam tituli habeantur annum designatum nomenque personae alterius praestantes (n. 297. 331. 381.), nomen mensis in altera ansa scriptum fuisse videtur, unde reperti tituli sunt solum mensis nomen exhibentes (n. 483. 484. 485. 486.). Neque enim, ubi mensis indicatus est cum nomine personae alterius, probabile est anni designationem omissam fuisse, neque, ubi annus nomenque alterius personae designata sunt, mensis. Iam, ut de personis videamus, primum de magistratu eponymo constat, in quo vox ἱερέως brevitatis causa ut plurimum omittitur, non secus ac δαμιουργοῦ in titulis Cnidiis. De altera persona dubium non est quin in Rhodiis similiter sit statuendum atque in Cnidiis. Nam quod olim his nominibus significari figuli aestimabantur, id Stephanius bene monuit improbabile esse in titulis auctoritate publica compositis, in quibus magistratus potius, cui muneris aliquid traditum sit, exponi nomen, quam opificis consentaneum sit. Quam in sententiam etiam aliud afferri potest indicium ex collocatione titulorum petitum. Nam quum interdum inter anni et mensis designationem nomen illud alterius personae locum habeat, ut colligi licet ex n. 149. 155. 243. 288. 310. 317-327. 360. 427. 464. 465. 475. itemque ex n. 297. 331. 381. prorsus incredibile est, eo nomine figulum posse intelligi. Immo magistratum esse unice verum est: cuius quum ex tempore dependeat auctoritas, nomen fere secundo casu positum est. Iam, quod Boeckhius Vol. II. ad n. 1865. de lateribus Corcyraeis monuit, annum indicari etiam ita posse, ut solum nomen magistratus nudo geni-

tivo proferatur, id in his titulis vasorum Rhodiorum locum non habere vidit Stephanius: etsi is quo iure dixerit etiam in titulis laterum Corcyraeorum, in quibus praepositionem ἐπὶ expressam habeamus, non annum sed curam magistratus designatam esse, ipse viderit. Nam quod idem dicit aliud esse magistratus nomen temporis indicandi causa ponere, aliud eius curam atque auctoritatem testificari, ita verum est, ut tamen inficias ire non queas, formula ἐπὶ τοῦ δεῖνος annum et tempus indicari, atque etiam in nudo genitivo tempus posse intelligi: siquidem nomen magistratus secundo casu positum est, omissa indicatione dignitatis eius utpote aliunde notae: quam eum dignitatem ad tempus habere sponte patet. Itaque si statuimus in his titulis Rhodiis, sicut in Cnidiis, nomen nudo genitivo positum ad magistratum pertinere diversa ab eponymi auctoritate praeditum, tamen notio temporis non omnino exulare putanda est. Neque obstat nominativus casus aliquoties pro genitivo positus, ut n. 22. 30. 209. 210. 243. 244. 297. 321. 325. 331. 406. Nam quum casus utriusque usus qui dicitur absolutus sit, alterum pro altero adhiberi posse facile intelligitur. Unde etiam in vasis Panathenaicis habetur: Ἄρχιππος ἄρχων. Ἡγησίας ἄρχων. Θεόφραστος ἄρχων. Κηφισόδωρος ἄρχων. Quae casuum permutatio si in archontum designatione admissa est vasa fictilia signantibus, multo minus offendet in designatione aliorum magistratuum. Et quemadmodum nominativus casus pro genitivo apparet in his manubriis Rhodiis, ita videre est etiam in nummis Rhodiorum. Menstruum (ἐπιμήνιον) autem magistratum illum fuisse colligi potest ex mensis commemoratione, quae frequentissime habetur ante designationem magistratus illius et post designationem anni: quemadmodum in decretis factum videmus, ut Vol. II. n. 3656. ἐπ' ἱερέως Ἀρατοφάνευς, Σμινθίου, πρυτανεύοντος - - - post annum citatur mensis et prytanis, magistratus menstruus. Constat autem Rhodi magistratus ex parte semestres fuisse (vide Paulsen. Descr. Rhodi p. 55.), ex parte menstruos (Cic. de rep. III, 35. cf. Ross. Hellen. I, 2. p. 101.). Quod ad dignitatem huius magistratus attinet, cuius nomini haud raro ἐπίσημον διακριτικὸν sive symbolum, ut cornucopiae et globuli (n. 28. 29.), caduceus (n. 203. 254. 258. 259.), stella (n. 193. 197. 438.), asterisci (n. 125.), corona oleaginea (n. 462.), mus (n. 394.), aut praemissum reperitur aut appositum, videtur utique is esse, cui custodia figlinarum commissa erat, simili ille in figlinis munere fungens, ut magistratus nummarii in re nummaria, qui pariter nummis imponere nomina sua solebant, adiectis aliquando symbolis, de quibus exposuit Cavedonius Osservaz. sopra le antiche monete di Atene, Mod. 1856. Symbola autem quae in his titulis impressa cernuntur ad civitatem ipsam pertinentia, eorum celeberrimum est balaustium, insigne Rhodiorum, ut constat ex nummis. Quo inprimis argumento usus Stephanius diotas eo symbolo praeditas ad insulam Rhodum referendas censuit. Idem perstringens alias civitates, quae in nummis balaustium usurpant, ut Cythnum et eum, cuius inscriptio parum diserta traditur (Eckhel. Doctr. numm. II. p. 81. Mionnet. Suppl. III. p. 173. n. 1117-1122.), nummum a Mionneto Suppl. VI. p. 608. n. 333. descriptum scite ad Astyra oppidum in Rhodia, ut videtur, Chersonneso ad montem Phoenicem situm Rhodiisque ipsis subiectum rettulit, ex eoque verba Steph. Byz. v. Ἄστυρα (ἔστι καὶ πόλις Φοινίκης κατὰ Ῥόδον) aliter tentata ab Holstenio correxit: ἔστι καὶ πόλις ἐπὶ Φοίνικι κατὰ Ῥόδον, satis probabiliter. Nam et mons Phoenix e regione insulae Rhodi situs commemoratur ab ipso Stephano v. Φοινίκη (cf. Strab. XIV. p. 652.), et signa nummorum huius oppidi pleraque congruunt cum Rhodiis. Praeter balaustium apparet caput radiatum Solis, non minus illud frequens in nummis Rhodiorum. Rarius obvia sunt flos (fortasse rosa), ut n. 228. 348. vel sertum florum, ut n. 244. Ex siglis semel animadvertimus litteram T n. 438. Nomina propria Rhodia esse vel olim monui p. 676. *a.* quum aliter statuebam de origine horum vasorum fictilium. Et nomina quidem sacerdotum eponymorum quum ad personas ex historia Rhodiorum notas revocare conatus sit Stoddartus, etsi eius vestigia in tam lubrica via non premenda putamus, tamen non sine probabilitate quadam aliquis dixerit Aratophanem, qui memoratur in decreto Vol. II. n. 3656. et Damaenetum alio decreto laudatum ibid. n. 2525. *b.* eosdem esse sacerdotes, qui memorantur in ansis n. 87. 88. et 183-190. et quem habemus eponymum Pratophanem n. 387. 388. 389. eundem intelligi posse in titulo Vol. II. n. 2905. *E.* 5. 6. Inscriptiones n. 3656. 2525. *b.* 2905. ex secundo et primo ante Christum natum saeculo sunt, atque in ea saecula plerique omnes tituli diotarum Rhodiarum incidere videntur. Sunt circiter centum diversa nomina eponymorum, quae efficiunt centum annos: quorum quot ex eodem sint saeculo quibusve intervallis singuli singulos sese excipiant, exputari nunc non posse sponte patet. Quod autem Stoddartus vetustissimos titulos annis a. Chr. 304. 303. assignat, recentissimos usque ad tempora Vespasiani detrudit, nullo dictum idoneo argumento videtur. Nam nec nomina nauarchorum Rhodiorum, Damophili, Menedami, Amylae bello contra Antigonum gesto commemorata (Diod. Sic. XX, 93.) quidquam testantur, et quorum titulorum scriptura aetatem Romanam prodere videtur ut n. 41. 56. 104. 244. 257. 310. 322. 374. 405. 411. ii commode vel primo ante Chr. saeculo tribui possunt vel initio primi post Chr. saeculi in monumentis praesertim prope Asianis (conf. Elem. epigr. Graec. p. 232.). Et qui plurima exempla horum titulorum per Siciliam repertorum ipse vidit Stephanius, negavit se vidisse ullum quod speciem prae se ferret aetatis Augusto Imp. recentioris: reperiri quidem in ansis diotarum titulos quum Graecos tum Latinos (conf. n. 5455. 5456. *b.* 61. Add. 5751. 24.) quos etiam recentioris esse aetatis ex hac vel illa re appareat: sed hos aliam prae se ferre naturam viderique esse titulos officinarum vel figulorum non ex publica auctoritate sed pro arbitrio nomina imprimentium sua. In quo

tamen cautio adhibenda; nam extant utique ansae vasorum ex aetate Imperatorum, quibus publica auctoritate impressa sunt nomina: quo pertinent tituli Cretenses a Stoddarto Alexandria reportati (vide Stodd. l. c. p. 126. n. 327. 328. 329.): quamquam quod ille inscriptionem ЄΥΚΥ quae ex ansa vasis enotatur, ad nummum Hadriani (ЄΥΤΥΧЄϹΤΑΤΟϹΚΥΖΙΚΗΝΩΝ, vid. Mionnet. Suppl. V, 318.) revocavit, ingeniosius quam verius dictum videtur. Superest ut de mensibus videamus. In quibus quem olim (p. 677. *a.*) desideravi Diosthyum, in tribus exemplaribus nunc proditus est (n. 250. 310. 339.), ita ut menses calendarii Rhodiorum nunc noti sint omnes. De ordine autem mensium non magis hodie constat quam antehac. Stoddartus quidem hanc tabulam concinnavit:

1. Θεσμοφόριος . . .	23. Sept.	7. Θευδαίσιος	19. Mart.
2. Διόσθυος	23. Oct.	8. Δάλιος	18. April.
3. Ἀγριάνιος	21. Nov.	9. Ὑακίνθιος	17. Maii
4. Πεδαγείτνυος . . .	21. Dec.	10. Σμίνθιος	16. Iun.
5. Βαδρόμιος	19. Ian.	11. Καρνεῖος	15. Iul.
6. Ἀρταμίτιος . . .	18. Febr.	12. Πάναμος	14. Aug.
		Πάναμος δεύτερος.	

Haec tabula etsi habet quo se commendet, tamen inesse videntur quae non satis tuta sint, ut dispositio Pedagitnyi et Theudaesii. Hinc ratione habita eorum, quae de his duobus mensibus etiam apud Coos obviis p. 677. *a.* monuimus, videndum ne consecutio mensium ita se habeat:

1. Θεσμοφόριος	semestre prius	Octobris	7. Ἀρταμίτιος	semestre alterum	Aprilis
2. Δάλιος		Novembris	8. Πεδαγείτνυος		Maius
3. Διόσθυος		Decembris	9. Βαδρόμιος		Iunius
4. Ἀγριάνιος		Ianuarius	10. Ὑακίνθιος		Iulius
5. Θευδαίσιος		Februarius	11. Καρνεῖος		Augustus
6. Σμίνθιος		Martius	12. Πάναμος		Septembris.

Numerum maiorem ansarum nominibus mensium Ἀγριανίου, Ἀρταμιτίου, Δαλίου, Ὑακινθίου, Πανάμου insignium Stoddartus ad praeceptum Plinii H. N. XXXV, 49. et Vitruvii II, 3. de vasis lateribusque per vernum et auctumnale tempus conficiendis revocabat. Nescio quam vere. Certe si exempla supersunt, quibus quinquagies fere nomina Ἀγριανίου, Ἀρταμιτίου, Δαλίου, Πανάμου, quadragies Ὑακινθίου, vicies Θεσμοφορίου, decies sexies Βαδρομίου, Καρνείου, Σμινθίου, ter Πεδαγειτνύου, Διοσθύου, bis Θευδαισίου, imposita redeunt, non consentaneum videtur esse inde nos de ordine mensium coniecturam facere; nam cum nullus mensium duodecim non memoratus sit in his titulis, apparet quovis mense diotas esse confectas.

Sed haec hactenus. Itaque si tituli a Stoddarto traditi prius innotuissent, omnes illas inscriptiones ex ansis diotarum per Siciliam repertis desumptas ita disposuissem, ut exemptas ex parte inscriptiones Siciliae complectente alias ad Rhodias, alias ad Cnidias, reliquas ad titulos incertorum locorum referrem. Ex quibus tab. IV. compositis quantum supellectilis debeatur Rhodiis, diiudicari ex titulis ipsis non potest. Ansas bipenni ornatas, ut tab. IV. n. 102. 132. 133. Stephanius coniicit ad urbem quandam pertinere Lyciae, cuius nummis hoc signum impositum est. Ceterum memorabilia vestigia sunt nominum muliebrium ansis vasorum impressorum, ut Διοκλείας tab. IV. n. 43. 44. Θεανοῦς n. 84. Τιμοῦς n. 189 - 192.

TAB. I. RHODIORUM.

1.	ἐπὶ Ἀ	Ὑακινθίου.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 2. Add.
2.		Ἀγριανίου. Ἀγαθοκλεῦς.	ibid. n. 5653.
3.		Ἀρταμιτίου. Ἀγαθοκλεῦς.	Olbiae: p. 676. *b.*
4.		Ἀρταμιτίου. Ἀγαθοκλεῦς.	Alexandriae: Stodd. n. 5.
5.		Ὑακινθίου. Ἀγαθοκλεῦς.	in Sicilia: n. 5502.
6.		- - - - Ἀγαθοκλεῦς.	ibid. n. 5653.
7.		Ἀγαθοκλεῦς.	ibid. n. 5386. 5472. 5503.
8.		Ἀγαθοκλεῦς.	Alexandriae: Stodd. n. 4.
9.	ἐπὶ Ἀγελάου.	Πανάμου δευτέρου.	in Sicilia: n. 5654.
10.	ἐπὶ Ἀ[γ]εμάχου.	Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 50.
11.	ἐπὶ Ἀ[γ]εμάχου.	Καρνείου.	ibid. n. 51.
12.	ἐπὶ Ἀ[γ]εμάχου.		in Sicilia: n. 5456. *b.* 11. Add.
13.	ἐπὶ Ἀγεστράτου.	Δαλίου.	ibid. n. 5477.
14.	ἐπὶ Ἀγεστράτου.	Θεσμοφορίου.	ibid. n. 5375.
15.		Ἀ[γ]ησάρχου.	Alexandriae: Stodd. n. 52.
16.	ἐπὶ Ἀγοράνακτος.	Ἀρταμιτίου.	in Sicilia: n. 5513.
17.	ἐπὶ Ἀγοράνακτος.	Ὑακινθίου.	ibid. n. 5513.
18.	ἐπὶ Ἀγοράνακτος.		ibid. n. 5456. *b.* 6. Add.
19.		Ἀγοράνακτος. Ἀρταμιτίου.	Olbiae: p. 676. *b.*

20.		ʼΑγοράνακτος. Δαλίου.	Alexandriae: Stodd. n. 7.
21.		ʼΑγοράνακτος. Πανάμου.	ibid. n. 6.
22.	ἐπὶ ʼΑθανοδότου.	Βαδρομίου. ʼΑντίμαχος.	in Sicilia: Campanari Vasi fittili Rom. 1836. p. 62.
23.	ἐπὶ ʼΑθανοδότου.	ʼΑγριανίου.	ibid. n. 5481. 5654. b.
24.	ἐπὶ ʼΑθανοδότου.	ʼΑγριανίου.	Alexandriae: Stodd. n. 95.
25.	ἐπὶ ʼΑθανοδότου.	Δαλίου.	ibid. Stodd. n. 94.
26.	ἐπὶ ʼΑθανοδότου.	Θεσμοφορίου.	in Sicilia: n. 5504.
27.	ἐπὶ ʼΑθανοδότου.		ibid. n. 5456. b. 1. Add.
28.		ʼΑθανοδότου. corn. cop. et glob.	ibid. n. 5503. b. 5654. e.
29.		ʼΑθανοδότου. cornu copiae.	Alexandriae: Stodd. n. 93.
30.		ʼΑθανόδοτος.	in Sicilia: Minervini Bullett. Nap. IV. p. 20.
31.	ἐπὶ Αἰν		ibid. n. 5456. b. 4. Add.
32.	ἐπὶ Αἰνησιδάμου.	Βαδρομίου.	ibid. n. 5376.
33.	ἐπὶ Αἰνησιδάμου.	ʽΥακινθίου.	ibid. Birch. in Gerhardi Diar. arch. 1847. 1. p. 10.
34.	ἐπὶ Αἰνησιδάμου.		ibid. n. 5619. b.
35.	ἐπὶ Αἰνήτορος.	Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 1.
36.	ἐπὶ [Α]ἰν[ή]τορος.	Βαδρομίου.	in Sicilia: n. 5525.
37.	ἐπὶ Αἰνήτορος.		ibid. n. 5751. 1.
38.	ἐπὶ [Α]ἰν[ή]τορος.		ibid. n. 5525.
39.	ἐπὶ Αἰσχίνα.	Δαλίου.	Alexandriae: Stodd. n. 2. Inest Є et C.
40.	ἐπὶ Αἰσχί[να].		in Sicilia: n. 5456. b. 3. Add.
41.	ἐπὶ ʼΑλεξάνδρου.	Θεσμοφορίου. balaustium.	Alexandriae: Stodd. n. 11. Script. a recta ad sinistram. Inest Sigma lunatum.
42.	ἐπὶ ʼΑλεξάνδρου.	Πανάμου.	in Sicilia: n. 5456. b. 5. Add.
43.		ʼΑγριανίου. ʼΑλεξάνδρου.	Alexandriae: Stodd. n. 10.
44.		ʼΑλεξάνδρου. balaustium.	in Sicilia: n. 5387.
45.		ʼΑλεξάνδρου.	Alexandriae: Stodd. n. 8.
46.		ʼΑλ[ε]ξάνδ[ρου]. balaustium.	ibid. n. 9. Scriptura a recta ad sinistram.
47.		ʼΑλέξανδρος.	in Sicilia: n. 5387. Inest Sigma lunatum.
48.	ἐπὶ ʼΑλεξιάδα.	ʼΑρταμιτίου.	ibid. n. 5751. 2.
49.	ἐπὶ ʼΑλεξιάδα.	Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 12.
50.	ἐπὶ ʼΑλεξιμάχου.	ʼΑγριανίου.	in Sicilia: n. 5751. 3.
51.	ἐπὶ ʼΑλεξιμάχου.	ʼΑρταμιτίου.	ibid. n. 5377. c. 5508.
52.	ἐπὶ ʼΑλεξιμάχου.	Βαδρομίου.	ibid. n. 5655.
53.	ἐπὶ ʼΑλεξιμάχου.	ʽΥακινθίου.	ibid. n. 5377. b.
54.	ἐπὶ ʼΑλεξιμάχου.	Δαλίου. balaustium.	Alexandriae: Stodd. n. 13.
55.	ἐπὶ ʼΑλεξιμάχου.	Δαλίου.	ibid. n. 14.
56.	[ἐπʼ ἱ]ερ[έως] ʼΑναξάνδρου.	Σμινθί[ου]. balaustium.	ibid. n. 19. Scriptura a recta ad sinistram. Inest Є et C.
57.	ἐπὶ ʼΑναξάνδρου.	ʼΑγριανίου.	ibid. n. 18.
58.	ἐπὶ ʼΑναξάνδρου.	Δαλίου.	ibid. n. 17.
59.	ἐπὶ ʼΑναξάνδρου.	[Θεσμο]φορίου.	ibid. n. 16.
60.	ἐπὶ ʼΑν[α]ξάνδ[ρου.		Athenis: ex schedis Steph. Cumanudis.
61.	ἐπὶ ʼΑναξιβούλου.	ʼΑγριανίου.	Alexandriae: Stodd. n. 20.
62.	ἐπὶ ʼΑναξιβούλου.	ʼΑ . . . ου (i. e. ʼΑγριανίου aut ʼΑρταμιτίου).	ibid. n. 22.
63.	ἐπὶ ʼΑναξιβούλου.	Δαλίου.	in Sicilia: n. 5377. d.
64.	ἐπ[ὶ ʼΑν]αξιβούλου.	Θευδαισ[ίου].	Alexandriae: Stodd. n. 21.
65.	ἐπὶ ʼΑναξιβούλου.	Θεσμοφορίου.	in Sicilia: n. 5456. b. 7. Add.
66.	ἐπʼ ἱ[ερέω]ς ʼΑναξιμάχου.	ʼΑρτ[αμιτ]ίου.	Alexandriae: Stodd. n. 23.
67.	ἐπʼ ἱερέως ʼΑνδ[ρία.	Δ]α[λ]ίου. balaustium.	ibid. n. 28.
68.	ἐπὶ ʼΑνδρία.	ʼΑγριανίου.	ibid. n. 26.
69.	ἐπὶ ʼΑνδρία.	ʼΑρταμιτίου.	ibid. n. 25.
70.	ἐπὶ ʼΑνδρία.	Βαδρομίου.	ibid. n. 24.
71.	ἐπὶ ʼΑνδρία.	[Πα]νάμου. balaustium.	ibid. n. 27.
72.	ἐπὶ ʼΑ]ν[δ]ρία.	. . . . . Π[ανά]μου. balaustium.	Athenis: ex schedis Steph. Cumanudis.
73.	ἐπὶ ʼΑνδρομάχου.	ʽΥακινθίου.	Alexandriae: Stodd. n. 30.
74.	ἐπὶ ʼΑνδρονίκου.	Βαδρομίου.	ibid. n. 34.
75.	ἐπὶ ʼΑνδρονίκου.	Θεσμοφορίου. balaustium.	ibid. n. 33.
76.	ἐπὶ ʼΑνδρονείκου.	Θεσ[μο]φορίου. caput Solis rad.	ibid. n. 32.
77.	ἐπὶ ʼΑ[ν]δρο[ν]ί[κου].	Καρ[νεί]ου.	ibid. n. 36.

78.	ἐπ[ὶ Ἀ]νδ[ρο]νίκου.	Ὑα[κι]νθίου.	Alexandriae: Stodd. n. 35.
79.		Ἀνδρονίκου.	ibid. n. 31.
80.		Ἀνδρ[ον]ίκου.	ibid. n. 29.
81.		Ἀντιμάχου.	ibid. n. 37.
82.		Ἀντιμάχου.	in Sicilia: n. 5676.
83.	ἐπὶ Ἀντιπάτρου.	Ἀγριανίου.	Alexandriae: Stodd. n. 38.
84.		Πεδ(αγειτνύου). Ἀντι(πάτρου)?	ibid. n. 213. Scriptura a recta ad sinistram.
85.	ἐπὶ Ἀρ	Ὑακινθίου.	in Sicilia: n. 5659. *c.*
86.	ἐπὶ Ἀρα	Καρνείου.	ibid. n. 5656.
87.	ἐπὶ Ἀρατοφάνευς.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5751. 31.
88.	ἐπὶ Ἀρατοφάνευς.	Δαλίου.	ibid. n. 5668.
89.	ἐπὶ Ἀ[ρισ]ταγόρα.	Βαδρομίου.	Alexandriae: Stodd. n. 54.
90.	ἐπὶ Ἀριστάνακτος.	[Ἀγρ]ια[νί]ου.	ibid. n. 56.
91.	ἐπὶ Ἀριστάνακτος.		ibid. n. 55.
92.	ἐπὶ Ἀριστα[ί]ου.	Βαδρομίου.	ibid. n. 53.
93.	ἐπὶ Ἀριστείδα.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 60.
94.	ἐπὶ Ἀρι[στ]είδα.	Βαδρομίου.	ibid. n. 63.
95.	ἐπὶ Ἀριστείδα.	Δαλίου.	ibid. n. 59.
96.	ἐπὶ Ἀριστείδα.	Πανάμου.	in Sicilia: n. 5591. *b.*
97.	ἐπὶ Ἀριστείδα.	Ὑακινθίου. balaustium.	Alexandriae: Stodd. n. 62.
98.	ἐπὶ [Ἀ]ριστείδα.	Ὑακινθίου.	ibid. n. 61.
99.	ἐπὶ Ἀριστείδα.	caput Solis radiatum.	ibid. n. 58.
100.		Ἀγριανίου. Ἀριστείδα.	in Sicilia: n. 5508. *b.*
101.		Ἀγριανίου. Ἀριστείδα.	Olbiae: p. 676. *b.*
102.	ἐπὶ Ἀριστέ[ο]ς.		in Sicilia: n. 5456. *b.* 9. Add.
103.		Ἀριστίωνος.	ibid. n. 5456. *b.* 36. Add.
104.		Ἀριστίωνος.	Olbiae: Jen. Litt.-Zeit. 1842. n. 180. Inest **C.**
105.	ἐπὶ Ἀριστογείτου.	Ἀγριανίου.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 8. Add.
106.	ἐπὶ Ἀριστογείτου.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 5492. *b.* 2. Add.
107.	ἐπὶ Ἀριστογείτου.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5377. *e.*
108.	ἐπὶ Ἀριστογείτου.	Δαλίου.	ibid. n. 4578. 5751. *b.*
109.	ἐπὶ Ἀριστο]γεί[το]υ.	Δαλίου.	Alexandriae: Stodd. n. 71.
110.	ἐπὶ Ἀριστογείτου.	Σμινθίου.	ibid. n. 72.
111.	ἐπὶ Ἀριστογείτου.	Ὑακινθίου.	ibid. n. 73.
112.	ἐπὶ Ἀριστογένευς.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 68.
113.	ἐπὶ Ἀριστογένευς.	Βαδρομίου.	ibid. n. 69.
114.	ἐπὶ] Ἀριστογέν[ε]υς.	Δαλίου. balaustium.	ibid. n. 70.
115.	ἐπὶ Ἀριστογένευς.		Athenis: ex schedis Steph. Cumanudis.
116.	ἐπὶ Ἀριστοδάμου.	Δαλίου.	Alexandriae: Stodd. n. 66.
117.	ἐπὶ Ἀριστοδάμου.	Θεσμοφορίου.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 10. Add.
118.	ἐπὶ Ἀριστοδάμου.	Σμινθίου.	ibid. n. 5619. *c.*
119.	ἐπὶ Ἀριστοδάμου.	Ὑακινθίου.	Alexandriae: Stodd. n. 67.
120.		Ἀριστοκλεῦς. balaustium.	ibid. n. 64.
121.		Ἀριστοκλεῦς. balaustium.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 18. Add.
122.		Ἀριστοκλεῦς.	ibid. n. 5676. *b.*
123.		Ἀριστοκράτευς.	ibid. n. 5548.
124.		Ἀριστοκράτ[ευς].	ibid. n. 5676. *b.*
125.		Ἀριστοκράτ[ευς]. asteriscus.	Alexandriae: Stodd. n. 65.
126.		Ἀριστοκράτευς.	Olbiae: Vol. II. n. 2085. *m.*
127.	ἐπὶ Ἀριστομάχου.	Ἀγριανίου.	in Sicilia: n. 5592. *b.* 3. Add.
128.	ἐπὶ Ἀριστομάχου.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5479.
129.	ἐπὶ Ἀριστομάχου.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5480.
130.	ἐπὶ Ἀριστομάχου.	Καρνείου.	ibid. n. 5751. 7.
131.	ἐπὶ Ἀριστομάχου.	Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 77.
132.	ἐπὶ Ἀριστομάχου.	Ὑακινθίου. balaustium.	ibid. n. 76.
133.	ἐπ' ἱερέως Ἀριστομάχου.	Σμινθίου.	ibid. n. 75.
134.		Ἀριστομάχου. caput Solis radiat.	ibid. n. 74.
135.	ἐπὶ Ἀριστοπόλιο[ς].		ibid. n. 82.
136.	ἐπὶ Ἀ[ρι]σ[το]φάνευς.	Δαλίου.	ibid. n. 3.
137.		Ἀριστοφάνευς. Σμινθίου.	in Sicilia: n. 5657. *b.*

b 2

138.	ἐπὶ Ἀρίστωνος.	Ἀγριανίου.	in Sicilia: n. 5509.
139.	ἐπὶ Ἀρίστωνος.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5751. 8.
140.	ἐπ]ὶ Ἀρίσ[τ]ωνος.	[Ἀ]γρι[ανίου].	Alexandriae: Stodd. n. 80.
141.	ἐπ' ἱερέως Ἀρίστωνος.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 81.
142.	ἐπὶ Ἀρίστωνος.	Ὑακιν[ϑ]ί[ου]. balaustium.	ibid. n. 79.
143.		Ἀρίστωνος.	ibid. n. 78.
144.	ἐπὶ Ἀρισ[τρ]άτου.	Δαλ[ίου].	ibid. n. 85.
145.	ἐ[πὶ] Ἀρισ[τράτ]ου.	Καρνείου.	ibid. n. 84.
146.	ἐπὶ Ἀριστράτο[υ].	Σμινϑίο[υ] (ΖΜΙΝΘΙΟΣ). bal.	ibid. n. 83.
147.	ἐ]πὶ Ἀρ[νι]βίου.	Δαλίου.	ibid. n. 87.
148.	ἐπὶ Ἀρνιβίου.	Ὑακινϑίου.	ibid. n. 86.
149.		Ἁρ[π]άκου? Δαλίου.	ibid. n. 153.
150.	ἐπ' ἱερέως Ἁρποκράτου.	Ὑακινϑίου. balaustium.	ibid. n. 154.
151.	ἐπὶ Ἀρστιπόλιος.	Πανάμου δευτέρου.	in Sicilia: n. 5658.
152.	ἐπὶ Ἀρχ....	Καρνείου.	ibid. n. 5659. *b.*
153.	ἐπὶ Ἀρχεμβρότου.	Δαλίου.	Alexandriae: Stodd. n. 42.
154.	ἐπὶ Ἀ[ρχ]εμβρό[του.	Πα]νάμου.	ibid. n. 44.
155.		Ἀρχεμβρότου. Ὑα[κινϑίου].	ibid. n. 43.
156.	ἐπὶ Ἀρχιδάμου.	Ἀρταμιτίου.	in Sicilia: n. 5556. 5659.
157.	ἐπὶ Ἀρχιδάμου.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5510.
158.	ἐπὶ Ἀρχιδάμου.	[Ἀ]γ[ρι]ανίου.	Alexandriae: Stodd. n. 45.
159.	ἐπὶ Ἀρχιδάμου.	Θεσμοφορίου.	Athenis: ex schedis Benthyli.
160.	ἐπὶ Ἀρχιδάμου.	Πανάμου.	in Sicilia: n. 5511.
161.	ἐπὶ Ἀρχίλα.	- - - -	ibid. n. 5751. 9.
162.	ἐπὶ Ἀρχιλαΐδα.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 5751. 10.
163.	ἐπὶ Ἀρχιλαΐδα.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5545.
164.	ἐπὶ Ἀρχιλαΐδα.	Καρνείου.	ibid. n. 5378.
165.	ἐπὶ Ἀρχιλαΐδα.	[Δα]λίου. balaustium.	Alexandriae: Stodd. n. 46.
166.	ἐπὶ Ἀρ[χι]λαΐδα.	[Δα]λίου. balaustium.	ibid. n. 89.
167.	ἐπ[ὶ Ἀρχιλαΐ]δα?	Ἀγριαν[ί]ου.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
168.	ἐπὶ Ἀρχίνου.	Ἀγριανίου.	Alexandriae: Stodd. n. 47.
169.	ἐπ' ἱερέως Ἀρχίνου.	Σμινϑίου.	ibid. n. 48.
170.	ἐπὶ Ἀρχοκράτευς.	Πανάμου.	in Sicilia: n. 5512.
171.	ἐπὶ Ἀρχοκράτευς.	Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 49.
172.	ἐπὶ Ἀρχοκράτευς.		in Sicilia: n. 5619.
173.	ἐπὶ Ἀστυμήδευς.	Βαδ[ρομίου].	Alexandriae: Stodd. n. 92.
174.	ἐπὶ Ἀστυμήδευς.	Ὑακινϑίου.	ibid. n. 91.
175.		Ὑακινϑίου. Ἀτ....	in Sicilia: n. 5675. *c.*
176.	ἐπὶ Αὐτοκράτευς.	Πανάμου. balaustium.	ibid. n. 5456. *b.* 12. Add.
177.	ἐπὶ Αὐτοκράτευς.	Βαδρομίου.	Alexandriae: Stodd. n. 99.
178.	ἐπὶ Αὐτοκράτευς.	Δαλίου.	ibid. n. 98.
179.	ἐπὶ Αὐτοκράτευς.	Ὑακινϑ[ίου]. balaustium.	ibid. n. 100.
180.	ἐπὶ Αὐτοκράτε[υς].	Πεδαγειτνύ[ου].	ibid. n. 101.
181.		Αὐτοκράτευς. balaustium.	ibid. n. 97.
182.	ἐπὶ Γόργωνος.	Πανάμου.	ibid. n. 152.
183.	ἐπὶ Δαμαινέτου.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 124.
184.	ἐπὶ Δαμαινέτου.	Δαλίου. balaustium.	in Sicilia: n. 5492. *b.* 4. Add.
185.	ἐπὶ Δαμαινέτου.	Πανάμου.	ibid. n. 5379.
186.	ἐπὶ Δαμαινέτου.	[Π]α[ν]ά[μ]ου. balaustium.	ibid. n. 5492. *b.* 5. Add.
187.	ἐπὶ Δαμαινέτου.	Πανάμου.	ibid. n. 5661. *b.*
188.	ἐπὶ Δαμ[αι]ν[έ]του.	Πανάμου.	ibid. n. 5661. 5751. 35.
189.	ἐπ' ἱερέως Δαμαινέτου.	Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 125.
190.	ἐπὶ Δα[μ]αινέτου.	Πεδ[α]γειτν[ύ]ου.	Olbiae: Bull. de l'Acad. de St. Petersb. Cl. hist. T. III. p. 352. C. I. Vol. II. n. 2085. *d.*
191.	ἐπὶ Δαμοϑέμιος.		in Sicilia: n. 5379. *b.* 5379. *c.*
192.	ἐπὶ Δαμοϑέμιος.	balaustium.	ibid. n. 5456. *b.* 13. Add. et 5661. *c.*
193.	ἐπὶ Δαμοϑέμιος.	stella.	Olbiae: Vol. II. p. 1000. *a.* III. p. 676. *b.*
194.	ἐπὶ Δαμοκλεῦς.	Ἀγριανίου.	in Sicilia: n. 5514.
195.	ἐπὶ Δαμοκλεῦς.	Βαδρομίου.	ibid. n. 5456. *b.* 15. Add.
196.	ἐπὶ Δαμοκλεῦς.	Ὑακινϑίου.	ibid. n. 5456. *b.* 14. Add. et n. 5439.

197.	ἐπὶ Δαμο[κράτευς.	Ἀρταμ]ι[τ]ίου. stella.	Athenis: ex schedis Finlay.
198.	ἐπὶ Δαμοκράτευς.		in Sicilia: n. 5482.
199.		Δαμοκράτευς.	ibid. n. 5440.
200.		Δαμοκράτευς.	ibid. n. 5751. 22.
201.		Δαμοκράτευς.	Olbiae: Vol. II. p. 1000. III. p. 676. *b.*
202.		Δα[μοκρ]άτευς. balaustium.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
203.		Δαμοκράτευς. caduceus.	Alexandriae: Stodd. n. 127.
204.		Δαμοκράτευς. balaustium.	ibid. n. 128.
205.		Δαμοκράτ[ευς.] caput Solis radiat.	ibid. n. 129.
206.		Δαμοφίλου. balaustium.	ibid. n. 130.
207.	ἐπὶ Δορκυλίδα.	Πανάμου δευτ(έρου).	ibid. n. 138.
208.	ἐπ' ἱερέως Δορκυλίδα.		in Sicilia: n. 5483.
209.		Πανάμου. Ἐπίγονος.	ibid. n. 5456. *b.* 29. Add. et 5751. 14.
210.		Ἐπίγονος.	Athenis: ex schedis Finlay.
211.	ἐπὶ Ἑστ[ιαίου].	Δαλ[ίου].	Alexandriae: Stodd. n. 142.
212.	ἐπὶ Ἑ]σ[τι]α[ί]ου.	Δα[λί]ου.	Olbiae: Jen. Litt.-Zeit. 1842. n. 180.
213.		Ἑ[σ]τ[ι]αίου.	Alexandriae: Stodd. n. 143.
214.	ἐπὶ Εὐάνορος.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 149.
215.	ἐπὶ Εὐάνορος.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 150.
216.	ἐπὶ Εὐδάμου.	Καρνείου.	in Sicilia: n. 5380.
217.	ἐπὶ Εὐδάμου.	Πανάμου.	ibid. n. 5380.
218.	ἐπὶ Εὐδάμου.	Ὑακινθίου.	ibid. n. 5748. *b.*
219.	ἐπὶ Εὐκράτευς.	Ἀγριανίου.	ibid. apud Avolium.
220.	ἐπὶ Εὐκράτευς.	Σμιν[θί]ου.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
221.	ἐπ' ἱερέως Εὐκρατίδα.	balaustium.	Alexandriae: Stodd. n. 146.
222.	ἐπ' ἱε]ρέως [Εὐκρα]τίδα.		ibid. n. 147.
223.	ἐπὶ Εὐκρατίδα.	Δαλίου.	ibid. n. 145.
224.	ἐπὶ Εὐκρατί[δ]ου (sic).	Ἀρταμιτίου.	in Sicilia: n. 5441.
225.		Εὐφράνορος. caput Solis radiatum.	Alexandriae: Stodd. n. 148.
226.		Πανάμου. Ζήνωνος.	ibid. n. 284.
227.		Ζήνωνος. balaustium.	ibid. n. 283.
228.		Ζήνωνος. flos.	in Sicilia: n. 5442.
229.	ἐπὶ Ἡραγόρα.	Ἀγ[ριανίου].	Alexandriae: Stodd. n. 159.
230.	ἐπὶ Ἡραγόρα.	Ἀρταμιτίου. balaustium.	in Sicilia: n. 5380. *c.*
231.	ἐπὶ Ἡραγόρα.	Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 158.
232.	ἐπὶ Ἡρακλείδα.	Ἀγριανίου.	in Sicilia: n. 5380. *d.*
232.[b]		Ἡρακλείδα.	ibid. n. 5677.
233.	ἐπὶ Θε	[Ἀγρι]ανίου.	ibid. n. 5662. *b.*
234.	ἐπὶ Θεαι[τ]ήτου.	Θεσμοφορίου.	ibid. n. 5456. *b.* 16. Add.
235.	ἐπὶ Θεαι[τ]ήτου.	Πανάμου.	ibid. n. 5662.
236.	ἐπὶ Θερσάνδρου.	Ἀρταμιτίου.	Alexandriae: Stodd. n. 252.
237.	ἐπὶ Θερσάνδρου.	Δαλίου.	ibid. n. 253.
238.	ἐπὶ Θερσάνδρ[ο]υ.	Θεσ[μ]οφορ[ίου].	ibid. n. 254.
239.	ἐπὶ Θέστορος.	Πανάμου.	in Sicilia: n. 5380. *e.*
240.	ἐπὶ Θέσ[τορος].	Πανάμου.	ibid. n. 5483. *b.*
241.	ἐπὶ Θέστορος.	Ἀγριανίου.	Alexandriae: Stodd. n. 255.
242.	ἐπὶ Θευδάμου.	Ὑακινθίου.	in Sicilia: n. 5484.
243.		Θεύδωρος. Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 251.
244.		Θεύδωρος. sertum florum.	ibid. n. 250. Inest ω.
245.		Ἰάσονος. caput Solis radiatum.	ibid. n. 167.
246.		Ἰάσονος.	ibid. n. 168.
247.	ἐπὶ Ἱεροφῶντος.	- - - -	in Sicilia: n. 5516. *b.*
248.	ἐπὶ Ἱέρωνος.	Ἀγρι[ανί]ου.	Alexandriae: Stodd. n. 164.
249.	ἐπὶ Ἱέρωνος.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 163.
250.	ἐπὶ Ἱέρωνος.	Διο[σθ]ύου. balaustium.	ibid. n. 165.
251.	ἐπὶ Ἱέρωνος.	Πανάμου.	in Sicilia: n. 5380. *f.*
252.	ἐπὶ Ἱέρωνος.	Σμινθίου.	ibid. n. 5517.
253.	ἐπὶ Ἱ[έρω]νος.	Σ[μινθί]ου.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
254.		Ἱέρωνος. caduceus.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 44. Add.
255.		Ἱέρωνος.	ibid. n. 5751. 20.

256.		Ἱέρωνος.	Olbiae: p. 676. *b.*
257.		Ἱέρωνος.	Alexandriae: Stodd. n. 162. Inest Sigma lunatum.
258.		IMA. caduceus.	in Sicilia: n. 5547. *c.*
259.		IMA. caduceus.	ibid. n. 5619. *h.*
260.		IMA.	ibid. n. 5456. *b.* 45. Add.
261.		IMA.	Alexandriae: Stodd. n. 169.
262.		IMA.	in Lycia: Fellows. in Gerb. Diar. arch. 1847. App. 33. p. 35.
263.		Ἱπποκράτευς. balaustium.	ibid. Fellows. l. c.
264.		Ἱπποκράτευς. balaustium.	Alexandriae: Stodd. n. 166.
265.		Ἱπποκράτευς.	in Sicilia: n. 5559.
266.		Ἱπποκράτευς.	ibid. n. 5678.
267.		Ἱπποκράτευς.	ibid. n. 5751. 22.
268.	ἐπὶ Καλλικράτευς.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 5577.
269.	ἐπὶ Καλλικράτευς.	Ἀγρια[νίου].	Alexandriae: Stodd. n. 107.
270.	ἐπὶ Καλλικράτευς.	Δαλίου. caput Solis radiatum.	ibid. n. 108.
271.	ἐπὶ Καλλικράτευς.	Πανάμου.	ibid. n. 105.
272.	ἐπὶ Καλλικράτευς.	Ὑα[κινθίου].	ibid. n. 106.
273.	ἐπὶ Καλλικράτευς.	Ὑακινθίου.	in Sicilia: n. 5381. et 5748. *c.*
274.	ἐπὶ [Καλλι]κράτευς.	Ὑακινθ[ίο]υ.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
275.		Καλλικράτε[υ]ς.	Alexandriae: Stodd. n. 104.
276.	ἐπὶ Καλλικρατίδα.	Πανάμου.	in Sicilia: n. 5662. *c.*
277.	ἐπὶ Κάλλ[ι]ο[ς].	- - - Πανάμου.	ibid. n. 5663.
278.		Κάλλιος.	Alexandriae: Stodd. n. 109.
279.	ἐπὶ Κλεάρχου.	Πανά(μου) δευτέ(ρου).	ibid. n. 112.
280.	ἐπὶ Κλεάρχου.	Πανάμου.	in Sicilia: n. 5446.
281.	ἐπὶ Κλεάρχου.		ibid. n. 5664.
282.	ἐπὶ Κλεάρχου.	caput Solis radiatum.	Alexandriae: Stodd. n. 111.
283.		Κλεάρχου.	Olbiae: Vol. II. p. 1000. et III. p. 676. *b.*
284.	ἐπὶ Κληνοστράτου.	Ἀ[ρτ]αμιτίου.	Alexandriae: Stodd. n. 116.
285.	ἐπὶ Κληνοστράτου.	Δα[λίου].	ibid. n. 114.
286.	ἐπὶ Κλεινοστράτου.	Δαλίου.	ibid. n. 113.
287.	ἐπὶ Κλην[οστ]ράτου.	Ὑακινθίου.	ibid. n. 115.
288.		Κλεισιμβροτίδα. Ἀγριανίο[υ]. balaust.	ibid. n. 119. Scriptura a recta ad sinistram.
289.		Κλεισιμβρο[τίδα].	ibid. n. 120.
290.	ἐπὶ Κλειτομάχου.	Ἀγριανίου.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 17. Add.
291.	ἐπὶ Κλειτομάχου.		ibid. n. 5518.
292.	ἐπὶ Κλευκράτευς.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 5381. *b.*
293.	ἐπὶ Κλεικράτευς.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5519.
294.	ἐπὶ Κλευκράτευς.	Δαλίου.	ibid. n. 5519.
295.	ἐπὶ Κλευκράτευς.	Πανάμου.	ibid. n. 5664. *c.*
296.	ἐπὶ Κλευκράτευς.	Σμινθίου.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
297.	ἐπὶ Κλευκράτευς.	Ζήνων.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 19. Add.
298.	ἐπὶ Κλευκράτευς.		ibid. n. 5519. 5664. *b.* 5751. 23.
299.	ἐπὶ Κλευκράτευς.	caput Solis radiatum.	Alexandriae: Stodd. n. 117.
300.	ἐπὶ Κλεωνύμου.	Ἀρταμιτίου.	in Sicilia: n. 5521.
301.	ἐπὶ Κλεωνύμου.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5456. *b.* 18. Add.
302.	ἐπὶ Κλεωνύμου.	Δαλίου.	ibid. n. 5520.
303.	ἐπὶ Κλεωνύμου.	Πανάμου.	ibid. n. 5665.
304.	ἐπὶ Κλεωνύμου.	Ἀγ[ρι]ανίου.	Alexandriae: Stodd. n. 118.
305.	ἐπὶ Κλεωνύμου.	caput Solis radiatum.	in Sicilia: n. 5547. *b.*
305.[b]	ἐπὶ Κρατησαγόρα.	Θευδαισίου.	ibid. n. 5523.
306.	ἐπὶ Κρατίδα.	Πανάμου δευτέρου.	ibid. n. 5381. *c.*
307.	ἐπὶ Κρατίδα.	Ὑακινθίου.	ibid. n. 5524.
308.	ἐπὶ Κρατίδα.		ibid. n. 5619. *f.*
309.	ἐπὶ Κρατίδα.	caput Solis radiatum.	Alexandriae: Stodd. n. 122.
310.		Κρέοντος. Διοσθύου.	ibid. n. 123. Inest Sigma lunatum.
311.	ἐπὶ Λ]αφείδε[υ]ς.	Βαδρομίου.	ibid. n. 172.
312.	ἐπ᾽] ἱερέως [Λ]αφείδευς.	Δ[αλ]ίου.	ibid. n. 174.
313.	ἐπὶ Λαφείδευς.	Σμινθίο[υ].	ibid. n. 173.
314.	ἐπὶ Λεοντίδα.	Δαλίου.	ibid. n. 176.

315.	ἐπὶ Λεοντίδα.		Alexandriae: Stodd. n. 175.
316.	ἐπὶ Λυσίππου.	[᾿Α]γριανίου.	ibid. n. 178.
317.		Μαρσύα. ᾿Αγριανίου.	ibid. n. 181.
318.		Μαρσύα. ᾿Αγριανίου.	Olbiae: p. 676. *b.*
319.		Μαρσύα. ᾿Αρταμιτίου.	in Sicilia: n. 5619. *g.*
320.		Μαρσύα. Βαδρομίου.	ibid. n. 5456. *b.* 30. Add.
321.		Μαρσύας. Δαλίου.	Olbiae: p. 676. *b.* cf. Vol. II. p. 1000.
322.		Μαρσύα. Θεσμοφορίου.	Alexandriae: Stodd. n. 179. Inest ȣ pro OY.
323.		Μαρσύα. Πανάμου.	in Sicilia: n. 5448. 5560.
324.		Μαρσύα. Πανάμου.	ibid. n. 5525. *b.*
325.		Μαρσύας. [Παν]ά[μο]υ.	Olbiae: p. 676. *b.*
326.		Μαρσύα. Πεδαγειτ[νύου].	Alexandriae: Stodd. n. 180.
327.		Μαρσύα. ῾Υακινθίου.	Athenis: Thiersch. Act. Acad. Bav. II. 3. n. 34.
328.	ἐπὶ Μενεδάμου.	᾿Αρταμιτίου.	in Sicilia: n. 5485.
329.	ἐπὶ [Με]ν[ε]δάμου.	Θεσμοφορίου.	Alexandriae: Stodd. n. 187.
330.		Πανάμου. Μενεσθέως.	ibid. n. 184.
331.	ἐπὶ Μί]νωος ἱερευς.	᾿Αστυμήδης. balaustium.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 28. Add.
332.		Μνασίωνος. balaustium.	ibid. n. 5750.
333.	ἐπ]ὶ Μο[λπαγόρα].	Πανάμου. . . . . στου.	ibid. n. 5490. *c.* Add.
334.	ἐπὶ Νικασαγόρα.	᾿Αγριανίου.	ibid. n. 5456. *b.* 20. Add.
335.	ἐπὶ Νικασαγόρα.	᾿Αγριανίου. balaustium.	Alexandriae: Stodd. n. 195.
336.	ἐπὶ Νικασαγόρα.	᾿Αρταμιτίου. balaustium.	ibid. n. 196.
337.	ἐπὶ Νικασαγόρα.	Βαδρ[ομίου].	ibid. n. 198.
338.	ἐπὶ Νικασαγόρα.	Δαλίου.	ibid. n. 199.
339.	ἐπὶ Νικασαγόρα.	Διοσθύου.	ibid. n. 197.
340.	ἐπὶ Νικασαγόρα.	Πανάμου δευτέρου.	in Sicilia: n. 5382.
341.	ἐπὶ Νικασαγόρα.	Σμινθίου. caput Solis radiatum.	Alexandriae: Stodd. n. 200.
342.	ἐπὶ Νικασαγόρα.	῾Υακινθίου.	in Sicilia: n. 5382. *b.*
343.	ἐπὶ Νικασαγόρα.		Alexandriae: Stodd. n. 194.
344.	ἐπὶ Νικομάχου.	[Πα]νά[μου].	ibid. n. 202.
345.	ἐπ᾿ ἱερέως Ξεναρέτου.	cornu copiae.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
346.	ἐπὶ Ξεναρέτου.		ibid. ex schedis Finlay.
347.	ἐπὶ Ξε . . . . ου.	᾿Αγριανίου.	Olbiae: Jen. Litt.-Zeit. 1842. n. 180.
348.	ἐπὶ Ξενοκλεῦς.	flos.	Athenis: Rangabé Annal. Inst. arch. 1849. p. 173. 7.
349.	ἐπὶ Ξενοφάνευς.	Δαλίου.	in Sicilia: n. 5382. *c.*
350.	ἐπὶ Ξενοφάνευς.	Πανάμου.	ibid. n. 5456. *b.* 21. Add.
351.	ἐπ᾿ ἱερέως Ξενοφάνευς.		Olbiae: p. 676. *b.*
352.	ἐπὶ Ξενοφάνευς.		in Sicilia: n. 5382. *c.*
353.	ἐπὶ Ξενοφάνευς.		ibid. n. 5527.
354.	ἐπὶ Ξενοφάνευς.		Olbiae: p. 676. *b.* cf. Vol. II. n. 2085. *l.*
355.	ἐ[πὶ] Ξενο[φά]ντου.	᾿Αρταμιτίου.	Alexandriae: Stodd. n. 280.
356.	ἐπὶ Ξενοφάντου.		ibid. n. 279.
357.	ἐπὶ Ξενοφῶντος.	᾿Αγριανίου.	in Sicilia: n. 5486.
358.	ἐπὶ Ξενοφῶντος.	Θεσμοφορίου.	ibid. n. 5528.
359.	ἐπὶ Ξενοφῶντος.	᾿Αρταμιτίου. caput Solis radiatum.	Alexandriae: Stodd. n. 282.
360.		Ξένωνος. Δαλίου.	ibid. n. 278.
361.	ἐπὶ ᾿Ονοσάνδ(ρου).	Θεσμο(φορίου). balaustium.	in Sicilia: n. 5453.
362.	ἐπὶ Παιδίππου.	῾Υακινθίου.	Alexandriae: Stodd. n. 206.
363.	ἐπὶ Πασικράτευς.	Δαλίου.	in Sicilia: n. 5530.
364.	ἐπὶ Πασικράτευς.		ibid. n. 5745.
365.	ἐπ᾿ ἱερέως Παυσανία.	᾿Αγριανίου.	ibid. n. 5667.
366.	ἐπὶ Παυσανία.	᾿Αρταμιτίου.	ibid. n. 5456. *b.* 23. Add.
367.	ἐπὶ Παυσανία.	᾿Αρταμιτίου.	Alexandriae: Stodd. n. 211.
368.	ἐπὶ Παυσανίου (sic).	Δαλίου.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 22. Add.
369.	ἐπὶ Παυσανία.	Θεσμοφορίου.	Alexandriae: Stodd. n. 210.
370.	ἐπὶ Παυσανία.	Πανάμου. ΙΜΑ.	in Sicilia: n. 5751. 43.
371.	ἐπὶ Παυσανία.	Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 209.
372.	ἐπὶ Παυσανία.	Πανάμου.	Athenis: ex schedis Finlay.
373.	ἐπὶ Παυσανία.		in Sicilia: n. 5487.
374.	ἐπὶ Παυσανία.		ibid. n. 5382. *d.* Inest Sigma lunatum.

375.		Παυσανία.	in Sicilia: n. 5454.
376.		Παυσανία.	Alexandriae: Stodd. n. 208.
377.	ἐπὶ Πεισιστράτου.	Ἀρτ[αμιτίου].	ibid. n. 222.
378.	ἐπ' ἱερέως Π[εισιστ]ράτου.	Δαλίου.	ibid. n. 214.
379.	ἐπὶ Πεισιστράτου.	Δαλίου.	in Sicilia: n. 5751. 29.
380.	ἐπὶ Π]εισιστράτου.	Σμινθίου.	Alexandriae: Stodd. n. 221.
381.	ἐπὶ Πεισι[στρ]άτου.	. . . . ινου.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
382.	ἐπὶ Πολυαράτου.	Καρνείου.	Alexandriae: Stodd. n. 224.
383.	ἐπὶ Πολ]υαράτου.	Πανάμου. balaustium.	ibid. n. 223.
384.	ἐπὶ Πολυκράτ[ευς].	Κα[ρνείου].	ibid. n. 226.
385.	ἐπὶ Πολυκράτευς.		ibid. n. 225.
386.	ἐπὶ Πρ	Πανάμου. Ἀναξιλάου.	in Sicilia: n. 5490. c. Add.
387.	ἐπὶ Πρατοφάνευς.	Σμινθίου.	ibid. n. 5492. b. 6. Add.
388.	ἐπὶ Πρατοφάνευς.	caput Solis radiatum.	ibid. n. 5669.
389.	ἐπὶ [Π]ρατοφάνευς.		ibid. n. 5456.
390.	ἐπὶ Πυθογένευς.	Ἀγριανίου.	Alexandriae: Stodd. n. 232.
391.	ἐπὶ Πυθογένευς.	Δαλίου.	in Sicilia: n. 5383.
392.	ἐπὶ Πυθογένευς.	Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 234.
393.	ἐπὶ Πυθογένευς.	Πεδαγειτνύου.	in Sicilia: n. 5619. i.
394.	ἐπὶ Πυθογένευς.	mus.	Alexandriae: Stodd. n. 231.
395.		Ἀγριανίου. Πυθογένευς.	in Sicilia: n. 5492. b. 8. Add.
396.		Ἀγριανίου. Πυθο[γένευς].	ibid. n. 5456. b. 51. Add.
397.	ἐπὶ Πυθοδώρου.	Ἀγριανίου.	Alexandriae: Stodd. n. 228.
398.	ἐπὶ Πυθοδώρου.	Ἀρταμιτίου.	in Sicilia: n. 5670.
399.	ἐπὶ Πυθοδώρου.	Δαλίου.	ibid. n. 5671.
400.	ἐπὶ Πυθοδώρου.	Καρνείου.	ibid. n. 5671. b.
401.	ἐπὶ Πυθοδώρου.	Πανάμου.	ibid. n. 5492. b. 7. Add.
402.	ἐπὶ Πυθοδώρου.	Σμινθίου.	Alexandriae: Stodd. n. 230.
403.	ἐπὶ Πυθοδώρου.	Ὑακινθίου.	ibid. n. 229.
404.	ἐπὶ Σ	Ἀγριανίου.	in Sicilia: n. 5536.
405.		Σμινθίου. Σικανοῦ.	Alexandriae: Stodd. n. 238. Inest forma Ⅽ.
406.		[Πεδαγειτν]ύου. Σιλανός.	in Sicilia: n. 5531.
407.	ἐπὶ Συμμάχου.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 5532.
408.	ἐπὶ Συμμάχου.	Ὑακινθίου.	ibid. n. 5532. b.
409.	ἐπὶ Συμμάχου.	Πανάμου.	Alexandriae: Stodd. n. 248.
410.	ἐπὶ Συμμάχου.		ibid. n. 247. Scriptura a recta ad sinistram.
411.	ἐπὶ Συμμάχου.	balaustium.	ibid. n. 246. Inest Sigma lunatum.
412.	ἐπὶ Σωσικλεῦς.	Ἀρταμ[ιτίου].	Alexandriae: Stodd. n. 243.
413.	ἐπ' ἱερέως Σωσικλεῦς.	Καρ[νείου].	ibid. n. 244.
414.	ἐπὶ Σωσικλεῦς.	Ὑακινθίου.	in Sicilia: n. 5384. 5534.
415.		Σωσικλ[ε]ῦς.	Alexandriae: Stodd. n. 241.
416.		Σωσικλεῦς.	ibid. n. 242.
417.	ἐπ' ἱερέως Σωστράτου.	Ὑακινθίου. caput Solis radiat.	ibid. n. 245.
418.	ἐπὶ Σωστράτου.		in Sicilia: n. 5489. 5535.
419.	ἐπὶ Σωστράτου.		ibid. n. 5456. b. 26. Add.
420.	ἐπὶ ΤΑΜΕΡΟΤΟΥ (fortasse Τιμαράτου).	caput Solis radiatum.	ibid. n. 5537.
421.	ἐπ' ἱερέως Τιμαγόρα.	Δαλίου.	Alexandriae: Stodd. n. 262. Scriptura a recta ad sinistram.
422.	ἐφ' ἱερέω[ς] Τ[ι]μ[αγ]όρα.	Πανάμου. caput Solis radiatum.	ibid. n. 261.
423.	ἐπὶ Τ]ιμαγόρα.	Πανάμου.	ibid. n. 259.
424.	ἐπ'] ἱερέως [Τ]ιμαγόρα.		ibid. n. 260.
425.	ἐπὶ Τειμαγόρα.		ibid. n. 258.
426.		Τιμακράτευς.	ibid. n. 257. Scriptura a recta ad sinistram.
427.		Τιμα[ράτ]ου. Ἀγριανίου.	ibid. n. 263.
428.		Τιμαράτου.	in Sicilia: n. 5456. b. 56. Add.
429.		[Τ]ιμαράτου.	ibid. n. 5751. 21.
430.		Τιμαρ[άτου].	Alexandriae: Stodd. n. 264.
431.		Τιμα[ράτου].	Athenis: Thiersch. l. c. n. 38.
432.	ἐπὶ Τιμασαγόρα.	Ἀγριανίου.	in Sicilia: n. 5384. b.
433.	ἐπὶ Τιμασαγόρα.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 5751. 32.

434.	ἐπὶ Τιμασαγόρα.	Ἀγριανίου.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 27. Add.
435.	ἐπὶ Τιμοδίκου.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 5385.
436.	ἐπὶ Τιμοδίκου.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 5488.
437.	ἐπὶ Τιμοδίκου.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5748. *d.*
438.	ἐπὶ Τιμοδίκου.	Ἀρταμιτίου. stella T.	ibid. n. 5619. *k.*
439.	ἐπὶ Τιμοδίκου.	Θεσμοφορίου.	Alexandriae: Stodd. n. 265.
440.	ἐπὶ Τιμοθέου.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 268.
441.	ἐπὶ Τιμοθέου.	Δαλίου.	ibid. n. 269.
442.	ἐπὶ Τιμ[ο]θέου.	Ὑακινθίου. balaustium.	ibid. n. 267.
443.	ἐπὶ Τιμοθέου.	Ὑακινθίου.	in Sicilia: n. 5672.
444.	ἐπὶ Τιμοκράτους.		ibid. n. 5385. *b.*
445.		[Τιμ]οξένου. balaustium.	ibid. n. 5456. *b.* 40. Add.
446.		Τιμοξένου. balaustium.	Alexandriae: Stodd. n. 270.
447.	ἐπὶ Τιμουῤῥόδου.	Βαδρομίου. IMA.	in Sicilia: n. 5673.
448.	ἐπ' ἱερέως Τιμουῤῥόδου.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 5751. 34.
449.	ἐπὶ Τιμουῤῥόδου.	Ἀρταμιτίου.	ibid. n. 5673.
450.	ἐπὶ Τιμοιῤῥόδου.	Πανάμου.	ibid. n. 5751. 33.
451.	ἐπὶ Τιμουῤῥόδου.	Ὑακινθίου.	Alexandriae: Stodd. n. 266.
452.	ἐπ' ἱερέως Τιμουῤῥόδου.		in Sicilia: n. 5673. *b.*
453.	ἐπὶ Τισαγόρα.	Ἀρταμιτίου.	Alexandriae: Stodd. n. 271.
454.	ἐπὶ Τεισαγόρα.	Ἀγριανίου.	ibid. n. 273.
455.	ἐπὶ Τισαγόρα.	Δαλίου.	ibid. n. 272.
456.	ἐπὶ Τισαγόρα.	Δαλίου.	in Sicilia: n. 5385. *c.*
457.	ἐπ' ἱερέως Τεισαγόρα.		Alexandriae: Stodd. n. 274.
458.	ἐπὶ Τεισαμενοῦ.	Ἀρταμιτίου. caput Solis radiatum.	ibid. n. 275. Scriptura a recta ad sinistram.
459.	ἐπὶ Τεισαμενοῦ.	Ἀρτα[μιτίο]υ.	ibid. n. 276.
460.	ἐπὶ Τεισαμενοῦ.	Ἀγ[ριαν]ίου.	ibid. n. 277.
461.		Φανοκράτευς. caput ut videtur radiatum.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
462.		Δαλίου. Φιλαινίου. corona oleaginea.	in Sicilia: n. 5619. *l.*
463.		Φιλαινίου.	ibid. n. 5539.
464.		Φιλαινίου. Πανάμου.	ibid. n. 5674.
465.		[Φιλ]ανίου. Σμινθίου.	ibid. n. 5377.
466.		Φιλαινίου.	ibid. n. 5456. *b.* 57. Add.
467.		Φιλαινίου.	Alexandriae: Stodd. n. 216.
468.		Φιλαινίου.	Athenis: Thiersch. l. c. n. 35.
469.	ἐπὶ Φιλοδάμου.	Ἀγριανίου.	in Sicilia: n. 5385. *d.*
470.	ἐπὶ Φιλοδάμου.	Π[αν]άμου.	Alexandriae: Stodd. n. 218.
471.		Φιλοκράτευς.	ibid. n. 217.
472.	ἐπὶ Φιλωνίδα.	Καρν[εί]ου.	Odessi in museo: ex schedis Aschin.
473.	ἐπὶ Φ[ιλ]ωνίδα.		Alexandriae: Stodd. n. 220.
474.	ἐπὶ [Φρα]σικλεῦς.	Δαλίου.	in Sicilia: n. 5515.
475.		Χάρητος. Ὑακινθίου.	Athenis: Jen. Litt.-Zeit. 1845. n. 74. p. 295.
476.	ἐπὶ - - στράτου.	Καρνείου.	in Sicilia: n. 5392. *c.*
477.	ἐπὶ - - άτε[υς].	Σμινθίου.	ibid. n. 5392. *d.*
478.	ἐπὶ - - - ου.	Ὑακινθίου.	ibid. n. 5675.
479.	ἐπὶ] - - - νος.	Θεσμοφορίου.	ibid. n. 5392. *c.*
480.	ἐπὶ] - - - -	Θεσμοφορίου.	ibid. n. 5392. *c.*
481.	ἐπὶ] - - άντου.	Θεσμοφορίου.	ibid. n. 5675. *b.*
482.		Πανάμου.	ibid. n. 5541.
483.		Π]α[ν]ά[μ]ου.	Alexandriae: Stodd. n. 39.
484.		Β[αδ]ρομίου.	ibid. n. 102.
485.		Θεσμο[φορί]ου.	ibid. n. 256.
486.		Σμινθίου.	in Sicilia: n. 5392. *b.*
487.		Σμινθίου.	ibid. n. 5751. 36.
488.		Ὑακινθίου.	ibid. n. 5456. *b.* 32. Add.
489.		- - - ου. balaustium.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
490.		- - κλεῖδα.	in Sicilia: n. 5447. Add.
491.		- - κράτευς.	ibid. n. 5751. 37.

TAB. II. CNIDIORUM.

1.		᾽Αγαθίνου. Κνιδίων.	Alexandriae: Stodd. n. 319.
2.		᾽Α]γαθίνου. Κνιδί(ω)ν.	Athenis: ex schedis Finlay.
3.	ἐπὶ ᾽Αγαθοκλεῦς.	Θευδωσίου. Κν(ιδίων).	» ex schedis Benthyli. Inest Sigma lunatum.
4.	ἐπὶ ᾽Αγαθύμου.	Κνιδ(ίων). flos.	» Rangabé Annal. Inst. arch. 1849. p. 173.
5.	ἐπ[ὶ ᾽Αγαθ]ύμ[ου].	Κνιδί(ων).	» Thiersch. Act. Acad. Bav. II. 3. n. 16.
6.	ἐπὶ ᾽Αγία.	Κνι(δίων). Μάρων.	» Thiersch. l. c. n. 11.
7.		᾽Αγία καὶ ᾽Αστογένευς. diota.	» ex schedis Cumanudis.
8.		᾽Αθ . . . . Κνιδί(ω)ν. caput bovis.	» ex schedis Finlay.
9.	ἐπὶ] ᾽Αλε[ξάνδρου.	Κνι]δί(ω)ν.	» Thiersch. l. c. n. 14.
10.	ἐπὶ ᾽Αλε]ξάν[δρου.	᾽Αριστ]αγόρ[α. Κ]νιδί(ω)ν.	» Thiersch. l. c. n. 7.
11.	ἐπὶ	᾽Αρισταγόρα. Κνιδί(ω)ν.	» ex schedis Cumanudis.
12.	ἐπὶ ᾽Α[λε]ξάνδ[ρου.	᾽Α]ρχαγόρα. Κνιδί(ω)ν.	» ex schedis iisdem.
13.	ἐπὶ ᾽Α	᾽Αρχαγόρα. Κνιδί(ω)ν.	» ex schedis iisdem.
14.	ἐπὶ	᾽Αρχαγόρα. Κνι(δίων).	» ex schedis iisdem.
15.	ἐπὶ [᾽Αμ]ύντα.	᾽Αρχαγόρα. Κνι(δίων).	» Thiersch. l. c. n. 6.
16.	ἐπὶ ᾽Αμύντα.	᾽Αγαθόδωρος. Κνιδί(ων).	» ex schedis Cumanudis.
17.	ἐπὶ ᾽Αμύντα.	Κυδοκράτ[ευς]. Κνιδ(ίων).	» ex schedis iisdem.
18.	ἐπὶ [᾽Αμ]ύντα.	Χαιρε[κρ]άτ[ευς. Κνιδίων.	» ex schedis Benthyli.
19.	ἐπὶ [᾽Α]μ[ύντα].	Ξάνθου. Κ[νι]δί(ων).	Alexandriae: Stodd. n. 299.
20.	ἐπὶ ᾽Αμύντα.	Ξάνθου. Κνιδί(ων).	Athenis: ex schedis Cumanudis.
21.		᾽Αμύντα. Κνιδί(ω)ν. diota.	Alexandriae: Stodd. n. 317.
22.	ἐπὶ ᾽Αναξάνδρου.	Κνιδί(ων).	ibid. n. 301.
23.		᾽Αναξάνδρου. caput bovis.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
24.	ἐπὶ ῎Α]νδρω[νος.	Κνιδ]ί(ω)[ν. ᾽Α]ριστα . . .	» ex schedis iisdem.
25.		῎Ανδρωνος. caput bovis.	» Thiersch. l. c. n. 31.
26.	ἐπὶ ᾽Απολλο[δ]ό[του].	Κνιδί(ω)ν.	» ex schedis Benthyli.
27.	ἐπὶ [᾽Α]πολλοδότ[ο]υ.	[Κνιδ]ί(ω)[ν].	» ex schedis Finlay.
28.	ἐπὶ ᾽Απολλοδώρου.	᾽Αναξάνδρου. Κνιδί(ω)ν.	» ex schedis Cumanudis.
29.	ἐπὶ ᾽Απ[ο]λ[λω]νίδα.	[᾽Αρίσ]τωνος. Κνιδ(ίων).	» Thiersch. l. c. n. 5.
30.	ἐπὶ ᾽Απολλωνίδα.	᾽Αρίστων[ος]. Κνιδί(ω)ν.	» ex schedis Cumanudis.
31.	ἐπὶ ᾽Απολλωνίου.	. . . . . Κνι(δίων).	» ex schedis iisdem.
32.	ἐπὶ . . . . δα.	᾽Απολλωνίου. Κνιδί(ω)ν.	» ex schedis iisdem.
33.		᾽Απολλωνί(ου). Κ[νιδίων]. diota.	Alexandriae: Stodd. n. 313.
34.		᾽Απολ(λωνίου). diota.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
35.	ἐπὶ ᾽Αρ]ισταίνου.	Κνιδί(ω)ν. ᾽Αριστογένευς.	» ex schedis iisdem.
36.		Κνιδί(ω)ν. ᾽Αριστοκλεῦς. caput bov.	» Thiersch. l. c. n. 10. item ex schedis Cumanudis.
37.		᾽Αριστοκλεῦς. Κνιδί(ω)ν.	Alexandriae: Stodd. n. 315.
38.		᾽Αριστοκλεῦς.	Athenis: ex schedis Cumanudis et Benthyli.
39.	ἐπὶ . . . . εύστ[ου].	᾽Αριστοκλεῦς. caput bovis.	Alexandriae: Stodd. n. 314.
40.	ἐπὶ ᾽Ασκλαπιάδα.	Κνιδί(ω)ν. . . . ρος.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
41.	ἐπὶ ᾽Ασκληπιοδώρου.	᾽Αγαθοδώρου. Κνιδ(ίων).	in Sicilia: n. 5497. *b*.
42.	ἐπὶ ᾽Ασκληπιοδώρου.	᾽Αθ[ηναίου]. Κνιδ(ίων).	Athenis: ex schedis Finlay. Inest Sigma lunatum.
43.	ἐπὶ ᾽Ασκληπιοδώρου.	᾽Αναξάνδρου. Κνιδί(ω)ν.	Alexandriae: Stodd. n. 302.
44.	ἐπὶ ᾽Ασκληπιοδώρου.	῾Ερμοκράτευς. Κνιδίων.	Athenis: Annal. Inst. arch. 1849. p. 173. n. 1. Inest Sigma lunatum.
45.	ἐπὶ ᾽Ασκληπιοδώρου.	Θευφ[ε]ίδευς. Κνιδί(ω)ν. uva.	Alexandriae: Stodd. n. 300.
46.	ἐπὶ ᾽Ασκληπιοδώρου.	Θευ[φεί]δ[ευς]. Κνιδί(ω)ν.	Athenis: Thiersch. l. c. n. 17.
47.	ἐπὶ Δ]αιδάλου.	᾽Ασ . . . . . Κνιδι(ω)ν.	» Thiersch. l. c. n. 9.
48.	ἐπὶ [Δαμ]άρχ[ου].	Αἰνέα. Κνιδί(ω)ν.	» Rangabé Annal. Inst. arch. 1849. p. 173. n. 2.
49.		Δαμοκρίτου.	» Thiersch. l. c. n. 32.
50.	ἐπὶ Διογένευς.	Δαμόκλου. Κνι(δίων).	Alexandriae: Stodd. n. 297.
51.	ἐπὶ Διογένευς.	Δημύλου. [Κνιδίων].	Athenis: Rangabé l. c. n. 6. et ex schedis Cumanudis.
51.[b]	ἐπὶ Δ[ιογένε]υς.	Κλ . . . . . Κνιδί(ω)ν. caduceus.	» ex schedis Cumanudis.
52.		Διογένευς φρουράρ[χου].	» ex schedis iisdem.
53.		Διογένευς. caput bovis.	» ex schedis iisdem.
54.	ἐπὶ Διοδότου.		Alexandriae: Stodd. n. 324.
55.	ἐπὶ . . . . . άτευς.	Διοδότου. Κν(ιδίων).	Athenis: ex schedis Cumanudis.
56.	ἐπὶ Διοκλεῦς.	Μενεστράτου. Κνι(δίων).	Alexandriae: Stodd. n. 291.

57.	ἐπὶ Δ[ιοκλεῦς].	Μενεστράτου. Κνι(δίων). sceptrum.	Athenis:	ex schedis Cumanudis.
58.	ἐπὶ Διοκλεῦς.	Ἀγαθίνου. Κνιδί(ω)ν. stella.	»	Thiersch. l. c. n. 2.
59.	ἐπὶ Διοκλεῦς.	Ξενοκλεῦς. Κνιδί(ω)ν.	»	ex schedis Benthyli. Inest Sigma lunatum.
60.	ἐπὶ Διονυσίου.	Ἀναξάνδρου. Κνι(δίων).	»	ex schedis iisdem.
61.	ἐπὶ Διονυσίου.	Ἀρχαγόρα. Κνιδί(ω)ν.	»	Thiersch. l. c. n. 4.
62.	ἐπὶ Διονυσίου.	Ἀσκληπιοδώρου. Κνιδ(ίων). caput bovis.	in Sicilia:	n. 5619. *e*.
63.	ἐπὶ Διονυσίου.	Νίκιππος. Κνιδί(ων).	Alexandriae:	Stodd. n. 287.
64.	ἐπὶ . . . . του.	Διονυσίου. Κνιδί(ων).	Athenis:	ex schedis Cumanudis.
65.	ἐπὶ . . . . νος.	Διονυσίου. Κν(ιδίων).	»	ex schedis iisdem.
66.	ἐπὶ Δίωνος.	Ἀθηναίου. Κνιδί(ω)ν. caput bovis.	»	ex schedis iisdem.
67.	ἐπὶ Δίωνος.	Κνιδί(ω)ν. Ἐπι	»	ex schedis iisdem.
68.	ἐπὶ Δράκοντος.	Ἀ - - - Κ[νι]δί(ω)ν.	»	ex schedis iisdem.
69.	ἐπὶ Δράκοντος.	[Εὐφ]άνευς. Κνιδ(ίων).	»	ex schedis iisdem.
70.		Δράκοντος (sic: ΟΚΑϤΔ).	»	ex schedis Finlay.
71.	ἐ[πὶ] Ἐπιφάνευς.	[Ἀρισ]ταγόρα.	»	ex schedis Benthyli.
72.	ἐπὶ Ἐπιχάρμου.	Ἀρ	»	ex schedis Cumanudis.
73.	ἐπὶ Ἐργοτέλευς.	Χαρμοκράτευς. Κνιδί(ω)ν.	»	ex schedis iisdem.
74.	ἐπὶ Ἑρμοκράτεος.	Κ[νιδίων]. caduceus.	»	ex schedis iisdem.
75.	ἐπὶ Ἑρμοφ[άντου].	. . . . του. Κνιδ(ίων).	»	ex schedis iisdem.
76.	ἐπὶ Ἕρμω[νος].	. . . . . caput bovis.	»	ex schedis iisdem.
77.	ἐπὶ] - - - [ο]υ.	Εὐβούλου.	»	ex schedis iisdem.
78.		Εὐβούλου. tridens.	Alexandriae:	Stodd. n. 321.
79.	ἐπὶ δαμιουργοῦ Εὐγένου.	Εἰρηνίδα.	ibid.	n. 285.
80.	ἐπὶ Εὐκράτευς.	Εὐβούλου. tridens.	Athenis:	Ross. Kunstbl. 1838. n. 46. et ex schedis Finlay.
80.[b]	ἐπὶ Εὐ	Ἱππολόχου. Κνιδί(ω)ν.	Alexandriae:	Stodd. n. 295.
80.[c]	ἐπὶ Εὐ	Εὐκλείδα. Κνι(δίων).	ibid.	n. 316.
81.	ἐπὶ Εὐκράτευς.	Νικασιβούλου.	ibid.	n. 310.
82.	ἐπὶ Εὐκράτευς.	Κνι(δίων). Πολυχάρμου.	Athenis:	ex schedis Cumanudis.
83.		Εὐκράτευς. Κνιδί(ων).	Alexandriae:	Stodd. n. 311.
84.		Κν(ιδίων). Εὐκράτευς.	in Sicilia:	n. 5380. *b*.
85.	ἐπὶ Εὐκρατίωνος.	Θευδοσίου. Κνι(δίων).	Athenis:	ex schedis Cumanudis et Finlay.
86.	ἐπὶ Εὐρυκλέους.	Νικέα. Κνιδί(ων).	Alexandriae:	Stodd. n. 296.
87.	ἐπὶ Εὐφραγόρα.	Μάρωνος. Κνιδί(ω)ν.	Athenis:	Thiersch. l. c. n. 12.
88.	ἐπὶ Εὐφράνορος.	Ἀσκλαπιάδα. Κνιδί(ων).	»	ex schedis Cumanudis.
89.	ἐπὶ Εὐφράνορος.	Χαρμοκράτευς. Κνιδί(ω)ν.	»	ex schedis iisdem.
90.	ἐπὶ Θαλι[άρχου].	. . . . δα. Κνιδί(ω)ν.	»	ex schedis iisdem.
91.		Θε[ρ]σάνδρου. Κνιδί(ω)ν.	Alexandriae:	Stodd. n. 318.
92.	ἐπὶ Θευδωρίδα.	[Διον]υσοκλεῦς. Κνιδί(ω)ν.	ibid.	n. 307.
93.	ἐπὶ] Θευδωρί[δα.	Δι]ονυ[σοκλεῦς. Κνιδίων].	Athenis:	ex schedis Cumanudis.
94.		Θευδωρ[ίδα].	Alexandriae:	Stodd. n. 308.
95.	ἐπὶ Θηροκράτευς.	Ἀπολλωνίου. Κνιδί(ω)ν. flos.	ibid.	n. 312.
96.		Ἰάσονος καὶ Καλλίππου. Κν(ιδίων).	Athenis:	Thiersch. l. c. n. 15.
97.		Ἰ]άσων. Κά[λλιππος]. caput bovis.	»	ex schedis Cumanudis.
98.		Ἰάσω[ν. Κάλλ]ιππος. caput bovis.	»	ex schedis iisdem.
99.	ἐπὶ Ἰ	[Δα]μοσ[θένευς]. Κνιδί(ων).	»	ex schedis iisdem.
100.	ἐπὶ	Ἱππάρχου. Κνιδ(ίω)ν.	Alexandriae:	Stodd. n. 293.
101.	ἐπὶ Καλλιδάμα.	Ἀναξάνδρου. Κνιδί(ω)ν.	ibid.	n. 304.
102.	ἐπὶ Καλλιδάμα.	Κνιδί(ων). caduceus. Φιλόπολις Διονύσιος.	Athenis:	ex schedis Cumanudis bis. Inest Sigma lunatum.
103.	ἐπὶ δαμιουργοῦ Κα[ρν]εοδότου.	Διονυσίου. Κνιδί(ω)ν.	Alexandriae:	Stodd. n. 286.
104.	ἐπὶ Καρνεοδότου.	Κνιδί(ων). [Ἐπ]ιφάνευς.	Athenis:	ex schedis Cumanudis.
105.	ἐπὶ Κλευμβρότου.	Ἀναξάνδρου. Κνιδί(ω)ν.	Alexandriae:	Stodd. n. 305.[A] et 305.[B]
106.	ἐπὶ Κλευμβρότου.	Κνιδί(ω)ν. caduceus.	ibid.	n. 306.
107.	ἐπὶ Κλευμβρότου.		Athenis:	ex schedis Benthyli.
108.	ἐπὶ Κυδοσθένευς.	Δημητρίου.	»	ex schedis Cumanudis.
109.	ἐπὶ Λ	Κνιδ(ίων).	»	ex schedis iisdem.
110.		Λάχης. Εὐπόλεμ[ος]. caput bovis.	»	ex schedis iisdem.
111.	ἐπὶ Μενεκράτευς.	Ἀναξάνδρου. Κνιδί(ων).	Alexandriae:	Stodd. n. 303.

112.	ἐπὶ Μενεκρά[τευς].	Δ[ιον]υσίου. Κ[νιδίων]. stella.	Athenis: Thiersch. l. c. p. 2.
113.	ἐπὶ Μενεκράτευς.	[Δ]ιον[υσίου]. Κνιδί(ων). stella.	» ex schedis Finlay.
114.	ἐπὶ Μενεκράτευς.	Κνιδί(ω)ν.	» ex schedis Cumanudis.
115.	. . . . .	Μενεστράτου.	in Sicilia: n. 5456. b. 48. Add.
116.		Μενεστράτου. delphinus et ancora.	ibid. n. 5449.
117.		Μενεστράτου. delphinus et ancora.	Alexandriae: Stodd. n. 186.
118.		Μενεστράτου. Medusa.	ibid. n. 185.
119.	ἐπὶ Μενίππου.	Ἡνιόχου. Κνιδί(ω)ν.	ibid. n. 292.
120.	ἐπὶ [Μ]ενίπ(π)ου.	Ἡνιόχου. Κνιδί(ω)ν.	Athenis: ex schedis Benthyli, in quibus est ΞΕΝΙΠΟΥ.
121.	ἐπὶ Νι . . .	Κνιδί(ω)ν. Νουμηνίου. ancora.	» ex schedis Cumanudis.
122.	ἐπὶ Νικίδα.	Ἀθηναίου. Κνιδί(ω)ν.	Alexandriae: Stodd. n. 289.
123.	ἐπὶ [Νικίδα].	Ἀθηναίου. Κνιδί(ω)ν. caput bovis et ancora.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
124.	ἐπὶ Νικίδα.	Ἀ[θηναίου]. stella.	Alexandriae: Stodd. n. 290.
125.	ἐπὶ Νικοκ . . .	Εὐκλε[ίδα]. Κνι(δίων).	Athenis: ex schedis Benthyli.
126.	ἐπὶ Πεισί[ππου].	Ἑρμοφάν[του]. Κνιδί(ω)ν.	» ex schedis Cumanudis.
127.	ἐπὶ Πολίτα.	Ἀρχαγόρα. Κ[νιδίων].	» Rangabé l. c. n. 4.
128.	ἐπὶ Πολίτ[α].	. . . . . . [Κνιδίω]ν.	» ex schedis Cumanudis.
129.		Πολίτας καὶ Κράτης. Κ[νιδίων].	» ex schedis iisdem.
130.	ἐπὶ . . . . τίδα.	[Πολύ]αινος. caput bovis.	» Thiersch. l. c. n. 24.
131.		Πολ[υ]ούχο[υ]. Ἀστραγάλου. caput bovis.	» ex schedis Benthyli.
132.		Πολυούχου. [Ἀστρ]α[γ]άλου. caput bovis.	Alexandriae: Stodd. n. 294.
133.	ἐπὶ Πολυχάρευς.	Δαμητρίου. Κνι(δίων).	Athenis: ex schedis Cumanudis.
134.	ἐπὶ [Πυθ]αγόρα.	Ἀλ[καί]ου. Κνιδί(ων).	Alexandriae: Stodd. n. 288.
135.	ἐπὶ Πυγ(μαλίωνος).	Κν(ιδίων).	ibid. n. 325.
136.	ἐπὶ Σ[τασιθέμι]ος.	Αἰ . . . . Κνιδί(ων).	Athenis: ex schedis Cumanudis.
137.	ἐπὶ Στρατ	. . . . [Κνιδί](ω)ν.	» ex schedis iisdem.
138.	ἐπὶ . . . του.	[Κνι]δί(ω)ν. Τελεσάρ[χου]. cap. bov.	» ex schedis Benthyli.
139.	ἐπὶ Τιμακλε[ῦς.	Νι]κασι[βούλου. Κ]νι(δίων). ancora.	Alexandriae: Stodd. n. 309.
140.		Κνιδί(ω)ν. Νικασιβούλου.	Athenis: ex schedis Cumanudis et Benthyli.
141.	ἐπὶ Τιμασικράτευς.	[Ἀν]αξάνδρου. [Κνιδίων].	» ex schedis Cumanudis.
142.	ἐπὶ Φιλαμβ[ό]λου.	Ἀριστογένευς. tridens.	Alexandriae: Stodd. n. 298.
143.	ἐπὶ Φιλίνου.	Κνι(δίων).	ibid. n. 323.
144.	ἐπὶ Φιλομβροτίδα.	Ἀγαθείνου. Κνι[δ]ί(ου).	Athenis: Thiersch. l. c. n. 1.
145.		Φράδμων. caput bovis.	» Rangabé l. c. n. 11.
146.	ἐπὶ Φιλομβ]ρότου.	Κ[ν]ι(δίων). Χαρμοκρί[τευς]. caduceus.	» ex schedis Cumanudis.
147.		Χαρμ[οκράτευς]. Κνι(δίων). ancora.	» ex schedis iisdem.
148.	ἐπὶ	Κνιδ(ίων). Χρυσίπ[που]. leonis pars.	» Thiersch. l. c. n. 18.
149.	ἐπὶ . . . ένευς.	Κνιδί(ω)ν. φρουράρ[χου.	» ex schedis Cumanudis.
150.	ἐπὶ	. . . άνδρου. Κνιδ(ίων). caput bovis.	» ex schedis iisdem.
151.	ἐπὶ	. . . άνδ[ρου]. caput bovis.	» ex schedis iisdem.
152.	ἐπὶ . . . μο[υ].	Κνιδί(ω)ν. [Κ]ράτη[ς]. Πολίτης. caput bovis.	» ex schedis iisdem.
153.	ἐπὶ . . . νος.	Κνι(δίων).	» ex schedis iisdem.
154.		. . . . δρου. Κνιδί(ων).	» ex schedis Finlay.
155.		. . . . ου. Κνιδ(ίων).	» ex schedis Cumanudis.
156.		. . . . ιος. Κνιδί(ω)ν. caput bovis.	» ex schedis iisdem.
157.		. . . νευς. Κνιδί(ω)ν.	» ex schedis Finlay.
158.		Κνι]δί(ω)ν. Ἀ	» ex schedis Cumanudis.
159. 160.	ἐπὶ	. . . Κνι(δίων).	» ex schedis iisdem bis.
161.		. . . [Κν]ιδί(ω)ν. diota.	» ex schedis iisdem.
162 - 175.		. . . Κνιδί(ω)ν.	» ex sched. iisdem et tredecies ex sched. Finlay.
176.		. . . φρουράρχου.	» ex schedis Cumanudis.
177.		. . . ωνος. caput bovis.	» ex schedis Benthyli.

TAB. III. THASIORUM.

1.		Θασίων. Δειναγόρας.	Odessi: ex schedis Aschik.
2.		Θασίων. Νικαγόρας. caduceus.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
3.		Θασίων. Ὑψαῖος.	Odessi: ex schedis Aschik.
4.		Θασίων. [Φά]λακρος.	Athenis: ex schedis Finlay.
5.		Θασίων. Φειδόλας. cornu copiae.	» Thiersch. l. c. n. 20.
6.		Θασίων. . . . Φίλιππος.	Odessi: ex schedis Aschik.
7.		Θασίων. Φίλων.	ibid. ex schedis iisdem.
8.		Θασίων. Φρίλλος. uva.	Athenis: Jen. Litt.-Zeit. 1845. n. 74. p. 245.
9.		Θασίων. . . .	Odessi: ex schedis Aschik.
10.		Θασί(ων). . . .	Athenis: ex schedis Cumanudis et Finlay.
11.		Θασίων.	» ex schedis Finlay.

TAB. IV. INCERTORUM LOCORUM.

1.		Ἀγαθόπους.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
2.		Ἀγάθωνος.	Odessi: ex schedis Aschik.
3.		Ἀγλώκριτος.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
4.		Ἀδαίου.	Alexandriae: Stodd. n. 351.
5.		Ἀθη[ναίου].	Athenis: ex schedis Finlay.
6.		Αἰσχρίων.	in Sicilia: n. 5505.
7.		Ἀμύντα. sertum florum.	Alexandriae: Stodd. n. 15.
8.		Ἀμύντα.	in Sicilia: n. 5406.
9.		Ἀνδρα . . .	Alexandriae: Stodd. n. 350.
10.		Ἄνδρωνος.	in Sicilia: n. 5436.
11.		Ἀντάλ[λου].	ibid. n. 5507.
12.		Ἀντιμάχου. Διοδότου. caduceus.	ibid. n. 5388.
13.		Ἀπολλοδώρου.	Alexandriae: Stodd. n. 40.
14.		Ἀπολλο . . .	Olbiae: Vol. II. p. 1000.
15.	ἐπὶ Ἀπολλωνίου.	Διονυσίου.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
16.		Ἀπολλωνίου.	in Sicilia: n. 5437.
17.		Ἀπολλώνιος. Πισ . . .	Athenis: ex schedis Cumanudis.
18.		Ἄριος.	in Sicilia: n. 5438.
19.		Ἀριστο . . .	ibid. n. 5748. *e.*
20.		Ἀριστοδάμου . . .	Odessi: ex schedis Aschik.
21.		Ἀριστάρχου. Α. Σ.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 35. Add.
22.		Ἀριστάρχου.	ibid. n. 5751. 5.
23.		Ἀριστάρχου. stellae.	Alexandriae: Stodd. n. 57.
24.		Ἀριστίου.	in Sicilia: n. 5657.
25.		Ἀρίστου.	ibid. n. 5456. *b.* 37. Add.
26.		Ἀρτίμα.	Alexandriae: Stodd. n. 88.
27.		Ἀρχωνίδας.	in Sicilia: n. 5497.
28.		Ἀσκλαπιάδα.	Alexandriae: Stodd. n. 90.
29.	ἐπὶ Ἀσκληπιοῦ.		Athenis: ex schedis Finlay.
30.		Ἀφροδισίου.	Alexandriae: Stodd. n. 41.
31.		Ἀφροδισίου.	in Sicilia: n. 5492. *b.* 7. Add.
32.		Βιώτωος.	ibid. n. 5456. *b.* 39.
33.		Βιώτ(ωνος).	ibid. n. 5456. *b.* 39.
34.		Βιώ(τωος).	ibid. n. 5456. *b.* 39.
35.		Γοργία.	ibid. n. 5751. 11.
36.		Γοργία.	Alexandriae: Stodd. n. 151.
37.		Δαμάρχου.	ibid. n. 349.
38.		Δαματρίου. pilei Diosc.	ibid. n. 131.
39.	ἐπὶ Δαμοσθέ[νευς].		ibid. n. 344.
40.		Δείου.	Athenis: ex schedis Finlay.
41.		Διοδότου. piscis.	Alexandriae: Stodd. n. 133.
42.		Διοδότου.	in Sicilia: n. 5748. *e.*
43.		Διοκλείας. thyrsus.	ibid. n. 5676. *c.* et 5456. *b.* 41. Add.
44.		Διοκλείας.	Alexandriae: Stodd. n. 132.

45 et 46.	Διονύσιος. Μενοίτιος.	Odessi: ex schedis Aschik bis.
47.	Διονυ(σίου). Σωκρά(τευς). clava.	Athenis: Ross. Kunstbl. 1838. n. 46.
48.	Διονυσίου.	Olbiae: Vol. II. p. 1000.
49.	Διονυσίου.	Alexandriae: Stodd. n. 204.
50.	Διονύσιος.	ibid. n. 134.
51.	Διονυσίου.	Athenis: ex schedis Finlay et Benthyli.
52.	Διονυσοδώρου.	in Sicilia: n. 5751. 13.
53.	Δίου.	Alexandriae: Stodd. n. 137.
54.	Δ]ιοφάντου.	ibid. n. 135.
55.	Διοφάντου.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
56.	Δίσκου.	in Sicilia: n. 5548.
57.	Δίσκου.	Alexandriae: Stodd. n. 136.
58.	Δρακοντίδα. ancora.	ibid. n. 140.
59.	Δρακοντίδα.	in Sicilia: n. 5456. b. 34. Add.
60.	Δωρο[θέου].	ibid. n. 5392. d.
61.	Δώρου.	Alexandriae: Stodd. n. 139.
62.	Ἑκαταίου.	ibid. n. 155.
63. ἐπὶ Ἐπιπάκου?		ibid. n. 141. Scriptura βουστροφηδόν.
64.	Ἐπικράτευς.	in Sicilia: n. 5676. c.
65.	Εὐκλείτου. caduceus.	ibid. n. 5456. b. 42. Add.
66 - 68.	Εὐκλείτου.	ibid. n. 5456. b. 43. Add. 5537. 5751. 15.
69.	Εὐκλείτου.	Alexandriae: Stodd. n. 144.
70.	Εὐκλείτου.	Olbiae: Jen. Litt.-Zeit. 1842. n. 180.
71.	Εὐξένου.	in Sicilia: n. 5751. 16.
72.	Εὐτυχίδα.	ibid. n. 5493. b. 10. Add.
73. ἐπὶ Εὐφρωνίδα.		Olbiae: Jen. Litt.-Zeit. 1842. n. 180.
74.	Ζῆνα.	Alexandriae: Stodd. n. 322.
75.	Ζωΐλου.	in Sicilia: n. 5751. 17.
76.	Ἡγησίου.	Athenis: ex schedis Finlay.
77.	Ἡρακλείτου.	in Sicilia: n. 5557. b.
78.	Ἡρακλείτου.	ibid. n. 5751. 18.
79.	Ἡρακλήτου.	ibid. n. 5677.
80.	Ἡρακλείωνος: uva.	Alexandriae: Stodd. n. 157.
81.	Ἡφαιστίωνος. caduceus.	in Sicilia: n. 5443.
82.	Ἡφαιστίωνος.	ibid. n. 5390. b.
83.	Ἡφαιστίωνος.	Alexandriae: Stodd. n. 156.
84.	Θεανο[ῦ]ς.	in Sicilia: n. 5444.
85.	Θεμίσωνος. uva.	Alexandriae: Stodd. n. 244.
86.	Θεοδότου.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
87. ἐπὶ Θευδότου.	Θευδο . . .	ibid. ex schedis iisdem.
88.	Θευ	ibid. ex schedis Finlay. Scriptura a recta ad sinistram.
89 - 100.	Θευμνάστου.	in Sicilia: n. 5445. et 5751. 19.
101.	Θράσων.	ibid. n. 5558.
102.	Ἱέρακος. bipennis.	ibid. n. 5390. b.
103.	Ἱ]έρ[α]κ[ο]ς.	Athenis: ex schedis Finlay.
104.	Ἱεροκλεῦς.	Alexandriae: Stodd. n. 161.
105.	Ἱερομ(νάμων) aut Ἱερόμ(βροτος).	in Sicilia: n. 5516.
106.	Ἱεροτέλευς.	Alexandriae: Stodd. n. 346.
107.	Ἱκεσίου.	ibid. n. 347.
108.	Ἱκεσίου.	Athenis: ex schedis Cumanudis et Finlay.
109.	Ἰσιδώρου. acrostolium.	Alexandriae: Stodd. n. 170.
110.	Ἰσιδώρου.	ibid. n. 171.
111.	Ἰφ . . .	in Sicilia: n. 5456. b. 46. Add.
112. ἐπὶ Καλλιάνακτος.		Alexandriae: Stodd. n. 103.
113.	Κάλλωνος.	ibid. n. 110.
114.	Κάστορος.	ibid. n. 352. Scriptura a recta ad sinistram.
115.	Κεφάλωνος.	ibid. n. 333. Scriptura a recta ad sinistram.
116.	Κόσμου.	in Sicilia: n. 5522.
117.	Κοτεῦς.	Alexandriae: Stodd. n. 121.
118.	Λαβροβίων.	Odessi: ex schedis Aschik.

119.		Λαβροδάμος.	Odessi: ex schedis iisdem.
120.		Λυσανίας.	Alexandriae: Stodd. n. 177.
121.		Λυσανί[α]. Ἱππολό[χου].	in Sicilia: n. 5392. *d*. 5.
122.	ἐπ[ὶ Λυ]σιμ[άχου.	Σιλ]ανοῦ.	Athenis: Thiersch. l. c. n. 21.
123.		Μάνιος.	in Sicilia: n. 5751. 25.
124.		Ματροδώρου.	ibid. n. 5456. *b*. 47. Add.
125.		Ματροδώρου.	Alexandriae: Stodd. n. 189.
126.		Με	in Sicilia: n. 5456. *b*. 49. Add.
127.		Μενελάου.	ibid. n. 5390. *b*.
128.		Μενεκλεῦς. uva.	Alexandriae: Stodd. n. 182.
129.		Μειεκράτευς.	ibid. n. 183.
130.		Μελάνθιος.	ibid. n. 348. Scriptura a recta ad sinistram. Inest C.
131.	ἐπὶ] Μένωνος.	. . . ιος.	Olbiae: Jen. Litt.-Zeit. 1842. n. 180.
132. 133.		Μηνοθέμιος. corn. cop. et bipennis.	in Sicilia: n. 5450. 5748. *e*.
134.		Μηνοθέμιος. rhyton dupl.	Alexandriae: Stodd. n. 188.
135.		Μίδα. caduceus.	in Sicilia: n. 5456. *b*. 50. Add.
136.		Μίδα.	ibid. n. 5751. 26.
137.		Μίδα. uva.	Alexandriae: Stodd. n. 190.
138.	ἐπὶ [Μν]ησιλόχου.		ibid. n. 160.
139.		. . . Βακχ . . . Μολπα[γόρα].	Athenis: ex schedis Cumanudis.
140.		Μουσαίου.	Alexandriae: Stodd. n. 191.
141.		Να . . .	in Sicilia: n. 5456. *b*. 51. Add.
142.		Νάνιος (fortasse Μάνιος, ut n. 123).	Alexandriae: Stodd. n. 192.
143.		Νάξιος.	in Sicilia: n. 5456. *b*. 57. Add.
144. 145.		Νικαγίδος.	ibid. n. 5451. 5666.
146.		Νικαγίδος.	Alexandriae: Stodd. n. 193.
147.		Νι]κάνορος.	ibid. n. 345.
148.		Νικάνορος.	in Sicilia: n. 5561.
149.	ἐπὶ Νικασιβούλου.	. . . . . .	ibid. n. 5526.
150. 151.		Νικία.	ibid. n. 5456. *b*. 53. Add. 5751. 27.
152.		Νικία.	Olbiae: Vol. II. p. 1000.
153.		Νικία. pilei Dioscur.	Alexandriae: Stodd. n. 201.
154.		Νικία.	Athenis: ex schedis Finlay.
155.		Νικίας.	in Sicilia: n. 5492. *b*. 11. Add.
156.		Νικο	Athenis: ex schedis Finlay.
157.		Νικοστρά(του).	Alexandriae: Stodd. n. 203.
158.		Νίκων.	in Sicilia: n. 5751. 28.
159.		Νυμφί(ου).	ibid. n. 5452.
160.		Νύμφων.	ibid. n. 5490. *b*.
161.		Νύμφωνος.	Odessi: ex schedis Aschik.
162.		Ξ[εν]όφιλος.	Alexandriae: Stodd. n. 354.
163. 164.		Ὀλύμπου.	in Sicilia: n. 5529. 5880.
165.		Ὀλύμπου. fax et sertum florum.	Alexandriae: Stodd. n. 205.
166.		Παγχάρευς.	ibid. n. 207.
167.		Παγχάρευς.	in Sicilia: n. 5619. *m*.
168.		Πασίων.	ibid. n. 5456. *b*. 54. Add.
169.		Πίτυλος.	ibid. n. 5562.
170.		Πολυαίνου.	ibid. n. 5751. 30.
171.		Πολυμ[νάστου]. Θευδό[του].	Athenis: ex schedis Cumanudis.
172.		Πρώτου.	Alexandriae: Stodd. n. 227. Inest ω.
173.		Ῥόδωνος. parazonium.	ibid. n. 237. Scriptura a recta ad sinistram.
174. 175.		Ῥόδωνος.	ibid. n. 235. 236.
176.	ἐπὶ Σιλανοῦ.	Μενί[ππου].	Eupatorii in Sarmatia: Bullet. de l'Acad. de St. Petersb. Cl. hist. III. p. 352. n. 2096. *h*.
177.		Στασιχόρου.	Odessi: ex schedis Aschik.
178.		Στράτων. flos et uva.	in Sicilia: n. 5492. *b*. 12. Add.
179.		Σωκράτευς.	Alexandriae: Stodd. n. 240.
180.		Σωκράτευς. fax et sertum florum.	ibid. n. 239. Scriptura a recta ad sinistram.
181 - 184.		Σωκράτευς.	in Sicilia: n. 5391. 5473. 5533. 5565.
185.		Σωσίλα.	ibid. n. 5391. *b*.

186.		Σωσί[λ]α.	Alexandriae: Stodd. n. 245.
187.		Σωφροσύνου. caduceus.	in Sicilia: n. 5456. *b.* 55. Add.
188.	ἐπὶ Τιμοκλείδα.		Athenis: ex schedis Finlay.
189.		Τιμοῦς.	Alexandriae: Stodd. n. 96.
190 - 192.		Τιμοῦς.	in Sicilia: n. 5392. *c.* 3. 5456. *b.* 56. *b.* Add. 5566.
193.		Φάλαρις.	ibid. n. 5538.
194.		Φανία.	Alexandriae: Stodd. n. 215.
195.	ἐπὶ Φιλίππου.	(in folio) ancora.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
196.		Φιλοκράτευς.	Alexandriae: Stodd. n. 217.
197.		Φιλοστεφάνου. parazonium.	ibid. n. 219.
198.		Φιλοστεφάνου.	in Sicilia: n. 5490.
199.	ἐπὶ Φ[ιλωνί]δα.	Καρνεάδας. Εὔβουλος.	Athenis: ex schedis Cumanudis.
200.		Ψάφων.	Alexandriae: Stodd. n. 353. Scriptura a recta ad sinistram.

Quae hucusque de inscriptionibus diotarum disputata sunt, inserui Schneidewini Philologo VI. p. 278 sqq. Adiicimus titulos eiusdem generis, qui ex schedis S. Birchii ad Gerhardum missis post impressas tabulas innotuerunt. Birchio misit Newtonius, qui horum manubriorum alia Rhodi alia Lesbi reperta esse scribit.

1. Δωροθέου.	9. Ἀρτεμιτί[ου]. Ἀρτέμων.	17. ΑΣ . . . .
2. Ἀγοράνακτο[ς]. Πεδαγειτν(ύου).	10. Ἱκεσί[ου?]	ΑΙΣΑΡΙ . . .
3. ἐπὶ Τειμ[αγόρα?]	11. Ἀντιγόνου.	ΑΡΤΕΜΙΔ . . .
4. ἐπὶ [Ξεν]οφάνευς. [Κ]αρνείου.	12. ἐπὶ Ξενοφάντου. Δαλίου.	ΜΗΝΙΣ -
5. Σωκράτευς.	13. ἐπὶ Κρατίδα (aut Ἐπικρατίδα). Σμινθίου.	18. ΕΠΙΠΟΛΙ
6. Ἀριστίωνος.	14. ἐπὶ Φει - ίωνος (Φειλετίωνος?). Ἀγριανίου.	ΚΝΙΔΙΟΝ
7. [Μό]σχου.	15. ἐπὶ Ξενοφάνευς. Θεσμοφορίου.	ΔΙΟΔ
8. ἐπὶ Καλικράτευς. caput Solis.	16. Ζήνωνος (ΞΗΝΩΝΟΣ). (10-16 cum flore).	fort. ἐπὶ Πολίτα Κνιδίων Διοδότου.

Similis ratio est inscriptionum vasorum pictorum, quorum etsi ingens copia in Etruria reperta est, ut facile inter inscriptiones Etruriae referre potuerim, tamen, quum huius supellectilis exempla multa sint, quae ad certam patriam revocari nequeant, visum est inscriptiones vasorum pictorum in parte ea tractare, quae complectitur inscriptiones locorum incertorum. De qua re priusquam mecum constituissem, factum est, ut hinc inde exemplum occuparem, ut n. 5365. 5681. 5770. 5779.

Postremo quemadmodum aut magnus titulorum numerus aut virtus peculiaris inscriptionum, ut in Atticis, in Laconicis, in Boeoticis, Boeckhium invitavit ut inscriptiones per classes disponeret, quae convenire titulorum superstitum indoli viderentur, ita etiam in inscriptionibus Latii, Etruriae, Umbriae mihi defungendum ratus sum; praesertim quum in hac sectione inscriptionum Italiae de patria singularum non ubique satis constet. Nam ut multos lapides ex vicinia Romam transportatos esse verisimile est, sic dubium non est quin nonnulli Roma in Etruriam delati sint; quemadmodum alios Roma Neapolin translatos esse animadverti (vide ad n. 5841. in Addendis). Eandemque rationem, quam in Italicis inii, etiam in Aegyptiis mihi adoptandam fuisse sero intellexi, posteaquam nonnullae plagulae, quibus inscriptiones Aegypti continentur, typis iam expressae erant.

Titulos Graecis quidem litteris non tamen Graece compositos, de quibus in commentatione palaeographica dicendi locus erit, etsi cavi ne admitterem, tamen duo exempla irrepserunt n. 5776. 5780. (vide Add. et Corr.). In lapidibus bilinguibus ut titulos Latinos Lyciosque minores n. 4225. 4306. et in Add. 4224. *f.* 4252. *f.* 4300. *i.* 4303. *h.*[3] conf. n. 4269. et in Add. 4325. *f.* 4315. *l.* 4315. *p.* ex instituto apposui, ita etiam ubi Graecis inscriptionibus barbara Graecis litteris adiecta erant, ea exprimenda curavi, ut Phrygia illa n. 3822. *e.* (cf. Add. ad h. l.), 3986. 3883. *c.* in Add. quae bis sine titulis Graecis redierunt n. 3974. 3882. *c.* in Add. Ceterum in inscriptionibus Italiae non solum eos titulos in quibus Graeca et Latina mixta sunt, exposui, ut n. 6359. 6361. 6460. 6501. 6522. 6531. 6548. *b.* 6593. *b.* 6613. 6645. *b.* 6695. 6754. 6755. 6759. sed etiam paucos illos Latinos Graecis litteris exaratos dedi ut n. 6708. 6709. 6710. 6711 - 6720. tanquam exempla opposita illis, in quibus Graeci tituli litteris Latinis scripti sunt ut n. 6562. 6717. Plura fortasse dicenda mihi essent de titulis aliquot Ligorianis, quos per Sponium, Reinesium, Muratorium, Gudium traditos non dubitavi in Italicis repetere, nisi huic rei satis consultum putarem disquisitione de inscriptionibus suspectis volumini quarto reservata. Satis habeo hoc loco monuisse cautionem adhibendam esse in damnandis titulis Graecis a Ligorio prolatis, quorum ratio non dissimilis Fourmontianis, in quibus manifesto alii genuini sunt alii subditicii: quamquam diffiteri nolim me in diiudicanda fide harum inscriptionum hinc inde aliquid humani pati potuisse. Illos tamen puto parum circumspecte iudicare, qui inscriptiones ex schedis Ligorianis unice derivatas omnes inter spurias vel suspectas reiiciendas esse arbitrantur (ut n. 5940. 5943. 5995. 6010. 6013. 6014. 6145. 6659. *b.* 6659. *c.* 6662.).

Aliquot inscriptiones suppressi, recepturus si meliora apographa habuissem: quo pertinent nonnulli tituli a Buckinghamo traditi, ex quibus unum postea, melius apographum nactus, recepi in Addendis n. 4539. *h.*, deinde duo tresve a Barthio transcripti Mus. Rhen. 1849. p. 251. n. 24. p. 256. n. 34. 35. et pauca quae quum ex ephemeride Italica Fata Morgana, foglio periodico di Reggio 1849. m. Iul. d. xv. tum aliunde misit Mommsenius. Alia alias ob causas omisi. Cf. lemma ad n. 6759.

Quod interdum talium operum conditoribus accidit, ut per incuriam eundem titulum diversis locis repeterent, non vereor ne quis mihi obiiciat nisi in fragmento n. 5749. tit. *c.* quae integra inscriptio extat n. 5586. et in titulo lacero n. 4529. cuius apographum perfectius quum in inscriptionibus Aegypti positum invenissem non suo loco reddidi (vide Addenda ad n. 4697. *b.*). Aliquoties id accidisse Boeckhio etiam in integris titulis videmus ut Vol. I. n. 757 ∾ 1504. (vide Boeckh. Vol. II. p. 249. infra), n. 604 ∾ 938. *b.* in Add., Vol. II. n. 1976 ∾ 3645. n. 2015 ∾ 3693. n. 3474 ∾ 3698. Sed talia sponte patet interdum fugere posse etiam cautiorem.

In repudiandis titulis Christianis etsi severior mihi videor fuisse, tamen aliquot admisi invitus (n. 3989. *f.*).

In contextu inscriptionum tradito repraesentando bis ab instituto recessi. Nam quum olim visum esset omittere figurarum imagines cum inscriptionibus coniunctas, ne commiscerentur artium fines neve repetendis figuris pridem delineatis librorum pretia augerentur (vide Praef. ad Vol. I. p. xii.), tabulam Iliacam n. 6125. et tabulae Praenestinae partem superiorem n. 6131. *b.* delineandas curavi; nec facile aliquis causam quaesiverit conspectis tabulis, in quibus dubitaveris imagines inscriptionibus an inscriptiones imaginibus lucem afferre putari possint. Ceterum in opere concinnando Boeckhii me vestigia pressisse consentaneum fuit et intelligent attenti.

In interpretatione titulorum nec parcior mihi videor fuisse quam res tulit et verbosum esse saepe ipsa natura inscriptionum vetuit. In iis autem quae crisin emendatricem postularunt, ita me versatum esse puto, ut non facile me audaciae incusaturus sit nisi forte qui nudius tertius in has litteras involaverit. Nec vereor ne mihi minus aequi iudices futuri sint, quam Boeckhio, in opere praesertim, in quo vix ab uno omnia praestari possunt. Hinc ut ille in primordiis operis aliquoties amicos consuluit de tractatione titulorum (vid. Praef. ad Vol. I. p. xvi.), ita ego quoque aliquando quum inscriptiones cum Boeckhio examinavi (cf. Vol. II. n. 3964. p. 53. n. 4000. p. 69.), tum de aliis quaestionibus consilia cum eo contuli, atque alia aliis viris proposui petens, ut sententiam ferrent aut succurrerent dubitanti: ex quibus mihi nominandi sunt inprimis Ed. Gerhardus, Welckerus, Carolus Frid. Hermannus, Carolus Keilius, Henricus Kiepertus, Augustus Zumptius, Goepelius (n. 5038. 5361.), Franciscus Woepke (n. 6179.). Qua occasione oblata non possum quin appellem Barthol. Borghesium, decus Italiae. Quem quum variis negotiis districtus olim per amicos consuluissem de formula quadam ex antiquitatibus Romanis petita, auxilium promptissime ab eo Romam missum (vide Add. ad n. 4033.) sero ad me perlatum est.

Hoc volumine absoluto supersunt inscriptiones incertorum locorum, tituli Christiani, tituli suspecti non ita multi, postquam inscriptiones Fourmontianae a Boeckhio in primo volumine occupatae sunt. Haec igitur quae supersunt, volumen quartum complectetur una cum commentatione palaeographica et indicibus, ut promissum est in Praef. Vol. I. p. xiv.

Supplementis ad duo priora volumina concinnandis iam nunc amplus collectus apparatus est, ut spes sit Academiae scientiarum regiae curae fore, ut opus absolutum Appendix universalis non ita multo tempore interiecto subsequatur.

Ioannes Franzius.

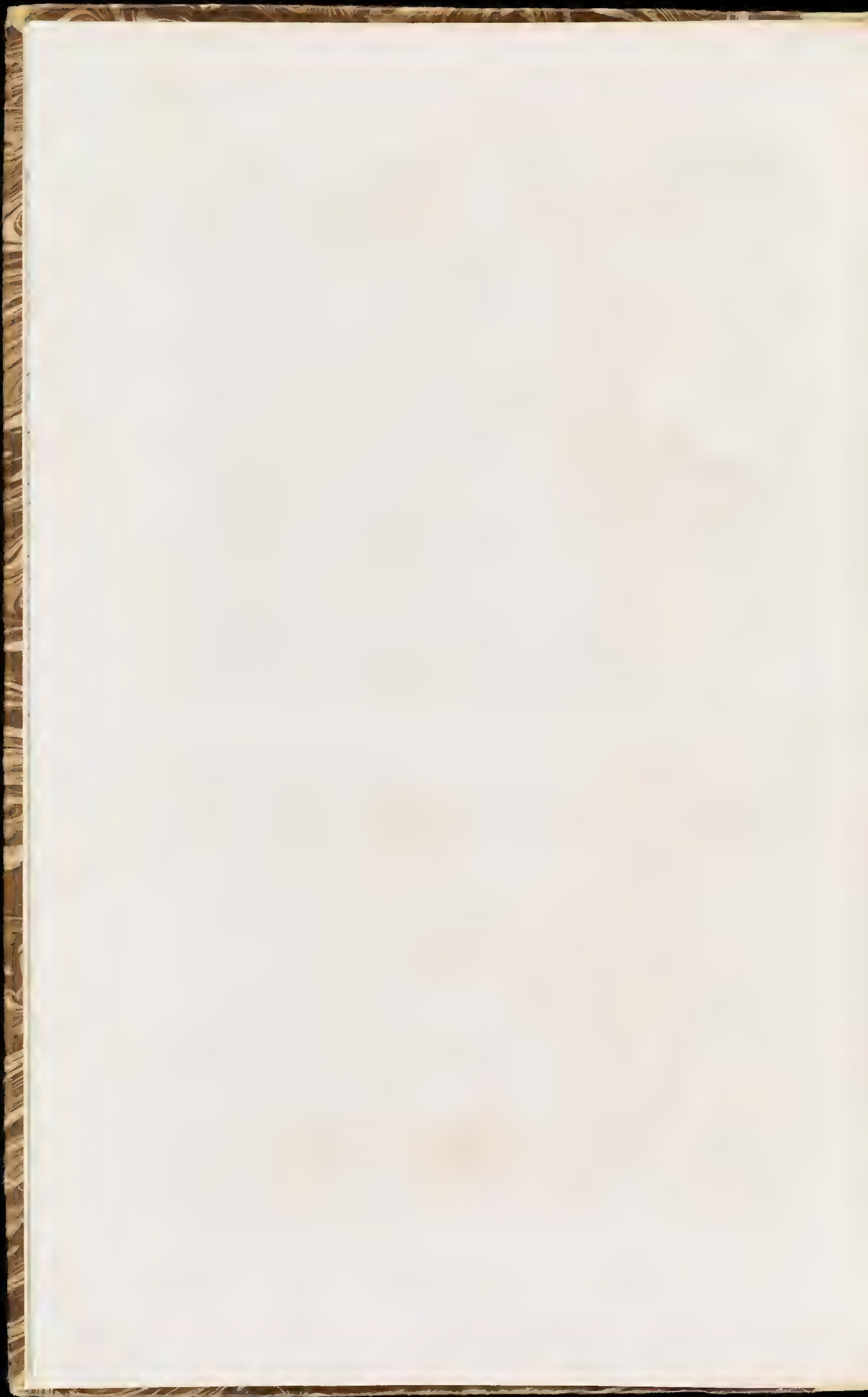

PARS SEPTIMA DECIMA.

INSCRIPTIONES PHRYGIAE.

SECTIO PRIMA.

DORYLAEUM, PRYMNESIA, ORCISTUS ET VICINIA.

3810.

Dorylaei, nunc Eski-Shehr, ad pontem prope thermas; pons est supra fluvium Pursek, qui olim Thymbres; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 302. n. 24. et Macdonald Kinneir Itin. p. 540. n. 3.

. . . .
ΜΟϹΚΑΙΑΜΕΙΑΓΤΕΙ
ΜΩΝΙΘΡΕΠΤΩΚΑΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ΚΑΙΔΙΟΝΥΣΙΟΣϹΙΝ
ΤΡΟΦΩΥΠΕΡΤϢΝ
ΕΙΔΙϢΝΔΙΙΒΡΟΝ
ΤΩΝΤΙΧΟ

Dedi apographum Kinn. correctum hinc inde ex P. Luca, qui titulum per duos versus continuat, quorum prior terminatur nomine Ἀπολλώνιος. Vs. 1. lacunam indicat Luc. Vs. 2. init. Luc. ΝΟΣ, et extr. ΓΤΕ, pro quo Kinn. ΕΤΕΙ. Vs. 5. Luc. omittit ΙΟΣ. Ibid. extr. Kinn. ϹΜ, Luc. ΣΙΝ, quod dedi. Vs. 6. Kinn. Ο pro Φ. Vs. 7. init. Kinn. ◻ ubi nos ΕΙ; ibid. extr. Kinn. ΒΙΟΝ. Vs. 8. Kinn. ΟΤΩΝΠΧΟ, Luc. solum ΤΩΗΤ, qui praeterea ubique Σ et Ω praebet, in quo variat Kinneiri apographum.

- - - - - - - - - μος καὶ Ἄμεια [σὺν] Τειμίωνι θρεπτῷ καὶ Ἀπολλώνιος καὶ Διονύσιος σ[ύ]ντροφ[οι] ὑπὲρ τῶν ἰδίων Διῒ Βροντῶντι [εὐχήν.?

3811.

Dorylaei, nunc Eski-Shehr, in marmore, in quo anaglyphum aquilam repraesentans bene sculptam; ed. Macdonald Kinneir Itin. p. 541. n. 4.

ΔΗΜΗΤΡΙΟϹϹΤΡΑ
ΤΩΝΙΑΔΕΛΦΩΚΑ
ΙΜϹΛΙΤΕ·ΛΛΝΔΡΠΔΙ
ΩϹΥΝΤΕΚΝΟΙϹϹΤΡ
ΑΤΩΝΙΚΑΙΜΕΝΑΝ
ΔΡΩϹΤΡΑΤΩΝΙΓΑΥ
ΚΥΤΑΩΜΝΗΜΗϹ
ΕΝΕΚΕΝ

Δημήτριος Στράτωνι ἀδελφῷ καὶ Μ[ε]λίτε[ια ἀ]νδρ[ὶ ἰ]δίῳ σὺν τέκνοις Στράτωνι καὶ Μενάνδρῳ, Στράτωνι [γλ]υκυτά[τ]ῳ μνήμης ἕνεκεν.

Sepulcrum Stratonis a fratre, muliere et duobus filiis positum.

3812.

Dorylaei, nunc Eski-Shehr; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 303. n. 25.

ΑΥΡ.ΕΡΗΗΒΣΥΝΤΗΣΥΜΒΙΩΑΥΡΑΝΤΩΝΙΝΗ.ΑΥΡΤΡΟΦΙΜΥ
ΚΑΥΡΙΟΥΛΙΑΣΥΝΤΟΑΗΟΥΡΙΛΥΡΙΡΙ.ΝΕΩΓΔΦΚΡΑΤΡΜΗ
ΔΛΑΕΩΣΚΛΥΡΑΣΚΑΙ∷ΠΙΛΔΛΔΣΩΣΓΟΝΣΥΣΙΝΥΛΥΚΥ
ΤΛΟΙΣ

Αὐρ. Ἑρ[μ]ῆ[ς] σὺν τῇ συμβίῳ Αὐρ. Ἀντωνίνῃ, Αὐρ. Τρόφιμ[ος] κ(αὶ) Αὐρ. Ἰουλία σὺν τ[ῷ] ἀ[νδ]ρὶ [Α]ὐρ. Ἰρ[η]νέῳ. Sequuntur nunc nomina patris et matris, quibus illi monumentum posuerunt, talia fere: [Μ. Αὐρ.] Κρατ[έ]ρ[ῳ] Ἡδ[αλ]έως? κ(αὶ) [Α]ὐρ(ηλίᾳ) Ἀσκ[λη]πι - - [έ]ως γον[ε]ῦσιν [γ]λυκυτ[άτ]οις.

3813.

Dorylaei, nunc Eski-Shehr; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 302. n. 21.

ΟΦΙΛΟϹΚΑΙΤΡΟΦΙΡΗϹΤΜΡΙΦΙΛΦΟΤ∴ΚΝΩΜΕΡΑΓΧ
ΑΠϹΑΜΕΝΩΝΤΟΝΤΟΠΟΜΤΩΝΜΕΝΟΝΔΡΟΥΥΩΝ

[Θε]όφιλος καὶ Τρόφι[μο]ς [πα]τρὶ φιλοτ[έ]κνῳ μ[ν]ε[ί]α[ς] χ[άριν], ἀ[γι]σαμένων τὸν τόπο[ν] τῶν Μενάνδρου υἱῶν.

Nomen patris non videtur expressum fuisse.

3814.

Dorylaei, nunc Eski-Shehr; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 302. n. 23.

ΝΕΙΚΑΝΔΡΟΣΚΑΙΑΦΦΙΑΓΥΝΗΑΥΤΟΥΝ:.:ΥΙΩΚΑΙΤΕΑΥΤΟΙΣΖΩΝΤΕΣ
ΜΗΝΜΗΣ ΤΙΑΝΠΟΕΟΙΣΕΙΧΤΕΙΡΑΤΗΝ
ΒΑΡΥΦΘΟΝΟΝΟΥΤΩΕΑΩΡΟΙΣΠΕΡΙΓΡΕΣΟΙΤΟΣΥΝΦΟΡΑΙΣ

Νείκανδρος καὶ Ἀφφία γυνη αὐτοῦ Ν - - - υἱῷ καὶ ἑαυ-
τοῖς ζῶντες μνήμης [χάριν·
ὃς δ'] ἂν π[ρ]ο[σ]οίσει χεῖρα τὴν βαρύφθονον,
οὕτω[ς] ἀώροις περι[π]έσοιτο συνφοραῖς.

De formula imprecationis cf. n. 3815. 3843. 3893.

3815.

Dorylaei, nunc Eski-Shehr; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 301. n. 20.

ΤΑϹΤΑΤΑΝ::ΡΑΙΡΑΒΟΥΝΒΟΝϹΙΕΤΟΙΜΗϹΘΝ

ЄΤΙΖΩΝΙ
ΟϹΑΝΠΟϹΟΙ — ΤΑΤΑϹΚΑΙ
ϹЄΙΧЄΙΡΑΤΗ — ΤΑΤΙΟΝΓΑΙ
ΝΒΑΡΥΦΘΟ — ΑΓϹΛΛΟϹΥΝΟ
ΝΟΝΟΥΤΩϹ — ΝΔΑΚΡΥΩΝ
ΑΩΡΟΙϹ.ΠЄΡΙ
ΠЄϹΟΙΤΟϹΥ
. ΦΟΡΑΙϹ

- - - - - - - - - - - - - - - - - - μνή]μης [ἕ]ν[εκεν
ἔτι ζῶν[τες]. ὃς ἂν π[ρ]οσοίσει χεῖρα τὴν βαρύφθονον,
οὕτως ἀώροις περιπέσοιτο συ[ν]φοραῖς.

In dextra: *Τατᾶς καὶ Τάτιον [κ]αὶ Ἀ[πο]λλο[φά]ν[ης?*
- - -

De formula imprecationis cf. n. 3814. In fine partis dextrae - *ν δακρύων* aeque obscurum est ac n. 3628. Videtur sequi titulus carmine conceptus; cf. n. 3741.

3816.

Dorylaei, nunc Eski-Shehr; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 303. n. 26. et corruptius ibid. p. 307. n. 37. inter Ancyranas.

ΖΗΝΙΤΜΕΝΠΡΩ:.:ΣΤΑΚΑΙΑΤΤΙΚΩΑΓΛΑΑΤΕΚΝΑ
ΑΦΦΗΜΕΝΑΝΔΡΟΣΑΣΚΛΗΠΑΣΚΑΙΑΤΤΙΚΟ.ΣΖΗΣΑΝΤΙΑΜΕΝΠΤΩΣ
ΤΟΝΕΠΙΜ.ΟΧΘΗΤΟΝΒΙΟΝ

In altero apographo Luc. p. 307. est vs. 1. ΖΗΝΙΤΑΜΕΝΠΙΩ...ΕΤΑ, in quo cave putes verum esse ΤΑΜΕΝ.

Ζηνί [γε] μὲν πρώ[τι]στα καὶ Ἀττικῷ ἀγλαὰ τέκνα,
Ἄφφη, Μένανδρος, Ἀσκληπᾶς καὶ Ἀττικὸς
ζήσαντι ἀμέμπτως τὸν ἐπιμόχθητον βίον.

Hexameter heroicus bonus et duo senarii mali.

3817.

In via ab Eski-Shehr (*Dorylaeo*) ad vicum Syed-Guz s. Seid-el-Ghazi, octo fere miliariis Anglicis ab hoc, in fonte; ed. Walpol. Travels p. 560. n. 26. ex schedis Leakii; cf. Letronn. in Journ. des Sav. 1820. p. 626. Post Leakius Itin. As. min. p. 20. ipse edidit notans in monumento, cuius pars haec inscriptio, caput bovis cum sertis sculptum esse. Habet etiam Macdonald Kinneir Itin. p. 541. n. 5.

ΔΗΜΑϹΚΑΙ
ΓΑΙΟϹΥΠΕΡ
ΒΟΩΝΙΔΙΩΝΠΑ
ΠΙΑΔΙΙϹΩΤΗ
ΡΙΕΥΧΗΝΚΑΙ
ΗΡΑΚΛΗΑΝΙΚ
ΗΤ.

Dedi apographum Leakianum. Ap. Walpol. Σ et Ω, vs. 6. ΗΡΑΚΛΗΙ minus recte, vs. 7. ΗΤΩ. Kinn. vs. 2. F pro Γ et K pro E, vs. 3. ΟΥΝΙΔΙΗΝΠΑ (Leak. ΒΟΩΙΔΙΩΝΠΑ), vs. 4. ΔLΙ (Walp. Leak. ΔΙ - - Ι); denique vs. 7. Kinn. cum Leak. consentit in ΗΤ. Reliqua Kinneiri menda non annoto.

Δημᾶς καὶ Γάϊος ὑπὲρ βοῶν ἰδίων Παπίᾳ Διῒ σωτῆρι εὐχὴν καὶ Ἡρακλῇ ἀνικήτ[ῳ].

Παπίας notante Walpolio Iuppiter pater est, qui *Πάπας* dicitur apud Bithynos auctore Arriano, *Παπαῖος* apud Scythas; cf. Vol. II. p. 111. *b*. Pater Eustathio monente *πάπας, πάππας, παπίας, πᾶς* s. *πᾶ*, ut mater *μᾶ*, dicebatur. Ceterum *Διῒ καὶ Ἡρακλεῖ* saepe dedicatio fit; cf. n. 2385.

3818.

In vico Syed-Guz s. Sidi-Ghazi s. Seid-el-Ghazi, novem horis ab Eski-Shehr (Dorylaeo) in via Iconium versus, ubi *Prymnesiam* sitam fuisse hic ipse titulus evincit; in arce repperit Baro Wolffius Russus una cum duobus sequentibus titulis; ex huius schedis ed. Franzius in Dissertat. Fünf Inschriften und fünf Städte in Kleinasien p. 5.

ΗΒΟΥΛΗΝΑΙΟΛΗΜ
ΟΠΡΥΜΝΗΣΣΕΩΝΕ
ΜΗΣΙΝΠΑΙΛΙΟΝΚΛΑ
ΛΙΑΝΟΝΝΙΓΕΡΑΝΕΟΝ
ΡΩΑ

Ἡ βουλὴ [κ]αὶ ὁ [δ]ῆμ[ος] ὁ Πρυμνησσέων ἐ[τεί]μησ[ε]ν Π. Αἴλιον Κλα[υδ]ιανὸν Νίγερα νέον [ἥ]ρωα.

3819.

Ibidem repperit Baro Wolffius Russus, ex cuius schedis ed. Franzius l. c. in lemmate ad n. 3818.

ΘΕΟΙΕΚΑ
ΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙΕΚΑϚ
ΔΙΠΒΡΟΝ
ΤΜΝΤΙ

Θεοῖ[ς] καταχθονίοι[ς] καὶ Δι[ὶ] Βροντ[ῶ]ντι.

Vs. 5. pro M in lapide haud dubie fuit W. Infra titulum duae manus sublatae sculptae dicuntur; cf. ad n. 2042.

3820.

Ibidem repperit Baro Wolffius Russus, cuius ex schedis ed. Franzius l. c. in lemmate ad n. 3818.

ΙΚΛΟΝΗΑ
ΑΠΕΗΟΥΠΤΗΜΟΥΕΥΝ
ΕΚΝΟΙΕΓΑΙωΚΑΛϕ
ΠΟΥΡΝΙωΠΟΠΛΑΑΙ
ΔΡΙΓΔΥΚΥΤΛΤωΜΝΗ
ΜΗΕΧΑΡΙΝϕ

- - - Ἀ[τιλί]ου Π[ρεί]μου [σ]ὺν [τ]έκνοι[ς] Γαΐῳ Καλπουρνίῳ Ποπλᾶ? ἀ[ν]δρὶ γ[λ]υκυτ[ά]τῳ μνήμη[ς] χάριν.

Nomen feminae initio positum legi nequit. Ἀτίλιος Πρεῖμος extat in tit. Smyrn. n. 3259.

3821.

In via a Seid-el-Ghazi ad vicum Kymak, octo miliariis Anglicis ante hunc vicum, in ruderibus; ed. Macdonald Kinneir Itin. p. 541. n. 6.

ΙΥ—ΓΧΙ
ΔΑϹΗΑΠΑ
Ν:ΑΙΜΑΡΙ
ΟΝΚΑΡΤΕ
ΗωΝΑΗΔΕ
ΔΙΟΝΥΕΙΝ
ΠΛΡΙϹΤΑΔ
ΕΚΚΑΛΛΡϹ
ΤΑΟΥΓΙΙΤΡ.

- - - - τοὺς πα]ῖδας [Π]απᾶν [κ]αὶ Μάριον κα[ὶ] Τε[ίμ]ωνα [καὶ] Διόνυ[σ]ιν - -

Lapis ab initio et in fine mutilus est.

3822.

Prope Kymak, tribus fere miliariis Anglicis ab hoc loco versus Seid-el-Ghazi; ed. Macdonald Kinneir Itin. p. 542. n. 7.

ΤΑΝΙΔΙΩΝΙΙ—ΝΙ
ΚΑΙΤ—ΝΕΚϹ—ΗΕϹΩ
ΙΗΡΙΑΕΔΗΒϵΝΤΩ
ΗΝ

- - - ὑπὲρ] τ[ῶ]ν ἰδίων - - - καὶ τ[έκνων? Διὶ] σω[τ]ῆρι [κ]α[ὶ] Δ[ιὶ] Β[ρο]ντῶ[ντι εὐχ]ήν.

3822. *b*.

In pago Alekiam s. Alekian, quem Pocockius vidit esse veterem *Orcistum*, inter rudera quattuor sequentes inscriptiones sunt repertae. Orcistus in Notitiis Episcopatuum oppidum est Galatiae, sed antiquitus Phrygiae annumerabatur. Unde non dubitavi inscriptiones has hoc loco interponere. Primam ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 3. p. 9.

ΗΓΕΡΟΥΣΙΑ
ΚΟΔΗΜΟΣ
ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΤΕΡΤΥΛΛΑΝ
ΘΥΓΑΤΕΡΑΜΗ
ΝΟΔΩΡΟΥΑΣ
ΚΛΑΠΩΝΟΣΚ
ΤΕΙΤΥΜΗΣ
ΗΡΩΙΔΑΚΑΤΑ
ΤΑΨΗΦΙΣΘΕΝ
ΤΑ

Ἡ γερουσία κ(αὶ) ὁ δῆμος ἐτείμησεν Τερτύλλαν, θυγατέρα Μηνοδώρου Ἀσκλάπωνος κ(αὶ) Τε[ρ]τύ[λλ]ης, ἡρωΐδα, κατὰ τὰ ψηφισθέντα.

3822. *c*.

Ibidem; ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 3. p. 9.

ΑΣΚΛΗΠΙ
ΟΣΤΗ
ΕΑΥΤΟΥΓ
ΥΝΑΙΚΙ
ΚΑΙΜΟΜΝ
ΩΝΤΗΕΑ
ΤΟΥΘΥΓ
ΑΤΡΙΙΑΝ
ΕΣΤΗΣΑ
ΝΜΝΗΜΗ
ΣΧΑΡΙΝΑΣ
ΚΛΗΠΙΟΣ
ΚΑΙΕΑΥΤΩ
ΖΩΝΦΡΩΝΙΑΝΕΣ
ΣΕΗ

Ἀσκληπιὸς τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ καὶ Μ[έ]μνων τῇ ἑα[υ]τοῦ θυγατρὶ ἀνέστησαν μνήμης χάριν. Ἀσκληπιὸς καὶ ἑαυτῷ ζῶν φρ[ον]ῶν ἀνέσ[τη]σε[ν].

3822. *d.*

Ibidem; ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 3. p. 9.

ΝΟΥΝΑΣΚΑΙ
ΝΑΙΟΣΚΑΙΜΑΙ
ΚΟΣΑΜΜΙΑ
ΤΗΕΑΥΤΩΝ
ΜΗΤΡΙΕΠΟΙ
ΗΣΑΝΖΩΣΗ
ΦΡΟΝΟΥΣΗ

Νουνᾶς? καὶ [Γ]άϊος? καὶ Μά[ρ]κος Ἀμμίᾳ τῇ ἑαυτῶν μητρὶ ἐποίησαν ζώσῃ φρονούσῃ.

3822. *e.*

Ibidem; ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 3. p. 9.

ΑΥΡΤΥΡΑΝΝΟΣΠΑΠΑΚΑΙΣΙΡΗΝΗ
ΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥΕΑΥΤΟΙΣΕΠΟΙΗΣΑΝ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝΙΟΣΣΕΜΟΥΚΝΟΥ
ΜΑΝΕΚΑ...\ΕΤΙΤΕΤΕΙΚΜΕΝΟΣΕΙΤΟ

Αὐρ. Τύραννος Παπᾶ καὶ [Ε]ἰρήνη ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἑαυτοῖς ἐποίησαν μνήμης χάριν.

Quae sequuntur, iis videtur contineri imprecatio fortasse metrica.

SECTIO SECUNDA.

COTYAEUM, AEZANI ET VICINIA, ACMONIA, BLAUNDUS, SEBASTE ET QUAE IN ORIENTEM VERGUNT.

3823.

In urbe *Cotyaeo*, hodie Kutahijah; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 301. n. 17.

ϵϵΚΤΟϹϹΥΑΛϵΡΙΟϹ ΖωϹΙΜΟϹ
ΠΡωΤΟΓΟΝΑΤΟΜΤϵΚΝΟΝΑΠΙΤΑ
ΛΙΑϹϵΛΟωΝ ΑΠΠΑϹΙϹϵΡΑΤϵΥϹ
ΑΜϵΝΟϹ ΚΑΙ ΑΡϵΙΟϹ ΤΑ ΤϵΚΝΝΑ
ΠΑΤΡΙΚΑΠΗΛΑΗΙΡΙΑΠΠΟ
ΥΙΑΙ
ΜΝΗ *Hoc loco* ΜΡ
ΜΗϹ *duae figurae* ΤΡΙ
ΧΑ *sunt.* ΜΑ
ΡΙΝ ΟΙΛ

[Σ]έ[ξ]τος [Ο]ὐαλέριος Ζώσιμος, πρωτόγον[ος] τ[ῶν] τέκν[ω]ν, ἀπ' Ἰταλίας ἐλθών, [κ]α[ὶ] Π[α]πᾶς? [ἱ]ερατευσάμενος, καὶ Ἄρειος τὰ τέκνα [τῷ] πατρὶ κα[ὶ τ]ῇ [μ]η[τ]ρὶ ἀ[νέστησαν]? μνήμης χάριν.

Vs. 3. ΙϹ delendum videtur. Quae ad dextram *κιονηδὸν* appictae sunt litterae quid significent, difficilius est dictu. Nam etiamsi quis ausit legere *[κ]αὶ μ[η]τρὶ Μα[ρ]ί[ᾳ]*, vix ea eiusmodi sunt ut pro veris haberi queant. Quamquam titulus universus neglegentissime compositus est.

3824.

Ibidem; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 301. n. 18.

ΑΓΑΘΗΤΥΤ.ΧΗϵΥΤΤΥΤΧΗ.ΕΔΤ.ΕΙΟΥΚΑΤΑΙΔ.ΟΜΝΗϹΥΝΒbhl...
ΕΠΕϹΤΗϹ ΛΝΖΙΙΙΝΤϵ ϹϵΑΥΤΟϹ ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ἀγαθῇ τύχῃ, Εὐτύχη[ς] Ε[ὐ]τ[υχ]ίου? κα[ὶ] Αἰ[λ. Δ]όμνη [ἡ] σύνβ[ιος αὐτοῦ] ἐπέστησ[α]ν ζ[ῶ]ντες ἑαυτο[ῖ]ς μνήμης χάριν.

3825.

Ibidem; ed. Paul. Lucas l. c. p. 300. n. 16. Ex Paulo Luca Murator. T. III. p. MCCLXVI. 12. missu Bimardi, cum Latina interpretatione.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣΚΑΙ
ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ
ΙΑΙΝΑΜΗΤΡΙ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Vs. 2. Luc. ΑΙΧΣΕΤΡΑΤΟΣ. Vs. 3. idem ΙΑΤΝΑ.

Μελέαγρος καὶ Ἀρχέστρατος ἰ[δ]ίᾳ μητρὶ μνήμης χάριν.

3826.

Ibidem; ed. Paul. Lucas l. c. p. 301. n. 19. Ex Paulo Luca Murator. T. III. p. MCCCXCIII. 9. missu Bimardi.

ΠΡωΤΟΜΑΧΟϹΑΦΙΑΓΥΝΑΙΚΙΝΚΑΙΑΙΑΥΤωΜΝΙΑϹΧΑΡΙΝ

Tribus versibus titulum absolvit Murat. mutata simul prava orthographia. At nihil mirum, si in lapide fuerit ΑΙΑΥΤω p. ΕΑΥΤω; cf. n. 3922 sq.

Πρωτόμαχος Ἀφ[φ]ίᾳ γυναικὶ καὶ [ἑ]αυτῷ μν[ε]ίας χάριν.

3827.

Ibidem; ex schedis Alex. De Labordii misit Letronnius.

ΚΑΙΤΕΙΜΟΘΕΟϹΑΠΠΗΟ ΥΓΑΤΗ ΜΗΤΡΙΜΝΗΜΗϹ ΚΑΡΙΝ	ΜΕΛΑΔΡΟΣ ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ ΧΑΙΡΕ

Alter titulus in latere sinistro mutilus est. - - - - - καὶ Τειμόθεος Ἀπ[φίῳ τῇ γλυκ]υ[τ]άτῃ μητρὶ μνήμης [χ]άριν. In altero suspiceris fuisse Μέ[αν]δρος Διοφάντου χαῖρε. Certe Μαιάνδριος nomen frequens in his regionibus (cf. n. 2943.), et de scriptura Μέανδρος pro Μαίανδρος vide ad n. 2999. Potest tamen esse etiam Μέ[ναν]δρος.

3828.

Sex horis a Cotyaeo Aezanos versus fere in occidentem; ed. Keppel. Itin. T. II. p. 196.

..ΣΚΛΗΠΙΑΣΚΑΙΟ..ΟΔΜϹΙ
ΑΔΗΣΧΑΡΙΝ

- - - - Ἀσκληπιὰς καὶ [Θε]όδ[ωρος? μνήμ]ης χάριν.

3829.

In vico Semme novem horis a Cotyaeo. Ex schedis Baronis Wolffii Russi dedit Franzius.

ΕΗΕΤΥΛΙΟΕ
ΛΟΥΚΑΝΟΕ
ΓΤΕΦΑΝΩΚ
ΡΟΥΦΗΝΤΟΙΟ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΙΙ
ΤΡΟΦΕΥΕΙΚ.
ΓΤΕFΑΝΟΓΥΜ.
ΤΡΟΦΩΤΩ
ΠΡΟΓΦΙΛΕΓ
ΤΑΤΩ

- - Ε[ὐ]τύ[χ]ιο[ς]? Λουκανὸ[ς Σ]τεφάνῳ κ(αὶ) Ῥούφῃ τοῖ[ς] γλυκυτάτ[οις] τροφεῦ[σ]ι κ[αὶ Σ]τε[φ]άν[ῳ σ]υ[ν]τρόφῳ τῷ προ[ς]φιλε[σ]τάτῳ.

3830.

Viginti miliariis a Cotyaeo in via Nicaeam versus, in monumento sepulcrali anaglyphis ornato; edidit Fellows Itin. As. min. p. 126 sq. (cf. p. 323.), qui perperam iudicavit esse Christianum.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΘΕΟΙϹΟΕΙΟΙϹΚΑΙΔ
ΚΑΙΟΙϹΗΡΟΦΙΛ - -
ΠΑΠΑΕΥΧΗΝ - - -
ΑϹΙΧΑΕΚΑΙΑϹΚΧΙΙΠΑΕ
ΟΙΑϹΚΛΗΠΑΛΑΤΥΠΟΓ
ΚΟΥΡΝΑΕΤΗΝΟΙ - - -

Ἀγα[θ]ῇ τύχῃ. Θεοῖς ὁ[σ]ίοις καὶ δ[ι]καίοις Ἡρόφιλ[ος] Παπᾶ εὐχήν. Ἀσί[λ]α[ς] καὶ Ἀσκ[λη]πᾶ[ς] οἱ Ἀσκληπᾶ λατύπο[ι] Κουρν[ι]α[σπ]ηνοί - - - -

Nomen ethnicum lapicidarum, qui in hoc monumento operam collocarunt, dedi ex coniectura Kieperti, qui eos vult esse oriundos Corniaspis loco in confiniis Galatiae sito prope Tavium. Vide Franzii Dissert. Fünf Inschriften u. fünf Städte in Kleinasien, p. 34. In fine deesse videtur ἐποίησαν vel simile.

3831.

Aezanis in urbe Phrygiae epicteti ad Rhyndacum, cuius splendidissimae parietinae supersunt in vico *Tschavdere-Hissar*, in muro templi Iovis; inscriptiones n. 3831-3835. cum tribus Latinis repperit Keppel et edidit Itin. T. II. p. 227 sqq. ex suis et Dr. Hallii schedis, quas composuit Leakius. Hinc natum hoc Keppelii apographum litteris minusculis confectum. N. 3833. et 3835. sine Latinis edidit etiam Fellows Itin. As. min. p. 144. 142. Omnes n. 3831-3835. cum Latinis habeo insuper ex schedis Alexandri De Labordii, quas misit Letronnius.

[*Textum vide in pag. seq.*]

Varietas lectionis potissima haec est. Vs. 1. Kepp. Ἀρειοπάγου. Lab. quod dedi. Vs. 2. Lab. ΝΟΥΜΜΙΟΣ, Kepp. Νουμήνιος. Vs. 4. extr. Kepp. ἐπεὶ (ἐπε-), Lab. ΕΠΕ. Vs. 5. ἐν addit Kepp. omittit Lab. Vs. 9. Lab. ΔΙΚΑΙΑΤΑΥΤΑ, sed syllabam ΚΑΙ notat ut incertam; Kepp. quod dedi; extr. Kepp. ἐτιμή(σαμεν), Lab. quod dedi. Vs. 11. Kepp. ἡμετέρᾳ πόλει ταῖς, Lab. ΗΜΕΤΕΤΕΡΑΠΡ....ΙΔΓΑΙΣ. Vs. 12. ex Lab. addidi ΤΩΙ quod omisit Keppel. Vs. 13. Kepp. κ[εδνότ]ητος, Lab. ΚΙΣ...ΗΤΟΣ, notatis litteris ΙΣ ut incertis, sed in lapide fuit haud dubie ΧΡΗΣ, unde Lab. depinxit solum ΚΙΣ; denique alterum ΚΑΙ (post ΤΡΟΠΟΥ) addit Lab. omittit Keppel.

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ καὶ ὁ κήρυξ αὐτῆς καὶ ἀγωνοθέτης τῶν τῆς Σεβαστῆς ἀγώνων Νούμμιος Μηνίσ[κος] Αἰζανειτῶν ἄρχουσι, βουλῇ, δήμῳ χαίρειν. Ὁ πολίτης ὑμῶν Μ. Οὔλπιος Εὐρυκλῆς ὁ ἀξιολογώτατος ἐπεδήμησεν ἐν ἡμῶν τῇ πόλει παντὶ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἀξίως

ΗΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓοΥΒΟΥΛΗΚΑΙΟΚΗΡΥΞΑΥΤΗΣΚΑΙΑΓΩΝοΘΕ
ΤΗΣΤΩΝΤΗΣΣΕΒΑΣΤΗΣΑΓΩΝΩΝΝΟΥΜΜΙΟΣΜΗΝΙΣ
. ΑΙΖΑΝΕΙΤΩΝΑΡΧΟΥΣΙΒΟΥΛΗΙΔΗΜΩΙΧΑΙΡΕΙΝ
ΟΠΟΛΙΤΗΣΥΜΩΝΜΟΥΛΠΙΟΣΕΥΡΥΚΛΗΣΟΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΣΕΠΕ
ΔΗΜΗΣΕΝΕΝΗΜΩΝΤΗΙΠΟΛΕΙΠΑΝΤΙΤοΥΤΩΙΤΩΙΧΡΟΝΩΙΑΞΙΩΣΤΟΥΤΕ
ΑΥΤΟΥΑΞΙΩΜΑΤΟΣΚΑΙΤΗΣΥΜΕΤΕΡΑΣΠΟΛΕΩΣΩΣΕΝΠΑΤΡΙΔΙ
ΤΑΙΣΑΘΗΝΑΙΣΤΗΝΔΙΑΤΡΙΒΗΝΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΣΠΑΙΔΕΙΑΤΕοΜΙ
ΛΩΝΚΑΙΠΑΣΑΝΕΝΑΡΕΤΟΝΠΡΟΑΙΡΕΣΙΝΑΠΟΔΕΙΚΝΥΜΕΝΟΣ
ΔΙΑΤΗΣΠΕΡΙΤΑΚΑΛΛΙΣΤΑΚΑΙΣΕΜΝΟΤΑΤΑΣΠοΥΔΗΣΔΙΑΤΑΥΤΑΕΤΙΜΗΣΑΜ
ΑΥΤΟΝΤΙΜΑΙΣΤΑΙΣΠΡΟΣΗΚοΥΣΑΙΣΚΑΙΑΝΔΡΙΑΝΤοΣΑΝΑΘΕΣΕΙΚΑΙΕΙΚοΝΟΣ
ΕΝΤΕΤΗΙΗΜΕΤΕΡΑΠΟΛΕΙΤΑΙΣΑΘΗΝΑΙΣΕΝΩΙΑΝΒοΥΛΗΤΑΙΤΟΠΩΙΚΑΙ
ΠΑΡΥΜΙΝΚΑΙΑΥΤΑΤΑΥΤΑΔΙΚΑΙοΝΗΓΗΣΑΜΕΘΑΜΑΡΤΥΡΗΣΑΙΤΩΙΑΝ
ΔΡΙΠΑΡΥΜΙΝΤΗΣΤΕΚΙΣ . . . ΗΤΟΣΕΙΝΕΚΕΝΚΑΙΤΟΥΤΡοΠοΥΚΑΙΤΗΣΠΕ
ΡΙΠΑΙΔΕΙΑΝΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ

τοῦ τε αὐτοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς ὑμετέρας πόλεως, ὡς ἐν πατρίδι ταῖς Ἀθήναις τὴν διατριβὴν ποιησάμενος, παιδείᾳ τε ὁμιλῶν καὶ πᾶσαν ἐνάρετον προαίρεσιν ἀποδεικνύμενος διὰ τῆς περὶ τὰ κάλλιστα καὶ σεμνότατα σπουδῆς. διὰ ταῦτα ἐτιμήσαμ[εν] αὐτὸν τιμαῖς ταῖς προσηκούσαις καὶ ἀνδριάντος ἀναθέσει καὶ εἰκόνος ἔν τε τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ταῖς Ἀθήναις ἐν ᾧ ἂν βούληται τόπῳ καὶ παρ᾽ ὑμῖν. καὶ αὐτὰ ταῦτα δίκαιον ἡγησάμεθα μαρτυρῆσαι τῷ ἀνδρὶ παρ᾽ ὑμῖν τῆς τε [χρηστότ]ητος εἵνεκεν καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῆς περὶ παιδείαν φιλοτιμίας.

Est epistola Areopagi Athenarum ad Aezanitas data, qua laudatur M. Ulpius Appuleius Eurycles Aezanites, ad quem eundem pertinent etiam n. 3832.

3833. 3834. cf. n. 2741. Aetas horum titulorum ex n. 3834. cognosci potest. Orthographia Αἰζανεῖται unice vera est; certe in titulis et nummis constanter obtinet. Keppelius collegit plures nummos cum eadem orthographia (vide p. 233. 235 sq.). Ptolemaeus scribit Αἰζανίς, et Herodianus gramm. Αἰζανοί. Cf. Steph. Byz. v. Ἀζανοί. Ex quo sequitur male de diphthongo AI dubitasse Mannertum T. VI. P. III. p. 112. Ceterum etiam Αἰζιανείτης dictum esse docet n. 3306. Vs. 2. nomen Μηνίσκος debetur Leakio. Vs. 11. ex lectione Lab. ΠΡ . . . . ΙΔ conieceris πατρίδι; sed ad sensum praestat πόλει. Vs. 13. coniectura a Leakio proposita κ[εδνότ]ητος non uno nomine laborat. Cf. var. lect.

3832.

Ibidem; vide lemma ad n. 3831.

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΕΥΣ ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝΤΙΤΟΣ - . . - - -
ΚΑΙΟΙΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣΑΙΖΑΝΕΙΤΩΝΤΗΙΒοΥΛΗΙΚΑΙΤΩ - - - -
ΚΑΙΑΥΤΟΙΣΗΓΟΥΜΕΝΟΙΠΡΟΣΗΚοΝΕΙΝΑΙΤΑΣΠΡΟΣΤΟΥΣΑΓΑΘοΥΣΑΝΔΡΑΣΑ . . . .
ΣΘΑΙΤΕΙΜΑΣΔΙΑΡΚΩΣΚΑΙΥΜΕΙΝΣΥΝΗΔΕΣΘΑΙΤΗΣΤΩΝΤΟΙοΥΤΩΝΠΟΛΙΤΩΝΚΤΗ
ΣΕΩΣΑΚοΛοΥΘΟΝΥΠΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣΟ . ΣΕΣΤΙΝΟΥΤΟΣΟΜΟΥΛΠΙΟΣΕΥΡΥΚΛΗΣΣΥΝ
ΠΕΠΟΛΙΤΕΥΜΕΝΟΣΗΜΕΙΝΠΑΝΤΑΤοΝΤΗΣΣΥΝΕΔΡΕΙΑΣΧΡοΝοΝΜΕΤΡΙΩΣΚΑΙΩΣ
ΤΟΥΣΤΕΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝΗΙΡΗΚΕΝΑΙΦΙΛΙΑΙΚΑΙΕΝΤΩΙΚΟΙΝΩΙΕΠΙΠΑΙΔΕΙΑΙΤΕΚΑΙ
ΤΗΙΑΛΛΗΑΡΕΤΗΙΚΑΙΕΠΙΕΙΚΕΙΑΙΔΙΑΔΗΛΟΝΕΑΥΤΟΝΠΕΠΟΙΗΚΕΝ . . ΕΥΛΟΓΟΝΗΓΗ
ΣΑΜΕΘΑΜΑΡΤΥΡΗΣΑΙΑΥΤΩΙΠΑΡΥΜΕΙΝΚΑΙΕΥΦΡΑΝΑΙΥΜΑΣΕΝΔΕΙΞΑΜΕΝΟΙ
ΗΝΠΡΟΣΑΥΤΟΝΕΥΝΟΙΑΝΕΧΟΜΕΝΠΡΟΣΤΕΤΟΚΟΙΝΟΝΤΟΥΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥΚΑΙΙΔΙΑ
ΠΡΟΣΤΟΝΘΑΥΜΑΣΙΩΤΑΤΟΝΗΜΩΝΑΡΧΟΝΤΑΦΛΑΒΙΟΝΚΥΛΛΑΝΦΙΛΟΤΙΜΙΑΚΕΧΡΗ
ΜΕΝΟΝΚΟΣΜΟΥΣΗοΥΚΑΥΤΟΝΜΟΝΟΝΤΟΝΕΥΡΥΚΛΕΑΑΛΛΑΚΑΙΤΗΝΔΙΑΣΗΜΟ
ΤΑΤΗΝΥΜΩΝΠΟΛΙΝΗΣΑΞΙΑΚΑΙΤΟΥΓΕΝΟΥΣΚΑΙΤΗΣΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝΑΝΔΡΑΓΑΘΙΑΣ
ΚΑΙΛΕΓΩΝΚΑΙΠΡΑΤΤΩΝΠΑΡΑΠΑΝΤΑΤΟΝΧΡΟΝΟΝΔΙΑΤΕΤΕΛΕΚΕΝΕΠΕΣΤΕΙΛΑ
ΜΕΝΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΟΕΘΝΟΣΥΠΕΡΑΥΤΟΥΚΑΙΠΡΟΣΤΟΝΘΕΙΟΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΤΗ
ΛΙΚΑΥΤΗΣΜΑΡΤΥΡΙΑΣΑΞΙΟΝΑΥΤΟΝΥΠΟΛΑΒΟΝΤΕΣ ΕΡΡΩΣΘΕ

Vs. 2. extr. Lab. omittit lacunam. Vs. 3. ΤΗΙ omittit Kepp. Vs. 4. extr. Α addidi ex Lab. quod videtur pars esse verbi subsequentis, quod in lacuna interiit. Vs. 6. Lab. Ο . ΣΕΣΤΙΝ; Kepp. ὅς ἐστιν, dein ΟΜ (ὁ Μ.) omittit Lab. Vs. 9. extr. Lab. ΠΕ ΓΟΙΚ . . . . Ε . ΑΓΟΝΗΓΗ, Kepp. πεποίηκεν, εὔλογον ἡγη-. Vs. 12. Lab. ΚΥΛΛΟΝ, Kepp. Κύλλαν. Vs. 16. init. ΜΕΝ addidi ex Lab. praetermissum in apographo Keppelii.

Ὁ ἄρχων τῶν Πανελλήνων καὶ ἱερεὺς θεοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων Πανελληνίων Τίτος [Φλ. Κύλλας] καὶ οἱ Πανέλληνες Αἰζανειτῶν τῇ βουλῇ καὶ τῷ [δήμῳ χαίρειν· Ἡμῖν] καὶ αὐτοῖς ἡγούμενοι προσῆκον εἶναι τὰς πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀ[πομαρτύρε]σθαι τειμὰς διαρκῶς καὶ ὑμεῖν συνήδεσθαι τῆς τῶν τοιούτων πολιτῶν κτήσεως ἀκόλουθον ὑπολαμβάνοντες, ο[ἷο]ς ἐστιν οὗτος ὁ Μ. Οὔλπιος Εὐρυκλῆς συνπεπολιτευμένος ἡμεῖν πάντα τὸν τῆς συνεδρείας χρόνον μετρίως καὶ ὡς τούς τε καθ᾽ ἕκα-

στον ἠρηκέναι φιλίᾳ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἐπὶ παιδείᾳ τε καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ καὶ ἐπιεικείᾳ διάδηλον ἑαυτὸν πεποιηκέν[αι], εὔλογον ἡγησάμεθα μαρτυρῆσαι αὐτῷ παρ' ὑμεῖν καὶ εὐφρᾶναι ὑμᾶς ἐνδειξάμενοι ἣν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν ἔχομεν, πρός τε τὸ κοινὸν τοῦ Πανελληνίου καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν θαυμασιώτατον ἡμῶν ἄρχοντα Φλάβιον Κύλλαν φιλοτιμίᾳ κεχρημένον κοσμοῦση οὐκ αὐτὸν μόνον τὸν Εὐρυκλέα ἀλλὰ καὶ τὴν διασημοτάτην ὑμῶν πόλιν, ἧς ἄξια καὶ τοῦ γένους καὶ τῆς ἐκ προγόνων ἀνδραγαθίας καὶ λέγων καὶ πράττων παρὰ πάντα τὸν χρόνον διατετέλεκεν. ἐπεστείλαμεν δὲ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρὸς τὸν θειότατον Αὐτοκράτορα καὶ τηλικαύτης μαρτυρίας ἄξιον αὐτὸν ὑπολαβόντες. Ἔῤῥωσθε.

Est epistola Panhellenum ad Aezanitas data in honorem eiusdem M. Ulpii Appuleii Euryclis. De Panhellenibus cf. ad n. 2910. Quod in fine dicitur *ἐπεστείλαμεν δὲ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος ὑπὲρ αὐτοῦ*, refertur ad *γράμματα* n. 3833. memorata, scripta illa archonte T. Fl. Cylla. Epistolam ad Imperatorem non habemus, habemus eius responsum n. 3834. Vs. 1. extr. scribendum videtur *Ἀδριανοῦ Πανελληνίου*; cf. n. 3833. Vs. 3. Leakius scripsit *τῷ δήμῳ χαίρειν, τοῖς ἄρχουσι] καὶ αὐτοῖς* citra morem titulorum. Vs. 4. lacunam Leakius explet (*μαρτυρεῖ*-).

3833.

Ibidem; ed. Keppel et Fellows ll. cc. ad n. 3831.

ΟΑΡΧΩΝΤΩΝΠΑΝΕΛΛΗΝΩΝΚΑΙΙΕΡΕΥΣΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ
ΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝΚΛΙΑΣΩΝΚΑΙΟΙ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ ΤοΙΣΕΠΙΤΗΣΑΣΙΑΣΕΛΛΗΣΙ · ΧΑΙΡΕΙΝ
ΜΟΥΛΠΙΟΝΑΠοΥΛΗΙοΝΕΥΡΥΚΛΕΑΤοΝΑΙΖΑΝΕΙΤΗΝΦΘΑΝΜΕΝΗΔΗΚΑΙΔΙ
ΕΤΕΡΩΝΓΡΑΜΜΑΤΩΝΜΑΡΤΥΡΙΑΣΤΗΣΠΑΡΗΜΩΝΗΞΙΩΚοΤΗΣΕΠΕΣΤΑΛΚο
ΤΕΣΥΜΕΙΝΤΕΑΥΤοΙΣΥΠΕΡΑΥΤοΥΚΑΙΤΗΙΠΑΤΡΙΔΙΚΑΙΤΩΙΜΕΓΙΣΤΩΙΑΥΤΟ
ΚΡΑΤοΡΙΔΙΚΑΙοΝΔΕΗΓΗΣΑΜΕΘΑΚΑΙΤοΥΚΡΑΤΙΣΤοΥΚΛΙΑΣοΝοΣΠΑΡΑΛΑΒοΝ
ΤοΣΤΗΝΑΡΧΗΝΜΑΡΤΥΡΗΣΑΙΑΥΤΩΙΤΑΑΥΤΑΕΠΙΕΙΚΕΙΑΤΕΚΑΙΑΙΔΟΙΠΑΣΗΙ
ΚΕΧΡΗΜΕΝΩΙΠΕΡΙΤΗΝΠοΛΙΤΕΙΑΝΤΩΝΣΥΝΠΑΝΕΛΛΗΝΩΝΚΑΙΤοΑΞΙΩΜΑ
ΤοΥΠΑΡΧοΝΑΥΤΩΙΑΝΩΘΕΚΑΙΑΠοΓΕΝΟΥΣΕΠΙΜΑΛΛοΝΠΡοΑΓοΝΤΙΕΝοΣ
ΛΕΓΩΝΚΑΙΠΡΑΤΤΩΝΔΙΑΤΕΤΕΛΕΚΕΠΑΡΑΠΑΝΤΑΤοΝΤΗΣΣΥΝΕΔΡΕΙΑΣ
ΧΡοΝοΝ ΕΡΡΩΣΘΑΙΥΜΑΣΕΥΧοΜΑΙ

Vs. 1. Kepp. *ἱερεὺς τοῦ θεοῦ*. Articulum nec Lab. agnoscit nec Fellows. Vs. 3. extr. Lab. ΕΛΛΗΣΙ . . . ΧΑΙΡΕΙΝ; Fell. ΕΛΛΗΣΙ ΙΧΑΙΡΕΙΝ. Coniicias fuisse ΕΛΛΗΣΙΝ ΧΑΙΡΕΙΝ. Verum et post ΠΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ et post ΕΛΛΗΣΙ videtur spatium relictum fuisse in lapide, comparato utriusque apographo. Vs. 4. ante ΑΙΖΑΝΕΙΤΗΝ Lab. habet ΤΟ, Fell. ΤοΝ, Kepp. nihil. Post ΑΙΖΑΝΕΙΤΗΝ Kepp. habet . . . . *μὲν ἤδη καὶ δι'*, Fell. ΦΘΑΝΜΕΝΗΔΗΚΑΙΣ, Lab. ΦΘΑΝΜΕΝΗΔΗΚΑΙΔΙ, quod recepi. Vs. 8. init. Fell. ΤοΣΓΗΝΑΧΗΝ, Lab. ΤΟΣΤΗΝΛΟΚΗΝ, Kepp. *τος τὴν ἀρχήν*. Vs. 10. init. Fell. ΤοΥ. Λ . ΧοΝ, Lab. et Kepp. quod dedi, et extr. Fell. ΠΡοΑΓοΝ ΠΕΝοΙ . ., Kepp. *προάγοντι ἐν ὅσα*, Lab. ΠΡΟΑΓΟΝ ΤΙΕΝΟΣ quod recepi. Vs. 12. Fell. ΕΡΡΩΣΘΑΕ οΜΑΣΕΥΧοΜΑΙ, Lab. ΕΡΡΩΣΘΑΙ . ΜΑΣΕΥΧΟΜΑΙ, Kepp. *Ἐῤῥῶσθαι ὑμᾶς εὔχομαι*. Mittimus reliqua menda Fellowsii.

Ὁ ἄρχων τῶν Πανελλήνων καὶ ἱερεὺς θεοῦ Ἀδριανοῦ Πανελληνίου καὶ ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων Πανελληνίων Κλ. Ἰάσων καὶ οἱ Πανέλληνες τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἕλλησι χαίρειν. Μ. Οὔλπιον Ἀπουλήϊον Εὐρυκλέα τὸν Αἰζανείτην φθάν[ο]μεν ἤδη καὶ δι' ἑτέρων γραμμάτων μαρτυρίας τῆς παρ' ἡμῶν ἠξιωκότες, ἐπεσταλκότες ὑμεῖν τε αὐτοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῇ πατρίδι καὶ τῷ μεγίστῳ Αὐτοκράτορι, δίκαιον δὲ ἡγησάμεθα καὶ τοῦ κρατίστου Κλ. Ἰάσονος παραλαβόντος τὴν ἀρχὴν μαρτυρῆσαι αὐτῷ τὰ αὐτὰ ἐπιεικείᾳ τε καὶ αἰδοῖ πάσῃ κεχρημένῳ περὶ τὴν πολιτείαν τῶν Συνπανελλήνων καὶ τὸ ἀξίωμα τὸ ὑπάρχον αὐτῷ ἄνωθε καὶ ἀπὸ γένους ἐπὶ μαλλον προάγοντι ἐν ὅσ[οις] λέγων καὶ πράττων διατετέλεκε παρὰ πάντα τὸν τῆς συνεδρείας χρόνον. Ἐῤῥῶσθαι ὑμᾶς εὔχομαι.

Epistola Panhellenum ad Graecos in Asia habitantes data, qua laudatur idem M. Ulpius Appuleius Eurycles. Cf. ad n. 3832.

3834.

Ibidem; ed. Keppel l. c. ad n. 3831.

[*Textum vide in pag. seq.*]

Dedi apographum De Labordii correctum hinc inde ex Keppelio, servata versuum divisione qualem dedit De Lab. Vs. 9. init. Lab. habet Τ . . Ν, pro quo ex Keppelio scripsimus ΠΙΟΝ. Vs. 10. verba ΥΠΑΥΤΩΝ habet Lab. solus; it. vs. 11. extr. ΜΙ. Vs. 12. Lab. diserte ΑΠΟ, Kepp. *ἐν*.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱός, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνός, θεοῦ Νέρβα ἔκγονος, Τίτος Αἴλιος Ἀδριανὸς Ἀντωνεῖνος Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ κ̄, αὐτοκράτωρ τὸ β̄, ὕπατος τὸ δ̄, πατὴρ πατρίδος, τῷ Πανελληνίῳ χαίρειν· [Ὅτι] οἱ πρὸ ὑμῶν Πανέλληνες [Μ.] Οὔλπιον Εὐρυκλέα ἀπεδέξαντο ὡς ἐπιεικῆ, ἔμαθον ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπ-

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΚΑΙΣΑΡΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΥΙΟΣ
ΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙΩΝΟΣΘΕΟΥ
ΝΕΡΒΑΕΚΓΟΝΟΣΤΙΤΟΣΑΙΛΙΟΣΑΔΡΙΑΝΟΣ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣΣΕΒΑΣΤΟΣΑΡΧΙΕΡΕΥΣΜΕ
ΓΙΣΤΟΣΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞοΥΣΙΑΣΤοΚΑΥ
ΤοΚΡΑΤΩΡΤοΒΥΠΑΤοΣΤοΔΠΑΤΗΡΠΑ
ΤΡΙΔΟΣΤΩΙΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΙΧΑΙΡΕΙΝ
- - ΟΙΠΡΟΥΜΩΝΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣΟΥΛ
ΠΙΟΝΕΥΡΥΚΛΕΑΑΠΕΔΕΞΑΝΤοΩΣΕΠ
ΙΕΙΚΗΕΜΑΘΟΝΕΚΤΩΝΥΠΑΥΤΩΝΕΠ
ΕΣΤΑΛΜΕΝΩΝΕΥΤΥΧΕΙΤΕ⁝ΠΡΟΜΙ
ΚΑΛΑΝΔΩΝΔΕΚΕΜΒΡΙΩΝΑΠοΡΩΜΗ

εσταλμένων. Εὐτυχεῖτε. Πρὸ μι[ᾶς] Καλανδῶν Δεκεμβρίων ἀπὸ Ῥώμη[ς].

Epistola Imperatoris Antonini ad Panhellenium data ultimo die Novembris a. u. c. 910. p. Chr. 157. de honore quem Panhellenes in eundem M. Ulpium Appuleium Euryclem contulerunt. Quid sibi velit *οἱ πρὸ ὑμῶν Πανέλληνες* non obscurum est. Quippe refertur ad consessum Panhellenum anteriorem, eum videlicet, ex quo est n. 3832. In illo enim titulo diserte dicitur de Eurycle relatum esse a Panhellenibus etiam ad Imperatorem (cf. n. 3833.), qui nunc hac ipsa epistola respondet.

3835.

Ibidem; ed. Keppel et Fellows ll. cc. ad n. 3831.

ΑΟΥΙΔΙΟΣΚΟΥΙΗΤΟΣΑΙΖΑΝΕΙΤΩΝΑΡΧΟΥΣΙΒΟΥΛΗΙ
ΔΗΜΩΙΧΑΙΡΕΙΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΣΓΕΡΙΧΩΡΑΣΙΕΡΑΣΑΝΑ
ΤΕΘΕΙΣΗΣΠΑΛΑΙΤΩΙΔΙΙΤΡΕΙΒΟΜΕΝΗΠΟΛΛΩΝΕΤΩΝΤΗΠΡΟΝΟΙΑΤΟΥ
ΜΕΓΙΣΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΤΕΛΟΥΣΕΤΥΧΕΕΠΕΙΓΑΡΕΠΕΣΤΕΙΛΑΑΥΤΩΔΗ
ΛΩΝΤΟΠΡΑΓΜΑΟΛΟΝΗΡΟΜΗΝΤΕΟΤΙΧΡΗΠΟΕΙΝΔΥΟΤΑΜΑΛΙΣΤΑΤΗΝ
ΔΙΑΦΟΡΑΝΥΜΕΙΝΚΕΙΝΟΥΝΤΑΚΑΙΤΟΔΥΣΕΡΓΕΣΚΑΙΔΥΣΕΥΡΕΤΟΝΤΟΥ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΣΠΑΡΕΧΟΜΕΝΑΜΕΙΞΑΣΤΩΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΤΟΔΙΚΑΙΟΝΑΚΟΑοΥ
ΘΩΣΤΗΠΕΡΙΤΑΣΚΡΙΣΕΙΣΕΠΙΜΕΛΕΙΑΤ.ΝΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΝΥΜΩΝΜΑΧΗΝΚΑΙΥΠΟΨΙ
ΑΝΠΡΟΣΑΛΛΗΛΟΥΣΕΛΥΣΕΝΚΑΘΩΣΕΚΤΗΣΕΠΙΣΤΟΛΗΣΗΝΕΠΕΜΨΕΝΠΡΟΣΜΕ
ΜΑΘΗΣΕΣΘΕΗΣΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΥΜΕΙΝΠΕΠΟΜΦΑΕΠΕΣΤΕΙΛΑΔΕΕΣΠΕΡΩΤΩΕΠΙ
ΤΡΟΠΩΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΟΠΩΣΓΕΩΜΕΤΡΑΣΕΠΙΤΗΑ . . . . ΕΞΑΜΕΝΟΣΕΚΕΙΝοΙΣ
ΠΡΟΣΧΡΗΣΗΤΑΙΤΗΝΧΩΡΑΝΔΙΑΜΕΤΡΩΝΚΑΚ . . . . ΝΥΜΕΙΝΓΕΝΗΣΕΤΑΙ
ΚΑΙΕΚΤΩΝΙΕΡΩΝΤΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΓΡΑΜΜΑΤ . . . . ΕΔΗΛΩΚΑΟΤΙΟΔΕΙΤΕ
ΛΕΙΝΥΠΕΡΕΚΑΣΤΟΥΚΛΗΡΟΥΚΑΤΑΤΗΝ . . . . ΦΑΣΙ . . . . . . ΞΗΣΑΝΗ
ΜΕΡΑΣΛΑΒΗΤΕΤΗΝΕΠΙΣΤΟΛΗΝΕΚΑΣΤ . . . . ΙΕΡΟ . . . . . . ΡΑΣ
ΧΩΡΑΣΤΕΛΕΣΕΙΙΝΑΜΗΠΑΛΙΝΤΙΝΕΣ . . . .
ΒΡΑΔΕΙΟΝΑΠΟΛΑΥΣΑΙΤΗΝΠΟΛΙΝΤΗΣ . . . .
ΓΕΝΩΝΤΑΙΑΡΚΕΙΓΑΡΑΥΤΟΙΣΤΟΜΕΧΡΙ . . . .
ΦΑΔΕΚΑΙΤΗΣΠΡΟΣΕΣΠΕΡΟΝΕΠΙΣΤΟ . . . .
ΜΟ . . ΕΓΡΑΦΕΝ ΕΡΡΩΣΘΑΙΥΜΑΣΕΥΧ . . . .

Aperta menda Fellowsii non operae pretium est afferre. Vs. 10. Kepp. *ἐπέστειλα*, Lab. Fell. Ι . . : Σ⁻ΕΙΛΑ. Vs. 11. Lab. ΕΠΙ - - -, Fell. ΕΠΙΤΗΑ quod recepi, Kepp. *ἐπὶ τῆς*. Vs. 13. extr. Kepp. *δηλω καὶ ὅτι δεῖ τε* -, Fell. Lab. ΕΔΗΛΩΚΑΟΤΙΟΔΕΙΤΕ. Vs. 14. extr. Ξ habet solus Lab. notatum tamen ut incertum. Vs. 15. Fell. omittit . . ΙΕΡΟ . . . . . . ΡΑΣ. Vs. 16. fin. Lab. Fell. ΤΙΝΕΣ, Kepp. *τ . νες*. Vs. 17. extr. Kepp. *πόλιν . . ς*, Fell. ΠΟΛΙΝΤΗ -, Lab. ΠΟΛΙΝΕΣ - -, quae composui. Vs. 18. init. Kepp. *αρ . . ε . . γάρ*, Lab. Fell. quod dedi. Vs. 20. init. Lab. Fell. ΜΟ . . ΕΓΡΑΦΕΝ, Kepp. *με ἔγραφεν*.

Ἀουΐδιος Κουιῆτος Αἰζανειτῶν ἄρχουσι, βουλῇ, δήμῳ χαίρειν. Ἀμφισβήτησις περὶ χώρας ἱερᾶς ἀνατεθείσης πάλαι τῷ Διΐ, τρειβομένη πολλῶν ἐτῶν, τῇ προνοίᾳ τοῦ μεγίστου Αὐτοκράτορος τέλους ἔτυχε. ἐπεὶ γὰρ ἐπέστειλα αὐτῷ δηλῶν τὸ πρᾶγμα ὅλον, ἠρόμην-τε ὅ τι χρὴ ποεῖν, δύο τὰ μάλιστα τὴν διαφορὰν ὑμεῖν κεινοῦντα καὶ τὸ δυςεργὲς καὶ δυςεύρετον τοῦ πράγματος παρεχόμενα, μείξας τῷ φιλανθρώπῳ τὸ δίκαιον ἀκο[λ]ούθως τῇ περὶ τὰς κρίσεις ἐπιμελείᾳ τὴν πολυχρόνιον ὑμῶν μάχην καὶ ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους ἔλυσεν, καθὼς ἐκ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ἔπεμψεν πρός με, μαθήσεσθε, ἧς τὸ ἀντίγραφον ὑμεῖν πέπομφα. ἐπέστειλα δὲ Ἑσπέρῳ τῷ ἐπιτρόπῳ τοῦ Σεβαστοῦ, ὅπως γεωμέτρας ἐπιτη[δείους ἐπὶ τοῦτο ἐκλ]εξάμενος ἐκείνοις προςχρήσηται τὴν χώραν διαμετρῶν, κα . . . . . . [δῆλο]ν ὑμεῖν γενήσεται καὶ ἐκ τῶν ἱερῶν τοῦ Καίσαρος γραμμάτ[ων - - - - - - - δ]εδήλωκα ὅτι δεῖ τελεῖν ὑπὲρ ἑκάστου κλήρου κατὰ τὴν [τοῦ Καίσαρος ἀπό]φασι[ν ἀφ᾽] ἧς ἂν ἡμέρας λάβητε τὴν ἐπιστολήν· ἑκαστ - - - - - - - -

ὑπ]ὲρ [τῆς ἱε]ρᾶς χώρας τελέσει, ἵνα μὴ πάλιν τινὲς - - - - - - - - - - - - - - - - βράδειον ἀπολαῦσαι τὴν πόλιν τῆ]ς - - - - - - - - - - - γένωνται. ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς τὸ μέχρι - - - - - - - - - - [πέπομ]φα δὲ καὶ τῆς πρὸς Ἕσπερον ἐπιστο[λῆς ὑμεῖν ἀντίγραφον, καὶ ἧς οὗτος ἐ]μο[ὶ] ἔγρα[ψ]εν. Ἐῤῥῶσθαι ὑμᾶς εὔχ[ομαι.

Est epistola Avidii Quieti ad Aezanitas data de metiendo agro Iovi Aezanensi dicato. Auctor ablegat ad epistolas his litteris adiectas, unam ab Imperatore scriptam ad Quietum, alteram ipsius ad Hesperum Imperatoris procuratorem, tertiam ab Hespero datam ad Quietum. Epistolae hae sunt:

A.

EXEMPL EPISTVLAE . . . . . ATORIS SCRIPTAE AD
QVIETVM

SIINQVANTASPARTICVLASQVOSCLEROSAPPELLANTAGEPAEZANEN
SIIOVIDICATVSAREGIBVSDI . IS . . . . . NONAPPARETOPTIMVMEST
SICVTTVQVOQVEEXISTIMASEVMQVIINVICINISCIVITATIBVS
CLERORVMNECMAXIMVS . . . . . . NIMVSESTOBSERVARIETSICVM
METTIVSMODESTVS . ON . . . . VTVECTIGALPROISPENDERE
TVRCONSTITITQVIES . . . . TC . . . . HICIAGRIAEQVOMESTEX
TEMPOREVECTIGALPENDIS . . . . CONSTITITIAMEXHOCTEMPO
REVECTIGALPENDEND . . . . . . SIONAEMORAEOV . . . .
VS . . . . IEINT . . . .

B.

EXEMPLEPISTVLAEQVIETISCRIPTAEAD
HESPERVM

CVMVARIAMESSECLERORVMMENSVRAM
COGNOVERIMETSACRATISSIMVSIMPCON
STITVTIONISSVAECAVSANEQVEMAXIMINEQVE
. . . IIMIMENSVRAMINIRIIVSSERITINEARE
. . . . . VAEIOVIAEZANITICODICATADICITVR
. . . . IHESPERECARISSIMEEXPLORESQVE
. . . . RIMENSVRAQVAEMINIMI . . .
. . . . IIPSAILLAREGIONESITETID
. . . . . OTVMMIHIFACIAS

C.

EXEMPLEPISTVLAESCRIPTAEQVIE
TOABHESPERO

QVAEDAMNEGOTIADOMINENONALI
TERADCONSVMMATIONEMPERDVCI
POSSVNTQVAM . RI . . IVSVSVNT
EORVMPITIOEHOC . VM . IHINIVN
XISSESVTTIBIENVNTIAREMQVAE
MENSVPAESSETCLERORVMCIRCARE
GIONEMAEZANITICAMMISIINREM
PRAESENTEMIEI

A. B. C. Dedi apographum De Labordii correctum hinc inde ex Keppelio. *A.* vs. 4. Lab. D . . IS . . . . ., Kepp. *di(visus sit)*, unde addidi primum I. Vs. 5. EV quod omiserat Lab. addidi ex Kepp. Vs. 7. init. Kepp. *Metius*, Lab. METTIVS. *B.* vs. 4. Lab. IMP, Kepp. *Imperator.* *C.* vs. 5. post QVAM maior lacuna est ap. Kepp. Vs. 6. Kepp. nihil habet nisi primam vocem *eorum.* Vs. 7. init. Kepp. *xisset*, Lab. XISSES. Vs. 10. extr. pro IEI quod praebet Lab. Keppelius habet *ep* - - - -

A.

Exempl(ar) epistulae [Imper]atoris scriptae ad Quietum.

Si, in quantas particulas, quos cleros appellant, ager Aezanensi Iovi dicatus a regibus di[v]is[us sit], non apparet, optimum est, sicut tu quoque existimas, eum, qui in vicinis civitatibus clerorum nec maximus [nec mi]nimus est, observari, et si, cum Mettius Modestus [c]on[stitueret] ut vectigal pro is penderetur, constitit qui es[sen]t c[leri Aezanit]ici agri, aequom est ex [eo] tempore vectigal pendi; s[i non] constitit, iam ex hoc tempore vectigal pendend[um e]s[t si]ne mora eo u[sque -

Mire Leakius vs. 7. PROIS putavit esse *Procuratoris*; est manifesto *pro iis* scil. *cleris.* Vs. 11. ultima suggessit Lachmannus.

B.

Exempl(ar) epistulae Quieti scriptae ad Hesperum.

Cum variam esse clerorum mensuram cognoverim

et sacratissimus Imp(erator) constitutionis suae causa neque maximi neque [min]imi mensuram iniri iusserit in ea re[gione q]uae Iovi Aezanitico dicata dicitur, [quaeso, m]i Hespere carissime, explores, qu[a]e [maximi cle]ri mensura quae minimi - - - - - - [in] ipsa illa regione sit, et id [n]otum mihi facias.

Vs. 10. de lacuna dubito.

C.

Exempl(ar) epistulae scriptae Quieto ab Hespero. Quaedam negotia, domine, non aliter ad consummationem perduci possunt, quam - - - - [in] usu sunt, eorum - - - - - - cum [m]ih[i] iniunxisses ut tibi enuntiarem, quae mensura esset clerorum circa regionem Aezaniticam, misi in rem praesentem e[pistulam - - - - -

3836.

Aezanis; ex schedis Alexandri De Labordé, quas misit Letronnius.

ΟΝΟΥΗΡΟΝΣ
ΗΣΕΤΟΥΣΙ ΧΙΙ ΤΟΕΣΙ
ΟΓΟΝΟΥΑΝΤΩΟΙΟΑΝΤΩΝΙ
ΥΔΡΙΑΝΟΥ ΑΕΑΝΟΥΥΙΩ
ΑΙΑΝΟΥΙΙΑΡΟΙΚΥ Ν ΠΑΡΘΙΚΟ
ΚΙΟΝΟΙΟΥΝΤΙΡΟΥΑΑΠοΓΟΝοΝ
ΝΕΡΟΥΑΑΠΟΙ
ΟΥΑΠΠΟΥΑ ΥΕΥΡΥΚΛΙΟΥΣΑΡΧΙΕΡ
ΕΩΣΑΠΟΛΕΛΙΓΜΕΝΟΥΑΣΙΑΣΝ

Fragmentum hoc Imperatorum honores sistit. Iam quum dubium non sit, quin hic titulus in duas columnas divisus fuerit, in priore columna videmus L. Aurelium Verum memorari, cuius consulatum III. prodit vs. 3. In altera columna certe alius Imperator memoratur, quem vix quisquam ambigat M. Aurelium Antoninum esse. Atqui incommodum, priore loco laudari L. Verum, posteriore M. Aurelium, quum exspectes contrarium, quae forma est tituli n. 1074. Igitur conieceris imagines Imperatorum quibus subscripti hi tituli erant, ita positas fuisse, ut L. Verus in dextra M. Aurelii fuerit.

[Αὐτοκράτορα Καίσαρα
Μ. Λούκιον Αὐρήλι]ον Οὐῆρον Σ[ε-
βαστόν, δημαρχικ]ῆς ἐ[ξ]ουσί[ας
τὸ -, ὕπατον τ]ὸ γ̄, [Θε]οῦ Ἀντω-
[νείνου υἱόν, Θεο]ῦ [Ἀ]δριανοῦ
[υἱωνόν, Θεοῦ Τρ]αϊανοῦ [Π]αρ[Θ]ικ[ο]ῦ
[ἔ]κ[γ]ονο[ν, Θεοῦ] Νερούα ἀπό[γονον],

[Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ.
Αὐρήλιον Σεβαστόν, δημαρ]-
χι[κῆς ἐξ]ο[υ]σί[ας τὸ -, ὕπατον τὸ -,
Θε]ο[ῦ] Ἀντων[είνου υἱόν, Θεοῦ
Ἀδρι]ανοῦ υἱω[νόν, Θεοῦ Τραϊα]-
ν[οῦ] Παρθικο[ῦ ἔκγονον, Θεοῦ]
Ν[ε]ρούα ἀπόγονον, [ἐπιμεληθέντος

Μ. Οὐλπί]ου Ἀππου[ληΐο]υ Εὐρυκλ[έ]ους, ἀρχιερ-
έως ἀπο[δ]ε[δε]ιγμένου Ἀσίας ν[αῶν - -

Exempli gratia scripsi ἐπιμεληθέντος, quamquam longe aliter comparata potuit esse oratio; et nonnulla in fine interiisse verisimile est. In principio videtur fuisse ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος vel simile. M. Ulpius Appuleius Eurycles, toties is laudatus in titulis praecedentibus, eodem fere elogio ornatus est n. 2741. qui titulus huic nostro aetate suppar est.

3837.

Aezanis; ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius. Inscriptio erat alte posita et lectu difficilis.

.ΙΟΙΡΙΩΡΚΑΣΑΡΟΕΟΥΜΝΟΥΕΩΕΒΟ
ΥΣΤΕΡΝΑΝΟΚΟΥ-Χ-
ΘΕΟΥΚΟΜΜΟΛΟΥΑΛΕΑΦΟΧΟ
ΡΥΧΗΟΥΣΗΥΙΟΝΘΣΟΥΟΥΑΛ
ΟΥΓΡΛΙΑΝΟΥΠΡΟΙΚΟΓΟΝΟΛΛΟΥΚΙΟ..Π
ΑΧΤΟΡΓΥΧΠΓΗ ΛΕΤΛΚΡ.

Αὐτ]ο[κ]ρά[τ]ωρ Κα[ῖ]σαρ [Θ]εοῦ Μ. [Ἀντωνεί]νου Ε[ὐ-σ]εβο-
ῦς [Γ]ερ[μ]αν[ι]κοῦ [Σαρματικοῦ υἱός],
Θεοῦ Κομμό[δ]ου ἀ[δ]ε[λ]φό[ς, Θεοῦ Ἀντωνείνου
Ε]ὐ[σεβ]οῦς υἱ[ω]νός, [Θε]οῦ Ἀ[δριανοῦ ἔγγονος, Θε-]
οῦ [Τ]ρ[α]ϊανοῦ Π[α]ρ[Θ]ικο[ῦ ἀπό]γονο[ς], Λούκιο[ς Σε]π[τί-
μιος Σεούηρος Ε]ὐ[σεβ]ὴ[ς Π]ε[ρτίναξ Σεβαστός etc.

Fuit opinor epistola Septimii Severi Imperatoris, cuius supersunt praescripta; conf. n. 2878. De fratre Commodo vide ad n. 1736.

3838.

Aezanis; ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius. Inscriptio erat alte posita et lectu difficilis. Videtur ex eodem loco esse, ex quo n. 3837.

. . . . . ΣΟΕΟΙΣΙΟΥΣΙΑΣΧΑ
ΑΙΣΟΝΤΕΣΕΝΛΟΤΟΣΚ
ΜΑΙΟΝΑΡΧΠΧΡΙΙΣΙΙ ΟΣΠΔΟΝΕ
ΠΙΜ ΝΟΝΕΛΟΥΣΝΝΜ.ΑΤΟ ΦΙ
.ΠΕΜΟΨΑΙ ΙΝΧΟΠΟ ΕΠΡΕΣΒ
ΕΜΟΝΚΑΛ ΟΙΑΝΟΣ ΙΚΛΛΙ
ΔΟ ΗΛΙΟΣΠΑΣΙΠΟΣΜ.ΝΟΦΙΟ
ΛΙΟΣΠΛΣ ΟΣΒΝΟΥΣΑ
ΙΙΛΙΠΠΟΥΦΙΛ ΟΣΜΗΝΟΦ
ΛΠΠΟΥΦΙΛΙΠΠΟΣ Λ
ΚΡΑΤΗΝΛΙΜΠΑΙΟΟΥΕΦΛΣΙΛΝ
ΙΙΑΙΟΙΣΜΟ ΦΟΛΙΟΝ ΛΠ
ΚΑΥΗΙΣΧΠΝΙΑ . . Τ

Est ex fine epistolae Imperatoris, fortasse ad n. 3837. pertinens. Sed apographum eiusmodi est, ut, qui multa tentatum iverit, frustra laboret. Vs. 1. videtur esse [ἐξ]ουσίας, vs. 3. ἀρχ[ιε]ρ[εύ]ς, vss. 4. 5. ni fallor, τὸ [ψή]φι[σμα] πέμψαι; deinde sequitur formula sollemnis: ἐπρέσβε[υ]ον Καλ[λιππ]ιανὸς - - ικλ[ε]ίδο[υ, Αἴ]λιος Πάσιπ[π]ος Μ[η]νοφί[λ]ο[υ], - - λιος Π[ά]σ[ιππ]ος? β̄, [Μ]ουσα[ῖος Φ]ιλίππου, Φίλ[ιππ]ος Μηνοφ[ίλου. In reliquis immorari otiosi hominis est. Cf. n. 2743.

3839.

Aezanis in coemeterio, in basi; ex schedis Alex. De Labordii, quas misit Letronnius.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
Η ΒΟΑΗ ΝΟ
ΔΗΜΟΣ Μ
ΑΥΡΣΕΟΥΗΡΟΝ
ΑΡΥΙΕΙΡΕΑΑΣΙΑΙ
ΝΑΩΝ ΤΩΝ ΕΝ
ΠΕΡ.ΑΜΩΚΙΗΕΤ
ΤΡΙΔΟΓΤΟΕΓΤΡΑ
ΤΗΓΗΙΑ . . ΑΤΙΣ
ΤΟΝΕΥΙΡΙΕΤΙΔ
ΚΦΙΛΟΠΑΤ.ΙΙΝ

Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἡ βο[υλ]ὴ [κ](αὶ) ὁ δῆμος Μ. Αὐρ. Σεούηρον, ἀρ[χ]ιερέα Ἀσία[ς] ναῶν τῶν ἐν Περ[γ]άμῳ κ(αὶ) [τ]ῆ[ς πα]τρίδο[ς] τὸ ε̄, [σ]τρατηγή[σ]α[ντ]α τ[ρ]ίς, τὸν εὐ[ε]ρ[γ]έτ[ην] κ(αὶ) φιλόπατ[ρ]ιν.

Καὶ omnibus locis hic fuit K vel K. Scriptura ΑΡΧΙΕΙΡΕΑ p. ΑΡΧΙΕΡΕΑ videri potest quadratario deberi. De pontificibus, qui dicuntur ἀρχιερεῖς Ἀσίας ναῶν τῶν ἐν Σμύρνῃ, τῶν ἐν Περγάμῳ etc. cf. ad n. 2741.

3840.

Aezanis, in via in basi marmorea; ex schedis Alex. De Labordii misit Letronnius.

ΤΟΝΜΕΓΑΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΚΑΙΣΩΤΗΡΑΚΑΙΚΤΙΤΗΝΤΗΣ
ΠΟΛΕΩΣΚΛΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΝ
ΥΠΑΤΟΝΗΙΙΙΤΡΙΣΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
ΝΤΟΣΤΟΒΚΛΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ

Τὸν μέγαν καὶ εὐεργέτην καὶ σωτῆρα καὶ κτί[σ]την τῆς πόλεως, Κλ. Στρατόνικον ὕπατον ἡ [πα]τρίς, στρατηγοῦντος τὸ β̄ Κλ. Ἀπολλιναρίου.

3841.

Aezanis in lapide singulari „in the burial ground"; ex schedis Alex. De Labordii misit Letronnius.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΝΡΙΑΔΡΙΑΝΩ
ΓΕΝΕΤΟΡΙΕΙΣΑΝΓΕΙΑΑΝ
ΤΟΣΠΟΠΛΙΟΥΚΑΙΔΙΟΝ
ΥΣΙΟΥΕΥΝΕΔΡΟΥΤΟΥ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΟΣ

Αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ Γενέτορι, εἰσαγγεί[λ]αντος Ποπλίου Κ[λ](αυδίου) Διονυσίου, [σ]υνέδρου τοῦ Πανέλληνος.

Videtur dedicari aliquid Hadriano, qui nunc Γενέτωρ audit. Nomen dedicantis haud dubie in principio interiit. Ποπλίου καὶ Διονυσίου videri potest esse pro Ποπλίου τοῦ καὶ Διονυσίου, cf. n. 1318. Sed probabilius quod dedi *P. Cl. Dionysius.* Is videtur rogationem tulisse (εἰσαγγεῖλαι, h. e. εἰσηγήσασθαι), ut dedicaretur quod dedicatum est; unde simul coniectura fieri potest ab universitate quadam confectum titulum esse. Mire dictum est συνέδρου τοῦ Πανέλληνος, quum exspectes τοῦ Πανελληνίου. Sed auctor voluit, opinor, *synedrus isque Panhellen,* quo magis appareret hominis dignitas.

3842.

Aezanis in fragmine epistylii. Ed. Fellows Itin. As. min. p. 147.

ΚΑΙΑΡΤΕΜΙΔΙΚΑΙΤΟΔΗ

Est fragmentum dedicati operis publici. Ἀπόλλωνι] καὶ Ἀρτέμιδι καὶ τ[ῷ] δή[μῳ τῷ etc.

3843.

Aezanis in marmore in coemeterio; ex schedis Alex. De Laborde misit Letronnius.

ΟΥΛΠΙΑΑΠΗΕΥ
ΑΡΕΤΑΘΥΓΑ
ΤΡΙΜΝΕΙΑΣ
ΧΑΡΙΝΤΙΣΑΝΔΕΧ
ΕΙΡΑΓΡΟΣΑΓΑΓΗ
ΒΑΡΥΦΘΟΝΟΝ
ΤΑΙΣΑΥΤΑΙΣ
ΠΕΡΙΠΕΣΟΙΤΟ
ΣΥΝΦΟΡΑΙΣ

Οὐλπία Ἄ[φφ]η Εὐαρέτᾳ θυγατρὶ μνείας χάριν.
[ὃ]ς ἂν δὲ χεῖρα προσαγάγῃ βαρύφθονον,
ταῖς αὐταῖς περιπέσοιτο συνφοραῖς.

In formula imprecationis facta mutatio est *ταῖς αὐταῖς* pro vulgari *οὕτως ἀώροις* vel simili. Cf. n. 3814. 3893.

3844.

Aezanis in frontispicio tumuli; ed. Fellows Itin. As. min. p. 147.

ΧΑΡΙΝ
ΕΚΡΕΙΤΩΙΑΥΚΙϤΑΝΦΑΔΕΛΦΩΜΝΙΙ

- - - - *Αὐκ[τι]αν[ῷ] ἀδελφῷ μν[ήμης] χάριν.*

3845.

Aezanis in stylobate prope aedificium parvum, quod nunc est pro moschea; ed. Fellows Itin. As. min. p. 147. cf. p. 327.

ΚοΥΑΡ
ΟLΚΑΙΣΑ
ΓΟΥΡΝΕΙΝΟΣ
ΟΝΗΣΑΑΔΕΛΦΩ
ΙΝΗΜΗΣΧΑ
ΡΙΝ

Κοὔαρ[τ]ο[ς] καὶ Σα[τ]ουρνεῖνος Ὀνησᾷ ἀδελφῷ [μ]νήμης χάριν.

3846.

Aezanis in porta quadam; ed. Fellows Itin. As. min. p. 147.

ΩΜΙΑΜΑΡΣΥΑΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝΞ - -

- *ωμία Μαρσύᾳ μνήμης χάριν ἐ[ποίησε.*

Nomen primum mutilum videtur.

3847.

In vico Jeni Kieu s. Jeniköi haud procul ab *Aezanis* in occidentem, in lapide Aezanis allato; ed. Keppel. Itin. T. II. p. 260.

ΟΥΝΟΜΑΜΟΙΜ..Σ
ΝΕ..ΑΟΣΤΑΡΑ..Μ
ΕΝΘΑΔΕΚΕΙΤΑΙΨΥΧΗ
ΔΑΘΑΝΑΤΩΝΑΙΘΕΡΑ..
..ΝΕΙΑΣΙ....

Οὔνομά μοι Μ[ε]νέ[λ]αος· [ἀ]τὰρ [δέ]μ[ας] ἐνθάδε κεῖται,
ψυχὴ δ' ἀ[θ]ανάτων αἰθέρα [ναι]ε[τ]ά[ε]ι.

Vs. 5. ΝΕΙΑΣΙ muta in ΑΙΕΤΑΕΙ. De sententia usitata in epitaphiis cf. Welcker. Syll. epigr. Gr. ed. II. p. 27 sq. Boissonad. Comment. epigr. in Holsten. epist. p. 452 sq.

3848.

In eadem vicinia in occidentem inter Simaul (veterem ut videtur Synaum, cf. Kiepert in Franzii Dissert. Fünf Inschr. u. fünf Städte p. 33.) et Demirji s. Demirdshi; ed. Keppel. Itin. T. II. p. 264.

ΘΕΝΙΣΗΦΑΙ..ΣΤΙΩΝΙ..
ΧΑΡΙΝ

.. *Παρ]θενὶς Ἡφαιστίωνι [μνήμης] χάριν.*

3849.

Prope Aezanos ad Hermum paulo infra fontes Ghiediz s. Gedis est, qui locus iure, ut videtur, a Keppelio pro *Cadis* Phrygiae habetur. Ad fontem inscriptio reperta haec est (Keppel. Itin. T. II. p. 244.): *Ὁ δῆμος ὁ Μυσῶν Ἀββαειτῶν ἐτίμησε τὸν προπάτορα Χρώμιον.* ΜΥΣΩΝΑΒΒΑΙΤΩΝ habetur etiam in nummis (cf. Masson. Collect. ad Aristid. p. XV. ed. Dind.) Teste Strabone *Ἀββαῖτις* ea regio fuit, in qua Ancyra Phrygiae, ad fontes Mecisti, qui in Rhyndacum effunditur. Sed Ghiediz, cuius nomen nomini Cadorum simile, ad Hermum est, ubi Cados urbem positam fuisse docent nummi Cadoënorum (ΚΑΔΟΗΝΩΝ), in quibus ΕΡΜΟΣ fluvii figurae adscriptum. Nec mirum Mysos Abbaitas Cadis posuisse titulum; Cadi (*Καδοί*) enim a nonnullis Mysiae annumerantur (Strabo: *τοὺς δὲ Καδοὺς ἔνιοι τῆς Μυσίας φασίν*, cf. Steph. Byz. v. *Καδοί*), etsi vulgo Phrygiae epicteto tribuuntur. Ex accusativo *Καδοὺς* natum videtur Ghiediz, qui locus omnino consentit situi Cadorum. Praeter inscriptionem Abbaitarum litteris minusculis datam a Keppelio ibi repertae sunt quae sequuntur n. 3849. 3850. Prior in ara, in qua duae aviculae in nidis; ed. Keppel. Itin. T. II. p. 242.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΚΑΠΙΦΙΟΝ
ΜΕΝΘΝΔΡΩΚΑΠΦΙΩΓΟ
ΝΕΥΕΙΝΜΝΗΜΗΣΧΑ
ΡΙΝ

Ἀσκληπιάδη[ς] κ(αὶ) Ἄπφιον Μεν[ά]νδρῳ κ(αὶ) Ἀπφίῳ γονεῦ[σ]ιν μνήμης χάριν.

3850.

Ibidem, in lapide nigri marmoris, in quo infans sculptus, litteris recentioribus quam n. 3849. ed. Keppel. T. II. p. 243.

ΤΟΥϹ . . ΝΗΜΗΝΟϹ
ΓΟΡΠΙΑΙΟΥΗΚ
ΑΚΙΝΔΥΝΟϹΚΑΙ
ΕΦΕϹΙΑΔΚΙΝΝ
Ν . . ΤΕΥ .

Ἔ]τους . . νη̅, μηνὸς Γορπιαίου ηκ̅, Ἀκίνδυνος καὶ Ἐφεσία [Ἀ]κιν[δύ]ν[ῳ τέ[κνῳ.

Annus a qua epocha deducendus sit, non liquet.

3851.

In vico Chaji Kieu s. Hadshiköi, unius horae spatio ab *Aezanis* Cotyaeum versus, in pavimento moscheae; ed. Keppel. Itin. T. II. p. 203. n. 2.

ΩΠΓ
ΑΣΙΑΣΚΑΙΛΙ
ΩΚΟΡΩ . . ΤΩΝ
ΞΒΑΣΤΩΝΣΜΥ
ΝΙΩΝΠΟΛΕΙΣ
. . ΟΝΛΟΥΚΙΟΥ
. . ΚΛΑΥΔΙΟΥ
. . . . ΕΙΝΟΥ

Videtur titulus honorarius esse, fortasse ex eo genere ex quo n. 3206. cf. n. 3197. Igitur scribendum hoc fere modo:

Ἐν τῇ πρ]ώ[τῃ τῆς] Ἀσίας καὶ [δ]ὶ[ς νε]ωκόρῳ τῶν [Σε]βαστῶν Σμυ[ρνα]ίων πόλει - - - ον? Λουκίου - - Κλαυδίου - - - είνου.

Fragmentum hoc est aetatis Hadriani. De secundo Smyrnaeorum neocoratu cf. Eckh. D. N. II. p. 559. et n. 3148.

3852.

Ibidem, ad fontem; ed. Keppel. l. c. p. 203. n. 3.

ΕΤΕΙΜΗΣΕΝΘΕΟΔΩΡΟΣΔΙΟΚΛΗΘΣ
ΑΜΙΟΝΤΗΝΓ ΟΥΓΥΝΑΙΒΑΦΙΛΟΣ
ΤΟΡΓΙΑΣΚΑΙ ΗΣΕΝΕΘΕΝ
ΟΥΓΑΤΕΡΑ ΙΜΕΝΟΥΜΕΝΕ
ΜΑΧΟΥ . . Ε

Ἐτείμησεν Θεόδωρος Διοκλῆ[ο]ς
Ἄμ[μ]ιον τὴν [ἑαυτ]οῦ γυναῖ[κ]α φιλοστοργίας καὶ [ἀρετ]ῆς ἕνε[κ]εν,
[Θ]υγατέρα - - - μένου Μενεμάχου - - -

Media pars lapidis laesa est. Formam genitivi vs. 1. non ausus sum mutare. Possis scribere *Διοκλεῖος* ut n. 864. Quamquam exspectes potius *Διοκλείους*. Cf. Elem. epigraph. Gr. p. 233.

3853.

Ibidem, in monumento sepulcrali; ed. Keppel. l. c. p. 204. 5.

ΑΝΤΙΟΧΩΠΑΤΡΙ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ἀντιόχῳ πατρὶ μνήμης χάριν.

3854.

Ibidem in coemeterio; ed. Keppel. l. c. p. 204. 4.

ΔΗΜΗ
ΙΡΡΟΣΚΑΙ
ΔΙΟΥ . . ΗΝΙΝ
Α ΑΣ
ΜΙ

Nihil patet nisi *Δημή[τ]ρ[ι]ος καὶ* - - - haud dubie ex monumento sepulcrali. ΜΙ potest residuum videri ex ΜΝΗΜΗΣ.

3855.

Ibidem, in parva ara in moschea; ed. Keppel. l. c. p. 203. n. 1.

ΝΣΙ . . ΑΝΑΝ
ΟΞΕΝΕΗΝΙ
ΝΟΜΗΝΟ
ΝΛΟΥΜΝ
ΗΜΗΣΧΑ
ΡΙΝ

Inde a vs. 3. est *Μηνο[φί]λου μνήμης χάριν.*

3856.

In vico Soosooskieu s. Sususköi, quinque fere miliaria Anglica ab *Aezanis* Cotyaeum versus, horae spatio distante a Tatar Bazarjik s. Tatar Basardshik, duas inscriptiones repperit Millingenius, edidit Keppel. l. c. p. 202.

ΝΑΝΑΣΑΝΤΕΞΩΑΝΔΡΙ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ
ΝΑΝΑΣΗ . . ΑΥΤΗΣΩΣΑ
ΚΑΙΦΡΟΝΟΥΣΑ

Alterius fragmentum tantum superest hoc:

ΘΕΑΤΑΣ
ΤΗΣΚΑΙΤΗΣΘΥΓΑΤΡΟΣ

Prior videtur duos titulos continere diverso tempore inscriptos:

Ναυάσ[η]? Ἀντέῳ ἀνδρὶ μνήμης χάριν,

et Ναυάση? [ἑ]αυτῇ [ζ]ῶσα καὶ φρονοῦσα.

De nomine Ναυάση est quod dubites.

3857.

In loco Tatar Bazarjik s. Tatar Basardshik, in media fere via ab *Aezanis* Cotyaeum versus, in columna anaglyphis ornata, super corona hederacea; ed. Keppel. Itin. T. II. p. 197. Leakio ap. Keppel. locus videtur olim Benna dictus.

ΤΡΥΦΩΝΜΕΝΙΣΚΟΥΔΙΙ
ΚΑΙΤΟΙΣΒΕΝΝΕΙΤΑΙΣ

Τρύφων Μενίσκου Διῒ καὶ τοῖς Βεννείταις.

Benna urbs Thraciae nota est ex Steph. Byz. v. item Benna Ephesia ap. Steph. Byz. v. Etiam hic haud dubie de loco denominati sunt Βεννεῖται.

3858.

In vico Ahatkoi in coemeterio repperit Baro Wolffius Russus una cum aliis inscriptionibus; ex huius schedis edidit Franzius in Dissertatione: Fünf Inschriften und fünf Städte in Kleinasien, p. 6.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΟΔΗΜΟΣΚΑΙΗΒΟΥ
ΛΗΕΤΕΙΜΗΣΕΝΝΙΚ.
ΑΝΑΣΚΔΗΗΙΟΔΩΡΟΥ
ΔΟΥΚΙΟΝΙΕΡΕΑΣΕΒΑΣ
ΤΗΣΕΥΒΟΣΙΑΣΔΙΑΒΙ
ΟΥΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝΤΑ
ΠΟΛΥΤΕΔΩΣΚΑΙΣΤΡΑ
ΤΗΓΗΣΑΝΤΑΑΓΝΩΣ
ΚΑΙΓΥΜΝΑΣΙ ΑΡΧΗΣΑΝΤΑ
ΧΥΟΙΡΝΤΑΕΤΗΡΙΚΟΥΣΕ
ΤΗΟΥ/ΙΑΣΣΓΥΟΥΗΡΑΣ
ΚΑΙΓΥΡΡΩΝΙΟΥΡΑΤΕΩΝΟΣ
ΚΑΙΓΡΑΜΑΤΕΥΣΑΝΤΑΙΜΣ
ΓΩΣΤΗΝΓΠΙΜΕΛΕΛΕΙΑΝΗΟ
ΗΣΑΜΕΝΟΥΤΗΣΑΝΑΣΠΑΣΗ
ΩΣΣΥΜΜΑΧΟΥΕΙΗΒΑΕΧΟΥ
ΚΑΠΕΡΕΩΣΤΟΥΑΧΕΝΙΟΥ
ΑΥΤΟΥ - - - - - -

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ὁ δῆμος καὶ ἡ βουλὴ ἐτείμησεν Νικ[ί]αν Ἀσκ[λ]η[π]ιοδώρου [τὸν καὶ Λ]ούκιον, ἱερέα Σεβαστῆς Εὐβοσίας διὰ βίου, ἀγορανομήσαντα πολυτε[λ]ῶς καὶ στρατηγήσαντα ἁγνῶς καὶ γυμνασιαρχήσαντα [τοὺς πε]νταετηρικοὺς [ἀγῶνας], ἐ[πὶ Ἰ]ου[λ]ίας Σ[ε]ουήρας καὶ [Σε]ρ[ουη]νίου [Κ]α[πίτ]ωνος, καὶ [γ]ραμ[μ]ατεύσαντα [πι]σ[τ]ῶς· τὴν [ἐ]πιμέλειαν [π]ο[ι]ησαμένου τῆς ἀναστ[τ]άσ[ε]ως Συμμάχου, ἐ[φ]ηβά[ρ]χου κα[ὶ ἱ]ερέως, τοῦ ἀ[δ]ε[λφ]οῦ αὐτοῦ.

Magistratus Servenius Capito et Iulia Severa nominantur in pluribus nummis Acmonensium sub Nerone cusis. Vide Eckhel. D. N. T. III. p. 128. Mionnet. T. IV. p. 198. et Suppl. T. VII. p. 484. cf. Annal. Inst. archaeol. Rom. 1833. p. 266. tab. VII. B. 8. Unde apparet titulum nostrum ad Acmoniam esse referendum, quam in vicinia vici Ahatkoi sitam fuisse verisimile est. Vide Dissert. citat. in lemmate. Feminae inter archontes civitatium non inauditae sunt (cf. ad n. 2694. Elem. epigraph. Gr. p. 323.), atque una cum magistratibus masculis habentur etiam in nummis Byzantii; vide Eckhel. D. N. T. II. p. 31. Sacerdotes eas non fuisse vel ex praemisso ΕΠΙΑΡΧ intelligi potest; quamquam veri non dissimile est magistratus hos ita munera inter se esse partitos, ut feminae imprimis sacris rebus praeessent. Quod si concesseris, non alienum erit coniicere Iuliam Severam in nostro titulo propterea priore loco nominari, quod ibi sermo sit de sollemnibus, in quibus praecipuae eius partes fuerint. Nicias, qui etiam nomine Romano Lucius audit, dicitur ἱερεὺς Σεβαστῆς Εὐβοσίας. Est igitur sacerdos Augustae cuiusdam. Iam quum in nummis quos diximus Acmonensium Agrippina minor, Claudii coniux, repraesentetur, conieceris Niciam huius Agrippinae fuisse sacerdotem. Agrippina maior, Germanici uxor, in titulis Aeolidis Asianae de Cerere denominatur Θεὰ Αἰολὶς καρποφόρος (vide n. 3528.), quae denominatio, si recte statuit Eckhelius (D. N. T. VI. p. 214. 215.), titulum n. 2183. ad Agrippinam Claudii referens (vide ad n. 2960.), a matre in filiam translata esse videatur. Utcumque est, certe Augusta, cuius Nicias sacerdos dicitur, Εὐβοσία Cereali epitheto audit, nec dissimile veri esse Agrippinam Claudii, cuius imago in nummis; haec similem cum matre cultum nacta in Asia de Cerere Εὐβοσία videtur denominata esse. Hoc autem epitheton non pro substantivo habendum, sed derivandum esse a voce inusitata εὐβόσιος docuit Franzius l. c. Similiter Hesychio teste Εὐαλωσία dicitur Ceres. Praeterea Cereris Εὐβοσίας cultum Franzius monuit bene convenire Phrygiae urbibus Polyboto, Eucarpia, Euphorbio insigni, non immemor narrationis illius ap. Steph. Byz. (s. v. Ἀζανοί), qua pastores huius regionis aliquando dicuntur θῦσαι εὐβοσίαν γενέσθαι, qui pastores quum nihil profecissent, Euphorbum quendam accepta diis sacra fecisse; unde εὐαρεστηθέντων τῶν θεῶν εὐβοσίαν γενέσθαι καὶ τὴν γῆν πολυκαρπῆσαι.

3859.

Ibidem, in basi; ex schedis Baronis Wolffii Russi ed. Franzius l. c. in lemmate ad n. 3858.

ΑΥΡΟΝΗΕΙΛ
CΕΖΩΤΙΚΗ
ϢΝΕΑΥΤΩ
ΚΑΤΕCΚΕΥΑ
ΕΕΝΚΑΙΤΙ
ΝΑΙΚΙΑΥΡΙ

Αὐρ. Ὀνή[σ]ι[μος] ζῶ[ν φρον]ῶν? ἑαυτῷ κατεσκεύα[σ]εν καὶ τ[ῇ γυ]ναικὶ Αὐρ[ηλίᾳ.

De hoc titulo restituendo quae dicta sunt in Zimmermanni Ephem. archaeol. 1841. n. 120. p. 996. non attinet refellere.

3860.

Ibidem; ex schedis Baronis Wolffii Russi ed. Franzius l. c. in lemmate ad n. 3858.

ΝΟΔΗΗΤΑC..
ΟΚΑϢΝΠΑΤΡΥΓΑ
ΝΗΤΡΙCΕΚΟΥΝΑΗ
ΕΠΟΙΗCΕΝΜΝΗΜΗC
· · · ΧΑΡΙΝ
ΚΑΙΛΑΜΑΑΔΕΛΦc
ΟCΤΙCΕΖΗCΕΝ
ΕΤΗΝΚΑΙΤΩΥΝ
ΑΥΤΟΥΠΔΟΚΛΟ

- - - - - - - - - - - πατρ[ὶ] Γα[ίῳ καὶ μ]ητρὶ Σεκοὺν[δ]ῃ ἐποίησεν μνήμης χάριν, καὶ [Δ]αμᾷ ἀδελφ[ῷ], ὅςτις ἔζησεν ἔτη ν̄, καὶ τῷ υ[ἱῷ] αὐτοῦ Π[ρ]όκλ[ῳ].

Quod in Zimmermanni Ephem. archaeol. 1841. n. 120. p. 996. coniicitur vs. 1. [Βλαυ]νοδηήτας, et vs. 2. init. [ὑπ]όγαιον, nemo facile sibi persuaderi patietur.

3861.

Ibidem; ex schedis Baronis Wolffii Russi ed. Franzius l. c. in lemmate ad n. 3858.

ΙΛΩΑΜΜΙΑΘΥΤΥΧΟΥ
CΑΛΙΜΑΧϢΑΝΔ
ΡΙΚΑΙΕΑΥΤΗ⸓

- - - Ἀμμία [Ε]ὐτύχου [Κ]αλ[λ]ιμάχῳ ἀνδρὶ καὶ ἑαυτῇ.

In principio fortasse fuit ΚΛΩ (Κλωδία) vel simile. In fine additum est siglum.

3862.

In oppido Usbak (ubi sunt qui veterem Eucarpiam sitam fuisse putent, ut Letronnius in Journ. des Sav. 1829. p. 691. sed est potius in vicinia *Alyddae* s. *Flaviopolis*, cf. Arundell. Itin. VII eccles. As. p. 252. et Discov. T. I. p. 105.), in arca sepulcrali inserta muro moscheae; ed. Arundell. Discov. in As. min. T. I. p. 112. litteris minusculis. Pars altera inde ab ΚΑΙΟΣΑΝ habetur etiam in schedis Seetzenii, qui transcripsit 12. Oct. 1803.

ΝΕΩΤΕΡΟΣΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΜΝΗΜΕΙΟΝΖΩΝ
ΕΜΑΥΤΩΤΑΥΤΗΣΚΑΙΤΟΙΣΓΕΝΝΗΣΟΜΕΝΟΙΣ
ΓΝΗΣΙΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣ

alia pars eiusdem inscriptionis in alio fragmine:

ΚΑΙΟΣΑΝΤΟΥΤΩΤΩΜΝΗΜΕΙΩΝΚΑΙΤΗΣΟΡΩΚΑΚΗΝΧΕΙΡΑΠΡΟΣΑΓΗ
ΟΡΦΑΝΑΤΕΚΝΑΛΙΠΟΙΤΟΧΗΡΟΝΒΙΟΝΟΙΚΟΝΕΡΗΜΟΝ

Versuum dispositio in parte priori vera esse non videtur; nec nihil ibi verborum interiit. In altera parte Arundellus scripsit λοιποιτο et extr. οἶκον etc. quippe quod ultimam opinor vocem non dignoverit. Littera Μ plerumque formam habet Ｈ.

- - - νεώτερος κατεσκεύασά μνημεῖον ζῶν ἐμαυτῷ - - - - - - αὐτῆς καὶ τοῖς γεννησομένοις γνησίοις τέκνοις· καὶ ὃς ἂν τούτῳ τῷ μνημείῳ καὶ τῇ σορῷ κακὴν χεῖρα προςάγῃ, ὀρφανὰ τέκνα λίποιτο (λίποι), χῆρον βίον, οἶκον ἔρημον.

Ultimus versus hexameter heroicus est, usitate errore affectus; cf. n. 3875. 4000.

3863.

Ibidem, in columella quadrata; ed. Arundell. Discov. in As. min. T. I. p. 114. litteris minusculis.

Αυρ Μαρκελλος εαυτω Ζων και Αμμιανη
Τη γυναικι μου και τη θυγατρι Αμμιανη και
Ζηνοδοτω τω γαμβρω μου συν και τοις τεκνοις
αυτου κατεσκευασα το μνημειον: ειδε τις παρα ταυτα
ποιησει και ετερον επισοιει νεκρον θησει εις το Ιερωτατον
ταμειον. X. Φ.

Αὐρ. Μάρκελλος ἑαυτῷ ζῶν καὶ Ἀμμιανῇ τῇ γυναικί μου καὶ τῇ θυγατρὶ Ἀμμιανῇ καὶ Ζηνοδότῳ τῷ γαμβρῷ μου σὺν καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῦ κατεσκεύασα τὸ μνημεῖον. εἰ δέ τις παρὰ ταῦτα ποιήσει καὶ ἕτερον ἐπιςοί[σ]ει νεκρόν, θήσει εἰς τὸ ἱερώτατον ταμεῖον ✱ φ̄.

Vs. 5. ἐπιςοί[σ]ει est p. ἐπειςοίσει.

3864.

Ibidem in eiusdem lapidis altero latere; ed. Arundell. l. c. p. 115. litteris minusculis.

Αθανατω
Ιουλιανη.

Ἀθανάτῳ Ἰουλιανῇ.

Titulus videtur Christianus esse.

3865.

Ibidem in alio lapide; ed. Arundell. l. c. p. 115. litteris minusculis.

Μάρκου Πολιήτου φιλοσόφου πάντων φίλου.

Inscriptio est sepulcralis versu senario decurrens. Πολιήτης nunc nomen proprium est. Nomen Πολίτας habes n. 1838.

3866.

In vico Kobek prope Suleimanli, ubi veterem *Blaundum* sitam fuisse ipse titulus docet. Ex schedis suis misit G. I. Hamilton.

ΒΛΑΥΝΔΕWΝ
ΜΑΚΕΔ◇ΝWΝ
ΗΒ◇ΥΛΗΚΑΙ◇
ΔΗΜ◇ΣΤ◇Ν
ΑΓΝ◇ΤΑΤ◇Ν
ΓΑϹΙΝΙ◇ΥΛΙΑ
Ν◇ΝΤ◇ΝΚΡΑΤΙϹ
Τ◇ΝΥ◇ΝΓΑϹΙΝ
ΠΡ◇ΤΕΙΜ◇Υ
Κ◇ΥΑΔΡΑΤ◇Υ
ΥΠΑΤΙΚ◇ΥΤ◇Ν
ΕΝΠΑϹΙΝΕΥΕΡΓΕ
ΤΗΝΚΑΙΚΤΙϹΤΗΝ
ΤΗϹΠ◇ΛΕWϹ
ΕΠΙΜΕΛΗϹΑΜΕ
Ν◇ΥΑΥΙΓΛΥΚW
Ν◇ϹΒΤ◇ΥΝΙΠ◇Υ

Βλαυνδέων Μακεδόνων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὸν ἁγνότατον Γ. Ἀσίν(ιον) Ἰουλιανόν, τὸν κράτιστον ὑὸν Γ. Ἀσιν(ίου) Προτείμου Κουαδράτου ὑπατικοῦ, τὸν ἐν πᾶσιν εὐεργέτην καὶ κτίστην τῆς πόλεως· ἐπιμελησαμένου Αὐ[ρ]. Γλύκωνος β̄ τοῦ Νίπου?

Vs. 17. fortasse Νί[ν]ου.

3867.

In vico Kobek prope Suleimanli (cf. ad n. 3866.); ed. Arundell. Discov. in As. min. T. I. p. 97. litteris minusculis cum interpret. Lat.

Γαιον Μουμμιον Μαρκου υιον ε Κολλεινα Μαρκον Φιλοπατριν
Γαιος Μουμμιος Κανων και Μουμμια αγαπη των πατρων εκ
των ιδιων.

Γάϊον Μούμμιον Μάρκου υἱόν, Κολλείνᾳ, Μάρκον, φιλόπατριν, Γάϊος Μούμμιος Κάνων καὶ Μουμμία Ἀγάπη τ[ὸ]ν πάτρων ἐκ τῶν ἰδίων.

Offendit cognomen Marcus, praesertim quum pater Marci praenomine utatur. Littera ε post υἱὸν videtur ex siglo orta esse.

3868.

In vico Suleimanli (cf. ad n. 3688.); ed. Arundell. Discov. in As. min. T. I. p. 87. n. 2.

ΟΔΗΜΟΣ
ΤΩΙΚΑΙΣΑ(ΡΙΣΕΒΑΣΤΩΙ
(ΚΑΙΠΑΤΡΙΘΕΩΙ

Ὁ δῆμος [Αὐτοκράτορι Τί]τῳ Καίσαρι Σεβαστῷ καὶ πατρὶ θεῷ scil. Οὐεσπασιανῷ.

Tito positum titulum fuisse maxime probabile est.

3869.

Ibidem inter rudera templi; ed. Arundell. Discov. in As. min. T. I. p. 83.

ΝΙΑΤΕΜPLVΜΕΤPORT
ΟΝΧΙ
ΚΛΑΥΔΙΟ_

Arundellus putat templum intelligi in honorem Imperatoris Claudii exstructum.

3870.

Ibidem; ed. Arundell. Discov. in As. min. T. I. p. 87. n. 1.

ΛΣΑΛΟΥΙΟΣΚΡΙΣΠΟΣ
ΕΑΥΤΩΙΚΑΙΚΟΥΣΙΝΙΔΙ
ΦΙΡΜΙΛΛΗΙΤΗΓΥΝΑΙ
ΚΙΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΕΠΟΙ
ΗΣΕΝ.ΖΩΣΙΝ
ΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΕΙ
ΟΝΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙΣ
ΟΥΚΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΝ

Λ. Σαλούϊος Κρίσπος ἑαυτῷ καὶ Κο[σ]σινίᾳ Φιρμίλλῃ τῇ γυναικὶ τὸ μνημεῖον ἐποίησεν ζῶσιν. τοῦτο τὸ μνημεῖον κληρονόμοις οὐκ ἀκολουθήσε[ι.

3871.

In vico Segiklar, antiquitus *Sebaste* (vide Kiepert in Franzii Dissert. Fünf Inschr. u. fünf Städte in Kleinasien, p. 33.); ed. Arundell. Discov. in As. min. T. I. p. 138. litteris minusculis.

Η πολις Μαρκον Αυρηλιον (Σεουηρον)
Αντωνεινον Σεβαστον (στρα)τηγουντων των
- - Ευξενον Απολ, ... οχοντων.

Ἡ πόλις Μάρκον Αὐρήλιον [Σεούηρον] Ἀντωνεῖνον Σεβαστόν, [στρα]τηγούντων τῶν [περὶ] Εὔξενον Ἀπολ[λωνίου - - - -

Honoratur Caracalla, qui nunc Severus dicitur. Vide ad n. 1619.

3872.

In vico Sasak, prope Segiklar (*Sebasten*), ad fontem; ed. Arundell. l. c. T. I. p. 131. cum interpretatione Latina.

Ετους .... ΣΝΗΜαδ....
Μακουλεινα Απολλον
Το γλυ...... τω ανδρι....

Ἔτους $\overline{\text{σνη}}$ μ(ηνὸς) πρώτου $\overline{\text{δ}}$? Μακουλεῖνα Ἀπολλ[ω]ν[ίῳ] τ[ῷ] γλυ[κυτά]τῳ ἀνδρί - - - -

De temporis designatione cf. n. 3892. 3896.

3873.

In vico Sasak in coemeterio in columna; ed. Arundell. l. c. T. I. p. 132.

......ΕΑΤΙ....
ΔΙΣ
ΤΟΝ
ΦΥΜΩΝΚ
ΜΔΦΥΣΚ
....
....
ΤΩΝΙΔΙΩΝ

Videtur titulus honorarius esse. Varia tentari possunt, sed nihil exsculpi potest quod certum sit, nisi in fine ἐκ] τῶν ἰδίων.

3874.

In pago Oturacktschai inter oppidum Ushak et Afioum Karahissar, sed propius ab illo, in marmore candido inter varia fragmina columnarum; ex schedis Seetzenii, qui transcripsit 14. Oct. 1803.

ΚϹΙΟΙΚΑΤΟΚΟΥΝΤL∠ΙΙ
ΜΑΙΟΙ ΕΤLΙΜΗΣΑΝ
ΤΙΒΕΡΙΟΝΚΛΑΥΔΙΟΝΘΕΜΙ∠
ΤΑΓΟΡΟΥΗΟΝΚΥΡΕΙΝΑΛΑΣ
ΚΑΗΠΙΛΑ......ΙΝΥΙΟΠΤΗΣΠΟΛ
ΩΣ...........ΘΕΟΝΟ...ΥΕ
ΤΗΚΟΙΛΠΝΤΕΠΟΛΙΝ
ΣΟΝΔΗΜΟΝΠΓΕΓΥΛ

- - - - - - - - - - κ[α]ὶ οἱ κατο[ι]κοῦντ[ες Ῥω]μαῖοι ἐτ[ε]ίμησαν Τιβέριον Κλαύδιον Θεμι[σ]ταγόρου [υἱ]όν, Κυρείν[α], Ἀσκ[λ]ηπι[άδη]ν, υἱὸ[ν] τῆς πόλ[ε]ως, [ἄνδρα ἐκ προ]ο[γ]όν[ων ε]ὐε[ργε]τηκό[τα τή]ν τε πόλι[ν καὶ τ]ὸν δῆμον - - - -

Initio versus deest, in quo perscriptus fuit populus, cuius nomen sane dolendum quod interiit. Vss. 6. 7. lacunae nimis longae indicatae sunt. Ex litteris evanidis post ΔΗΜΟΝ effeceris π[ρεσβεύσαντα - -

3875.

In pago Oturacktschai, in marmore candido ad viam; ex schedis Seetzenii, qui transcripsit 14. Oct. 1803.

a. ΤΟΧΙΗΡΟ.ΝΒΙΟΝΟΙΚΟΝЄΙΗ ..

b. ΙΗΟΦΙΜΟЄΤΡΟΦΙΜΟΥϹΥΝΗ

c. ΓΥΝΑΙΚ.

Titulus ex sepulcro est in quo sculpta ianua. In parte superiori recta linea decurrit vs. *a.* In linea curvata semicirculi supra ianuam legitur vs. *b.* et infra semicirculum in supercilio vs. *c.* legitur, ibidemque probabile est ea perscripta fuisse, quae ad sententiam vs. *a.* deficiunt:

b. Τρ]όφιμο[ς] Τροφίμου σὺν [τ]ῇ
c. γυναικ[ί] - - -
a. [ὃς δ' ἂν κακὴν χεῖρα προσάγῃ vel simile, ὀρφανὰ τέκνα λίποι]το, χ[ῆ]ρον βίον, οἶκον ἔ[ρ]η[μον.

De formula imprecationis cf. n. 3862. 4000.

3876.

In pago Oturacktschai ad fonticulum exstinctum in marmore candido; ex schedis Seetzenii, qui transcripsit 14. Oct. 1803.

ϹΤΑΒΡΟϹΟΥΛΑΡϹΤΗΒΗΝΥΚΟΡ

In alio lapide ibidem:

ΦΟϹ.ΥΦЄ ΝΗ
C

In tertio ibidem:

ΜΙΑ ΔΙΟΓΕ
ϹϹ ΚΙѠΤΚ iuxta gladius
ΗΕ

Vox Σταβρὸς pro Σταυρὸς in fragmento primo Christianum sapit. In tertio Διογέ[νης Ἰδ]ιωτ[ι]κ[ῷ μνήμ]η[ς χάριν?

3877.

In pago Gunek-koi inter oppidum Usbak et Afioum Karahissar, in muro parvae moscheae; ex schedis Seetzenii, qui transcripsit 15. Oct. 1803.

ΥΙΡΓΕΦΟΗϹ
ΦΟΡΙЄΥΧΗ
ΙΧΟΗΙΟΥΚ
ΔΝΥΟЄΤΟ
ϹΟΥΔΥΤΟ

Fuit haud dubie dedicatio, ex qua apparet vs. 2. εὐχή[ν]; sed in titulo tam male transcripto non lubet operam impendere.

3788.

In urbe Afioum Karahissar in fragmine marmoris candidi; ex schedis Seetzenii, qui transcripsit 16. Oct. 1803.

ΑΤΡ'Λ
ΡΑΙѠ
ʼΥΣΙΚΑΙΤ
ΚΝΥΤΟϹ
ΚΑΙΓΝΩΜ
ΔΙΜΟΣΙΑΣΠ
ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ
ΑΞΙΑΝΟΥΣΑ
ΟΥΙΟΣΙΟΥΣΛ
ΘΕΟΦΙΛΟΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤѠ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ
ΥΙΩΝΟΣΘΕΟΥ
ΚΑΙΘΕΟΥΝΕΡ
ΠΕΡΤΙΝΑΞΣΕ
ΜΕΓΙΣΤΟΣΔΗ
ΤΟΣΤΟΒΑΝΘ
ΛΗΚΑΙΤΩΔΗ
ΤΟΙΣΟΥ-ΩΣ
ΧΑΙΡΕΙΝΑΝΘΡ
ΝΟΜΙΖΕΤΕΘΕϹ
ΝΜΝΥΜΩΝΚΑϹΡ
ΓΥΡΕΣΑΣΕΠΙϹ
ΓΡΟΙΑΡΕΣΕΩΣΥ
Ι-ΜΕΙΝΓΑΡΑΙΠΡΟΣ
ΕΙΡΕΣΒΕΥΕΝΤ
ΣΟΝΑΠΟΛΕ

Vss. 1-10. supersunt ex decreto populi nescio cuius, in quo dispiciuntur pauca vocabula, ut vs. 5. καὶ γνώμ[ην, vs. 6. δ[η]μοσίας π - -, vs. 7. κατορθωμά-[των vel alio casu, vs. 8. ἀξίαν οὖσα[ν, vs. 10. Θεόφιλος. Sequuntur deinceps vs. 11. praescripta epistolae Imperatoris, quae sic legenda sunt:

Αὐτοκράτω[ρ Καῖσαρ θεοῦ Μ. Ἀντωνείνου Εὐσεβοῦς
Γερμανικο[ῦ Σαρματικοῦ υἱός, θεοῦ Ἀντωνείνου Εὐσεβοῦς
υἱωνός, θεοῦ [Ἀδριανοῦ ἔγγονος, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ
καὶ θεοῦ Νερ[ούα ἀπόγονος, Λ. Σεπτίμιος Σεούηρος
Περτίναξ, Σε[βαστός, Ἀραβικός, Ἀδιαβηνικός, ἀρχιερεὺς
μέγιστ[ο]ς, δη[μαρχικῆς ἐξουσίας τὸ γ̅, αὐτοκράτωρ τὸ ζ̅, ὕπα-
τος τὸ β̅, ἀνθ[ύπατος - - - - τῇ βου-
λῇ καὶ τῷ δή[μῳ - - - - - - -
τοῖς οὕ[τ]ως - - - - - - - -
χαίρειν ἀνθ' [ὧν? - - - - - - -
νομίζετε θε[ούς - - - - - - -
μην ὑμῶν - - - - - - - - [μαρ-
τ]υρ[ή]σας ἐπισ[τολῇ? - - - - - -
π]ρο[αι]ρέσεως ὑ[μῶν - - - - - -
ἡμεῖν γὰρ αἱ πρὸς - - - - - - -
π]ρεσβεύε[ι]ν - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - -

Titulus pertinet ad annum p. Chr. 195. De supplementis nostris vss. 11-17. cf. n. 2878.

3879.

In urbe Afioum Karahissar vel potius extra urbem in coemeterio, ubi multi lapides sepulcrales marmoris candidi; ex schedis Setzenii, qui transcripsit 16. Oct. 1803. ex lapide sepulcrali anaglyphis ornato, quibus repraesentatur aedicula. In huius frontispicio duae sunt aviculae uvam edentes; iuxta ianuam utrinque instrumenta varia numero quattuor cernuntur. Frontispicium superne cingunt characteres litt. *a*; infra aviculas vel supra ianuam scripta sunt quae litt. *b* signavimus.

a.

ΑΜΑϹΤΡΟΦΙΜѠ. ΟΔΡΚΙ

b.

ΑΠΟΛΛѠΝΙΟϹΚΑΙΜΙΛΚΝΝΔΙΑ
ΔΟΥΜΕΝΟϹΚΑΙΤΡΟΦΙΜΟϹΚΝΡΝ
ΑΦΙΑϹΝΥΜΦΗΠΛ-ΡΙΜΝΗΜΗϹΑ

a.

Δ]αμᾶς? Τροφίμῳ - - - - - -

b.

Ἀπολ[λ]ώνιος καὶ - - - - Διαδουμενὸς καὶ Τρόφιμος
κ[αὶ] - - Ἀφιὰς νύμφη π[ατ]ρὶ μνήμης [χ]ά[ριν.

In *b* liberi patri posuerunt monumentum. Vs. 1. post ΚΑΙ latet praenomen Diadumeni; similiter fortasse etiam vs. 2. extr. feminae. Nam proles quattuor personis constat; quo suspiceris referri instrumenta quattuor in anaglypho expressa. Νύμφη h. l. nurus est.

3880.

In urbe Afioum Karahissar, in lapide formam parvae arae referente; ex schedis Seetzenii.

ΛΔΗCΚΑΙCΓΚΕΥΑΕΟΝΤΟΙCΝΓΟΝΟΙC
ΜΑΝΙ ΚΑΙΖΩΤΙΚΩΙΟΝΙΟΕΜΟΝΚΝΟ

'Ασκληπιά]δης? κα[τεσ]κεύα[σε]ν τοῖς [ἐ]γγόνοις [ἑαυτοῦ] Μαν[ῇ] καὶ Ζωτικῷ - - - -

In fine fortasse scriptum fuit: ὅ]όν[τ]ο[ς τ]ὸν [τόπον τοῦ δεῖνος vel simile; cf. n. 3369.

3881.

In urbe Afioum Karahissar; ed. Pocock. Inscr. ant. P. II. c. 4. p. 12.

Ρ ΙΜΕΝΝΕΑΣΚΑΙ
ΝΒΙΟΣΟΥΤΟΥΝΑΝΙΑ
ΜΙΑΘΥΓΑΤΡΙΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙ
ΝΚΑΙΕΑΥΤΟΙΣΖΩΝΤΕΣ

- - - Μεννέας καὶ [ἡ σύ]νβιος [α]ὐτοῦ Νανίᾳ [τῇ] μιᾷ θυγατρὶ μνήμης [χάρι]ν καὶ ἑαυτοῖς ζῶντες.

3882.

In urbe Afioum Karahissar; ed. Pocock. Inscr. ant. P. II. c. 4. p. 11.

ΑΙΛΙΟΣΙ'ΤΙΚΟΣΚΑΣΤΕΣΚΕΥΑΣΟΝ
Τ. . . . ΟΙΙΟΝΕΑΥΤΩ
ΚΑΙ. . . . ΥΝΑΙΚΙ. ΑΛΟΥΙΑΝΕΙΚΗ
ΖΕ. . . . . ΤΕΣΚΑ—ΦΡΟΝΟΥΝΤΕΣ
ΤΑΥΤΑ

Αἴλιος [Ζω]τικὸς κατεσκεύασ[ε]ν τ[ὸ μνημεῖ]ον ἑαυτῷ καὶ [τῇ γ]υναικὶ [Σ]αλουίᾳ Νείκῃ ζ[ῶν]τες κα[ὶ] φρονοῦντες. [ὃς δ' ἂν παρὰ] ταῦτά [τι ποιήσῃ cet. vel simile quiddam.

3883.

In vico Surmina prope Afioum Karahissar in orientem, in lapide cum anaglyphis, quae figuras humanas repraesentant et infra duos tauros; ed. Macdonald Kinneir Itin. p. 549. n. 22.

b. ΕΙCΑΝΠΡΟCΑ—ΙΧΙ—Ρ.Ι.
ΤΗΝ—ΑΡΥΦCΟΝΟΝΤ
CΚΝΟCΑΟΑΟΤΟΙCΤ

et in eodem lapide separatim:

a. ΑΥ—Δ—ΟΝΥΚΧ—ΝΙΜ
ΜΙΧΕΑΔΕ——ΑΝ—C
Υ——ΔΙΟΝΥC——
ΥΙΩ—R:ΕΙΔΕΖ+Α
ΝΑROΕΑΜΚFΩΛ
ΕΝΟΜΕΝΩΟΑΓΟΥ
ΧΙΟΝΟΥΝΙΚ—Ν
ΟΙCΥΠΟΜΟΙ—ΗC
ΕΤΙΖΩΝΤCCΚCΑΥ
ΤΟΙCΕΠΟΙΗ——

a. Αὐ[ρ]. Δ[ι]ονύ[σιος καὶ - - - - - τὸ μνημεῖον τοῦτο] Διονυσ[ίῳ τῷ] υἱῷ [καὶ - - - - τῷ γ]αμ[βρ]ῷ? [γ]ενομένῳ - - - - - - - - - - ἔτι ζῶντ[ε]ς κ(αὶ) [ἑ]αυτοῖς ἐποίη[σαν.
b. [ὃ]ς ἂν προσα[γάγῃ] χ[εῖ]ρ[α] τὴν [β]αρύφ[θ]ονον, [οὕτω]ς ἀ[ώρ]οις [περιπέσοιτο συνφοραῖς.

De formula imprecationis conf. n. 3814. 3843. 3893.

SECTIO TERTIA.

EUMENIA, HIERAPOLIS, LAODICEA AD LYCUM ET VICINIA, ATTUDA, APAMEA CIBOTUS.

3884.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 5. p. 11. qui Ishekli falso Apameam Cibotum esse statuit. Tractavit Letronnius in Journ. des Sav. 1825. p. 329 sq. et Franzius in Dissert. Fünf Inschr. u. fünf Städte, 1840. p. 10 sq.

[*Textum vide in pag. seq.*]

Αὐτ]οκράτορα Καίσαρα, [θεοῦ] 'Αντωνείνου [υἱόν], θεοῦ 'Αδριανοῦ [υἱων]όν, θεοῦ Τραϊα[νοῦ] Παρθικοῦ ἔγγο[νον, θ]εοῦ Νερούα [ἀπόγ]ονον, Μάρκον [Αὐρή]λιον 'Αντωνε[ῖνο]ν Σεβαστὸν ἡ βου[λὴ] καὶ ὁ δῆμος ὁ Σεβασ[τηνῶ]ν τὸν ἴδιον θεὸν [καὶ] εὐεργέτην· [ἐπι]μεληθέντος τῆς κατα]σκευῆς καὶ ἀν[αστά]σεως τῶν τε ἀ[νδριά]ντων καὶ τῶν ὑπ[ο]βάσεων [Αὐ]ρ[ηλί]ου? 'Ερμέου.

Supplementa dedit Letronnius, nisi quod vs. extr. coniecit 'Η]ρώ[δ]ου 'Ερμε[ί]ου. Idem Eumeniam earum urbium fuisse statuit, quae Σεβαστῆς cognomentum habuerint. Unde, quum vss. 9. 10. 11. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ὁ Σεβαστηνῶν commemoretur, titulum ab Eumenensibus profectum esse arbitratur. At Eumenia et Sebaste ab Hierocle et in Actis conciliorum notitiisque episcopatuum diserte ut diversae

ΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
ΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΥΙΟΝΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΠΑΡΘΙΚΟΥΕΓΓΟΝΟΝ
ΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΣΑΠΕΓΓ
ΟΝΟΝΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗ
ΛΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟ
ΝΣΕΒΑΣΤΟΝΗΒΟΥ
ΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΟΣΕΒΑΣ
ΩΝΤΟΝΙΔΙΟΝΘΕΟΝ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣΤΙ
ΣΖΚΕΥΗΣΚΑΙΑΝ
ΣΕΩΣΤΩΝΤΕΑΛ
ΝΤΩΝΚΑΙΤΩΝΥΠ
ΒΑΣΕΩΝ
ΡΡΩΝΟΥΕΡΜΕΟΥ

---

urbes Phrygiae notantur. Accedit quod Hamiltonus nuper urbis Sebastes rudera ad vicum Segiklar repperit (conf. ad n. 3871.). Hinc erit quem offendat simplex designatio Σεβαστηνῶν ad Eumenenses relata. Fieri tamen potuit, ut Eumenenses cognomento Σεβαστηνοὶ aucti certe in sua urbe aliquando simpliciter sese ferrent Σεβαστηνοὺς pro Εὐμενεῖς Σεβαστηνούς.

3885.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 5. p. 11.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΕ
ΤΕΙΜΗΣΕΝΚΑΤΑΤΑΓΕ
ΝΟΜΕΝΑΨΕΦΙΣΜΑΤΑ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΝΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ
ΑΝΔΡΑΒΟΥΛΕΥΤΗΝΚΑΙ
ΑΞΙΟΛΟΓΟΝΤΑΣΚΟΡΥΦΑΙ
ΟΤΑΤΑΣΑΡΧΑΣΚΑΙΛΕΙ
ΤΟΥΡΓΙΑΣΑΜΕΜΠΤΩΣΕΚ
ΤΕΛΕΣΑΝΤΑΤΗΠΑΤΡΙΔΙ
ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΩΝΤΗΝΑΝΑ
ΤΑΣΙΝΤΟΥΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ
ΚΛΑΥΔΙΑΣΔΙΟΚΛΕΟΥΣΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣΑΥΤΟΥΚΑΙ
ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥΤΟΥΥΟΥΑΥΤΟΥ

Ἀγαθῇ τύχῃ, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν κατὰ τὰ γενόμενα ψ[η]φίσματα Ἰουλιανὸν Ἀρτεμιδώρου, ἄνδρα βουλευτὴν καὶ ἀξιόλογον, τὰς κορυφαιοτάτας ἀρχὰς καὶ λειτουργίας ἀμέμπτως ἐκτελέσαντα τῇ πατρίδι, ποιησαμένων τὴν ἀνά[σ]τασιν τοῦ ἀνδριάντος Κλαυδίας Διοκλέους τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ Κλαυδιανοῦ τοῦ ὑοῦ αὐτοῦ.

3886.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 5. p. 12. Titulum tractavit Letronnius in Journ. des Sav. 1825. p. 330 sq. et Franzius loco citato in lemmate ad n. 3884. p. 12.

ΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜ
ΜΟΝΙΜΟΝΑΡΙΣΤΩΝ
ΤΩΝΛΑΜΠΑΔΑΡΧΗΝΙ
ΣΩΤΗΡΟΣΚΑΙΑΠΟΛΛ
ΜΙ.ΝΟΣΑΣΚΛΗΝΟΥΙ
ΘΕΩΝΑΝΓΔΙΣΤΕΩ
ΔΑΙΜΟΝΟΣΚΑΙΕΙΣΕΒ
ΒΑΣΤΗΣΕΙΡΗΝΗΣΣ
ΤΗΣΠΟΛΕΩΣΤΟΕΚΤΟΝ
ΚΗΣΑΝΤΑΚΑΙΕΠΛΟΓΙΣΤΤ
ΚΑΙΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝΤΑΙ
ΧΗΣΑΝΤΑΡΑΙΠΑΡΑΦ
ΜΙΤΕΥΣ

Ὁ δῆμος ἐτείμ[ησεν] - - - - Μόνιμον Ἀρίστων[ος, τὸν ἀπὸ προγόν]ων λαμπαδαρχη[σάντων Διὸς] Σωτῆρος καὶ Ἀπόλλ[ωνος καὶ Ἀρτέ]μι[δ]ος [καὶ] Ἀσκλη[πι]οῦ [καὶ Μητρὸς] θεῶν Ἀνγδίστεω[ς, ἱερέα Ἀγαθοῦ] δαίμονος καὶ ε[ὐ]σεβ[εστάτης Σε]βαστῆς Εἰρήνης, σ[τρατηγήσαντα] τῆς πόλεως τὸ ἕκτον, [γυμνασιαρχ]ήσαντα? καὶ ἐ[γ]λογιστ[εύσαντα] καὶ ἀγορανομήσαντα [καὶ εἰρηναρ]χήσαντα? [κ]αὶ παρὰ [πάντα τὸν χρόνον πολ]ιτευσ[άμενον ἄριστα - - -

Vs. 1. deest praenomen Monimi. Reliqua Letronnius ita restituit τοῦ ... ἀπὸ τῶν λαμπαδαρχη[σάντων τῶν Διὸς] Σωτῆρος καὶ Ἀπόλλ[ωνος καὶ Ποσειδῶ]νος [καὶ] [5] Ἀσκλη[πι]οῦ [καὶ μητρὸς] θεῶν Ἀνγδίστεω[ς ἱερῶν

τῶν ἐπὶ τῆς φιλο]δαίμονος καὶ ε[ὐ]σεβ[εστάτης Σε]βαστῆς Εἰρήνης, Ε[ὐμενέων] τῆς πόλεως, τὸ ἕκτον [στρατηγ]ήσαντα καὶ ἐ[γ]λογιστ[εύσαντα] καὶ ἀγορανομήσαντα [καὶ εἰρηναρ]χήσαντα καὶ παραφ . . . . a quo hinc inde discedere coacti sumus. Nam de colonia Pace Augusta in urbem Eumeniam deducta vix licet cogitari. Ut taceam dictionem incommodam ἱερὰ τὰ ἐπὶ τῆς φιλοδαίμονος καὶ εὐσεβεστάτης Σεβαστῆς Εἰρήνης, Εὐμενέων τῆς πόλεως, vs. 9. videtur potius verbum praecedere, ex quo aptus est genitivus τῆς πόλεως; id quod intelligi potest vel ex sequente τὸ ἕκτον, quod ad magistratum praecedentem refertur necessario. Unde dedimus σ[τρατηγήσαντα] τῆς πόλεως τὸ ἕκτον. Restat igitur ut cognomentum Σεβαστῆς Εἰρήνης, si Letronnii rationem τῶν ἐπὶ τῆς φιλοδαίμονος cet. probemus, ad aliam potius urbem referendum sit. Nam Eumeniam intelligi veri dissimillimum est. Et poterant sane Monimi maiores λαμπαδάρχαι sollemnium illorum esse in alia urbe actorum. Sed donec non constet de urbe Phrygiae Pace Augusta dicta, licebit nobis de ratione Letronnii dubitare et Monimum nostrum suspicari potius fuisse sacerdotem Imperatoris et Augustae titulis Ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ Σεβαστῆς Εἰρήνης cultorum. In inscriptionibus certe Aegyptiis iam Nero ἀγαθὸς δαίμων τῆς οἰκουμένης audit (Letronn. Rech. sur l'Égypte p. 391. cf. p. 181.) et in nummis νέος ἀγαθὸς δαίμων (vide Eckhel. D. N. T. IV. p. 35.). Sed nostro loco qui sit intelligendus Imperator, quae Pax Augusta, dictu difficilius est. Nec, si hodie non licet expedire rem, idcirco veremur ne minus probabilis nostra coniectura videatur.

3887.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 5. p. 12.

ΔΟΡΟΘΕΩΣ.ΓΑΙΩ
ΟΔΗΜΟΣ
ΕΠΙΓΟΝΟΝΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΤΟΝΙΕΡΕΑΤΗΣ
ΡΩΜΗΣΣΩΤΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΔΙΑΠΡΟΓΟΝΩΝ

Ὁ δῆμος Ἐπίγονον Μενεκράτους φιλόπατριν, τὸν ἱερέα τῆς Ῥώμης, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην διὰ προγόνων.

Quae supra scripta fuerunt, ea quo pertineant, non liquet.

3888.

Prope *Eumeniam*, nunc Ishekli; ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΗΒΟΥΜΙΚΑΙΟΔΙΜΟΓ
ΕΤΕΙΜΗϹΕΝΜΑΥΡ
ϹΕΒΑϹΤΩΝΑΠΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΝΚΡΗϹΚΕΝΤΑΠ
ΤΟΠΟΝΛΥΓΔΟΥ
ΝΟΥΓΑΛΛΙΑϹΚΑΙΕΠΙΡΟ
ΠΟΝΦΡΥΓΙΑϹΚΑΙΕΠΙΤΡ
ΟΠΟΝΚΑϹΤΡΗϹΙΝΕΝΠΑΝ
ΠΚΑΙΡΩΕΙΕΗ..ΠϹΑΝΤΑ
ΤΗΝΠΟΛΙΝΗΜΩΝΤΟΥΑΝ
.ΡΙΑΝΤΟϹΤΗΝΑΝΑϹΤΑϹΙΝ
.ΙΟΙΗϹΑΜΕΝΟΥΑΥΡϹΕΡΑϹΤΩ
ΝΑΠΕΛΕΥΘΡΟΥ
ΖΩϹΙΜΟΥ

Ἡ βου[λὴ] καὶ ὁ δ[ῆ]μο[ς] ἐτείμησεν Μ. Αὐρ(ήλιον) Σεβαστῶν ἀπε[λ]εύθερον Κρήσκεντα, [ἐ]π[ί]τροπον Λ[ο]υγδούνου Γαλλίας καὶ ἐπ[ί]τροπον Φρυγίας καὶ ἐπίτροπον καστρῆσιν, ἐν παν[τὶ] καιρῷ ε[ὐ]ε[ργετή]σαντα τὴν πόλιν ἡμῶν· τοῦ ἀν[δ]ριάντος τὴν ἀνάστασιν [π]οιησαμένου Αὐρ(ηλίου) Σε[β]αστῶν [ἀ]πελευθ[έ]ρου Ζωσίμου.

Crescens Neronis libertus habetur ap. Tac. Hist. I, 76. Hic noster M. Aur. Crescens videtur libertus esse M. Aurelii et L. Veri. Procuratorem Castrensem habes in inscriptione Latina ap. Orell. Collect. inscriptt. Lat. n. 2972. Nomen *Castrensis* etiam ex usu Romano interdum scribitur CASTRESIS, de quo vid. Osannus in Zimmermanni Diario archaeol. a. 1837. p. 57.

3889.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. in tab. lithogr. sine numero.

ΑΝΕΙΚΗΤΟϹΙΟΥΙΑΝΟΥ
ΕΠΟΙΗϹΕΝΤΟΜΝΗΜΕΙ
ΟΝΤΕΡΤΙΑΛΟΥΚΙΟΥ
ΤΟΥΓΑΙΟΥΗΡΩΙΔΙΚΑΙ
ΕΑΥΤΩΖΩΝ

Ἀνείκητος Ἰου[λ]ιανοῦ ἐποίησεν τὸ μνημεῖον Τερτίᾳ Λουκίου τοῦ Γαΐου ἡρωΐδι καὶ ἑαυτῷ ζῶν.

3890.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Pocock. Inscr. ant. P. II. c. 6. p. 12.

ΑΥΡΤΕΜΗΣ . Β . ΚΑ
ΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟΝΣ
ΩΡΟΝΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΤΟΙΣΓΟΝΕΙΣΙΝΕΡ\
ΚΑΙΑΜΙΑΤΗΓΥΝΑΙΚΙ
ΕΤΕΡΩΟΥΔΕΝΙΣ
ΑΝΔΕΕΠΙΒΟΥΛ
ΣΕΙΕΣΤΕΑΥΤ
ΣΤΟΝΟΕΟΝΚΙ
ΤΑΠΟΡΥΤΟΥ

Αὐρ. [Ἑρ]μῆς β̅ κατεσκεύασα τ[ὸ ἡρ]ῷο[ν] ἑαυτῷ κ[αὶ] τοῖς γονε[ῦ]σιν Ἑρ[μῇ] - - - - - καὶ Ἀμ[μ]ίᾳ τῇ γυναικί· ἑτέρῳ [δὲ] οὐδενί· ἂν δὲ ἐπιβουλ[εύ]σ[ῃ], ἔστε (pro ἔσται) αὐτ[ῷ πρὸ]ς τὸν [θ]εὸν κ[αὶ] - - -

De formula ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν θεὸν cf. n. 3902. 3962.

3891.

Eumeniae, nunc Ishekli, in deversorio; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. in tab. lithogr. sine numero. Habeo etiam ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΕΡΡωΘΕ
ΑΥΡΓΕΜΕΛΛΟΣΜΗΝΑΒΟΥΛΕΥΤΗ
ΤΟΙCΓΛΥΚΥΤΑΤΟΙCΓΟΝΕΥCΙΝ
ΑΥΡΗΛΙΟΙCΜΗΝΑ·Β·ΤΟΥΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΓΕΡΑΙω
ΚΑΙΑΠΦΙωΑΡΤΑΤΑΙΔΙΑΕΚΤ - - -
ΙΔΙωΝΝΕΙCΟΠΡΟΕΚΗΔΕΥCΕΝ - -
ΑΔΕΛΦΟΝΦΙΛΙΠΠΟΝΚΑΙ
ΤΗΝΠΑΤΡΑΝΚΥΡΙΛΛΑΝ
ΚΑΙΤΗΝΕΞΑΔΕΛΦΗΝ
ΙΟΥΠΑΥΛΑΝΚΗΔΕΥΘΗ
CΕΤΑΙΔΕΕΙCΑΥΤΟ
ΗΤΕCΥΝΤΡΟΦΟC
ΑΥΤΟΥΦΙΛΗΤΗ
ΚΑΙΕΙΤΙΝΙΕΤΕΡω
ΖωΝCΥΝΧωΡΗCΕΙ
ΟCΔΑΝΕΠΙΧΕΙΡΗ
CΕΙΕΤΕΡΟΝΕΠΕΙ
CΕΝΕΝΚΕΙΝΛΗΨΕ
ΤΑΙΠΑΡΑΤΟΥΑΘΑ
ΝΑΤΟΥΘΕΟΥΜΑC
ΤΕΙΓΑΑΙωΝΙΟΝ

Vs. 1. ΕΡΡωΘΕ omittit Lab. Vs. 2. Arund. ΓΕΜΕΛΛΟΕΜΗΝΑ, Lab. ΓΕΜΕΑΑΟΣΜΗΝΑ, quae composui. Ibid. extr. Lab. Ε pro Η. Vs. 4. extr. Lab. ΦΝΙΠΠΟΥ, Ar. quod dedi. Vs. 7. Ar. ΕΙΕΟΠΡΟCΕΚ cet. Lab. quod dedi. Vs. 8. extr. Lab. ΚΑ : : : : : Ar. quod dedi. Vs. 21. ΝΑΤΟΥΘΕΟΥΜΑC habet Lab. omittit Arund. Vs. 22. Ar. ΑΙωΝΙωΝ, Lab. quod dedi. Reliqua menda praetermitto. Comparato utroque apographo, ubique Ұ scriptum fuit; ap. Lab. ω et Ѡ promiscue habetur.

Ἔῤῥω[σ]θε.

Αὐρ. Γέμελλος Μηνᾶ βουλευτὴ[ς] τοῖς γλυκυτάτοις γονεῦσιν Αὐρηλίοις Μηνᾷ β̅ τοῦ Φιλίππου βουλευτῇ γεραιῷ καὶ Ἀπφίῳ - - - ἐκ τ[ῶν] ἰδίων· εἰς ὃ προεκήδευσεν [τὸν] ἀδελφὸν Φίλιππον καὶ τὴν πάτραν Κυρίλλαν καὶ τὴν ἐξαδέλφην Ἰου(λίαν) Παύλαν· κηδευθήσεται δὲ εἰς αὐτὸ ἥ τε σύντροφος αὐτοῦ Φιλήτη καὶ εἴ τινι ἑτέρῳ ζῶν συνχωρήσει. ὃς δ' ἂν ἐπιχειρήσ[ῃ] ἕτερον ἐπεισενενκεῖν, λήψεται παρὰ τοῦ ἀθανάτου θεοῦ μάστειγα αἰώνιον.

Vs. 5. de βουλευτῇ γεραιῷ cf. n. 3916. Vs. 21. restituerat Letronnius in Journ. des Sav. 1829. p. 690.

3892.

Eumeniae, nunc Ishekli, in parietibus moscheae dimidia hora ab urbe dissitae; ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΕΤΟΥCCΠΘΜΗΝΟCCΔΙΟΝΥCΙΟCΓΛΥΚΩΝ
ΜΕΝΕΥCΖωΝΤΟΗΡωΟΝ
ΤΕCΚΕΥΑCΑΕΜΛΤωΙΚ
ΤΗΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥΑΠΑΜ·ΙC
ΜΝΟΥΚΑΙΤΟΙΣΕΚΝΟΣΜΟΥ
ΑΝΤΙΤΑ.ΟΝΑΠCΤΕΘΗΕΙCΤΛΕΥΜΕ
ΝΕωΝ ΑΡΧΕΙΑ

Ἔτους σπθ̅, μηνὸς [ε̅], Διονύσιος Γλύκων[ος Εὐ]μενεὺς ζῶν τὸ ἡρῷον [κα]τεσκεύασα ἐμ[αυ]τῷ κ[αὶ] τῇ γυναικί μου Ἀπάμ[ῃ] Σ[κύ]μνου? καὶ τοῖς [τ]έκνο[ι]ς μου. ἀντί[γρ]α[φ]όν ἀπ[ε]τέθη εἰς τ[ὰ] Εὐμενέων ἀρχεῖα.

Designatur annus 289, qui peculiarem urbis epocham prodit; cf. n. 3896. 3872. Menses numeris notantur, ut apud Phocenses (conf. Vol. I. p. 724.) et apud plurimos populos Asiae minoris (vide Letronn. in Journ. des Sav. 1829. p. 690.).

3893.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. in tab. lithogr. sine numero.

[*Textum vide in pag. seq.*]

Ἑρ]μῆς Ἀκμονεὺς καὶ Εὐμενεὺς τῷ υἱῷ μου Εὐκάρπῳ
καὶ ἐ[μαυ]τῷ καὶ τῇ γυν[α]ικὶ Ἀφροδισεί[ᾳ].
Ἐμοῦ θανόντος καὶ [γ]υναικὸς καὶ τέκνων
ὅ[ς] ἂν ἀνύξει τύμβον ἢ βλάψει τάφον,
πό[ν]ων [ἀ]ώρων περιπέ[σ]ο[ι]το [σ]υνφοραῖ[ς].
Ὁ δ' ἐπιχειρ[ήσας εἰς]οίσει τῷ φίσκῳ δηνάρια β̅φ̅.

- - - ΡΜΗϹΑΚΜΟΝΕΥϹΚΑΙΕΥΜΕΝΕΥϹ

Hoc loco protome et corona.

ΤΩΥΙΩΜΟΥΕΥΚΑΡΠΩΚΑΙΕΛ- -
ΤΩΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΑΦΡΟΔΙϹΕΙϹ
ΕΜΟΥΘΑΝΟΝΤΟϹ·ΚΑΙΤΥΝΑΙ
ΚΟϹΚΑΙΤΕΚΝΩΝΟΓΑΝΑΝΥ
ΞΕΙΤΥΜΒΟΝΗΒΛΑΨΕΙΤΑΦΟΝ
ΠΟΜΩΝΛΩΡΩΝΠΕΡΙΠΕΓΟ- -
ΤΟΓΥΝΦΟΡΑΙΓΟΔΕΠΙΧΕΙΡΕ
ΓΓΙΕΤΟΙϹΕΙΤΩΦΙϹΚΩ ✻ /Β Φ

Hominis vera patria Eumenia est; unde ultimo loco dicitur Εὐμενεύς, praemissa alia civitate cuius idem civis est (cf. n. 2935.). Vs. 3. Ἀφροδισεία pro Ἀφροδεισίᾳ. De formula imprecationis conf. n. 3843. 3883.

3894.

Prope *Eumeniam*, nunc Ishekli, in coemeterio; ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. I. p. 150. litteris minusculis.

Ουνομα Ζωτικος ειμι
πατηρ Κοσμος, πατρις ηδη

Οὔνομα Ζωτικός εἰμι, πατὴρ Κόσμος, πατρὶς ἥδ[ε].

Est hexameter heroicus. Nomen proprium Κόσμος habes n. 3142. et saepius.

3895.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. in tab. lithogr. sine numero.

ΘΕΟΦΙΛΟϹ
ΝΕΙΚΗϹΥΜ
ΒΙѠΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝΚΑΙΕ
ΑΥΤѠΖѠΝ
ΕΠΟΙΗϹΕΝ

Θεόφιλος Νείκῃ συμβίῳ μνήμης χάριν καὶ ἑαυτῷ ζῶν ἐποίησεν.

3896.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. in tab. lithogr. sine numero. Citavit Letronnius in Journ. des Sav. 1829. p. 690.

ΕΤΟΥϹ·ΤΙΑ·Μ̄ (Η)·Ε·Λ·
ΑΥΡΜΑΡΚΙΑΚΑΙ·ΑΥΡ·ΖΩΤΙΚΗ
ΚΛΤΕϹΚΕΥΑΕΛΝΤΟΗΡѠΝ
ΕΑΥΤΑΙΚΑΙΚΡΑΤѠΝΙ

Hoc loco corona.

ΤѠϹΥΝΒΙѠ Ϭ
ΤΗΕΜΑΡΚΙΛϹ
ΚΑΥϹΙΤΙΝΙΖѠ
- - - ϹΥΝΧѠ
- - ΟΥΕΙΜΕ
ΤΑ - - ΕΤΗΝ
- - - ΤΟΥΤѠΝ
ΤΕΛΕΥΤΗΝ

Ἔτους τια, μη(νὸς) πέμπτου λ, Αὐρ(ηλία) Μαρκία καὶ Αὐρ. Ζωτικὴ κ[α]τεσκεύα[σα]ν τὸ ἡρῷ[ο]ν ἑαυταῖ[ς] καὶ Κράτωνι τῷ συνβίῳ τῆ[ς] Μαρκί[α]ς κα[ὶ ε]ἴ τινι ζῶ-[σαι] συνχω[ρήσ]ου[σ]ι· μετὰ [δ]ὲ τὴν τούτων τελευτὴν [οὐδενὶ ἐξέσται etc.

Designatur annus 311, mensis 5, dies 30. Cf. n. 3892.

3897.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. in tab. lithogr. sine numero.

ΜΑΡΚΟΣΦΗΛΙ
ΚΟΕΚΑΤΕϹΚΕΥ
ΑΕΕΝΤΟΗΡΩΟΝ
ΕΑΥΤΩΚΑΙΤΗΤΥ
ΝΑΙΚΗΤΟΥΔΙΑΟΥ
ΔΕΝΙΕΞΟΝΕΓΤΑΙ
etc.

Μάρκος Φήλικο[ς] κατεσκεύα[σ]εν τὸ ἡρῷον ἑαυτῷ καὶ τῇ [γ]υναικ[ὶ Ἰ]ου[λ]ίᾳ· οὐδενὶ ἐξὸν ἔ[σ]ται etc.

3898.

Eumeniae, nunc Ishekli, in sepulcro; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. in tab. lithogr. sine numero.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΤΟΗΡωΟΝΚΛΠΟΝΕΠΑ
ΤΟΥΒωΜΟΝΚΑΤΕΣΚΕ
ΥΑΣΕΝΙΟΥΒΕΝΤΙΟΣ
ΡΟΥΦΟΣΣΤΡΑΤΙωΤΗ
ΣΕΑΥΤωΚΑΙΤΗΓΕΝΟ
ΜΕΝΗΑΥΤΟΥΓΥΝΑΙΚΗ
ΣΕΠΤΙΜΙΑΛΟΥΚΙΛΛΗ
ΕΙΣΟΑΥΤΟΙΚΗΔΕΥΟΗ
ΣΟΝΤΑΙΕΤΕΟΣΔΕΟΝ
ΔΕΙΣΠΑΡΑΤΝωΜΗΝ
ΤΟΥΡΟΥΦΟΥΗΔΙΑΤΑ
ΝΟΔΕΕΠΙΧΕΙΡΗΣΛΣΚΗ
-- ΕΥΣΑΙΕΤΕΡΟΝΤΙΝΑ
-- ΠΟΤΕΙΣΕΙΕΙΣΤΟΝΙΕ
ΡωΤΑΤωΝΦΙΣΚΟΝ
ΧΡΦ ω ΔΙΣΧΙ
ΔΙΑΠ
ΕΝΤΑΚ
ΟΣΙΑ

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Τὸ ἡρῷον κ[αὶ τ]ὸν ἐπ' αὐτοῦ βωμὸν κατεσκεύασεν Ἰουβέντιος Ῥοῦφος στρατιώτης ἑαυτῷ καὶ τῇ γενομένῃ αὐτοῦ γυναικ[ὶ] Σεπτιμίᾳ Λουκίλλῃ· εἰς ὃ αὐτοὶ κηδευ-[θ]ήσονται, ἕτε[ρ]ος δὲ οὐ[δ]εὶς παρὰ [γ]νώμην τοῦ Ῥούφου ἢ διάτα[ξι]ν· ὁ δὲ ἐπιχειρήσ[α]ς κη[δ]εῦσαι ἕτερόν τινα [ἀ]ποτείσει εἰς τὸν ἱερώτατ[ο]ν φίσκον δη-νάρια [β]φ, δισχί[λ]ια πεντακόσια.

Memorabilis est multae designatio siglis et verbis expressa; id quod notavit etiam Letronnius in Journ. des Sav. 1829. p. 690. cf. n. 3922.

3899.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 5. p. 11.

ΦΛΑ ΑΠΙΟΣ . . ΚΑΤΕ
ΣΚΕΥΑΣΕΟΖΩΝΕ
ΑΥΤΩΤΟΝΩΟΝ
ΚΑΙΤΗΓΤΝΑΙΚΙΔΑΙΙ
ΗΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣ
ΑΥΤΟΥΑΠΩΚΑΙ
ΠΠΟΔΑ.ΙΕΙΙ.ΛΙ
ΩΜΑΝΗΕΤΕΙΩΛΩ
ΟΥΚΕΣΤ.Σ.ΤΑΙΤΕ
ΘΗΝΑΙΣΔΕΗΛΗ
Δ

in altero latere:

ΟΥΡΑ
ΥΠΕΡΤΗΣΥΠ
ΑΥΤΩΝΚΑΙΗΥ

Φλά(βιος) Ἄπιος κατεσκεύασε[ν] ζῶν ἑαυτῷ τὸ [ἡρ]ῷον καὶ τῇ γ[υ]ναι[κὶ] Δά[φν]ῃ καὶ τοῖς τέκ[νοις] αὐτοῦ Ἀπ[ί]ῳ καὶ [Ἱ]πποδα[μ]ε[ίᾳ καὶ Α]ἰ[λί]ῳ? Μανῇ· ἑτέ-[ρ]ῳ [δὲ] οὐκ ἐ[ξὸν ἔσ]ται τεθῆναι· [εἰ] δὲ [μὴ - - - - - - - - -

3900.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 5. p. 12.

ΖΩΣΚΑ Σ
ΣΑΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣ
ΕΝΠΩΗΡΟΜΕΥΝΤ
ΩΣΝΕΚΡΟΥΤΩΚ
ΗΤΩΓΡΑΔΩΚΕ
ΤΩΚΩΜΟΒΕΑ
ΜΙΑΤΗΑΝΕΨΙΑ
ΕΞΟΝΕΤΕΘΗΝΙ
ΤΟΝΑΝΔΡΑΥΤΕ
ΣΚΕΑΜΙΑΝΟΝΤΟ
ΝΥΟΝΑΤΗΣΚΑΙ
ΤΗΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΕΑΝ
ΔΕΤΙΣΕΠΙΧΙΡΗΣΙΘΗΣΙΕΙΣΙΤΟ
ΝΦΙΣΚΟΝΧΡ

Ἡ δεῖνα] - - ζῶσ[α] κ[αὶ φρονοῦ]σα κατεσκεύασεν [τὸ] ἡρ[ῷ]ο[ν σ]ὺν τῷ σ[υ]ν[βίῳ - - - - - - κ]ὲ Ἀ[μ]μίᾳ τῇ ἀνεψιᾷ, ἔξὸν ἐ[ν]τε[θ]ῆν[αι] τὸν ἄνδρ[α] αὐτ[ῆ]ς κὲ Ἀμ[μ]ιανὸν τὸν υἱὸν α[ὐ]τῆς καὶ τὴ[ν] γυναῖκ[α] αὐτοῦ· ἐὰν δέ τις ἐπιχ[ε]ιρήσ[ῃ], θήσ[ε]ι εἰς τὸν φίσκον δηνάρια [β].

Vs. 13. non negaverim in lapide esse *ἐπιχιρήσι, θήσι* p. *ἐπιχειρήσῃ, θήσει.*

3901.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Pocock. Inscr. ant. P. II. c. 5. p. 11.

Π Ο
ΝΕΙΕ. . . ΓΑΤΡΟΣ Ι
ΕΙΒΟΥΛΙ. . ΓΡΣΑΝΑΕΙ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΙ. . ΣΗΑΠΟΔ_ΗΙ
ΦΙΣΚΟΝΔΗΝΑΡΙΑΔΙΣΧΕΙΛΙΑΦΚ
ΤΗΣΥΜΕΝΕΩΝΒΟΥΛΗΔΕΝΑΡΙΑΒ.Φ

- - - - - - - - - - - - - - ἐὰν δέ τις] ἐπιχειρήσῃ, ἀπο-δ[ώσει εἰς τὸν] φίσκον δηνάρια δισχείλια φ κ[αὶ] τῇ [Ε]ὐμενέων βουλῇ δ[η]νάρια βφ.

Fiscum intellige Imperatoris, ut alias.

3902.

Ibidem; ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. I. p. 149. litteris minusculis.

. . . . ουδενι
αλλω εξον εσται
θειναι τινα ειδε τις
επιχειρησει εισοισει
εις την Ευμενιων βου
λην προστιμον (χιλλια δηναρια)
Και εσται αυτω προς το
μεγα ονομα του θεου

- - - - - - - - -

οὐδενὶ ἄλλῳ ἐξὸν ἔσται θεῖναί τινα· εἰ δέ τις ἐπιχειρήσει, εἰσοίσει εἰς τὴν Εὐμεν[έ]ων βουλὴν προστίμο[υ] χίλια δηνάρια, καὶ ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸ μέγα ὄνομα τοῦ θεοῦ.

De formula ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν θεὸν cf. n. 3890. 3980.

Postquam inscriptiones *Eumenenses* universae iam impressae sunt, apparuit opus G. I. Hamiltoni „Researches in Asia minor" Lond. 1841. Vol. I. II. quo quum nova apographa titulorum Phrygiae editorum, tum complures novae inscriptiones continentur. Hinc quae nova accesserunt, eorum partem ad Sect. II. pertinentem in Addenda differre coacti sumus, ea autem, quae Eumeniam spectant, quoniam commode fieri potuit, hoc loco inseruimus. Et primum quidem potissimas ad titulos Eumeniae supra editos varias lectiones annoto.

N. 3886. ap. Hamilt. est n. 351. ubi vs. 5. ΜΗ ΝΟΣΑΣΚΑΗΝΟΝ, unde coniicias fuisse καὶ] μηνὸς Ἀσκ[λ]ηνο[ῦ], ut sit deus Lunus, nescio unde is vocatus Ἀσκληνός; cum qua voce conferri potest nomen Ἀσκλᾶς in Asia non infrequens (cf. n. 3902. *r*.). Vs. 6. extr. Ham. ΤΕΩΝ, qua terminatione probata prodibit lectio καὶ] θεῶν Ἀνγδίστεων, quae certe analogiam habet in Ἀρτέμισι πράαις n. 1598. et ταῖς Νεμέσεσι n. 2663. Vs. 7. extr. ΕΥΣΕΒ, et vs. 10. extr. ΕΓΛΟΓΙΣ, ut dedimus. Vs. 9. extr. ΤΟΕΡΓΟ, male.

N. 3889. ap. Hamilt. n. 371. ubi vs. 1. ΙΟΥΛΙΑ ΝΟΥ, ut dedimus.

N. 3891. ap. Hamilt. n. 353. vs. 1. ΕΡΡΩϹΘΕ.

N. 3895. ap. Hamilt. n. 370. sine varietate lectionis.

N. 3896. ap. Hamilt. n. 354. vs. 3. ΚΑΤΕϹΚΕΥ ΑϹΑΝΤΟΗΡΩΟΝ; vs. 4. ΕΑΥΤΑΙϹ; vss. 5. et 8. habet C pro Ϲ; vs. 7. ΚΑΙΕΙΤΙΝΙΖΩ, ut dedimus.

N. 3900. ita exhibet Hamilt. n. 358.

ΤΕΡΤΙΑΑΥΤΗ
ΖΩΣΚΕΦΡΟΝΟΥ
ΣΑΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣ
ΕΝΤΟΗΡΩΟΝΣΥΝΤ
ΩΣΝΚΡΟΥΤΩΚ
ΑΙΤΩΓΡΑΔΩΚΕ
ΤΩΒΩΜΩΚΕΑ.
ΜΙΑΤΗΑΝΕΨΙΑ
ΕΞΟΝΕΤΕΘΗΝΙ
ΤΟΝΑΝΔΡΑΑΥΤΗ
ΣΚΕΑΜΙΑΝΟΝΤΟ
ΝΨΟΝΑΤΗΣΚΑΙ
ΤΗΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥ
ΕΤΙΣΕΠΙΧΙΡΗΣΙΘΗΣΙΕΙΣΙΤΟ
ΝΦΙΣΚΟΝΧΡ

Τερτία αὐτῇ ζῶσ[α] κὲ φρονοῦσα κατ[ε]σκεύασεν τὸ ἡρῷον σὺν τῷ σ[υ]νκρού[σ]τῳ καὶ τῷ γράδῳ κὲ τῷ βωμῷ, κὲ Ἀ[μ]μίᾳ τῇ ἀνεψιᾷ, ἐξὸν ἐ[ν]τεθῆν[αι] τὸν ἄνδρα αὐτῆς κὲ Ἀμ[μ]ιανὸν τὸν υἱὸν α[ὐ]τῆς, καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· [ἐὰν δ]έ τις ἐπιχιρήσ[ῃ], θήσ[ε]ι εἰς τὸν φίσκον ✱ [β].

Vss. 5. 6: τὸ σύνκρουστον καὶ ὁ γράδος σὺν τῷ βωμῷ habetur etiam n. 3902. *i.* item τὸ ἔμπροσθεν σύνκρουστον n. 3902. *o.* Videtur τὸ σύγκρουστον idem fere esse quod alias dicitur θωράκειον, i. e. *septum* s. *cancelli* (vide Vol. II. n. 3278.). Quemadmodum plura θωράκειά in uno sepulcro esse possunt (conf. ibid. n. 3281.), sic etiam plura interdum σύγκρουστα fuisse docet n. 3902. *o.* Γράδος una cum συγκρούστῳ memoratus est *gradus* Latinum, scil. τὰ βάθρα, quorum etiam in θωρακείοις fit mentio n. 3169. Vs. 13. nota varietatem constructionis in τῇ γυναικί, quod est in lapide. Ceterum hoc apographum docet vitiose scriptum fuisse titulum ab initio, nec tam male transcripsisse Pocockium.

Qui recens accesserunt tituli *Eumenenses*, hi sunt:

3902. *b*.

Eumeniae, nunc Ishekli, in coemeterio; ed. Hamilt. l. c. n. 367.

[*Textum vide pag. seq.*]

- - - - - - - - -

πρὸ ἐννέα Καλανδῶν] τῶν Ὀκτωβρίων γενεθλίου ἡμέρας Καίσαρο[ς· ἐπεὶ] δὲ [ἐ]ψηφισμέ[ν]ον [ἐστὶν εὐχαριστῆσαι τῷ τὰς μ]ε[γ]ίστας εὑρόντι τειμὰς ὑπὲρ Καίσαρος, δεδόσθαι Μαξίμῳ τῷ ἀνθυπάτῳ ὀν[ομαστ]εὶ ἀναγορεύεσθαι ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι τῷ ἐν Περγάμῳ τῶν Ῥωμαίων Σεβαστῶν, ὅτι στεφανοῖ [ἡ] Ἀσία Παῦλον Φάβιον Μάξιμον εὐσεβέστατα παρευρόντα τὰς εἰς Καίσαρα τειμάς, ὡσαύτως δὲ ἀναγορεύεσθαι καὶ ἐν τοῖς ἀγομένοις κατὰ πόλιν ἀγῶσι τῶν Καισαρήων. ἀναγραφῆναι δὲ τὸ δελτογράφημα τοῦ ἀνθυπάτου καὶ τὸ ψήφισμα τῆς Ἀσίας ἐν στήλλῃ λευκολίθῳ - - - καὶ τεθῆναι ἐν τῷ τῆς Ῥώμης καὶ τοῦ Σεβαστοῦ τεμένει. προνοῆσαι δὲ καὶ τοὺς καθ᾽ ἔτος [ἱερεῖς] ἑκάστους, ὅπως ἐν ταῖς ἀφηγουμέναις τῶν διοικήσεων πόλεσιν ἐν στήλλαις λευκολίθοις ἐνχαρα[χ]θῇ τό τε δελτογράφημα τὸ Μαξίμου καὶ τὸ τῆς Ἀσίας ψήφισμα, αὗταί τε αἱ στῆλλαι τεθῶσιν ἐν τοῖς Καισαρήοις.

Est exitus decreti ab Asianis facti in honorem Pauli Fabii Maximi Proconsulis, qui, ut videtur, urbibus Asiae auctor fuit diei natalis Augusti rite concelebrandae. Decretum, cuius initium fere fuit: Ἔδοξε

. . . . ΑΡ . . . . ΑΡΧΟ . . . .
. . . . ΤΩΝΟΚΤΩΒΡΙΩΝΓΕΝΕΘΛΙΟΥ . . ΗΜΕΡΑCΚΑΙCΑΡΟ . . . . . ΔΕCΨΗΦΙCΜΕΙΤΟΝCΤΟ
. . . . ΕΙΙCΤΑCΕΥΡΟΝΤΙΤΕΙΜΑCΥΠΕΡΚΑΙCΑΡΟCΔΕΔΟCΘΑΙΜΑΞΙΜΩΙΤΩΑΝΘΥΠΑΤΩΙΟΝ
. . . . ΕΙΑΝΑΓΟΡΕΥΕCΘΑΙΕΝΤΩΓΥΜΝΙΚΩΑΓΩΝΙΤΩΕΝΠΕΡΓΑΜΩΙΤΩΝΡΩΜΑΙΩΝCΕΒΑCΤΩΝΟΤΙ
CΤΕΦΑΝΟΙΙΑCΙΑΠΑΥΛΟΝΦΑΒΙΟΝΜΑΞΙΜΟΝΕΥCΕΒΕCΤΑΤΑΠΑΡΕΥΡΟΝΤΑΤΑCΕΙCΚΑΙCΑΡΑΤΕΙΜΑCΩCΑΥ
ΤΩCΔΕΑΝΑΓΟΡΕΥΕCΘΑΙΚΑΙΕΝΤΟΙCΑΓΟΜΕΝΟΙCΚΑΤΑΠΟΛΙΝΑΓΩCΙΝΤΩΝΚΑΙCΑΡΗΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ
ΝΑΙΔΕΤΟΔΕΛΤΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΚΑΙΤΟΨΗΦΙCΜΑΤΗCΑCΙΑCΕΝCΤΗΛΗΛΕΥΚΟΛΙΘΩ
. . . ΗΝ. ΚΑΙΤΕΘΗΝΑΙΕΝΤΩΤΗCΡΩΜΗCΚΑΙΤΟΥCΕΒΑCΤΟΥΤΕΜΕΝΕΙΠΡΟΝΟΗCΑΙΔΕΚΑΙΤΟΥCΚΑΘΕΤΟC
ΕΚΑCΤΟΥCΟΠΩCΕΝΤΑΙCΑΦΗΓΟΥΜΕΝΑΙCΤΩΝΔΙΟΙΚΗCΕΩΝΠΟΛΕCΙΝΕΝCΤΗΛΑΙCΛΕΥΚΟΛΙΘΟΙC
ΕΝΧΑΡΑΘΗΙΤΟΤΕΔΕΛΤΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΜΑΞΙΜΟΥΚΑΙΤΟΤΗCΑCΙΑCΨΗΦΙCΜΑΑΥΤΑΙΤΕΑΙCΤΗΛ
ΛΑΙΤΕΘΩCΙΝΕΝΤΟΙCΚΑΙCΑΡΗΟΙC

τοῖς ἐν Ἀσίᾳ (vel ἐπὶ τῆς Ἀσίας) Ἕλλησιν cet., antecessit Maximi libellus (δελτογράφημα) de instituendis honoribus Augusti. Est autem hoc fragmentum inscriptionum Eumenensium facile vetustissimum, sed aliquot annos tamen posterius anno u. c. 743. (a. Chr. 11.), quo anno Maximus Cos. fuit. Mox videtur proconsulatu Asiae auctus esse. Eundem antea Cypri fuisse proconsulem praetoria dignitate coniicitur (vide ad n. 2629.): sed nostro loco haud dubie Proconsul Asiae intelligendus est, qui consularis fuit, non praetorius. Augusti dies natalis memoratur vs. 2. init. Natus est autem a. d. IX. Kal. Octobr. (conf. ad n. 3957.). Post ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ signatur lacuna, sed ea nulla est. Reliqua supplementa dedi, ut potui. Vs. 4. Ῥωμαῖα Σεβαστὰ sunt ludi Augustales Romani. Vs. 8. init. coniicias lacunam imputandam esse quadratario, qui quum incuria repetiisset ἀναγραφῆναι vel properantius posuisset τεθῆναι, cognito errore litteras deleverit. In eodem versu τὸ τῆς Ῥώμης καὶ τοῦ Σεβαστοῦ τέμενος intelligendum illud quod fuit Pergami. Vss. 9. 10. 11. reductiores sunt. Inde vss. 8. 9. difficultas oritur. Nam τοὺς καθ᾽ ἔτος ἑκάστους nihili est. Igitur vs. 9. init. aliquid deesse videtur, ut soli vss. 10. 11. reductiores sint habendi. Vs. 11. Καισάρηα nunc sunt templa Augusti, de quibus cf. n. 4039.

3902. *c*.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 372.

ΜΗΔΑΝ
ΑΙΟΝΦΑ
ΝΟΝΧΕ
ΧΟΝΧΩ
ΕΚΤΗΣΙΣ
ΚΑΙΧΕΙΛΙ/
. ΩΡΤΗΣ
ΤΗΣΚΑΙΤΩ
ΕΑΥΤΩΝΕΥΕ

Οἱ δεῖνες τὸν δεῖνα] Φ[λαβία]νὸν χε[ιλίαρ]χον χώ[ρτης] ἕκτης Ἰσ[αυρέων]? καὶ χειλί[αρχον χ]ώρτης - - της καὶ - - [τὸν] ἑαυτῶν εὐε[ργέτην].

3902. *d*.

Eumeniae, in castello dimidium miliarium Anglicum distante ab oppido Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 356.

ΠΑΙΛΑΚΤΙΑΚΟΣ
ΣΗΜΕΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΦΥΛΗΣΑΘΗΝΑΙΔΟΣ
ΖΩΝΦΡΟΝΩΝΤΟ
ΜΝΗΜΕΙΟΝΣΥΝ
ΤΩΒΩΜΩΚΑΤΕΣ
ΚΕΥΑΣΕΝΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΠΑΡΘΕΝΟΠΗ
ΤΗΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥ
ΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣ
ΑΝΤΩΝΙΑΚΑΙΤΗΓΛΥ
ΚΥΤΑΤΗΑΜΜΙΑΜΝΗ
ΜΗΣΧΑΡΙΝ

Πό(πλιος) Αἴλ(ιος) Ἀκτιακός, σημειογράφος φυλῆς Ἀθηναΐδος, ζῶν φρονῶν τὸ μνημεῖον σὺν τῷ βωμῷ κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ Παρθενόπῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ τοῖς τέκνοις Ἀντωνίᾳ καὶ τῇ γλυκυτάτῃ Ἀμμίᾳ μνήμης χάριν.

Titulus insignis ob librarii σημειογράφου et φυλῆς Ἀθηναΐδος mentionem.

3902. *e*.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 361.

ΑΜΙΑΝΤΩΚΑΙ
ΤΩΕΚΓΟΝΩ
ΤΑΤΙΑΝΩΜΝΕ
ΑΣΧΑΡΙΝΕΤΕ
ΡΩΔΕΟΥΔΕ
ΝΙΕΞΕΣΤΑΙ
ΘΕΙΝΑΙΤΙΝΑ
ΕΙΔΕΜΗΟΠΙΧΕ
ΡΗΣΑΣΘΗΣΙΕΙΣΤΟΝ
ΦΙΣΚΟΝ*ΒΦ

Ἀμιάντῳ καὶ τῷ ἐκγόνῳ Τατιανῷ μνε[ί]ας χάριν· ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται θεῖναί τινα· εἰ δὲ μή, ὁ [ἐ]πιχε[ι]ρήσας θήσ[ε]ι εἰς τὸν φίσκον δηνάρια βφ.

Titulus ab initio mutilus videtur.

3902. *f*.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 360.

ΑΥΡΑΤΤΑΛΙCΓΛΥ
ΚΩΝΟCΚΑΤΕCΚΕΥ
ΑCΑΤΟΗΡΩΟΝΕΑΥ
ΤΗΚΑΙΤΟΙCΠΡΟΚΕ
ΚΗΔΕΥΜΕΝΟΙCΚΑ.
ΑΥΞΙΤΥΧΗΘΡΕΠΤ.
ΗCΕΙΖΩΝΟΥΙΟCΜΟ.
ΑΥΡΑΛΕΞΑΝΔΡΟCΕΙ
.ΙCΔΑΝΕΤΕΡΟCΕΠΙC
.ΝΕΝΚΗΤΙΝΑΕCΤΕ
ΑΥΤΩΠΡΟCΤΟΝΘΕΟΝ

Αὐρ(ηλία) Ἀτταλὶς Γλύκωνος κατεσκεύασα τὸ ἡρῷον ἑαυτῇ καὶ τοῖς προκεκηδευμένοις κα[ὶ] Αὐξιτύχῃ θρεπτ[ῇ καὶ ᾧ ἂν συνχωρ]ήσει ζῶν ὁ υἱός μο[υ] Αὐρ. Ἀλέξανδρος. εἴ [τ]ις δ' ἂν ἕτερος ἐπ[ε]ισ[ε]νένκῃ τινά, ἔστε (i. e. ἔσται) αὐτῷ πρὸς τὸν θεόν.

Inter vs. 6. et vs. 7. exciderunt litterae versum integrum constituentes ΚΑΙΩΑΝCΥΝΧΩΡ, incuria transcribentis haud dubie. Forma *συνχωρήσει* p. *συνχωρήσῃ* non offendit in huiusmodi titulis. Insolens est dictio vss. 8. 9. *εἴ τις δ' ἂν* p. *ἐάν δέ τις*. De formula *ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν θεὸν* conf. n. 3890. 3902. 3902. *n*. 3963.

3902. *g*.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 369.

ILVS GEMELVS
EQARMORVM
CVSTOSEV
TAXIAECONIV
CMERENTIFECIT
ΙΛΟΣΓΕΜΕΛΟΣΙΠ
ΠΕΥΣΟΠΛΟΦΥΛΑΞ
ΕΥΤΑΞΙΑΣΥΜΒΙΩ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ
ΕΠΟΙΗΣΕΝ

Ilus Gemelus, eq(ues), armorum custos, Eutaxiae coniu[gi] merenti fecit.

Ἶλος Γέμελος ἱππεύς, ὁπλοφύλαξ, Εὐταξίᾳ συμβίῳ μνήμης χάριν ἐποίησεν.

Nota simplex Lambda in nominibus tituli utriusque.

3902. *h*.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 368.

ΓΛΥΚΩΝΕΠ.Η
CΕΤΟΗΡΩΟΝ
ΕΑΥΤΩΚΑΙΤΗΓΥ
ΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΑΜΙΑ
ΚΑΙΤΟΙCΤΕΧΝΟΙC
ΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙ
ΕΞΕΣΤΑΙΤΕΘΗΝΑΙ

Γλύκων ἐπ[ό]ησε τὸ ἡρῷον ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἀμ[μ]ίᾳ καὶ τοῖς τέ[κ]νοις. ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται τεθῆναι.

3902. *i*.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 352.

ΜCΗΙΟCΔΗΜΑ
ΓΟΡΑCΟΥΕΤΡΑ
ΝΟCΤΟCΥΝΚΡΟΥ.
ΤΟΝΚΑΙΤΟΝΓΡΑ
ΔΟΝCΥΝΤΩΒΩ
ΜΩCΑ...ΩΑΙ

Μ(άρκος) Σήϊος Δημαγόρας Οὐετρανὸς τὸ σύνκρου[σ]τον καὶ τὸν γράδον σὺν τῷ βωμῷ [ἑ]α[υτ]ῷ [κ]αὶ - - -

De *συγκρούστῳ* et *γράδῳ* cf. variam lectionem ad titulum n. 3900. p. 25. enotatam ex Hamiltono.

3902. *k*.

Eumeniae, nunc Ishekli, in coemeterio; ed. Hamilt. l. c. n. 364.

ΑΥΡ ΖΩΤΙΚΟϹΕ..
ΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙ
ΤΑΤΙΑΤΟΗΡΩΟΝ
ΚΑΤΑϹΚΕΥΑϹΕΝ
ΠΡΟϹΤΟΜΕΤΕΡ.
ΟΝΚΗΔΕΥΘΗΝΑ.
ΩϹΕΑΝΤΙϹΚΗΔΕΥ
ϹΕΙΕΙϹΘΗϹΕΙΤΩΙΕΡ
ΩΤΑΤΩΦΙϹΚΩ※Φ

Αὐρ. Ζωτικὸς ἑ[αυ]τῷ καὶ γυναικὶ Τατίᾳ τὸ ἡρῷον κατ[ε]σκεύασεν πρὸς τὸ μ[ὴ] ἕτερον κηδευθῆνα[ι]· ὡς ἐάν τις κηδεύσει, εἰςθήσει τῷ ἱερωτάτῳ φίσκῳ δηνάρια φ̄.

3902. *l*.

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 365.

ΙΟΥΛΙΑΕΑΥΤΗ
ΚΑΙΤΩΑΝΔΡΙΔΑ
ΜΑΚΑΙΙΟΥΛΙΑ
ΝΗΤΗΘΥΓΑΤΕΡ.
ΚΑΙΓΑΙΩΤΩΓΑ
.ΡΩΚΑΙ.ΕΒΗΡΕ
.ΗΠ..ΝΘΥΓΑΤ
ΡΙΜΝΗΜΗΣΧΑ
ΡΙΝ ΕΙΔΕΤΙΣΕ
ΤΕΡΟΝΕΠΙΧΕΙ
ΡΗΣΕΙΘΗΝΑΙΤ.
ΝΑΘΗΣΕΙΙΣΤΟ
ΝΦΙΣΚΟΝ※Φ

Ἰουλία ἑαυτῇ καὶ τῷ ἀνδρὶ Δαμᾷ καὶ Ἰουλιανῇ τῇ θυγατέρ[ι] καὶ Γαΐῳ τῷ γα[μβ]ρῷ καὶ [Σ]εβηρε[ίνῃ τ]ῇ [αὐτῶ]ν θυγατρὶ μνήμης χάριν. εἰ δέ τις ἕτερον ἐπιχειρήσει θ[εῖ]ναί τ[ι]να, θήσει ἶς τὸν φίσκον δηνάρια φ̄.

Vs. 4. extr. fortasse in lapide fuit **ΘΥΓΑΤΡΙ**, non **ΘΥΓΑΤΕΡ**. Cf. tamen n. 3902. *r*.

3902. *m*.

Eumeniae, nunc Ishekli, in moschea; ed. Hamilt. l. c. n. 366.

ΚΑΣΙΟΣΤΕΙΜΟΘΕΟΥ
ΖΩΝΕΑΥΤΩΤΟΗΡΩΟΝ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΚΑΙ
ΤΗΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΑΙ.
ΦΙΑΟΥΔΕΝΙΔΕΕΤΕΡΩ
ΕΞΕΣΤΑΙΤΕΘΝΗΝΑΙΧΩ
ΡΙΣΕΙΜΗΤΙΠΑΘΗΗΘΥΓΑ
ΤΗΡΜΟΥΑΠΦΙΟΝΠΡΘ
ΤΗΣΗΛΥΚΙΑΣΟΔΕΕΠΙ
ΧΕΙΡΗΣΑΣΠΑΡΑΤΑΥΤΑ
ΘΗΣΑΙΙΣΤΟΝΚΑΙΣΑ
ΡΟΣΦΙΣΚΟΝ※ΒΦ

Κάσιος Τειμοθέου ζῶν ἑαυτῷ τὸ ἡρῷον κατεσκεύασεν καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἀ[π]φίᾳ. οὐδενὶ δὲ ἑτέρῳ ἐξέσται τεθῆναι χωρὶς εἰ μή τι πάθῃ ἡ θυγάτηρ μου Ἄπφιον πρὸ τῆς ἡλ[ι]κίας. ὁ δὲ ἐπιχειρήσας παρὰ ταῦτα θήσ[ε]ι ἶς τὸν Καίσαρος φίσκον δηνάρια ͵βφ̄.

Vs. 6. forma corrupta **ΤΕΘΝΗΝΑΙ** p. **ΤΕΘΗΝΑΙ** redit n. 3902. *r*.

3902. *n*.

Eumeniae, nunc Ishekli, in domo Agae; ed. Hamilt. l. c. n. 355.

ΑΥΡΜΕΝΕΚΡΑΤΗϹΑϹ
ΚΛΗΠΙΑΔΟΥΚΑΤΕϹ
ΚΕΥΑϹΕΝΤΟΗΡΩΟΝ
ΕΑΥΤΩΚΕΤΗΓΥΝΕ
ΚΙΜΟΥΤΑΤΙΑΚΕΤΩΥ
ΩΜΟΥΑΛΕΞΑΝΔΡΩ
ΕΙΤΙϹΔΕΕΠΙΧΕΙΡΗ
ϹΕΙΘΕΙΝΕΤΙΝΑΜΕΤΑ
ΜΕΤΑΤΗΝΕΜΗΝΤΕΛΕΥ
ΤΗΝΕϹΤΕΑΥΤΩΠΡΟϹ
ΤΟΝΘΕΟΝ

Αὐρ. Μενεκράτης Ἀσκληπιάδου κατεσκεύασεν τὸ ἡρῷον ἑαυτῷ κὲ τῇ γυνεκί μου Τατίᾳ κὲ τῷ ὑῷ μου Ἀλεξάνδρῳ. εἴ τις δὲ ἐπιχειρήσει θεῖνέ τινα μετὰ τὴν ἐμὴν τελευτήν, ἔστε αὐτῷ πρὸς τὸν θεόν.

De formula ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν θεὸν cf. n. 3902. *f*. n. 3902. *o*.

3902. *o.*

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 359.

ΑΥΡΜΗΝΟΦΙΛΟCΒΤΟΥΑC
ΚΛΗΠΙΑΔΟΥΒΟΥΛΕΥΤΗC
ΚΑΤΕCΚΕΥΑCΑΤΟΕΜΠΡΟC
ΘΕΝCΥΝΚΡΟΥCΤΟΝΚΑΠΟΛ
ΑΩΝΙΩΥΙΩΚΓΥΝΑΙΚΙ
ΑΥΤΟΥΜΕΛΤΙΝΗΚΜΗΝΟ
ΦΙΛΩΚΑCΚΛΗΠΙΑΔΗ
ΕΙΓΟΝΟΙCΚΟΙCΑΥΤΟC
ΠΕΡΙΩΝΒΟΥΛΗΘΗCΙ
ΕΤΕΡΟΝΕCΤΑΙΑΥΤΩ
ΠΡΟCΤΟΝ⁎

Αὐρ. Μηνόφιλος β̄ τοῦ Ἀσκληπιάδου βουλευτὴς κατεσκεύασα τὸ ἔμπροσθεν σύνκρουστον [ἑαυτῷ] κ(αὶ) Ἀπολ[λ]ωνίῳ υἱῷ κ(αὶ) γυναικὶ αὐτοῦ Μελτίνῃ κ(αὶ) Μηνοφίλῳ κ(αὶ) Ἀσκληπιάδῃ ἐ[γ]γόνοις κ(αὶ) οἷς αὐτὸς περιὼν βουληθῇ. [ε]ἰ [δέ τις ἐπιχειρήσει θεῖναι] ἕτερον, ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν [θεόν.

Vss. 3. 4. de συγκρούστῳ cf. variam lectionem ad n. 3900. p. 25. enotatam ex Hamiltono. Nomen Μελτίνη vs. 6. redit n. 3902. *r.* de eo cf. n. 3473. Inter vs. 9. et vs. 10. integer versus interiit, quem exempli causa supplevimus. Vs. 11. ⁎ verum esse non potest. De formula ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν θεὸν cf. n. 3902. *n.*

3902. *p.*

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 362.

ΜΥΡΙΣΜΟΣΚΑΤΕΣΚΕΥΑ
ΣΕΝΤΟΝΒΩΜΟΝΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΤΑΤΙΑΤΗΓΥΝΑΙΚΙΕΙ
ΔΕΤΙΣΕΤΕΡΟΣΕΠΙΧΕΙ
ΡΗΣΕΙΧΩΡΙΣΤΟΥΥΙΟΥ
ΜΟΥΜΥΡΙΣΜΟΥΘΗΣΕΙ
ΕΙΣΤΟΝΦΙΣΚΟΝ⁎ΒΦ

Μύρισμος κατεσκεύασεν τὸν βωμὸν ἑαυτῷ καὶ Τατίᾳ τῇ γυναικί. εἰ δέ τις ἕτερος ἐπιχειρήσει χωρὶς τοῦ υἱοῦ μου Μυρίσμου, θήσει εἰς τὸν φίσκον δηνάρια β̄φ.

3902. *q.*

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 357.

ΠΩΛΛΑΑΝΤΩΝΕΙ
ΝΩΣΤΡΑΤΙΩΤΩΤΗ
ΣΠΕΙΡΗΣΠΡΩΤΗΣ
ΚΑΙΤΩΝΙΔΙΩΑΝΔΡΙ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝΙΣΟ
ΗΡΩΟΝΟΥΔΕΝΙΕΤΕ
ΡΩΕΞΕΣΤΑΙΤΕΘΗΝΑ.
ΕΙΤΙΣΔΕΕΠΙΧΕΙΡΗ
ΣΕΙΘΗΣΕΙΙΣΤΟΝΦΙΣ
ΚΟΝ⁎ΒΦ

Πώλλα Ἀντωνείνῳ, στρατιώτῃ σπείρης πρώτης καὶ τῷ ἰδίῳ ἀνδρί, μνήμης χάριν [ἐπ]ό[ησε τὸ] ἡρῷον. οὐδενὶ ἑτέρῳ ἐξέσται τεθῆνα[ι]· εἴ τις δὲ ἐπιχειρήσει, θήσει ἰς τὸν φίσκον δηνάρια β̄φ.

Vs. 2. ΤΩ et vs. 4. Ν litterae superfluae sunt, fortasse illae ab ipso lapicida profectae. Vs. 5. extr. coniicias fuisse ΤΟ, ut verbum omissum sit. Quamquam hoc insolentius in his titulis.

3902. *r.*

Eumeniae, nunc Ishekli; ed. Hamilt. l. c. n. 363.

. . . .
. . . . . . ΚΑΙΤΗΜΗΤΕΡΙ
ΜΕΛΤΙΝΗΚΑΙΤΩΥΙΩΓΑΙ
ΩΚΑΙΤΩΑΔΕΛΦΩΜΟΥ
ΚΛΑΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕ
ΞΕCΤΑΙΤΕΘΗΝΗΑΙΧΩΡΙC
ΤΩΝΠΡΟΓ ΑΜΕΝΩΝ
ΟCΔΕΑΝΕΠΙΤΗΔΕΥ
CΕΙΕCΤΑΙΑΥΤΩΠΡΟC
ΤΟΝΖΩΝΤΑΘΕΟΝ
ΚΑΙΝΥΝΚΑΙΕΝΤΗΚΡΙ
ΣΙΜΩΗΜΕΡΑΚΑΛΟΝ
ΤΟΓΗΡΑΝΚΑΙΤΟΜΗΓΗ
ΙΑΝΤΡΙCΧΕΙΡΩΚΑΚΟΝΚΑ
ΛΟΝΤΟΘΝΗCΚΕΙΝΟΙΙCΤΟ
ΖΗΝΥΒΡΙΝΦΕΡΕΙΠΑΡΗΝΤΟ
ΓΗΡΟCΚΑΙΦΕΡΕΙΠΡΟCΟ
ΠΕΙΟΝ

Ὁ δεῖνα κατεσκεύασα τὸ ἡρῷον ἐμαυτῷ] καὶ τῇ μητέρι Μελτίνῃ καὶ τῷ υἱῷ Γαΐῳ καὶ τῷ ἀδελφῷ μου [Ἀσ]κλᾷ. ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται τεθῆναι χωρὶς τῶν προγ[εγρ]αμ[μ]ένων. ὃς δὲ ἂν ἐπιτηδεύσει, ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν ζῶντα θεὸν καὶ νῦν καὶ ἐν τῇ κρισίμῳ ἡμέρᾳ.

Καλὸν τὸ γηρᾶν καὶ τὸ μὴ γη[ρ]ᾶν τρὶς [λ]έ[γ]ω κακόν.
καλὸν τὸ θνήσκειν οἷς τὸ ζῆν ὕβριν φέρει.
παρ[ὸ]ν τὸ γῆρ[α]ς καὶ φέρει προς[ω]πεῖον.

Titulum cave Christianum putes. De formula ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν θεὸν et de nomine Μελτίνη conf. n. 3902. *o.* Nomen Ἀσκλᾶς habes n. 3698. 3700. 3707. In fine auctor addidit sententias. Duos versus priores habes in sententiis μονοστίχοις (Menandri fragm. ed. Meineke), ubi vs. 283. καλὸν τὸ γηρᾶν καὶ τὸ μὴ γηρᾶν πάλιν, et vs. 291. καλὸν τὸ θνήσκειν οἷς ὕβριν τὸ ζῆν φέρει. Neque aliter hos versus praebet Brunckius in poëtis gnomicis. Priorem sententiam immutavit au-

ctor tituli. Voluit opinor: *καλὸν τὸ γηρᾶν, καὶ τὸ μὴ* (sc. *γηρᾶν*) *λέγω κακόν*. Quod ut exprimeret fortius, dedit *καλὸν τὸ γηρᾶν καὶ τὸ μὴ γηρᾶν τρὶς λέγω κακόν*, nulla ratione versus habita. Male etiam in altero versu scripsit: *οἷς τὸ ζῆν ὕβριν φέρει*. Tertio versu redit ad senectutem, quae quantumvis expetenda tamen secum ferat *προσωπεῖον*, i. e. *μορμολύκειον* (conf. Poll. IV, 115.). Ceterum choliambum facile effugere poterat scribendo: *καὶ προσωπεῖον φέρει*. De prava scriptura ΤΕΘΝΗΝΑΙ vs. 6. cf. n. 3902. *m*.

3902. *s*.

In pago Omer Köi, prope *Eumeniam* (Ishekli), Hierapolin versus, in basi marmorea; ed. Hamilt. l. c. n. 350.

ΑΥΡΖΩΤΙΚΟϹΤΡΟΦΙ
ΜΟΥΕΚΤΗϹΑΤΟΤΟΗΡ.
ΟΝΕΝΩΚΗΔΕΥΘΗϹΕΤΑΙ
ΑΥΤΟϹΚΑΙΗΓΥΝΗΑΥ
ΤΟΥΤΡΥΦΩΝΙΑΝΗΚΩ
ΑΝΑΥΤΟϹϹΥΝ.ΩΡΗϹ
.ΙΕΡΩΛΕΟΥΚΕΞΕϹΤΑ.
ϹΛΙ

Αὐρ. Ζωτικὸς Τροφίμου ἐκτήσατο τὸ ἡρ[ῷ]ον, ἐν ᾧ κηδευθήσεται αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Τρυφωνιανὴ κ(αὶ) ᾧ ἂν αὐτὸς συν[χ]ωρήσ[ῃ· ἑτ]έρῳ [δ]ὲ οὐκ ἐξέστα[ι τεθῆναι cet.

3902. *t*.

In pago Omer Köi, prope *Eumeniam* (Ishekli), Hierapolin versus, in coemeterio; ed. Hamilt. l. c. n. 349.

ΝΕΩΝΓΑΙΟΥΤΕΙ
ΜΟΘΕΩΚΑΙΑΥΡ
ΘΕΟΦΙΛΑΜΝΗ
ΜΗΣΧΑΡΙΝ

Νέων Γαΐου Τειμοθέῳ καὶ Αὐρ(ηλίᾳ) Θεοφίλᾳ μνήμης χάριν.

3902. *u*.

Inter Eumeniam et Hierapolin in planitie Baklan Ova prope pagum Demirdschi Köi ad Maeandrum, haud procul a *Trallibus* Lydiae, diversis a Trallibus in Caria censendis (vide Wesseling. ad Hierocl. p. 670. Cf. Kiepert in Franzii dissertat. Fünf Inschr. u. fünf Städte cet. p. 31.); fragmentum ed. Hamilt. l. c. n. 348.

ΗΒΟ . . .
. ΑΙΟΔΗΜΟ .
. . . . ΛΕΩΝΤ . Ν . . .
Α . . ΤΗϹ . . . .
ΦΙΛΛ . . . ΙΔΡΙ . . . .
. . . .
. . . .
. . . . . ΙΟΔ . . . . .
. . . Η . . Δ . Δ . . . .
ΔΟ . Ο . . . .
ΙΕΡΕΩΝ . . . .
ΤΑϹΙΕΡ . . . .
ΗΩΝ . . . .

Ἡ βο[υλὴ κ]αὶ ὁ δῆμο[ς ὁ] . . . . λέων τ[ῶ]ν - - -
De nomine populi non liquet. Coniicias quidem Trallianos hoc loco *Τραλλεῖς* dici (*ὁ δῆμο[ς ὁ Τραλ]λέων*), quum urbis nomen et *Τράλλεις* sit et *Τράλλις* (conf. ad n. 2860. et Addenda), et formam *Τραλλεῖς* tueatur n. 2919. Vulgo tamen Trallium incolae *Τραλλιανοὶ* vocantur. Quodsi Trallianus est titulus, quod et ipsum dubium est, tamen alius populi (e. c. *Ἀτταλέων*) decretum potest esse Trallibus positum (cf. n. 3960.). Itaque tutius nihil statuere de hoc fragmento.

3903.

Hierapoli, hodie Pambuk Kalessi; ed. Thom. Smith Notit. VII eccles. As. p. 38. 4.

ΔΙΟΝΕΠΑΙΝΕΤΟΝΦΛΑΟΥΙΑΝΟΝ
ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣΤΟΥΕΡ
ΜΙΠΠΟΥΑΤΤΑΛΟΥΤΟΥ
ΜΗΝΕΣΘΕΟΣ

Est finis tituli honorarii:
- - - - - - - *[Κλαύ]διον Ἐπαίνετον Φλαουϊανόν· ἐπιμεληθέντος τοῦ Ἑρμίππου Ἀττάλου τοῦ Μ[ε]νεσθέ[ω]ς.*

3904.

Hierapoli, hodie Pambuk Kalessi; in cod. Askew. Append. II. ex cod. Chishulli I, 18. Misit Müllerus.

ΚΛΗΝΕΥΣΕΒΙΝ . . . .

Est fortasse ex titulo honorario Imperatoris: *Εὐσεβ[ῆ]ν* - - - quamquam, si prima elementa recte scripta sunt, potest etiam aliter statui de fragmento.

3905.

Hierapoli, hodie Pambuk Kalessi, inter rudera amphitheatri. Ed. Spon. Itin. T. III. P. I. p. 150. et Thom. Smith Notit. VII eccles. As. p. 37. Chandl. in Syllab. p. XI. qui falso refert ad Laodiceam, Melet. geogr. ant. et nov. p. 457. Habet etiam Ricaut hist. eccles.

Gr. p. 66. litteris minusculis, „in frontispicio magnae portae collapsae in theatro." Extat praeterea ap. Sherard. p. 83. cod. Ask. I, 89. ex quibus duplex apographum misit Müllerus, et in schedis Spanh. n. 122.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΡΧΗΓΕΤΗΚΑΙΤΟ

Spon. ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΡΧΗΓΕΤΕΙ; Sm. ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΡΧΗΓ.; Chandl. ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΡΧΗΓΕΤ[ΕΙ]; Mel. ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΡΧΗΓΕΤΗΙ; Spanh. et in altero apographo Sher. Ask. ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΡΧΗΓΕΤΗ ΚΑΙ; Ric. Απολλωνι αρχηγετη και - - -; Sher. Ask. in altero apographo ΑΡΧΗΓΕΤΑΚΑΙΤΟ. Apollo Archegetes etiam in nummis Hierapolis celebratur (Eckhel. D. N. T. III. p. 154.); quem perperam ob thermas celeberrimas maxime cultum Hierapoli putat Smith. p. 36. Inscriptio fere haec fuit:

Ἀπόλλωνι ἀρχηγέτῃ καὶ τ[ῷ δήμῳ - - -

Potest sane esse etiam τ[οῖς Σεβαστοῖς - - -

3906.

Hierapoli, hodie Pambuk Kalessi, in theatro. Ed. Chandl. in Syllab. p. XI. „in ruderibus, ut videtur, gymnasii", isque falso ad Laodiceam refert. *b* extat etiam ap. Sherard. p. 83. cod. Ask. I, 18. ex quibus transcripsit Müllerus, et in schedis Spanh. n. 128.

a. ΙΕΡΑΠΟΛΙΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

b. ΕΙΛΕΩΣΥΜΕΙΝΩ
ΑΡΧΗΓΕΤΗΣ

b. Sher. Ask. ΑΡΧΙΓΕΤΗΣ.

Sunt fragmenta maiorum inscriptionum.

a. - - - Ἱεραπολίτης πόλεως - - -, fortasse ita dictum, ut Ἀθηναῖος ὤν, πόλεως τῆς μεγίστης, apud Plat. in Apol. Socr. p. 29. D.

b. εἵλεως ὑμεῖν ὦ[ν Ἀπόλλων] ἀρχηγέτης, fortasse ex epistola. Cf. n. 3905.

3906. *b.*

Hierapoli, hodie Pambuk Kalessi; ed. Fellows Discoveries in Lycia, 1841. p. 270. (cf. Append. p. 426.)

ΤΟΙΣΣΕΠΑΣΤΟΙΣ
ΤΩΔΗΜΩΙΧΙΟΕΑΛΙΕΥΠΟ
ΣΙΑΝΖΕΥΞΙΕΖΕΥΕΙ
ΑΟΣΤΟΥΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟ
ΜΡΩΠΑΤΡΙΣΙΧΙΑΓΟΣΑΝΟ
Μ.ΤΑΣΕΚΠΩΝΙΔΙΩΝΙ
ΑΝΕΘΗΚΕ

Τοῖς Σε[β]αστοῖς [καὶ] τῷ δήμῳ [Θ]εὰ[ν] Εὐ[β]οσίαν
Ζεῦξι[ς] Ζεύ[ξ]ι[δ]ος τοῦ Μενεστράτο[υ φιλό]πατρις ἀ[γ]ο-
[ρ]ανομ[ήσ]ας ἐκ [τ]ῶν ἰδίων ἀνέθηκε.

Ad nomen ΕΥΠΟΣΙΑΝ Wiener ap. Fell. confert aeque novum nomen εὐποσιάρχης n. 3385. Videtur tamen Π errore transcribentis hic quoque illatum esse, ut vss. 1. 6. Certe Cererem Εὐβοσίαν habes n. 3858. Ductus ΙΧΙ vss. 2. 5. videndum ne ex siglo nati sint.

3907.

Hierapoli, in muro; ex cod. Askew. Append. II. misit Müllerus.

. . ΛΕΙΤΩΝΔΗΜΟΣΕΚΤΩΝΙΔΙΩ . . . .

Fortasse ὁ Ἱεραπο]λειτῶν δῆμος, ἐκ τῶν ἰδίω[ν - - -

Apparet, ἐκ τῶν ἰδίων ad aliud subiectum referri.

3908.

Hierapoli, in theatro super porta maioribus litteris fragmenta quinque; ex cod. Askew. Append. II. Chish. I, 89. misit Müllerus. Fragmentum *b* habet etiam Fellows Discoveries in Lycia, 1841. in Append. p. 425.

a. ΝΕΗΓΗΣΑΝΤΟΣΔΙΑΧΡΗΜΑΤΩΝΕΙΣΚ....

b. ΚΟΥΤΑΟΣΕΙΕΣΤΗΝΕΥΤΥΧΗΚΑΙΜΑΚΑΡΙΑΝΥΠΑΤΙ

c. ΓΑΛΛΟΓΟΥΠΡΟΘΥΜΩΣΕΥ

d. ΟΥΣΥΝΠΑΝΤΙΤΩΚΟΣΜΩ

e. ΣΚΕΥΑΣΕΝ

a. χορ]ηγήσαντος διὰ χρημάτων εἰς κ[ατασκευήν?

b. ΥΠΑΤΙ addidi ex Fellows, qui initio habet ΚΟΥΤΛΡΙΠΙΣΡΗΝΕΥΤΥΧΙΙΚΑΙ cet. Nihil patet nisi τὴν εὐτυχῆ καὶ μακαρίαν ὑπατι[κήν.

c. nihil patet nisi προθύμως - - -

d. - - ου σὺν παντὶ τῷ κόσμῳ

e, - - - κατε]σκεύασεν.

Fragmenta haec componi inter se non posse quivis videt; nec quidquam proficiat, qui *c.* cum *a.* coniunxerit. Illud apparet fragmenta esse ex inscriptione operi publico imposita.

3909.

Hierapoli, in muro amphitheatri; ed. Thom. Smith. Notit. VII eccles. As. p. 37. Chandl. Inscr. P. I. p. 31. 80. (cum Lat. interpret.) qui titulum Laodiceae Phrygiae tribuit. Ex cod. Askew. I, 18. misit Müllerus cum lemmate: „in medio theatro, ubi graduum divisio, magnis litteris." Recepit Iacobs Anthol. Palat. Append. n. 131.

ΑΣΙΔΟΣΕΥΡΕΙΗΣ
ΠΡΟΦΕΡΕΣΤΑΤΟΝ
ΟΥΔΑΣΑΠΑΝΤΩΝ
ΧΑΙΡΟΙΣΧΡΥΣΟΠΟ
ΛΙΙΕΡΠΟΛΙΠΟΤΝΙΑ
ΝΥΜΦΩΝΝΑΜΑΣΙΝ
ΑΓΛΑΙΗΣΙΚΕΚΑΣΜΕΝΗ . . . . .

Formam tituli dedi ex Chandl. et Ask. Versibus tribus titulum absolvit Smith. Vs. 1. Sm. ΕΥΡΩΠΗΣ. Vs. 4. Ask. ΧΑΙΡΕΙΣ. Vs. 5. Ask. ΛΗΕΡΠΟΛΙΠΟ ΤΝΑ, Sm. ΛΙΙΕΡΑΠΟΛΙ, Chandl. quod dedi. Vs. 7. Sm. omittit secundum Ι, addit tamen in fine Η, quam litteram reliqui non habent.

Ἀσίδος εὐρείης προφερέστατον οὖδας ἁπάντων,
χαίροις, χρυσόπολι Ἱεράπολι, πότνια Νυμφῶν,
νάμασιν, ἀγλαΐησι κεκασμένη - . - - -

De aquis Hierapolitanis cf. Strab. p. 629. 630. Pocock. T. II. P. II. c. 13. Chandler. As. min. c. 68.

3910.

Huc refero baculum eburneum, quem Parisiis vidit Müllerus ap. Dom. Durand, non dissimilem illum baculo Nicaeensi, qui asservatur in Museo Britannico (vide n. 3752. Vol. II.) In eo baculo, qui brevis est et excavatus, scripta rettulit Müllerus haec:

ΙΕΡΑΠΟΛЄΙΤΩΝΝЄΩΚΟΡΩ

in corona:

Α
ΚΤΙ
Α

infra:

Λ
ΙΘΥΠ   CΜΥΡΝ
ΤΙΟΕΙΑ   ΑΑCΙΑC
ΗΛ   ΠΡΩΤΑΚΩΙΝ

Ἱεραπολειτῶν νεωκόρω[ν]. Ἄκτια.
Λητ[ώ]εια Πύθια. Πρῶτα κ[ο]ινὰ Ἀσίας Σμύρν(αν).

Actia et Pythia etiam in nummis Hierapolitanis habentur. De Letoeiis Pythiis cf. Eckhel. D. N. IV. p. 452.

3911.

Hierapoli; in cod. Askew. ex cod. Chisbulli I, 85. Misit Müllerus.

ΑΝΦΙΑΝΟΥΑΡΙC
ΤωΝΟC

Ἀ[π]φιανοῦ Ἀρίστωνος.

3912.

Hierapoli, in via ad theatrum; ex Sherardo p. 83. cod. Ask. I, 87. misit Müllerus. Extat praeterea in cod. Spanh. n. 120. Habeo etiam ex schedis duplicibus Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΟΒΩΜΟΣΚΑΙΗΕΠΙΚΕΙΜΕ
ΝΗΣΟΡΟΣΛΕΥΚΗ . . ΚΑΙ
ΟΠΡΟΑΥΤΩΝΤΟΠΟΣΑΓΡΙΠ
ΠΕΙΝΟΥΑΣΚΛ . ΤΟΥΑΡΤΕΜΟ
ΝΟΣΚΑΤΑΛΕΛΟΙΠΟΤΟΣΤΩ
ΣΥΝΕΔΡΙΩΤΗΣΓΕΡΟΥΣΙΑΣ
ΣΤΕΦΑΝΩΤΙΚΟΥΧΤΠΥΞΙΩ
ΟΠΟΥΑΝΕΝΚΑΤΑΛΗΦΟΟΔΟ . ΗΣ
ΜΕΝΟΥΜΗΙΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΟΣ
ΚΑΙΤΟΥΚΑΤΑΤΟΠΟΝΤΗΡΗΤΟ
ΤΟΥΕΡΓΟΥ

Potissima varietas lectionis haec est. Vs. 2. Chish. ΛΕΥΚΗ, reliqui ΔΕΥΚΗ. Vs. 3. Sher. Ask. Spanh. ΠΡΟΣ, deinde De Lab. in altero apographo ΑΥΤΟΝ. Vs. 4. Sher. Ask. ΑΣΚΛ . ΤΟΥ etc. Spanh. ΑΣΚΑ . ΤΟΥ etc. De Lab. in utroque quod dedi. Vs. 6. De Lab. in altero omittit Ω. Vs. 7. Sher. Ask. ΤΟΚΟΥΥ ΧΤΠΥΞΙΩ, Chish. ΤΙΚΟΥΧΤΠΥΞΙΩΝ, De Lab. Τ. ΚΟΥΧΤΠΥΞΙΩ et in altero ΠΥΞΙΟ. Vs. 8. Sher. Ask. ΛΗΦΩΟΔ . . ΗΣ, De Lab. in altero ΛΗΦΟ . ΔΟ : ΗΤ, in altero ΛΗΙΟΟΔΟΙΗΖ. Vs. 9. Sher. Ask. ΜΗΙΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΟΣ, De Lab. in altero ΜΗΦΛΑΜΒΑΝΟΝΙΟΕ, in altero ΜΗΑΛΑΜΒΑΝΟΝ . ΟΕ. Vs. 11. Sher. Ask. habent ΤΟΥΕΡΓΟΥ, De Lab. in utroque omittit non notata lacuna.

Ὁ βωμὸς καὶ ἡ ἐπικειμένη σορὸς λευκὴ καὶ ὁ πρὸ αὐτῶν τόπος Ἀγριππείνου Ἀσκλ[ᾶ] τοῦ Ἀρτέμ[ω]νος, καταλελοιπότος τῷ συνεδρίῳ τῆς γερουσίας στεφανωτικοῦ δηνάρια τ̄ πυξίῳ, ὅπου ἂν ἐνκαταληφ[θῶ], δο[θ]ησ[ο]μένου, μ[ετ]αλαμβάνοντος καὶ τοῦ κατὰ τόπον τηρητο[ῦ] τοῦ ἔργου.

Στεφανωτικὸν est pecunia sepulcro statis temporibus coronando; id reliquit Agrippinus codicillis (*πυξίῳ*), denarios trecentos numerandos, si quid ei humani accidisset; conf. n. 3919.

3913.

Hierapoli in boreali urbis parte, in urna sepulcrali; ex Sherardo p. 82. cod. Askew. I, 85. misit Müllerus.

ΗΣΟΡΟΣΑΛΦΙΟΥΤΟΥΑΡΤΕΜΙΔΟΡΟΥΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩΝΑΥ
ΤΟΥΗΚΗ . . ΚΗΔΕΥΤΑΙΑΥΤΩΣΚΗΔΕΥΘΗΣΕΤΑΙΔΕΚΑΙΑΧΙΛΕΙΑΔΑ
ΜΙΑΝΟΥΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥ

Ἡ σορὸς Ἀλφίου τοῦ Ἀρτεμιδ[ώ]ρου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ· [ἐν] ᾗ [κε]κήδευται αὐτ[ό]ς, κηδευθήσεται δὲ καὶ Ἀχίλ[λ]εια Δαμιανοῦ ἡ γυνὴ αὐτοῦ.

3914.

Hierapoli, in urna sepulcrali; in cod. Askew. Append. II. ex cod. Chish. I, 85. Misit Müllerus.

ΗCΟΡΟCΚЄΟΤΟΠΟΙΟΠЄΡΙΑΥΤΗΝ
ΑΡΑΜΜΕΑΝΟΥΒΤΕΚΝЄΝΤΟΥ

Ἡ σορὸς κὲ ὁ τόπος ὁ περὶ αὐτὴν Α[ὐ]ρ. Ἀμμ[ι]ανοῦ β̄ τ[οῦ] Νε[ικί]ου?

3915.

Hierapoli, in urna sepulcrali pluribus, ut videtur, lateribus inscripta; ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius. Quattuor priores versus extant in cod. Askew. ex cod. Chish. I, 87. Item vss. 4. 5. 6. habeo ex Sherardo p. 83. cod. Askew. I, 85. missu Mülleri.

ΟΒωΜΟCΚΑΙЄΠΙ
ΚЄΙΜЄΝΑΙCΟΡΟΙΔΥ
ΟΚΑΙΗЄΝΠΡΟCΘЄΝ
ΠΑΙΛΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙ
ΟΥΜΑΚΕΔΟΝΟΣΚΑΙΝΕ
ΡΑΙΑΣΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΣ
ΠΑΙΛΙΟΣΠΑΙΛΙΟΥΑΠ
ΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥΙΟΥΛΙΑΝΟ
ΥΙΟΣΣΕΠΛΑΠΟΛΛ
ΙΝΑΡΙΣΝΑΚΚΛΩΝ
ΤΟΝΠΕΡΙΒΘΟΛΟΝΤΟΥ
ΗΡΩΟΥΚΑΤΟΒΩΜΟΝ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΩΚΗ
ΔΕΥΘΗΣΟΝ . . ΙΟΙΣΑΝΑΧ
ΤΟΣΣΥΝΧΩΡΗΣΗΕΤΕ
ΡΟΣΔΕΟΥΔΕΙΣ
ΟΜΟΙΩΣΕΠΙΘΗΚΕΤΤΩΒΩΜ
ΩΣΟΡΟΝΘΙΟΥΝΤΗΝΗΝΕΝΗΚΗ
ΔΕΥΘΗΣΕΤΑΙΑΥΤΟΣΚΑΙΕΙΤΙΝΙ
ΕΤΕΡΩΑΥΤΟΣ . ΣΥΝΧΩΡΗΣΗΔΙ
ΕΝΓΡΑΦΟΥΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕ
ΞΕΣΤΑΙΚΗΔΕΥΘΗΝΑΙΕΙΔΕΜΕΟΚ
ΗΛΕΥΣΑΣΑΠΟΤΕΙΣΕΙΠΡΟΣΤΕΙΜ . . ΤΩ
ΦΙΣΚΩΧΑΙΣΧΕΙΛΙΑΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ
ΚΑΙΤΗΙΕΡΑΠΟΛΕΙΤΩΝΒΟΥΛΗΑΛΛΟ
ΤΟΣΟΥΤΟΝΚΑΙΤΩΕΚΔΙΚΗΣΑΝΤΙΧ
ΔΙΣΧΕΙΛΙΑΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΕΞΥΣΙΑ
ΝΕΧΟΝΤΟΣΠΑΝΤΟΣΤΟΥΒΟΥΑΟΜ
ΕΝΥΕΚΔΙΚΕΙΝΟΜΟΙΩΣΟΥΔΕΝΙΕ
ΞΗΣΤΑΙΕΠΙΘΕΙΝΑΙΕΠΙΤΟΝΒΩΜΟ
ΝΕΤΕΡΑΝΣΟΡΟΝΕΚΤΟΣΕΙΜΗΖΩ
ΝΤΟΣΤΟΣΤΟΣΤΟΥΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ
ΚΑΤΑΣΥΝΚΩΡΗΣΙΝΤΟΥΕΠΙΘΕΙΝΑΙΕ
ΞΟΥΣΙΑΝΛΑΒΗΜΕΤΑΛΕΤΗΝΤ·ΕΛΕΥΤ
ΗΝΑΥΤΟΥΤΟΣΥΠΟΛΟΝΟΥΔΕΝΙΕΞΕΣΤΑΕ
ΠΙΘΕΙΝΑΕΤΕΡΑΝΣΟΡΟΝΕ . . ΤΟΝΒΩΜΟ . Ο .
ΚΕΞΕΣΤΑΙΔΕΟΥΔΕ . . . ΜΠΡΟΣΘΕΝΤΟ
ΥΒΩΜΟΥΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙΝΤΙΟΕΠΙΣΚΟ
. . ΣΕΤΩΒΩΜΩΗΤΗ . ΠΙΚΕΠΜΗΝΕΚΑΤΑΥ
ΤΟΥΣΟ . . . . ΕΜΗΚΑΙΨΠΕΡΤΟΥΤΟΥΑΠΟΤΙΣ
Ε . ΤΗΓΕΡΟΥΣΙ . . . ΟΣΤ . . . . . . ΚΙ . . ΕΙΛΙΑΟΣΑ . . :
ΕΝΑΛΛΝΤΙΟΝΤΙΠΟΙΗΣΕΙΤΟΙΣΠΡΟΣΕΓΡΑΜΜΕ
ΝΟΙΣΕΣ . ΔΜΕ . Υ . ΕΥΘΥΝΟΣΤΟΙΣΠΡΟΣΤ
. . ΟΙΣΚΑΙΜΗΤΕΤΕΚΝΩΝΙΗΞΒ . . . ΟΝΗΣ
ΙΣΕΙΗ . . . ΕΓΗΒΑΤΗΜΗΤ . . ΟΑΛΛΣΣΑΠΛΩ
ΤΗΑΛΛΑΤΕΚΝΟΣΚΑΙΑΡΙΟΣΚΑΙΠΡΟΣο
Τ . . . . ΜΑΤΙΠΑΝΤΙΑΠΟΘΑΝΟΙΚΑΜΕΘΑΝΑ
ΤΟΝ . . . . ΠΟΧ . ΝΙΟΥΣΘΕΟΥΣΤΙ . . . ΡΟΥΣ
ΚΑΙΚΕΧΟΛΩΜΕΝΟΥΣΟΤΕΚΕΛΕΥΣΑΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥ . . . . ΗΝ .

Vs. 4. Ask. ΜΧΑΙ . . Η . . ΝΟΝ. Vs. 5. extr. Sher. ΚΑΝΕ. Vs. 6. init. Sher. ΡΑΤΙΑΣΑΠΟΛΛΟΝΙΔΟΣ, De Lab. quod dedi, nisi quod in fine habet ΛΟΣ pro ΔΟΣ.

Ὁ βωμὸς καὶ [αἱ] ἐπικείμεναι σοροὶ δύο καὶ ἡ ἔνπροσθεν Π. Αἰλ. Ἀπολλιναρίου Μακεδόνος καὶ Νε[αίρ]ας Ἀπολλωνίδος.

Π. Αἴλιος Π. Αἰλίου Ἀπολλιναρίου Ἰουλιανο[ῦ] υἱὸς Σε[ργία] Ἀπολλινάρις [Μ]ακ[εδ]ὼν τὸν περίβολον τοῦ ἡρῴου κα[ὶ] τὸ[ν] βωμὸν κατεσκεύασεν, [ἐν] ᾧ κηδευθήσον[τα]ι οἷς ἂν α[ὐ]τὸς συνχωρήσῃ, ἕτερος δὲ οὐδείς· ὁμοίως ἐπ[έ]θηκε[ν] τῷ βωμῷ σορὸν [Δ]ο[κιμ]ηνήν, ἐν ᾗ κηδευθήσεται αὐτὸς καὶ εἴ τινι ἑτέρῳ αὐτὸς συνχωρήσῃ δι' ἐνγράφου, ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται κηδευθῆναι· εἰ δὲ μ[ή], ὁ κη[δ]εύσας ἀποτείσει πρόστειμ[ον] τῷ φίσκῳ δηνάρια [δ]ισχείλια πεντακόσια, καὶ τῇ Ἱεραπολειτῶν βουλῇ ἄλλο τοσοῦτον, καὶ τῷ ἐκδικήσαντι δηνάρια δισχείλια πεντακόσια, ἐξ[ο]υσίαν ἔχοντος παντὸς τοῦ βου[λ]ομένου ἐκδικεῖν. ὁμοίως οὐδενὶ ἐξ[έ]σται ἐπιθεῖναι ἐπὶ τὸν βωμὸν ἑτέραν σοράν, ἐκτὸς εἰ μὴ ζῶντος τοῦ Ἀπολλιναρίου κατὰ συν[χ]ώρησιν τοῦ ἐπιθεῖναι ἐξουσίαν λάβῃ· μετὰ [δ]ὲ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ τὸ σύ[ν]ολον οὐδενὶ ἐξέσται ἐπιθεῖναι ἑτέραν σορὸν ἐ[πὶ] τὸν βωμόν. ο[ὔ]κ ἐξέσται δὲ οὐδὲ [ἔ]μπροσθεν τοῦ βωμοῦ κατασκευά[ζ]ειν τι ὃ ἐπισκο[τά]σε[ι] τῷ βωμῷ ἢ τῇ [ἐ]πικε[ι]μ[έ]ν[ῃ] κατ' αὐτοῦ σο[ρῷ· εἰ δ]ὲ μή, καὶ ὑπὲρ τούτου ἀποτίσ[ε]ι τῇ γερουσί[ᾳ πρ]όστ[ειμον δηνάρια δ]ι[σχ]είλια. ὃς [δὲ ἂν] ἐναντίον τι ποιήσει τοῖς προ[γ]εγραμμένοις, ἔσ[ται] μὲ[ν] ὑ[π]εύθυνος τοῖς προστ[είμ]οις, καὶ μ[ή]τε τέκνων [μ]ή[τε] β[ίου] ὄνησις εἴη [μηδ]ὲ γῆ βατὴ μη[δὲ θ]άλασσα πλωτή, ἀλλὰ ἄτεκνος καὶ ἄ[β]ιος καὶ προ[ώλης σὺν] τ[ῷ σπέρ]ματι παντὶ ἀποθάνοι· κα[ὶ] μετὰ θάνατον [δὲ λάβοι τοὺς ὑ]ποχ[θο]νίους θεοὺς τι[μω]ροὺς καὶ κεχολωμένους. ὅ τε κελεύσας κατασκευ[άσαι - - - - - -

Vs. 18. σοροὶ Δοκιμηναὶ dicuntur a marmore Docimei urbis Phrygiae; Steph. Byz. v. Δοκίμειον, τὸ ἐθνικὸν Δοκιμεὺς κατὰ τέχνην, κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν Δοκιμηνός, ἀφ' οὗ τὰ μάρμαρα οὕτω φασί. Conf. Strab. IX. p. 437. XII. p. 577. et Du Cange gloss. med. et inf. Graec. v. Ceterum redit haec vox saepius in his titulis, cf. n. 3919. 3922. 3928. Vs. 32. ΤΟΣ bis repetitum est fortasse incuria quadratarii. Vs. 44. de imprecatione cf. Vol. II. n. 2826. 2664. Vs. 46. extr. προώλης dedit Boeckhius.

3916.

Hierapoli; ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΗΣΟΡΟΣΚΑΟΒΩΜΟΣΚΑΙΟΠΕΡΙΒΟΛΟΠΑΣΕΣΤΙΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΣΕΚΟΥΝΔΑΡΟΥΔΟΥΕΝΗΚΕΚΗ
ΔΕΥΤΑΙΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥΖΗΝΟΔΟ
ΚΗΔΕΥΘΗΣΕΤΑΙΔΕΚΑΙΑΥΤΟΣΚΟΥΙΟΣΑΥΤΟΥΑΤΟΝ
ΙΘΝΓΟΣΡΑΤΙΟΛΔΩΝΙΟΥΕΤΟΥ
ΝΑΝΔΡΟΥΕΙΤΟΥΚ . . . ΟΝΗΔΕΥΣΑΤ . . . . ΗΔΕΥΣΑ
ΣΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΗΙΕΡΑΠΟΛΕΙΤΩ
ΠΟΛΕΙΧΒΨΒΟΥΔΜΕΤΑΙΙΕΙΜΗΣΕΙΤΙΣΤΑΥΤΗΝ
ΤΗΝΣΟΡΟΝΟΥΔΕΠΩΛΗΣΕΠΕ
ΟΥΔΕΥΠΟΘΗΣΕΤΑΙΟΥΛΕΚΟΙΝΩΝΕΣΕΙΠΡΟΣΤΙΝΑΟΥ
ΔΕΣΥΝΜΕΡΙΣΕΤΑΙΤΩΠΕΡΙΒΟΛΟΝΟΥΔΕΑΠ
ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΟΥΤΕΜΕΡΟΣΕΞΑΥΤΩΝΟΥΤΕ
ΠΑΝΟΥΕΕΕΩΝΣΟΡΟΝΕΠΙΤΟΝΒΩΜΟΝΕ
. . ΘΗΣΕΙΕΠΕΙΟΠΑΡΑΤΑΥΤΑΠΟΙΗΣΑΣΕΣΤΑΙ
ΥΠΕΥΟΥΝΓΤΗΙΕΡΑΠΟΛΕΙΤΩΝΠΟΛΕΙΧΕΜΕ
ΝΟΥΣΙΔΕΑΙΣΙΣΟΔΟΙΚΑΙΕΞΟΔΟΙΚΑΙΠΡΟΣ
ΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥΠΕΡΙΒΟΛΟ . . ΚΩΛΥΤΟΙ . . . .
ΠΡΟΣΗΚΟΥΣΙΝΔΙΑΠΑΝΤΟΣΚΑΝΑΠΑΜΕΤΡΙΟΘΗ
ΠΟΤΕΤΟΠΡΟΣΚΥΡΟΥΝΧΧΩΡΙΟΝΗ . . . . ΟΙΑ
ΝΠΟΙΗΣΟΝΤΑΙΤΟΥΗΡΩΟΥΚΑΙΤΗΣΣΟΡΟΥ
ΠΡΟΣΤΟΚΑΤΑΦΩΟΡΑΑΥΤΑΔΙΑΠΑΝΤΟΣΑ .
ΙΝΑΙΚΑΤΕΤΟΣΓΕΙΝΟΜΕΝΟΙΓΥΜΝΑΣΙΑΡ .
ΤΟΥΣΥΝΕΔΡΙΟΥΤΗΣΓΕΡΟΥΣΙΑΣΚΑΙΤΟΥΔΙ
ΔΟΣΘΑΙΕΞΩ . ΚΑΤΑΛΕΛΟΙΠΑΤΟΙΣ . ΕΡΑΙΟΙΣ
ΤΟΣΤΕΨΑΝΩΤΙΚΟΝΚΑΤΕΤΟΣΚΑΘΩΣ .
. . Ε . . ΡΟΜΗΝΤΑΥΤΗΣΕΠΙΓΡΑΦΗΣΑΠΛΟΥΝ
ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΑΠΕΤΕΘΗΕΙΣΤΑΑΡΧΕΙΑ .

Ἡ σορὸς κα[ὶ] ὁ βωμὸς καὶ ὁ περίβο[λ]ο[ς π]ᾶς ἐστιν Ἀπολλωνίου [β̄] Μενάνδρου τοῦ Ἀπολλωνίου Σεκουνδ[ι]α[ν]οῦ?· ἐν ᾗ κεκήδευται ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ζηνοδό[τη], κηδευθήσεται δὲ καὶ αὐτὸς κ(αὶ) ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀ[π]ο[λλώ]ν[ι]ος Ἀ[π]ολ[λ]ωνίου [β̄] τοῦ [Με]νάνδρου, ἑ[τέρον] οὐκ [ἐξ]ὸν [κ]ηδεῦσα[ι, ἢ ὁ κ]ηδεύσας ἀποτείσει τῇ Ἱεραπολειτῶ[ν] πόλει ✳ β[φ̄]. οὐδ[ὲ] μετα[κ]ει[ν]ήσει τις ταύτην τὴν σορόν, οὐδὲ πωλήσε[ι] ἕ[τερος]? οὐδὲ ὑποθήσεται οὐ[δ]ὲ κοινων[ή]σει πρός τινα, οὐδὲ συνμερίσεται τ[ὸν] περίβολον οὐδὲ ἀπαλλοτριώσει οὔτε μέρος

ἐξ αὐτῶν οὔτε πᾶν, οὔτε ἑτέ[ρα]ν σορὸν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐ[πι]θήσει· ἐπεὶ ὁ παρὰ ταῦτα ποιήσας ἔσται ὑπεύ[θ]υν[ος] τῇ Ἱεραπολειτῶν πόλει ✱ ,ε. Μενοῦσι δὲ αἱ [ε]ἴσοδοι καὶ ἔξοδοι καὶ προσέλευσις τοῦ περιβόλο[υ ἀ]κώλυτοι [οἷς] προσήκουσιν διὰ παντός, κἂν ἀπα[λλο]τρι[ω]θῇ ποτε τὸ προσκυροῦν χωρίον· [καὶ πρόν]οιαν ποιήσονται τοῦ ἡρῴου καὶ τῆς σοροῦ πρὸς τὸ κατάφωρα αὐτὰ διὰ παντὸς [ε]ἶναι [οἱ] κατ' ἔτος γεινόμενοι γυμνασίαρ[χοι] τοῦ συνεδρίου τῆς γερουσίας, καὶ τοῦ δίδοσθαι ἐξ ὧ[ν] καταλέλοιπα τοῖς [γ]εραιοῖς τὸ στε[φ]ανωτικὸν κατ' ἔτος, καθὼς [δι]ε[θέ]μην. ταύτης [τῆς] ἐπιγραφῆς ἁπλοῦν ἀντίγραφον ἀπετέθη εἰς τὰ ἀρχεῖα.

Vs. 5. verba Ἀπολλωνίου β̄ τοῦ Μενάνδρου adduntur maioris fidei causa, ut in litteris diplomaticis solet. Vs. 8. alterum B videtur ex siglo natum. Vs. 24. οἱ γεραιοί, seniores, sunt gerusiastae; cf. n. 3891. De στεφανωτικῷ cf. n. 3912. 3919.

3917.

Hierapoli, ad theatri introitum ad laevam; in cod. Askew. Append. II. ex cod. Chish. I, 18. Misit Müllerus.

ΑΡΧ . . ΛΑΩΝΙΟΣΠΡ . . .
ΝΑΩΥΤΟΥ . . . . ΤΟΥ
ΖΩΕΜΟΣΦΗ . . . .
ΓΟΘΟΡΑΚΤΙΟΝ . . . . . .
ΛΥΣΙΝΑΝΑϹ . Ο . ΑΡ . . . .
. . . . ΤΟ
. . ΕΝΤΗΚΟΝΤΑΔ . ΥΘΤΥ . .
. . . . ΣΙΑΣΑΕΑ
ΑΣΕΜΙΕΚΑ .

Α[ὐ]ρ. [Ἀπο]λ[λ]ώνιος - - - [καὶ ἡ γυνὴ α]ὐτοῦ - - - [καὶ ὁ ἀδελφὸς? αὐ]τοῦ Ζώ[σι]μος - - - - - - [τ]ὸ Θ[ω]ράκ[ε]ιον - - - - - - - - - - -

In reliquis nihil liquet nisi [π]εντήκοντα δύ[ο]. De voce Θωράκειον cf. Vol. II. n. 3278.

3918.

Hierapoli; ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΗΣΩΙΙ . . ΣΗ . ΑΛΠΣ . . . ΔΩΥΕΝΗΚΗΔΕΥ
ΟΗΣΕΙΑΙΑΥΤΟΣΚΗΔΕΥΟΗΣΕΤΑΙΔΕΚΑΙΗ
ΓΥΝΗΑΥΤΟΥΚΑΣΣΙΟΠΗ

Ἡ σ[ορὸ]ς [Ἀσκ]λ[ηπιά]δ[ο]υ· ἐν ᾗ κηδευθήσε[τ]αι αὐτός, κηδευ[θ]ήσεται δὲ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Κασσιόπη.

3919.

Hierapoli; ed. Richter. Itin. p. 594. Tractavit Franckius Richtersche Inschriften p. 415-421.

ΟΒΩΜΟΣΚΑΙΗΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗΣΟΡΟΣΔΟΚΙΜΕΝΗΔΙΟΔΟΡΟ . . .
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΤΟΥΑΓΕ . . . ΔΟΥΕΝΩΒΩΜΩΚΗΝΕ . . . .
ΣΕΤΑΤΑΥΤΩΝΤΑΕΘΡΑΜΜΕΝΑΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΙΣ . . . .
ΤΑΙΚΗΔΕΥΘΗΝΑΙΗΤΟΙΣΠΡΟΔΕΙΛΟΥΜΕΝΟΙΣΕΑΝΤΙΣΕ
ΡΟΝΤΙΝΑΚΗΔΕΥΣΗΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΩΚΥΡΙΑΚΩ . . . . . .
ΕΔΩΚΑΔΕΤΗΣΕΜΝΟΤΑΤΗΓΕΡΟΥΣΙΑΣΕΦΑΝΩΤΙΚΟΥΟΝΟΗΑ
✱·Τ·ΠΕΝΩΑΝΚΑΤΑΛΗΦΘΩΠΡΟΣΤΟΔΙΔΟΣΘΑΙΑΠΑΥΤΟΥ . . . .
ΤΟΝΕΤΗΣΙΟΝΤΟΚΟΝΤΟΙΣΠΑΡΑΓΕΝΑΜΕΝΟΙΣΚΑΙΣΤΕΦΑΝΟΥ . . .
ΤΗΝΣΟΡΟΝΜΕΤΑΔΕΤΗΝΤΕΛΕΥΤΗΝΑΥΤΟΝΚΟΡΑΚΩΘΗΣΑΤΑΙΤΟΥ
ΤΟΥΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΑΠΕΤΕΘΗΕΝΤΑΑΡΧΕΙΑ

Ὁ βωμὸς καὶ ἡ ἐπικειμένη σορὸς Δοκιμ[η]νὴ Διοδ[ώ]ρο[υ καὶ] Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀ[π]ε[λευθέρ]ου· ἐν ᾧ βωμῷ κηδε[υθή]σετα[ι] αὐτῶν τὰ [τ]εθραμμένα· ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ εἰς [αὐτὸν ἐξέσ]ται κηδευθῆναι ἢ τοῖς προδ[η]λουμένοις· ἐὰν [δέ] τις ἕ[τε]ρόν τινα κηδεύσῃ, ἀποτείσει τῷ κυριακῷ [φίσκῳ ✱ ..]. ἔδωκα δὲ τῇ σεμνοτάτῃ γερουσίᾳ σ[τ]εφανωτικοῦ ὀνό[μ]α[τι] ✱ τ̄ π(υξίῳ), ἐν ᾧ ἂν καταληφθῶ, πρὸς τὸ δίδοσθαι ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἐτήσιον τόκον τοῖς παραγε[ι]ν[ο]μένοις καὶ στεφανοῦ[σι] τὴν σορόν. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτ[ῶ]ν κορακωθήσ[ε]ται. τούτου ἀντίγραφον ἀπετέθη ε[ἰς] τὰ ἀρχεῖα.

Franckius vs. 1. ultimum O non agnoscens dedit Διοδώρας et vs. 2. scripsit Ἀγε[λά]δου, nomen huic titulo parum congruum. Videtur potius Diodorus quidam esse, qui una cum Alexandro liberto sepulcrum tenet. Unde simul apparet qui sit intelligendus vs. 6. (ἔδωκα δέ); nempe is, qui alterius dominus fuit. Vs. 3. videtur scriptum fuisse ΤΕΘΡΑΜΜΕΝΑ; similiter vs. 6. ΣΤΕΦΑΝΩΤΙΚΟΥ scriptum puta. Vs. 5. ὁ κυριακὸς φίσκος (cf. n. 2842.) est ταμεῖον τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος (cf. n. 2830.). Vs. 7. πυξίῳ dedi, ut n. 3912. Itaque dicitur reliquisse trecentos denarios codicillis, si quid ei humani accidisset. Insolentius dictum est ἐν ᾧ ἂν καταληφθῶ p. ὅπου ἂν καταληφθῶ vel simili. De στεφανωτικῷ cf. n. 3912. 3916. Vs. 8. Morgensternius ap. Richt. coniicit στεφανοῦσθαι; minus recte. Vs. 9. κορακοῦν ex voce κόραξ, ut βαλανοῦν ex βάλανος. Κόραξ in glossis est repagulum. Κορακοῦν igitur est *claudere*. Praecipitur, ut ἡ σορὸς post mortem cunctorum τῶν προδηλουμένων claudatur.

3920.

Hierapoli; ed. in Marm. Oxon. p. CLXXIV. ap. Spon. Itin. T. III. P. I. p. 151. et Melet. Geogr. vet. et nov. p. 457. Sponii interpretationem perversam correxerunt Cuper. Apotheos. Hom. p. 295. et Thom. Smithius Notit. VII eccles. As. p. 83. 3. Priores versus usque ad ΔΥΟ citat Vossius in Catull. ed. Lond. 1684. p. 62.

ΦΛΑΟΥΙΟΣΖΕΥΞΙΣΕΡΓΑΣΤΗΣ
ΠΛΕΥΣΑΣΥΠΕΡΜΑΛΕΑΝΕΙΣΙ
ΤΑΛΙΑΝΠΛΟΑΣΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΔΥΟΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΤΟΜΝΗΜΕΙ
ΟΝΕΑΥΤΩΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣΦΛΑ
ΟΥΙΩΘΕΟΔΩΡΩΚΑΙΦΛΑΟΥΙΩ
ΘΕΥΔΑΚΑΙΩΑΝΕΚΕΙΝΟΙ
ΣΥΝΧΩΡΗΣΩΣΙΝ

Tituli formam dedi ex Marm. Oxon. cum quibus in plerisque consentit Smithius. Vs. 2. M. Oxon. ΜΑΛΕΟΝ. Vs. 4. Melet. ΣΕ p. ΣΕΝ.

Φλαούϊος Ζεῦξις ἐργαστὴς πλεύσας ὑπὲρ Μαλέαν εἰς Ἰταλίαν πλόας ἑβδομήκοντα δύο κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον ἑαυτῷ καὶ τοῖς τέκνοις Φλαουΐῳ Θεοδώρῳ καὶ Φλαουΐῳ Θευδᾷ καὶ ᾧ ἂν ἐκεῖνοι συνχωρήσωσιν.

Ἐργαστὴς est negotiator, ut *ὁ ἐργαζόμενος* n. 2285. *b*.

3921.

Hierapoli; ex Sherard. p. 65. cod. Askew. I, 18. misit Müllerus. Habet Spanh. n. 111. Habeo etiam ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΗΣΟΡΟΣΗΛΕΥΚΗΚΑΙ
ΗΠΑΛΑΙΑΗΠΑΡΑΚΕΙΤΑΓ
ΚΑΙΟΒΩΜΟΣΕΦΟΥΕΠΙ
ΚΕΙΝΤΑΙΣΥΝΤΩΗΡΩΩ
ΖΕΥΞΙΔΟΣΑΡΧΙΕΡΕΩ
ΣΚΑΙΙΟΥΛΙΑΝΗΣΑΡΧΙΕ
ΡΕΙΑΣΤΟΥΤΩΝΦΡΟΝ
ΤΙΖΟΥΣΙΝΖΕΥΞΙΑΝ
ΗΗΘΥΓΑΤΗΡΑΥΤΟΝ
ΚΑΙΗΕΓΓΟΝΟΣΜΟΔΕΣΤΑ

Vs. 2. Ask. ΗΝΠΑΡΑΚΕΙΤΑΣ, Spanh. Chish. ΕΝΠΑΡΑΚΟΙΤΑΣ, De Lab. ΗΠΑΡΑΚΕΙΤΑΓ, notata ultima littera ut incerta. Vs. 5. Ask. Spanh. Φ pro Ξ vel ut De Lab. Ξ. Vs. 7. Spanh. ΤΟΥΤΟΝ. Vs. 8. Spanh. ΕΞΙΑΝ, Chish. ΕΥΞΙΑΝ, Ask. De Lab. ut dedi. Vs. 9. Ask. Spanh. ΘΥΓΑΤΕΡ, De Lab. ΘΥΓΑΤΕ(Η), omissa littera Ρ. Ibid. extr. Ask. Spanh. ΑΥΙΟΝ, De Lab. ΑΥΤΟΝ. Vs. 10. Ask. ΕΓΕΟΝΟΣ, Spanh. ΓΕΟΝΟΣ, Chish. ΕΚΓΟΝΟΣ, De Lab. ΕΓΓΟΝΣ, quae composui.

Ἡ σορὸς ἡ λευκή, καὶ ἡ παλαιὰ ἣ παράκειτα[ι], καὶ ὁ βωμὸς ἐφ᾽ οὗ ἐπίκειται, σὺν τῷ ἡρῴῳ Ζεύξιδος ἀρχιερέως καὶ Ἰουλιανῆς ἀρχιερείας. τούτων φροντίζουσιν Ζευξιανὴ ἡ θυγάτηρ αὐτ[ῶ]ν καὶ ἡ ἔγγονος Μοδέστα.

3922.

Hierapoli, pone aquarum descensum ad orientem, in muro longo. Ex Sherard. p. 65. cod. Ask. I, 19. misit Müllerus cum varia lectione Chisbulli. Habeo etiam ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΤΟΜΝΗΜΕΟΝΣΥΝΤΗΚΑΜΑΡΑΚΑΙΟΒΩΜΟΣΕΦΟΥΕΠΙΚΙΝΤΑΙΣΟΡΟΙΔΥΟΔ
ΟΚΙΜΗΝΑΙΚΑΤΑΓΛΥΦΟΙΤΙΚΑΘΑΛΑΜΟΥΞΗΝΟΤΡΕΦΙΔΟΥΕΝΗΜΙΑΣΟ
ΡΟΚΕΚΗΔΕΥΤΑΙΚΛ . . . ΝΟΔΟΤΙΑΝΟΣΚΑΙΚΛЄΑΘΗΝΑΙΣΤΕΚΝΑΚΛЄΘΑ
ΛΑΜΟΥΚΑΙ . . ΕΝΤΗΕΤΑΙΡΑΣΟΡΩΚΗΔΕΥΘΗΣΑΙΤΑΙΑΥΤΟΣΟΘΑΛΑΜΟΣΚΑΙΔΙΟΓΕΝΗΣΟΥΟΣ
ΑΥΤΟΥΕΤΕΡΟΣΔΕΟΥΔΕΙΣΟΥΤΕΕΙΣΤΗΝΤΩΝΤΕΚΝΩΑΥΤΟΥΣΟΡΟΝΕ
ΓΕΝΒΛΗΘΗΣΑΠΤ . . ΤΙΣΟΥΤΕΕΙΣΤΗΝΑΥΤΟΥΘΑΛΑΜΟΥΕΑΝΔΕΤΙΣΤΟΛΜΗΣΕΙΠΑΡΑ
ΤΑΥΤΑΤΙΠΟΙΗΣΑΙΕΙΣΟΙ
ΣΕΙΤΩΙΕΡΩΤΑΤΩΦΙΣΚΩ ✗ ΣΕΠΕΝΤΑΚΙΣΧΕΙΛΕΙΑΤΟΥΤΟΥΑΝΤΙΓ.ΦΟΝΑΠΕΤΕΘΗΕΙΣΤΑΕΝΙΕΡΑ
ΠΟΛΙΑΡΧΕΙΑΠΡΟΝΟΗΣΟΥΣΙΝΔΕΤΟΥΜΝΗΜΙΟΥΟΙΑΓΕΛΕΥΘΕΡΟΙΜΟΥΟΙΕΝΤΗΔΙΑΘΗΚΗΦΕΡΟΜΕΝΟΙ

Vs. 2. Ask. Sher. ΤΙΚΑΘΑΛΑΜΟΥ, De Lab. ΤΙΚLΘΑΛΑΜΟΥ, notato charactere L ut incerto. Ibid. extr. Chish. *ἐν τῇ μιᾷ*. Vs. 3. Ask. Sher. ΚΛЄΘΑ etc. Chish. *Κλεαθήνης τέκνα καὶ Θαλάμου*, De Lab. ΛΕΑΘΗΝΑΙΣ etc. Vs. 4. Chish. *ἐν τῇ ἑτέρᾳ*. Vs. 6. init. Ask. Sher. ΓΕΝ, De Lab. quod dedi, et dedit iam Chish. deinde Ask. Sher. ΤΗΣ, De Lab. ΤΙΣ, quod recepi. Vs. 7. init. Ask. Sher. ΤΟΥΤΑΤΗΣΟΙΗΣΑΙ, Chish. *ταῦτά τι ποιῆσαι*, De Lab. . . . ΑΤΙΕΠΟΙΗΣΑΙ. Vs. 8. Ask. Sher. ΑΝΤΙΦΟΝ, De Lab. ΑΝΤΙΓ. ΦΟΝ, quod dedi. Vs. 9. Ask. Sher. ΠΡΟΝΤΟΗΣΟΥΣΙΝ, Chish. De Lab. ΠΡΟΝΟΗΣΟΥΣΙΝ. Reliqua menda supersedeo referre. De Lab. apographum multis locis mutilum est.

Τὸ μνημ[ῖ]ον σὺν τῇ καμάρᾳ, καὶ ὁ βωμὸς ἐφ᾽ οὗ ἐπίκινται σοροὶ δύο Δοκιμηναὶ κατάγλυφοι, Τι. Κ[λ]. Θαλάμου Ζηνοτρεφίδου. ἐν [τ]ῇ μιᾷ σορ[ῷ] κεκήδευται Κλ. [Ζη]νοδοτιανὸς καὶ Κλ. Ἀθηναΐς, τέκνα Κλ. Θαλάμου· καὶ ἐν τῇ ἑταίρᾳ σορῷ κηδευθήσαιται αὐτὸς ὁ Θάλαμος καὶ Διογένης ὁ υὸς αὐτοῦ, ἕτερος δὲ οὐδείς. οὔτε εἰς τὴν τῶν τέκνω[ν] αὐτοῦ σορὸν ἐπενβληθήσα[ιταί] τις, οὔτε εἰς τὴν αὐτοῦ Θαλάμου. ἐὰν δέ τις τολμήσει παρὰ ταῦτά τι ποιῆσαι, εἰσοίσει τῷ ἱερωτάτῳ φίσκῳ ✗ ε πεντακισχείλεια. τούτου ἀντίγ[ρα]φον ἀπετέθη εἰς τὰ ἐν Ἱεραπόλι ἀρχεῖα. προνοήσουσι δὲ τοῦ μνημίου οἱ ἀπελεύθεροί μου οἱ ἐν τῇ διαθήκῃ φερόμενοι.

Orthographia barbara est; unde *αι* pro *ε*, *ει* pro *ι* (brevi), *ι* pro *ει*. Cf. titt. seqq. Vs. 1. de *σοροῖς Δοκιμηναῖς* conf. n. 3915. 3919. 3928. Vs. 3. Є in ΚΛЄ ex siglo natum puta. De multa siglis et verbis expressa conf. n. 3898.

3923.

Hierapoli; ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΗΣΟΡΟ.ΚΑΙΟΓΟΓΟΣΕΦΩΕΠΙΚΕ.ΑΙΜΑΡΚΟΥΛΥΙΗΛΙΟΥΕΙΟΥΛΙΟΥ
ΕΝΚΕΚΗΑΕΥΤΕΟΥΟΣΑΥΤΟΥΕΑΙΟ..ΔΙΟΣΚΗΔΕΥΘΗΣΕΤΕΔΕ
ΚΑΙΑΥΤΟΥΚΑΙΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥΑΥΡΗΛΙΑΣΙΜΙΑΣΚΑΙΟΥΟΣΑΥΤΗΣ
ΜΑΡΑ...Τ.ΟΦΙΜΟΣΚΑΙΟΝΑΝΑΥΤΟΣΒΟΥΛΗΘΗΣΑΙΤΕΕΤΙΠΕΡΙΩΝ
ΕΤΕΡΟ..ΟΥΔΕΝΙΕΞΕΤΕΚΗΔΕΥΣΑΙΕΙΔΕΤΙΣΠΑΡΑΤΑΥΤΑΤΙΠΟΙΗΣΗ
ΑΠΟΤΕΙΣΙΤΩΕΙΕΡΩΤΑΤΩΤΑΜΙΟ✱ΦΤΟΥΤΟΥΛΕΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΑ
ΠΕΤΕΘΗ ——— ΕΙΣΤΑΑΡΧΙΑ

Ἡ σορὸ[ς] καὶ ὁ [τ]ό[π]ος, ἐφ᾽ ᾧ ἐπίκε[ιτ]αι, Μάρκου [Α]ὐ[ρ]ηλίου Εἰουλίου (i. e. *Ἰουλίου*), *ἐν [ᾗ] κεκή[δ]ευτε ὁ ὑὸς αὐτοῦ Εἰο[ύλ]ιος, κηδευθήσετε δὲ καὶ αὐτὸ[ς] καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Αὐρηλία Σιμιὰς καὶ ὁ ὑὸς αὐτῆς Μάρ(κος) Α[ὐρ.] Τ[ρ]όφιμος καὶ ὃν ἂν αὐτὸς βουληθήσαιτε* (pro *βουληθήσεται*) *ἔτι περιών· ἑτέρ[ῳ δὲ] οὐδενὶ ἐξέ[σ]τε κηδεῦσαι· εἰ δέ τις παρὰ ταῦτά τι ποιήσῃ, ἀποτείσι τῷ εἰερωτάτῳ ταμί[ῳ] ✱ φ. τούτου [δ]ὲ τὸ ἀντίγραφον ἀπετέθη εἰς τὰ ἀρχῖα.*

Vs. 2. init. scriptum fuit ΕΝΗΚΕΚΗΔ cet. Ceterum orthographia barbara revera in lapide est. Cf. n. 3922.

3924.

Hierapoli, in urna sepulcrali; ed. Richter Itin. p. 593. (cf. p. 641.); tractavit Franckius Richtersche Inschriften p. 412-415. Inscriptionem *b.* separatim ed. Spon. Itin. T. III. P. I. p. 150. aliter divisis versibus (conf. Patin. Comment. in mon. antt. p. 214.), Thom. Smith. Notit. VII eccles. As. p. 38. 2. Chandl. Inscr. P. I. p. 31. et ex Thom. Smithio Murator. T. II. p. CMLXXIX. 2. Eandem sine varietate lectionis dedit Meletius Geogr. vet. et nov. p. 457. qui repertam dicit ap. Hierapolin, hodie *Σεχνὶτ Σεέρ* Turcis, haud procul a Laodicea; Sestini Viaggj p. 123. Lamb. Bos Ellips. Gr. p. 583 sq. Leakius Itin. As. p. 253. Denique inscriptio *b.* extat in cod. Ask. Append. II. ex cod. Chish. I, 85. unde habeo a Müllero, qui transcripsit, et in cod. Spanh. n. 114. Eam iterum ed. Fellows Discoveries in Lycia, 1841. p. 271.

a.

ΗΣΟΡΟΣΚΑΙΤΟΒΑΘΡΙΚΟΝΚΑΙΤΟΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝΘΕΒΑ---
ΑΥΡΗΛΙΑΣΜΕΛΙΤΗΝΚ----ΗΑΜΦ---ΡΟΥ------
ΕΝΙΚΕΚΗΔΕΥΤΑΙΟΑΝΗΡΑΥΤΗΣ------
ΝΙΟΥΚΗΔΕΥΔΗΣΕΤΑΙΔΕΚΑΤΑΥΤΗΕΤΕΡΩΟΥΔΕΝΙΕΖΕΣ.....
ΚΗΔΕΥΘΗΝΑΙΕΙΔΕΜΗΟΚΗΔΕΥΣΑΣΕΙΣΟΙΣΕΙΤΩΤΩΤΑΜΕΙΩ
ΤΟΥΤΟΥΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΑΠΕΤΕΘΗΕΙΣΤΑΑΡΧΕΙΑ

b.

ΤΟΥΤΟΤΟΗΡΩΟΝ
ΣΤΕΦΑΝΟΙ
ΗΕΡΓΑΣΙΑΤΩΝΒΑΦΕΩΝ

a. *Ἡ σορὸς καὶ τὸ βαθρικὸν καὶ τὸ ὑποκείμενον θέ[μ]α [ἐστὶν] Αὐρηλίας Μελιτ[ί]νη[ς] - - - - - - - ἐν [ᾗ] κεκήδευται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς - - - - - - νίου, κηδευ[θ]ήσεται δὲ κα[ὶ] αὐτή· ἑτέρῳ οὐδενὶ ἐ[ξ]έσ[ται] κηδευθῆναι· εἰ δὲ μή, ὁ κηδεύσας εἰσοίσει τῷ ταμείῳ [✱ -]. τούτου ἀντίγραφον ἀπετέθη εἰς τὰ ἀρχεῖα.*

b. *Τοῦτο τὸ ἡρῷον στεφανοῖ ἡ ἐργασία τῶν βαφέων.*

a. vs. 1. *θέμα* ministravit Franckius qui cetera mire tractavit. Cf. n. 3934. Vs. 2. nomen *Μελιτίνη* frequens est in hoc tractu; cf. n. 3350. 3902. *o.* Excidit mox nomen patris feminae, quod probabiliter restitui ex residuis litteris non potest. Vs. 3. init. scriptum fuit ΕΝΗ vel ΕΝΗΚΕ cet. mox deest nomen mariti cum patris mariti nomine, cuius superest terminatio *-νίου*. Vs. 5. Franckius vult *εἰσοισέτω τῷ ταμείῳ*, quod scripsisse quadratarium vel in animo habuisse multo dissimilius veri est quam bis exarasse ΤΩ. Tit. *b.* de sodalitiis opificum conf. ad n. 3480. et de purpurariis ad n. 3496 sq. Aquae Hierapolitanae tingendo inprimis aptae esse dicuntur (vide Strab. XIII. p. 630.).

3925.

Hierapoli, in urna; ex Sherardo p. 83. cod. Askew. I, 87. misit Müllerus. Habeo etiam ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΟΒΩΜΟΣΚΑΙ
ΛΙΕΠΙΚΕΙΜΕΝΑΙ
ΣΟΡΟΙ....ΚΑΙ
ΟΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΣ
ΠΕΡΙΒΟΛΟΣΤΩ
ΒΩΜΩΒ.ΜΕΜΜΙΟΥ

De Lab. aliter distinguit versus. Vs. 2. init. Sher. ΗΕΠΙΚ cet. De Lab. ΛΙΠΙΚ cet. quae composui. Vs. 6. ΩΜ omittit De Lab. notata lacuna.

Ὁ βωμὸς καὶ [α]ἱ ἐπικείμεναι σοροὶ - - - καὶ ὁ προσκείμενος περίβολος τῷ βωμῷ Β. Μεμμίου.

Β. fortasse designat *Βιβίου* vel simile nomen. Cf. Vol. I. n. 1074.

3926.

Refero huc inscriptionem incerti loci editam ex Holstenii schedis ap. Reines. Synt. Inscr. Cl. XVII. CLV. p. 858. cum nota, et ab Holstenio in nott. et castigg. ad Steph. Byz. p. 143. unde citat Cellar. Geogr. T. II. p. 133. Eckhel. D. N. T. III. p. 155.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ
ΙΕΡΑΠΟΛΕΙΤΗΣ
ΠΡΟΣ Μ..ΑΝΔΡΟΝ
ΠΟΤΑΜΟΝ

Vs. 3. Reines. ΜΕΝΑΝΔΡΟΝ, Holst. Μ . . ΑΝΔΡΟΝ, quod restituerunt viri docti.

Μένανδρος Ἱεραπολείτης πρὸς Μ[αί]ανδρον ποταμόν.

3927.

Hierapoli; ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΗΣΟΡΟΣΓΜΙΝΔΙΟΥΚ..ΟΗΝΙΑ
-ΑΥΤΟΥΕΝΗΣΟΡΩΚΕΚΗΔΕΥΤΑΙΟΠΡΟΔΗΛΟ.Ν...
ΙΛΙΟΣ-ΟΥΚΕΕΕΣΤΑΙΔΕΟΥΔΕΝΙΕΤΕΡΩΚΗ
ΔΕΥΘΗΝΑΙΗΙΟΥΝΙΑΠΟΘΚΑ. ΗΜΗΓΡΙΤΟΥ
ΓΑΙΟΥΚΑΙΚΛΑΔΡΑΣΤΩΤΩΑΝΔΡΙΑΥΤΗΣΕΙΔΕΤΙ
ΕΡΟΣΚΥΒΑΛΙΒΙΗΓΙΩΑΗΣΑΙΗΕΓΕΡΟΝΚΗΔΘΣΑΙΠΙΟ.

Ἡ σορὸς Γ. Μινδίου κ[αὶ Ἰ]ο[υ]νία[ς Ποθίνας? τῆς μητρὸς] αὐτοῦ· ἐν ᾗ σορῷ κεκήδευται ὁ προδηλο[ύμενος Γ. Μίνδ]ιος· οὐκ ἐ[ξ]έσται δὲ οὐδενὶ ἑτέρῳ κηδευθῆναι ἢ Ἰουνίᾳ Ποθ[ίν]ᾳ [τ]ῇ μη[τ]ρὶ τοῦ Γαΐου καὶ Κλ. Ἀδράστῳ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς. εἰ δέ τι[ς τολμήσῃ ἀπ]οσκυβαλί[σα]ι? ἢ [π]ω[λ]ῆσαι ἢ ἕ[τ]ερον κηδ[εῦ]σαι, [ἀ]πο[τείσει τῷ ἱερωτάτῳ ταμίῳ ✱ --

3928.

Hierapoli, in boreali urbis parte; ex Sherardo p. 83. cod. Askew. I. 85. misit Müllerus.

ΟΒΩΜΟΣΚΑΙΗΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗΣΟΡΟΣΔΟΚΙΜΗΚΑΙΟΠΕΡΙΤΟΝ
ΠΕΡΙΒΟΛΟΣΚΑΙΤΑΕΝΑΥΤΩΚΕΙΜΕΝΑΙΛΥΤΥΛΑΙΟΥΟΥΛΛΕΝΤΟΣ

Ὁ βωμὸς καὶ ἡ ἐπικειμένη σορὸς Δοκιμη[νὴ] καὶ ὁ περὶ τὸν [βωμὸν] περίβολος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κείμενα [Α]ὐ[ρη]λίου Οὐ[ά]λεντος.

De *σορῷ Δοκιμηνῇ* conf. n. 3915. 3919. 3922. Nomen *Οὐάλεντος* dedit iam Chishullus.

3929.

Hierapoli; ed. Thom. Smith. Notit. VII eccles. As. p. 38. 1. Extat in cod. Askew. Append. II. ex cod. Chish. I, 85. unde habeo a Müllero, et in Marm. Oxon. p. CLXXIII. Ex Thom. Smithio Murat. T. III. p. MDCXXIV. 6. cum Lat. interpr. Habeo etiam ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΟΒΩΜΟΣΚΑΙΑΙΣΟΡΟΙΠ
ΑΙΛΠΑΙΤΟΥΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ

Vs. 1. Smith. ΣΩΡΟΙ, qui omittit litteram Π.
Ὁ βωμὸς καὶ αἱ σοροὶ Π. Αἰλ(ίου) Παίτου Αὐρηλιανοῦ.

3930.

Hierapoli, in boreali urbis parte; ex Sherardo p. 82. cod. Askew. I, 17. misit Müllerus.

ΗΣΟΡΟΣΚΑΙΟΤΟΠΟΣΟΥΠΟΑΥΤΗΝΠΑΠΙΟΥΕΡΜΟ
ΓΕΝΟΥΣΤΟΥΘΕΟΔΩΡΟΥΕΝΗΚΕΚΗΔΕΥΤΑΙΟΝΠΑΠΙΑΣΚΗΔΕΥΘΗΣΕΤΑΙΔΕΚΑΤΟΥΟΣ
ΑΥΤΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἡ σορὸς καὶ ὁ τόπος ὁ ὑπὸ αὐτὴν Παπίου Ἑρμογένους τοῦ Θεοδώρου, ἐν ᾗ κεκήδευται ὁ Παπίας, κηδευθήσεται δὲ κα[ὶ] ὁ υἱὸς αὐτοῦ Διονύσιος.

3931.

Hierapoli; ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius.

ΗΣΟΡΟΣΚΑΙΟΥΠΟΑΥΤΗΝ.Ο..ΟΣΕΦΩΕΠΙΤΑΙ
ΜΑΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΡΟΥΙΠΟΥΔΙΟΦΑΝΤΟΥΕΤΝΚΗΔΕΥΘΗΣΕΤΑ.Ι
...ΤΟΣΚΑΙΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑΑΥΤΟΥΚΑΙΟΝΑΥΤΟΣ
....
.....ΗΣΙΤΑΙΓΙΓΕΡ.Ο.ΤΕΡΟΔΑΙΟΥΛΕΝΙΕΞΕΤΑΚΗΔΕΥΣΑΙ
..........ΤΑΥΤΑ...ΣΗ.ΔΥΣΕΑΙΤΟΤΙΣΤΟΕΤΡΤΑΤΩ
..........ΑΥΤΗΣΤΗΣΕΠΙΓΟΑΦΗΣΤΟΑΝΤΙΓΡΑΙΟΝ
..............ΑΠΟΚΙΤΑΙΕΙΕΕΤΑΑΡΧΙΑ

Ἡ σορὸς καὶ ὁ ὑπὸ αὐτὴν [τ]ό[π]ος, ἐφ᾽ ᾧ ἐπί[κει]ται, Μά[ρ]κου Αὐρηλίου Ῥού[φ]ου Διοφάντου· ἐν ᾗ κηδευθήσεται [αὐ]τὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ ὃν αὐτὸς [βουληθ]ήσ[ε]ται [ἔτ]ι περ[ιών· ἑ]τέρ[ῳ] δαὶ (i. e. *δὲ*) *οὐ[δ]ενὶ ἐξέ[σ]τα[ι] κηδεῦσαι· [ἂν δέ τις παρὰ] ταῦτα [τολμή]σῃ [κη]δ[ε]ῦσε, ἀ[π]οτίσ[ι] τ[ῷ εἱε]ρ[ω]τάτῳ [ταμείῳ* ✱ *φ̄. τ]αύτης τῆς ἐπιγ[ρ]αφῆς τὸ ἀντίγρα[φ]ον ἀπόκιται εἰς τὰ ἀρχῖα.*

Inter vss. 3. et 5. nihil intercidisse videtur. De barbara orthographia cf. titulos superiores.

3932.

Hierapoli, pone aquarum descensum ad orientem in muro longo; sub inscriptione figura est equitis serpentem conculcantis. Ex cod. Askew. III, 28. misit Müllerus.

ΓΑΙΟΣΣΗΙΟΣΑΤΤΙΚΟΣ
ΟΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ...ΟΣ
.ΑΣΛΕΓΙΩΝΟΣΕΚΤΗΣ
ΟΠΤΙΩΝ
ΜΕΙΛΗΣΙ
ΟΣ

Γάϊος Σήϊος Ἀττικὸς ὁ καλούμενος ...οσ-.ας, λεγιῶνος ἕκτης ὀπτίων, Μειλήσιος.

3933.

Hierapoli; ex cod. Askew. Append. II. cod. Chishulli misit Müllerus.

..CHЄKΔЄΞIωN...KAIPOΠЄI
TONTOΠOCΔIAΦEPIMAYP.

Ἡ σορὸ]ς ἡ ἐκ δεξιῶν [καὶ ὁ βωμὸς] καὶ ὁ πε[ρὶ αὐ]τὸν τόπος διαφέρι (i. e. *διαφέρει*) M. *Αὐρ(ηλίῳ)* - - -

Numerus singularis *διαφέρει* non offendit; immo praestat ex regulis linguae Graecae.

3934.

Hierapoli, in boreali urbis parte inter urnas; ex Sherardo p. 80. cod. Askew. I, 17. misit Müllerus. Extat ap. Spanhem. n. 109.

ΗΣΟΡΟΣΚΑΙΟΒΩΜΟΣ
ΣΥΝΤΩΘΕΜΑΤΙ
ΔΙΑΦΕΡΟΥΝΟ..ΕΥ

Ἡ σορὸς καὶ ὁ βωμὸς σὺν τῷ θέματι διαφέρου[σι]ν - - - - - -

3935.

Laodiceae ad Lycum, hodie Eski-Hissar, „in fornice marmoreo circi seu amphitheatri" ut Chandler, vel „super maioris theatri portam fornicatam", ut Chishullus, vel „ad stadii caveam ferarum", ut Thom. Smith. et Ricaut.; ed. Spon. Itin. T. III. P. I. p. 143. cum translatione Gallica; Thom. Smith. Notit. VII eccles. As. p. 41. Chandler. Inscr. I. p. 30. cum Lat. interpret. Ex Thom. Smithio ed. Murator. T. II. p. CDXLVI. 3. Litteris minusculis dederunt Ricaut. Hist. eccles. Gr. p. 57. et exemplum Sponianum exprimens Meletius Geogr. vet. et nov. p. 460. Extat praeterea in cod. Askew. Append. II. ex cod. Chish. I, 83. unde misit Müllerus, et in cod. Spanhem. n. 102. Denuo vidit et ed. Richter Itin. p. 592. et tractavit Franckius Richtersche Inschriften p. 409 sqq. Praeterea citant Eckhel. D. N. T. VI. p. 435. Letronnius in Rech. de l'Ég. p. 418. et H. Francke Hist. Traiani p. 27. Nuperrime rursus transcripsit et ed. Hamilton. Research. in Asia minor n. 207.

[*Textum vide pag. seq.*]

Initio lacunam notant Chandl. Richt. in qua lacuna litteram Λ habet Chandl. solus; deinde Ask. Spanh. ΤΟΙ, Ric. *τω*, Chandl. Richt. Ham. ΤΩΙ, Smith. ΠΤΩΙ, Spon. ΤΙΤΩΙ. Mox Richt. ΥΠΑΤΩΖΑΥΤΟΚΡΑΤ (Ham. ΥΠΑΤΩΤΟΖ̄ΑΥΤ.....) et nihil amplius in hoc versu; Ask. Spanh. ΥΠΑΤΩΤΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, Chandl. ΥΠΑΤΩΙΖΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, Smith. ΥΠΑΤΩΤΟΖΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΟΥΕΣΠΑΣΙΑ, Spon. ΥΠΑΤΩΤΟΖΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΘΕΟΥΟΥΕΣΠΑΣΙΑ. Vs. 2. init. Chandl. Ham. Υ ΥΙΩΙ, Richt. ...Υ..ΥΙΩΙ, Ask. Spanh. ΥΥΙΟΙ, Ric. - - - *υιω*, Spon. Smith. ΝΟΥΥΙΩΙ. Deinde Ask. ΤΩΔΗΜΟΙ, Spanh. ΤΩΔΗΜΩ, Smith. Chandl. ΤΩΔΗΜΩΙ, Spon. Richt. ΤΩΙΔΗΜΩΙ, mox Spon. ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ pro ΝΕΙΚ etc. In fine Ask. Spanh. ΝΕΩ, Ric. - - - *νεω*, Chandl. ΝΕΩΤΕΡΟΣ; cuius vocis nullum ap. Spon. Smith. Richt. Ham. (qui etiam ΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ omittit) vestigium est; pro eo Spon. Smith. habent ΤΟΥΤΟΝ, de coniectura haud dubie. Vs. 3. init. Spon. ΤΟΝΛΙΘΟΝ, Richt. Ham. ..ΤΟΛΙΘΟΝ, Chandl. ΤΟ..ΛΟΝ...ΤΟΛΙΘΟΝ, Smith. nihil nisi ΛΙΘΟΝ, Ric. *λιθον*, nulla lacuna notata. Spanh. ΘΕΑΤΡΟΝ..ΟΛΙΘΟΝ, Ask. ΘΕΑΤΡΟΝΛΕΥΚΟΛΙΘΟΝ. Ibid. in fin. Ask. Spanh. ΝΕΙΚΟΣ.., Chandl. ΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΟ, Smith. ΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ; sed Ric. *Νεικοστρα*|| quo versus clauditur. Richt. voce ΤΕΛΕΙΩΣΑΝΤΟΣ (Ham. ΤΕΛ....ΟΥ) terminat versum, neque habet quidquam praeterea. Vs. 4. init. Ham. .....ΡΟΝΟΜΟΥ, Richt. ΤΟ...ΙΡΟΝΟΜΟΥ, Chandl. ΤΟ...ΗΡΟΝΟΜΟΥ, Ric. *του - - νομου*, Ask. Spanh. ΝΟΥΤΟΥΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥ, Spon. ΤΟΥ (quae ultima syllaba est nominis *Νεικοστράτου*) ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥ, Melet. *του τοῦ κληρονόμου*, Smith. solum ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥ. Deinde Spon. Smith. ΚΑΘΙΕΡΩΣΑΝΤΟΣΔΕΤΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥ, Ric. *καθιερωσαντος Τραιανου Ανθυπατου*, Chandl. ΚΑΘΙΕΡΩΣΑΝΤΟΣ ΜΑΡ.ΟΥ.ΥΛΠΙΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥ, Ask. Spanh. ΚΑΘΙΕ.ΩΣΑΝΤΟΣΜΑΡΚΟΥΟΥΛΠΙΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥ, item Richt. nisi quod plene dedit ΚΑΘΙΕΡΩΣΑΝΤΟΣ, Ham. ΚΑΘΙΕΡΩΣΑΝΤΟΣ....ΠΙΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥ et nihil praeterea. Foliolum in fine addidi ex Askew.

Αὐτοκράτορι] Τίτῳ Καίσαρι Σεβαστῷ Οὐεσπασιανῷ, ὑπάτῳ τὸ ζ̄, Αὐτοκράτορος θεοῦ Οὐεσπασιανοῦ υἱῷ, καὶ τῷ δήμῳ Νεικόστρατος Λυκίου τοῦ Νεικοστράτου νεώτερος [τὸ ἀμφι]θέατρον λευκόλιθον ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν, τὰ προσλείψαντα τοῦ ἔργου τελειώσαντος Νεικοστράτου τοῦ κληρονόμου αὐτοῦ· καθιερώσαντος Μάρκου Οὐλπίου Τραϊανοῦ τοῦ ἀνθυπάτου.

Titulus pertinet ad a. u. c. 832. p. Chr. 79. estque eo nomine insignis, quod, qui *καθιερῶσαι* opus dicitur M. Ulpius Traianus Proconsul Asiae, pater est Traiani Imperatoris (cf. Vol. II. ad n. 3146. et

. . . Λ . . ΤΙΤΩΙΚΑΙΣΑΡΙΣΕΒΑΣΤΩΙΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΩΙΥΠΑΤΩΙΤΟΖΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΘΕΟΥΟΥΕΣΠΑΣΙΑ
. ΝΟΥΥΙΩΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣΛΥΚΙΟΥΤΟΥΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥΝΕΩΤΕΡΟΣ - -
ΘΕΑΤΡΟΝΛΕΥΚΟΛΙΘΟΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΕΘΗΚΕΝΤΑΠΡΟΣΛΕΙΨΑΝΤΑΤΟΥΕΡΓΟΥΤΕΛΕΙΩΣΑΝΤΟΣΝΕΙΚΟΣΤΡΑ
ΤΟΥΤΟΥΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥΑΥΤΟΥΚΑΘΙΕΡΩΣΑΝΤΟΣΜΑΡΚΟΥΟΥΛΠΙΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥ

Eckhel. D. N. T.VI. p. 435.). De Nicostrato vide n. 3936. unde sumpsi vs. 3. τὸ ἀμφιθέατρον, pro quo quae olim coniecerunt viri docti, non attinet referre.

3936.

Laodiceae ad Lycum, hodie Eski-Hissar; ed. Chandl. Inscr. P. I. p. 31. cum Lat. interpret.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΕΤΕΙΜΗΣΑΝΤΑΤΙΑΝ
ΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥΤΟΥ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣΝΕΑΝ
ΗΡΩΙΔΑΔΙΑΤΕΤ . .
. ΟΥΠΑΤΡΟΣΑΥΤΗΣ
ΑΡΧΑΣΤΕΚΑΙΛΕΙ
ΟΥΡΓΙΑΣΚΑΙΕΡΓ
ΣΤΑΣΙΑΣΚΑΙΔΙΑ
ΝΠΡΟΘΕΙΟΝΑΥΤΗΣ
ΚΟΣΤΡΑΤΟΝΟΣΜΕ
ΩΝΑΛΛΩΝΩΝΠΑ
ΧΕΝΙΕΡΑΤΕΥΣΕΝ
ΤΗΣΠΟΛΕΩΣΚΑΙ
ΘΗΚΕΝΤΟΤΕΣΤΑ
ΑΝΦΙΘΕΑΤΡΟΝ
ΘΟΝΚΑΙΤΑΣ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησαν Τατίαν Νεικοστράτου τοῦ Περικλέους, νέαν ἡρωΐδα, διά τε τ[ὰς τ]οῦ πατρὸς αὐτῆς ἀρχάς τε καὶ λει[τ]ουργίας καὶ ἐργ[επι]στασίας καὶ διὰ [τὸ]ν πρόθειον αὐτῆς [Νει]κόστρατον, ὃς [μ]ε[τὰ τ]ῶν ἄλλων ὧν πα[ρέσ]χεν, ἱεράτευσέν [τε] τῆς πόλεως καὶ [ἀνέ]θηκεν τό τε στά[διον καὶ τὸ] ἀνφιθέατρον [λευκόλι]θον καὶ τὰς - - -

Nicostratus Lycii f. qui Imperatori Vespasiano dedicavit amphitheatrum (n. 3935.), πρόθειος dicitur Tatiae, quae hoc titulo honoratur. Stemma igitur Tatiae hoc est:

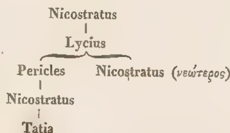

Vss. 8. 9. ἐργεπιστασίας dederunt Letronnius Rech. sur l'Égypte p. 375. et Buttmannus in schedis. Vss. 11. 12. Chandl. supplevit ὃς νέον πλὴν τῶν ἄλλων, Boeckhius quod dedi. De verbo παρέχειν conf. n. 4019. Comperimus ex hoc titulo Nicostratum iuniorem non solum amphitheatrum (n. 3935.) sed etiam stadium exstruxisse.

3937.

Laodiceae ad Lycum, hodie Eski-Hissar; ed. Chandl. Inscr. P. I. p. 30. cum Lat. interpret.

ΑΣΗΔΑΓΙΟΝ ΘΕ.ΦΙΛΟΝ...
ΚΑΙΔΙΑΙΩΝΟΣΝΟΜΟΦΥΛΑΚΑΕΠΙΤΑΙΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΙΣ

Ἡ πόλις ἐτείμησεν Α.] Σηδά[τ]ιον Θε[ό]φιλον - - - - καὶ δι' αἰῶνος νομοφύλακα, ἐπὶ ταῖς εἰς τὴν πατρίδα εὐεργεσίαις.

Νομοφύλακες in plurimis civitatibus constituti plerumque annui fuerunt magistratus. Noti sunt νομοφύλακες Spartanorum et Chalcedoniorum. Homo nostro titulo laudatus δι' αἰῶνος (perpetuus) νομοφύλαξ audit.

3938.

Laodiceae ad Lycum, hodie Eski-Hissar, „non procul ab aquaeductu post traiectum fluviolum, qua ad urbem ascenditur, in lapide muro apposito"; extat in Append. II. cod. Askew. ex cod. Chishulli I, 83. unde misit Müllerus.

IC . . . .
ΕΝΠΟΡΙΟΥΝ
ΤΩΝΓΝΑΦΕ
ΑΠΛΟΥΡΓΟΝ
ΤΗΣΑΝΑ . .
ΟΚΟΡΟΥ . . .
ΤΗ . ΑΣΙΑΣ
ΛΑΟΔΗΚΑΙΩΝ

Τὸν δεῖνα] - - - - - - - Ἐνπορίου? [ἡ ἐργασία] τῶν γναφέ[ων καὶ βαφέων τῶν] ἁλουργ[ῶ]ν· [ἐπιμεληθέντος] τῆς ἀνα[στάσεως τοῦ δεῖνος - - τῆς νεω]κόρου - - [καὶ λαμπροτάτης] τῆ[ς] Ἀσίας [πόλεως] Λαοδ[ι]κ[έ]ων [τῶν ἐπὶ Λύκῳ - -

Videtur statua cuipiam posita esse a fullonibus et purpurariis. De purpurariis cf. n. 3924. Neocoratus Laodicenorum prima mentio in nummis Caracallae (vide Eckhel. D. N. T. III. p. 165.). Hinc de aetate tituli existimari potest.

3939.

Laodiceae ad Lycum, hodie Eski-Hissar, in loco eminentiori; extat in cod. Askew. Append. II. ex cod. Chishulli I, 83. Misit Müllerus.

. . . ΜΑΚΡΙΑΝΟΝ
. . ΝΚΡΑΤΙΣΤΗ
. . . . ΤΡΟΠΟΝ
. . ΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΠΑΙΛΙΟΣΑΜΙ:

- - - Μακριανὸν [τὸ]ν κράτιστ[ον ἐπί]τροπον τοῦ Σεβαστοῦ Π. Αἴλιος Ἀμ[μιανός?

3940.

Laodiceae ad Lycum, hodie Eski-Hissar, in ruderibus gymnasii ut videtur; ed. Chandler. in Syllabo p. xi.

ΙΟΥΛΙΑΔΟΜΝΗΣΕ[ΒΑΣΤΗ]

Ἰουλίᾳ Δόμνῃ Σε[βαστῇ - - -

Est ex titulo uxori Imp. Sept. Severi posito.

3941.

Laodiceae ad Lycum, hodie Eski-Hissar, „non procul a maiori theatro inter magnorum aedificiorum rudera"; extat in cod. Askew. Append. II. ex cod. Chish. I, 83. Misit Müllerus.

. . . ΔΟΣΚΑΙΤΩΝΝΕΩΚΟΡΩΝ
. . ΝΤΕΣΥΝΠΕΡΤΗΣΣΥΡΕΘΕΙΣΗ

- - - δος καὶ τῶν νεωκόρων - - - - - - - - - - ντες ὑπὲρ τῆς [ε]ὑρεθείσης - - -

De neocoratu Laodicenorum cf. ad n. 3938.

3942.

Laodiceae ad Lycum, hodie Eski-Hissar; ed. Spon. Itin. T. III. P. I. p. 144. indeque Patinus Comment. in Monumm. ant. p. 229. versibus aliter distinctis. Litteris minusculis repetiit Meletius Geogr. vet. et nov. p. 460.

ΜΝΗΜΑΜΟΝΟΜΑΧΙΔΩΝΔΟΘΕΝΤΩΝ
ΥΠΟΑΡΧΙΕΡΕΩΣΚΑΙΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ
ΔΙΟΚΛΕΟΥΣΤΟΥΜΗΤΡΟΦΙΛΟΥ

Μνῆμα μονομάχ[ων τ]ῶν δοθέντων ὑπὸ ἀρχιερέως καὶ στεφανηφόρου Διοκλέους τοῦ Μητροφίλου.

Inaudita forma est μονομαχίδης p. μονομάχος, haud dubie nata ex errore transcribentis. Ceterum dictio μονομάχους διδόναι respondet Latino *gladiatores edere*. Cf. n. 4039.

3943.

Laodiceae ad Lycum, hodie Eski-Hissar, in epistylio columnae; ed. Thom. Smith. Notit. VII eccles. As. p. 42.

ΔΟΚΤΙΚΙΟΥΜΟΡΦΗΣΝΕΧΩΤΥΠΟΝΕΙΚΟΝΑΔΑΥΤΕ
ΘΕΣΠΕΣΙΗΣΑΡΕΤΗΣΦΟΡΕΕΙΣΤΟΜΑΦΩΤΟΣΕΚΑΣΤΟΥ
ΤΙΣΤΟΔΕΚΑΛΟΝΑΓΑΛΜΑΤΙΝΟΣΧΑΡΙΝΗΤΙΝΙΦΩΤΩΝ
ΗΠΟΛΙΣΑΝΤΑΓΑΘΩΝΔΟΚΤΙΚΙΩΜΕΓΑΛΩ

Δοκτικίου μορφῆς [μὲ]ν ἔχω τύπον· εἰκόνα δ' αὐτ[οῦ
θεσπεσίης ἀρετῆς φορέει στόμα φωτὸς ἑκάστου.
Τίς τόδε καλὸν ἄγαλμα; τίνος χάριν; ἢ τίνι φωτῶν;
Ἡ πόλις ἀντ' ἀγαθῶν Δοκτικίῳ μεγάλω[ν.

3944.

Laodiceae ad Lycum, hodie Eski-Hissar, in integriori theatro boream spectante maioribus litteris; extat in cod. Askew. Append. II. ex cod. Chisb. I, 85. unde misit Müllerus.

ΖΗΝΩΝΟΣ

Ζήνωνος.

3945.

In oppido Denizli, prope *Laodiceam ad Lycum*; ed. Pocock. Inscr. antt. II, 6. p. 12.

Λ Λ
ΟΙΟΖΛΗΝΟ
ΝΕΙΚΟΜΑ.ΧΟΣΙΙΑ
Υ ΝΤΥΗΣΙΑΙΧΟΝ
ΩΣΚΑΙΕΖΕΤΛΕΤΗΝΚ
ΣΤΙΤΩΝΙΙΚΑΙΔΕΚΑΠΙ
ΙΔΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΧΩ
ΔΕΜοΣΙΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

Est titulus honorarius pessime habitus.

Fortasse: *Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δ]ῆ[μ]ο[ς] Νεικόμαχο[ν - - - - ο]υ, [τὸ]ν [γ]υ[μνα]σία[ρ]χον [τῆς πόλε]ως καὶ ἐ[ξ]ετ[ασ]τὴν κ[αὶ] σ[ε]ιτών[ην] καὶ δεκάπ[ρωτον καὶ] ἐπιμελητὴν χώ[ρας καὶ τῶν] δ[η]μοσίων τῆς πόλεως.*

Vs. 4. videtur scriptum fuisse ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ vel ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ, ut Pocockius plane omiserit A. Hanc vocem et vs. 5. *ἐξεταστὴν* restituit Böckhius. Ligaturas adhibitos esse in hoc titulo patet etiam ex vs. 6. ubi ΣΤΙΤΩΝΙΙ fuit ΣΕΙΤΩΝ-Ν.

3946.

In loco Derekoi, qui locus videtur in vicinia *Hierapolis* et *Laodiceae ad Lycum* esse. Ex Sherardianis p. 81. (cod. Askew. IV, 101.) misit Müllerus. Marmor citatur a Corsino Nott. Gr. p. 88.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΑΥΡ.ΧΡΥΣΕΠΩΣ-Β-ΑΓΟΡΑ
ΝΟΜΟΣΤΟΥΣΠΕΝΤΕ
ΕΡΩΤΑΣΤΗΓΛΥΚΥΤΑ
ΤΗΠΑΤΡΙΔΙ

Ἀγαθῇ τύχῃ. Αὐρ. Χρύσε[ρ]ως β̄ ἀγορανόμος τοὺς πέντε Ἔρωτας τῇ γλυκυτάτῃ πατρίδι.

Corsin. vs. 2. ΧΡΥΣΠΩΣ, omissis -Β-ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΣ. In fine legerat ΠΡΙΔΙ, unde decurtatum vocabulum esse existimavit. Sed si non fuit ΠΑΤΡΙΔΙ, potest scriptum fuisse ΠΑΤΡΙΔΙ vel ΠΑΤΡΙΔΙ. De argumento conf. Vol. II. n. 2925.

3947.

Ibidem. Ex Sherardianis p. 80. (cod. Askew. IV, 101.) misit Müllerus.

ЄΠΑΦΡΟΔЄ
ΙΤΟϹΟΡΗΑ
ΚΑΤΟΝЄΙΡΟΝ
ΚΑΙΤΟΝΑΙΔЄΙ
ΟΝ

Ἐπαφρόδειτος [Ἐ]ρ[μ]ᾶ κατ' ὄνειρον - - - - - - -

Epaphroditus ex somnio monitus dedicavit nescio quid. Cf. Franz. Elem. epigr. Gr. p. 335.

3948.

In vico Gerelicui, qui proxime abesse videtur a *Caruris*; in latere collis australi a theatro descendenti. Ex Sherardianis p. 81. (cod. Askew. I, 16.) misit Müllerus.

..ΧΡΥΣΟΥΣΑΝΤΙΣΤΙΑ
..ΤΡΑΤΗΓΙΑΣΤΗΣΔΙ
.ΝΥΚΤΟΣΑΝΕΘΗΚ..
ΚΑΘΩΣΤΟΓΕΝΟΜΕ
ΝΟΝ.ΑΥ.ΓΩΠΕΡΙΤΗ
ΣΤΑΤΗΓΙΑΣΠΕΡΙΕ
ΧΕΙΨΗΦΙΣΜΑϚΣΤ.
.ΤΗΓΟΥΝΤΩΝΤ...
ΠΕΡΙΓΑΙΩΝ-ΚΑΣ
Σ.ΤΑΤΟΝ

Titulus ab initio mutilus est. Vs. 1. fortasse *χρυσοῦς* vel potius *[ἐπι]χρύσους* ad res dedicatas pertinet. Sequitur deinceps ut videtur, *ἀντὶ [σ]τρατηγίας τῆς δι[ὰ] νυκτὸς ἀνέθηκ[εν], καθὼς τὸ γενόμενον αὐ[τ]ῷ περὶ τῆ[ς] στρατηγίας περιέχει ψήφισμα· στ[ρα]τηγούντων τ[ῶν] περὶ Γάϊ[ο]ν Κα[λλί]σ[τρ]ατον.*

Vss. 1. 2. syllaba ΣΤΡΑ videtur bis exarata esse. De *στρατηγίᾳ τῇ διὰ νυκτὸς* cf. Vol. II. n. 2930.

3949.

Ibidem; fragmenta tria, *a* et *b* in via prope fluvium, ab austro boream versus urbis latera praeterfluentem in rupto epistylio; *c* in alio epistylio; extant in Append. cod. Askew. II. ex cod. Chish. I, 17. *b* est etiam in Sherardianis p. 80. (cod. Spanh. n. 106.) Misit Müllerus.

a. ...ΚΡΑΤΟΡΙ..............ΑΙΣΑΡΙΣΕΒΑΣΤΩ
ΤΟΥΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΡΥΦΩΝΤΟΥ..ΠΥΡΓ....

b. ΑΡΧΙΕΡΕΙΜΕΓΙΣΤΩΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟ.
..ΤΟΥΣΠΥΡΓΟΥΣΚΑΙΤΟΤΡΙΠΥΛΟΝΣΥΝ...

c. ΔΗΜΕΓΙΣ.ΣΟΤΗΡΙΚΑΙΑΥΤΟ...
....ΕΡ......ΔΙΟΣΣΕΒΑΣΤ.....

Fragmenta *a. b.* posteaquam coniunximus, Boeckhius vidit fragmento *c.* correcta prima voce tituli initium constitui; itaque universus titulus hoc fere modo legendus erit:

Δ[ιῒ] μεγίσ[τῳ] σ[ω]τῆρι καὶ Αὐτο‖κράτορι - - - - - - [Κ]αίσαρι Σεβαστῷ, ‖ ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρχικῆς ἐξο[υσίας τὸ - - ὑπάτῳ τὸ

- - Τιβ]έρ[ιος Κλαύ]διος Σεβασ‖τοῦ ἀπελεύθερος Τρύφων τοὺ[ς] πύργ[ους καὶ ‖ τὰ περὶ] τοὺς πύργους καὶ τὸ τρίπυλον σὺν [παντὶ τῷ κόσμῳ - - -

Littera Τ in ΣΕΒΑΣΤΟΥ (fragm. *c.* vs. 2. et fragm. *a.* vs. 2.) bis scripta est, Boeckhio iudice quod in utroque fragmine vestigium litterae dimidiatae apparuerit transcribenti. Tryphonis praenomina si respexeris, Imperatorem, cuius nomina sive casu sive dedita opera interierunt, coniicias esse Neronem.

3950.

Tres quae sequuntur inscriptiones (n. 3950. 3951. 3952.) in Sherardianis Aphrodisiade ponuntur. Attudenses esse primus vidit Boeckhius. Quippe in codice Spanhemii manu egregii viri scripto, qui ex schedis Picenini medici fluxit, usque ad n. 95. procedunt Aphrodisienses; n. 96 - 98. ponuntur *prope angustum castrulum Ipsali-tusar.* Quod nomen male transcriptum videtur a Spanhemio. Scripserat Piceninus haud dubie Ipsali-hisar, quem in locum relicta Aphrodisiade Sherardum constat cum Picenino profectum esse. Iam quum n. 3950. manifesto Attuda referat, apparet non solum recte hos titulos ab Aphrodisiensibus esse seiunctos a Boeckhio, sed etiam Ipsili-Hissar in loco, ubi antiquitus *Attuda*, situm esse, quae urbs ut plurimum Phrygiae tribuitur. Prima igitur harum inscriptionum reperta est in Ipsili-Hissar „prope angustum castrulum ad moscheae vestibulum"; ex Sherardianis p. 9. (cod. Askew. I, 81.) misit Müllerus. Extat in cod. Spanhem. n. 98. Ed. Franzius in dissert. Fünf Inschriften u. fünf Städte, p. 14.

ΜνΑΥΡ . . . ΑΥΔΙΟΝΕΠΙ
ΤΡΟΠΟΝΣΕΒΑΣΤΩΝ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
. . ΤΤΟΥΔΕΕΝΤΟΝ
. . ΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Vs. 5. init. Ν omittit Spanh.

Μ(άρκον) Αὐρ. [Κλ]αύδιον, ἐπίτροπον Σεβαστῶν, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος [Ἀ]ττουδέ[ω]ν τὸν [ἑαυτῶ]ν εὐεργέτην.

Marcus Aurelius Claudius quidam habetur etiam in titulo Aphrodisiensi Vol. II. n. 2840.

3951.

Attudis, hodie Ipsili-Hissar (cf. lemma ad n. 3950.), „prope angustum castrulum apud fonticulum"; ex Sherardianis p. 81. (cod. Ask. I, 16.) misit Müllerus. Extat in cod. Spanhem. n. 96.

ΗΠΑΤΡΙΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΝΜΑΚΑΡΙΟΥ
ΕΝΔΟΞΩΣΑΓΩΝΙΣΑ
ΜΕΝΟΝΚΑΙΝΙΚΗΣΑΝ
. . . . ΠΛΛΗΝ

Ἡ πατρὶς Μακάριον Μακαρίου ἐνδόξως ἀγωνισάμενον καὶ νικήσαν[τα ἀνδρῶν?] π[άλ]ην - - -

3952.

Attudis, hodie Ipsili-Hissar (cf. lemma ad n. 3950.), „prope angustum castrulum in marmore oblongo ipsius moscheae muro adiecto"; ex Sherardianis p. 9. misit Müllerus cum varietate Chishulli. Extat in cod. Spanhem. n. 97.

ΝΕΙΚΙΑΝΤΑΙΑΔΑ
ΤΩΝΕΥΕΡΓΕΤΟΝΟΤΩΝ
ΥΙΟΝΠΑΙΣΑΝΙΟΥ
ΒΤΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΝΔΡΟΣΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
ΚΑΙΠΑΣΑΣΑΡΧΑΣΚ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣΛΑΜΠΡΩΣ
ΚΑΙΕΠΙΦΑΝΩΣΕΚΤΕΤΗ
ΛΕΚΟΤΟΣΝΕΙΚΗΣΑ . . . .
ΤΑΤΟΝΠΡΩΤΩΣΕΠΙ
ΤΕΛΕΣΘΕΝΤΑΤΩΝ
ΠΟΗΘΙΩΝΑΓΩΝΑΝΕ
. . . . Α . ΑΚ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΙΑΠΑΙΔΩ
ΠΑΛΗΝΑΝΑΘΕΝΤΟΣ
ΤΟΥΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΑΝ
ΔΡΕΙΟΥΤΟΥΠΕΡΕΙΤΟΥ
ΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑΝν
ΤΗΣΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
ΓΕΝΟΜΕΝΗΣΔΙΕΠΙΜΕ
ΛΗΤΩΝΠΑΥΣΑΝΙΟΥΤΟΥ
ΠΑΥΣΑΝΙΟΥΓΚΠΑΥ
ΣΑΝΙΟΥΤΟΥΕΠΙΓΩΝΟΥ
ΤΩΝΥΠΟΤΗΣΠΟΛΕΩΣ
ΠΡΟΤΡΑΠΕΝΤΩΝ ❦

Vs. 4. init. Β omittit Sher. Vs. 12. init. Sher. ΠΟΗΘΙΩΝ, Spanh. ΠΟΙΗΘΙΩΝ. Vs. 20. ΔΙ et vs. 25. foliolum non habet Spanhemius.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησαν] Νεικίαν, [ἄνδρα ἀπὸ προγόν]ων? εὐεργέτ[η]ν [αὐ]τῶν, υἱὸν Πα[υ]σανίου β̄ τοῦ Διονυσίου, ἀνδρὸς βουλευτοῦ καὶ πάσας ἀρχὰς κ(αὶ) λειτουργίας λαμπρῶς καὶ ἐπιφανῶς ἐκτετ[ε]λεκότος, νεικήσα[ν]τα τὸν πρώτως ἐπιτελεσθέντα τῶν Π[υ]θίων ἀγῶνα [ἀγ]ε[νείων πάλην] - - κ(αὶ) Ἀδριάν[ε]ια παίδω[ν] πάλην· ἀναθέντος τοῦ ἀγωνοθέτου Ἀνδρείου τοῦ Περείτου τὸν ἀνδριάνταν· τῆς ἀναστάσεως γενομένης δι' ἐπιμελητῶν Παυσανίου τοῦ Παυσανίου γ̄ κ(αὶ) Παυσανίου τοῦ Ἐπιγ[ό]νου τῶν ὑπὸ τῆς πόλεως προτραπέντων.

Chishullus emendavit vs. 2. τὸν εὐεργέτην, vss. 8. 9. ἐκτετελεκότος, νεικήσαντα, vss. 12. 13. νενικηκότα Ἄκτια. Vs. 12. Pythia hic videntur celebrari ut Trallibus (Vol. II. n. 2932. 35.). Vss. 12. 13. ἀγενείων πάλην dedit Boeckhius. Nomen Περείτας etiam in titulis Aphrodisiensibus occurrit Vol. II. n. 2771. 2770. 2834. ex quo, priusquam de vera origine horum titulorum constaret (vide lemma ad n. 3950.), proclivis erat ad dubitandum via.

3953.

Attudis, hodie Ipsili-Hissar, in colle ad dextram, in coronide terrae infixa; ed. Thom. Smith. Notit. VII eccles. As. p. 42. qui ad Laodiceam ἐπὶ Λύκῳ refert, „in fragmento candido marmoris". Extat etiam in Append. II. cod. Askew. ex cod. Chish. I, 16. unde transcripsit Müllerus.

ΑΛΚΕΡΔΩΤΟΣΠΟΜΠΩ . . . ΝΟ

Ask. omittit ΑΛ et addit in fine post ΠΟΜΠΩ lacunam cum ΝΟ, quae rursus Smithius non habet. Fragmentum est ex titulo maiore:

Σα]κέρδωτος Πομπω[νια]νο[ῦ.

Nomen Σακέρδως habes n. 4058.

3953. *b.*

In oppido Makuf, ubi olim *Trapezopolis* putatur sita fuisse, in ruinis moenium urbis; misit Schönbornius.

a.

ΗΒ . . \ΗΚΑΙ∘ΔΗΜΟΣ
ΓΛΑΥΚΩΝΑΣΩΣΟ . ΝΟΥΣΚΤΙ
ΣΤΗΝΚ·ΙΕΥΕΙ . . ΤΗΝΤΗ .
Π . . . ΕΩΣ
ΝΑΤ - - - - - ΟΥΓΛΥΚΩΝΟΣ - - -
ΔΙΑΘΗΚΗΝ

b.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟ | ΔΗΜΟΣ
ΜΕΛΙΤΙΟΝΧΑΡΙ . . | ΔΟΥΓΥΝΑΙΚΑ
ΓΛΑΥΚΩΝΟΣΣΩ | ΕΝΟΥΣ
ΚΑΤΑΤΗΝΤΟ | ʃΓΛΥΚΩΝΟΣ
ΔΙΑΘΗΚΗΝ

Tit. *b.* in iuncturam lapidum cadit ita, ut dimidia fere pars in lapide alio exarata sit.

a.

Ἡ β[ουλ]ὴ καὶ ὁ δῆμος
Γλαύκωνα Σωσ[θέ]νους κτί-
στην κ[αὶ] εὐε[ργέ]την τῆ[ς
π[όλ]εως
κ]ατ[ὰ τὴν τ]οῦ Γλύκωνος
διαθήκην.

b.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
Μελίτιον Χαρ[μί]δου, γυναῖκα
Γλαύκωνος Σω[σθ]ένους
κατὰ τὴν το[ῦ] Γλύκωνος
διαθήκην.

Glyco videtur idem esse, cuius mentio fit n. 3953. *c.* Huius ex testamento cur hae statuae positae sint, non liquet.

3953. *c.*

In oppido Makuf (*Trapezopoli*) ad fontem; misit Schönbornius.

. . . . . . ΙΟΛ∟ . . . . ΚΑΙΗ\ΕΡΟΥΣ
ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ ΤΑΙΨΝΟΥΓΑΤΕΡΑΧ
ΓΛΥΚΩΝΟΣΤΟΥΓΛΥΚΩΝΟΣΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ
ΛΙΣΚΑΙΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ× ΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΟΣΔΕ✻
ΚΑΙΤΟΥΗΡΑΚΛΕΟΥΣΚΑΙΠΡΟΓΡΑΦΕΝΤΟΣΤΗΣΒΟΥ
ΛΗΣ ΑΓΝΗΝΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΣΑΝΚΑΙΔΙΑ
ΠΕΡΙΤΩΝΒΙΟΝΣΩΦΡΟΣΥΝΗΝΑΞΙΩΘΙΣΑΝΤΟ

In fine tres fere versus deesse dicuntur.

Ἡ βουλὴ κα]ὶ ὁ [δῆμος] καὶ [ἡ γ]ερουσία ἐτείμησαν Τα[τία]ν? [θ]υγατέρα Γλύκωνος τοῦ Γλύκωνος στεφανηφόρου [δ]ὶς καὶ γυμνασιάρχου, ἱερατεύσαντος δὲ καὶ τοῦ Ἡρακλέους καὶ προγραφέντος τῆς βουλῆς, ἁγνήν, γυμνασιαρχήσασαν καὶ διὰ [τὴν] περὶ τ[ὸ]ν βίον σωφροσύνην ἀξιωθ[ε]ῖσαν τ - - - - - - - - - -

Sequebatur τῶν μεγίστων τιμῶν vel simile quiddam. Glyco videtur idem esse, cuius mentio fit n. 3953. *b.* Fuit is etiam ἱερεὺς Ἡρακλέους et princeps Senatus. De feminis magistratu fungentibus in civitatibus Asiae nota sunt omnia. Cf. Elem. epigr. Gr. p. 323.

3953. *d.*

In oppido Makuf (*Trapezopoli*), in muro horti; misit Schönbornius.

ΙΕ ΙΑΝΑ
\ΔΟΥΓΙΥΗΑ
ΗΙΟΥΤΟΥΣΕΒ
ΠΡΥΤΑΝΙΝΚΑΙΣ
ΛΗΦΟΡΟΝΚΑΙΚ
ΕΙΣΝΤΗΣΠΙΟΠ
Ε . . . . ΕΤΑΛΗ
ΕΑΣ . . . . ΧΗΣ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὴν δεῖνα τοῦ δεῖνος] - - ίαν, Ἀ[σκληπιά]δου [γ]υ[ν]α[ῖκα - - - η[τ]οῦ? τοῦ Σεβ[αστοῦ], πρύτανιν καὶ σ[τεφαν]ηφόρον καὶ [ἀρχιέρ]ει[α]ν τῆς π[ρ]ὸ π[όλ]ε[ως μ]ε[γ]άλη[ς θ]εᾶς [Τύ]χης.

Μεγάλης θεᾶς dedit Boeckhius. De dea πρὸ πόλεως vide Vol. II. ad n. 2963. *c.*

3953. *e*.

In oppido Makuf (*Trapezepoli*), in lapide muro inserto; misit Schönbornius.

. ΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
\ΕΥΚΙΟΝΚΑΙΣΑΡΑΤΟΝ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΤΟΥΣΕΒΑΣ
ΤΟΥΥΙΟΝ

Ἡ] βουλὴ καὶ ὁ δῆμος [Λ]εύκιον Καίσαρα, τὸν Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ υἱόν.

Titulus inter a. u. c. 742 - 755. positus.

3953. *f*.

In oppido Makuf (*Trapezopoli*); misit Schönbornius. In media inscriptione verticali linea scissura est profunda, II pollices lata.

.. ΕΤΗΝΛΙΛ
ΕΚΤΩΝΚΥΙ
ΟΟΕΠ ΗΥ
ΣΤΗΝ ΑΝΠ\
ΕΛΙΙ ΝΙΗΣ
ΣΤΑΣ ΧΧΑΟ
[˙] ΙΟΟ
ΟΝΙ ΧΥΜΝC
ΚΑΙ ⁞ ΛΛΟΦ
ΩΙΙ Λ......
ΙΝΟΥ ΑΤΩΝ
Ω..... ...ΗΛ...
ΗΝ.: ΙΗΖ...

3953. *g*.

In oppido Makuf (*Trapezopoli*), in fragmentis; misit Schönbornius.

a.

ΗΝΕΚΘΕΜΕΛΙΩΚΑΤ
ΣΑΝΕΘΗΚΑΝΤΗΙΠ

b.

ΣΚΕΑΣΑΝΤΕΣΚΑΙΤΟΝΠΕΡΙΑ
ΙΛΙ

Coniunxi haec fragmenta.

Οἱ δεῖνες τὴν στοὰ]ν (vel simile) *ἐκ θεμελίω[ν] κατ[α]σκεάσαντες καὶ τὸν περὶ α[ὐτὴν κόσμον ἐπιθέντε]ς? ἀνέθηκαν τῇ π[ατρίδι.*

3953. *h*.

In oppido Makuf (*Trapezopoli*); misit Schönbornius.

οΥΑΡΧΙΑΤΡοΥΑΠοΓοΝοΝΑΡΧΙΑΤΡΩΝ
ΤοΣοΠΑΠΠΙΑΣΕΤΑΦΗ . . . . .
ΓΥΝΗΑΥΤοΥΜΕΤΑΔΕ . . . . .
. . . ΝΘΑΨΑΙΕΙΣΤΟΜΝΗ . . . . .
. . . . ΩΦΙΣΚΩ ✻ Ε . . .
. . . . ΝΤΠΑΦΟΝΑΠΕ . . .

[Τὸ μνημεῖόν ἐστι Παππίου - - -]ου ἀρχιάτρου, ἀπογόνο[υ] ἀρχιάτρων, [ἐν ᾧ ταφήσεται μὲν αὐ]τὸς ὁ Παππίας· ἐτάφη [δὲ καὶ ἡ δεῖνα ἡ] γυνὴ αὐτοῦ· μετὰ δὲ [τὴν αὐτοῦ τελευτὴν οὐδενὶ ἐξέσται ἕτερο]ν θάψαι εἰς τὸ μνη[μεῖον· εἰ δὲ μή, ἀποτίσει τῷ κυριακ]ῷ φίσκῳ ✻ ε. [ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς τὸ ἀ]ντ[ίγρ]αφον ἀπε[τέθη εἰς τὰ ἀρχεῖα.

3953. *i*.

In oppido Makuf (*Trapezopoli*), in muro eodem, ex quo est n. 3953. *e.*; misit Schönbornius.

ΕΝΤΑΦΩΡΕΝΕΤΑΨΕΘΗΕΤΑΥ
·ΝΘΑΙΨΑΙΤΙΝΑΕΠΕΙΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΩΚΥ
ΙΑΠΕΡΙΩΝΕΟΥ

Est fragmentum tituli sepulcralis, ex quo apparet formula: *οὐδενὶ ἐξέσται ἕτερον ἐ]νθάψαι τινά· ἐπεὶ ἀποτείσει τῷ κυ[ριακῷ φίσκῳ ✻ - - -*

3953. *k*.

In oppido Makuf (*Trapezopoli*), in muro horti; misit Schönbornius.

ΠΟ(. . ΑΚΑΙ
ΔΟΝ ΛΥΚΙ
ΕΙΣΑΠΑΝ

3953. *l*.

In vico Karreeuke s. Karajukbasar, qui videtur in vicinia esse veteris *Themisonii*, ad moscheam; ed. Fellows Discoveries in Lycia 1841. p. 264. Habeo etiam ex schedis Schönbornii.

ΜΟΥΛΠΙΟΝΖ
ΝωΝΟCΥΙΟΝΚΥΡΕΙΝΑ
ΤΡΥΦωΝΑΜΕΓΑΝΑΝΤω
ΝΙΑΝΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΤΗCΑ
CΙΑCΧΕΙΛΙΑΡΧΗCΑΝΤΑ
ΚΑΙΓΕΝΟΜΕΝΟΝΕΠΑ
ΧΟΝCΠΕΙΡΗCΠΡωΤΗC
ΟΥΛΠΙΑCΓΑΛΑΤωΝΕΝ
ΠΑCΙΝΠΡωΤΟΝΤΗCΠΟ
ΛΕωCΤΕΚΑΙΤΗCΕΠΑΡΧΕ
ΑCΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝΤΗC
ΠΑΤΡΙΔΟCΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟ
ΔΗΜΟCΤΗΝΑΝΑCΤΑ
CΙΝΠΟΙΗCΑΜΕΝΗC
ΑΝΤωΝΙΑCΑΡΙCΤΗCΑΛ
ΒΙΛΛΗCΤΗCΕΓΓΟΝΗCΑΥΤΟΥ
ΕΚΤωΝΙΔΙωΝ

Littera ω hanc formam habet ɯ.

Vs. 5. init. Fell. ΟΙΑΕ, Schönb. CΙΑC. Vs. 16. init. Fell. ΔΙΛΛΗC, Schönb. ΒΙΛΛΗC. Foliola addit Schönbornius.

Μ. Οὔλπιον Ζ[ή]νωνος υἱόν, Κυρείνα; Τρύφωνα, μέγαν Ἀντω[νι]νιανόν, ἀρχιερέα τῆς Ἀσίας, χειλιαρχήσαντα καὶ γενόμενον ἔπα[ρ]χον σπείρης πρώτης Οὐλπίας Γαλατῶν, ἐν πᾶσιν πρῶτον τῆς πόλεώς τε καὶ τῆς ἐπαρχε[ί]ας, τὸν εὐεργέτην τῆς πατρίδος, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος, τὴν ἀνάστασιν ποιησαμένης Ἀντωνίας Ἀρίστης Ἀλβίλλης τῆς ἐγγόνης αὐτοῦ ἐκ τῶν ἰδίων.

Sic fere legit etiam Wiener ap. Fellows. in Append. p. 424. nisi quod vss. 15. 16. dedit Ααδίλλης. M. Ulpius Tryphon fuit sacerdos Antoninianus, qui nunc *μέγας Ἀντωνινιανὸς* audit. De sacerdotibus et sodalibus Antoninianis vide Barthol. Borghesi Memorie dell' Inst. Rom. fasc. II. p. 161 sqq.

3953. *m.*

In vico Karreeuke s. Karajukbasar, ad portam moscheae in columna; ed. Fellows l. c. p. 265. Habeo etiam ex schedis Schönbornii.

ΜΟΥΝΑΝΙΣΑΠΟΛ
ΔΟΣΠΛΕΥΙΟΥ.
ΝΗΔΠΑΙΧΟΙΔΑΔΗ
.ΔΕΛΦΟΙΕΚΑΙ
.ΟΣΤΕΚΝΩΑΠΟΛ
.ΚΑΙΠΡΩΤΙΩΝΙ
ΝΤΙΟΛΕΓΑΡΕΙΑ
.ΖΩΣΑΜΝΕΥ
ΑΣΧΙΝΙ

Vs. 1. init. Schönb. ΝΙΟΥΛUWVΙΣ, ubi Fell. ΜΟΥΝΑΝΙΣ. Vs. 3. Schönb. ΑΙΡΑΙΟΧΟFΑΛΛΗ. Vs. 4. Fell. .ΣΕΑΦΟΙΕΚΑΙ, Schönb. ΔΕΛ^ΟΙΞΜ/. Vs. 7. Schönb. ΝΤΙΟΙ.ΡΛΙΡΡ, Fell. .ΤΓΟΛΕΓΑΡΕΙΑ. Vs. 9. solus habet Schönbornius.

[Ἰ]ου(λία) Νανὶς? Ἀπολ[λά]δος Πλευΐου [ἑαυτῇ καὶ - - - - - - ἀ]δελφοῖ[ς] καὶ [τοῦ δεῖνος] τέκνῳ Ἀπολ[λᾷ], καὶ Πρωτίωνι - - - ζῶσα μνε[ί]ας χ[άριν.

De forma Ἀπολλάδος cf. Vol. II. n. 3253. Vs. 5. init. latet alterius fratris nomen, cuius filius est Apollas, avo cognominis.

3954.

In vico Boujalee (Budshali) prope Denizli; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. in tab. lithogr. n. 26. (cf. p. 157.)

ΝΑΚΑΡΕΠΑΥΤΩΒΩΝ
ΕΣΤΙΝΤΑΤΙΑΣΚΑΙΤΟΥΑ
ΔΡΟΣΑΥΤΗΣΜΟΣΧΑΙ.ΕΝΩ
ΚΕΚΗΔΕΥΤΑΙΙΙΙΜΩΝ
ΗΘΥΓΑΤΡΗΝΤΑΤΑΡΙΝ
ΟΥΔΕΝΙΕΞΕΤΑΙΑ
ΑΛΛΩΚΗΔΕΥΘΗΝΑΙ
ΕΙΝΙΙΕΗΜΗΤΡΙΑΥΤΗΣ
ΚΑΙΤΩΠΑΤΡΕΙΕΙΔΕ
ΜΕΤΑΤΗΝΗΜΕΤΕΡΑΝ
ΤΕΛΕΥΤΗΝΑΠ - - - ΘΗ
ΣΙΤΙΣΤΩΝΠΡΟΤΕ - - -
ΡΑΜΜΕΝΩΝΔΩΣΕ - - -
ΤΩΧΩΡΩΤΩ.ΕΛΕΙΝΟΚΑ
ΠΡΙΤΩΝ Ж Φ

Τὸ μνῆμ]α καὶ [ὁ] ἐπ' αὐτῷ βω[μός] ἐστιν Τατίας καὶ τοῦ ἀ[ν]δρὸς αὐτῆς Μόσχ[ου]· ἐν ᾧ κεκήδευται [ἡ]μῶν ἡ θυγάτηρ Τατάριν· οὐδενὶ ἐξέ[σ]ται [δὲ] ἄλλῳ κηδευθῆναι, εἰ [μὴ τ]ῇ μητρὶ αὐτῆς καὶ τῷ πατρί· εἰ δὲ μετὰ τὴν ἡμετέραν τελευτὴν ἀπ[έναντι] θήσ[ε]ι τις τῶν προ[γ]ε[γ]ραμμένων, δώσε[ι] τῷ [ἱε]ρω[τά]τῳ [ταμ]εί[ῳ] κα[ὶ τῇ βουλῇ τῇ] - - - ιτῶν Ж φ.

3955.

Prope Khonas (*Colossas*); ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. n. 25. (cf. p. 156.)

ΙΙΝ--Ο--ΗΜΟ
ΣΛΠΠ ΤΑΡΒΙΔ
ΣΗΤΥΝΗΑΥΤ
ΟΥΚΟΚΟΝ
ΙΑ--ΟΝΤΕΟ
ΡΑΗ----ΙΕΕ

Certa via nihil restitui potest nisi vs. 3. *καὶ] ἡ [γ]υνὴ αὐτοῦ.* Videtur titulus sepulcralis esse.

3956.

Prope Khonas (*Colossas*); ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. p. 98.

ΤΥΟΧΥ . . . . . ΗΝΩΝ . . . . .

Fortasse subest: ὁ δῆμος ὁ Κολοσσ]ηνῶν - -

3956. *b*.

In vico Iarisli, ubi antiquitus *Lacina* sita fuisse videtur, ad fontem; ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. II. p. 117. litteris minusculis. Arundellus p. 118. dedit ΛΑΚΑΝΕΩΝ haud dubie errore typographico. Locus in Actis Concil. et Notitt. Episc. nominatur Λαγήνων s. Λάγινων πόλις vel Λαγανία (cf. Lequien Oriens Christ. T. I. p. 1031.).

Ἐπὶ σωτηρίας καὶ νίκης καὶ αἰωνίου διαμονῆς τῶν
δεσποτῶν καὶ ἀνικήτων Αὐτοκρατόρων Λουκίου Σεπτιμίου
Σεουήρου καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνείνου καὶ Π.
Σεπτιμίου Γέτας Καίσαρος καὶ νέας Ἥρας Ῥωμαίας σύν-
παντος οἴκου τῶν Σεβαστῶν καὶ ἱερᾶς συνκλήτου καὶ
δήμου τῶν Ῥωμαίων· ἐπὶ ἀνθυπάτου λαμπροτάτου Τατίου
Τιτιανοῦ τῇ γλυκυτάτῃ πατρίδι τῷ Λακινέων δήμῳ μετὰ
πάσας ἀρχάς τε καὶ λειτουργίας καὶ διαποντίους πρεσβείας,
ἃς ἤνυσεν ἐπὶ θεοῦ Κομμόδου Τρύφων Ἀπολλωνίδου
ὑποσχόμενος ἀπὸ . . . . . . θυγατρὸς ἰδίας . . . .
καὶ προσφιλοτειμησάμενος μετὰ τῆς γυναικὸς Ἀμμίας . . . .
. . . . . θυγατρὸς . . . . . . καὶ αὐτὰς διὰ βίου μετέχειν
ἐκτελέσας τὸ βαλανεῖον παρέδωκεν.

Vs. 1. pro ἐπὶ scribendum ὑπέρ. Vs. 4. scribe καὶ τοῦ σύνπαντος οἴκου etc. De genitivo Γέτας conf. Νερούας Vol. II. n. 3548. Νέα Ἥρα notante Arundello videtur Plautilla esse.

3956. *c*.

In vico Iarisli (cf. lemma ad n. 3956. *b*.); ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. II. p. 116. litteris minusculis et cum translatione Anglica.

Νυν τοι παντα τελει δαιμων νυν ες ορθεν οδηγει.
Πραξεις παντα κατα νουν μηκετι τρυχε σεαυτον.
Επιτευξη συ τε αμεμπτως ων αν επιθυμεις.
Οσα θελεις πραξεις ει ρησεις . . . .
Εν χειρι ξενε θαρσησας παντος . . . .
Ησυχα βουλευον και σοι θεος ηγεμονευσει.

Εισι καλαι πραξεις σπευδε σε χρη
Κρατησεις και του αλωμενον εν ξενιη
Εκφευξη γαρ νουσου χαλεπης παντων δε θεος αυδα.

Νῦν τοι πάντα τελεῖ δαίμων [καὶ] ἐς ὀρθ[ὸ]ν ὁδηγεῖ.
Πράξεις πάντα κατὰ νοῦν· μηκέτι τρῦχε σεαυτόν.
Ἐπιτεύξῃ σύ [γ'] ἄμεμπτ[ο]ς [ἐὼν] ὧν ἂν ἐπιθυμ[ῇ]ς.
Ὅσ[σ]α θέλεις, πράξεις· ε[ὑ]ρήσεις - - - -
Ἐν χειρί, ξένε, θαρσήσας παντὸς - - - -
Ἥσυχα βουλεύο[υ], καὶ σοὶ θεὸς ἡγεμονεύσει.

Εἰσὶ καλαὶ πράξεις· σπεύδε[ιν] χρή - - - -
Κρατήσεις καὶ [γὰρ] τὸ[ν] ἀλώμενον ἐν ξενίῃ[σιν.
Ἐκφεύξῃ νούσου χαλεπῆς πάντω[ς], θεὸς αὐδᾷ.

Sunt γνῶμαι μονόστιχοι, quales per alphabetum dispositas habemus in inscriptionibus n. 4310. et n. 4379. *o*. sed hae quidem non sine vitiis metricis compositae sunt, neque apparet, qui lusus subsit.

Vs. 8. recepi ex vs. seq. voculam γάρ, ut sit κρατήσεις καὶ γάρ, quae collocatio verborum non offendit in versibus huius farinae.

3956. *d*.

In vico Navlo, ad fontem in lapide anaglyphis ornato, quibus repraesentantur quinque figurae dimidiatae, feminae tres, viri duo; misit Schönbornius.

ΔΙΟΜΗΔΗΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ.ΤΑΤΑ . . . . .
ΧΑΡΙΞΕΝΟVΤΗЄΑVΤΟVΓVΝΑΙΚΙVΠЄ . . . .

ΤΗCЄΙCЄΑΥΤΟΝΦΙΛΟC . . . . .
ΤΟΡΓΙΑCΚΑΙCΥΝΟΙΑCΜΝΗ
ΜΗCЄΝЄΚЄΝΚΑΙЄΑΥΤωΚΑ
ΤΗΤΗЄΑΥΤωΝΘΥΓΑΤΡΙΚΑΙ
ΑΠΟΛΛωΝΙωΚΑΔΟΥΚΑΙΤ . . . .
ΦΙΜΗΑΜΥΝΤΟΥΤΟΙCΓΟΝΙCΙΝ
ΑΥΤΟΥЄΠΖωCΙΝΜΝЄΙΑCΧΑΡΙΝ

Διομήδης Ἀπολλωνίου - - - - Χαριξένου τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ ὑπὲ[ρ] τῆς εἰς ἑαυτὸν φιλοστοργίας καὶ [ε]ὐνοίας μνήμης ἕνεκεν, καὶ ἑαυτῷ κα[ὶ] - - τη τῇ ἑαυτῶν θυγατρὶ κα[ὶ] Ἀπολλωνίῳ Κάδου καὶ Τ[ρο]φίμῃ Ἀμύντου τοῖς γον[εῦ]σιν αὐτοῦ ἔ[τι] ζῶσιν μνείας χάριν.

Nomina uxoris et filiae restitui non possunt.

3956. *e*.

In vico Yazakevy, pari fere inter Colossas et Sagalassum intervallo, in basi; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. p. 152.

ΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚ...
....ΟΝΝΑΙΙ....

Α]ὐτοκράτορα Κ[αίσαρα
Τραϊαν]ὸν [Ἀδριανὸν etc.

3956. *f*.

Ad Yazakevy in vico Yarikevy, $\frac{1}{4}$ hora ab illo, in septentrionem vici Yarislee; ed. Arundell. Discov. in As. min. T. II. p. 113. litteris minusculis.

Κλαυδίας Πελαγίας· τῆς κατασκευῆς τῆς μνημείου πρόνοιαν ποιησαμένου Καλλικλέους δὶς υἱοῦ, γενομένου ἀνδρὸς αὐτῆς.

Vs. 1. scribe τοῦ μνημείου p. τῆς μνημείου. Vs. 2. vocula δὶς significat nomen Καλλικλέους repetendum esse, quod pater cognominis sit; id quod moneo ob Arundellum, qui minus recte interpretatur.

3957.

Apameae Ciboti, hodie Dineir, in eadem domo, in qua repertus est n. 3960.; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. n. 13. 14. 15. (cf. p. 110.); quae fragmenta tria, initio facto a n. 15. insignivimus *a. b. c.* Fragmentum *a.* habeo etiam ex schedis Alexandri De Laborde, quas misit Letronnius. Rursus transcripsit et ed. Hamilton. Research. n. 194. 195. 196. 197.

a.

ΙΦΙΣΛΙΑΔΕ	
ΗΤΑΣΑΣΕΝΠΕ	ΜΗΔΕΕΣΤΑΙΜΙΑΗΜΕΡΑΔΥΟΜΕΣΩΝΓΕΙΝΟΜΕΝΟΝ.......
ΝΥΦΗΜΩΝΕΙΣ	ΚΑΤΑΤΗΝΡΩΜΑΙ.ΗΝΣΥΝΗΘΗΑΝ
ΠΡΟΣΤΑΞΩΔΕ	
ΙΝΑΩΙΑΝΑΤΕ	ΕΔΟΞΕΝΤΟΙΣΕΠΙΤΗΣΑΣΙΑΣΕΛΛΗΣΙΝΓΝΩΜΗΤΟΥΑΡΙ...
ΓΡΑΦΕΝΤΟΥΣ	ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΤΟΥΜΗΝΟΦΙΛΟΥΑΙΖΕΑΝΙΤΟΥ ΕΠΕ....
ΤΟΝΑΡΙΘΜΟΝ	ΔΙΑΤΑΞΑΣΑΤΟΝΒΙΟΝΗΜΩΝΠΡΟΝΟΙΑΣΠΟΥΔΗΝΕΙΣΕΝ....
ΣΑΠΟΤΗΣΠΡΟ	ΝΗΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝΤΟΤΕΛΗΟΤΑΤΟΝΤΩΙΒΙΩΙΔΙΕΚΟΣΜΗ...
ΚΑΙΣΑΡΟΣΩΣ	ΕΝΕΝΚΑΜΕΝΗΤΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΟΝΕΙΣΕΥΕΡΓΕΣΙΑΝΑΝΘΡΩ....
ΑΙΟΝΠΕΙΚΑΙ	ΕΤΑΗΘΟΣΕΝΑ...ΗΣΠΕΡΙ ΘΗΜΑΣΑ....
ΙΣΣΙΙΝΤΟΝΣΕ	ΟΝΔΟΩΑ......... ΝΙΑ
ΙΟΝ ΛΛ	
ΛΛΤΙΙΕΟΜ	

b.

ΕΣΤΙΝΗΤΟΥΘΕΙΟΤΑΤΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΓΕΝΕΘΛΙΟΣ - -
ΠΑΝΤΩΝΑΡΧΗΙΙΣΗΝΔΙΚΑΙΩΣΑΝΕΙΝΑΙΥΓ - -
ΜΗΤΗΙΦΥΣΕΙΤΩΙΤΕΧΡΗΣΙΜΩΙΕΙΓΕΟΥΔΕ - -
ΠΤΟΝΚΑΙΕΙΣΑΤΥΧΕΣΜΕΤΑΒΕΒΗΚΟΣΣΧ - -
ΕΤΕΡΑΝΤΕΕΔΩΚΕΝΠΑΝΤΙΤΩΙΚΟΣΜΩΙΟ - -
ΞΑΜΕΝΩΦΘΟΡΑΝΕΙΜΗΤΟΚΟΙΝΟΝΠΑΝΤ - -
ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΙΣΑΡΔΙΟΑΝΤΙΣΔΙΚΑΙΩΣΥΠΟ - -
ΑΡΧΗΝΤΟΥΒΙΟΥΚΑΙΤΗΣΖΩΗΣΓΕΓΟΝΕΝ
ΚΑΙΟΡΟΣΤΟΥΜΕΤΑΜΕΛΕΣΘΑΙΟΤΙΓΕΓΕΝΝ
ΜΙΑΣΑΝΑΠΟΗΜΕΡΑΣΕΙΣΤΕΤΟΚΟΙΝΟΝΚΑΙΕ
ΤΟΣΟΦΕΛΟΣΕΥΤΥΧΕΣΤΕΡΑΣΛΑΒΟΙΑΦΟΡ
ΓΕΝΟΜΕΝΗΣΕΥΤΥΧΟΥΣΣΧΕΔΟΝΤΕΣΥΝΒΑ
ΕΝΑΣΙΑΙΠΟΛΕΣΙΝΚΑΙΡΟΝΕΙΝΑΙΤΗΣΕΙΣΤΗΝ

c.

- - - - - - -	
- - - - - - -	
- - - - - - -	- - - - - - - -
- - - - - - -	- - - - - - - -
- - - - - - -	- - - - - - - -
- - - - - - -	- - - - - - - -
- - - - - - -	ΟΝΑ..ΓΟΝΕΑΝΠΡΟΣΤΕΝΙΙΤ...
- - - - ΕΠΙΤΑΙΣ	ΑΡΧΗΝΔΟΝΗΔΟΚΕ.Ο........
ΗΤΑΙΚΑΙΕΠΕΙΟΥΔΕ	ΑΝΚΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΝΕΑΝΝΟΥΜΙ..
ΣΤΟΙΔΙΟΝΕΚΑΣ	ΣΑΡΟΣΓΕΝΕΘΛΙΟΝΕΚΕΙΝΗΤΕΠΑΝΤ - -
ΜΑΣΗΤΗΣΠΑΣΙΝ	ΗΤΙΣΕΣΤΙΝΠΡΟΕΝΝΕΑΚΑΛΑΝΔΩΝ - -
ΝΕΙΤΟΝΑΥΤΟΝΤΑΙΣ	ΤΕΡΟΝΤΕΙΜΗΘΗΙΠΡΟΣΛΑΒΟΜΕΝΗ - -
ΑΡΧΗΝΕΙΣΟΔΟΥ	ΜΑΛΛΟΝΠΑΣΙΝΓΕΙΝΗΤΑΙΓΝΩΡΙΜΩΣ

Tit. *a.* duabus columnis constat, quarum ea, quae est a sinistra, maximam partem interiit. Hamilton priorem columnam in numeratione sua posteriorem posuit. Hae columnae in schedis De Laborde miro modo confusae sunt. Col. I. vs. 1. Ham. ΙΦΙΣΧΙΑΔΕ; haec omittit Lab. Vs. 2. Arund. lacunam notat; Ham. ibi statim infert qui ap. Arund. tertius versus est ΗΤΑΣΑΣΕΝΠΕ, in quo Arund. omittit Η et prius Ε. Vs. 4. Arund. ΠΡΟΣΛΕΩΛΕ, Lab. ΠΡΟΣΤΑΞΩ, Ham. quod dedi. Vs. 5. Arund. ΙΝΑΩΙΑΝΛΤΕ, Ham. Lab. quod dedi. Vs. 6. Arund. ΤΡΑΗΣΠΟΥΣ, Ham. Lab. quod dedi. Vs. 8. Lab. ΣΑΠΤΗΣΠΡΟ. Vs. 9. Arund. ΛΙΣΑΙΟΣΩΣ, Ham. ΚΑΙΣΑΡΟΣΩΣ, Lab. ΚΑΙΣΑΙΟΣΩΣΕΠΛΗΡΩΣ. Vss. 10-13. habet solus Hamilt. Col. II. vs. 1. ΜΙΛ Arund. ΜΙΑ Ham. et Lab. qui deinceps omittit ΩΝΓΕΝΟΜΕΝΟΝ subiunctis statim litteris residuis ex initio vs. seq. sive ex fine alterius columnae ΑΣΑΣΕΝΠ. Mox Arund. Lab. ΔΥΟ, Ham. ΔΥΩ, et in fine Arund. ΓΕИΟΜΕИΟИ --, Ham. ΓΕΙΝΟΜΕΝΟΝ.......; vs. 2. Ham. omittit Κ et habet ΣΥΗΘΗΑΝ, neque ibi lacunam notat, quam habet Arund. Vs. 3. extr. Lab. ΑΡΙ, Arund. ΛΡ ---, Ham. ΑΡ ---- Vs. 5. Arund. ΤΟΝΕΙ ΟΝ; reliqui ΤΟΝΒΙΟΝ. Vs. 6. Arund. ΡΙΛΟΑΤΙ ΜΙΑΝΤΟΤΙΝ. ΗΟΤΑΤΟΝΤΟΓΘΙΟΙΔΙΕΚΟΣΚ ---; Lab. ΦΙΛΟΤΙΝΙΑΝΤΟΤΕΛΗΟΤΑΤΟΝΤΩΙΒΙΩΙ ΔΙΕΚΟϹΜΗ, Ham. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΙΠΟΤΕΛΗΟΤΑ ΤΟΝΤΟΙΒΙΟΙΔΙΕΚΟΣΜ.... quae composui. Vs. 7. Arund. ΕΝΕИΚΛΝΕΝΗ, Lab. ΕΝΕΝΚΑΜΛΘΙΗ, ubi litterae ΘΙ ut incertae notantur; Ham. ΕΝΕΝΚΑΜΕΝΗ. Deinde Lab. omittit alterum ΟΝ (ante ΕΙΣ). Vss. 8. 9. habet solus Hamilton. Ibi vs. 8. quod est ΕΤΑΗ ΘΟΣ, est haud dubie ΕΠΛΗΡΩΣ quod habet Lab.

Titt. *b.* et *c.* coniungenda esse inde apparet, quod quae *c.* in sinistra supersunt, ea finem versuum 8-13. *b.* constituunt. Igitur verba ΟΝΑ.. ΓΟΝ cet. ad aliam columnam pertinent iuxta positam. Tit. *b.* vs. 1. init. Ham. ΕΣΤΗΝ. Vs. 2. ΙΙΣΗΝ omittit Hamilton, et ibi spatium vacuum relinquit. In fine Arund. ΔΙΚΑΙΩΣΑΝΑΙΥΓ -----, Ham. ΔΙΚΑΙ ΩΣΑΝΕΙΝΑΙΟΓ, quae composui. Vs. 4. Arund. ΚΑ. ΕΙΣ. Vs. 5. Ham. ΤΩ, Arund. ΤΩΙ. Vs. 9. Arund. ΜΕΤΑΛΕΣΘΑΙΟΤΙΓΕΓΕΝΝ, Ham. ΜΕΤΑΜΕΛΕ ΣΘΑΙΟΤΙΓΕΝΝ. Vs. 10. Ham. ΕΙΣΙΕΤΟ. Vs. 12. init. Arund. ΤΕΝ cet. Ham. ΓΕΝ cet. Vs. 13. init. Arund. ΕΝΑΣΙΑΑΙ. Tit. *c.* in parte sinistra: vs. 8. ΕΠΙΤΑΙΣ habet solus Hamilt. Vs. 9. Η omittit Ham. Vs. 10. init. Ham. ΕΤΟΙΔ. Vs. 11. Ham. ΜΑΣΙΤΗΣ cet. Vs. 12. init. Arund. ΝΕΠΟΝ cet. Ham. ΕΙΤΟΝ. In parte dextra: vss. 1-6. habet Ham. omittit Arund. Vs. 7. extr. ΝΟΥΜΙ omittit Arund. Vs. 8. Arund. ΓΕ ΝΕΘΛΙΟΝ, Ham. ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ. Vs. 9. Arund. ΚΛΑΝ ΔΟΝ --- Vs. 10. init. Ham. ΤΕΙΟΝ, Arund. ΤΕ ΡΟΝ; dein Arund. ΤΙΜΗΟΗΙ, Ham. quod dedi. In fine Η addit Ham. Vs. 11. extr. Arund. ΤΝΟΡ ---

a.

Col. I.

\- - - - - ψή]φισ[μ]α δὲ
\- - - - - π]άσας ἐν πε-
\- - - - - ν ὑφ' ἡμῶν εἰς
\- - - - - προστάξαι δὲ
\- - - - ἐν τῷ] ναῷ ἀνατε-
\- - - - - γραφεν τους
\- - - - - τὸν ἀριθμὸν
\- - - - -ς ἀπὸ τῆς προ-
σόδου] - - - - Καίσαρος ὡς
\- - - - - - - -
\- - - - - - τὸν Σε-
βαστόν] - - - - - - -
\- - - - - - - -
\- - - - - - - -

Col. II.

μηδὲ ἔσται μία ἡμέρα διὰ μέσων γενομέν[ω]ν - - - - -
κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν συνήθηαν.

Ἔδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἕλλησιν· γνώμη τοῦ ἀρ[γυροταμίου
Ἀπολλωνίου τοῦ Μηνοφίλου Αἰζεανίτου· ἐπε[ιδὴ ἡ πάντα
διατάξασα τὸν βίον ἡμῶν Πρόνοια σπουδὴν εἰσεν[ενκαμέ-
νη καὶ φιλοτιμίαν τὸ τεληότατον τῷ βίῳ διεκόσμη[σεν
ἐνενκαμένη τὸν Σεβαστόν, ὃν εἰς εὐεργεσίαν ἀνθρώ[πων
ἐ[πλ]ή[ρω]σεν - - - - - - - -
\- - - - - - - - -
\- - - - - - - - -
\- - - - - - - - -
\- - - - - - - - -

b.

Ἔστιν ἡ τοῦ θειοτάτου Καίσαρος γενέθλιος [καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ ἀγαθῶν
πάντων ἀρχη[γό]ς, ἣν δικαίως ἂν εἶναι ὑ[πολάβοι τις ἀρχὴν παντὶ τῷ κόσμῳ, εἰ
μὴ τῇ φύσει, τῷ γε χρησίμῳ· εἴγε οὐδὲ - - - [πί-
πτον καὶ εἰς ἀτυχὲς μεταβεβηκὸς σχ[ῆμα - - - -
ἑτέραν τε ἔδωκεν παντὶ τῷ κόσμῳ - - - - -
ξαμένῳ φθοράν, εἰ μὴ τὸ κοινὸν παντ[ὸς τοῦ κόσμου? ἀγαθὸν ἐ-
γεννήθη Καῖσαρ. διὸ ἄν τις δικαίως ὑπο[λάβοι ταύτην τὴν ἡμέραν πᾶσιν
ἀρχὴν τοῦ βίου καὶ τῆς ζωῆς γεγονέν[αι, ἐπεὶ ... - - -
καὶ ὅρος τοῦ μεταμέλεσθαι ὅτι γεγέννηται, καὶ ἐπεὶ οὐδε-
μιᾶς ἂν ἀπὸ ἡμέρας εἴς τε τὸ κοινὸν καὶ ε[ἰ]ς τὸ ἴδιον ἕκασ-
τος ὄφελος εὐτυχεστέρας λάβοι ἀφορμὰς ἢ τῆς πᾶσιν
γενομένης εὐτυχοῦς, σχεδόν τε συμβα[ί]νει τὸν αὐτὸν ταῖς
ἐν Ἀσίᾳ πόλεσιν καιρὸν εἶναι τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσόδου.

c.

\- - - - - - - - -
\- - - - - - - - -
\- - - - - - - - -
\- - - - - - - [τ-
ὸν α[ἴτι]ον? ἐὰν προς[γ]έν[η]ται - -
ἀρχὴν - - - - - [μί-
αν καὶ τὴν αὐτὴν νέαν νουμ[ηνίαν? - - τὴν τοῦ Καί-
σαρος γενέθλιον· ἐκείνη τε πάντ[ων - -
ἥτις ἐστὶν πρὸ ἐννέα Καλανδῶν [Ὀκτωβρίων .. πρό-
τερον τειμηθῇ προσλαβομένη - - -
μᾶλλον πᾶσι γείνηται γνώριμ[ον - -

Apparet haec fragmenta pertinere ad congratulationem Imperatori diem natalem celebranti decretam a Graecis Asiam habitantibus. Fragmenta *b. c.* videntur esse ex decreto ipso, cuius principium est *a.* col. II. Ibidem quae praecedunt, haud dubie rogationem continent, ex qua decretum factum. Letronnius (Journ. des Sav. 1829. p. 688.) in honorem Tiberii haec decreta putavit ob beneficia, quibus is Asiae duodecim urbes terrae motu collapsas levavisset. Verba quidem tit. *c.* vs. 9. *ἥτις ἐστὶν πρὸ ἐννέα Καλανδῶν* produnt Augustum, qui natus est ante d. IX. Cal. Octobr. (conf. Eckhel. D. N. T. VI. p. 69.) Et Augusti diem natalem constat ubique terrarum solitum esse celebrari. Conf. n. 3902. *b.* Igitur, si Tiberius est laudatus Imperator, coniicias, ut in tam lacero titulo, tamen Augusti diem natalem certa quadam ratione ibi fuisse commemoratum. Tit. *a.* col. II. vs. 4. Apollonius Menophili f. Aezanita videtur aut pater aut frater esse eius Menophili, ad quem litteras dedit Nero; quarum litterarum fragmentum reportavit Hamilt. Research. n. 16. Ad *b.* vss. 1. 2. Letronnius confert verba inscriptionis Rosettanae n. 4697. lin. 47. *ἐπωνύμους (ἡμέρας), αἳ δὴ πολλῶν ἀγαθῶν ἀρχηγοί εἰσιν.* Ad sententiam sequentem comparaveris Plut. Quaest. Rom. 289. 22. *ὅτι τῆς Ῥώμης ἡ τύχη παρέσχε τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν γένεσιν, ἣ φυσικώτερον ἔχει λόγον τὸ πρᾶγμα καὶ φιλοσοφώτερον, ὡς τὴν τύχην πάντων οὖσαν ἀρχὴν καὶ τὴν φύσιν ἐκ τοῦ κατὰ τύχην συνισταμένην, ὅταν τισὶν ὡς ἔτυχεν ἀποκειμένοις τάξις ἐγγένηται.* Tit. *c.* vs. 7. quid sit *νέα νουμηνία*, in tanta lacuna non liquet.

3958.

Apameae Ciboti, hodie Dineir, in basi; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. n. 17. (conf. p. 110.). Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1829. p. 687. Denuo ed. Hamilton. Research. in As. min. n. 199. Primam vocem habeo etiam ex schedis Alex. De Laborde, quas misit Letronnius.

ΜΑΡΚΙΑΝΣΕΒΑΣΤΗΝ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙοΔΗΜΟΣ
ΚΑΘΕΙΕΡΩΣΕΝΕΠΙ
ΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣΜΑΡ
ΚΟΥΑΤΤΑΛΟΥΑΡΓΥ
ΡοΤΑΜΙΟΥΤΗΣΠΟ
ΛΕΩΣ

Vs. 1. Arund. ΜΑΡΚΑΝ, Lab. et Ham. ΜΑΡΚΙΑΝ, quod dedi. Vs. 1. extr. ΤΗΝ habet Hamilt.

Μαρκιαν[ὴν] Σεβαστὴν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος καθειέρωσεν ἐπιμεληθέντος Μάρκου Ἀττάλου ἀργυροταμίου τῆς πόλεως.

Marciana anno VI. Traiani (a. p. Chr. 111.) nondum Augusta vocatur sed Augusti filia. Mortua autem fuit iam anno 114. Inter hos igitur terminos inscriptionem positam iudicavit Letronnius. Confer n. 3959.

3959.

Apameae Ciboti, hodie Dineir, in basi; ed. Arundell. l. c. n. 16. et Hamilton. Research. in Asia min. n. 200. Habeo etiam ex schedis Alex. De Laborde, quas misit Letronnius.

ΜΑΤΤΙΔΙΑΝΣΕΒΑΣΤΗΝ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΚΑΘΕΙΕΡΩΣΕΝΕΠΙ
ΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣΜΑΡ
ΚοΥΑΤΤΑΛΟΥΑΡΓΥ
ΡοΤΑΜΙΟΥΤΗΣΠΟ
ΛΕΩΣ

Vs. 1. Arund. ΜΑΙΙΙΙΔΙΑΝ. Idem Α et Α. Deinde Lab. ΣΕΒΑΣΤΟΝ.

Ματτιδίαν Σεβαστὴν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος καθειέρωσεν ἐπιμεληθέντος Μάρκου Ἀττάλου ἀργυροταμίου τῆς πόλεως.

Pertinet ad Mattidiam Marcianae filiam, quae Augusta vocatur a. p. Chr. 112. Cf. Vol. II. n. 2577. 2578. et Eckhel. D. N. T. VI. p. 469 sq. Hunc et titulum n. 3958. eodem fere tempore positum esse ex argyrotamia apparet.

3960.

Apameae Ciboti, hodie Dineir, in colle quodam prope urbem; ed. Arundell. l. c. in tab. lithogr. n. 12. conf. p. 109. 244. Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1829. p. 687. Denuo ed. Hamilton. Research. in As. min. n. 193. sine memorabili varietate. Habeo etiam ex schedis Alex. De Laborde, quas misit Letronnius.

ΟΔΗΜΟϹΟΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ
ΤΩΝΑΠΟΡΥΝΔΑΚΟΥΕΤΕΙΜΗ
ΣΕΝΤΙΒΕΡΙΟΝΚΛΑΥΔΙΟΝΤΙΒΕ
ΡΙΟΥΥΙΟΝΚΥΡΕΙΝΑΜΙΘΡΙΔΑΤΗΝ
ΑΡΧΙΕΡΕΑΤΗΣΑϹΙΑϹΤΟΝΕΑΥΤΩΝ
ΠΡΟϹΤΑΤΗΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝΔΙΑΤΕ
ΤΗΝΕΚΛΟΓΩΝΚΑΙΗΘΕΙΑΡΕΤΗΝ
ΚΑΙΔΙΑΤΗΝΠΡΟϹΑΥΤΟΝΕΥΝΟΙ
ΑΝΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΠΟΙΗΣΑΜΕ
ΝΟΥΤΗΣΤΟΥΑΝΔΡΙΑΝΤΟϹΑΝΑϹ
ΤΑϹΕΩϹΞΕΝΩΝΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΝΔΡΟϹΚΡΑΤΙϹΤΟΥΤΩΝΠΟΛΕΙΤΩΝ

In apographis Ϲ et Σ promiscue. Vs. 5. Arund. ΑΕΙΑΕΤΟΝΕΑΥΤΟΝ, Lab. ΑΣΙΑΣΤΟΝΕΑΥΤΩΝ, Ham. ΑϹΙΑϹΤΟΝΕΑΥΤΟΝ. Vs. 6. extr. ΤΕ omittit Arund. Vs. 7. Arund. ΤΗΝΚΛΟΓΩΝΚΑΙΗΘΕΡΑΝΗΙΝ, Ham. ΤΗΝΕΚΛΟΓΩΝΚΑΙΗΘΕΚΑΙΕΙΙΙΝ, Lab. quod dedi. Vs. 8. Arund. ΕΥΙΙΟΙ et vs. 9. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙΙ. Vs. 11. Arund. ΞΕΝΩΝΑΣ, Ham. ΖΕΝΩΝΟϹ, Lab. quod dedi.

Ὁ δῆμος ὁ Ἀπολλωνιατῶν τῶν ἀπὸ Ῥυνδάκου ἐτείμησεν Τιβέριον Κλαύδιον Τιβερίου υἱὸν Κυρείνᾳ Μιθριδάτην, ἀρχιερέα τῆς Ἀσίας, τὸν ἑαυτῶν προστάτην καὶ

εὐεργέτην, διά τε τὴν ἐκ λόγων? καὶ ἤθει ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν· τὴν ἐπιμέλειαν ποιησαμένου τῆς τοῦ ἀνδριάντος ἀναστάσεως Ξένωνος Ἀπολλωνίου, ἀνδρὸς κρατίστου τῶν πολειτῶν.

Recte de hoc titulo iudicat Letronnius, qui Mithridati civi Apamensi honori datum ab Apolloniatis Mysiae statuit. Cf. Vol. II. n. 2981.

3960. *b.*

Apameae Ciboti, hodie Dineir, in coemeterio; ed. Hamilton. Research. in Asia minor n. 203.

ΑΡΤΑCΑΡΤΕΜΙΔωΡΟΥΜΕΤΑ
ΠΑCΑCΑΡΧΑCΚΑΙΛΙΤΟΥΡΓΙ
ΑCΚΑΙΤΑΕΡΓΑΕΝΤωCΤΑΔΙ
ωCΕΛΙΔωΝΔΥΟΝΑC...Ν
ΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑΤΙΙΕΡΟ
ΤΑΤΗΠΛΑΤΙΑΕΠΙΜΕΛΗ
ΘΕΝΤωΝCΤΗ...ΑΝΑCΤΑ
CΕωCΜΕΝΕΚΛΕΟΥC
ΠΡΑΟΚΛΟΥΤΟΥΑΡΤΕΜΙ
ΔωΡΟΥΚΑΙΜΕΝΕΚΛΕΟΥC
ΤΡΥΦωΝΟCΤωΝΑΝΕΥ.ωΝ
ΑΥΤΟΥ

Ἄρτας Ἀρτεμιδώρου μετὰ πάσας ἀρχὰς καὶ λιτουργίας καὶ τὰ ἔργα ἐν τῷ σταδίῳ σελίδων δύο [ἀ]ν[έ]σ[τησε]ν τὸν ἀνδριάντα τ[ῇ] ἱερ[ω]τάτῃ πλατίᾳ· ἐπιμεληθέντων τῆ[ς] ἀναστάσεως Μενεκλέους Π[ατρ]όκλου τοῦ Ἀρτεμιδώρου καὶ Μενεκλέους Τρύφωνος τῶν ἀνε[ψι]ῶν αὐτοῦ.

Ἄρτας nomen notum est ex Thucyd. VII, 33. Vs. 4. *σελὶς* est spatium inter sedilia. Vs. 6. *πλατία* est *πλατεῖα*, quae nunc vocatur *ἱερωτάτη*, haud dubie ob simulacra deorum ibi posita.

3961.

Apameae Ciboti, hodie Dineir; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. sine numero.

ΣΤΡΑΤΩΝΑΡΧ
ΟΝΤΟΣΣΩΟΕΙΣΚ
ΑΤΑΟΑΛ--ΞΑΝΟ
ΟΙΣΜΕΠΑΛΟΙΞΤΑ
ΛΟΟΡΕΙΝΧΑΙΡΕ
ΞΤΗΡΙΟΝ

Στράτων Ἄρχοντος σω[θ]εὶς κατὰ [θ]άλ[ασ]σαν [θε]οῖς με[γ]άλοις ἀ[νέθηκε]ν χαριστήριον.

Θεοὶ μεγάλοι videntur Dioscuri esse, ut alibi (cf. Pausan. VIII, 21, 4. *Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων ἐστὶν ἱερόν*).

3962.

Apameae Ciboti, hodie Dineir; ed. Hamilton. Research. n. 205.

ΑΠΦΙΑΕΓωΚΕΙΜΑΙΜΕΝΕΚΛΕΙΜΙΓΑ
ΤωΔΕΣΥΝΑΝΔΡΙΚΑΙΓΑΡΖωΝΤΕΣΟΜ
ΤΟΥΤΟΓΕΡΑΣΛΑΧΟΜΕΝΚΑΙΛΙΠΟΜΕΝ
ΔΥΟΤΕΚΝΑΝΕΟΝΔΕΓΕΑΡΤΕΜΙΔωΡΟΝ
ΟΣΧΑΡΙΝΕΥΣΕΒΙΗΣΡΕΥΣΕΝΤΥΜΒΟΝ
ΦΟΙΜΕΝΟΙΣΙΝ ΧΑΙΡΠΔΟΙΙΤΑΡΙΟΝΤΕΣ
ΚΑΙΕΥΧΑΣΘΕΣΟΥΠΕΡΑΥΤΟΥ.

Ἀπφία ἐγὼ κεῖμαι Μενεκλεῖ μίγα τῷδε σὺν ἀνδρί·
καὶ γὰρ ζῶντες ὁμ[οῦ] τοῦτο γέρας λάχομεν.
καὶ λίπομεν δύο τέκνα, νέον δέ γε Ἀρτεμίδωρον,
ὃς χάριν εὐσεβίης [τ]εῦ[ξ]εν τύμβον φ[θ]ιμένοισιν.
Χαίρ[ετε] δ᾽ οἱ [π]αριόντες καὶ εὔ[ξ]ασθ᾽ ἔσ[θλ᾽] ὑπὲρ αὐτοῦ.

Vs. 4. *νέον δέ γε* minus commode dictum est, sed tamen ut ferri possit. Ultimus hexameter vitiosus est. Vs. 7. nisi scriptum putes ΕΣΛ (i. e. *ἐσλὰ*), lambda omissum est a transcribente (ΕΣΘΛ).

3962. *b.*

Apameae Ciboti, hodie Dineir, ad pontem fluminis Marsyae; ed. Hamilton. Research. n. 206.

ΑΥΡΑΥΞΑΝωΝΠΑΝΝΥΧΟΥΚΑΤΑCΚЄΥΑCΑΤΟΝΗΡω
ΟΝЄΜΑΥΤωΚΑΙΑΥΡΗΛΙΑΑΜΜΙΑΤΗΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥ
ЄΙCΟЄΤЄΤΟCΟΥΤЄΘΗCЄΤΑΙЄΙΔЄΤΙCЄΠΙΤΗΔΕΥ....
ΟΙЄCΤΑΙΑΥ.ωΠΡΟCΤΟΝΘЄΟΝ

Αὐρ. Αὐξάνων Παννύχου κατ[ε]σκεύασα τὸ ἡρῷον ἐμαυτῷ καὶ Αὐρηλίᾳ Ἀμμίᾳ τῇ γυναικί μου, εἰς ὃ ἕτε[ρ]ος οὐ τεθήσεται· εἰ δέ τις ἐπιτηδεύ[σει], ἔσται αὐ[τ]ῷ πρὸς τὸν θεόν.

Vs. 1. extr. dele **Ν** ante **ΗΡω**. Vs. 4. init. **ΟΙ** nihil videtur. Fortasse transcribenti litterae videbantur esse quae non sunt. De formula *ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν θεόν* cf. n. 3902. *o.*

3962. *c.*

Apameae Ciboti, hodie Dineir, in coemeterio in basi; ed. Hamilton. Research. n. 204.

ΑΥΡЄΠΑΙΘΟCΩΦЄ
ΛΙΟΥΑΥΞΑΝΟΝΤΟC
ЄΠΟΙΗCΑΤΟΗΡωΟΝ
ЄΜΑΥΤω ΚΑΙ ΓΥ
ΝΑΙΚΙΜΟΥΚΑΙΤΟΙCΤЄ
ΚΝΟΙC ΟЄΤЄΡΟCΟΥ
ΤЄΘΗC . Τ . . . .
ΛЄΥCЄΤΟΝЄΙΙ . . . . ΤΟΝΤΑ
ΜΙΟΝ ⁎ Φ .

Αὐρ. Ἐπά[γα]θος Ὠφελίου Αὐξάνοντος ἐποίησα τὸ ἡρῷον ἐμαυτῷ καὶ γυναικί μου καὶ τοῖς τέκνοις· [εἰς] ὃ ἕτερος οὐ τεθήσ[ε]τ[αι· εἰ δέ τις ἐπιτηδ]εύσε[ι, θήσει εἰς] τὸ ταμῖον δηνάρια φ.

Vs. 8. extr. superflua littera est N, quemadmodum n. 3962. *b.* vs. 1.

3962. *d.*

Apameae Ciboti, hodie Dineir, in coemeterio; ed. Hamilton. Research. n. 202.

ЄΦΗCΙΑΚΑΙC . : . . .
ΤΟΗΡωΟΝЄΑΥΤΗΚ . .
ΤωΑΝΔΡΙΑΙΛΑΛΚ . . .
ΤΟΙCΤЄΚΝΟΙC . . . .
ΡΟCΟΥΤЄΘΗCCΙ∠ . . .
ЄΙCΤΟΝΦΙCΚΟΝ . . . . .
ЄΥΓΡΑΦΙΧЄΡЄΧ . . . . .
ΦΡΟΝΤ . . . .

Ἐφησία κα[τεσκεύασε] τὸ ἡρῷον ἑαυτῇ κ[αὶ] τῷ ἀνδρὶ Αἰλ. Ἀλκ - - [καὶ] τοῖς τέκνοις· [εἰς ὃ ἕτε]ρος οὐ τεθήσ[εται· εἰ δέ τις ἐπιτηδεύσει, θήσει] εἰς τὸν φίσκον ⁎ -- Εὔγραφι χῖρε [καὶ μηδὲν] φρόντ[ιζε.

Videtur qui vs. 7. memoratur Eugraphis s. Eugraphius ex filiis fuisse feminae illius, qui primus sepulcro illatus sit.

3963.

Apameae Ciboti, hodie Dineir, in campo; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. n. 18. (cf. n. 110.)

ΑΥΡ∘ΖωCΜΟCЄΠΥЄΑΤΟΗωΟΝΑΥΡΗΙΛΙΑCΥΝΚΛΗΤΙΚΗ
ΤΗΚΑΙΤΑΤΙΑΤΗCΥΝΒΙωΜΟΥЄΙCΟΚΑΙΑΥΤΟCΤЄΘΗ
CΟΜΑΙΚΑΙ - ΑΥΡ∘ΛΑΥΙΑCΚΥΜΜΟΥΤΗΠЄΝΘЄΡΑΜΟΥ
ΔωΡΟΥΧΑΡΙΝΜΗΔЄΝΙΔЄЄΤЄΡωЄΞΟΝЄΙΝΤЄΘΗΙΝΑΙ
ЄΙΔЄΤΙCЄΠΙΤΙΔЄΥCЄΙΘΗCЄΙΙCΤΟΙЄΡωΤΑΤΟΝΤΑΜЄΙ
ΟΝ ⁎ ΒΚΑΙЄCΤΑΙΑΥΤωΠΟCΤΗΝΧЄΙΡΑΤΟΥΘЄΟΥΤЄΘ
-- ЄΤΑΜ -- ΑΥΤΟ -- ΑΔΗΜΗΤΡΙΑΝ - - - -

Αὐρ. Ζώσ[ι]μος ἐπ[οίησ]α τὸ ἡ[ρ]ῷον Αὐρηλίᾳ Συνκλητικῇ τῇ καὶ Τατίᾳ τῇ συμβίῳ μου (εἰς ὃ καὶ αὐτὸς τεθήσομαι), καὶ Αὐρ(ηλίᾳ) Δαυΐᾳ? Σκύμ[ν]ου τῇ πενθερᾷ μου, δώρου χάριν· μηδενὶ δὲ ἑτέρῳ ἐξὸν εἶν[αι] τεθῆναι· εἰ δέ τις ἐπιτηδεύσει, θήσει [ε]ἰς τὸ ἱερώτατον ταμεῖον ⁎ β̹ καὶ ἔσται αὐτῷ π[ρ]ὸς τὴν χεῖρα τοῦ θεοῦ.

De formula *ἔσται αὐτῷ πρὸς τὴν χεῖρα τοῦ θεοῦ* conf. n. 3890. In fine quae scripta sunt *τεθ[ήσ]εται μ[ετ'] αὐτ[ῶν καὶ] Δημητριανὸς* vel *Δημητρία* —, haec post adscripta videntur.

3964.

Apameae Ciboti, hodie Dineir, extra urbem; ed. Hamilton. Research. n. 201.

ΤΟΖΗΝΟΖΗ . ΑCΚΑΙΘΑΝΩΝΖΗΤΟΝΦΙΛΟΙC
ΟΚΤΩΜΝΟCΔΕΠΟΛΛΑΜΗΤΡΥΦΩΝΥΝΤΟΙCΦΙΛΟΙC
ΟΥΤΟCΤΕ . . . ΗΚΕΠΕΡΙΠΑΤΩΝΚΑΙΖΗΝΕΚΡ . . . . . Γ . . . .
ΕΓΩΔΕΕΤΡΥΦΗCΑΜΗΝΟCΟΝΗΚΟCΚΕΗΥCΤΑΟCΕ
ΜΕΤΕΔωΝΕΜΑΥΤΟΥΠΑΝΤΑΤΗΨΥΧΗΚΑΛΑ
ΑΜΑΧωCΕΒΙωCΑΜΕ . . . ΛωΝΚCΥΝΓΕΝωΝ
ΜΗΔΕΠΟΘΥΠΟΥΛωC . . . . ΔΟΛΙωCΑΛΛΟΝΤΙΝΙ
ΟΥΤΟCΟΒΙΟCΜΟΙCΕΡΟΝΝΟΤΑΝΕΖωΝΕΓω
ΕΙCΠΑΝΤΑΔΗΥΤΥΧΗCΑΕΙCΑΥΤΟΝΠΙCΤΕΥ . CΟΕω
ΛΟΔΟ . . ΔΙΔΟΜΕΝΟΝΑΠΡΑωΚΑΤΗΦΥCΙΕΛΟC
ΡΟΥΦ . ΠΥ . ΑΜΝΟCΕΝΕΙΜΟΥΓΛΥΚΥΤΑΤωΠΑΤΡΙ
ΚΠΑΥΛΕΙΝ ΦΙΛΑΝΔΡΩΜΕΧΙΤΛΟΥC

Τὸ ζῆν ὁ ζή[σ]ας καὶ θανὼν ζῇ το[ῖς] φίλοις·
ὁ κτώμ[ε]νος δὲ πολλὰ μὴ τρυφῶν [σ]ὺν τοῖς φίλοις
οὗτος τέ[θν]ηκε περιπατῶν καὶ ζῇ νεκρ[οῦ τρόπον.
ἐγὼ δ' ἐτρύφησα μὴν ὅσον [πρ]οσ[ή]κε[ι ε]ὔστα[θεῖ.

μετέδων ἐμαυτοῦ πάντα τῇ ψυχῇ καλά.
ἀμάχως ἐβίωσα με[τὰ φί]λων κ(αὶ) συνγενῶν,
μηδέποθ᾿ ὑπούλως [μηδὲ] δολίως λαλ[ῶ]ν τινι.
οὗτος ὁ βίος μοι [γ]έ[γ]ον᾿ ὅταν ἔζων ἐγώ.
εἰς πάντα δ᾿ ηὐτύχησα εἰς αὐτὸν πιστεύ[σα]ς [θ]εῷ·
[τ]ὸ δ᾿ ὀ[φειλ]όμενον ἀπ[έδ]ωκα τῇ φύσ[ει τ]έλος,
Ῥούφ[ῳ ποθει]νὸς ἀεί? μου γλυκυτάτῳ πατρὶ
κ(αὶ) Παυλείν[ῃ δάμαρτι] φιλάνδρῳ μέχ[ρ]ι τ[έ]λους.

Versus pessimi sunt. Auctor dum senarios sectatur, plerumque versus effecit hypermetros, ut mittam reliqua vitia metrica. In lapide plurimae evanuerunt litterae ligatae, ut vs. 2. ΚΤΩΜΕΝΟϹ et ΤΡΥΦΩΝϹΥΝ, vs. 4. ΠΡΟϹΗΚΕΙΕΥϹΤΑΘΕΙ, vs. 12. ΜΕΧΡΙΤΕΛΟΥϹ. Vs. 7. δολίως bisyllabum est. Vs. 9. εἰς αὐτὸν (scil. τὸν βίον) male inseruit auctor; quibus vocabulis eiectis versus satis commode procedit. Sensus ubique planus est et apertus. Unum moneo, vs. 1. τὸ ζῆν ὁ ζήσας significare: *qui vita rite functus est; qui eam vivendi rationem iniit, quae sola vitalis haberi debet.* Boeckhius, qui una hunc titulum examinavit, putat aliquanto melius, etsi ne sic quidem bene, ita scripturum fuisse auctorem:

Τὸ ζῆν ὅτις ζῇ, καὶ θανὼν ζῇ τοῖς φίλοις·
ὁ κτώμενος δὲ μὴ τρυφῶν σὺν τοῖς φίλοις
τέθνηκε περιπατῶν νεκροῦ τε ζῇ τρόπον.
ἐγὼ δ᾿ ἐτρύφησ᾿, ὅσον προσῆκον εὐσταθεῖ,
μετέδων τ᾿ ἐμαυτοῦ πάντα τῇ ψυχῇ καλά,
ἀμάχως δ᾿ ἐβίωσα μετὰ φίλων καὶ συγγενῶν,
μηδέποθ᾿ ὑπούλως ἢ δολίως λαλῶν τινί.
οὗτος ὁ βίος μου γέγονεν, ὁπότ᾿ ἔζων ἐγώ·
εἰς πάντα δ᾿ ηὐτύχησα πιστεύσας θεῷ·
τὸ δ᾿ ὀφειλόμενον ἀπέδωκα τῇ φύσει τέλος,
Ῥούφῳ ποθεινὸς ἀεὶ γλυκυτάτῳ μου πατρὶ
ἀλόχῳ τε Παυλείνῃ φιλάνδρῳ μέχρι τέλους.

3965.

Apameae Ciboti, hodie Dineir; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. sine numero.

CASSIAMOVAPTINAV
TANNOSXXV·VALERI--
IVLANOS9LES·VIICICOV
BXX HS E

ΟΥΚΑ
ΥΣΟΝ
ΕΠΟΙΗϹΑΝ--
ΤΗΝΚΑΤΟ--
ϹΗΝΕΤΕ---
ΑΝΔΕΤΙϹΗ--
ΘΗϹΕΝϹ---
ΙϹΝΕ---

In titulo Graeco vs. 3. habes ἐποίησα vel ἐποίησαν, et vs. 5. ἑτέ[ρῳ δὲ οὐκ ἐξέσται ἐμβαλεῖν νεκρὸν vel simile]; ἂν δέ τις [βάλῃ vel simile] θήσε[ι εἰς τὸ ταμεῖον etc. Titulus Latinus hic est: *Cassia Movartina v[ixi]t annos XXV. Valeri[us] Iul[i]an[u]s Leg. VII c[l]. co[niugi et sibi f]e[cit.*

3966.

Apameae Ciboti, hodie Dineir; ed. Hamilton. Research. n. 198.

ΟΙΠΡΟΤΟΝΙΚ . . . . ΕΙΤΙΝΕΣΑΠΟΛΕΙΩΣΑΝ
ΤΗΝΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

- - - μνημεῖ]ο[ν] προ[γ]ονικ[όν]. εἴ τινες ἀπολειώσαν[τες καταληφθεῖεν] τὴν ἐπιγραφήν - - -

Nota ἀπολειοῦν simili sensu dictum ut ἀπαλείφειν.

3967.

In loco Ketschiburlu, prope *Apameam Cibotum* (Dineir), ad fontem; ed. Hamilton. Research. n. 191.

ΡΟΥ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ

- - ρου Μενεκράτους.

3968.

In loco Emir Hassan Köi, in parietinis *Euphorbii*; ed. Hamilton. Research. n. 373.

ΑΠΟΥΛΑΙΕΙΟ
ΥΚΑΙΛΟΥΚΙΑϹΑΙΑΥΤ
ΟΙϹΑΙΠΟΙΗϹΑΝΖΩ
ΝΤЄϹ

Ἀπουλαίειο[ς τοῦ δεῖνος - - ο]υ καὶ Λουκιὰς αἱαυτοῖς αἰποίησαν ζῶντες.

Apuleius nomen nunc scriptum Ἀπουλαίειος p. Ἀπουλήϊος vel Ἀππολήϊος. Nomen quod sequitur uxoris esse videtur. Coniicias etiam C superfluum esse, ut sit Λουκία. Vss. 2. 3. nota orthographiam p. ἑαυτοῖς ἐποίησαν.

SECTIO QUARTA.

PHRYGIA PISIDICE ET PAROREUS.

APOLLONIA, ANTIOCHIA, PHILOMELIUM, TYRIAEUM.

3969.

In oppido Oluburlu, ubi vetus *Apollonia* (ἡ πρότερον Μορδιαῖον sec. Steph. Byz. s. v. Ἀπολλωνία, cf. Athen. III. p. 81.), in horto Papae; ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. I. p. 245. (cf. p. 243.) litteris minusculis et Hamilton. Research. n. 450.

ΤΟΝΑΓΝΟΝ
ΚΑΙΔΙΚΑΙΟΝ
ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ
ΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΑΥΡΗΛΙΟΝΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΟΝΗΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΟΔΗΜΟΣΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΑΤΩΝΛΥΚΙ
ΩΝΘΡΑΚΩΝΚΟ
ΛΩΝΩΝΤΟΝ . . .
ΟΝΕΥΕΡΓΕ . . .

Vs. 11. init. ON habet Hamilton.

Τὸν ἁγνὸν καὶ δίκαιον ἐπίτροπον τοῦ Σεβαστοῦ Αὐρήλιον Ἀπολλώνιον ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀπολλωνιατῶν Λυκίων Θρᾳκῶν Κολωνῶν τὸν [ἴδι]ον εὐεργέ[την.

Apollonia a Lyciis et Thracibus colonis condita est. Nummi item praebent ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝΛΥΚΙΩΝ; vide Eckhel. D. N. T. III. p. 2. conf. Vol. II. p. 1114. Sed inde non sequitur Lyciae urbem esse. Aur. Apollonius redit idem n. 3970.

3970.

Apolloniae, hodie Oluburlu, supra portam arcis; ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. I. p. 242. litteris minusculis. Versum unum p. 236. dedit litteris maiusculis. Imperfectius ed. Hamilton. Research. n. 454. ex quo tamen apparet, quomodo distincti versus sint in lapide. Itaque utrumque apographum exhibemus:

Arund.

Ηλιαν Αντωνειναν γυναικα Αυρηλιου
Απολλωνιου του πρωτιστου επιτρο-
που του Σεβαστου η βουλη και ο
δημος Απολλωνιατων Λυκιων Θρα-
κων Κολωνων της αρετης ετιμησαν
ανδριαντι

Hamilt.

ΛΩΝΙΟΝΥΙΟΝΚΡΑ
ΤΙϹΤΟΥΕΠΙΤΡΟ
ΠΟΥΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟϹ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ

ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ

Αὐρ]ηλίαν Ἀντωνεῖναν, γυναῖκα Αὐρηλίου Ἀπολλωνίου τοῦ κρατίστου ἐπιτρόπου τοῦ Σεβαστοῦ, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀπολλωνιατῶν Λυκίων Θρᾳκῶν Κολωνῶν τῆς ἀρετῆς ἐτίμησαν ἀνδριάντι.

De simplici genitivo ἀρετῆς cf. Vol. I. II. n. 1365. 1450. 2184. 2185. 2188. Aurelia Antonina uxor est eiusdem Aurelii Apollonii, qui laudatur n. 3969.

3971.

Apolloniae, hodie Oluburlu; ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. II. p. 426. (cf. Vol. I. p. 241. 242.) Tractavit Franzius in Monatsbericht der Berliner Akademie der Wissenschaften, Juni 1839. p. 102 sqq. Col. III. et IV. quattuor priores versus cum iis, quae utrique columnae praescripta sunt maioribus litteris, nuper transcripsit et ed. Hamilton. Research. n. 455. Exhibemus utriusque apographum.

[*Textum vide pagg. seq. interpositum.*]

Sunt fragmenta tria data ab Arundello forma et consecutione, quam stare non posse iam Leakius (ad Arundell. I. p. 241.) vidit, qui monuit col. III. vs. 1. continuari col. II. vs. 2. unde effecit γεγονέναι Ποπλίῳ Σουλπικίῳ καὶ Γαΐῳ Οὐαλγίῳ ὑπάτοις. Quod verissimum est. Itaque Franzius, quum col. IV. et V. similiter composuisset, ubi Μάρ[κ]ῳ Κράσ[σ]ῳ καὶ [Γ]ναίῳ Λέντ[λ]ῳ Α[ὔγ]ουρι, restituissetque etiam cetera, quae possunt restitui, animadvertit his fragmentis contineri indicem rerum ab Augusto gestarum, qui Ancyrae in templo repertus est, unde vulgo *monumentum Ancyranum* vocatur (Chishull. Antiq. Asiat. p. 165 sqq. conf. Oberlinus ad Tacit. T. II. P. II. p. 837 sqq. et Wolf. ad Sueton.). Hinc patet non solum Ancyrae indicem rerum ab Augusto gestarum fuisse expositum una cum Graeca interpretatione (vide n. 4040.), sed etiam in aliis Asiae urbibus, quae saepe multis ab eo beneficiis sunt affectae, eundem ei honorem solitum esse haberi. Quod apud Apolloniatas qua occasione factum sit, non liquet.

Fuerunt columnae septem, quibus universus index Graece redditus continebatur. Prima columna cum dimidia parte secundae interiit; item sexta et septima. Ceterarum superest principium, ex eoque fere versus seni. Hoc quo planius fieret, addidi tabulam

[*Continuatur pag.* 56.]

Arundell.

Α Π Λ Ι Ο Υ . Θ Ε Ο Υ Σ Ε

Λ Ν Η Κ Ω Ι Τ Ι Β Ε Ρ Ι Ω Ι Κ Α Ι Σ Α Ρ Ι

Col. I.	Col. II.
ΟΙΣΚΑΙΤΡΙΤΟΑΠΝΥΚΛΩΙΦΛΒΙΩΙΜΑΞΙΜΩΙ	ΘΕΝΙΣΤΟΡΗΣΕΝΕΠΙΡΩΜΗΣ
ΝΚΛΗΤΟΥΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΡΩΜΑΙ	ΟΥΑΛΓΙΩΙΥΠΑΤΟΙΣ
ΤΗΣΤΩΝΤΕΝΟΜΩΝΙΑΠΩΝΤΡΟ	ΒΩΜΟΝΤΥΧΗΣΣΩΤΗΡ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΩΝΑΡΧΗΝΟΥΔΕ	ΚΑΠΗΝΝΠΥΛΗΣΥΝΚ
ΕΝΗΝΑΝΕΔΕΞΑΜΗΝΑΛΕΤΟΤΕ	ΤΑΣΙΕΡΕΙΑΣΑΝΙ . . ΤΟΚ
ΣΘΑΙΕΡ	Ν . . . . Σ

Β Α Σ Τ Ο Υ Σ Κ Α Ι Τ Ο Υ Σ

Θ Ε Ο Ι Σ

Col. III.	Col. IV.
ΕΓΟΝΕΝΑΙΠΟΠΛΙΩΣΟΥΛΠΙΚΙΩΚΑΙΓΑΙΩΙ	ΣΕΙΤΟΜΕΤΡΟΥΜΕΜΩΔΗΜΩΕΔΩΚΛ
. . . ΠΕΡΤΗΣΕΜΗΣΕΠΑΝΟΛΟΥΠΡΟΣ	ΕΙΚΟΣΙΜΥΡΙΑΔΩΝΥΠΗΡΧΕΝ
. . . ΙΕΡΩΣΕΝΠΡΟΣΩΤΟΥΣΙΕΡΕ	ΧΡΗΜΑΤΑΑΕΝΥΠΑΤΕΙΑΤΕΤΑΡΤΗΣΜΗΚΑ
. . . ΟΙΕΙΝΕΚΕΛΕΥΣΕΝΕΝΕΝΕΚ	. ΩΚΡΑΣΕΩΚΑΙΝΑΙΩΛΕΝΤΑΩΑΚΤΟΥ
. . . . ΚΩ	. . . ΠΕΡΑΤΡΩΝΟΥΣΕΝΕΡΙΣΑΤΟΙΣ . . Υ . . Α
	. . . ΘΕΝ . . . Λ . . . ΕΝΜΥΡΕ

Α Ι Λ Α Σ Α Υ Τ Ο Ν

Β Α Σ Τ Ω Ι

Col. V.	Col. VI.
ΕΤΟΣΑΡΙΘΜΟΣΠΛΕΙΩΙ	ΕΝΙΔΙΩΤΙΚΩΕΔΑΦΕΙΑΡΕΩΣΑΜΥΝΤΟΡΟΣΑΓΟΡΑΝΤΕΣΕΒΑΣΤΗΝΕΙ
	ΝΣΑΘΕΑΤΡΟΝΠΡΟΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΟΣΝΑΙΩΙΕΠΙΕΔΑΛΦ . . ΥΣΕΚΤ
ΜΕΤΑΤΑΥΤΑΥΠΑΤΟΙΣΜΑΡ	ΡΟΥΣΑΓΟΡΑΣΘΕΝΤΟΣΑΝΝΤΕΡΑΕΠΙΟΝΟΜΑΤΙΜΑΡΚΕΛΛΟΥΤΟΥΓΑ
ΤΑΙΣΠΟΛΕΣΙΝΗΡΙΘΜΗΣΑ	ΑΝΑΘΕΜΑΤΑΕΚΛΑΦΥΡΩΝΕΝΚΑΠΙΤΩΛΙΩΙΚΑ . . . ΩΙΟΥΛΙΩΙΚΑΙΓΑΩΑ
ΤΑΙΣΚΕΦΑΛΑΙΟΥΕΓΟΝΕΝ	ΚΑΙΕΣΤΙΑΣΚΛ . . Α . . ΦΕΙΕΡΩΣΑΛΕΜΟΙ . . . . ΕΤΝΕΝΕ . . . . ΚΟ
ΕΥΕΛ . . . ΙΑΔΕΣ	ΩΝΠΕΝΤΑ . . . ΧΡΥΣΟΥΝΣΤΕΦΑ

Κ Α Ι Ι Δ Ι Ο Υ Σ Θ Ε Ο Υ Σ Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Υ Σ Κ Α Ι Τ Ο Υ Σ

Τ Ι Β Ε Ρ Ι Ω Ι Κ Α Ι Σ Α Ρ Ι Θ Ε Ω Ι Σ Ε Β

ΘΕΝΙΣΤΟΡΗΣΕΝΕΠΙΡΩΜΗΣΓΕΓΟΝΕΝ . ΠΟΠΛΙΩΣΟΥΛΠΙΚΙΩΚΑΙΓΑΙΩ
ΟΥΑΛΓΑΙΩΙΥΠΑΤΟΙΣ
ΒΩΜΟΝΤΥΧΗΣΣΩΤΗΡ . . . ΥΠΕΡΤΗΣΕΜΗΣΕΠΑΝΟΔΟΥΠΡΟΣ
ΝΑΙΤΗΝΗΠΥΛΗΗΣΥΝΚ . . . . . ΙΕΡΩΣ

ΣΕΙΤΟΜΕΤΡΟΥΜΕΝΕΔΗΜΩΕΔΩΚ .
ΕΙΚΟΣΙΜΥΡΙΑΔΩΝΥΠΗΡΧΕΝ
ΗΜΑΤΑΑΕΝΥΠΑΤΕΙΑΤΕΤΑΡΤΗΕΜΗΚΑ
ΙΩΚΡΑΣΣΩΚΑΙ . ΑΙΩΛΕΝΤΑΩΑΥΤΟΥ

Hamilton.

quantum superest inscriptionis una cum supplementis continentem:

[*Vide tabulam insertam.*]

Praescripta maioribus litteris exarata duobus versibus constant supra columnas scripturae superstitis porrectis. Brevior tamen est priore versus posterior.

- - - - - - καὶ ἰδίους θεοὺς Σεβαστοὺς καὶ τοὺς [π]αῖ-
[δ]ας αὐτ[ῶ]ν - -
- - Τιβερίῳ Καίσαρι, [θεοῦ Σεβαστοῦ υἱῷ],
θεῷ Σεβαστῷ.

Colligas ex his Apolloniatas statuis honorasse domum Augustam, quumque universa inscriptio haud dubie in epistylio sit, templum, in quo repositae statuae illae, Tiberio tum imperanti consecrasse, addito in memoriam divi patris indice rerum ab eo gestarum. Itaque vs. 1. videndum ne scriptum fuerit:

Τὸν ναὸν - - -] καὶ ἰδίους θεοὺς Σεβαστοὺς καὶ τοὺς
[π]αῖ[δ]ας αὐτ[ῶ]ν [ὁ δῆμος ὁ Ἀπολλωνιατῶν.

Vs. 2. ante Τιβερίῳ ap. Arundell. legitur ΛΝΗΚΩΙ, quibus litteris quid subsit, non perspicio. Certe ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΙ vix licet coniicere. Desideratur h. l. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ. Tiberium ante obitum θεὸν dici notum est ex inscriptionibus. Vide Vol. II. n. 2442. coll. Addend. p. 1081.

Secundae columnae quod residuum est, continuit ea, quae in exemplari Ancyrano sub finem tabulae primae dicta erant; quae quum interciderint, restitui exemplum Graecum non potest. Leguntur ibi vs. 1. ὑπάτ]οις καὶ τρίτο[ν] Π[α]ύ[λ]λῳ Φ[α]βίῳ Μαξίμῳ [καὶ Αἰλίῳ Τουβέρωνι ὑπάτοις, a. u. c. 743.; vs. 2. τῆς συ]νκλήτου καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαί[ων]; vs. 3. τῆς τῶν τε νόμων [κ]α[ὶ τ]ῶν τρό - - - vs. 4. [ἐ]χειροτονήθ[η]ν ἀρχὴν οὐδε - -; vs. 5. ἐνην ἀνεδεξάμην· ἃ [δ]ὲ τότε; vs. 6. - σθαι ἐρ - - - -

Col. III. respondet verbis monumenti Ancyrani tab. II. vss. 25-29. quae aliqua ex parte restitui possunt ex fragmento Graeco. Huius in fine col. II. haec fere fuerint: Εὐχὰς ὁ δῆμος ἐποιήσατο ὑπὲρ τῆς - - - αὐτοῦ ὑγιείας ὅσας οὐδαμό-||, deinde pergitur col. III.

θεν ἱστόρησεν ἐπὶ Ῥώμης γεγονέναι, Ποπλίῳ Σουλπικίῳ καὶ Γαΐῳ
Οὐαλγίῳ ὑπάτοις.
Βωμὸν Τύχης Σωτήρ[ας] ὑπὲρ τῆς ἐμῆς ἐπανόδου πρὸς [τῇ
Καπηνῇ πύλῃ ἡ σύνκ[λητος καθ]ιέρωσεν, πρὸς ᾧ τοὺς ἱε-
ρέ[ας καὶ
5 τὰς ἱερείας ἀν[ὰ πᾶν ἔ]το[ς ἱερὰ π]οιεῖν ἐκέλευσεν ἕνεκ[α
- - - - - - - - - - -

Pro valetudine sua supplicatum esse apud omnia pulvinaria refert Augustus paulo ante (tab. eiusd. vs. 18.). Augustus saepius aegrotavit (Sueton. c. 81.). Bis eum aegrotasse refert Dio Cass. LIII. p. 720. 724. ed. Reim. primum Tarracone quum esset a. 729. et deinde Romae a. 731. quo anno tam gravi morbo decubuit, ut vix ulla spes salutis superesset. Eodem anno imperium proconsulare et tribuniciam potestatem perpetuam se accepisse testatur ibid. vs. 20. Refert deinceps, aliquot post annos, mortuo M. Lepido, se suscepisse Pontificatum maximum; quae res pertinet ad a. u. c. 742. Post parvam lacunam sequuntur verba: ...VALE T]VDINE cet. Igitur quoniam eo anno, qui vs. 26.

- - - - - - - - - - ΚΑΙΙΔΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ [Π]ΑΙ[Δ]ΑΣ ΑΥΤ[Ω]Ν [Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ

ΑΝΗΚΩΙ ΤΙΒΕΡΙΩΙ ΚΑΙΣΑΡΙ [ΘΕΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΥΙΩΙ] ΘΕΩΙ ΣΕΒΑΣΤΩΙ

Col. I.

Col. II.

- - - - - - - - - - ΥΠΑΤ]ΟΙΣΚΑΙΤΡΙΤΟ[Ν]Π[Α]Υ[Α]ΛΩΙΦ[Α]ΒΙΩΙΜΑΞΙΜΩΙ
- - - - - - - - - - -ΤΗΣΣΥ]ΝΚΛΗΤΟΥΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΡΩΜΑΙ[ΩΝ
- - - - - - - - - - - - ΤΗΣΤΩΝΤΕΝΟΜΩΝ[Κ]Α[Π]ΩΝΤΡΟ - - -
- - - - - - - - - - - - Ε]ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘ[Η]ΝΑΡΧΗΝΟΥΔΕ - - - -
- - - - - - - - - - - - - ΕΝΗΝΑΝΕΔΕΞΑΜΗΝΑ[Δ]ΕΤΟΤΕ - - -
- - - - - - - - - - - - - ΣΘΑΙΕΡ - - - - - - - - - - - - - - -
- -

Col. III.

ΘΕΝΙΣΤΟΡΗΣΕΝΕΠΙΡΩΜΗΣΓΕΓΟΝΕΝΑΙΠΟΠΛΙΩΣΟΥΛΠΙΚΙΩΚΑΙΓΑΙΩΙ
ΟΥΑΛΓΙΩΙΥΠΑΤΟΙΣ
ΒΩΜΟΝΤΥΧΗΣΣΩΤΗΡ[ΑΣ]ΥΠΕΡΤΗΣΕΜΗΣΕΠΑΝΟΔΟΥΠΡΟΣ[ΤΗΙ
ΚΑΠΗΝΗΠΥΛΗΗΣΥΝΚ[ΛΗΤΟΣΚΑΘ]ΙΕΡΩΣΕΝΠΡΟΣΩΤΟΥΣΙΕΡΕ[ΑΣΚΑΙ
ΤΑΣΙΕΡΕΙΑΣΑΝΙ - - ΤΟΚ - - - - [Π]ΟΙΕΙΝΕΚΕΛΕΥΣΕΝΕΝΕΚ[Α - - -
Ν - - - - Σ - - - - - - - - - - - - ΚΩ - - - - - - -
- -

Col. IV.

ΣΕΙΤΟΜΕΤΡΟΥΜΕΝΩΔΗΜΩΕΔΩΚ[ΑΤΟΥΤΟΥΟΟΛ]ΟΣΑΡΙΘΜΟΣΠΛΕΙΩ[Ν
ΕΙΚΟΣΙΜΥΡΙΑΔΩΝΥΠΗΡΧΕΝ
ΧΡΗΜΑΤΑΑΕΝΥΠΑΤΕΙΑΤΕΤΑΡΤΗΕΜΗΚΑ[Ι]ΜΕΤΑΤΑΥΤΑΥΠΑΤΟΙΣΜΑΡ
Κ]ΩΚΡΑΣΣΩΚΑΙ[Γ]ΝΑΙΩΛΕΝΤ[Λ]ΩΑΥ[Γ]ΟΥ[ΡΙ]ΤΑΙΣΠΟΛΕΣΙΝΗΡΙΘΜΗΣΑ
Υ]ΠΕΡΑ[Γ]ΡΩΝΟΥΣΕ[Μ]ΕΡΙΣΑΤΟΙΣ[ΣΤΡ]Α[ΤΙΩ]ΤΑΙΣΚΕΦΑΛΑΙΟ[ΝΓ]ΕΓΟΝΕΝ
ΩΣΜΥΡΙΑΙΠ]ΕΝ[ΤΑΚΙΣΧΙΛΙΑΙ]ΜΥΡ[ΙΑΔΕΣΑΕΚΣΥΝΤΕΛΕΙΑΣΥΠΕΡΤΩΝ
ΧΩΡΙΩΝΗΡΙΘΜΗΣΑΚΑΙΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΙΕΞΑΚΙΣΧΙ]Λ[ΙΑΙΜΥΡ]ΙΑΔΕΣ[ΑΥΠΕΡ
ΤΩΝΕΠΑΡΧΙΚΩΝΑΓΡΩΝ] - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Col. V.

ΕΝΙΔΙΩΤΙΚΩΕΔΑΦΕΙΑΡΕΩΣΑΜΥΝΤΟΡΟΣ[ΝΑΟΝ]ΑΓΟΡΑΝΤΕΣΕΒΑΣΤΗΝΕ[ΠΟΙ
Η]ΣΑΘΕΑΤΡΟΝΠΡΟΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΟΣΝΑΩΙΕΠΙΕΔΑΦ[Ο]ΥΣΕΚ[ΠΟΛΛΟΥΜΕ
ΡΟΥΣΑΓΟΡΑΣΘΕΝΤΟΣΑ[ΝΕΣΤΗΣ]ΑΕΠΙΟΝΟΜΑΤΙΜΑΡΚΕΛΛΟΥΤΟΥΓΑ[ΜΒΡΟΥΜΟΥ
ΑΝΑΘΕΜΑΤΑΕΚΛΑΦΥΡΩΝΕΝΚΑΠΙΤΩΛΙΩΙΚΑ[ΙΕΝΝΑ]ΩΙΟΥΛΙ[ΟΥ]ΚΑΙ[Ν]ΑΩΑ[ΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΚΑΙΕΣΤΙΑΣΚ[ΑΙ]Α[ΡΕΩΣΑΜΥΝΤΟΡΟΣΑ]ΦΕΙΕΡΩΣΑ[Α]ΕΜΟΙ[ΚΑΤΕΣΤΗΩΣΔΙΣΧΙΛΙ
ΩΝΠΕΝΤΑ[ΚΟΣΙΩΝΜΥΡΙΑΔΩΝ]ΧΡΥΣΟΥΣΤΕΦΑ[ΝΙΚΟΥ - - - - - - - - -

Col. VI. et VII.

ex Consulibus designatur, M. Agrippa morbo decessit, Chishullus vs. 25. ad extrema M. Agrippae tempora referendum putat. Fortasse vere. De P. Sulpicio et C. Valgio Coss. conf. Chishull. p. 186 sq. Ceterum hanc designationem ad ea quae praecedunt pertinere manifestum est, ex quo Hamiltonus docuit verba ΥΠΕΡΤΗΣΕΜΗΣΕΠΑΝΟΔΟΥΠΡΟΣ non esse in vs. 2. posita, sed in vs. 3. Igitur vs. 2. post ΥΠΑ ΤΟΙΣ vacuum spatium relictum est, sicut col. IV. vs. 2. Deinceps Augustus honores persequens in se collatos a Senatu populoque Romano ea recenset, quae sibi decreta sunt ex Oriente et Occidente reverso. De votis pro reditu Augusti susceptis conf. Eckhel. D. N. T. VI. p. 103. Pro reditu Augusti (ex Hispania opinor) aram Fortunae Servatricis consecratam fuisse nunc docent verba Graeca. Postea simili occasione aram pro reditu eius positam fuisse produnt verba sequentia monum. Ancyr. vss. 36. 37. Aram pro reditu memorat etiam Dio Cass. LIV, 25. ad a. 741. in curia ponendam. Quod tamen ab Augusto non acceptum tradit. Verba exemplaris Latini haec fere sunt:

VALET]VDINE QVANTA ROMAE NVN[QVAM ANTEA FACTA ESSE
MEMINERANT P. SVLP]ICIO C. VALGIO CONSVLIBVS 7 [ARAM FORTVNAE SERV
ATRICIS PROPE AE]DIS HONORIS ET VIRTVTIS AD [P]OR[T]AM [CAPENAM PRO
REDITV MEO SE]NATVS CONSACRAVIT IN QVA PON[TIFICES ET SACER
DOTES - - A]NNIVERSARIVM SACRIFICIVM FACERE[NT

Interpres Graecus omisit verba: *prope aedis Honoris et Virtutis*. Has aedes ad portam Capenam sitas fuisse docet Liv. XXIX, 11.

Col. IV. ad monumenti Ancyrani tab. III. pertinet, ubi vss. 19-26. haec leguntur:

CONSVL.TER
TIVM.DECIMVM.SEXAGENOS.DENARIOS.PLEBEI.QVAE.TVM.FRVMENTVM.PVBLICVM.
ACCEPERVNT.DEDI.EA.MILLIA.HOMINVM.PAVLO.PLVRA.QVAM.DVCENTA.FVERVNT.
PECVNIAM.[PRO.]AGRIS.QVOS.IN.CONSVLATV.MEO.QVARTO.ET.POSTEA.CONSVLIBVS.
M.CRASSO.ET.]CN.LENTVLO.AVGVRE.ADSIGNAVI.MILITIBVS.SOLVI.MVNICIPIS 7 EA
SESTERTIVM.CIRCITER.SEXSIENS.MILLIENS.FVIT.QVAM.[EX.]COLLATIONIBVS.[PRO.
PRAED[IIS.]NVMERAVI.ET.CIRCITER.BIS.MILLIENS.ET.SESCENTIENS.QVOD.PRO.AGRIS.
PROVINCIALIBVS.SOLVI 7

Versionis Graecae col. III. in fine haec fere fuerunt: *ὑπατεύων τὸ ιγ̄ δραχμὰς ἀνὰ ἑξήκοντα τῷ τότε;* hinc pergitur col. IV. verbis insequentibus:

σειτομετρουμένῳ δήμῳ ἔδωκ[α· τούτου ὁ ὅλ]ος ἀριθμὸς πλείω[ν
εἴκοσι μυριάδων ὑπῆρχεν.
Χρήματα ἃ ἐν ὑπατείᾳ τετάρτῃ ἐμῇ κα[ὶ] μετὰ ταῦτα ὑπάτοις Μάρ-
κ]ῳ Κράσσῳ καὶ [Γ]ναίῳ Λέντ[λ]ῳ Αὔ[γ]ου[ρι] ταῖς πόλεσιν ἠρίθμησα
ὑ]πὲρ ἀ[γ]ρῶν, οὓς ἐ[μ]έρισα τοῖς [στρ]α[τιώ]ταις, κεφάλαιο[ν γ]έγονεν
ὡς μύριαι π]εν[τακισχίλιαι] μυρ[ιάδες, ἃ ἐκ συντελείας ὑπὲρ τῶν
χωρίων ἠρίθμησα, καὶ πεντακόσιαι ἑξακισχί]λ[ιαι μυρ]ιάδες, [ἃ ὑπὲρ
τῶν ἐπαρχικῶν ἀγρῶν.]

De populo *σιτομετρουμένῳ* Chishullus verba citavit Dionis Cassii (LV, 10.): *ὁ δὲ Αὔγουστος τὸ τοῦ δήμου τοῦ σιτοδοτουμένου πλῆθος ἀόριστον ὂν ἐς εἴκοσι μυριάδας κατέκλεισε, καί, ὥς γέ τινες λέγουσι, καθ' ἕνα ἑξήκοντα δραχμὰς ἔδωκεν;* ex quibus simul apparet Dionem non vidisse indicem Augusti. *Δραχμαὶ* sunt denarii, quibus etiam in sequentibus fit computatio (conf. Boeckh. Disquisitt. metrolog. p. 298 sqq.). De reliquis vide Chishull. p. 192. Nota vs. 6. in dextra non continuari, sed videri praetermissam esse alteram partem ab Arundello. Nam litterae ibi superstites manifesto versus 7. finem constituunt.

Col. V. verba refert monumenti Ancyrani tab. IV. vss. 21-26.

PRIVATO.SOLO.[DEDICATO.]MARTIS.VLTORIS.TEMPLVM.FORVMQVE.AVGVSTVM.ET.
THEATRVM.AD.AEDEM.APOLLINIS.IN.SOLO.MAGNA.EX.PARTE.A[D.ID . . .
EMPTO.FECI.QVOD.SVB.NOMINE.M.MARCELLI.GENERI.NITESCIT 7 DONA.[EX.
MANIBIIS.IN.CAPITOLIO.ET.IN.AEDE.DIVI.IVLI.ET.IN.AEDE.APOLLINIS.ET.IN.AE
DE.VESTAE.ET.IN.TEMPLO.MARTIS.VLTORIS.CONSACRAVI.QVAE.MIHI.CONSTI
TERVNT.HS.CIRCITER.MILLIENS 7 AVRI.CORONARI.PONDO etc.

ἐν ἰδιωτικῷ ἐδάφει Ἄρεως Ἀμύντορος ἀγοράν τε Σεβαστὴν ἐ[ποί-
η]σα, θέατρον πρὸς τῷ Ἀπόλλωνος ναῷ ἐπὶ ἐδάφ[ο]υς ἐκ [πολλοῦ μέ-
ρους ἀγορασθέντος ἀ[νέστησ]α ἐπὶ ὀνόματι Μαρκέλλου τοῦ γα[μβροῦ μου.
Ἀναθέματα ἐκ λαφύρων ἐν Καπιτωλίῳ κα[ὶ ἐν να]ῷ Ἰουλί[ου] καὶ [ἐν ν]αῷ Ἀ[πόλλωνος
καὶ Ἑστίας κ[αὶ] Ἄ[ρεως Ἀμύντορος ἀ]φιέρωσα, [ἃ] ἐμοὶ [κατέστη ὡς δισχιλί-
ων πεντα[κοσίων μυριάδων.] Χρυσοῦ στεφα[νικοῦ etc.

In fine col. IV. vocem *ναὸν* fuisse puta; nisi haec vox ante ΑΡΕΩΣ excidit; quod fortasse probabilius. Voverat Augustus templum Martis Ultoris a. u. c. 712. ante proelium Philippense ob paternae caedis ultionem; dedicatum esse a. 752. auctor est Velleius II, 100. neque aliter syllabus Dion. Cass. LV. *ὡς ἡ Αὐγούστου ἀγορὰ* (sic enim legendum esse pro *ἱερὰ* vidit etiam Chishullus) *καθιερώθη· ὡς ὁ Ἄρεως ναὸς ὁ ἐν αὐτῇ ὢν καθιερώθη.* Hoc templum in foro Augusti situm fuisse quum veteres testantur (Sueton. c. 29. Ovid. Fast. V, 551.), tum verba monumenti nostri haud ambigue innuunt. Dio quidem (LIV, 8. p. 737. ed. Reim.) de signis Romanis a Parthis Augusto restitutis a. 734. loquens refert *καὶ νεὼν Ἄρεως Τιμωροῦ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ κατὰ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Φερετρίου ζήλωμα πρὸς τὴν τῶν σημείων ἀνάθεσιν καὶ ψηφισθῆναι ἐκέλευσε καὶ ἐποίησε*, unde viri docti sibi persuaserunt Iovis Ultoris alterum templum in foro, alterum Bis Ultoris in Capitolio exstructum fuisse, in auxilium vocato etiam Ovidio (Fast. V, 575. 795.) qui nihil eiusmodi habet. Recteque Reimarus ad Dionem hanc explosit sententiam, docens post alios locum istum Dionis esse corruptum. Unicum fuisse eius dei templum non obscure colligi ex Suetonio confitetur etiam Eckhelius D. N. T. VI. p. 95. Et omnino templum Martis Ultoris in foro Augusti exstructum etiam in fragmento Ancyrano n. 4040. Col. V. intelligi consentaneum est. Vs. 5. scripsi *κατέστη*; possis etiam *κατέστησαν.* Verbum hoc proprium est in hac re; cf. Andocid. de reditu suo 81. *οὐκ ἠθέλησα πράξασθαι πλέον ἢ ὅσου ἐμοὶ κατέστησαν.* Computatio denariis fit ut col. IV.

3972.

Apolloniae, hodie Oluburlu, in muro arcis; ed. Hamilton. Research. n. 452.

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝΥΙΟΝ
ΠΑΤΡΟCΙΝΙΟΥΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Οἱ μύσται Ἀλέξανδρον υἱὸν Π. Ἀ[π]ρ[ω]νίου Ἀλεξάνδρου.

3973.

Ibidem, ad fontem; ed. Arundell. Discov. in Asia min. T. II. p. 428. (conf. T. I. p. 242.)

Ε Τ Ο Υ Σ Ζ Μ Σ.

ΓΕΙΟΑΡΟΤΑΣΔΟΙΟΥΣΥΟΥΣΔΕΘΕΜΗΝΣΑΓΑΡΙΣ
ΑΝΤΙΒΟΩΝΞΩΝΤΩΤΩΝΤΟΥΣΔΟΚΙΜΕΙΣΑΡΟΤΑΣ
ΟΥΣΕΣΑΩΣΕΘΕΟΣΟΤΕΕΟΥΒΡΩΣΤΙΣΚΑΤΑΓΑΙΑΝ
ΣΑΡΚΟΒΟΡΟΣΔΕΙΜΗΓΕΦΟΜΟΝΒΡΕΙΘΟΥΣΔΑΛΥΚΤ
ΚΟΣΜΟΝΕΓΕΣΧΕΤΕΠΑΝΤΑΕΜΟΙΦΥΓΟΝΕΚΑΜΑ
ΕΡΓΑΤΙΝΑΙΚΑΛΟΙΞΑΝΘΟΙΓΑΙΗΣΑΡΟΤΗΡΕ
ΚΑΙΒΟΑΣΕΓΡΥΣΩΨΥΧΑΣΔΕΒΡΟΤΩΝΕΣΑΩΣ
ΚΑΙΓΑΛΑΩΜΓΑΙΗΣΗΓΑΓΕΣΕΣΠΑΤΡΙΔΑΣ
ΥΙΑΤΕΜΟΝΥΔΗΝΑΣΕΝΙΤΡΟΚΜΟΙΣΖΑΘΕΟΙ
ΤΟΥΝΕΚΕΝΟΥΜΕΓΑΔΩΡΟΝΕΓΩΤΟΝΩΜΟΝ
ΤΙΣΓΑΡΔΩΡ . . . . ΟΝΑΝΑΚΤΙΘΕΩ . . . . ΝΤΑΣΙΟΝΕΥ

Ἔτους ζμσ.
Γ[ῆς] ἀρότας δοιοὺς [τ]ούσδ' ἐθέμην Σάγαρις
ἀντὶ βοῶν [ζ]ώντων τοὺς Δοκιμεῖς ἀρότας,
οὓς ἐσάωσε θεός, ὅτε [β]ούβρωστις κατὰ γαῖαν
σαρκοβόρος δει[ν]ή [τ]ε, φό[ν]ον βρείθουσ[α] ἄλυκτ[ον,
κόσμον ἐ[π]έσχε[θ]ε πάντα· ἐ[πε]ὶ φύγον ἐκ [κ]αμά[τοι]ο
ἐργατίναι καλοὶ ξανθοὶ γαίης ἀροτῆρε[ς.
καὶ βόας ἐγρύσω, ψυχὰς δὲ βροτῶν ἐσάωσ[ας,
καὶ Γαλα[τ]ῶ[ν] γαίης ἤγαγες ἐς πατρίδας·
υἷά τ' ἐμὸν [ἵ]δ[ρυσ]ας ἐνὶ Τρόκμοις ζαθέοι[σι.
τοὔνεκεν οὐ μέγα δῶρον ἐγὼ τὸν [β]ωμὸν [ἔθηκα.
τίς γὰρ δῶρον ἄνακτι θεῷ [ἀ]ντά[ξ]ιον εὕ[ροι;

Annus 247. signatur in principio. Veri non dissimile est Apolloniatas epocha Caesariana usos esse, quae ducitur ab auctumno a. u. c. 705. Quo posito titulus ad a. u. c. 952. refertur. Sagaris quidam carmine hoc parum eleganti aram insculptis duobus bovibus dedicavit, quos fame grassante servatos esse praedicat. Vs. 2. *τοὺς Δοκιμεῖς* videtur esse i. q. *Δοκιμηνούς*, scilicet ex marmore Docimeno factos; cf. ad n. 3915. Vs. 5. *ἐπεὶ* dedit Boeckhius. Vs. 7. *ἐγρύσω* est *ἐκρύσω.* Vs. 9. Trocmi notagens Galatiae; vide n. 4086.

3974.

Ibidem ad domum quandam; ed. Hamilton. Research. n. 449.

ΙΟΣΝΙΣΙΜΟΥΝ
ΚΝΟΥΜΑΝΙΙΙΑΚΟΥΝΑΒ
ΒΙΡΕΤΟΑΙΝΙΜΜΥΡΑΤΟΣ
ΝΙΑ . . . ΙΜΓΛΩΣΤΙΜΕΚΑ
Τ . . ΤΙΤΤΕΤΙΚΜΕΝΟΣΕΙΤΟΥ

Barbara sunt Graecis vocabulis mixta. Similia habes n. 3822. *e.* et n. 3986.

3975.

Ibidem, in muro arcis; ed. Hamilton. Research. n. 453.

```
              ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ      ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
     ΟΥ       ΟΛΥΜΠΙΚΟΥ       ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
    ΝΟΣ       ΤΟΥΑΡΤΕΜΩΝΟΣ  ΤΟΥΟΛΥΜΠΙΚΟΥ
       ΤΕΜΩΝΟΣΖΩΝΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΕΝΕΑΥΤΩΚΑΙ
       ΤΟΣΚΑΙΤΑΠΕΡΙΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΠΡΟΣ
       ΕΙΩΙΙΤΟΥΣΤΕΚ.ΙΙΟΥΣΚΑΙΤΑΟΙΚ
       ΕΡΑΠΕΙΑΝΚΑΙΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΔΙΗΚΟΝΤ...ΦΑΡΕΤΩΣ
```

```
  - - -      Ἀπολλώνιος        Ἀπολλώνιος
  - - ου     Ὀλυμπικοῦ         Ἀπολλωνίου
  - - νος.   τοῦ Ἀρτέμωνος.    τοῦ Ὀλυμπικοῦ.
```

Ὁ δεῖνα Ἀρ]τέμωνος ζῶν τὸ μνημεῖον [ἐποίησ]εν ἑαυτῷ καὶ τοῖς - - -
ὁ δὲ αὐ]τὸς καὶ τὰ περὶ τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν, προς[θεὶς τῷ
μνημ]είῳ τούς τε κ[ήπ]ους καὶ τὰ οἰκ[ήματα - - - -
τὴν θ]εραπείαν καὶ ἐπιμέλειαν - - - - ἀνα]φα[ι]ρέτως
- - - -

3976.

Ibidem, in muro ecclesiae; ed. Hamilton. Research. n. 451.

ΑΥΡΓΑΕΙCΒ.CΥΜΑΧΟΥΕΙCΤΟΥCΠΡΟΓΟΝ.C   Αὐρ. Γάει[ος] Συμ[μ]άχου εἰς τοὺς προγόν[ου]ς.

3976. b.

Isbartae, quae vetus *Baris* habetur, in columna; ed. Arundell. Itin. VII eccles. p. 122.

```
ΕΥΣΕΒ...ΣΕΒΑΣΤ...
.   .   .   .   .   .
.   .   .   .   .   .
ΔΙΑΣΩ.ΑΝ....
. . . ΡΩΜΑΙΩΝ
```

[Αὐτοκράτορα - - - - - - - - -
Καίσαρα] Εὐσεβ[ῆ] Σεβαστ[όν - - -
- - - - - - - - - - - - -
διὰ Σω[σ]άν[δρου - - - - - - -
- - - Ῥωμαίων.

Est fragmentum tituli honorarii in Imperatorem. Vss. 3. 4. [Πισι]δίας fuisse, quod coniicitur ap. Arundell. l. c. p. 131. minime probabile est. Videntur potius duo homines fuisse iique Romani, quibus cura demandata est ponendae statuae.

3977.

In vico Jenidschekoi, inter oppida Egerdir et Yalobatsch, in lapide sepulcrali muro inserto, sed tam alte posito, ut nonnisi imperfecte transcribi potuerit. Ed. Richter. Itin. p. 570. n. XXX. (conf. p. 627.) Tractavit Franckius Richtersche Inschr. p. 207 sq.

```
ΑΥΓΙΜΑΝΚΕΡΔΟΝΟΣΑΓΑΕΟ
ΤΟΔΙΑΔΕΛΦΩΚΑΙΜΑΡΚΕΛ
ΑΙΔΙΩCΥΝΕΙΩΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝ
```

Vs. 1. haud dubie fuit ΚΕΡΔΩΝΟΣ ut Vol. I. n. 1289. nam n. 1306. ΚΕΡΔΟΝΟΣ vitium est quadratarii; neque cum Franckio provocaverim ad usum promiscuum poëtarum, qui Ἠλεκτρύωνος et Ἠλεκτρύονος, Ἀκταίωνος et Ἀκταίονος etc. Ad nomen peregrinum Αὐγιμὰν Franckius confert Αὐγὰν et Ἀσὰν apud Procop. de bello Pers. I, 13. p. 247. (36 seq. Paris.) et Σασὰν et Ἀτμὰν apud Niceph. Gregor. VII, 1, 1. p. 107. (131.) Deinceps recte Franck. Ἀγαθόποδι agnovit. Sed infeliciter idem vss. 2. 3. dedit Μαρκελλιδίῳ. Videtur potius Μαρκέλ[λ]α ἰδίῳ esse.

Αὐγιμὰν Κέρδ[ω]νος Ἀγα[θ]ό[π]οδι ἀδελφῷ καὶ Μαρκέλ-
[λ]α ἰδίῳ συν[β]ίῳ μνήμης χάριν.

Agathopus idem maritus Marcellae fuit, eique a fratre et ab uxore titulus positus est.

3978.

Prope urbem *Galandos*, circiter VI horis ab Antiochia Pisidiae in meridiem, fortasse in loco urbis cuiusdam Pisidiae. Minusculis ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. I. p. 326.

Αὐρηλίου Αὐ....ανων
τοῖς διαδόχοις
Αὐρηλία Τατία...
Δημητρίου σύ(μβιος).

Initio nonnulla desunt, scil. dativi nominum propriorum, ad quos pertinet τοῖς διαδόχοις.

3979.

In oppido Yalobatsch, prope *Antiochiae ad Pisidiam* parietinas, in basi; ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. I. p. 289. litteris minusculis et versibus indiscretis (conf. p. 272. ubi partem tituli dedit litteris maiusculis).

ΛΟΥΚΙΟΝΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΝΡΗΓΕΙΑΝΟΝΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ
CΥΓΚΛΗΤΙΚΟΝΥΙΟΝΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΥΡΗΓΕΙΑΝΟΥΤΟΥΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ
ΥΠΑΤΙΚΟΥΟΥΛΠΙΟCΤΑΤΙΑΝΟCΜΑΡΚΕΛΛΟCΔΥΑΝΕΡΙΚΟCΑΡΧΙΕΡΕΥC
ΔΙΑΒΙΟΥΤΟΥΕΠΙΦΑΝΕCΤΑΤΟΥΘΕΟΥΔΙΟΝΥCΟΥ

Λούκιον Καλπούρνιον Ῥηγειανόν, τὸν λαμπρότατον συγκλητικόν, υἱὸν Καλπουρνίου Ῥηγειανοῦ, τοῦ λαμπροτάτου ὑπατικοῦ, Οὔλπιος Τατιανὸς Μάρκελλος δυανερικός, ἀρχιερεὺς διὰ βίου τοῦ ἐπιφανεστάτου θεοῦ Διονύσου.

Notat Arundell. l. c. p. 289. in fragmentis inscriptionum huius urbis haud raro reperiri nomina L. Calpurnii et L. Quinti Calpurnii, et Galba imperitante Calpurnium Asprenatem propraetorem fuisse Galatiae et Pamphyliae. Vide Tacit. Hist. II, 9. Vs. 3. δυανερικὸς est *duumviralis*.

3980.

In oppido Yalobatsch, prope parietinas *Antiochiae ad Pisidiam*, in horto fratris Gubernatoris (Agae); ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. I. p. 291. litteris minusculis.

Πετρωνία (Φιλίνα) Κοΐντῳ Νο(ουΐῳ) Μαρκιανῷ
ἀνδρὶ γλυκυτάτῳ μνήμης χάριν· ὃς ἂν δὲ
ἀδικήσῃ τὴν στήλην, ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν θεόν.

De formula ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν θεὸν cf. n. 3902.

3981.

In oppido Yalobatsch, prope parietinas *Antiochiae ad Pisidiam*; ed. Hamilton. Research. n. 177.

ΚΑΤΑCΥΝ . ωΡΗCΙΝ
ΤΟΥΑΞΙΟΛΟΓωΤΑΤΟΥ
ΑΥΡΗΛΙΟΥΚΑΝΔΙΔΟΥ
ΗCΟΡΟCЄΤЄΘΗЄΝΗ

Κατὰ συν[χ]ώρησιν
τοῦ ἀξιολογωτάτου
Αὐρηλίου Κανδίδου
ἡ σορὸς ἐτέθη, ἐν ᾗ
\- - - - - -

3982.

Philomelii, hodie Akschehr, in muro moscheae; ed. Hamilton. Research. n. 379.

ΑΙΘΑΛΟΣΕΛΑΤΗΠΗΙ
ΕΑΥΤΟΥΓΥΝΑΙΚΙΦΙΛΟΣ
ΤΟΡΓΙΑΣΚΑΙΜΝΗΜΗΣ
ΑΙΩΝΙΟΥΧΑΡΙΝ
ΦΡΑΣ ΝΝΠΝΙΗΝΟΝΟΣΑΧΘΟΝ . ΙΙΩΣΔΕΘΑΝΟΥΣΑ
ΗΛΘΕΣΑΠΛΛΙ . ΑΣΤΑ . . . . ΕΙΣΑΙΔΑΝ
. . . . ΩΣΙΝΟΔΕΙΤΑΙ
. . . . ΗΝ
. . . . ΕΣΤΙΘΥΑΤΕΙΡΑ
. . . . ΘΕΝΤΟΤΡΟΦ
. . . . ΟΣΠΟΣΙΣΟΠΡΙΝΑΘΙΚΙΑ
. . . . ΜΑΤΑΠΑΡΘΕΝΙΗΣ
. . . . ΟΣΜΟΙΡΑΙΔΕΡΟΠΙΜΟΙ
. . . . . ΟΥΞΕΙΝΕΛΕΛΟΠΑΓΑΡΕΝΝΕΟΤΗΤ . . . .
. . . . ΕΝΕΙΣΠΑΙΔΑΣΟΡΦΑΝΗ
. . . . ΙΙΣΤΗΙΠΟΛΙΕΙΙΤΡΙΧΙ . ΚΑΙΣΟΝΟΔΗΤΑ
. . . . . . ΝΕΥΘΕΥΝΟΙΠΑΝΤΑΤΥΧΗΒΙΟΤΟΝ
. . ΖΕΜΕΥΣΤΗΛΛΑΝ . . . . . ΛΙΘΟΝΟΥΚΑΔΙΚΗΘΕ
. . ΟΥΤΟΣΤΑΝΑΥΤΑΝΜΟΙΡΑΝΕΜΟΙΛΑΧΕΤΑΙ

Αἴθαλος Ἐλάτῃ [τ]ῇ
ἑαυτοῦ γυναικὶ φιλοσ-
τοργίας καὶ μνήμης
αἰωνίου χάριν.
Φρα[ζόμενος μὲν δαίμ]ονος? ἄχθο[μαι]· ὡς δὲ θανοῦσα
ἦλθες - - - - εἰς Ἀΐδαν,

εἰπεῖν χρὴ σὰν μοῖραν? ὅπως εἰδ]ῶσιν ὁδεῖται,
- - - - - - ην.
Οὔνομά μοι Ἐλάτη· πατρὶς δ'] ἐστὶ[ν] Θυάτειρα,
- - - - ἔ]θεντο τροφ[όν.
- - - - φίλ]ος πόσις ὁ πρὶν ἄθικ[τ]α
λύσας ἡμετέρης ζώ]ματα? παρθενίης.
- - - - ος· Μοῖραι δ' ἐρ[ίτ]ιμοι
- - ου, ξεῖνε· λέλο[ι]πα γὰρ ἐν νεότητ[ι
- - - - παῖδας [ἐν] ὀρφαν[ί]ῃ.
- - - - - καὶ σόν, ὁδ[εῖ]τα,
ὄλβιο]ν εὐθύνοι πάντα Τύχη βίοτον.

Ὅστις] ἐμεῦ στήλλαν [καὶ τὸν] λίθον οὐκ ἀδική[σῃ,
οὗτος τὰν αὐτὰν μοῖραν ἐμοὶ λάχεται.

Inde a vs. 9. defuncta loquitur. Vs. 19. videndum, ne in lapide fuerit ΛΑΧΕΤΩ.

3983.

Philomelii, hodie Akschehr, in columna; ed. Hamilton. Research. n. 377.

ΟΥΑΝΑΞΟϹΔΑΜΑϹ
ΤЄΚΝѠΑѠ . .
ΔΑΜΑΔΙΜΝΗ
ΜΗϹΧΑΡΙΝ
ΚΑΙЄΑΥΤѠΖѠΝ .
ΑΦΦΙΑϹΚΑΙ
ΑΜΜΙΑϹ
ΠΑΤΡΙΟΥΑ
ΑΝΑΞѠΜΝΗ
ΜΗϹΧΑΡΙΝ

Οὐάναξος Δαμᾶς τέκνῳ ἀώ[ρῳ] Δαμά[λ]ι μνήμης χάριν
καὶ ἑαυτῷ ζῶν.
Ἀφφιὰς καὶ Ἀμμιὰς πατρὶ Οὐανάξῳ μνήμης χάριν.

3984.

Philomelii, hodie Akschehr, in eodem muro, in quo n. 3982.; ed. Hamilton. Research. n. 380.

ΑΥΡΜΑΡΚΕΙΝΑΛΟΥΙ
ΣΕΛΛΙΩΣΩΣ .
ΜΩΒΗΡΥΛΛΙΑ
ΝΩΙΔΙΩΑΝΔΡΙ
ΜΝΗΜΗΣΧΑ
ΡΙΝ
ΟΣΑΝΤΟΥΤΩΤΩ
ΜΝΗΜΑΤΙΚΑΚΩΣ
ΠΟΙΗΣΕΙΟΙΚΩ
ΒΙΩΤΩΣΩΜΑΤΙ
ΑΥΤΟΥ

Αὐρ. Μαρκεῖνα Λου[κίῳ] Σελλίῳ Σωσ[ί]μῳ Βηρυλλιανῷ
ἰδίῳ ἀνδρὶ μνήμης χάριν.
Ὃς ἂν τούτῳ τῷ μνήματι κακῶς ποιήσ[ῃ], οἴκῳ, βίῳ,
τῷ σώματι αὐτοῦ.

Vss. 9. 10. nisi verbum intercidit, intelligendum ζημία ἔσται vel simile quiddam.

3985.

Philomelii, hodie Akschehr; ed. Hamilton. Research. n. 378.

ΓΥΝΑΙΚΙΦΛѠΡΑΤΗϹΑΥ
ΤѠΝΘΡЄΠΤΗΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Οἱ δεῖνες ἐποίησαν τῇ τοῦ δεῖνος] γυναικὶ Φλώρᾳ τῇ [ἑ]αυτῶν θρεπτῇ μνήμης χάριν.

3985. *b*.

Philomelii, hodie Akschehr in coemeterio; ed. Hamilton. Research. n. 381.

ΟΝ . . . .
ΤΤΟ . . . .
ΑΜΟΙ . . . . . .
ΛΩϹΔΑΙ . . . . .
. ΝΠΑΡΟΔ . . . .
. . . ΜΟΥΠ . . .
. . . ΕΙΝΑΡΙ . . .
. . . . ΙΝΑΝΩ . .

Nihil apparet nisi vs. 5. τὴ]ν πάροδ[ον, quod et ipsum incertum est. Potest enim subesse παροδ[εῖτα.

3986.

In via a *Philomelio* (hodie Akschehr) versus Ladik (*Laodiceam combustam*), dimidia hora a vico Ilgun (vetusta *Tyriaeo*), in marmore candido, in muro balnei; ex schedis Seetzenii (21. Oct. 1803.); iterum transcripsit et ed. Hamilton. Research. n. 383.

a. ΕΥΔΑΜ . . . . . . ΠΓΕΥ
ΙΡΠΕΧΗΤΥΝΙΚ
ΚΑΙΕΑΥΤѠΖѠΝ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

b. ЄΙΟϹΝΙϹΕΜΟΥΝΚΝΟΥΜΑΝΙΚΑΚΟΝ
ΑΔΑΚЄΤΖЄΙΡΛΚЄΟΙΠЄΙGΚЄΤΙϽ
ΤЄΤΙΚΛΙЄΝΛΑΤΤΙЄΑΔЄΙΗΝΟΥ.

Vs. 1. Seetz. ΕΥΧΑ . . . . ΠΓΕΥ, Ham. ΕΥΔΑΜ . . . .; nec quidquam amplius in hoc versu. Vs. 2. omittit Ham. nulla lacuna indicata. Vs. 3. Ω Ham. ѡ Seetz. Vs. 4. Ham. ΜΝΗΜΗϹ cet. Vs. 5. Ham. ЄΙ. ϹΝΙϹϹΛΟΥΝΚΝΟΥΜ . ΝΙΚΑΚΟΝ. Vs. 6. idem ΑΛΔΑΚЄΤΖΕΙΡΑΚЄΟΙΠЄΙЄϹΚЄΤΙΤ. Vs. 7. idem ΤЄΤΙΚΜЄΝΑΑΠΙϹΑΔΕΙΠΝΟΥ.

a. *Εὐδα[ίμων ἐποίησε τῇ δεῖνι τ]ῇ [γ]υν[α]ικ[ὶ] καὶ ἑαυτῷ ζῶν μνήμης χάριν.*

b. Barbara sunt Graecis mixta. Similia habes n. 3822. *e.* et n. 3974.

SECTIO QVINTA.

LYCAONIA.

LAODICEA COMBUSTA ET ICONIUM.

3987.

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam* (hodie Ladik); ed. Hamilton. Research. n. 394. sine ligaturis. Habeo etiam ex schedis Seetzenii (21. Oct. 1803.).

ΑΥΡ. ΔΑΔΗΣΚΕΔΟ
ΜΝΑΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥ
ΠΑΥΛΕΙΝΗΚΕΟΥΕΝΟΥΣ
ΤΗΚΕΣΑΒΕΙΝΗΤΕΚΝΟΙΣ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΙΣΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ ❦ ΚΕΑΙ
ΑΥΤΟΙΣΖΩΝΤΕΣ

Vs. 2. init. Seetz. ΗΝΛ. Vs. 4. Seetz. ΣΑΒΡΙΝΗ.

Αὐρ. Δάδης κὲ Δόμνα ἡ γυνὴ αὐτοῦ Παυλείνη κὲ Οὐενούστῃ κὲ Σαβείνῃ τέκνοις γλυκυτάτοις μνήμης χάριν κὲ αἰαυτοῖς (p. *ἑαυτοῖς*) *ζῶντες.*

3988.

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam* (hodie Ladik); ed. Hamilton. Research. n. 392.

ЄΠЄΙΔΗΟΙ . . . .
ΚΑΙΒЄϹΤΗϹ . . . .
ΔѠΚЄΝЄΝ . . . .
ΝΗΧΡΥϹΙΟΥ . . .
ΚΑΙΙЄΡΑΑΓ . . . .
ΚѠΒΛΑΤΙΑ . . . .
ΑΠΟΓΡΑΦΗΝ . . .
ΤΟΙϹΙЄΡΟΙϹ . . . .
ΔЄΚΑΙΤΟΤΡ . . . .
ΘΡΟΝΚ⁝ΘϹ . . . .
ΘΗΚΑΚΑΙΦΑ . . . .
ΙϹΒΚΑΙΘΚ.Ν . . . .
ЄΙΝΔЄΚ . . ΓΡ . . . .
ΥΠΕΡΑΥΤΟΥ/
ΤЄΛЄΙΝΔ
ΑΥΤΟΥЄΚ/
ΙΤΟΥΜΑΙ
ΙΙΛΚΑΡΙΤΟ
ΚΑΙΚΤΗΤ

Fragmentum videtur ad acta publica pertinere. Vs. 1. *ἐπειδὴ* - -, vs. 2. *καὶ Βέστης* (h. e. Vestae) - -, vs. 3. *ἔ]δωκεν ἐν* - -, vs. 4. *νη χρυσίου*, vs. 5. *καὶ ἱερὰ ἄγ[ειν*, vs. 7. *ἀπογραφήν*, vs. 8. *τοῖς ἱεροῖς*, vs. 9. *δὲ καὶ τὸ τρ[ίτον* - -, vss. 12. 13. *τελ]εῖν δὲ κ[αὶ* - -, vs. 14. *ὑπὲρ αὐτοῦ* - -, vss. 15. 16. *τελεῖν δ[ὲ - - - - - ὑπὲρ] αὐτοῦ ἐκ* - - -, vs. 17. *τοῦ μα[καρίτου*, vs. 18. *μα]καρίτο[υ*, vs. 19. *καὶ κτ[ίσ]τ[ου?* - - Initio coniicias fuisse: *ἐπειδὴ ὁ ἱ[ερεὺς τοῦ δεῖνος θεοῦ] καὶ Βέστης* cet. Videtur sermo esse de legatis pecuniis.

3989.

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam* (hodie Ladik); ed. Hamilton. Research. n. 391.

ΑΙΝΑΝΤωΝΙΟ
ΚΑΙΦΡΟΥΓΙΟC
ΖωΝΤΕCΑΝΕC
ΤΗCΑΜΕΝΑΙΛΟ
ΚΛΛΠωΑΦΘΟΝΙ
ΑΝΤωΝΙΟΥΒΟΥ
ΤΙΙCΜΠΟΛΕ
ΟΤΑΠΑΝΤΑΠC
ΠΟΛΕΙΤΟΥCΑ
ΜΕΝΟCΔΙCΑΡ
ΞΑCΕΖΑΚΠΙΟΟΡ
.ΥCΑCΠΑΓΑΡΧΗ
ΠΑΝΤΑΑΝΕΝ
ΔΕωCΕΚΤΕΛΕCΑC
ΚΑΙΤΗΜΗ
ΤΡΙΗΜωΝ
ΚΑΛ.ΟΝΠωΝΙΑ
ΠΛΥ
ΕΤΙΔΕΕΥωCΑΝΤω
ΤΗΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
CΥΜΒΙω.ΒΑCΙΗ
ΔΑΜΙΑΝΟ . . . . .
ΛΑΟΛΤ . . . . . .
CΑΝΗ . . . .
ΤΑΜΙ . . . .
ΕCΤΙΟ . . . .
ΜΝΗΜ . . . . . .

Αἴ[λ.] Ἀντώνιο[ς] καὶ Φρούγιος ζῶντες ἀνεστήσαμεν Αἰλ[ίῳ] Κ[ά]λπῳ? Ἀφθονί[ῳ] Ἀντωνίου, βου[λευτῇ] τ[ῆ]ς μ(ητρο)πόλε[ως, τὸν βί]ο[ν] ἅπαντα πολειτ[ε]υσάμενος, δὶς ἄρξας, ἑ[ξ]άκ[ις πρεσβε]ύσας, [ἐν] πά[σῃ] ἀρχῇ πάντα ἀνενδεῶς ἐκτελέσας, καὶ τῇ μητρὶ ἡμῶν Κ[λα(υδίᾳ) Π]ονπωνίᾳ Π[α]υ - - - - ἔτι δὲ Εὐ - - - - τῇ γλυκυτάτῃ συμβίῳ - - - Δαμιανοῦ - μνήμ[ης χάριν.

Titulus male conceptus. Vs. 4. post ἀνεστήσαμεν exspectatur ἑαυτοῖς (h. e. ἡμῖν αὐτοῖς) καί, quo appareat, cur ζῶντες positum sit. Quamquam illud quidem potest etiam in fine tituli expressum fuisse. Vss. 8. 9. syllaba ΠΟ bis exarata videtur. Ceterum nota ibi participia, quae continuantur casu primo. Nec dissimile veri etiam vs. 6. βουλευτὴς scriptum fuisse, non βουλευτῇ.

3989. *b.*

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam* (hodie Ladik); ed. Hamilton. Research. n. 386.

ΑΥΡΑΑΓΟΥC
ΤΑΑΝΕCΤΗCΑ
ΜΕΝΕΥΝΤΟΙC
ΥΕΙΟΙCΜΟΥ
ΔΕΙΟΥΚΑΙΧΡ.
CΑΝΘΟΥΚΑΙ
ΦΙΡΜΟΥΚΑΙ
ΝΟΝΝΗCΤ..
ΘΟΙΓΑΤΡΟC
ΤωΓΓΥΚΥΤΑ
ΤωΜΟΥΑΝ
ΔΡΙΜΙΙω
ΜΝΗΜΗC

Αὐρ. Α[ὐ]γοῦστα ἀνεστήσαμεν [σ]ὺν τοῖς υειοῖς μου Δείου καὶ Χρ[υ]σάνθου καὶ Φίρμου καὶ Νόννης τ[ῆς] θοιγατρὸς τῷ γ[λ]υκυτάτῳ μου ἀνδρὶ [Δε]ίῳ μνήμης [χάριν.

Nota genitivum post σὺν τοῖς υἱοῖς, quasi dictum fuisset μετὰ τῶν υἱῶν. Nomen mulieris Αὐγοῦστα haud dubie infimae aetatis est nec nisi a Christianis opinor usurpatum. Ceterum forma Ἀγοῦστα videndum ne sincera sit utpote ex mala pronuntiatione orta. Cf. n. 3989. *e.*

3989. *c.*

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam* (Ladik), in lapide in schola; ex schedis Seetzenii, qui solum initium tituli tradidit:

ΑΡΔΟΜΝΑΠΗCΚΙΑΝΟΚ
Γω - - -

Α[ὐ]ρ. Δόμνα Π[ρι]σκιαν[ῷ τ]ῷ [ἀνδρὶ αὐτῆς etc.

3989. *d.*

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam* (hodie Ladik); ed. Hamilton. Research. n. 393.

ΑΥΡΔΟΜΝΑCΥΝΤωΥω
ΜΟΥΚΟΝωΝΙΚΕCΥΝΤω
ΓΑΜΒΡωΜΟΥΠΕΤΡΟΥΑΝ..
CΘΗCΑΜΕΝΤωΓΛΥΚΥ
ΤΑΤωΜΟΥΑΝΔΡΙ
ΙωΑΝΟΥΠΡΕCΒΥΤΕΡΟ
ΥΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Αὐρ. Δόμνα σὺν τῷ ὑῷ μου Κόνωνι κὲ σὺν τῷ γαμβρῷ μου Πέτρου ἀν[ε]σ[τ]ήσαμεν τῷ γλυκυτάτῳ μου ἀνδρὶ Ἰωάν[ν]ου πρεσβυτέρου μνήμης χάριν.

Nota nomina genitivo casu posita. Cf. n. 3989. *b.* Titulus videtur Christianus esse.

3989. *e.*

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam*, hodie Ladik; ed. Hamilton. l. c. n. 385.

ΑΥΡΙΛΛΙΟϹ
ΖωΤΙΚΟϹ
ΤΗΙΔΙΑΜ . . ΡΙ
ΑΓΟΥϹΤΗ
ΚЄЄΑΥΤωΖωΝ
. ΡΟΝωΝΑΝЄϹ
ΤΗϹΑΤΗΝϹ
ΤΗΛΑΝΤΑΥΤΗΝ
ΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Αὐρ[ή]λλιος Ζωτικὸς τῇ ἰδίᾳ μ[ητ]ρὶ Α[ὐ]γούστῃ κὲ ἑαυτῷ ζῶν [φ]ρονῶν ἀνέστησα τὴν στήλ[η]ν ταύτην μνήμης χάριν.

De forma ΑΓΟΥϹΤΗ et de aetate tituli conf. n. 3989. *b.*

3989. *f.*

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam*, hodie Ladik; ed. Hamilton. l. c. n. 395.

ΑΥΡΖωΤΙ
ΚΟϹΤωΓΛΥ
ΚΥΤΑΤωΜΟΥ
ΑΔЄΛΦωΠΑ
ΤΡΙΚЄΙω
ΔЄΙΑΚΟΝω
ΑΝЄϹΤΗϹΑ
ΜΝΗΜΗϹΧΑ
ΡΙΝ

Αὐρ. Ζωτικὸς τῷ γλυκυτάτῳ μου ἀδελφῷ Πατρικείῳ δειακόνῳ ἀνέστησα μνήμης χάριν.

Aur. Zoticus idem esse videtur qui posuit n. 3989. *e.* Etiam hic titulus aetatem Christianam prodit.

3989. *g.*

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam*, hodie Ladik; ed. Hamilton. l. c. n. 388.

ΑΥΡΜΑΜΑϹ
ЄΙΜЄΝΟϹ
ΑΥΡΔΟΜΝΗ
ΓΥΝЄΚΙΓΛΥ
ΚΟΙΤΑΤΗΚΑΙ
ΑΙΑΤωΖωΝ
ΜΝΗΜΗϹΧΑ
ΡΙΝ

Αὐρ. Μαμασείμενος? Αὐρ. Δόμνῃ γυνεκὶ γλυκοιτάτῃ καὶ αἰατῷ (i. e. *ἑαυτῷ*) *ζῶν μνήμης χάριν.*

3989. *h.*

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam* (Ladik); ex schedis Seetzenii. Appicta est in semicirculo protome.

ΜΑΝΗϹΜΑΝΟϹΟΥ
ΤΗΙΔΡΑΜΗΤΡΙΜΝΗ
ΜΗϹЄΝЄΚЄΝ

Μανῆς Μανοσοῦ τῇ ἰδ[ί]ᾳ μητρὶ μνήμης ἕνεκεν.

Μανοσοῦ videtur esse nomen matris.

3989. *i.*

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam*, hodie Ladik; ed. Hamilt. Research. n. 396.

ΙΜΗΡΟϹΠΡЄ
ϹΒΥϹΑΝЄϹ
ΤΗϹΑΤΟΥ
ΓΛΥΚΥΤΑ
ΤΟΥΜΟΥΟΙ
ΜΟΥ ΗΟΥ
ΤΗΤΑΟΗ
ΜΝΗΜΗϹ
. . . ΙΝ

Ἴμηρος πρέσβυς ἀνέστησα τοῦ γλυκυτάτου μου [υἱοῦ] Μου - - ου τῇ τα[φ]ῇ μνήμης [χάρ]ιν.

Vs. 5. ΟΙ videtur scriptum pro Υ, ut n. 3989. *b.* et 3989. *g.* Vs. 6. fortasse *Μου[κί]ου.* Pro dativo genitivus est. Cf. n. 3989. *d.* Et *τῇ ταφῇ* videtur esse pro *τὴν ταφήν*, h. e. *τὸν τάφον.*

3989. *k.*

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam*, hodie Ladik; ed. Hamilton. l. c. n. 390.

ΓΑΙΟϹΙΟΥΛΙΟϹ
ΠΑΥΛΟϹΠΑΥΛΗ
ΘΥΓΑΤΡΙΚΑΙΤΗ
ϹΥΝΒΙωΜΝΗ
ΜΗϹΧΑΡΙΝ

Γάϊος Ἰούλιος Παῦλος Παύλῃ θυγατρὶ καὶ τῇ συνβίῳ μνήμης χάριν.

3989. *l.*

In vico Kadun Chana, prope *Laodiceam combustam*, hodie Ladik; ed. Hamilton. l. c. n. 387.

ΑΥΡΠωΛΛΑ
ΓΛΥΚωΑΝ
ΔΡΙΓΛΥΚΥΚΑ
ΤωΜΝΗΜ
ΗϹΧΑΡΙΝΧΑΙ
ΑΤΗΖωϹΑ

Αὐρ. Πώλλα Γλύκῳ ἀνδρὶ γλυκυ[τ]άτῳ μνήμης χάριν [κ](αὶ) αἰατῇ (i. e. *ἑαυτῇ*) *ζῶσα.*

3989. *m.*

In vico Bedel Kaleh, prope Kadun Chana; ed. Hamilt. l. c. n. 397.

ΝЄΟCΗΛΙΚЄΙΙ.Ρ
ΝΟCΚΑΥΤΟΝЄΝΘΑ
ΔЄΚΙΤЄΟΡЄCΤΙΝΟC
ΠΡЄCΒΥΤЄΡΟCΠΑΤΡΗ
. . . . CΔЄΤΟΚΗѠΝ
. . . . ∖ΝΤΑΛ . .

Vs. 1 sqq. *νέος ἠλικ[ίην ἔ]ρνος κ[λ]υτὸν ἐνθάδε κῖτε Ὀρεστῖνος πρεσβύτερος, πατρ - - ς δὲ τοκήων.* Haec in speciem orationis vinctae composita sunt. *Ἔρνος κλυτὸν* dedit Boeckhius.

3989. *n.*

In vico Bedel Kaleh, prope Kadun Chana; ed. Hamilt. l. c. n. 398.

ΑΥΡΑΦΡΟΚΤΕΙΝΑ
ΙΟΥΛΙΑΝΟϹΤΕΟ
. ΛΕΥΤΟΙΑΦΡ . .
ΚΑ . . . .
. . . . ΟϹ

Αὐρ(ηλί)α Φρο[ν]τεῖνα Ἰουλιανὸς cet. Titulus sepulcralis fuit.

3990.

Laodiceae combustae, hodie Ladik, in tabula grandi; ed. Hamilt. Research. n. 407.

. . . . ΙΟΝ
. . . . . ΥΓΕΙΔΕΚΑ
. . . . ΠΡΑΓΜΑΣΙ
. . . . . ΝΟΙΣΧΕΤ
. . . . ΑΥΣΗΜΟΝ
. . . . . ΣΤΑΜΙΑΝ
. . . . ΟΝΕΠΑΡΧΕ
. . . . ΕΣΒΚΑΙΑΝ
. . . . . ΧΕΙΜΑΚΕ
. . . . ΟΝΔΗΜΟΥ
. . . . ΣΒΚΑΙΑΝΤΙ
. . . ΕΙѠΝΠΟΝΟ
. . ΑΤΤΔΗΜΟΥΡΟ
. . . ΠΑΤΟΝΜΑΚΕ
. . ΛΙΟΣΚΑΛΠΟΥΡ
. . ΑΡΧΙΕΡΑΣΑΜ
. . . . . ΕΙΚΟΝΙѠΕ
. . . . ΕΑΥΤΟΥΟΙ
. . . . Ν

Τὸν δεῖνα] - - - - ιον
- - - - - - - δέκα
ἀνδρῶν τῶν ἐπὶ τοῖς] πράγμασι
τοῖς] - - - - νοις, χε[ί-
λιαρχον πλ]α[τ]ύσημον
λεγ.] - - - - ε, ταμίαν
καὶ ἀντιστράτηγ]ον ἐπαρχε-
ίας - - - - - πρ]εσβ. καὶ ἀν-
τιστράτηγον ἐπαρ]χεί(ας) Μακε-
δονίας, στρατηγ]ὸν δήμου
Ῥωμ(αίων), πρε]σβ. καὶ ἀντι-
στράτηγον] - - - - - -
- - ψηφίσμ]ατ[ι] δήμου Ῥ[ω-
μαίων, ἀνθύ]πατον Μακε-
δονίας, Ἰού]λιος? Καλπούρ-
νιος] - - - ἀρχιερασάμ-
ενος - - ἐν] Εἰκονίῳ ἐ-
τίμησε, τὸν] ἑαυτοῦ [φ]ί-
λον κ(αὶ) εὐεργέτη]ν.

Qui posuit titulum Calpurnius fortasse ex familia est Iulii Calpurnii, qui *ἀρχιερεὺς Ἀσίας ναῶν ἐν Περγάμῳ καὶ τῆς πατρίδος* audit in titulo Philadelpheno Vol. II. n. 3416. Vss. 2. 3. de decemviris cf. Vol. I. n. 1133. 1327.

3990. *b.*

Laodiceae combustae, hodie Ladik, ad fontem in duobus fragminibus; ed. Hamilt. Research. n. 408.

. ΙΛΙΟΝ . ΙΛΙΟΥΙ .
. ΝΕΠ . . . ΑΘΟΝΑ
ΓΟΡΑ . . ΜΗΣΑΝ
ΤΑΕΝΔ . . ΩΣΥΙΟΝ
ΑΥΡΤΡ . . . ΝΟΥΟΙ
ΠΡΟΣΤ . . ΑΙΦΥ
ΛΩΝΣ . . ΤΟΝΕ
ΑΥΤΩΝ . . ΤΡΩΝΑ
ΚΑΙΕΥΕ . . ΕΤΗΝ

Α]ἴλιον - - - - - Ἐπ[άγ]αθον, ἀγορα[νο]μήσαντα ἐνδ[όξ]ως, υἱὸν Αὐρ. Τρ[αια]νοῦ, οἱ προστ[άτ]αι φυλῶν σ - - - τὸν ἑαυτῶν [πά]τρωνα καὶ εὐε[ργ]έτην.

Nota *προστάτας φυλῶν.*

3990. *c.*

Laodiceae combustae, hodie Ladik; ed. Hamilt. Research. n. 405.

ΘΕΟΙΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΙΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ
ΘΗΣΕΥΣ

Θεοῖς Σεβαστοῖς εὐεργέταις Θησεύς.

3990. *d.*

Laodiceae combustae, hodie Ladik, in coemeterio; ed. Hamilton. Research. n. 403.

ΦΑ ΔΟΞ..Θ..
ΚΑϹΤΟΡΟϹ..
ΥΡΑΡΙΟΥΑΝЄϹ..
ΤΟΝΤΙΤΑΟΝ..
ΛΥΚΥΤΑΤѠΜΟΥ..
ΙΙΤΟΛΥΧΡΟΝΤΟ..
ΤΛΑΡΟΥΑΥΡΑΝ..
ΑΤΟΙϹΦΟΘΙΝΟ..
ΜΟΥΤЄΚΝΟΙϹ..
ΜΗϹΧΑΡΙΝ

Φ[λ]. Δοξ[ί]θ[εος] Κάστορος [Α]ὐραρίου ἀνέσ[τησα] τὸν τίτ[λ]ον [τῷ γ]λυκυτάτῳ μου [πατρ]ὶ [Π]ολυχρον[ίῳ Ἱ]λάρου Αὐρα[ρίου κ]α[ὶ] τοῖς [π]οθ[ε]ινο[ῖς] μου τέκνοις [μνή]μης χάριν.

3990. *e.*

Laodiceae combustae, hodie Ladik; ed. Hamilt. Research. n. 401.

ΘΟϹ
ΚΑΙΙΟΥΛΙΟϹ
ΑΙΜΙΛΙΑΝΟϹ
ΤΟΙϹΓΛΥΚΥΤΑΤΟΙϹ
ΓΟΝЄΥϹΙΜΝΗ
ΜΗϹΧΑΡΙΝ

- - - Ἐπάγα]θος καὶ Ἰούλιος Αἰμιλιανὸς τοῖς γλυκυτάτοις γονεῦσι μνήμης χάριν.

3990. *f.*

Laodiceae combustae, hodie Ladik, in coemeterio; ed. Hamilton. Research. n. 406.

ΑΥΡ ЄΥΤΥΧΙΟϹΚΑΙ
ΦΛΑ ΚΥΡΙΑΚΟϹΚΑΙ
ΦΛΑ ΦѠΤΙΝΟϹΑΝЄϹΤΗ
ϹΑΜЄΝΤѠΓΥΚΥΤΑΤѠΓΟ
ΝΙЄΥϹЄΒΙΟΥΚΑΙΤΗΜΗΤΡΙ
ЄΥΒΙΑΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Αὐρ. Εὐτύχιος καὶ Φλα. Κυρίακος καὶ Φλα. Φωτῖνος ἀνεστήσαμεν τῷ γ[λ]υκυτάτῳ γον[ε]ῖ Εὐσεβί[ῳ] καὶ τῇ μητρὶ Εὐβίᾳ μνήμης χάριν.

3990. *g.*

Laodiceae combustae, hodie Ladik; ed. Hamilt. Research. n. 402.

ΑΥΡΜΟΥΝΑ
ЕΡΑϹΕΙΝW
ΑΝΔΡΙΚΑΙΕ
ΑΥΤΗΖWϹΑ
ΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑ
ΑΥΤWΝΚΡΙ
[ΜΕΙΝΟϹΚΑΙ
ΕΥΡΥΓΕΝΗϹ
ΚΑΙΕΥΓΕΝΙΑ

Αὐρ(ηλία) Μοῦνα [Ἐ]ρασείνῳ ἀνδρὶ καὶ ἑαυτῇ ζῶσα καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν Κριμεῖνος καὶ Εὐρυγένης καὶ Εὐγενία.

3990. *h.*

Laodiceae combustae, hodie Ladik; ed. Hamilt. Research. n. 404.

Π.ΑΙΛΙΟϹ
ϹѠϹΘЄΝΗϹ
ΙΟΥΛΙΑΚΛΑΥ
ΔΙΑΓΥΝΑΙΚΙ
ΜΝΗΜΗϹΧΑ
ΡΙΝΚΑΙЄΑΥΤѠ
ΖѠΝ

Π. Αἴλιος Σωσθένης Ἰουλίᾳ Κλαυδίᾳ γυναικὶ μνήμης χάριν καὶ ἑαυτῷ ζῶν.

3990. *i.*

Laodiceae combustae, hodie Ladik, in coemeterio; ed. Hamilton. Research. n. 399.

ΑΤΙΤΤΙΑΝ.
ΚΑΒΡΩΝΑΑΦ..
ΝΟϹΑΡΧΙЄΡЄ.
ΓΑΙѠΚΑΒΡѠ.
ΛΑΦΡΗΝѠΑΔ.

Α. Τιττιαν[ὸς] Κάβρων [Λ]αφ[ρη]νὸς ἀρχιερε[ὺς] Γαΐῳ Κάβρω[νι] Λαφρηνῷ ἀδ[ελφῷ] cet.

3990. *k.*

Prope *Laodiceam combustam* (Ladik) in via versus Iconium; ed. Leakius in Walpolii Travels p. 222. Repetiit Leak. in Itin. As. p. 44.

ΤΟΝΒѠΜΟΝΑΔΙΚΗϹЄΙ
ΗΚΑΙΠЄΡΙΤΟΝΤΑΦ
ΟΝΤΙΟΡΦΑΝΑΤЄΚΝΑΛΙΠΟΙ
. . . .
ΤΟΝΧΗΡΟΝΒΙΟΝΟΙΚΟΝЄ
ΡΗΜΟΝ

Est formula sollemnis ex titulo sepulcrali: ὃς δ' ἂν] τὸν βωμὸν ἀδικήσει ἢ περὶ τὸν τάφον τι,
ὀρφανὰ τέκνα λίποιτο, χῆρον βίον, οἶκον ἔρημον.
Vs. 4. nihil excidit. De formula imprecationis conf. n. 3862. 3875.

3990. *l.*

Non dubito huc referre duas sequentes inscriptiones, quas in pago Caramaniae Kladik repertas dicit Sponius. Locus videtur esse Ladik (*Laodicea combusta*). Priorem hanc ed. Spon. Misc. erud. antiq. X, 74. p. 346. cum interpret. Lat.

ΑΙΛΙΑΑΜΜΙΑ
ΑΙΛΙΩΧΑΡΙΤΩΝΙ
ΑΝΔΡΙΜΝΗΜΗΣ
ΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΑΥ
ΤΗΖΩΣΑ

Αἰλία Ἀμμία Αἰλίῳ Χαρίτωνι ἀνδρὶ μνήμης ἕνεκεν καὶ ἑαυτῇ ζῶσα.

3990. *m.*

Ibidem (cf. lemma ad n. 3990. *l.*); ed. Spon. l. c. 75. cum interpretatione Lat. ex D. Vaillant.

ΑΥΡ.ΘΕΟΚΤΙΣ
ΤΟΣΥΕΙΟΣΜΑ
ΚΕΔΟΝΙΟΥΑ
ΝΕΣΤΗΣΑΤΗ
ΜΝΗΣΘΗΣΑΜΟΥΣΥΝ
ΒΙΩΒΑΣΙΛΙΣΗ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Αὐρ. Θεόκτιστος ὑειὸς Μακεδονίου ἀνέστησα τῇ μνησθ[εί]σ[ῃ] μου συνβίῳ Βασιλίσ[σ]ῃ μνήμης χάριν.

3991.

Iconii, hodie Konia s. Koniyah, in marmore moenibus urbis inserto. Ex schedis Niebuhrii patris misit Münterus.

....ΛΑΥΔ......
ΝΟΔΗΜΟϹΕΤΕΙ
ΜΗϹΕΝ
ΥΚΙΟΝΠΟΥΠΙΟΝΛΕΥ
..ΙΟΥΥΙΟΝϹΑΒΑΤΕΙΝΑ
ΤΡΑΙϹΕΝΤΑΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝ
..ΠΑΡΧΟΝΙΠΠΕΩΝΑΛΗΙ
ΕΙΚΕΝΤΕΙΝΗϹΕΠΙΤΡΟ
..ΟΝΚΑΙϹΑΡΟϹΠΡΟϹΟ
ΘΑΙϹΤΙΒΕΡΕΩϹΕΠΙΤΡΟ
...ΟΝΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥ
...ΑΙϹΑΡΟϹϹΕΒΑϹΤΟΥΓΕΡ
...ΑΝΙΚΟΥΚΑΙΝΕΡΩΝΟϹ
...ΛΑΥΔΙΟΥΚΑΙϹΑΡΟϹΕΡΑΙ
...ΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΙΑΛΑ
ΙΚΗϹΕΤΙΑΡΧΕΙΑΠΟΝΕ
ΤΟΥΕΥΕΡΓΕΤΗΝΚΑΙ
..ΤΙϹΤΗΝ

Κ]λαυδ[εικονιέω]ν ὁ δῆμος ἐτείμησεν [Λ]εύκιον Πούπ[λ]ιον Λευ[κ]ίου υἱόν, Σαβατείνᾳ, [Π]ραίσεντα, χειλίαρχον, [ἔ]παρχον ἱππέων ἄλη[ς Β]εικεντεινῆς, ἐπίτρο[π]ον Καίσαρος πρὸς ὄ[χ]θαις Τιβέρεως, ἐπίτρο[π]ον Τιβερίου Κλαυδίου [Κ]αίσαρος Σεβαστοῦ Γερ[μ]ανικοῦ καὶ Νέρωνος [Κ]λαυδίου Καίσαρος [Σεβ]α[στ]οῦ Γερμανικοῦ [Γ]αλα[τ]ικῆς ἐ[π]αρχεία[ς, τ]ὸν ἑ[αυ]τοῦ εὐεργέτην καὶ [κ]τίστην.

Iconium ab Imperatore Claudio Claudiam dictam esse ex nummis constat (vide Eckhel. D. N. T. III. p. 31.). Igitur Iconienses Κλαυδιανοὶ vel Κλαυδεικονιεῖς vocabantur. De forma cf. praeterea Eckhel. l. c. T. III. p. 24. De scriptura ΕΙΚΟΝΙΟΝ conf. ad n. 3993. Vs. 6. scriptum fuit ΓΡΑΙϹΕΝΤΑ. Vs. 8. Βεικεντεινὴ a Vicetia (Vicentia), unde in titulis Latinis VEICETINI (v. Orell. n. 3110. 3219. 3829.). Vss. 8. 9. singularis est ἐπίτροπος πρὸς ὄχθαις Τιβέρεως, de qua lectione dubitari non potest. In Latinis inscriptionibus habetur *Curator riparum et alvei Tiberis*; conf. Annal. Inst. archaeol. Rom. 1832. p. 156. Verum alius generis est noster ἐπίτροπος (*Procurator*) προς ὄχθαις Τιβέρεως, ubi fundi Caesari fuisse videntur.

3992.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 320. n. 56.

ΤΟΝΕΠΕΥΤΥΧΑΤΗΣΡΝΜΕ
ΜΑΡΧΗΣΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑΦΧΟ
ΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΝΤΟΤΡΟ
ΠΑΙΟΥΧΟΝΑΥΟΥΙΚΙΑΑΡΡΗ
ΡΟΟΜΙΟΓΟΑΙΠΙΡΗΓΕ

Τὸν ἐπ' εὐτυχ[ί]ᾳ τῆς Ῥ[ω]μέ[ων] ἀρχῆς γεννηθέντα Φ[λ.] Οὐαλεντινιανόν, τὸ[ν] τροπαιοῦχον, Αὐ[ρ.] Οὐΐκ[τωρ]? ἄρ[χων π]ρ[ωτόλ]ογο[ς] ἀ[νέστ]η[σ]ε.

Pertinet, ut arbitror, ad Valentinianum I. Πρωτολόγου ἄρχοντος frequens mentio est in Aphrodisiensibus Vol. II. n. 2760 sqq.

3993.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 320. n. 57.

ΕΘΥΣΣΩΤΗΡΑΣΤΗΝΤΕΑΓΓ.
ΔΙΣΤΙΝΚΑΙΤΗΝΜ   ΡΑΒΟΗ
ΘΗΝΗΝΚΑΙΘΕΩΝΤΗΝΜΗ
ΤΕΡΑΚΑΙΤΟΝΤΕΟΝΑΠΟΛ
ΛΩΚΑΙΤΗΝΑΡΤΕΜΙΝΙΛΕ
ΩΣΚΑΙΕ...ΙΚΟΛΩΝΕΙΑΙΕ
ΙΚΟΜΙΩΙΚΑΘΙΕΡΩΣΕΜ....
ΤΗΙΔΕΓΛΥΚΥΤΑΤΗΙΠΑΤΡΙ
ΔΙ.....ΙΟΣΑΥΤΟΥΣΤΕΚΑΙ
ΤΟΝΝΕΩΝΣΥΝ

- - - - - - - - θ]ε[ο]ὺς σωτῆρας, τήν τε Ἄγγδιστιν καὶ τὴν μ[ητέ]ρα Βοηθηνὴν καὶ θεῶν τὴν μητέρα καὶ τὸν [θ]εὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἄρτεμιν, ἵλεως καὶ ε[ὔνους? τῇ] Κολωνείᾳ Εἰκο[ν]ίῳ καθιέρωσε[ν]· τῇ δὲ γλυκυτάτῃ πατρίδι [ὁ αὐτ]ὸς αὐτούς τε καὶ τὸν νεὼν σὺν - - - - - - - - -

Vs. 1. potest fuisse etiam τούς, ubi dedi θεούς. Dedicavit quispiam statuas deorum, qui Iconio propitii essent. Quae sit mater Βοηθηνή, nescio; fortasse Minerva intelligenda est. Iconium coloniam fuisse iam non ex solis nummis constat, quod mirum videbatur Eckhelio D. N. T. III. p. 33. De scriptura Εἰκόνιον cf. Cellar. Geogr. T. II. p. 173. Eckhel. D. N. T. III. p. 31. et interpret. ad Xenoph. Anab. I, 2, 19.

3994.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 321. n. 60. Murator. T. I. p. CXXVIII. 2. cum Lat. interpret. „ex Paulo Luca misit Bimardus".

- - - - - - -
ΥΜΑϹΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΟϹΤΟΝ
ΝΑΟΝΟΛΟΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΑ
ΛΩΜΑΤΩΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕ

In fine ACE omittit Lucas.

- - - ἱερεὺς] - - - καὶ Ἀπόλλωνος τὸν ναὸν ὅλον ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων κατεσκεύασε.

Ductus ΥΜΑϹ videndum ne ex epitheto Latonae vel Dianae supersint (e. c. Διδύμας s. Διδύμης).

3995.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 322. n. 62.

ΒΑΒϹΔΙϹΥΧΗΝΜΕΙΑ . ΑΘΗ
ΝΑΟΥΤΟΥΑΝΔΡΟϹ

- - - - - - - κατεσκεύ]α[σε] δι' [ε]ὐχὴν με[τ]ὰ Ἀθηνα[ί]ου τοῦ ἀνδρός.

3995. *b.*

Iconii, in muro antiquo; ed. Hamilt. Research. n. 409.

ΑΥΞΑΝⲰΝΚΑΙΖⲰΤΙΚΟϹΔ
ΟΚΙΜЄΙϹΤЄΧΝЄΙΤΑΙ
ЄΥΧΑΡΙϹΤΟΥΜЄΝΤΟΙϹ
ΤЄϹϹΑΡϹΙΝϹΤЄΜΜΑϹΙΝΤΗΟΙΚΟϹ
ΝΙΑϹΚΑΙΗϹΥΧΙⲰΘЄΟΔΟϹΙΟΥΤⲰ
ΠΡΟϹΤΑΤΗΚΑΙΜЄΤΑΠΛЄΗϹЄΥΝΟ
ЄΠΙΜЄΛΗϹΑΜЄΝⲰ

Αὐξάνων καὶ Ζωτικός, Δοκιμεῖς τεχνεῖται, εὐχαριστοῦμεν τοῖς τέσσαρσιν στέμμασιν τῆ[ς] οἰκο[δομ]ίας καὶ Ἡσυχίῳ Θεοδοσίου τῷ προστάτῃ καὶ μετὰ πλε[ίστ]ης εὐνο[ίας] ἐπιμελησαμένῳ.

De ethnico Δοκιμεῖς conf. ad n. 3915. Στέμματα h. l. ordines quosdam denotare videntur (τάγματα).

3996.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 313. n. 40. Murator. T. III. p. MCCCIX. 6. cum Lat. interpret. „ex Paulo Luca misit Bimardus".

ΑΥΡΑΛЄΞΑΝΔΡΟϹΖΩΝΚΑΙ
ΦΡΟΝΩΝЄΑΥΤΩΚΑΙΑΙΛΙΑ
ΟΥΛΠΙΑΟΥΑΛЄΝΤΙΛΛΗΤΗ
ΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΤΗΝϹΟΡΟΝ
ΚΑΤЄϹΚЄΥΑϹЄΝΟϹΔΑΝЄΤЄΡΟϹ
ЄΠЄΙϹΒΙΑϹΗΤΑΙΥΠΟΚЄΙϹЄΤΑΙ
ΤΩΦΙϹΚΩ ✻ ΔΙϹΧЄΙΛΙΟΙϹ
ΠЄΝΤΑΚΟϹΙΟΙϹ

Paul. Luc. Є et C constanter; fines versuum, ut videtur, punctis notavit.

Αὐρ. Ἀλέξανδρος ζῶν καὶ φρονῶν ἑαυτῷ καὶ Αἰλίᾳ Οὐλπίᾳ Οὐαλεντίλλῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ τὴν σορὸν κατεσκεύασεν. ὃς δ' ἂν ἕτερος ἐπεισβιάσηται, ὑποκείσεται τῷ φίσκῳ ✻ δισχειλίοις πεντακοσίοις.

3997.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 313. n. 39. Murator. T. II. p. MCXXXIX. 2. cum Lat. interpret. „ex Paulo Luca misit Bimardus". Denuo ed. Hamilt. Research. n. 410. Habeo etiam ex schedis Seetzenii cum lemmate „in moenibus".

ΑΥΡΑΝΤΙΠΑΤΡΟϹΚЄΛϹΟΥ
ϹΥΝΤΗΓΥΝЄΚΙΜΟΥΑΥΡΠΑΥ
ΛΗΑΝЄϹΤΗϹΑΜЄΝΤΟΙϹΤЄ
ΚΝΟΙϹΗΜⲰΝΟΥΑΛЄΝΤΙΚЄ
ΓΑΙⲰΚЄЄΑΥΤΟΙϹΖⲰΝΤЄϹ
ΜΝΗΜΗϹ ΧΑΡΙΝ

Vs. 1. extr. Ham. ΚΕΔΕΟΥ; Vs. 2. Mur. ΓΥΝΑΙΚΙ. Vs. 3. Mur. Luc. ΑΝΕϹΤΥϹΑΜΕΝ, Ham. ΑΝΑϹΤΗ ϹΑΜЄΝ; Seetz. quod dedi. Vss. 4. 5. Mur. omittit ЄΓΑΙⲰ, deinde habet ΚΕΑΥΤΟΙϹ, Luc. ΚЄϹΑΥ ΤΟΙΟ, Seetz. Ham. quod dedi. Vss. 5. 6. Murat. ΖΩΝΤΕϹΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ, Luc. ΣΩΝΤЄϹΜΝΗΜ, Ham. ΖⲰΝΤЄϹΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ; Seetz. quod dedi.

Αὐρ. Ἀντίπατρος Κέλσου σὺν τῇ γυνεκί μου Αὐρ. Παύλῃ ἀνεστήσαμεν τοῖς τέκνοις ἡμῶν Οὐάλεντι κὲ Γαΐῳ κὲ ἑαυτοῖς ζῶντες μνήμης χάριν.

3998.

Iconii, in lapide moenibus urbis inserto; ex schedis Niebuhrii misit Münterus.

ΑΥΡSЄΥΑΓΡΙΟϹ
ΔΟΗΝΟΥΖⲰΝΑ
ΝЄϹΤΗϹΑΤⲰ
ΠΑΠΠⲰΗΟΥЄΥ
ΑΓΡΙⲰΠΡЄϹΒS
ΚЄΤΗΓΛΥΚΥΤΑ
ΤΗΚЄΠΟΘΙΝΟΤΑ
ΤΗΜΟΥΓΥΝЄΚΙΗΑ
ϹΗΚЄΤΗΑΔЄΛΦΗ
ΗΟΥϹΟΥϹΑΝΝΙΤΟΝ
ΤΙΤΛΟΝΤΟΥΤΟΝ
ΜΝΗΜΗϹ ΧΑΡΙΝ

Αὐρ. Εὐάγριος Δοῆνου (vel Δό[μ]νου) ζῶν ἀνέστησα τῷ πάππῳ [μ]ου Εὐαγρίῳ πρεσβ. κὲ τῇ γλυκυτάτῃ κὲ ποθινοτάτῃ μου γυνεκὶ [Μ]άσῃ κὲ τῇ ἀδελφῇ [μ]ου Σουσάννι (fortasse Σουσάννῃ) τὸν τίτλον τοῦτον [μ]νήμης χάριν.

Ex nominibus propriis argumentum peti potest inscriptionem esse Christianam.

3999.

Iconii, in moenibus; ex schedis Seetzenii.

ΗΛΙΟC
ΙΜCΠΡΕCΒ
ΥΤΕΡΟCΑΝC
CΤΗCΝΕΑΡ
ΤΩΗΝΗΜ
ΗCΧΑΡΙΝ

- - - Αὐρ]ήλιος [Ζώσ]ιμ[ο]ς? πρεσβύτερος ἀν[έ]στη-[σε]ν ἑα[υ]τῷ [μ]νήμης χάριν.

4000.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 319. n. 55.

ΑΝΔΡΕΙΑΝΤΑΝΙΙ5ΟΡΑCΦΙ . . . ΩΤΙΚΟΥ
ΕΙΚΩΝΟCΔΕΚΑΠΡΟΤΡΕ ΧΑΗFΕΝΚΑΧΗ
ΝΙCΙΑΛΑΙΕΙΑΛΙΖΕΥΙΕCΙΚΑΙΔΟΥΛΟΙ
CΑΓΑΛΑCΜΕΝΟCΤΕΠΙΔΥΤΟΙCΕΞ
ΑΓΑΓΟΝΤΑΙΟΛΕΥΚΟΝΑ ΛΕCΓΟΡ ΔΟ
ΠΟΛΗΟCΙΟΝΠΑΝΙΕCΕΦΙΛΗCΑΝΟCΟΙ
ΤΕΙΛΟCΑΓΑΠΗCΑΝΙCΩΦΡΟCΥΝΗΝ.
ΓΝΩΜΗΝΤΕΚΑΙΕΡΓΟΙCΠΑΝΤΟΙΟΙCΙΝ
ΟΥΧΑΡΙΝΕCΤΗCΑΝΓΟΝΕΕCΟΜΕΙΡΟ
ΜΕΝΟΠΕΡΙΠΑΙΔΟΕΙΟΦΡΑΚΕΡΙΒΡΑΧ
ΤΟΥΠΕΝΘΟΥCΧΟΥΦΙΟΜΟCΕΓΕΝΤΟΙ
ΚΑΛΛΙΝΕΙΚΟCΔΑΚΡΥΧΕΩΝΙΔΛΩΙΑΘΡΙ
ΝΕΥΟΥCΑΑΡΗΙΗΡΕCΙΔΚΑΙΑCΔΗΜΟΥ
ΧΑΡΙΝΤΗCΔCΚΑΗΛΖΟΥΤΕΤΡΑΚΟΡΗC
ΤΕΟΕΑCΠΡΟΠΟΛΟΙΚΛΙΔΙΟΝΥCΟΥΟC
ΑΝΛΕΚΑΚΩCΤΩΑΝΔΡΙΑΝΤΗΠΠΥΛΗ
ΟΡΦΛΑΝΑΤΕΚΝΑΛΙΡΙΟΙΓΟΧΗΡΟ ΒΙΟ
ΝΟΙΚΟΝΕΝΗΜΟΝΕΝΠΥΡΙΠΑΝΤΑΔΑ
ΜΟΙΤΟΚΑΚΩΝΥΠΟΧΕΙΡΑΕΟΛοΠ

Littera E hanc formam habet Ɛ.

Ἀνδρειάνταν [ε]ἰσορ[ά]ας, φί[λε, Ζ]ωτικοῦ εἰκώ,
ἃς δέκα πρότρ[ο]χα ἦ[ρ]ε κ[λέ]η [ἰδ]ί[οι]σι [π]αλαι-[στ]ᾶ[ν]
ζεύ[γ]εσι καὶ δούλοισ[ιν], ἀγαλ[λό]μενός τ᾽ ἐπὶ [α]ὐτοῖς
ἐξάγαγ[έ]ν [ῥ᾽] ἀ[πε]λεύ[θερ᾽] ἀ[δ]έσ[π]ο[τα] ὄ[ντα] πόληος·
ὃν πάν[τ]ες ἐφίλησαν ὅσοι [ἔ]τ[ύμω]ς ἀγάπησαν
σωφροσύνην γνώμην τε καὶ ἔργοις παντοίοισιν.
οὗ χάριν ἔστησαν γονέες ὀ[δυ]ρόμενο[ι] περὶ παιδό[ς],
ὄφρα κ᾽ ἐρι[κλ]α[ύ]του πένθους [κ]ουφι[σ]μὸς ἔγεντο,
Καλλίνεικος δακρυχέων ἰδ᾽ [Ἀ]ώ[ρ]α? θρ[η]νεύουσα,
ἀρ[χ]ι[ε]ρε[ῖ]ς [Ἀχ]αιᾶς δήμου χάριν τῆς δ[ε]κα[μά]ζου
τετρακόρης τε [θε]ᾶς πρόπολοι κ[α]ὶ Δι[ω]νύσου.
ὃς ἂν [δ]ὲ κακῶς τῷ ἀνδριάντ[ι] π[οιήσ]ῃ,
ὀρφ[α]νὰ τέκνα λί[π]οι[τ]ο, χῆρο[ν] βίον, οἶκον ἔ[ρ]ημον,
ἐν πυρὶ πάντα δάμοιτο, κακῶν ὑπὸ χεῖρα[ς] ὄλο[ιτο.

Versus pessimi sunt, sed peius etiam apographum est; unde nostram restitutionem non ubique certam esse non est cur moneamus. Vs. 1. de scriptura ἀνδρειάντα cf. T. II. n. 2221. et de accusativo ἀνδρειάνταν n. 3947. Vs. 2. composuit Boeckhius, ut ἦρε sit i. q. ἤρατο et N quadratario imputetur. Πρότροχα eidem videtur esse: *alii praecurrentia ac proinde insignia*. Forma κλέη in hoc poëta et Boeckhio et mihi ferri posse videtur. Deinceps iungendum ἰδίοις καὶ δούλ. ζεύγεσι h. e. *propriis* (non conductis) *iisque servis paribus*. Vs. 5. ἀπελεύθερ᾽ ἀδέσποτα ὄντα Boeckhio debetur. Neutra pertinent ad ζεύγη, πόληος ad ἐξάγαγεν. Ῥὰ videtur metri causa ingestum a poëta; certe τε ferri non potest. Ceterum de industria non scripsimus ἀδέσποτά τ᾽, quod ΔΟ videtur ex ΑΟ natum, et quod durum est pro hoc scribere ΑΤΟ. Vss. 14. 15. parentes hominis defuncti dicuntur δήμου χάριν (i. e. beneficio populi) ἀρχιερεῖς Ἀχαιᾶς τῆς δεκαμάζου τετρακόρης τε θεᾶς πρόπολοι καὶ Διωνύσου. Nota ex Atticis Ceres Ἀχαία s. Ἀχαιά (vide Etymol. M. s. v. et Schol. Aristoph. Acharn. 708. et de origine vocis Lobeck. Aglaoph. p. 1225. coll. Suid. s. v. Ἀχαιὰ et Preller Comment. de Cerere et Proserpina p. 393 sq.); nec mirum quod huius Cereris cultus etiam in Asiam transiit. Ea nunc dicitur δεκάμαζος, ut alias Ceres est μεγαλόμαζος vel μεγάλαρτος (v. Athen. III. p. 909. Eustath. ad Il. p. 265. 30.), nova prorsus sed mystica opinor ratione. Similiter eius filia Proserpina hic τετρακόρη θεὰ audit, quae denominatio haberet quo offenderet, nisi in promptu esset lusum quendam agnoscere. Nam Proserpina quum sollemni more Κόρη soleat appellari, nunc τετρακόρη dicitur voce formata ut τρίκορος, hoc est τριόφθαλμος. Itaque quum Κόρη τετρακόρη dicatur, coniicias intelligi duplicem Proserpinae naturam, qua ut Cereris filia et ut regina inferorum coli solita sit (cf. Preller l. c. p. 113 sqq.). De formula vs. 17. cf. n. 3990. *k*.

4001.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 313. n. 38.

ΓΑΙΛΙΟΣΙΙΙΙ.ΝΟΣΙΡΩΤΟΣΑΡΧΩΝ
ΕΡΕΝΝΙΑΚΑΙΣΙΑΓΥΝΑΙΚΙΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Γ. Αἴλιος - - - νος [π]ρῶτος ἄρχων Ἑρεννίᾳ Καισίᾳ γυναικὶ μνήμης χάριν.

4001. *b*.

Iconii, in muro antiquo; ed. Hamilt. Research. n. 411.

ΙΩΑΝΝΗϹΚΑΙΑΦΘΟΝΙΟϹ
ΚΑΙΛΙΚΙΝΝΙΟϹϹΥΝΤΗΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΗΗΜΩΝΜΗΤΡΙΑΥΡΜΑ
ΓΝΗΚΑΙΤΗΑΔΕΛΦΗΗΜΩΝ
ΑΥΡΒΑϹΙΛΙϹϹΗΖΩΝΤΕϹ
ΤΩΠΟΘΕΙΝΟΤΑΤΩΗΜΩΝΠ
ΑΤΡΙΑΥΡΛΙΚΙΝΝΙΩΑΝΕϹΤΗ
ΜΕΝΤΗΝϹΤΗΛΗΝΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Ἰωάννης καὶ Ἀφθόνιος καὶ Λικίννιος σὺν τῇ γλυκυτάτῃ ἡμῶν μητρὶ Αὐρ. Μάγνῃ καὶ τῇ ἀδελφῇ ἡμῶν Αὐρ. Βασιλίσσῃ ζῶντες τῷ ποθεινοτάτῳ ἡμῶν πατρὶ Αὐρ. Λικιννίῳ ἀνεστή[σα]μεν τὴν στήλην μνήμης χάριν.

4002.

Iconii in moenibus; ex schedis Seetzenii.

ΑΥΡΗΙΧΑΝΙ
ΙΔΙΑΓΥΝΕΚΙ
ΦΩΤΙΑΧΝ
ΗΧΝϹΧΑΡΙ
Ν

Αὐρή[λ]. Μαν[ῆς] ἰδίᾳ γυνεκὶ Φωτίᾳ μνήμ[η]ς χάριν.

4003.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 320. n. 59. Murator. T. III. p. MCCXXXVII. 7. cum Lat. interpret. „ex Paulo Luca misit Bimardus".

ΛΑΙΛΙΟϹΟΥΙΚΤΩΡΕΙΝΟϹ
ΝΕΟϹΕΠΟΙΗϹΕΤΗΝΛΑΡΝΑ
ΚΑΚΑΙΤΗΝϹΤΗΛΗΝΛΑΙΛΙΩ
ΟΥΙΚΤΩΡΕΙΝΩΤΩΠΑΤΡΙ
ΚΑΙΑΙΛΙΑϹΤΡΑΤΟΝϹΙΚΗ
ΤΗΜΗΤΡΙΚΑΙϹΑΥΤΩΚΑΙ
ΟΥΑΛΕΡΙΑϹΑΝΚΤΗΤΗΓΥ
ΝΑΙΚΙΚΑΙΑΙΛΙΑΜΑΤΕΡΝΑ
ΚΑΙΑΙΛΙΑΜΑΞΙΜΗΤΑΙϹ
ΘΥΓΑΤΡΑϹΙΟΥΔΕΝΙΔΕΕΤ
ΕΡΩΖΕΕΓΑΙΕΠΕΙϹΕΝΕΝΕΙ
ΝΕΠΕΙΧΠΟΚΡΙΕ...✱ΑΦ

Vs. 5. Mur. ϹΤΡΑΤΟΝΙΚΗ, Luc. quod dedi. Vs. 6. ΡΙ omittit Luc. Vs. 7. Mur. ϹΑΝϹΤΗ, Luc. quod dedi. Vs. 8. extr. Luc. ΜΑΤΕΙΜΛΑ. Vs. 9. Luc. ΜΑΙΝΙΜΗ p. ΜΑΞΙΜΗ. Vs. 11. Mur. ΕΡΩ et nihil amplius; reliqua addit Lucas.

Λ. Αἴλιος Οὐικτωρεῖνος νέος ἐποίησε τὴν λάρνακα καὶ τὴν στήλην Λ. Αἰλίῳ Οὐικτωρείνῳ τῷ πατρὶ καὶ Αἰλίᾳ Στρατον[ε]ίκῃ τῇ μητρὶ καὶ [ἑ]αυτῷ καὶ Οὐαλερίᾳ Σάνκτῃ τῇ γυναικὶ καὶ Αἰλίᾳ Ματέρνᾳ καὶ Αἰλίᾳ Μαξίμῃ ταῖς θυγατράσι· οὐδενὶ δὲ ἑτέρῳ [ἐξ]έ[στ]αι ἐπεισενεν[κ]εῖ[ν] νε[κρόν, ἢ ὑ]ποκ[είσεται] ✱ ͵αφ.

4003. *b*.

Iconii, in domo quadam; ed. Hamilt. Research. n. 412.

ΟΥΑΝΓΑΛΛΛΟ.ΗϹΜΕ
ΝΕΔΗΜΟΥϹΥΝΤΟΙϹ
ΑΔΕΛΦΟΙϹΜΕΝΕΔΗ
ΜΩΤΩΠΑΤΡΙΚΑΙΝΙΝΕΙ
ΤΗΕΑΥΤΩΝΜΗΤΡΙΚΑΙΑΝ
.ΑΤΗΕΑΥΤΩΝΑΔΕΛΦΗ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Οὐα[λ](έριος) Γαλλ - - - Μενεδήμου σὺν τοῖς ἀδελφοῖς Μενεδήμῳ τῷ πατρὶ καὶ Νινεὶ τῇ ἑαυτῶν μητρὶ καὶ Ἄν[ν]ᾳ τῇ ἑαυτῶν ἀδελφῇ μνήμης χάριν.

4004.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 313. n. 39. b.

ΦΛΑΒϚΠΑΥΛΟϹΑΚΤΩΑΡΙϹ.:.:ΛΑΝΚΙΑ
ΡΙΩΝΖΩΝΑΜΕϹΤΗϹΑΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Φλάβ(ιος) Παῦλος ἀκτωάρι[ος] Λανκιαρίων ζῶν ἀ[ν]έστησα μνήμης χ[ά]ριν.

Noti sunt actuarii militares. Homo hic fuit actuarius lanceariorum.

4005.

Iconii in moenibus antiquis castelli; ex schedis Seetzenii (24. Oct. 1803.).

ΑΥΡΙΤΩΛΛΑ
ΜΝΝΟΔΩΡΟΥ
.....CΤΗCΑΤΩ
ΑΥΚΥΤΑΤΩΗ
.ΥΑΝΔΡΙΑΥΕΡ
ЄΟΝJΟΥΑ
ΙCΤιι

Αὐρ. [Π]ώλλα Μ[η]νοδώρου [ἀνέ]στησα τῳ [γλ]υκυτάτῳ [μο]υ ἀνδρὶ Αὐρ. - - - - - - - - -

4006.

Iconii in moenibus, in lapide cum anaglypho rudi opere facto. „Homo in lectulo; ante eum alius item in lecto sedens, aversus; ad dextram haud procul alia persona; pone eques, quem praeit homo galea et scuto armatus." Ex schedis Seetzenii.

ΑΥΡ-ΑΡΟΥΦΙΝΑ
ΑΚΥΛΟΥΓΟΛΙΗ
ΝΗΙΔΙΩΑΝΔΡΙ
ΑΥΡ-CΩCΩΚΑΙΥ
ΙΩΑ-Ρ-ΑΚΙΛΟΥ
ΛΝЄC.ΓΗ‘ЄΝΜΗ
ΝΜΗΧΑΡΙΝ — Ρ
2ΗΝΩΝΑΚΥΛΟΥЄΙ
ΔΙΩΓΑΜΝΡΩCΙΝЄΠΟΥ
ΔΛⲈЄΝ

Αὐρ[ηλί]α Ῥουφίνα Ἀκ[ύ]λου - - - - ἰδίῳ ἀνδρὶ Αὐρ. Σώσῳ καὶ υἱῷ Αὐρ. Ἀκ[ύ]λου [ἀ]νέστησεν μ[νή]μη[ς] χ[ά]ριν. [Αὐ]ρ. Ζήνων Ἀκύλου εἰδίῳ γαμ[β]ρῷ σ[υ]νε[σ]πού-δ[α]σεν.

Singulare est συνεσπούδασεν, si recte transcripsit Seetzen; ,,operam suam una cum sorore collocavit in gratiam mariti eius", scil. in ponendo monumento. Vss. 2. 3. fortasse ethnicum subest [Πε]λ[τ]ηνή?

4007.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 522. n. 63.

ΕΛΙΟCΓΑΙΟC̄ΛΑ: .ΑΝΑC̄ΚΑΤΕCΕ
ΥΑCΕΤΗΝΓΛΑΡΝΑΚΑΕΑΥΤΩΚΕΤΥ
ΝΕΑΥΤΟ⋇ΠΙCΤΗΚΕΤΕΚΝΟΙC.ΘC
ΔΕΑΝΕΤΕΡΟC::::ΙCΒΙΑCΗΤΕΥΠΟΚΙ
CΕΤΕΤΗΠΟΛΙ:::ΦΟΡΙΟCΤΑΥΤΑ

Ἔλιος Γάϊος? - - - - - - κατεσ[κ]εύασε τὴν λάρνακα ἑαυτῷ κὲ [γ]υνε[κὶ] αὐτο[ῦ] Πίστῃ κὲ τέκνοις· [ὃ]ς δὲ ἂν ἕτερος [ἐπε]ισβιάσητε, ὑποκίσετε τῇ πόλι [⋇ - κὲ τῷ] φ[ίσκῳ] ταῦτά.

Ἔλιος est Αἴλιος, quemadmodum diphthongus αι littera ε exprimitur et in hoc et in aliis titulis aetatis eiusdem.

4008.

Iconii, in moenibus in lapide sepulcrali; ex schedis Seetzenii.

FΑΝΤΙΓΑΔΙΚΗⲈΕΙΤΗ
ΙⲈΤΗ- - - -ΑΗΝΕΡΜΙΘΥ
LΤШΛΧΗΝΑΧΘΟΗΙΟ
ΑΙ.ΕⲈΓΗΕΕΝΔⲈΜΑΝ
ΗⲈΥΙШ

[Ἐ]άν τι[ς] ἀδικήσει τὴ[ν] στή[λ]ην Ἑρμίου, [ἔσ]τω - - - χθο[ν]ίο[ις· ἀ[ν]έσ[τ]η[σ]εν δ[ὲ] Μανῆς υἱῷ.

Haec in speciem orationis poëticae composita sunt. Vs. 3. subest μέλημα vel simile quiddam.

4009.

Iconii; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 520. n. 58.

ΛΗΙΙΩΚᐞΙΟΙΚΕ
ΚΕΥΑΣΑΝΤΟΜ

Vs. 2. [κατεσ]κεύασαν τὸ μ[νημεῖον.

4009. *b.*

In loco Kassaba, inter *Iconium* et Karaman (*Laranda*), in coemeterio; ed. Hamilt. Research. n. 424.

ΤΑΤΑCΒΑΒΟΘΝΝΑΝΑΟΥΑΞΑΙΘΥΓΑΤ
ΙΕΡΙCCΑΕΠΑΥΤΗΝΑΝΕCΤΗCΕΝΚΑΙΙΜ
ΜΑΘΙΝΤΗΝΕΑΥΤΗCΑΝЄΨΙΑΝ
ΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝΟΜΟΙΩC
ΑΝЄCΤΗCЄΝ

ΚΑΙΝЄΡCΙΩΝΚΑΙΒΑΝΒΑ
ΘΥΓΑΤЄΡΑ

Τατα - - - - - - - - - - - - - Οὐαξαί[ου] θυγάτ[ηρ] ἱέρισσα ἑαυτὴν ἀνέστησεν καὶ Ἰμμάθιν τὴν ἑαυτῆς ἀνεψιὰν μνήμης χάριν, ὁμοίως ἀνέστησεν καὶ Νερσιων καὶ Βάνβα θυγατέρα[ς.

Vs. 2. nota formam ἱέρισσα p. ἱέρεια.

4009. *c.*

Prope locum Kassaba in vico Bossola, in coemeterio; ed. Hamilt. Research. n. 425.

. . . . C ΟΥΑΒΒΑCΙΟC
. . . . CΕΝΕΑΥΤΟΝ
. . . . ΑΤΗΝΜΑΡΙΟΥ
. . . . ΝΑΙΚΑΑΥΤΟΝ
. . . . ΜΗC ΧΑΡΙΝ

- - - ς Οὐαββάσιος [ἀνέστη]σεν ἑαυτον [καὶ - - -
- - άτην Μαρίου, [τὴν γυν]αῖκα αὐτο[ῦ, μνή]μης χάριν.

Initio praenomen intercidit ex. c. Γάϊος.

4009. *d.*

In loco Bir Bir Kilisch, inter rudera *Derbes*, ut putat Leakius, vel *Lystrae*, ut Hamiltonus, in muro ecclesiae; ed. Hamilt. Research. n. 423.

ΕΥΧΗΝΗCΙ
ΟΥΤΙΒΕΡΙΟΥ

Εὐχὴ Νησίου Τιβερίου.

4009. *e.*

Ab eodem loco in orientem, in ruderibus pagi cuiusdam prope vicum Tschorla; ed. Hamilton. l. c. n. 422.

ΦΛΑΩΝΙ . . . . . .
ΤΗΡΚΑΙΜΗ . . . .
ΑΙΘΑΛΟΝ . . . . .

Ὁ δεῖνα καὶ ἡ δεῖνα, πα]τὴρ καὶ μή[τηρ], Αἴθαλον - - -

4009. *f.*

In sepulcro rupi inciso in ruderibus pagi veteris prope lacum Ak-Göl, in confiniis Lycaoniae et Cappadociae, non procul ab Eregli; ed. Hamilton. l. c. n. 421.

. . . . Π . . . . .
ΤΟΝΗΡΩΟΝ . . .
ΤΑ.ΤΩΝΤΕΚΝΩΝ

Ὁ δεῖνα κατεσκεύασε] τὸ ἡρῷον [με]τὰ τῶν τέκνων - -

PARS DECIMA OCTAVA.

INSCRIPTIONES GALATIAE.

SECTIO PRIMA.

ANCYRA.

4010.

Ancyrae in columna urbis moenibus affixa inter portam Smyrnensem et Constantinopolitanam; ed. Gruter. p. CCCCXXVII. 8. e Dousa Itin. Constantinop. p. 101. Montefalconius Palaeograph. Gr. p. 164. n. VIII. (conf. p. 166.) aeri incisam, ex schedis Tourneforti; Tournefort. Itin. T. III. ep. 21. p. 313. Ex Montefalc. ed. Murator. T. II. p. MLXXX. 2. cum Lat. interpret. et not. Habet etiam Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 303. n. 25. cum lemmate: „*prope Armeniorum coenobium apud Ancyram*". E Grutero citat Van Dale Dissert. p. 237. ex Montefalc. Belleius Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXXVII. p. 391.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗ
ΜΟϹϹΕΒΑϹΤΗ
ΝΩΝΤΕΚΤΟϹΑ
ΓΩΝΕΤΙΜΗϹΕΝ
ΜΚΟΚΚΗΙΟΝ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝΤΟΝ
ΕΑΥΤΩΝΠΟΛΙΤΗΝ
ΑΝΔΡΑϹΕΜΝΟΝΚΑΙΤΗ
ΤΩΝΗΘΩΝΚΟϹΜΙΟ
ΤΗΤΙΔΟΚΙΜΩΤΑΤΟΝ

In litteris Gruter. nunc Σ nunc C habet, Montef. constanter Ϲ. Vs. 6. Montef. pro primo Ν habet Η errore haud dubie typographico. Vs. 7. extr. Luc. ΠΟΛΙΤΗΜΙϹ. Vs. 8. extr. ΤΗ habent Grut. Luc. omittunt Montef. Tournef.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Σεβαστηνῶν Τεκτοσάγων ἐτίμησεν Μ. Κοκκήϊον Ἀλέξανδρον, τὸν ἑαυτῶν πολίτην, ἄνδρα σεμνὸν καὶ τῇ τῶν ἠθῶν κοσμιότητι δοκιμώτατον.

Sebaste Tectosagum est Ancyra (cf. n. 4011.). Ancyrani simpliciter Σεβαστηνοὶ Τεκτόσαγες audiunt etiam in nummis ap. Eckhel. D. N. T. III. p. 179. qui frustra pro Sebaste Galatiae militat. Cf. Mannert Geogr. T. VI. P. III. p. 51 sq. et Franzii dissertat. Fünf Inschr. u. fünf Städte in Kleinasien p. 18. Honoratur M. Cocceius Alexander, cuius ad familiam videntur pertinere etiam Trebius Cocceius Alexander n. 4035. et Trebius Alexander n. 4012.

4011.

Ancyrae in coemeterio Christianorum ad stylobaten; ed. G. Cuperus ad Lactant. de mort. persecutt. p. 210. ex schedis Tourneforti et D. Faure Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 158. n. IV. aeri incisam (conf. p. 161 sq.) ex Montefalc. Murat. T. II. p. DL. n. 2. cum Lat. interpret. et nota inepta. Extat etiam in schedis Cossonianis ap. Gronov. Mem. Cosson. p. 140. 2. litteris minusculis. Ex Cupero citat Van Dale Dissertt. p. 238. Particulam (vss. 13-16.) ex Montefalc. affert Chishull. Antt. Asiat. p. 168. Belleius Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXXVII. p. 393.

ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΝ
ΠΡΟΚΛΟΝΕΚΣΥΝ
ΚΛΗΤΙΚΩΝΚΥΠΑΤΙ
ΚΩΝΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝ
ΕΝΔΑΚΙΑΛΕΓΙΩΝΟΣ
ΙΓΓΕΜΙΝΗΣΔΗΜΑΡ
ΧΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝΡΩ
ΜΝΣΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΑΟ
ΔΩΝΗΓΕΜΟΝΑΛΕΓΙΩ
ΝΟΣᾹΑΘΗΝΑΣΕΝΓΕΡΜΑ
ΝΙΑΑΝΘΥΠΑΤΟΝΑΧΑΙ
ΑΣΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΚΑΙΑΝΤΙΣΤΡΑΤ
ΗΓΟΝΒΕΛΓΙΚΗΣΗΜΗΤΡΟΠΟ
ΛΙΣΤΗΣΓΑΛΑΤΙΑΣΣΕ
ΒΑΣΤΗΤΕΚΤΟΣΑΓΩΝΑΓ
ΚΥΡΑΤΟΝΕΑΥΤΗΣΣΩΤΗ
ΡΑΚΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Cuperus sine ligaturis omnia. Idem praebet varietatem lectionis hanc: vss. 3. 4. ΥΠΑΡΧΩΝ male; vs. 5. ΛΕΓΙΩΝΝΟΣ (Coss. *λινωννος*); vs. 7. init. ΧΩΝ; vs. 8. ΜΕ. ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΑ (Coss. *μειμε. αιρηθεντα*); vs. 10. ΑΘΗΝΑΣ.... (Coss. *Αθινας εν παννό*); vs. 11. ΑΝΘΥΠΑΤΟΝΓΑΛ... sine ΝΙΑ initio; vs. 12. ΑΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ (Montef. ΑΣΓΕΣΥΤΗΝ, Coss. *ας πρεσβευτην*); deinde ibid. extr. ΑΤ addidi ex Coss. quum non habeant reliqui. Vs. 13. Cup. ΗΜΗΤΡ cet. (Montef. ΦΜΗΤΡΟ cet.); vs. 15. extr. ΤΕΚΣ ΑΓΩΝΑΝ.

Καλπούρνιον Πρόκλον ἐκ συνκλητικῶν κ(αὶ) ὑπατικῶν, χειλίαρχον ἐν Δακίᾳ λεγιῶνος ιγ̅ Γεμίνης, δήμαρχον, στρατηγὸν Ῥώμ[η]ς, ἐπιμεληθέντα ὁδῶν, ἡγεμόνα λεγιῶνος α̅ Ἀθηνᾶς ἐν Γερμανίᾳ, ἀνθύπατον Ἀχαΐας, πρεσβευτὴν καὶ ἀντιστράτηγον Βελγικῆς ἡ μητρόπολις τῆς Γαλατίας Σεβαστὴ Τεκτοσάγων Ἄγκυρα τὸν ἑαυτῆς σωτῆρα κ(αὶ) εὐεργέτην.

Similibus muneribus functus est qui honoratur titulo Vol. II. n. 2638. Illum Borghesius coniecit C. Calpurnium Flaccum esse; et crederes nostrum Calpurnium Proclum esse ex posteris illius.

4012.

Ancyrae, in coemeterio Christianorum; ed. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 158. n. III. aeri incisam (conf. p. 161.) ex schedis Tourneforti; paulo aliter Tournefort. Itin. T. III. ep. 21. p. 319. ex schedis alienis Pocockius Inscr. antt. T. I. c. 3. s. 2. p. 38. ex Montefalc. Murator. T. II. p. DLV. 3. cum Lat. interpretatione et notis. Extat etiam in schedis Horstianis et litteris minusculis in schedis Cossonianis ap. Gronov. Mem. Cosson. p. 140. 1.

ΛΦΟΥΛΟΥΙΟΝΡΟΥ
ΣΤΙΚΟΝΑΙΜΙΛΙΑ
ΝΟΝΠΡΕΣΒ.ΣΕΒΑ...
ΤΙΣΤΑΥΠΑΤΟΝΗΒΟΥ
ΛΗΚΟΔΗΜΟΣΤΗΣΜΗ
ΤΟΠΟΛΕΩΣΑΓΚΥ
ΡΑΣΤΟΝΕΑΥΤΩΝ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝΕΠΙΜΕ
ΛΟΥΜΕΝΟ
ΤΕΒΙΟΥΑΛΕΞΑΝΔΡΟ

Schedae Horst. a Pocockio parum discrepant, nisi quod Pocockius omittit ligaturas. Potissima varietas lectionis haec est: vs. 1. Montef. ΦΟΥΛΥΙΟ. cet. Horst. Poc. Tournef. ΦΟΥΛΟΥΙΟ cet. Coss. *φουλουιο* cet. Vs. 3. Poc. ΝΟΝΠΡΕΣΒΕΥ et nihil amplius; Horst. ΝΟΝΠΕΣΒLΒΑΜ, Montef. ΝΟΝΠΡΕ ΣΒ.ΣΕΒΑ... Vs. 4. Poc. ΤΗΝΤΟΝΥΠΑΤΟΝΒΟ pessime; Horst. ΤΙΣΤΑΥΠΑΤΟΝ-ΒΟ, Tournef. ΤΗΣΤΡΑΥΠΑΤΟΝΗΒΟΥ, Coss. qui *πρεσβεύσαντα* legerat, pergit *τρις τε ἀνθυπατον. ἡ βου* cet. Montef. ΤΗΣΤΥΠΑΤΟΝΗΒΟ. Vs. 5. Montef. ΚΑΙ, Horst. Κ, Poc. Κι. Ceterum Horst. plura ligat ΛΗΚΟΔΗΜΟΣ ΤΗΣΜΗ. Tournef. omittit Ο articulum. Vs. 6. extr. Poc. ΟΣΓΚι, Horst. ΟΣΓΚΥ, Montef. ΩΣΑΓΚΥ. Vs. 7. Poc. Horst. ΕΑΥΤΟΝ. Vs. 9. Horst. ΛΟΥΜΕ ΛΟΥΜΕΝΟ, Poc. ΛΟΥΜΕΛΟΥΜΕΝΟΥ, Coss. *λουμε νου Μενο*, Montef. quod dedi. Vs. 10. Horst. ΤΕΒΙΟΥ ΛΕΞΑΝΔΡΟ, Poc. ΤΕΒΙΟΥΔΛΕΞΑΝΔΡΟ, Coss. *τηςβιου Αλεξανδρου.*

Λ. Φουλούϊον Ῥουστικὸν Αἰμιλιανόν, πρεσβ(ευτὴν) Σεβ(αστοῦ), ἀ[ν]τιστρά(τηγον), ὕπατον, ἡ βουλὴ κ(αὶ) ὁ δῆμος τῆς μητροπόλεως Ἀγκύρας τὸν ἑαυτῶν εὐεργέτην, ἐπιμελουμένου Τρεβίου Ἀλεξάνδρου.

Fulvius Aemilianus Consul fuit a. u. c. 959. p. Chr. 206. cum Nummio Annio Albino. De Trebio Alexandro conf. ad n. 4010.

4013.

Ancyrae in muro; e Dousa Itin. Constantinop. p. 103. ed. Gruterus p. CCCCXXIV. 10. ex schedis Tourneforti ed. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. III. aeri incisam (conf. p. 165.), ex Montefalc. Murator. T. II. p. DLVIII. 2. cum Latina interpretatione. Praeterea habet Tournefort. Itin. T. III. ep. 21. p. 318.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΗΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΙΟΥΛΙΟΝ
ΣΑΤΟΡΝΕΙΝΟΝ
ΤΟΝΗΓΕΜΟΝΑ

Ἀγαθῇ τύχῃ ἡ μητρόπολις Ἰούλιον Σατορνεῖνον τὸν ἡγεμόνα.

Vs. 1. Iota mutum omittit Gruterus.

4014.

Ancyrae; ed. Gruter. p. MXXV. 4. e Dousa Itin. Constantinop. p. 103.; ex schedis alienis Pocockius Inscr. antt. P. I. c. 3. s. 2. p. 34. Extat etiam in schedis Horstianis. Citant Boissonade Diar. class. Vol. XX. p. 305. Osann. auct. Lex. Gr. p. 45.

ΚΛΑΙΜΙΛΙΟΝ
ΦΙΛΩΝΙΔΗΝ
ΤΟΥΓΑΛΑΤΑΡ
ΧΟΥΑΙΜΙΛΙΟΥ
ΣΤΑΤΟΡΙΑΝΟΥ
ΥΙΟΝΗΠΑΤΡΙΣ
ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ
ΥΠΟΜΝΗΜ
ΠΑΣΗΣΤΗΣ
ΠΕΡΙΤΟΝΒΙ
ΟΝΑ...ΤΗΣ

Potissima varietas lectionis haec est: vs. 2. Poc. ΦΙΛΟΝΝΗΝ, Horst. ΦΙΛΟΝΙΝΗΝ, Grut. quod dedi. Vs. 3. Poc. ..ΟΥΓΜΑΤΑΡ, Horst. ΤΟΥΓΜΑΤΑΡ, Grut. quod dedi. Vs. 4. init. pro Χ puncta habent Dous. Poc. Horst. Vs. 6. Poc. ΥΙΟ...ΠΑΡΙΣ, Horst. ΥΙΟ...ΑΡΙΣ ex quo coniicias scriptum fuisse ΑΤΡΙΣ. Vs. 7. Poc. ΑΝΕΥΤΓΙΗΣΕΙΣΙ ubi tamen Poc. inter Errata deletum vult Τ, Horst. ΑΝΕΥΤΗΣΕΙ, Grut. quod dedi. Vs. 8. Grut. ΥΠΟΝΜΗΝ.... Poc. Horst. quod dedi. In fine tituli Pocockius assuit tres versus ad alium titulum n. 4071. pertinentes.

Κλ(αύδιον) Αἰμίλιον Φιλωνίδην τοῦ Γαλατάρχου Αἰμιλίου Στατοριανοῦ υἱὸν ἡ πατρὶς ἀνέστησεν ὑπόμνημ[α] πάσης τῆς περὶ τὸν βίον ἀ[ρε]τῆς.

Vocem *ἀρετῆς* dedit iam Boiss. l. c. in lemmate.

4015.

Ancyrae; ex schedis Dornsuami et Belsi ed. Heusinger in programmate Guelpherbytano, quo *memoriam gymnasii Polyidei refecti ex Ancyrani marmoris fragmento repraesentat.*

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 8. Bels. pro Γ habet Τ. Vs. 10. Bels. ΔΟΙΜΑ, ubi ΔΟΙΜΑ. Vs. 11. idem ΤΩΝΕ.

ΚΤΟΤΟΥΠΟΛΥΕΙΔΟΥΓΥΜΝΑ
ΣΙΟΝΚΑΘΗΡΗΜΕΝΟΝΕΠΙΣΚΕΨ
ΑΣΑΝΤΑΚΣΥΜΠΑΝΤΟΤΙΧΟΣ
ΕΝΣΕΙΤΟΔΕΙΔΚΒΑΡΒΑΡΙΚΑ
ΕΦΟΔΟΙΣΕΡΘΕΜΕΛΙΩΝΕΙΣ
ΤΕΛΟΣΑΓΑΓΟΝΙΑ
ΚΤΗΝΒΟΥΛΟΓΡΑΦΙΑΝΕΚΠΟΛΛΟΥΚΑΤ
ΝΕΑΝΜΕΝΗΙΝΜΕΤΑΓΟΥΑΚΡΙΒΩΝ
ΣΑΝΤΑΑ–ΠΒΟΥΛΗΚΟΔΗΜΟΣΤΗΜΛΑ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΑΝΚΥΡΑΣΚΟΙΝΩΔΟΙΜΑΤΙΜΠ
ΤΟΝΕΑΥΤΩΝΕ — ΚΤΟΥΕΘΝΟΥΣ
ΣΩΤΗΡΑ

\- - - - - - - - -
*κ(αὶ) τὸ τοῦ Πολυείδου γυμνάσιον καθηρημένον ἐπι-
σκε[υ]άσαντα, κ(αὶ) σύμπαν τὸ τ[ε]ῖχος ἐν σειτοδεί[ᾳ]
κ(αὶ) βαρβαρικα[ῖς] ἐφόδοις ἐ[κ] θεμελίων εἰς τέλος
ἀγαγόν[τ]α, κ(αὶ) τὴν βουλογραφίαν ἐκ πολλοῦ κατ[α-
λελειμ]μένην μετὰ [λό]γου ἀκριβώσαντα, [ἡ] βουλὴ κ(αὶ)
ὁ δῆμος τῆ[ς] λαμπ(ροτάτης) μητροπόλ(εως) Ἀγκύρας
κοινῷ δό[γ]ματι τὸν ἑαυτῶν ε[ὐεργέτην] κ(αὶ) τοῦ ἔθνους
σωτῆρα.*

Ita bene restituit Heusinger, nisi quod vs. 9. coniecit ΑΠΑΣΑΗΒΟΥΛΗ, quod dici non potest. Dixeris quidem in lacunula ἀ[νενδεῶς] vel simile excidisse adverbium. Verum si recte tractata sunt verba ΜΕΤΑΓΟΥΑΚΡΙΒ cet. non videtur deesse quidquam, et verisimile est illud Α non aliunde quam ex repetitione natum esse. Quamquam incommodum est μετὰ λόγου, sed non novi melius. Cf. Plat. Protag. 324. 8. ὁ μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν. Vs. 10. duae ultimae litterae ΜΠ ad finem superioris versus pertinent. De aetate tituli Heusinger ita: *Si coniecturis indulgere libeat, haud improbabile putem, attingere inscriptionem nostram tempora Caracallae, a quo insignia beneficia Ancyranos impetrasse ex eo intelligimus quod in huius Imperatoris nummo apud Vaillantium* ΑΝΤΩΝΕΙΝΙΑΝΗΣΑΝΚΥΡΑΣ *appellationem occurrere videmus. Et videtur Caracalla caussas habuisse muniendae Ancyrae, quum ad Armeniacum Parthicumque bellum converteretur, quod eum fecisse legimus apud Spartianum cap. VI.* Vs. 3. τὸ τεῖχος est urbis, non gymnasii; quod moneo ob Franckium (Richtersche Inschriften p. 150.), qui perperam τοῖχος scribendum putavit.

4016.

Ancyrae; ex Dousa Itin. Constantinop. p. 98. ed. Gruterus p. CCCCXV. 1. ex quo citat Van Dale dissertat. p. 292. Extat in schedis Cossonianis ap. Gronov. Memor. Cosson. p. 141. 3. Aeri incisum titulum dedit Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 158. n. II. (conf. p. 161.) ex schedis Tourneforti. Ex Montefalc. Murator. T. II. p. DCXXX. 3. Citat Chishull. Antiq. Asiat. p. 169. Praeterea lacunosum et in fine mutilum titulum habet Macdonald Kinneir. Itin. p. 546. n. 18. Ex Dousa et Kinn. citat etiam Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 44. 45. ex Montefalc. Belleius Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXXVII. p. 402. 406. Hofmannus de Galat. concil. p. 9.

ΤΦΛΓΑΙΑΝΟΝΙΠΠΕΑΡΩΜΑΙΟΝ
ΚΑΙΔΙCΤΗΝΠΡΩΤΗΝΑΡΧΗΝΑΡΞΑΝ
ΤΑΚΑΙΠΟΛΕΙΤΟΓΡΑΦΗCΑΝΤΑΚΑΙΤΡΙC
ΠΡΕCΒΕΥΣΑΝΤΑΠΑΡΑΘΕΟΝΑΝΤΩ
ΝΕΙΝΟΝΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗCΑΝΤΑΔΙΣΤΟΥ
ΤΕΚΟΙΝΟΥΤΩΝΓΑΛΑΤΩΝΚΑΙ
ΤΩΝΙΕΡΩΝΑΓΩΝΩΝΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝ
ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΩΝΙCΘΠΥΘΙΩΝΚΑΡΧΙ
ΕΡΕΑΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤΩΝΓΑΛΑΤΩΝΓΑΛΑ
ΤΑΡΧΗΝCΕΒΑΣΤΟΦΑΝΤΗΝΚΚΤΙCΤΗΝ
ΤΗCΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩCΑΓΚΥΡΑC
ΦΥΛΗ
ΤΟΝΕΠΑCΙΠΡΩΤΟΝΚΦΙΛΟΤΕΙΜΟ
ΝΕΑΥΤΗCΕΥΕΡΓΕΤΗΝΚ ΠΛΟΥCΤΗΡΑ
ΦΥΛΑΡΧΟΥΝΤΟCΑΥΡ.ΑΓΗCΙΛΑΟΥ
CΕΚΟ–ΝΔΟΥΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ
ΦΛ.ΑCΚΛΗΠΙΟΥΚΑΥΡΑCΚΛΗΠΙΟΥ

Formam tituli et litterarum dedi ex Montefalconio. Apographorum menda non omnia annoto; consisto in potissima varietate lectionis. Vs. 1. init. Grut. ΓΑΙΝΟΝ, Coss. Τ. Φλ. Ταιανον, Montef. quod dedi. Ibid. extr. Grut. ΩΝ, Coss. ων, Kinn. ΟΧ. Vs. 2. Grut. Κ–.ΒΤΗΝ...ΤΗΝ.ΥΡ.....ΝΑΡΕΑΝ, Kinn. ΚΒΙΝΝΙΤΗ — ΑΡΙΑΝ, Montef. Coss. quod dedi. Vs. 3. Grut. ΤΑΠΟΛΙΤΟ cet. Kinn. ΤΑΙΙ–ΠΟ–Ο cet. Montef. quod dedi. Vss. 3. 4. inter ΚΑΙ et ΠΡΕΣΒ cet. Grut. habet Κ–Π, Coss. τρις, Dous. Montef. nihil. Kinn. ibi lacunam habet, in qua simul periit ΠΡΕΣΒΕ. Vss. 4. 5. Grut. ΠΑΡΑΑΠΑΝΤΩΝΕΘΝΩΝ,

Montef. ΚΑΤΑΘΕΟΝΑΝΤѠΝΕΙΝΟΝ, Coss. *πάρα Θεον Αντωνεινον*, Kinn. ΠΑΡΑΟΕ Ο ___ ΠΝΟΝ. Vs. 5. Grut. et ut videtur Kinn. Κ, ubi reliqui ΚΑΙ. Deinde Kinn. ΔΙΣΤΕ, Grut. Montef. ΔΙΣΤΟΥ||ΤΕ, Coss. *το ιγ || εκ.* Vss. 6. 7. Grut. Κ_ΔΙΣΤΩΝΙΕΡΩΝ etc. Montef. ΚΑΙΤΩΝΙΕΡΩΝ etc. Kinn. Κ ΟΝΙΕΙΟΝ etc. Coss. solum *των ιερων* etc. Vs. 7. extr. Grut. ΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝ, Coss. *μεγαλων*, Montef. ΤѠΝΜΕΓΑΛΟ. Vs. 8. post ΑΣΚΛΗΠΙΕΙѠΝ (Coss. *Ασκληπιειων*, Grut. ΑΣΚΛΗΠΙΤΙΩΝ) Gruterus habet ΙΣΘ. ΠΥΘΙΩΝΚΑΡΧΙ, Coss. *ισθ. πυθιων αρχι*, Kinn. ΤΧΟΠΥCΙΩΝΚ_ΧΙ, Montef. ΤΕΚΠΥΘΙѠΝΑΡΧΙ. Vs. 9. Coss. *του κοινοριων γαλατων γαλα* -, Grut. ΤΟΥΚΟΙΝΟΥ ΤѠΝΓΑΛΑΓΑΛΑ, Montef. quod dedi. Vs. 10. pro Β Montef. Θ. et in fine Grut. ΠΙΝΤΗΣΤΗΝ, Dous. Κ. ΚΤΙΣΤΗΝ, Montef. ΚΚΤΙΣΤΗΝ, Coss. solum *κ...* Vss. 13. 14. Grut. ΕΟΝΕΠΑΣΙ. ΠΡ (Dous. ΠΑΣΙΠΡ)........ΕΡΓΕΤΗΝΚΠ..... et nihil amplius, omissis tribus ultimis versibus; Coss. *τον παση πρωτον και φιλοτειμον αυτης ευεργετην πλους. τη..*, Montef. quod dedi. Vs. 15. Montef. ΦΥΛΑΡΧΟΝΤΟCΑΥΡ. ΑΓΗC cet. Coss. *φυλαρχουντος Αγησ* cet. omisso *Αυρ.* Vs. 16. Coss. *Σεκονδου*, Montef. quod dedi.

Τ. Φλ. Γαϊανόν, ἱππέα Ῥωμαῖον καὶ δὶς τὴν πρώτην ἀρχὴν ἄρξαντα καὶ πολειτογραφήσαντα καὶ τρὶς πρεσβεύσαντα παρὰ θεὸν Ἀντωνεῖνον καὶ ἀγωνοθετήσαντα δίς, τοῦ τε κοινοῦ τῶν Γαλατῶν καὶ τῶν ἱερῶν ἀγώνων τῶν μεγάλων Ἀσκληπιείων Ἰσθ(μίων) Πυθίων, κ(αὶ) ἀρχιερέα τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν, Γαλατάρχην, Σεβαστοφάντην κ(αὶ) κτίστην τῆς μητροπόλεως Ἀγκύρας φυλὴ - τὸν ἐ[ν] πᾶσι πρῶτον κ(αὶ) φιλότειμον ἑαυτῆς εὐεργέτην κ(αὶ) πλου[τι]στῆρα· φυλαρχοῦντος Αὐρ. Ἀγησιλάου Σεκο[ύ]νδου· ἐπιμελουμένων Φλ. Ἀσκληπίου κ(αὶ) Αὐρ. Ἀσκληπίου ......

Continentur n. 4016 - 4028. honores a singulis tribubus Ancyrae profecti. Unaquaeque tribus numero designatur vel nota numerali ($\bar{α}$, $\bar{β}$, $\bar{γ}$ etc.) adiecto plerumque cognomine peculiari. Sic n. 4021. habetur *φυλὴ $\bar{γ}$ Μηνοριζειτῶν*; n. 4020. *φυλὴ $\bar{ε}$* ΔΙΑΓΕΖΩΝ, quod suspectum nomen tribus est; n. 4027. *φυλὴ $\bar{ϛ}$ Σεβ(αστή)* (cf. n. 4031.); n. 4032. *φυλὴ $\bar{η}$ Κλαυδία - - λία* (cf. n. 4022); n. 4026. *φυλὴ ἐνάτη Ἱερὰ Βουλαία* (cf. n. 4024. 4028. 4071.); n. 4019. *φυλὴ $\bar{ια}$ νέα Ὀλυμπία*; n. 4017. *φυλὴ $\bar{ι}$[$\bar{γ}$] Καλαθηναία?* n. 4025. *φυλὴ - Μαρουραγηνή*; n. 4018. *φυλὴ $\bar{δι}$* (cf. n. 4025.). Unde sequitur etiam in nostro titulo n. 4016. post *φυλὴ* numeralem certe notam excidisse. A diversis tribubus honoratur T. Fl. Gaianus eques Romanus n. 4016. 4017. De equitibus Romanis per Graecas urbes ad insignem fortunam evectis cf. Eckhel. D. N. T. IV. p. 227. ubi citatur ex Montefalc. hic ipse titulus. Hic dicitur ter legati munere functus sub divo Antonino, Caracalla opinor. Ceterum munera et dignitates hominis in utroque titulo eaedem enumerantur (n. 4016. et n. 4017.). Ad ludos memoratos vs. 8. apprime facit nummus Caracallae cum inscriptione ΜΗΤΡΟΠΟΛ. ΑΓΚΥΡΑC. ΑCΚΛΗΠΙΑ. CΩΤΗΡΕΙΑ. ΙCΘ. ΠΥΘ. quem contulit etiam Van Dale l. c. in lemmate. *Ἀσκληπίεια Ἴσθμια Πύθια* de uno festo intellige. Vs. 10. *Σεβαστοφάντης* est *flamen Augustalis* (cf. Vol. II. n. 3726.). Refertur hic ad templum Augusti, de quo n. 4039. Vs. 13. *τὸν πᾶσι πρῶτον* ferri poterat (cf. Bernhardy synt. Gr. p. 83.); sed quum n. 4017. 4018. diserte *τὸν ἐν πᾶσι* dicatur, hic quoque ex Gruteriano exemplo adscivimus Є. Vs. 14. *πλου[τι]στῆρα* scripsimus, ut est n. 4018. *πλουτιστὴν* (cf. n. 4025.).

4017.

Ancyrae; ed. Gruter. p. CCCCX. 5. ex Dousae Itin. Constantinop. p. 97. cuius exemplum terminatur in ΦΥΛΗ (vs. 19.). Ex Grutero citant Van Dale Dissertatt. p. 293. et Heusinger in programmate Guelpherbytano, quo *memoriam gymnasii Polyidei refecti ex Ancyrani marmoris fragmento repraesentat* p. VI. Titulus plenior extat in schedis Cossonianis ap. Gronov. Mem. Cosson. p. 141. 4. litteris minusculis; quem titulum eundem esse cum hoc Gruteriano, non cum altero (n. 4016.), liquet imprimis ex vs. 4. ubi in utroque exemplari lacuna est in verbo *ἄρξαντα*, quod moneo propter Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 161.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΤΦΛΤΑΙΙΑΝΟΝΙΠΠЄΑΡѠΜΑ
ΙѠΝΚΑΙΔΙCΤΗΝΠΙΡѠ
ΤΗΝΑΡΧΗΝΑΡΞΑ..ΤΑΚΑΙ
ΠΟΛЄΙΤΟΓΡΑΦΗCΑΝΤΑ
ΚΑΙΤΠΡЄCΒЄΥCΑΝΤΑ
ΠΑΡΑΘЄΟΝΑΝΤѠΝЄΙΝ
ΟΝΚΑΙΑΓѠΝΟΘЄΤΗCΑΝ
ΤΑΔΙCΤΟΥΤЄΚΟΙΝΟΥ
ΤѠΝΓΑΛΑΤѠΝΚΑΙ
ΤѠΝΙЄΡѠΝΑΓѠΝѠΝΤѠΝ
ΜЄΓΑΛѠΝΑCΚΛΗΠΙЄΙѠΝ
ΙCΘΠΥΘΙѠΝΚΑΡΧΙЄΡЄΑ
ΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤѠΝΓΑΛΑ
ΤѠΝΓΑΛΑΤΑΡΧΗΝCЄ
ΒΑCΤΟΦΑΝΤΗΝ
ΚΤΙCΤΗΝΤΗCΜΗΤΡΟ
ΠΟΛЄѠCΑΓΚΥΡΑC
ΦΥΛΗΙΙΚΑΛΑΘΗΝΑΙΑ
ΤΟΝЄΝΠΑCΙΠΡѠΤΟΝ
ΚΑΙΑΥΤΗCЄΝЄΡΓЄΤΗΝ
ΦΥΛΑΡΧΟΥΝΤΟCΚΑΙЄΠΙ
ΜЄΛΟΥΜЄΝΟΥΠΟΥCΤΟΙΜΙΟΥ
ΦΥΛΑΡΧΟΥΝΤΟCΚΑΙЄΠΙ
ΜЄΛΟΥΜЄΝΟΥΑΝΤЄΝΙΟΥ
ΑΝΤѠΝЄΙΝΟΥ

Vs. 1. Grut. ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ, Dous. ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ, Coss. nihil. Vs. 2. init. Τ addidi ex Coss. Deinde Coss. *Ταιανον* ut n. 4016. Grut. Dous. ΑΙΛΙΑΝΟΝ. Vs. 3. Grut. ΚΑΛΛΙCΤΗΝ, Coss. *και δις την*. Vs. 4. Coss. *αρχ.....τα* pro ΑΡΧΗΝ cet. In fine omittit ΚΑΙ. Vss. 5. 6. Coss. *πολειτογραφη... πρεσβευσαντα*. Vs. 7. Coss. pro ΘЄΟΝΑΝΤѠ lacunam habet. Vs. 8. Coss. *αγωνοθε..* Vs. 9. Grut. ΥΙΟΥ pro ΔΙC, quod dedi ex Coss. qui deinde habet *του γε κοινου*. Vs. 10. pro ΓΑΛΑΤѠΝ lacunam habet Coss. Ibid. extr. Dous. habet ΚΑΙ. C.., Coss. *και δις*. Vs. 11. extr. Coss. omittit ΤѠΝ. Vs. 12. init. Grut. ΜЄΓΑΛΟΑCΚ cet. Coss. *..γαλγων ασκ* cet. quae composui. Vs. 13. init. ΙCΘ omittit Grut. habet Coss. Vs. 19. verba inde a ΙΙΚΑΛ cet. usque ad finem subministravit Coss.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Τ. Φλ. [Γ]αϊανόν, ἱππέα Ῥωμαῖ[ο]ν καὶ δὶς τὴν πρώτην ἀρχὴν ἄρξα[ν]τα καὶ πολειτογραφήσαντα καὶ [$\bar{γ}$] πρεσβεύσαντα παρὰ θεὸν Ἀντωνεῖνον καὶ ἀγωνοθετήσαντα δίς, τοῦ τε κοινοῦ τῶν Γαλατῶν καὶ τῶν ἱερῶν ἀγώνων τῶν μεγάλων Ἀσκληπιείων

Ἰσθ(μίων) Πυθίων, κ(αὶ) ἀρχιερέα τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν, Γαλατάρχην, Σεβαστοφάντην [κ](αὶ) κτίστην τῆς μητροπόλεως Ἀγκύρας φυλὴ ῑ[γ̄] Καλαθηναία? τὸν ἐν πᾶσι πρῶτον καὶ [φιλότιμον] αὐτῆς ε[ὐ]εργέτην· φυλαρχοῦντος Που(βλίου) [Πο]στο[υ]μίου, ἐπιμελουμένου Ἀντ[ω]νίου Ἀντωνείνου.

De hoc titulo cf. ad n. 4016. Vs. 9. δὶς pro Gruteriano ΥΙΟΥ recte iam restituit Van Dale l. c. in lemmate. Vs. 10. extr. pro Dous. C.. Van Dale scribi voluit ΔΙC, quemadmodum revera habet Cosson. Sed nescio quo lapsu et hic et n. 4016. (in exemplo Gruteriano) irrepserit haec vocula, quae locum habere vel ob constructionem verborum (δὶς τοῦ τε κοινοῦ τῶν Γαλατῶν καὶ τῶν ἱερῶν ἀγώνων) non potest. Gaianus fuit ἀγωνοθέτης bis, semel τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν et iterum τῶν ἱερῶν ἀγώνων cet. De tribu cf. ad n. 4016.

4018.

Ancyrae; ed. Gruter. p. CCCCXCV. 1. „loci incerti", e Dousa Itin. Constantinop. p. 100. Ancyranam inscriptionem esse manifestum est.

ΦΥΛΗ Δ̅Ι̅ ЄΡΜΗΝΤΟΝЄΝΠΑCΙ
ΤΡΟωΝΚ–ΦΙΛΟΤЄΙΜΟΝΚ–Є
ΑΥΤΗCЄΥЄΡΓЄΤΗΝΚ–ΠΛΟ
ΥΗCΤΗΝ
ЄΠΙΜЄΛΟΥΜЄΝωΝΑΥΡΑCΚΛΗ
ΠΙΑΔΟΥΑΛЄΞΑΝΔΡΟΥΑΡΧΙ
ΔΡΑΓΑΤΟΥΚΑΙΙΟΥΛΙΟΥΑC
ΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΤΟΝЄΑΥΤΗΣ
ΥΙΟΝΕΤΕΙΜΗ
ΣΕΝ

Φυλὴ δι̅ Ἑρμῆν τὸν ἐν πᾶσι [πρῶτο]ν κ(αὶ) φιλότειμον κ(αὶ) ἑαυτῆς εὐεργέτην κ(αὶ) πλου[τι]στήν, ἐπιμελουμένων Αὐρ. Ἀσκληπιάδου Ἀλεξάνδρου Ἀρχ – – – καὶ Ἰουλίου Ἀσκληπιάδου, τὸν ἑαυτῆς υἱὸν ἐτείμησεν.

Υἱὸς φυλῆς dicitur, ut υἱὸς τῆς πόλεως Vol. II. n. 3570. cf. n. 4019. Tribus est XIV. nisi in lapide fuit solum Δ̅. De tribubus et de formula τὸν ἐν πᾶσι πρῶτον etc. cf. n. 4016. 4017. Verba ἐπιμελουμένων etc. nunc interposita sunt, fortasse quod verba τὸν ἑαυτῆς υἱὸν ἐτείμησεν quadratarius primum oblitus erat insculpere.

4019.

Ancyrae, in coemeterio Armeniorum; ed. Gruter. p. CCCCXCI. 1. e Dousae Itin. Constantinop. p. 95. P. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 306. 36. ex schedis Tourneforti Montefalconius Palaeogr. Gr. p. 158. n. VII. aeri incisam (conf. p. 162.) ex schedis alienis Pocockius Inscr. antt. P. I. c. 3. s. 2. p. 34. ex Montefalc. Murator. T. II. p. CLXIX. 3. cum Latina interpretatione. Extat etiam in schedis Belsi, Dornsuami, Horstianis, et litteris minusculis in schedis Cossonianis ap. Gronov. Mem. Cosson. p. 142. 6. Nuper denuo transcripsit Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 132.

ΖΩΤΙΚΟΝΒΑΣΣΟΥ
ΑΝΔΡΑΑΓΑΘΟΝΥΙΟΝ
ΦΥΛΗΣΙ̅Α̅ΦΥΛΑΡΧΗΣΑΝ
ΤΑΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣΚΑΙ
ΑΣΤΥΝΟΜΗΣΑΝΤΑΑ
ΓΝΩΣΚΕΡΓΟΝΠΟΙΗ
ΣΑΝΤΑΠΟΛΥΤΕΙΜΗΤΟ
ΕΝΚΟΜΟΚΕΤΙΩΕΚΤΩΝ
ΙΔΙΩΝΚΚΑΘΗΜΕΡΑΝ
ΠΟΛΛΑΠΑΡΕΧΟΝΤΑΤΗΦΥ
ΛΗΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑΕΝΤΕ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣΚΒΟΥΛΗ
ΦΥΛΗΙ̅Α̅ΝΕΑΟΛΥΜΠΙΑ
ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ ❦
ΒΑΣΣΟΥΓΑΙΟΥΚΑΘΗ
❦ΝΑΙΟΥΣΕΝΤΑΜΟΥ
ΤΟΥΤΟΠΟΥΔΟΘΕΝΤΟΣ
ΥΠΟΤΗΣΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ
❦ ΒΟΥΛΗΣ ❦

Varietas lectonis potissima haec est. Vs. 2. extr. Dous. Grut. ΥΟΝ (sed ap. Grut. de coniectura exaratur ΤΟΝ), Montef. ΤΟΝ, Coss. ων. Reliqui quod dedi. Vs. 6. init. Poc. ΓΝΟΣΚι, Horst. ΓΝΟΣΚ, Luc. Ham. ΓΝΟΣΚ, Grut. ΓΝΩΣΚ, Coss. γνωσ και, Montef. ΓΝΩΣΚΑΙ. Vs. 7. extr. Poc. Horst. Dorns. ΤΟ, Grut. Ham. ΤΟΝ, Montef. Bels. quod dedi. Vs. 8. Dorns. ΚΟΜΟΚΕΤΙΟ, Bels. ΚΟΜΟΚΕΠΩ, Luc. ΚΟΜΟΚΕΥΙΩ; reliqui quod dedi. Vs. 10. extr. Grut. omittit Η. Verba ΤΗΦΥΛΗΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑ omittunt Poc. Horst. et post ΠΑΡΕΧΟΝΤΑ Poc. habet ΕΝΤαις, Horst. ΕΝΤΕ ex versu subsequente. Vs. 11. extr. ΤΕ omittit Grut. Pro eo Belsus habet ΤΑ, Ham. ΙΕ... Vs. 12. Montef. ΕΚΚΛΗΣΙΑΩΣΚ, Poc. ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣΚΙ, Ham. ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣΚ, Horst. ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣΚ, Luc. ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣΚΠ. Vs. 14. extr. Poc. ΝοΥ, Horst. ΝΗ, Ham. ΝΟΝ, Dorns. Bels. ΝΟΝ adiecto foliolo. Luc. ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΟΥΜΚ ΝΟΝ. Vs. 15. extr. Poc. ΚΙΑΘΗ, Ham. ΚΑΘΗ, Horst. ΚΑΘΗ, Luc. ΚΠΑΘΗ, Montef. Grut. Dorns. quod dedi. Deinde Ham. ΣΕΝΓΑΜΟΥ, reliqui ΣΕΝΤΑ ΜΟΥ. Vs. 16. init. foliolum addidi ex Bels. Dorns. Horst. Inde a vs. 16. Grut. paulo aliter disposuit versus. Vs. 17. init. Bels. ΤΟΥΤΟΥ, ubi reliqui ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ.

Ζωτικὸν Βάσσου, ἄνδρα ἀγαθόν, υἱὸν φυλῆς ι̅α̅, φυλαρχήσαντα φιλοτείμως καὶ ἀστυνομήσαντα ἁγνῶς κ(αὶ) ἔργον ποιήσαντα πολυτείμητον ἐν κομοκετίῳ ἐκ τῶν ἰδίων καὶ καθ' ἡμέραν πολλὰ παρέχοντα τῇ φυλῇ, τειμηθέντα ἔν τε ἐκκλησίαις κ(αὶ) βουλῇ, φυλὴ ι̅α̅, Νέα Ὀλυμπία· ἐπιμελουμένων Βάσσου Γαΐου κ(αὶ) Ἀθηναίου Σεντάμου, τοῦ τόπου δοθέντος ὑπὸ τῆς λαμπροτάτης βουλῆς.

Vs. 8. pro κομοκετίῳ Heusinger in schedis coniecit κοινοδημίῳ, quod caret probabilitate. In promptu est κοινοδικίῳ coniicere (cf. Vol. II. p. 415.). Sed quum locus quidam urbis Ancyrae videatur indicari, nomen intactum reliqui. De formula υἱὸς φυλῆς cf. n. 4018. et de tribu ad n. 4016.

4020.

Ancyrae; ed. Gruter. p. CCCCXLVIII. 1. „alicubi in Graecia", e Dousa Itin. Constantinop. p. 94. Tractavit Io. Tristanus Commentar. histor. T. II. p. 228. Extat etiam in schedis Belsi, qui recte Ancyrae tribuit. Ex Belsi schedis restituit Heusinger in programmate Guelpherbytano a. 1761. edito in celebrandis funebribus Hoffmanni. Citant Harduin. in Nummis antiq. popul. et urbium illustr. p. 305. et Belleius Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXXVII. p. 403.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΛΠΑΠΕΙΡΙΟ
ΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
ΑΡΧΙΕΡΕΑ.ΚΑΙ
ΤΟΒ̄ΠΡΩΤΟΝ
ΡΧΟΝΤΑΚΑΙΤΟ
ΕΙΡΗΝΑΡΧΗΝ...
ΣΜΗΤΟΠΟΛΕ
ΣΑΝΚΥΡΑΣ
Α.ΙΔΙΑΒΙΟΥΙΕ
ΑΤΟΥΔΙΟΝΥ
ΟΥΦΥΛΗΕ̄ΔΙ
ΑΓΕΖΩΝΦΥΛΑΡΧΟΥ
ΟΣΟΥΑΛΕΡΙΟΥΤΕΙΜΟΛΑΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ
ΦΑΣΟΥΠΕΡΣΤΟΥ
ΟΥΑΛΕΡΙΟΥΛ — Ε,
ΜΝΑΤΟΥ

Vs. 1. Bels. omittit ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ. Vs. 3. init. Λ omittit Bels. Vs. 4. extr. post ΚΑΙ Dous. lacunam notat duarum litterarum. Vs. 5. init. Τ omittit Bels. Vs. 10. init. Α omittit Bels. Vs. 12. extr. Ι omittit Bels. In ΕΔΙ terminatur titulus ap. Dous. et Grut. Sex ultimi versus accesserunt ex Belso.

Ἀγαθῇ τύχῃ. [Λ.] Παπείριο[ν Ἀ]λέξανδρον, ἀρχιερέα καὶ τὸ β̄ πρῶτον [ἄ]ρχοντα καὶ τὸ - εἰρηνάρχην [τῆ]ς μητροπόλε[ω]ς Ἀνκύρας [κ]αὶ διὰ βίου ἱε[ρέ]α τοῦ Διονύ[σ]ου φυλὴ ε̄ - - - - - φυλαρχοῦ[ντ]ος Οὐαλερίου Τειμολάου, ἐπιμελουμένων Φ[λ.] Σουπέρστου [καὶ] Οὐαλερίου [Ἀλ]ε[ξά]ν[δρ]ου.

Supplementa plurima sunt Heusingeri. Vs. 2. Harduin. legebat Γ. Παπίριον, inductus apographo Gruteriano, in quo prima littera est Τ. Sed Dousa ibi ductum habet, quem dedi. Vs. 6. ἄρχοντα iam Tristanus restituerat. Ibid. extr. Harduin. legit ΚΑΙ ΤΟΝ; sed excidit post ΤΟ manifesto nota numeralis. De irenarcha cf. Masson. collect. ad Aristid. ad a. u. c. 922. n. 13. Vss. 12. 13. Heusinger scripsit διὰ γ̄ ἐτῶν, quod non potest verum esse. Videtur potius nomen subesse tribus, quod ut plurimum additur in his titulis; vide ad n. 4016.

4021.

Ancyrae; ed. Gruter. p. CCCCLXXXIX. 2. „alicubi in Graecia", ex schedis Dousae. In Dousae Itin. Constantinop. titulus non extat. Citatur a Van Dale Dissertatt. p. 529. Ancyranus quin sit titulus, dubium non est.

ΟΥΛΠΙΟΝ	ΦΥΛΗ Γ
ΑΙΛΙΟΝΠ̄ΟΝ	ΜΗΝΟΡΙΖ
Η̄ΕΙΑΝΟΝ	ΕΙΤΩΝ
ΕΛΛΑΔΑΡΧ.....	
CΑΝΤΑ Φ	

Οὔλπιον Αἴλιον Πον[πη]ϊανὸν ἑλλαδαρχ[ή]σαντα φυλὴ γ̄ Μηνοριζειτῶν.

Vss. 2. 3. ΑΙΛΙΟΥΥΙΟΝΣΕΙΑΝΟΝ proposuit Scaliger ad Grut. item vs. 4. ΕΛΛΑΔΑΡΧΗ; conf. nott. p. CCCXI. Nempe is putabat titulum pertinere ad Ulpium Aelii Seiani filium, quem generum sibi destinarat Lentulus (Tacit. Annal. VI, 30.).

4022.

Ancyrae; ed. Gruter. p. CCCCXXV. 3. „e Dousae schedis Scaliger". Extat ap. Dousam Itin. Constantinop. p. 93. et in schedis Belsi, qui Ancyrae repertam prodit.

ΓΙΟΥΛΙΟΝΣΚΑΠΛΑΝ
ΥΠΑΤΟΝΑΠΟΔΕΔΕΙ
ΓΜΕΝΟΝΠΡΕCΒΚΑΝΤΙ
ΣΤΡΑΤΙΓΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟ
ΡΟΣΤΡΑΙΑΝ.....ΑΝΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ.....ΠΑΤΙ
ΔΟΣΑΡΧΙ......ΣΤΟΝ
ΚΑΥΤΟΚΡΑ.....ΑΙΛΙΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ......ΑΝ
ΘΥΠΑΤΟΝ......ΜΟ
ΝΑ·ΛΕΓ.Δ̄......ΜΤΑ
ΤΗΓΟΝΔΗΜ......ΙΑΝ
ΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝ......Ν
ΛΕΓ.Ζ̄ ❦ ΔΙΔ......ΥΣ
ΦΥ.Η̄ ❦ ΦΥΛ.Η̄

Ap. Dous. l. c. imperfectior titulus est et vss. 13-15. plane desunt. Vs. 2. Bels. pro secundo Δ habet Λ. Vs. 3. Bels. ΓΡΕCΒ..ΚΑΝΤΙ, Grut. ΠΡΕΣΒ.ΚΑΝΤΙ. Vs. 4. in lapide puta scriptum fuisse ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ. Vs. 5. Grut. ΤΡΑΙ ΑΝΟΥ, Dous. ΤΡΑΙΑΝΟΥ omissa lacuna; Bels. ΤΡΑΙΑΝ.....ΑΝΟ. Vs. 6. Dous. ΣΕΒΑΣΤΟ...ΑΤΚ, Bels. quod dedi. Vs. 7. Dousa non notata lacuna ΑΡΧΙΣΤΟΝ, Grut. ΑΡΧΙ ΣΤΟΝ, Bels. ΑΡΧΙ......ΣΤΟ. Vs. 8. secundum Α addidi ex Belso, qui in fine ΑΙΟ pro ΑΙΛΙΟΥ. Vs. 9. Dous. non notat lacunam, item vs. 10. Vs. 11. extr. Dous. Α, Grut. ΤΡΑ, Bels. ΜΤΑ. Vs. 12. Bels. ΔΗΜ, ceteri ΔΗ; in fine Dous. Grut. ΑΝ, Bels. ΙΑΝ. Vs. 13. init. Grut. ΧΕΛΙΑΡΧΟ, Bels. quod dedi. Vs. 15. ultimum Η̄ omittit Grut. habet Bels. Ligaturas et foliola dedi ex Belso.

Γ. Ἰούλιον Σκάπλαν, ὕπατον ἀποδεδειγμένον, πρεσβ(ευτὴν) κ(αὶ) ἀντιστράτηγον Αὐτοκράτορος Τραϊαν[οῦ Ἀδρι]ανοῦ Σεβαστοῦ, [πατρὸς] πατρίδος, ἀρχι[ερέως μεγί]στο[υ], κ(αὶ) Αὐτοκρά[τορος Τ.] Αἰλίου [Ἀντωνείνου] Καίσαρος [Σεβαστοῦ], ἀνθύπατον, [ἡγε]μόνα λεγ. δ̄ [Σκυθικῆς, σ]τρατηγόν, δήμ[αρχον, ταμ]ίαν, χειλί-αρχον [πλατύσημο]ν λεγ. ζ̄. Διδ[ύμη]ς, φυ[λὴ] η̄· φυ[λαρχοῦντος τοῦ δεῖνος, ἐπιμελουμένου τοῦ δεῖνος.

Inde a vss. 5-13. plurima recte restituit Heusinger in schedis, nisi quod vss. 11. 12. dedit ἀντιστράτηγον, et vs. 8. omittit nomen Ἀντωνείνου. Vs. 11. nomen legionis IV. sumpsi ex n. 4033. 4034. 4035. de legionibus quartis et de χιλιάρχῳ πλατυσήμῳ cf. Vol. I. ad n. 1133. de reliquis dignitatibus n. 2638. De tribu cf. ad n. 4016. Ceterum idem homo honoratur titulo n. 4023.

4023.

Ancyrae, in castelli muro exteriore; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 105.

. . . . . ΑΝ
. ΡΕΣΒΕΥΤΗΝ
. ΟΡΟΣΤΡΑΙΑΝΟΣ
. ΟΣΠΑΤΡΙΔΟΣ
. ΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
. ΤΩΝΕΙΝΟΥ
. ΝΑΛΕΓΙΩΝΟΣΔ̄
. ΚΟΝΑΜΠΑΝ
. ΡΧΟΝΤΑΤΥ
. . ΟΥΕΥΤΥΧΟΥΣ

Primo obtutu idem titulus videbatur qui est n. 4022. sed accuratius collato utroque cognovimus hominem quidem laudatum eundem esse, sed titulum alium, quippe ab alia tribu positum, quemadmodum T. Fl. Gaianus honoratur n. 4016. et 4017. Accipe igitur titulum:

Γ. Ἰούλιον Σκάπλ]αν, [ὕπατον ἀποδεδειγμένον, π]ρεσβευτὴν [καὶ ἀντιστράτηγον Αὐτοκράτ]ορος Τραϊανο[ῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ, πατρ]ὸς πατρίδος, [ἀρχιερέως μεγίστου, καὶ Αὐ]τοκράτορος [Καίσαρος Τ. Αἰλίου Ἀν]τωνείνου [Σεβαστοῦ, ἀνθύπατον, ἡγεμό]να λεγιῶνος δ̄ [Σκυθικῆς, στρατηγόν, δήμαρχ]ον, [τ]αμ[ί]αν, χειλία]ρχον [πλ]ατύ[σημον λεγ. ζ̄ Διδ. φυλὴ - - ἐπιμελουμέν]ου Εὐτύχους - -
vel φυλαρχοῦντος - -]ου Εὐτύχους - -

4024.

Ancyrae; ed. Gruter. p. MXXV. 10. „alicubi in Graecia", e Dousa. Ap. Dousam extat in Itin. Constantinop. p. 99.

ΤΙΒ.ΚΛΑΥΔΙΟ
ΦΙΛΟΣΤΟΡ
ΓΟΝΝΕΩΤΕ
ΡΟΝΦΥΛΗC
ΙΕΡΑΒΟΥΛΑΙΑC
ΚΑΤΑΑΝΑΓΟΡΕΥ
CΙΝΒΟΥΛΗCΚΑΙ
ΔΗΜΟΥΤΕΙΜΗ
ΘΕΝΤΑΠΟΛΛΑ
ΚΙΣΕΝΕΚΚΛΗΣ
ΙΑΙΣΑΝΔΡΙΑCΕΝ

Dous. vs. 8. extr. habet ΤΕΙΜΙ. Idem vs. 11. extr. omittit ΕΝ.

Τιβ. Κλαύδιο[ν] Φιλόστοργον νεώτερον φυλὴ [θ̄] Ἱερὰ Βουλαία κατὰ ἀναγόρευσιν βουλῆς καὶ δήμου, τειμηθέντα πολλάκις ἐν ἐκκλησίαις, ἀνδρίας ἕν[εκεν.

Vs. 4. [θ] dedi ex n. 4026. ubi eadem tribus diserte ἐνάτη dicitur; unde simul apparet litteram C vs. 5. extr. nihil esse, fortasse illam ex foliolo natam. Τειμηθέντα πολλάκις ἐν ἐκκλησίαις formula sollemnis est in titulis Galaticis; conf. n. 4019. 4026. 4086.

4025.

Ancyrae; tit. *a*. ed. Pocockius Inscr. antt. c. 2. s. 1. p. 7. Extat etiam in schedis Horstianis. Titt. *b*. et *c*. ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 121. A. B.

a.

ΑΚΙΙ<ΙΙΙΙ\Ι.Ι<
ΠΟΛΕΩΣΠΟΡΦΥΡΑΚΑΙΣΤΕ
ΦΑΝΩΔΙΑΒΙΟΥΤΕΤΕΙΜΗΜΕ
ΝΟΝΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΠΑΣΑΙΣ
ΔΙΕΝΕΓΚΟΝΤΑΦΙΛΟΤΕΙΜΙ
ΑΙΣΚΑΙΕΝΤΕΔΙΑΝΟΜΑΙΣΤΗΝ
ΠΑΤΡΙΔΑΠΛΟΥΤΙΣΑΝΤΑΕΡ
ΓΟΙΣΤΕΚΑΙΠΕΡΙΚΑΛΛΕΣΤΑ
ΤΟΙΣΚΟΣΜΗΣΑΝΤΑΚΑΙΜΟΝΟΝ
ΤΩΝΠΡΟΑΥΤΟΥΔΙΟΛΗΣΕΛΕ
ΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑΤΗΣΗΜΕΡΑΣΕ
ΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΑΔΕΚΑΙΤΗΣΚΑΤΑ
ΣΚΕΥΗΣΤΟΥΒΑΛΑΝΕΙΟΥΦΥΛΗ
ΜΑΡΟΥΡΑΓΗΝΗΕΤΕΙΜΗΣΕΝ

Vs. 1. Horst. ΑΚΙΙΣ nec quidquam amplius. Vs. 2. Poc. ΡΑΚΑΚΑΙ, Horst. ΡΑΚΑΙ. Vs. 3. Horst. omittit ΤΕ et habet ΤΕΙΜΗΝΕ. Vs. 11. Poc. ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ, Horst. quod dedi. Vs. 14. Poc. ΜΑΡΟΥ ΡΑΓΗΛΙΗ, Horst. quod dedi. — Titt. *b*. *c*. ex duobus fragminibus columnarum, quarum pars muro exteriori castelli inserta latet, transcripsit Hamiltonus l. c. Utrumque fragmentum tam simile est tit. *a*., ut alterutrum constituere titulum Pocockianum possit videri. Quo posito duos titulos habebimus in eiusdem hominis honorem positos a tribubus diversis; conf. n. 4016. 4017. 4022. 4023.

b.

. . . . ΝΙΟΥΣΤΟΝΙΟΥΙΙ
. . . . ΧΙΕΡΕΑΚΤΙΣΤΗΝΗΣ
. . . . ΟΛΕΩΣΠΟΡΦΥΡΑΙΚ
. . . . ΩΙΔΙΑΒΙΟΥΤΕΤΕΙ
. . . . ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΠΑ
. . . . ΝΕΓΚΟΝΤΑΦΙΛΟΤΗ
. . . . ΕΚΕΔΙΑΝΟΜΑΙΣΠΛΟΥ
. . . . ΑΤΗΝΠΑΤΡΙΔΑΕΡΓΟ
. . . . ΛΛΕΣΤΑΤΟΙΣΚΟ
. . . . ΑΚΜΟΝΟΝΤΩΝ
. . . . ΑΙΟΛΗΣΕΛΑΙΟ
. . . . . ΗΣ . . . .
. . . . . . ΗΣΚΑΤΑ . . .
. . . .

c.

. . . . ΑΒΙΟΥΤΕΤΙΜΗ
. . . . ΑΤΡΙΝΠΑΣΑΙΣ
. . . . ΑΦΙΛΟΤΙΜΗ
. . . . ΑΝΟΜΑΙΣΠΛΟΥ
. . . . ΑΤΡΙΔΑΕΡΓΟΙΣ
. . . . ΣΤΑΤΟΙΣΚΟΣΜΗ
. . . . ΟΝΤΩΝΠΡΟΑΥ
. . . . ΛΑΙΟΘΕΤΗΣΑΝ
. . . . ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝ
. . . . ΑΤΑΣΚΕΥΗΣ
. . . . ΙΟΥΦΥΛΗΔΙ
. . . . ΟΥΕΤΙΜΗΣΕΝ

Attamen in his fragmentis versus tituli prorsus aliter distincti sunt atque in tit. *a.*, et vss. 6. 7. ap. Poc. ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑΠΛΟΥΤΙΣΑΝΤΑ ordo verborum inversus est. Praeterea in utroque fragm. ἐλαιοθετ. scriptum est, non ἐλεοθετ. Quibus de causis accedo Boeckhii sententiae tres diversos titulos esse statuentis, non duos.

a. - - - ν Ἰοῦστον Ἰουστείνου, ἀρχιερέ]α, κ[τίστην τῆς μητρο]πόλεως, πορφύρᾳ καὶ στεφάνῳ διὰ βίου τετειμημένον, φιλόπατριν, πάσαις διενεγκόντα φιλοτειμίαις, καὶ ἔν τε διανομαῖς τὴν πατρίδα πλουτίσαντα ἔργοις τε καὶ περικαλλεστάτοις κοσμήσαντα, καὶ μόνον τῶν πρὸ αὐτοῦ δι' ὅλης ἐλεοθετήσαντα τῆς ἡμέρας, ἐπιμεληθέντα δὲ καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ βαλανείου φυλὴ - Μαρουραγηνὴ ἐτείμησεν.

Vs. 8. mirum est τε καί, sed tamen ut ferri possit. Vss. 10. 11. ἐλαιοθετήσαντα, alias θέντα ἔλαιον, cf. Vol. I. n. 1122. 1123. Vol. II. n. 2929. et n. 4039. Vs. 14. nomen tribus Μαρουραγηνὴ si iustum est, excidit numerus, qui quota sit tribus indicet. Quamquam etiam n. 4031. numerus reticeri tribus videtur; cf. n. 4016. In tit. *c.* videtur esse tribus XIV (ΔΙ), ut n. 4018.

4026.

Ancyrae in arce, ad portam australem, in basi; ed. Montefalc. Palaeograph. Gr. p. 164. n. v. aeri incisam (conf. p. 165.) ex schedis Tourneforti; deinde Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 328. ex Montefalc. Murator. T. II. p. DLXIX. 4. Extat etiam ap. Macdonald Kinneir Itin. As. p. 544. n. 14. sed vitiose, et litteris minusculis in schedis Cossonianis ap. Gronov. Memor. Cosson. p. 143. 12. Ex Montefalc. citat Belleius Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXXVII. p. 402. Ex Kinn. citat Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 34. 35. Nuper denuo transcripsit Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 111.

ΑΡΧΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΙΑΣΤΥΝΟ
ΜΗΣΑΝΤΑΚΑΙ
ΙΕΡΑΣΑΜΕΝΟΝ
ΔΙΣΘΕΑΣΔΗΜΗ
ΤΡΟΣΤΙΜΗΘΕΝ
ΤΑΕΝΕΚΚΛΗΣΙ
ΑΙΣΠΟΛΛΑΚΙΣ
ΦΥΛΗΕΝΑΤΗ
ΙΕΡΑΒΟΥΛΑΙΑ
ΤΟΝΕΑΥΤΗΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Vs. 1. Tournef. ΑΡΧΗΣΑΝΙΑ, Coss. αρασανικ, Ham. . . . . ΛΗΣΑΝ, totum omittit Kinn. Vs. 6. extr. Ν omittit Ham. Vs. 7. Ham. ΤΑΕΝΕΚΛΗΣ. Vs. 8. Tournef. Ham. ΠΟΛΛΑΚ . . Coss. πολλα και. Vs. 9. Coss. εvατ, Ham. ΕΝΑΤΙΙ. Vs. 10. Kinn. ΒΛΥΛΛΙΑ, Coss. βουλλια, Ham. ΒΟΥΛΛΙΑ, Tournef. Montef. quod dedi.

Τὸν δεῖνα - - - υἱὸν φυλῆς Θ, φυλ]αρχήσαντα καὶ ἀστυνομήσαντα καὶ ἱερασάμενον δὶς θεᾶς Δήμητρος, τιμηθέντα ἐν ἐκκλησίαις πολλάκις, φυλὴ ἐνάτη Ἱερὰ Βουλαία, τὸν ἑαυτῆς εὐεργέτην.

De forma tituli cf. n. 4019. Tribus eadem habetur n. 4024. De tribubus hisce cf. ad n. 4016. et de formula τιμηθέντα ἐν ἐκκλησίαις πολλάκις ad n. 4024.

4027.

Ancyrae; ed. Pocockius Inscr. antt. I, 3, 2. p. 33. ex schedis alienis. Extat etiam in schedis Horstianis.

ΙΓΠΟΥΕΤΟ
ΙΟΝ
ΓΙΒΟΚΧΟΥ
ΦΥΛΗϚ
ΕΕΒΕΠΙΜΕΛ
ΙΠΑΥΛΙΝ

Vs. 1. Horst. ΤΗΟΥΤΟ. Vs. 3. extr. Υ omittit Horst. Vs. 4. extr. Poc. Σ, Horst. ϛ, quod recepi. Vs. 5. Poc. ΕΕΒΕΠΤΜΕΛ, Horst. ΕϹΒΕΠΙΜΕΛ. Vs. 6. habet Horst., omittit Poc.

- - - - - - - υ]ἱὸν [Τ]ι. Βόκχου, φυλὴ ϛ [Σ]εβ(αστή)· ἐπιμελ[ουμένου] Παυλίν[ου cet.

Vs. 1. subest nomen eius qui honoratur a tribu. Haec cognomen Augustae habet ab Imperatoris benevolentia profectum. De tribubus Ancyranis cf. ad n. 4016.

4028.

Ancyrae, in arcis muro exteriore; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 104.

ΒΑΒΟΥΛΑΙΑΑΝΕΣΤΗ
ΣΕΝΕΚΤΩΝΕΑΥ
ΤΗΣΕΥΝΟΙΑΣΕ
ΝΕΚΕΝΑΝΑΓΟ
ΡΕΥΘΕΝΤΑΕΝΕ
ΚΛΗΣΙΑΥΠΟΤΕ
ΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗ
ΜΟΥΦΥΛΑΡΧ. . .
ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΥ
. ΛΕΞΑΝΔΡΟ.

Τὸν δεῖνα - - φυλὴ ἐνάτη Ἱερ]ὰ Βουλαία ἀνέστησεν ἐκ τῶν ἑαυτῆς, εὐνοίας ἕνεκεν, ἀναγορευθέντα ἐν ἐκλησίᾳ ὑπό τε βουλῆς καὶ δήμου· φυλαρχ[οῦντος] Νεικηφόρου [Ἀ]λεξάνδρο[υ.

Cf. n. 4026. et n. 4024. Forma ἐκλησία passim obvia in titulis Asianis habetur etiam n. 4032.

4029.

Ancyrae in stylobate; ed. Montefalc. Palaeograph. Gr. p. 158. n. 1. aeri incisam (conf. p. 159.), ex schedis Tourneforti. Dousa Itin. Constantinop. p. 100. et 99. inscriptionem in duas disciderat, unde Gruterus partem priorem (vss. 1-13.) dedit p. CCCCXXV. 2. posteriorem (vss. 14-26.) p. CCCCXCV. 2. Scaliger in schedis a Massono Lugduni inspectis recte utramque coniunctam habuit. Vide Massoni collect. ad Aristid. §. VI. n. 7. Ex Montefalc. ed. Murator. T. I. p. CCCXXXII. 1. cum Lat. interpretatione et nota. Ex Grutero posteriorem partem tituli citant Relandus Palaestin. T. I. p. 45. et Norisius de epochis Syr. Mac. p. 473. ed. Lips. Conf. praeterea de hoc titulo Maffeius crit. lapid. p. 55. 56.

ΓΙΟΥΛΙΟΝΓΥΙ
ΟΝΦΑΒΙΑΣΕΟΥ
ΗΡΟΝΓΕΝΟΜΕ
ΝΟΝΓΡΩΤΟΝΜΕΝ
ΠΕΝΤΕΚΔΕΚΑΝ
ΔΡΟΝΤΩΝΕΚΔΙΚΑ
ΖΟΝΤΩΝΤΑΠΓΑΓΜΑΤΑ
ΙΠΠΩΔΗΜΟΣΙΩΤΙ
ΜΗΘΕΝΤΑΧΙΛΙΑΡΧΟΝ
ΛΕΓΙΩΝΟΣΔ̄ΣΚΥ
ΘΙΚΗΣΤΑΜΙΑΝΚΑΝ
ΔΙΔΤΟΝΔΗΜΑΡΧΟ...
ΚΑΝΔΙΔΤΟΝΙΕΡΕ
ΕΚΙΑΝΔΡΟΝΕΠΙΤΟ
ΙΕΡΟΠΟΙΙΩΝΣΤΡΑ
ΗΟΝΟΥΡΒΑΝΟΝΠΡΕ
ΣΒΕΥΤΗΝΛΕΓΙΩΝΘ
Λ̄ΟΥΛΠΙΑΣΝΙΚΗΦΟ
ΡΟΥΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΟ
ΔΟΥΑΠΠΙΑΣΥΠΑΤΘ
ΠΡΕΣΒΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗ
ΓΟΝΣΥΡΙΑΣΠΑΛΑΙ
ΣΤΕΙΝΗΣΤΡΕΒΙΟΣ
ΚΟΚΚΗΙΟΣΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟΣΤΟΝΕΑΥΤΟΥΕΥ
ΕΡΓΕΤΗΝ

Formam tituli cum ligaturis dedi ex Montef. Menda Grut. non omnia annoto. Vs. 4. Montef. ΓΡΩ, Grut. ΠΡΟ; fuit ΓΡΩ. Vs. 6. init. Montef. ΔΡΟ, Grut. ΔΡΩ. Vs. 7. litteram Γ omittit Montef.; fuit tamen fortasse ΓΜ. Vs. 11. extr. Grut. ΑΙ. Vs. 12. init. ΔΙΑΤΩΝ (Dous. ΤΟΝ). Vs. 13. primum Ι addidi ex Grut. Vs. 14. Montef. ΔΡΟΝΕΠΙΤΟ, Grut. ΔΡΩΝΕ (Dous. ΔΡΩΝΕ) et nihil amplius. Vs. 15. Grut. ΠΟΙΙΩΝ, Montf. ΠΟΙΙΟΝ. Vs. 16. Grut. ΤΗ ΓΟΝΟΥΛΒΑΝΟΝ (Dous. ΟΥΡΒΑΝΟΝ) ΠΡΕ, Montef. ΗΟΝΟΥΡΒΑΝΟΝΙ . . . Vs. 20. Grut. ΥΠΑΤΟΥ. Vs. 23. extr. Grut. C pro Σ. Vs. 24. Dous. Ξ pro Ξ.

Γ. Ἰούλιον Γ(αΐου) υἱόν, Φαβίᾳ, Σεούηρον, γενόμενον πρῶτον μὲν πεντεκαιδέκανδρον τῶν ἐκδικαζόντων τὰ πράγματα, ἵππῳ δημοσίῳ τιμηθέντα, χιλίαρχον λεγιῶνος δ̄ Σκυθικῆς, ταμίαν κανδίδατον, δήμαρχο[ν] κανδίδατον, ἱερέ[α] πεντεκαιδέκανδρον ἐπὶ τ[ῶν] ἱεροποιῶν, στρατηγὸν οὐρβανόν, πρεσβευτὴν λεγιῶνος λ̄ Οὐλπίας Νικηφόρου, ἐπιμελητὴν ὁδοῦ Ἀππίας, ὕπατον, πρεσβ(ευτὴν) ἀντιστράτηγον Συρίας Παλαιστείνης, Τρέβιος Κοκκήϊος Ἀλέξανδρος τὸν ἑαυτοῦ εὐεργέτην.

C. Iulius Severus Consul fuit a. p. Chr. 155. Imp. Antonini Pii a. XVIII. Huius dignitates hic, ut solet, ex ordine temporis enumerantur. In quibus notabile est quod dicitur fuisse quindecimvir τῶν ἐκδικαζόντων τὰ πράγματα, h. e. *stlitibus iudicandis*. Nempe fuerunt *decemviri stlitibus iudicandis*, non quindecimviri; cf. Vol. I. n. 1133. 1327. ubi iidem decemviri dicuntur τὰ φονικὰ δικάζειν. Contra notum est collegium quindecimvirum sacris faciundis, cui post adscriptus erat idem Iul. Severus (vss. 13. 14. 15.). Massonus l. c. ad a. u. c. 922. p. Chr. 169. coniecit Severum Asiae tum Proconsulem, quem Aristides Phrygia oriundum laudat, eundem esse atque hunc C. Iulium Severum, cuius uxor Caracylaea ex regibus orta laudetur in alio marmore Ancyrano (n. 4030.). Quam coniecturam si probas, titulus noster ante Severi proconsulatum positus est. Sed alium illum Severum esse docui ad n. 4033. Vs. 10. de legione IV. Scythica conf. n. 4022. Vs. 22. Massonus (l. c. in lemmate) notat Syriam Palaestinam fuisse provinciam Romanam, quae complecteretur Palaestinam Iudaeamve et totam regionem a Coele Syria usque ad Pelusium, excepta Phoenice. Ea olim a Procuratoribus recta, qui Syriae praesidibus parebant, postea, ut Massono videtur, inde a bello Iudaico sub Nerone coepto Legato Propraetori paruit, avulsa a iurisdictione Legati Consularis Syriae. Vss. 24. 25. de Trebio Cocceio Alexandro cf. ad n. 4010.

4030.

Ancyrae, in muro turris rotundae; ed. Montefalc. Palaeograph. Gr. p. 160. aeri incisam, ex schedis Tourneforti, cum Lat. interpret. et notis; dein Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 320. cum Lat. interpret. Ex Montefalc. Murator. T. I. p. CLXIII. 1.

ΚΑΡΑΚΥΛΑΙΑΝ
ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΝ
ΑΠΟΓΟΝΟΝΒΑ
ΣΙΛΕΩΝΘΥΓΑ
ΤΕΡΑΤΗΣΜΗΤΡΟ
ΠΟΛΕΩΣΓΥΝΑΙ
ΚΑΙΟΥΛΙΟΥΣΕ
ΟΥΗΡΟΥΤΟΥΠΡΩ
ΤΟΥΤΩΝΕΛΛΗ
ΝΩΝΥΠΕΡΡΑ

Vs. 4. Montef. ΘΗΓΑ, Tournef. ΘΥΓΑ.

Καρακυλαίαν ἀρχιέρειαν, ἀπόγονον βασιλέων, θυγατέρα τῆς μητροπόλεως, γυναῖκα Ἰουλίου Σεουήρου, τοῦ πρώτου τῶν Ἑλλήνων - - -

De nomine *Καρακυλαία* cf. Dieffenbach. Celtica T. I. p. 254. Haec dicitur ex regibus orta scil. Galatarum et filia metropolis. De hac dictione conf. Vol. I. n. 1253. et n. 4018. Iulius Severus, cuius uxor dicitur Caracylaea, idem videtur esse qui honoratur n. 4029.

4031.

Ancyrae, extra muros arcis; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 118.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
..ΑΙΛΙΟΝΜΑΚΕΔΟΝ
ΝΑΑΡΛΙΕϹΑΕΛΕΘΟΗΝ
ΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤΩΝΓΑΛΑ
ΤΩΝΓΑΛΑ.ΑΡΧΗΝϹΕΒΑϹΤΟ
Ω..ΕΝΙϹΟΦΑΝΤΗΝΔΙΑ
ΤΟΥΤΩΝΘΕΩΝϹΕΒΑϹ
ΤΩΝΑΡΞΑΝΤΑΑΝΩϹ
ϹΟϹΙΜΩϹΤΑΜΙΑΝΑΝ
ΔΕΔΕΙΜΕΝΟΝΩΝ.ΩΝ
ΟΝΟΝ ΟΥΛΗϹϹΕΒΑϹ
ΤΟΝΕΑΥΤΩΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΚΑΤΑΑΝΑΓΟ.ΕΥΣΙ.ΒΟΥ
..ϹΚΑΙΔΗΜΟΥΘΥΝ
..ΟΥΝΟϹΑΝΜ
ΗΠΟΥΕΠ

Ἀγαθῇ τύχῃ. - - Αἴλιον Μακεδόνα, ἀρ[χ]ιε[ρ]α[σάμενο]ν τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν, Γαλα[τ]άρχην, Σεβαστοφάντην διὰ [βί]ου τῶν θεῶν Σεβαστῶν, ἄρξαντα ἁ[γ]νῶς [κ(αὶ) ἰ]σο[τε]ίμως, ταμίαν ἀ[πο]δεδει[γ]μέν[ο]ν, [ἀγ]ωνο[θέτην φ]υλῆς Σεβασ[τῆς], τὸν ἑαυτῶν εὐεργέτην, κατὰ ἀναγό[ρ]ευσι[ν] βου[λῆ]ς καὶ δήμου, - -

Sequebatur deinceps, ut videtur, *φυλαρχοῦντος τοῦ δεῖνος, ἐπιμελουμένου τοῦ δεῖνος.* Sed ii, qui honorarunt hominem, alibi perscripti fuerunt. Vss. 5. 6. ϹΕΒΑϹΤΟ in voce *Σεβαστοφάντην* bis exaratum videtur incuria quadratarii. Tribum *Σεβαστὴν* habes n. 4027. Cf. n. 4016. Vs. 9. *ἰσοτείμως* quamquam mirum, tamen certum est. Vide n. 4032.

4032.

Ancyrae, ad portam australem arcis interioris; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 110.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
.....ΩΤΑΝΔΙΟΔΩΡΟΥ
....ΟΜΗΣΑΝΤΑΚΦΥ
....ΣΑΝΤΑΜΕΓΑΛΟΠ
....ΣΚΙΣΟΤΕΙΜΩΣΤΕΙΜ
....ΝΤΑΕΝΕΚΛΗΣΙΑΙΣΥ
....ΥΛΗΣΚΔΗΜΟΥΑΝΔΡ
....ΙΚΑΛΛΑΙΣΤΕΙΜΑΙΣΟ
...ΗΟΓΔΟΗΚΛΑΥΔΙΑΑ
...ΛΙΑΤΕΙΜ....ΕΝΕΚΕΝ
...ΝΟΙΑΣΤ....ΣΕΑΥΤΙ.
...ΝΕΣΤΗΣΕΝΤΟΝΑΝΔ
...ΝΤΑΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΕ
...ΕΛΟΥΜΕΝΟΥΚ....
...ΜΟΥΤΟΥΤΟΠΟΥΔΟ
...ΘΕΝΤΟΣΥΠΟΒΟΥΛΗ.

Ἀγαθῇ τύχῃ. [Φιλ]ώταν Διοδώρου, [ἀγοραν]ομήσαντα κ(αὶ) φυ[λαρχή]σαντα μεγαλοπ[ρεπῶ]ς κ(αὶ) ἰσοτείμως, τειμ[ηθέ]ντα ἐν ἐκλησίαις ὑ[πὸ βο]υλῆς κ(αὶ) δήμου ἀνδρ[ιάντ]ι κ(αὶ) ἄλλαις τειμαῖς, [φυλ]ὴ ὀγδόη Κλαυδία Α[ὐρη]λία τειμ[ῆς] ἕνεκεν [κ(αὶ) εὐ]νοίας τ[ῆς εἰ]ς ἑαυτ[ὴν ἀ]νέστησεν τὸν ἀνδ[ριά]ντα ἐκ τῶν ἰδίων· ἐ[πιμ]ελουμένου Κ - - - μου· τοῦ τόπου δοθέντος ὑπὸ βουλῆ[ς.

Tribus octava videtur ab Imp. Aurelio Claudio denominata fuisse. De tribubus Ancyranis conf. ad n. 4016. Vs. 5. de vocabulo *ἰσοτείμως* vide n. 4031. Vs. 6. *ἐκλησία* p. *ἐκκλησία* hinc inde scribitur in titulis vel antiquioribus. Cf. n. 4028. Vs. 12. *τὸν ἀνδριάντα* superfluum est.

4033.

Ancyrae, in castelli muro exteriore in lapide tam alte posito, ut ad transcribendum titulum telescopo opus fuerit; ed. Hamilton. Research. in As. min. Vol. II. n. 123.

Τ Ι Σ Ε Ο Υ Η Ρ Ο Ν
Β Α Σ Ι Λ Ε Ω Ν Κ Α Ι
Τ Ε Τ Ρ Α Ρ Χ Ω Ν
Α Π Ο Γ Ο Ν Ο Ν
Μ Ε Τ Α Π Α Σ Α Σ Τ Α Σ Ε Ν
ΤΩΙΕΘΝΕΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ
ΚΑΤΑΤΑΓΕΝΤΑΕΙΣΤΟΥ.
ΔΗΜΑΡΧΟΥΣΥΠΟΘΕΟΥ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝ
ΤΑΕΝΑΣΙΑΙΕΞΕΠΙΣΤΟΛΗΣΚ.
ΚΩΔΙΚΙΛΛΩΝΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΗΓΕΜΟΝΑΛΕΓΙΩΝΟΣΔΣΚΥ
ΘΙΚΗΣΚΑΙΟΙΚΗΣΑΝΤΑΤΑ
ΕΝΣΥΡΙΑΙΠΡΑΓΜΑΤΑΗΝΙΚΑΠΟΥΒ
ΛΙΚΙΟΣΜΑΡΚΕΛΛΟΣΔΙΑΤΗΝΚΙΝ
ΣΙΝΤΙΝΙΟΥΔΑΙΚΗΝΜΕΤΑΒΕΒΗΚΕΙ
ΑΠΟΣΥΡΙΑΣΑΝΘΥΠΑΤΟΝΑΧΑ
ΙΑΣΠΡΟΣΕΡΑΒΔΟΥΣΠΕΜΦΘΕΝ
ΤΑΕΙΣΒΕΙΘΥΝΙΑΝΔΙΟΡΘΩΤΗΝ
ΚΑΙΛΟΓΙΣΤΗΝΥΠΟΘΕΟΥΑΔΡΙΑ
ΝΟΥΕΠΑΡΧΟΝΑΙΡΑΡΙΟΥΤΟΥ
ΚΡΟΝΟΥΥΠΑΤΟΝΠΟΝΤΙΦΙΚ..
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΕΡΓ.ΝΔΗΜΟ
ΣΙΩΝΤΩΝΕΝΡΩΜΗΙΗΓΕΜΟ
ΝΑΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟ
ΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΤΙΤΟΥΑΙΛΙΟΥ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΣΕ
ΒΑΣΤΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΓΕΡΜΑΝ
ΙΑΣΤΗΣΚΑΤΩΜΙΟΥΛΙΟΣ
Ε Υ Σ Χ Η Μ Ω Ν Τ Ο Ν Α Υ Τ Ο Υ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Vss. 1-4. maioribus litteris scripti sunt.

Τι. Σεούηρον, βασιλέων καὶ τετραρχῶν ἀπόγονον, μετὰ πάσας τὰς ἐν τῷ ἔθνει φιλοτιμίας καταταγέντα εἰς τού[ς] δημάρχους ὑπὸ θεοῦ Ἀδριανοῦ, πρεσβεύσαντα ἐν Ἀσίᾳ ἐξ ἐπιστολῆς κ[αὶ] κωδικίλλων θεοῦ Ἀδριανοῦ, ἡγεμόνα λεγιῶνος δ̄ Σκυθικῆς καὶ [δι]οικήσαντα τὰ ἐν Συρίᾳ πράγματα, ἡνίκα Πουβλίκιος Μάρκελλος διὰ τὴν κίν[η]σιν τ[ὴ]ν Ἰουδαϊκὴν μεταβεβήκει ἀπὸ Συρίας, ἀνθύπατον Ἀχαΐας πρὸς ε̄ ῥάβδους, πεμφθέντα εἰς Βειθυνίαν διορθωτὴν καὶ λογιστὴν ὑπὸ θεοῦ Ἀδριανοῦ, ἔπαρχον αἰραρίου τοῦ Κρόνου, ὕπατον, ποντίφικ[α], ἐπιμελητὴν ἔργ[ω]ν δημοσίων τῶν ἐν Ῥώμῃ, ἡγεμόνα, πρεσβευτὴν Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνείνου Σεβαστοῦ, Εὐσεβοῦς, Γερμανίας τῆς κάτω, Μ. Ἰούλιος Εὐσχήμων τὸν αὐτοῦ εὐεργέτην.

Severus idem honoratur n. 4034. Notum est Galatas aliquando tetrarchiis usos esse (Strab. 567.). Hinc *τετραρχῶν* mentio, qui quoniam regia stirpe erant, dictum est *βασιλέων καὶ τετραρχῶν ἀπόγονος*. Vss. 14. 15. 16. dicitur de rebellione Iudaeorum a. u. c. 886. p. Chr. 133. Vs. 18. *πρὸς πέντε ῥάβδους* cum praecedente voce *ἀνθύπατον* coniungendum. Seni fasces vulgo Proconsulibus praeferebantur a Lictoribus. Severo cur quini dentur, variae excogitari causae possunt. De singulis cf. n. 4034. ubi Severus dicitur fuisse etiam Proconsul Asiae. Hinc potius hic Severus ille est, quem laudat Aristides Proconsulem Asiae et Phrygia oriundum. Vide ad n. 4029.

4034.

Ancyrae, in castelli muro interiore; ed. Hamilton. l. c. n. 122. Vs. 1. maioribus litteris scriptus est.

Τ Ι Σ Ε Ο Υ Η Ρ Ο Ν Κ Α
ΤΑΤΑΓΕΝΤΑΕΙ.ΤΟΥΣΔΗΜΑΡΧΙΚΟΥΣΥΠΟ
.ΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑΕΝΑΣΙΑ
..ΕΠΙΣΤΟΛΗΣΚΑΙΚΩΔΙΚΙΛΛΩΝ
ΤΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΗΓΕΜΟΝΑΛΕΓΙΩΝΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗΣΣΚΥΘΙΚΗΣΚΑΙΔΙΟΙΚΗΣΑΝ
ΤΑΤΑΕΝΣΥΡΙΑΠΡΑΓΜΑΤΑΗΝΙΚΑΠΟΥ
ΒΛΙΚΙΟΣΜΑΡΚΕΛΛΟΣΔΙΑΤΗΝΚΕΙΝΗ.
ΣΙΝΤΙΝΙΟΥΔΑΙΚΗΝΜΕΤΑΒΕΒΗΚΕΙΑΠ.
ΣΥΡΙΑΣΑΝΘΥΠΑΤΟΝΑΧΑΙΑΣΠΡΟΣΠΕ
ΤΕΡΑΒΔΟΥΣΠΕΜΦΘΕΝΤΑΕΙΣΒΕΙΘΥ
ΝΙΑΝΔΙΟΡΘΩΤΗΝΚΑΙΛΟΓΙΣΤΗΝΥΠΟ
ΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΑΡΧΟΝΑΙΡΑΡΙΟΥΤΟ.
ΚΡΟΝΟΥΥΠΑΤΟΝΠΟΝΤΙΦΙΚΑΕΕΠΙΜΕ
ΛΗΤΗΝΕΡΓΩΝΔΗΜΟΣΙΩΝΤΩΝΕΝΡΩ
ΜΗΗΓΕΜΟΝΑΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΑΥΤΟΚΡΑ
ΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΤΙΤΟΥΑΙΛΙΟΥΑΔΡΙΑΝ.
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΓΕΡ
ΜΑΝΙΑΣΤΗΣΚΑΤΩΑΝΘΥΠΑΤΟΝΑΣΙΑΣ
ΤΑΝΤΑΛΟΣΤΑΝΤΑΛΟΥΚΑΙΣΩΚΟΣΥΙΟ.
ΑΥΤΟΥΣΑΟΥΑΤΡΕΙΣΤΟΝΕΑΥΤΩΝΕΥ
ΕΡΓΕΤΗΝΚΑΙΦΙΛΟΝ

Τι. Σεούηρον καταταγέντα εἰ[ς] τοὺς δημαρχικοὺς ὑπὸ [θε]οῦ Ἀδριανοῦ, πρεσβεύσαντα ἐν Ἀσίᾳ [ἐξ] ἐπιστολῆς καὶ κωδικίλλων [θε]οῦ Ἀδριανοῦ, ἡγεμόνα λεγιῶνος τετάρτης Σκυθικῆς καὶ διοικήσαντα τὰ ἐν Συρίᾳ πράγματα, ἡνίκα Πουβλίκιος Μάρκελλος διὰ τὴν κείνησιν τ[ὴ]ν Ἰουδαϊκὴν μεταβεβήκει ἀπ[ὸ] Συρίας, ἀνθύπατον Ἀχαΐας πρὸς πέ[ν]τε ῥάβδους, πεμφθέντα εἰς Βειθυνίαν διορθωτὴν καὶ λογιστὴν ὑπὸ θεοῦ Ἀδριανοῦ, [ἔπ]αρχον αἰραρίου το[ῦ] Κρόνου, ὕπατον, ποντίφικα, ἐπιμελητὴν ἔργων δημοσίων τῶν ἐν Ῥώμῃ, ἡγεμόνα, πρεσβευτὴν Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριαν[οῦ] Ἀντωνείνου Σεβαστοῦ, Εὐσεβοῦς, Γερμανίας τῆς κάτω, ἀνθύπατον Ἀσίας, Τάνταλος Ταντάλου καὶ Σῶκος υἱό[ς] αὐτοῦ, Σαουατρεῖς, τὸν ἑαυτῶν εὐεργέτην καὶ φίλον.

Severus idem honoratur n. 4033. Vs. 21. *Σαύατρα*, unde ethnicum *Σαυατρεὺς* s. *Σαουατρεύς*, oppidum est Isauriae teste Ptolemaeo; eadem *Σόατρα κωμόπολις Λυκαονίας* ap. Strab. audit (p. 568.) et Sabatra in Tab. Peuting. item *Σάβατρα* ap. Hierocl. et *Σαύατρα* in Concil. Chalcedon. (p. 673.) inter Lycaoniae provinciae oppida recensetur.

4035.

Ancyrae in arce; ed. Montefalc. Palaeograph. Gr. p. 164. n. XIV. aeri incisam (conf. n. 167.), ex schedis Tourneforti; ex Montefalc. Murator. T. II. p. DCCXXXVI. 4. cum Lat. interpretatione. Extat etiam in schedis Cossonianis ap. Gronov. Mem. Cosson. p. 143. 11. litteris minusculis. Nuper denuo ex lapide transcripsit Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 112.

ΠΠΟΜΠΟΝΙΟΝΣΕ
ΚΟΥΝΔΙΑΝΟΝΠΡΕΣ
ΒΕΥΤΗΝΣΕΒ❦ΑΝΤΙ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ❦
ΑΙΑ❦ΜΑΚΕΔΩΝ❦

Vs. 1. litterae ΙΟΝ accesserunt ex Ham. Vs. 3. extr. Ι omittit Ham. Vs. 5. Montef. ΚΑΛ❦ΜΑΚΕΔΟΝ❦, Coss. *καλ. μακεδον.*, Ham. ΑΙΑΜΑΚΕΔΩΝ omissis hic et vss. 3. 4. foliolis.

Π. Πομπ[ώ]νιον Σεκουνδιανὸν πρεσβευτὴν Σεβ(αστοῦ), ἀντιστράτηγον, Αἴ[λ](ιος) Μακεδών.

4036.

Ancyrae ad portam hortorum; ed. Montefalc. Palaeograph. Gr. p. 164. n. XVII. aeri incisam (conf. p. 167.), ex schedis Tourneforti; Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 323. cum Lat. interpret. Ex Montefalc. Murator. T. II. p. DCCXXVII. 2. cum Lat. interpret.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΤΟΡΝΕΙΤΟΡΙΑΝΟΝΕΠΙΤΡΟΠΟΝΤΩΝΚΥΡΙ
ΩΝΗΜΩΝΕΠΙΑΘΥΛΩΝ
ΤΟΝΔΙΚΑΙΟΝΚΑΙϹΕΜΝΟΝΚΑΙΛΙΟϹ
ΑΓΗϹΙΛΑΟϹΤΟΝΕΑΥΤΟΥΦΙΛΟΝΚΑΙ
ΕΥΕ....

Ἀγαθῇ τύχῃ. Τ. Ὀρνειτοριανόν, ἐπίτροπον τῶν Κυρίων ἡμῶν ἐπὶ ἀ[σ]ύλων? τὸν δίκαιον καὶ σεμνὸν Κ. Αἴλιος Ἀγησίλαος τὸν ἑαυτοῦ φίλον καὶ εὐε[ργέτην.

Mirum nomen est Ὀρνειτοριανός; sed non ausus sum mutare. Difficilius est etiam de voce ΑΘΥΛΩΝ vs. 3. statuere, cui mendum subesse etiam Montefalc. suspicatur. Scripsi interim ἀσύλων; quamquam Procuratores Caesarum ad asyla non novi, et rarissima asylorum mentio est in inscriptionibus Latinis; vide Orelli Collect. inscr. latt. n. 1312. Verum quum certe in Oriente ius asyli vel Imperatorum aetate obtineret (cf. Vol. II. n. 2943. et Tacit. Annal. III, 61 sqq.), coniicias fieri potuisse ut Imperatores aliquando etiam vectigalia imponerent urbibus ἀσύλοις.

4037.

Ancyrae haud dubie; ed. Gruter. p. DXCV. 11. „alicubi in Graecia", ex Dousa, paulo aliter ipse Dousa Itin. Constantinop. p. 102.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΑΥΦΙΔΙΟΝ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ
ΤΟΝΚΡΑΤΕΠΙΤΡΟ
ΠΟΝΤΩΝΣΕΒΒ
ΤΟΝΕΝΠΑΣΙΑΓΝΟΝ
Κ-ΔΙΚΑΙΟΝΚ-ΠΑΣΗ
ΑΡΕΤΗΚΕΚΟΣΜΗ
ΜΕΝΟΝ
ΕΥΤΥΧΙΔΗΣΣΕΒΒ
ΑΠΕΛΕΥΘ. ΤΑΒΟΥ
ΛΑΡΙΟΣΤΟΝΕΑΥΤΟΥ
ΠΑΤΡΟΝΑΚ-ΕΝΠΑΣΙΝ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Vs. 5. et 10. Grut. ΣΕΒΒΒ, Dous. ΣΕΒΒ. Vs. 13. Dous. ΠΑ... ΡΟΝΑ. Ceterum ex Dousa ubique dedi Σ, quum Gruterus aliquoties habeat C.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Αὐφίδιον Ἰουλιανὸν τὸν κράτ(ιστον) ἐπίτροπον τῶν Σεββ., τὸν ἐν πᾶσι ἁγνὸν κ(αὶ) δίκαιον κ(αὶ) πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένον, Εὐτυχίδης Σεββ. ἀπελεύθ(ερος) ταβουλάριος τὸν ἑαυτοῦ πάτρ[ω]να κ(αὶ) ἐν πᾶσιν εὐεργέτην.

Idem Aufidius Iulianus honoratur titulo n. 4038. ubi qui honorat, eius nomen innuere videtur post Diocletianum scriptum esse titulum utrumque. Tabularius notus est ex inscriptionibus Latinis.

4038.

Ancyrae haud dubie; ed. Gruter. p. DXCV. 12. „alicubi in Graecia", e Dousa, paulo aliter ipse Dousa Itin. Constantinop. p. 100.

ΑΥΦΙΔΙΟΝ
. ΟΥΛΙΑΝΟΝ
ΤΟΝΚΡΑΤ
ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ
ΤΩΝΣΕΒΒ
ΜΑΞΙΜΕΙΝΟΣ
. . . .
ΤΟΝΠΑΤΡΩ
ΝΑΔΙΑΠΑΝΤΑ
. . . .
ΤΟΝΚΡΑΤΟΡΙ

Vs. 4. Grut. ΕΠΙΠΟΠΟΝ, Dousa quod dedi. Vs. 7. et 10. lacunam binorum versuum notat Grut. Vs. 11. extr. Dous. ΚΙ, Grut. ΡΙ.

Αὐφίδιον [Ἰ]ουλιανὸν τὸν κράτ(ιστον) ἐπίτροπον των Σεββ. Μαξιμεῖνος - - - - - - - - τὸν πάτρωνα διὰ πάντα - - - - - -

Extrema restitui non possunt. De Aufidio Iuliano et de aetate tituli cf. n. 4037.

4039.

Ancyrae, in facie antae sinistrae Augustei inscriptio reperta una cum monumento quod vocatur Ancyrano (conf. ad n. 4040.); aeri incisam ed. Montefalc. Palaeogr. Graec. p. 157. (conf. p. 154 sqq.) ex schedis Tourneforti; aliquanto auctius apographum dedit Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 308. ex schedis Fabrianis; ex Montefalc. repetiit Murat. T. II. p. DCXLIII. cum interpret. Lat. et notis. Partem inscriptionis (vss. 1-3. et 12-26.) correctam ed. Chishull. Antiq. Asiat. p. 168. cum Latina interpretatione. Universum titulum denuo transcriptum dedit Hamiltonus Research. in As. min. Vol. II. n. 103. Tota anta, cuius in lapidibus singulis perscriptus est titulus eo ordine quo dedimus, sine epistylio et basi alta est 8m.86 sive pedes XXVII pollices III. Mensuram singulorum lapidum ad marginem addidimus ex delineatione templi quam exhibet Texier Déscr. de l'As. min. pl. 66. Versus tamen in altero latere numeris insignivi, non computatis iis, qui evanuerunt. Litterae initio maiores sunt, deinde paulatim minutiores fiunt.

Lapis 1, altus 0m.43. Vacuus.

Lapis 2, altus 0m.42. Γ Α Λ Α Τ Ω Ν Ο
. . Ρ Α Σ Α Μ Ε Ν Ο Ν
Θ Ε Ω Ι Σ Ε Β Α Σ Τ Ω Ι
Κ Α Ι Θ Ε Α Ι Ρ Ω Μ Η Ι

Lapis 3, altus 0m.39. Legi non potuit. Videntur quinque vel sex versus scripti fuisse.

Lapis 4, altus 0m.39. ΑΣΕΔΩΚΕΝ.ΚΑΙΜΟΝ.
ΜΑΧΩΝΖΕΥΓΗΤΡΙΑΚΟ
ΚΑΙΚΥΓΠΙΠΙΟΝΕΔΩΚ..
ΤΑΥΡΩΝΚΑΙΘΗΡΙΩΝ
..ΥΦΟΣΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝ....
ΕΔΩΚΕΝΘΕΑΣΚΑΙ

Lapis 5, altus 0m.39. ΚΥΝΗΓΙΟΝΕΔΩΚΕΝ....
ΕΠΙΜΕΤΕΛ.ΟΥ
..ΛΑΙΜΕΝΗΣΒΑΣΙΛΕΩΣΑΜΥ.
ΤΟΥΥΙΟΣΔΗΜΟΘΟΙΝΙ..
ΔΙΣΕΔΩΚΕΝΘΕΑΣΔΙΣ
ΕΔΩΚΕΝΑΓΩΝΑΓΥΜΝΙΚΟ.

Lapis 6, altus 0m.39. ΚΑΙΑΡΜΑΤΩΝΚΑΙΚΕΛ..ΕΩΝΕ
ΔΩΚΕΝΟΜΟΙΩΣΔΕΤΑΥΡΟ....
ΧΙΑΝΚΑΙΚΥΝΗΓΙΟΝ.....ΗΑΙΣΕΤ
ΠΟΛΛ..ΤΟΠΟΥΣΑΝΡΙ...ΕΟΠΟΝΤΟ
ΣΕΒΑΣΤΗΟΝΕΣΤΙΝΚΑΙΗΠΑΝ..ΓΥ
ΡΙΣΓΕΙΝΕΤΑΙΚΑΙΟΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ
ΑΛΒΙΟΡΙΞΑΤΕΠΟΡΕΙΓΟΣΔΗΜΟΘΟΙ

Lapis 7, altus 0m.39. ΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣΑΝΕ
ΘΗΚΕΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙΙΟΥΛΙΑΣ
ΣΕΒΑΣΤΗΣ
ΑΜΥΝΤΑΣΓΑΙΖΑΤΟΔΙΑΣΤΟΥΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΣ
ΔΙΣΕΔΩΚΕΕΚΑΤΟΝΒΗΝΕΘΥΣΕΝΘΕΑΣ
ΕΔΩΚΕΝ ΣΕΙΤΟΜΕΤΡΙΑΝΕΔΩΚΕΝ
ΑΝΑΠΕΝΤΕΜΟΔΙΟΥΣ
ΕΙΑΣΔΙΟΓΝΗΤΟΥ
ΑΛΒΙΟΡΙΞΑΤΕΠΟΡΕΙΓΟΣ.ΤΟΔΕΥΤΕΡΟΝ

Lapis 8, altus 0m.39. ΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝ
ΕΠΙΦΡΟΝΤΩΝΟΣ
ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣΜΕΝΕΜΑΧΟΥΦΥΣΕΙΔΕ
..ΡΥΛΑΟΥΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝΕ
....ΕΘΗΚΕΝΜΗΝΑΣΤΕΣΣΑΡΑΣ
ΜΟΥΣΑΝΟΣΑΡΤΙΚΝΟΥΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝ
.....ΙΝΑΣΣΕΛΕΥΚΟΥΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝ
........ΚΕΝΜΗΝΑΣΤΕΣΣΑΡΑΣ
[Π]ΥΛΑΙΜΕΝΗΣΒΑΣΙΛΕΩΣΑΜΥΝΤΟΥΥΙΟΣ

Lapis 9, altus 0m.39. ΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝΕ ΣΙΡΙΣ
ΕΘΝΕ........ΔΕΕΝΑΓΚΥΡΗΕΚ
ΤΟΝΒ....ΣΕΝΘΕΑΣΚΑΙΠΟΜΠΗΝ
ΔΩ..ΟΜΟΙΩΣΔΕΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΝ
ΚΑΙ.....ΚΑΘΑΤΓΑΣΚΑΙΜΟΝΟΜΑΧΩ
ΖΕΥ....ΝΗΑΙ.ΕΝΔΙΟΛΟΥΤΟΥΕΝΙΑΥ

ΤΟΥ . . ΡΙΑΕΘΝΗ . ΘΗΡΟΜΑΧΙΑΝΕ
ΔΩΚΕΝ
. . . . ΙΛΟΥΑΝΟΙ
Lapis 10, altus om.59. . . . . . . ΑΙΟΣΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝ
. . . . . ΕΣΣΙΝΟΥΝΤΙΜΟΝΟΜΑΧΩΝ . .
ΚΕ . . ΚΑΙΕΝΠΕΣΣΙΝΟΥΝΤΙ . ΗΛ . . .
ΤΑΔΥΩΕΘΝΗΟΛΩΤΩΕΝΙΑΥΤΩΑΓΑ . .
ΕΝΠΕΣΣΙΝΟΥΝΤΙΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΣΕΛΕΥΚΟΣΦΙΛΟΔΑΜΟΥΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΣ
ΔΙΣΕΔΩΚΕΝΔΥΣΙΠΟΛΕΣΙΝΗΛΙΨΕ
ΤΑΔΥΩΕΘΝΗΔΙΟΛΟΥΤΟΥΕΝΙΑΥΤΟΥ
ΑΣΕΔΩΚΕ
Lapis 11, altus om.45. . . ΥΛΙΟΣΠΟΝΤΙΚΟΣΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝ
ΕΚΑΤΟΝΒΗΝΕΘΥΣΕΝ . . ΑΙΟΝΕΘΗΚΕΝΟ . .
ΤΩΕΝΙΑΥ . .
ΑΡΙΣΤΟΚΛΠΣΑΛ . . . .
ΚΕΝΕΛΑΙΟΝΕΘΗ . ΕΝΔΙΟΛΟΥΤΟΥΕΝΙΑΥ
ΕΠΙΕΑΣΙΛΑ
ΟΙΝΤΟΣΓΑΛΛΙΟΣΠΟΥΛΧΕ . . .
ΔΙΣΕΔΩΚΕΝΚΑΙΕΝΠΕΣΣΙΝΟΥΝ . . . .
ΕΚΑΤΟΝΒΗΝΕΘΥΣΕΝΕ . ΔΙΟΝΕΘΗΚ . . . .
ΔΥ . ΙΝΕΘΝΕΣΙΝ . . . .
Lapis 12, altus om.4. . . . . . ΙΔΗΣΦΙΛΩΙ . . . . Μ
. . . ΘΟΙΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝΕΚΑΤΟΜΒΙ . . .
. . ΕΘΥΣΕΝΕΛ . . . ΟΝΕΘΗΚΕΝΟΛ
ΕΝ . . ΥΤΩΙ
Reliquus lapis vacuus.

Lapis 13, altus om.4. Vacuus. Titulus continuari in lapide seq. videtur.

Lapis 14, altus om.37. ΛΑ . ΤΑ Δ . . . .
ΚΑΤ ΥΔ . . . . . .
ΕΛΑ . . ΟΕ . Σ . Σ . . . ΝΙΙΣΠ . . . Σ
ΝΤΑΟΚ . ΕΙ . . . . Γ ΒΩΜΟ
ΑΝΕΘΗΚΕΝΝ ΙΕΡΑ
. ΥΛΑΙΜΕΝΗΣΜΗΝΑΙΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝ
ΔΥΣΙΝΕΘΝΕΣΙΝΕΙΑ . . . ΒΗΝΕΘΥΣΕ . .
ΝΟΜΑΧΩΝ . . . . . Ω . . . . ΤΑ
. . . . ΑΙΟΝ . . . .
Lapis 15, altus om.38. ΟΛΩΤΩΝΙΑΥ . . . .
ΟΣΑΚΥΛΑΔ
ΔΥΣΙΝΕΘΝ
ΛΑΙΟΝ Ο
ΔΙΟΛΟΛ
. . . ΩΚΕΝ . . . .
. . . ΟΥΙΟΙΣΕΤΙ . . . .

Lapis 16, altus om.38.
Lapis 17, altus om.37.
Lapis 18, altus om.41.
Lapis 19, altus om.43.
Lapis 20, altus om.34.
Vacui.

Fundus lectionis est textus Hamiltoni. Vs. 1-3. omittit Lucas, habet Montf. Vs. 1. Montf. ΓΑΛΑΤΩΝΟ, Ham. . . . . . ΑΤΩΝΟ; in fine vocem ΔΗΜΟΣ addebat Chish. Vs. 2. Montf. ΡΑΣΑΜΕΝΟ, Chish. ΡΑΣΑ ΜΕΝΟΣ; Ham. . . . . ΑΣΑΜΕΝΟΝ. Vs. 3. init. ΘΕΩΙ solus habet Ham. deinceps Montf. ΣΕΒΑΣΤΟ. Vs. 4. solus habet Ham. Vss. 5-22. omittit Montf. Vs. 5. Luc. ΚΕΜΚΑΙΜΟΝ . . . . ., Ham. ΚΕΝ . ΚΑΙΜΟ . . Vs. 6. Ham. ΜΑΧΩ, deinde lacunam notat. Vs. 7. litteras ΥΓΠΙΠ habet Luc. pro quibus lacunam notat Ham. In fine Luc. ΕΔΩ . . ., Ham. ΕΔΩΚ . . Vs. 8. Luc. ΟΗΡΙΩΝ, Ham. ΘΗΡΩΝ. Vs. 9. init. Luc. ΦΟΣ, Ham. . . ΥΦΟΣ, in fine Luc. ΘΟΙΝΙΝ, Ham. ΘΟ ΝΙΑΝ . . . . Vs. 11. extr. Luc. lacunam nullam designat. Nec videtur quidquam deesse, non magis quam vs. 9. extr. Vs. 12. Luc. ΕΠΙΜΕΤΕΙΛΙΟΥ, Ham. ΕΠΙ ΜΕΤΕΛ . . ., Chish. ΕΠΙΜΛΟΛΛΙΟΥΠΥ, male. Vs. 13. extr. Luc. ΑΜΥ, Ham. ΑΜ . . Vs. 14. extr. Luc. ΘΟΙ

NI.., Ham. ΘON.. Vs. 15. extr. Luc. ΔΣ... unde Chish. effecit ΔETPIΣ, male. Vs. 16. Luc. AΓONA ΓYMNIKO.., Ham. ...ΩΛAΣM.NIKO. Vs. 17. Luc. ANPMKYΩNKΛIKEΛIEΩNE, unde Chish. AP MATΩNKAIKEΛHTΩNE. Reliqui Hamiltoni lectionem. Vs. 18. pro N Ham. dedit punctum; deinde omittit I, et in fine Ham. TAXPO...., Luc. TAY... Vs. 19. init. Ham. XAΛ p. XIAN. Deinde post KYNH ΓION (Ham. KYNHΓON) Ham. lacunam notat, Luc. HAIΣET, Chish. KAIΠPOΣ. Vs. 20. ubi Ham. YN ...TOΠONTO, ibi Luc. ANPI_EOΠO, unde Chish. totum versum concinnavit sic: ΠOΛINTOΠOYΣAN IEPΩΣENOΠOY. Vs. 21. Luc. ΣEBXΣYHONEΣYIN KAIHΠAN..ΓY, Ham. ΣEBAΣTHONEΣTH KAHΠAN..AY, quae composui. Vs. 22. Ham. Σ pro Γ, deinde lacunam notat ante vocabulum KAI. Vs. 23. Montf. Luc. ATEΠOPEIΓOΣ, Ham. AΠEΠOPEIΓOΣ, Chish. ATEIΠOPIΓOΣ. In fine I habet Luc. Syllabas seq. NIAN ad hunc versum revocavit Montf. falso. Vs. 24. extr. Ham. A..., Luc. ANE. Etiam hoc loco male versus distinguit Montf. Vs. 25. vacuum non habent Montf. Luc. Deinde Ham. KAΠOYΛIAΣ. Vs. 27. primum A omittit Luc. AM omittit Hamilt. notata lacuna. Deinde Montf. ΓAIΣA cet. Luc. ΓAIZA cet. Ham. AIZA cet. Vs. 28. ante ΔIΣ priores addiderunt AΣ. In fine AΣ omittit Ham. Vs. 29. extr. Luc. EΔΩI, Ham. EΔΩ.... Vs. 31. init. Luc. EIAΣ, Montf. ....AΣ, Ham. IAΣ. Vs. 32. init. Luc...BIOPIΞ, Ham...OPIΞ. Deinde Montf. ATEΠOPIΓOΣ. In fine Luc. TOΔEYTE, Montf. TOΔEYTEPON, Ham. TONE..T. Vs. 33. Ham. ΘON pro ΘOIN. Vs. 35. init. MH omittit Ham. In fine Luc. ΔE, Montf. ΔI, Ham. Δ. Vs. 36. init. Montf. PYΛΛOY, Ham. ..P.MO. Deinde Ham. rursus ΘON pro ΘOIN. In fine Montf. EΔΩKEN, Luc. EΔΩKENE, Ham. EΔΩKE. Vs. 37. Montf. .....EΘH KEN cet. Ham. ....ΘHKEN cet. Vs. 38. init. pro MOY Ham. septem punctis lacunam designat. Deinde habet ΘON pro ΘOIN. In fine Montf. EΔΩ, Ham. EΔ.. Huius verbi ultima syllaba KEN ap. Montf. post EΔΩ singularem versum constituit praecedentibus punctis quattuor. Pro KEN lacunam habet Lucas. Vs. 39. init. NAΣ (Montf.) vel INAΣ (Luc.) omittit Ham. idem deinceps ΘON pro ΘOIN et in fine EΔΩ ut Luc. ubi Montf. EΔΩKEN. Vs. 40. init. ubi Ham. lacunam habet et KEN, ibi reliqui HΛIΨEN. Vs. 41. Luc. AIYΛAIMENEIΣ, Montf. [Π]YΛAIMENHΣ, pro quo Ham. lacunam habet. Vs. 42. Montf. OΣ ΔHMOΘOINIANΔIΣEΔΩKEN nec quidquam amplius; Luc. OΣT.... ΔHMOΘOINIANEΔΩKENE. ΣIPIΣ, reiecta in hunc versum syllaba ultima versus praecedentis. Ham. post lacunam notatam habet ΔΩKEN ΣIPIΣ. Vs. 43. Luc. TEΘNE... ΔEENAΓKYPHTEK.. Montf. versum totum omittit notata lacuna; Ham. EΘNH.........ΔEENAΓKY PHEN, quae composui. Vs. 44. Luc. TONB.... ΣENΘTEAΣ, Montf. ante ΘEAΣ lacunam notat, Ham. TON........ΘEAΣ. Vs. 45. init. Luc. ΔΩ TO.OMOIΩΣ, Montf. .....OMOIΩΣ, Ham. Δ.. .....ΩΣ. Vs. 46. Montf. [ΠYK]TAΣKAIMONOMA XO...., Luc. KAI..KAΘAT.ΓAΣKAIMONOMAXΩ., Ham. ....KYΘ...AΣKAIMONOMAXΩ. Vs. 47. Luc. ZEY..NHAI.ENΔIOΛ cet. Montf. ante ΔIOΛ lacunam notat; Ham. ........N.H..ΔIOΛ cet. Vs. 48. Montf. nihil nisi ΘHPOMAXIANEΔΩKEN in versu; Luc. TOY..PIATEΘNH.ΘHPOMAXIAN TE., Ham. TOY - - - - ΘHPOMAXIANE. Vs. 49. puncta notantur ap. Montf., Lucas ibi habet ..IA OYANO. quas litteras versui sequenti tribuendas esse docet lectio Hamiltoni IΛ ANOI. Vs. 51. pro ....AIOΣ lacuna notatur ap. Montf., Lucas totum versum omittit. In fine Montf. KEN, Ham. KE. Vs. 52. init. E addidi ex Luca. Montf. restituit [EN ΠE]. Vs. 53. extr. Montf. TITHΛ......, Luc. TI. IA.HIΛ.. Vs. 54. Luc. ΔIO, Montf. ΔYO. In fine Ham. AΓΛ, Montf. AΓA.. Vs. 56. primum Σ addidi ex Montf. In fine AΣ a reliquis reiicitur in versum sequentem. Vs. 57. extr. E omittit Montf. Vs. 58. Montf. Luc. ΔYO, Ham. ΔYΩ. Vs. 59. Luc. AE, Montf. ΔIΣ, Ham. AΣ. Deinde Montf. EΔΩ KEN. Vs. 60. EΔΩKEN cuius ap. Ham. apparent litterae EΔΩ.., Montf. Luc. reiiciunt in versum seq. ita tamen ut versum singularem constituant. Vs. 61. primum E omittit Ham.; Luc. BH... ONEΘHKE NO.., Montf. BHNEΘYΣEN et nihil amplius, Ham. ......ΣEM..AIONEΘHKEN, quae composui. Vs. 62. omittit Montf. ne lacuna quidem indicata; Luc. TΩ EII.IAY......, Ham. TΩEN, quae composui. Vs. 63. Montf. APIΣTOK.........., Luc. BIΣTOKMIΣAΛ ...., Ham...ΣTONΛΠΣ, quae composui. Vs. 64. Montf. solum KENEΛAION, Luc. addit EΘH.EN ΔIOΛOYTOYENIAY, Ham. KENEΛΛIONEΘI..... ΛOYTOYENI, quae composui. Vs. 65. omittit Montf. Hamiltonus habet ....EI.............., Lucas EΠI EAΣIΛA. Vs. 66. Montf. ...NTOΣΓAΛΛIOΣΠOYΛ Λ......, Luc. OIIITOΣΓAΛΛIOΣΠOYΛXE..., Ham. ....TOΣΓAΛΛIOZTOYAXE, quae composui. Vs. 67. ultimum N addidi ex Montf. Vs. 68. EKATONB addidi ex Montf. et Luca, qui tamen et ipse EKA omittit. In voce EΘYΣEN terminatur apographum quod repraesentat Montf. qui in versu seq. lacunam notat. Post EΘYΣEN Luc. habet E..ΔIO NEOHK..., Ham. E...TONIΩIIK...., quae composui. Vs. 69. Luc. ΔY.INEΘNEΣIN, Ham....... EONΣIN.............. Vs. 70. primum et ultimum I addidi ex Luca, qui deinceps lacunam notat; non addito M. Vs. 71. init. Θ addidi ex Luca. Vs. 72. Luc. EOYΣI...EA..ONEΘHKENOA.ΣN...Y.ΩI in uno versu, quo terminatur apographum Lucae. Reliqua accesserunt ex apographo Hamiltoni.

Γαλατῶν [τ]ὸ [κοινὸν ἱε]ρασάμενον Θεῷ Σεβαστῷ καὶ Θεᾷ Ῥώμῃ.

[Ἐπὶ τοῦ δεῖνος]

[Ὁ δεῖνα] - [Θέ-
ας ἔδωκεν καὶ μον[ο]μάχων ζεύγη τριάκο[ντα] καὶ κυ[νήγ]ιον ἔδωκ[εν] ταύρων καὶ θηρίων.
Ῥο]ῦφος δημοθοινίαν ἔδωκεν, θέας καὶ κυνήγιον ἔδωκεν.

Ἐπὶ Μετέλ[λ]ου

Πυ]λαιμένης βασιλέως Ἀμύ[ν]του υἱὸς δημοθοινί[ας] δὶς ἔδωκεν, θέας δὶς ἔδωκεν, ἀγῶνα γυμνικὸ[ν] καὶ ἁρμάτων καὶ κελ[ήτ]ων ἔδωκεν· ὁμοίως δὲ ταυρο-[μα]χίαν καὶ κυνήγιον [ἔδωκεν δ]ίς, ἔτ[ι] πολλ[οὺς] τόπους ἀν[έθηκ]ε ὅπο[υ] τὸ Σεβαστῆόν ἐστιν καὶ ἡ παν[ή]γυρις γείνεται καὶ ὁ ἱππόδρομος.

Ἀλβιόριξ Ἀτεπόρειγος δημοθοινίαν ἔδωκεν, ἀνδριάντας ἀνέθηκε Καίσαρος [Σεβαστοῦ] καὶ Ἰουλίας Σεβαστῆς.

Ἀμύντας Γαιζατοδιάστου δημοθοινίας δὶς ἔδωκε, ἑκατόνβην ἔθυσεν, θέας ἔδωκεν, σειτομετρίαν ἔδωκεν ἀνὰ πέντε μοδίους.

- - - ίας Διογνήτου [δημοθοινίαν ἔδωκεν].

Ἀλβιόριξ Ἀτεπόρειγος τὸ δεύτερον δημοθοινίαν ἔδωκεν.

Ἐπὶ Φρόντωνος

Μητρόδωρος Μενεμάχου, φύσει δὲ [Δο]ρυλάου δημοθοινίαν ἔδωκεν, ἔ[λαιον] ἔθηκεν μῆνας τέσσαρας.

Μουσανὸς Ἀρτίκνου δημοθοινίαν ἔδωκεν.

- - - ίνας Σελεύκου δημοθοινίαν ἔδωκεν, [ἔλαιον ἔθη]κεν μῆνας τέσσαρας.

Π]υλαιμένης βασιλέως Ἀμύντου υἱὸς δημοθοινίαν ἔδωκεν [τοῖ]ς [τ]ρισ[ὶν] ἔθνε[σιν· ἔτι] δὲ ἐν Ἀγκύρ[ᾳ] ἑκ[α]τόνβ[ην ἔθυ]σεν· θέας καὶ πομπὴν [ἔ]δω[κεν]· ὁμοίως δὲ ταυρομαχίαν καὶ [ταυρο]καθά[πτ]ας καὶ μονομάχω[ν] ζεύ[γη ἔδωκε]ν· ἤ[λ]ι[ψ]εν δι᾽ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ [τὰ τ]ρία ἔθνη, θηρομαχίαν ἔδωκεν.

Ἐπὶ Σ]ιλουανο[ῦ

- - - αῖος δημοθοινίαν ἔδωκεν [ἐν Π]εσσινοῦντι, μονομάχων [ζεύγη ἔδω]κε[ν], καὶ ἐν Πεσσινοῦντι ἤλ[ιψε] τὰ δύω ἔθνη ὅλῳ τῷ ἐνιαυτῷ· ἄγα[λμα] ἐν Πεσσινοῦντι ἀνέθηκεν.

Σέλευκος Φιλοδάμου δημοθοινίας δὶς ἔδωκεν δυσὶ πόλεσιν, ἤλιψε τὰ δύω ἔθνη δι᾽ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, [θέ]ας ἔδωκε.

Ἰο]ύλιος Ποντικὸς δημοθοινίαν ἔδωκεν, ἑκατόνβην ἔθυσεν, [ἔλ]αιον ἔθηκεν ὅ[λῳ] τῷ ἐνιαυ[τῷ.

Ἀριστοκλ[ῆ]ς Ἀλ[βιόριγος? δημοθοινίαν ἔδω]κεν, ἔλαιον ἔθη[κ]εν δι᾽ ὅλου τοῦ ἐνιαυ[τοῦ.

Ἐπὶ [Β]ασιλᾶ

Κ]όϊντος ΓάλλιοςΠοῦλχε[ρ δημοθοινίας] δὶς ἔδωκεν, καὶ ἐν Πεσσινοῦν[τι] ἑκατόνβην ἔθυσεν, ἔ[λα]ιον ἔ[θ]ηκ[εν τοῖς] δυ[σ]ὶν ἔθνεσιν [δι᾽ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Φιλων]ίδης Φίλω[νος? δη]μ[ο]θοινίαν ἔδωκεν, ἑκατόμβ[ην] ἔθυσεν, ἔλ[αι]ον ἔθηκεν ὅλ[ῳ τῷ] ἐν[ια]υτῷ.

Ὁ δεῖνα] ... λα [δημοθοινί]α[ς] δ[ὶς ἔδωκεν, ἑ]κατ[όμβην ἔθυσεν], ἔλα[ιον ἔθηκεν δυσὶ] π[όλε]σ[ιν ὅλῳ τῷ ἐνιαυτῷ]· βωμὸ[ν] ἀνέθηκεν [εἰς τὰ] ἱερά.

Π]υλαιμένης Μηνᾶ δημοθοινίαν [ἔδωκεν τοῖς] δυσὶν ἔθνεσιν, ἑ[κ]α[τόν]βην ἔθυσε[ν, μο]νομάχων [ζεύγη ἔδ]ω[κεν, θέ]α[ς ἔδωκεν, ἔλ]αιον [ἔθηκεν] ὅλῳ τῷ [ἐ]νιαυ[τῷ.

- - - ος Ἀκύλα δ[ημοθοινίαν ἔδωκεν τοῖς] δυσὶν ἔθν[εσιν, - - - ἔ]λαιον [ἔθηκεν] - - - δι᾽ ὅλο[υ τοῦ ἐνιαυτοῦ, θέας ἔδ]ωκεν - - - - - - - - -

- - - - - - - - - - - - - - - -

Constat Amyntam ab Antonio regem Galatiae factum, mox confirmatum esse ab Augusto. Postea quum Amyntas in Cilicia decessisset, contractis ab Augusto regni finibus Galatia a. u. c. 729. in formam provinciae redacta est (Strab. XII, 567. Dio Cass. LIII, 26.). Inde urbes primariae trium gentium Galatiae, Ancyra, Pessinus, Tavium, de Augusto denominatae sunt Σεβασταί. Conf. n. 4085. Igitur posteaquam Augustus Pergamenis permisit, ut sibi et Romae templum sisterent (Tacit. Ann. IV, 37.), alia ei in Asia exstructa templa sunt (cf. Vol. II. ad n. 3525.), in quibus est etiam Ancyranum hoc Σεβαστεῖον (vs. 21.). Atque in memoriam dedicati Augusto templi ut alibi, sic etiam Ancyrae ludi quinquennales instituti sunt, quorum recensus continetur titulo nostro (cf. Sueton. Aug. 59.). Singulis annis, in quos inciderunt sollemnia, praescriptus est magistratus, quem consentaneum est fuisse sacerdotalem. Ceterum sero templum hoc dedicatum videtur. Nam statim secundis sollemnibus dedicantur statuae Tiberii Caesaris et Iuliae Augustae (vss. 24. 25. 26.). Quippe constat post obitum Augusti Liviam coeptam esse Iuliam vocari. Universus recensus quinque, ut videtur, epochas complectitur. Quodsi coniicias secunda sollemnia in annum primum Tiberii Imp. incidisse, recensus incipit ab a. u. c. 763. p. Chr. 10. et terminatur a. u. c. 783. p. Chr. 30. In viris, qui sollemnia haec eximia liberalitate decorarunt, recensetur Pylaemenes Amyntae regis filius vss. 13. 41. Etiam Ateporix, cuius filius nominatur vss. 23. 32. ex regio genere Galatarum oriundus est, videturque idem esse cuius mentionem facit Strabo XII, 560. Inter Galatica nomina singulare est vs. 27. Γαιζατοδιάστου, quod partim cum nomine Γεζατόριξ apud Strab. XII, 562. partim cum barbaro Ἀμωθάστου Vol. II. n. 2067. contuleris (cf. Dieffenbach. Celtica I. p. 254.). Ad priorem partem nominis Belleius (Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXXVII. p. 397.) comparat *gaesum*, iaculum proprium Gallorum, quo qui utuntur, Gaesati audiunt. Et Gaesi viri fortes vocantur a Gallis (Serv. ad Virg. Aen. VIII, 660.). Vs. 70. Φιλωνίδης non inusitatum nomen in Galatia. Cf. n. 4014. In sollemnibus memorantur imprimis epulae publicae (δημοθοινίαι), spectacula (θέαι), certamina gymnica, gladiatoria, in quibus venationes taurorum et ferarum, θηρομαχίαι, ταυρομαχίαι, ταυροκαθάψια. De taurocathapsiis conf. Vol. II. n. 3212. Vocem ταυροκαθάπτας habes etiam Vol. II. Addend. p. 1109. n. 2759. *b*. Praeterea memoratur σιτομετρία vs. 29. et crebro sacrificium sollemne hecatombes. Memorabilis liberalitas est eorum, qui epulas exhibuisse duabus urbibus dicuntur (Ancyrae et Pessinunti), vel τοῖς τρισὶν ἔθνεσιν, quae sunt Tectosages, Tolistobogi, Trocmi. Similiter dicitur ἔλαιον θεῖναι τοῖς δυσὶν ἔθνεσιν, vel ἀλείφειν τὰ δύο ἔθνη, τὰ τρία ἔθνη, in quo verbum significat sumptus praebere ad unctionem athleticam. Cf. Vol. II. n. 2906. 2643.

Col. I.

Ε Λ Ι Π Ε Ν Ε Π

ΕΞΕΩΣΕΔΩΚΑ . . . .
ΤΟΠΛΗΣΙΟΝΑΥΤΩΙΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . . . .
ΩΝΟΣΕΝΠΑΛΑΤΙΩΙΣΥΝΣΤΟΑΙΣ . . . . .
ΟΥΠΑΝΟΣΙΕΡΟΝΣΤΟΑΝΠΡΟΣΙΠ . . . .
ΟΣΑΓΟΡΕΥΟΝΙΕΝΩΙΦΛΑΜΙΝΙΩΙΗΝ . . . . .
. . . . . . ΟΝΟΜΑΤΟΣΕΚΤΙΝΟΥΟΚΤΑ . . .
. . . . ΠΡΟΣΤΩΙ

Col. II.

Ν Ε Π Ι . Ω . Η Σ

ΓΑΦΗΣΟΝΟΜΑΤΟΣΤΩΝΕΜΩΝ . ΙΩΝ .
ΚΑΙΕΙΜΗΑΥΤΟΣΤΕΤΕΛΕΙΩ . . . .
ΤΩΝΕΜΩΝΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ . . . .
ΗΚΟΝΤΑΝΑΟΥΣΕΝΤΗΝΟ . . . . .
ΤΙΣ . ΝΚΛΗΤΟΥΕΠΕΣΚΕΥ . . . .

Col. III.

Ε Ν Κ Ε Χ Α Ρ Α

ΩΝΑΣΟΜΟΡΑ
ΤΗΙΗΜΕΤΕΡΑΙ
ΓΑΛΑΤΙΑΣΚΑΙΙΣ
ΧΑΘΩΣΩΚΕ
ΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΑΛΠΗΣΑΠΟ
ΤΟΥΜΕΧΡΙΤΥΡ
ΚΑΟΥΔΕΜΙ
ΣΤΟΛΟΥ
ΝΟΥΩΣΠΡΟΣ
ΛΕΥΣΕΝΟΥΟΥ
ΑΙΩΝΤΙΕΠΡΟ
ΒΡΟΙΚΑΙΧΑ . .
ΓΕRΜΑΝΩΝ
ΔΗΜΟΥΡΩ
ΝΟΙΣΑΙΣΙ
ΑΡΑΒΙΑ
ΠΟ
ΑΞΕΙΚΑΙ
ΚΑΙΠΡΟ

Col. IV.

Χ Α Λ Κ Α Ι Σ Σ

ΑΙΓΥΠΤΟΝΔΗΜΟΥ . ΩΜΑΙΩΝΗΓΕΜΟΝΙΑΙΠΡΟΣΕΘΗΚΑ
ΑΡΜΕΝΙΑΝΤΗΝΜΕΙΖΟΝΑΑΝΑΙΡΕΘΕΝΤΟΣΤΟΥΒΑΣΙΛΕ
ΩΣΔΥΝΑΜΕΝΟΣΕΠΑΡΧΓΙΑΝΠΟΙΗΣΑΙΜΑΛΛΟΝΕΒΟΥ
ΛΗΘΗΝΚΑΤΑΤΑΠΑΤΙΙΑΗΜΩΝΕΘΗΒΑΣΙΛΕΙΑΝΤΙΓΡΑ
ΝΗΙΑΡΤ . . . ΑΣΔΟΥΥΙΩΙΥΙΩΝΩΙΔΕΤΙΓΡΑΝΟΥΒΑΣΙ
ΛΕΩΣΔ . . . ΔΙΑΤΙΒΕRΙΟΥ . . . ΕΡΩ . . . ΝΟΣΟΣΤΟΤΕΜΟΥ
ΠΡΟΓΟΝΟΣΗΝΚΑΙΤΟΑΥΤΟ.ΩΝΟΣΑΦΙΣΤΑΜΕΝΟΝΚΑΙ
ΑΝΑΠΟΛΕΜΟΥΝΔΑΜΑΣΘΕΝΥΠΟΓΑΙΟΥΤΟΥΥΙΟΥ
ΜΟΥΒΑΣΙΛΕΙΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΕΙΒΑΣΙΛΕΩΣΜΗΔΩΝΑΡΤΑ
ΒΑΖΟΥΥΙΩΙΠΑΡΕΔΩΚΑΚΑΙΜΕΤΑΤΟΝΕΚΕΙΝΟΥΘΑΝΑ
ΤΟΝΤΩΙΥΙΩΙΑΥΤΟΥΑΡΤΑΟΥΑΖΔΗΟΥΑΝΑΙΡΕΘΕΝΤΟΣ
ΤΙΓΡΑΝΗΝΟΣΗΝΕΚΓΕΝΟΥΣΑΡΜΕΝΙΟΥΒΑΣΙΛΙΚΟΥΕΙΣ
ΤΗΝΒΑΣΙΛΕΙΑΝΕΠΕΜΨΑ ΕΠΑΡΧΕΙΑΣΑΠΑΣΑΣΟΣΑΙ
ΠΕΡΑΝΤΟΥΕΙΟΝΙΟΥΚΟΛΠΟΥΔΙΑΤΕΙΝΟΥΣΙΠΡΟΣΑΝΑ
ΤΟΛΑΣΚΑΙΚΥΡΗΝΗΝΕΚΜΕΙΣΖΟΝΟΣΜΕΡΟΥΣΥΠΟΒΑΣΙ
ΛΕΩΝΚΑΤΕΣΧΗΜΕΝΑΣΚΑΙΕΜΠΡΟΣΘΕΝΣΙΚΕΛΙΑΝΚΑΙΣΑΡ
ΔΩΙΠΡΟΚΑΤΕΙΛΗΜΕΝΑΣΠΟΛΕΜΩΙΔΟΥΛΙΚΩΙΑΝΕΛΑΒΟΝ
ΑΠΟΙΚΙΑΣΕΝΛΙΒΥΗΙΣΙΚΕΛΙΑΙΜΑΚΕΔΩΝΙΑΙΕΝΕΚΑΤΕ
ΡΑΤΕΙΣΠΑΝΙΑΙΑΧΑΙΑΙΑΣΙΑΙΣΥΡΙΑΓΑΛΑΤΙΑΙΤΗΙΠΕ
ΡΙΝΑΡΒΩΝΑΠΙΣΙΔΙΑΙΣΤΡΑΤΙΩΤΙΩΝΚΑΤΗΓΑΓΟΝΙΤΑ
ΛΙΑΔΕΕΙΚΟΣΙΟΚΤΩΑΠΟΙΚΙΑΣΕΧΕΙΥΠΕΜΟΥΚΑΤΑΧΘΕΙ
ΣΑΣΑΙΕΜΟΥΠΕΡΙΟΝΤΟΣΤΙΑΗΟΥ . . ΑΙΕΤΥΝΧΑΝΟΝ
ΣΗΜΕΑΣΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΣ . . . . ΟΑΛΛΩΝΗΓΕΜΟ
ΝΩΝΑΠΟΒΕΒΛΗΜΕΝ . . . . ΣΠΟΛΕΜΟΥΣ

Col. V.

Τ Η Λ Α Ι Σ . Δ

ΑΠΕΛΑΒΟΝ ΕΞΙΣΠΑΝΙΑΣΚΑΙΓΑΛΑΤΙΑΣΚΑΙΠΑΡΑ
ΔΑΛΜΑΤΩΝΠΑΡΘΟΥΣΤΡΙΩΝΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΩΝΡΩΜΑΙ
ΩΝΣΚΥΛΑΚΑΙΣΗΜΕΑΣΑΠΟΔΟΥΝΑΙΕΜΟΙΙΚΕΤΑΣΤΕΦΙ
ΛΙΑΝΔΗΜΟΥΡΩΜΑΙΩΝΑΞΙΩΣΑΙΗΝΑΓΚΑΣΑΤΑΥΤΑΣ
ΔΕΤΑΣΣΗΜΕΙΑΣΕΝΤΩΙΑΡΕΩΣΤΟΥΑΜΥΝΤΟΡΟΣΝΑΟΥΑ
ΔΥΤΩΙΑΠΕΘΕΜΗΝ
ΠΑΝΝΟΝΙΩΝΕΘΝΗΟΙΣΠΡΟΕΜΟΥΗΓΕΜΟΝΟΣΣΤΡΑΤΕΥ
ΜΑΡΩΜΑΙΩΝΟΥΚΗΓΓΙΣΕΝΗΣΣΗΘΕΝΤΑΥΠΟΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΝΕΡΩΝΟΣΟΣΤΟΤΕΜΟΥΗΝΠΡΟΓΟΝΟΣΚΑΙΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ
ΗΓΕΜΟΝΙΑΙΔΗΜΟΥΡΩΜΑΙΩΝΥΠΕΤΑΞΑΤΑΤΕΙΛΛΥΡΙ
ΚΟΥΟΡΙΑΜΕΧΡΙΙΣΤΡΟΥΠΟΤΑΜΟΥΠΡΟΗΓΑΓΟΝΟΥΕΠΕΙ
ΤΑΔΕΔΑΚΩΝΔΙΑΒΑΣΑΠΟΛΛΗΔΥΝΑΜΙΣΕΜΟΙΣ . . . ΣΟΙΩ
ΝΟΙΣΚΑΤΕΚΟΠΗΚΑΙΥΣΤΕΡΟΝΜΕΤΑΧΘΕΝΤΟΕΜΟΝΣΤΡΑ
ΤΕΥΜΑΠΕΡΑΝΙΣΤΡΟΥΤΑΔΑΚΩΝΕΘΝΗΠΡΟΣΤΑΓΜΑΤΑ
ΔΗΜΟΥΡΩΜΑΙΩΝΥΠΟΜΕΝΕΙΝΗΝΑΓΚΑΣΕΝ
ΠΡΟΣΕΜΕΕΞΙΝΔΙΑΣΒΑΣΙΛΕΩΝΠΡΕΣΒΕΙΑΙΠΟΛΛΑΚΙΣΑΠΕ
ΣΑΤΛΗΣΑΝΟΥΔΕΠΟΤΕΠΡΟΤΟΥΤΟΥΧΡΟΝΟΥΟΦΘΕΙΣΑΙΠΑΡΑ
ΡΩΜΑΙΩΝΗΓΕΜΟΝΙΤΗΝΗΜΕΤΕΡΑΝΦΙΛΙΑΝΗΞΙΩΣΑΝ
ΔΙΑΠΡΕΣΒΕΩΝΒΑΣΤΑΡΝΑΙΚΑΙΣΚΥΘΑΙΚΑΙΣΑΡΜΑ
ΤΩΝΟΙΕΠΙΤΑΔΕΟΝΤΕΣΤΟΥΤΑΝΑΙΔΟΣΠΟΤΑΜΟΥΚΑΙ
ΟΙΠΕΡΑΝΔΕΒΑΣΙΛΕΙΣΚΑΙΑΛΒΑΝΩΝΔΕΚΑΙΙΒΗΡΩΝΚΑΙ
ΜΗΔΩΝΒΑΣΙΛΕΕΣ
ΠΡΟΣΕΜΕΙΚΕΤΑΙΚΑΤΕΦΥΓΟΝΒΑΣΙΛΕΙΣΠΑΡΘΩΝΜΕΝ
ΤΕΙΡΙΔΑΤΗΣΚΑΙΜΕΤΕΠΕΙΤΑΦΡΑΑΤΗΣΒΑΣΙΛΕΩΣ

Col. VI.

Υ Σ Ι . . . . .

ΦΡΑ . . . . ΕΑΡΤΑ . . . . ΗΣΑΔ . . .
ΧΩΝ . . . . ΝΩΝΔΟΜΙ . . Ο . ΛΛΑΥΝΟΣ . .
ΚΑΙΤ . . . . ΒΡΟΝ . . ΑΙΛΩΝΜΑΡΚΟ . . .
ΜΑ . . . . ΣΕΜΕΡΑΣ . . ΕΙΣ . .
ΠΑΡΘΩΝΦΡΑ . . . . . ΥΙΟ . . . . ΟΥΣ . . . . Ω . .
ΝΟΥΣΤΕΠΑΝΤΑΣΕΠΕΜΨ/ . ΕΙΣΙΤΑΛΙΑΝΟ . . ΛΕΜΩΙ
. ΚΗΘΕΙΣΑΛΛΑΤΗΝΗΜ . . ΕΡΑΝΦΙΛΙΑΝΑΞΙΩΝΕΠΙΤΕ
ΚΝΩΝΕΝΕΧΥΡΟΙΣΠΛΕΙΣΤΑΤΕΑΛΛΑΕΘΝΗΠΕΙΡΑΝΕ . .
ΒΕΝΔΗΜΟΥΡΩΜΑΙΩΝΠΙΣΤΕΩΣΕΠΕΜΟΥΗΓΕΜΟΝ . Σ
ΟΙΣΤΟΠΡΙΝΟΥΔΕΜΙΑΗΝΠΡΟΣΔΗΜΟΝΡΩΜΑΙΩΝΠΡΕΣ
ΒΕΙΩΝΚΑΙΦΙΛΙΑΣΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΠΑΡΕΜΟΥΕΘΝΗΠΑΡΘΩΝΚΑΙΜΗΔΩΝΔΙΑΠΡΕΣΒΕΩΝ . . . Ν
ΠΑΡΑΥΤΟΙΣΠΡΩΤΩΝΒΑΣΙΛΕΙΣΑΙΤΗΣΑΜΕΝΟΙΕΛΑΒC.
ΠΑΡΘΟΙΟΥΟΝΩΝΗΝΒΑΣΙΛΕΩΣΦΡΑΤΟΥΥΙΟΝΒΑΣΙΛ . .
ΩΡΩΔΟΥΥΙΩΝΟΝΜΗΔΟΙΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΝΒ . . . ΕΩ .
ΑΡΤΑΒΑΖΟΥΥΙΟΝΒΑΣΙΛΕΩΣΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝ . . . . ΝΟΝ
ΕΝΥΠΑΤΕΙΑΙΕΚΤΗΙΚΑΙΕ . ΔΩΜΗΙΜ . . . ΜΟΥΣΕΝΦΥ
ΜΟΥΣΣΒΕΣ . . . . . . ΟΥΣ . . ΤΑΤΑΣΕΥΧΑΣΤΩΝΕ
ΜΩΝΠΟΛΕΜΩΝΕΝΚ . . . ΗΣΓΕΝΟΜΕΝΟΣΠΑΝΤΩΝΤΩΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΩΝΕΚΤΗΣΕΜΗΣ . . ΟΥΣΙΑΣΕΙΣΤΗΝΤΗΣΣΥΝ
ΚΛΗΤΟΥΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΩΝΡΩΜΑΙΩΝΜΕΤΗΝΕΓΚΑ
ΚΥΡΙΗΑΝ . . . ΗΣΑΙΤΙΑΣΔΟΓΜΑΤΙΣΥΝΚΛΗΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΣ
ΠΡΟ . . . . ΝΚΑΙΔΑΦΝΑΙΣΔΗΜΟΣΙΑΙΤΑΠΡΟΠΥ
. . . . ΟΤΕΔΡΥΙΝΟΣΣΤΕΦΑΝΟΣΟΔΙΔΟΜΕΝοΣ

Col. VII.

ΕΠΙΣΩΤΗΡΙΑΤΩΝΠΟΛΕΙΤΩΝΥΠΕΡΔ . . . ΟΤΟΥΠΥΛΩ
ΝΟΣΤΗΣΕΜΗΣΟΙΚΙΑΣΑΝΕΤΕΘΗ ΩΙ . . ΟΝΤΕΧΡΥ
ΣΟΥΝΕΝΤΩΙΒΟ . . ΕΥΤΗΡΙΩΙΑΝΑΤΕ . . . ΝΥΠΟΤΕΤΗΣ
ΣΥΝΚΛΗΤΟΥΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΩΝΡΩ . . . ΩΝΔΙΑΤΗΣ
ΕΠΙΓΡΑΦΗΣΑΡΕΤΗΝΚΑΙΕΠΕΙΚΕΙΑΝΚΑΙ . . . ΚΑΙΟΣΥΝΗΝ
ΚΑΙΕΥΣΕΒΕΙΑΝΕΜΩΙΜΑΡΤΥΡΕΙ . . ΑΞΙΩΝΤΙΠΑΝΤΩΝ
ΔΙΗΝΕ . ΚΑΙΕΞΟΥΣΙΑΣΔΕΟΥΔΕΝΤΙΠΛΕΙΟΝΕΣΧΟΝ
ΤΩΝΣΥΝΑΡΞΑΝΤΩΝΜΟΙ
ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΗΝΥΠΑΤΕΙΑΝΑΓΟΝΤΟΣΜΟΥΗΤΕΣΥΝ
ΚΛΗΤΟΣΚΑΙΤΟΙΠΠΙΚΟΝΤΑΓΜΑΟΤΕΣΥΝΠΑΣΔΗΜΟΣΙΩΝ
ΡΩΜΑΙΩΝΠΡΟΣΗΓΟΡΕΥΣΕΜΕΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣΚΑΙΤΟΥΤΟ
ΕΠΙΤΟΥΠΡΟΠΥΛΟΥΤΗΣΟΙΚΙΑΣΜΟΥΚΑΙΕΝΤΩΙΒΟΥΛΕΥΤΗ
ΡΙΩΙΚΑΙΕΝΤΗΙΑΓΟΡΑΙΤΗΙΣΕΒΑΣΤΗΙΥΠΟΤΩΙΑΡΜΑΤΙ . ΜΟ .
ΔΟΓΜΑΤΙΣΥΝΚΛΗΤΟΥΑΝΕΤΕΘΗΕΠΙΓΡΑΦΗΝΑΙΕΨΗΦΙΣΑ
ΤΟ ΟΤΕΕΓΡΑΦΟΝΤΑΥΤΑΗΓΟΝΕΤΟΣΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟΝ
ΕΚΤΟΝ
ΣΥΝΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣΗΡΙΘΜΗΜΕΝΟΥΧΡΗΜΑΤΟΣΕΙΣΤΟΑΙΡΑ
ΡΙΟΝΗΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΤΩΝΡ . . . . . ΝΗΕΙΣΤΟΥΣΑΠΟΛΕ
ΛΥΜΕΝΟΥΣΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΕΞΜΥΡΙΑΔΕΣΜΥΡΙΑΔΩΝ
ΕΡΓΑΚΑΙΝΑΕΓΕΝΕΤΟΥΠΑΤΟΥΝΑΟ . ΜΕΝΑΡΕΩΣΔΙΟΣ
ΒΡΟΝΤΗΣΙΟΥΚΑΙΤΡΟΠΑΙΟΦΕΡΟΥ . . ΙΑΝΟΣΑΠΟΛΛΩ
ΝΟΣΘΕΟΥΙΟΥΛΙΟΥΚΥΡΕΙΝΟΥΑ . . . ΝΑΣΗΡΑΣΒΑΣΙΛΙ
ΔΟΣΔΙΟΣΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥΗΡΩ . . . . ΑΤΡΙΩΝΝΕ
ΟΤΗΤΟΣΜΗΤΡΟΣΘΕΩΝ . . . . . . ΣΥΝΧΑLΚΙ

Col. VIII.

ΔΙΚΩΙΑΓΟΡΑΙΣΕΒΑΣΤΗΙΘΕΑΤΡΟΝΜΑΡΚΕΛΛ . . . . . .
ΛΙΚΗΙΟΥΛΙΛΑΛΣΟΣΚΑΙΣΑΡΩΝΣΤΟΑΙΕΝΠΑΛΛ . . . . .
ΣΤΟΑΕΝΙΠΠΟΔΡΟΜΩΙΦΛΑΜΙΝΙΩΙΕΠΕΣΚΗ . . . .
ΠΙΤΩΛΙΟΝΝΑΟΙΟΓΔΩΗΚΟΝΤΑΔΥΟΘΕ . . ΝΠΟ . .
ΠΗΙΟΥΟΔΟΣΦΛΑΜΙΝΙΑΑΓΩΓΟΙΥΔΑΤΩΝ . . . ΑΝΑ . .
ΕΙΣΘΕΑΣΚΑΙΜΟΝΟΜΑΧΟΥΣΚΑΙΑΘΛΗΤΑ . . . . ΝΑΥΜΑ
ΧΙΑΝΚΑΙΘΗΡΟΜΑΧΙΑΝΔΩΡΕΑΙΙ . . ΑΠΟΙΚΙΑΙΣΠΟΛΕΣΙΝ
ΕΝΙΤΑΛΙΑΙΠΟΛΕΣΙΝΕΝΕΠΑΡΧΕΙ . . ΣΣΕΙΣΜΩΙΚΑΙΕΝΠΥ
ΡΙΣΜΟΙΣΠΕΠΟΝΗΚΥΙΑΙΣΗΚΑΤΑΝΔΡΑΦΙΛΟΙΣΚ . . ΣΥΝ
ΚΛΗΤΙΚΟΙΣΩΝΤΑΣΤΕΙΜΗΣΕΙΣΠΡΟΣΕΞΕΠΛΗΡΩΣΕΝΑ
ΠΕΙΡΟΝΠΛΗΘΟΣ

4040.

Monumentum *Ancyranum* ex interpretatione Graeca, quam Hamiltonus repperit in ruderibus Augustei Ancyrani in muro exteriore cellae obstructae aedibus et edidit in opere: Researches in Asia minor, cet. n. 102. (cf. T. I. p. 420 sq.) Sunt columnae VIII posteriorem partem monumenti Ancyrani continentes; ex his col. IV. V. mutilas protulerat Pocockius Inscr. ant. cap. II. s. 1. p. 6. 7. de quibus disseruit St. Croix Magaz. encyclop. 1795. T. IV. p. 92 sqq. (cf. Hist. de l'Acad. Roy. des Inscr. cet. T. XLVII. p. 85 sqq.) et posthac Oberlinus ad Tacitum T. II. P. II. p. 850. Col. IV. V. VI. VII. VIII. una cum restitutione exemplaris Latini ed. Franzius Diar. archaeolog. Berol. ab Ed. Gerhardo edito 1843. I. n. 2. Totum fragmentum cum supplementis ex Hamiltono dedit Egger in Lat. sermonis vetust. reliquiis selectes, Par. 1843. p. 348 sqq. litteris minusculis.

[*Vide tabulam insertam.*]

Ex varietate lectionis pauca tantum annoto. Col. V. vs. 7. init. Ham. ΠΑΝΝΩΝΙΩΝ, Poc. ΠΑΝΝΟΝΙΩΝ; vs. 8. med. Poc. ΗΝΤΙΣΕΝ p. ΗΓΓΙΣΕΝ. Vs. 13. init. Ham. ΚΑΤΚΟΠΗ, Poc. ΚΑΤΕΚΟΠΗ.

De indice rerum ab Augusto gestarum, quem constat Ancyrae in templo Augusti esse repertum, unde vulgo monumentum Ancyranum vocatur, ad n. 3971. occupavimus. Huius indicis ut Apolloniae, ita Ancyrae simul exposita Graeca interpretatio fuit, ex qua quantum editum est debemus Hamiltono, qui destructo muro, quo tegebatur inscriptio, in lucem protulit octo has columnas. Et spes est fore ut aliquando etiam plura reperiantur. Harum columnarum unaquaeque quinos denos vel senos denos versus monumenti Ancyrani exponit. Initium col. I. fere est initium monumenti Ancyrani tab. IV. sive tab. I. a dextra. Perierunt igitur columnae fere septem, quibus continebantur tabulae monumenti Ancyrani I. II. III. Perierunt autem etiam aliae duae columnae inter col. II. et III. complectentes finem tabulae Ancyr. IV. inde a vs. 31. et initium tabulae V. usque ad vs. 8. Quippe ea pars muri, in qua columnae istae duae perscriptae sunt, videtur aedificiis obstructa esse, sicut maior pars columnarum I. II. III. etiamnunc latet. Id ut coniiciamus, facit aequalitas reliquarum columnarum. Neque enim verisimile est, col. II. contineri tantum quantum columnae tres capiant. Quodsi ita est, etiam quae supra scripta sunt paululum turbata videntur. Supra scripta autem fuerunt fere haec:

Ἔργων καὶ δαπανῶν θεοῦ Σεβαστοῦ, ὧν ἀπόδειξιν κατ]έλιπεν, ἐ[κ τῶ]ν ἐπὶ [Ῥ]ώ[μ]ης ἐγκεχαρα[γμένων] χαλκαῖς στήλαις δυσὶ [ἑρμηνεία.

quae interpretatio paulo liberior est tituli monumento Ancyrano inscripti.

Col. I.

- - εως ἔδωκα. [ἐποίησα τὸ βουλευτήριον καὶ τὸ πλησίον αὐτῷ Χαλκιδικὸν [καὶ ναὸν Ἀπόλλωνος ἐν Παλατίῳ σὺν στοαῖς, [ναὸν θεοῦ Ἰουλίου, Πανὸς ἱερόν, στοὰν πρὸς ἱπ[ποδρόμῳ τῷ προσαγορευο[μ]ένῳ Φλαμινίῳ, ἣν [συνεχώρησα κεκλῆσθαι ἐξ] ὀνόματος ἐκ[ε]ίνου Ὀκτα[ουΐαν τοῦ τὴν προτέραν ποιήσαντος, ἱερὰν κλίνην] πρὸς τῷ [μεγάλῳ [ἱπποδρόμῳ, ναοὺς ἐν Καπιτωλίῳ Διὸς τροπαιοφόρου καὶ Διὸς βροντησίου, ναὸν Κυρείνου, ναοὺς Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας βασιλίδος καὶ Διὸς Ἐλευθερίου ἐν Ἀβεντίνῳ, ναὸν ἡρώων ἐν ἄκρᾳ τῇ ἱερᾷ ὁδῷ, ναὸν θεῶν πατρίων ἐν Οὐελίᾳ, ναὸν Νεότητος, ναὸν Μητρὸς θεῶν ἐν Παλατίῳ.

Ἐπεσκεύασα τὸ Καπιτώλιον καὶ τὸ θέατρον Πομπηΐου πολυτελῶς ἄνευ ἐπιγραφῆς τοῦ ὀνόματός μου, καὶ ἀγωγοὺς ὑδάτων πολλαχοῦ ὑπὸ ἀρχαιότητος διαφθαρέντας· τά τε Μάρκια ὀνομαζόμενα ὕδατα ἐδιπλασίασα πηγὴν ἄλλην εἰς τὸν ἀγωγὸν αὐτῶν ἐποχετεύσας. Ἀγορὰν Ἰουλίαν καὶ βασιλικὴν τὴν μεταξὺ τοῦ ναοῦ Κάστορος καὶ τοῦ ναοῦ Κρόνου, ἀρξαμένου τοῦ πατρός μου, ἐτελείωσα, καὶ τὴν αὐτὴν βασιλικὴν ἐμπρησμῷ πεπονηκυῖαν εὐρυνομένου τοῦ ἐδάφους μετ' ἐπι]-

Col. II.

γ[ρ]αφῆς ὀνόματος τῶν ἐμῶν [υ]ἱῶν [ἠρξάμην ἀνοικοδομεῖν, καὶ εἰ μὴ αὐτὸς τετελειώ[κοιμι, ἐκέλευσα ὑπὸ τῶν ἐμῶν κληρονόμων [τελειωθῆναι. Δύο καὶ ὀγδοήκοντα ναοὺς ἐν τῇ [π]ό[λει ὑπατεύων - - δόγματι σ[υ]νκλήτου ἐπεσκεύ[ασα, οὐδενὸς ἠμελημένου

\- - - - - - - - - -

\- - - - - - - - - -

[Ἐν ἰδιωτικῷ ἐδάφει Ἄρεως Ἀμύντορος ναὸν ἀγοράν τε Σεβαστὴν ἐποίησα· θέατρον πρὸς τῷ Ἀπόλλωνος ναῷ ἐπὶ ἐδάφους ἐκ πολλοῦ μέρους ἀγορασθέντος ἀνέστησα ἐπὶ ὀνόματι Μαρκέλλου τοῦ γαμβροῦ μου. Ἀναθέματα ἐκ λαφύρων ἐν Καπιτωλίῳ καὶ ἐν ναῷ θεοῦ Ἰουλίου καὶ ἐν ναῷ Ἀπόλλωνος καὶ Ἑστίας καὶ Ἄρεως Ἀμύντορος ἀφιέρωσα, ἃ ἐμοὶ κατέστη ὡς δισχιλίων πεντακοσίων μυριάδων. Χρυσοῦ στεφανικοῦ τρεῖς μυριάδας καὶ ἡμίσειαν σταθμόν, τῶν ἰσοπολιτίδων πόλεων καὶ τῶν ἀποικιῶν ἐν Ἰταλίᾳ συμβαλλομένων εἰς τοὺς θριάμβους μου, ὑπατεύων τὸ ε̄ ἀφῆκα· καὶ ὕστερον ὁπότε Αὐτοκράτωρ προσαγορευοίμην, χρυσίον στεφανικὸν οὐκ ἐδεξάμην ψηφισαμένων τῶν ἰσοπολιτίδων πόλεων καὶ συμβαλλομένων, ἃ τότε καὶ πρότερον ἦσαν ἐψηφισμέναι] cet.

* * *

Col. III.

Πασῶν τῶν ἐπαρχειῶν τῶν προκαθεστηκυι]ῶν, ἃς ὅμορα ἔθνη περιῴκουν μήπω ὑποτεταγμένα] τῇ ἡμετέρᾳ ἡγεμονίᾳ, τὰ ὅρια προήγαγον.] Γαλατίας καὶ Ἱσπανίας καὶ τὰς ἐπαρχείας πάσας, κ]αθ' [ἃ]ς Ὠκεανός ἐστιν, ἀπὸ Γαδείρων μέχρι τοῦ] στόματος ποταμοῦ τοῦ προσαγορευομένου] Ἄλπης ἀπὸ [τε τῆς χώρας τῆς ἐχομένης τοῦ Ἰονίου κόλπ]ου μέχρι Τυῤῥηνικοῦ καλουμένου πελάγους προσέθη]κα οὐδεμιᾷ βίᾳ χρώμενος πρὸς οὐδὲν τῶν ἐθνῶν. Ὁ] στόλο[ς τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Ῥη]νοῦ ὡς πρὸς τὰς ἀνατολὰς μέχρι τῶν ἐσχάτων ἔπ]λευσεν, οὗ οὔτε κατὰ γῆν οὔτε ναυσὶ Ῥωμ]αίων τι[ς] προῆλθε πώποτε πρὸ τούτου τοῦ χρόνου. Κίμ]βροι καὶ Χα[ρ]οῦδες καὶ Σέμνωνες καὶ ἄλλα ἔθνη τῶν] Γερμανῶν διὰ πρέσβεων φιλίαν ἐμὴν καὶ] δήμου Ῥωμαίων ἠξίωσαν. Ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἐμοῖς οἰω]νοῖς αἰσί-

οις δύο στρατεύματα εἰς Αἰθιοπίαν καὶ] Ἀραβίαν ἐστάλησαν σχεδὸν κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν] - - πο - - - - - - - ἄξει καὶ - - - - - - - καὶ προ- - - - -

Col. IV.

Αἴγυπτον δήμου [Ῥ]ωμαίων ἡγεμονίᾳ προσέθηκα. Ἀρμενίαν τὴν μείζονα ἀναιρεθέντος τοῦ βασιλέως [Ἀρταξία] δυνάμενος ἐπαρχείαν ποιῆσαι μᾶλλον ἐβουλήθην κατὰ τὰ πάτ[ρ]ια ἡμῶν ἔθη βασιλείαν Τιγράνῃ Ἀρτ[αου]άσδου υἱῷ, υἱωνῷ δὲ Τιγράνου βασιλέως δ[οῦναι] διὰ Τιβερίου [Ν]έρωνος, ὃς τότ' ἐμοῦ προγονὸς ἦν· καὶ τὸ αὐτὸ [ἔθ]νος ἀφιστάμενον καὶ ἀναπολεμοῦν δαμασθὲν ὑπὸ Γαΐου τοῦ υἱοῦ μου βασιλεῖ Ἀριοβαρζάνει, βασιλέως Μήδων Ἀρταβάζου υἱῷ, παρέδωκα καὶ μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἀρταουά[σ]δῃ· οὗ ἀναιρεθέντος Τιγράνην, ὃς ἦν ἐκ γένους Ἀρμενίου βασιλικοῦ, εἰς τὴν βασιλείαν ἔπεμψα. Ἐπαρχείας ἁπάσας, ὅσαι πέραν τοῦ Εἰονίου κόλπου διατείνουσι, πρὸς ἀνατολὰς καὶ Κυρήνην ἐκ μείζονος μέρους ὑπὸ βασιλέων κατεσχημένας καὶ ἔμπροσθεν Σικελίαν καὶ Σαρδὼ προκατειλημ[μ]ένας πολέμῳ δουλικῷ ἀνέλαβον.

Ἀποικίας ἐν Λιβύῃ, Σικελίᾳ, Μακεδονίᾳ, ἐν ἑκατέρᾳ τε Ἱσπανίᾳ, Ἀχαΐᾳ, Ἀσίᾳ, Συρίᾳ, Γαλατίᾳ τῇ περὶ Νάρβωνα, Πισιδίᾳ, στρατιωτῶν κατήγαγον. Ἰταλία δὲ εἴκοσι ὀκτὼ ἀποικίας ἔχει ὑπ' ἐμοῦ καταχθείσας, αἳ ἐμοῦ περιόντος [πλ]η[θ]ύ[νουσ]αι ἐτύνχανον.

Σημέας στρατιωτικὰς [πολλὰς ὑπ]ὸ ἄλλων ἡγεμόνων ἀποβεβλημέν[ας νικήσας τοὺ]ς πολεμ[ί]ους

Col. V.

ἀπέλαβον, ἐξ Ἱσπανίας καὶ Γαλατίας καὶ παρὰ Δαλματῶν. Πάρθους τριῶν στρατευμάτων Ῥωμαίων σκῦλα καὶ σημέας ἀποδοῦναι ἐμοὶ ἱκέτας τε φιλίαν δήμου Ῥωμαίων ἀξιῶσαι ἠνάγκασα. ταύτας δὲ τὰς σημέας ἐν τῷ Ἄρεως τοῦ Ἀμύντορος ναοῦ ἀδύτῳ ἀπεθέμην.

Παννονίων ἔθνη, οἷς πρὸ ἐμοῦ ἡγεμόνος στράτευμα Ῥωμαίων οὐκ ἤγγισεν, ἡσσηθέντα ὑπὸ Τιβερίου Νέρωνος, ὃς τότ' ἐμοῦ ἦν προγονὸς καὶ πρεσβευτής, ἡγεμονίᾳ δήμου Ῥωμαίων ὑπέταξα· τά τε Ἰλλυρικοῦ ὅρια μέχρι Ἴστρου ποταμοῦ προήγαγον· οὗ ἐπίταδε Δάκων διαβᾶσα πολλὴ δύναμις ἐμοῖς [αἰσίοι]ς οἰωνοῖς κατεκόπη καὶ ὕστερον μεταχθὲν τὸ ἐμὸν στράτευμα πέραν Ἴστρου τὰ Δάκων ἔθνη προστάγματα δήμου Ῥωμαίων ὑπομένειν ἠνάγκασεν.

Πρὸς ἐμὲ ἐξ Ἰνδίας βασιλέων πρεσβεῖαι πολλάκις ἀπεσ[τά]λησαν, οὐδέποτε πρὸ τούτου [τοῦ] χρόνου ὀφθεῖσαι παρὰ Ῥωμαίων ἡγεμόνι. Τὴν ἡμετέραν φιλίαν ἠξίωσαν διὰ πρέσβεων Βαστάρναι καὶ Σκύθαι καὶ Σαρματῶν οἱ ἐπίταδε ὄντες τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ καὶ οἱ πέραν δὲ βασιλεῖς καὶ Ἀλβανῶν δὲ καὶ Ἰβήρων καὶ Μήδων βασιλε[ῖ]ς.

Πρὸς ἐμὲ ἱκέται κατέφυγον βασιλεῖς Πάρθων μὲν Τειριδάτης καὶ μετέπειτα Φραάτης βασιλέως

Col. VI.

Φρα[άτου υἱός, Μήδων δ]ὲ Ἀρτα - - - - - - βασιλεῖς Βρεταν]νῶν Δ[ά]μ[νων, Βε]λλαύνός [τε καὶ Τ[ιμ - - - Κίμ]βρ[ω]ν [Μ]αίλων, Μαρκομά[νων Σουήβων - - - πρὸ]ς ἐμὲ [β]ασ[ιλ]ε[ῦ]ς Πάρθων Φρα[άτης] υἱὸ[ς Ὡρώδου τ]οὺς [υἱοὺς αὐτοῦ ἐκγόνους τε πάντας ἔπεμψ[εν] εἰς Ἰταλίαν ο[ὐ πο]λέμῳ νι]κηθείς, ἀλλὰ τὴν ἡμ[ετ]έραν φιλίαν ἀξιῶν ἐπὶ τέκνων ἐνεχύροις. πλεῖστά τε ἄλλα ἔθνη πεῖραν ἔ[λαβεν δήμου Ῥωμαίων πίστεως ἐπ' ἐμοῦ ἡγεμόν[ο]ς, οἷς τὸ πρὶν οὐδεμία ἦν πρὸς δῆμον Ῥωμαίων πρεσβειῶν καὶ φιλίας κοινωνία.

Παρ' ἐμοῦ ἔθνη Πάρθων καὶ Μήδων διὰ πρέσβεων [τῶ]ν παρ' αὐτοῖς πρώτων βασιλεῖς αἰτησάμενοι ἔλαβ[ον· Πάρθοι Οὐονώνην βασιλέως Φράτου υἱόν, βασιλ[έως Ὠρώδου υἱωνόν, Μῆδοι Ἀριοβαρζάνην β[ασιλ]έω[ς Ἀρταβάζου υἱόν, βασιλέως Ἀριοβαρζάν[ους υἱω]νόν.

Ἐν ὑπατείᾳ ἕκτῃ καὶ ἑ[β]δ[ό]μῃ μ[ου τ]οὺς ἐνφυλί]ους [σ]βέσ[ας πολέμ]ους [κα]τὰ τὰς εὐχὰς τῶν ἐμῶν πολε[ιτ]ῶν ἐνκ[ρατ]ὴς γενόμενος πάντων τῶν πραγμάτων ἐκ τῆς ἐμῆς [ἐξ]ουσίας εἰς τὴν τῆς συνκλήτου καὶ τοῦ δήμου τῶν Ῥωμαίων μετήνεγκα κυρ[εί]αν· [ἐξ] ἧς αἰτίας δόγματι συνκλήτου Σεβαστὸς προ[σηγορεύθη]ν καὶ δάφναις δημοσίᾳ τὰ πρόπυλά μου ἐστέφθη.] ὅ τε δρύϊνος στέφανος ὁ διδόμενος

Col. VII.

ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν πολειτῶν ὑπερ[άνω] τοῦ πυλῶνος τῆς ἐμῆς οἰκίας ἀνετέθη. ὅ[πλ]ον τε χρυσοῦν ἐν τῷ βο[υλ]ευτηρίῳ ἀνατε[θὲ]ν ὑπό τε τῆς συνκλήτου καὶ τοῦ δήμου τῶν Ῥω[μαί]ων διὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἀρετὴν καὶ ἐπείκειαν καὶ [δι]καιοσύνην καὶ εὐσέβειαν ἐμ[ο]ὶ μαρτυρεῖ, [ὡς] ἀξιώ[μα]τι πάντων διήνε[γ]κα, ἐξουσίας δὲ οὐδέν τι πλεῖον ἔσχον τῶν συναρξάντων μοι.

Τρισκαιδεκάτην ὑπατείαν ἄγοντός μου ἥ τε σύνκλητος καὶ τὸ ἱππικὸν τάγμα ὅ τε σύνπας δῆμος [τ]ῶν Ῥωμαίων προσηγόρευσέ με πατέρα πατρίδος, καὶ τοῦτο ἐπὶ τοῦ προπύλου τῆς οἰκίας μου καὶ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ Σεβαστῇ ὑπὸ τῷ ἅρματι, [ὅ] μο[ι δόγματι συνκλήτου ἀνετέθη, ἐπιγραφῆναι ἐψηφίσατο. ὅτε ἔγραφον ταῦτα, ἦγον ἔτος ἑβδομηκοστὸν ἕκτον.

Συνκεφαλαίωσις ἠριθμημένου χρήματος εἰς τὸ αἰράριον ἢ εἰς τὸν δῆμον τῶν Ῥ[ωμαίω]ν ἢ εἰς τοὺς ἀπολελυμένους στρατιώτας ἓξ μυριάδες μυριάδων.

Ἔργα καινὰ ἐγένετο ὑπ' α[ὐ]τοῦ ναο[ὶ] μὲν Ἄρεως, Διὸς Βροντησίου καὶ τροπαιοφ[ό]ρου, [Π]ανός, Ἀπόλλωνος, θεοῦ Ἰουλίου, Κυρείνου, Ἀ[θη]νᾶς, Ἥρας βασιλίδος, Διὸς Ἐλευθερίου, ἡρώ[ων, θεῶν π]ατρίων, Νεότητος, Μητρὸς θεῶν, [βουλευτήριον] σὺν Χα[λ]κι-

Col. VIII.

δικῷ, ἀγορὰ Σεβαστή, θέατρον Μαρκέλλ[ου, βασιλικὴ Ἰουλί[α], ἄλσος Καισάρων, στοαὶ ἐν Παλ[ατίῳ, στοὰ ἐν ἱπποδρόμῳ Φλαμινίῳ. Ἐπεσκ[ευάσθη τὸ Καπιτώλιον, ναοὶ ὀγδ[ο]ήκοντα δύο, θέ[ατρο]ν Πο[μπηΐου, ὁδὸς Φλαμινία, ἀγωγοὶ ὑδάτω[ν. Δαπ]άνα[ι εἰς θέας καὶ μονομάχους καὶ ἀθλητ[ὰς καὶ] ναυμαχίαν καὶ θηρομαχίαν· δωρεαὶ [ταῖς] ἀποικίαις, πόλεσιν ἐν Ἰταλίᾳ, πόλεσιν ἐν ἐπαρχεί[αι]ς σεισμῷ καὶ ἐνπυρισμοῖς πεπονηκυίαις, ἢ κατ' ἄνδρα φίλοις κ[αὶ] συνκλητικοῖς, ὧν τὰς τειμήσεις προσεξεπλήρωσεν, ἄπειρον πλῆθος.

Col. I. Argumentum huius columnae constituunt Monum. Ancyr. tab. IV. vss. 1-15. Ibid. tab. III. extr. ultima vox fuit DEDI, qua (ἔδωκα) incipit haec co-

lumna. Vss. 6. 7. Egger dedit: ἣν [Ὀκταουΐαν καλεῖσθαι ἀπ'] ὀνόματος ἐκείνου Ὀκτα[ουΐου τοῦ τὴν προτέραν ποιήσαντος συνεχώρησα...... Reliqua explevimus ex exemplari Latino, in subsidium vocato epilogo Col. VII. VIII.

Col. II. continet Mon. Ancyr. tab. IV. vss. 15-30. ubi vs. 17. extr. vs. 18. init. expleri potest ad verba Graeca δόγμα]τι σ[υ]νκλήτου: EXDECRETOSEN]A TVS. Hac in columna quae sequuntur post vs. 7. usque ad vs. 15. dedi ex interpretatione Apolloniae servata n. 3971. col. V. Reliqua huius columnae transtuli ex exemplari Latino. Post hanc duae columnae desunt, quibus continebantur Mon. Ancyr. tab. IV. vss. 31-54. et tab. V. vss. 1-8.

Col. III. respondet Mon. Ancyr. tab. V. vss. 9-23. Initio Egger legit: πασῶν ἐπαρχειῶν τῶν προκαθεστηκυι]ῶν, ἃς ὅμορα [ἔθνη περιῴκουν μηκέτι τῇ ἀρχῇ] τῇ ἡμετέρᾳ [ὑποτεταγμένα cet. Extrema etiam in exemplari Latino mutila sunt. Ibi vss. 11. 12. 13. nunc legendum videtur: *provincia[sque omnis, quas allui]t Oceanus a Gadibus ad ostium Albis fluminis [atque a regi]one ea, quae proxima est Hadriano mari [ad Tuscum, adieci] nulli genti* cet. Dixeris quidem vs. 6. mentionem fieri Alpium; in quo testimonio potest esse inscriptio de gentibus Alpinis ap. Plin. H. N. III, 24. Cf. Eutrop. VII, 5. Verum etiam Egger Ἄλπην agnovit *Albin* esse, restitutā lectione fere in eandem sententiam, ut nos fecimus. Idem vs. 8 sqq. ita dedit: .... ἀδι]κα? οὐδεμι[ᾶς ἐπιβουλῆς ἀρξάμενος ὁ Δροῦσος ἡμετέρου] στόλου [ἡγεμὼν ... ἀπὸ στόματος τοῦ Ῥή]νου ὡς πρὸς [τὰς ἀνατολὰς cet. In Graecis vs. 13. scripsimus Χαροῦδες ad exemplar Tournefortianum, quod habet CHARVDES. Hi sunt iidem quos Caesar Bell. Gall. I, 31, 10. 37, 2. Harudes appellat, notante Chishullo.

Col. IV. complectitur Mon. Ancyr. tab. V. vss. 24-38. quos l. c. restituimus ex Graecis. Aegyptus in formam provinciae redacta est a. u. c. 724. Armenia maior, notante Chishullo, post devictum a Pompeio regem eius Tigranem hac una servitutis lege obstricta est Romanis, ut ab iis reges suos acciperet. Eam ob rem quae duae in Armeniam sub Augusto factae sunt expeditiones, altera a. 734. per Tiberium tum privignum eius, altera a. 753. per Caium Caesarem, eas pariter commemoravit Tacitus Ann. II, 3. Vs. 3. nomen regis Ἀρταξία omissum ab interprete Graeco addidi ex exemplari Latino. Ad verba vss. 12. 13. referri videtur narratio Dionis Cass. LIV. p. 733. ed. Reim. Dictio ὅς τότ' ἐμοῦ ἦν προγονὸς redit Col. V. vs. 9. Vox προγονὸς eadem significatione habetur in fragmento Isaei p. 356. Reisk. et ap. Lucian. de calumn. 26. hodieque servatur apud Graecos. Vs. 21. de numero coloniarum cf. Sueton. Aug. c. 46. Vs. 22. Egger dedit πληθύνουσαι. Vs. 23. σημέας scriptum p. σημαίας, ut infra. Vs. 24. optime Egger scripsit νικήσας τοὺς πολεμίους.

Col. V. respondet Mon. Ancyr. tab. V. vss. 39-53. quos versus l. c. restituimus ex Graecis. Lacunam vs. 1. cave cum Schweighäusero ap. Oberlin. explendam putes. Vs. 2. de Dalmatis cf. Appian. Illyr. 28. et Dio Cass. XLIX. p. 417. Haec signa recepit Caesar a. u. c. 721. Tres exercitus Romanos a Parthis devictos intelligi M. Crassi, Statiani legati Antoniani et ipsius Antonii, monuit Chishullus ex Velleio c. 82. De signis a Parthis receptis plena est antiquitas. Vide Reimar. ad Dion. Cass. LIV. p. 736. De templo Martis Ultoris cf. ad n. 3971. Col. V. Vs. 9. de formula ὅς τότ' ἐμοῦ ἦν προγονὸς cf. ad col. IV. Recte igitur in exemplari Latino h. l. editum est a Gronovio TI NERONEMQVITVMERATPRIVIGNVSMEVS, frustra renitente Chishullo. Constat Tiberium a. 745. subegisse Pannonios (cf. Dio Cass. LIV. p. 761. Reim.), adoptatum esse ab Augusto a. 757. mortuis Caio et Lucio Caesaribus (vide Tacit. Ann. I, 3. Vell. Pat. II, 103.). Adoptatum Tiberium denuo in Germaniam misit Augustus mox per triennium rebellantes Pannonios coerciturum; quod Chishullus videtur cum priore expeditione confudisse. Conf. Eckhel. D. N. T. VI. p. 183. 184. Coniecturas Oberlini et Schweighäuseri iam nihil attinet commemorare. Vs. 16. legationes ex India missae ad Augustum duae innotuerunt, quarum altera incidit in a. u. c. 729., quum Tarracone in Hispania agebat Augustus, altera in a. u. c. 734., quum hiemabat Sami. De priore Chishullus ablegat ad Messal. Corvin. qui fertur, cap. extr.: ,,*Indi ex ipso extremo Oriente postremo ad te, gloriosissime princeps, in extremo Occidente tum bella gerentem, legationem misere, ad obsequia se paratos profitentes*''; de posteriore ad Strab. XV, 719. 720. Dion. Cass. LIV, 9. Quas Dio tum alias Samum legationes missas narrat, videntur esse Bastarnarum, Scytharum, Sarmatarum, aliarum gentium, quarum mentio fit vs. 19 sqq. De obsequio Albanorum et Hiberorum ad Caucasum habitantium cf. Strab. VI, 288. Vs. 24. de Tiridate conf. Iustin. XLII, 5.

Col. VI. exponit Mon. Ancyr. tab. VI. vss. 1-17. quos l. c. restituimus ex Graecis. Mirum quod Arta-- etiam in Latino exemplari residuum est nominis regis Medorum. Sequuntur reges Britannorum tres, quorum primus Damno, alter Bellaunus appellari videtur; ad haec nomina certe deducunt litterae superstites in exemplari Latino et in interpretatione Graeca. Tertii nomen mutilum est in utroque exemplo. Cuius populi rex sit Maelo, dubitari potest. In Latino superest terminatio ORVM, in Graeco BPON, quae litterae deducunt ad vocem Κίμ]βρ[ω]ν. Marcomanorum regis nomen addidi ex Latino exemplari, ubi est SVEBO: cui additum fuerit F[ILIVS - - - Vss. 3. 4. extr. quae puncta notavit Hamiltonus, ea nihili videntur esse. Vs. 5 sqq. de Phraatis officio in Augustum cf. Strab. VI. p. 288. XVI. p. 748. Vs. 14. rem narrat Tacit. Annal. II, 1. Vss. 17. 18. Egger legit: ἐν ὑπατείᾳ ἕκτῃ καὶ ἑβδόμῃ πολέμους ἐνφυλίους σβέσας εὐθὺς κατὰ τὰς εὐχὰς τῶν ἐμῶν cet. Vss. 17-23. rem narrat Dio Cass. LIII, 507. De tempore delati nominis Augusti Chishullus ablegat ad Censorin. c. 21. Vide Eckhel. D. N. T. VI. p. 88. De corona civica, qua ornata est domus Augusti, conferri potest Valer. Max. II. c. 8. in fin. ,,*ad quercum pronae manus porriguntur, ubi ob cives*

servatos corona danda est, qua postes Augustae domus sempiterna gloria triumphant".

Col. VII. reddit Mon. Ancyr. tab. VI. vss. 18-34. quos l. c. restituimus ex Graecis. Quae sequuntur in Mon. Ancyr. tab. VI. vss. 29-41., translata Col. VII. vs. 17. usque ad finem Col. VIII., ea addita sunt ab alio quodam, qui summam rerum ab Augusto expositarum paucis repetendam putavit. De pecunia pernumerata in aerarium, plebi, militibus, exponit Augustus Mon. Ancyr. tab. III. Haec ex auctoris epilogi computatione est DENARIVM.S[EXSIENS.MILLIENS. Opera nova ita recensentur, ut primum templa memorentur, deinde alia aedificia. Templa plurima recenset Augustus tab. IV. vs. 1-8. in quibus est LIBERTATISINAVENTINO. At templum Libertatis in Aventino a Graccho quodam exstructum narrat Livius XXIV, 16. extr. Interpres Graecus Col. VII. vs. 23. habet Διὸς Ἐλευθερίου. Itaque in exemplari Latino scribendum videtur: IOVISLIBERATORIS; vide tamen Beckeri Enchirid. Antiq. Rom. T. I. p. 457. et p. 721. Templum Martis memoratur tab. IV. vs. 21. cf. col. II.

Col. VIII. Forum Augustum et theatrum Marcelli memorantur tab. IV. vss. 21. 22. 23. cf. col. II. Porticus in Palatio et ad circum Flaminium tab. IV. vss. 2. 3. cf. col. I. init. De basilica Iulia vide tab. IV. vs. 12 sqq. cf. col. I. extr. II. init. Nemus Caesarum memoratur tab. IV. vs. 44. quod ab Augusto conditum ex epilogo discimus. Inter opera ab Augusto instaurata nominatur Capitolium et theatrum Pompeii (vide Mon. Ancyr. tab. IV. vs. 9. cf. col. I.); duo et octoginta templa deum (tab. IV. vs. 17. cf. col. II.), aquaeductus (tab. IV. vs. 10 sqq. cf. col. II.), via Flaminia, cuius mentio videtur facta esse in lacuna tab. IV. vss. 19. 20. In fine epilogus significat impensas in ludos factas (de quibus Augustus tab. IV. vss. 31 sqq.) et dona immensa non solum in urbes sed etiam in singulos collata; cuius rei indicia iam frustra quaeruntur in monumento Ancyrano. De censu Senatorio vide Sueton. Aug. 41. coll. Dionis Cass. LV. loco quamvis mutilo. Ceterum mirum quod interpres Graecus in recensendis singulis aedificiis alium ordinem secutus est atque exemplar Latinum prodit manifesto.

4041.

Ancyrae, super portam castelli interioris; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 127.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΝΕΡΟΥΝΙΤΡΑΙΑΝΩΙΚΑΙΣΑΡΙΣΕΒΑΣ

Αὐτοκράτορι Νερού[ᾳ] Τραϊανῷ Καίσαρι Σεβασ[τῷ - -

4042.

Ancyrae in deversorio in basi s. in stylobate; ed. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 1. aeri incisam (cf. p. 163.) ex schedis Tourneforti, et Tournefort. Itin. T. III. ep. 21. p. 319.; ex Montefalc. Murator. T. II. p. MXXIV. 3. cum interpret. Latin. et not. ex Tournef. repetiit Belleius Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXXVII. p. 405. Habet etiam de la Motraye Voyages T. I. p. 312.

ΔΙΙΗΛΙΩΜΕΓΑΛΩΣΑΡΑΠΙΔΙΚΑΙΤΟΙΣΣΥΝ
ΝΑΙΟΙΣΘΕΟΙΣΤΟΥΣΣΩΤΗΡΑΣΔΙΟΣΚΟΥΡ
ΟΥΣΥΠΕΡΤΗΣΤΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝΣΩΤΗ
ΡΙΑΣΚΑΙΝΕΙΚΗΣΚΑΙΑΙΩΝΙΟΥΔΙΑΜΟΝΗΣΜ
ΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΚΑΙΜΑΥΡΗ
ΛΙΟΥΚΟΜΜΟΔΟΥΚΑΙΤΟΥΣΥΜΠΑΝΤΟΣ
ΑΥΤΩΝΟΙΚΟΥΚΑΙΥΠΕΡΒΟΥΛΗΣΚΑΙ
ΔΗΜΟΥΤΗΣΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣΑΓΚΥΡΑΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

Formam tituli dedi ex Montefalc. et Tournef. Alium ordinem versuum sequitur Motr. cuius apographum satis vitiosum est; neque omnia eius menda annoto. Vs. 1. Motr. omittit ΚΑΙ. Vss. 1. 2. idem habet ΣΥΜΜΑΧΟΙΣ. Vs. 2. ΤΗΡΑΣΔΙΟΣ dedi ex Tourn. Vs. 4. Motr. ΝΙΚΗΣΚΑΙΤΟΙΣΑΙΩΝΙΟΙΣ ΔΑΙ . . . Vs. 6. init. Montf. ΔΙΟΥ, Tourn. Motr. ΛΙΟΥ.

Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς τοὺς σωτῆρας Διοσκούρους ὑπὲρ τῆς τῶν Αὐτοκρατόρων σωτηρίας καὶ νείκης καὶ αἰωνίου διαμονῆς, Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνείνου καὶ Μ. Αὐρηλίου Κομμόδου καὶ τοῦ σύμπαντος αὐτῶν οἴκου καὶ ὑπὲρ βουλῆς καὶ δήμου τῆς μητροπόλεως Ἀγκύρας Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου.

Lapis superne excavatus fuit in vasis sive alvei formam. Unde Montef. recte coniecit basin hanc imponendis Dioscurorum statuis fuisse, quae in templo Sarapidis collocarentur. De *συννάοις θεοῖς* conf. inscriptiones Aegyptiacas. Titulus inter a. u. c. 930. et 933. positus est.

4043.

Ancyrae; ed. Macdonald Kinneir Itin. p. 549. n. 20. Iuncta est cum Latina inscriptione, quae videtur in eodem lapide esse.

ΟΙΣΠΑΤΡΙΟΙΣΚ
ΑΙΑΥΤ

Θε]οῖς πατρίοις καὶ Αὐτ[οκράτορι cet.

4044.

Ancyrae; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 304. n. 27. „prope Armeniorum coenobium". Gruter. p. MLXXIII. 3. e schedis Busbequianis. Extat in cod. Pigh. fol. 197. 6. et in schedis Belsi et Dornsuami.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΕΙϹΑΙΩΝΑ
ΤΟΝΚΥΡΙ
ΟΝ ϕ

Gruterus puncta posuit inter singulas voces, quae absunt a schedis Belsi. Luc. aliter distinguit versus. Vs. 2. Bels. Dorns. ΕΙϹΑΙΟΝΑ, Luc. ΕΙΣ ΑΙΩΝΑ. Vs. 3. ubi ΚΥΡΙ, Bels. Dorns. habent RYPI, Luc. KXPI. Apud Dorns. supra scriptum est:

AXIVS . LEG . PRO . PR
FECIALES

quae apud Belsum singularis est et diversa inscriptio, edita illa e Busbequii schedis ap. Grut. p. MCVII. 4. Eundem titulum Lat. protulerunt Kinneir Itin. p. 72. et Hamilton. Research. n. 128. ex lapide octo pedes alto, ita ut videri possit Graecis mixtus titulus:

AXIVS – PROPR vel AXIVSLEGPROPR
ECTIA ϹϹΤΙΔΙΙϹΙ

In extremis characteribus latet FETIALIS. Titulus Graecus sic fere orditur:

Ἀγαθῇ τύχῃ. Εἰς αἰων[ί]α[ν διαμονὴν] τ[ῶ]ν Κυρί[ων ἡμῶ]ν cet. vel ὑπὲρ τῆς] εἰς αἰῶνα [διαμονῆς] τ[ῶ]ν Κυρί[ων ἡμῶ]ν cet.

4045.

Ancyrae, in saxo grandi; ex schedis Belsi et Dornsuami.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚ
ΑΙΣΑΡΙ

in alio simili:

ΙΟΑΝΝΟΥΚΑΙ

item in alio simili:

ΚΑΟΙΕΡϹ

Belsus ultimam litteram putat fuisse Ѡ. Haec tria frusta coniuncta fuisse eidem videntur. Et coniuncta praebet Dorns. qui vs. 1. . . . ΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙ, vs. 2. Ν>ΣΙΟΑΝ, vs. 3. ΝΟΥΚΑΙ, vs. 4. ΚΑΟΙΕΡΟ (Bels. ΚΑΟΙΕΡϹ).

Αὐτοκράτορι Καίσαρι - - - - - - - [ὁ δεῖνα] Ἰ[ω]άννου καὶ - - - - - - κα[θ]ιέρ[ωσαν.

4046.

Ancyrae, ad portam Smyrnaeam in epistylio; ed. Tournefort. Itin. T. III. ep. 21. p. 324. et de la Motraye Voyages T. I. p. 314.

. . . . ΒΑΣΤΩΕΥΣΕΒΕΙΕΥΤΥ . . . .

Motr. omittit in fine Υ.

Αὐτοκράτορι Καίσαρι - - - - - - - - - - - - - Σε]βαστῷ Εὐσεβεῖ Εὐτυ[χεῖ cet.

Titulus videtur pertinere ad Caracallam.

4047.

Ancyrae, in coemeterio Armeniorum, in epistylio magno; ed. Macdonald Kinneir Itin. p. 547. n. 8. et Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 131.

ΝLIΓΕΡΜΑΝΙΚ

Kinn. dedit ALIEPMANIK.

- - - Γερμανικ[ῷ.

Est ex titulo in honorem Imperatoris posito.

4048.

Ancyrae; ed. Pocockius Inscr. P. I. c. 3. s. 2. p. 38. ex schedis alienis. Extat in schedis Horstianis.

ΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΠΡΟΚΛΟΥ
ΣΥΝΑΡΧΙΑΣΔ

Poc. Σ, Horst. C, qui in fine Δ maiore modulo appictum praebet,

Κλαυδίου Πρόκλου συναρχίας δ̄.

De συναρχία conf. Vol. I. p. 610.

4049.

Ancyrae in epistylio; ex schedis Tourneforti ed. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 15. aeri incisam (cf. p. 167.). Habet etiam Macdonald Kinneir Itin. p. 548. n. 13.

ΟΚΤΑΥΟΣΡΟΥΦΟΣΣΥΝΠΑΠ
ΙΠΑΝΤΙΤΩΙΛΟΙΠΩΙΚΟΣΜΩΙΕΚ
ΙΤΙΚΤΡΥΤ

Kinn. qui versus aliter distribuit, vs. 1. habet ΤΕΚΤΑΟΥΙΟΣΡΑΥΘΟΣ, deinde pro ΣΥΝΠΑΠ in alia linea praebet ΣΥΝΥΛΠ: reliquis separatim positis per versus tres, ita:

ΙΠΑΝΤΙΤΩΙΑΟΙΠΩΚ
ΟΣΜΟΙΕΚ:
ΙΤΙΚΤΡΥΤ

unde addidi vs. 3.

Ὀκταούϊος Ῥοῦφος συν[κλητικὸς? - - - - σὺν] παντὶ τῷ λοιπῷ κόσμῳ ἐκ [τῶν ἰδίων κα]τ[εσκε]ύ[ασεν.

Est fragmentum dedicati operis publici.

4050.

Ancyrae, ante murum castelli interioris; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 120.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΕΠΙΤΟΥΛΑΜΠΡϚΥΠΑ
ΤΙΚΟΥΜΙΝΙΚϚΦΛΩΡΕΝ
ΤΙΟΥΤΟΧΡΗΣΙΜ . ΤΑ
ΤΟΝΕΡΓΟΝΤΗΠΟΛΙ
ΓΕΓΟΝΕΝ

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Ἐπὶ τοῦ λαμπρ(οτάτου) ὑπατικοῦ Μινικ. Φλωρεντίου τὸ χρησιμ[ώ]τατον ἔργον τῇ πόλ[ει] γέγονεν.

4051.

Ancyrae, ad arcem interiorem; ed. Hamilt. l. c. n. 114.

ЄΠΙΑΥΡΗΛ.ΔΙ
CΙΟΥΑΡΓΛΕΙΝ
ΛΑΜΠΡΟΤΟΤΟ
ΜΕΝΟΥΚCΥΝΠ
ΘΗCΑΝΤΟC

Ἐπὶ Αὐρηλ. - - - - - - - - λαμπροτ[ά]το[υ, εἰσηγησα]μένου κ(αὶ) συνπ[ρονο]ήσαντος - - -

4052.

Ancyrae, prope australem portam castelli; ed. Hamilt. l. c. n. 116.

Ω . . . .
ΤΕΧΑΛΚΑΣΠΥ
ΛΑΣΚΑΙΤΟΝΚ
ΣΜΟΝΠΑΝΤΑ
Ι C

- - - τάς] τε χαλκᾶς πύλας καὶ τὸν κ[ό]σμον πάντα - - - - - - -

4053.

Ancyrae in epistylio; ed. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 16. aeri incisam (cf. p. 167.) ex schedis Tourneforti.

ΣΥΝΠΛΙ-ΡΩΣΑΝΤΟΣΚΑΦΙΕΡΩΣΑΝΤΟΣΤΗΙΜΗΡΟΠΟΛΤΟΤΕΙΧΟΣ
. . . . ΤΟΥΛΑΜΠΡ‹ΗΓΕΜΟΝΟΣΑΡΞΑΜΕΝΟΥ

- - - - - - - - συνπληρώσαντος καὶ ἀφιερώσαντος τῇ μητροπόλ(ει) τὸ τεῖχος - - - - - - - - - - τοῦ λαμπρ(οτάτου) ἡγεμόνος, ἀρξαμένου - - - - - - - -

Fragmentum dedicati muri, ab alio inchoati, ab alio absoluti et dedicati.

4054.

Ancyrae; ed. Macdonald Kinneir Itin. p. 543. n. 12.

ΡΙΑΤΗΝΥΤΟΝΙGΧ:
ΑΕΝΠΟΛΙCΜΥΡΙΟ:

Coniicias vs. 2. esse πόλις Μυρ[έων]. Myra oppidum Lyciae est.

4055.

Ancyrae, in castello, in aula parvae ecclesiae Graecae; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 135.

ΘЄΟΙC
ΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙ ΟΙC
ΚΑΙΙΟΥΛΙΑ
ΝΩΙΟΥΛΙΑ
ΝΟΥ ΑΝΤ
ΩΝΙΝΟCΙ
ΟΥΛΙΑΝΟΥ
ΟΑΔЄΛΦΟC
ΜΝΗΜΗCΧΑ
ΡΙΝ
ΧΑΙΡΕΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

Θεοῖς καταχθονίοις καὶ Ἰουλιανῷ Ἰουλιανοῦ Ἀντωνῖνος Ἰουλιανοῦ ὁ ἀδελφὸς μνήμης χάριν.
Χαῖρε παροδεῖτα.

4056.

Ancyrae, in arce, in ara sepulcrali formam stylobatae referente; ed. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 12. aeri incisam (conf. p. 166.) ex schedis Tourneforti; Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 328.; ex Montefalc. Murator. T. III. p. MCCC. 5. cum Latina interpret. et Venuti in Mon. Matth. T. III. cl. 9. p. 93. Nuper denuo ex lapide transcripsit Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 107.

ΑΠΟΛΛWΝΙΟCЄΥΤΥ
ΧΟΥΚΛΑΥΔΙΑΙΟΥ
ΛΙΤΤΗCΥΜΒΙWΑ
ΓΑΘΗΤΟΝΒWΜΟΝ
ΚΑΙΤΗΝΟCΤΟΘΗ
ΚΗΝΜΝΗΜΗCΧΑ
ΡΙΝΑΝЄCΤΗ
ΣЄΝ

Tournef. vs. 3. habet Σ, reliquis locis C, Ham. omnibus locis C. Vs. 1. init. Montef. Λ.

Ἀπολλώνιος Εὐτύχου Κλαυδίᾳ Ἰουλίττῃ συμβίῳ ἀγαθῇ τὸν βωμὸν καὶ τὴν ὀστοθήκην μνήμης χάριν ἀνέστησεν.

4057.

Ancyrae; ed. Macdonald Kinneir Itin. p. 548. n. 19. ex eodem marmore ambos titulos.

ΝΚΑΙΚΗΝΣΩΝΑΝ

et deinde separatim:

∇ — ΗΑΙΟCΑΠCΑΝΟΟ
ΔΟΥΑΙ – ΗΙΔΙΑΑΟΥΓΡΙ
ΤΗΑΝeeΤe
ΝΗΥ —— ΗΕΧΑΡΙΝ

- - - ν καὶ Κηνσω[ρί]αν? Αὐρ]ή[λ]ιος Ἀπ[ολλωνί]δου? Αἰ[λίᾳ τ]ῇ ἰδίᾳ [θ]υ[γα]τ[ρὶ] ἀνέ[σ]τ[ησεν μνήμ]η[ς] χάριν.

4058.

Ancyrae, in castello in alto loco positus titulus, ut ad transcribendum opus fuerit telescopio; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 113.

ΤΙ.ΚΛ.ΓΕΝΤΙΛΙΑ . . .
ΤΙ.ΚΛ.ϹΑΚΕΡΔΟ. . . .
ΜΟΝΑΠΟΓΟΝ . . . .
ΑϹΚΛΗΠΙΑΔΟΥ . . . . . .
ΤΡΑΡΧΩΝΑΝ . . . .
ΛΟΛΟΓΟΝΚ
ΑΡΕΤΗΚΕΚΟ
ΝΟΝΕΥΔΑΜ
ΡΩΑΓΕΝΟΜ
ΕΤΩΝ.ΚΖ
ΣΑΝΔΡΟ
ΤΟΥΦΙΛΟΙ
ΕΝΕΚΕΝΚ. . . . .
ΑΥΤΟΥΕΥ. . . . .
ΑΝΔΡΙΑΝ. . . . .

Τι. Κλ. Γεντιλια[νόν,
Τι. Κλ. Σακέρδ[ωτος
υἱ]όν, ἀπόγον[ον - -
Ἀσκληπιάδου - - - [τε-
τράρχων, ἄν[δρα φι-
λόλογον κ[αὶ πάσῃ
ἀρετῇ κεκο[σμημέ-
νον, εὐδα[ί]μ[ονα ἥ-
ρωα, γενόμ[ενον
ἐτῶν κζ - - [Ἀλέ-
ξ]ανδρο[ς - - -
τοῦ φιλο[τείμου
ἕνεκεν κ[αὶ τῆς
αὐτοῦ εὐ[νοίας
ἀνδριάν[τα ἀνέστησεν.

De tetrarchis conf. ad n. 4033.

4059.

Ancyrae; ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 3. s. 2. p. 33. ex schedis alienis.

ΘΕΟΣΚΑΤΑΧΘο
ΝΙΟΣΚΑΤΕΣΚΕΥ
ΑΣΕΝΤΗΝΚΑΥ❦
ΕΤΡΑΝΚΑΙΤΟΝΒΩΜ
ΟΝΛΕΙΟΣΕΑΥΤΚ
ΑΙΤΟΙΣΔΙΟΙΣΜΝΗ
ΜΗΣΧΑΡΙΝ❦

Θεο[ῖ]ς καταχθονίο[ι]ς. Κατεσκεύασεν τὴν καύ[σ]τραν καὶ τὸν βωμὸν [Δ]εῖος ἑαυτ[ῷ] καὶ τοῖς [ἰ]δίοις μνήμης χάριν.

4060.

Ancyrae inter portas Smyrnaeam et Constantinopolitanam in muro; ed. Montef. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 10. aeri incisam (cf. p. 166.) ex schedis Tourneforti; Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 326.; ex Montefalc. Murat. T. III. p. MCCLIV. 7. cum Latina interpretatione et notis.

ΔΙΟΤΕΙΜΟCΔΙ
ΟΤΕΙΜΟΚΑΙΛΟ
ΤΑΤΙΟΙΔΙΟΙC
ΓΟΝΕΥCΙΜΝΗ
ΜΗCΧΑΡΙΝ

Διότειμος Διοτείμ[ῳ] καὶ Λοτατί[ᾳ] ἰδίοις γονεῦσι μνήμης χάριν.

4061.

Ancyrae opinor; ex Dousa ed. Gruter. p. DCCXXIX. 8. „alicubi in Graecia". Dousa habet Itin. Constantinop. p. 101.

ΦΛΑ.ΓΛΥΚΕΡΩΠΑΤΡΙ
ΚΑΙΜΗΤΡΙΙΘΑΚΗΦ
ΚΑΙΦΛΑ.ΗΛΙΟΔΩΡΩ
ΤΩΙΚΑΙΖΑΡΜΩΑΔΕΛ
ΦΩΙΤΟΝΒΩΜΟΝΚΑΙΤΟΝ
ΤΟΠΟΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
ΦΛΑ.ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ
ΚΑΙΕΝΤΩΚΑΙΤΟΙ
ΧΑΡΙΝ ❦

Φλα. Γλυκέρῳ πατρὶ καὶ μητρὶ Ἰθάκῃ καὶ Φλα. Ἡλιοδώρῳ τῷ καὶ Ζάρμῳ ἀδελφῷ τὸν βωμὸν καὶ τὸν τόπον ἐκ τῶν ἰδίων Φλα. Ἐπαφρόδειτος καὶ ἑ[αυ]τῷ καὶ τοῖ[ς ἐκγόνοις μνήμης] χάριν.

4062.

Ancyrae; ex schedis Cossonii ed. Gronov. Mem. Cosson. p. 142. 7. „In lapidis summo capita sunt duo, quibus subscriptum:

ΧΑΙΡΕΤΕ

et mox subnectitur":

αγαθη . τυχη . Θυγατρασιν . ακιλου . δυοσωφρος . τουτο . το . μνημα . ιουλειητε . και . ακυννη . εποιησε . και . μουσαις . ηλιος ευ . . ιτους.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Θυγατράσιν Ἀκίλου δύο σώφροσ[ι]? τοῦτο τὸ μνῆμα Ἰουλεί[ᾳ] τε καὶ Ἀκυ[λίᾳ]? ἐποίησε - - - - Α[ὐρ]ήλιος Εὐ - - - -

4063.

Ancyrae in stylobate; ed. Gruter. p. DCCXCVIII. 3. „alicubi in Graecia", e Dousa, qui habet Itin. Constantinop. p. 93. Paulus Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 305. n. 34. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 158. n. 8. aeri incisam (cf. p. 163.) ex schedis Tourneforti. Hinc Murator. T. III. p. MCDXLVII. 6. Habet etiam Gronov. Mem. Cosson. p. 143. 10. ex schedis Cossonianis litteris minusculis. Denuo repperit Macdonald Kinneir Itin. p. 543. n. 10. sed dedit, ut solet, vitiose.

Ν ♡ ΚΑΛΛΙϹ
ΤΟϹΦΟΙ
ΒΙѠΝΙΤѠ
ΘΡΕΠΤѠ
ΜΝ–Μ–ⲈΧΑ
♡ ΡΙΝΕΝΚΑ
ΤΑΛΙΨΕΕΤΑΙΡѠ
ΚΑΙΕΑΥΤѠ ♡

Tituli formam dedi ex Montefalc. Litteras Ε et Ω habet Grut., Є et ω Dousa et reliqui. Exceptis mendis apertis varia lectio haec est. Vs. 1. init. Kinn. ∘Ν∘, Coss. . . . ν. Vs. 2. init. Montef. Τω, Coss. τω, Grut. Mur. Kinn. ΤΟϹ. Vs. 4. omittit Grut. Vs. 5. Montef. ΜΝ–Μ–Ⲉ, quod est i. q. ΜΝ–Μ–Ⲉ, Dous. Luc. ΜΝΗΜΗϹ. Vs. 7. extr. pro ЄΤΑΙΡω Coss. ταπρω.

Ν. Κάλλιστος Φοιβίωνι τῷ θρεπτῷ μνήμης χάριν ἐνκατάλιψε ἑταίρῳ καὶ ἑαυτῷ.

4064.

Ancyrae in lapide basis instar adornato; ed. Gruter. p. DCCCXLVI. 3. „alicubi in Graecia" e Dousa, qui habet Itin. Constantinopolit. p. 94.; Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 2. aeri incisam (cf. p. 163.) ex schedis Tourneforti; Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 325. Ex Montefalc. Murator. T. III. p. MCDXLVIII. 15. cum Lat. interpret. Initium tituli usque ad ΑΝΔΡ ex schedis alienis dedit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 3. s. 2. p. 33.

ΘΕΟΙΣΚΑΤΑΧΘΟΝΙ
ΟΙΣΚΑΙΚΑΠΙΤΩΝΙ
ΠΑΣΙΚΡΑΤΟΥΣ ♡
ΑΝΔΡΙΓΕΝΝΑΙΩ
ΚΑΙΑΓΑΘΩΠΟΥ
ΒΛΙΟΣΑΔΕΛΦΟΣ
ΑΥΤΟΥΚΑΙΠΑΣΙ
ΚΡΑΤΗΣΚΑΙΜΗ
ΝΟΔΩΡΟΣΥΙΟΙ
ΑΥΤΟΥΠΕΡΤΙΝΗ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Gruterus dedit C, Dousa et reliqui Σ omnibus locis. Vs. 2. Poc. ΚΑΠΠΟΝΙ, Tourn. ΚΑΠΙΤΟΝΙ, reliqui ΚΑΠΙΤΩΝΙ. Vs. 3. foliolum addidi ex Grut. Vs. 5. extr. Grut. ΠΟΥ et vs. 6. init. . . ΛΙΟC, Tourn. ΠΟΥ et seq. vs. ΒΛΙΟΣ, Montef. ΠΟΥΠ‖ΛΙΟΣ. Vs. 10. Montef. Tourn. ΠΕΡΤΙΝΗ, Grut. ΠΕΡΗΝΟΙ. Vs. 11. Grut. ΜΝΗΜΗ . ΤΗ . ΧΑ . . ., Turn. ΜΝΗΜΗ ΕΙΧΑ . .

Θεοῖς καταχθονίοις καὶ Καπίτωνι Πασικράτους ἀνδρὶ γενναίῳ καὶ ἀγαθῷ Πούβλιος ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ Πασικράτης καὶ Μηνόδωρος υἱοὶ αὐτοῦ - - - μνήμης χάριν.

Vs. 10. in ΠΕΡΤΙΝΗ coniicias subesse [ὑ]πὲρ τι[μ]ῆ[ς].

4065.

Ancyrae in arce ad moscheam; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 304. n. 28. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 6. aeri incisam (cf. p. 165.) ex schedis Tourneforti; Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 328.; ex Montefalc. Murat. T. III. p. MCCCXXV. 4. cum Latina interpret.; ex schedis alienis Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 3. s. 2. p. 33. Extat etiam ap. Gronov. Mem. Cosson. p. 143. 9. ex schedis Cossonianis litteris minusculis, ap. Sherard. p. 78. (cod. Askew. IV. p. 107.) et in schedis Horstianis. Denuo ed. Macdonald Kinneir Itin. p. 544. n. 15. et Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 108. Ex Luca et Pocockio recepit Iacobs. Anthol. Palat. Append. n. 331.

ΤΑΦΟΝΤΟΝ
ΕΝΘΑΠΛΗΣΙ
ΟΝΒΩΜΟΝΘΑ
ΜΑΕΤΕΥΞΕΚΑ
ΤΑΓΗΣΚΛΑΥΔΙΑΗ
ΚΑΙΔΕΧΑΣΑΘΗ
ΝΙΩΝΙΓΛΥΚΥΤΑΤΩ
ΚΑΙΦΙΛΤΑΤΩΑΓΝΩ
ΓΕΝΟΜΕΝΩΣΥΜ
ΒΙΩΜΝΗΜΗΣ
♡ ΧΑΡΙΝ ♡

Potissima varietas lectionis haec est. Vs. 3. extr. Tournef. ΑΘ haud dubie operarum vitio. Vs. 4. Montef. ΜΑΕΥΕΥΞΕΚΑ, Tourn. ΜΑΕΤΕΥΞΚΑ, Poc. . ΛΑΕΤΕΞΕΚΛ, Sher. μα ατευξε κα, Coss. μα ετευξε κα (Ham. ΚΩ), Horst. ΙΑΕΤΕΥΞΕΚΑ. Vss. 5. 6. Coss. τα της Κλαυδιας και Δεχασαθη; vs. 6. Tournef. ΔΕΞΑΣ. Vs. 7. secundum Ι omittit Tournef.; totum versum omittit Coss. Vs. 8. extr. Tournef. ΑΓΝΟ. Vs. 9. init. Γ omittit Sher.; pro eo Poc. habet Τ, Ham. ⌐. In fine addit Poc. priores duos versus tituli n. 4056.

Τάφον τὸν ἔνθα πλησίον βωμόν θ' ἅμα
ἔτευξε κατὰ γῆς Κλαυδία ἡ καὶ Δεχὰς
Ἀθηνίωνι γλυκυτάτῳ καὶ φιλτάτῳ
ἁγνῷ γενομένῳ συμβίῳ μνήμης χάριν.

Vs. 1. pro ἔνθα Iacobs. dedit ὄντα.

4066.

Ancyrae in muro domus; ed. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 4. aeri incisam (cf. p. 165.) ex schedis Tourneforti; Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 329.; ex Montefalc. Murator. T. III. p. MCCLXIV. 3. cum Latina interpretatione.

ΓΛΟΝΓΕΙΝΩΠΑΥ
ΛΕΙΝΩΓΛΟΝΓΕΙ
ΝΟΣΣΑΓΑΡΙΣΚΑΙ
ΓΛΟΝΓΕΙΝΟΣ
ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ
ΠΑΤΡΙΜΝΗ
ΜΗΣΧΑΡΙΝ

Vs. 1. alterum Γ omittit Montef. habet Tournef. Vs. 6. Montef. Λ ubi ex Tournef. dedi Α.

Γ. Λονγείνῳ Παυλείνῳ Γ. Λονγεῖνος Σάγαρις καὶ Γ. Λονγεῖνος Κλαυδιανὸς πατρὶ μνήμης χάριν.

4067.

Ancyrae in deversorio s. taberna; ed. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 11. aeri incisam (cf. p. 166.) ex schedis Tourneforti; Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 330.; ex Montefalc. Murator. T. III. p. MCCCLXIX. 6. cum Latina interpret. et notis. Denuo repperit Macdonald Kinneir Itin. p. 548. n. 19.

ΛΟΥΚΙΟϹ
ϹΕΡΗΝΙΑϹΥΝΒΙω
ΑΝΕϹΤΗϹΑΜΝΗ
ΜΗϹΧΑΡΙΝ
ΔΙΕΥΤΥΧΙΤΕ

Vs. 1. Kinn. ΑΟΥΚΙΟϹΟ. Tournef. Σ ubique, quod non fuit in lapide.

Λούκιος Σερηνίᾳ συνβίῳ ἀνέστησα μνήμης χάριν. Διευτυχῖτε (i. e. διευτυχεῖτε).

De acclamatione διευτυχεῖτε conf. Vol. II. n. 1961.

4068.

Ancyrae ad portam quae ducit Caesariam versus et Smyrnam; ed. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 13. aeri incisam (cf. p. 166.) ex schedis Tourneforti; paulo aliter Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 323.; ex Montefalc. Murator. T. III. p. MCCCLXXIII. 1. cum Latina interpret. Habet etiam De la Motraye Voyages T. I. p. 314.

ΧΑΙΡΕΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

Hoc loco caput est caelatum sed totum paene abolitum.

ΜΑΡΚΕΛΛΟϹ
ϹΤΡΑΤΟΝΕΙΚΗ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗϹ
ΥΝΒΙωΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Vs. 1. Tournef. Motr. Κ pro Χ; Montef. ΠΑΡΟ ΛΕΙΤ, Tournef. Motr. quod dedi. Vs. 3. ligaturam non habent Tournef. Motr. Vs. 4. extr. Tournef. Γ pro C, Motr. nihil. Vs. 5. pro ΒΙω Tournef. Motr. lacunam notant. In fine Motr. Σ pro C. Vs. 6. Motr. ...... ΚΑΡΗΝ.

Χαῖρε παροδεῖτα. Μάρκελλος Στρατονείκῃ γλυκυτάτῃ συνβίῳ μνήμης χάριν.

4069.

Ancyrae; ed. Gruter. p. CCCCLVII. 1. „alicubi in Graecia", e Dousa, omissis duobus primis versibus; Dousa Itin. Constantinop. p. 103. qui addit vss. 1. 2. Versus 3. 4. 5. 6. dedit Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 3. s. 2. p. 33. ex schedis alienis. Tres ultimi versus alii titulo (n. 4014.) subnexi habentur ap. Pocockium P. I. c. 3. s. 20. p. 34.

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥΕΠΙΜΕ
ΛΟΥΜΕΝωΝ
ΠΟΝΤΙΚΟϹΑϹΚΛΗΠΙΟΥ
ΔΙϹΦΥΛΑΡΧΗϹΑϹΦΥΛΗϹΕΝ
ΑΤΗ.ΑϹΤΥΝΟΜΗϹΑϹΙΕΡΑ
ϹΑΜΕΝΟϹΤΗΠΑΤΡΙΔΙΒΟΥ
\- - - - - - - - - - - -
ΛΕΥΤΕΤΟΝΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ
ΒωΜΟΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝ
.: ΧΑΙΡΕΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

Vss. 1. 2. habet Dousa solus. Vs. 3. Grut. Dous. Ε pro Η, quod habet Poc. Vs. 4. AC addidi ex Poc. Reliqui hanc syllabam omittunt; deinde Grut. ΦΥΛΗϹ ....Ν, Dous. ΦΥΛΗϹ∴Ν, Poc. ΦΥΛΗΕΝ, quae composui. Vs. 5. init. Poc. ΑΗΑΣΤ cet., deinde Grut. Μ, Poc. Ω, Dous. μ, unde dedi Μ. In fine Grut. Dous. ΙΡΑ, Poc. ΙΕΡΑ. Vs. 6. Grut. Dous. ΠΑΤΡΙΔΙ.ΒΟ, Poc. ΠΑΡΙΑΒΟΥ, unde addidi Υ. Vs. 7. duarum linearum lacunam signat Grut., unius Dousa. Vs. 8. Grut. ΛΕ.....ΤΟΝΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ, Dous. ΛΕ∴ΤΟΝΠΡΟΓΟΝΗΚΟΝ, Poc. ΛΕΥΤΕ ΤΟΝΡΟΤΟΝΙΚΟΝ. Vs. 9. ΚΑΤ solus habet Poc. Vs. 10. extr. Poc. .ΑΡΟ ΕΙ ., reliqui ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ, nisi quod Gruterus Ε, pro qua forma Dousa omnibus locis Є; Pocockius ubique Σ pro C.

\- - - - - - - - - - - - - Σεκούνδου ἐπιμελουμένων.
Ποντικὸς Ἀσκληπιοῦ δὶς φυλαρχήσας φυλῆς ἐνάτη[ς], ἀστυνομήσας, ἱερασάμενος τῇ πατρίδι, βουλευτ[ής], τὸν προγονικὸν βωμὸν κατεσκεύασεν. Χαῖρε παροδεῖτα.

Initio plura interciderunt. Vs. 7. coniicias perisse nihil. Vs. 4. de tribu vide n. 4024. 4026. conf. ad n. 4016. Vss. 5. 6. Gudius coniecerat ἱερατευσάμενος.

4070.

Ancyrae, prope monasterium Armeniorum; ed. Paulus Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 304. n. 26. Hinc (missu Bimardi) Murat. T. III. p. MCCCXCIX. 9. cum Latina interpretatione, titulo in versus quattuor distracto.

ΣΑΛΛΟΥΣΤΑΣΤΡΑΤΟΝΘΙ
ΚΗΠΑΝΘΙΡΙΩΚΟΚΚΗΙΑΝΩ
ΑΝΔΡΙΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Dedi titulum ut habetur ap. Luc. diffisus Muratorio qui ut videtur de coniectura ΣΑΛΛΟΥΣΤΙΑ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ cet.

Σαλλουστ[ί]α Στρατον[ε]ίκη Πα[πε]ιρίῳ Κοκκηϊανῷ ἀνδρὶ μνήμης χάριν.

Nomen Παπειρίῳ dedit Boeckhius.

4071.

Ancyrae; ed. Paulus Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 304. n. 29. A P. Luca missum apographum dedit Murat. T. II. p. MCCXVI. 7. cum Latina interpretatione, versibus indiscretis. Denuo transcripsit Hamiltonus Research. in As. min. Vol. II. n. 106. „ex cippo in exteriore muro castelli".

ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ
ΗΛΙΟΥΜΟΝ
ΤΑΝΩΥΙΩ
ΣΕΜΝΩΚ
ΦΙΛΟΠΑΤΟ
ΡΙΤΛΗΜΩΝ
ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ

Dedimus apographum Hamiltoni.

Σιλουανὸς Ἡλίου Μοντανῷ υἱῷ σεμνῷ κ(αὶ) φιλοπάτορι τλήμων ἀνέστησεν.

Aelii nomen vs. 2. proposuit Muratorius. Sed vide n. 4089. 4102.

4072.

Ancyrae, in basi ad portam australem arcis; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 117.

ΚΛΑΥΔΙΟΙΣ
ΣΤΑΤΕΙΔΙΩ
ΚΔΗΙΟΤΑΡΙ

Κλαυδίοις Στατει[λ]ίῳ κ(αὶ) Δηϊοτάρ[ῳ].

4073.

Ancyrae in basi; ed. Gruter. p. DCCCXLV. 7. „alicubi in Graecia", e Dousa, qui habet Itin. Constantinop. p. 105.; Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 7. aeri incisam (conf. n. 166.) ex schedis Tourneforti; ex Montefalc. Murator. T. III. p. MCCCCXLI. 5. cum Lat. interpretatione; Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 3. s. 2. p. 33. ex schedis alienis. Extat etiam in schedis Belsi atque Horstianis. Denuo ediderunt Macdonald Kinneir Itin. p. 547. n. 18. et Hamiltonus Research. in As. min. Vol. II. n. 130.

ΑΓΑΘΗΙ ❋ ΤΥΧΗΙ

ΜΑΥΡΔΙΟΝΥΣΙ
ΟΝΤΟΝΓΛΥΚΥΤΑ
ΤΟΝ
ΜΑΥΡΣΤΑΤΩΡΙΑ
ΝΟΣΤΟΝΑΔΕΛ°
ΦΙΔΟΥΝ7

Vs. 1. Belsus solus habet. In divisione versuum consentiunt Montef. Poc. Horst. Ham. Aliter distinguit Gruterus, aliter Dousa, pro arbitrio uterque. Vs. 3. ΤΟΝ omittit Dousa. Vs. 5. Kinn. ΣΑϹΩΡΙΑ, qui aliquoties R pro P; Montef. post ΣΤ male inculcat P. Vs. 6. extr. siglum solus habet Pocockius, ex foliolo istud natum haud dubie.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Μ. Αὐρ. Διονύσιον τὸν γλυκύτατον Μ. Αὐρ. Στατωριανὸς τὸν ἀδελφιδοῦν.

4074.

Ancyrae, in coemeterio Christianorum; ed. Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 164. n. 9. aeri incisam (conf. p. 166.), ex schedis Tourneforti; Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 331.; ex Montefalc. Murator. T. III. p. MCCLXXXII. 8. cum Latina interpret. Vitiose habet etiam Macdonald Kinneir Itin. p. 549. n. 19.

ΟΥΑΛΗϹΚΑΙϹΑΝΒΑΤΟϹ
ΤΗЄΙΔΙΑΜΗΤΡΙΑΝЄϹΤΗ
ϹΑΝΤΟΝΒѠΜΟΝ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Vs. 1. Kinn. ϹΛΝΒǍΤΟϹ, Tourn. ΣΑΝΒΑΤΟΣ. Vs. 2. Tourn. Ε ΔΙΑ, omisso priore ἰδ deinde ΑΕ ϹΤΗ cet. qui etiam versus aliter dividit.

Οὐάλης καὶ Σάνβατος τῇ ἰδίᾳ μητρὶ ἀνέστησαν τὸν βωμὸν μνήμης χάριν.

4075.

Ancyrae in coenobio Armeniorum S. Mariae dicto; ed. Cuperus ad Lactant. de mort. persecut. p. 209., sed ut in Smyrnaea ibidem edita male interposuit puncta; Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 306. 55.; ex schedis Tourneforti Montefalc. Palaeogr. Gr. p. 158. n. 6. aeri incisam (conf. p. 162.); Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 332. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 3. s. 2. p. 38.

ex schedis alienis; ex Montefalc. Murat. T. II. p. DCLXVII. 6. cum Latina interpret. et not. atque iterum ex Paulo Luca (missu Bimardi) T. II. p. DCCI. 5. cum Latina interpret. et not. Extat etiam ap. Gronov. Memor. Cosson. p. 142. 5. litteris minusculis ex schedis Cossonii et in schedis Horstianis. Denuo repperit Macdonald Kinneir Itin. p. 545. n. 18. Unde repetiit Osannus Auct. lex. Gr. p. 45. Nuperrime rursus ed. Hamiltonus Research. in As. min. Vol. II. n. 133. „in coemeterio Armeniorum".

ΓΑΙΛ ❦ ΦΛΑΟΥΙΑΝΝ
ΣΟΥΛΠΙΚΙΝΔΙΣΓΑ
ΛΑΤΑΡΧΗΝΤΟΝΑ
ΓΝΟΤΑΤΟΝΚΑΙΔΙ
ΚΑΙΟΤΑΤΟΝ ❦
ΦΛΑΟΥΙΑΝΟΣ
ΕΥΤΥΧΗΣ
ΤΟΝΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΟΝΠΑ
ΤΡΩΝΑ ❦
ΔΙΕΥΤΥΧΙ ❦

Formam tituli dedi ex Montefalc. Vs. 1. Luc. ΓΑΙΛΦΦΛΑΟΥΙΝΝΟ, Poc. ΓΩΑΙΛΟΦΛΑΟΥΙΑΝ, Horst. ΓΑΙΛ❦ΦΛΑΟΥΙΑΝ, Ham. ΙΛΙΛΦΛΑΟΥΙΑΝΟΝ, quae composui. Vs. 2. Poc. ΟΥΑΠΙΚΙΥΑΙΣΤ, Horst. ΣΟΥΛΠΙΚΙΝΛΙΣΤ, Tournef. Ham. ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΝΔΙΣΓ.., Coss. Σουλπικιον διςπ.. In reliquis tantum annoto vs. 8. ubi Montef. ΓΛΥΚΥΤΑ dividit, Tournef. ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΝ, Cup. Poc. Horst. Ham. ut dedi. Vs. 11. omittit Montef. sed habent reliqui; Luc. ΔΙΘΙΤΥΧΙ, Tournef. ΔΙΕΥΤΥΧΙ, Cup. ΔΙΕΥΤΥΧΥ, Coss. διευτυχυ, Poc. ΔΕΥΤΥΧΙ, Horst. ΔΙЄΥΤΥΧΙ, Kinn. ΔΙCΙΤΥΧΙ, Ham. ΔΙCΥΥΥΧΙ†.

Γ. Αἴλ. Φλαουϊανὸν Σουλπίκιον, δὶς Γαλατάρχην, τὸν ἁγνότατον καὶ δικαιότατον, Φλαουϊανὸς Εὐτύχης τὸν γλυκύτατον πάτρωνα. Διευτύχι (i. e. διευτύχει).

Idem Flavianus Sulpicius titulo sepulcrali haud dubie statuae subscripto honoratur etiam n. 4076.

4076.

Ancyrae, in urbe; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 134.

Γ. ΑΙΛ. ΦΛΑΟΥΙΑΝΝ
COΥΛΠΙΚΙΟΝΔΙC
ΓΑΛΑΤΑΡΧΗΝΤΟΝ
ΑΓΝΟΤΑΤΟΝΚΑΙΔΙ
ΚΑΙΟΤΑΤΟΝΤΟΝ
ΓΛΥΓΥΤΑΤΟΝΠΑ
ΤΡΩΝΑ
ΦΛΑΟΥΙΑΝΗCΜΑΡΑ
ΔΗCЄΞЄΝΤΟΛΗ
ΤΟΥΑΝΔΡΟCΜΟΥ.
ΦΛΑ ЄΠΙΚΤΗΤΟΥ
ΔΙЄΥΤΥΧΙ

Γ. Αἴλ. Φλαουϊαν[ὸ]ν Σουλπίκιον, δὶς Γαλατάρχην, τὸν ἁγνότατον καὶ δικαιότατον, τὸν γλυ[κ]ύτατον πάτρωνα Φλαουϊανὴ Σμαρά[γ]δη ἐξ ἐντολῆ[ς] τοῦ ἀνδρός μου Φλα. Ἐπικτήτου.

Διευτύχι (i. e. διευτύχει).

Idem Flabianus Sulpicius alio titulo honoratur etiam n. 4075.

4077.

Ancyrae in pandocheo quodam s. deversorio; ed. Montef. Palaeogr. Gr. p. 158. n. 5. aeri incisam (cf. p. 162.) ex schedis Tourneforti; Tournefortus Itin. T. III. ep. 21. p. 329.; ex Montef. Murat. T. II. p. MLXIII. 5. et T. IV. App. p. MMLXVI. 1. ex sched. Motr. Extat etiam ap. Gronov. Memor. Cosson. p. 143. 8. litteris minusculis, ap. Sherard. p. 78. (cod. Askew. IV, 107.) et in schedis Belsi. Habet praeterea De la Motraye Voyages T. I. p. 313. qui aliter dividit versus. Nuper denuo transcripsit Hamiltonus Research. in As. min. Vol. II. n. 119. „in urbe inferiore". Falso hic titulus *Therae* tributus est ap. Murat. T. IV. ex quo appositus est Vol. II. n. 2474.

ΦΛΑΟΥΙΩΣΑΒΕΙ
ΝΩΓΕΝΕΙΝΕΙΚΟ
ΜΗΔΕΙΗΘΥΓΑΤΡ
ΤΗΝΣΤΗΛΛΗΝ
ΜΝΕΙΑΣΧΑΡΙΝ ❦
ΟΣΑΝΔΕΣΚΥΛΗΤΟ
ΜΝΗΜΑΔΩΣΕΙΕΙΣ
ΤΟΝΦΙΣΚΟΝ ✱ ΒΦ

Formam tituli dedi ex Montef. cum quo consentiunt Tournef. Bels. Ham. Vs. 1. init. Bels. ΦΛΑΟΥΙΟ, Coss. Φλαουιο, Sher. ΦΛΑΒΙΟ, Motr. ΦΛΑΝΩΙ. Vs. 2. Motr. ΝΩΤΩΓΕΝΕΙΤΗΣΝΙΚ cet., reliqui quod dedi. Vs. 3. Motr. ΜΗΔΕΙΗΣΘΥΓΑΤΗΡ, Coss. μηδει. η. θυγατηρ, Sher. ΜΗΔΕΙΗΘΥΓΑΤΡΙ, Montef. Tournef. Bels. Ham. quod dedi, nisi quod Tournef. Ham. ligaturam non habent. Vs. 4. Motr. ΤΗΝΤΗΣ Σ'ΤΗΛΗΝ, Coss. γνησιη. μηνη, Montef. ΤΗΝΣΤΗΛΗΝ, Bels. Ham. Sher. ΤΗΝΣΤΗΛΛΗΝ, unde addidi Λ. Vs. 5. foliolum addidi ex Belso. Vs. 6. Bels. ΟΣΑΝΔΕΣΚΥΛΕΠ, Motr. ΟΣΑΝΔΕΣΚΥΛΕΝΙΤΟ, Sher. ΟΣΑΝΔΕΣΚΥΛΕΙΤΟ, Coss. οσα. δε. σκυλη. το, Ham. ΟΣΑΝΔΕΣΚΥΛΗΤ.., Montef. Tournef. quod dedi. Vs. 7. extr. Bels. ΔΩΣΙΠ, Sher. ΔΟΣΕΙ ΕΣ, Coss. δωσει ες, Ham. ΔΩΣΕΙΕΙ.., Mont. Tourn. Motr. quod dedi, nisi quod Motr. Ο pro Ω habet. Vs. 8. init. Τ omittit Bels. Deinde ✱ omittunt Tournef. Motr. (et Sher. una cum notis numeralibus); Coss. habet ✱ αβφ.

Φλαουΐῳ Σαβείνῳ γένει Νεικομηδεῖ ἡ θυγάτηρ τὴν στήλλην μνείας χάριν. ὃς ἂν δὲ σκυλῇ τὸ μνῆμα, δώσει εἰς τὸν φίσκον ✱ βφ.

De scriptura στήλλην cf. Vol. II. n. 3627. Vs. 6. Heusinger in schedis coniecit σκυλεύσῃ; sed apographa formam deteriorem σκυλεῖν praestant, quam tollere audacioris est.

4078.

Ancyrae; e Busbequii schedis ed. Gruter. p. MCXLVI. 2. inde a vs. 1-11., versus tres reliquos ut fragmentum alius tituli ponens p. MCXXXVI. 3. Extat in schedis Belsi et Dornsuami; integer titulus est apud Belsum, sed Dornsuamus avulsos tres ultimos versus versui quarto tituli n. 4132. subnexuit. Conf. Fleetwood p. 264. 4. cum not.

Θ K
Λ.ΜΑΡΙΟϹΠΟΥΔΗϹ ❦
ΤΗΙΔΙΑϹΥΜΒΙΩΑΡΕΤΗ
ΤΗϹΑϹΗΓΝΗϹΙΩϹΚΚΟϹ
ΙΩϹΜΕΤΑΥΤΟΥϹΩΦΡΟ
ϹΥΝΗϹΕΝΕΚΕΝΤΟΝΒΩΜΟ
ΤΗΝΕΠΑΥΤΩΟϹΤΟΘΗ
ΗΝϹΥΝΤΩΤΑΦΩΕΠΟΙΗϹΕΝ
ΕΑΥΤΩΚΤΗϹΥΜΒΙΩΠΑΡΑ
ΧΟΜΕΝΩΝΑΥΤΟΙϹΤΟΝΤΟΠΟΝΡΟΥΑ
ΝΤΟϹΚΑΝΤΩΝΙΑϹΤΗϹϹΥΝΒΙΟΥΑΥΤ
ΕΙϹΑΥΤΟΥϹΦΙΛΟΚΑΓΑΘΙΑϹΤΕΙΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Universum titulum ex schedis Belsi et Dornsuami composui, ex quibus sumpsi etiam ligaturas et formam litterarum; nam Gruteri in his rebus nulla auctoritas est. Initio Θ Κ Gruterus solus habet. Vs. 2. foliolum addidi ex Dorns. Vs. 4. init. Λ Bels., A Grut. Dorns. Vs. 5. extr. Grut. ΣΟΦΡΟ, Bels. Dorns. ϹΩΦΡΟ. Vs. 7. init. Grut. ΤΗΝΕΠΛΥ ΤΩ, Bels. ΤΗΙΕΠΑΥΤΩ, Dorns. ΤΗΝ cet. Vs. 8. extr. Bels. ΕΠΟΙΗϹΕΝ, Grut. ΕΠΟΙΗΣΕΝ, Dorns. ΕΠΟΙΗϹΕΝ. Vs. 9. Grut. ΤΗΣΥΒΙΩ, Bels. Dorns. quod dedi. Vs. 10. init. Grut. ΧΟΜΕΝΩΝ, Bels. ΧΟΜΕΝΩ, Dorns. ΧΟΜΕΝΩΝ; ibid. extr. Grut. Bels. ΡΟΥΑ, quas litteras ille reiecit in versum sequentem; Dorns. ΡΟΥΑ. Vs. 11. Grut. ΚΑΙ, Dorns. Κ, Bels. Κ. Vs. 12. Grut. ΦΙΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣΤΕΙΜΗΣ, Bels. ΦΙΛΟ ΚΑΓΑΘΙΑΓΤΕΙΜΗΓ, Dorns. quod dedi.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Λ. Μάριος Πούδης τῇ ἰδίᾳ συμβίῳ Ἀρέτῃ [ζ]ησάσῃ
γνησίως κ(αὶ) κοσ[μ]ίως μετ᾽ αὐτοῦ σωφροσύνης ἕνεκεν
τὸν βωμὸ[ν κ](αὶ) τὴν ἐπ᾽ αὐτῷ ὀστοθή[κ]ην σὺν τῷ
τάφῳ ἐποίησεν, ἑαυτῷ κ(αὶ) τῇ συμβίῳ, παρα[σ]χο-
μένων αὐτοῖς τὸν τόπον [Γ.]? Οὐά[λε]ντος κ(αὶ) Ἀν-
τωνίας τῆς συμβίου αὐτ[οῦ ἀντὶ τῆς] εἰς αὐτοὺς [κα]-
λοκἀγαθίας, τειμῆς χάριν.

4079.

Ancyrae, in castello in muro coemeterii ad moscheam pertinentis; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 109.

. . . . ΑΝΤΙΟΧΩΓΕΝ
. . ΚΑΙΛΑΤΕΙΝΙΑΜΑΚΡΕΙΝΙ
. . ΘΕΡΑΚΑΙΜΑΡΚΩΙΟΥΛΙΩ
. ΟΚΝΗΙΑΝΩΠΕΝΘΕΡΙΔΕΙ
ΚΑΙΙΟΥΛΙΑΑΝΤΩΝΕΙΝΗ
ΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΙΑΤΩΡΙΩΑ
. . ΕΙΝΟΥΠΕΝΘΕΡΕΙΚΑΙΜΑ
. . ΩΙΟΥΛΙΩΑΝΤΙΟΧΩΠΕ
. ΕΝΘΕΡΙΔΕΙΚΑΙΜΑΡΚΩΙΟ
. . . ΜΑΚΡΕΙΝΩΥΙΩΚΑΙΕΑΥ
. . . . . ΕΙΑΣΧΑΡΙΝ

- - - - - - Ἀντιόχῳ [π]ε[νθερῷ] καὶ Λατεινίᾳ
Μακρείν[ῃ πεν]θερᾷ καὶ Μάρκῳ Ἰουλίῳ
[Κ]οκ[κ]ηιανῷ πενθεριδεῖ καὶ Ἰουλίᾳ
Ἀντωνείνῃ γυναικὶ καὶ [Στ]ατωρίῳ
Ἀ[ντων]είνου πενθερ[ῷ] καὶ Μά[ρκ]ῳ Ἰουλίῳ
Ἀντιόχῳ πενθεριδεῖ καὶ Μάρκῳ Ἰο[υλίῳ]
Μακρείνῳ υἱῷ καὶ ἑαυ[τῷ μν]είας χάριν.

Nota vocem πενθεριδεὺς formatam ad exemplum ἱερακιδεύς, ἀετιδεύς; ea voce significatur filius πενθεροῦ.

4080.

Ancyrae; ex schedis Belsi.

Ι Ω Ν
R.SAPIEN
F.MEMO
VIRO.RA

Est fragmentum tituli Graeci et Latini.

SECTIO SECVNDA.

PESSINUS ET VICINIA.

4081.

In loco Balahazar s. Balahissar, ubi veterem *Pessinuntem* sitam fuisse primus demonstravit Franzius (vide n. 4085.), in lapide maximam partem in terram defosso; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 146.

[*Textum vide pag. seq.*]

- - - - - - -
εἰσηγη]σαμένου Τ. Ἀντωνίου Εὐτ[υ]χιανοῦ - -
- - καὶ Ἀθηναίου, κιθαρῳδοῦ περιοδο[νί-
κο]υ, πλειστονίκου, παραδόξου, ἐπι[ψη]φισα-
μέ]νου Μ. Αὐρ. Γλυκωνιανοῦ, Ἐφεσίου, κυκλί[ου
αὐ]λη[τ]οῦ, Πυθιονείκου, Ἀκτιον[είκ]ου, πλει[σ-
τ]ονείκου, παραδόξου, καὶ πάσης τῆς συν-
όδου· ε]ὐχ[άρι]στος ὑπάρχουσα [ἡ]μῶν ἐς τοὺ[ς Γ]α-

ΣΙ ΙΙΘΜ . . . .
ΕΝΔΟΘΗΝ . . ΛΝΩ . . . .
WΙΑΝΟΥΑΡΙWΛΙΚΙΝΙΙΙΑΝWΑ . . . .
ΧΙΝΗΙϚΓΑΛΑΤΑΙ
. . ΕΝCΑΜΕΝΟΥ . Τ . ΑΝΤΩΝΙΟΥΕΥΤΙΧΙΑΝΟΥΑ
. ΤWΙΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΚΙΘΑΡWΔΟΥΠΕΡΙΟΔΟ
. . ΥΠΛΕΙCΤΟΝΙΚΟΥΠΑΡΑΔΟΞΟΥΕΠΙ . . ΜΦΙΣΑ
. . . ΝΟΥΜΑΥΡΓΛΥΚWΝΙΑΝΟΥΕΦΕΣΙΟΥΚΥΚΛΙ
. . . ΛΗΙΟΥΠΥΘΙΟΝΕΙΚΟΥΑΚΤΙΟΝ . . . ΟΥΠΛΕΙ
. ΟΝΕΙΚΟΥΠΑΡΑΔΟΞΟΥΚΑΙΠΑΣΗΣΤΗΣΣΥΝ
. . . . ΤΥΧΛΗCΤΟCΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝΜWΝΕΣΤΟΥ⁻Α
. . . . . ΤΑΣΗΙΕΡΑΜΟΥΣΙΚΗΠΕΡΙΠΟΛΙΣΤΙΚΗΜΕΝ
. . . . . ΡΟΣΤWΝΠΕΡΙΤΟΝΔΙΟΝΥCΟΝΤΕΧΝΕΙΤWΝΙ
. . . . . . ΝΗCΤΕΦΑΙΙΕΙΤΙΝWΣΚΑΙΑ . . . ΑΧΤΑΑΝΥΓ
. . . . ΜΑΝΤΑΤΑΤ

λά]τας ἡ ἱερὰ μουσικὴ περιπολιστικὴ [σύ]ν-
οδ]ος τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνειτῶν
- - - στεφα[νο]ῖ τι[μ]ῶσ[α] καὶ - - - -
- - - - - - - - -

Est fragmentum decreti dati a collegio artificum Dionysiacorum in honorem, ut videtur, Galatarchae. Id certe colligi ex praescriptis potest, in quibus haec fere dicta videntur: *Ἐπειδὴ τῇ ἱερᾷ μουσικῇ περιπολιστικῇ συνόδῳ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνειτῶν ἔδοξ]εν δο-θῆν[αι τειμὰς] - - - ῳ Ἰανουαρίῳ Λικιν[ν]ιανῷ - - - - - - Γαλατά[ρχῃ* - - - De talibus collegiis s. *περιπολιστικαῖς συνόδοις* dictum est Vol. I. ad n. 349. cf. Vol. II. p. 657. *a*. Haec *σύνοδος* nunc est *μουσική*, neque aliud videtur nomen peculiare habere. Vss. 5. 6. videtur ethnicum latere, ut Eutychianus Atheniensis audiat et simul alius civitatis civis sit. Vss. 8. 9. de *κυκλίῳ αὐλητῇ* cf. Vol. II. p. 658. *a*.

4082.

In loco Balahazar s. Balahissar (*Pessinunte*) in parva tabula votiva; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 145.

ΗΤΥΧΗΘΕΑ
ΗΤΡΙΚΑΡΠΟΦ
ΕWΚΛΛΡWΣΕΥΔΑΙ
ΙΩΝΟΣΚΛΙΑΚΥΛΑΣ . ΛΙ
ΛΝΛΣ . ΥΕΠΙΜΕΛΟΥ
. ΕΝΟΙΣΥΠΤΗΜΑ
ΟCΚΗΠΟΥΡWΝΚΑ
WΤΑΝΕΚΤΟΥΤ .
Μ ΟΓ

Ἀγαθ]ῇ τύχῃ. Θεᾷ
Δήμ]ητρι καρποφ-
όρ]ῳ Κλ[ᾶ]ρ[ο]ς? Εὐδαί-
μο]νος [κα]ὶ Ἀκύλας - -
α]ν[ά]σ[ο]υ, ἐπιμελού-
μ]ενοι [ε]ὐ[τυχ]ήμα-
τ]ος? κηπουρῶν κα-
θιέρ]ω[σ]αν ἐκ τοῦ τ[α-
μ[είου.

4083.

In loco Balahazar s. Balahissar (*Pessinunte*), in sepulcro ornatissimo rupi inciso in formam duarum portarum; ad latera sunt duae pilae capitibus arietum ornatae, ex quibus serta dependunt. Ed. Hamilton. l. c. n. 143. et Texier Descr. de l'As. min. tab. 51. aeri incisam.

ΕΥΦΡΟCΥΝΗCΑΓΑΡΙΩΙΑΝΔΡΙΓΛΥΚΥΤΑΤΩΙΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝ

Texier init. ΕΦΡΟ cet. deinceps CΑΤΑΡΙΩΙ et ΓΛΥΚΥΤΑΤΩΙ, et versus 1. apud eum terminatur voce ΜΝΗΜΗC. Hamiltonus hanc vocem in vs. 2. coniicit, item Σ habet pro C, et Iota mutum omittit.

Εὐφροσύνη Σαγαρίῳ ἀνδρὶ γλυκυτάτῳ μνήμης χάριν.

4084.

Ibidem in epistylio, litteris praegrandibus; ed. Hamilt. l. c. n. 144.

Σ Α Ν Τ Ι Κ Η

Videtur participium esse - - *σαντι*.

4085.

In oppido Sevrihissar 11 horis distante a Balahazar s. Balahissar in septentrionem plurimae repertae sunt inscriptiones ex vicinis ruinis arcis superioris (Balahazar) illuc asportatae. Primam hanc in sarcophago ibi positam repperit Macdonald Kinneir Itin. p. 542. n. 9. Restituit Franzius in commentatione: Fünf Inschriften und fünf Städte in Kleinasien, Berl. 1840. p. 21. ex eaque demonstravit Balahazar veterem *Pessinuntem* esse; in quo consentientem habet G. I. Hamiltonum, qui ei postea transmisit melius apographum huius inscriptionis, nunc editum ab ipso Research. in As. min. Vol. II. n. 147.

. . . ΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟ
. . ϹΤΗΝωΝΤΟΛΙϹΤΟΒω
. . ΝΠΕϹϹΙΝΟΥΝΤΙωΝΕ
. . ΙϹΕΝΘΕΟΔΟΤΟΝΘΕ
ΔΟΤΟΥΤΟΥΤΥΡΑΝΝΟΥΑϹ
. ΖΑΝΤΑΚΑΙΕΙΡΗΝΑΡΧΗϹ
. ΤΑΕΝΔΟΞωϹΚΑΙΑΓΟΡ
ΜΗϹΑΝΤΑΠΛΕϹΤΑΗΙϹΓ
ΙΙΕΙΓΟΥϹΙΚΑΙΡΟΙϹΚΑΙΠΑ
ϹΑϹΛΕΙΤΟΥΡ ΙΑϹΛΠΟΤ
ΕΑΥΤΟΥΠΙΟ ωϹΤΕ
ϹΑΝΤΑΑΝΕΝΔΕωϹΠΑϹΑΙϹΤ
ΜΑΙϹΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑΕΝΕΚΚΛ
ϹΙΑΙϹΥΠΟΤΕΒΟΥΛΗϹΚΑΙ
ΔΗΜΟΥΑΝΔΡΙΑΝΤωΝΑΝ. .
ΤΑϹΗϹΙΚΑΙΕΙΚΟΝωΝ. . .
ΘΕϹΕϹΙΑΡΕΤΗϹΕΝΕΚΕ
ΝΕΕΥΝΟΙΑϹΤΗϹΕΙϹ
. . . .

Vs. 3. omittit Kinn. Vs. 4. primum ductum Ι addidi ex Kinn. Vs. 5. init. Ham. . . ΟΤΟΥΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥΑϹ, Kinn. ΔΟΤΟΥΤΥΡΑΝΝΟΥΑΡ, unde addidi Δ. Vs. 6. init. Kinn. ΞΛΝΤΑΚΑΙ, Ham. . ΖΑΝΤ/ΚΑΙ, quae composui, in fine Kinn. ΧΕ, Ham. ΧΗϹ. Vs. 7. init. puncto lacunam notat Ham. ante Τ. Deinde Kinn. ωΕΚΑFΑΕΟΡ, Ham. ωϹΚΑΙ ΑΓΟΓ, quae composui. Vs. 8. Kinn. ΤΛΠΑΕΙΕΠ ΙΕ, Ham. ΤΑΠΛΕΙΤ ΑΗΙϹΓ et ΤΑΠΛΕϹΤ ΑΗΙϹΓ. Vs. 9. Kinn. ΠΠΟΥΕΚΛΙΡΟΕΚ ΠΑ, Ham. ΙΙΕΙ ΓΟΥϹΙΚΛΙΡΟΙϹΚΑΝΤΑ, unde in fine habes ΚΑΙΠΑ. Vs. 10. Kinn. ΕΑϹΑΕΤΟΥΡ ΙΑΕωΟΙ, Ham. in ms. ϹΛϹΛΕΙΤΟΥΡΠΙΛΓΛΠΟΤ, quae composui. Vs. 11. Kinn. ΕΑΥΤΟΥΠΙΟ ϹΙΕ, Ham. ΕΑΥΤΟΥΠΙϹ ωϹΤΕ et in edito: ΕΑΥΤΟΥΠΙϹ. . . . . . .ωϹ ΤΕ, quae composui. Conieceris quidem post ωϹ sequi debere Κ (i. e. *καί*); quare ex Kinn. dederis Ι, quem ductum pronum est mutare in Κ, sed praetuli tamen retinere ΤΕ. Vs. 18. init. ex Kinn. addidi Ν, qui ductus supersunt ex littera Ν. Character sequens Ε est Κ (i. e. *καί*).

Ἡ βο]υλὴ καὶ ὁ δῆμο[ς Σεβα]στηνῶν Τολιστοβω[γίω]ν Πεσσινουντίων ἐ[τείμη]σεν Θεόδοτον Θε[ο]δότου τοῦ Τυράννου ἀσ[τυνομήσ]αντα καὶ εἰρηναρχήσ[αν]τα ἐνδόξως καὶ ἀγορ[ανο]μήσαντα πλειστά[κ]ις [ἐν κατεπ]είγουσι καιροῖς, καὶ πάσας λειτουρ[γ]ίας [ἀ]πὸ τ[ῶν] ἑαυτοῦ π[ρ]ο[θύμ]ως τε[λέ]σαντα ἀνενδεῶς, πάσαις τ[ει]μαῖς τειμηθέντα ἐν ἐκκλησίαις ὑπό τε βουλῆς καὶ δήμου ἀνδριάντων ἀν[ασ]τάσεσι καὶ εἰκόνων [ἀνα]θέσεσι, ἀρετῆς ἕνε[κε]ν [κ(αὶ)] εὐνοίας τῆς εἰς [ἑαυτούς.

Quemadmodum Ancyrani Σεβαστηνοὶ Τεκτόσαγες (n. 4010.) ita Pessinuntii Σεβαστηνοὶ Τολιστοβώγιοι audiunt, et Taviani Σεβαστηνοὶ Τρόκμοι (vide Mionnet. T. IV. p. 402. n. 171. coll. Suppl. VII. p. 651. 653.). Nam ternarum gentium Galatiae (cf. n. 4039.) urbs primaria quaeque de Augusto Σεβαστὴ denominata est. De forma Τολιστοβώγιοι cf. Vol. II. n. 3536. et Franz. l. c. p. 22. Melius fuisse *προθύμως καὶ ἀνενδεῶς* supra significavi. De formula *πάσαις τειμαῖς τειμηθέντα* cet. conf. n. 4024.

4086.

In oppido *Sevrihissar* (vide ad n. 4085.); ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 2. p. 8.

ΑΝΔΡΟ
ΝΕΙΚΟΣ
ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟΥΕΑΥΤ
ΩΚΑΙΤΗΓΥΝΑ
ΙΚΙΕΠΟΙΗΣΕΝ
ΚΑΙΑΛΛΩ
ΜΗΕΙΝΑΙΕ
ΞΟΝΠΡΟΣΕ
ΛΟΕΙΝ

Ἀνδρόνεικος Ἀλεξ[ά]νδρου ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ ἐποίησεν· καὶ ἄλλῳ μὴ εἶναι ἐξὸν προσελ[θ]εῖν.

De oratione obliqua cf. Vol. I. n. 1098. Vol. II. n. 3653.

4087.

Ibidem, in via ab Ancyra ad Smyrnam ducente, in coemeterio Armeniorum; ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 2. p. 8.

ΑΝΝΟΝΟΣΕΡΕΜΑΣ
ΤΟΥΝΥΣΗΠΑΙΟΟ
ΥΤΗΙΔΙΑΣΥΜΒΙΩ
ΚΑΙΑΚΥΛΑΣΚΑΙ
ΕΡΕΜΑΣΤΗΣΚΑΙ
ΜΟΜΑΙΩΝΚΑιΛΕΙ
ΔΩΣΤΗΣΑΥΤΩΝ
ΜΗΤΡΙΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Ἀννόνος? [Κ]ρεμάστου Νύσῃ Παι[ωνίο]υ? τῇ ἰδίᾳ συμβίῳ καὶ Ἀκύλας καὶ [Κ]ρεμάστης καὶ Μ[έ]μ[ν]ων κα[ὶ] Λέ[ντλο]ς τῇ [ἑ]αυτῶν μητρὶ μνήμης χάριν.

4088.

Ibidem, in coemeterio Armeniorum; ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 2. p. 8.

ΜΑιΜΑΤΑΤΑ
ΣΚΑΙΚΥΡΙΛΛΑ
ΗΓΥΝΗΑΥΤΟ
ΥΑΝΕΣΤΗΣ
ΑΝΜΑΝΙΑΤ
ΗΜΗΤΡΙΑΥΤ
ΟΥΜΝΗΜΗΣΧΑ
ΡΙΝ

Μά[ρ.] Ματατᾶς καὶ Κυρίλλα ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀνέστησαν Μανίᾳ τῇ μητρὶ αὐτοῦ μνήμης χάριν.

4089.

In oppido *Sevrihissar*, in sarcophago, in foro; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 148.

ΜΑΓΕΙΑΝΟϹΗΛΙΟΥΕΑΤѠ
ΚΑΤΕϹΚΥΑϹΕΝΚΤΗΣΥΒΙѠ
ΑΜΙΑΗΛΙΟΔѠΡΟΥΚΜΑΝ.
ΝΙΔΙΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΤΗΜΗΤΡΙ
ΤΗϹΟΡΟΝϹΥΝΤѠΠΟΡΙΦΠ
ΑΓΜΑΤΙ

Μα[ρκ]ιανὸς Ἡλίου ἑα[υ]τῷ κατεσκ[ε]ύασεν κ(αὶ) τῇ συ[μ]βίῳ Ἀμίᾳ Ἡλιοδώρου κ(αὶ) Μαννίδι? Ἀλεξάνδρου τῇ μητρὶ τὴ[ν] σορὸν σὺν τῷ π[ε]ριφ[ρ]άγματι.

Quas inseruimus litteras, eae in lapide deesse videntur vitio quadratarii vel auctoris tituli male pronuntiantis.

4090.

In oppido *Sevrihissar*; ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 2. p. 8.

ΜΕΝΕΚΛΗΣΚΑΙ···ΙΟΗΙΣΚΑΙΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ
ΜΕΝΕΙΚΛΗΚΑΙΠΡΑΠΙΔΙΤΟΝΕΧΕΙΗΥΚΥΣΑ
ΤΟΙΣΜΝΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ

Μενεκλῆς καὶ - - [Θ]ηὶς καὶ Ἐλευθέριον Μενεκλ[εῖ] καὶ Πραπίδι [γ]ονε[ῦσ]ι [γλ]υκυ[τ]άτοις μνήμης χάριν.

4091.

Ibidem; ed. idem l. c.

ΖΑΝ
ΠΕΤΡΩΝΙΟΣΕΛΟΕ⌒
ΡΟΣΑΠΡΙΛΛΗΤΗΣΑΥΤΕ
ΟΝΑΙΚΙΛΙΜΗΣΧΑΡΙΝρS

Πετρώνιος Ἐ - - - ρος Ἀπρίλλῃ τῇ [ἑ]αυτ[οῦ γυ]ναικὶ [μνή]μης χάριν.

Initio fortasse scriptum erat τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν vel ἀνέστησεν, unde supersunt litterae male transcriptae ΖΑΝ. Nomen patris videtur desinere in ωρ, ut Ἐλπήνωρ, Εὐφράνωρ, Λευκάνωρ. Sed dubia lectio est. In fine puta foliolum fuisse vel aliud siglum.

4092.

Ibidem; ed. idem l. c.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ
ΑΜΒΙΑΘΑΔΕ
ΩΣΔΕΓΥΝΗ
ΧΑΙΡΕ

Στρατονίκη Ἀμ[φ]ία, Θαδέως δὲ γυνή, χαῖρε.

4093.

In oppido *Sevrihissar*, in signo leonis; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 2. p. 8. Corruptius sed servatis veris formis litterarum Macdonald Kinneir Itin. As. p. 542. n. 8. qui tres leones vidit, quorum in unius latere haec inscriptio est.

Τ.....ѠΧΕΔΗΜΗΤΡΙ
ΟΥΒΙξΙΛΛΑΡΙΟΣ
ΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΑΜΕΝ
ΜΕΤΑΤΗϹϹΥΝΒΙ
ΟΥΜ....ΑΤΡѠΙΙ.Ο
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Vs. 1. Kinn. ѠΧЄΑΗΝΗΤΠΙ, Poc. Τ.....ΛΟ ΔΗΜΗΤΡΙ, quae composui. Vs. 5. Kinn. ϹΥϹΟΙ ΧΑΤΡΟ, Poc. quod dedi.

Τ - - - - - - Δημήτρι[ος] Οὐ[ηξ]ιλλάριος κατεσκευάσαμεν μετὰ τῆς συνβίου μ[ου θυγ]ατρ[ί]ῳ [ἡμῶν] μνήμης χάριν.

Initio fortasse nihil deest nisi τὸ μνημεῖον, et Є vel Ο lectum pro foliolo videtur.

4094.

In oppido *Sevrihissar*, in marmore grandi; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 2. s. 2. p. 8. et Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 149.

[*Textum vide pag. seq.*]

Dedi apographum Hamiltoni. Ex Pocockio annoto haec pauca. Vs. 1. ΜΟΝΑΔΕΜΗΣ. Vs. 3. init. ΝΑΣΩΝ cet. Vs. 5. omisit. Vs. 7. extr. addit Σ, item vs. 8. extr. Vs. 9. omisit. Vs. 12. init. habet ΡΤΩΝ cet. Quae in latere averso scripta sunt, Pocockius omisit omnia.

Describitur situs fundi ad sepulcrum pertinentis. Vs. 2. habes πρὸς ἀνιό]ντος vel δύνο]ντος τοῦ ἡλί[ου - - Vs. 3. π]ασῶν τῶν ἐπι - - Vs. 4. διπλώματα - - Vss. 4. 5. 6. ὧν ἀντίγραφ]ον ἀπόκειται εἰς τ[ὸ δημόσι]ον γραμματοφυλά[κιον - - Vs. 7. πρ]ὸς δύσιν δὲ πήχει[ς - - - Vs. 8. μέχρι τοῦ Διο[νύσου? - - Vs. 9. 10. 11. 12. 13. τοῦτ]ον δὲ εἶναι τοῖς ἀπε[λευθέροις] μου Χαριτίῳ καὶ Ἑρμ[οκ]λῇ καὶ Εὐτυχίῳ καὶ [τοῖς ἐξ αὐ]τῶν ἐσομένοις τέ[κνοις πρὸς τοῖς] τοίχοις τοῦ τόπ[ου - - -

Talia qui voluerit, etiam ex altero fragmento exsculpserit.

. . . . . . ΜΟΝΑΔLΜΗΖ . . .
. . . . . ΝΤΟΣΤΟΥΗΛΙ . . .
. . . . . ΑΣΩΝΤΩΝΕΠΙ . . .
. . . ΟΔΙΠΛΩΜΑΤΑ . Δ . . .
. ΟΝΑΠΟΚΕΙΤΑΙΕΙΣ . Τ . . .
ΟΝΓΡΑΜΜΑΤΟΦΥΛΑ . . Κ .
ΟΣΔΥΣΙΝΔΕΠΗΧΕΙ . . . . .
ΟΜΕΧΡΙΤΟΥΔΙΟ . . . .
ΟΝΔΕΕΙΝΑΙΤΟΙΣΑΠΕ . . . .
ΕΜΟΥΧΑΡΙΤΙΩΚΑΙΕΡΜ .
ΛΗΚΑΙΕΥΤΥΧΙΩΚΑΙ . . . .
ΤΩΝΕΣΟΜΕΝΟΙΣΤΕ . . .
ΤΟΙΧΟΙΣΤΟΥΤΟΠ . . . . .

In latere averso:

. . . . . ΣΑΟΥΠΟΤΗΓΟΝ ΣΑ
. . . . . ΑΝΑΤΟΝ . ΝΣΠΗ ΧΕ
. . . . . ΜΗΣΤΟΥΒΩ Μ
. . . . . ΕΣΗΝΒΡΙΑΣ Π
. . . . . ΠΕ
. . . . . . ΤΟΥΤΟΣ
. . . . . ΙΝΘΥΣΕΥ
. . . . . ΤΟΥΕΠΑ
. . . . . ΕΣΔΕΥΤΕ

4095.

In oppido *Sevrihissar*; ed. Pocockius Inscr. antt. P. I. c. 2. s. 2. p. 8.

ΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑ
ΗΟΥΧΕΡΑΜ
ΕΙΔΕΙΤΗΛΕΝΟΩ
ΒΑΣΚΑΝΟΝ
ΚΗΙΑΙΔΟΙΚΟΝ
ΕΦΟΑΖΕΑΡ
ΝΚΑΙΚΥΚΝΟ
ΚΥΚΝΟΣΑΣ

Nihil apparet nisi vs. 1. ὀκτὼ καὶ δέκα et vs. 4. βάσκανον. Videntur esse senarii ad titulum sepulcralem pertinentes; sed nihil efficias coniiciendo.

4096.

In vico diruto *Arslanli*, ab oppido *Sevrihissar* in orientem, in cippo sepulcrali; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 142.

ΑΥΡ . ΔΙΟΝΥϹΙΟϹΠΡΙϹΚΟΥ
ϹΤΡΑΤΟΝΙΚΗϹΥΜΒΙΩΓΛΥΚ .
ΤΑΤΗΑΝΕϹΤΗϹЄΝΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝΚΑΙΠΡΙϹΚΟϹΥΕΙΟϹ
ΚΑΙΧΑΡΙΤΩΝΥΕΙΟϹ
ΚΑΙΟΝΗϹΑΓΑΒΡΟϹ
ΧΑΙΡΕΠΑΡΟ
ΔΙΤΑ

Αὐρ. Διονύσιος Πρίσκου Στρατονίκῃ συμβίῳ γλυκ[υ]τάτῃ ἀνέστησεν μνήμης χάριν, καὶ Πρίσκος ὑειὸς καὶ Χαρίτων ὑειὸς καὶ Ὀνησᾶ[ς] γα[μ]βρός.
Χαῖρε παροδῖτα.

4097.

Ibidem, in cippo sepulcrali; ed. idem l. c. n. 141.

ΧΑΙΡΕΠΑΡΟΔΕΙΤΑ
. . . . ΟΒΙΟϹΤΑΥ

In parte aversa:

ΙΟϹ . ΛΛΥΔΟΙ . . . Φ . ΟΝΤΟΥΚΑ
. ϹΙΑ . . . . ΙΔЄΙΡΟΥ
. . . . ΑΝЄϹΤΗ
. . . . ΜΝΗ
ΜΗϹΧΑΡΙΝΧΑΙΡΕΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

Χαῖρε παροδεῖτα.
- - ὁ βίος - -

Ὁ δεῖνα Εὐ]φ[ρ]ον[ί]ου? Κα[ι]σία [θυγατρὶ τοῦ δεῖνος] - - δείρου, [τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ] ἀνέστη[σεν τὴν στήλην] μνήμης χάριν.
Χαῖρε παροδεῖτα.

4098.

Ibidem, in lapide sepulcrali; ed. idem l. c. n. 140.

ΝΙΔΙΚΑΙΑΥΡ . . . . ΚΙΜ

- - νίδι καὶ Αὐρ. [Δο]κίμ[ῳ vel simile.

SECTIO TERTIA.

INSCRIPTIONES GALATIAE RELIQUAE.

4099.

In loco Kalaidjik s. Kaledschik, in coemeterio Armeniorum; ed. Hamiltonus Research. in As. min. Vol. II. n. 98.

ЄΤЄΙΡΠΜ . .ΛΩ
ΔΙΚΑΤΟΜΑΡΟ
CΑΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝΑΝЄCΤΗ
CЄΝЄΑΥΤΩ
ΤЄΚ . . Ι . ΚΤΑΟΥ
. . ΑΝΤΗΓΥΝΑ
ΙΚΙЄΑΥΤΟΥ
ΝΟ . . . .

Ἔτει ϙπ, μ(ηνὶ) - - - [ὁ δεῖνα] μνήμης χάριν ἀνέστησεν ἑαυτῷ τε κ[α]ὶ [Ὀ]κταου[ί]ᾳ τῇ γυναικὶ ἑαυτοῦ - - - -

Si Taviani annos suos a Galatia in provinciam Romanam redacta (a. u. c. 729.) computarunt (cf. ad n. 4112.), haec epocha videri potest urbium Galatiae communis fuisse. Itaque videndum, ne annus 180. tituli nostri inciderit in a. u. c. 909. p. Chr. 156.

4100.

In loco Kalaidjik s. Kaledschik, in acropoli fragmenta tria; ed. Hamilt. l. c. n. 95. 96. 97.

a. ΑΝ . ΥΑΙ
ΙC . ΙΔΙ

b. ΥΓΙΑ

c. ΑΓΙЄC

Tit. *c.* vide ne fuerit *ἄ[ν]εσ[τησε.*

4001.

In loco Akjah Tasch prope Kalaidjik; ed. Hamilt. l. c. n. 100.

ΑΙΙΜ ΑΡΚΕ
ΛΟCΤΗΝΜΗΤΕΡΑ
ΕΑΥΤΟΥΑΜΥΝΤΙΑΝΗΝ

Αἰμ[ίλιος? Μ]άρκε[λ]λος τὴν μητέρα ἑαυτοῦ Ἀμυντιανήν.

4102.

Ibidem; ed. Hamilt. l. c. n. 101.

ΑΥΡΗΛΙΟCΗΛΙΟC
ΔΟΜΝΟΥ
ΚΩΜΗCΚΛΩC
CΑΜΗΝΩΝ
ΝЄΩΚΟΡΟC
ΤΟΥΔΙΟCΒΟΥC
CΟΥΡΙ . ΓΤΟΥ
ΖΩΝЄΑΥΤΩ

Αὐρήλιος Ἥλιος Δόμνου, κώμης Κλωσσαμηνῶν, νεωκόρος τοῦ Διὸς Βουσσουρι[τί]ου? ζῶν ἑαυτῷ.

Nec pagus *Κλωσσαμηνῶν* notus neque Iovis cognomentum.

4103.

In loco Nefezköi prope Jusgat, in casa quadam; ed. Hamilt. l. c. n. 91.

ΝΘΑ
ΓΑΚΙΤЄ
ΥΛΗ
ΓЄΛЄ

Ἔ]νθα [κατ]άκιτε Ὕλη - -

Titulus fortasse Christianus vel Iudaicus est.

4104.

Ibidem, praegrandibus litteris; ed. Hamilt. l. c. n. 92.

ΜΑΝΤ

4105.

In oppido Tschorum, quod est Busbequio Chiuron, Dornsuamo Czorom, in muro castelli; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 81. Habeo etiam ex schedis Belsi.

ΚΑΛΛΙC
ΤΟCΟΙΚΟ
ΝΟΜΟC
ΧΑΓΟΝ
ΔΑCЄΓΛЄ
ΚΤΩΥΙΩ
ΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝ
. . . CΤΙΝΔЄ
. . . . ΧΩΜΑ
. . . ΑΥCΤΡΑC

Vs. 4. init. Χ habet Bels. omittit Ham. Vss. 9. 10. 11. habet Ham. omittit Bels.

Κάλλιστος Οἰκονόμος - - - δας Ἐγλέκτῳ υἱῷ μνήμης χάριν. [Πάρε]στιν δὲ [καὶ] χῶμα [τῆς κ]αύστρας.

4106.

In oppido Tschorum; ed. Gruter. p. MCLI. 6. ex schedis Busbequianis.

ΑΥΡ.ΚΡΙΣΠΙΝΙΑ
ΛΗΚΡΙΣΤΟΥΤΗ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗΚΕ
ΑΕΙΜΝΣΤΩΤΙΑ
ΤΡΩΝΙΣΜΓΑΙΣ
ΤΗΝΧΑΡΙΝΩ
ΑΥΡΑΜΕΞΑΝΔΡΟΣΣΕΝ
ΤΙΡΩΝΟΥΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝΑΜΕΣΓΝ.ΣΑ
❦ ΕΤΟΥΣΚ ❦

Αὐρ. Κρισπινια[ν]ῇ Κρίσ[π]ου τῇ γλυκυτάτῃ κὲ ἀειμν[ή]στῳ [π]ατρωνίσ[σῃ] μ[εγ]ίστην χάριν [ἔχ]ω[ν] Αὐρ. Ἀ[λ]έξανδρος Σεν[π]ρων[ί]ου μνήμης χάριν ἀ[ν]έσ[τη]σα. ἔτους κ̄.

Vs. 2. init. puta scriptum fuisse NH. Vss. 5. 6. μεγίστην χάριν ἔχων coniectura est Gruteri; idem dedit Ἀλέξανδρος Σεμπρωνίου. Annus 20. ex qua epocha deducendus sit, non liquet. De epocha Tavianorum cf. n. 4112. coll. n. 4099.

4107.

In oppido Tschorum, in domo Agae; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 80.

ΤΗΜΑΚΑΡΙϹΤΗΝΕΝ
ΦΕΙΜΕΝΟΙϹΚΕΙϹΟΤΗΤΑΝ
ΑΡΕΤΗϹΚΕϹΩΦΡΟϹΥ
ΝΗΚΕΚΟΧΙΗΜΕΝΗΛΙΠΟΥ
ϹΑΤΟΝΒΙΟΝΕΝΘΑΚΙΤΕ
ΘΑΛΛΟΥϹΑΜΕΤΑΤΕϹΑΡ
ѠΝΤΕΚΝѠΝΧΡΗϹΤΟϹΤΕΗ
ΔΙΑΣΥΝΒΙѠΖΗϹΑϹΕΤΕϹΙΝ
ΛΕ ϹΕΜΝѠϹΚΕΑΜΕ
ΜΝѠ
ϹΜΝ
ΗΜΗϹ
ΧΑ
ΡΙΝ

Τῇ μακαριστῇ [μ]ὲν [ἀ]φειμένοις κὲ ἰσοτ[ά]τ[η δὲ] ἀρετῇ κὲ σωφροσύνῃ κεκο[σμ]ημένῃ λιποῦσα τὸν βίον ἔνθα κῖτε Θάλλουσα μετὰ τε[σ]σάρων τέκνων. Χρῆστος τ[ῇ ἰ]δίᾳ συνβίῳ ζησάσ[ῃ] ἔτεσιν λ̄ε̄ σεμνῶς κὲ ἀμέμ[πτ]ως μνήμης χάριν.

Vs. 3. primum ϹVidetur mendum esse lapicidae.

4108.

In oppido Tschorum, in muro castelli; ed. Hamilt. l. c. n. 88.

ΑΦΟΥΜЄ
ΡΙΔΙΑΝΓΥ
ΝΑΙΚΑΙΚ.
ΔЄΟΠΑΤ
ΡΑΝΤΗΝ
ΑΡΗϹΗΜ
ΚΑΙϹΥΝΒΙ
ѠϹΑϹΑΙ
ЄΤΗΛΖЄ
ϹϹΒΙΑϹΜΝ
ΗΜΗϹΧΑΡ
(in margine, sursum versus:) ΜΗΝΟϹΑ

Α. Φοῦμερ? ἰδίαν γυναῖκα Κ[λ]εοπάτραν τὴν ἀρ[ί]σ[τ]η[ν] καὶ συνβιώσασα[ν] ἔτη λ̄ζ̄ ε[ὐ]σ[ε]βίας, μνήμης χάρ[ιν]. Μηνὸς ᾱ.

Deest anni designatio.

4109.

In oppido Tschorum, in muro castelli; ed. Hamilt. l. c. n. 85.

ϹΗΡΑΤΗΟ
ΓΙΟΥ

4110.

Prope Tekiyeh Hatap inter Tschorum et Aladjah; ed. Hamilt. l. c. n. 89.

ΙΟΥΛΙΑΝΟϹ
ΙΟΥΛΙѠΠΑΤΡΗΜ
.ΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ἰουλιανὸς Ἰουλίῳ πατρὶ μ[νή]μης χάριν.

4111.

In oppido Techier, ut tradit Gruterus, in Halwan Czeliby novem ab Amasia miliariis Germanicis Ancyram versus apud Dervisos de D. Georgio, ut Dornsuamus; ex schedis Busbequianis ed. Gruter. p. MCXXXVI. 6. Extat etiam in schedis Dornsuami et Belsi bis. Belsus titulum in pago Ogut repertum dicit, lapsu ut videtur memoriae; quamquam alibi Dornsuamus ad eundem pagum refert. Sub titulo expressa sunt instrumenta varia, Grutero referente instrumentum craticium occludendo prato aut arvo et hirpices, quibus arvum in proscissione aequatur; Dornsuamo videbantur pecten et textrinum esse.

ΑΝΗΡΔΟΜΝΟϹΚΑΙ
ΑΥΤΟΥΖѠΗΚΤ
ΑΤЄΚΝΑΑΥΤΟΥΙ
ΜЄΤΡΙΟϹΚΜЄΜΝѠΝ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Formas litterarum et ligaturas dedi ex Belso et Dornsuamo. Ex Grutero recepi vs. 2. secundum Y, pro quo Bels. Dorns. N, deinde H, pro quo Bels. Dorns. item N; vs. 4. extremum N, quod omittit uterque. Vs. 1. extr. KAI Grut. et Dorns. in altero apographo, in altero KA; sed Bels. in altero KA, ut coniicias καὶ hoc quoque loco siglo expressum fuisse et litteram A corruptam esse ex Γ (ΓΥΝΗ). Vs. 2. Grut. ZO, reliqui ZѠ; ibid. extr. Grut. KAIT, Bels. in altero K (omissis AIT), in altero ЄT, Dorns.

in altero Є, in altero ΚΤ, quod verum est. Vs. 3. primum A in altero omittit Bels. In fine ductum I addidi ex altero Dornsuami. Vs. 4. Grut. et Bels. in altero ΕΤΡΙΟΣ, Bels. in altero ΕVΡΙΟΙ, Dorns. in altero ΔΕΤΡΙΟϹ, in altero ΝΕΤΡΙΟϹ, quod manifesto est ΜΗΤΡΙΟϹ. Deinde Grut. ΚΑΙ, Bels. Dorns. constanter Κ. Vs. 5. Grut. ΜΝΗΜΗΣ, Bels. in altero Μ Η Ϲ, in altero ΜΝ-Μ-Ϲ, Dorns. in altero ΜΗΕ, in altero Μ-Ϲ.

Ἀνὴρ Δόμνος κ(αὶ) [γυνὴ] αὐτοῦ Ζωη κ(αὶ) τὰ τέκνα αὐτοῦ [Δημή]τριος κ(αὶ) Μέμνων μνήμης χάριν.

4112.

Prope Tekia s. Tekiyeh; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 78.

ΠΑΥΛΕΙΝΗΓΑΙΑ
ΝΟΥ Ζ Η Ϲ Α Ϲ
ΑΝΕΤΗ ΚΓ ΜΗ
ΖΕΥΘΑΡϹΗΙ
ΒΤΗΕΑΥΤΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΙΜΝΗ
ΜΗϹ ΧΑΡΙΝ
ΕΤΡΜΗ

Παυλείνῃ Γαϊανοῦ ζησάσ[ῃ] ἔτη κγ, μῆ(νας) ζ, Εὐθάρση[ς] β τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ μνήμης χάριν. Ἔτ(ους) ρμη.

Vs. 3. init. ΑΝ fortasse lapicidae error est. In fine signatus annus est 148. Quod si Tavianorum epocha in a. u. c. 729. cadit, quo anno Galatia in provinciam Romanam redacta est (vide Eckhel. D. N. T. III. p. 182.), dixeris annum tituli nostri ad eam epocham exigendum esse. Hinc annus 148. fuerit a. u. c. 877. p. Chr. 124.

4113.

In loco Tchaana prope Tekiyeh, ad moscheam; ed. Hamilt. l. c. n. 77.

ΟΡΗΑ . ΑΤΑ
ΚΙΤΕΗΑΤ
ΝΗΠΕΟΛ
ΩΡΑ

Ἔνθ]α [κ]ατάκιτε - - [Θ]εο[δ]ώρα.
Titulus videtur Christianus esse.

4114.

Ad Halwan Czeliby apud Dervisos de D. Georgio novem ab Amasia miliariis Ancyram versus; ed. Gruter. p. MCXXVII. 10. ex schedis Busbequianis, qui eundem quem supra n. 4111. locum Teche nominat. Extat etiam in schedis Dornsuami et in cod. Pigh. fol. 197. 6.

ΛΙΒΑΝΟϹΠΟ
ΛΕΜΩΝΟϹΘΕΟ
ΔΩΡΗΤΩΤΩ
ΘΡΕΨΑΝΤΙΜ
ΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ
ЄΤ.ΒΕΖΗϹЄΝ

Formas litterarum dedi ex Dornsuamo. Vs. 2. extr. ubi Grut. ΘΕΟ, Dorns. habet Τ. Vs. 3. extr. Grut. ΤΩ, Dorns. Π; dedi, ut par erat, ΤΩ. Vs. 5. ligatura est Dorns. Vs. 6. Dorns. ЄΤ.ΒΙΖΜϹЄΒ, Grut. quod dedi.

Λίβανος Πολέμωνος Θεοδωρήτῳ τῷ θρέψαντι μνήμης χάριν. ἔτ(η) - β ἔζησεν.

Ante Β manifesto excidit nota numeralis maior.

4115.

Ad Halwan Czeliby novem ab Amasia miliariis Ancyram versus apud Dervisos de D. Georgio ad puteum; ed. Gruter. p. MCXXVII. 11. ex schedis Busbequianis, qui ut n. 4111. et n. 4114. locum Techier nominat. Extat etiam in schedis Belsi et Dornsuami, qui consentiunt in loco. Notante Dornsuamo subest larva. Denuo ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 79. qui locum vocat Tekiyeh.

ΜЄΛΛΙΤΟϹΚЄ
ΦЄΝΟΜЄΝΗΤ
ΩΓΛΥΚΥΤΑΤΩΥΙ
ΩΑΛЄΞΑΝΔΡΩΜ
ΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ
ΚЄΟΑΔЄΛΦΟϹΦЄ
ΝΙΠΠΟϹΚЄΗΓΥ
ΝΗΑΥΤΟΥΚΥΡΙΑ
ΛΗΤΟΥΑΛЄΞΑΝ
ΔΡΟΥΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Litterarum formas dedi ex Belso et Hamiltono, qui omnibus locis Ϲ, Є, Ω. In lectionibus Dorns. fere consentit cum Grutero. Vs. 1. init. Ham. ΜЄΛ ΛΙΤΟϹ, reliqui ΜΕΜΙΤΟϹ. Vs. 7. extr. Ham. ΤΥ. Vs. 8. extr. Bels. ΚΥΡΙ; ibid. Ham. ΨΗΔΟΡΤΟΥ ΚΥΡΙ. Vs. 9. Grut. solum ΑΛΕΞΑΝ, Bels. ΚΗΤΟΥ ΑΛЄΞΑΝ, Ham. ΛΗΤΟΥΑΛЄΞΑΝ. Reliqua non memorabilia sunt.

Μέλλιτος κὲ Φενομένη τῷ γλυκυτάτῳ υἱῷ Ἀλεξάνδρῳ μνήμης χάριν. κὲ ὁ ἀδελφὸς Φένιππος κὲ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Κυρί[λ]λη τοῦ Ἀλεξάνδρου μνήμης χάριν.

Titulum restituit in schedis Heusinger. Is vs. 1. legit Μένιππος, vs. 8. extr. καὶ υἱοὶ pro ΚΥΡΙΑ. Videntur primum parentes filio defuncto posuisse monumentum, mox etiam frater defuncti et fratris uxor aliquid contulisse ad huius memoriam celebrandam.

4116.

In pago Karadyk, ut Belsus, vel Karadagiu, ut Dornsuamus, vel Karadequi, ut Pighius, inter Ancyram et Amasiam, sed ab hac opinor non ultra octo miliaria Germanica; ed. Gruter. p. MCXXIX. 1. e schedis Busbequianis ligno incisum. Inde tractavit Martorelli de Theca calamaria T. II. p. 698. Extat etiam in cod. Pigh. fol. 197. 6. et in schedis Belsi et Dornsuami atque in schedis Heusingeri inde derivatis.

ΟΥΝΟ
ΜΑCΟΙ ΚΑΠΙΤ ѠΛΙC
ΘΕΟC Є ΝΕΡΓΟΥ ΔΕΠΕΠΕ
ΤΕΠΑΡΕ ΧѠΝΤ ΑCΙΟΤΟΥ
5 ΧΑΡΙΤΑCΦΕ ΝΙΠΟC ΚΑΙΚΑΠΙΤѠ
ΚΕΜΑΡΚΕΛΛΟC ΠΕΔΕCΟ Ι ΦΑΝΟΙΟΔΥ
ΡΟΜΕΝΟΙ ΓΛΥΚΥΤΑΤ—ΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

In spatiis manus appictae sunt sublatae; conf. Vol. II. n. 2042. Heusinger in schedis contulit Gruter. p. DCCCXX. 1. provocans simul ad Cort. ad Sallust. Catil. 31. p. 190. et Gesner. ad Horat. Carm. I, 24, 11. p. 53. a. b. Vs. 2. extr. Grut. ѠΛΙC, Bels. ΟΙΩ, Dorns. ѠΛΙ, quae composui. Vs. 3. init. pro secundo Є Bels. Κ; ibid. in fine Bels. ΔΕΠΕΠΟ, Dorns. ΔΠΕΠΟ. Vs. 4. init. Grut. ΙΕ, Bels. ΤΕ, et in fine Grut. ΑCΝΟΤΟΥ, Bels. ΑCΙΟΤΟΥ. Vs. 5. pro primo C Bels. Dorns. Є. Vs. 6. Bels. Dorns. ΠΑΙΔΕCΟΙΦΑΝΙΟΙΔΥ, Grut. quod dedi.

Οὔνομά σοι Καπίτω[ν· οὔ τοι] θεός ἐ[στι συ]νεργ[ός,
οὐδ' ἔπετε παρέχων τὰς [β]ιότου χάριτας.
5 Φένιπος καὶ Καπίτω[ν] κὲ Μάρκελλος πέδες ἐ[ρ]φανοὶ
ὀδυρόμενοι γλυκυτάτ[ῳ πατρὶ] μνήμης χάριν.

Lineis prioribus distichum contineri vidit Heusinger in schedis, qui proposuit:

Οὔνομά σοι Καπίτων· θεὸς σὺ θεός ἐστιν ἐνεργῶν,
οὐδέ ποτε παρέχων τὰς βιότου χάριτας.

Vs. 2. extr. ѠΛΙC mutandum in ѠΝΟ. Vs. 3. post ΘΕΟC Є vel ut Belsus habet ΘΕΟC Κ exciderunt litterae quaedam, quemadmodum etiam post ΝΕΡΓ excidit ΟC. Nam ΟΥΔΕΠΕΠΕ iungendum, in quo per errorem bis sculpta est syllaba ΠΕ. Diphthongus ΑΙ reddita est simplici Є, excepto vs. 5. ΚΑΙ. Nota etiam Π simplex in nomine Φένιπος. Initio coniicias lusum inesse nominis Καπίτων et Ζεὺς Καπετώλιος (Pausan. II, 4, 5.). De voce συνεργός, quae saepe usurpatur de deo, cf. Vol. II. n. 3595. vs. 10. Obiter moneo Eckhelium (D. N. T. II. p. 438.) in nummis sibi visum esse legere ΖΕΥCCΥΝΕΡΓΑCΤΗC. Ceterum cum adiectivo illo συνεργὸς etiam bene convenit quod sequitur verbum ἔπεται, in quam lectionem incidit etiam Heusinger in schedis. Mitto Martorelli commenta.

4117.

In vico Togray (Belso Hatdengry), ad sepulcrum; ed. Gruter. p. MLXXVI. 11. ex schedis Busbequianis. Extat etiam in schedis Belsi, in quibus additur: „Appicta est arula".

ΑΒΙΒΑCΑΡΙC
ΤѠΝΟCΥΠ
ΕΡΤѠΟΔΙѠ
ΝΟCΕΙѠΕΥ
5 ΗΝ fractis reliquis.

Dedi apographum Belsi mutata in fine littera. Gruterus vs. 1. habet ΑΒΙΚΑC, vs. 3. ΕΡΤΟΕΔΙΥ. Vs. 5. Bels. ΝΝ, Grut. ΗΝ. Quod tentatur ap. Grut. nihili est.

Ἀ[κ]ί[λ]ας Ἀρίστωνος ὑπὲρ τῶ[ν ἰ]δίων [θεο]ῖ[ς] εὐ[χ]ήν.

4118.

In vico Togray (Belso Hatdengry), ad sepulcrum; ed. Gruter. p. MCXXVII. 8. ex schedis Busbequianis. Extat etiam in schedis Belsi.

ΕΤΕΙΜΗCΑΝ
ΙΟΥΝΙΑΝΟΝ
ΤΕΚΝΑΒΡΟ
ΓΟΡΙCΚΜΑ
5 ΥΤΗC ΜΝΗΜΗCΧ
ΑΡΙΝ

Dedi formas litterarum et ligaturas ex Belso. Vs. 2. Bels. ΝΟΥΝΙΑΟΝ. Vs. 3. Grut. ΤΕΚΝΑ . ΓΟ, Bels. quod dedi. Vs. 4. Grut. ΚΑΙ. Vs. 5. Grut. ΗΣ. ΜΝΗΜΗΣ . Χ cet.

Ἐτείμησαν Ἰουνιανὸν τέκνα Βρογορὶς κ(αὶ) Μα[ν]ῆς? μνήμης χάριν.

4119.

In vico Hatdengry (cf. n. 4117. 4118.) in arula; ex schedis Belsi.

ΚΑΙΤΕ
ΚΝΑ

Καὶ τέκνα.

Belsus: „Hic nihil omnino defuit". Credat Iudaeus Apella.

4120.

In loco Karaler (Belso Karaly) „circa stemma viri laureati"; ed. Gruter. qui ex una inscriptione duas fecit, vs. 1-5. p. MLXXVI. 13. et inde a vs. 6. p. MLXXVI. 12. ex schedis Busbequianis. Extat integra in schedis Belsi, „cum rudi hominis figura". Locus videtur esse Karadjilar prope oppidum Tscherkesch (antiquam Antinoopolin) secundum tabulas geographicas.

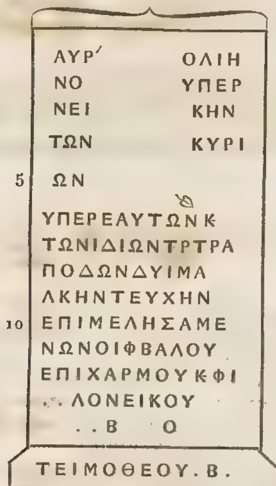

Fundus lectionis est Belsi apographum. Gruterus vs. 1. ΑΥΡΕΛΙΑ, neglecto spatio quod occupat figura; vs. 2. init. NOC; vs. 3. extr. KHN, Bels. REN. Vs. 6. Bels. ΕΑΤΩΝΚ, Grut. ΕΑΥΤΟΝΚΑΙ, quae composui. Vs. 7. extr. ubi Bels. ΤΡΤΡΑ, Gruterus habet ΠΑΝ. Vs. 8. Grut. ΤΩΝ.ΚΑΙ.ΔΥΥΜΑ. Vs. 9. Grut. ΑΛΗΝ. ΕΥΧΗΝ, Bels. ΛΚΙΝΤΕΥΧΗΝ. Vs. 10. extr. Bels. ΣΑΠΕ, Grut. CAME. Vs. 11. Grut. ΝΩΝ. ΟΙΔΡΑΛΟΙ. Vs. 12. extr. Grut. ΚΑΙΦΙΡ, Bels. ΚΟΙ. Vs. 13. Grut. ΜΟΥ, nec quidquam praeterea.

Vss. 1. 2. latet nomen oppidanorum vel paganorum, a quibus facta dedicatio est. Heusinger in schedis coniicit Αὐρηλιοπολῖται, parum probabiliter. Titulus n. 4121. in quo ΕΓΟΙΣΟΚΩΜΗΤΑ[Ι], quum (si fides Belso) in eodem sit loco repertus, coniicias titulos hos a tribubus duabus urbis eiusdem positos esse. Igitur dixeris alteram tribum de M. Aurelio esse vocitatam ac proinde nostro in titulo scriptum fuisse ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΙ, quo ducit etiam lectio Busbequiana apud Gruterum. Hoc ita posito lege:

Αὐρ[η]λι[α]νο[ί] ὑπὲρ νείκη[ς] τῶν κυρίων [κ(αὶ)] ὑπὲρ ἑαυτῶν κ(αὶ) τῶν ἰδίων τ[ε]τραπόδων Δ[ι]ὶ Μα - - - - εὐχήν· ἐπιμελησαμένων Ὀ[φ]φ[ι]α[ν]οῦ Ἐπιχάρμου κ(αὶ) Φιλονείκου - - - - - Τειμοθέου β̅.

Vss. 8. 9. coniicias Μα[σφαλατη]ν[ῷ epithetum Iovis ex Vol. II. n. 3438. 3439. Certe in ΛΚΗΝΤ inesse potest ΑΤΗΝΩ, et elementa ΗΝ servavit etiam Busbequianum apographum. Vs. 13. init. nihil videtur excidisse.

4121.

In loco Bukareler (Belso Karaly, cf. n. 4120.); ed. Gruter. p. MLXXIII. 2. e schedis Busbequianis. Extat etiam in schedis Belsi.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΕΓΟΙCΟΚΩΜΗΤΑ
ΥΠΕΡΕΑΥΤΩΝ
Κ-ΤΩΝΚΑΡΠΩΝ
ΜΗΤΡΙΚΡΑΝΟΜΕ
ΓΑΛΗΝΗΕΥΧΗΝ
ΕΠΙΜΕΛΗCΑΜΕΝΟΥ
ΑΡΙΣΤΩΝΟCΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΚΑΙΟΙΝΟΠΙΩΝ
ΟC ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Dedi formas litterarum ex Belso. Grut. C ubique; Bels. ⊏, excepto vs. 8. ubi ΑΡΙΣ cet. Vss. 4. 5. omittit Bels. Vs. 7. Grut. Γ pro ⊏. Vs. 8. extr. Υ omittit Grut.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐγοισοκωμῆτα[ι] ὑπὲρ ἑαυτῶν κ(αὶ) τῶν καρπῶν Μητρὶ [τρι]κράν[ῳ] μεγάλῃ εὐχήν· ἐπιμελησαμέν[ων] Ἀρίστωνος Φιλίππου καὶ Οἰνοπίωνος Θεοδώρου.

De nomine eorum qui dedicarunt, cf. ad n. 4120. Vss. 5. 6. Μητρὶ τρικράνῳ μεγάλῃ coniectura est apud Gruterum proposita.

4122.

In loco Karaler (Belso Karaly, cf. n. 4120.) in coemeterio; ed. Gruter. p. MCXXVIII. 2. e schedis Busbequianis. Extat etiam in schedis Belsi et Dornsuami, ex quibus dedi formas litterarum et omisi puncta inter singulas voces posita apud Gruterum.

ЄΤЄΙΜΗCΑΝΤΑΤΑ
ΝΟΙΓΟΝЄΙCΒΑΤΑ
ΚΗCΚΑΙΑΠΦΗΚΓΥ
ΝΗΒΑΒЄΙCΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝ

Vs. 1. Bels. ЄΤΙΜ cet. Deinde Dorns. ΤΛΤΑ. Vs. 2. extr. Bels. ΚΑΤΑ pro ΒΑΤΑ. Vs. 3. Grut. ΑΠΟΦΗΚ-ΓΥ, Bels. ΑΠ°ΦΗΚ omissis litteris ΓΥ, Dorns. quod dedi. Vs. 4. init. Η omittit Gruterus. Belsus hac in linea habet ΝΗΒΑΒΙΟΜΝ, coniectis in aliam lineam ΗΜΗC et in tertiam ΧΑΡΙΝ.

Ἐτείμησαν Τατᾶν οἱ γονεῖς Βατάκης καὶ Ἄπφη κ(αὶ) γυνὴ Βαβεὶς μνήμης χάριν.

Filium parentes honorant et maritum uxor. Cf. n. 4123. 4124.

4123.

In eodem loco (Grutero Bukareler, Belso Karaly); ed. Gruter. p. MCXXVIII. 3. e schedis Busbequianis. Est etiam in schedis Belsi.

ЄΤЄΙΜΗCΑΝ
ΤΕΙΜΟΘΕΟ
ΝΚΛΛΛΑΝ
ΤΕΚΝΑΑΥΙ
ΟΜΑΡΑΚΥΙω
ΝΟΙΓΑΥΚωΝΚ
ΜΑΡΚΙΑΜΝΗΜ
ΗCΧΑΡΙΝ

Formas litterarum et ligaturas dedi ex Belso. Vs. 5. extr. Grut. ΚΥΩ, Bels. quod dedi. Vs. 6. extr. Grut. Κ, Bels. Ꝃ. Vs. 7. Bels. ΜΑΡRΙΑ, Grut. ΜΑΡ ΚΙΑ.

Ἐτείμησαν Τειμόθεον κ(αὶ) [Δ]ά[δ]αν τέκνα αὐ[τῶν] - - - κ(αὶ) υἱωνοὶ Γ[λ]ύκων κ(αὶ) Μαρκία μνήμης χάριν.

Apud Grut. vss. 4. 5. coniicitur ΑΥΤΟΜΑΤΑ. Dada nomen est non infrequens in Galaticis.

4124.

In eodem loco (Grutero Bukareler, Belso et Dornsuamo Karaly) in coemeterio; ed. Gruter. p. MCXXVII. 3. e schedis Busbequianis. Est etiam in schedis Belsi et Dornsuami, qui varia appicta fuisse notant, ut speculum, calceos duos, fusum. Praeterea in margine scriptum fuisse ΙΕ et infra ΟΕ Dornsuamus annotavit.

ЄΤЄΙΜΗΕΑΝ
ΑΠΦΙΑΝΓΟΝΕΙΣ
ΜΕΜΝωΝΚΔΙ
ΔωΝΚΑΔΕΛ
ΦΟCΜΕΝΕΜΑΧΟC
ΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Formas litterarum et ligaturas dedi ex Belso et Dornsuamo. Vs. 1. Dorns. ΕΤΕΙΜΗΕΑΝ, Grut. ΕΤΕΙ ΜΗΣΑΝ, Bels. quod dedi, ubi puta fuisse ЄΤЄΙ ΜΗCΑΝ. Vs. 2. extr. ΙC omittit Dorns. Vs. 3. Dorns. ·Ι·C·ΜΝωΝΚ.ΔΙ. Vs. 4. Dorns. ΔωΝΚ cet., Bels. ΔωΝΚ cet., Grut. ΔΩ.Κ. Vs. 5. extr. ΟC omittit Dorns. Vs. 6. Dorns. ΧΑΡΙΡΙΝ.

Ἐτείμη[σ]αν Ἀπφίαν γονεῖς Μέμνων κ(αὶ) Διδὼ κ(αὶ) ἀδελφὸς Μενέμαχος μνήμης χάριν.

4125.

In eodem loco (Bukareler); ed. Gruter. p. MCXXXVI. 2. e schedis Busbequianis.

ΕΤΕΙΜΗΣΑΝΙ
ΑΝΓΟΝΕΙ
ΝΝΑΣΚΑΤ
ΗΜΗΣΧΑΡ

Ἐτείμησαν - - - αν γονεῖ[ς Μη]νᾶς? κ(αὶ) Ἀ - - - - [μν]ήμης χάρ[ιν.

Quod tentatur ap. Grut. nihili est. Vss. 1. 2. fortasse Δάδαν vel nomen certe in *αν* desinens. Vs. 3. extr. coniicias Ἄ[πφη].

4126.

In loco Karajedy, qui est fortasse idem ac Keredy s. Kerede in tabulis Rennelli et Leakii; ed. Gruter. p. MCXLVI. 6. e schedis Busbequianis. Est etiam in schedis Belsi et Dornsuami et in cod. Pigh. fol. 197. b.

ΦΑΥCΤΑΜΗΝΟΓΕΝΕΙCΥΜ
ΒΙΩΓΕΝΝΑΔΗΚΑΙΕΑΥΤΗ
ΜΝΕΙΑCΕΙΝΕΚΕΝ

Litteram C dedi ex Belso et Dornsuamo. Gruterus habet Σ. Vs. 1. Dorns. ΜΗΝΟΓΕΝΙ. Vs. 2. ubi ΒΙΩΓΕΝΝΑΔΗ, Bels. habet ΒΟΙCΓΝΗCΙΗ, Dorns. ΒΙΟCΓΝΗCΙΝ. Vs. 3. Bels. ΜΝΗΜΗΣΕΝΕ ΚΕΝ, Dorns. ΜΝΕΙΜΕΙΝΕΚΕΝ, unde prodit vera lectio ΜΝΕΙΑCΕΙΝΕΚΕΝ.

Φαῦστα Μηνογένει συμβίῳ γεννάδῃ καὶ ἑαυτῇ μνείας εἵνεκεν.

4127.

In Chousadan sive Zoucshuran (sic traditum reperio), pago inter Bozyuk et Karaly (Karajilar); Bozyuk vide ne sit Booz-ogli in tabula Rennelli; ex schedis Belsi.

Δ ◇
Μ Ν ◇
Α Λ Ε
Ξ Α Ν
Δ Ρ Α
ε

Δόμν[ῳ] Ἀλεξάνδρα.

Sigma in fine aut superest ex [τῷ] σ[υμβίῳ] aut natum est ex siglo vel foliolo.

4128.

Inter Chousadan et Karaly (Karajilar); anaglyphum iugum repraesentans et capita boum duo; in iugo inscriptio est; ex schedis Belsi et Dornsuami.

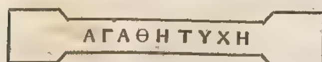

Ἀγαθῇ τύχῃ.

4129.

Inter Chousadan et Karaly (Karajilar); ex schedis Belsi: „Supra haec erat signum tale item botrus pendebat et aquila grandis". Signum istud anaglypho expressum vide ne sit candelabrum saepius obvium in Iudaicis.

ΕΤΕΙΜΗϹΑΝΥΙΩΗϹΑΥΩ
ϹΚΜΗΝΟΘΕΜΙϹΚΑ
ΠΟΝΥΜΙΟϹΙΓΑΙΑΤΙΟΝ
ΤΟΝΕΑΥΤΩΝΠΑΤΕΡΑ
ΚΔΑΔΑΝΤΗΝΕΑΥΤΩ
ΝΜΗΤΕΡΑΝΜΝΗΜϹ
ΧΑΡΙΝ

Ἐτείμησαν υἱ[οὶ] Ἠσαῦ[ο]ς? κ(αὶ) Μηνόθεμις κ(αὶ) Α[ὑρ. Εὐω]νύμιος? Ἰγ[ν]άτιον τὸν ἑαυτῶν πατέρα κ(αὶ) Δάδαν τὴν ἑαυτῶν μητέραν μνήμης χάριν.

Vs. 1. υἱοὶ Ἠσαῦος et vs. 3. Ἰγνάτιον proposuerat etiam Heusinger in schedis. Vs. 6. extr. scriptum fuit ΜΝΗΜϹ. Titulus videtur Iudaicus esse.

4130.

Inter Chousadan et Karaly (Karajilar); ex schedis Belsi.

ΤΥΜΒΟϹΟΔΕϹΤΙ
ΝΑΡΙϹΤΕΦΙΛΙΠ
ΠΟΥΔΑΡΗΔΕΤΕ
ΧΟΜΝΗϹΦΙΛΙΠΠΟϹ
ΔΩΡΟΘΕΟΥΔΟΜΝΑ
ΔΕΑΡΙϹΤΩΝΟϹΗΡΟΝ-
ΤΙΝΕϹΤΕΥΧΘΕΝΤ-
--ΤΕΜΗΝΑϹΜΟΝΟ-
----ΗϹΑΚΙΟΥΛΙΟΥ
---ΟΝΒΙΟϹΕ
Ε------Ϛ

Inscriptio est sepulcralis ex versibus et soluta oratione conflata.

Τύμβος ὅδ' ἐστίν, ἄριστε, Φιλίππου [ὁμοῦ] δέ τε? [Δ]όμνης. Φίλιππος Δωροθέου, Δόμνα δὲ Ἀρίστωνος - - - - [οἵ]τινες [ζ]ευχθέντ[ες ὀκ]τ[ὼ] μῆνας μόνο[ν ὁμοῦ ἔζ]ησα[ν cet.

Quamquam vs. 7 sqq. etiam alia subesse sententia potest.

4131.

Inter Chousadan et Karaly (Karajilar); fragmentum ex schedis Belsi.

ΗϹΚΟΚΚΟΥΚΑ

4132.

Prope Bozyuk (fortasse Booz-ogli) in coemeterio; ed. Gruter. p. MCXXXVII. 2. e schedis Busbequianis. Est etiam in schedis Belsi: „Inter Matulatur pagum et Bozyuk oppidum ad tumulum", et pars in schedis Dornsuami; cf. Fleetwood. p. 255. 2. Ex Grutero petiit Welckerus Syll. Epigr. n. 40. p. 50 sq. ed. alt.

ΠΑΤΡΙΔΟϹΟΙΚΟ
ΛΙϹΙΚΡΑΤΑΙΟΝ
ΑΙΟΝΑΑΝΔΡΟΜΕΝΟΥϹΕΝ
ΔΕΧΩΦΘΙΜΕΝΟΝ
ΩΙΤΟΔΕϹΗΜΑΠΟΝΗϹΕΝ
ΔΕΛΦΕΟϹΗΔΕΚΑΙΑΥΤΩΝ
ΖΩΩΝΕΥΦΡΟΝΙΟϹΚΙΟΥΛΙΑ
ΑΛΟΧΩΝΠΑΙΔΕϹΕΦΘΙΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΚΑϹΠΟΥΤΑΙΟΟ>ΕΥΦΡ
ΟϹΕΥΚΤΗΜΩΝΘΙΝΕΚΕΝΕΥΟϹ
ΚΟΥΙΝΤΑΕΤΩΝΓΟΝΕΤΕΙΡΑΦΙΛ
ΜΕΜΝΗΜΕΝΗΑΝΔΡΟϹΔΕΙΚΝΥΟ
ΑΛΟΧΟΙϹΗΘΕΛΕΩΦΡΟϹΥΝΗϹ

Dedi apographum Belsi, correctum hinc inde ex reliquis. Vs. 1. post lacunam Grut. ΠΑΤΡΙΔΟΣ, Bels. ΠΑΤΡΙΝΟϹΟΚΟ, Dorns. (ut enotavit Heusinger in schedis) ΙΡΑΨΚΙΔΕϹϹΙΚϹ. Vs. 2. Grut. item post lacunam ΣΙΚΡΑΤΑΙΟΝ, item Bels. nisi quod C pro Σ; Dorns. ΛΙϹΙΚΡΑΤΕΟΝ; unde initio addidi ΛΙ. Vs. 3. init. Bels. ΑΙΟΝΑΑΝΔΡ cet., Dorns. Grut. ΑΙΟΝΑΝΔΡ cet. Vs. 4. Bels. ΔΕΧΟΦΘΙΜΕΝΟΝ, Grut. ΔΕΧΩΦΟΜΕΝΟΝ, Dorns. ut dedi. His quattuor versibus Dornsuam. subnectit partem tituli n. 4078. Vs. 5. init. Grut. ΩΙ, Bels. Ω. Vs. 6. extr. Bels. ΟΙΔΕΚΑΙΑΥΤΩΝ, Grut. ΗΔΕΚΕΑΥΤΟΝ, quae composui. In lapide puta scriptum fuisse ΑΥΤΩΙ. Vs. 7. init. Grut. Σ, ubi Bels. Ζ. Vs. 8. extr. Grut. ΦΘΜΕΝ, Bels. ut dedi. Vs. 9. Grut. ΠΟΥΓΑΙΟΕΥΦΡ, Bels. ΠΟΥΤΑΙΟΟ>ΕΥΦΡ. Vs. 10. extr. Bels. ΘΙΝΕΚΕΝΕΥΟϹ, Grut. ΘΗΝΕΚΕΝΕΥΟΣ. Vs. 11. init. Κ omittit Grut.; deinde habet ΤΑΤΤΩΝΤΟΝΕΓΕΙΡΑΦΙΛ. Vs. 12. init. Bels. ΜΕΜΝΙ cet., Grut. ΜΕΜΝΗ cet. Vs. 13. ubi ex Grut. dedi Ω, Bels. Ο.

Εὔφρονα], πατρίδος οἰκο[νόμον βουλα]ῖσι κραταιόν,
[υ]ἱὸν [δ'] Ἀνδρομένους ἐν[θά]δ' ἔχω φθίμενον·
ᾧ τόδε σῆμα πόνησεν [ἀ]δελφεὸς ἠδὲ καὶ αὐτῷ
ζώων Εὐφρόνιος κ(αὶ) Ἰουλία ἄλοχ[ος],

παῖδές [τ]ε φθιμένο[υ] Περικ[λῆ]ς [κ(αὶ)] Πού[βλ]ιο[ς] Εὔφρ[ων
Γάϊ]ος Εὐκτήμων θ' [ε]ἵνεκεν εὐ[σεβίας],
Κουίντά [τ]ε τῶν γ[ε]νέτειρα, φίλ[ου] μεμνημένη ἀνδρός,
δεικνύο[υσ'] ἀλόχοις ἤθεα [σ]ωφροσύνης.

Ex iis quae apud Gruterum tentantur, parum percipi utilitatis potuit. Varia tentavit etiam Heusinger in schedis, qui verba vs. 1. ita restituit:

Ἄνδρα σοφὸν πραπίδεσσι καὶ ἐν φιλίαισι κραταιόν.

Welckerus dedit:

[Εὐφρόνιον,] πατρίδος [κῦδος μέγα, χερ]σὶ κραταιόν.

Hoc nihilo probabilius. Posuimus quod in incertis certius. Vs. 1. verba οἰκονόμον βουλαῖσι dedit Boeckhius. Heusinger vs. 10. Γάϊος, vs. 11. Κουίντά τε τῶν γενέτειρα cet., vs. 11. 12. δεικνύουσ' ἀλόχοις ministravit. Vs. 11. Grut. Ὑστατίων γενέτειρα; unde in Mantissa tertia Grotiana T. III. p. 418. ed. de Boschii legitur: Ὑστάτιον Γενέτειρα φίλου cet. Boschius T. V. p. 200. nomen mulieris ΚΥΝΕΓΕΙΡΑ latere suspicabatur. Welckerus scripsit οὖν θάδε τύμβον ἔγειρα cet. Sed sepulcrum exstruxerat frater defuncti cum uxore sua et cum liberis et uxore defuncti.

4133.

In oppido Masotchoy, ut Belsus, vel Abasut-Kieu, ut Dornsuamus vocat; ex schedis Belsi.

. . . . NO
ΕΝΠΡΟΤΟΓΕΝΙϹ
ΑΝΕϹΤΗϹΕΝ
ϹΥΜΒΙΩΑΡΓΥΡΙ
ΔΙΕΥΧΑΡΙϹΤΙ
ΑϹΕΝΕΚΕΝ

Τοῦτο τὸ μνημεῖο]ν Πρ[ω]τογέν[η]ς ἀνέστησεν συμβίῳ Ἀργυρίδι εὐχαριστίας ἕνεκεν.

Nomen Πρωτογένης proposuit etiam Heusinger in schedis.

4134.

In pago apud Mastethoy, quem locum puto eundem esse atque eum, in quo repertus est titulus n. 4133., in epistylio fracto; ed. Gruter. p. MCXXVII. 9. e schedis Busbequianis.

. . . . . ΚΑΠΕΤΩΛΕΙΝΗ . ΓΟΝΕΥΣΙΝ . ΓΛΥΚΥ . . . . .

Οἱ δεῖνες τῷ δεῖνι καὶ] Καπετωλείνῃ γονεῦσιν γλυκυ[τάτοις - - -

4135.

Ante Ogur (alibi Ogut) in ponte Kuteisa; ex schedis Belsi ed. Heusinger in programmate a. 1762. induciis indicandis et celebrandis edito.

ϹΟΥϹΟϹΝΑΝΑΥ
ΠΕΚΤΟΝΙ
ΔΙϢΝΠΑ
. . ϢΝΚ-Τ
ΗϹΚΩΜΗϹ
ΛΕΤΒΡΟΝΤ
ϢΝΤΙΕΥ
ΧΝΝ

Σοῦσος Νανᾶ ὑπὲ[ρ] τ[ῶ]ν ἰδίων πά[ντ]ων κ(αὶ) τῆς κώμης [Διὶ] βροντῶντι εὐχ[ή]ν.

Ita bene restituit Heusinger.

4136.

In Montalub; ed. Gruter. p. MCXXXVI. 4. e schedis Busbequianis. De loco conf. ad n. 4137.

. . ΑΙΟΣ . ΑΡΙΣΤΑΡ . .
ΕΡΜΟΛΑΩ
ΕΜΩΝΩΣ
ΜΝΗΣΧΑΡΙΝ

Αἴλ]ιος Ἀρίσταρ[χος] Ἑρμολάῳ Ε[ρ]μων[ο]ς μν[ήμ]ης χάριν.

Vs. 4. scriptum fuit ΜΝΗΜΗΣ.

4137.

In Montalub; ed. Gruter. p. MCXXXVII. 4. e schedis Busbequianis. Extat etiam in schedis Belsi cum lemmate: „ante Ogur in ponte Kuteisa". Ita Belsus etiam alibi locum designat a Busbequio dictum Montalub (conf. n. 4139. 4140.). Tentatam ap. Gruter. tituli restitutionem expressit Fleetwood. p. 243. 1. Versum primum tractavit Leichius Misc. Lips. nov. T. I. p. 503. et totum titulum post Welckerum Syll. epigr. Gr. p. 129. ed. alt. Godofr. Hermannus in Iahnii Ephem. X, 2. p. 216. a. 1829. nunc Opusc. T. IV. p. 313.

[*Textum vide pag. seq.*]

Dedi Belsi apographum hinc inde correctum ex Grutero. Vs. 1. init. Grut. omittit Α cum lacuna et habet ΠΟΛΥΚΑΥΙΟΝ. Vs. 2. Grut. ΑΝΕΙΛΛΤΟ, Bels. ΑΝΕΙΔΑΤΟ, quae composui. Vs. 3. init. Bels. ΚΑΝΑΛ pro ΚΑΛΛ. Vs. 4. init. Grut. ΚΟΝ, deinde Bels. ΜΙ pro ΜΗ; in fine Grut. ΤΟΥ, Bels. ΤΟΥϹ. Vs. 5. extr. Grut. ΜΕΛΕΩΣ, Bels. ΜΕΛΕΟϹ. Vs. 6. Bels. omittit ΤΟ; Grut. bis scripsit ΤΟΝΝΥΝΔΗ ΚΟΣΜΗΣΕ, nisi quod semel omittit prius Ν. Vs. 7. init. Grut. ΣΤΑΡΑΤΟΝΕΙΚΟΣΙΝΩ cet., Bels. ΣΤΑΡ ΤΟΝΕΙΚΟϹΓΝΩ cet.; ibid. extr. Grut. ΘΕΙΟΙΣΙΙ, Bels. quod dedi. Vs. 8. Grut. ΑΔΕΛΦΙΔΙΩΙΤΕ,

...Α...ΠΟΛΥΚΑΥΤΟΝΚΟΙΝΟϹ...
ΑΝΕΙΛΑΤΟΔΑΙΜΩΝ
ΚΑΛΛΕΙΨΑΝΤΑΛΟ
ΧΟΝΔΗΜΗΤΡΕΙΑΝΠΟΛΥΔΑΚΡΥΝΤΟΥϹ
ΔΕΚΑΤΑΦΘΙΜΕΝΟΥϹΚΟΙΝΟϹΜΕΛΕΟϹΧΑ
ΔΕΤΥΝΒΟϹΤΟΝΝΥΝΔΗΚΟϹΜΗϹΕΠΕΡΙΦΡΩΝ
ΣΤΡΑΤΟΝΕΙΚΟϹΓΝΩΤΩΝΕΙϹΑΘΕΟΙϹΙΝ
ΑΔΕΛΦΟΥΑΔΕΛΦΙΔϹΩΙΤΕΑΙΔΟΙΑΙΔΑ
ΓΑΠΗΤΑΙΑΝΕΑΖΟΥϹΙΦΙΛΟΝΚΗΡΘΥ
ΓΑΤΕΡΕϹΚΑΙΙΟϹΓΕΜЄΡΟΝΠΑΤΡΟϹ
ΙΙΚΙΛΛΑΦΙΛΟ

Bels. ΑΔΕΛΦΙΑϹΩϹΤΕ, quae composui. Vs. 9. init. Grut. ΓΑΠΙΤ, Bels. ΤΑΠΗΤ, quae composui. Vs. 10. init. Grut. Τ, Bels. Γ; deinde Grut. ΚΑΙΙΟΣΤΕΜΕΡΟΝΠΑΤΡΟΙ, Bels. ΚΑϹΙΟϹΓΕΜΟΡΟΝΠΑΤΡΟϹ, quae composui. Vs. 11. Grut. ΤΙΚΙΛΛΑΦΙΛΟ, Bels. ΙΙΚΙΛΛΑΦΙΛϹ.

- - - - - - - - - - - - - - -
ἄνδρα] πολύκ[λ]αυτον, κοινὸς [τὸν] ἀνείλατο δαίμων
καλλείψαντ᾽ ἄλοχον Δημητρείαν πολύδακρυν.
τοὺς δὲ καταφθιμένους κοινὸς μέλεος χάδε τύνβος,
τὸν νῦν δὴ κόσμησε περίφρων· [καὶ] Στρατόνεικος
γνωτῶν εἵσαθ᾽ ἐ[ῷ] σ[ὺ]ν ἀδελφ[ῷ] ἀδελφιδ[έ]ῳ τε.
αἰδοῖαι δ᾽ ἀγαπηταὶ ἀν[ι]άζουσι φίλον κῆρ
θυγατέρες καὶ [υἱ]ός, γ[λυκ]ερὸν πατρὸς [εὖγμ]α φίλο[ιο.

Ita restituit Hermannus, nisi quod vs. 4. (5.) dedit τῇ pro τοὺς et ex Grutero μελέως. Recte eidem videtur ille, in quem est hoc epigramma, simul cum quodam propinquo suo infelici casu periisse amboque uno conditi esse sepulcro, quod vidua Demetria exornasset, ex cognatis autem mortui Stratonicus posuisset una cum fratre et fratris filio.

4138.

In Montalub in coemeterio, recisis utrimque litteris; ed. Gruter. p. MCXXVII. 5. ex schedis Busbequianis.

ΜΗΤΡΙΟΣΚΑ
ΟΣΚΑΡΕΤΡΑΤΟ
ΑΙΜΑΡΚΙΑΝΟΣ
ΜΙΟΝΣΥΝΚΑΙΜ
ΟΥΤΗΜΗΤΡΗ
ΝΕΙΚΩΠΑΤΡΙΓ
ΩΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙ

Δη]μήτριος κα[ὶ Γάϊ]ος [Χ]α[ι]ρέ[σ]τρατο[ς ὁ κ]αὶ Μαρκιανὸς [τὸ μνη]μῖον σὺν καί μου τῇ μητρ[ὶ] Νείκ[ῃ] πατρὶ Γ[αΐ]ῳ μνήμης χάρι[ν.

Plurima ex his iam correcta sunt apud Gruterum. Vss. 1. 2. si recte restituti sunt, mater Chaerestrati videtur esse noverca Demetrio, qui una monumentum posuit.

4139.

In Montalub; ed. Gruter. p. MCXXXVII. 4. e schedis Busbequianis, fragmentum. Extat etiam in schedis Belsi cum lemmate: „ante Ogur in ponte Kuteisa", sed non perfectius.

..ΥΡ. ΘΕΟΔΟΤ..
..ΞΑΝΟΝΤ ..
..ΕΣΤΗΣΕΝ..
..ΝΚΑΙΦΡΟΝ..
..ΝΤΟΙΣΕΑ ..
..ΥΓΟΝΕΥΣ..

Bels. vs. 1. init. ΥΡΟ et vs. 5. ΝΤΟΙΣΑ. Apud Gruterum quae tentantur, nihili sunt.

Α]ὐρ. Θεόδοτ[ος Αὐ]ξάνοντ[ος ἀν]έστησεν [ζῶ]ν καὶ φρον[ῶν] τοῖς ἑα[υτο]ῦ γονεῦσ[ιν - -

4140.

In Montalub fragmentum; ed. Gruter. p. MCXXXVII. 3. e schedis Busbequianis cum lemmate: „In summo cymatio est κοπὶς μαγειρική; deinde in tympano olla inversa subter strigilem balnearem et pectinem; ampulla praeterea sub istis inter Delphicam et cucumam". Extat etiam in schedis Belsi „ante Ogur in ponte Kuteisa".

ΤΡΟΦΙΜΑϹΚΕΚΙΝϹΚΑΙΜΑΡ
ΟΝΕΥϹΙΝΑΝΕϹΤΗϹΑΝ

Vs. 1. Bels. ΡΟΦϹΜΑϹ, Grut. ΤΡΟΦΙΜΑΣ; deinde Grut. ΚΑΙ.ΡΙΙΣ.ΚΑΙ.ΜΑΡ, Bels. quod dedi. Vs. 2. Grut. ΙΝ vel ΙИ omittit; praeterea non habet ligaturas.

Τροφιμᾶς κ(αὶ) - - - - ς καὶ Μάρ[κος τοῖς ἑαυτῶν γ]ονεῦσιν ἀνέστησαν.

4141.

In pago Ogur vel Ogut in via; ex schedis Belsi et Dornsuami. Appicta sunt instrumenta plurima, libra, securis, iugum cum duobus capitibus bovinis, tridens, aratrum, falx cet. Dornsuamus duo habet apographa, in altero titulum ad Halwan Czeliby referens novem ab Amasia miliariis Germanicis Ancyram versus, in altero ad eum locum, quem dicit Belsus.

ΕΤΕΙΜΗΣΑΝΜΕΝ
ΑΝΔΡΟΝΣΥΜΒΙΟΣ
ΑΥΤΟΥΑΦΦΙΑΚΑΙ
ΤΕΚΝΑΑΜΙΑΚΑΙ
ΓΑΙΟΣΚΑΙΚΕΛΙΩΝ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Formam Ɏ et ligaturas dedi ex Dorns. Vs. 1. extr. Dorns. MN (fortasse fuit MEN). Vs. 2. Dorns. in altero apographo ΣΥΝΡΙΟΣ. Vs. 5. Dorns. ΚΕΑΙΟΝ, in altero ΚΕΛωΝ, Bels. ΚΕΛΙΩΝ.

Ἐτείμησαν Μένανδρον σύμβιος αὐτοῦ Ἀφφία καὶ τέκνα Ἀμ[μ]ία καὶ Γάϊος καὶ Κελίων μνήμης χάριν.

Vs. 5. extr. *Κείλων* proposuit Heusinger in schedis.

4142.

In pago Ocuus, quem Belsus aliique Ogur vel Ogut vocant; ed. Gruter. p. MLXXIII. 1. e schedis Busbequianis.

ΑΓΑΘΗ
ΤΥΧΗ.ΒΑΒΟ
ΥΜΑΜΑΖΥΝΜ
ΑΙΕΙ.ΘΥΓΑΤΡΙΕΠΙΖ
ΗΤΗΘΕΙCΑΙΕΡΕΙΑΥΠΟ
ΤΟΥ.ΘΕΙΟΥΗΜΗΥΠΟ
ΚΡΕΙΝΟΜΕΝΗΠΑΛΙΝ
ΕΠΙΖΗΘΕΙCΑΥΠΟ
ΤΟΥΘΕΙΟΥΜΕΤΑΠΟΛ
ΛΗCΑΝΑΝΚΗCΚΒΑCΑ
ΝΩΝΕΚΥΠΟΠΟΔΕΙΤΜΑ
ΤΩΝΛΑΑΩΝΙCΤΟΝΤΟ
ΠΟΝΤΗΝΤΕΕΥΧΗΝ
ΑΝΕCΤΗCΕΝCΥΝΤΗ
ΘΥΓΑΤΡΕΙΑΕΟΝΤΗ
ΝΕΥΧΗΝΥΠΕΡΕΑΥ
ΤΗΣΚ-ΤΩΝΙΔΙΩΝΠΑΝΤ
ΩΝΚ-ΣΥΝΕΡΧΟΜ
ΕΝΟΥΛΑΟΥΕΠΑΓΑ
ΘΩ

Ἀγαθῇ τύχῃ. Βαβ[ὼ ἡ Ν]ά[ν]α [σ]ὺν [κ]αὶ [τῇ] θυγατρί· ἐπιζητηθεῖσα ἱέρεια ὑπὸ τοῦ θείου [κ(αὶ)] μὴ [ἀ]ποκρεινομένη πάλιν ἐπιζη[τη]θεῖσα ὑπὸ τοῦ θείου μετὰ πολλῆς ἀνάνκης κ(αὶ) βασάνων ἔκ[ειτ]ο [ὑ]πόδει[γ]μα τῶν λαῶν ἰς τὸν τόπον· τήν τε εὐχὴν ἀνέστησεν σὺν τῇ θυγατρεὶ [Λ]εοντῇ? εὐχὴν ὑπὲρ ἑαυτῆς κ(αὶ) τῶν ἰδίων πάντων κ(αὶ) συνερχομένου λαοῦ, ἐπ' ἀγαθῷ.

Titulus votivus est, male is conceptus. Nomina *Βαβὼ* vs. 2. et *Λεοντῇ* vs. 15. recepi dubitanter ex restitutione ap. Grut. proposita; item *ἔκειτο ὑπόδειγμα* vs. 11. ubi quadratarius Υ pro ΕΙ posuisse videtur. Hinc sumpsi etiam vs. 3. init. Υ positum esse pro Η.

4143.

In pago Ocuus, ut Busbequius, Ogur vel Ogut, ut Belsus, in tumulo; ed. Gruter. p. MCXXXVI. 7. ex schedis Busbequianis. Extat in schedis Belsi.

ЄΤЄΙΜΗ
CΑΝΕΡΜ
ΗΝΓΥΝΗ
ΝΑΝΑΥΟC
ΑΓΑΠΑCΑΔ
ЄΛΦΟCΚΑΙ
ΚΟCΑΔЄΛΦΗ
ΑΦΗΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Litterarum formas et ligaturam dedi ex Belso. Ceterum integrior titulus est apud Gruterum. A dextra vss. 4. 5. 6. 7. extr. litterae C, Δ, I, ΦΗ desunt apud Belsum.

Ἐτείμησαν Ἑρμῆν γυνὴ Νάνα, ὑὸς Ἀγαπᾶς, ἀδελφὸς Καῖκος, ἀδελφὴ Ἄφ[φ]η μνήμης χάριν.

4144.

In pago Ogut vel Ogur ad moscheam; ex schedis Belsi et Dornsuami, „addita falx et malleus".

ЄΤCΙΜΗCΑ
ΝЄΡΜΟΓΑΓΟ
ΝЄΙCЄΤЄΙΜΗCΑ
ΝΓΟΝЄΙCΑΡΙCΤЄΙΔ
ΗΝΝΑΝΑΜΝΗΜ
ΗCΧΑΡΙΝ

Vs. 1. Dorns. ICIM, Bels. ЄΤΗΜΗCΑ, quae composui. Vs. 2. Dorns. E pro Є. Vs. 3. Dorns. ΜЄΙC ЄΤCΙCΜΗCΑ, Bels. ΝЄΙCЄΤЄΙCΑ, quae composui. Vs. 4. Bels. ΝΟΝЄΙCΑΡΙCΔ, Dorn. quod dedi. Vs. 5. Dorns. ΗΝΝΑΝΑΜΝΗΜ, Bels. quod dedi. Vs. 6. init. Dorns. MC, Bels. quod dedi.

Ἐτ[ε]ίμησαν Ἕρμ[ων]α γονεῖς. Ἐτείμησαν γονεῖς Ἀριστείδην, Νάνα[ν]? μνήμης χάριν.

Vs. 2. *Ἑρμόλαον* elicit Heusinger in schedis, et vs. 5. proposuit *ἀναμνήμης*.

4145.

In pago Ocuus, ut Busbequius, Ogur vel Ogut, ut Belsus, ad parietem moscheae; ed. Gruter. p. MCXXVIII. 1. e schedis Busbequianis. Extat in monumentis Kempianis p. 44. n. 38. litteris artificiosis et versibus aliter dispositis. Hinc ed. Murat. T. II. p. MCCXVII. 2. mittente Praeside de Mazaugues. Est praeterea in schedis Dornsuami et (usque ad vs. 5. ΑΤΗϹ) in schedis Belsi. Dornsuamus notat lapidem cavernosum esse ideoque non omnibus locis perscriptum.

ΕΤΕΙΜΗϹΑΝ
ϹΟΛΩΝΑΚΑΙΑ
ΦΗΝΤΕΚΝΑΑ
ΓΑΠΙΑϹΩΚΡ
ΑΤΗϹΚΑΙ
ΑΠΦΙΑ
ΦΙΛΟΚ
ΑΛΟϹ
ΔΟΜ
ΝΟϹ
ΜΗ // ΜΗϹ \\ Χ
ΑΡΙΝ

Formam tituli et litterarum dedi ex Dornsuamo. In forma tituli consentit Gruterus, nisi quod versus singulos disposuit concinnius. Vs. 1. Grut. Kemp. ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ, Bels. ΕΤΗΜΗϹΑΝ. Vs. 2. Grut. Kemp. ΣΟΛΟΝΑ; deinde Grut. ΚΑΙΑ, Bels. ΚΑΙ, Dorns. ΚΑ. Vs. 3. init. Bels. ΦΗΝ. Vs. 4. init. Grut. Kemp. ΑΓΑΠΗΤΑ, Dorns. Bels. quod dedi, ex quo apparet in lapide fuisse ΓΑΠΗΤΑ. Vs. 5. omittit Dorns. Belsus nonnisi ΑΤΗϹ, post quas litteras, ut dictum est, deficit apographum eius. Igitur ex Grut. Kemp. addidi ΚΑΙ. In reliquis nihil memorabile.

Ἐτείμησαν Σόλωνα καὶ Ἄ[π]φην τέκνα ἀγαπητὰ Σωκράτης καὶ Ἀπφία [καὶ] Φιλόκαλος Δόμνος μνήμης χάριν.

4146.

In pago Ocuus (Ogur vel Ogut); ed. Gruter. p. MCXXXVI. 1. e schedis Busbequianis. Est etiam in schedis Belsi, „fragmentum repertum ad Ogur".

ΑΝΤΩΝΙΑΚΑΙ
ΤΕΚΝΑΜΗΝΑϹ
ΚΔΗΜΗΤΡΙΟϹ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Formas litterarum et ligaturas dedi ex Belso. Vs. 1. secundum Α et in fine Ι omittit Belsus. Vs. 2. idem R pro Κ. Vs. 3. init. Grut. ΚΑΙ plene.

Ἐτείμησαν τὸν δεῖνα σύμβιος αὐτοῦ] Ἀντωνία καὶ τέκνα Μηνᾶς κ(αὶ) Δημήτριος μνήμης χάριν.

De forma tituli conf. n. 4141. 4145.

4147.

In tumulo paulo post pagum Ogut; signa addita fuere consueta sutoria; ex schedis Belsi.

ΑΝΕϹΤΗϹΕΝΔΟΜΝΑ
ΥΙΩΝΟΥΝΑΚΕΑΥΤΗ
ΖΩϹΑΚΦΡΟΝΟΥϹΑ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ἀνέστησεν Δόμνα υἱῷ Νουνᾷ κ(αὶ) ἑαυτῇ ζῶσα κ(αὶ) φρονοῦσα μνήμης χάριν.

Nomen Νουνᾶς habes etiam n. 3822. *d.* ubi dele signum interrogationis.

4148.

In tumulo paulo post pagum Ogut; ex schedis Belsi. Inde a vs. 5. tractavit Heusinger in programmate a. 1762. induciis indicandis et celebrandis scripto.

ΩΕΑΦΡΟΝΟΥϹΑΚΕΓΓΟ
ΝΑ . . . . ΜΩΝ
ΑΡΟϹΑΜΜΙΑΑΔΕΛΦΗΚ
ΤΟΥΤΩΝΜΗΤΗΡΑΜΜΙΑ
ΟϹΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝΚΤΟΥϹ
ΑΠΕΛΕΥΤΕΡΟΥϹΕΙΝΑΙ
ΠΑΝΤΑ
ϹΚΥΡΙΟΥϹ

Ἀνέστησεν ἡ δεῖνα ἑαυτῇ ζ]ῶ[σ]α φρονοῦσα κ(αὶ) ἔγγονα - - - - - μων [ἀδελφ]ός, Ἀμμία ἀδελφὴ κ(αὶ) - - - τούτων μήτηρ Ἀμμία - μνήμης χάριν· κ(αὶ) τοὺς ἀπελευ[θ]έρους εἶναι πάντας κυρίους.

Titulus admodum turbatus est. Vs. 1. ζῶσα exsculpsit Heusinger in schedis. In fine Heusinger l. c. supplet ἐκέλευσε. Sed de oratione obliqua conf. ad n. 4086.

PARS NONA DECIMA.

INSCRIPTIONES PAPHLAGONIAE.

AMASTRIS, POMPEIOPOLIS, SINOPE.

4149.

Amastride; misit D. de St. Martin.

Hoc loco corona ΟΔΗΜΟΣ Hoc loco corona

ΤΙΒΙΡΙΟΝΚΑΙΔΙΟΝΛΕΠΙΔΟΝLΕΠΙ
ΔΟΙΥΙΟΝΤΟΝΑΡΧΙΕΡΑΤΟΥΠΟΝΤΟΥ
ΕΠΙΣΤΑΤΗΝΔΕΣΗΡΙΣΟΛΡΙΟΝΝΤCΥΙΑ
ΤΑΣΩΣ ΡΟΜΗΣ . . . . . . ΛΩΙΝ
ΚΙΣΚΑΙΕΠΙΤΩΤΗ
ΣΗΣΑΝΤΑΣ Ε

῾Ο δῆμος Τιβ[έ]ριον Κ[λαύ]διον Λέπιδον, [Λ]επίδο[υ] υἱόν, τὸν ἀρχιερ[έ]α τοῦ Πόντου, ἐπιστάτην δὲ [τῆ]ς [μ]η[τ]ρ[οπόλ(εως) τοῦ Π]όντ[ο]υ? [κ]α[ὶ] ἀ[γοραν]ομήσ[αντα π]λ[εο]ν[ά]κις καὶ ἐπὶ τῷ τῆ[ς πόλεως ἀγαθῷ? ζ]ήσαντα σ[εμνῶς - - -

Lepidus hic videtur idem esse ille quem memorat Lucianus in Alexandro 25.: *διὸ καὶ τὴν Ἄμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει*; conf. ibid. 43. Unde simul apparet et Epicureum fuisse Lepidum nostrum et imperante Marco Aurelio Imperatore vixisse.

4150.

Amastride; misit D. de St. Martin.

Hoc loco corona ΟΔΗΜΟΣ Hoc loco corona

ΚΛΑΥΔΙΑΝΛΕΠΙΔΑΝΟΥ
ΠΑΤΕΡΑΚΛΑΥΔΙΟΥΛΕΠΙΔΟΥΚΑΙ
ΚΛΑΥΔΙΑΣΜΑΡΚΙΑΝΑΣΓΙΝΑΙ
ΚΑΔΕΛΟΥΗΔΙΟΥΕΥΦΡΟΙΟΣ
ΗΣΑΣΑΝΠΑΝΑΡΕΤΩΣΚΑΙ
ΤΡΟΜΟΙΡΑSΡΙΟSΛξΑΝ

῾Ο δῆμος Κλαυδίαν [Λ]επίδαν, [θ]υ[γ]ατέρα Κλαυδίου Λεπίδου καὶ Κλαυδίας Μαρκιαν[ῆ]ς, γ[υ]ναῖκα δὲ Λ. Οὐηδίου Εὔφρο[ν]ος, [ζ]ήσασαν παναρέτως καὶ [π]ρομοίρως [β]ι[ώ]σ[ασ]αν.

Claudia Lepida filia est eius, qui honoratur titulo n. 4149. Vs. 7. conieceris *πρὸ μοίρας βιώσασαν*; sed frequens dictio est *προμοίρως βιώσας*. Vide Vol. II. n. 2380. 2381. 2382. 2383. 2426. 3255.

4151.

Amastride, in basi marmorea; misit D. de St. Martin apographum duplex.

ΟΥΛΠΙΟΝΑΡΑΒΙΑ
ΝΟΝΤΟΝΛΑΜΠΡΟ
ΤΑΤΟΝΥΠΑΤΙΚΟΝ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΚΑΙ
ΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝΤΙ
ΕΒΑΣΤΟΥΣΥΡΙΑΣ
ΠΑΛΑΙΣΤΕΙΝΗΣ
ΑΙΛΙΟΣΑΥΡΗΛΙΟΣ
ΜΑΡΚΙΑΝΟΣΟΠΡΩ
ΤΟΣΑΡΧΩΝΤΟΝΙΑΙ
ΟΝΕVΕΡΓΕΤΗΝ
ΟΦΙΛΟΣ
ΕΝΤΩ · ΞΣ · ΕΤΕΙ

Lapis in sinistra fractus est; undè litterae quaedam paulum depravatae cernuntur. Has tamen St. Mart. in altero apographo reddidit integras, atque etiam vs. 8. init. addidit Λ, quam litteram ipse deletam vult.

Οὔλπιον Ἀραβια[ν]όν, τὸν λαμπρότατον ὑπατικόν, [π]ρεσβευτὴν καὶ [ἀν]τιστράτηγον τ[οῦ Σ]εβαστοῦ Συρίας Παλαιστείνης, Αἴλιος Αὐρήλιος Μαρκιανὸς ὁ πρῶτος ἄρχων, τὸν ἴ[δ]ιον εὐεργέτην ὁ φίλος. ἐν τῷ ξσ ἔτει.

De Syria Palaestina cf. ad n. 4029. Inscriptionem memorabilem esse etiam ob annum in fine designatum notat St. Martin. Verum ignoratur a quo anno deducatur epocha. Vide Eckhel. D. N. Vol. II. p. 385.

4152.

Amastride, in fronte templi vel potius monumenti sepulcralis; ed. Eugen. Boré Correspond. et Mém. d'un voyageur en Orient, Par. 1840. T. I. p. 411. Habeo etiam ex schedis D. de St. Martin. Lapidis frustum, quod priorem partem inscriptionis Graecae continet, discissum repperit Boré ad fontem haud procul a monumento sepulcrali, quod male templum vocat.

- - ΚΙΑΝΟ - - ΣΕΛ
- -ΙΕΙΡΗΣ - - Μ - -
- - ΕΓΙΩΝΣ
- - ΣΟΥΕΤΡΑΝ
- - ΝΚΑ - - ΤΕΣΚ-ΟΥΑΣΕ

-O-NACIANVSSEVERVS
- - OHOR XXX-IIC.R.
LEGIONIS-II-GALLICAE
VSALAEVET-ERANAEGALLC
-N-SIBIFECIT.

Fundus lectionis St. Martini apographum est. Nec multo accuratius exemplum Boreanum. In titulo Graeco vs. 1. Bor. . . . . ΚΙΑ ΝΟΥΣΕV; vs. 2. ΙΕΙΡΗΣ ΣΑ; vs. 3. ΛΕΓΙΩ Ν. . . . (St. Mart. ΕΤΙΟΝΣ); vs. 4. ΣΟΥΙΕΤ. . . . ΡΑ. . . Ε; vs. 5. . . ΝΚΑΤΕ ΣΚΠΟΙΑΣΕΝ. In titulo Latino vs. 1. Bor. . . . . . ONACIANNISSEVERVS; vs. 2. . . . OIHOSXXXIII CAR. . .; vs. 3. LEGIONISIIII GALLICAE; vs. 4. VSALAEVETERANAEGALLIC. . . vs. 5. ORVMSIBI cet.

- - *ονα]κιανὸς Σε[ούηρος - - - σπ]είρης [λγ̄ πολ. Ῥωμ.] - - λ]εγιῶν[ο]ς [γ̄. Γαλατικῆς - - - ἄλη]ς Οὐετραν[ῆς Γαλατῶν ἑαυτῷ] κατεσκ[ε]ύασε.*

- onacianus Severus - - - [c]ohor(tis) XXXIII. c(ivium) R(omanorum) - - - legionis III. Gallicae, - - - us alae veteranae Gallorum sibi fecit.

Munera militaria, quae ex ordine temporis enumerantur, non integra sunt. Desunt dignitatum nomina. In Latino titulo ibi vs. 4. fortasse ex PRAEFECTVS superest ultima syllaba. Legio III. Gallica in Syria et Moesia egerat; Severi Imp. temporibus in Phoenice.

4153.

Pompeiopoli, hodie Tasch-Koepri vel Tasch-Kouprou, in lapide permagno calcario muro collegii Turcici inserto; ed. Fourcade in Maltebruni Annal. itin. T. XIV. p. 52. aeri incisum summa cum fide, ut ipse testatur; deinde Macdonald Kinneir Itin. p. 550. n. 24. Ainsworth in Journ. of the Royal Geogr. Society of London. Vol. IX. p. 252. Eugen. Boré Corresp. et Mém. d'un voyageur en Orient, Par. 1840. T. I. p. 416. 3. Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1819. Febr. p. 115. Habeo etiam ex schedis D. de St. Martin.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΓΑΙΟΝ ΚΛΑΥΔΙΟΝ
ΓΑΛΛΙΤΙΑΝΟΝΥΙ
ΟΝΓΑΛΛΙΚΟΥΑΓΟΡΑ
ΝΟΜΗϹΑΝΤΑΦΙΛΟΤΕΙ
ΜΟϹΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟ
ΔΗΜΟϹΤΗϹΜΗ
ΤΡΟΠΟΛΕΩϹΠΟΗ
ΠΗΙΟΠΟΛΕΩϹ ❦
ΑΝΕϹΤΗ ΑΝΔΡΙΑϹ
ΕΝΕΚΕΝ ❦

Vs. 1. verba ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ omittit Fourc., habent St. Mart. et Ainsw. Haec Kinn. corrupta dedit in fine tituli pro vs. 11. Vs. 2. init. Ainsw. ΚΑΙΟΝ. Vs. 3. Kinn. ΓΛΛΛΤΤΤΙΑΝΟΝΥΙ, St. Mart. Bor. ΓΑΛΛΙΤΤΙΑΝΟΝΥΙ, Ainsw. solum ΓΑΛΙΤΤΙΑΝΟΝ omissa syllaba ΥΙ, Fourc. quod dedi. Vs. 4. Fourc. ΟΝΓΑΛΛΗΚΟΥΛΓΟΡΑ, Ainsw. ΤΟΝΠΑΛΛΙΚΟΥΑΓΡΟ, St. Mart. ΩΝΓΑΛΛΗΚΟΥΑΓΟΡΑ, Kinn. quod dedi. Vs. 5. Fourc. ΝΟΜΗϹΑΝΤΑΦΙΛΟΤΘ, St. Mart. ΝΟΜΗϹΑΝΤΑΦΙΛΟΤΘ, Kinn. ΝΟΜΕΑΝΤΑΦΙΛΟΤΕΙ, Ainsw. ΝΟΜΕΑΝΤΑΦΙΛΤΑΤ, Bor. ΝΟΜΗΣΑΝΤΑΦΙΛΟΤΕΙ. Non recte Letronnius lectionem ΝΟΜΕΑΝΤΑ defendendam putavit, quum nata sit ex prava Kinn. lectione. Erravit etiam Ainsw. ΜΕ pro ΜΗϹ legens. Vs. 6. init. Kinn. ΙΩΕ, Ainsw. ΩΣ, St. Mart. ΔΟϹ, qui tamen coniecit ΜΩϹ, quod habet Fourc. Deinde Kinn. ΗΒΟΥΑΗΚΛΟΙ, Fourc. quod dedi. Articulum Ο St. Mart. Ainsw. Kinn. (ω) et Bor. in principium insequentis versus coniiciunt. Vs. 7. extr. Kinn. ΤΗΜΕΜΓΙ, ubi ultimae tres litterae ΜΓΙ (fortasse ΕΠΙ) aliunde assutae sunt; reliqui ΤΗϹΜΗ. Vs. 8. Kinn. ΤΡΟΠΟΑΕΗΟΑΙΓΩΕ, reliqui quod dedi; ubi nota formam Η, quam etiam in aliis inscriptionibus huius urbis, quas non transcripsit, sed in hoc solo nomine ita exaratam esse notat Fourc. p. 34. Notat idem in alio lapide post nomen *μητροπόλεως* sequi *τῆς Παφλαγονίας*. Vs. 9. Kinn. omittit. Igitur coniicio quae is vs. 8. extr. appinxit ΑΙΓΩΕ (fortasse ΑΡΧΟΝ) una cum litteris illis in fine vs. 7. ΜΓΙ ex ea inscriptione esse desumpta, cuius ut mutilae mentionem fecit Fourcad. p. 34. notans inesse archontis designationem. Fuerit istud initium illius inscriptionis ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣ, quae male lecta deinde Kinn. huic titulo assuerit. In fine vs. 9. pro foliolo, quod habent Fourc. St. Mart., litteram Ω habet Ainsw. Vs. 10. Fourc. ΑΝΕϹ et nihil praeterea; St. Mart. ΑΝΕϹΤ—ΙΟΑΝΔΡΙΑϹ, Bor. ΑΝΕΣΤΗΟΑΝΔΡΙΑΣ, Kinn. ΑΝΕΕΗΟΑΝΑΡΙΑΕ, Ainsw. ΑΝΕΘΕΝΤΟΑΝΔΡΙΑΣ, quae composui. Vs. 11. St. Mart. ΕΤΕΙϹ, Bor. ΕΤΕΙΣ, Ainsw. ΕΝΕΚΕΝ; Kinn. ibi, ut supra dixi, habet ΛΙΛΩΗΙΙΥΧΗΙ (h. e. ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ). Foliolum addidi ex St. Mart.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Γάϊον Κλαύδιον Γαλλιτιανόν, υἱὸν Γαλλικοῦ, ἀγορανομήσαντα φιλοτείμως ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῆς μητροπόλεως Πομπηϊοπόλεως ἀνέστη[σαν] ἀνδρίας ἕνεκεν.

4154.

Pompeiopoli, hodie Tasch-Köpri vel Tasch-Kouprou; ed. Eugen. Boré Correspond. et Mém. d'un voyageur en Orient, Par. 1840. T. I. p. 415. 2.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΓΝ.ΚΛΑΥΔΙΟΝ
ΓΕΒΗΡΟΝΔΙΣ
ΥΠΑΤΟΝΠΟΝΤΙ
ΦΙΚΑΤΑΜΒΡΟΣ
ΚΑΙΓΑΡΟΣΜΑΥΡΗ
ΛΙΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΣΕ
ΒΗΡΟΥΠΑΤΩΝΑΚΑΙΚΤΙ
ΙΤΗΝΗΜΗΤΟΠΟΛΙΣ
ΗΠΑΦΛΑΓΟΝΙΑΣ
ΠΟΜΠΗΙΟΠΟΛΙΣΔΙΑ
Π.ΔΟΜΙΤΙΟΥΑΥΤΟΡΕΙΝΟΥ
ΚΛΩΔΙΟΥΚΑΛΒΕΙΝΟΥ
ΠΩΤΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣ
—
ΡΟΗ ΕΤΕ

Litterae hinc inde ligatae fuisse videntur, ut vs. 8. ΠΑΤΩΝΑ, vs. 9. ΜΗΤΟΠΟΛΙΣ, vs. 10. ΤΗΣ; et coniicias in hoc titulo ubique scriptum fuisse C, non Σ.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Γν. Κλαύδιον [Σ]έβηρον δὶς ὕπατον, ποντίφικα, [γ]αμβρὸ[ν] Καί[σ]αρος Μ. Αὐρηλίου [Ἀ]ντωνείνου Σεβήρου, πάτ[ρ]ωνα καὶ κτί[σ]την ἡ μητ[ρ]όπολις τῆς Παφλαγονίας Πομπηϊόπολις διὰ Π. Δομιτίου Ἀ[ν]τ[ων]είνου Κλωδίου Καλβείνου, π[ρ]ώτου ἄρχοντος. ρͅοη ἔτε[ι].

Tib. Claudius Severus Consul fuit a. u. c. 953. p. Chr. 200. quem coniicias eundem hunc esse *γαμβρὸν* Caesaris M. Aurel. Antonini Severi, Caracallae puta. *Γαμβρὸς* autem dicitur seu proprio significatu sive sensu latiore, ut *συγγενής* (Letronn. Rech. sur l'Égypte p. 320. seq.). Praeterea etiam L. Sept. Severus teste Spartiano (cap. 1.) affinem habuit Septimium Severum bis consularem, cum quo hic noster Claudius Severus videri potest cognatione iunctus fuisse.

4155.

Pompeiopoli, hodie Tasch-Köpri vel Tasch-Kouprou; ed. Eugen. Boré Correspond. et Mém. d'un voyageur en Orient, Par. 1840. T. I. p. 415. 1.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ
ΑΓΑΘΕΙΝΟΥΑΘΗ
ΝΑΙΟΥΑΝΤΙΟΧΕ
ΩCΑΠΟΜΑΙΑΝ
ΔΡΟΥΚΑΙΠΡΟΥC
ΕΩCΤΗCΠΡΟCΟΛ
ΑΥΜΠΟΝΓΡΑΜ
ΜΑΤΕΩCΤΥCΤΟΥ
ΒΙΩCΑΝΤΟCΕ
ΕΤΗΕΙΧΟCΙΠΕΝΤΕ
ΧΑΙΡΕΕΤΕ

Ὑπόμνημα Ἀγαθείνου Ἀθηναίου Ἀντιοχέως ἀπὸ Μαιάνδρου καὶ Προυσ[α]έως τῆς πρὸς Ὄλυμπον, γραμματέως τ[ῆ]ς [β]ου[λῆς], βιώσαντος ἔτη εἴ[κ]οσι πέντε. Χαίρετε.

4156.

Pompeiopoli, hodie Tasch-Köpri vel Tasch-Kouprou; ed. Macdonald Kinneir Itin. p. 550. n. 25. et Ainsworth in Journal of the Royal Geograph. Society of London, Vol. IX. p. 253. cuius apographum et perfectius et Latino titulo auctius est.

L FLAVIVS ASCLEPIADES
PETRONIANVS HIC POSITVS EST
ΛΟΥΚΙΟΣ ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΑΣΚΛΗ
ΠΙΑΔΗΣ ΠΕΤΡΩΝΙΑΝΟΣ
ΕΝΘΑΔΕ ΚΑΤΟΙΧΕΤΑΙ

Missa facio menda Kinneiri, ex quo desumpsi solum prius O in nomine ΦΛΑΟΥΙΟΣ.

Λούκιος Φλαούϊος Ἀσκληπιάδης Πετρωνιανὸς ἐνθάδε κατοίχεται.

4157.

Sinopae; ex schedis Wernickii (conf. Vol. II. n. 2655.) transcripsit Stempovskius et ex Stempovskii schedis Frid. Dubois, qui a. 1832. huc misit iussu Stempovskii.

[*Textum vide pag. seq.*]

Initio perscriptum erat nomen eius, qui honoratur, fortasse una cum nomine patris. *Ἄρχοντας τοῦ πρεσβυτικοῦ* habes etiam Vol. II. n. 2220. 2221. Sed tamen diffido coniecturae meae. Certius videtur esse quod dedi vs. 4. *ποντάρχην*. Vidit Fourcadius (l. c. p. 38. ad n. 4153.) inscriptiones duas, alteram Pompeiopoli, Sinopae alteram positas in honorem Pontarchae. Et Pompeiopolitanam quidem notat Apollodoro Hicesii filio Pontarchae a Senatu Populoque decretam et in loco celeberrimo gymna-

ΣΟ
ΟΣΤΕΝΤΛΕ
Ι.ΑΣΙΑΡΧΟΝΑΡΧΟ
ΕΑΕΣΒΙΚ.ΝΕΩΝΤΑΡΧ
ΛΕΣΑΝΤΑΤΑΥΡΟΚΑΟ
ΚΑΙΚΥΝΗΓΕΣΙΟΝΚΑΙ
ΧΙΑΝΜΠΤΑΛΟΗΡΕΙ
ΚΛΑΥΔΙΝΠΟΤΕ
ΑΔΕΛΦ Ε ΙΣΚΡΑ
ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΗΣΚΙ
ΠΑΥΛΗΣΙΕΡΕΙΑΣ
ΕΙΞΙΔ ' ΙΣΥΝΠΡΟΣ
ΚΑΙοΣ ΥΝ Ε Φ ΠΕΥ
ΤΟΥΣΑΓΡΙΟ.

- - - σο - - - -
- - ος, [γ]εν[όμ]ε[νον γυμ-
ν]ασίαρχον, ἄρχο[ντα τοῦ
πρ]εσβ[υτ]ικ[οῦ, πο]ντάρχη[ν, ἐπιτε-
λέσαντα ταυροκα[θάψια
καὶ κυνηγέσιον καὶ - - [μα-
χίαν μ[εγ]αλο[π]ρε[π]ῶς, ἔκγονον?
Κλαυδί[ου - - - - - -
ἀδελφ[ὸν δ]ὲ [τῆ]ς κρα[τίστης
συνκλητικῆς Κ[λαυδίας
Παύλης, ἱερείας [θεᾶς
Εἴ[σ]ιδ[ος, ο]ἱ συνπροσ[τάται
καὶ ὁ συνέφορ(ος) [ἐ]π' εὐ[νοίᾳ τῇ εἰς αὐ-
τοὺς - - - -

sii fuisse statutam. De Sinopensi autem in ruinis amphitheatri reperta addit: *Le pontarque de Sinope avoit mérité la reconnaissance de ses compatriotes par des combats de gladiateurs et de taureaux qu'il avoit donnés à ses frais et avec la plus grande magnificence.* Ex quibus pronum est coniicere Fourcadium aut nostrum ipsum titulum vidisse aut certe simillimum. Vs. 6. potest scriptum fuisse μονομαχίαν vel θηρομαχίαν vel ταυρομαχίαν. De taurocathapsiis et huiusmodi ludis cf. n. 4039. De vss. 8. 12. 13. 14. nihil certi statui potest. Vs. 12. Isidem praestant etiam nummi Sinopensium; vide Mionnet T. III. p. 141.

4158.

Sinopae, in basi muro urbis inserta; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 58.

ΟΚΡΑΤΕΡΟCΠΟΛΙΟΥΧΟC
ΑΝΑΞΗΓΙΡΑΤΟΤΑΥΤΗΝ
ΝΕΥΜΑΤΙΤΩCΦΕΤΕΡΩ
ΧΑΛΚΟΤΥΠΟΥΠΑΛΑΜΑΙC
CΤΗΛΗΝΕΥΛΑΝΟΙΟΤΟΝ
ΕΥΕΝΟΗCΑΤΟΘΕCΜΟC
ΠΕΙΘΟΜΕΝΟΝCΚΗΠΤΡΟΙC
ΑΙΕΝΑΚΗΡΑCΙΟΙC
ΔΕΡΚΕΟΜΟΙΦΙΛΟCΩΔΕ
ΝΟΗΜΟΝΑΤΕΚΤΟΝΑΧΑΛΚΟΥ
ΗΦΑΙCΤΟΥCΟΦΙΗCCΩΜΑ
ΜΙΜΗCΑΜΕΝΟΝ

Ὁ κρατερὸς Πολιοῦχος ἄναξ ἠγίρατο ταύτην
νεύματι τῷ σφετέρῳ χαλκοτύπου παλάμαις
στήλην Εὐλάνοιο, τὸν εὖ ἐνοήσατο θεσμὸς
πειθόμενον σκήπτροις αἰὲν ἀκηρασίοις.
δέρκεό μοι, φίλος, ὧδε νοήμονα τέκτονα χαλκοῦ
Ἡφαίστου σοφίης σῶμα μιμησάμενον.

4159.

Sinopae; ex iisdem schedis, ex quibus n. 4157. Sympheropoli misit Frid. Dubois.

ΟΥΔΕΝΑΦΑΥΡΟΤΕΡΟCΧCΟΥ
ΓΛΙΘΟCΕΙΠΛΕΟΑΝΘΕΙ
ΠΑΡΘΕΝΙΗCΑΙΔΟΙΠΕΠΥΚΑCΜΕ
ΝΟCΕΓΗΙΔΕΓΕΙΤΩΝ
ΡΕΙΠΑΝΗΚΑΘΑΡΟΙΟCΑΡΑΠΙΔΟC
ΕΝΘΑΜΕΒΟΥΛΑC.C
ΘΗΚΕΧΑΡΙCCΑΜΕΝΗΑΡΕΤΗΙΠΑ
ΤΡΟC·ΟΝΠΕΡΙΠΑΝΤΩΝ
ΤΙΜΗCΑΝΒΑCΙΛΗΕCΕΑΕΥΘΕ
ΙΒΙΟΤΟΙΟ
ΡΤΥΡΙΠΙCΤΕΥCΑΝΤΕC
ΙΗΝΑΜΙCΟΙΟ
ΑΠΑΙΔΕΙΗCΙ
ΚΙΗCΤC
ΝΕΡΟΗC.

Οὐδὲν ἀφαυρότερος χ[ρυ]σοῦ λίθος ε[ὐκ]λέο[ς] ἀνθεῖ
παρθενίης αἰδοῖ πεπυκασμένος. ε[ἰμ]ὶ δὲ γείτων
Ῥειπάνη καθαροῖο Σαράπιδος, ἔνθα με βουλ[ὴ]
θῆκε χαρισσαμένη ἀρετῇ πατρός, ον περὶ πάντων
τίμησαν βασιλῆες ἐ[π'] εὐ[σ]ε[βίᾳ] βιότοιο,
[μά]ρτυρι πιστεύσαντες [ἐπιστασ]ίην Ἀμίσοιο
- - - ἀπαιδείησι? - - - - - -
- - - - - - - - - - -

4160.

Sinopae, in sarcophago; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 61.

ΕΥΝ . . . Ι . . . . ΕΝΘΑ
ΔΕΚΕΙΜΑΙ ΕΤΩΝ
ΚΘ

Εὐν[ομ]ι[ανὸς]? ἐνθάδε κεῖμαι ἐτῶν κθ.

4161.

Sinopae, in moenibus urbis; ed. Hamilt. Research. l. c. n. 57.

ΤΙΚΛΑΥΔΙΟ

Τι(βερίου) Κλαυδίο[υ - - -

4162.

Sinopae, in ianua quadam; ed. Hamilt. Research. l. c. n. 60.

ΔΩΜΕΔΩΝ
ΑΡΙΣΤΩΝΑΙΤΟΣ
ΦΛΟΓΙΩΙ

Α]ωμέδων? Ἀριστώνα[κ]τος Φλογίῳ - - -

4163.

Sinopae, in sarcophago; ed. Hamilt. Research. l. c. n. 56.

ΠΟΝΤΙΚΟC
CΑΛΛΟΥЄΤѠΝΝΗ
ЄΝΘΔЄΚЄΙ . . .

Ποντικὸς [Θ]άλλου ἐτῶν νη ἐνθ[ά]δε κεῖ[μαι.

4164.

Sinopae, in sarcophago; ed. Hamilt. Research. l. c. n. 62.

ΣΑΙΟΥΕΙΝΙΟΣΟΙΙΛΙΕΡΟΣШΝΗΣΑΜΗΝ
ΤΗΝΠΥΕΛοΝΕΜΑΥΤШΚΑΙΟΥΔΕΙΣΕΤΕΡΟΣΑΝΟΙΞΕΙ
ΜΕΤΑΤΟΕΜΕΚΑΤΑΤΕΘΝΗΝΑΙΕΠΕΙΤΟΙΔШΣΕΙΤΗ
ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΚΟΛШΝΕΙΑ Ж ΑΦ

Σαιουείνιος ὁ [νεώτ]ερος ὠνησάμην τὴν πύελον ἐμαυτῷ· καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἀνοίξει μετὰ τὸ ἐμὲ κατατεθῆναι, ἐπεί τοι δώσει τῇ λαμπροτάτῃ κολωνείᾳ δηνάρια ἀφ.

4165.

In loco Nesi Köi prope *Sinopen*, in sarcophago; ed. Hamilt. Research. l. c. n. 59.

Μ . Ι . . . . \ΑΤΕΡΙΟΣΜΑΞΙΜΟΣΙΑΤΡΟΣΕΘΗΚΑ
ΤΗΙ . . . .ΡΟΝΕΑΥΤΩΚΑΙΖΟΗΤΗΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥΧΑΙΡΕΤΕ

Μ - - - Ἀτέριος Μάξιμος ἰατρὸς ἔθηκα τῇ[ν σο]ρὸν ἐ[μ]αυτῷ καὶ Ζόῃ τῇ γυναικί μου. Χαίρετε.

4166.

In loco Gerzeh (antiq. *Carusa*) prope *Sinopen*; ed. Hamilton. Research. l. c. n. 50.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ
ΟΦΙΛΛΙΟΥΚΟΥ
ΡΙΩΝΟΣΚΑΙ
. . . .

Αἰμιλιανὸς Ὀφιλλίου Κουρίωνος καὶ - - - -

4167.

Ibidem; ed. Hamilt. l. c. n. 51.

. . . .
ΑΙΒΟΥΤΙΟ . .
ΜΑ . ΙΜΟ .

Apparet nomen Αἰβούτιο[ς, et Μά[ξ]ιμο[ς.

PARS VIGESIMA.

INSCRIPTIONES PONTICAE.

AMASIA ET RELIQVI PONTI INSCRIPTIONES.

4168.

Amasiae, in porta quadam, in tribus fragminibus epistyliorum; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 72.

a. . . . ΗCΜΗΤΡΟΠΟΛЄ. . .
b. ΜΑΤΙΚѠΔΗΜΑΡΧΙΚΗCЄΞ
c. ЄΠΙΑΡΡΙΟΥΑΝΤѠ. . .

a. λαμπροτάτ]ης μητροπόλε[ως - -
b. Σαρ]ματικῷ, δημαρχικῆς ἐξ[ουσίας τὸ - -
c. ἐπὶ Ἀῤῥίου Ἀντω[νίνου - - -

Sunt membra inscriptionis dedicatoriae. Imperator, cui opus aliquod dedicatur, aut M. Aurelius Antoninus aut L. Aurelius Commodus est, quorum uterque Germanicus ac Sarmaticus audit. Quodsi aliud fragmentum, ibidem ab Hamiltono (n. 75.) repertum in castello,

. ЄΓΙCΤϽΔΗΜΑΡΧΙΚΗCЄΞΟ
X̅

ἀρχιερεῖ μ]εγίστ[ῳ], δημαρχικῆς ἐξο[υσίας τὸ - -

ad eandem inscriptionem pertinet, coniicias M. Aurelio Antonino et L. Aurelio Commodo una imperantibus dedicatum opus esse. Quo posito forma tituli ita restitui potest:

Αὐτοκράτορι Καίσαρι - - - Μ. Αὐρηλίῳ Ἀντωνείνῳ Σεβαστῷ Γερμανικῷ, Σαρματικῷ, ἀρχιερεῖ μ]εγίστ[ῳ], δημαρχικῆς ἐξο[υσίας τὸ λα̅, ὑπάτῳ τὸ γ̅, καὶ Αὐτοκράτορι Καίσαρι Λ. Αὐρ. Κομμόδῳ - - - Σεβαστῷ Γερμανικῷ, Σαρ]ματικῷ, δημαρχικῆς ἐξ[ουσίας το β̅, ὑπάτῳ - - -, Ἀμασείας τῆς λαμπροτάτ]ης μητροπόλε[ως τοῦ Πόντου ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος] - - - - ἐπὶ Ἀῤῥίου Ἀντω[νίνου - - -

De singulis conf. Vol. I. n. 1319. Arrius Antoninus nomina sua familiae imperatoriae debere videtur. Quippe Antoninus Pius ante adoptionem fuit T. Aur. Fulvus Boionius Arrius Antoninus. Vide Eckhel. D. N. T. VII. p. 1.

4169.

Amasiae ad puteum; ex schedis Belsi et Dornsuami.

ΙΟΥΛΙΟC Ⲉ
ΜΙΝΟCΙ
ΟΥ Κ
ΛΗΙΗC
ΜΗΤΡΙΜΝΗ
ΜΗCΧΑΡΙΝ
ΕΠΟΙΗCЄΝ

Dorns. vs. 1. extr. Ε, vs. 2. ΜΟΥΛΝΟCΙ, vs. 7. nihil nisi Ε.

Ἰούλιος Γέμινος Ἰου[λίᾳ Πρό]κλῃ [τ]ῇ μητρὶ μνήμης χάριν ἐποίησεν.

Ἰουλίᾳ Πρόκλῃ dedit Boeckhius. Vs. 4. extr. C puto fuisse ϕ.

4170.

Amasiae „ad ripam Iris ad turrim moscheae antiquae"; ed. Gruter. p. MCXLVI. 3. ex schedis Busbequianis. Repetierunt Fleetwood p. 253. 2. Brunck. Lectt. p. 303. Iacobs. Anthol. Palat. Append. n. 242. Extat etiam in schedis Dornsuami et in cod. Pigh. fol. 197. 6. Subsunt ampulla inversa, pecten cet. notante Dornsuamo. Heusingero in schedis non pecten, sed ὀστοθήκη videtur esse s. cineris receptaculum.

ΙΟΥ᾽ΜΥCΙΔΙ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΗC
ΑΛΟΧѠΠЄΡΙ
ΚΑΛΛЄΑΤЄVΖЄΝ
ΤΟΝΔЄΤΑΦΟΝ
ΜΝΗΜΗCCѠ
ΦΡΟCΥΝΗCЄΝЄΚЄΝ
❦ ЄΤΟΥCΡΟΗ ❦

Litterarum formas et ligaturas dedi ex Dornsuamo. Vs. 1. ΙΟΥ᾽ omittit Grut., habet Dorns.; deinde Grut. ΜΙΣΙΔΙ, Dorns. ΜΥΣΙΑ, quae composui. Vs. 3. init. Dorns. ΔΟΧѠ. Vs. 4. Dorns. ΚΑΛΛΕΙΤЄΥΣΕΝ, Grut. quod dedi, nisi quod Ξ mutavi in Ζ, quam formam Dorns. vidisse videtur. Vs. 6. alterum C omittit Dorns. Vs. 7. extr. Dorns. ЄΝΚЄΝ. Vs. 8. ultimum foliolum omittit Dorns.

Ἰου(λίᾳ)
Μυσίδι Δημοκράτης ἀλόχῳ περικαλλέα τεῦξεν
τόνδε τάφον μνήμης, σωφροσύνης ἕνεκεν.
Ἔτους ρ̅ο̅η̅.

Nomen Ἰουλίᾳ extra versum positum est. Iacobsius vs. 1. Gruteri, vs. 4. de suo Dornsuami dedit lectionem. Posteriorem etiam Heusinger probavit in schedis. Epocha Amasiae nota est ex nummis, quae ducitur ab a. u. c. 747. (vide Eckhel. D. N. T. II. p. 345.), ut annus 178 tituli nostri in tempora Commodi incidat.

4171.

Amasiae, in rupe; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 73.

ЄΡΜΟΓЄΝΗCΔΟ . . . .
ΠΑΡΑΝΓЄΛΛЄΙΜΙ . . .
ΝΙЄΞΟΝ . . ΝΑΙΤΟΝ . .
ΦΟΝΑΝΟΙΞΑΙЄΙΜΗЄ
ΜΟΙΗΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥΗ
ΤЄΚΝΟΙCΗΤЄΚΝѠΝ
ΤЄΚΝΟΙC

Ἑρμογένης Δό[μνου] παραγγέλλει μ[ηδε]νὶ ἐξὸν [εἶ]ναι τὸν [τά]φον ἀνοῖξαι, εἰ μὴ ἐμοὶ ἢ γυναικί μου ἢ τέκνοις ἢ τέκνων τέκνοις.

4172.

Amasiae „in horto templi Armeniorum"; ed. Gruter. p. MCXXVII. 7. ex schedis Busbequianis. Extat etiam in schedis Dornsuami et in cod. Pigh. fol. 197. 6.

ΕΥΣΤΟΧΙΟΣ
ΚΑΙΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΗΘΥΓΑΤΡΙ
ΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Videtur ubique fuisse C, non Σ. Dorn. vs. 4. diserte C, licet vs. 1. habeat ΕΥΜΤΟΧΟΙΣ.

Εὐστόχιος καὶ Ἀθηναῒς τῇ θυγατρὶ μνήμης χάριν.

4173.

Amasiae, in coemeterio Armeniorum; ed. Gruter. p. MCXXXVI. 11. ex schedis Busbequianis. Infra „visitur hic pecten et ampulla inversa". De pectine Heusinger in schedis ablegat ad n. 4170. Praeterea titulus extat in schedis Dornsuami et in cod. Pigh. fol. 197. 6.

ΛΟΓΓΟΣ – Β
ΤΗΧΡΗΣΤΗ
ΚΑΙΑΣΥΝΚΡΙ
ΤΩΣΥΜΒΙΩ
ΑΚΥΛΛΙΑΑ
ΜΑΤΟΙΣΚΑ
ΤΟΙΧΟΜΕΝΟΙΣ ❧
ΤΕΚΝΟΙΣ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Dornsuamus nullam hic memorabilem varietatem praebet.

Λόγγος β̅ τῇ χρηστῇ καὶ ἀσυνκρίτῳ συμβίῳ Ἀκυλλίᾳ ἅμα τοῖς κατοιχομένοις τέκνοις μνήμης χάριν.

4174.

Amasiae, in rupe; ed. Hamilt. Research. in As. min. Vol. II. n. 74.

CΗΜΑΤΑΤ . ΝΘΡΑΥCΘЄΝΤΑΠΑΛΑΙΓЄΝЄѠΝΗΡωω
ЄΝΜΛΚΡΟΙCΙΧΡΟΝΟΙCΛΟΥΚΙΟCΗΡΜΟCΑΤΟ
ΤΟΙΓΑΡΟC . . . ЄΙΜΑΤЄΤΑΦΟΥCΝЄΚΥѠΝΠΑΡΟΔЄΙΤ .
ΛΟΥΚΙΟΝΟΥ . . ΗΜѠCΤЄΙЄΤΑΜЄΙΒΟΜЄΝΟΙ

Σήματα [συ]νθραυσθέντα παλαιγενέων ἡρώω[ν
ἐν μ[α]κροῖσι χρόνοις Λούκιος ἡρμόσατο.
τοιγάρ, ὅσ[οι τ]ειμᾶτε τάφους νεκύων, παροδεῖτ[αι,
Λούκιον [ε]ὐ[φ]ήμως τείετ' ἀμειβόμενοι.

4175.

Amasiae, in coemeterio Armeniorum; ed. Gruter. p. MCXLVI. 4. ex schedis Busbequianis. Repetiit Fleetwood p. 266. 2. Extat etiam in schedis Dornsuami.

ΟΥCΥΝΖΥΓΟCΜCΙΛΑΤΟ
ΝΟCΟCΜЄΚΑΤΟΚΤΑΝЄ
ΘΑΥΤΟΝΑΝΥΛΟΝΠΑΥΛΙΙ
ΒΙΚΤѠΡΙѠΤΟѠΝΑΝΔΡΙЄΚΤѠΝ
ΛΙΩΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝΗΡΑΥΟΛΙ

Dedi Dornsuami apographum, paucis mutatis. Vs. 1. Dorns. ΟΥCѠΝΣ . ΥΓΟCΜCΙΛΑΤΟ, Grut. ΟΥCΥΝΖΥΓΟΣΜΣΙΛΑΤΟ. Vs. 3. Grut. ΑΝΡΛΟΝ. Vs. 4. Dorns. ΓΟѠΝ, Grut. ΤΟΩΝ; ibid. extr. Τ omittit Dorns., habet Grut. Vs. 5. init. Dorns. ΛΙ ΜΝΗΝΗC, Grut. ΛΙΩΝΗΜ; addidi igitur Ω, etsi in lapide haud dubie fuit ω. In fine litteras ΗΡΑΥΟΛΙ solus habet Gruterus.

- - - - τ]οῦ σύνζυγος
Μ[ε]ιλάτο[ιο] νόσος με κατ[έ]κτανε [κ]αὐτὸν ἀν[εῖ]λ[ε]ν.
Παυλί[να] Βικτωρίῳ τῷ ἀνδρὶ ἐκ τῶν [ἰδ]ίω[ν] μνήμης χάριν - - - -

Mitto restitutionem ap. Grut. propositam. Versum heroicum inesse inde a voce ΜCΙΛΑΤΟ non videtur dubium. Primum defunctus introducitur loquens, qui fortasse cum alio morbo maligno occubuit. Quantum video, *σύνζυξ* vel *σύνζυγος* h. l. com-

milito est. In litteris extremis apud Gruterum coniicitur esse ΙΕΡΑΠΟΛΕΙ; sed neque hoc, nec quod coniicias ΙΕΡΑΠΟΛΕΙΤΗ (Ἱεραπολείτῃ) probabile est.

4176.

Amasiae, in coemeterio Armeniorum; ed. Gruter. p. MCXLVI. 7. ex schedis Busbequianis. Hinc Patinus in Comm. in Monumm. ant. p. 218. ex eoque Fabrettus c. 4. n. 437. p. 322. Est etiam in schedis Dornsuami et in cod. Pigh. fol. 197. 6.

ΦΟΙΒΗΠΑΜ
ΦΙΛΩΚΟΥΡΙ
ΔΙΩΑΝΔΡΙ
ΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Dispositio versuum est ex Grutero, litterarum formae ex Dornsuamo.

Φοίβη Παμφίλῳ κουριδίῳ ἀνδρὶ μνήμης χάριν.

4177.

Amasiae „in moenibus urbis ad ripam Iris, fragmentum"; ed. Gruter. p. MCXXXVI. 10. Est etiam in cod. Pigh. fol. 197. 6.

- - ΝΤΟΣΑΥΡ·ΚΡΙΣΠΙΝΟΥΠΟΛΙΤΕΥΟΥ

Sic cod. Pigh. Sed Gruter. in duos versus dispescit fragmentum, ut alter terminetur in ΠΟΛ..., alter pergat ...ΙΤΕΥΟΥ, quae ibi tentantur ita: ΚΟΙΝΤΟΣ. ΑΥΡΣ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ. ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ, quod verum non videtur. Initio subest potius participium, ut ἐπιμεληθέ]ντος Αὐρ. Κρισπίνου cet.

4178.

In monte Kirk Delim, a loco Tschurum in septentrionem, in confiniis Galatiae, super introitum sepulcri rupi incisi, praegrandibus litteris, quarum nonnullae colore rubro inductae fuerunt; ed. Ainsworth in Journ. of the Royal Geogr. Soc. of Lond. Vol. IX. p. 262. et iterum Travels and Researches in Asia minor cet. Lond. 1842. Vol. I. p. 100.

ΙΚΕΣΙΟΥ

In Itinerario Ainsworthi ΙΚΕΣΙΟΝ excusum est vitio haud dubie operarum. Nomen Ἱκέσιος non infrequens videtur in hac regione. Ex inscriptione Pompeiopoli in gymnasio posita idem nomen enotavit Fourcadius l. c. ad n. 4115.

4179.

In loco Vezir Köpri (fortasse antiqua *Gazelone*), ad introitum fori ubi serica venduntur; ed. Ainsworth in Journ. of the Roy. Geogr. Soc. of Lond. Vol. IX. p. 259. Ed. etiam Hamiltonus Research. in As. min. Vol. II. n. 65.

ΣΕΜΝΩΣ
ΚΑΙΖΗΣΑΝ
ΤΑΚΟΣΜΙ
ΩΣΕΤΗΜ
ΚΥΡΙΛΛΑΗ
ΣΥΜΒΙΟΣ
ΑΥΤΟΥΤΕ
ΚΝΩΣΑΣΑ
ΜΕΤΑΥΤΟΥ
ΜΝΗΜΗΣΧΑ
ΡΙΝΕΝΤΩ
ΡϘΒΕΤΕΙ

Vs. 5. Ainsw. ΚΥΡΙΛΛΗ. Vs. 6. omisit Ainsw. Vs. 7. init. idem habet ΣΥΤΟΥ.

- - - - - - - - σεμνῶς καὶ ζήσαντα κοσμίως ἔτη μ̄, Κυρίλλα, ἡ σύμβιος αὐτοῦ, τεκνώσασα μετ' αὐτοῦ, μνήμης χάριν, ἐν τῷ ρϙβ ἔτει.

Epocham coniicias esse Amasensem, de qua vide ad n. 4170.

4180.

In loco Vezir Köpri in domo quadam; ed. Hamilt. Research. Vol. II. n. 67.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝΟΡΘΟΥ
ΒΙΟΥΩΣΥΝΕΖΗ
ΣΕΝΣΕΜΝΩΣΣΥΝ
ΕΚΑΜΕΝΤΕΣΥΝΕ
ΤΕΚΝΩΣΕ..ΚΑΙΝΥΝ
ΟΤΕΔΕΙΧΑΡΙΤΑΣΤΕ
ΛΑΒΕΙΝΚΑΜΑΤΩΝ
ΤΕΚΑΙΤΕΚΝΩΝ
ΛΙΠΕΜΕΝΚΑΜΑ
ΤΟΙΣΙΜΟΝΟΝΚΑΙ
ΝΗΠΙΑΤΕΚΝΑ
ΗΣΟΥΠΟΤΕΛΗΣΟΜ
ΕΓΩΚΕΙΝΗΣΚΑΛ.
ΕΡΓΩΝΗ.ΑΛΑΝ
ΕΝΦΘΜΕΝΟΙΣΙ
ΓΕ..ΣΦΙΛΟΤΗΤ.
ΜΙΓΕΙΗΝ.

- - - - - - - - μαρτύριον ὀρθοῦ βίου· ᾧ συνέζησεν σεμνῶς, συνέκαμέν τε συνετέκνωσέ[ν τε]· καὶ νῦν ὅτ' ἔδει χάριτάς τε λαβεῖν καμάτων τε καὶ τέκνων, [ἔ]λι-πέ μ' ἐν καμάτοισι μόνον καὶ νήπια τέκνα· ἧς οὔποτε λήσομ' ἐγὼ κείνης καλ[ῶν] ἔργων, ἦ, [τ]άλαν, ἐν φ[θι]μένοισι γε[γὼ]ς φιλότητ[ι] μιγείην.

Auctor incultus membra orationis poëticae congessit, ita ut ne unum quidem versum iustum efficeret. Nam de restitutione ultimi versus, qui ad formulam Homericam accedit, dubito. Abusus particulae τὲ aetatem Romanam imprimis prodit.

4181.

In loco Vezir Köpri in domo quadam; ed. Hamilton. Researches Vol. II. n. 64.

ΤΟΝΑΓΑΘΟΝ
ΤΙΑWΝЄΤΑΡ
. . ΥΤΗCΘΥ
ΓΑΤΗΡΑΝΤW
ΝΙΝ. CΔWΡΑ
ЄΤΙΔ

Τὸν [τ]ά[φ]ον [Φ]ί[λ]ων[ος π]α[τρὸς α]ὐτῆς θυγάτηρ Ἀντωνί[α? Ἰ]σ[ι]δώρα - - - -

De forma tituli cf. n. 4186.

4182.

In loco Vezir Köpri; ed. Hamilt. l. c. n. 66.

ΜΝΗΜΗΣΧΑΡ   μνήμης χάρ[ιν.

4183.

Inter marmora Oxoniensia; ed. Maffeius Mus. Veron. p. CCCCXLI. 4. Chandler Marm. Oxon. T. II. p. LXXXIII. ubi quum nihil dicatur de loco, quo repertus lapis est, malui ad Pontum referre, unde oriundus est is, qui memoratur, quam titulis incertorum locorum inserere; quamquam alibi positum esse, ut Vol. I. n. 342., certissimum est.

ΙΟΥΛ×ΠΟΝ
ΤΑΡΧΗΣΤΕΙ
ΜΟΘΕΟΥΥ
ΙΟΣΠΟΝΤΙ
ΚΟΣΣΕΒΑ
ΣΤΟΠΟΛΕΙ
ΤΗΣ

Vs. 3. Chandl. ΜΟΘ : ΟΥΥ, Maff. quod dedi.

Ἰούλ(ιος) Ποντάρχης, Τειμοθέου υἱός, Ποντικὸς Σεβαστοπολείτης.

4184.

In via a Tokat (i. e. *Eudoxiana* Ponti) Neocaesaream versus in sepulcro rupi inciso; ex schedis D. de St. Martin, in quibus inscriptio a. 1807. reperta dicitur.

ΘΕΟΦΙΛΗΣΑΡΛΗΤΟΣΟΥΒΙΑΝΤΟΣ
ΓΗΝΗΔΕΦΙΛΟΧΑΡΟΥΜΑΙΦΑΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Θεοφίλη Σάρ[δ]ητος? [τ]οῦ Βίαντος, γ[υ]νὴ δὲ Φιλοχάρου [τοῦ Δ]αϊφάτου? χαῖρε.

4185.

Prope Tokat, in columna; ed. Hamilton. Researches in As. min. Vol. II. n. 69.

CЄ
ΤΙΔΩ
ΤΙC
Ν.

4186.

Ad *Neocaesaream*, hodie Niksar, in ponte; ed. Hamilt. l. c. n. 68.

Μ. ΑΝΤΟΝΙΟS. ΡΗΓЄΙΝΟS
ЄΠΟΙΗSЄΝ
ΙΟΥΛΙΑSΓЄΜЄΛΛΗSΤΗS
ΘЄΙΑS   ΤΟΝΤΑΦΟΝ

Μ. Ἀντ[ώ]νιος Ῥηγεῖνος ἐποίησεν Ἰουλίας Γεμέλλης τῆς θείας τὸν τάφον.

4187.

In oppido Zilleh, antiquitus *Zela*, in moenibus urbis; ed. Hamilt. l. c. n. 70.

ΑΥΡ. ΓЄΝΤΙΛΙΑ
ΤΗCЄΜΝΟΤΑ
ΤΗCΥΜΒΙΩ . .
ΑΙΟCΜΟΝΤΑ
ΝΟCΟΑΝΗΡ
ΑΝΤΙΓΟΛΛΦΝ
ΚΑΙΜЄΤΑΛC
ΤΟЄΑΥΤΝΝ
ΧΑΡΙΝ

Αὐρ. Γεντιλίᾳ τῇ σεμνοτάτῃ συμβίῳ [Αἴλ]ιος Μοντανὸς ὁ ἀνὴρ ἀντὶ [π]ολλ[ῶ]ν καὶ με[γ]άλ[ων] το[σ]αῦτ[α μνήμης] χάριν.

4188.

Ibidem, in gynaeceo Agae; ed. Hamilt. l. c. n. 71.

ΙΟΥΝΙΟCΓΕΜ . . .
ΛΟCΑΝЄC . . . .
CΤΗΝ

Ἰούνιος Γέμ[ελ]λος ἀνέσ[τησεν τὴν] στή[λην - -

4189.

Nicopoli Ponti (s. Armeniae minoris), nunc in vico Piurk sito prope oppidum Enderes; ed. Eugen. Boré Correspond. et Mém. d'un voyageur en Orient, Par. 1840. T. I. p. 368.

. . . ΠΕΡΑΚΑΣ
ΑΤΑΤΑΔΟ
ΤΑΤΗΛΑΜΠΡC
ΒΟΥΛΗΚΑΠΩ
ΤΙCΤΩΛΗΜΩ
ΑΔΡΙΑΝΗCΝΙΚΟ
ΠΟLΕΩCΤΗC
ΩΚΟΦΟΥ ΚΑ
ΤΡΟΠΟΛΕϹ

- - - - κ]ατὰ τὰ δό[ξαν]τα τῇ λαμπρ[οτάτῃ] βουλῇ κα[ὶ τ]ῷ [κρα]τίστῳ [δ]ήμῳ Ἀδριανῆς Νικοπό[λ]εως τῆς - - [νε]ωκό[ρ]ου κα[ὶ μη]τροπόλε[ως - - -

Fragmentum notabile ob mentionem Ἀδριανῆς Νικοπόλεως.

PARS VIGESIMA PRIMA.

INSCRIPTIONES CAPPADOCIAE.

SOANDUS, TYANA CET.

4190.

„Εἰς τὸ Γκελβερὶ τῆς β' Καππαδοκίας", (Gelvedere ad rudera *Nazianzi* secundum Hamiltonum et Ainsworthium); ex schedis Cyrilli Metropolitae edita est in Ἑρμῆ λογίῳ 1812. p. 189. litteris minusculis.

Αλθαιων ος και την ψυχην σειο - - -
θανων εκθετο και οδ εις κενον ει ωςτε οναιμην - -
κ - ο - α ηγετ αλλον αλ - - - ανδρος ο υιος ημων
η εγκονος αυτου ο και θαπτων χοα εγκονοις
ει το γε χθες τεθεαμαι μη π - - - -
πηγη οτε γην πατεις ει ουδε υδωρ πιεται
δωσει δε και τοις καταχθονιοις θεοις δικην - -
ηγεται δε και υμιν ο - - -

Ὁ δεῖνα] Ἀλθαίωνος κα[τασκευάσας σορὸν ἐπὶ τόπου κα]θα[ροῦ?] ἔθετο, καὶ ο[ὐ]δεὶς κ[οι]ν[ω]νεῖ, ὥςτε ὀναίμην - - - ο[ὐδὲ θ]ή[σ]ε[ι] ἄλλον, ἀλ[λὰ Μέν]ανδρος ὁ υἱὸς ἡμῶν ἢ ἔκγονος αὐτοῦ ὁ καὶ θάπτων, [ἢ καὶ] ἔκγονοι· εἰ [δέ τις ἐπεισβιάσετ]αι, μήπ[οτε καθαρᾷ χρήσεται] πηγῇ, ο[ὐδ]ὲ γῆν πατ[ή]σει οὐδὲ ὕδωρ πίεται, δώσει δὲ καὶ τοῖς καταχθονίοις θεοῖς δίκην· [συνταφ]ή[σ]εται δὲ καὶ [ἡ]μῖν - - -

Verbum ἔθετο sponte deducit ad formulam Vol. II. n. 3509. et alibi obviam: κατασκευάσας σορὸν ἐπὶ τόπου καθαροῦ ἔθετο; quamquam ea potest etiam paulo aliter concepta fuisse.

4191.

In valle Soanli Dere, quem locum pro vetere *Soando* (vide Strabo p. 663.) habent Hamiltonus et Ainsworthius, inter Tyana et Caesaream; ed. Hamilt. Researches in As. min. Vol. II. n. 416.

ATIKHΕΟΙ | ΑΟΓ
ΑΙC | Ε

Coniicias Christiani tituli esse fragmentum.

4192.

Haud procul a pago Soanli Dere, in loco Edrye Köi; ed. Hamilt. l. c. n. 417.

ΙΟΥΛΙΟCΑΒΑCΚΛ
ΝΤΟCΚΑΙΙΟΥΛΙΑ
ΙΟΥΛΙωΚΑΠΙΤω
ΝΙΤωΠΑΤΡΙΑΝЄ

Ἰούλιος Ἀβάσκ[α]ντος καὶ Ἰουλία Ἰουλίῳ Καπίτωνι τῷ πατρὶ ἀνέ[στησαν].

4193.

In ruderibus *Tyanorum*, nunc Kis Hissar (apud Leakium Kilisse-Hissar, secundum Fischerum Konisse-Hissar), in coronide circulari; ed. Hamilt. l. c. n. 419.

ΚΕΝΝ ΑΡΡΙΟΥ ΑΝΤΩ

Κενν. Ἀῤῥίου Ἀντω[νίνου.

In primis litteris latere videtur vox decurtata κενοτάφιον. De titulo cenotaphii cf. Vol. II. n. 3780. Arrius Antoninus videndum ne idem sit, qui memoratur n. 4186.

4194.

In ruderibus *Tyanorum*; ed. Hamilt. l. c. n. 420.

Μ◦ΕΓΝΑΤΙΟϹ
ΜΑΡΕΙΝΟϹΕΓΝΑ
ΤΙΑΑΦΡΟΔΕΙϹΙ
ΑΤΗΕΑΥΤΟΥ
ϹΥΜΒΙΩΑΜΕΜ
ΠΤωϹϹΥΜΒΙωϹ
ΕΝΜΝΗΜΗϹΧΑ
ΡΙΝ

Μ. Ἐγνάτιος Μαρεῖνος Ἐγνατίᾳ Ἀφροδεισίᾳ τῇ ἑαυτου συμβίῳ ἀμέμπτως συμβιωσ[άσῃ] μνήμης χάριν.

4195.

In vico Adschem Köi prope Akserai, ubi sita fuisse putatur *Archelaïs*, in coemeterio; ed. Hamilt. l. c. n. 413.

ΝΟΥΜΗΝΙΟϹ
ΜΟΥϹΑΙΟΥ
ΚΟ . . ΤΑΤΗΙ
ΜΗΤΡΙΜΝΗ
ΜΗϹЄΝЄΚΑ

Νουμήνιος Μουσαίου Κο[ίν]τα τῇ μητρὶ μνήμης ἕνεκα.

4196.

In oppido Kodsch Hissar ad Tattam lacum; ed. Hamilt. l. c. n. 415.

ΤΙϹ . . . . . . ΟϹ ΙΟΥΛΙΑΝΟϹ ΤΙΙΝΙΤΟϹЄΑΥΤΩ
ΙΟΥΗΙΝΑϹΙΑΙϹ ϹЄΚΟΥΝΔΗ ΚΑΙϹΑΒЄΙΝΗ ΚΑΙΑΡΡΟΥΝΤΙΟΙϹ
ΑΤΤ.ωΚΑΙΟΥЄΝΟΥϹΤ . . . . ΙΑΔΕΛΦΟΙϹ ΚΑΙΑΡΡΟΥΝΤΙ . . . . . .
ΠΟΡΦΥΡΙω . . . . . . ΙΚΑΙΑΡΡΟΥΝΤΙΑ ΠΡΟΚΑΙ . ΙΟ . . . .
ΑΡΡΟΥΝ . . . . . ΘΥΓΑΤΡΙ ΤΩΝ

Πόπλι]ος? Ἰουλιανὸς - - - ἑαυτῷ [κατεσκεύασε καὶ ἀδελφ]αῖς Σεκούνδῃ καὶ Σαβείνῃ, καὶ Ἀῤῥουντίοις Ἀτ-τ[ί]ῳ καὶ Οὐενούστ[ῳ] ἀδελφοῖς, καὶ Ἀῤῥουντί[ῳ] Πορ-φυρίῳ [τῷ υἱῷ] καὶ Ἀῤῥουντίᾳ Πρόκ[λῃ τῇ συμβίῳ αὐ-τοῦ? καὶ] Ἀῤῥουν[τίᾳ τῇ] θυγατρὶ [αὐ]τῶν.

4197.

Ibidem; ed. Hamilt. l. c. n. 414.

ΝΔΡΙΜΕΙΛΙ
ΕϹΚΥΡΙ
ΜΝΗΜΗϹΧ . . . Ν

Ἡ δεῖνα ἀ]νδρὶ Μειλι[χίῳ? - - - - μνήμης χ[άρι]ν.

PARS VIGESIMA SECUNDA.

INSCRIPTIONES LYCIAE.

SECTIO PRIOR.

TELMISSUS, CADYANDA, TLOS, PINARA, SIDYMA, XANTHUS, PATARA.

4198.

Telmissi, hodie Makri, in munimento; ed. Fellows Itin. Lyc. sec. edit. 1841. p. 108. conf. Append. p. 373.

ΜΑΡΚΟΣΑΥΡΗΕΡΜΑΓΟΡΑΣΟ
ΚΑΙΖΩΣΙΜΟΣΥΙΟΣΜΑΡΚΑΥΡ
ΕΡΜΑΓΟΡΑΔΙΣΜΑΡΩΝΑΣΤΟΥΔΙ
ΟΦΑΝΟΥΣΤΕΛΜΗΣΣΕΥΣ
ΝΕΙΛΕΣΑΣΤΟΝΑΠΑΝΑΤΩΝ
ΠΡΟΚΛΗΙΑΝΕΙΩΝΑΠΕΝΕΙΩΝ
ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝΤΗΝΤΕΤΑΡΤΗΝΘΕ
ΜΙΝΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣΔΙΑΡΙΟΥ
ΤΟΥΑΞΙΟΛΟΓΩΤΛΑΥΛΥΚΙΑΡΧΟΥ
ΜΑΡΔΟΜΦΙΛΙΠΠΟΥΣΤΕΛΜΗΣ
ΣΕΩΣ

Μάρκος Αὐρή(λιος) Ἑρμαγόρας ὁ καὶ Ζώσιμος, υἱὸς Μάρκ(ου) Αὐρ(ηλίου) Ἑρμαγόρα δὶς Μάρων[ο]ς τοῦ Διοφάνους, Τελμησσεύς, νει[κή]σας τὸν ἀ[γῶ]να τῶν Προκληϊανείων ἀ[γ]ενείων πανκράτιον τὴν τετάρτην Θέμιν· ἀγωνοθετοῦντος διὰ [β]ίου τοῦ ἀξιολογωτ[άτο]υ Λυκιάρχου Μάρ(κου) Δομ. Φιλίππου Τελμησσέως.

Vs. 5. Wiener in Append. l. c. posuit: *νεικήσας τὸ διὰ πάντων προκλησαμένων* sine sensu. Ego scripsi *τὸν ἀγῶνα τῶν Προκληϊανείων*, qui ludus videtur institutus a Procleiano quodam (cf. n. 4352 sq.). Additur *τὴν τετάρτην Θέμιν*, de qua vide ad n. 4352 sq. Vs. 10. dele prius Σ.

4199.

Telmissi, hodie Makri, in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 382. n. 115. Habeo etiam ex schedis Loewii, professoris Posnaniensis.

ΕΤΟΥΣΞ̄ΜΗΝΟΣΛΩΟΥᾹ
ΤΟΞΗ - - ΦΙΑΤΗΙΤΟΥΤΟΔΩΚΕΝΗΠΟΛΙΣ

Fell. vs. 2. ΠΑΤΗΙΤΟΥΤΟΔΟΚΕΝΗΠΟΛΙΣ.

Ἔτους ξ̄, μηνὸς Λώου ᾱ.

Τὸ [σ]ῆ[μα] Φ[ρ]άτῃ τοῦτ' [ἔ]δωκεν ἡ πόλις.

Est versus senarius. Wiener ap. Fell. male dedit *δεκάτῃ* vel *δωδεκάτῃ*. Deinceps in lapide scriptum putes ΤΟΥΤΟΕΔΩΚΕΝ. Nam in ΤΟΥΤΟ consentiunt apographa. *Φράτης* est i. q. *Φραάτης*, nomen regum Parthorum. Et videtur sane Phraates, quem Telmissenses sepulcro publico honorarunt, nobilis hospes fuisse. Initium epochae Lyciae coniicias esse a. u. c. 670. ex quo libera declarata est et sui iuris Lycia (Appian. Mithridat. 61.), ut annus 60., quo scriptus titulus, sit a. u. c. 729. a. 25. ante Chr. nat.

4199. *b*.

Telmissi, hodie Makri; misit Loewius.

ΑΙΧΜΟΝΟΣ
ΤΟΥΛΥ - -

Αἴχμονος? τοῦ Λυ - - -

4200.

Telmissi, hodie Makri, in capite columnae Ionicae; ed. Clarkius Itin. T. II. P. I. p. 241.

ЄΡΧΟΛΥΚΟΥ

Ἑρμολύκου.

Videtur nomen architecti vel fabri esse. Nota formam litterae Μ.

4201.

Telmissi, in sepulcro; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXVI. p. 168.

ΤΟΥΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΑΝΤΡΟΝΙΚΟΥΕϹΤΙ

Τοῦτο μνημεῖον Ἀν[δ]ρονίκου ἐστί.

4202.

Telmissi in aedificio sepulcrali maximo, quod delineavit Choiseul-Gouffier; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXVIII. p. 168.

ΑΜΥΝΤοΥ
ΕΡΜΑΓΡΟΥ

Ἀμύντου Ἑρμαγ[ό]ρου.

Littera O fuit modulo minori exarata: ΓοΡΟΥ.

4203.

Telmissi, in sepulcro rupi inciso in monte; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXIII. p. 167. et Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 380. n. 111. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis „½ miliario ab oppido in orientem", in quibus omittitur ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ. Praeterea transcripsit Müllerus apud artificem Parisinum Huyot, „in anta monumenti Telmissensi".

ΑΝΤΙ
ΦΙΛΟΥ
ΛΙϹΤΟΥ
ΦΑΡΝΑ
ΚΟΥϘ
ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ

Dispositio versuum est ex schedis utrisque Mülleri, cum quo consentit Fell. Hamm. quattuor versibus absolvit titulum. Vs. 1. extr. Hamm. ΤΟ, Müll. ex Beauf. ΤΙ, in sched. Par. ΤΥ. Vs. 2. Müll. ex Beauf. ΦΙΛΟΝ, in sched. Par. ΦΙΧΟ, Fell. ΦΙΧΟΥ, unde dedi Λ, Hamm. ΦΙΛΟΥ. Vs. 3. Hamm. ΦΙΣΤΟΥ, Müll. ex Beauf. et Fell. ΟΙϹΤΟΥ, in sched. Par. ΔΙΕΤΟΥ, unde apparet in lapide fuisse primam litteram Δ. Vs. 5. foliolum addit Beauf. Deinde linea inter vs. 5. et 6. est ex Müll. sched. Par.

Ἀντιφίλου [δ]ὶς τοῦ Φαρνάκου τὸ μνημεῖον.

Notum est nomen Persicum Φαρνάκης.

4204.

Telmissi in arca sepulcrali; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXXII. p. 170. Accuratius Clarkius Itin. T. II. P. I. p. 254. et nuper Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 376. n. 103. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis, „½ mil. ab oppido in orientem".

ΑΡΙϹΤΕΙΔΟΥΤΟΥ.........ΑΝΑΚΤΟϹ
ΚΑΙΤΩΝΚΛΗ.....ΟΝΟΜΩΝΑΥΤΟΥ

Vs. 1. Hamm. ΑΡΙΛΙΕΙΔΟΥ. Nec Hamm. nec Beauf. ibi lacunam notat. Vs. 2. init. Beauf. ΚΑΡΤΨΝΚΑΙ....., Hamm. ΚΕΧΡΟΤΩΙΟΝΟΜΟΦΑΝΤΙ (neglecta lacuna), Fell. ΚΑΙΤΩΝΚΑΗΥ - - - - - Ο ΜΙΝΑΥΤΟΥ, Clark. ΚΑΙΤΩΝΚΑΙ......ΟΜΩΝΑΥΤΟΥ, quae composui. Utroque loco tamen ea, quam repraesentavi ex Clarkio, lacuna iusto maior est.

Ἀριστείδου τοῦ [Ἑρμησι]άνακτος καὶ τῶν κ[λ]η[ρ]ονόμων αὐτοῦ.

Potest etiam [Ἡγησι]άνακτος esse vel simile. Quae annotat Wiener ap. Fell. in Append. l. c. nihili sunt.

4205.

Telmissi in arca sepulcrali; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXXVIIII. p. 173. rectius Clarkius Itin. T. II. P. I. p. 254. et Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 381. n. 112. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis, „½ mil. ab oppido in orientem".

ΔΙΟΤΕΙΜΟΥΤΟΥ
ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙ
ΔΙΟΤΕΙΜΟΥΔΙϹΤΟΥ
ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΥΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ

Vs. 2. init. Hamm. Beauf. ΙΔΗΠ cet. Clark. ΤΛΕΠ cet. Fell. ΤΛΗΠ cet. Vs. 3. prima littera ap. Fell. est Α (pro Δ); Hamm. ΔΙΟΤΕΙΜΟΥΠΡΟΤΟΝΙΡΟΥ, omissis quae intermedia sunt; Clark. Beauf. Fell. quod dedi, nisi quod Clark. rursus habet ΤΛΕΠΟΛΕΜΟΥ, Beauf. ΤΑΝΠΟΛΕΜΟΥ, Fell. ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΥ.

Διοτείμου τοῦ Τληπολέμου καὶ Διοτείμου δὶς τοῦ Τληπολέμου προγονικόν.

Igitur Diotimus filius et Diotimus nepos Tlepolemi sepulcro conditi sunt. Ad προγονικὸν intellige μνημεῖον vel ἡρῷον, ut iam notavit Clarkius provocans ad titulum Smyrnaeum, qui nunc est Vol. II. n. 3386.

4206.

Telmissi in ara marmorea, in qua expressa imago muliebris cum symbolo duarum manuum; ed. Clarkius Itin. T. II. P. I. p. 241.

ΕΙΡΗΝΗΧΑΙΡΕ

Εἰρήνη χαῖρε.

4207.

Telmissi in planitie in ara sepulcrali domui simili; sepulcrum aeri incisum repraesentat Clarkius Itin. T. II. P. I. p. 245. titulum ediderunt Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXXV. p. 174. et Clarkius l. c. p. 246 sq. cum interpretatione Porsoni. Idem p. 245. refert Porsonum titulum hunc evidenter antiquiorem centesima Olympiade pronunciasse. Haud dubie per errorem mirum hoc iudicium tribuitur acutissimo Porsono; nam haec inscriptio infimae aetatis est, labente imperio Romano scripta; id quod patet vel ex formis litterarum, ut mittam nomen ΑΦΦΙΟΝ et siglum denarii. Ex Clarkio minusculis dedit Rosius Inscr. vetust. p. 318 sq. Nuper denuo transcripsit Fellows Itin. Lyc. sec. edit. 1841. p. 107. cf. Append. p. 374.

[*Textum vide pag. seq.*]

Quod dedi exemplum Clarkii est. Vs. 1. Hamm. pro secundo Η punctum ponit. Idem hinc inde paulo aliter disponit versus. Vs. 2. Fell. ΝΑϹΟ, pro ΙΑϹΟ||ΝΟϹ, Hamm. ΑΓΟΝΟΣ||, et vs. 3. idem ΔΙΟΓΕ||. Vs. 5. Hamm. ΜΗϹϹΕΩΣ. Vs. 6. litterae ΑϹΕΝ a sculptore extra spatium inscriptionis in margine appositae erant, quod primum eas oblitus erat. Vs. 7. Clark. ΚΑΙΟΨΕΑΥ, Hamm. ΚΑΙΤΟΙΣΑΥ, quae composui scribens ΚΑΙΟΙϹΑΥ; idem Fell. Vs. 8. init. Hamm. ΤΗΣ, Clark. ΤΗΝ, sed in ipso monumento

ΕΛΕΝΗΗΚΑΙ
ΑΦΦΙΟΝΙΑCΟ
ΝΟCΤΟΥΔΙΟ
ΓΕΝΟΥCΤΕΛ
ΜΗCCΙCΤΟΜΝΗ
ΜΕΙΟΝΚΑΤΕCΚΕΥΑCΕΝ
ΕΑΥΤΗΚΑΙΟΙCΑΥ
ΤΗΕΝΕΘΑΨΕΝΑΠΟΛ
ΛWΝΙΔΗΔΥΙWΑΥΤΗC
ΚΑΙΕΛΕΝΗΤΗΚΑΙΑΦΦΙ
WΕΓΓΟΝΗΑΥΤΗCΑΛΛWΔΕ
ΜΗΔΕΝΙΕΞΕΙΝΑΙΕΝΤW
ΠΥΡΓΙCΚWΤΕΘΗΝΑΙΜΕ
ΤΑΤΟΕΝΤΑΦΗΝΑΙΑΥΤΗΝ
ΕΠΕΙΟΘΕΙCΤΙΝΑΑCΕ
ΒΗCΕCΤWΘΕΟΙCΚΑΤΑ
ΧΘΟΝΙΟΙCΚΑΙΕΚΤΟC
ΟΦΕΙΛΕΤWΤWΤΕΛ
ΜΗCCΕWΝΔΗ
ΜW ✱/Ε

dederat ΤΗ, ut Fellows, quod recepi. Vs. 9. Clark. ΛWΝΙΔΗΔΥΙW cet. Hamm. ΛωΝΙΔΗΥΙω cet. Fell. ΛWΝΙΔΘΔΥΙW cet. Vs. 10. extr. Fell. ΓΗΚΑΙΔΦΟΙ. Vs. 11. init. Fell. Ν pro W. Ibid. extr. Hamm. ΔΙ; Fell. ΑΜΗΔΕ. Vs. 12. Fell. ΜΗΔΕΝΝΕΞ cet. Vs. 13. Hamm. ΙΕΝΘΗΝΑΙ pro ΤΕΘΗΝΑΙ; Fell. ΙΕΟΗΝΑ ΜΙΕ. Vs. 15. Clark. ΕΙΤΙCΘΕΙΗΤΙΝΑ cet. sed in ipso monumento habet ΕΠΕΟΘΕΙΓΤΙΝΑ cet. Hamm. ΕΠΕΙΟΘΕΙΣΤΙΝΑ cet. quae composui. Vs. 17. init. Fell. omittit Χ. Vs. 18. Clarkius omittit alterum ΤW, sed in ipso monumento habet. Vss. 19. 20. Hamm. ΜΗΣΣωΝΔΗ||Μω ✱Ε, Clark. ΜΗCCΕΝWΔΗ||ΜΟ CΙW ✱ΙΕ, sed in ipso monumento dederat ΜΗC CΕWΝΔΗ||ΜΟ ✱ΙΕ, Fell. ΜΗCCΕWΝΔΗ,|ΜW✱/Ε.

Ἑλένη ἡ καὶ Ἄφφιον Ἰάσονος τοῦ Διογένους Τελμησσὶς τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν ἑαυτῇ καὶ οἷς αὐτὴ ἐνέθαψεν, Ἀπολλωνίδῃ δ̄ υἱῷ αὐτῆς καὶ Ἑλένῃ τῇ καὶ Ἀφφίῳ ἐγγόνῃ αὐτῆς· ἄλλῳ δὲ μηδενὶ ἐξεῖναι ἐν τῷ πυργίσκῳ τεθῆναι μετὰ τὸ ἐνταφῆναι αὐτήν. ἐπεὶ ὁ θείς τινα ἀσεβὴς ἔστω θεοῖς καταχθονίοις καὶ ἐκτὸς ὀφειλέτω τῷ Τελμησσέων δήμῳ ✱/ε.

Vs. 9. Δ etiam Wiener ap. Fell. Append. l. c. putat ibi significare τετράκις. Vs. 17. ἐκτὸς ut alibi ἔξωθεν; vide Vol. II. n. 3509.

4208.

Telmissi, in lapide portae inferiori castelli inserto; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXXVIII. p. 173. et Fellows Itin. As. min. ed. alt. 1841. Append. p. 379. n. 109.

ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟC
ΑΓΑΘΟΠΟΔΟCΤΕΛ
ΜΗCCΕΥCΕΛΑΒΟΝ
CΥΝΧWΡΗCΕΙΝΠΑΡΑ
ΑΧΙΛΛΕWCΤΟΥΕΙΙΜ
ΝΑΙΟΥΤΟΥΤΟΤΟΝΦ
. . . .
ΜΕΙΟΝΝΚΑΙΠΑΡΑΚΑ
ΛWΤΑΤΕΚΝΑΜΟΥΘ

ΝΑΙΕΝΕΜΕΤΑΔΕΤΗΑ
ΕΜΗΝΤΕΛΕΥΤΗΝΕΙ
ΝΑΙΤΗΝΕΞΟΥCΙΑΝΙ
WΝΤΕΚΝWΝΜΟΥΕ
Ι\ΤΕΤΙCΤΟΥΤWΝΔ
Λ\ΤΗCΕΙΓΕΔΥΤΟΥ
ΚΟΙΙΙΗCΤΚΙΝΝΗ
WCΕΝΤΙΜΟΑΡ
WΡΗCΗΕΕ
ΠΙΤΗΕΨΗΙΕΘΗΗΝ
ΝΝΟΕΤΙCΑΝΑΥΤW
ΠΑΡΑ . ΤΥ . . . . .
ΙΝWΜΗΝΟΕΤWΙΗ
ΠΟΑΕΙΔΗΝΑΡΑΙΑΝ
■

Vs. 1. Hamm. ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΙ. Vs. 2. Hamm. ΑΓΛΑΟΠΟΔΗΣΤΕΛ, Fell. ΑΓΑΘΟΠΟΔΟCΤΗ, quae composui. Vs. 3. Fell. ΜΗCΕΕΥCΕΛΑΙΟΝ, Hamm. quod dedi. Vs. 4. Fell. CΥΝΥWΡΗCWΟΑΘ; Hamm. ΣΥΓΧΩΡΗΣΕΙΝΠΑΡΑ, quae composui. Vs. 5. Fell. ΑΔΙΔΝΕΟCΤΟΥΕΙΙΜ, Hamm. ΑΧΙΛ ΛΕΩΣΤΟΥΕ . . Vs. 6. Hamm. ΝΑΙΟΥΤΟΥΤΟ ΜΝΗ . ., Fell. ΝΑΙΟΥΤΟ.ΥΤΟΤΟΝΦ. Vs. 8. Hamm. ΗΕΙΟΝΑΚΑΙΠΑΡΑ, Fell. ΜΕΙΟΝΝΚΑΙΠΑ ΡΑΚΑ. Vs. 9. Hamm. ΚΛΩΤΑΤΕΚΝΑΜΟΥ, Fell. . . WΤΑΤΕΚΝΑΜΟΙΘ, quae composui. Vs. 10. ante hunc versum lacunam notat Hamm. spatium reliquit Fell. Ibi Hamm. ΝΑΙΕΗΜΕΤΛΑΕΤΗ, Fell. ΝΑΙ ΕΝΕΜΕΤΑΔΕΤΗΑ. Vss. 11. 14. omittit Hamm. Vs. 12. Hamm. ΑΙΤΗΝΕΥΠΥΣΙΑΝ. Vs. 13. extr. Ε habet Fell. omittit Hamm. Vs. 15. Hamm. ΤΗΣ . . . ΑΥ ΤΟΥ et nihil amplius. Ο et Θ est forma quadrata.

Ἐπαφρόδειτος Ἀγαθόποδος Τελμησσεὺς ἔλαβον συνχώρησιν παρὰ Ἀχιλλέως τοῦ Εἰ[ρη]ναίου τοῦ [κατασκευάσαντος τοῦτο τὸ μνη]μεῖον, καὶ παρακαλῶ τὰ τέκνα μου θ[εῖ]ναι ἐ[μ]έ· μετὰ δὲ τὴ[ν] ἐμὴν τελευτὴν εἶναι τὴν ἐξουσίαν [τ]ῶν τέκνων μου· ἐ[ὰν δ]έ τις τούτων - - - τήσῃ - - [α]ὐτοῦ - - - - - - - - - ώσ[ῃ] τι[νὶ θ]ά[ψαι ἢ συνχ]ωρήσῃ [ἢ] ἐπιτ[ρ]έψῃ [τ]εθῆ[ναι], ὅ[ς]τις ἂν αὐτῷ - - - παρὰ [τὴν ἐμὴν γ]νώμην, [θ]έτω [τ]ῇ πό[λ]ει δηνάρ[ια - -

Vs. 14 sqq. vide ne fuerit ita concepta oratio: ἐ[ὰν δ]έ τις τούτων [ἀθε]τήσῃ [τῇ α]ὐτοῦ [πρ]ο[κλ]ήσ[ει ἢ ἀνακοιν]ώσ[ῃ] τι[νὶ θ]ά[ψαι ἢ συνχ]ωρήσῃ [ἢ] ἐπιτ[ρ]έψῃ [τ]εθῆ[ναι], ο[σ]τις ἂν αὐτῷ [δόξῃ] cet. quo extremo loco sane praestabat dici ὅντιν' ἂν cet.

4209.

Telmissi in porta sepulcri, ut videtur, Romani; ed. Fellows Itin. As. min. ed. alt. 1841. Append. p. 377. n. 106.

ΣΙΕΥΛΣΗΝΓΟΙΙ..ΜΕΙΟΝΤΟΥΤΟΕΥΦΡΟΣ
.Α.ΙΝΟΥ..ΤΩΦΕΚΑΙ.ΩΣΙΜΩΚΑΙΦΙΛΛΡΓΕ
ΚΑΙΑΕΑΙΑΚΑΙΠΡΕΙΜΑΙΗΚΑΙΕΥΦΝΗΙΑΤΟΙΣΕΥΦ
ΣΥΝΟΥΚΑΟΙΕΕΕΑΥΤΟΥΝ

Κατε]σ[κ]εύ[α]σ[ε]ν [τ]ὸ [μνη]μεῖον τοῦτο Εὐφρόσ[υνος Σ]α[β]ίνου? [ἑαυ]τῷ [τ]ε καὶ [Ζ]ωσίμῳ καὶ Φιλ[α]ρ[έτῃ] καὶ Α[ἰλ]ίᾳ καὶ Πρείμᾳ [τ]ῇ καὶ Εὐφ[ημ]ίᾳ, τοῖς Εὐφ[ρο]σύνου κα[ὶ τ]οῖ[ς] ἐ[ξ] αὐτ[ῶ]ν.

4210.

Telmissi; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXIV. p. 167. et Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 377. n. 105. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis, „$\frac{1}{2}$ mil. ab oppido in orientem".

ΤΟΜΝΗ
ΜΑΙΑΣΟ
ΝΟΣΚΑΙΘΕ
ΟΔΟΤΟΥ...
ΤΩΝΣΑΤ.
.ΟΥΨ....

Hamm. qui omnia per quattuor versus disposuit, pro ΙΑΣΟ||ΝΟΣ habet ΤΗΣΠΙΝΑΣ. Vs. 3. Fell. ΙΚ ΘΟ p. ΚΑΙΘΕ. Vs. 4. post ΟΔΟΤΟΥ Müll. lacunam, quam Hamm. Fell. non habent. Vs. 5. Müll. ΤΙΩΝ ΤΑΡ., Fell. ΤΩΝΣΑΤ. Vs. 6. Müll. .ΟΥΨ....; Fell. ΟΥ et nihil amplius. Hamm. pro vss. 5. 6. unum versum repraesentat in eoque habet ΤΩΝ.Α .ΜΥΣ... in quibus litteris ei videtur latere ΤΩΝ ΤΕΛΜΗΣΣΕΩΝ.

Τὸ μνῆμα Ἰάσονος καὶ Θεοδότου [καὶ] τῶν [ἑ]α[υτ]οῦ [τέκνων].

Igitur Iason etiam Theodotus appellatur, ut sit Ἰάσονος τοῦ καὶ Θεοδότου.

4211.

Telmissi; misit Loewius.

ΤΟΥΤΟ
ΤΟΜΝΗΜΑ
ΚΑΤΕϹΚΕΥΑ
ϹΕΝ
ΙΑϹΩΝ
ΤΟΥΙΕΡΟ
ΚΛΕΟΥ
ΤΕΛΜΗϹϹΕΥϹ

Τοῦτο τὸ μνῆμα κατεσκεύασεν Ἰάσων τοῦ Ἱεροκλέου[ς] Τελμησσεύς.

Vs. 5. extr. vide ne nota numeralis exciderit (e. c. β), ut Hierocles Iasonis avus sit. Cf. n. 4213. 4217.

4212.

Telmissi, in arca sepulcrali cum introitu, in parte anteriori; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXXIV. p. 171. Hinc repetiit Iacobs. Anthol. ed. nov. nott. T. III. p. 52.

ΚΕΡΑΜΕΥΣΩΝΗΣΑΜΗΝ
ΔΙΑΤΩΝΑΡΧΙΩΝΤΟΝΠΥΡ
ΓΙΣΚΟΝΕΜΑΥΤ.ΚΑΙΓΥΝΑΙ
ΚΙΜΟΥΕΑΠΙΔΙΚΑΙΤΗΠΕΝ
ΘΕΡΙΔΙΕ..ΥΦΡΟ..ΝΗΝ

Κεραμεὺς ὠνησάμην διὰ τῶν ἀρχίων τὸν πυργίσκον ἐμαυτ[ῷ] καὶ γυναικί μου Ἐ[λ]πίδι καὶ τῇ πενθερ[ᾳ] Εὐφρο[σύ]νῃ - - -

Κεραμεὺς nisi ipsum nomen proprium est, ante eam vocem aliquid excidisse putandum est. Ἀρχίων pro ἀρχείων esse recte vidit Walpol. Trav. p. 547. Vs. 4. Ἔλπιδι correxit Iacobsius, qui deinceps tentavit πενθερᾷ Εὐφρόνῃ. Inter Ε et Υ fortasse lacuna nulla est, nisi conieceris in ΔΙΕ latere ΜΟΥ, ut Ε ante ΥΦΡΟ in lacuna interierit. Sed Εὐφρο[σύ]νῃ legendum esse dubium non est. In fine aut alia sequebantur aut Ν ex folio natum est. Mitto Hammeri commenta.

4213.

Telmissi, in planitie in sarcophago cum fronte domui simili; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXXI. p. 169. et Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 375. n. 102.

ΟΝΗΣΙΦΟΡΟΣ
ΔΙΣΤΟΥΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟΥΤΟΝΠΥΡ.
ΣΚΟΝΤΟΥΤΟΝΚΑΙ
ΕΣΚΑΥΛΣΕΝΕ
ΑΥΤΩΥ ΓΗΓΥ
ΝΑΙ ΥΙ ΑΜ
ΜΙΑΑΓΑΘΩΝΥΜΘ
ΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣ
ΚΑΙΤΟΙΣΣΥΓΓΕ
ΝΕΕΙΝΟΝΗΣΙ

Vs. 1. Fell. ΟΝΗΣΦΟΡΟΣΛ, Hamm. ΟΝΗΣΙ ΦΟΡΟΣ. Vs. 2. Fell. ΑΙΣΤΟΥΑΛΕΞΑ. Vs. 3. extr. Fell. ΠΥΡΠ. Vs. 4. Fell. ΣΚΟΝΤΟΥΤΟΝΚΑ, Hamm. .ΚΟΝΤΟΥΤΟΝΚΑΙ. Vs. 5. om. Hamm. Vs. 6. Hamm. ΑΥ et nihil amplius. Vs. 7. idem non habet nisi ΑΜ. Vs. 8. Hamm. ΜΙΛΛΑΙΑΘΟΝΟΘΙ. Vs. 9. init. Fell. ΚΑΥ. Vs. 10. Hamm. ΣΥΓΓΕΝ et nihil praeterea.

Ὀνησίφορος δὶς τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν πυρ[γί]σκον τοῦτον κα[τ]εσκ[ε]ύ[α]σεν ἑαυτῷ [καὶ τ]ῇ γυναι[κὶ α]ὐ[τοῦ] Ἀμμίᾳ Ἀγαθωνύμ[ου] καὶ τοῖς τέκνοις καὶ τοῖς συγγενέ[σ]ιν Ὀνησι[φόρ - - -

In fine Ὀνησιφόρου dedit Wiener in App. ap. Fell. l. c.

4214.

Telmissi, ½ miliario ab oppido in sepulcro in rupe montis, in quo arx; ed. Clarkius Itin. T. II. P. I. p. 252, et Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXVII. p. 168. qui uno versu repraesentat titulum, et Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 381. n. 114. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

ΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙ
ΟΥΠΕΡΓΑΜΟΥ

Vs. 2. init. O omittit Fell.

Τιβερίου Κλαυδίου Περγάμου.

4215.

Telmissi, in sarcophago; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXXV. p. 171. Rectius Clarkius Itin. T. II. P. I. p. 250. quem sequor.

ΣΑΜΜΙΑΣΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΑΥΞΗΣΕΙΝΑΝΗΙΔΟΣΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣ
ΗΤΟΙΣΕΚΤΟΥΤΩΝΕΣΟΜΕΝΟΙΣΕΚΓΟΝΟΙΣΜΟΥΚΑΙ
ΤΟΥΥΙΟΥΜΟΥΕΠΑΓΑΟΟΥΧΑΡΑΕΑΝΜΕΙΝΗΜΕΤΑΥΤΟΥ
ΟΥΔΕΝΙΕΞΕΣΤΑΙΑΝΟΙΕΛΙΗΟΙ....ΑΤΤΙΝΑΗΣΥΝΧΩΡΗΣΑΙΤΙΝΙ
ΧΡΟΝΩΙΕΙΑΕΟΗΟΑΛΛΟ.....ΠΟΙΗΣΑΣΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΗ
ΜΗΣΣΕΩΝΓΕΡΟΥΣΙΑ ✻..

Menda Hammeri omnia afferre non operae pretium est. Vs. 1. init. Hamm. ΞΑΜΜΙΑΣ. Vs. 2. pro ΑΥΞΗΣΕΙΝΑΝΗΙΔΟΣ Hamm. ΖΗΣΑΝΑΝΙΔΟΣ. Vs. 4. Clark. ΕΠΑΓΛΟΟΥ, Hamm. ΕΠΑΓΑ.ΟΥ. Vs. 5. Clark. ΑΝΟΙΕΛΙΗΟΙΙΙΕΓΗΜΗ cet. Hamm. ΑΝΟΙ....ΑΤΤΙΝΑΙ. Vs. 6. Hamm. ΧΡΟΝΟΒΙΔΕ ..ΑΛΛΟ.ΤΟΙΗΣ.ΣΑΣ cet. Clark. ΧΕΟΝΩΙ et reliqua ut dedi; ibid. in fine Clark. ΤΕΛ, Hamm. ΤΗ. Vs. 7. Hamm. ..ΑΝΓΕΡΟΥΣΙΑ ✻.

Σαμμίας κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ Αὐξήσει Νανήϊδος καὶ τοῖς τέκνοις ἢ τοῖς ἐκ τούτων ἐσομένοις ἐκγόνοις μου καὶ [γυναικὶ] τοῦ υἱοῦ μου Ἐπαγά[θ]ου Χαρᾷ, ἐὰν μείνῃ μετ' αὐτοῦ· [ἄλλῳ δὲ] οὐδενὶ ἐξέσται ἀνοῖ[ξα]ι ἢ [θεῖν]α[ί] τινα ἢ συνχωρῆσαί τινι [ᾧ δὴ τ]ρό[π]ῳ? εἰ [δ]ὲ [μ]ή, ὁ ἄλλ[ως] ποιήσας ἀποτείσει τῇ [Τελ]μησσέων γερουσίᾳ ✻ --

Σαμίας nomen est Vol. I. n. 1593. Vs. 2. ΝΑΝΗΙΔΟΣ si vera lectio est, incertum, matris nomen sit, an patris. *Ναννίδα* feminam habes n. 4244. Vs. 3. extr. *γυναικὶ* addidit Boeckhius.

4216.

Telmissi in basi; ed. Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 380. n. 110.

ΠΟΛΕΜΩΛΛ
ΑΣΩΝΑΦΑΡΝΑΙΟΥ
ΩΛΟΣΣΓΑΣΩ--
ΟΝΕΑΥΤΟΥΠ
ΚΑΙΜΕΡΙΜΑΥΑΣΑΜΑΥΣΔΟ
ΤΟΝΕΑΥΤΗΣΑΝΔΡΑ
ΗΑΟΣΤΟΡΓΙΑΣΣΝΒΕΟΝ
ΤΗΣΕΙΣΑΟ...

Πολέμω[να Εἰ]άσ[ο]να? Φαρνά[κ]ου Ὧλος [Εἰ]άσω[ν τ]ὸν ἑαυτοῦ π[ατέρα] καὶ - - ιμα Ὑασαμαύσδο[υ] τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα [φιλ]οστοργίας [ἕ]ν[εκε]ν τῆς εἰς α[ὐτούς.

Uxor Polemonis vide ne sit *Πρεῖμα*; nisi subest nomen barbarum, ut patris eius.

4217.

Telmissi, in lapide ad dimidium muro domus inserto; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXXVI. p. 172. cum mira interpretatione.

.ΜΝΑΙΟ·ΥΔΥΣΤΟ·ΙΔΥΜΗΤΑΙΟ
..ΝΚΑΜΑΡΑΝΤΑΥΤΗΝΕΠΙΤΩ
.ΤΗΝΣΥΝΔΡΟΜΟΝΜΟΥΥΙΑΜ..
.ΟΥΔΕΝΙΜΗΔΕΣΥΓΧΩΡΗ..
.ΑΝΔΕΤΙΣΣΕΙΑΙΤΗΝΕΜΗΝ

Ὁ δεῖνα - - - ναῖο[ς] δ[ὶ]ς το[ῦ] Δ[η]μητ[ρ]ίο[υ κατεσκεύασα τὴ]ν καμάραν ταύτην ἐπὶ τῷ [τεθῆναι εἰς αὐτὴν ἐμὲ καὶ] τὴν σύν[τ]ρο[φ]όν μου [Π]αμ[φίλην? ἑτέρῳ δὲ οὐκ ἐξέσται ἀνοῖξαι] οὐδενὶ μηδὲ συγχωρῆ[σαι] - - - - - - ἂν δέ τις [παρ]ὰ τὴν ἐμὴν [γνώμην ποιήσῃ cet.

4218.

Telmissi, in lapide in castello inserto; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXXVII. p. 172.

..ΟΔΟΕΚΑΤΕ..
..ΑΥΡΗΛΙΑΝΑΜ..
..ΙΚΑΙΑΥΡΗΛΙΟ..
..ΑΠΟΓΙΑΙΔΙC..

Τὸ μνημεῖον ὁ δεῖνα] - - - οδο[ς] κατε[σκεύασεν ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ] Αὐρηλίᾳ [κ]α[ὶ τοῖς τέκνοις] - - - - - - - - καὶ Αὐρηλί[ῳ καὶ τοῖς τούτων ἐκγόνοις καὶ?] ἀπογ[όνο]ις - -

Vs. 1. fortasse [Ἀγαθόπ]οδος fuit.

4219.

Telmissi, in petra in magno sepulcro cum porta magnifica, cuius columnae revulsae sunt; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXIX. p. 168. et Fellows Itin. As. min. p. 246. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis, „½ mil. ab oppido in orientem".

ΜΕΤΟΧΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΝ . .
ΤΝΤΩΥΠ . . ΧΟΝΤΙΑΝΕ.
ΚΚΑΤΟΙΣ . . ΟΝΟΙΣΤΟΥ. . .
ΟΥΕΙΣΤ ΠΓΕΙΤΙΚ. . .
Ι ΜΝΗΕ . Ν
ΤΟΜΝ . . ΑΣ . . . . .

Forma tituli est ex Fellowsio. Vs. 1. Beauf. ΜΕΤΟδΟ. . ΜΝΗΜΙΟ, Fell. ΜΕΤΟ ΜΝΗΜΙΕ, Hamm. quod dedi. Vs. 2. init. Hamm. ΕΝ, Beauf. ΣΝ, Fell. ΤΝ, et in fine Hamm. ΤΟΝ . ., Beauf. ΑΝΕ., Fell. ΛΝΕ, quae composui. Vs. 3. Hamm. ΚΕΑΤΟΙΣ . . ΟΝΟΙΣ, Fell. ΤΟΙΣ ΟΝΟΣ, Beauf. ΚΚΑΤΟΙΣ . . ΟΝΟΣΤΟΥ . . . Vs. 4. Hamm. ΟΨΕΙΣ . . ΕΙΤΙΖΟ, Beauf. ΟΥΕΙΣΤ . . . ΠΤΕΙΤΙΚ . . ., Fell. ΟΥΕΙΣ. ΠΓΗΙΚ. Vs. 5. omittit Hamm. sed Beauf. habet ΜΝΗΕ. Ν, Fell. ΜΝΗΕ Ν. Vs. 6. item omittit Hamm. Beauf. ΤΟΜΝ . . ΑΣ . . . ., Fell. ΤΟΜΝ Ε.

῾Ο δεῖνα] - - - Μετόχου [τὸ] μνημεῖον [σὺ]ν τῷ ὑπ[άρ]-χοντι ἀνέ[θη]κα τοῖς [ἐκγ]όνοις τοῦ [υἱοῦ μ]ου - - -

4220.

Ibidem, in dextro latere prostylii eiusdem sepulcri, in quo est titulus n. 4219.; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. XXX. p. 169. et Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 378. n. 108. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis „½ mil. ab oppido in orientem".

ΠΡΟΙΜΑΔΙΟΝ . \ .
ΥΗΚΑΙ . . . .
ΣΙΑΕΡΜΑ . . . . ΙΙΑΝΟ
ΤΟΝΥΟΝΑΥΤΗCΗΡCο
ΝΑΜΝΗΜΗ . ΗΙ . Ν

Vs. 1. Hamm. ΤΙΡΖΙΜΑΝΟΥ., Beauf. . . . . Α . . . ΔΙΟ, Fell. ΠΡΟΙΜΑΔΙΟΝ. \. Vs. 2. Hamm. Υ ΚΑΙ . . . ., Beauf. ΥΗΚΑΙ . . . . ., Fell. ΥΥΗΚΑΙ . . . Ρ . . . Vs. 3. Hamm. ΖΙΑΕΡΜΑΧΟΥ., Beauf. ΣΤΑ ЄΡΜ . . . . ., Fell. ΣΙΑЄΡΜΑ . . . . ΙΙΑΝΟ. Vs. 4. Hamm. ΤΟΝΥΙΟΝΑΥΤΗΣΚΙΡΚΗΣ, Beauf. ΤΟΝΥΟΝΑΥΤ. ΚΗΡΟΝΑ, Fell. ΤΟΝΥΟΝΑΥΙ·CΗΡCο. Vs. 5. Hamm. . ΜΑΜΝΗΜΝΩ, Beauf. ΜΝΗΜΝ, Fell. ΝΑΜΝΗΜΗ . ΗΙ . Ν.

Πρ[ε]ῖμα Διο[νυσίο]υ ἡ καὶ - - - σία ῾Ερμᾶ [τοῦ - - - ιανο[ῦ]? τὸν υἱὸν αὐτῆς ῞Ηρ[ω]να μνήμη[ς χάρι]ν.

Prima videtur uxor esse Dionysii, filia Hermae vel cuiuscumque.

4221.

Telmissi, in sarcophago; ed. Clarkius Itin. T. II. P. I. p. 248. Prius fragmentum habet etiam Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. p. 110. cf. Append. p. 382. n. 116. Eiusdem fragmenti vss. 3-6. habet etiam Ios. de Hammer l. c. Inscr. XXXIII. p. 170. Dedi apographa singula.

Clark.	Fell.	Hamm.
. . . . ΛΗ . . . ΡΑ	ΙΑΗΣΚΑΛΙΝΓΙΥ	
. . . . . ΔΗΜΗΤΡΙΟ	ΠΑΛΙΕΗΤΝΟ	
. . . . ΘΕΣΤΗΑΤΩΝ	ΊΟΕΣΤΗΑΤΩΝΑΥ	. . ΛΙΘΟΣΤΡΑΤΟΝ
. . . . . . ΤΑΚΑΛΛ . .	ΤΑΚΑΛΛΜΕΜ	. . ΤΑΚΑΛΛΙ . .
ΟΝΙΟΣΔΙΟΙΝΗ	ΔΑΝΙΟΣΔΙΟΓΝ	. . ΣΩΝΟΣΔΙΟΓΕΝΗ
ΝΤΔΙΟΝ	ΑΝΝΤΗΔΙΟΝΝ	. . ΥΝΤΥΡΝΟΝ

In opposita parte:

ΓΕΛΗΤΟ . . . . ΔΛΟΑΣΚ . . . Α . . . ΚΝ . . . . ΟΣΙ

Nullum apographum eiusmodi est, ut statui quidquam possit de sententia inscriptionis. Vs. 2. ex Clark. apparet *Δημήτριο[ς]* aut *Δημητρίο[υ]*. Vs. 3. ex Fell. *πρ]οέστη ἀ[γ]ών[ων]* coniecit Wiener in Append. ap. Fell. l. c. Falso haud dubie. Vs. 5. ex utroque apparet *Διογνή[του*.

4222.

Telmissi, in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 381. n. 113. Habeo etiam ex schedis Mülleri Beaufortianis, „½ mil. ab oppido in orientem".

ΤΟΥΤΟΜΝ . . . . ΙΠΡΟϹΟΝ . ΚΟΝΡΕϹΕΓ
ΤΟΥΕϹΤΟΡΟΕ - - - - - - - - - - -
ΚΑΙ . . . . ΜΝ . . . . . ΚΑΙΥ - - - - -

Vs. 1. extr. Müll. ΟΜΡΕϹΕΓ, Fell. ΟΝ \ ' Ε . Τ. Vs. 2. Müll. ΤΟΥΕϹΤΟΡΟΕ - - - -, Fell. ΚΑΙΛΥ ΚΑΙΥ, ante quas litteras spatium relictum est, post nihil amplius. Itaque statuo omissum a Fellowsio versum secundum, aberrante in tertium oculo, ubi ex lectione Mülleri superest ΚΑΙΥ. .

Τοῦτο μν[ημεῖον] προ[γ]ον[ι]κόν [ἐστιν] - - - του ῞Ε[κ]-τορος - - - - καὶ - - -

4223.

Telmissi, in sepulcro in petra in monte; ed. Ios. de Hammer topogr. Ansichten, Inscr. xxv. p. 167.

ΤΟΛΕΤΟ.ΣΗΜΑΚΟΥ

Eundem titulum Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. n. 104. sic exhibet:

ΤΟΔΕΤΟϹΗΜΑΕϹΤΙΝ

(i. e. τόδε τὸ σῆμά ἐστιν)

unde patet fragmentum esse.

4224.

Telmissi, in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 378. n. 107.

. ΙΝΤ . . . .
. ΕΙΟΝΔΙΟ .
. ΝΤΟΥΤΟΥ
ΕΟ . . ΡΛΙ . .
. ΗΜΗΣΙ . .
. ∠ΑΙΑΑ . .
. . ΤΗΣ . .
. . ΙΟΥ . . .
ΙΩΝΤ . . .
Ν . . . . .
ΚΑΙ⁻ . . .
ΓΩΥΘΙ . .
Μ'ΛΙΕΟ . .
ЄΡΜΕΜ . .
ΤΟΥϹΓΔ . . .
ΜΕΡΟΙΜΗ
ΦΟΚΡΑΤΥ
ΑΗϹϹЄΙϹϹ
ΠΑΠΟΜ . .
ΓΗΔΕΥΘΗ
ΗΜΙΟΤΟ .
ΤΟΤΟΥ . .
ΔΟΥ . Ν . .

Vs. 2. videtur esse μνημ]εῖον Διο[γένους vel simile; vs. 20. κ]ηδευθῆ[ναι vel κ]ηδευθή[σεται; unde apparet titulum esse sepulcralem.

4224. *b*.

Telmissi; misit Loewius.

Υ . . Ε_
ΚΑΙⱵ . . . Λ
ΝΟΙΣ . . . Α
ΟΥΚΑΙΕ
ΤΟΣΣ.Μ
Σ
ΝΑ ΟΤ ΔΙ
ΟΥ ΑΡΧΗΣ
ΟΣ
ΡΑΝ
ΗΠΟΛΕΜΟΥ
ΥΣ ΡΟΥ

Vs. 10. Τλ]ηπολέμου.

4224. *c*.

In loco Farellau in monte Crago ad latus occidentale; misit Schönbornius.

ΜΑΡΚΟϹΑΥΡΗΛΙΟϹΟ
ΝΗϹΙΜΟϹΔΙϹΠΙΝΑΡЄ
ΟΥϹΚΑΤЄϹϹΚЄΥΑϹΑ
ΤΗΝϹѠΜΑΤѠΘΗΚΗΝ
ЄΑΥΤѠΚΑΙΤΗΙΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥ
ΑΥΡΗΛΙΑΝΝΑΤЄѠΘΘЄΟΥ
.Τ.ΡѠΔЄΟΥΔЄΝΙЄΤΟΝЄϹ
ΤΑΙΤΑΦΗΝΑΙЄΝΤΗϹѠΜΑ
ΤѠΘΗΚΗΗΥΠΟΚЄΙϹЄΤΑΙ
- - - - - -
- - - - - -
- - - - - -
- - - - - -

Quattuor versus ultimi legi non potuerunt.

Μάρκος Αὐρήλιος Ὀνήσιμος δὶς Πιναρέους κατεσσκεύασα τὴν σωματ[ο]θήκην ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικί μου Αὐρηλιάννᾳ Τε[ιμ]οθέου. [Ἑ]τ[έ]ρῳ δὲ οὐδενὶ ἐ[ξ]ὸν ἔσται ταφῆναι ἐν τῇ σωματ[ο]θήκῃ, ἣ ὑποκείσεται -

---

4225.

Prope Üsümlükioi in loco ubi olim sita *Cadyanda*, in sepulcro rupi inciso pulcherrimis anaglyphis ornato: personis addita sunt nomina maximam partem litteris Lyciis et Graecis scripta; *a*. leguntur in parte septentrionali supra; *b*. in parte eadem infra; *c*. in parte occidentali; *d*. in porta ad figuram hominis urceum ferentis. Ed. Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. p. 116. 117. qui praeterea annotat in eodem sepulcro repraesentari alicubi milites pugnantes, quorum uni adscriptum fuerit nomen ΕΚΤΩΡ.

a.

ΡↀοΒΛ .   ΙΙΡΛΡ ΞΛΡΔϟ   ΔΝΟ ΤΟΡΛΛΥΡ   ΚΙΑΡΑΜΩ   ΞΕΞΚΩΞ   ↑ΚΑΤΛ ΜΛΑ   ΕΚΑΤΟ ΜΝΑΞ

b.

ΕΡΡΙΙΑΛΔ ΕΙΔΑΞΞ ΑΛΑ   ΛΕΙ Ο ΜΕΞοΞ   ΙΙΡΛ ΞΞΕΡ   ΕΚΑΤ ΟΜΝΑΞ ΚΟΤΟΜ ΛΙ   ΨΡΓΑΡΡΜΡ:ΜοΛⱵ ΜοΛ   ΤΕΔϲΙϲϽΙϲΑΣΙϹИΙFↀΜ ΙΕΝΔΙΝΜΙΞ

c.

ΔΙΕΣΟΣ

d.

ΣΑΛΑΣΣ
ΙΙΡΛΡ

a. Κιαράμω; nisi genitivus est, videri potest in fine interiisse Σ, ut sit Κιαράμως, quemadmodum nomen sequens Σέσκως formatum est; quales formae nominum reperiuntur etiam in Caricis Vol. II. n. 2691.

c. d. e. Ultimo loco scriptum est nomen Ἑκατόμνας, quod idem ad sinistram litteris Lyciis positum vides. Ἑκατόμνως nomen notum ex historia Cariae; vide Vol. II. n. 2691. *c. d. e.* coll. Arrian. Exped. Alex. I, 23.

b. - - - Εἰδασσάλα. - - - Μέσος. - - -. Ἑκατόμνας [Ἑ]κ[α]τόμ[να]? Μολ - -. [Τ]ενδί[μνη]ς?

c. Δίεσος. *d.* Σαλάσσ - -

4226.

Prope Üsümlükioi in loco ubi olim sita *Cadyanda*, in sepulcro; ed. Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. in Append. p. 383. n. 118.

ΑΡΤΕΜΩΝΑΡΤΕΙΜΟΥΤΟΥΔΗΜΗ
ΤΡΙΟΥΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝ

Ἀρτέμων Ἀρτείμου τοῦ Δημητρίου κατεσκεύασεν - - -

Nomen Ἄρτειμος redit n. 4248.

4227.

Prope Üsümlükioi in loco ubi olim sita *Cadyanda*, in eodem sepulcro; ed. Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. in Append. p. 383. n. 119.

Τ ΟΝΚΟΙΕΣΚΕΥΑΣΕΝΙ
Π ΚΟΣΑΥΤΟΚΑΠΕΚ ΚΛΙΛΛΙΥ ΙΚΙΑ
ΦΙΛ ΚΑΙΤΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΚΑΙΤΕΚΝΟΙ ΙΓΘΟ
ΕΣ ΤΜΚΑΙΩΙΤΠΤΑΝΩΑΥΤΟΥΟΝΙΙΟΙΩΚΑΙ
ΤΩΣΕΣΑΥΤΟΥΓΕΙΩΔΕΟΥΛΕΝΙ

Τ[ὸ μνημεῖ]ον κ[ατ]εσκεύασεν - - - [Ἰ]π[πι]κὸς? αὐτ[ῷ] κα[ὶ τ]έκ[νοις] κ[α]ὶ [ἀδελφῷ] Ἀ[ντι]φίλ[ῳ]? καὶ [γ]υναικὶ αὐτοῦ καὶ τέκνοι[ς τοῖς] ἐ[ξ αὐτῶν] καὶ [τ]ῷ [γαμβρ]ῷ αὐτοῦ Ὀν[ησίμ]ῳ? καὶ τ[οῖ]ς ἐ[ξ] αὐτοῦ, [ἑτέρ]ῳ δὲ οὐ[δ]ενί.

Vs. 2. statuo esse Κ[Α]Ι[ΑΔΕΛΦΩ]Α - - Wiener ap. Fell. in Append. l. c. coniecit καὶ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ - - -; sed tum ΛΛ pro nihilo est.

4228.

Prope Üsümlükioi in loco ubi olim sita *Cadyanda*, in sepulcro; ed. Fellows Itin. As. min. edit alt. 1841. in Append. p. 385. n. 121.

ΚΑΤΕϹΚΕΥΑΣΕΝΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΕΠΑΓΑ
ΘΟΣΚΡΑΤΕΡΟΥΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙ
ΤΟΙΣΕΞΑΥΤΩΝΤΕΚΝΟΙΣΓΕΝΗΣΑΜΕΝΟΙΣΜΗΔΕΝΙ
ΔΕΕΞΕΣΤΩΕΝΘΑΨΑΙΗΘΕΙΝΑΙΕΙΣΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΕΚΤΟΣ
ΕΑΝΜΗΑΥΤΟΣΕΓΩΕΠΙΤΡΕΨΩΕΑΝΔΕΤΙΣΠΑΡΑΤΑΥΤΑΒΙΑΣΗΤΑΙ
ΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΩΚΑΔΥΑΝΔΕΩΝΔΗΜΩΔΗΝΑΡΙΑΧΕΙΛΙΑ

Κατεσκεύασεν τοῦτο τὸ μνημεῖον Ἐπάγαθος Κρατέρου ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν τέκνοις γενησ[ο]μένοις. μηδενὶ δὲ ἐξέστω ἐνθάψαι ἢ θεῖναι εἰς τοῦτο τὸ μνημεῖον, ἐκτὸς ἐὰν μὴ αὐτὸς ἐγὼ ἐπιτρέψω. ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα βιάσηται, ἀποτείσει τῷ Καδυανδέων δήμῳ δηνάρια χείλια.

De formula ἐκτὸς ἐὰν μὴ cf. Vol. II. n. 2825.

4229.

Prope Üsümlükioi in loco ubi olim sita *Cadyanda*, in sepulcro; ed. Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. p. 122. cf. Append. p. 383. n. 117.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣ ΛΑΑΟΓΤΟΥ
ΕΑΥΤΗΚΑΙΘΥΓΑΤΡΙΚΑΙΕΓ ΝΕ‾Γ
ΝΩΝΜΟΥΓΕΝΝΗΘΗΣΟΜ ΙΣΚΑΑΩ Ν
ΕΑΝΔΕΤΙΣΕΙΣΒΙΑΣΗΤΑΙΚΑ ΩΚΕΙΣΕΙΚ ΥΑΝΔΕΩΝ
ΤΩΔΗΜΩ ✣ Φ

Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασ[εν Παῦ]λα? [Λ]όγ[γ]ου ἑαυτῇ καὶ θυγατρὶ καὶ ἐγ[γόνοις καὶ τοῖς ἐκ τῶ]ν ἐ[γ]γ[ό]νων μου γεννηθησομ[ένο]ις, [ἄλλ]ῳ [δὲ οὐδε]ν[ί]. ἐὰν δέ τις εἰςβιάσηται, ἀ[ποτ]είσει Κ[αδ]υανδέων τῷ δήμῳ δηνάρια $\overline{φ}$.

Vs. 4. prius Κ videtur ex lapidis vitio ortum.

4230.

Prope Üsümlükioi in loco, ubi olim sita *Cadyanda*, in sepulcro; ed. Fellows Itin. As. min. ed. alt. 1841. in Append. p. 384. n. 120.

ΖΩΜΕΝ
ΣΟΣΟΥΣΕΙΝΟΛΥΚΟΥΚΑ
ΔΞ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΖΕΠΤΟΜΙ
ΜΕΙΟΙΕΑΥΤΗΚΙΤΟΙ ΑΥ
Τ ΚΑΙΤ Σ¯ΟΝΣΥ
ΦΙΑΗΤΩΚΑΙΔΙΟΝΗΚΑΙΤΗΟΣ
ΜΟΥΙΑ
ΜΟΥΚΑΙΕΝΩΝΙΕΤΕΟΣΣ
ΕΠΟΓΣ
ΤΑΥΤΑΠΔΙΗΕΗ ΕΑΝΔΕΤΙΣΠΑΡΑ
ΕΣΤΩΘΕΟΣΥΦΝΛΙΟΝΚΑΙΘΣΦΙΣΚΑΤΑΚΤΟΝΙΟΙΣΚΣΕΡΚΣ

Ἡ δεῖνα - -] Μεν[ε]σ[θέ]ους Ἑ[ρμ]ολύκου - - - κατεσκεύα[σ]ε[ν] τὸ μ[νη]μεῖο[ν] ἑαυτῇ κ[α]ὶ τοῖ[ς τέκνοις] αὐτ[ῆς] καὶ τ[οῖ]ς [γ]ον[ε]ῦ[σι μου] Φιλήτῳ καὶ Διόνῃ καὶ [ἐγγ]ό[νοις] μου [κ]α[ὶ τοῖς ἐκ τῶν ἐγγόνων] μου καὶ [οἷς ἂ]ν ἑτέ[ρ]ο[ι]ς [ἐπιτρ]έ[ψ]ω [ἐγώ]. ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα π[ο]ιή[σ]ῃ, ἔστω θεο[ῖ]ς [ο]ὐ[ραν]ίο[ις] καὶ θ[εο]ῖς κατα[χθ]ονίοις [ἀ]σε[β]ής - - - - -

Vs. 11. οὐρανίοις dedit etiam Wiener ap. Fellows l. c. Cf. n. 4253. Vs. 2. extr. et 3. init. latet fortasse Κα[δυαν]δ[έως].

4230. *b*.

Prope Üsümlükioi in loco, ubi olim sita *Cadyanda*, in lapide parvo; misit Schönbornius.

ΥΠΕΡΗΝΩΡΟΕΟ
Ͱ.ΕΟΥΣ
ΑΤΕΠΙΦΑΝΙΑΝ
ΑΝΕΘΗΚΑ

Ὑπερήνωρ [Θ]εο[κλ]έους [κ]ατ' ἐπιφανίαν ἀνέθηκα.

4231.

In vico Hoorahn in ruinis urbis veteris, quam *Massicytum* volebat esse Fellows, postea ex alia inscriptione ibidem reperta *Araxa* vetera esse invenit Daniellus, in porta sepulcri rupi incisi; ed. Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. p. 123.

ΟΡ
ΘΑ
ΓΟ

Ὀρθαγό[ρου].

Ο Ρ
ΘΑΓΟ
ΡΟΥ

Ὀρθαγόρου.

4232.

Ibidem, in basi; ed. Fellows l. c. p. 125. cf. Append. p. 386. n. 124.

ΑΥΡΗΛΙΟΣΣ
ΦΑΝΟΣΤΟΙΣΤΟ
ΠΑΤΡΟΣΑΥΤΟΥΔΑΙ
ΜΟΣΙ
ΛΥΡΟCΤΕΦΑΝΟΙ ΙΠΟΙΑΛΙΔΑΕΙΠΕ
ЄΡΜΟΛΥΚΟV - - - ΗΠΙΝΑ
ΚΑΤЄCΚЄΥΑ - - - - CЄΙ
CЄΝΚΑΙЄΠЄ - - - - Ο
ΓΡΑΨЄΝΜЄΤͰ
ΤΟЄΝΤΑΦΗΝЄ
CΜЄЄΙCΤΗΝVΓ
CΤΟΑΙΚΗV

Αὐρήλιος [Στέ]φανος τοῖς το[ῦ] πατρὸς αὐτοῦ δαίμοσι.

[Α]ὐρ. Στέφανο[ς] Ἑρμολύκου κατεσκεύασεν καὶ ἐπέγραψεν. μετ[ὰ] τὸ ἐνταφῆνε [ἐ]μὲ εἰς τὴν [ὀ]στο[θή]κη[ν κλεῖσαι τὴν] ποιαλίδα· εἴ [τις δὲ βάλ]ῃ [τ]ινά, [ἀποτεί]σει [τῷ et cetera ut solet.

Vs. 5. *b*. ποιαλίδα est i. q. πυαλίδα.

4233.

Ibidem, in fragmine sarcophagi; ed. Fellows l. c. p. 124.

ΚΩC
ЄΤΗC_
ЄΙΜΑCЄΙ_
ΔЄΙΛΤЄΥΩ_

Fellows hic mentionem fieri Massicyti arbitratur. Vix vere.

4334.

Ibidem, in fragmine; ed. Fellows l. c. in Append. p. 386. n. 123.

ΚΡΑΙ
ΟΣΛΙΚΠ
ΠΑΡΑΦΥ
ΟΣΥ

4235.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*; ed. Fellows Itin. As. min. p. 239. Habeo etiam ex schedis Loewii.

ΟΛΙΣ
ΤΛΩΕΩΝΤΟΝ
ΔΗΜΟΝ☧ΤΟΝ
ΣΥΝΓΕΝΗΕΠΙ
ΤΗΔΙΗΝΕΚΕΙ
ΟΜΟΝΟΙΑ

Dedi apographum Loewii, quod correctius est.

- - - ἡ π]όλις Τλωέων τὸν δῆμον τὸν συνγενῆ ἐπὶ τῃ διηνεκεῖ ὁμονοίᾳ.

Initio interiit nomen urbis, quae honoravit populum Tloensium.

4236.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*; ed. Fellows Itin. As. min. p. 238. (cf. p. 330.) Habeo etiam ex schedis Loewii.

ΦΛΑΥΙΑΣΦΙΡΜΗΣΥΙΟΝΔΟΜΙ
ΤΙΟΥΑΠΟΛΛΕΙΝΑΡΙΟΥΤΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΔΟΤΟΥ
ΤΛΩΕΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΗΓΕΡΟΥ
ΣΙΑΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

Vs. 3. Fell. ΔΙΚΙΟΔΟΤΟΥ.

Τὸν δεῖνα - - - χειλίαρχον λεγ(εῶνος) ις] Φλαυΐας Φίρμης, υἱὸν Δομιτίου Ἀπολλειναρίου τοῦ δικαιοδότου, Τλωέων ἡ βουλὴ καὶ ἡ γερουσία καὶ ὁ δῆμος.

De legione cf. n. 4240. 4543. De scriptura Ἀπολλεινάριος cf. Καλλείνικος et similia (Vol. II. n. 2592.).

4237.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*; ed. Fellows Itin. As. min. p. 239. Habeo etiam ex schedis Loewii.

ΙΟΥΛΙΑΝΤΕΡΤΥΛΛΑΝ
ΓΥΝΑΙΚΑΙΟΥΛΙΟΥΜΑΡΕΙ
ΝΟΥΤΟΥΔΙΚΑΙΟΔΟΤΟΥ
ΤΛΩΕΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΗΓΕ
ΡΟΥΣΙΑ
ΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

Ἰουλίαν Τερτύλλαν, γυναῖκα Ἰουλίου Μαρείνου τοῦ δικαιοδότου, Τλωέων ἡ βουλὴ καὶ ἡ γερουσία καὶ ὁ δῆμος.

4238.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, in parva basi; ed. Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. Append. p. 387. n. 126.

ΤΛΩΕΩΝΩΙΝΗΟΙΚΑΜΕΣΡΟΥΓΙΑΡΑΙΣΑ
ΘΕΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝΨΤΙΣΠΙΜΓΝΤΟΣ
ΕΜΟΥ

Τλωέων [ο]ἱ ν[έ]οι κα[ὶ ἡ γε]ρου[σ]ία [Κ]αίσα[ρα] Θεὸν Σεβαστόν, τὸν [κ]τίσ[την καὶ σωτῆρα τοῦ δή]μου.

Honoratur Augustus.

4238. *b.*

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*; misit Loewius.

ΤΛΩΕΩΝΟΔΗΜΟΣ
ΕΠΡΙΟΝΜΑΡΚΕΛΛΟΝ

Τλωέων ὁ δῆμος Ἔπριον Μάρκελλον.

4238. *c.*

Ibidem; misit Loewius.

ΛΟΥΚΙΟΝΙΟΥΛΙΟΝΦΑΒΙΑ
ΜΑΡΕΙΝΟΝΚΑΙΚΙΛΙΟΝΣΙΜ
ΠΛΙΚΑΤΕΣΣΑΡΩΝΑΝΔΡΩΝ
ΟΔΩΝΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΧΕΙΛΙ
ΑΡΧΟΝΤΑΑΤΥΣΗΜΩΝΣΤΡΑ
ΤΙΟΝ ΟΝΟΣΔΕΥΘΙ
ΚΗΣ ΑΤΙΣΤΡΑ
ΤΗΣ ΡΧΕΙΑΣΑΚΕΛ

Λούκιον Ἰούλιον Φαβίᾳ Μαρεῖνον Καικίλιον Σίμπλικα, τεσσάρων ἀνδρῶν ὁδῶν ἐπιμελητήν, χειλίαρχον [πλ]ατύσημ[ο]ν, στρατ[ηγὸν λεγεῶ]νος δ [Σκ]υθικῆς, [ταμίαν καὶ ἀν]τιστράτη[γον ἐπα]ρχείας [Μ]ακε[δονίας - - -

De τεσσάρων ἀνδρῶν ὁδῶν ἐπιμελητῇ conf. Vol. II. n. 2638. De legione IV. Scythica conf. n. 4029.

4238. *d.*

Ibidem; misit Loewius.

ΓΑΙΟΝΑΝΤΙΟΝΑΥΛΟΝ
ΑΥΛΟΥΥΙΟΝΟΥΕΛΤΙΝΙΑ
ΙΟΥΛΙΟΝΚΟΥΑΔΡΑΤΟΝ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΑΝΤΙ ω
ΣΤΡΑΤΗΓΟΝΠΟΝΤΟΥ
ΚΑΙΒΕΙΘΥΝΙΑΣΠΡΕΣ
ΒΕΥΤΗΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝ
ΣΙΑ ΙΣΠΡΕΣΒΕΥ

Γάϊον Ἄντιον Αὖλον Αὔλου υἱόν, Οὐελτινίᾳ, Ἰούλιον Κουαδρᾶτον, πρεσβευτὴν ἀντιστράτηγον Πόντου καὶ Βειθυνίας, πρεσβευτὴν [ἀντι]στράτηγον [Ἀ]σί[α]ς, πρεσβευ[τὴν Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστράτηγον Λυκίας καὶ Παμφυλίας - - -

Dolendum, quod titulus mutilus est. Quadratus idem est, quem tituli Vol. II. n. 3532. 3548. 3549. celebrant. De singulis huius hominis muneribus vide Vol. II. ad n. 3548. Fragmentum nostrum id novi habet, quod tribus Romana additur.

4239.

In loco Doover (s. Duvar), qui est vetus *Tlos*, in lapide fracto muro inserto; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. Append. p. 388. n. 128. Habeo etiam ex schedis Loewii, cuius correctius apographum est.

ΕΝΠΡΥΤΑΝΕΙΩΙΑΝΔΡΑΑΓΑΘΟΝΓΕ
ΓΟΝΟΤΑΚΑΙΔΙΑΠΡΟΓΟΝΩΝΕΥΕΡΓΕ
ΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΟΛΛΑΤΩΝ
ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝΚΑΙΤΑΜΕΓΙΣΤΑ
ΡΟΣΔΟΞΑΝΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΟΝ
ΩΙΔΗΜΩΙΚΑΙΤΩΙΛΥΚΙΩΝΕΘΝΕΙ
ΑΙΕΝΤΟΙΣΠΟΛΕΜΟΙΣΕΠΑΝΔΡΩΣ
ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΝΚΑΙΑΡΙΣΤΕΥΣΑΝ
ΤΑΚΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΑΝΤΑΤΟΥΣΤ ΕΝΟ
ΜΟΥΣΚΑΙΤΗΝΠΑΤΡΙΟΝ Δ_ ΟΚΡΑΤΙ
ΑΝΚΑΙΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΑ ΔΙΑΒΙΟΥΠΡΟΠΟ
∠∠Σ_r– ΦΙΛΟΔΟΞΩΣΚΑΙΜΙ
ΕΑΛΟΜΕΡΩΣΚΑΙΕΝΠΑΣΗΤΗΙΠΟΛΕΙ
ΤΕΙΑΚΑΙΚΑΚΟΓΑΘΟΙΣΚΑΙΕΓΙΤΥΧΩΙΣ
ΚΑΙΔΙΚΑΙΩΣΑΝΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΝ

Vs. 7. init. Fell. ΜΕΝ, Loew. ΑΙΕΝ; in fine Fell. ΕΤΑΝΔΒΩΣ, Loew. ΕΠΑΝΔΡΩΣ. Vs. 9. extr. Fell. ΕΙΝΟ, Loew. ΕΝΟ. Vs. 11. Fell. ΑΝΦΑΗΙΕΡΑΤΕ ΜΟΝΛΛΔΙΑΒΤΟΥΓΡΟΠΟ. Vs. 13. extr. Loew. ΤΗ ΠΟΛΕΙ, Fell. ΤΗΙΠΟΛΕΙ. Vs. 14. Loew. ΤΕΙΑΔΙ ΚΑΙΩΣΑΝΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΝ omissis quae ap. Fell. intermedia sunt ΚΑΙ - - - ΚΑΙ.

\- - - - - - - - - - -
ἐν πρυτανείῳ, ἄνδρα ἀγαθὸν γεγονότα καὶ διὰ προγόνων εὐεργέτην τοῦ δήμου καὶ πολλὰ τῶν συμφερόντων καὶ τὰ μέγιστα [π]ρὸς δόξαν κατεργασμένον [τ]ῷ δήμῳ καὶ τῷ Λυκίων ἔθνει, [κ]αὶ ἐν τοῖς πολέμοις ἐπάνδρως ἀγωνισάμενον καὶ ἀριστεύσαντα καὶ διατηρήσαντα τούς τε νόμους καὶ τὴν πάτριον δ[ημ]οκρατίαν, καὶ ἱερατεύοντα διὰ βίου πρὸ πό[λεως] - - - φιλοδόξως καὶ μ[εγ]αλομερῶς καὶ ἐν πάσῃ τῇ πολειτείᾳ κα[λο]κ[ἀ]γάθ[ω]ς καὶ ἐ[π]ιτυχῶς καὶ δικαίως ἀναστρεφόμενον - -

Initio puta scriptum fuisse: *Τλωέων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὸν δεῖνα - - τειμηθέντα* cet. Ex supplementis nonnulla occupavit Wiener ap. Fellows.

4240.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, in muro; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. Append. p. 389. n. 129.

ΑΚΔΗΜΑΡΚΟΣΙΣΤΟ_ΙΙΙ
ΛΗΤΗΝΟΔΩΝΗΓΕΜΟΝΑΛΞ
ΕΚΚΑΙΔΕΚΑΤΗΣΦΛΑΥΙΑΣΦΙΡ
ΕΚΤΗΣΣΙΔΗΡΑΣΕΠΑΕΥΟΗΛ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥΠΡΕΣΒΕΥΤΗΡΟ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΛΥΚΑΙ
ΚΑΙΠΑΚΦΥΑΙΑΣΑΣΝΩΔΙΚΑΙΟΔΟΤΙ
ΤΛΩΕΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΗΓΕΡΟΥΣΙΑ
ΚΑΙΟΔΚΜΟΥ

Τὸν δεῖνα] - - - - - - - - - - - δήμαρ[χ]ο[ν, ἐπιμε]λητὴν ὁδῶν, ἡγεμόνα λ[εγ(εῶνος)] ἑκκαιδεκάτης Φλαυΐας Φίρ[μης καὶ] ἕκτης Σιδηρᾶς, ἐπ[ὶ] εὐ[θ]η[νίας τοῦ] στρατιωτικοῦ, πρεσβευτὴ[ν καὶ ἀντι]στράτηγον Αὐτοκράτορος Λυκ[ίας] καὶ Πα[μ]φυ[λ]ίας, ἁ[γ]ν[ὸν] δικαιοδότ[ην], Τλωέων ἡ βουλὴ καὶ ἡ γερουσία καὶ ὁ δ[ῆ]μο[ς].

Vs. 4. Wiener ap. Fellows legit *ἔπα[ρχον] εὐ[θ]η[νίας]*. *Ἐπιμελητὴν εὐθηνίας* habes Vol. I. n. 1186. Legio VI. Ferrata in Syria et Iudaea agebat. De legione Flavia Firma cf. n. 4236.

4240. *b.*

Ibidem; misit Loewius.

ΔΙΚΑΙΟΔ
ΝΕΡΑΤΙ
ΤΛΩΕΩΝ
ΡΟΥΣΙΑ

Τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος του] δικαιοδ[ότου, τὸ]ν [κ]ράτι[στον?] Τλωέων [ἡ βουλὴ καὶ ἡ γε]ρουσία [καὶ ὁ δῆμος.

Cf. n. 4236. 4237.

4240. *c.*

Ibidem; misit Loewius.

ΝΟΑΝΔϹ ϹЄΝΤΗΛΑΜΠΡΟΤΑ
ΤΗΤΛѠЄѠΝΜΗΤΡΟΠΟΛЄΙΤΟΥ

ΛΥΚΙѠΝ	ЄΘΝΟΥϹ
ΜΑΥΡΑΜΦΙѠΝ	ΜΑΥΡΠΑΠΠΟϹ
ϽΚΑΙЄΥΠΟΛЄ	ΟΝΗϹΙΜΟΥΜΥ
ΜΟϹΤΛѠЄΥϹ	ΡЄΥϹΚΑΙΤΛѠЄΥϹ
ϹΥΝϹΤЄΦΘЄΙϹ	ΟΛΥΜΠΙΟΝЄΙΚΗϹ
ΑΥΡΠΑΠΠѠΜΥ	ΠΛЄΙϹΤΟΝЄΙΚΗϹ
..ϹΙΠΥΘΙΟΝЄΙ	ΠΑΡΑΔΟΞΟϹϹΥΝ
ΧΗΠΑΡΑΔΟΞѠ	ϹΤЄΦΘЄΙϹΑΝ
ΑΝΔΡѠΝΠΥΓΜΗΝ	..

\- - - - - - - *ἐν τῇ λαμπροτάτῃ Τλωέων μητροπόλει τοῦ Λυκίων ἔθνους.*

Μ. Αὐρ. Ἀμφίων ὁ καὶ Εὐπόλεμος Τλωεὺς συνστεφθεὶς Αὐρ. Πάππῳ Μυρε]ῖ, Πυθιονεί-κ]ῃ παραδόξῳ ἀνδρῶν πυγμήν.	*Μ. Αὐρ. Πάππος Ὀνησίμου Μυρεὺς καὶ Τλωεύς, Ὀλυμπιονείκης, πλειστονείκης παράδοξος, συνστεφθεὶς Ἀ[μφίονι Τλωεῖ ἀνδρῶν πυγμήν.]*

4240. *d.*

Ibidem; misit Loewius.

ΙΣΙΝΩΙ ΒΕΡΙΩΚΑΙΣΑΡΙΣΥΝ
ΕΣΤΑΜΕΝΗΔΕΚΑΙΣΕΒΑΣΤΩΝ
ΓΕΝΟΣΚΑΤΑΔΙΑΔΟΧΗΝΙΕΡΩΤΑ
ΤΗΝΘΕΩΝΕΠΙΦΑΝΩΝΟΙΚΟΝ
ΑΦΘΑΡΤΟΝΚΑΙΑΘΑΝΑΤΟΝΕΙΣ
ΤΟΝΑΕΙΧΡΟΝΟΝΛΥΚΙΟΙΔΕ
ΣΕΒΟΥΝΤΕΣΕΙΣΤΗΝΘΕΟ
ΚΡΙΚΑΣΙΝΕΠΙΤΕΛΕΙΣΘΑ
ΠΟΜΠΑΣΚΑΙΘΥΣΙΑΣΚΑΙ
ΕΙCΤΟΝΑΙΕΙΧΡΟΝΟΝ
ΞΑΜΕΝΟΙΠΟΛΙΝΙΕ
ΤΗΝ ΤΛΩΕΩΝΑΓ
ΓΕΝΟΣΕΧΟΥΣΑΝ
ΚΑΙΡΩΗΡΙCΤΕΥ
ΕΝΗΝΕΓΜΕΝ
ΚΑΙΠΙΣΤΕΙ
ΠΡΟΣΤΗ

Videtur fragmentum decreti esse in honorem Tiberii Caesaris positi.

\- - - - - -
\- - - Τι]βερίῳ Καίσαρι, συν-
ι]σταμένη δὲ καὶ Σεβαστῶν
γένος κατὰ διαδοχὴν ἱερωτά-
την θεῶν ἐπιφανῶν οἶκον
ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον εἰς
τὸν ἀεὶ χρόνον· Λύκιοι δὲ [εὐ-
σεβοῦντες εἰς τὴν θε[ὸν κε-
κρίκασιν ἐπιτελεῖσθα[ι ἐν Τλῷ
πομπὰς καὶ θυσίας καὶ [ἑορτὰς
εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον, [ἡγη-
σ]άμενοί πόλιν ἱε[ρὰν εἶναι
τὴν Τλωέων, ἀγ[αθῶν ἀνδρῶν
γένος ἔχουσαν [καὶ ἐν παντὶ
καιρῷ ἠριστευ[κυῖαν - -
ένην - - - - - -
καὶ πίστει - - - - -
προστῆ - - - - -

Subiectum vs. 2. videtur Τύχη esse.

4241.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*; ed. Fellows Itin. As. min. p. 239. et iterum Itin. Lyciae 1841. in Append. p. 387. n. 127.

ωΘΗΕΠΙΤΟΥΛΑΜΠΡοΚΑΙΘΑΥΜ·ΗΓΕΜ
ΦΛ·ΚΛ·ΕΠΟΥΔ·ΜΑΡΚΕΙΑΝΟΥ

\- - - - ἀνενεώ]θη ἐπὶ τοῦ λαμπρ(οτάτου) καὶ θαυμ(α-
σιωτάτου) ἡγεμ[όνος] Φλ. Κλ. Πούδ. Μαρκειανοῦ.

In priore editione Fellows. vs. 2. dedit ΚΛΕ ΠΟΥΔ·, unde Wiener exsculpsit Κασσίου Δ[εκίου].

4242.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, in arca sepulcrali; ed. Fellows Itin. As. min. 1839. p. 239. (cf. p. 331.)

ΜΕΙΔΙΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ
ΣΕΝΕΙΔΑΡΜΑΛΝΔΡΟΕΙ
\- ΥCΠΙΤΗΜΗΤΡΙ
\- ΑΙΤΕΙΜΑΡΧΟΣΚΑΙ
ΣΑΡΠΗΔΩΝΟΙΦΕΡΕΚΛΙ
ΟΥΣΕΠΙΤΗΕΑΤΩΝΜΑ
ΜΗΦΙΛΟΣΤΟΡΠΑΣ
ΕΝΕΚΑ

Μεῖδι? Σαρπηδόνος, [γ]ένει δ' Ἁρμᾶ [Ἀ]νδρο[β]ί[ο]υ,
[ἐ]πὶ τῇ μητρί, [κ]αὶ Τείμαρχος καὶ Σαρπηδὼν οἱ Φερε-
κλ[έ]ους ἐπὶ τῇ ἑα[υ]τῶν μά[μ]μῃ φιλοστορ[γί]ας ἕνεκα.

Sarpedon nomen est in Lycia nobilitatum; cf. Herodot. I, 173. Cum forma nominis ΑΡΜΑ comparaveris nomen ΑΡΜΑΙΣ bis obvium n. 4243.

4243.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. Append. p. 394. n. 133.

ΤΟΗΡΩΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥ
ΑΣΑΝΑΙΛΙΟΣΟΥΛΠΙΟΣ
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΑΡΜΑΙΣΒ
ΤΟΥΑΝΤΙΟΧΟΥΑΡΜΑΙΣΓ
ΜΕΝΕΚΛΗΣΜΕΝΕΚΛΕΟΥ
ΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣΕΙΡΗΝΑΙΟΥ
ΤΛΩΕΙΣΕΥΤΥΧΗΣΙΑΣΟΝΟΣ
ΘΡΕΠΤΟΣΝΙΓΡΕΙΝΙΑΝΟΥΣΤΑ
ΣΙΘΕΜΙΔΟΣΑΥΞΗΤΙΚΟΣΑΓΡΙΠ
ΠΕΙΝΟΥΤΟΥΚΑΙΣΤΑΣΙΘΕΜΙΔΟΣ
ΤΙΦΛΑΥΙΟΣΘΑΛΑΜΟΣΤΛΩ
ΝΕΙΚΩΝΔΑΙΔΑΛΟΥΕΙΙΕΥΣ
ΑΥΤΟΙΣΚΑΙΓΥΝΑΙΞΙΚΑΙ

Τὸ ἡρῷον κατεσκεύασαν Αἴλιος Οὔλπιος Ἐπαφρόδειτος,
Ἁρμαῒς $\overline{β}$ τοῦ Ἀντιόχου, Ἁρμαῒς $\overline{γ}$, Μενεκλῆς Μενε-
κλέου[ς], Ἐπιθύμητος Εἰρηναίου, Τλωεῖς, Εὐτύχης Ἰά-
σονος, Θρέπτος Νιγρεινιανοῦ Στασιθέμιδος, Αὐξητικὸς
Ἀγριππείνου τοῦ καὶ Στασιθέμιδος, Τι. Φλαΰϊος Θά-
λαμος, Τλω[εῖς], Νείκων Δαιδάλου Εἰϊεύς? [ἑ]αυτοῖς
καὶ γυναιξὶ καὶ τέκνοις cet.

Vs. 9. 10. de Ἀγριππείνῳ τῷ καὶ Στασιθέμιδι cf. n. 4248. Vs. 12. ethnicum ΕΙΙΕΥΣ videtur transcriptum vitiose. Kiepertus coniecit ΕΛΓΕΥΣ provocans ad Steph. Byz. v. Ἔλγος, πόλισμα Λυκίας. Non improbabiliter: etsi Stephanus ethnicum oppidi testatur esse Ἔλγιος et Ἐλγαῖος.

4244.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. in Append. p. 399 sq. n. 141.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΠΕΡΑΣΤΟΥ Τ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥΣΤΛΩΕΩΣ ΚΑΙΓΥΝΑΙΚ ΝΑΝ ΝΙΛΙ
ΚΑΙΤΗΚΛΗΕ ΟΝΟΜΩΑΥΤΟΥΣΩΤΗΡΙΔΙ..ΕΠΕΡΑΣΤΟΥ ΚΑΙΤΟΙΣΓΚΤΑΥΤΗΣ ΚΑΤΑΔΑΔΟΙΙΧΗΝ
ΚΑΤΟΙΣΑΝΑΥΙ ΕΥΝΜΩ ΡΗΕΥ ΩΣΚΑ.ΑΝΔΡΙΑΥΤΗΣ.ΩΕΙΝΩΝΠ
ΚΑΙΤΗΑΔΕΔΦΗΣΥΝ ΤΡΟΦΕ ΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΣΤΑΙΣΥΝΕΝ
ΓΑΦΗΝΑΙ ΩΡΙΣΤΟΥΕΜΕ ΚΤΗΝΚΛΗΡΟ ΜΟΝΣΩΤΗΡΙΔΑΕΠΙΤΡΕΥΑΙΕΠΕΙΟΦΕΙΛΗΣΕΙ
ΟΣΥΝΧΩΡΗΣΑΣ ΤΛΩΕΩΝΤΩΔΕΜΟ<Α ΕΞΩΝΟΕΑΕΝΞΑΣΛΗΜΨΕΤΑΙ ΤΟΗΜΙΣΥ

Τὸ μνημεῖον Ἐπεράστου τ[οῦ] Φιλοκλέους Τλωέως, καὶ γυναικ[ὶ] Ναννί[δ]ι καὶ τῇ κλη[ρ]ονόμῳ αὐτοῦ Σωτηρίδι [τῇ] Ἐπεράστου καὶ τοῖς [ἐ]κ ταύτης κατὰ δ[ι]αδοχὴν κα[ὶ] οἷς ἂν αὔ[τὴ σ]υν[χ]ωρῇ ἐ[νγράφ]ως, κα[ὶ] ἀνδρὶ αὐτῆς [Ζ]ω[σ]ι[μια]ν[ῷ] καὶ τῇ ἀδε[λ]φῇ Συντρόφ[ῃ]· ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξ[έ]σται συνεν[τ]αφῆναι [χ]ωρὶς τοῦ ἐμὲ [ἢ] τὴν κληρο[νό]μον Σωτηρίδα ἐπιτρέ[ψ]αι· ἐπεὶ ὀφειλήσει ὁ συνχωρήσας Τλωέων τῷ δ[ή]μ[ῳ ✳] ᾳ, ἐξ ὧν ὁ ἐ[λ]ένξας λήμψεται τὸ ἥμισυ.

Vs. 2. Wiener apud Fell. dedit [τῇ]; quamquam videri potest ad αὐτοῦ additum esse τοῦ Ἐπεράστου, ad personas distinguendas. Minus eidem cessit restitutio vs. 3. De formula in fine: ὧν ὁ ἐλένξας cet. cf. n. 4247. 4307.

4245.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. p. 133. cf. Append. p. 391. n. 130.

ΖΗ·ΤΟΗΡΩΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΖΩΣΙΜΟΣ
ΝΕΙΚΗΤΙΚΟΥΒΤΟΥΛΥΣΑΝΙΟΥΤΛΩΕΥΣΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΟΙΣΕΞΑΥΤΟΥΚΑΙΩΑΝΕΝ
ΓΡΑΦΩΣΣΥΝΧΩΡΗΣΗΕΑΝΔΕΤΙΣΔΙΧΑΤΟΥΣΥΝΧΩ
ΡΗΣΑΙΤΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑΖΩΣΙΜΟΝΘΥΗ
ΤΙΝΑΟΦΕΙΛΗΣΕΙΤΩΙΕΡΩΤΑΤΩΤΑΜΕΙ
ΩΕΠΙΤΕΙΜΙΟΥ✳·/ΑΦ·ΕΑΝΔΕΣΥΝΧΩ
ΡΗΣΗΤΙΝΙΟΚΑΤΕΣΚΕΥΑΚΩΣΖΩΣΙΜΟΣΕ
ΞΕΙΕΞΟΥΣΙΑΝΟΛΑΒΩΝΤΟΣΥΝΧΩΡΗΜΑ
ΟΙΣΑΝΒΟΥΛΗΤΑΙΘΑΠΤΕΙΝ

Ζῇ. Τὸ ἡρῷον κατεσκεύασεν Ζώσιμος Νεικητικοῦ β̅ τοῦ Λυσανίου Τλωεὺς ἑαυτῷ καὶ τέκνοις καὶ γυναικὶ καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ καὶ ᾧ ἂν ἐνγράφως συνχωρήσῃ. ἐὰν δέ τις δίχα τοῦ συνχωρῆσαι τὸν κατεσκευακότα Ζώσιμον θ[άψ]ῃ τινά, ὀφειλήσει τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ ἐπιτειμίου ✳ ,αφ̅. Ἐὰν δὲ συνχωρήσῃ τινὶ ὁ κατεσκευακὼς Ζώσιμος, ἕξει ἐξουσίαν ὁ λαβὼν τὸ συνχώρημα ο[ὓ]ς ἂν βούληται θάπτειν.

Vs. 10. ο[ὓ]ς scripsit etiam Wiener ap. Fellows.

4246.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. Append. p. 392. n. 132.

ΖΗ
ΤΟΗΡΩΟΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΑΝΙΑϹΩΝΚΑΙΜΕΝΕΑ - - - - - - - ΑΟΥ
FΚΕΑΡΙϹΤΙΠΠϹϹΚΡΑΤΕΡΟΥΕΝΩΚΔ͡ΕΙΝΑΙ·Λ̅·ΕΝΑΥΤΟΙϹΚΑΙΓΥΝΙΣΙ-ΟΙΕ
ΕΞΑΥΤΩΝΚΑΤΑΓΕΝΟϹΕϹΟΜΕΝΟΙϹΚΑΘΟϹΕΠΕΤΡΕΨΕΝΗΒΟΥΛΗΚΕΣ-ΝΙ
ΜΕΝΚΛΕΙΝΗΗΕΝΕΥΩΝΥΜΟΙϹ·Α·ΜΕΝΕΛΑΩΔΕΗΕΔFΞΙΟΙϹ·Α·ΑΡΙFΤΙΠΠΩΔΕ
ΜΟΙϹ·Β·ΗΔΕΟΥϹΑ·Δ·ΕΝΔΕΞΙΟΙΤΗΒΙΑΕϹΝΙΚΑΙΜΕΝΕΛΑΩΙϹΤΗΝΤΩΝΘΗ - -

ΑΥΤΩΝΤΑΦΗΝΚΑΙΤΟΙϹΕΞΑΥΤΩΝΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΗΜΩΝΕΞΕϹΤΑΙϹΙΝ
ΧΩΡΗϹΑΙΗΟΦΕΙΛΗϹΕΙΟϹΥΝΧΟΡΗϹΑϹΤΩΤΛΩΕΩΝΔΗΝΟ✳Φ·ΟΥΔϹ - -
ΤΕΡΟϹΤΙϹΕΞΩΘΕΝΩΝΘΑΨΕΙΤΙΝΑΟΦΕΙΛΗϹΕΙΤΩΤΛΩΕΩΝΔΗΝΟ·✳Φ
ΕΥΝΧΩΡΗϹΕΙΔΕΜΕΝΕΛΑΟϹΙϹΤΗΝΕΠΙΒΑΛΛΟΥϹΑΝΑΥΤΩ
‾ΝΗΝΕΝΔΕΞΙΟΙϹ·ΑΦΙΛΟΥΜΕΝΩΑΡϹΑϹΕΟϹ

Ζῇ. Τὸ ἡρῷον κατεσκεύασαν Ἰάσων καὶ Μενέ[λαος Μενελ]άου [υἱοὶ] κὲ Ἀρίστιππ[ο]ς Κρατέρου, ἐν ᾧ κ[λ]εῖναι [δ̅], ἑαυτοῖς καὶ γυν[α]ι[ξ]ὶ [καὶ τ]οῖ[ς] ἐξ αὐτῶν κατὰ γένος ἐσομένοις, καθ[ὼ]ς ἐπέτρεψεν ἡ βουλή. κὲ [Ἰάσο]νι μὲν κλείνη [ἡ] ἐν εὐωνύμοις α̅, Μενελάῳ δὲ ἡ ἐ[ν] δ[ε]ξιοῖς α̅, Ἀρι[σ]τίππῳ δὲ [ἡ ἐν εὐωνύ]μοις β̅. ἡ δὲ οὖσα δ̅ ἐν δεξιοῖ[ς] ἡ β̅ Ἰά[σο]νι καὶ Μενελάῳ ἰς τὴν τῶν θ[ρεπτῶν] αὐτῶν ταφὴν καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν· ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἡμῶν ἐξέσται σ[υ]νχωρῆσαι· ἢ ὀφειλήσει ὁ συνχ[ω]ρήσας τῷ Τλωέων δή[μῳ] ✳ φ̅. οὐδ[ὲ ἕ]τερός τις ἔξωθεν ὢν θάψει τινά, [ἢ] ὀφειλήσει τῷ Τλωέων δή[μῳ] ✳ φ̅. [σ]υνχωρήσει δὲ Μενέλαος ἰς

τὴν ἐπιβάλλουσαν αὐτῷ [κλεί]νην ἐν δεξιοῖς ᾱ Φιλουμενῷ Ἀρσασέος.

Vs. 2. dele N in ENAYTOIC; quod moneo ne quis me putet ignorasse coniecturam Wieneri apud Fellows. Vs. 9. ἔξωθεν ὢν i. e. extra societatem nostram, quod est ἐξωτικὸς n. 4247. Vs. 11. Ἀρσασεὺς nomen Persicum videtur, formatum ut Μενεσθεύς. Feminina forma Ἀρσασὶς habetur n. 4254.

4247.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, in duobus lateribus portae sepulcri rupi incisi; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. in Append. p. 396. n. 135.

ΙΜΩΝΕ–
ΣΙΑΝΕ–ΕΩ
ΕΞΩΤΙΚΩΤΙ
ΝΙΣΥΝΧΩΡΗ
ΣΑΙΕΥΝΕΝ
ΤΑΦΗ.ΗΘΑ
ΨΑΙΤΙΝΑΕΤΕ
ΡΟΝΗΟΦΕΙ
ΘΕΙΝΤΗΠΟΛΙ
ΚΦΟΜΟΙΩΣ
ΟΥΔΕΕΤΕΡΟΣ
ΤΙΣΕΞΩΤΙ
ΚΟΣΕΞΟΥΣ
ΑΝΕΞΕΙΘΑ
ΥΑΙΤΙΝΑΗΟ
ΦΕΙΛΗΣΕΙΤΗ
ΤΛΩΕΩΝΠΟ
ΛΕΙΧΑΦΩΝ
ΟΕΛΕΝΞΑΣ
ΛΗΝΨΕΤΑΙ
ΤΟΤΡΙΤΟΝ

ΗΔΕΕΠΙ
ΓΡΑΦΗΑΥ
ΤΗΚΑΙΗΑΣ
ΦΑΛΕΙΑΑΝΑ
ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ
ΔΙΑΤΩΝΔΗΜΟ
ΣΙΩΝΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΦΥΛΑΚΙ
ΩΝΕΠΙΑΡΧΙΕ
ΡΕΡΕΟΣΤΩΝ
ΣΕΒΑΣΤΩΝ
ΓΑΙΟΥΙΟΥΛΙ
ΟΥΗΛΙΟΔΩ
ΠΟΥΤΟΥΚΑΙ
ΔΙΟΦΑΝΤΟ.

- - - - - - - - - - -
μηδεὶς ἡ]μῶν ἐ[ξου]σίαν ἐ[χ]έ[τ]ω ἐξωτικῷ τινι συνχωρῆσαι [σ]υνενταφῆ[ναι] ἢ θάψαι τινὰ ἕτερον, ἢ ὀφεί[λ]ειν τῇ πόλ[ε]ι [*] φ̄. ὁμοίως οὐδὲ ἕτερός τις ἐξωτικὸς ἐξουσ[ί]αν ἕξει θά[ψ]αι τινά, ἢ ὀφειλήσει τῇ Τλωέων πόλει * ᾳφ̄, ὧν ὁ ἐλένξας λήνψεται τὸ τρίτον.

Ἡ δὲ ἐπιγραφὴ αὕτη καὶ ἡ ἀσφάλεια ἀναγέγραπται διὰ τῶν δημοσίων γραμματοφυλακίων ἐπὶ ἀρχιερέ[ω]ς τῶν Σεβαστῶν Γαΐου Ἰουλίου Ἡλιοδώ[ρ]ου τοῦ, καὶ Διοφάντο[υ].

De formula vss. 19. 20. 21. cf. n. 4244. Vs. 31. syllaba PE bis exarata est.

4248.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, super portam sepulcri rupi incisi; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. in Append. p. 395. n. 134.

ΟΥΑΝΔΡΟΕΙΟΥΑΛΕΞΑΝΔΡΩΙL - - -   ΚΑΙΣΙΚΟΥΛΕΙΝΟ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΞΠΑΤΙΟΣΑΔΗΔΟΥΗΔ - ΠΤΑΤΙ - - - - ΝΔΡΩΒΤΟΥ
ΣΤΕΦΑΝΟΥΔΑΙΛΑΛΩΤΩΚΑΙΕΙΦΙΤΩΚΑΛΟΚΑΙΡΩΑΓΡΙΗΙΕΙΝΟΥ
.ΤΟΥΚΑΥΣΤΑΣΙΘΕΜΙΔΟΣΑΡΤΕΙΜΑΑΡΤΕΙΜΟΥΕΥΤΥΧΙΑΝΗ
ΕΥΤΥΧΕΟΥΣΚΛΑΥΘΥΕΙΛΙΑΣΠΡΟΚΛΗΣΕΥΤΥΧΕΙΚΛΑΥΟΥΕΙΛΑΣ
ΠΡΟΚΑΗΣΩΕΥΤΥΧΕΙΣΥΝΕΧΩΡΗΘΗΔΟΥΝΑΙΕΞΩΤΙΚΟΙΣΣΥΝΧΩ
ΡΗΜΑΜΟΝΟΙΣΟΝΟΜΑΣΙΝΕΞΟΙΣΑΝΒΟΥΛΗΤΑΙΜΗ·ΕΠΟΜΕΝΗΣ
ΜΗΤΕΑΥΤΩΜΗΤΓΟΙΣΣΥΝΥΩΡΕΙΓΕΝΕΑΣΜΗΔΕΝ - ΔΕΕΧΕΙΝ

- - - - - - - - - - - -
- - ου Ἀνδρο[β]ίου, Ἀλεξάνδρῳ - - - - καὶ [Β]ι[β]ουλείν[ῳ]? Ἀλεξάνδρ[ῳ] πατ[ρ]ὸς ἀδή[λ]ου [καὶ Σ]τατί[ῳ Ἀλεξά]νδρῳ β̄ τοῦ Στεφάνου, Δαι[δ]άλῳ τῷ καὶ Εἰφίτῳ, Καλοκαίρῳ Ἀγρι[ππ]είνου τοῦ κα[ὶ] Στασιθέμιδος, Ἀρτείμᾳ Ἀρτείμου, Εὐτυχιανῇ Εὐτυχέου [κ(αὶ)] Κλαυ(δίας) [Ο]ὐειλίας Πρόκλης, Εὐτύχει Κλαυ(δίας) Οὐειλ[ί]ας Πρόκ[λ]ης, ᾧ Εὐτύχει συνεχωρήθη δοῦναι ἐξωτικοῖς συνχώρημα μόνοις ὀνόμασιν ἕξ, οἷς ἂν βούληται, μὴ ἐπομένης μήτε αὐτῷ μήτ[ε] οἷς συν[χ]ωρεῖ γενεᾶς· μηδέν[α] δὲ ἔχειν [ἕτερον ἐξουσίαν cet.

Vss. 3. 4. Ἀγριππεῖνος ὁ καὶ Στασίθεμις idem nominatur n. 4243. Vs. 5. Claudia Velia Procula haud scio an eadem sit Velia Procula Q. Velii Titiani filia Patarensis, quae Pataris theatrum exornavit n. 4283. Certe est ex familia illius opibus pollente. Maritus eius videtur esse Εὐτύχεος s. Εὐτύχιος, filius Εὐτύχης, filia Εὐτυχιανή, ut solet variari nomen in familiis. Ceterum Εὐτύχης ille quum Claudiae Veliae Proculae filius dicatur, non Εὐτυχίῳ illi, quem sumo Proculae maritum esse, natus videtur, sed susceptus aliunde. Neque enim hic cogitari potest de usu Lyciorum, quem tetigi ad n. 4306.

4249.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. p. 135. (cf. Append. p. 391. n. 131.)

ΑΣΙΗΣ - ΕΞΑΝΔΡΟΥΗΤΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΔΕΔΟΜΕΝΟΥ - ΝΧΩΡΗΜΑΤΟΣΚΥΡΕΙΑΣΕΝΠΙΤΓ
ΟΥΝ - - - ΟΣΤΟΥ - ΕΠΙΑΡΧΙΕΡΕΟΣΚΑΙΣΙΑΝΟΥ
ΤΟ - - - ΥΠΟ - ΠΟΛΛΩΝΘΥΤΟΥΚΑΙΕΙΦΗΝΑΙΟΥ
ΔΙΑΟ - ΙΣΟΣΕΘΑΠΤΑΙ - - ΕΣΕΣΑΝΔΡΟΣΒΤΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΥΟΠΑΤΗΡ
ΚΑΙΥΙΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣΕΙΡΗΑΙΟΥΤΑΦΗΣΕΑΙΔΕΚΑΙΑΥΤΗΚΑΙΟΑΝΗΡΑΥΤΗΣ
- ΡΗΝ - ΠΟΣΣΩΠΒΙΟΥΣ - Α - ΑΛΩΔΕΟΥΝΕΝΙΕΣΕΣΤΗ
ΟΑΨ - - - ΗΔΩΣΕΙΤΛΩΕΩΝΤΗΓΕΡΟΥΣΙΑ
ΨΑΩΟΝΕΝ - - - ΣΤΟ - ΟΝΛΗΜΨΕΤΑΙ

Τὸ μνημεῖον προσεπεσκευάσθη ὑπὸ Κυρείας Σενπιτέρν]ας [τ]ῆς [Ἀλ]εξάνδρου [β] τοῦ Διονυσίου, δεδομένου [σὺ]γχωρήματος Κυρείᾳ Σενπιτ[έρνᾳ] - - - - - - - ἐπὶ ἀρχιερέ[ω]ς Καισιανοῦ - - - - ὑπὸ [Ἀ]πολλων[ίο]υ τοῦ καὶ Εἰ[ρ]ηναίου - - - [ε]ἰς ὃ [τ]έθαπται [μὲν Ἀλ]έ[ξ]ανδρος β τοῦ Διονυσίου ὁ πατὴρ καὶ υἱὸς Ἀλέξανδρος Εἰρη[ν]αίου· ταφήσε[τ]αι δὲ καὶ αὐτὴ καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς [Εἰ]ρήν[αι]ος Σω[σι]βίου - - [ἄλ]λῳ δὲ οὐ[δ]ενὶ ἐ[ξ]έστ[αι θ]άψ[αι τινά], ἢ δώσει Τλωέων τῇ γερουσίᾳ [✶ α], ὧ[ν] ὁ [ἐλ]έν[ξα]ς τὸ [τρίτ]ον λήμψεται.

De forma tituli cf. n. 4255. De formula extrema cf. praeterea n. 4244. 4247.

4250.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, super portam interiorem sepulcri rupi incisi; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. in Append. p. 398. n. 136.

ΜΕΣΗΚΛΕΙΝΗ . ΚΛΑΥΔΙΟΥΙΙΠΙ
ΚΑΙΗΔ . ΞΙΑ

- ἡ] μέση κλείνη Κλαυδίου - - - - - - καὶ ἡ δ[ε]ξιά - -

Cf. n. 4246.

4251.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*, in latere portae sepulcri rupi incisi; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. in Append. p. 398. n. 137.

ΚΑΙΤΑΥΟ . ΔΑΕΜΜΟΥΤΩ
ΣΥΝΕ . Ο . . ΚΙΑΙΓΥΝΑΙΚΙ
ΚΑΙΤΣΠ . ΟΙΣΑΥΤΟΥ
Ο . . ΜΜ . . ΟΥΚΑΙΓ . . ΗΝ
ΑΠ . ΑΜ . . ΟΙ . . .
. . . . . . ΝΟΙΣΕΑΩ . . ΚΤΟΥ

Nihil apparet nisi vss. 2. 3. *γυναικὶ καὶ τ[έκν]οις αὐτοῦ.* De reliquis non lubet coniecturam facere.

4252.

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*; fragmenta tria diversorum titulorum ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. in Append. p. 398. 399. n. 138. 139. 140.

a.

ΚΩΝΚΑΙ
ΑΙΓΡΑΜ

b.

ΑΙΟΤΙ .
ΝΤΙΣΤ
ΕΑΡΟΣ
ΙΚΙΑΣΚΑ
ΟΙΕΡΟΣΥ
ΜΑΙΩΝ
ΙΣΜΗ
ΝΟΥΣ

c.

ΝΟΣΕ
ΡΩΜΑΙ
ϽΝΕΠΙ
ΣΤΟ
ΚΑΙ

b. vs. 2 sqq. fuerit *ἀ]ντιστ[ράτηγον Καίσ]αρος [Λυ]κίας κα[ὶ Παμφυλίας*; vs. 6. *Ῥω]μαίων.*

Fragmenti *c.* hoc apographum misit Loewius:

ΚΟΣΕ
ϽΡΩΜΑ
ϽΝΕΠ
ΓΤΟ
ΕΚΑΙ
ΡΑΓ

Nihil apparet nisi vs. 2. *Ῥωμαί[ων* et vs. 5. *ἔτι δ]ὲ καί.*

4252. *b.*

Prope Doover, qui est vetus *Tlos*, in vico Sarakioi ad montem Akdagh; misit Schönbornius, qui monet initium inscriptionis terra obrutum esse.

ΣΙΝΔΕΟΙΚ
ΚΑΘΕΤΟΣΙ
ΙΚΟΥΤΟΚ
ΛΙΚΑΔΙΝ
- - - ΟΜΗ
ΘΗΤΟΝΒΩΙ
ΩΛΟΣΕΣΤΟ
ΧΘΟΝΙΟΙΣΚΛ
ΟΦΕΙΛΕΤΟΤ
ΟΜΟ Δ ΗΕΟΙ

- - - - - [προνοήσουσιν δὲ οἱ κ[αθιστάμενοι καθ' ἔτος ἱ[ερεῖς τοῦ στεφανωτικοῦ - - - - - - - - - - - - - - [τῆς διαν]ομῆ[ς· ὃς δὲ ἂν κακῶς διαθῇ τὸν βω[μόν, ἁμαρτωλὸς ἔστ[ω θεοῖς καταχθονίοις κ[αὶ ἐκτὸς τούτου ὀφειλέτ[ω] Τ[λωέων τῷ] δή[μῳ ✶ - -

4252. c.

Ibidem; misit Loewius.

ΚΥΤΑΓι	Κυ - - - [τῇ
ΓΥΝΑΙΚΙ	γυναικὶ [αὐτοῦ
ΘΕΟΔΩΡ	Θεοδώρ[α
ΗΡΟΙΔΙΜ	ἡρ[ω]ΐδι μ[νή-
ΜΗΣΧΑΡ	μης χάρ[ιν.

4252. d.

Ibidem; misit Loewius.

ΘΙΩΝΗϹ
ΙΕΤΟΥ
ΟΥΚΙΩΝ
ΙΟΥΕΜΜΥ

Notabilis forma litterae Sigma vss. 2. 4. Vss. 3. 4. vide ne sit Λ]ουκίῳ Ν[- - οκλέ]ους μ[νήμης χάριν.

4252. e.

Ibidem; misit Loewius.

ΣΤΑΝΙΟΝ
ΑΠΡΕΣΒΕΥ

Est ex titulo honorario: - - - στάνιον, - - - α, πρεσβευ[τήν - - -

---

4253.

Pinaris (Minara), in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. p. 145. (cf. Append. p. 402. n. 144.)

ΤΟΜΝΗΝΠΟΜ
ΑΝΠΠΑΤΡΟΥΑΙΣ
ΤΟΥΠΙΣΕΔΛΡΟΥ
ΕΝΩΒΕΒΟΥΛΠΤΑΥ
ΤΑΦΗΝΑΙΜΕΤΑΤΙΠ
ΑΩΟΒΙΩΤΙΕΑΤΟΝ
ΤΕΚΑΙΤΝΝΓΥΝΑΚΑ
ΑΥΤΟΥΜΛΛΑΝΒΠ
ΩΝΟΣΣΑΔΕΤΙΣΕ
ΠΙΧΕΙΡΙΝΗΕΤΕΡΟΝ
ΟΑΨΑΙΟΦΕΙΛΕΣΕΙ
ΤΩΠΙΝΑΡΟΣΩΔΕΙΝ
ΜΩΔΗΝΑΡΙΑΠΕΝ
ΤΑΚΟΣΙΑΑΦΟΝΤΟ
ΤΗΤΟΝΟΕΛΕΝΟΑΣΛΜΝΨΕΤΑΙΤΟΥΤΟΚΑΙΔΙΑΤΩΝ
ΑΡΧΣΙΩΝΔΕΔΗΛΩΤΑΙ
ΟΔΕΠΑΓΙΑΣ
ΤΕΓΡΑΛΕΛΙΑΤΙ
ΠΟΙΗΣΑΣΕΣΤΩ
ΙΕΡΟΣΥΛΟΣΟΕ
ΟΕΟΙΣΟΥΠΑΝΙΟΙΣ
ΚΑΙΚΑΙΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙΣΚΑΙΤΟΓΙΡΟΣ
ΤΕΙΜΟΝΔΠΟΤΕΙ
ΣΑΤΩΔΙΔΗ
ΛΩΤΑΙΑΡΤ
ΙΕΠΕΟΕΔΡΤΕ
ΤΑΔΡΟΥΕ
ΥΠΕΡΚΕΡΕ
ΤΑΙΟΥ
Δ̄

Τὸ μνη[μεῖ]ο[ν] Ἀν[τι]πάτρου [δ]ὶς του Πισεδ[ά]ρου, ἐν ᾧ βεβούλ[η]τα[ι] ταφῆναι μετὰ τ[ὴν] ἀ[π]οβίω[σιν] ἑα[υ]τόν τε καὶ τ[ὴ]ν γυνα[ῖ]κα αὐτοῦ Μ[ά]λαν Β[ίτ]ωνος. [ἐ]ὰ[ν] δέ τις ἐπιχειρ[ήσ]ῃ ἕτερον [θ]άψαι, ὀφειλ[ή]σει τῷ Πιναρ[έ]ω[ν] δ[ή]μῳ δηνάρια πεντακόσια, ἀφ᾽ [ὧ]ν τὸ τ[ρί]τον ὁ ἐλέν[ξ]ας λ[ή]νψεται. τοῦτο καὶ διὰ τῶν ἀρχ[ε]ίων δεδήλωται. ὁ δὲ πα[ρ]ὰ [τὰ γ]εγρα[μμ]έ[ν]α τι ποιήσας ἔστω ἱερόσυλος [θ]εοῖς οὐ[ρ]ανίοις καὶ καταχθονίοις καὶ τὸ [π]ρόστειμον [ἀ]ποτεισάτω. δ[ε]δήλωται [ἐπὶ] ἀρ[χ]ιε[ρ]έ[ως Ἀ]ρ[ισ]τά[ν]δρου, Ὑπερ[β]ερεταίου δ̄.

Wiener apud Fellows p. 403. qui pleraque recte legit, nomen *Pisedarus* comparat cum Pixodaro rege Cariae ap. Herodot. V, 118. Vs. 20. extr. ΟΕ et vs. 22. ΚΑΙ ex repetitione nata sunt, fortasse ipsius lapicidae errore.

4254.

Pinaris (Minara), in basi; ed. Fellows l. c. p. 144.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΝΒΤΟΥΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ		ΙΑΣΩΝΔΕ
ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ	Hoc loco	ΚΑΙΑΡΣΑΣΙΣ
ΚΑΙΑΡΣΑΣΙΣ	figura	ΟΙΔΙΟΝΥΣΙ
ΙΑΣΟΝΟΣΤΟΝ		ΟΥΤΟΝΕΑΥ
ΕΑΥΤΩΝΥΟΝ		ΤΩΝΑΔΕΛΦΟΝ

ΗΡΩΑ

Διονύσιον β̄ τοῦ Διογένους

Διονύσιος	Ἰάσων δὲ
Διογένους	καὶ Ἀρσασὶς
καὶ Ἀρσασὶς	οἱ Διονυσί-
Ἰάσονος τὸν	ου τὸν ἑαυ-
ἑαυτῶν ὑόν,	τῶν ἀδελφόν,

ἥρωα.

4255.

Pinaris (Minara), in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. in Append. p. 401. n. 142.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΤΟΥΤΟΓΡΟϹΕΓΕϹΚΕΥΑϹΟΝΥΓΟΚΛΑΥΔΙΟΥΕΡΜΑΤΡΟΦΕΟΤΚΛΑΥΔΙΑϹΠΛΑΤΩΝΙΔΟΕΠ
ΝΑΡΙΔΟϹΥΚΑΕΗΝΡΥΚΑΝΕΧΙ_ΙΚΑΙΑΤΟΓΕΓΟΝΟϹΑΥΤΩΙΥΝΧ_ΡΗΜΑΥΠΟΓΑΙΟΥΛΙΒΙΝΙΟΥΕΡΜΔΚΟΙΙΟΥΠΙΝΑΡΕ
ΩΚΑΙΑΝΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΚΠΣΑΡΧΙΕΡΕΩϹΠΑΤΙΒΡΑΙΟΥΔΑΙϹΟΥΖΕΙϹΟΜΝΗΜΕΙΟΝΜΟΝΟΙϹΕΖΕΙΝΑΙ
ΤΑΦΗΝΑΙΑΥΤΩΚΑΥΗΩΕΡΜΑΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΗΑΥΤΟΥϹΥΝΕϹΕΙΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΕϹΤΑΙΘΑΦΑΙΤΙΝΑΚ
ΤΟΥΔΕΝΑΤΡΟΠΟΝΟΔΕΘΑΨ . . ΑΠΙΕΦΕΥΡΩΝΠΩΔΗΙΟΤΕΤΡΟΠΩΕΙΕΡΙΤΟΥ . . ΑΦΟΝΑΜΑΡΤΩΜΤ . .
ΕϹΤΩΘΕΟΙΕΚΑΤΑΧΡΟΝΙΟΙΕΚΑΙΟΦΚΙΛΕΤΩΠΙΝΑΡΕΩΝΤΩΔΗΜΩ .
ΧΧΕΙΑΙΑΕΞΩΝΤΟΤΡΙΤΟΜΛΗΝΙΕΤΑΙΟϹΛΕΝΞΑ▷

Τὸ μνημεῖον τοῦτο προσεπεσκευάσ[θη] ὑπὸ Κλαυδίου Ἑρμᾶ, τροφέο[ς] Κλαυδίας Πλατωνίδο[ς] Π[ι]ναρίδος, [ἣ] κα[ὶ] - - - - - - κα[τ]ὰ τὸ γεγονὸς αὐτῷ [σ]υνχ[ώ]ρημα ὑπὸ Γαΐου Λι[κ]ινίου Ἑρμ[α]κό[τ]ου Πιναρέω[ς] καὶ ἀναγεγραμμένον [ἐ]π[ὶ] ἀρχιερέως Πα[σ]ι[κ]ρά[τ]ου, Δαισ[ί]ου ζ. Εἰς ὃ μνημεῖον μόνοις ἐ[ξ]εῖναι ταφῆναι αὐτῷ Κ[λ]αυ[δί]ῳ Ἑρμᾷ καὶ τῇ γυναι[κὶ] αὐτοῦ Συνέσει· ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται θά[ψ]αι τινὰ κ[α]τ' οὐδένα τρόπον· ὁ δὲ θάψ[ας τιν]ὰ [ἢ] ἐφευρ[εθεὶς] ᾧ δή[π]οτε τρόπῳ [π]ερὶ τοῦ[τον τὸν τ]άφον ἁμαρτω[λὸς] ἔστω θεοῖ[ς] καταχ[θ]ονίοι[ς] καὶ ὀφ[ε]ιλέτω Πιναρέων τῷ δήμῳ ✱ χεί[λ]ια. ἐξ ὧν τὸ τρίτο[ν] λήν[ψ]εται ὁ [ἐ]λένξα[ς].

Vs. 2. nomen Ἑρμακότου a recto Ἑρμακότας tutum videtur ob n. 4278. ubi in terminatione ΚΟΤΑϹ consentiunt apographa; quod nisi esset, in promptu erat coniicere Ἑρμαγόρας et Ἑρμαγόρου; quod nomen non infrequens videtur in Lycia. Cf. n. 4198. 4202. Terminatio ΚΟΤΑΣ in nominibus barbaris non inusitata est. Vs. 3. Δαισίου ζ, h. e. mensis Daesii die septimo; cf. n. 4253.

4256.

Pinaris (Minara), in sepulcro rupi inciso; infra quaedam litteris sunt Lyciis perscripta; ed. Fellows l. c. in Append. p. 406. n. 149. (cf. tab. XXXVI. 10.)

ЄΠΙΤΥ
ΝΧΑ
ΝΟΝ
ΤΟϹΤ
ϘΥΟΡ
ΝΙΜΥ
ΘΟΥ

Ἐπιτυνχάνοντος τοῦ Ὀρνιμύθου (sc. τὸ μνημεῖον).

4257.

Pinaris (Minara), in sepulcro; ed. Fellows l. c. in Append. p. 405. n. 147.

ЄΥΤΥΧΟΥ
ΤΟΥЄΡΜΑ
ΠΙΟΥ

Εὐτύχου τοῦ Ἑρμαπίου.

4258.

Pinaris (Minara), in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows l. c. in Append. p. 405. n. 146.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΤΟΥΠΟΥΛ - - ΣΥΜΦ
1◡ΙΚΩΝΟΜΟΥΚΛΑΥΔΙΑΣΠΛΑΤΩΝΙΔ

Τὸ μνημεῖον τοῦ[το Ἰ]ουλ[ίου] Συμφ[όρου? ο]ἰκ[ο]νόμου Κλαυδίας Πλατωνίδ[ος - -

Eadem Claudia Platonis habetur n. 4255. Videtur femina fuisse claro loco nata.

4259.

Pinaris (Minara), in porticu sepulcri rupi incisi; ed. Fellows l. c. in Append. p. 403 sq. n. 145. ubi simul notatur lapidem fuisse natura vitiosum nec ubique potuisse inscribi.

[*Textum vide pag. seq.*]

Τελεσίας - - - - - - - - [Ἡρ]ω[το]γένους τὸ ἡ[ρ]ῷον [κ]ατεσκε[ύα]κεν αὐτῷ καὶ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις καὶ [ἐ]γγόνοις αὐτοῦ· ἄλ[λ]ῳ δὲ μηθ[ε]νὶ ἐξέστω ἐπανοῖξαι τὸ ἡρῷον μηδὲ προ[στ]άξαι ἑ[τέ]ρῳ· ἐὰν δέ [τ]ις παρὰ ταῦτα ποιήσῃ, [ἁ]μαρτωλὸς ἔστω θεῶν πάντων καὶ Λητοῦς καὶ τῶν τέκνων [αὐτῆς κ]α[ὶ] προσαποτεισάτω τάλαντ[ο]ν ἀρ[γ]υρίου καὶ ἐξέστω τῷ βουλο[μ]ένῳ ἐγ[δ]ικά[ζ]εσ[θ]αι περὶ τούτων.

Titulus reliquis huius tractus inscriptionibus paulo antiquior est, insignis ob mentionem Λητοῦς καὶ τῶν τέκνων, quorum cultum in Lycia celebrem

ΤΕΛΕ ΣΙΑΣΤΙΑΟΜΑΔΙΕΛΙΥΩΝΓΕΝΟΥΣ
ΤΟΗ . ΤΩΙΟΝΟΑΤΕΣΚΕΜΑΚΕΝΑΥ ΤΩΙΚΑΙΤΗΙ
ΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΟΙΣΤ ΕΚΝΟΙΣ ΚΑΙΣΓΓΟΝΟΙΣ
ΑΥΤΟΥΑΛΛΩΙΔΕΜΗΘΣ ΝΙ ΕΞΕΣΤΩ
ΕΠΑΝΟΙ ΞΑΙΤΟΗΡΩΙΟΝΜΗΔΕΠΡΟ ΑΞΑΙΕΝΣΡΩΙ
ΕΑΝΔΕΕΙΣΠΑΡΑΤΑΥΤΑΠΟΙΗΣΗ ΜΑΡΤΩΛΟΣ
ΕΣΤΩΘΕΩΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΛΗ ΤΟΥΣ
ΚΑΙΤΩΝΤΕ ΚΝΩΝ ΙΑ ΓΡΟΣ
ΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΤΑΛΑΝΤ ΝΑΡ ΥΡΙΟΥ
ΚΑΙΕΞΕΣΤΩΤΩΙΒΟΥΛΟΝΛΕΝΩΙ
ΕΓΑΙΚΑΣΕΣΩΑΙΓΕΡΙΤΟΥΤΩΝ

---

fuisse aliunde constat. Notabis etiam *τάλαντον ἀργυρίου*, quod inprimis indicium est aetatis remotioris, ut taceam Iota quod vocatur mutum constanter additum.

4260.

Pinaris (Minara), in sepulcro; ed. Fellows l. c. in Append. p. 405. n. 148.

ΚΒΑΙ ΜΙΓΟΥ
ΤΟΥΚΒΑΙΜΙΟΥ

Κ[ϱ]αιμίου? τοῦ Κ[ϱ]αιμίου?

4261.

Pinaris (Minara), in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows l. c. in Append. p. 406. n. 150.

ΕѠΟ . . ЄΝΑΗΟⅮΟV

Ἡϱ]ῷο[ν Ξ]ενα[γ]ό[ϱ]ου.

4262.

Sidymis, prope vicum Tortoorcar (s. Dudurcar), in basi; ed. Fellows l. c. in Append. p. 406. n. 151.

ΔΙΙΗΛΙΩΣΕΡΑΠΙΔΙ
ΚΛΑΥΔΙΟΣΑΓΡΙΠΠΑΣ

Διῒ Ἡλίῳ Σεϱάπιδι Κλαύδιος Ἀγϱίππας.

4263.

Sidymis, prope vicum Tortoorcar, in sarcophago; ed. Fellows l. c. p. 155.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ
ΚΑΙΦΑΡΝΑΚΗΣ
ΟΦΑΡΝΑΚΟΚΑ
ΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝ
ΤΟΜΝΗΜ . .

Ἀγαθοκλῆς καὶ Φαϱνάκης ο[ἱ] Φαϱνάκο[υ] κατεσκεύασαν τὸ μνημ[εῖον - -

4264.

Sidymis, prope vicum Tortoorcar, in sepulcro splendide exornato; ed. Fellows l. c. p. 153.

Τ . . ΝΗΜΕΙΟΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝΕΠΑΓΑ
ΘΟΣ . . ΣϹΙΔΥΜΕΥΣΕΑΥΤΩΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΑΡ
ΣΕΙ . ΗΚΑΙΜΙѠΚΑΛΛΙΜΗΔΟΥΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΑΥΤΟΥ
ΕΠΑΓΑΘѠΤΡΙΣΚΑΙΑΡΣΕΙΤΗΚΑΙΑΓΑΘΗΤΥΧΗΚΑΙΕΓ
ΓΟΝΟΙΣΕΠΑΓΑΘѠΤѠΚΑΙΔΕΙѠΚΑΙΕΠΑΓΑΘѠΕΠΙ
ΤѠΤΑΦΗΝΑΙΤΟΥΣΠΡΟΔΗΛΟΥΜΕΝΟΥΣΕΝΤѠΑΝѠ
ΣΗΚѠΕΤΕΡѠΔΕΜΗΔΕΝΙΕΞΕΙΝΑΙΤΑΦΗΝΑΙΕΝΤѠ
ΑΝѠΣΗΚѠΕΝΔΕΤΟΙΣΚΑΤѠΣΗΚΟΙΣΤΑΦΗΝΑΙΜΗΤΕ
ΡΑΑΥΤΟ . ΜΑΛΑΒΑΘΡΙΝΗΝΚΑΙΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΝΚΑ
ΖѠΣΙΜΗΝ ΤΟΥΣΕΠΑΓΑΘΟ . . ΙΣΤΕΦΑΝΟΝΕ ΜΟΥ
ΔΙΣΤΟΥΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙΚΑΛΟΤΥΧΟΝΠΟΠΛΙΟΥ
ΚΑΙΥΙΟΝΑΥΤΟΥΚΑΛΟΤΥΧΟΝΕΤΕΡѠΔΕΜΗΔΕΝ
ΕΞΕΣΤѠΘΑΨΑΙΙΣΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΕΤΕΡΟΝΤΙΝΑΕ
ΑΝΔΕΤΙΣΘ . ΨΗΟΦΕΙΛΕΣΕΤΩΣΙΔΥΜΕΩΝΔΗΜΩ
ΑΦΧΩΝΟ . . ΊΣΑΛ . . ΕΞΙΤΟΤΡΙΤΟΝΗΔΕΠΡΟΔΗ
ΛΟΥΜΕΝΙ . . . . ΦΗΚΑΙΔΙΑΤΩΝΑΡΧΕΙΩΝ
ΕΠΙΑΡΧΙΕ . . . . ΙΝΤΟΥΑΠΕΛΛΑΙΟΥ

Τ[ὸ μ]νημεῖον κατεσκεύασεν Ἐπάγαθος [δί]ς, Σιδυμεύς, ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἄϱσει [τ]ῇ καὶ Μίῳ? Καλλιμήδου καὶ τέκνοις αὐτοῦ Ἐπαγάθῳ τϱὶς καὶ Ἄϱσει τῇ καὶ Ἀγαθῇ Τύχῃ καὶ ἐγγόνοις Ἐπαγάθῳ τῷ καὶ Δείῳ καὶ Ἐπαγάθῳ, ἐπὶ τῷ ταφῆναι τοὺς πϱοδηλουμένους ἐν τῷ ἄνω σηκῷ· ἑτέϱῳ δὲ μηδενὶ ἐξεῖναι ταφῆναι ἐν τῷ ἄνω σηκῷ· ἐν δὲ τοῖς κάτω σηκοῖς ταφῆναι μητέϱα αὐτο[ῦ] Μαλαβαθϱίνην καὶ Ἐπαφϱόδειτον κα[ὶ] Ζωσί-

μην τοὺς Ἐπαγάθο[υ κα]ὶ Στέφανον Ἑ[ρ]μοῦ δὶς του Πτολεμαίου καὶ Καλότυχον Ποπλίου καὶ υἱὸν αὐτοῦ Καλότυχον· ἑτέρῳ δὲ μηδεν[ὶ] ἐξέστω θάψαι ἰς τὸ μνημεῖον ἕτερόν τινα. ἐὰν δέ τις θ[ά]ψῃ, ὀφειλ[ή]σε[ι] τῷ Σιδυμέων δήμῳ [✱] αφ, ὧν ὁ [ἐλένξ]α[ς λήμψ]ε[ται] τὸ τρίτον. Ἡ δὲ προδηλουμέν[η ἐπιγραφὴ ἀνεγρά]φη καὶ διὰ τῶν ἀρχείων ἐπὶ ἀρχιε[ρέως] - - - - - - ίντου, Ἀπελλαίου.

De extremis cf. n. 4247. 4253. 4255. Vs. 3. ubi ΜΙω, coniicias fuisse ΔΕΙΑ (Δείᾳ).

4265.

Sidymis, prope vicum Tortoorcar, ex eodem sepulcro ex quo n. 4264.; ed. idem l. c. p. 154. Vs. 1. habeo etiam ex schedis Schönbornii.

. ΘΙΟΝΗ \ΙΕ^ΗΕΥΣΕΝΕΠΑΓΛΘΟΣΔΙΣΣΙΔΥΜΕΥΣ
ΩΔΕ
ΙΙΕΣΕΙ
ΩΝΝΑΙ
ΩΑΝΩΣΗ
ΝΔΕΡΟΙΣ
ΣΗΚΟΙΣ
ΙΑΙΜΗ
ΑΥΤΟΥ

Vs. 1. Fell. ΠΟΚΑΤΕΣΕΝΕΠΑΓ. ΘΟΣ cet. Schönb. . ΘΙΟΝΗ \ΙΕ^ΗΕΥΣΕΝΕΠΛΓΛΘΟΣ cet. Τὸ μνημε]ῖον [κατ]ε[σκ]εύ[α]σεν Ἐπάγ[α]θος δίς, Σιδυμεύς - - - - Vs. 4 sqq. ταφῆ]ναι [ἐν τ]ῷ ἄνω ση[κῷ, ἐ]ν δὲ [τ]οῖς [κάτω] σηκοῖς [ταφῆν]αι μη[τέρα] αὐτοῦ - - - - - - Est argumentum tituli n. 4264. ut videtur contractius.

4266.

Sidymis, prope vicum Tortoorcar, in sepulcro triglyphis ornato; ed. Fellows l. c. in Append. p. 407 sq. n. 152.

ΦΛΑΥΙΟΣΦΑΡΜΑΚΗΣ
ΦΛΑΥΙΑΝΝΑΝΜΗΝ
ΤΗΝΘΥΓΑΤΕΡΑ
. . . ΑΡΧΙΣΙΑΤΕΥΣΑΣΑΝ
. . ΕΝΣΕΡΑΣΤΩΝ
ΚΑΙΤΕΙΜΗΘΕΙΣΑΝ
ΤΑΙΣΠΡΩΤΑΙΣΤΕΙΜΑΙΣ
ΥΠΟΤΟΥΕΘΝΟΥΣΚΑΙΤΗΣ
ΠΟΛΕΩΣΚΑΙΥΕ . .
ΚΑΙΤΑΙΣΔΕ
ΣΗΣΑΣΑΝΣ
ΚΑΙΕΝΔΟΞΩ

Φλαυΐος Φαρ[ν]άκης Φλαυΐαν Νάν[ν]ην τὴν θυγατέρα [αὐτοῦ], ἀρχι[ερ]ατεύσασαν [τῶ]ν Σε[β]αστῶν καὶ τειμη[θ]εῖσαν ταῖς πρώταις τειμαῖς ὑπὸ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς πόλεως καὶ - - - - - - [ζ]ήσασαν σ[εμνῶς] καὶ ἐνδόξω[ς.

4266. *b.*

Sidymis, in ruderibus aedificii; misit Schönbornius.

ΟΙΝΙΟΜΑΡΚοΝΑΥΗΑΙΟΙ
. . . . ΟΝ‾ΟΝΧΛ. . . .
ΚΟΛΑΟΝΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥϹ
ΠΙΝΑΡΕΛΙ \ΙϹΙΔΥΜΕΔΥΙ
ΟΝΝΕΝΤΗϹΔΗΜΗΤΡΙΑΓ
Ε ΑΔΕΛΦΟΝΔΗΜΗΤΡΙΑΓ
ΠΤΟΛΕΜΑΙοΥΙΕΡΑΤΕΥ
ϹΑΝΤΑΘΕΑϹΡΩΗΗϹΛΥ
ΚΙWΝΤοΥΕΘΝοΥϹΕΤΕΡ
ΝΟΟΥΡΟ. . . ΟΝΟΛΥΛΙΤΙ
ΝΑΕΝΑΙΤΗΗΟΦΡΙΑΕϹ - - -
- - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - -

Οἱ ν[έ]ο[ι] Μάρκον Αὐ[ρ]ή[λ]ιο[ν - - - - - - - Νει]κόλαον Ἱπποκράτους, Πιναρέ[α κα]ὶ Σιδυμέ[α], υἱὸν [μ]ὲν τῆς Δημητρία[ς], ἐ[ξ]άδελφον Δημητρία[ς] Πτολεμαίου, ἱερατεύσαντα θεᾶς Ῥώ[μ]ης, Λυκίων τοῦ ἔθνους ε[ὐ]ερ[γέτην - - - - -

4266. *c.*

Sidymis, in ruderibus aedificii; misit Schönbornius.

ΙΕΝΤΕΜΕΤΑΤΟΥΚΛ. . . . . . . ΘΥΝ
ΑΣΕΒΕΙΑΣΝΟΜΟ . ΕΝΔΕΤΩ
ΔοΥΛοΙΕΜοΙΚΑΙοΙΣΑΝΓΡΑΦΩ
ΙΙΕΞΟΝΕΣΤΑΙΝΑΥΤΩ
Ο ΥΤοΤοΛΜΗΣΑΣΑΠο
ΔΕΙ ΜοΥΤΗΣΙΔΥΜΕΩΝΠοΛΕΙ
ΤΩΤΗΣΑΣΕΒΕΙΑΣΝοΜΩ
ΗΣΑΝΤΑΛΗΜΨΕΤΑΙΤΩΝ
ΤΡΙΤοΝΜΕΡοϹ

- - - μετὰ τοῦ κ[αὶ ὑπεύ]θυν[ος εἶναι τῷ τῆς ἀσεβείας νόμ[ῳ]· ἐν δὲ τῷ [κάτω σηκῷ ταφήσονται δοῦλοι ἐμοὶ καὶ οἷς ἂν [ἐγ]γράφω[ς συνχωρήσω· ἑτέρῳ δὲ οὐκ] ἐξὸν ἔσται [ἐ]ν αὐτῷ [ταφῆναι, ἢ ὁ παραβῆναι τοῦτο τολμήσας ἀπο[τείσει προστ]είμου τῇ Σιδυμέων πόλει [✱ - καὶ ὑπεύθυνος ἔσται τῷ τῆς ἀσεβείας νόμῳ· [ὁ δὲ ἐλένξας τὸν ἀδικήσαντα λήμψεται τῶν [χρημάτων τὸ τρίτον μέρος.

De ultimis cf. n. 4244. 4247. 4288.

4266. *d.*

Sidymis, in sarcophago initium partis mediae inscriptionis quae constat versibus decem vel undecim; misit Schönbornius.

Δ ϶ΙΔΥΜΙΛ. . .
ΗΥΟΝ . . . . .
ΔΗΝ . . . . .
ΟΛΨΛΙΤΙΝΛΗ. .

Vs. 1. Σ]ιδυμ[εύς. Vss. 2. 3. 4. ἑτέρῳ δὲ οὐ]δ[ε]ν[ὶ ἐξὸν ἔσται ἐνθά]ψ[α]ι τιν[ά], ἢ [ἀποτείσει cet.

4266. e.

Sidymis, ad cisternam fragmenta duo; misit Schönbornius.

a.

ΗΑΝΟCΜΕΤΑΔΙΚΑΝΙΚΗΙ
ΡΧΟΥCΙΝCΥΝΚΛΘΕCΘΕΙC
ΗΓΕΜΟΝΙΒΙΚΑΡΙWΑΝΘΥΠΑ
ΔΥCΙΝΤΕΠΑΡΧΟΙC
ΑΡΧΗΝΘΗΒΑΙWΝΛΑΧΕΝ.Ε
ΑΙΓΥΠΤΟΥΠΑCΗC
ΚΕΙΘΕΝΥΠΑΤΙΚΟCCΥΡΙΗC·ΗΔΟ
ΑΡΧΟCΕWΑC
ΘΗCΑΥΡWΝΤΕΘΕΙWΝΚΟΜ
ΕΙΤΕΠΑΡΧΟCΜΕΓΑCΦΑΝΙ
ΤΑΥΤΑΔΕΤΙΠΑΤΤWΝΕΤ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΚΑΙΤΡΙCΙΝ
ΔΕΞΑΤΑΕΙΔΙΟΝΥΠΑΤWΝ
ΕΙΝΕΚΑΠΑΠΤWΝ

b.

ΝΑΨΕΑΥΤΟΥΓΝΕ
ΛΟΥCΠΟΥΛΗΠΝΟ
ΕΙΟΙΒΑCΙΛΕΙΕΤΟΙCΕ
ΧΑΙΡΟΝΤΕC
ΕΙΝΕΚΑΜΟΙΒΗCΥΠΑΤΙΑCΤC
ΑΦΘΑΡΤW
WCΑΝΑΥΙWΚΥΔΟCΚΑΙΤΙ
ΛΗΝΟΠΑCΟΙΕΝ
ΠΑΝΤΑCΕΠΑΝΘΡWΠΟΥCΑΜΑΤ
ΚΑΙΜΕΤΕΠΕΙΤΑ
ΟΥΝΕΚΑΠΕΙΡΕCΙΟΥCΠΟΝΟΥC
ΝΥCΕΝΑΡΧΑΙC

a.

- - - ανὸς μετὰ δικανική[ν τοῖς ἄ]ρχουσιν συνκαθεσθεὶς
ἡγεμόνι βικαρίῳ ἀνθυπά[τῳ] δυσίν τ' ἐπάρχοις,
ἀρχὴν Θηβαίων λάχεν [ἠδ'] Αἰγύπτου πάσης·
κεῖθεν ὑπατικὸς Συρίης [καὶ ἔπ]αρχος ἑῴας,
θησαυρῶν τε θείων κόμ[ης], εἶτ' ἔπαρχος μέγας φαν[είς.
ταῦτα δὲ τὶ π[ρ]άττων ἔτ[εσι] τριάκοντα καὶ τρισὶν
δέξατ' ἀειδί[ω]ν ὑπάτων [λάχος] εἵνεκα πά[ν]των.

b.

- - - - τὴ]ν ἀφ' ἑαυτοῦ γν[ώμην - - - - -
- - - - - οἱ βασιλεῖς τοῖς ἔ[ργοισιν] χαίροντες
εἵνεκ' ἀμοιβῆς ὑπατίας τ[είμησαν] ἀφθάρτω[ς,
ὡς ἂν αὐ[τ]ῷ κῦδος καὶ τ[ερπω]λὴν ὀπάσοιεν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ[οὺς τότε] καὶ μετέπειτα,
οὕνεκ' ἀπειρεσίους πόνους [διή]νυσεν ἀρχαῖς.

Versus pessimi haud dubie olim statuae subscripti erant hominis ad honorem consularem evecti post tempora Constantini, ut videtur.

4267.

In Delta *Xanthi*, ubi putatur castellum fuisse Xanthiorum, in basi rupta; ed. Fellows Itin. Lyc. p. 161.

- - - - - ΟCC
ΔWΝΙ
ΕΥΧΗ
ΜΑΥCW
ΛΟΥΑΛΑ
ΒΑΡΧΟΥ

Π]οσ[ει]δῶνι εὐχὴ Μαυσώλου ἀλαβάρχου.

Ἀλαβάρχης nomen incertae originis praefectum vectigalium s. magistrum scripturae significat. Conf. Lexica. Nomen Μαύσωλος satis notum est ex historia Cariae.

4268.

In Delta *Xanthi*, ubi putatur castellum fuisse Xanthiorum, in lapide ad portam sepulcri pertinente; ed. Fellows l. c. p. 162. (conf. Append. p. 408. n. 158.)

ΓΟΝΙΟ.ΙΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕ.ΙΜΙ.ΟΣΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥΣΑΝΟΙΟΣ
ΕΑΥΤΩ:ΙΙΕΚΝΟΙΣΚΑΙΕΝΓΟΝΟΙΣΚΑΙΣΥΝΓΕΝΕΙΣΙΕΤΕΡΩΔΕΟΥΤΕΝ
ΤΟΥ..ΟΥΤΟΙΔΙΟΝWΕΡΟCΕΞ.ΧWΡΗΟΙΔΙΑΤWΝΑΧΕΤWΑΥΡΗΛΙW
ΖWΣΙΝWΕΙΤΗΕΒΔΟΜΗΤΟΥΛΠΕΜΑΙΟΥΜΗΝΟΣΑΡΧΙΕΡΕΙΤΑΥΡΕΙΝΟΥΕΙΜΗ
ΜΗΜΟΝΟΡΑΥΤΟΣΟΖWΣΙΜ.ΟΥΣΑΝΒΟΥΛΗΘΗ
ΗΟΠΑΡΑΤΑΥΤΑΠΟΙΗΣΑΣΑΠΟΤΕΙΣΕΙΞΑΝΘΙΩΝ
ΤΗΠΟΛΕΙ ✱ΣΝ

Τ]ὸ [ἡρῷον κ]ατεσκεύασεν [Ζώσ]ι[μ]ος Ἐπαφροδείτου [Ξ]άν[θ]ιος ἑαυτῷ [κα]ὶ [τ]έκνοις καὶ ἐνγόνοις καὶ συνγενέσι, ἑτέρῳ [δ]ὲ οὐ[δ]εν[ί]·
τού[τ]ου τὸ ἴδιον [μ]έρος ἐξ[ε]χωρή[θη] διὰ τῶν ἀ[ρ]χε[ί]ω[ν] Αὐρηλίῳ Ζωσί[μ]ῳ ἐ[ν] τῇ ἑβδόμῃ τοῦ [Ἀ]πε[λλ]αίου μηνὸς [ἐπὶ] ἀρχιερέ[ως] Ταυρείνου·
εἰ μὴ μόνο[ν] αὐτὸς ὁ Ζώσιμ[ος] οὓς ἂν βουληθῇ, ἢ ὁ παρὰ ταῦτα ποιήσας ἀποτείσει Ξανθίων τῇ πόλει ✱ σν.

Primariam inscriptionem sistunt versus 1. 2. 6. 7. qui male turbati sunt versibus 3. et 4. et 5. insertis. Hoc iam vidit Wiener ap. Fell. Verba tamen εἰ μὴ μόνον αὐτὸς ὁ Ζώσιμος οὓς ἂν βουληθῇ ita adscripta videntur, ut ad primariam inscriptionem pertineant. Vs. 4. ΕΙΤΗ vide ne fuerit ΕΙ[ΚΟΣ]ΤΗ. Vs. 2. in ΣΥΝΓΕΝΕΙΣΙ dele ductum Ι. Vss. 4. 5. ΜΗ bis incidit quadratarius incuria.

4269.

Xanthi, in obelisco litteris Lyciis tecto, in latere euroaquilonem spectante in media inscriptione Lycia; ed. Fellows Discoveries in Lycia 1840. p. 168. 169. tab. 20. et accuratius libello singulari inscripto: The inscribed Monument at Xanthus recopied in 1842. Lond. MDCCCXLII. fol. Nuperrime edidit etiam Schönbornius in programmate Gymnasii Posnaniensis 1843. p. 22. cum explicatione Martini:

ΞΤΛΧΜ↑:ΑΡΞΝΑʃ¥Ι↑Ο

.ΞoΥΤΕΥΡΩΠΗΝ ΣΙΑΣΔΙΧΑΠoΝ oΣΕΝΕ
.ΥΔΕΣΠΩΛΥΚΙΩΝΣΤΗΛΗΝΤoΠΑΝΔΕΑΝΕΘΗΚΝ
..ΔΕΚΑΘΕoΙΣΑ ΓoΡΑΣΕΝΚΑΘΑΡΩΙΤΕΜΕΝΕΙ
ΕΩΝΚΑΙΠoΛΕΜoΥΜΝΗΜΑΤoΔΕΑΘΑΝΤoΝ
Ι ΙΣoΔΕΑΡΠΑΓoΥΙoΣΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣΤΑΔΠ Ν
ΡΣΙΠΑΛΗΝΛΥΚΙΩΝΤΩΝΤoΤΕΝΗ:ΛΙΚΙΑΙ
ΛΛΑΣΔΕΑΚΡoΠoΛΕΣΣΙΝΑΘΗΝΑΙΑΙΠΤoΛΙΠoΡΘ
ΕΡΣΑΣΣΥΝΓΕΝΕΣΙΝΔΩΚΕΜΕΡoΣΒΑΣΙΛΕΑΣ ΑΣ
ΓΙ/ ΑΡΙΝΑΘΑΝΑΤooΙΑΠΕΜΝΣΑΝΤoΔΙΚΑΙΑΝ
ΕΠΤΑΔΕoΠΛΙΤΑΣΚΤΕΙΝΕΝΕΝΗΜΕΡΑΙ ΚΑΔΑΣΑΝ
ΙΗΝΙΔΕΠΕΣΤΑΤΡoΠΑΙΑΒoΤΩΝ Η ΕΝΑΠΑΝΙΩΝ
ΚΑΛΛΙΣΤoΙΣΔΕΡΓoΙΣΚΑΙ\ΚΑΓΕΝoΣΕΣΤΕΦΑΝΩΣΕΛ

ʃΒΕΡΤ↑:Μ↑ΙΕΒ↑ΕΜΑ:ʃΑΒΑ/ Ε:ΜΡ¥¥ΔΕΓ↑:ʃ↑Β↑:ΓΑʃΒ↓

Fundus lectionis est apographum Fellowsianum secundum. Schönb. vs. 1. init. Ξ quod debuit esse Ξ, ut in priore apographo dedit Fell. qui nunc habet Ε; in fin. Schönb. ΟΣ (Fell. ΩΣ); vs. 2. id. omittit primum Η, deinde Π et ultimum Ν; vs. 3. extr. omittit ΝΕΙ; vs. 4. init. omittit Ε; vs. 5. omittit prius Υ; in fine habet ΤΑΑΠ Ν (Fell. ΤΑΔ cet.) et Π notat certissimum esse; vs. 7. omittit primum Ι, in fine habet ΠΟΡΘ (Fell. ΠoΡo); vs. 8. init. omittit Ε; vs. 9. init. habet ΑΡΙΝΑΘΑΝΑΤΟΙΣΙΑΠΕΜΝΣΑΝΤΟ (Fell. ΑΘΑΝΑΤooΙΑΠΕΜΝΣΑΙ o); vs. 10. omittit prius Κ, in fine habet ΗΜΕΡΑΙ (Σ)ΑΔ(Α) ΑΝ (Fell. ΔΝ); vs. 11. primum Α et primum Ο habet Schönb. (omittit Fell.); deinde ΠΑΙΑ ΟΤΩΝ Η ΕΝΑΠΑΝΩ(Ν); vs. 12. ΕΡΓΟΙΣ (Fell. ΕΡΕoΙΣ) Κ ΚΑΓΕΝΟΣ (Fell. ΚΑΙΙΚΑΓΕΝo) ΕΣΤΕΦΑΝΩΣ(Ε).

Priore Fellowsii apographo qui usi sunt, pauca exsculpserunt, ut Sharpe, qui commentationem de lingua Lycia composuit operi Fellowsiano insertam, et Grotefend. in Götting. Gel. Anz. 27. Ian. 1842. N. 15. 16. Sharpe, qui vs. 5. Ἁρπαγο υἱος agnovit, annotat nomen Harpagi bis legi in contextu Lycio, semel in eodem latere lapidis vss. 58. 59. et iterum in latere Africum spectante vs. 25. ubi habetur ΑΡΓΓΑV†Ο:ΤΕΔ↑ΕΜΕ: i. e. *Harpagi filius*. Hinc Graecis putavit decretum contineri regis Persarum. Plurima nos restituimus, antequam novum hoc Fellowsii et Schönbornii exemplum innotuisset, nec difficile fuit intelligere titulum esse dedicatorium vincta oratione conceptum. De tituli natura tum ita statuimus, ut pro documento allegatum putaremus ab iis, qui inscriptionem Lyciam posuissent. Quippe priore exemplo scriptura Graeca litteris Lyciis ita inserta fuit, ut nec spatiis relictis secerneretur, et primus versus Graecus adeo in Lyciis delitesceret. In altero hoc quod dedimus apographo tituli forma prorsus alia est. Scriptura Graeca vetustior videtur quam Lycia, litteris prope evanidis. Accedunt spatia supra atque infra relicta. Unde coniectura fieri potest, titulum Graecum primum inscriptum fuisse, posthac additam esse inscriptionem Lyciam. Titulus Graecus στοιχηδὸν scriptus est, non tamen constanter. Litterae sunt Ionicae vetustiores, quales in Asia vel Olymp. 80. in usu fuerunt. In versibus hoc memorabile, quod duos hexametros excipiunt duo pentametri, deinceps sequuntur duo disticha et quattuor hexametri. Qualis anomalia vulgo recentioris aetatis fuisse putatur. Cf. Elem. epigr. Gr. p. 6 sq. Memorabilis etiam vs. 9. synizesis adhibenda in voce βασιλέας pro βασιλείας. De scriptura diphthongi cf. vs. 2. in oΥΔΕΣ p. oΥΔΕΙΣ. Ex vetusta scribendi ratione praeterea resedit vs. 5. ΑΡΠΑΓo p. ΑΡΠΑΓoΥ. Vs. 8. extr. quae litterae ΑΣ conspiciuntur, eas cave ex voce ad sequentem versum pertinente residuas esse putes.

Ἐξ] οὗτ᾽ Εὐρώπην [Ἀ]σίας δίχα πόν[τ]ος ἔνε[ιμεν,
ο]ὐδείς πω Λυκίων στήλην το[ι]άνδ᾽ ἀνέθηκ[ε]ν
δώ]δεκα θεοῖς ἀγορᾶς ἐν καθαρῷ τεμένει,
νεικ]έων καὶ πολέμου μνῆμα τόδ᾽ ἀθάν[α]τον·
Χέρσ]ις δ᾽ Ἁρπάγο(υ) υἱὸς ἀριστεύσας τάδ[ε] π[ά]ν[των
χε]ρσὶ πάλην Λυκίων τῶν τότ᾽ ἐν ἡλικίᾳ.
πο]λλὰς δ᾽ ἀκροπόλεις σ[ὺ]ν Ἀθηναίᾳ πτολιπόρθ[ῳ
π]έρσας συγγενέσιν δῶκε μέρος βασιλέας.
ὧν χ]άριν ἀθάνατό[ν] οἱ ἀπεμν[ή]σαντο δικαίαν.
ἑπτὰ δ᾽ ὁπλίτας κτεῖνεν ἐν ἡμέρᾳ [Ἀρ]κάδας ἄν[δρας.
Ζηνὶ δ᾽ ἔπε[ι]τα τροπαῖ᾽ ἀ[π]ὸ τῶν[δ᾽ ἔστ]η[σ]εν ἀπάν[τ]ων·
καλλίστοις δ᾽ ἔργοις κα[τὰ] κα[ὶ] γένος ἐστεφάνωσε[ν.

Constat Lycios ab Harpago in potestatem Cyri esse redactos (Herodot. I, 176.). Qui hoc in titulo Harpagi filius memoratur, videtur ille quidem ab Harpago celebri originem duxisse, sed longiore tamen temporis intervallo distat ab eo, et nunc tan-

quam indigena pro liberatore habetur Lyciae. Nomen eius vs. 5. init. oblitteratum est. Dedi Χέρσις ductus litteris Lyciis, quae in latere monumenti Africum spectante sequuntur post filii Harpagi mentionem. Potest sane alia forma fuisse prioris syllabae nominis. Illam autem ut praeferrem, fecit vox χερσὶ quae manifesto sequitur statim vs. 6. init. Nempe videtur auctor tituli lusisse in nomine ideoque dixisse ἀριστεύσας χερσί, cui addidit πάλην, ut appareret, quo in genere certaminum potissimum homo laudatus ἠρίστευε Λυκίων τῶν τότ' ἐν ἡλικίᾳ. Ille igitur, Harpagi filius, nescio qua occasione bello exorto legitimum regnum instituit, atque ita optime meruit de Lyciis. In eius belli memoriam stelam duodecim diis Xanthi in foro posuit, cui stelae postea hic ipse titulus inscriptus est haud dubie a propinquis illius. Stelam hanc Fellowsius minus recte obeliscum vocat. Praeter hanc stelam Xanthi in foro etiam Σαρπηδόνειον collocatum fuisse novimus ex Appiano Bell. civ. IV, 70. Ceterum auctor tituli in rebus a filio Harpagi gestis paucissimis defungitur. Hinc coniicias multo post Lycios, ne regis facta diuturnitate temporis in oblivionem abirent, vel ut rem publicam institutam a rege tutarentur, pluribus ea persecutos esse inscriptione Lycia (cf. supra). Iam vero Lycios ante expeditionem Alexandri M. plerumque regi Persarum paruisse et consentaneum est et historia docet. Reges tamen et ipsi suos aliquando habuerunt. Sic regem Lyciorum Periclem novimus ex Theopompo ap. Phot. p. 120. ed. Bekk. Regem nunc habemus Harpagi filium. Horum regum haud alia videtur condicio fuisse ac regum Cariae, qui stirpe regia prognati deinceps proprie et iure satrapae regis Persarum fuerunt (cf. Vol. II. n. 2691. *c. d. e.*). Nec multum opinor aberraveris, si res titulo nostro narratas auspiciis regis Persarum gestas esse putaveris. Aetas tituli accuratius definiri non potest. Vs. 10. memorantur Arcades. Arcades saepenumero mercenarii stipendia fecerunt (Xenoph. Anab. VI, 2, 10 sqq). Auctor est Isocrates (Evag. 23.) Evagoram Cypri regem cum Artaxerxe decem annos bellasse Persisque saepe multa damna intulisse, vastasse Phoenicen, cepisse Tyrum, traxisse ad defectionem Ciliciam. Coniicias igitur exercitum aliquando etiam Lyciam petiisse, quo exercitu fuso tropaeum statuisset Harpagi filius. Hinc titulus circa Olymp. 100. positus fuerit; cui aetati certe et scriptura et tota conformatio tituli convenit. De singulis pauca sufficient. Auctor tituli poëta non fuit: versum primum sumpsit ex epigrammate ab Atheniensibus post victoriam ad Eurymedontem partam posito (Anthol. Palat. VII, 296. B. 1. p. 392. cf. Krüger hist. philol. Studien p. 64 sqq.). Sed scilicet non animadvertit huic loco minus convenire sententiam eam, quam Simonides in epigrammate illo iure optimo pronuntiare potuit. Ceterum id boni habet titulus, quod confirmat lectionem Aristidis (II. p. 209. et 512. ed. Dind.) ἐξ οὗτ', pro qua Diodorus (XI, 62.) praebet ἐξ οὗ γ', et verbum ἔνειμεν, pro quo ἔκρινεν ex Aristide dedit Bergk Poët. lyr. Gr. p. 779. Vs. 4. ut hic νεικέων καὶ πολέμου, sic iam Homerus πόλεμος καὶ νεῖκος solet coniungere (cf. Xenoph. de venat. I, 17.); Martinus scripsit ἄθλων καὶ πολέμου. Vs. 5. init. ο nihil videtur esse nisi vitium lapidis, quale est etiam vs. 3. ubi lapicida duarum litterarum spatium reliquit. Martinus coniecit ἔκτισ' ὅδ' Ἅρπαγος οἷος ἀριστεύσας τὰ ἅπαντα. Sed verbum animo repetendum ex vs. 2. Vs. 9. in voce ΑΘΑΝΑΤΟΝ ultimum Ν omisisse quadratarius videtur, ut Η in verbo subsequente et saepius alia. Χάριν ἀπομιμνήσκεσθαί τινι nota ex Homero et Hesiodo locutio. Vs. 10. ἐν ἡμέρᾳ nunc dictum est pro ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. Ultimam syllabam vocis ἄνδρας non capit lapis. Itaque videndum, ne quadratarius eam supra apposuerit (vide vs. 8. extr.). Quamquam cur tam alte posuerit, non patet. Vs. 12. in priore apographo Fellowsius dederat litteras ΡΑΙΡΑΓΕΝΟΟ, quibus nunc respondent hae: ΚΑΙΙΚΑΓΕΝΟ. Quod cuique primum in mentem venit καὶ ἓ καὶ γένος reposuit Martinus. Melius erat quod coniecerat Boeckhius πᾶν καὶ γένος. Verum quum prius Κ ex Schönbornii litteris ad me datis pro certo sit, restitui ductus ΚΑΙ\, quos idem me docuit apparere in lapide, linea secunda obliqua ita ut inter I et \ aliquid deesse videatur.

4269. *b.*

Xanthi, in fundamentis domus Turcicae; misit Schönbornius.

ΗΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙ
ΛΕΟΣ ΙΟΒΑΣ
ΤΟΚΟΙΝΟΝ

Βασι]λέα Πτολεμαῖ[ον,
βασι]λέ[ω]ς Ἰόβας
υἱόν, Λυκίων] τὸ κοινόν.

Eundem Ptolemaeum Iubae filium statua honorarunt Athenienses. Vide Vol. I. n. 360. Ἰόβας pro Ἰόβα dicitur ut Νέρβας pro Νέρβα casu secundo.

4270.

Xanthi, in lapide; ed. Fellows l. c. in Append. p. 409. n. 159.

ΤΟΗΑΙΡΑΚΟΣΑΜ . ΡΚΩΥ
ΕΣΠΑΣΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝΣΩ
ΠΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡΓΕΙΜΝΤΟΥΚΟΤΜΟΥ
ΞΑΝΘΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΝΑΣΕΞΣΤΟΥΜΑΡΚΙΟΥΣ . ΗΣΚΟΥ
ΤΡΕΣΒΕΥΤΟΥΑΥΤΟΥΑΝΤΙΕΓΡΑΤΗΓΩ

Αὐ]το[κρ]ά[το]ρα Κ[αί]σαρ[α Ο]ὐεσπασιανὸν Σεβαστόν,
τὸν σω[τ]ῆρα καὶ εὐεργέ[τη]ν τοῦ κό[σ]μου, Ξανθίων ἡ
βουλὴ καὶ ὁ δῆμος [δι]ὰ Σέξστου Μαρκίου [Πρεί]σκου
[π]ρεσβευτοῦ αὐτοῦ, ἀντι[στ]ρατήγ[ου - -

Legatus idem redit n. 4271.

4271.

Xanthi; ed. Fellows l. c. in Append. p. 409. n. 160. 161. Sunt fragmenta duo, quae iam composuit editor.

ΟΥΗ Π Ν Σ ΤΩ
ΙΟΛΗΜΟΣΔΙΑΣΕΞΣΤΟΥΜΑΡΚΚΨΗΡΕΙΣΚΟΥΠΡ ΤΙΔΒΕΨΤΟΥΑΥ
ΤΕΛΕΙΟΣΑΝΤΟΣΤΟΕΡΓΟΝ

Αὐτοκράτορι Καίσαρι] Οὐ[εσ]π[ασια]ν[ῷ] Σ[εβασ]τῷ, [τῷ σωτῆρι καὶ εὐεργέτῃ τοῦ κόσμου, Ξανθίων ἡ βουλὴ κα]ὶ ὁ [δ]ῆμος διὰ Σέξστου Μαρκ[ίου Π]ρείσκου πρ[εσ]βε[υ]τοῦ αὐτοῦ [καὶ ἀντιστρατήγου], τελει[ώ]σαντος τὸ ἔργον [τοῦ δεῖνος - -

Vs. 1. exempli gratia explevi. Cf. n. 4270.

4272.

Xanthi, in basi muro inserta; ed. Fellows l. c. in Append. p. 410. n. 162.

ΓΑΙΟΝΙΟΥΛΙΟΝΣΑΤΟΥΡ
ΝΙΝΟΝΥΠΑΤΙΚΟΝΗΓΕΜΟ
ΝΑΚΑΙΤΗΣΗΜΕΤΕΡΑΣ
ΕΠΑΡΧΕΙΑΣΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΝΚΑΤΑΠΑΣΑΝΑΡΕ
ΤΗΝ ΞΑΝΘΙΩΝΤΗΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣΤΟΥΛΥ
ΚΙΩΝΕΘΝΟΥΣΗΒΟΥΛΗΚΑΙ
ΟΔΗΜΟΣ

Γάϊον Ἰούλιον Σατουρνῖνον ὑπατικόν, ἡγεμόνα καὶ τῆς ἡμετέρας ἐπαρχείας γενόμενον, ἄριστον κατὰ πᾶσαν ἀρετήν, Ξανθίων τῆς μητροπόλεως τοῦ Λυκίων ἔθνους ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

4273.

Xanthi, in basi; ed. Fellows l. c. p. 166.

ΞΑΝΘΙΩΝΗΠΟΛΙΣ
ΗΤΟΥΛΥΚΙΩΝΕΘΝΟΥΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣΟΥΛ
ΠΙΑΝΦΙΛΑΝΓΕΝΟΜΕ
ΝΗΝΓΥΝΑΙΚΑΤΟΥ
ΚΡΑΤΙΣΤΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥ
ΛΑΡΙΧΟΥ

Ξανθίων ἡ πόλις ἡ τοῦ Λυκίων ἔθνους μητρόπολις Οὐλπίαν Φίλαν γενομένην γυναῖκα τοῦ κρατίστου Αὐρηλίου Λαρίχου.

4274.

Xanthi, in basi; ed. Fellows l. c. p. 167. (cf. Append. p. 412 sq. n. 166.)

ΚΟΝΤΟΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΔΙΣΤΟΥΣΟΛ.ΑΣΟΥΞΑΝ
ΘΙΟΝΠΑΤΡΟΣΚΑΙΠΡΟΓΟ
ΝΩΝΒΟΥΛΕΥΤΩΝΑΓΩΝΙ
ΣΑΜΕΝΟΝΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝ
ΕΝΤΩΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕΝΤΙΑΓΩ
ΝΙΘΕΜΙΔΟΣΓΕΚΔΙΑΘΗΚΗΣ
ΤΙΒΚΛΚΑΣΙΑΝΟΥΑΓΗΠΠΑ
ΝΕΙΚΗΣΑΝΤΑΚΑΙΕΚΒΙΒΑΣΑΝ
ΤΑΚΛΗΡΟΥΣΔΑΓΩΝΟΘΕ
ΤΟΥΝΤΟΣΤΗΣΘΕΜΙΔΟΣΔΙΑ
ΒΙΟΥΤΟΥΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥ
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣΛΥΚΙΑΡΧΟΥ
ΤΙΒΚΛΤΗΛΕΜΑΧΟΥΞΑΝ
ΘΙΩΝΗΤΟΥΛΥΚΙΩΝΕΘΝΟ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣΚΑΘΩΣΟΔΙ
ΑΘΕΜΕΝΟΣΔΙΕΣΤΕΙΛΑΤΟ

Κόντον (Κόϊντον?) Ἀπολλωνίου δὶς τοῦ Σ[ωκρ]ά[τ]ου Ξάνθιον, πατρὸς καὶ προγόνων βουλευτῶν, ἀγωνισάμενον ἀνδρῶν πάλην ἐν τῷ ἐπιτελεσθέντι ἀγῶνι θέμιδος γ̄ ἐκ διαθήκης Τιβ. Κλ. Κασιανοῦ Ἀγ[ρί]ππα, νεικήσαντα καὶ ἐκβιβάσαντα κλήρους δ, ἀγωνοθετοῦντος τῆς θέμιδος διὰ βίου τοῦ ἀξιολογωτάτου φιλοπάτριδος Λυκιάρχου Τιβ. Κλ. Τηλεμάχου, Ξανθίων ἡ τοῦ Λυκίων ἔθνο[υς] μητρόπολις, καθὼς ὁ διαθέμενος διεστείλατο.

De ludorum ratione conf. n. 4198. De *κλήροις* Wiener ad Fell. provocat ad Fabri agonist. I, 24. Videtur homo laudatus inter quaterna paria sorte composita vicissē.

4275.

Xanthi, in basi; ed. Fellows l. c. p. 167. (cf. Append. p. 412. n. 615.)

. . . ΞΙΑϹΑΜΕΙ . . .
ΟΥΘΕΟΥΞΑΝΘΟΥΓΥ
ΜΝΑϹΙΑΡΧΗϹΑϹΤΗϹ
ϹΕΜΝΟΤΑΤΗϹΓΕΡΟΥ
ϹΙΑϹΤΕΛΕϹΑϹΔΕΚΑΙ
ΕΤΕΡΑϹΠΛΕΙΟΝΑϹΠΟ
ΛΕΙΤΙΝΑϹΑΡΧΑϹΤΗ
ΠΑΤΡΙΔΙΤΟΝΑΝΔΡΙ
ΑΝΤΑΚΑΤΑΤΑΕΨΗ
ΦΙϹΜΕΝΑΕΚΤΩΝΙΔΙ
ΩΝΑΝΕϹΤΗϹΑ

Ὁ δεῖνα - - - - - - ἱερ]ασάμε[νος τ]οῦ θεοῦ Ξάνθου, γυμνασιαρχήσας τῆς σεμνοτάτης γερουσίας, τελέσας δὲ καὶ ἑτέρας πλείονας πολειτι[κ]ὰς ἀρχὰς τῇ πατρίδι, τὸν ἀνδριάντα κατὰ τὰ ἐψηφισμένα ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέστησα.

Nota sacerdotium dei Xanthi, unde Xanthus urbs denominata est.

4276.

Xanthi; ed. Fellows l. c. in Append. p. 411. n. 164. Habeo etiam ex schedis Schönbornii.

ΜΑΒΑΣΤΩΝΣΕΣΤΟΥΟΥ
ΟΛΣΟΣΤΟΥΛΥΚΙΩΝΕΘΙ
ΛΕΟΣΗΜΩΝΚΛΑΥΔΙΑΤΙ
ΔΙΑΘΗΚΗΝΑΠΟΛΕΙΦΩΕ
ΥΔΙΑΝΟΥΤΟΥΕΥΕΡΓΓ

Vs. 1. Fell. ΜΑΒΑΣΤΩΝΣΕΕΤΟΥΟΥ, Schönb. ΒΑΣΤΩΝΣΕΣΤΟΥΟΥ; vs. 2. init. Fell. ΟΛΣΟΣ, Schönb. ΟΧ . ΟΣ.

Est fragmentum tituli honorarii eiusdemque sepulcralis.

Τὸν δεῖνα - - - - τῆς μητροπ]όλ[εω]ς τοῦ Λυκίων ἔθ[νους, τῆς πό]λε[ω]ς ἡμῶν, Κλαυδία Τι - - - [κατὰ] διαθήκην ἀπολειφ[θ]ε[ῖσαν ὑπὸ Ἰο]υ[λ]ιανοῦ τοῦ εὐεργ[έτου - -

Vs. 1. fortasse *Μά(ρκον) Βάσ[σο]ν Σέ[ξ]του - - - [τειμηθέντα ὑπὸ]* cet.

4277.

Xanthi, in sepulcro vel sarcophago; ed. Fellows l. c. in Append. p. 414. n. 167. Habeo etiam ex schedis Schönbornii.

ΚΛΑΥΔΙΟΥΕΠΙΚΤΗΤΟΥΑΡΧΙΙ
ΤΡΟΥΙΑΙΚΛΑΥΔΙΑCΑΦΕΛΕ
ΗCΕΠΙΤΩΜΗΔΕΝΑΕΤΕ
ΡΟΝΤΕΘΗΝΑΙΕΙΜΗΜΟΝΟΝ
ΘΥΓΑΤΕΡΑΑΥΤΩΝΛΑΙΝΑΝ
ΕΑΝΔΕΤΙΣΕΤΕΡΟΝΘΑΨΗ
ΑΠΟΔΟΥΝΑΙΑΥΟΝΤΩΙΕΡΩ
ΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩ ✱ RΦ

Vs. 1. Fell. ΕΠΗ . ΩΤΟΥ, Schönb. ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ. Vs. 2. init. Fell. ΤΡΟΥΞΑΙ, Schönb. ΤΡΟΥΙΑΙ. Vs. 3. Fell. ΤΟ, Schönb. ΤΩ.

Κλαυδίου Ἐπι[κ]τήτου ἀρχι[ά]τρου [κ]αὶ Κλαυδία[ς] Ἀφ(φίας) Ἑλέ[ν]ης, ἐπὶ τῷ μηδένα ἕτερον τεθῆναι, εἰ μὴ μόνον θυγατέρα αὐτῶν Λαίναν· ἐὰν δέ τις ἕτερον θάψῃ, ἀποδοῦναι αὐ[τ]ὸν τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ ✱ βφ.

Sumo litteram B ita expressam fuisse in lapide, ut similior esset litterae R, quemadmodum id factum notatur in titulo Aphrodisiensi Vol. II. n. 2832. *b.* in Addendis p. 1116. Initio intellige *τὸ ἡρῷον.*

4278.

Xanthi, in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows l. c. in Append. p. 415. n. 168. Habeo etiam ex schedis Schönbornii.

ΑΥΡΗΛΙΟCΕΡΜΑΚΟΤΑCΓΛΑΥΚΟΥΕWΝΗCΑΤΟΤΟΗΡΟΕΙΟΝΕΠΙΤW
ΤΕΘΗΝΑΙΑΥΤΟΝΤΕΚΑΙΤΗΝΓΥΝΑΙΚΑΑΥΡΠΑΡΟΕΝΑΝΖWCΙΜΗCΚΑΨΤΑΤΕΚΑΙ
ΑΥΤWΝΕΤΕΡΟΝΔΕΜΗΔΕΝΑ

Vs. 1. init. Fell. ΑΥΒΗΜΟCΕΨΜΑΚΟΤΑΓΓΛΑΥΚΟΥ, Schönb. ΑΥΡΗΛΙΟCΕΡΜΑΚΟΤΑCΓΛΑΥΚΟΥ cet. Vs. 2. Fell. ΥΝΑΙΡΑ, Schönb. ΓΥΝΑΙΚΑ; deinde Fell. ΖWCΙΝΑΗC, ubi Schönb. ΖWCΙΜΗC.

Αὐρήλιος Ἑρμακότας Γλαύκου ἐωνήσατο τὸ ἡρ[ῷ]ειον ἐπὶ τῷ τεθῆναι αὐτόν τε καὶ τὴν γυναῖκα Αὐρ. Παρ[θ]έναν Ζωσίμης κα[ὶ] τὰ τέκ[να] αὐτῶν, ἕτερον δὲ μηδένα.

De nomine *Ἑρμακότας* cf. ad n. 4255.

4278. *b.*

Xanthi, in clivo arcis occidentali; misit Schönbornius.

ΤΟΗΡΩΕΙΟΝΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝΑΥΡΗ
ΤΟΥΚΑΙΤΡΟΦΙΜΟΥΞΑΝΘΙΟΥΚ

Τὸ ἡρώειον προγονικὸν Αὐρη[λίου - - - τοῦ καὶ Τροφίμου Ξανθίου κ[αὶ - - - - - - - -

4278. *c.*

Xanthi, in sarcophago disiecto; misit Schönbornius.

ΔΑΝ
ΤΩΝΡ
ΒΟΥΛΗ
ΠΟΒΙωCΗΝ
ΙΟCЄΤΟΥCΙΑ.....ΝЄ.......ЄΝΘΑ...
ΥΜΤΙΝΑЄΠΙΑΠΟΓЄΙCЄΙΤωΙЄΡω
ΤΑΤ - - ΤΑΜЄΙω - - ΠΤЄΙΜΙΟΥ✱Δ
ωΝΟЄΛ^ΝΒΔ◡.ΗΜΓЄΤΟΤΡΙΤΟΝ

Vs. 4. *μετὰ τὴν ἀ]ποβίωσ[ι]ν [αὐτῶν οὐδεν]ὸς ἐ[ξ]ουσία[ν ἔχοντος] ἐνθά[ψαι] τινά· ἐπ[ε]ὶ ἀπο[τ]είσει τῷ ἱερωτάτ[ῳ] ταμείῳ [ἐπι]τειμίου ✱ [α], ὧν ὁ ἐλ[ένξας λ]ήμ[ψ]ε[ται] τὸ τρίτον.* Cf. n. 4253.

4278. *d.*

Xanthi, fragmentum; misit Schönbornius.

ЄЄΠΙΓΡΑΦΗCΑΠΩЄΜΗ
ΑΡΧЄΙ

Ταύτης τῆς] ἐπιγραφῆς ἀπ[ετ]έ[θ]η [ἀντίγραφον εἰς τὰ] ἀρχεῖ[α.

4278. *e.*

Xanthi, in sepulcro rupi inciso; misit Schönbornius.

ΙΙΥΙΙΡΥΓΑΝΙΚΟΥΔΙΔΑΣ
ΥΑΛΟΥΤΟΗΡωΟΙΟ
ΟΝ

- - - Γερμα]νικοῦ Διδασ[κ]άλου τὸ ἡρῴ[ε]ιον.

4279.

Pataris, in porta; ed. Fellows Itin. Lyc. 1841. in Append. p. 417. n. 170. Habeo etiam ex schedis Mülleri Beaufortianis et ex schedis Loewii.

. . . . ΠΟΝΡΟΥΦΟΝ .
. . . . ΠΑΤΕΡΑΜΕΜΤ
ΜΟΔΕΣΤΟΥΗΓΕ
ΜΟΝΟΣ . ΛΥΚΙΩΝ
ΤΟΚΟΙΝΟΝ

Dedi apographum Fellowsii. Müll. vss. 1. 2. unum hunc efficit versum: ΠΟΝΔΡΟΥΦΩΝΠΑΤΑΡΑΜΕΜΤΙ. Loewius praebet haec:

ΜΕΤΤΙΟ . ΜΟΔΕΣΤΟ .
ΛΥΚΙΩΝΤΟ . ΟΙΜΟΝ

Μέττι]ον Ῥοῦφον, [τὸν] πατέρα Μεττίο[υ] Μοδέστου, ἡγεμόνος, Λυκίων τὸ κοινόν.

Idem homo laudatur n. 4280.

4280.

Pataris; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΜΕΤΥΠΟΜΦΡΟΝΞΟΝΤΟΝ
ΠΑΤΑΡΑΜΕΤΗΠΟΥΜΟΛΕΝΤΟΥ
ΠΑΤΑΡΕΟΝΥΜΝΤΡΟΠΟΝΟΝΣ
ΟΥΛΥΚΙΩΝΕΟΝΟΨΣ
ΟΝΜΕΤΤΙΟΥΜΟ . . . ΟΥΚΡΑΤΕ

Μέτ[τι]ο[ν] Ῥο[ῦφ]ον, τὸν πατ[έ]ρα Μετ[τί]ου Μο[δ]έ[σ]του, Παταρέ[ω]ν [τῆς] μ[η]τροπό[λεω]ς [τ]οῦ Λυκίων ἔ[θ]νο[υ]ς [ὁ δῆμος, διὰ] Μεττίου Μο[δέστου τ]οῦ κρα-τ[ίστου ἡγεμόνος?

Idem homo laudatur n. 4279. Quod nuper fragmentum Pataris ex porta a se transcriptum misit Loewius:

ΠΑΤΑΡΕΩΝΤΗΣΜΗΤΡΟ
ΠΟΛΕΟ Ο Ν
ΟΙΟ . . . ΟΔΗΜΟΣ

Παταρέων τῆς μητροπόλε[ως τοῦ Λυκίων ἔθνους] ὁ δῆμος, id ex hoc ipso titulo videtur esse.

4281.

Pataris, in porta septentrionali, coronae quam vocant architecti inscriptum; aeri incisum ed. Beaufortus Karamania p. 1. (conf. p. 4.) Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis et ex schedis Loewii.

ΠΑΤΑΡΕΩΝΤΗΣΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣΤΟΥΛΥΚΙΩΝΕΘΝΟΥΣΟΔΗΜΟΣ

Παταρέων τῆς μητροπόλεως τοῦ Λυκίων ἔθνους ὁ δῆμος.

4281. *b*.

Pataris, in porta; misit Loewius.

ΜΟ
ΗΑΖ
Ι
ΟΝΟΥΣΤΟΙ
ΤΗΝ

Coniicias esse: ὁ δῆ]μο[ς Παταρέων τῆς μητροπόλεως τοῦ Λυκίων ἔθ]νους τὸ - - - - - - -

4282.

Pataris, in fragmine columnae; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΤΟΥΔΙΟΣΦΙΛΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩ
ΚΡΑΤΟΡΙΑΕΙΣΤΟΝΔΑΘΝ
ΤΗΣΛΥΚΙΑΣ

Videtur esse τοῦ Διὸς Φίλεια καὶ Αὐτ[ο]κρατόρια εἰς τὸν [λ]α[ὸ]ν τῆς Λυκίας. Ludos intellige.

4283.

Pataris transcripsere Cockerell. Beaufort. et legati societatis „Dilettanti"; ed. Walpol. Travels p. 534. 1. cum notis. Hinc repetiit Osannus Auctar. Lex. Gr. p. 154. Iterum ed. Fellows Itin. Lyc. 1841. Append. p. 416. n. 169. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Littera Ω hanc formam habet Ω. Vs. 5. Fell. ΚΑΤΟΙΣ cet. Vs. 8. in schedis Beauf. post ΠΡΟΚΛΑ et ΠΑΤΑΡΙΣ spatia relicta sunt eaque punctis notata; spatia sunt etiam ap. Fell. Vs. 14. init. in schedis Beauf. ΠΛΑΚΟΣ . ΑΕΠ cet. Vs. 17. post ΠΑΤΡΟΣ et post ΑΥΤΗΣ spatia relicta sunt ap. Fell.

Αὐτοκράτορι Καίσαρι θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱῷ, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνῷ, θεοῦ Νερούα ἐγγόνῳ, Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῷ Ἀντωνείνῳ Σεβαστῷ, Εὐσεβεῖ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ῑ, ὑπάτῳ τὸ δ̄, πατρὶ πατρίδος, καὶ θεοῖς Σεβαστεῖς καὶ τοῖς πατρῴοις θεοῖς καὶ τῇ γλυκυτάτῃ πατρίδι, τῇ Παταρέων πόλει, τῇ μητροπόλει τοῦ Λυκίων ἔθνους, Οὐειλία Κο(ίντου) Οὐειλίου Τιτιανοῦ θυγάτηρ Πρόκλα Παταρὶς ἀνέθηκεν καὶ καθιέρωσεν τό τε προσκήνιον, ὃ κατεσκεύασεν ἐκ θεμελίων ὁ πατὴρ αὐτῆς Κό(ιντος) Οὐείλιος Τιτιανός, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ κόσμον καὶ τὰ περὶ αὐτὸ καὶ τὴν τῶν ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων ἀνάστασιν καὶ τὴν τοῦ λογείου κατασκευὴν καὶ πλάκωσιν, ἃ ἐποίησεν αὐτή· τὸ δὲ ἑνδέκατον τοῦ δευτέρου διαζώματος βάθρον καὶ τὰ βῆλα τοῦ θεάτρου κατασκευασθέντα ὑπό τε τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐτῆς προανετέθη καὶ παρεδόθη κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς κρατίστης βουλῆς ἐψηφισμένα.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΥΙΩΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙΩΝΩΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΕΓΓΟΝΩΤΙΤΩΑΙΛΙΩΑΔΡΙΑΝΩ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΩΣΕΒΑΣΤΩΕΥΣΕΒΕΙΑΡΧΙΕΡΕΙΜΕΓΙΣΤΩΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ
ΕΞΟΥΣΙΑΣΤοΙΥΠΑΤΩΤοΔΠΑΤΡΙΠΑΤΡΙΔΟΣΚΑΙΘΕΟΙΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΠΑΤΡΩΟΙΣΘΕΟΙΣΚΑΙΤΗΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ΠΑΤΡΙΔΙΤΗΠΑΤΑΡΕΩΝΠΟΛΕΙΤΗΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΟΥ
ΛΥΚΙΩΝΕΘΝΟΥΣΟΥΕΙΛΙΑΚοΟΥΕΙΛΙΟΥΤΙΤΙΑΝΟΥΘΥΓΑΤΗΡ
ΠΡΟΚΛΑΠΑΤΑΡΙΣΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΚΑΙΚΑΘΙΕΡΩΣΕΝΤΟΤΕΠΡΟΣΚΗΝΙΟΝΟΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
ΕΚΘΕΜΕΛΙΩΝΟΠΑΤΗΡΑΥΤΗΣΚοΟΥΕΙΛΙΟΣΤΙΤΙΑΝΟΣ
ΚΑΙΤΟΝΕΝΑΥΤΩΚΟΣΜΟΝΚΑΙΤΑΠΕΡΙΑΥΤΟΚΑΙΤΗΝΤΩΝ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΩΝΚΑΙΑΓΑΛΜΑΤΩΝΑΝΑΣΤΑΣΙΝ
ΚΑΙΤΗΝΤΟΥΛΟΓΕΙΟΥΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝΚΑΙ
ΠΛΑΚΩΣΙΝΑΕΠΟΙΗΣΕΝΑΥΤΗΤΟΔΕΕΝΔΕΚΑΤΟΝ
ΤΟΥΔΕΥΤΕΡΟΥΔΙΑΖΩΜΑΤΟΣΒΑΘΡΟΝΚΑΙΤΑΒΗΛΑ
ΤΟΥΘΕΑΤΡΟΥΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΘΕΝΤΑΥΠΟΤΕΤΟΥ
ΠΑΤΡΟΣΑΥΤΗΣΚΑΙΥΠΑΥΤΗΣ
ΠΡΟΑΝΕΤΕΘΗΚΑΙΠΑΡΕΔΟΘΗΚΑΤΑΤΑΥΠΟΤΗΣΚΡΑΤΙΣΤΗΣ
ΒΟΥΛΗΣΕΨΗΦΙΣΜΕΝΑ

Titulus pertinet ad a. u. c. 900. p. Chr. 147. Dedicantem Veliam Proculam esse recte notatur apud Walpolium. Femina eiusdem nominis memoratur etiam in inscriptione Tloensi n. 4248. Illa dedicavit partes theatri tum a se tum a patre exstructas. De his partibus videndi sunt libri de theatris conscripti. Theatrum Patarense instauratum habes in egregio libro Strackii Das altgriechische Theater-Gebäude nach sämmtlichen vorhandenen Überresten dargestellt. 1843. fol. Vs. 14. *πλάκωσις* est incrustatio; vide Vales. ad Euseb. p. 205. et Dorvill. Sic. p. 263. Vs. 15. de *βήλοις* cf. Vol. II. n. 2758. Vs. 18. *παρεδόθη* scil. *τοῖς θεοῖς* explicavit Walpolius; minus recte. Intellige potius *τῇ πόλει.*

4283. *b.*

Pataris; misit Loewius.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΚΑΙΣΑΡΙΛΟΥΚΙΩ
ΑΥΡΗΛΙΩΟΥΗΡΩ
ΣΕΒΑΣΤΩΣΩΤΗΡΙ

Αὐτοκράτορι Καίσαρι Λουκίῳ Αὐρηλίῳ Οὐήρῳ Σεβαστῷ, σωτῆρι.

4284.

Pataris; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 542. n. 6. cum notis; ex Åkerbladi schedis a Köhlero ipsi traditis Graefius Act. Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 705. Ex Walpol. repetierunt Osannus Auct. Lex. Gr. p. 95. et Welckerus Spicil. Epigr. II. n. 49. p. 22 sq. et Syllog. epigr. Gr. ed. sec. 1828. n. 36. p. 44 sq.

ΤΟΝΔΟΠΑΛΜΙΣΙΡΟΦΥΛΑΞ
ΑΜΜΩΝΙΟΣΕΙΣΑΤΟΒΩΜΟΝ
ΑΥΤΟΣΕΤΙΖΩΑΣΤΟΓΛΥΚΥ
ΦΕΝΓΟΣΟΡΩΝ
ΗΡΙΟΝΟΦΡΑΓΕΝΟΙΤΟΤΟΝΩ
ΜΑΙΑΣΚΛΥΤΕΚΟΥΡΕ
ΕΡΜΕΙΗΠΕΝΠΟΙΣΧΩΡΟΝ
ΕΠΕΥΣΕΒΕΩΝ

Vs. 3. extr. Cock. ΙΛΥΚΥ, Akerbl. ΓΛΥΚΥ, qui antea ΖΩΣΑΣ p. ΖΩΑΣ. Vs. 5. extr. Akerbl. ΓΟΝΩ. Vs. 7. init. Cock. ΓΡΜ cet. Akerbl. ΕΡΜ cet.

Τόνδ' ὁ παλ[α]ισ[τ]ροφύλαξ Ἀμμώνιος εἵσατο βωμὸν
αὐτὸς ἔτι ζωὰς τὸ γλυκὺ φένγος ὁρῶν,
ἠρίον ὄφρα γένοιτο· τόν, ὦ Μαίας κλυτὲ κοῦρε,
Ἑρμείη, πένποις χῶρον ἐπ' εὐσεβέων.

Vs. 1. *παλαιστροφύλαξ* primus dedit Graefius, coll. Aeliano V. H. VIII, 14. Eundem *ἐπιστάτην παλαίσματος* vel *παιδοτρίβην* vocari annotat Welckerus provocans ad Vandal. Dissert. p. 702. et Petisci Lex. v. *Xystarchus.* Ad ultimum versum Welckerus bene confert Anthol. Palat. II. Append. p. 877. et similia.

4285.

Pataris; ex schedis Cockerelli ed. Åkerbladus in epist. ad Eq. Italinsky, unde est in Annal. encyclop. Millini a. 1817. T. II. p. 197.

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΤΡΙΣΤΟΥ
ΝΟΥΜΗΝΙΟΥΠΑΤΑΡΕΥΣ
ΕΥΦΡΑΝΑΣΣΗΟΛΥΜΠΟΥ
ΠΑΤΑΡΙΔΙΤΗΕΑΥΤΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΙΜΝΗΜΗΣΕΝΕ
ΚΕΝΚΑΙΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣ

Ἀρίσταρχος τρὶς τοῦ Νουμηνίου Παταρεὺς Εὐφρανάσσῃ Ὀλύμπου Παταρίδι τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ μνήμης ἕνεκεν καὶ φιλοστοργίας.

4286.

Pataris; ed. Beaufort. Karaman. p. 5. unde excerptus titulus est quum in diariis Monthly Review et Journal des Savans (1819. p. 261.), tum a Walpolio Travels p. 576. n. 42. Repetierunt Welckerus in progr. natalitiis Frid. Guil. III. Bonnae 1819. celebrandis scripto n. 7. Graefius in Act. Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 702. Osannus Auct. lex. Gr. p. 68. et rursum Welckerus in Syllog. epigr. Gr. ed. sec. 1828. p. 44. n. 35. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

ΙΔΡΙΝΑΘΗΝΑΙΗϹ
ΠΑΝΤѠΝΔΙΟΝΥϹΙΟΝ
ЄΡΓѠΝ
ΗΞЄΙΝΗΠΑΤΑΡѠΝΓΗΜЄ
ΛΑΒΟΥϹΑΚΡΑΤЄΙ
ΤΜѠΛΟΥΑΠΑΜΠΕΛΟЄΝ
ΤΟϹ
ЄΧѠΔЄΚΛЄΟϹΚΑΙЄΝ
ΑΥΤΟΙϹ
ѠΔЄΙѠΜЄΓΑΛΗΝ
ΑΜΦΙΒΑΛѠΝΟΡΟΦΗΝ

Beauf. Ω, Müll. Ѡ. Vs. 4. init. Beauf. Ξ, Müll. Ζ, unde addidi lineam transversam; ibid. in fine Beauf. Μ, Müll. Δ, quae littera ut incerta notatur. Vs. 6. ΑΜΠ punctis delineavit primus editor, Müll. plenas dedit; item vs. 10. ΑΛ et vs. 11. Ρ. Vs. 9. Beauf. Α.ΤΟΙϹ, Müll. ΑΥΤΟΙϹ.

Ἴδρω Ἀθηναίης πάντων Διονύσιον ἔργων
ἡ ξείνη Πατάρων γῆ με λαβοῦσα κρατεῖ
Τμώλου ἀπ' ἀμπελόεντος, ἔχω δὲ κλέος καὶ ἐν αὐτοῖς
ᾠδείῳ μεγάλην ἀμφιβαλὼν ὀροφήν.

Ad vs. 1. Welckerus monet Minervam, muliebrium operum magistram, etiam Daedaleam artem impertire, Argum iuvare navem struentem, architectum secundare cet. Vs. 9. editores certatim scribendum putaverunt *ἀστοῖς*, et Graefius quidem ob rhythmum emendabat *ἔχω δὲ καὶ ἐν κλέος ἀστοῖς*. Verum *ἀστοῖς* hoc loco vel propterea incommodum est, quod non de patria defuncti sermo est. Dixit auctor *ἐν αὐτοῖς*, scil. *Πατάροις*; „quamquam etiam in hac licet peregrina terra famam sum adeptus."

4287.

Pataris; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 538. n. 3. cum notis.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΣΥΝΤΩΥΠΟ - - ΡΙΩ
ΑΥΡΕΠΑΓΑΘΟΣΣΕΛΓΕΤΗΣ
ΠΑΜΦΥΛΙΑΣΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙ
ΑΥΤΟΥΑΥΡΕΠΙΓΟΝΗΤΗΚΑΙΕΥΤΥ
ΧΙΑΝΗΚΥΑΝ - - ΙΔΙΚΑΙΘΥΓΑΤΗΡΑ
ΕΙΑΓΑΘΩ

Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν σὺν τῷ ὑπο[σο]ρίῳ Αὐρ. Ἐπάγαθος Σελγε[ί]της Παμφυλίας ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ Αὐρ. Ἐπιγόνῃ τῇ καὶ Εὐτυχιανῇ Κυαν[είτ]ιδι καὶ θυγατ[ρὶ] Α[ὐρ.] Ἐ[π]αγαθ[οῖ].

Ὑποσορίῳ et *Σελγείτης* dedit etiam Akerbladus. Vs. 5. *Κυανίτιδι* scripsit Walpolius, qui nomen recte a Cyaneis Lyciae repetit; conf. n. 4288. Idem notat Epigonum Lycium nomen esse. In fine Walpolius scribendum putabat *ἐπ' ἀγαθῷ*, ut filiae nomen suppressum sit; de quo iure dubites vel propterea quod pater *Ἐπάγαθος* audit. Hinc filiae nomen fuerit *Ἐπαγαθῷ* (cf. Append. Anthol. Palat. p. 367.).

4288.

Pataris; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 546. n. 9. cum notis.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥ
ΑΟΥΛΟΥΛΕΟΝΤΟΣΜΟΥΣΑΙΟΥΤΟΥΚΑΙ
ΙΔΕΟΝΟΣΜΥΡΕΟΣΚΑΙΑΠΕΡΑΕΙΤΟΥ
ΟΕΩΝΗΣΑΤΟΔΙΑΤΩΝΕΝΜΥΡΟΙΣΑΡΧΕΙΩΝ
ΠΑΡΑΤΩΝΣΥΝΑΡΧΙΣΕΟΔΙΣΤΩΚΑΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΩΜΥΡΕΙΕΙΣΟΚΗΔΕΥΘΗΣΕΤΑΙ
ΚΑΙΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥΦΑΡΗΣΙΑ
ΚΑΙΕΥΤΥΧΙΑΚΑΙΟΙΣΑΝΑΥΤΟΣΖΩΝ
ΕΠΙΤΡΕΨΗΕΑΝΔΕΤΙΣΕΤΕΡΟΣ
ΕΝΚΗΔΕΥΣΗΤΙΝΛΟΦΙΛΕ
ΤΗΚΥΑΝΕΙΤΩΝΙ - ΡΩΥ - -
ΤΗΣΠΡΟΣΑΝΓΕΛΙΑΣΟΥΣΝΕ
ΠΑΝΤΙΤΩΒΟΥΛΟΜΕΝΩΕΠΙΤΩ
ΤΡΙΤΩ

*Τὸ μνημεῖον Ἐπαφροδείτου Αὔλου Λέοντος Μουσαίου τοῦ καὶ Ἰ[άσ]ονος Μυρέος καὶ Ἀπεραείτου· ὃ ἐωνήσατο διὰ τῶν ἐν Μύροις ἀρχείων παρὰ τῶν σὺν Ἀρχισ[τ]ο[λ]ίστῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ Μυρεῖ· εἰς ὃ κηδευθήσεται καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Φαρησία καὶ Εὐτυχία καὶ οἷς ἂν αὐτὸς ζῶν ἐπιτρέψῃ· ἐὰν δέ τις ἕτερος ἐνκηδεύσῃ τιν[ά], ὀφ[ε]ιλέ[τω] τῇ Κυανειτῶν [γε]ρ[ο]υ[σίᾳ *] - -, τῆς προσανγελίας οὔσ[ης] παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐπὶ τῷ τρίτῳ.*

Plurima correxit Akerbladus. Epaphroditi pater est Aulus Leon Musaeus. Igitur ad *Μουσαίου* intellige *υἱοῦ*. Is dicitur *Μυρεὺς καὶ Ἀπεραείτης*, ab urbibus Lyciae Myris et Aperrhis, quarum urbium civis est; certe Ptolemaeus scribit *Ἀπέῤῥαι*, quae urbs Plinio H. N. V, 28. est *Apyre*; ΑΠΕΡΑΙΤΩΝ extat etiam in nummo ap. Millingen Choix de Méd. Gr. pl. III. n. 26. p. 67. Aperrhas Lyciae cum forma urbis Cretae insulae *Ἄπτερα* Steph. Byz. confudisse videtur R. Rochetto Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XVI. P. II. p. 272. Conf. titulum Segestanum n. 5543. De situ loci cf. Beauf. Karaman. p. 34. Vs. 5. *Ἀρχιστόλιστος* idem vocatur Alexander. Similiter vss. 7. 8. *Φαρησία καὶ Εὐτυχία* dictum esse pro *Φαρησία ἡ καὶ Εὐτυχία* recte notavit Walpolius. Vs. 11. *Κυανέαι* (Cyaneae Plin. l. c.) urbs est Lyciae sita inter Myra et Aperrhas. Eius mentio fit ap. Pausan. VII, 21, 6. et in Notitt. Eccles. Praecipit igitur Epaphroditus Myrensis et Aperrhaeus, ut multa pendatur Senatui Cya-

nitarum. Hoc praeceptum iam nihil habet commune cum titulo Patarensi. Sed enim titulus hic Patarensis non est. Nam ut homo Myrensis habitare Pataris potuerit, tamen is si διὰ τῶν ἐν Μύροις ἀρχείων sepulcrum emit a Myrensibus quibusdam vultque ut multa pendatur Senatui Cyanitarum, sepulcrum in agro Cyanitico fuerit necesse est. Igitur nullus dubito quin lapis ex Cyanearum vicinia delatus Patara sit. Coniicias avectum esse ut ἕρμα naviculae; conf. n. 4289. 4290. Vss. 13. 14. ἐπὶ τῷ τρίτῳ; quippe tertia pars pecuniae competit ei, qui denuntiaverit. Cf. n. 4264. 4293. 4307.

4289.

Pataris; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 544. n. 8. cum notis.

ΕΡΠΙΔΑΣΗΗΚΑΙΣΑΡΠΗΔΟΝΙΣ
-ΥΣΑΝΔΡΟΥΑΠΕΡΑΕΙΤΙΣ-ΕΓ-
ΝΥ-ΛΑΡΧΙΕΡΕΙΑΕΝΤΩΕΘΝΙΙΑΥ
-ΑΝΔΡΟΝΔΙΣΦΥΣΕΙΟΣΕΙΟΥ
ΑΠΕΡΑΕΙΤΗΝΑΠΟΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΑΕΑΝΔΡΑΕΚΤΩΝΠΡΟΤΕΥΣ
-ΩΝΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝΑΡΤΑΝ
ΤΩΝΚΑΙΕΝΤΩΛΥΚΙΩΝΕΘΝΕΙ
ΚΑΙΤΗΠΑΤΡΙΔΙΠΑΣΑΣΤΑΣΑ
ΧΑΣΤΕΛΕΣΑΝΤΑΚΑΙΔΕΚΑΠΙ
-ΕΥΣΑΝΤΑΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑΠΟ
-ΑΚΙΣΕΦΟΙΣΕΥΕΠΟΙΗΣΕΝΙΑ
-ΡΟΝΑΡΙΣΤΟΝΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
-ΑΡΤΥΡΗΘΕΝΤΑΕΠΙΠΑΣΗΤΗ
-ΟΥΒΙΟΥΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΤΟΝ
ΕΑΥΤΗΣΠΡΟΠΑΠΠΟΝΜΝΗ
ΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ἑρπιδασῆ ἡ καὶ Σαρπηδονὶς [Λ]υσάνδρου Ἀπεραεῖτις, [γ]εγ[ο]νυ[ῖα] ἀρχιέρεια ἐν τῷ ἔθν[ε]ι, [Λ]ύ[σ]ανδρον δὶς φύσει Ὀσείου Ἀπεραείτην ἀπὸ Ἀπολλωνία[ς], ἄνδρα ἐκ τῶν πρωτευσ[άντ]ων ἐκ προγόνων ἀρ[ξ]άντων, καὶ ἐν τῷ Λυκίων ἔθνει καὶ τῇ πατρίδι πάσας τὰς ἀ[ρ]χὰς τελέσαντα καὶ δεκαπ[ρωτ]εύσαντα, τειμηθέντα πο[λλ]άκις ἐφ' οἷς εὖ ἐποίησεν, ἰα[τ]ρὸν ἄριστον γενόμενον, [μ]αρτυρηθέντα ἐπὶ πάσῃ τῇ [τ]οῦ βίου καλοκἀγαθίᾳ, τὸν ἑαυτῆς πρόπαππον μνήμης χάριν.

Vs. 2. de Aperrhis cf. ad n. 4288. Vs. 4. φύσει hoc est *nepotem naturalem*. Vs. 10. extr. et vs. 11. init. δεκαπρωτεύσαντα legit etiam Letronn. Matériaux pour servir à l'hist. du Christ. cet. p. 9 sq. De origine tituli cf. ad n. 4290.

4290.

Pataris; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 543. n. 7. cum notis.

ΣΩ - - - - ΗΚΗΠΛΑΤΩΝΙΔΟΣΤΗΣΚΑΙΑΡΣΑΣΕΟΣΜΑ - - - - - ΕΥ - ΒΟΥ
ΗΝΑΝΕΘΕΤΟΗΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΜΕΝΗΚΑΙΤΟΗΡΩΟΝΗΜΗΤΗΡΑΥΤ - -
ΕΡΠΙΔΑΣΗΗΚΑΙΣΑΡΠΗΔΟΝΙΣΛΥΣΑΝΔΡΟΥΟΥΤΕΘΗΣΕΤΑΙΔΕΕΝΤΑΥ
ΤΗΤΗΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΑΛΛΟΣΟΥΔΕΙΣΗΟΕΝΘΑΨΑΣΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΣΤΑΙΑΣΕΒΕΙΑΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙΣΘΕΟΙΣΚΑΙΥΠΟΚΕΙΣΕΤΑΙΤΟΙΣΔΙΑΤΕ
ΤΑΓΜΕΝΟΙΣΚ - - ΞΩΘΕΝΑΠΕΡΑΕΙΤΩΝΤΩΔΗΜΩΧ $\overset{\Sigma}{\text{Μ}}$

Σω[ματοθ]ήκη Πλατωνίδος της καὶ Ἀρσάσ[ι]ος Μα[ρκίου] Εὐ[γρί]βου, ἣν ἀνέθετο ἡ κατ[α]σκευασαμένη καὶ τὸ ἡρῷον ἡ μήτηρ αὐτ[ῆς] Ἑρπιδασῆ ἡ καὶ Σαρπηδονὶς Λυσάνδρου. οὗ τεθήσεται δὲ ἐν ταύτῃ τῇ σωματοθήκῃ ἄλλος οὐδείς, ἢ ὁ ἐνθάψας ὑπεύθυνος ἔσται ἀσεβεία[ς] καταχθονίοις θεοῖς, καὶ ὑποκείσεται τοῖς διατεταγμένοις κ[αὶ ἔ]ξωθεν Ἀπεραειτῶν τῷ δήμῳ ✱ μ(ύρια).

Plurima correxit iam Akerbladus, qui etiam vs. 1. extr. Μαρκίου Εὐγρίβου supplevit ex alia Cockerelli inscriptióne, in qua ΑΡΣΑΣΕΙΜΑΡΚΙΟΥΕΥΓΡΙΒΟΥ. Nomen feminae Ἀρσασὶς habes etiam n. 4254. 4302. item Πλατωνὶς n. 4255. 4258. Vs. 6. de ἔξωθεν conf. n. 4207. Ex verbis ultimis Ἀπεραειτῶν τῷ δήμῳ apparet hunc titulum non Pataris, sed Aperrhis positum fuisse. Hinc igitur avectus lapis est, ut ex agro Cyanitico n. 4288. Una autem cum titulo n. 4290. etiam tituli n. 4289. origo Patarensis videtur concidere, quo Ἑρπιδασῆ ἡ καὶ Σαρπηδονὶς Λυσάνδρου mater Platonidis honoravit Lysandrum proavum suum. Vs. 6. extr. puta scriptum fuisse ✱ Μ̈, ut Vol. II. n. 1973. 2784 cet.

4291.

Pataris, in porta sepulcri; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. p. 180.

ΕΥΤΥΧΙΩΝΤΩ ΩΔΙΚΑΙΚ
ΤΕΚΝΩΕΠΑΦΡΟ ΑΜ
ΔΕΤΩΜΝΕΙΑ Ω
ΣΕΝΕΚΕΝ

Εὐτυχίων τῷ τέκνῳ Ἐπαφροδε[ί]τῳ μνείας ἕνεκεν.

4292.

Pataris, in valle haud procul ab arce; ed. Fellows Itin. As. min. p. 222. (cf. p. 329.) Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis et ex schedis Loewii. Monumentum, ex quo titulus, eadem forma dicitur esse, qua monumentum Ptolemaei n. 4295.

ΤΟΗΡΟΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
ΜΑΥΡΙΑΣΩΝΙΑΣΟΝΟΣΔΩΣΙ
ΟΥΔΠΑΤΑΡΕΥΣΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΤΗΣΥΜΒΙΩΑΥΤΟΥΜ..ΚΙΑΑΥΡ
ΑΠΦΙΩΤΗΚΑΙΠΤΟΛΕΜΑΙΔΙΕ
ΠΙΤΩΜΗΔΕΝΑΕΤΕΡΟΝΤΕΘΗ
ΝΑΙΗΟΦΕΙΛΕΣΕΙΤΟΙΣΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙΣΘΕΟΙΣΔΙΚΑΙΑ

Vs. 2. init. Loew. ΠΑΥΡ cet. Vs. 4. Fell. ΜΚΙΑ, Müll. Μ..ΚΙΑ, ut dedi; Loew. post ΑΥΤΟΥ nihil amplius. Vs. 5. extr. Fell. ΠΤΟΛΕΜΩΜΑΝ, Loew. ΠΤΟΛΕΜ nec quidquam praeterea, Müll. quod dedi.

Τὸ ἡρ[ῷ]ον κατεσκεύασεν Μ. Αὐρ. Ἰάσων Ἰάσονος Δωσίου δ Παταρεὺς ἑαυτῷ καὶ τῇ συμβίῳ αὐτοῦ Μ[αρ]κίᾳ Αὐρ. Ἀπφίῳ τῇ καὶ Πτολεμαΐδι ἐπὶ τῷ μηδένα ἕτερον τεθῆναι, ἢ ὀφειλ[ή]σει τοῖς καταχθονίοις θεοῖς δίκαια.

4293.

Pataris, in basi; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 541. n. 5. cum notis. Hinc repetiit Rose Inscr. vet. p. 320. litteris minusculis. Iterum transcripsit Fellows Itin. Lyc. 1841. p. 180. (conf. Append. p. 418. n. 172.) Truncatam duobus prioribus versibus habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

ΤΕΡ-ΑΙΟΠΛΑΤΩΝΟΣΠΑΤΑΡΕΙ
ΚΑΙΞΑΝΘΙΩΠΟΛΕΙΤΕΥΣΑΜΕ
ΝΩΔΕΚΑΕΝΤΑΙΣΚΑΤΑΛΥΚΙΑΝ
ΠΟΛΕΣΙΠΑΣΑΙΣΤΗΝΟΣΤΟΘΗ
ΚΗΝΙΑΣΩΝΑΝΤΙΓΟΝΟΥ
ΠΑΤΑΡΕΥΣΑΛΛΩΔΕΜΗΕΞΕΣ
ΤΩΤΕΘΗΝΑΙΕΑΝΔΕΤΙΣΤΙΝΑΘΗ
ΟΦΕΙΛΕΤΩΙΕΡΑΣΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΔΡΑΧΜΑΣ C
ΤΗΣΠΡΑΞΕΩΣΚΑΙΠΡΟΣΑΝΓΕ
ΛΙΑΣΟΥΣΗΣΠΑΝΤΙΤΩΒΟΥΛΟ
ΜΕΝΩΕΠΙΤΩΗΜΙΣΕΙ

Vs. 3. Walp. ΔΕΚΛΕΝ cet. Fell. ΔΕΚΑΕΝ cet. Vs. 5. paulo reductiorem dedi ex Müllero; ibi in fine Fell. ΟΧ pro ΟΥ. Vs. 9. ΔΡΑΧΜΑΣ Walp. et nihil amplius in eo versu; Fell. ΔΡΑΧΜΑΣCΤΗΣ ΠΡΑ cet.

Τερ[π]αίῳ Πλάτωνος Παταρεῖ καὶ Ξανθίῳ, πολειτευσαμένῳ δὲ κα[ὶ] ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν πόλεσι πάσαις, τὴν ὀστοθήκην Ἰάσων Ἀντιγόνου Παταρεύς. ἄλλῳ δὲ μὴ ἐξέστω τεθῆναι· ἐὰν δέ τίς τινα θῇ, ὀφειλέτω ἱερὰς Ἀπόλλωνι δραχμὰς [ϛ], τῆς πράξεως καὶ προσανγελίας οὔσης παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐπὶ τῷ ἡμίσει.

Vs. 3. καὶ restituit Franckius (Richtersche Inschr. p. 520.); cf. n. 4300. c. 4324. Letronnius Matériaux pour servir à l'hist. du Christ. cet. p. 9. δέκα retinens habet pro δεκάκις vertitque „ayant été dix fois décurion dans les villes de Lycie". Quam interpretationem recte repudiavit Welckerus Mus. Rhen. T. III. 1835. p. 337. Vs. 9. C dixeris esse ς; sed ϛ dedimus ob n. 4305. et ali. Vs. 12. de formula ἐπὶ τῷ ἡμίσει cf. ad n. 4288.

4294.

Pataris, in valle haud procul ab arce in basi; ed. Fellows Itin. As. min. p. 223. (cf. p. 330.)

ΚΟΙΝΤΟΕ·ΛΙΚΙΝΝΙΟΕΕΛΕΥ
ΘΕΡΟΕΡΩΜΑΙΕΖΩΣΙΜΟΑΤ
ΤΑΛΟΥΠΑΤΑΡΕΙΤΘΝΠΑΤΕ
ΡΑΜΟΥΚΑΙΛΙΚΙΝΙΠΟΜΕΩ
CΙΜΟΝΤΟΝΑΔΕΛΦΟΜΜΘΥ
ΚΑΙΔΙΑΒΙΟΥΛΙΩΜΗΤΡΙ
ΜΝΗΜ CΕΝΕΚΕΝ

Κόϊντο[ς] Λικίννιο[ς] Ἐλεύθερος Ῥωμαῖ[ος] Ζώσιμο[ν] Ἀττάλου Παταρέ[α] τ[ὸ]ν πατέρα μου καὶ Λικίν[νι]ο[ν Ζ]ώσιμον τὸν ἀδελφό[ν] μ[ο]υ καὶ Διαβούλι[ον] μητ[έρα] μνήμ[η]ς ἕνεκεν.

Nomen Διαβούλιον redit n. 4296. Restituimus accusativum Διαβούλιον μητέρα; etsi quadratarius videtur ibi dativum posuisse.

4295.

Pataris, in sarcophago; ed. Fellows Itin. Lyc. 1841. in Append. p. 419. n. 173. Habeo etiam ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΤΟΥΝΕΙΚΟΛΑοΥΤΟΥΠΟΛΥ
ΚΡΑΤΟΥΠΑΤΑΡΕΟΣΚΑΙΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣΑΥΤΟΥΣΑΡΠΗΔο
ΝΙΔΟΣΤΗΣΚΑΙΛΥΚΙΑΣΠΤΟ
ΛΕΜΑΙοΥΔΙΣΤΟΥΚΑΙΘΩ
ΡΑΚοΣΠΑΤΑΡΙΔΟΣ

Apographa prorsus consentiunt, nisi quod Fell. vs. 6. pro ΤΟΥ habet ΤΟΦ.

Τὸ μνημεῖον Πτολεμαίου τοῦ Νεικολάου τοῦ Πολυκράτου Παταρέ[ω]ς καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Σαρπηδονίδος τῆς καὶ Λυκίας Πτολεμαίου δὶς τοῦ καὶ Θώρακος Παταρίδος.

Sarpedonis filia est Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου υἱοῦ, τοῦ καὶ Θώρακος.

4296.

Pataris, nunc Cantabrigiae; ed. Osannus Syll. p. 232. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

ΓΑΙΑΣΕΠΟΛΛΙΑ
ΔΙΑΒΟΥΛΙΟΝΓΑΙΑ
Hoc loco corona hederacea.
ΤΗΘΥΓΑΤΡΙΜΝΗ
ΜΗΣΕΝΕΚΕΝ

Γαΐα Σεπόλλία Διαβούλιον Γαΐᾳ τῇ θυγατρὶ μνήμης ἕνεκεν.

Nomen Διαβούλιον habes n. 4294.

4297.

Pataris, in septem fragminibus lapidum; ed. Fellows Itin. Lyc. 1841. in Append. p. 419. n. 174-180.

ΑΣΣΙΙΣ	ΘΓΓΑΙ	ΟΥ	ΚΑΥ
ΟΝΚΑΤΕ	ΥΑΣΕ	ΟΝ	ΤΟΝ
ΣΕΞ	ΑΡ		
ΟΤ·C	ΑΣ		ΛΑΥΔ

Sunt fragmenta titulorum sepulcralium, ut coniicere licet ex vs. 2. τὸ μνημεῖ]ον κατε[σκε]ύασε.

SECTIO POSTERIOR.

ANTIPHELLUS, MEGISTE INSULA, MYRA, CYANEAE, SURA, LIMYRA, ARYCANDA, MILYAS, CHELIDONIAE, OLYMPUS, PHASELIS.

4298.

Antiphelli (Andiffalo, rectius Andiphilo), in sepulcro; ed. Fellows Itin. Lyc. 1841. p. 185.

ΝΕΙΚΟΛΑΟΥΤΟΥ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Νεικολάου τοῦ Θεοδώρου.

4299.

Antiphelli (Andiphilo), in sepulcro; ed. Fellows l. c. p. 186. (cf. Append. p. 420. n. 182.)

ΤΟΜΝΕΙΗΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟΕΙΤΥΧΩ
ΝΡΑΓΙΝΤΕΥΤΗΣΤΟΥΑΤΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥ
ΜΑΡΛΥΡΠΤΟΛΕΜΑΟΥΕΛΘΟΝΤΟΣΔΑΝ
ΤΙΦΕΛΛΕΙΤΟΥΕΑΤΙΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΣΥΤΟΓ
ΕΥΠΛΟΙΙΡΑΙΤΕΚΝΟΙΣΑΥΤΩΝΑΙΟΙΣΑΝ
ΖΩΣΩΝΕΠΙΤΙΕΨΩΙΣΔΕΝΥΠΩΣΟ.ΙΟΝ
ΕΝΚΗΔΕΥΘΗΣΟΝΤΑΙΤΑΘΡΕΠΤΛΡΙΑΡΟΥ
ΑΛΔΩΔΕΙΜΕΝΕΣΕΣΤΩΕΝΙΕΔΕΤΣΑΙΤΙ
ΝΑΣ . . . ΑΡΑΤΑΥΤΛΠΟΙΗΣΑΣΑΜΑΡΤΟΛΟΣ
Σ . . . ΕΟΙΣΚΑΤΑΧΘΟΝΟΙΣΚΑΙΙΣΟΙΣΕΙ
Π . . ΤΕΙΙΙΟΥΤΩΙΕΡΩΤΑΤΩΤΑΙΕΙΟΧΑΦ
ΟΔΕΕΛΕΝΞΑΣΛΗΜΨΤΤΑΙΤΟΤΡΙΤΟΝ

Τὸ μν[ημεῖ]ον κατεσκευάσατο Ε[ὔ]τυχ[ος, π]ραγ[ματ]ευτὴς τοῦ ἀ[ξι]ολογωτάτου Μάρ(κου) [Α]ὐρ(ηλίου) Πτολεμα[ί]ου [Εὐ]έλθοντος δ̄ Ἀντιφελλείτου, ἑα[υτ]ῷ καὶ γυναικὶ [α]ὑτο[ῦ] Εὐπλοί[ᾳ κ]αὶ τέκνοις αὐτῶν [κ]αὶ οἷς ἂν [σ]ῶς ὢν ἐπιτ[ρ]έψω. ἰς δὲ [τὸ] ὑπ[ο]σό[ρ]ιον ἐνκηδευθήσονται τὰ θρέ[μματά μ]ου. ἄλ[λ]ῳ δὲ [μηδ]εν[ὶ] ἐ[ξ]έστω ἐν[κη]δε[ῦ]σαί τινα. [ὁ δὲ π]αρὰ ταῦτ[α] ποιήσας ἁμαρτ[ω]λὸς [ἔστω θ]εοῖς καταχθον[ί]οις καὶ ἰσοίσει π[ρος]τεί[μ]ου τῷ ἱερωτάτῳ τα[μ]εί[ῳ] ✱ ,αφ. ὁ δὲ ἐλένξας λήμψ[ε]ται τὸ τρίτον.

Vs. 2. init. H. Wiener ap. Fell. male λογιστευτής. Ν est Π et Ι est Μ, ut vs. 11. Vs. 3. secundum nomen Ptolemaei Εὐέλθων an Ἔλθων sit, incertum est.

4300.

Antiphelli (Andiphilo), in sepulcro; ed. Fellows l. c. in Append. p. 421. n. 183.

ΤΟΝΤ.ΦΟΙΚΑΤΟΙ–ΝΕΚΑΝΜ.ΑϹΛΨΓΙΟΧΟΥΑΝΤΙΦΕΛΛΕΙΤΙϹ
ΑΙΙΑΣΩΝΒΜΗΤΡΟΣΑΡΤЄΜΙ.ΑΠΕΡΛΕΙΤΗϹϹΑΥΤΟΙϹΚΑΙ
ΓΥΝ.ΞΙΝΑΥΤΩΝΚΑΙΤЄΚΝ.Τ ΚΑΙΓΥΝΑΙΞΙΝΟΝЄΚΝΩΝ
ΗΜΩ. ΣΑΝΚΑΤΑΝΟΜΟΝΕ. . . ΗЄΟ.ΨΝΑΛΛΟΕΔΕΟΥΔЄΙϹ
ΕΝΚΗΔΕ ΥЄΗϹΕΤΑΙΕΙΜΟΝΟΝ. . . . ΓΡΑΗΜЄΝΟΙΕΑΝΔΕΤΙϹ
ΤΟΛΜΗϹ.ΙЄΝΚΗΔΕΥϹΑΙΤ. . .ΕΥΘΥΝΟΣΕϹΤΑΙΤΟΙΣΔΙΑ
ΤΩΘΕΙΩΝΔΙΑ. . . . ΩΝ. . ΩΡΙΣΜΕΝΟΙϹ

Τὸν τ[ά]φο[ν] κατ[εσκεύασ]αν - - ας [Ἀντ]ιόχου Ἀντιφελλείτ[η]ς [κ]αὶ Ἰάσων β̄ μητρὸς Ἀρτεμί[ου] Ἀπερ[α]είτης [ἑ]αυτοῖς καὶ γυν[αι]ξὶν αὐτῶν καὶ τέκν[οις] καὶ γυναιξὶ [τῶ]ν [τ]έκνων ἡμῶ[ν καὶ οἷ]ς ἂν κατὰ νόμον [συνχωρ]ή[σωμε]ν. ἄλλο[ς] δὲ οὐδεὶς ἐνκηδευ[θ]ήσεται εἰ [μὴ] μόνον [οἱ προγε]γρα[μ]μένοι. ἐὰν δέ τις τολμήσ[η] ἐνκηδεῦσαί τ[ινὰ, ὑπ]εύθυνος ἔσται τοῖς διὰ τῶ[ν] θείων δια[γραφ]ῶν? [δι]ωρισμένοις.

Designatio Ἰάσων β̄ μητρὸς Ἀρτεμίου in memoriam revocat morem illum veterem, quo se Lycii de matre denominare solebant; cf. ad n. 4306. De nominibus ethnicis cf. n. 4288. et 4299.

4300. *b*.

Antiphelli; misit Schönbornius.

- - ΕΣΙΟΣΕΠΡΙΗΣΙΕΑΥΤΩΙΚΑΙΕΡ - -
- - ΓΕΝΕΙΡΑΙΙ - - -

Συν]έσιος ἐπ[ο]ίησ[ε] ἑαυτῷ καὶ Ἑρ[μο]γένει [κ]αὶ - - -

4300. c.

Antiphelli; misit Schönbornius.

- - ΟΝΤΑΦΟΝΚ - - - - - - - ΑΠΑΣΑΣ
- - - ΜΩΩΟΧΛ - - - - - - - - ΝΟ - - ΔΕΙΑΙLE
- - ΙΣΚΑΤΑΛΥΚΙΛΝ - - ΟΛ - - - - ΕΧ - - - -
ΤΗΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΙΤΙΙΛΟΚΡΑΤΟΥΑΥΙΝ
- - - - - - - - - ΙΑΡΧΟΝΤΟ
- - - - - - - - - ΙΣΔΥ - - ΤΩΝ
- - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - -

Τοῦτον τ]ὸν τάφον κ[ατεσκεύασεν] Πασ[ί]ας? - - -
- - γενό]μ[εν]ο[ς ἀγορανόμος? καὶ π]ο[λ]ει[τευσ]ά[μ]ε[νος
ἐν τα]ῖς κατὰ Λυκί[α]ν [π]όλ[εσι πάσαις], ἑ[αυτῷ καὶ
- - - τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, Τ[ειμ]οκράτου - - -
- - - - - - - ἐπ]ὶ ἄρχοντο[ς - -
- - - - - - - - - - - -

De formula πολειτευσάμενος ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν πόλεσι πάσαις cf. n. 4293. 4324.

4301.

In Castello rosso s. Castelloryzo insula prope Lyciam, quae antiquitus *Megiste*. Titulum a Cockerello transcriptum ed. Leakius Itin. As. min. p. 184. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

ΣΩΣΙΚΛΕΣΝΙΚΑΓΟΡΑ
ΣΑΜΙΟΣΕΠΙΣΤ.ΝΣΑΣ
ΕΝΤΕΚΑΣΤΑΒΙΚΑΙΕΠΙ
ΤΟΥΠΥΡΓΟΥΤΟΥΕΝΜΕ
ΓΙΣΤΑΙΕΡΜΑΙΠΡΟΠΥ
ΛΑΙΩΙΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Dedi Mülleri apographum. Leakius, ut ipse dicit, hinc inde correctione usus est. Is habet vs. 1. ΝΙΚΑΡΟΤΑ, vs. 2. ΕΠΙΣΤΑΤΗΣΑΣ. Müll. vs. 2. init. omittit Σ, quod addidi ex Leakio.

Σωσικλ[ῆ]ς Νικαγόρα Σάμιος ἐπιστατ[εύ]σας ἔν τε Κα-
στάβ[ῳ] καὶ ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ ἐν Μεγίστᾳ Ἑρμᾷ
προπυλαίῳ χαριστήριον.

Megiste Rhodiorum dicitur ap. Scylac. p. 100. ed. Klausen. conf. Plin. H. N. V, 35. Unde Dorismus; id quod recte notavit Leakius. Vs. 3. videtur Καστάβῳ scribendum. Κάσταβος locus est Chersonesi Caricae notus ex Diod. Sic. V, 62. pr. ἔστι δ' ἐν Καστάβῳ τῆς Χεῤῥονήσου ἱερὸν ἅγιον Ἡμιθέας. Quamquam poterat esse etiam Κάσταβις forma usitata.

4302.

Myris (Dembre), in sepulcro; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. p. 202.

ΑΡΣΑΣΙΟΣ
ΤΗΣΜΥΝΔΟΥ

Ἀρσάσιος τῆς Μύνδου.

Nomen feminae Ἀρσασὶς habes n. 4254. 4290. Genitivus non regularis est.

4303.

Myris (Dembre), in sepulcro rupi inciso; ed. Fellows l. c. p. 201. (cf. Append. p. 422. n. 184.)

ΤΟΥΤΟΤΟΜ
ΘΝΚΑΤΕΣΥ
ΕΔΡΑΑΣΑ
ΑΒΗΙΤΗΙΟΙ
ΟΥΟΤΟΝΩΝ
ΝΩΝΔΕΣ
ΟΣΘΥΣΙΩΝ
ΠΟΛΙΣΘΥΕΙΚ
ΚΝΟΙΣΑΥΤΗΣ
ΓΑΜΒΡΟΙΣΚΑΙΜ
ΡΙΕΥΕΤΩΤΟΥΜ
ΟΥΑΛΛΗΣΟΠΠΔ
ΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑΚΑΙΟ
ΓΑΜΒΡΟΙΑΥΤΗΣΕΑΝ
ΔΕΤΙΣΒΙΑΤΗΤΑΙΑΝΟΙ
ΞΑΙΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΤΟΥ
ΤΟΠΑΡΕΥΡΕΣΕΝ
ΤΥΜΜΗΝΕΤΚΗΙ
ΚΑΡΠΟΝΜ
ΩΝΕΔΗΒΟΛ
ΚΑΙΑΜΑΡ
ΝΟΙΤΟΕΙΣ
ΝΚΑΙΕΙΣΤΟ
ΥΣΘΕΟΥΣ

Τοῦτο τὸ μ[νημεῖο]ν κατεσ[κεύασεν ἡ δεῖνα τοῦ δεῖνος
τοῦ ἀπὸ προγό]νων [μετέχοντ]ος? Θυσιῶν, [ἃς κατ'
ἔτος ἡ] πόλις θύει, [ἑαυτῇ καὶ τοῖς τέ]κνοις αὐτῆς
[καὶ τοῖς] γαμβροῖς· καὶ μ[ηδεὶς κυ]ριευέτω τοῦ μν[η-
μείου τούτ]ου ἄλλ[ο]ς, [εἰ μὴ αὐτὴ] καὶ τὰ τέκνα καὶ
ο[ἱ] γαμβροὶ αὐτῆς. ἐὰν δέ τις βιά[ζ]ηται ἀνοῖξαι τὸ
μνημεῖον τοῦ[το κα]τ[ὰ] παρεύρεσ[ι]ν [ἡντινο]ῦ[ν], μ[ή-
τε γ]ῆ [ἐ]νέ[γ]κη [αὐτῷ] καρπὸν μ[ήτε θάλασσα
πλ]ω[τὴ] ε[ἴ]η, [ἀλλὰ] - - - καὶ ἁμαρ[τωλὸς οἰ-
χ]οιτο εἰς - - - καὶ εἰς το[ὺς ὑποχθονίο]υς θεούς.

Vss. 3. 4. 5. 6. certa ratione expediri non possunt. Latitudinem versuum non ubique parem fuisse apparebit, si comparaveris vss. 10. 13. 14. 15. De diris in fine cf. n. 3915.

4303. *b.*

Myris, in theatro sub figura anaglypho expressa Fortunam repraesentante; misit Schönbornius.

ΤΥΧΗΠΟΛΕΩϹΗΑΙΕΙΝΕΚΑΕΥ - - - -

Τύχῃ πόλεως [κ]αὶ εἵνεκα εὐ[ετηρίας?

4303. *c.*

Myris, in lapide in horreo prope monasterium; misit Schönbornius.

ϹΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ
ΒΑΣΤΟΥ
)ΤΟΥΕΠΙΤ

- - πρεσβευτοῦ
τοῦ Σε]βαστοῦ
- - τοῦ ἐπιτ[ρόπου - -

4303. *d.*

Myris, ad monasterium D. Nicolai; misit Schönbornius.

ΗΜΕΙΟΝΚΑΙΙ..
ΟΥΑΣΚΑΙΠ
ΥΝΑΙΚΙΑΥ
-ΟΙΣΕΞΑ
ΕΝΙΕΑΝ

Τὸ μν]ημεῖον κα[τεσκεύασεν ὁ δεῖνα - - - - οὔας καὶ Π - - - - - - - τῇ γ]υναικὶ αὐ[τοῦ καὶ τοῖς τέκνοις καὶ τ]οῖς ἐξ α[ὐτῶν γενησομένοις, ἄλλῳ δὲ οὐδ]ενί· ἐὰν [δέ τις παρὰ ταῦτα ποιήσῃ cet.

4303. *e.*

Hic addimus titulum Messanae in Sicilia tributum ap. Murator. T. II. p. MLX. n. 6. et ap. Castellum Principem Turris Mutiae Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 172. n. 12.

ΤΟΝΤΑΦΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟΑΡΧΕΔΗΜΟΣ
ΡΟΜΑΠΠΙΟΥΕΑΥΤΩΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥ
ΜΑΚΑΩΑΜΑΡΟΥΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΤΟΝΤΕΚΝΩΝ
ΤΕΚΝΟΙΣΚΑΝΔΕΤΙΣΘΑΝΗΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣΤΟ
ΜΥΡΕΩΝΔΗΜΩΚΑΙΤΗΠΕΡΙΔΙΟΣΟΥΣΗΣ
ΠΑΝΤΙΤΩΗΜΙΣΕΙ

Τὸν τάφον κατεσκευάσατο Ἀρχέδημος [Ἑρ]μαππίου ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Μα[ρ]κ[ί]ᾳ - - - ρου καὶ τοῖς τέκνοις καὶ τ[ῶ]ν τέκνων τέκνοις. [ἐ]ὰν δέ τις θά[ψ]ῃ [ἢ ἀν]οί[ξῃ, [ὀ]φε[ι]λ[ή]σ[ει] τ[ῷ] Μυρέων δήμῳ [✱] φ[φ], τῆ[ς πράξεω]ς οὔσης παντὶ [τῷ βουλομένῳ ἐπὶ] τῷ ἡμίσει.

De extrema formula conf. n. 4293.

4303. *f.*

In loco Siguda, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΑΥΡΗΛΙΟϹΙΑϹΚΗΡΟΔΙΙΙ
ΠΟΥΜΥΡ - - ϹΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΙΟΥΛΙΗΚΛΙΤΕΙΝΗ
- - - - - - -
ΚΤΗΤΚΙ - - - - -
ΤΗϹ - - - - -
ΤΗΡΙΟΓΟΝΩΝΙΟΥΔ
ΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΕϹΤΑΙ
ΕΝΚΗΔΕΥϹΑΙΕΙϹΙΙ - - Υ
- - - - - -
- - - - - -

Αὐρήλιος Ἰάσ[ων] Ἐροδί[π]που [Μ]υρ[εύ]ς ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ [Ἰ]ουλί[ᾳ] κ[α]ὶ τέ[κ]ν[οις - - - - - - - - καὶ Ἐπι]κτήτ[ῳ] - - - - - - - - - - - - - - - - - - - γόνων Ἰου[λίας· ἑτέρῳ] δὲ οὐδενὶ ἐξέσται ἐνκηδεῦσαι εἰς [τὸ μνημεῖον - - - - - - - - - - - - -

Nomen Ἐρόδιππος extat n. 4303. *i.*

4303. *g.*

In loco Siguda, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΡΙΜΑΤΟΥΦΟΥΥΟΗΟΟΥ
ΑΥΤΟΥΤΟ
ΑΛΛΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕ
ΘΑΨΗΟΦΕΙΛΕΤΟΙΥΔΝ
Φ - - - ΑΣΕΙΟ

Τὸ μνῆ]μα [Ῥ]ούφου [Β]οή[θ]ου [καὶ τῆς γυναικὸς] αὐτοῦ Το[υλλίας]? ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐ[ξέσται ἐν]θάψ[αι], ἢ ὀφειλέτ[ω τῷ] δ[ημοσίῳ τ]α[μ]εί[ῳ ✱ - -

---

4303. *h.*

Cyaneis (conf. ad n. 4288.), in columna; misit Schönbornius.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
ΣΑΡΑΠΙΩΝΑΙΛΙΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΞΕ.ΥΖΤΟΝ
ΕΥ.ΕRΝΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΚΥΑΝΕΙΤΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα [Τίτο]ν Αἴλιον Ἀδριανὸν Ἀντωνεῖνον [Σ]ε[βασ]τόν, Εὐ[σ]ε[βῆ], πατέρα πατρίδος Κυανειτῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὸν εὐεργέτην.

4303. *i.*

Suris, dimidiae horae intervallo ab urbe Myris, in rupe; misit Schönbornius.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΣΟΥΡΙΩ
ΑΡΧΙΕΡΕΟΣΤΟΥΜΕΤΑΜΑΡΚΟΝ
ΥΠΑΤΡΙΑΣΠΣΡΕΤΟΥΑΚΑΚΟΡΗ/W/
ΙΕΡΟΜΕΝΟΥΔΙΑΒΙΟΥΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΤΟΥΚΛ
ΖΟΣΙΜΟΥΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΞΕΡ.
ΤΗΣΠΛΑΤΕΙΑΣΙΟΛΑΥΡΑΝΘΟΥ
ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΥΝΤΟΣΜΑΡΚΙΟΥΣΑΝΘΟΥ
ΠΡΟΣΤΑΤΑΙ
ΒΟΗΘΟΣΒΦΑΡΝΑΚΟΥΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣΔΙΣ
ΚΡΑΤΕΡΟΥΕΡΜΟΓΕΝΗΣΒΟΗΘΟΥΚΛΑ/..
ΑΡΑΚΩΝΕΥΓΠΡΟΥΦΙΛΙΠΠΟΣΒΣΤΡΗΝΙΟΝ
ΑΡΧΕΛΗΛΟ. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥΓΕΝΟΚΛΗΣΔ
- - - - - - - - ΤΗΣΚΑΘΕΟΦΚ\ΟΣ
- - - - ΙΣΤΟΚΛΗΣΔΗΜΗΤΡΙΟΣ..ΟΥ
ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΣΕΡΟΔΙΠΠΟΥ
ΗΡΑΣΚΟΣΓΕΥΤΥΧΟΥΤΥΧΙΚΟΣΔΑΓΥ
ΕΡ.ΗΣΟΥΛΙΟΥΡΕΙΘΥΟΣ
ΦΙΑΛΛΠΛΦΟΣΙΕΡΑΧΟΣΕΤΥΜΟΣΟΚ..Χ
ΦΙΛΑΓΡΟΣΟΕΡΑΘΟΥΒΑΣΙΛΕΙΔΗΣ
ΕΥΘΗΡΟΥΝΕΙΝΟΣΤΡΑΤΟΣΕΥΠΙΘΟΣ
ΕΥΤΥΧΟΣ

Ἀγαθῆ τύχῃ.

Ἀπόλλωνι Σουρίῳ, ἀρχιερέ[ω]ς τοῦ μετὰ Μάρκον [Ε]ὐπάτ[ορ]α Σπ[ο]ρέτου? Ἀκακορή[νου], ἱερ[ω]μένου διὰ βίου Πτολεμαίου τοῦ κ[αὶ] Ζ[ω]σίμου, γραμματεύοντος [Σ]ε[βασ]τῆς πλατείας Ἰο[υ]λ. Αὐρ. Ἄνθου, ἱεροκηρυκοῦντος Μαρκίου [Ξ]άνθου·

προστάται

Βόηθος β̄ Φαρνάκου, Ἀρισταγόρας δὶς Κρατέρου, Ἑρμογένης Βοήθου, Κλ[αύδιος Δ]ράκ[ω]ν Εὐ[θή]ρου, Φίλιππος β̄ [Εἰ]ρηνί[ω]ν[ος], Ἀρχέ[δ]η[μ]ο[ς] Ἀρτεμιδώρου, [Ξ]ενοκλῆς Δ - - -, - - της, Κ[λ.] Θεόφ[ιλ]ος - - - [Π]ιστοκλῆς, Δημήτριος [Δί]ου, Εὐφρόσυνος Ἐροδίππου, Ἥρασκος γ̄ Εὐτύχου, Τυχικὸς Δα - - -, Ἑρ[μ]ῆς [Ἰ]ουλίου [Β]είθυος, Φι[λάδε]λφος Ἱερα[κ]ος, Ἔτυμος Ὀκ[νου], Φίλαγρος - - θου, Βασιλείδης Εὐθήρου, Νει[κ]όστρατος, Εὔπιθος, Εὔτυχος.

Titulus hic et qui sequitur n. 4303. *k.* ad cultum Apollinis Surii pertinent. Rupes, cuius in vicinia templum Apollinis fuit, haud dubie ad locum referebatur Σεβαστὴν πλατεῖαν dictum et cultu Apollinis insignem. Hinc scriba Σεβαστῆς πλατείας. Hierocеryx in utroque titulo idem est. Notabilis forma ἱεροκηρυκεῖν (quae certe ex titulo ap. Ross. Inscr. ined. Fasc. I. p. 27. addi lexicis non debuit) pro ἱεροκηρυκεύειν. Ex nominibus προστατῶν nonnulla incerta sunt, alia restitui non possunt.

4303. *k.*

Suris, in rupe; misit Schönbornius.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΣΟΥΡΙΟΑΡΧΙΕΡΕΟΣ
ΑΚΤΙΧΑΡΟΥΤΟΥΚΑΙΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΙΕΡΟΜΕΝΟΥΔΙΑΒΙΟΥΑΝΤΙΓΟΝΟΥΒ
ΤΟΥΚΑΙΛΥΣΙΜΑΧΟΥΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΗΠΛΑΤΕΙΑΣΣΥΜΦΟΡΟΥΒΤΟΥ
ΣΩΤΗΡΟΣΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΥΝΤΟΣΜΑΡΚ
ΑΝΘΟΥΠΙΟΣΤΑΤΑΙΑΡΤΕΜΟΝΒΟΚΑΙ
ΟΛΕΝΑΙΟΣΣΑΡΠΗΔΟΝΟΚΑΙΡΥΟΔΟΣ
ΙΣΤΑΓΟΡΑΣΟΚΑΙ - - - - - - - -
ΚΟΣΤΡΑ - - - - ΤΟΥΙΑΣΟΝΟΣΑΝΤΗΓΟΝΟ
ΚΙΑΝΟΥΑΝΤΙΜΑΧΟΣΟΚΑΙΑΣΚΛΗΠΙ - - -
ΙΕΡΑΙΑ. ΟΥΑΛΚΙΜΟΣΟΚΑΙΓΑΜΙΚΟΣ
ΕΡΙΑΝΙΟΣΑΡΙΕΝΟΝΑΝΤΙΜΑΧΟΥΡΑΣΥ
ΛΕΡΜΝΝΟΥΜΕΡΙΟΥΛΟΡΟΝ.
ΟΣΠΟΣΕΙΔΟΝΙΟΥΣΙΟΣΑΙΣΑΠΟΡΙ
ΠΡΗΝΙΩΝΟΣΕΠΙΚΤΗΤΟΣΑΠΕΛΛΑ
ΟΟΣΟΥΚΝΙΑΙΒΓ~ΟΝΓΛΛ.Ο..
ΟΣΔΗΜΑΡΙΣΤΟΥΤΕΡΙ - - - -
ΕΥΤΥΛΗΣΑΛΜΚΒΑΣΦΙΛΟΚΙΟΙΟΣ

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἀπόλλωνι Σουρί[ῳ], ἀρχιερέ[ω]ς Ἀ[ντι]χάρου τοῦ καὶ Διονυσίου, ἱερ[ω]μένου διὰ βίου Ἀντιγόνου β̄ τοῦ καὶ Λυσιμάχου, γραμματεύοντος Σεβαστῆ[ς] πλατείας Συμφόρου β̄ τοῦ Σωτῆρος, ἱεροκηρυκοῦντος Μαρκ[ίου Ξ]άνθου·

π[ρ]οστάται

Ἀρτέμ[ω]ν β̄ ὁ καὶ - ολεναῖος, Σαρπηδ[ώ]ν ὁ καὶ [Ε]ὔοδος, [Πλε]ισταγόρος ὁ καὶ - - -, [Νει]κόστρα[τος] - - - τοῦ Ἰάσονος, Ἀντ[ί]γονο[ς Λου]κιανοῦ, Ἀντίμαχος ὁ καὶ Ἀσκληπι[άδης Ἡ]ρα[κλί]ου, Ἄλκιμος ὁ καὶ Γαμικός, - - εριάνιος, Ἀρ[τ]έ[μω]ν Ἀντιμάχου, [Β]ασ[ιλείδης, Μίμν]ερμ[ος] Νουμερίου, [Δω]ρό[νικ]ος Ποσειδωνίου, - - - Ἀπο[λλώνιος? Εἰ]ρηνίωνος, Ἐπίκτητος Ἀπελλᾶ, - - - - - - - - - - - - - - - - ος Δημαρίστου, Τέρ[πανδρος]? Εὐτύ[χ]ης, Λ[α]μ[πρί]ας, Φιλόκ[ωμ]ος.

De tituli ratione conf. n. 4303. *i.*

4304.

In Phineka loco Lyciae, cui olim *Limyra* vicina fuerunt, in basi antiqua; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 537. n. 2. cum notis. Habeo etiam ex schedis Mülleri Beaufortianis, quae Olympo tribuunt titulum.

- - - ΔΡΑΚΑΛΟΝΚΑΙΑ
ΓΑΘΟΝΥΠΑΡΧΟΝΤΑΕΚ
ΠΡΟΓΟΝΩΝΑΡΕΤΗϹΚΑΙ
ΕΥΝΟΙΑϹΕΝΕΚΕΝΤΗΝΔΕΕ - -
ΕΙΚΟΝΑΔΑΠΑΝΗΝΑΥΤΟϹ
ΕΠΕΔΕΞΑΤΟΕΚΤΟΥΙΔ -
ΟΥΕΙϹΟΔΙΑϹΑΙ

Walp. Σ, Müll. Ϲ, quod recepi. Vs. 4. Müll. ΕΝΕΚΑ, notata ultima littera ut incerta. Vs. 5. extr. Ϲ addidi ex Müll. Vs. 7. Müll. ΕΙϹΟΔΙΑΙ ɸ.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὸν δεῖνα ἄν]δρα καλὸν καὶ ἀγαθὸν ὑπάρχοντα ἐκ προγόνων ἀρετῆς καὶ εὐνοίας ἕνεκεν. τὴν δὲ ε[ἰς τὴν] εἰκόνα δαπάνην αὐτὸς ἐπεδέξατο ἐκ τοῦ ἰδ[ί]ου ἐ[ξ]οδιάσαι.

Vs. 4. extr. εἰς supplet etiam Akerbladus. Vs. 6. exspectabas ὑπεδέξατο; sed certe ἐπιδέχεσθαι δαπάνην dicitur etiam ap. Polyb. X, 28, 4. Sententia nunc per infinitivum absolvitur. Ἐξοδιάσαι *expendere* passim habetur in inscriptionibus; cf. Vol. I. n. 1391.

4305.

In loco Phineka, prope *Limyra*, ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 584. n. 50. cum interpretatione Angl. et notis. Minusculis scriptum inde a vs. 7. ex schedis Guil. Gellii et Akerbladi Köhlerus tradidit Graefio, qui ut ineditum ed. Act. Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 706 sq. cum notis.

ΑΥΡΗΛΙΟϹΠΙΓΡΗϹ
ΤΟΥΤΕΛΕϹΦΟΡΟΥ
ΟΛΥΜΠΗΝΟϹΚΑ
ΤΕϹΚΕΥΑϹΑΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥΑΥΡΗΛΙΑΘΕΟ
ΔΟΤΗΔΙΟΥ
ΟΛΥΜΠΗΝΗΚΑΙ
ΤΕΚΝΟΙϹΗΜΩΝΑΥΡΗΛΙΟΙϹ
ΕΝΤΕΙΜΩΚΑΙΝΕΙΚΟϹΤΡΑ
ΤΩΚΑΙΗΦΑΙϹΤΙΩ - -
ΚΑΙΤΗΕϹΟΜΕΝΗ
ΕΚΑϹΤΟΥΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙ
ΤΟΙϹΕΞΑΥΤΩ - ΤΕ
ΚΝΟΙϹΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙϹ
ΕΞΩΝΕΙΑΡΡΕΝΕϹΓΕ
ΝΩΝΤΑΙΚΑΙΤΗ
ΕϹΟΜΕΝΗΕΚΑϹΤΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΙΕΙΔΕΘΗ
ΛΕΙΑΙΓΕΝΩΝΤΑΙΚΑΙΤΩΕϹΟ
ΜΕΝΩΕΚΑϹΤΗϹΑΝΔΡΙΚΑΙΕΙΤΙ
ΝΙΕΝΓΡΑΦΩϹΕΠΙΤΡΕΨΩΕΙΔΕΤΙϹ
ΤΟΛΜΗϹΗΒΙΑϹΑϹΘΑΙΚΑΙΚΗΔΕΥϹΗ
ΤΙΝΑΔΩϹΕΙΤΩΙΕΡΩΤΑΤΩΦΙϹΚΩ
✱ΕΚΑΙΤΗΠΑΤΡΙΔΙΜΟΥΑΛΛΑ✱Ε
ΟΔΕΕΛΕΝΞΑϹΑΜΦΟΤΕΡΩΝΤΟΤΡΙ
ΤΟΝΛΑΒΕΤΩ -

Αὐρήλιος Πίγρης [β̅] τοῦ Τελεσφόρου Ὀλυμπηνὸς κατεσκεύασα ἑαυτῷ καὶ γυναικί μου Αὐρηλίᾳ Θεοδότῃ Δίου Ὀλυμπηνῇ καὶ τέκνοις ἡμῶν Αὐρηλίοις Ἐντειμίῳ καὶ Νεικοστράτῳ καὶ Ἡφαιστίω[νι] καὶ τῇ ἐσομένῃ ἑκάστου γυναικὶ καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶ[ν] τέκνοις καὶ ἐγγόνοις, ἐξ ὧν εἰ ἄῤῥενες γένωνται, καὶ τῇ ἐσομένῃ ἑκάστου γυναικί, εἰ δὲ θήλειαι γένωνται, καὶ τῷ ἐσομένῳ ἑκάστης ἀνδρί, καὶ εἴ τινι ἐνγράφως ἐπιτρέψω. εἰ δέ τις τολμήσῃ βιάσασθαι καὶ κηδεύσῃ τινά, δώσει τῷ ἱερωτάτῳ φίσκῳ ✱ ε καὶ τῇ πατρίδι μου ἄλλα ✱ ε. ὁ δὲ ἐλένξας ἀμφοτέρων τὸ τρίτον λαβέτω.

Titulus hic in agris Olympenorum positus videtur.

4306.

Inscriptio bilinguis reperta in loco Phineka, prope *Limyra*, in monumento quod repraesentatur ap. Walpol. Travels p. 524. marmoreo, 18 pedes alto et elegantissime aedificato; ed. Cockerell. ap. Walpol. l. c. Hinc monumentum aeri incisum ed. Letronnius Journ. des Sav. 1821. p. 108. cum notis, cuius rationi repugnat St. Martin ibid. p. 235 sqq. Repetiit una cum aliis inscriptionibus peregrinis G. F. Grotefend in Transact. of the Royal Asiatic Society, Vol. III. P. II. 1833. p. 31 sqq. et nuperrime Daniel Sharpe in Dissertatione de lingua Lycia ap. Fellows. Itin. Lyciae, 1841. p. 469 sq. ex schedis Fellowsii.

↑Β↑ΞΙΡ:↑ΡΡFΡΞΕΙΡ:Μ↑ΤΕ
ΡΞΝΡFΡΤ𐊗:SΕΔ↑ΡΕΙΡ:Γ↑
Ν↑:ΤΕΔ↑ΕΜΕ:ΡΓΓΕ↑ΤΛΕ↑ↄ|cΒΕΝ
ΛꟷΔΕ↑+ΒΕS↑ΤΕΔ↑ΕΜΕↄ|cↄ|cΕ↑
Λ↑Ι↑ ΤΟΜΝΗΜΑΤΟΑΕΑ - -
ΟΙΗΣΑΤΟΣΙΔΑΡΙΟΣΠΑΙΝ - -
ΝΙΟΣΥΙΟΣΕΑΥΤΩΙΚΑΙΤΗΙΓΥ -
ΙΚΙΚΑΙΥΙΩΙΠΥΒΙΑΛΗ

De inscriptione Lycia non huius loci est dicere. In titulo Graeco vs. 1. extr. Cock. ΤΟΑΓΑ - -, Fell. ΤΟΑΕ - - Vs. 2. extr. Cock. ΓΑΙΛ - -, Fell. ΙΤΑΓΛ - - Vs. 3. init. Fell. ΝΤΟΣΥΙΟΣ. Vs. 4. Cock. ΙΚΙΚΔΙΥΙΔΙΠΥΒΙΑΛΗ, Fell. ΙΚΙΚΑΙΥΙΩΙ ΓΥRΙΑΛΜ. Ceterum Fell. constanter Α et utroque loco Ω.

Τὸ μνῆμα τό[δ]ε [ἐπ]οιήσατο Σιδάριος Παί[ν]νιος υἱὸς ἑαυτῷ καὶ τῇ γυ[να]ικὶ καὶ υἱῷ Πυβιάλῃ.

Ἀνεποιήσατο proposuerat Grotefendus, ut instauratum sepulcrum antiquius significaretur. Letron-

nius legit Παιάνιος. Videtur nomen matris esse (Παίνυις) ex more Lyciorum, qui, ut praeter alios tradit Herodotus I, 173. καλέουσι ἀπὸ τῶν μητέρων ἑωυτούς. Ceterum mos ille ex titulis superstitibus liquido cognosci non potest utpote maximam partem recentioribus. Cf. ad n. 4300. In fine pro υἱῷ Letronnius et Grotefendus legebant υἱῶι, alterum apographum secuti et Hesychii afferentes glossam, ex qua ὗις et ὑοῦ θυγάτηρ et θυγάτηρ est. De qua lectione post Fellowsii apographum cogitari amplius non potest.

4307.

In colle ad Fenika vel Phineka, cui loco olim *Limyra* vicina fuerunt; ligno incisus titulus editus est in Class. Journ. T. I. p. 559.

ΑΝΙ·ΟΝΙΑΧΡΥΣΙΗΤΟΜΑΙΑΤΟΜΝ
ΙΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΞΑΥΤΕΚΑΙΤΟ
ΠΡΟΚΕΚΗΔΕΥΜΕΝΟΑΝΔΡΙΑΧ
ΕΡΜΟΛΥΚΩΜΠΡΟΕΟΙΒΙΣΕΤΗΡΟΔΕΧΙΔΕ
ΝΕΕΓΣΤΟΜΙΟΑΨΑΙΤΙΝΧΗΑΗΑΡΤΟΛΟΣΔΕ
ΤΩΟΤΟΙΟΚΑΤΑΧΟΟΝΙΟΙΣΙΡΑΙΩΙΟΕΙΑΞΙΣΕ
ΧΑ+ΩΝΑΙ·ΝΨΕΤΑΙΟΠΛΞ'ΝΕΛΣ
ΤΩΛΡΙΤΟΝΕΝΔΕΨΩΥΤΟΣΟ_

Ἀν[τω]νία Χρύσ[η Ῥω]μαία? τὸ μν[ημ]εῖον κατεσκεύασε [ἑ]αυτ[ῇ] καὶ τ[ῷ] προκεκηδευμέν[ῳ ἀ]νδρὶ Α[ὐρηλίῳ] Ἑρμολύκῳ [καὶ ἐκγ]ό[νο]ις. ἑτ[έ]ρ[ῳ] δὲ [μη]δεν[ὶ] ἐ[ξέ]στ[ω ἐνθ]άψαι τιν[ά], ἢ ἁ[μ]αρτ[ω]λὸς [ἔσ]τω [θε]οῖ[ς] καταχ[θ]ονίοις [κ]αὶ [ὀφ]ει[λή]σε[ι] - - - - - - - ✱ αφ, ὧν [λή]νψεται ὁ [ἐ]λ[έ]ν[ξα]ς τ[ὸ τ]ρίτον· ἐν δὲ [τ]ῷ ὑ[π]οσο[ρίῳ ἐνκηδευθήσονται - - -

Anglus quidam (Class. Journ. T.V. p. 395.) vs. 3. extr. supplet α[ὐτῆς]. Minus bene idem vs. 6. dedit θεοῖς τοῖς καταχθονίοις. Nostra restitutio certa est. Ad formulam in fine cf. n. 4244. 4288.

4308.

Ibidem, in sarcophago; ligno incisus titulus editus est in Class. Journ. T. I. p. 557.

Tres primae lineae deficiunt.

ΚΑΙΤΟΥΣ
ΣΙΝΑΛΛΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΕΣΤΑΙΥ
ΝΑΙΕΝΑΥΤΩΕΨΕΟΣΕΙΜΗΤΙΝΙΞΓΩΕΝΓΙΑΡΩΣΣΥΝΧΛ·
ΖΩΣΑΝΛΕΤΙΣΠΑΡΑΤΑΥΤΑΘΑΨΗΚΑΚΟΙΞΗΟΦΕΙΛΗΣΣΑ
ΛΟΣΕΣΤΩΟΘΑΨΑΣΙΑΙΓΕ:ΝΑΑΥΤΟΥΕΙΣΤΟΥΣΚΑ
ΧΘΟΝΙΟΥΣΘΕΟΥΣΤΗΣΠΡΑΞΕΟΣΟΥΕΗΣΙΑΤΑ
ΘΑΨΑΝΤΟΣΠΑΝΤΙΤΩΒΟΥΛΟΜΕΝΩΕΠΙΤΟΙΣΑΥΣ
ΡΕΣΙΤΩΝΑ/

\- - - - - - - - - - - -
\- - - - - - - - - - - -
καὶ το[ῖ]ς - - - - - - - - - - -
[καὶ τοῖς θρέμμα]σιν· ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται [τεθῆ]ναι ἐν αὐτῷ, ἐ[κτ]ὸς εἰ μή τινι [ἐ]γὼ ἐνγ[ρ]ά[φ]ως συν[χωρήσ]ω· [ἐ]ὰν [δ]έ τις παρὰ ταῦτα θάψῃ [ἢ] ἀ[ν]οίξῃ, ὀφειλήσ[ει ✱ - - καὶ ἁμαρτω]λὸς ἔστω ὁ θάψας [κ]αὶ γε[νε]ὰ αὐτοῦ εἰς τοὺς κα[τα]χθονίους θεούς· τῆς πράξε[ω]ς οὔσης [κ]ατὰ [τοῦ] θάψαντος παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐπὶ τοῖς [ἡμίσ]εσι τῶν [χρημάτων.

Ex emendationibus, quae proponuntur Class. Journ. T.V. p. 395. solum recepi vs. 2. καὶ τοῖς θρέμμασιν; reliquae sensu cassae sunt. Inter vs. 4. et 5. aut versus integer intercidit, in quo dictum fuerit, cui pendenda multa deberetur, aut omissa hac designatione conieceris scripturae latitudinem satis imparem fuisse. In fine praestabat ἐπὶ τῷ ἡμίσει; cf. n. 4293. 4303. *e*.

4309.

In colle ad Phineka (cf. ad n. 4307.) in imo sarcophago; fragmentum characteribus ligneis expressum editum est Class. Journ. T. I. p. 558. (cf. T. V. 395.)

ΤΟΜΝΕΜΕΙΩΚΑΤΕΓΚΕΥΑΣΕΝΡΙ

Ὁ δεῖνα vel ἡ δεῖνα] τὸ μν[η]μεῖ[ον] κατε[σ]κεύασεν [ἑαυτῷ vel ἑαυτῇ - -

4310.

Prope Phineka (*Limyra*), in marmore; ed. Walpol. Travels p. 539. ex schedis Cockerelli, additis notis Åkerbladi, Blomfieldi suisque; hinc Boissonadus ad Maxim. Planudis Metamorph. Ovid. Graec. vers. p. 600. Ex schedis, quas Åkerbladus a Guil. Gellio, ab hoc Köhlerus acceperat, ed. Graefius Act. Acad. Petrop. T. VIII. p. 706. libri Anglici ignarus. Repetiit Welckerus Syllog. epigr. Graec. ed. alt. p. 234 sq. n. 184.

ΑΠΑΝΤΑΠΡΑΞΙϹΕΥΤΥΧΩϹΘΕΟϹΛΕΓΕΙ
ΒΟΗΘΟΝΕΞΙϹΜΕΤΑΤΥΧΗϹΤΟΝΠΥΘΕΟΝ
ΓΗϹΟΙΤΕΛΕΙΟΝΚΑΡΠΟΝΑΠΟΔΩϹΕΙΠΟΝΩΝ
ΔΥΝΑΜΙϹΑΚΑΙΡΟϹΕΝΝΟΜΟΙϹΙΝΑϹΘΕΝΗϹ
ΕΡΑϹΔΙΚΑΙΩΝΕΓΓΑΜΩΝΙΔΕΙΝϹΠΟΡΑΝ
ΖΑΛΗΝΜΕΓΙϹΤΗΝΦΕΥΓΕΜΗΤΙΚΑΙΒΑΒΗϹ
ΗΛΙΟϹΟΡΑϹΕΛΑΜΠΡΟϹΟϹΤΑΠΑΝΤΑΟΡΑ
ΘΕΟΥϹΑΡΩΓΟΥϹΤΗϹΟΔΟΥΤΑΥΤΗϹΕΧΕΙϹ
ΙΔΡΩΤΕϹΕΪϹΙΝΠΛΗΝΑΠΑΝΤΩΝΕΡΙΕϹΗ
ΚΥΜΑϹΙΜΑΧΕϹΘΑΙΧΑΛΕΠΟΝΑΝΑΜΕΙΝ...ΦΙΛΕ
ΛΑΓΟϹΔΙΕΛΘΩΝΠΑΝΤΑϹΗΜΑΙΝΕΙΚΑΛΩϹ
ΜΟΧΘΕΙΝΑΝΑΝΚΗΜΕΤΑΡΟΛΗΔΕϹΤΑΙΚΑΛΗ
ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΝΔΩΡΗΜΑΤΟΝΧΡΗϹΜΟΝΤΕ.....
ΞΗΡΩΝΑΠΟΚΛΑΔΩΝΚΑΡΠΟΝΟΥΚΕϹΤΑΙΛΑΡ....
ΟΥΚΕϹΤΙΜΙϹΠΕΙΡΑΝΤΑΘΕΡΙϹΑΙΚΑΡΠΙΜΑ
ΠΟΛΛΟΥϹΑΙΩΝΑΕΔΙΑΝΥϹΑϹΛΗΨΗϹΤΕΦΟϹ
ΡΑΟΝΔΙΑΞΙϹΕΤΙΒΡΑΧΥΝΜΕΙΝΑϹΧΙΟΝΟϹ
ΓΑΦΩϹΟΦΟΙΒΟϹΕΝΝΕΠΕΙΜΕΙΝΟΝΦΙΛΕ
ΤΩΝΝΥΝΠΑΡΟΥϹΩΝϹΥΝΦΟΡΩΝΕΞΙϹ...ϹΙΝ
ΥΠΟϹΧΕϹΙΝΤΟΙΡΑΓΜΑΓΕΝΝΑΙΑΝΕΧΕΙ
ΦΑΥΛΩϹΤΙΠΡΑΞΑϹΜΕΤΑΧΡΟΝΟΝΕΝΨΗΘΟΙϹ
ΧΡΥϹΟΥΝΠΟΙΗϹΕΙϹΧΡΗϹΜΟΝΕΠΙΤΥΧΩΝΦΙΛΕ
ΨΗΦΟΝΔΙΚΑΙΑΝΤΗΝΔΕΠΑΡΑΘΕΩΝΕΧΕΙϹ
ΩΜΗΝΟΠΩΡΑΝΙΚΛΑΒΗϹΟΥΧΡΗϹΙΜΟΝ

Graefius hanc praebet varietatem lectionis: vs. 5. init. ΕΡΑϹ (Walp. ΕΡΑΕ); vs. 11. ΛΑΓΟϹ (Walp. ΛΑΙΟϹ); vs. 10. extr. ΑΝΑΜΕΙΝ..... (Walp. lacunam non notat); vs. 12. ΕϹΘΑΙ; vs. 13. extr. lacunam notat, quam omittit Walp. item vs. 14. extr. Vs. 18. ΦΟΒΟϹ; vs. 21. extr. ΕΝΨΗΘΟΙϹ (Walp. ΕΝ - ΨΗΘΟΙϹ); vs. 22. init. ΧΡΥϹΕΟΥΝ. (Walp. ΧΡΥΕΟΥΝ) quae composui. Ceterum Ι saepe in his pro ΕΙ exaratum est, ut in titulis recentioribus, constanter in formis ΠΡΑΞΙϹ vs. 1. ΕΞΙϹ vss. 2. 19. ΔΙΑΞΙϹ vs. 17.

Ἅπαντα πράξις εὐτυχῶς, θεὸς λέγει.
Βοηθὸν ἕξις μετὰ Τύχης τὸν Πύθεον.
Γῆ σοι τέλειον καρπὸν ἀποδώσει πόνων.
Δύναμις ἄκαιρος ἐν νόμοισιν ἀσθενής.
Ἐρᾷς δικαίων ἐγ γάμων ἰδεῖν σποράν.
Ζάλην μεγίστην φεῦγε, μή τι καὶ β[λ]αβῇς.
Ἥλιος ὁρᾷ σε λαμπρός, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.
Θεοὺς ἀρωγοὺς τῆς ὁδοῦ ταύτης ἔχεις.
Ἱδρῶτές εἰσιν· πλὴν ἁπάντων [π]εριέσῃ.
Κύμασι μάχεσθαι χαλεπόν· ἀνάμειν[ον], φίλε.
Λ[ό]γος διελθὼν πάντα σημαίνει καλῶς.
Μοχθεῖν ἀνάνκη· μετα[β]ολὴ δ' ἔσται καλή.
Νεικηφόρον δώρημα τὸν χρησμὸν τε[λεῖ.
Ξηρῶν ἀπὸ κλάδων καρπὸν οὐκ ἔσται λα[βεῖν.
Οὐκ ἔστι μ[ὴ] σπείραντα θερίσαι κάρπιμα.
Πολλοὺς ἀ[γ]ῶνα[ς] διανύσας λήψῃ στέφος.
Ῥᾷον διάξις ἔτι βραχὺν μείνας χ[ρ]όνο[ν.
[Σ]αφῶς ὁ Φοῖβος ἐννέπει· μεῖνον, φίλε.
Τῶν νῦν παρουσῶν συνφορῶν ἕξις [λύ]σιν.
Ὑπόσχεσιν τὸ [π]ρᾶγμα γενναίαν ἔχει.
Φαύλως τι πράξας μετὰ χρόνον [μ]ένψῃ θ[ε]οῖς.
Χρυσοῦν ποιήσεις χρησμὸν ἐπιτυχών, φίλε.
Ψῆφον δικαίαν τήνδε παρὰ θεῶν ἔχεις.
Ὠμὴν ὀπώραν [εἰ] λάβῃς, οὐ χρήσιμον.

Walpolio pars est inscriptionis oraculi responsum continens. Sunt potius γνῶμαι μονόστιχοι (cf. n. 3569. *c.*) maximam partem ex poëtis congestae et secundum litterarum ordinem dispositae, quae ut in A principium, ita in Ω terminum habent. Hae utique in speciem oraculi compositae sunt et pro oraculo venditatas esse docet n. 4379. *o.* quem titulum confer. Welckerus oraculum hoc quasi commune multis editum varias vitae prudenter instituendae rationes complecti arbitratur, propriumque etiam illud habere, quod bini versus argumenti quodam nexu iuncti carmen in duodecim disticha dirimant; nec iamborum paria duodecim temere constituta videri, sed congruenter ad mensium numerum, qui sit Apollineus. Qua in re me non assentientem habet vir ingeniosissimus. Nam etsi consensum quendam inter binos versus hinc inde deprehendimus, tamen hunc fortuitum potius quam dedita opera quaesitum iudicaverim. Neque argumentum multiplex est, sed viginti quattuor versus alphabeto praescripti tanquam impatienti etiam atque etiam sententiam inculcant hanc: *Deus tibi aderit, donec omnes difficultates superaveris; modo ne caeco impetu incurras.* De singulis pauca sufficiunt. Vs. 2. Πύθεον pro Πύθιον. Ita nomen scriptum est, notante Walpolio, in nummis duobus cum Apollinis imagine ap. Spanh. ad Callimach. in Apoll. p. 70. Welckerus praeterea provocat ad nummos Smyrnaeos ap. Mionnet. T. III. p. 200. 203. coll. Corp. inscr. Gr. Vol. I. n. 1704. et p. 814. Vs. 3. init. Graefius legit γῆς ὅς, pro quo tamen ipse legendum putavit γῆ σοι. Vs. 4. Welckerus scripsit ἐννόμοισιν vertitque: *parum valent contra probos potestates infestae per naturam rerum sparsae.* Nimis acute illud quidem. Videtur potius esse: *vis inopportuna, ubi leges sunt, nihil valet.* Vs. 6. βλαβῇς correxit Akerbladus, quamquam

is de voce βλάβης videtur intellexisse. Verum vidit Graefius. Vs. 9. πλὴν est ὅμως, quod iam vidit Blomfield. Idem et Boisson. recte περιέσῃ; Akerbl. dederat ἐπιέσῃ. Vs. 10. ἀνάμεινον debetur Blomfieldo; Akerbl. ἀναμεῖναι, unde Graef. ἀναμεῖναί σε δεῖ. Vs. 11. λόγος dedit Blomfieldus. Vs. 12. ad μοχθεῖν ἀνάγκη Walp. confert Euripid. Aeol. fr. xx. et Blomf. addit Euripid. Teleph. fr. xxvii. Vs. 13. νικηφόρον δῶρον a Blomf. enotatur ex Euripid. Iphig. Aul. 1557. In fine Walp. τὸν χρησμόν τ' ἔχει, Blomf. τὸν χρησμόν τ' ἔχειν, Graef. τὸν χρησμὸν τέλει, Boisson. Welck. τὸν χρησμὸν τελεῖ, quod verum videtur. Sententia est: *Praemium victori donatum effectum reddet vaticinium.* Welckerus ad eum quem inter binos versus statuit consensum accommodavit sententiam. Vs. 14. λαβεῖν Blomf. occupavit. Vs. 16. ἀγῶνας, vs. 17. χρόνον, vs. 19. λύσιν, vs. 20. πρᾶγμα, correxerat Akerbl. Vs. 21. extr. ἐνέψῃ θεοῖς scripserunt Walp. et Blomf. nisi quod hic correctum vult θεούς. Graef. recte μέμψῃ, quod nunc scriptum est μένψῃ. Vs. 22. recte Welckerus ἐπιτυγχάνειν et φαύλως πράσσειν opposita dicit, ut μέμψασθαι θεοῖς et χρυσοῦν ποιεῖν χρησμόν. Fallitur autem cum Graefio in eo, quod χρησμὸν ἐπιτυχὼν coniungit et ad ποιήσεις intelligendum putat με. Χρυσοῦν ποιήσεις χρησμὸν est ὑποκοριστικῶς dictum: „*aureum reddes vaticinium*", hoc est: *dices aureum hoc esse vaticinium*, quemadmodum quod admirabantur veteres, aureum dicebant. Recteque Blomf. comparavit Aristoph. Plut. 268. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, coll. Hippon. vel Anan. ap. Athen. XIV. p. 625. Nec vero inde colligendum cum Blomfieldo hoc quoque loco χρυσὸν scribi oportere; cf. Lucian. Necyomant. c. 4. χρυσοῦν ἀπέδειξαν τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. Vs. 23. ψῆφον παρὰ θεῶν Blomfield. ex Euripid. Androm. 1272. adstruit. Vs. 24. εἰ λάβῃς dederunt Akerbl. Graef. probante Welckero; μὴ λάβῃς Blomfieldus, quod videtur incommodum.

4311.

Limyris; ex schedis Cockerelli ed. Leakius Itin. As. min. p. 187.

ΜΑΥΡΤΟΑΛΙΣΔΙΣΟΛΥΜ
ΠΗΝΟΣΚΑΙΑΡΥΚΑΝΔΕΥΣ

Μ. Αὐρ. Τό[λ]λις δὶς Ὀλυμπηνὸς καὶ Ἀρυκανδεὺς - - -

4312.

Limyris, in sepulcro litteris Lyciis insigni; ed. D. Sharpe apud Fellows Itin. Lyciae 1841. tab. 56. n. 5.

Τ ΑΛΙΟΣΝΙΚΑΡΧΟΥ

Τάλιος Νικάρχου.

4313.

Limyris, in sepulcro; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. p. 207.

ΤΟΥΤΟΝΤΟΝΤΑΦΟΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑ . . ΤΟΕΡΗΑϹΑϹ
ΕΑΥΤΩΙΚΑΙΤΗΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥϹΕ . . ΙΚΑΙΤΩΙ
ΓΕΝΕΙ . . . . ΑΥΤΟΥ

Τοῦτον τὸν τάφον κατεσκευά[σα]το Ἑρ[μ]ᾶς Ἀσ - - - ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Σε - - - καὶ τῷ γένει [παντὶ] αὐτοῦ.

Fellowsius habet Σ; Schönbornius nos docuit in lapide esse Ϲ. Idem annotat vs. 3. init. legi posse etiam ΓΩΝΕΙ.

4314.

Limyris, in sepulcro; ed. Fellows l. c. p. 207.

ΠΟΡΜΑΤΙΣΑΡΜΑΛΑΠΙΜΙΟΣΚΑΙΣΕΜΟΙΔΑΕΜΑΤΗΡΑ
ΔΕΛΦΗΙΑΥΤΗΣΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥΕΙΝΑΙΔΕΚ ΡΙΟΝΙΟΡΜΜΑΤΙΝ
ΚΑΙΤΟΥΣΕΓΕΙΣΤΘΓΕΝΟΥΣ

Πορματὶς Ἁρμαλαπίμιος καὶ - - - - ἑ[αυ]τῇ [κ]α[ὶ] τῇ δεῖνι ἀ]δελφῇ αὐτῆς Ξενοκρίτου· εἶναι δὲ κ[αὶ τῶ]ν [Θ]ρ[ε]μμάτ[ω]ν καὶ τοῦ σ[ύνπαντος] γένους [αὐτῶν.

Videntur sorores fuisse uterinae; unde Ξενοκρίτου. Reliqua nomina barbara sunt.

4315.

Limyris, in sepulcro iuxta inscriptionem Phoeniciam; litterae Phoeniciae colore caeruleo inductae sunt, Graecae rubro; ed. D. Sharpe ap. Fellows Itin. Lyciae 1841. tab. 56. n. 1.

ΑΤΕΣ ΥΤΛΣΑΤΟΤΟΝ ΚΟ ΑΥΤΩΤΚΑΓΤΟΙΣΡΓΓΟΙΟΙΣ

Ὁ δεῖνα κ]ατεσ[κευά]σατο τὸν [τάφ]ο[ν] αὐτῷ καὶ τοῖς [ἐ]γγό[ν]οις.

4315. *b.*

Limyris, in sepulcro rupi inciso; misit Schönbornius.

ΑΡΜΑΤΙΑΣΗΡΓΑΣΑΤΟΕΑΥΤΩΙΚΑΙΤΗΙΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΟΙΣΥΙΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΟΙΚΕΟΙΣ
ΕΑΜΙΔΑΥΑΙΚΑΙΜΛΛΑΥΣΕΙΚΑΙΜΟΡΝΑΙ

Ἁρματίας ἠργάσατο ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς υἱοῖς καὶ τοῖς οἰκε[ί]οις - - - - - - - - - -

4315. c.

Limyris, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΤΟΥΤΟΝΤΟ ΕΑΚΕΑΝΝΑΣΣΟΣΣΟΥ
ΑΥΤΗΙΚΑΙΤΟ

Τοῦτον τὸ[ν τάφον κατεσκ]ε[ύ]ακε Ἄννα Σόσσου αὐτῇ καὶ το[ῖς οἰκείοις vel simile.

4316.

In ruinis *Arycandorum*, Limyris in septentrionem; ed. Fellows Itin. Lyciae 1841. p. 222.

ΤΩΑΥΤΟΥΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΙΑΤΤΙΚΟΥΑΡΥΚΑΜΔΕΙ - -

Ὁ δεῖνα κατεσκεύασε τὸ μνημεῖον ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ - - - καὶ θρεπ]τῷ αὐτοῦ Θεμιστοκλεῖ Ἀττικοῦ Ἀρυκα[ν]δεῖ - -

Fellowsii interpretationem de industria non tango.

4317.

Ibidem, quantum video, in sepulcro; ed. Fellows l. c. in Append. p. 423. n. 190.

ΤΤ
ΕΜΒΑΙΝΕΤΩ

Titulus haud dubie mutilus est.

4318.

In vico Esky-Hissár, ubi antiquitus *Podalia* sita esse putatur, in tractu qui vocabatur *Milyas*, in monumento rupi inciso. Supra cernitur aquila, in medio aper. Ad latus quum eques tum variae bestiae, haud dubie ferae, repraesentantur. Ed. Fellows l. c. p. 233.

ΙΩΡΑΟΛΟΓ.ΕΧΙCΙΕΣ

Hoc loco
aper sculptus
est.

ΩΥΘΑΣΓ·ΊΜΙΛΥΑΣ
ΟΛUΤΟΝΑΩΤΟΥ
ΝΓΕΣΧΥΘΩΣΚΑΙ
ΚΟΓΟΝΙΛΣΘΛ - -

Nihil apparet nisi Μιλυάς, quo nomine totus ille tractus Lyciae nuncupabatur, in quo repertus titulus est; cf. Herodot. I, 173.

4319.

In loco Yeeilassies in basi fracta; ed. Fellows l. c. p. 236.

. . . . Ν . . . ΜΑΙΟΓ . ΑΙΟΡΝΟΥΟ
ΛΑ . . ΔΙΟΓΕΝΕΙΣΙΔΙΟΝΠΑΤΡΙ
ΔΙΟΓΕΝΕΙΜΟΛΗΤΟΥΜΝΗΜΗΣ
ΕΝΕΚΕΝ

Ὁ δεῖνα - - - -]μαιο[ς κ]αὶ - - - - Διογέν[η]ς ἰδί[ῳ] πατρὶ Διογένει Μολήτου μνήμης ἕνεκεν.

4320.

Ibidem in vicinia; ed. Fellows l. c. p. 238.

. . ΑΩΟΝΕΑΥΤΩΤΜ .
. . ΙΔΕΤΟΥΠΟCΟΡΙΟΝ .
. ΠΝΕΤΟΜΕΝΟΙC . CΓΕ .
. ΩΜΙΤΙΝΔΙΤΕΚΝΤΟΕΜ .
ΙΔΙΑΤΑΤΗΤΩΑ . ΝΟΛΠΗ .
Μ . . ΝΠΙ
ΙΑΕΚΑΙΑΤΟ
ΠΩCΕΜΙΛΕΤΙΠΑ . ΤΑΥΤ .
ΕΩΝΑΙΙΜΩΔΗΝΑΙ ΧΕΙΛΙ .
ΕΚΑ
ΝΑΙΚΥΛΗΝΕΙCΕΠΗΑΙ . . .
ΝΤΑΙΤCΧΕΙΑΤΑΚΑΙΕΤΑΤΑ .
ΙΤΗ . ΝΤΑΜΑΤΑΤΑΓΜΑΙC .

Ὁ δεῖνα κατεσκεύασε τὸ ἡρ]ῷον ἑαυτῷ [καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις - - - εἰς] δὲ τὸ ὑποσόριον [ἐνκηδευθήσονται - - - - - τοῖς] ἐ[σ]ομένοις - [καὶ ᾧ ἂν ἐγὼ συνχωρήσω ἐγγράφ]ως· ἐ[ὰν δ]έ τι[ς] πα[ρὰ] ταῦτ[α ποιήσῃ, ἀποτείσει τῷ] - - - έων [δή]μῳ δηνά[ρια] χείλι[α - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Vs. 2. restitui ex n. 4299. Vs. 3. ΕΠΟΜΕΝΟΙΣ. ΤΗΣ. ΓΕΝΕΑΣ tentavit Bailie Fascic. inscr. Graec. Lond. 1842. 4. p. 179. parum feliciter. Debebat certe esse ἑπομένης αὐτοῖς γενεᾶς (conf. n. 4248.), vel simile quiddam. Melius quod idem vs. 1. proposuit: ΤΟΗΡΩΟΝΕΑΥΤΩΤΕΚΑΙ.

4321.

Prope vicum Satala-Yeeilassy, in columna; ed. Fellows l. c. p. 250.

ΑΡΕΛΙΓΟΝΕ.ΑΠΤΤΙΝοΡΓΕΤ
ΓΒΥΕΓΟΩΤΑΝΕϹΙΜΟ ΕΤ
. . . ϹΟ . .
. . ΕΠΟΛ .
. . ΟΕ . .

ΛΟΡΕΑΚΓΑ . ΤΙΠΟΛΛ . .
ΙΚΛΕΙΕΤΡΟ᠊ΦΓϹΙΑΕ
ΛΙΛΧΙ

4321. *b.*

Ad Marmara montis Tachtalydagh in clivo occidentali, ubi parietinae sunt urbis veteris, in zophoro ad aedificium sepulcrale maius et anaglyphis ornatum pertinente; misit Schönbornius.

ΕΧΥΤΩΕΠΙΤΩΜΗΔΕΝΧΒΛΗΘΗΝΧΙΑΛΛΟΝΕΝΤΗϹΩΜΑΤΟΘΗΚΗΗΛ
ΥΤΟΠΟΗϹΑϹΤΩΤΟΥΚΥΡΙΟΥΚΑΙϹΑΡΟϹΤΑΜΕΙΩΧΠΒΦΤΟΥΔΘΥΠΟϹΟΡΙ
ϽΙΙΡΟΜΥΡΟϹΜΟΥΥΙΟϹΙΙΟΚΟΝΔΑϹΓΑΤΤϹΟΥϹΤΟΥΤΟΓΝΩΜΗΓΗΕ

Ταττῆς τοῦ δεῖνος κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον] ἑαυτῷ, ἐπὶ τῷ μηδένα βληθῆναι ἄλλον ἐν τῇ σωματοθήκῃ, ἢ [ἀποτείσει ὁ το]ῦτο ποήσας τῷ τοῦ κυρίου Καίσαρος ταμείῳ Χ βφ. τοῦ δ[ὲ] ὑποσορί[ου μετέχει ὁ π]ρόμυρός μου υἱὸς [Τρ]οκόνδας [Τ]αττέους· τοῦτο γνώμῃ [τ]ῇ ἐ[μῇ - - -

Vs. 2. extr. μετέχει dedit Boeckhius.

4321. *c.*

Ibidem, in sarcophago; misit Schönbornius.

ΧΡΗϹΙΜΟϹΤΡΟΚΟΝΔΟΥ
ΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝϹΩ
ΜΑΤΟΘΗΚΗΝΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΩ
5 ΔΕΛΦΗΜΟΝ. . . .
ΥΔΕΝΙΔΕ - - - - - -
ΠΝΑΤΠΙΓΑΛ - - - - -

Χρήσιμος Τροκόνδου κατεσκεύασεν σωματοθήκην ἑαυτῷ 5 καὶ τῇ γυναικὶ καὶ [τῇ ἀ]δελφῇ μόν[οις· ο]ὐδενὶ δὲ [ἄλλῳ ἐξέσται θάψαι τινά, ἢ ὁ ποιήσας τοῦτο ἀποτείσει cet.

4321. *d.*

Ibidem, in sarcophago anaglyphis ornato, quibus repraesentantur belligerantes; initio desunt tres vel quattuor versus, in fine quinque; misit Schönbornius.

ΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΚΑΙΤΗΓΥ
ΑΡΤΕΙΜΟΥϹΚΑΙΤΟΙϹΤΕ
ΚΝΟΙΣΜΟΥΙΟ . . ΛΛΟ . .

- - - - - - - - - - καὶ - - - τῇ γυ]ναικὶ αὐτοῦ καὶ τῇ γυ[ναικὶ] - - - - - - Ἀρτείμου καὶ τοῖς τέκνοις μου cet.

4321. *e.*

Prope vicum Gödene, a Marmaris in meridiem, in clivo occidentali montis Xestepdagh, in sarcophago cum operculo arcuato; misit Schönbornius.

ΑΥΡΗΛΙΟϹΜΟ
ΛΗΓΓΝΕΙΤΟϹ
ΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝ
ΤΟΑΓΓΕΙΟΝΔΟΥ
5 ΛΟΙϹΑΥΤΟΥϹΩΤΕΙ
ΜΩΚΑΙΠΛΑΤΥΝΩ
ΜΑΚΑΙΖΩϹΙΜΩ

Αὐρήλιος Μολῆ[ς] γ̅ Νεῖτος κατεσκεύασεν τὸ ἀγγεῖον 5 δούλοις αὐτοῦ [Σ]ωτείμῳ καὶ Πλατυνώμᾳ καὶ Ζωσίμῳ.

Homo videtur idem esse qui memoratur n. 4321. *f.*

4321. *f.*

Ibidem, in sarcophago, in quo scutum et hasta anaglyphis expressa sunt; scuta etiam iuxta inscriptionem repraesentantur; misit Schönbornius.

ΜΟΛΗϹΤΡΙϹΤΟΥ
ΝΕΙΤΟϹΚΑΤΕϹΚΕΥ
ΑϹΕΝΤΟΑΓΓΕΙΟΝ
ΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥΛΙΚΙ
5 ΑΦΦΙΑΚΑΙΤΕΚΝ
ΚΑΙΕΝΓΟΝΟΙϹ

Μολῆς τρὶς τοῦ Νεῖτος κατεσκεύασεν τὸ ἀγγεῖον ἑαυτῷ 5 καὶ γ[υναικ]ὶ Ἀφφίᾳ καὶ τέκν[οις] καὶ ἐνγόνοις.

Homo videtur idem esse qui memoratur n. 4321. *e.*

4321. *g*.

Ibidem, in sarcophago cum operculo arcuato; misit Schönbornius.

ΤΟΑΝΓΕΙΟΝΚΑΤΕ
ϹΚΕΥΑϹΕΝΑΝΕΙΚΗ
ϹΕΑΥΤѠΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥ
ΤΟΥΠΑΡΘΕΝΟΥΝΙΚΑΙΥΙѠ
ΜΟΥΕΙΜΟΝΚΑΙΓΥΝΑΙ
ΚΙΑΥΤΟΥΑΥΡΕΡΜΑϹΤΑ
ΚΑΙΕΝΓΟΝΟΙϹ

Τὸ ἀνγεῖον κατεσκεύασεν Ἀνείκη[το]ς ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ Παρθενοῦνι καὶ υἱῷ μου Ἑ[ρ]μ[ω]ν[ι] καὶ γυναικὶ αὐτοῦ Αὐρ. Ἑρμάστᾳ καὶ ἐνγόνοις.

4321. *h*.

Ibidem, in silva in basi; misit Schönbornius.

ΟΕΠΗΚΟ
ΠΛΩΑΥΡ
ˎΑΤϹΝ.Τ
ΕΒΗΛΛΙ˘
ΑΛΙΣΣ
ΨΧΗ Ι
🙰

Dicitur vss. 1. 2. nihil utrimque interiisse litterarum. Videtur tamen vs. 1. subesse Θεῷ] ἐπηκό[ῳ et vs. 6. fuerit ε]ὐχή[ν. Hinc vides titulum dedicatorium fuisse.

4321. *i*.

In planitie ad Phineka septentrionali hinc inde montes exsurgunt; in uno montium illorum sarcophagus scuto et hasta ornatus, terra et lapidibus obrutus; paucas litteras inde transcriptas misit Schönbornius.

ШΑΤΕ
ΔΗΗΟϹ
ΟΙΙΟ
ΤΟΠΟ
ΚΑΙΓ
ΑΡΧΑΙΟ

Vs. 4. videtur esse τόπο[ς.

4322.

In insula *Chelidoniis*; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ЄΝΘΑΔЄΚЄΙΤЄΝΑΙЄϹΥΝ
ЄΓΔΗΜΟΥΗΙЄΤΩΝ
ΩϹΘΟΝΤΟΟΥΝΟΝΑ
ΜΗΤΗΡΗΔΟΠΑΤΗΡ
ϹΥΝЄΓΔΗΜΟΝΟΙΔΑΛ
ΛΟΙΠΑΝΤЄϹЄΠΩΝΟΝΑ
ϹΑΝΒΙΛΛΟΝΧΡΗϹΙΜΟ.ΩΝ
ΠΑϹΙΤΡΑΠЄΖΙΤΗϹΑΡΙϹΤΟЄ
ΜΝΗΜΗϹΑΞΙΟϹΟΝ

Ἐνθάδε κεῖτε [π]αῖ[ς] Συνεγδήμου, ηι ἐτῶν, ᾧ [ἔ]θ[ε]ντο οὔνο[μ]α μήτηρ ἠδ' ὁ πατὴρ Συνέγδημον, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἐπωνό[μ]ασαν Βίλλον· χρήσιμο[ς] ὢν πᾶσι, τραπεζίτης ἄριστο[ς], μνήμης ἄξιος [ὢ]ν.

Haec in versuum modum facta sunt. Qui fecit, haud dubie sibi videbatur iustos versus facere; unde etiam turbata oratio. Vs. 7. vide ne scriptum nomen fuerit ΚΙΛΛΟΝ.

4323.

In oppido Deliktash, quo loco antiquitus sita fuit *Olympus*, in ruderibus templi in basi; ed. Beaufortus Karamania p. 43. et denuo Fellows Itin. As. min. p. 213. (cf. p. 329.) sine memorabili varietate.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
ϹΑΡΑΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗ
ΛΙΟΝΑΝΤWΝΕΙΝΟΝ
ϹΕΒΑϹΤΟΝΑΡΜΕΝ
ΑΚΟΝΜΗΔΙΚΟΝΠΑΡ
ΘΙΚΟΝΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
ΟΛΥΝΠΗΝWΝΗΒΟΥ
ΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟϹ
ΕΓΔWΡΕΑϹ ΠΑΝ
ΤΑΓΑΘΟΥΔΙϹ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Σεβαστόν, Ἀρμεν[ι]ακόν, Μηδικόν, Παρθικόν, Γερμανικόν, Ὀλυνπηνῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐγ δωρεᾶς Πανταγάθου δίς.

In omnibus huius loci inscriptionibus ΟΛΥΝΠΟΣ non ΟΛΥΜΠΟΣ repperērunt scriptum Beaufortus et socii. Spatium vs. 9. post ΔWΡΕΑϹ relictum non annotat Fellowsius. Titulus paulo post a. p. Chr. n. 172. positus est.

4324.

Ibidem, in ruderibus urbis veteris (*Olympi*); ex schedis Cockerelli ed. Leakius Itin. As. min. p. 186. ubi titulus usque ad ΦΑΣΗΛΕΙΤΗΝ progreditur. Perfectiorem habeo ex schedis Mülleri Beaufortianis, in quibus Phaselidi tribuitur.

ΟΠΡΑΜΟΑΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΔΙΣΤΟΥΚΑΛΛΙΑΔΟΥΡΟΔΙΟ
ΠΟΛΕΙΤΗΝΚΑΙΜΥΡΕΑ
ΦΑΣΗΛΕΙΤΗΝΡΟ
ΜΕΝΟΝΚΑΙΕΝΤΑ
ΑΝΠΟΛΕΘΙΠ
ΑΜΕΝΟΝΚΑΙΤ
ΟΛΕΙΕΣΔΙΑΛ
ΘΕΩΡΙΑΣΧΜ

Vs. 9. litteram Χ ut incertam notavit Müllerus.

Ὀπραμοᾶν? Ἀπολλωνίου δὶς τοῦ Καλλιάδου Ῥοδιοπολείτην καὶ Μυρέα [καὶ] Φασηλείτην, [β]ο[υλευτὴν γενό]μενον, καὶ ἐν τα[ῖς κατὰ Λυκί]αν πόλεσι π[άσαις πολειτευσ]άμενον καὶ [παρεσχημένον τῇ π]όλει ἐς δια[νομὰς καὶ] θεωρίας δηνάρια μ(ύρια).

Vs. 3. extr. καὶ addit iam Leakius. Reliquorum partem restitui ex n. 4293. Cf. n. 4300. *c*.

4325.

Ibidem, fragmentum in porta; ed. Fellows Itin. As. min. p. 213.

ΤΟΗΡΩΟΝ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΥΤΩΝ ΠΕΙΣΙΘΕΑΗΚΑΙ
ΓΞΟΥΣΙΑΝΕΧΕΤΩΣΑΝΑΥ

Τὸ ἡρῷον Φιλοκράτους [καὶ τῆς δεῖνος - - - τὰ δὲ τέκνα] αὐτῶν Πεισιθέα ἢ καὶ - - - - - - [καὶ - - - - - - ἐ]ξουσίαν ἐχέτωσαν αὐ[τοῦ - - - - - -

4326.

Ibidem, fragmentum; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΝΟϹΑΜ·ΑΝ∠
ΟΥΟΛΥΝΠΗΝΗ
ΕΤΑΞΑΤΟΠΟ
ΑΔΕΛΦΟϹ

. . . ω̃]σα[ν] Ἀν[δρονείκ]ου? Ὀλυνπηνή[ν καθὰ δι]ετάξατο, Πό[πλιος ὁ] ἀδελφὸς [αὐτῆς - - -

Cf. n. 4332. Vol. II. n. 2946. 2798.

4327.

Ibidem, in fragmento epistylii; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΑΗΤΑΤΟΝΚΑΙΕΡΠΤΡΗΝ

In fine litterae Τ et Η notantur ut incertae. Fortasse inest - - α[ν]τα τὸν καὶ Ε[ὐαγόραν?

4328.

Ibidem, fragmentum; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΠΕΙΙ
ϽΑ.ΠΟΙΗΣΑΣΘΑ
ΙΩΝ

Apparet ποιήσασθα[ι.

4329.

In portu Kakava prope *Olympum* inter Chelidonias et Phaselidem; fragmentum ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΜΗΘΕΝΤΑΥΝΟΑΘΥ
ΔΗΜΟΥ
ΚΥΝΟΝΑΛΛΟΥϹ
ΚΑΤΑΤ . . . ΛΠΙΚΠΝ

Est fragmentum tituli sepulcralis eiusdemque honorarii, ex quo apparet formula: τει]μηθέντα ὑ[π]ὸ [β]ου[λῆς καὶ] δήμου (cf. n. 4085.). In fine fortasse: κατὰ τ[ὴν διαθή]κ[η]ν.

4330.

In portu Kakava prope *Olympum* inter Chelidonias et Phaselidem; fragmentum ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΝΙ
ΑΠΟΛΕΤ
ΕϹΤΕΙΟ
ΟΝΤΕΙΜΟΚ
ΝΕΑΥΤωΝ
- - - -
- - - -

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ὁ Ῥοδι]απολε[ιτῶν? ἀν]έστ[ησαν - - - ον Τειμοκ[ράτους τὸ]ν, ἑαυτῶν [εὐεργέτην.

Rhodia sive Rhodiopolis etiam Ῥοδιάπολις audit in Notitiis Episcopatuum. Ῥοδιοπολείτην habes n. 4324.

4331.

In portu Kakava prope *Olympum* inter Chelidonias et Phaselidem; ex schedis Mülleri Beaufortianis. Supra anaglyphum est artis, ut Müllero videbatur, Byzantinae, exhibens coronatum aliquem in lecto cubantem; alius vel alia item coronam gestans adstat manum attollens.

ΗΡ . . . ϹωЖΟΡΕΑΡΙϹ
ΧΡΗΜΑΤΙϹΘΕΙϹ
ΚΑΤΑΟΝΑΡΤΟΥϹ
Ο . . Υ . ΕΠΟΤΗϹΑ
ϹΥΤΥΧωϹ

Ἡρ[ο]σῶ[ν] ὀρεάρις χρηματισθεὶς κατὰ ὄναρ τοὺς [θεο]ύ[ς] ἐπο[ί]ησα. [ε]ὐτυχῶς.

Ὀρεάρις vel ὀρεάριος, alias ὡρειάριος, est *horrearius*. Cf. Reines. p. 460. Χρηματισθεὶς κατὰ ὄναρ videtur esse: *edito mihi oraculo in somnio.*

4332.

Phaselide, hodie Tekrova, in magna basi quae statuam impositam habuisse videtur; ed. Beaufortus Karamania p. 66.

[*Textum vide pag. seq.*]

In dextero latere litterae accurate positae sunt, ut lineae prope omnes aequali sint longitudine. Sed numerus tamen litterarum dispar est. Sex priores versus maioribus litteris exarati sunt. Quae punctis sunt delineata, Beauforto debentur, qui litteras aegre dispexit in lapide.

Φασηλειτῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος [ἐτείμησαν Πτολ]εμα[ῖ]ον δὶς τοῦ [Πτ]ολ[εμ]αί[ου Φασ]η[λεί]τ[ην], ἄνδρα καλ[ὸν καὶ ἀγαθὸ]ν γενόμενον καὶ [τοῦ πρ]ώτου [τ]ά[γ]μα[τ]ος τῆς πό[λ]εο[ς], εἰκοσαπρωτεύσαν[τα - - - - - - - ἐπ]ὶ τοῦ τῆς ζωῆς χρόνο[υ, ἱερα]τε[ύσ]αντα [τῆ]ς προκαθ[ηγ]έ[τι]δος τῆς πόλεος θεᾶς

ΦΑΣΗΛΕΙΤΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
. . . . . . ΕΜΑΤΟΝΔΙΣΤΟΥΚΟΛΛΑΝΑΙ
. . . . . ΞΗΜ . ΤΙ . . . . ΑΝΔΡΑΚΑΛ . .
. . . . . Θ . ΝΓΕΝΟΜΕΝΟΝΚΑΙ . . . .
. . ΩΤΟΥΓΑ . ΜΑ . . . . ΟΣΤΗΣΠΟ . ΕΟ . .
ΕΙΚΟΣΑΠΡΩΤΕΥΣΑΝ
. . . ΝΙΤΟΥΤΗΣΖΩΗΣΧΡΟΝΟ . .
ΤΕ . . ΑΝΤΑΣ . ΣΠΡΟΚΑΘΝΙΕ . .
ΔΟΣΤΗΣΠΟΛΕΟΣΘΕΑΣΑΘΗΝΑΣ
ΚΑΙΑΔΟΣΚΑΙΤΩΙΙ . ΕΩΝΣΕΡΑ .
ΤΩΝΡΙΣ . ΤΑΝΕΥΣΑΝΤΑΦΙΛΟΤΕΙΜ
ΜΩΣΥΠΟΦΥΛΑΞΑΝΤΑΤΟΥΛΥΚΙΩΣ
ΕΥΝΟΥΣΩΣΚΑΘΕΚΑΣΤΗΝΑΡΧΗΝ
ΤΕΤΕΙΜΗΣΘ . ΥΥΤΟΝΥΠΟΤΗΣ
ΠΟΛΕΟΣ . ΠΟΛΜΑΚΑΙΜΕΝ .
ΛΑΠΑΡΗΣΧΗΜΕΝΟΝΤΗΠΑΤΡΙΔ .
ΕΝΤΩΤΗΣΖΩΗΣΑΥΤΟΥΧΡΟΝ .
ΚΑΙΜΕΤΑΤΗΝΤΕΛΕΥ . . ΝΔΕ
ΑΙΩΝΙΟΥΣΔΩΡΕΑΣΚΑΙΜΕΜ . .
ΠΟΤΑΤΗΠΑΤΡΙΔΙΕΙΣΤΕΑΝΑΘΗΜ . .
. . . ΕΩΡΙΑΣΚΑΙΔΙΛΝΟΜΑΣΑΡΕΤΗΣ
. . ΕΚΕΝΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟΣ-ΤΗΝΔΕΤΟΥ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣΑΝΑΣΤΑΣΙΝΕΠΟΙΗΣΑΤΟ
ΜΕΝΝΗΣΣΑΗΚΑΙΤΕΡΤΙΑΕΝΒΡΟΜΟ . . .
ΦΑΣΙΛΕΙΤΙΣΗΛΕΙΑΚΑΙΚΑΡΙΡΟΝΟΜΟΣΑΥΤΟΥΚΑΙ . Χ .
. . ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ · ΔΙΕ · ΤΑΞΑΤΟ . . . .

'Αθηνᾶς [Πολ]ιάδος καὶ τῶ[ν θ]εῶν Σε[β]α[σ]τῶν, [πρυ]τανεύσαντα φιλοτείμως, ὑποφυλάξαντα τοῦ Λυκίω[ν] ἔ[θ]νους, ὡς καθ' ἑκάστην ἀρχὴν τετειμῆσθ[αι α]ὐτὸν ὑπὸ τῆς πόλεος, πολ[λ]ὰ καὶ με[γά]λα παρ[ει]σχημένον τῇ πατρίδ[ι] ἐν τῷ τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόν[ῳ] καὶ μετὰ τὴν τελευ[τὴ]ν δὲ αἰωνίους δωρεὰς κα[ταλελοι]πότα τῇ πατρίδι εἴς τε ἀναθήμ[ατα καὶ θ]εωρίας καὶ δι[α]νομάς, ἀρετῆς [ἕν]εκεν τῆς εἰς αὐτο[ύ]ς. τὴν δὲ τοῦ ἀνδριάντος ἀνάστασιν ἐποιήσατο Μέννησσα ἡ καὶ Τερτία 'Ενβρόμο[υ]? Φασ[η]λεῖτις, ἡ [θ]εία καὶ κ[λη]ρονόμος αὐτοῦ, κα[θὼς ὁ] Πτολεμαῖος διετάξατο.

Vs. 6. fortasse nihil excidit. Vs. 9. 10. 'Αθηνᾶ Πολιὰς Lindo traducta est Phaselidem, quippe quae a Rhodiis condita sit; conf. Müller. Dor. I. p. 110. Θεοὶ Σεβαστοὶ aut Augustus et Livia sunt aut Tiberius et Iulia. Vs. 12. ὑποφυλάξαι certum quendam magistratum significat, cui nescio an quod in aliis titulis Asianis legitur παραφυλάσσειν simile sit. Lectionem πόλεος tribus locis obviam retinui ob dialectum Rhodiorum. Vs. 16. παρεισχημένον p. παρεσχημένον dedita opera scripsi, quod ea quoque forma obvia est in titulis dialecto Rhodia scriptis; conf. Vol. II. n. 2525. *b*.

4333.

Phaselide, in porta quadam; ed. Fellows Itin. As. min. p. 211. (cf. p. 328.)

ΡΧΗΕΡΕΥΣΕΡ ΣΤΟΣΔΗ - - - - ΗΣΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΙΟΤΑΥΤΟΑΞΟΡΤΟΙΡΥ - ∖ΞΟΣΤΟ - ΔΙΗΝΕΙΗΣ
ΤΑΤΗΡΤΑΤΛΟ - -

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Οὐεσπασιανὸς Σεβαστός, ἀ]ρχ[ι]ερεὺς [μ]έ[γι]στος, δη[μαρχικ]ῆς ἐξουσίας [τ]ὸ [ϛ̄], αὐτο[κρ]ά[τω]ρ τὸ ι̅[γ], ὕ[πατ]ος τὸ [ϛ̄, τειμητ]ής, [π]ατὴρ [π]ατ[ρίδ[ο]ς - - -

Est fragmentum tituli ab Imperatore positi fortasse in opere publico, ad a. u. c. 828. p. Chr. 75. pertinentis. Cf. Vol. II. n. 3481.

4334.

Phaselide, hodie Tekrova, in epistylio ornato; ed. Fellows Itin. As. min. p. 212. ligno incisum.

ΝΕΡΟΥΑΙΥΙΩΝΩΙΤΡΑΙ - - Ϛ - -
ΙΕΥΠΑΙΩΙΤΟΓΠΑΤΡΙΠΑΤΙ
- - ΦΑΣΗΛ - -

Αὐτοκράτορι Καίσαρι θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱῷ, θεοῦ] Νερούα υἱωνῷ, Τραϊ[ανῷ 'Αδριανῷ Σεβαστῷ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ] ι̅ε̅, ὑπά[τ]ῳ τὸ γ̄, πατρὶ πατ[ρίδος, 'Ολυμπίῳ, Σωτῆρι τοῦ κόσμου vel τῆς οἰκουμένης] Φασηλ[ειτῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

Epistylium in sinistra integrum est, formaque eius docet, extremitatem eius sinistram in angulo monumenti sitam fuisse; igitur titulus ex epistylio alius lateris monumenti eiusdem in hoc quod superest epistylium porrigebatur. Titulus pertinet ad a. u. c. 885. p. Chr. 132. Cf. n. 4336. 4337.

4335.

Phaselide, hodie Tekrova; ex schedis Mülleri Beaufortianis; lapis medius fractus est. Tituli huius mentionem facit Beaufortus Karamania p. 67.

ΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡ . . . ΟΥΥΙΩΙΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΥΙΩΝΩ
ΤΡΑΙΑΝΩΙΑΔΡΙΑΝΩΙΣ . . ΑΣΤΟΙΑΡΧΙΕΡ . . ΠΣΤΩΙ . . .
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙ . . ΙΕΥΠΑΤΟΤΟ⁻ΑΤΡΙΟΣ
ΟΛΥΜΠΙΟΙΣΟΤΗΙ ΥΜΠΑΝΤΟΣΚΟΣΝΟΥ
ΚΑΙ ΑΤΡΙΔ Ο . . . ΤΗ . ΦΑΣΗΛΙΚΩΝ
ΤΥΝΔΑΡΙΣΔΙΟΤΕΙΜ . . ΣΕΗΛΙΟΥΛΙΚΙΝΙΟΥ
ΜΑΡΚΙΟΥΥΙΟΥΡΟΥΦ . . ΠΕΤΡΑ . . ΝΟΝΑΓΟΡΑΝ

Αὐτοκράτορι Καίσαρι] Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρ[θικ]οῦ υἱῶ, Θεοῦ Νερούα υἱωνῷ, Τραϊανῷ Ἀδριανῷ Σ[εβ]αστ[ῷ], ἀρχιερ[εῖ μεγί]στῳ, δημαρχικῆς ἐξουσί[ας τὸ] ιε, ὑπάτ[ῳ] τὸ [γ, πατρὶ π]ατρί[δ]ος, Ὀλυμπί[ῳ], Σ[ω]τῆ[ρι τοῦ σ]ύμπαντος κόσ[μ]ου καὶ [τῆς π]ατρίδο[ς] τῆ[ς] Φασηλι[τ]ῶν, Τυνδαρὶς Διοτείμ[ου, γυνὴ δ]ὲ [Γνα]ίου Λυκινίου, Μαρκίου υἱοῦ, Ῥουφ[ίνου] Πετρ[ωνια]νο[ῦ], ἀγορα-ν[ομοῦντος - - -

Titulus eiusdem aetatis est cuius n. 4334. Voces Αὐτοκράτορι Καίσαρι in alia parte operis scriptae fuerunt. Vs. 3. coniicias ΠΑΤΡΙ per compendium scriptum fuisse. Vs. 6. Γναῖος Λικίνιος Ῥουφῖνος videtur esse ex propinquis M. Gn. Licinii Rufini, qui honoratur Vol. II. n. 3499 sqq. Nomen Πετρωνιανοῦ Rufini nominibus adiectum dedit Boeckhius.

4336.

Phaselide, hodie Tekrova, in basi; ed. Beaufortus Karamania p. 63. Partem dedit Walpol. Travels p. 553. ex schedis Beauforti et Cockerelli. Titulum perfectiorem habeo ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚ
ΑΙΣΑΡΙΤΡΑΙΑΝΩ
ΑΔΡΙΑΝΩΣΕΒΑΣΤΩ
ΠΑΤΡΙΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΟΛΥΜΠΙΩΣ·ΩΤΗΡ.
ΤΟΥΚΟΣΜΟΥ . .
ΤΗΣΕΠΙΒΑΣΕΩΣ
ΑΥΤΟΥΑΚΜΙΣΕΟ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

Vs. 6. Beauf. ΤΟΥΚΟΣΜΟΥΤΑΥ; Walp. omittit ΤΑΥ, et Müll. pro eo lacunam notat. Vs. 8. solus habet Müll.

Αὐτοκράτορι Καίσαρι Τραϊανῷ Ἀδριανῷ Σεβαστῷ, πατρὶ πατρίδος, Ὀλυμπίῳ, Σωτῆρ[ι] τοῦ κόσμου, [ὑπὲρ] τῆς ἐπιβάσεως αὐτοῦ [Λι]μ[υρ]έ[ων] ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

Ἐπίβασις est adventus. Blomfieldus ap. Walp. coniecerat τὰ τῆς ἐπιβάσεως; sed iam Walpolius scripsit ὑπὲρ τῆς ἐπιβάσεως, quod unice verum esse tituli similes docent. Conf. n. 4337. Litterae ΑΚΜΙΣΕΟ quin in ΛΙΜΥΡΕΩ mutandae sint, dubium non est. Igitur Limyrenses Hadriani statuam posuerunt Phaselide, quo tempore Imperator hanc urbem adiit ex Syria redux, fortasse in templo a Phaselitis exstructo in honorem Hadriani. Cf. n. 4337.

4337.

Phaselide; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

. . . ΟΣΟΛΥΝ
. . ΩΤΗΡΙΤΟΥ
. ΟΥΥΠΕΡΦΙ
ΣΕΩΣΛΥΤΕΥ
ΔΑΜΕΩΝΗ
ΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

Αὐτοκράτορι Καίσαρι Τραϊανῷ Ἀδριανῷ Σεβαστῷ, πατρὶ πατρίδ]ος, Ὀλυν[πίῳ, Σ]ωτῆρι τοῦ [κόσμ]ου, ὑπὲρ [τῆς ἐπιβά]σεως [α]ὐτ[ο]ῦ [Λ]αμ[ι]έων ἡ [βουλ]ὴ καὶ ὁ δῆμος.

Titulus est ex eo genere ex quo n. 4336. In litteris ΔΑΜΕΩΝ nescio quid insit aliud quam ΛΑΜΙΕΩΝ, quamquam Λαμιεῖς Ciliciae (vide Steph. Byz. s. v. Λαμία, coll. nummo ex collect. Fontanae in Annal. Inst. archaeol. Rom. 1833. p. 267.) hoc loco intelligi vix possunt. Nam statua si Phaselide posita est, exspectes positam a populo Lyciae. Videndum igitur, ne aut in ipsa Lycia urbs fuerit Lamia dicta aut alius populi nomen subsit.

4338.

Phaselide, in sarcophago fragmentum; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΚΗΔΕΥΘΗΝϲΔ
ϹΟΡΗΤ×ΕΚ^
ΤΑΑΜΦ

Apparet κηδευθῆν[αι] vel ἐ]κηδεύθη[σαν ἐν τῇ] σορ[ῷ] τ[ὰ τ]έκ[να - - -

PARS VIGESIMA TERTIA.

INSCRIPTIONES PAMPHYLIAE.

ATTALIA, PERGE, ASPENDUS, MAGYDUS, SIDE.

4339.

Attaliae, hodie Adalijah, in tabula longa, quae una cum n. 4341. supra totam urbis portam extendebatur; ed. Beaufortus Karamania p. 128. ed. sec. Tractaverunt Letronnius Nouv. Annales des voyages T. V. p. 98. et Recherches sur l'Égypte p. 201 sq. et Osannus Syllog. p. 204. 205. Habeo etiam ex schedis Mülleri Beaufortianis.

..ΚΑΙΣΑΡΙΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙΩ
ΣΤΩΟΛΥΜ..ΩΙΑΡ.Χ...ΜΕΠΖ.ΩΙΔΗΜΑΡΧΙΚΗ
.ΩΤΗΡΙΤΗΣΟΙΚΟΥΜΕ....
ΝΗΣ ΗΒΟΥΛΗ

Αὐτοκράτορι] Καίσαρι θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱῷ, [θεοῦ Νερούα υἱωνῷ, Τραϊανῷ Ἀδρι-
ανῷ Σεβα]στῷ, Ὀλυμ[πί]ῳ, ἀρχ[ιερεῖ] με[γίστ]ῳ, δημαρχικῆ[ς ἐξουσίας τὸ ιε, ὑπάτῳ τὸ γ, πατρὶ
πατρίδος, Σ]ωτῆρι τῆς οἰκουμέ[νης - - - - - - -
Ἀτταλέων] ἡ βουλὴ [καὶ ὁ δῆμος.

Titulus haud dubie eo tempore positus est, quo Hadrianus Asiae provincias adiit; cf. n. 4334. 4336. 4337. Unde coniicias in lacuna periisse ὑπὲρ τῆς ἐπιβάσεως αὐτοῦ vel simile. Quamquam lacunae isti parum confido.

4340.

Ibidem, in basi vallo immissa; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΣΕΒΑΣΤΟ.ΥΑΔΕΙ
ΦΗΝΠΑΥΛΞΝΑΝ
ΙΟΥΛΙΑ
ΣΑΝΚΤΑ

- - - Σεβαστοῦ ἀδε[λ]φὴν Παυλ[εί]ναν Ἰουλία Σάνκτα.

Paulina videtur esse ea, quae vulgo putatur uxor fuisse Maximini (vide Eckhel. D. N. T. VII. p. 296.). Ex hoc titulo apparet fuisse eam Imperatoris sororem.

4341.

Ibidem, fragmentum lapidis sepulcralis portae inserti et cum dissimillimis compositi (vide lemma ad n. 4339.); ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΟΥΚ.ΟΣ
. . . .
.ΙΟΥ.ΝΙΛΝΛΝΟΙΠΚΙΙΕΥΝ
ΑΥ·
ΕΙΛΙΑΝΟΣΖΩΝ..ΥΤΩ..
+ΚΑΥΚΑ..

- - - - - - - - - - - - - - - τὸ μνημεῖον
κατεσκ]εύ[ασεν] Αὐ[ρήλιος] - - - - - λιανὸς ζῶν
[ἑα]υτῷ κ(αὶ) [γ]υ[ν]α[ικὶ - - - - - - -

4341. *b*.

In planitie *Attaliae*, super portam aedificii; misit Schönbornius.

ΠΕΔΑΝΙΟΣΣΑΤΟΡΝΕΙΔΟΣΠΑΝΤΑΑΥΤΟΣΤΑΟΙΚΟ
ΔΟΜΗΜΑΤΑΕΙΤΩΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΧΩΡΙΣΜΑ ΝΔΡΑΣΜΙΑΣ

Πεδάνιος Σατορνεῖ[ν]ος πάντα αὐτὸς τὰ οἰκοδομήματα ἑ[αυ]τῷ κατεσκεύασε χωρὶς μάνδρας μιᾶς.

4341. *c*.

In planitie *Attaliae*, tribus horis ab urbe, in via Almalü versus, in sarcophago; misit Schönbornius.

ΜΑΤΟΘΗΚΗΝΕΑΥΤΩΚΑΙΤΗΓΑΥΡΣΥΡΑΙΝΗ
ΥΡΚΟΤΗΔΙΣ.Λ..ΗΓΑΥΤΟΥΑΥΡΑΡΤ
ΣΜΕΙΙΛΤΗΑΠΟ

- - Κοτῆς κατεσκεύασε τὴν σω]ματοθήκην ἑαυτῷ καὶ τῇ γυ(ναικὶ) Αὐρ. Συραίνῃ [καὶ τῷ υἱῷ Α]ὐρ. Κοτῇ δὶς [καὶ τῇ ἀδελφῇ] αὐτοῦ Αὐρ. Ἀρτ[είμᾳ· ἄλλος δ' ἐνταφήσεται οὐδεὶ]ς με[τὰ] τὴ[ν] ἀπο[βίωσιν αὐτῶν - - -

4341. *d.*

Ibidem; misit Schönbornius.

ΜΟΝΟΙϹΕΤΕΡ . .
ΔΕΟΥΔΕΝΙΕ . . . ΤΑ
ΑΝΥΖΙΠΕΠΙΘΑΨΑΙ

VVRKAM - - - - -

Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος κατεσκεύασε τὴν σωματοθήκην τοῖς καὶ τοῖς] μόνοις· ἑτέρ[ῳ] δὲ οὐδενὶ ἐ[ξέσ]τα[ι] ἀνῦ[ξαι ἢ] ἐπιθάψαι - - -

4341. *e.*

Ibidem, fragmenta tria; misit Schönbornius.

A. ⁻7ΑΥΡΚΟΤΜΙΡΑΙϹΡΟΥΙΗΝϹΟ - -

B. ΕΞΑΥΤΗΙΙΕΡΙΙΟ . . Ε . . ΡΗΔΕΟΥΔΕΙΙΙΕΔΕϹΤΕΗϹ

C. ΟΚΟΝΔΟΥ . . . ΤΕΟΥ . ΧΒΟΟΧΟΝ

Sunt fragmenta ex titulis sepulcralibus. Tit. *A.* fortasse Αὐρ. Κοτ[ῆς Κ]ρα[τέ]ρου [τ]ὴν σ[ωματοθήκην κατεσκεύασεν ἑαυτῷ cet. *B.* τοῖς] ἐξ αὐτῆ[ς γ]ε[νησ]ο-[μένοις]· ἑ[τέρῳ] δὲ οὐδε[ν]ὶ ἐ[ξ]έστ[αι cet. *C.* [Τρ]οκόνδου [Ταττ]έου[ς - - - -

Nomina Κοττέους et Κρατέρου habes in titulo Termessensi n. 4362. Nomen Τροκόνδου vide n. 4366. *k.* Τροκόνδας Ταττέους habetur etiam n. 4321. *b.* Simile nomen est Τεαττῆς gen. Τεαττέους n. 4366. *c.*

4342.

In loco Murtana, ubi olim *Perge* sita fuit; misit Schönbornius.

. . ΕΑΤΗΣΑΡΤΕΜΙΔΟΣ
ΚΑΙΔΗΜΟΥΡΠΟΝΙΟΠΕ
ΓΤΟΝΚΑΙΑΡΙΕΡΕ . ⁻ΝΣ
ΒΑΣ⌐Ο . Κ - - ΙΑΛΧΕΒΝ
ΤΗΣΟΜΟΝΟΙΑΣ . . . . . ΕΠΟΙ
. . . . . ᵛΛΙΟΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟΜ
ᵓΙΙΚΥΡΕΙΝΑΑΠΟΛΛΩΝΟΝ
ΕΔΝΙΒΛΒΙΝΦΝ . . . ΛΙΣΔ . . .
ΚΑΙΗΛΟΓΑΤΙ - - - -
ΑΕ
ΕΝΡΩ
ΕΒ . Σ
ΝΟΘΕΤ
ΟΝΞΕΙ
ΣΑΝΤΑΔΟ
ΚΑΤ . . . ΟΟΣΛΜΕΝΙΙΤ
⁻ΑΙΛΛ - - - - - ΙΙΝ
ΑΝΚΑΙΤΩΑ ΜΕΠΙΣ
ΞΕΤΑΙ
ΧΟΥΣΑ . . . Ν
ΚΤΑΣΡΗΣΕΙΣΔΟΝΤΑ . Ρ
ΟΝΕΙΣΑΓΟΡΑΣΛΟΝΓᵛ
ΙΣΤΕΔΟΝΤΑΔ
ΠΑΝΔΗΜΟΥΣΙΟΙΣ
ΙΤ . ΝΠΟΛΙΝΚΑΙΠ .
ΙΝΞΕΝΟΙΣ .
ΣΑΝΙΑΤΙΞΤΟ . Ο . . .
ΑΒΥΛΗ . ΟΝΕΙΤΩΝΙΔ - - -

Τὸν ἱερ]έα τῆς Ἀρτέμιδος
καὶ δημ[ι]ουρ[γ]ὸν [π]ό[λ]ε[ω-
ς], τὸν καὶ ἀρ[χι]ερέ[α τῶ]ν Σ[ε-
βασ[τῶν] κα[ὶ θεᾶς Σ]εβ[ασ-
τῆς Ὁμονοίας [γενόμ]ε[ν]ο[ν,
Αὐρή]λιον; Ἀπολλωνίο[υ υἱ-
όν], Κυρείνα, Ἀπολλών[ι]ο[ν,
- - - - - - φ[ιλόπο]λι[ν
καὶ [φι]λό[πα]τ[ριν - - -
- - - - - - - - -
ἐν Ῥώ[μῃ - - - - τῶν Σ-
εβ[α]σ[τῶν - - - - ἀγω-
νοθετ[ήσαντα - - - -
- - - - - - - - -
σαντα etc.

In sequentibus sermo est de largitionibus hominis laudati: vs. 21. κ[α]τα[χ]ρήσεις· δόντα - - vs. 23. sqq. δόντα δ[ὲ εἰς ἑορτὰς] πανδήμους [τ]ὸ ἴσ[ον - - - - - τ[ὴ]ν πόλιν καὶ - -; in fine de exstructis quibusdam aedificiis: vs. 27. οἰκοδομή]σαν[τά τε τὸ [β]ο[υλε]υ[τ]ή[ρι]ον ἐ[κ] τῶν ἰδ[ίων - - - Vss. 2. 3. δημιουργὸν πόλεως dedit Boeckhius (cf. n. 4347.). Δημιουργοὶ videntur a Cnidiis vel ab Argivis propagati esse. Vs. 5. Augusta Ὁμόνοια quae sit, incertum.

4342. *b.*

In loco Murtana, ubi olim *Perge* sita fuit, prope templum antiquum in ecclesia Christiana; misit Schönbornius.

Ο . Ε Μ . ΝΟΕΑΣ
ΓΙΕΙΑΝΑΘΗΝ
Λ . ΙΙ ΤΕΜΕΙΣ
ΔΡΠ ΑΠΑΡ
Δ . ΒΛΙᴧΡΟΤΕΛΙΟΣΟΥΑΡΟΣΑΧΟΣΠΠΙΩΝ
ΙΙΛΗΣΑΚΟΛΟΝ
ΑΗΟΣΛΤΕΛΛΙΗΣΧΕΙΛΛΕΓ
Η-ΚΝΜΑΜΜΗΝΟΙΙΓΟΝΟΙ

Titulum honorarium in feminam sacerdotem posuerunt Varus quidam (Ῥοτ[εί]λιος Οὔαρος vs. 5.) et nepotes (τὴν μάμμην οἱ [ἔγ]γονοι vs. 8.). Initio videndum ne fuerit: τὴν ἱέρειαν θεᾶς Σεβαστῆς Ὁ]μ[ο]νο[ί]ας, [τὴν καὶ ἱέρ]ειαν Ἀθην[ᾶς γενομένην cet. cf. n. 4342. Vs. 7. extr. apparet χειλ(ιαρχος) λεγ(ιῶνος). Vs. 8. τὴν μάμμην οἱ ἔγγονοι dedit Boeckhius.

4342. *c*.

In vico Assarkiöi, ubi vetus *Sillyum* putatur situm fuisse; misit Schönbornius.

ΙΑΡΑ
ΙΑΚΟ
ΕΕΤΤΟΙΜΡ

4342. *d*.

In loco Balkesü, ubi vetus *Aspendus* creditur sita fuisse, ad introitum theatri; misit Schönbornius.

.....ΙΟ - - - - - - - - ΔΙ - - - - - -
ΚΕΙΜΕΝΩΚΟ.......ΜΩΖΗΝ⸌⸍Ν
ΕΚΤΩΝΤΟΥΘΕΑΤΡΟΥΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΥΜΝΙΚΟΝΕΝΕΘΑΙΟΝΤΟΥΘΕΑΤΡΟΥΧΕΡΜΨΙΛΛ

Infra in taenia:

ΧΙΙΥΦ·ΜΟΝ\ΧΚΛΗ>ΙΑΝ..ΛΗ>Ι...ΖΗΙΟΥΙ>ΙΙΡ..>.ΙΟΙΙ- - - - - Λ

- - - - - - - σὺν παντὶ τῷ προσκ]ειμένῳ κό-
[σμ]ῳ Ζήν[ω]ν - - - ἐκ τῶν τοῦ θεάτρου ἀνέθηκεν
- - - [ἀγῶνα] γυμνικὸν [γ]ενέθ[λ]ιον τοῦ θεάτρου
- - - -

In altero fragmento apparet: [ἐκ]κλησίαν.

Videtur inscriptio esse odei vel similis aedificii coniuncti cum theatro.

4342. *e*.

Inter Adalijah et Pergen, prope locum Laara, qui vetus *Magydus* est, in basi; ed. Fellows Itin. As. min. p. 190.

ΘΕΜΡΧ
ΣΙΟΥΦ
ΓΡΙΔΟ ΦΙΛΟ
ΗΑΤΡΙ Α
ΝΙΑ
ΟΝΒΩΜΟΙΠΑΙ
ΙΑΠΕΛΕΥΘΕ
ΟΙΤΟΠΑ ΙΩ
ΙΚΑΙΕΥΕΗΕ
ΤΗ

Θε - - - - [Διονυ]σίου? φ[ιλοπάτ]ριδο[ς] φιλο[π]άτρι[δι
- - - - - - - - τ]ὸν β[ω]μὸ[ν] Π. Αἴ[λιος]
ἀπε[λ]εύθε[ρ]ο[ς] τ[ῷ] πά[τρ]ω[ν]ι καὶ εὐε[ργ]έτῃ.

4343.

Sidae, hodie Eski-Adalijah, in littore; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΙΟΥΛΙΑΝ - - - - - - - -
ΜΗΠΙΑΤΟΥΚΥΡΙΟ......
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΡΟ......
- - - - - - - - - - - -
ΚΑΙΤΟΝΙΕΡΟΝΚΑΣ.....
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ....

Ἰουλίαν [Δόμναν Σεβαστήν], μη[τέρ]α τοῦ Κυρίου [ἡμῶν]
Αὐτοκράτορο[ς Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνείνου], καὶ τὸν ἱερὸν
Κα[ί]σ[αρα] ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος - - -

Geta ἱερὸς Καῖσαρ audit; igitur titulus ante a. u. c. 962. p. Chr. 209. scriptus est, quo anno is Augusti elogio ornatur.

4344.

Sidae, ex templi ut videtur corona; ex schedis Mülleri Beaufortianis, in quibus extat duplex apographum.

ΓΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
ΑΥΡΗΛΛΙΟΝ
ΙΟΝΕΥΣΕΒ

Αὐτοκράτ]ορα Καίσαρα [Μάρκον] Αὐρήλλιον [Ἀντωνεῖν]ον Εὐσεβ[ῆ] Σεβαστὸν cet.

4345.

Sidae, in tabula marmorea in theatro; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜ.
ΕΤΕΙΜΒΣΕΝ..
ΑΥΡΗΛΙΑΝΚΟΔΡΑ.
ΤΙΑΝΗΝΚΡΙ.ΙΑΝ
ΙΕΡΑΣΑΜΕΝΗΝΟΕ
Ο ΗΜΗ Ο
Η ΒΩ ΚΑΙ
Φ ΤΕΙΜ ΣΕΚ
ΝΙΔΙΩΝ·ΙΕΝΟ
ΗΝΓΥΝΑΙΚΑΛΥΡ
ΙΝΤΗΙΑΝΟΥΙΡΟΒΟΥΛΟΥ
ΤΟΝΔΕΑΝΔΡΙΑΝΤΑ
ΝΕΣΤΠΣΑΝΑΥΡΗΛ
ΑΝΤΗΙΑΝΟΣΝΕ
ΥΡΗΛΙΟΣΤΟΥΗΣΙΑΝΟΣΟΜ
ΛΩΝΤΗΣΓΚΥΤΑΤΗΣ
ΤΡΟΣ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμ[ος] ἐτείμ[η]σεν Αὐρηλίαν Κοδρα-
τιανὴν Κρί[σπ]αν, ἱερασαμένην [θ]ε[ᾶς Ἀθ]η[νᾶς, λει-

τ]ο[υργ]ή[σασαν εὐσε]βῶ[ς] καὶ φ[ιλο]τείμ[ω]ς ἐκ [τῶ]ν ἰδίων, [γ]ενο[μέν]ην γυναῖκα [Α]ὐρ. [᾿Α]ντηϊανοῦ [Π]ροβούλου. τὸν δὲ ἀνδριάντα [ἀ]νέστ[η]σαν Αὐρήλ(ιος) ᾿Αντηϊ[α]νὸς νε(ώτερος) [καὶ Α]ὐρήλιος Τουησιανὸς [Θάλ]λων τῆς γ[λυ]κυτάτης [μη]τρός.

De templo Minervae ap. Sidetas cf. Strab. XIV. p. 667.

4346.

Sidae; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΚΥΡΕΙΝΙΑΝΠΑΤΡΑΝΤΗΝΚΡΑ
ΤΙΣ.ΤΕΝΓΥΝΑΙΚΑΒΡΩΝΙΑΝΟΥ
ΛΟΛΛΙΑΝΟΥΤΟΥΚΡΑΤ°ΔΟΥΚΗΝΑ
ΡΙΟΥΑΠΟΕΠΠΡΟΠΩΝΠΡΙΜΙΠΙ
ΔΑΡΙΟΥ·ΚΤΙΣΤΟΥΚΑΙΦΙΛΟΠΑ
ΤΡΙΔΟΣΚΑΙΕΝΠΑΣΙΝΕΥΕΡΓΕΤΟΥ
ΤΗΣΠΑΤΡΙΔΟΣ·ΘΥΓΑΤΕΡΑΚΑΙΕΓΓΟ
ΝΘΝΥΠΑΤΙΚΩΝ·ΓΕΡΟΥΣΙΑΤΟΥΜΕ
ΓΑΛΟΥΣΥΝΕΡΓΙΟΥΤΗΝΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ
ΕΥΤΥΧΕΙ ΠΗΓΑΣΙ

Κυρεινίαν Πάτραν τὴν κρατίστ[η]ν γυναῖκα [῾Α]βρωνιανοῦ Λολλιανοῦ τοῦ κρατ(ίστου) Δουκηναρίου ἀπὸ ἐπ[ιτ]ρόπων, πριμιπι[λ]αρίου, κτίστου καὶ φιλοπάτριδος καὶ ἐν πᾶσιν εὐεργέτου τῆς πατρίδος, θυγατέρα καὶ ἐγγόν[η]ν ὑπατικῶν, [ἡ] γερουσία τοῦ μεγάλου συνε[δρ]ίου τὴν φιλόπατριν. Εὐτύχει Πηγασί.

Titulus ex genere sepulcralium est eorum, qui iidem sunt honorarii. Verba εὐτύχει Πηγασὶ manifesto a familiaribus addita sunt. Unde apparet feminam, quae hoc titulo honoratur, etiam alio nomine Πηγασὶν a suis solitam esse vocari.

4347.

Sidae, ex templi ut videtur corona; ex schedis Mülleri Beaufortianis, in quibus duplex apographum.

ΠΑΡΚΙΑΙΣ
ΟΝΑΡΧΙΠΡΕ
ΔΙΣΔΗΜΙ

Fragmentum tituli hononarii, ex quo apparet vs. 1. ἐπ]αρ[χ]ίαις, vs. 2. γενόμεν]ον ἀρχιπρε[σβευτήν, vs. 3. δὶς δημι[ουργήσαντα. De δημιουργοῖς cf. n. 4342.

4348.

Sidae; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΤΟΥΣΕΒΑΣ
ΩΥΛΠΙΟΝ
ΘΕΩΝΑ

- - - τὸν κράτιστον ἐπίτροπον] τοῦ Σεβασ[τοῦ Ο]ὔλπιον Θέωνα.

4349.

Sidae, in ara vel basi; ex schedis Mülleri Beaufortianis duplicibus.

ΕΛΕΝΗΝ
ΜΗΤΙΡΑ
ΑΥΡΟΥΣΤ

Vs. 2. in altero apographo omittitur ΤΙ relicto spatio. Vs. 3. in altero apographo est ΑΥΡΣΥΣΤ, in altero ΑΥΤΟΣ, quas lectiones composui.

῾Ελένην μητ[έ]ρα Αὐ[γ]ούστ[ου.

Est Helena Constantii Chlori uxor I., quam constat a filio Constantino rerum potito summis honoribus affectam et Augustae titulo ornatam esse. Et Constantinum matri Helenae statuam in Daphnaeo luco prope Antiochiam posuisse, ob quam locus Augusteum dictus sit, tradit Suidas v. Αὔγουστος. De simili statua Constantinopoli posita conf. Malel. p. 321. ed. Bonn. Haec nostra basis ad honorem paulo antiquiorem videtur pertinere, quippe in qua desit Augustae elogium; et nomen eius, qui posuit, haud dubie in alio latere perscriptum fuit (fortasse ὁ δῆμος).

4350.

Sidae, in littore prope theatrum; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ
ΡΟΠΕΟΥΧΟΥΣΔΕ
ΤΟΤΑΣΗΜΗΝ
ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ
ΘΕΟΔΟΣΙΟΝΑΡΚΑΔ.
.ΝΤΟΥΣΑΙWΝΙΟΥΣ
.ΥΤΟΥΣΤΟΥΣΚΑΙΦΑ
.ΝΟΡΙΟΝΤΟΝΑΙΠΙ
.ΑΝΕΣΤΑΤΟΝΦΛC
..ΥΤΑΔΝΙΟΣΕΠΙΑ
..ΤΕΟΛΑΕΠΚΡΕ
.ΙWΝΕΙΕWΝΠΡΑΙΤWΡ
.ΙΝΤΗΣΥΝΘΕΙΚΑΘΟΣ
..ΣΕΙΑΦΙΕΡWΣΕΝΕΠ
- - - - - - ΤΟΥΛΑΝ
ΥΠΑΤΙΚΟΥ

Αὐτοκράτορας [τ]ροπεούχους δε[σ]πότας ἡμ[ῶ]ν Οὐαλεντινιανό[ν], Θεοδόσιον, ᾿Αρκάδ[ιο]ν, τοὺς αἰωνίους [Α]ὐ[γ]ούστους, καὶ Φ[λ. ῾Ο]ν[ώ]ριον τὸν αἰπι[φ]ανέστατον Φλ. - - - νιος ἐπι - - - - [σ]π[εί]ρ[ας? ᾿Αντ]ωνεί[ν]ων πραιτωρ[ιανῶ]ν τῇ συν[ή]θει καθοσ[ιώ]σει ἀφιέρωσεν ἐπ[ὶ - - - - - - τοῦ λα[μ](προτάτου) ὑπατικοῦ.

Imperatores τροπεοῦχοι h. e. τροπαιοῦχοι audiunt, quod epitheton etiam Vol. I. n. 1086. reponi oportuit. Titulus circa a. u. c. 1144. p. Chr. 391. scriptus est.

4351.

Sidae, in theatro; ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΚΟΙΝΙΟΝΙ . . .
ΤΟΥΦΟΝΠΑ . . .
ΠΟΝΤΙΦΙΚΑ.
ΚΟΙΝΤΟΥ
ΣΑΚΕΡΑ
ΤΙΚΟΥΠ.
ΠΟΝΤΙΦΙΚ
ΤΟ ΣΑ Ο
ΟΥΤΟ
ΝΟ
ΛΟΝ

Κόϊν[τ]ον - - - [῾Ρ]οῦφον πα[τρίκιον] ποντίφικα, [υἱὸν] Κοΐντου - - - - Σακέρ[δωτος, ὑπατ]ικοῦ, π[ατρικίου] ποντίφικ[ος - - - - - -

In fine fuerit τὸν φί]λον.

4352.

Sidae, in basi; ex schedis Beauforti et Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 552. n. 18. cum nott. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣΔΥ
ΑΥΡΗ ΠΑΙΩΝΕΙΝ
ΥΗΣΙΑΝΟΥ
ΚΑΙΕΠΙΤΕΛΟΥΝΤΟΣΘΕΜΙΛ
ΠΑΜΦΥΛΙΑΚΗΝΤΟΥΗΣΙΑ
ΝΕΙΟΝΕΠΙΒΑΤΗΡΙΟΝΘΕΩΝ
ΑΘΗΝΑΣΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΕΣΙΔΙΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝ
ΕΝΕΙΚΗΣΕΝΠΑΙΔΩΝ
ΠΥΓΜΗΝ-ΑΥΡΗΛΙΟΣ
ΑΡΤΕΜΩΝΔΙΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΣΠΕΝΔΙΟΣΛΑΒΩΝΑΘΛΟΝ
ΤΟΤΕΘΕΜΑΚΑΙΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑ
ΣΥΝΤΗΒΑΣΕΙ

Vs. 2. Walp. ΑΥ - - - ΠΑΙΩΝΕΙΝ, Müll. ΑΥ ΡΗ - - - ΑΙΩΝΕΙΝ.

Ἀγωνοθετοῦντος δ[ιὰ βίου] Αὐρη[λίου] Παιωνείν[ου Το]υησιανοῦ καὶ ἐπιτελοῦντος θέμιν Παμφυλιακὴν Τουησιανεῖον ἐπιβατήριον θεῶν Ἀθηνᾶς καὶ Ἀπόλλωνος ἐ[ξ] ἰδίων χρημάτων ἐνείκησεν παίδων πυγμὴν Αὐρήλιος Ἀρτέμων δὶς Διονυσίου Ἀσπένδιος, λαβὼν ἆθλον τό τε θέμα καὶ τὸν ἀνδριάντα σὺν τῇ βάσει.

Θέμις Παμφυλιακὴ est institutum Pamphyliacum, nimirum ipsum illud ἐπιβατήριον, hoc est festum ἐπιδημίας deorum, quod ab auctore Tuesiano nomen traxit. Cf. n. 4198. ΘΕΜΙΔΟΣΤΟΕ notante Walpolio habetur etiam in nummo Aspendio ap. Mionnet. T. III. p. 449. Cf. n. 4353. 4354. 4355. cet. Vs. 11. formulam δὶς Διονυσίου Walpolius non plane assecutus est. Ἀρτέμων δὶς Διονυσίου est Ἀρτέμων Διονυσίου τοῦ Διονυσίου ut sexcenties.

4353.

Sidae, in templi, ut videtur, corona; ed. Beaufortus Karamania p. 162. ed. sec. et Walpol. Travels p. 551. n. 17. Repetiit Osannus Auct. lex. Gr. p. 5 sq. qui adnexuit inscriptionem n. 4360.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣΔΙΑΒΙΟΥΑΥΡΗΛ <
ΠΑΙΩΝΕΙΝΟΥΤΟΥΗΣΙΑΝΟΥΚΑΙΕ
ΠΙΤΕΛΟΥΝΤΟΣΘΕΜΙΝΠΑΜΦΥΛΙΑΚΗΝ
ΤΟ ΗΣΙΑΝΕΙΟΝΕΠΙΒΑΤΗΡΙΟΝΘΕΩΝ
ΑΘΗΝΑΣΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΟΣΕΞΙΔΙΩΝ
ΧΡΗΜΑΤΩΝ·ΕΝΕΙΚΗΣΑΝΠΑΙΔΩΝ
ΠΑΛΗΝΣΥΝΣΤΕΦΑΝΩΘΕΝΤΕΣΑΥΡ <
ΚΟΝΩΝΙΑΝΟΣΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ
ΚΑΙΑΥΡΗΛΙΟΣΕΡΜΙΠΠΙΑΝΟΣΕΡΜΙΠ
ΠΟΣΝΕΟΣ·ΣΙΔΗΤΑΙ·ΛΑΒΟΝΤΕΣ
ΑΘΛΟΝΤΟΤΕΘΕΜΑΚΑΙ
ΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣΥΝΤΗ
❦ ΒΑΣΕΙ ❦

Vs. 6. Walp. ΕΝΕΙΚΗΣΑΝ, Beauf. ΕΝΕΙΚΗΣΕΝ.

Ἀγωνοθετοῦντος διὰ βίου Αὐρηλ(ίου) Παιωνείνου Τουησιανοῦ καὶ ἐπιτελοῦντος θέμιν Παμφυλιακὴν Τουησιανεῖον ἐπιβατήριον θεῶν Ἀθηνᾶς καὶ Ἀπόλλωνος ἐξ ἰδίων χρημάτων ἐνείκησαν παίδων πάλην συνστεφανωθέντες Αὐρ. Κονωνιανὸς Νεοπτόλεμος καὶ Αὐρήλιος Ἑρμιππιανὸς Ἕρμιππος νέος Σιδῆται, λαβόντες ἆθλον τό τε θέμα καὶ τὸν ἀνδριάντα σὺν τῇ βάσει.

Cf. n. 4352. 4354. 4355.

4354.

Sidae, in littore; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣΔΙΑ
ΟΥΑΥΡ-ΠΑΙΩΗ·ΙΝΟΥΤΟ
ΣΙΑΝΟΥΚΑΙΕΠΠΕΛΟΥΝ
ΟΣΘΕΜΙΝΤΟΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΠΑΜΦΥΛΙΑΚΗΝΤΟΥΗΣΙΑ
ΝΘ

ΝΙΟΝΕΠΙΒΑΤΗΡΙΟΝ

Ἀ]γωνοθετοῦντος διὰ [βί]ου Αὐρ. Παιω[νε]ίνου Το[υη]σιανοῦ καὶ ἐπ[ιτ]ελοῦν[τ]ος θέμιν τὸ δεύτερον Παμφυλιακὴν Τουησιαν[ε]ῖον ἐπιβατήριον [θεῶν Ἀθηνᾶς καὶ Ἀπόλλωνος ἐξ ἰδίων χρημάτων ἐνείκησεν cet.

Extrema ob vitium lapidis non continuo ordine scripta videntur. Certe inter vs. 5. et 7. nihil deest. Cf. n. 4352. 4353. 4355. 4356.

4355.

Sidae, in littore; ex schedis Beauforti misit Müllerus. Fragmentum *b* est inter Beaufortiana n. 10. „in templi corona, ut videtur", quod Beaufortus coniecerat partem constituisse tituli n. 4354.

a. ΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣ
ΔΙΑΒΙΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΠΑ
ΕΙΝΟΥΤΟΥ·ΗΣΙΑΝ
ΑΙΕΠΙΤΕΛΟΥΝΤΟΣ
ΟΓΠΑΝΦΥΛΙΑΚΗΝ
ΣΙΑΝΙΟΝΕΠΙΒΑΤΗ
ΕΩΝΑΩΗΝΑΣΚΑΙΑΙ
ΩΝΟΣΕΡΙΔΙΩΝΚΡΙ
ΝΕΝΕΙΚΗΣΕΝΕΝΤΗΛΛΝ

b. ΤΑΤΗΚΑΙ.ΝΔΟ
ΩΝΠΟΛΕΙΠΑ
ΤΑΝΚΡΑΤΙΟΛ
ΛΙΟΣΓΛΑΥΚΙΠΠΟ
ΜΙΠΠΟΠΕΡΓΑΙΟ
ΝΑΘΛΟΝΙΠΙΕΘΕΜ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣΥΝΤΗΒΑΣΕΙ

'Α]γωνοθετοῦντος διὰ βίου Αὐρηλίου Πα[ιων]είνου Τουησιαν[οῦ κ]αὶ ἐπιτελοῦντος [θέμιν τ]ὸ γ̄ Πανφυλιακὴν [Τουη]σιαν[ε]ῖον ἐπιβατή[ριον θ]εῶν 'Α[θ]ηνᾶς καὶ 'Α[πόλλ]ωνος ἐ[ξ] ἰδίων [χ]ρ[ημάτων]. ἐνείκησεν ἐν τῇ λ[α]ν[προ]τάτῃ καὶ [ἐ]νδό[ξῳ Σιδητ]ῶν πόλει πα[ίδων π]ανκράτιο[ν Αὐρή]λιος Γλαύκιππο[ς Ἑρ]μίππο[υ] Περγαῖο[ς, λαβὼ]ν ἆθλον [τό τ]ε θέμ[α καὶ τὸν] ἀνδριάντα σὺν τῇ βάσει.

Cf. n. 4352. 4353. 4354. 4356.

4356.

Sidae, in littore; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Trav. p. 558. n. 23. cum nott. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Mülleri missis.

ΡΙΔΑΜΑΥΡΗΛΙΟΣΕΥΤΥΧΙΑ
ΝΟΣΕΥΤΥΧΗΣΣΙΔΗΤΗΣΑΝ
ΔΡΩΝΠΥΓΜΗΝΛΑΒΩΝΑ
ΘΛΟΝΤΟΤΕΘΕΜΑΚΑΙΤΟΝ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣΥΝΤΗΒΑΣΕΙ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣΚΑΙΠΡΟΘΥΜΗΣΑ
ΜΕΝΟΥΤΟΥΠΑΤΡΟΣΑΥΤΟΥΖΩΣΙΜΟΥ

Vs. 1. init. Walp. ΛΜ, Müll. quod dedi.

'Αγωνοθετοῦντος διὰ βίου cet. καὶ ἐπιτελοῦντος θέμιν τὸ Παμφυλιακὴν cet. ἐνείκησεν κοσμῶν τὴν ἑαυτοῦ πατ]ρίδα Αὐρήλιος Εὐτυχιανὸς Εὐτύχης Σιδήτης ἀνδρῶν πυγμήν, λαβὼν ἆθλον τό τε θέμα καὶ τὸν ἀνδριάντα σὺν τῇ βάσει, ἀσκήσαντος καὶ προθυμησαμένου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζωσίμου.

Vox προθυμησαμένου ad studium patris refertur filio victoriam conciliantis. De forma tituli cf. n. 4352. 4353. 4354. 4355.

4357.

Ibidem, in littore in basi fracta; ex schedis Beauforti misit Müllerus. Hanc inscriptionem respicit Beaufortus Karam. p. 146. ed. sec.

ΣΙΔΗΤΗΣ
ΑΒΩΝΑΘΛΟΝΤΟΤ
ΜΑΚΑΙΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝ
ΣΑΝΤΕΒΑΣΕΙ

'Αγωνοθετοῦντος διὰ βίου cet. ut in titulis superioribus ἐνίκησεν ὁ δεῖνα] Σιδήτης [genus certaminis ut ἀνδρῶν vel παίδων πυγμὴν vel simile λ]αβὼν ἆθλον τό τ[ε θέ]μα καὶ τὸν ἀνδριάν[τα] σ[ὺ]ν τ[ῇ] βάσει.

Cf. titulos praecedentes inde a n. 4352.

4358.

Ibidem, in littore in basi; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΙΣΘΕΙ
ΗΣΘΕΜΙΔΟΣΝΟ
ΘΛΗΜΑΤΟΣΑΝΔΡΩΝ
ΕΠΕΙΔΗΕΙΣΜΟΝΟΣΑΘΛΗ
ΠΑΡΩΔΕΥΣΕΝ

- - - - - - - - - τῆς Παμφυλιακ]ῆς θέμιδος - - - [ἀ]θ[λ]ήματος ἀνδρῶν, ἐπειδὴ εἷς μόνος ἀθλη[τὴς] παρώδευσεν.

Est fragmentum ex genere titulorum n. 4352 - 4357.

4359.

Sidae, in area theatri; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΑΘΗΝΑΙΟϹΓ
ΝΕΜΕΟΝΕΙΚΗϹ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

'Αθήναιος γ̄ Νεμεονείκης ἀνέθηκεν.

4360.

Sidae, ad portam prope theatrum; ed. Beaufortus Karamania p. 162. ed. sec.

ΕΠΙΑΝΘΥΠΑΤΟΥ
ΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΒΙΟΥΝΙΚΟΥ

Ἐπὶ ἀνθυπάτου Τιβερίου Κλαυδίου Βι[θ]υνικοῦ.

4361.

Sidae, prope theatrum; ex Beaufortianis misit Müllerus.

ΑΤΤΦΙΛΙΠΠΟΥΠΛΑΜ
ΚΟΜΕϹΠΡΩΤΟΥLΑΘΜΟΥ
ΔΙΕΠΩΝΤΗΝΕΠΑΡΧΟΝ
ΕΞΟΥϹΙΑΝΚΑΙΟΥΤΑΤΟ
ΕΡΓΟΝΤΗΛΑΜΚΑΙΜΕΓΙϹΤΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣΙΔΗ

Α[ὐρ.] Φίλιππο[ς ὁ] λαμ(πρότατος) κόμ[η]ς πρώτου [β]αθμοῦ διέπων τὴν ἔπαρχον ἐξουσίαν καὶ [τ]οῦτ[ο] τὸ ἔργον τῇ λαμ(προτάτῃ) καὶ μεγίστῃ μητροπόλ[ε]ι Σίδῃ.

PARS VIGESIMA QVARTA.

INSCRIPTIONES PISIDIAE ET ISAURIAE.

Pisidiae et *Isauriae* nulla in Praefatione ad Vol. I. p. XIII. facta mentio est, quod harum provinciarum nullaedum inscriptiones repertae erant.

SECTIO PRIMA.

TERMESSUS ET VICINIA, SAGALASSUS ET VICINIA, PEDNELISSUS ET VICINIA.

4362.

Termessi, misit Schönbornius.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙ
ΟΔΗΜΟΣ
ΕΚΤΩΝΔΗΜΟ
ΣΙΩΝΑΡΤΜΕΙΝ
ΘΟΑΝΤΟΣΕΡΜΑΙ
ΟΥΔΙΣΚΟΤΤΕΟΥΣ
ΤΟΥΚΑΙΚΡΑΤΕΡΟΥ
ΚΑΝΗΦΟΡΟΝΘΕ
ΑΣΑΡΤΕΜΙΔΟΣ
ΠΡΗΛΙΟΔΟΤΟΥΑΡ
ΤΕΙΜΟΥΠΕΝΤΑΚΙΣ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐκ τῶν δημοσίων Ἀρτέμειν Θόαντος Ἑρμαίου δὶς Κοττέους τοῦ καὶ Κρατέρου, κανηφόρον θεᾶς Ἀρτέμιδος, πρ(οβούλου) Ἡλιοδότου Ἀρτείμου πεντάκις.

Πεντάκις designat quinquies repetendum nomen esse *Ἀρτείμου*, quum Heliodoti pater, avus, abavus cet. cognomines fuerint. In siglo ΠΡ latere *προβούλου* s. *προβουλεύοντος* apparet ex n. 4366. *g.* et 4366. *h.*

4363.

Termessi, in lapide; misit Schönbornius.

ΗΠΑΤΡΙΣ
ΑΡΧΙΕΡΕΑΤΩΝΣΕ
ΒΑΣΤΩΝΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΟΝΣΙΜΩΝΙΔΟΥΑ
ΠΟΛΛΩΝΙΟΥΘΟΑΝ
ΤΟΣΦΥΣΕΙΘΟΑΝ
ΤΟΣΣΙΜΩΝΙΔΟΥΑΡ
ΧΙΕΡΩΜΕΝΟΝΕΥΣΕ
ΒΩΣΚΑΙΕΝΔΟΞΩΣ
ΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣΓΕ
ΝΟΥΣΟΝΤΑΑΡΧΙΕΡΑ
ΤΙΚΟΥΚΑΙΓΥΜΝΑΣΙ
ΑΡΧΙΚΟΥΚΑΙΦΙΛΟ
ΤΕΙΜΟΥ

Hic sertum florum.

ΗΠΑΤΡΙΣ
ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΝΑΝΤΙΟ
ΧΙΔΑΘΥΓΑΤΕΡΑΤΙΒΕ
ΡΙΟΥΚΛΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΤΟΥΚΑΙΤΙΣΥΝΑΡ
ΧΙΕΡΩΜΕΝΗΝΤΩΝ
ΔΡΙΑΥΤΗΣΑΡΧΙΕΡΕΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΩΣΙΜΩΝΙ
ΔΟΥΕΥΣΕΒΩΣΚΑΙΕΝ
ΔΟΞΩΣΚΑΙΦΙΛΟΤΙ
ΜΩΣΓΕΝΟΥΣΟΥΣΑΝ
ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΥΚΑΙ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΚΟΥ
ΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙΜΟΥ

Ἡ πατρὶς ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν Ἀπολλώνιον Σιμωνίδου Ἀπολλωνίου Θόαντος, φύσει Θόαντος Σιμωνίδου, ἀρχιερώμενον εὐσεβῶς καὶ ἐνδόξως καὶ φιλοτείμως, γένους ὄντα ἀρχιερατικοῦ καὶ γυμνασιαρχικοῦ καὶ φιλοτείμου.

Ἡ πατρὶς ἀρχιέρειαν Ἀντιοχίδα, θυγατέρα Τιβερίου Κλ(αυδίου) Πλάτωνος τοῦ καὶ Τί(του), συναρχιερωμένην τῷ [ἀ]νδρὶ αὐτῆς, ἀρχιερεῖ Ἀπολλωνίῳ Σιμωνίδου, εὐσεβῶς καὶ ἐνδόξως καὶ φιλοτίμως, γένους οὖσαν ἀρχιερατικοῦ καὶ γυμνασιαρχικοῦ καὶ φιλοτείμου.

4364.

Termessi, super porta grandi; misit Schönbornius.

ΚΑΘΙΕΡΩΣΕΝΕΠΙΑΡΧΙΠΡΤ.ΚΟΥΑΡΟΥΥΙΟΥΙΚΜΑΡΚΕΛΛΟΥΣΙΙΟΥΔΙΙΤΚΠΛΑΤΩ
ΝΟΣΙΟΥΥΙΟΥ

Est exitus tituli maioris: [Ὁ δεῖνα] *καθιέρωσεν ἐπὶ ἀρχιπρ(οβούλου) Τ. Κουάρου, υἱοῦ - Μαρκέλλου, σ[π]ουδ[ῇ] Τ. Κλ. Πλάτωνος [τ]οῦ υἱοῦ.*

Ti. Cl. Plato idem videtur esse, cuius filia est Antiochis n. 4363.

4365.

Termessi, in basi; misit Schönbornius.

ΜΑΥΑΣΙΣΛΗΠΙΑΔΗΣ
ΥΙΟΣΙΕΡΕΩΣΣΑΡΑ
ΠΙΔΟΣΔΙΑΒΙΟΥΜΑΥΓΙΟ
ΙΛΟΥΙΕΑΤΤΕΟΥΣΝ
ΚΗΣΑΣΠΑΛΗΘΕΜΙΙ
ΠΑΙΔΩΝΑΧΘΕΙΣΑΝΤΟ
ΣΙΜΩΝΙΔΟΥΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΟΥΣΙΜΩΝΙΔΟΥΠΡ
Ι-ΜΑΥΜΟΛΕΟΥΣΠΙ
ΛΑΚΟΟΥ

Μ. Αὐ(ρήλιος) Ἀσ[κ]ληπιάδης, υἱὸς ἱερέως Σαράπιδος διὰ βίου Μ. Αὐ(ρηλίου) [Τρω]ΐλου [Τ]εαττέους, ν[ει]κήσας πάλη[ν] θέμι[ν] παίδων, ἀχθεῖσαν τὸ - [ἐκ φιλοτιμίας] Σιμωνίδου Ἀπολλωνίου Σιμωνίδου, πρ(οβούλου) Μ. Αὐ(ρηλίου) Μολέους Π - - - -

Apollonius, cuius filius Simonides, idem videtur esse *ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν*, qui laudatur n. 4363. Idem Simonides est n. 4366. *g.* Troilus *Τεαττέους* filius redit infra n. 4366. *c. d. e.* De *θέμιδι* cf. n. 4352. Ceterum vs. 5. verba turbata sunt. Exspectatur *πάλην παίδων θέμιν* s. *θέμιν παίδων πάλην* cet.

4366.

Termessi, in basi; misit Schönbornius.

ΙΕΡΕΥΣΗΡΑΚΛΕΟΥΣ
ΔΙΑΒΙΟΥΠΛΑΤΩΝ
ΟΠΛΩΝΟΣΝΕΙΚΗ
ΣΑΣΘΕΜΙΝΠΑΛΙΝ
ΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝ
ΤΗΝΑΧΘΕΙΣΑΝΕΚ
ΤΩΝΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜ
ΜΕΙΙΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙΑΥΤΩΝΤΗΠΟΛΕΙ
ΥΠΟΤΙΤΟΥΑΙΛΙΟΥ
ΑΓΡΙΠΠΕΙΝΟΥ

Ἱερεὺς Ἡρακλέους διὰ βίου Πλάτων Ὅπλωνος νεικήσας Θέμιν πάλιν ἀνδρῶν πάλην, τὴν ἀχθεῖσαν ἐκ τῶν καταλελειμμέ[ν]ων χρημάτων καὶ αὐτῶν τῇ πόλει ὑπὸ Τίτου Αἰλίου Ἀγριππείνου.

T. Aelio Agrippino etiamtum vivo positus est titulus n. 4366. *c.* Vs. 4. *πάλιν* videtur esse i. q. *τὸ δεύτερον.* De *Θέμιδι* cf. n. 4352. Vs. 9. *καὶ αὐτῶν* videtur indicare etiam alias ab Agrippino urbi relictas pecunias esse.

4366. *b.*

Termessi, in basi; misit Schönbornius.

ΙΕΡΕΥΣΘΕΑΣΡΩΙΗΣ
ΔΙΑΗΙΟΥΜΑΥΡ
ΜΕΙΔΙΑΝΟΣΠΛΑ
ΤΩΝΙΑΝΟΣΟΥΛ
ΡΟΣΜΕΙΚΗΣΑΣ
ΘΕΜΙΝΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΛΗΑΓΩΝΟΣ
ΤΟΥΚΑΤΑΛΕΙΦΘΕΝ
ΤΟΣΕΚΦΙΛΟΤΕΙΜ
ΑΣΟΠΛΕΟΥΣΟΒΡΙ
ΜΟΤΟΥΟΤΑΝΕΙΙοΙ
ΠΡΕΣΒΥΤΕΙΟΥΑ
ΧΟΕΝΤΟΣΤΟΑΠΡ

Ἱερεὺς Θεᾶ[ς] Ῥώ[μ]ης διὰ [β]ίου Μ. Αὐρ. Μειδιανὸς Πλατωνιανὸς Οὔ[α]ρος [ν]εικήσας Θέμιν ἀνδρῶν πάλη ἀγῶνος τοῦ καταλειφθέντος ἐκ φιλοτειμ[ί]ας Ὀπλέους Ὀβρίμο[υ] τοῦ Ὀτανεί[ου]? πρεσβυτέ[ρ]ου, ἀχ[θ]έντος τὸ ᾱ, πρ(οβούλου) [τοῦ δεῖνος.

M. Aur. Varus est filius Platonis, nepos Midiae (cf. n. 4366. *d.*), unde dicitur Μειδιανὸς Πλατωνιανός. Cf. n. 4366. *g. h. i.* De *Θέμιδι* cf. n. 4352.

4366. *c.*

Termessi, in basi; misit Schönbornius.

ΤΡΩΙΛΟΣΤΕΑΙΤ.
ΟΥΣΝΕΙΚΗΣΑΣ
ΘΕΜΙΝΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΛΗΕΚΦΙΛΟΤΕΙ
ΜΙΑΣΤΙΤΟΥΑΙΝ
ΟΥΑΓΡΙΠΙΒΙΝΟΥ

Τρωΐλος Τεα[τ]τ[έ]ους νεικήσας Θέμιν ἀνδρῶν πάλη ἐκ φιλοτειμίας Τίτου Αἰλίου Ἀγριπ[πε]ίνου.

Troilus Τεαττέους est etiam n. 4365. 4366. *d. e.* Troilus hic si idem est atque is qui laudatur n. 4365. tituli tres n. 4366. *c. d. e.* videri possunt positi esse priusquam Sacerdos Sarapidis crearetur. De T. Aelio Agrippino cf. n. 4366.

4366. *d.*

Termessi, in basi; misit Schönbornius.

ΤΡΩΙΛΟΣΤΕΑΤ
ΤΕΟΥΣΝΕΙΚΗΣΑΣ
ΘΕΜΙΝΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΛΗΕΚΦΙΛΟΤΕΙ
ΜΙΑΣΠΕΙΙΙ'ΛΕΟΥΠΛΑ
ΤΩΝΟΣΝΕΙΔΙΟΥ
ΠΡΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ.....
ΝΙΔΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

Τρωΐλος Τεαττέους νεικήσας Θέμιν ἀνδρῶν πάλη ἐκ φιλοτειμίας Πε[ρ]ι[κ]λέου[ς] Πλάτωνος [Μ]ειδίου, πρ(οβούλου) Ἀπολλωνίου [Σιμω]νίδου Ἀπολλωνίου.

Troilus Τεαττέους est n. 4365. 4366. *c. e.* Apollonius videtur esse sacerdos ille, qui laudatur n. 4363.

4366. *e.*

Termessi, in basi; misit Schönbornius.

ΤΡΩΙΛΟΣΤΕΑΤ
ΤΕΟΥΣΝΕΙΚΗΣΑΣ
ΘΕΜΙΝΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΛΗΕΚΦΙΛΟΤΕΙ
ΜΙΑΣΤΙΚΛΑΓΡΙΠΠΟΥ
ΠΡΙΕΡΕΩΣΤΙΚΛΦΛΟ
ΡΟΥ

Τρωΐλος Τεαττέους νεικήσας Θέμιν ἀνδρῶν πάλη ἐκ φιλοτειμίας Τι. Κλ. Ἀγρίππου, πρ(οβούλου) ἱερέως Τι. Κλ. Φ[λώ]ρου.

Troilus Τεαττέους est n. 4365. 4366. *c. d.* Ti. Cl. Agrippa redit n. 4366. *f.*

4366. *f.*

Termessi, in basi; misit Schönbornius.

ΙΕΡΕΥΣΛΗΤΗΛΛΟΣ
ΘΕΙΜΟΘΕΟΣΕΚΑ
ΤΟΝΤΑΡΧΟΣΝΕΙ
ΚΗΣΑΣΙΠΠΩΤΕ
ΛΕΙΩΕΚΤΟΥΚΑΤΑ
ΛΕΙΦΘΕΝΤΟΣΧΩΡΙ
ΟΥΥΠΟΤΙΚΛΑ
ΓΡΙΠΠΟΥ

Ἱερεὺς [Ἀρ]τ[έμιδ]ος [Τ]ειμόθεος ἑκατόνταρχος, νεικήσας ἵππῳ τελείῳ ἐκ τοῦ καταλειφθέντος χωρίου ὑπὸ Τι. Κλ. Ἀγρίππου.

Nota brevitatem orationis p. *Θέμιν ἀγῶνος ἀχθέντος ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ καταλειφθέντος χωρίου* cet. Simul apparet Ti. Cl. Agrippam tum mortuum fuisse quum poneretur titulus. Itaque titulus n. 4366. *f.* recentior est altero n. 4366. *e.*

4366. *g*.

Termessi, in basi; misit Schönbornius.

ΜΑΡΑΥΡΜΕΙΔΙΑΙ
ΠΛΑΤΩΝΙΑΝΩ
ΟΥΑΡΟΣΝΕΙ
ΚΗΣΑΣΘΕΜΙΝ
ΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗ
ΤΗΝΑΧΘΕΙΣΑΜ
ΤΟΣΕΚΦΙΛΟ
ΤΕΙΜΙΑΣΣΙΜΩ
ΝΙΔΟΥΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΟΥΣΙΜΩΝΙ
ΔΟΥΠΡΟΒΟΥ

Μ. Αὐρ. Μειδια[νὸς] Πλατωνιαν[ὸς] Οὔαρος νεικήσας Θέμιν ἀνδρῶν πάλῃ τὴν ἀχθεῖσαν τὸ [ς] ἐκ φιλοτειμίας Σιμωνίδου Ἀπολλωνίου Σιμωνίδου, προβού[λου τοῦ δεῖνος.

Inferior pars lapidis in terra defossa est. Victor idem est qui n. 4366. *b*. ἱερεὺς Θεᾶς Ῥώμης audit, ubi vide de nominibus eius. De Simonide Apollonii f. Simonidis nepote cf. n. 4365.

4366. *h*.

Termessi, in basi; misit Schönbornius.

Μ - - - - - - ΑΝΟΣ
ΠΛΑΙ∪ΝΙΑΝΟΣ
ΟΥΑΡΟΣΝΕΙΚΗ
ΣΑΣΘΕΜΙΝΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΛΗΑΧΘΕΙΣΑΜ
ΕΚΦΙΛΟΤΕΙΜΙ
ΑΣΕΡΕΡΜΟΛΑΟ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΙΙ
ΤΩΝΤΩΝΠΕΡΙΗΑΡ
ΑΥΡΚΡΑΤΕΡΟΝΕΡ
ΕΡΜΟΛΑΟΥΠΡΟ
ΒΟΥΛΟΥΗΙΛΡΑΥΡ

Μ. [Αὐρήλιος Μειδι]ανὸς [Π]λα[τω]νιανὸς Οὔαρος νεικήσας Θέμιν ἀνδρῶν πάλῃ ἀχθεῖσα[ν] ἐκ φιλοτειμίας Ἑρ(εννίου) Ἑρμολάο[υ], ἀγωνοθετοῦ[ν]των τῶν περὶ [Μ]άρ(κον) Αὐρ. Κράτερον Ἑρ(εννίου) Ἑρμολάου, προβούλου [Μά]ρ(κου) Αὐρ(ηλίου) - - -

De Varo cf. n. 4366. *g*. *b*.

4366. *i*.

Termessi, in basi; misit Schönbornius.

ΙΕΡΕΥΣΑΣΚΛΗΤΙΟ
ΔΙΑΒΙΟΥΜ ΕΔΥΡ
ΟΥΑΡΙΑΝΟΣΜΕΙΔΙ
ΑΝΟΣΠΕΡΙΚΛΗΣ
ΣΤΕΦΘΕΙΣΠΑΙΔΩΝ
ΠΑΛΗΝΑΓΩΝΟΣΑΧΘΕΝ
ΤΟΣΤΟΕΕΚΦΙΛΟΤΕΙ
ΜΙΑΣΑΥΡΓΗΣΟΤΑΙΟ
ΕΠΙΜΕΙΔΙΑΤΩΥΙΩΙ
ΤΗΣΠΑΠΠΩΔΕΤΟΙ

Ἱερεὺς Ἀσκλη[π]ιο[ῦ] διὰ βίου Μ(άρκος) [Α]ὐρ. Οὐαριανὸς Μειδιανὸς Περικλῆς στεφθεὶς παίδων πάλην ἀγῶνος ἀχθέντος τὸ ε̄ ἐκ φιλοτειμίας Αὐρ. Γησοτά[ρ]ο[υ]? ἐπὶ Μειδίᾳ τῷ υἱῷ - - - - - -

Inferior pars lapidis in terra defossa est. Pericles Midiae f. Vari nepos est, unde dicitur Οὐαριανὸς Μειδιανὸς Περικλῆς. Cf. n. 4366. *b*.

4366. *k*.

Termessi, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΑΥΡΑΡΤΕΜΕΙϹΑΓΑΘΟΠΟΔΟϹΤΗΝΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΝΕΑΥΤΗΚΑΙΤΗ
ΠΡΟΕΝΟΥΣΗΠΑΣΑΓΑΘΗΗΠΕΡΕΛΑΒΟΝΩΜΑΤΟΘΗΚΗΝΠΑΡΑΑΥΡ
ΤΡΟΚΟΝΔΟΥΑΥ
ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥΤΟΥ
ΥΙΟΥΜΟΥΟΥΚΕ
ΞΕϹΤΑΙΔΕΟΥΔΕ
ΝΙΑΝΥΞΑΙΗΕΠΙ
ΘΑΨΑΙΤΙΝΑΕΓΕΙ
ΕΚΤΕΙϹΕΔΙΙ
ϹΟΛΥΜΕΙ✻Α

Αὐρ. Ἀρτέμεις Ἀγαθόποδος τὴν σωματοθήκην ἑαυτῇ καὶ τῇ προ[ξ]ενούσῃ Πασαγάθῃ· ἣ π[α]ρέλαβον [σ]ωματοθήκην παρὰ Αὐρ. Τροκόνδου Αὐ[ρ.] Ἀγαθημέρου τοῦ υἱοῦ μου. οὐκ ἐξέσται δὲ οὐδενὶ ἀνῦξαι ἢ ἐπιθάψαι τινά· ἐπεὶ ἐκτείσε[ι] Διῒ Σολυμεῖ ✻ α.

Ζεὺς Σολυμεὺς dictus est a Solymo monte qui Termessensium arci imminet. Vide Strab. XIII. p. 630. Cf. n. 4366. *q*.

4366. *l*.

Termessi, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΙΑΝΟϹΜΕΙΔΙΟΥΚΑΙΑΥΡΑΡΤΕΜΕΙϹΘΔΟΥΛΙΧΟΥΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥ<Α
ΕΑΥΤΟΙϹΤΗΝϹΩΜΑ
ΤΟΘΗΚΗΝ..ΑΥΡΘΕ
ΜΙΔΙΑ ΕΟΥΔΕ
ΝΙΕΞΤΑΙΑΝΥΞΑΙΗ
ΕΠΙΘΑΨΑΙΑΥΤΟΙϹΤΙΝΑ
ΕΠΕΙΟΠΕΙΡΑϹΑϹΕΚΤΕΙ
ϹΕΙΤΩΔΗΜΩ✻ΑΟ
ΚΑΙΕΝΟΧΟϹΕϹΤΑΙΠV
ΜΑΤΙΤΥΜΒΩΡΥΧΙΑϹ

- - - ιανὸς Μειδίου καὶ Αὐρ. Ἀρτέμεις θ(υγάτηρ) Δουλίχου ἡ γυνὴ αὐτοῦ [κ]α[τεσκεύασαν] ἑαυτοῖς τὴν σωματοθήκην [καὶ] Αὐρ. Θέμιδι· ἄ[λλῳ δ]ὲ οὐδενὶ ἐξ[έσ]ται ἀνῦξαι ἢ ἐπιθάψαι αὐτοῖς τινα· ἐπεὶ ὁ πειράσας ἐκτείσει τῷ δήμῳ ✻ α[φ], καὶ ἔνοχος ἔσται [ἐγκλή]ματι τυμβωρυχίας.

4366. *m.*

Termessi, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΙΕΡΕΥΣΔΙΟΣΚΑΙΔΙΩΝΗΣ
ΓΑΙΟϹΔΙΟΤΕΙΝΟΥΕΡ
ΤΓΛΙΟΥΓΗΝΙΟΥΧΥΠ
ϹΩΚΛΤΕ - - ΙΕΑΥΤΩΚ
ΑΡΤΕΠΕΡ - - ΤΑΙΟΤΕΙΝΙ
ΟΥΤΙΑΥΤΟΥΒΕΡΩΔΕΝ
ΔΕΝΙΕΞΕϹΤΑΙΕΠΙΤΑΨΑΙ
ΕΓΕΙΟΓΕΙΡΑϹΕΚΤΙϹΑΙΤ

Ἱερεὺς Διὸς καὶ Διώνης Γάϊος Διοτεί[μ]ου Ἑρ[μα]ίου - - - [τοῦ καὶ] Σωκ[ρά]τ[ους] ἑαυτῷ κ[αὶ] Ἀρτέ[μ]ε[ι Δ]ιοτεί[μ]ου [γ](υναικὶ) αὐτοῦ· [ἑτ]έρῳ δὲ [οὐ]δενὶ ἐξέσται ἐπι[θ]άψαι· ἐπεὶ ὁ πειράσ[ας] ἐκτισά[τω - - - -

4366. *n.*

Termessi, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΔΙΟΤΕΙΜΟΣΑΡΜΑΞΙΜΟΥΚΑΙΑΡΜΑΣΤΑΑΡΗΓΤΗΝΣΩΜΑΤΟΘΗ
ΚΗΝΕΑΥΤΟΙΣΚΑΙΑΡ
ΚΑΙΝΑΝΙΤΟΑΤΟΙΣ
ΤΕΚΝΟΙΣΑΥΤΩΝΜο
ΜΟΝΕΑΝΔΕΤΙΣΕΤΕ
ΡΟΣΤΟΛΜΗΣΗΑΝΥ
ΞΑΙΤΗΝΣΩΜΑΤΟΘΗ
ΚΗΝΕΚΤΕΙΣΕΙΤΗΠΟΛΕΙΔΡΑΧΜΑΣ·Β·

Διότειμος Ἁρμαξίμου καὶ Ἁρμάστα Ἄρη γ(υνὴ) τὴν σωματοθήκην ἑαυτοῖς καὶ Ἄρ[η] καὶ Νανιτόᾳ? τοῖς τέκνοις αὐτῶν μό[ν]ον· ἐὰν δέ τις ἕτερος τολμήσῃ ἀνοῦξαι τὴν σωματοθήκην, ἐκτείσει τῇ πόλει δραχμὰς β.

4366. *o.*

Termessi, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΗΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΑΥΡΜΑΑΤΩΝΤΔΟΗΤΟ
ΚΑΙΕΚΜΗ - - - -
ΚΑΙΝΑΝΗΛΙΔΟ..
ΚΑΙΠΛΑΤΩΝΙΧΟΣ
ΑΡΒΕΡΚΑΙΥΙ....
ΝΗΛΙΔΟϹΑΥΡ
ΜΟΝΟΙΣΘΔΕΝΙ....
ΕΣΕΠΙΘΑΨΑΙΤΙΝ
ΤΕΙΕΝΓΧΕΘΗϹ

Ἡ σωματοθήκη Αὐρ. [Πλ]ατων[ί]δο[ς τῆς] καὶ - - - καὶ Νανηλίδο[ς] καὶ Πλατωνί[δ]ος - - - καὶ υἱ[οῦ Να]νηλίδος Αὐρ(ηλίου) - - - μόνοις. οὐδενὶ [δὲ ἐξ]έσ[ται] ἐπιθάψαι τιν[ά, ἐπ]εὶ ἐνσχεθήσ[εται τῷ τῆς τυμβωρυχίας ἐγκλήματι vel simile.

Vs. 5. coniicias fuisse ΛΙΒΕΡ siglum Latinum litteris Graecis scriptum, quo siglo mulierculae istae indicare voluerint se esse *libertinas*.

4366. *p.*

Termessi, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΑΥΡΗΛΙΑΜΟΡΣΑΝΔΑΕΡΜΑΙΟΥΟΠΛΕΟΥΣΘΥΓΑΤΗΡΤΗΝΣΩΜΑ
ΤΟΘΗΚΗΝΕΑΥΤΗΚΑΙΤΟΑΝΑΙΤΑΥΤΗΣΑΥΡΗΛΙΩΜΕΛΗΣΑΝΔΡΩ
ΕΡΜΑΙΟΥΠΟΤΑ
ΜΩΝΟΣΕΤΕΡΣΔΒ
ΟΥΔΕΝΙΕΞΕΣΤΑΙ
ΜΕΤΑΥΤ...........

Αὐρηλία Μορσάνδα? Ἑρμαίου Ὁπλέους θυγάτηρ, τὴν σωματοθήκην ἑαυτῇ καὶ τ[ῷ] ἀν[δρὶ] αὐτῆς Αὐρηλίῳ Μελησάνδρῳ Ἑρμαίου Ποτάμωνος. ἑτέρ[ῳ δὲ] οὐδενὶ ἐξέσται μετ' αὐτ[ῶν ταφῆναι - - -

4366. *q.*

Termessi, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΑΥΡΠΡΙΚΛΙΑΝΝΑΝΗΛΙϹΗΚΑΙΠΕΡΙΚΛΕΙΑΤΩΓΕΝΟΜΕΝΩΜΑΡΑΥΡΟΠΛΗΠΕΡΜΑΙ
ΑΥΤΗΑΝΔΡΙΚΑ
ΙΩΓΕΝΟΜΕΝΩΙΚ
ΤΟΥΟΠΑΤΟϹΤΕ
ΧΝΩΤΗΙϹΩΜΑΤΟ
ΘΗΚΗΝΑΛΛΩΔΕΟΥ
ΔΕΝΙΕΞΕϹΤΑΙΕΠΙ
ΘΑΨΑΙΕΠΕΙΟΠΟΙΗ
ϹΑϹΤΙΤΟΥΤΩΝΕΚΕΙϹΕΙΔΗ·ϹΟΛΥΜΕΙΧ·ΥΑΦ

Αὐρ(ηλία) Πρ[ο]κλιανὴ Νανηλὶς ἡ καὶ Περίκλεια τῷ γενομένῳ Μάρ(κῳ) Αὐρ. Ὁπλῇ [γ] Ἑρμαί[ου] αὐτῇ ἀνδρὶ κα[ὶ τ]ῷ γενομένῳ [ἐ]κ τοῦ Ὁπ[λέ]ος τέ[κ]νῳ τὴ[ν] σωματοθήκην· ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται ἐπιθάψαι· ἐπεὶ ὁ ποιήσας τι τούτων ἐκ[τ]είσει Δ[ιῒ] Σολυμεῖ ✳ αφ.

Nomen Νανηλὶς habes etiam n. 4366. *o.* Vs. 4. Ὁπλέος nunc scriptum videtur, pro quo alias Ὁπλέους. De Διῒ Σολυμεῖ cf. n. 4366. *k.*

4366. *r.*

Termessi, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΗΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΤΕΙΜΟΘΕ
ΟΥΚΑΙΠΛΑΤΩΝΟΣΤΩΝΤΕΙΚ
ΚΡΑΤΟΥΣΜΟΝΩΝΕΦΟΤΕΜΗ
ΔΕΝΑΕΠΙΤΑΦΗΝΑΙΕΠΕΙΟ
ΠΕΙΡΑΣΑΣΕΚΤΕΙΣΕΙΤΩΔΗΜΩ
ΔΗΝΑΡΙΑΔΙΣΧΕΙΛΙΑ

Ἡ σωματοθήκη Τειμοθέου καὶ Πλάτωνος τῶν Τει[μο]κράτους μόνων, ἐφ᾽ [ᾧ]τε μηδένα ἐπιταφῆναι· ἐπεὶ ὁ πειράσας ἐκτείσει τῷ δήμῳ δηνάρια δισχείλια.

4366. *s.*

Termessi, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΗΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΤΙ
ΜΟΘΕΟΥΟΡΘΑΓΟ
ΡΟΥΜΟΝΟΥΕΦ.ΤΕΜΗ
ΔΕΝΑΕΠΙΤΑΦΗΝΑΙ
ΕΠΕΙΟΠΕΙΡΑΣΑΣ
ΕΚΤΕΙΣΕΙΤΩΔΗΜΩ
ΔΗΝΑΡΙΑΔΙΣΧΕΙΛΙ
Α

Ἡ σωματοθήκη Τιμοθέου Ὀρθαγόρου μόνου, ἐφ᾽ [ᾧ]τε μηδένα ἐπιταφῆναι· ἐπεὶ ὁ πειράσας ἐκτείσει τῷ δήμῳ δηνάρια δισχείλια.

4366. *t.*

Termessi, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΤΕΙΜΟΘΕΟΣΔΑΙ
ΔΙΣΜΑΝΗΣΟΥΤΗΝΣΩ
ΜΑΤΟΘΗΚΗΝΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΜΟ
ΛΑΝΕΙΣΗΔΙΟΤΕΝΟΥΣ
ΘΟΑΝΤΟΣΑΛΛΩΔΕ
ΟΥΔΕΝΙΕΣΣΣΤΑΙΑ
ΠΟΘΕΣΘΕΕΜΕΙΕΚ
ΤΕΙΣΕΙΤΗΙΕΡΑΒΟΥΛΗ

Τειμόθεος - - - δὶς Μανήσου τὴν σωματοθήκην ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ Μολανείσῃ Διο[γ]ένους Θόαντος· ἄλλῳ δὲ οὐδεν[ὶ] ἐ[ξέ]σται ἀποθέσθε (i. e. ἀποθέσθαι), ἐ[π]εὶ ἐκτείσει τῇ ἱερᾷ βουλῇ [✱ -

4366. *u.*

In via ab Adalia in septentrionem, versus Pajamadsch (Badem-Aghatsch), in duobus, ut videtur, sarcophagis; misit Schönbornius.

ΔΟΥΤΗΙVΜ·Ι
ΚΙΑΥΤΟΥΚΑΙΔΟΙΑ
ΤΗΘΥΓΑΤΡΙΜΟ
ΝΟΙΣΤΩΝΓΟΙΣ
ΝΕΤΑΔΕΤΟΔΙΑ
ΘΙΩΣΑΙοΥΔΕΙΣ.
ΕΠΙΣΒΙΑΣΗΤΑΝΙΕ
ΠΕΙΑΠΟΤΕΙΣΕ
ΕΙΣΔΟΙΕΡΩΤΑΤΟ
ΤΑΜΕΙΟΝΑΡ
ΥΟΑ.ΤΡΟΚΟΝΔΑΣΣΟ
ΑΩΝΟΣΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΛΡΤΕΜΙΘΟΑΝΤΟΣ
ΤΗΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΟΙΣ
ΤΕ..ΟΙΣΑΥΤΩΝΜ
ΝΟΙΣΤΟΛΓΙΟΝ. ΤΑ
ΟΚΑΤΑΒΙΟΣΑΙ
ΙΣ.ΙΛΕΤΕ
ΙΣ..ΟΙΣΟΝΑΙΠΕ
- - - - - ΛΙΙΙΟΛ✱ΒΦ

a. Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τῇ δεῖνι τοῦ δεῖνος - -]δου τῇ [γυνα]ικὶ αὐτοῦ καὶ Δό[μνᾳ] τῇ θυγατρὶ μόνοις τ[ὸ ἀν]γ[ε]ῖ[ον· μ]ετὰ δὲ τὸ δια[β]ιῶσαι [μη]δεὶς ἐπ[ε]ισβιάσηται, ἐπεὶ ἀποτείσε[ι] εἰς [τ]ὸ ἱερώτατο[ν] ταμεῖον ἀρ[γυρίο]υ [✱] α.

b. Τροκόνδας Σό[λ]ωνος ἑαυτῷ καὶ [Ἀ]ρτέμι Θόαντος τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέ[κν]οις αὐτῶν μ[ό]νοις τὸ [ἀν]γῖον· [με]τὰ [δὲ τ]ὸ καταβι[ῶ]σαι [μηδεὶς ἐπε]ὶς[βιάσηται, ἐπεὶ ἀποτείσει εἰς τὸ ἱερώτατον ταμε]ῖο[ν] ✱ βφ.

4366. *v.*

Ibidem, in sarcophago; misit Schönbornius.

ΠΟΙΗΣΑΣ
ΑΠΟΔΟΣΕ
ΤΩΙΕΡΩΣ
ΤΑΠ.Ω

- - - - - - - - - - - -
ἐπεὶ ὁ παρὰ ταῦτα] ποιήσας ἀποδ[ώ]σε[ι] τῷ ἱερῷ τα[μεί]ῳ [✱ -

4366. *w.*

Prope Tefenü in coemeterio; misit Schönbornius.

...ΡΙΛΣΑΝΝ..ΣΟΑΥ..
ΕΙΝΗΣΒΑΙΔΗΜΟΥΟΡ
ΠΗΛΡ..ΝΕΠΙΑΒΣΚΑ
ΤΟΥΠΙΑ.ΜΑΤΥΤΟΥ
...ΟΜΟΣΕΝΕΑΡΧΟΥ
ΝΕΙΚΟΛΑΟΣΣΥΜΜΑΧΟΥ
ΝΙΚΑΔΑΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΑΜΟΜΟΔΟΤΟΣΑ.ΜΑΚΟΣ
ΚΑΛΠΟΡΝΙΣΣΟΡΝΟΣ
ΜΗΝΙΣΝΕΙΚΑΔΟΥΗΡΑ
ΜΗΝΙΣΟΣΣΟΑΕΙ
- - - - ΟΑΛΩΝΙΟΥ
ΑΤΤΑΛΟΣΜΟΥΔΙΩΝΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΣΝΕΙΚΑΔΟΥ
- - - - ΟΣΥΜΜΑΧΧΟΥ
ΟΣΑΕΙΣΑΤΤΑΛΟΥ
ΜΑΡΜΑΣ.ΗΝΙΔΟΣ
ΧΑΡΙΜΙΔΟΣΜΑΡΜΑΡΟΥ
ΜΗΝΙΣΤΡΙΣΜΕΛΙΤΩΝ
..ΑΔΑΔΕΙΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
...ΙΤΩΝΜΗΝΙΔΟΣΟΥΛΟΥ
ΚΡΑΤΕΡΟΣΜΗΝΙΔΟΣΔΙΔΥΜΟΥ
ΚΙΜΩΝΜΗΝΙΔΟΣΜΑΡΜΟΥ
ΝΕΙΚΑΔΑΣΜΗΝΙΔΟΣΝΕΙΚΑΔΟΥ
ΝΕΙΚΑΔΑΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΜΗΝΙΣΚΑΛΑΜΙΣΚΟΥ
ΜΗΝΙΣΔΙΟΜΗΔΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΝΕΙΚΟΛΑΟΥ
ΣΥΜΜΑΧΟΣΝΕΙΚΟΛΑ
ΝΟΣΜΗΝΙΔΟΣΟΣΑΕΙ
ΜΗΝΙΣΜΗΝΙΔΟΣΝΕΙΚΑΔΟΥ
ΝΕΙΚΑΔΑΣΝΕΙΚΑΔΟΥΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΠΟΜΟΔΟΤΟΣΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΜΟΛΥΞΚΑΣΤΟΡΟΣ
ΜΗΝΙΣΜΗΝΙΔΟΣΟΥΑΛ
ΚΛΑΥΔΙΟΣΚΡΑΤΕΡΟΥ
ΣΥΜΜΑΧΟΣΚΡΑΤΕΡΟΥ
ΑΡΙΣ..ΠΩΣΝΕΙΚΟΛΑΟΥ
ΔΙΟΝ...ΠΙΟΣΜΗΝΙΔΟΣ
ΚΡΑΤΕΡΟΣΣ.ΙΟΥ
ΚΑΣΤΩΡΜΗΝΙΔΟΣ
ΔΙΟΜΗΔΗΣΜΗΝΙΔΟΣ
ΑΝΙΣΧΑΡΗΤΑΣΗΡΙΚΛΕΙΔΟΥ
ΣΟΥΡΝΟΣΔΙΣΝΕΟΣΜΗΝ
ΑΤΤΑΛΟΣΚΑΛΛΙΚΛΗΔΟΣ
ΑΤΤΑΛΟΣ

In altero lapidis latere:

ΜΗΝΙΣΝΙΚΑΔΟΥ.ΗΝΙΔΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΑΤΤΑΛΟΥ
ΝΙΚΑΔΑΣΜΗΝΙΔΟΣΝΙΚΑ...
ΑΤΤΗΣΑΕΙΤΟΥΟϹΑΕΙ
ΚΡΑΤΕΡΟϹΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΝΕΙΚΑΔΙΑϹΔΙ...ΝΙΔΗϹ
ΚΑΜΕΝΑΝΔΡΟϹΟΥΚΑΙ
ΜΗΝΙϹΔΙϹΚΙΒΥΡΟΥ
ΜΗΝΙϹΜΑΚΡΟΥΧΗΛΑΕ..
ΜΗΝΙϹΤΡΙϹΟΥΑΛΑΡΟΥ
ΚΑΛΠΟΥΡΔΑΟϹΟΥΡΝΟ..
ϹΑΕΙϹΜΗΝΙΔΟϹΟΥΑΛΑΡΟΥ
ΚΑΛΙΔΙϹΚΡΑΤΕΡΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟϹΜΗΝΙΔΟϹΔΙ.ΝΕΙ..ΔΟΥ
Κ Ι Δ Ρ Α Μ Α Σ Τ Ρ Ι Σ
ΑΛΛΑΙΚΗϹΜΗΝΙΔΟϹΜΕΛΙΤΩΝ
ΚΑΛΕΟΥΡΜΟϹΔΑΟΥ - -
ΜΗΝΙϹΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥϹΜΕΛΙΤΩΝ
ΜΗΝΙϹΤΡΙϹΚΙΒΥΡΟΥΚΡΟΥ
ΑΡΙϹΤΕΑϹΜΗΝΙΔΟϹ
ΟϹΑΙ.Ϲ.ΑΤΤΑΛΟΥΝΕΟϹ
ΚΑΧΑΡΙΤΩΝΝΕΑΝϹΟΑΝΟ
.ΑΛΕΟΥΡΝΟΕϹΟΥΡΝΟΥΝΗΟϹ
ΝΕΙΚΟΛΑΟϹΑΤΤΗΑΟϹΔΙϹΟϹΑΕΙ
ΜΗΝΙϹΝΕΑΡΚΟΥΚΑΙ - -
ΑΥΡΣ ΑϹΤΑΤΩΝΚΩΚΕΛΑΕ
ΝΤΩΝΙΟΥΚΥΝΑΚ Ο
ΟΥΡΝΟϹΜΕΝΑΝΔΡ
ΝΕΝΚΟΥ
ΚΑϹΤΩ ΔΦΥΜΗΝΙ
ΚΑΛΜΥ ΟΥΡ
ΔΗΜΗϹΜΗΝΙΔ ϹΚΙΒΥΡΟΥ
ΟϹΑΙϹΑΤΤΗΔΟϹΔΙϹΤΟΥ
ΜΕΝΑΝΔΡΟϹΔΙϹΝΕΑΡΧΟΙ
ΑΤΤΑΛΟϹΔΙϹΑΤΤΑΛΟΥ
ΑΤΤΗϹΤΡΙϹΤΟΥΟϹ
ΟϹΑΗϹΔΙϹΜΗΝΙΔΟϹ
ΝΙΚ ΔΑϹΤΡΙΣΝ
ΗΝΙϹΔΙϹΟϹΑ ΕΟΡ
ΜΗΝϹΒΚΑϹΙΟΥΒΟΡΙϹΚΟ
ΒΕΑΛΙϹΟΤΡΑΤΩΜΟϹ

- - - - - - - -
- - - - - - - -
- - - ἐπὶ Ἀβ[α]σκά[ν]-
του π[ρ]α[γ]ματ[ευ]τοῦ·
5 [Ἄμω]μος ε̅ Νεάρχου,
Νεικόλαος Συμμάχου,
Νικάδας Ἡρακλείδου,
Ἀ[π]ο[λλ]όδοτος Ἄ[ρ]μακος?
Καλπόρνις Σόρνος,
10 Μῆνις Νεικάδου Ἡρα(κλείδου),
Μῆνις Ὀσσοαεί?
- - - [Ἀπ]ο[λ]λωνίου,
Ἄτταλος Μουδίωνος,
Ἡρακλείδ[η]ς Νεικάδου,
15 - - - Συμμάχου,
Ὀσαεὶς Ἀττάλου,
Μάρμας [Μ]ήνιδος,
Χαρμίδ[η]ς Μαρμάρου,
Μῆνις τρὶς Μελίτων(ος),
20 - αδαδεὶς? Ἡρακλείδου,

[Μελ]ίτων Μήνιδος Οὔλου,
Κράτερος Μήνιδος Διδύμου,
Κίμων Μήνιδος Μάρμου,
Νεικάδας Μήνιδος Νεικάδου,
Νεικάδας Ἡρακλείδου,
Μῆνις Καλαμίσκου,
Μῆνις Διομήδου,
Διονύσιος Νεικολάου,
Σύμμαχος Νεικόλα,
- - - Μήνιδος Ὀσαεί,
Μῆνις Μήνιδος Νεικάδου,
Νεικάδας Νεικάδου Ἡρακλείδου,
[Ἀ]πο[λλ]όδοτος Νικολάου,
Μόλυξ Κάστορος,
Μῆνις Μήνιδος Οὐαλ(άρου),
Κλαύδιος Κρατέρου,
Σύμμαχος Κρατέρου,
Ἀρίσ[τιπ]πος Νεικολάου,
Διον[ύσ]ιος Μήνιδος,
Κράτερος Σ[η]ίου,
Κάστωρ Μήνιδος,
Διομήδης Μήνιδος,
- - - Χαρήτας Ἡρ[α]κλείδου,
Σοῦρνος δὶς νέος Μήν(ιδος),
Ἄτταλος Καλλικλῆδος,
Ἄτταλος - - -,
Μῆνις Νικάδου [Μ]ήνιδος,
Δημήτριος Ἀττάλου,
Νικάδας Μήνιδος Νικά[δου],
Ἄττης [Ὀσ]αεὶ τοῦ Ὀσαεί,
Κράτερος Κλαυδίου,
Νεικάδιας Δι[ογέ]νιδ[ου],
Κ[λ.] Μένανδρος - - αί(ου),
Μῆνις δὶς Κιβύρου,
Μῆνις Μάκρου - - -
Μῆνις τρὶς Οὐαλάρου,
Καλπούρ(νιος) Δάο[ς] Σούρνο[υ],
Ὀ]σαεὶς Μήνιδος Οὐαλάρου,
Καλίδις Κρατέρου,
Δημήτριος Μήνιδος [Α]ἰνει[ά]δου,
Κιδράμας τρίς,
Ἀλαίκης? Μήνιδος Μελίτων(ος),
Καλ(πούρνιος) [Σ]οῦρ[ν]ος Δάου,
Μῆνις Καλλικλέους Μελίτων(ος),
Μῆνις τρὶς Κιβύρου Κρ[ί]του?
Ἀριστέας Μήνιδος,
Ὀσα[εὶ]ς Ἀττάλου νέος,
Κ[λ.] Χαρίτων Νε - - - -
[Κ]αλ(πούρνιος) [Σ]οῦρνο[ς] Σούρνου ν[έ]ος,
Νεικόλαος Ἄττη[δ]ος δὶς Ὀσαεί,
Μῆνις Νεάρ[χ]ου - - -
Αὐρ[ήλ.] Στ[ρ]άτων Κωκέλα[ς]
[Ἀ]ντωνίου [Σ]υ[μ]άκ[ου?
Σ]οῦρνος Μενάνδρ[ου],
- - - - - - - -
Κάστω[ρ] δ[ὶς] Μήνι[δος],
Καλ[πο]ύ[ρνιος Σ]ούρ[νου],
Δημῆς Μήνι[δο]ς Κιβύρου,
Ὀσαὶς Ἄττηδος δὶς τοῦ - -
Μένανδρος δὶς Νεάρχο[υ],
Ἄτταλος δὶς Ἀττάλου,
Ἄττης τρὶς τοῦ Ὀσ[αεί],
Ὀσα[εὶ]ς δὶς Μήνιδος,
Νικ[ά]δας τρὶς Ν - - -
[Μ]ῆνις δὶς Ὀσα[εὶ Σ]όρ[νου],
Μῆν[ις] Κασίου Βορίσκο[υ],
Βεάλις? [Σ]τράτω[ν]ος.

Est catalogus, cuius praescripta quum mutila sint, nihil ausi sumus definire de singulis. Archon eponymus nunc πραγματευτὴς videtur esse. In formis nota vs. 45. Καλλικλῆδος p. Καλλικλέους et vs. 70. 79. Ἄττηδος a recto Ἄττης.

4366. *x.*

Prope Tefenü in coemeterio; misit Schönbornius.

ΟΙΣΝΑΛΑΣ..ΛΙΠΑΡΛϹΥ
ΛΑΚΙτΑΙΣΑΥΡΜΙΙ˥΄ΥΙΑ
ΜΙΟΣΑΡΕΤΗΣΕΝΗΚΕΙΙ
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑ ΗΣΕ
ΝΔΙΑΤΕΔΕΙΕΙΣΑΥ
ΤΟΥΣ'Ι⁻

Οἱ [ἐ]ν - - - - παρ[αφ]υλακῖται Σ. Αὐρ. Μ[ειδίαν] - - άμιος ἀρ[ε]τῆς ἐν[ε]κε[ν] καὶ εὐνοία[ς] ἧς ἔ[χω]ν διατε[λ]εῖ εἰς αὐτούς.

Vs. 1. videtur nomen loci latere. Dixeris subesse Λαλασσίδι, nisi Lalassis, Ciliciae Tracheae regio (Ptol. V, 8. conf. Plin. H. N. V, 27.), nimis remota esset a loco, ubi repertus titulus est.

4367.

In loco Hedsche prope Tefenü, in columna duobus lateribus inscripta; tit. *C.* est in columna singulari; misit Schönbornius.

[*Textum vide pag. seq.*]

A. - - - ὁδ]οτος [τοῦ δεῖνος ἐτί]μησε τὸν ὄ[χλον ✱] - -. - - - Μιλλακ - - ἐτίμησεν τὸν ὄχλο[ν ✱] - -. Ἄρυος? Μηνί[σκου ἐτίμησεν τὸν] ὄχλο[ν ✱ - -.

B. Ἄρ]υος? [β το]ῦ Ὀ[σ]αεὶ Πρὸ - - [ἐτίμ]ησεν τὸ[ν ὄχλον ✱ -. Ὀσ]αεὶς Μήνιδος [Οὐ]άρου? ὁ κὲ [Μέτ]ελλος ἐ[τίμησε]ν τὸν ὄχλον [✱ -. Καλ]λικλῆς Μήνιδος - - - ἐτίμησεν τὸν ὄ[χ]λον ✱ ε̄. [ὁ δεῖνα] Νικάδου Μενεσθέος ἐτίμησεν τὸν ὄχλον ✱ ῡ. Παν[έ]ας Κ[α]σίου ἐτίμησεν τὸν ὄχλον ✱ κε̄. Μῆνις Νεάρ[χ]ου - - ἐτίμησεν τὸν ὄ[χ]λον ✱ ῡ. Μῆνις Ἡρακλείδου Κ[άσ]τορος ἐτείμησε τὸν ὄχλον ✱ κε̄. Ἄτταλος κὲ Μά[ρ]κο[ς] οἱ Δ[ι]ονυσίου τοῦ Κρομίου ἐτίμησαν τὸν ὄχλον ✱ [ῡ]. Μῆνις δὶς Καδούου [ἐ]τίμησεν τὸν ὄχλον ✱ γ̄. Δημῆς Συμάκου [- -]νίου ἐτείμησεν τὸν ὄ[χ]λον [✱] ῡ. Μῆνις δὶς - - - - - - -

A.

ΟΤΟΣ
ΗΟΥΜΚΛΑ
ΜΗΣΕΤΟΝΟ
ΙΟΛΧ
...ΜΙΛΛΑΚ.ΕΚΕ
ΤΙΜΗΣΕΝΤΟΝΟΧΛΟ
ΑΡΥΟΕΜΗΝΙΕ
ΟΧΛΟ....
....

B.

ΥΟΣ
ΥΟΕΑΕΙΠΡΟΑ
ΗϹΕΝΤΟ
ΑϹΙϹΜΗΝΙΔΟϹΘΕΤ
ΑΡΟΥΟΚΕΥΗΓΕΛΛΟϹΕΝ
ΝΤΟΝΟΧΛΟΝ
ΛΙΚΛΗϹΜΗΝΙΔΟϹΜ
ΝΟϹΤΙΜΗϹϹΝΤΟΝΟ
ΛΟΝ✻Ε
ΝΙΚΑΔΟΥΜΕΝΕϹ
ΘΕΟϹΕΤΙΜΗϹΕΝΤΟΝ
ΟΧΛΟΝ✻Ν
ΠΑΝϹΑϹΚΛΑΣΙΟΥΕΤΙ
ΜΗϹΕΝΤΟΝΟΧΛΟΝ✻ΚΕ
ΜΗΝΙϹΝΕΑΡΚΟΥΛΑΠΟΥ
ΕΤΙΜΗϹΕΝΤΟΝΟΚΛΟΝ✻Ν
ΜΗΝΙϹΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΚΛΕ
ΤΟΡΟϹΕΤΕΙΜΗϹΕΤΟΝ
ΟΧΛΟΝ✻ΚΕ
ΑΤΤΑΛΟϹΚΕΜΑΙΚΟΕΟΙΔ
ΟΝΥϹΙΟΥΤΟΥΚΡΟΜΙΟΥΕ
ΤΙΜΗϹΑΝΤΟΝΟΧΛΟΝ✻ΙΙ
ΜΗΝΙϹΔΙϹΚΑΔΟΥΟΥϹ
ΤΙΜΗϹΕΝΤΟΝΟΧΛΟΝ✻Γ
ΔΗΜΗϹϹΥΜΑΚΟΥΤΟΥΤΟ
ΝΙΟΥΕΤΕΙΜΗϹΕΝΤΟΝΟΚΛΟΝ
.ΝΜΗΝΙϹΔΙϹϛΙ

C.

ΕΤΟΥϹΡΟΕ
ΧΑΡΙΝΚΕΠΟΙϹΕ
ΠΟΙΗϹΕΜΗΜΗϹ
ΚΑΤΑΗΠΑΔΙΖΩΝϹ
ΜΗΝΙΔΙΝΕΑΛ
ΚΑΙΤΟΙϹΤΕΙΝΟΙϹ
ΑΤΤΑΛΟΥ
ΑΙΤΗΠ.ΝΑΙΚΙΙ.ΔΙ
ΠΟΥΛΠΩΝΟϹΤΩ
ΜΑΝΙϹΜΗΝΙΔ

C. Ἔτους ροε.
Χάριν κ[ό]ποις ἐποίησε μ[ν]ήμης [τὸν τάφον
Ἀσκλ]ηπ[ι]άδ[ης] ζῶν - - - - - -
Μήνιδί [τ' ἀδ]ε[λφῷ] καὶ τοῖς τέ[κ]νοις Ἀττάλου
[κ]αὶ τῇ [γυ]ναικὶ - - - - - - -
- - - - Μαν[ῇ] Μήνιδος.

Tituli *A. B.* fragmenta praebent catalogi eorum, qui certo quodam tempore populo pecuniam largiti sunt. Formula est: *ὁ δεῖνα ἐτίμησε τὸν ὄχλον δηναρίοις τόσοις καὶ τόσοις.* Ad vs. 16. notat Schönbornius ΟΚΛΟΝ esse in lapide. Tit. *C.* sepulcralis est, senariis, ut videtur, etsi vitiosis compositus. Annus 175. a qua epocha repetendus sit, eo minus apparet, quod ne illud quidem constat, cui urbi tribuendus titulus sit. Conieceris tamen epocham non multum remotam esse ab epocha Cibyratarum (a. u. c. 776.). Vide n. 4380. *k.*

4367. *b.*

In loco Hassan Pascha prope Tefenü, in basi; misit Schönbornius.

ΑΡΤΕΜΕΙΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΠΑΤΙΠΡΟΥΜΗΝΙ
ΟΣΤΩΑΝΔΡΙΜΝΗΜΗΣ
ΕΝΕΚΕΝ

Ἀρτέμεις Ἀπολλωνίου [τῷ δεῖνι] Μήνι[δ]ος τῷ ἀνδρὶ μνήμης ἕνεκεν.

Vs. 2. in ΠΑΤΙΠΡΟΥ latet nomen mariti.

4367. *c.*

In loco Hassan Pascha; misit Schönbornius.

ΛΙΑΔΟΣΚΑΙ......
ΓΑ.ΣΥΤΑΤΕ.Σ
ΚΛΗΜΩ.........
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΩΥΚ
ΛΙΝΟΣΣΥΡΟΝ.

Videntur nomina recenseri, ex quibus tamen pauca apparent, ut vs. 4. *Δημήτριος - - -,* vs. 5. *Λίνος [Ε]ὐ[φ]ρον[ος?]* In eodem loco Schönbornius repperit praeterea hanc inscriptionem Latinam:

CIVIIVSCF — *Civi[b]us [suis] f(ecit)*
FABPVFVS — *Fab. [R]ufus.*

4367. *d.*

In loco Folla, ubi videtur *Pogla* sita fuisse, in basi marmorea candida; misit Schönbornius.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟ
ΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗ
ΣΕΝΟΣΑΕΙΝΤΡΙΣ
ΑΡΤΕΙΜΟΥΣΟΥΕΙ
ΜΟΥΝΕΛΝΙΑΝΕΝ
ΔΟΞΟΝΤΟΝΞΕΝ
ΔΡΙΑΝΤΑΑΝΕΣΤΗ
ΣΕΝΟΠΑΤΗΡΑΥΤΟΥ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Ὀσαεὶν τρὶς Ἀρτείμου Σ[ωτ]είμου, νε[α]νίαν ἔνδοξον. τὸν δὲ [ἀ]νδριάντα ἀνέστησεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

4367. *e.*

In loco Folla, in lapide fundamentis domus inserto; misit Schönbornius.

ΕΥΧΡ⍵ΜΙΟΥ
ΙΔΗΜΟΣ - - - - ΙΑΡΙΕΡΕΑΚΑΙ

Εὐχρωμίου.
Ἡ βουλὴ καὶ ὁ] δῆμος [ἐτείμησεν] ἀρ[χ]ιερέα καὶ - - -

4367. *f.*

In loco Folla, in basi quadrata; misit Schönbornius.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΕΤΕΙΜΗΣΕΝΑΥΡΗΛΙ
ΑΡΜ ΣΤΑΝΙΗΝΚΑΙ
ΤΕ ΤΙΑΝΜΕΔ⍵ΝΙΟΣ
ΑΡΤΕΜΕΟΥΣΓΥΝΑΙΚΑ
ΣΟΦΡΟΝΑΓΕΙΝΟΥΣ
ΙΟΥΠΡΟ ΤΡΥΟΝΤΟΣ
ΙΕΡΑΣΑΝΥΝΗΡΑΣΒΑ
ΣΙΛΙΔΟ . Υ Υ . . ΡΕΗ
ΜΕΜ...

6 - 7 lin.

ΥΤC Σ
ΟΗΡ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Αὐρηλί[αν] Ἁρμ[ά]σταν, [τ]ὴν καὶ Τε[ρ]τίαν, Μέδωνος, Ἀρτεμέους γυναῖκα, σ[ώ]φρονα, γένους [τ]οῦ πρ[ω]τ[ε]ύοντος, ἱερασα[μένη]ν Ἥρας Βασιλίδο[ς] - - - - - - - - - - - - -

Vs. 4. extr. potest fuisse etiam ΜΕΔΟΝΤΟΣ.

4367. *g.*

In loco Folla; misit Schönbornius.

Α . . . ΟΘΕΤΗΝΤ⍵ΝϹΕΒΑϹΤ⍵ΝΑΥΡΑΡΤΕΙ
Ι - - ΟΝΛΙΑΠΡΙΑΝ⍵ΝΑΡΤΕΙΜΑΝΚΑΙΑΥΡ
- - - - ΟΙΛΟΥΤΡΟΚΟΝΔΟΥΕΡΜΑΙΟΥΔΗΜΙ
- - ΑΝΤΑϹΙΚΑΙΚΤΙϹΑΝΤΑϹΚΑΙΤΑϹΛΟΙΠΑϹ
- - ΑΡΑΡ . . ΛϹΚΑΙΛΕΙΤΟΥΡΠΑϹΤΕΛΕϹΑΝΤΑϹ
ΑΚΟΛΟΥΘ⍵ϹΤΟΙϹΨΗΦΙϹΜΑΕΙΝΤΟΥϹΔΕΑΝ
ΝΑΙΠΑΓΑΝΕϹΤΗϹΑΝΑΥΡΡΛΟΝϹΕΒΙΟϹΚΑΙ
. ΟΓΙΕΙΜΛϹΟΚΑΙΕΙΜΑΙΟϹΟΙΥΙΟΙΑΥΤ⍵Ν

[Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος] ἀ[γων]οθέτην τῶν Σεβαστῶν, Αὐρ. Ἀρτειμου υἱ]όν, [Αὐρ. Ἀππ]ιαν[ὸ]ν Ἀρτείμαν, καὶ Αὐρ(ηλίαν) - - - Τρω]ίλου Τροκόνδου Ἑρμαίου, δημιουργήσ]αντ[α]ς καὶ κτίσαντας καὶ τὰς λοιπὰς ἀρχὰς ἁπάσα]ς καὶ λειτουρ[γί]ας τελέσαντας ἀκολού[θ]ως τοῖς ψηφίσμα[σ]ιν. τοὺς δὲ ἀνδρι]ά[ντ]α[ς] ἀνέστησαν Αὐρ[ή]λ. [Εὐ]σέβιος καὶ Ἀρτ]είμ[α]ς ὁ καὶ Ἑ[ρ]μαῖος, οἱ υἱοὶ αὐτῶν.

Vs. 3. init. excidit nomen uxoris.

4367. *h.*

In vico Andüa, prope locum Folla in horto, in lapide anaglyphis ornato, quibus repraesentantur duo viri et femina adstante puero; misit Schönbornius.

- ΕΑΙΟϹΠΑΚΟΥΝΤΙΟΤ ΑΝ - -

Ἰσ]αῖος Πακουντίο[υ]? - - -

4367. *i.*

In planitie loci Folla, in vico Karibdsche, in pila anaglyphis ornata; misit Schönbornius.

VΜΑϹΤL . . . . ΟV
ΟϹΑϹΙΕΠΟΙΗΣΕΝ
ΚΑΛΛΙΟΠΗΤ⍵Ο
ΞΑϹΙΤΙΓΥΝΑΚ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

ΚΑΙΕΑΥΤ⍵

Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τ]οῦ Ὀσα[ε]ὶ ἐποίησεν Καλλιόπη (θυγατρὶ) Ὀ[σ]α[ε]ὶ τ[ῇ] γυνα[ι]κ[ὶ αὐτοῦ] μνήμης χάριν καὶ ἑαυτῷ.

Vs. 4. extr. ΓΥΝΑΚ in lapide esse monuit Schönbornius.

4367. *k.*

Prope vicum Kestel in ponte; misit Schönbornius.

ΑΡΙΣΤΙΑΚΟΙΝΤΟ
ΘΥΓΑΤΡΙϹΕΚΟΥ
ΔΗϹΕΜΝΟΤΑΤΗ
ΜΗΤΡΙ⍵
ΛΟΥΚΙΟΣΟΥΠ
ΤΟΥΡΙΟΣΑΓΡΙΠ
ΠΑΑΡΙΣΤΙΑΝΟΣ
ΡΛΕΓΙΕ·ΑΠΟΛΛΙΝΑ
ΒΙΑΣΤΡΙΣΙΝΑΡΙ
ΤΕΜΙΣΤΕΤΕΙΜΗΜ
⍵ΝΓ

Ἀριστίᾳ, Κοΐντο[υ] θυγατρί, Σεκού[ν]δῃ σεμνοτάτῃ μητρὶ Λούκιος Οὐπτούριος Ἀγρίππα Ἀριστιανὸς [χιλίαρχος] λεγ(ιῶνος) ιε Ἀπολλινα[ρ]ίας τρισὶν ἀρι[σ]τε[ίο]ις τετειμημ[έ]ν[ος.

Legio xv. Apollinaris etiam Traiano imperante in Cappadocia agebat. Siglum P̅ aut *ἑκατοντάρχην* designat, aut si imperfectius putes pro P̊ s. P̅, *χιλίαρχον* (vide n. 4542. 4713. *f. g.* 4841.). Vss. 9. 10. *ἀριστείοις* dedit Boeckhius.

4368.

Sagalassi (hodie Aglasan), in basi; ed. Hamilt. Research. in As. min. 1843. T. II. n. 189.

ΗΣΑΓΑΛΑΣΣΕ
ΩΝΠΟΛΙΣΠΡΩΤΗ
ΤΗΣΠΙΣΙΔ. . . .

Idem titulus videtur esse quem perfectiorem ex schedis suis misit Schönbornius:

ΗΣΑΓΑΛΑΣΣΕ
ΩΝΠΟΛΙΣΠΡΩΤΗ
ΤΗΣΠΙΣΙΔΙΑΣΦΙ
ΛΗΚΑΙΣΥΜΜΑΧΟΣ
ΡΩΜΑΙΩΝ

Ἡ Σαγαλασσέων πόλις πρώτη τῆς Πισιδίας φίλη καὶ σύμμαχος Ῥωμαίων.

4368. *b.*

Sagalassi (hodie Aglasan), in basi; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. post n. 20. (cf. p. 141.)

ΗΣΑΓΑΛΑΣΣΕΩΝΠΟΛΙΣΠΙΣ. . . . . .

Ἡ Σαγαλασσέων πόλις - - -

Simile fragmentum prope repperit Arundell. l. c. p. 142. hoc:

- - - ᐟ ΛΑΣΣΕΩΝ - - - -
- - - ΟΦΛ - - - -

Ἡ Σαγα]λασσέων [πόλις
- - - - - - - -

4369.

Sagalassi (hodie Aglasan); ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. n. 21. (cf. p. 140.)

. . ΙΟΥΛΙ - - - - - - -
. . ΑΝΕΙΚΙ ‹ Ϲ ΛΛΕΝ ΔΟ
ΕΩΣΑΝΔΩΝΠΑΝΚΡΑΤΙΝ
ΑΤΩΝΑΚΑΛΛΙΠΙΑΝΕΙΟΝ
ΝΕΙΚΑΤΟΡΕΙΟΝΤΟΝΕΠΙΤΕ
ΛΕΣΘΕΝΤΑΕΚΧΡΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΤΑΛΕΙΨΕΩΣΤΟΥΚΡ·ΓΕ
ΝΟΜΕΝΟΥΥΠΑΤΙΚΟΥΜ·ΟΥΛ
ΠΙΟΥΚΑΛΛΙΠΠΙΑΝΟΥΑΓΩ
ΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣΤΑΚΑΙΤΟΥ
ΟΝΤΟΝΑΤΩΝΑΚΟΥΙΝΤΟΥ
ΑΥΡ·ΔΙΟΜΗΔΙΑΝΟΥΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟΥΤΟΥΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥ

[Ὁ δῆμος ἐτίμησεν] - - - Ἰουλι - - - - -
- - α· νεικ[ήσαντα] ἐνδό[ξ]ως ἀνδ[ρ]ῶν πανκράτι[ο]ν
ἀ[γ]ῶνα Καλλιπ[π]ιανεῖον Νεικατόρειον τὸν ἐπιτελεσθέντα
ἐκ χρημάτων καταλείψεως τοῦ κρ(ατίστου) γενομένου
ὑπατικοῦ Μ. Οὐλπίου Καλλιππιανοῦ, ἀγωνοθετοῦντος
τὸ ᾱ καὶ τοῦ[τ]ον τὸν ἀ[γ]ῶνα Κουΐντου Αὐρ. Διομη-
διανοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀξιολογωτάτου.

Similes ludi de auctoribus denominati memorantur n. 4198. conf. n. 4352 sqq. n. 4380. *e* sqq. n. 4380. *m* sq.

4370.

Sagalassi (hodie Aglasan), in basi; ed. Fellows Itin. As. min. p. 169. (cf. p. 327.)

ΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩ
ΝΕΙΝΟΝΣΕΒΑΣ
- - ΝΙΗΒΟΥΛΗ
- - ΟΔΗΜΟΣ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μάρκον] Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Σεβασ[τὸ]ν ἡ βουλὴ [καὶ] ὁ [δ]ῆμος.

4371.

Prope *Sagalassum* (hodie Aglasan), in septentrionem trans montem in columna; ed. Arundell. Discov. in As. min. Vol. II. p. 26. litteris minusculis cum supplementis Leakii.

Λουκίῳ [Σεπτι-
μίῳ [Σεουήρῳ
Εὐσεβεῖ [Περτί-
νακι καὶ [Μάρκῳ
Αὐρηλίῳ [Ἀντωνεί-
νῳ, Σεβασ[τοῖς, με-
γίστοις, Ἀ[ραβικοῖς,
Ἀδιαβηνικο[ῖς, Παρθι-
κοῖς . . . . .
. . . . αλων

4372.

Sagalassi (hodie Aglasan); ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. n. 22. (cf. p. 140.)

ΦΛΑΒΙ. ΔΣ - -
ΚΟΛΩΝΙΑΝΑΡΙ

Φλαβι[ανός? - - -
Κολωνίαν - - -

4373.

Sagalassi (hodie Aglasan); ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. n. 24. (cf. p. 142.)

ΤΙΒΕΡΙΟΝΚΛΑΥ
ΔΙΟΝΚΛΑΥΔΙΟ
ΝΕΩΝΟΣΥΙΟΝ
ΚΥΡΕΙΝΑΑΚΥ
ΛΑΝΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΕΚΕΝ

ΑΙΛ. . ΤΟΥ
ΝΥ. . . ΚΑΙ
ΤΟΙCΙΔΙ
ΟΙC

Τιβέριον Κλαύδιον, Κλαυδίο[υ] Νέωνος υἱόν, Κυρείνᾳ, Ἀκύλαν ἀρετῆς ἕνεκεν [ἡ πόλις.

Verba quae sequuntur mutila produnt titulum seiunctum a superiore eumque sepulcralem, - - - *καὶ τοῖς ἰδίοις.*

4374.

Sagalassi (hodie Aglasan); ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. n. 19. (cf. p. 136.)

ΤΦΛΣΕΟΥΗΡΙΑΝΩΝΕΩΝΙΤΩΑΝΔΡΙΑΥΤΙ - -
ΤΕΚΝΩΑΥΤΗΣΚΑΙΕΑΥΤΗΑΙΛΙΑΟΙ - - - - - -

Τ. Φλ. Σεουηριανῷ Νέωνι τῷ ἀνδρὶ αὐτ[ῆς καὶ - - - τῷ
τέκνῳ αὐτῆς καὶ ἑαυτῇ Αἰλία - - - - -

4375.

Sagalassi (hodie Aglasan), in marmore sepulcrali, in quo protome; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. n. 23. (cf. p. 142.)

ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Μνήμης χάριν.

4376.

In oppido Buldur, quod a *Sagalasso* septentrionem versus situm est, in columna dimidiam partem striata; ed. Hamiltonus Research. in As. min. T. II. n. 190.

ΡΟΔѠΝΑΝΤΙΟ
ΤΟΥΕΡΜΟΓΑΖѠΝ
ΕΑΥΤѠΚΑΙ . . . . . .
ΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙϹ

Ῥόδων Ἀντιό[χου] τοῦ Ἑρμό[λ]α ζῶν ἑαυτῷ καὶ [τῇ δεῖνι] γυναικὶ καὶ τέκνοις.

4377.

In campo prope *Sagalassum*; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. n. 20. (cf. p. 137.). Tractavit O. Müllerus in Diar. Gotting. 1830. n. 107. p. 1061 sq. et deinde Welckerus in Mus. Rhen. Ann. I. Fasc. I. 1832. p. 291.

ΠΑΝΤΗΜΕΝΚΗΔΟΣΤΕΡΤΥΛΛΟΥ
ΕΚΤΕΣΟΦΩΝΕΡΓΩΝΕΚΤΕΑΓΑΘΩΝΠΑΤΕΡΩ - - -
ΝΥΝΔΕΤΙΠοΥΚΑΙΜΑΛΛΟΝΑΡΗΙΦΙΛΩΝΟΤΕΦΩΤ
ΤΟΣΣΗΝΕΝΣΤΑΔΙΟΙΣΕΣΤΟΗ - - - ΕΣΕΝΣΤΡΑΤΙ
ΑΡΚΤΩΥΣΠΟΡΔΑ . . ΑΣΤΕΚΑΤΕΧΤΑΝΕΝΗΛΕΛΕ - -
ΕΦΩΝΚΤΕΑΝΩΝΠΑΤΡΗΝΠΡ·ΣΒΥΤΕΡΗΝΘΕΜΕΝΟΙ
ΤΩΜΕΤΑΧΛΕΙΝΟΝΑΡΗΝΕΝΑΡΩΝΙΟΣΕΣΤΙΚΑΤΕΡΜ
ΝΕΙΚΗΝΠΟΡΣΥΝΩΝΑΝΔΡΑΣΙΝΑΘΛΟΦΟΡΟΙΣ
ΤΟΥΝΕΚΑΚΑΙΒΑΣΙΛΗΕΣΕΠΙΣΤΕΛΛΕΙΝΕΠΕΝΕΥ
ΑΙΔΑΡΕΤΑΙΤΟΥΤΟΥΚΑΙΠΡΟΤΟΝΩΝΠΛΕΟ - - -
ΣΗΜΑΔΕΚΕΙΤΕΧΝΑΦΡΥΠΟΝΛΙΘΟΝΕΡΓΩΕΛΕ
ΨΕΥΔΕΤΑΙΕΓΓΑΓΗΣΤΗΣΔΕΠΕΦΥΚΕ - - - -

Πάντη μὲν κ[ῦ]δος Τερτύλλου - - - - -
ἔκ τε σοφῶν ἔργων ἔκ τ' ἀγαθῶν πατέρω[ν·
νῦν δ' ἔτι ποὺ καὶ μᾶλλον, ἀρηϊφίλων ὅτε φωτ[ῶν
τόσσην ἐν σταδίοις ἐστό[ρ]εσεν στρατι[ήν,
ἄρκτ[ο]υς πορδά[λι]άς τε κατέ[κ]τανεν ἠ[δ]ὲ λέ[οντας,
σ]φῶν κτεάνων πάτρην πρ[ε]σβυτέρην θέμενο[ς·
τῷ μετὰ [κ]λεινὸν Ἄρην ἐνα[γ]ώνιός ἐστι κα[ὶ] Ἑρμ[ῆς
νείκην πορσύνων ἀνδράσιν ἀθλοφόροις.
τοὔνεκα καὶ βασιλῆες ἐπιστέλλειν ἐπένευ[σαν·
αἱ δ' ἀρεταὶ τούτου καὶ προ[γ]όνων πλέον[ες.
σῆμα δέ, κεὶ τέχν[ῃ] Φρύ[γι]ον λίθον ἔργῳ ἐλέ[γχει,
ψεύδεται· ἐγ γα[ί]ης τῆσδε πέφυκε [λίθος.

Titulus est honorarius idemque sepulcralis in Tertullum, civem Sagalassensem, propter virtutes opulentiamque, quam praesertim ludis gladiatorum et venationibus more Romanorum institutis praestiterat, celebratum. Emendationes et supplementa sunt Mülleri. Vs. 1. Welckerus supplet ἀγλαόν ἐστι, quod friget. Desidero πέπτατ' ἀγαυὸν vel certe simile quiddam. Vs. 4. στάδιον pro amphitheatro esse recte notavit Müllerus; quam in rem Welckerus citat Spartianum Hadr. c. 19. qui dicit Hadrianum Athenis mille ferarum venationem in stadio exhibuisse, et Libanium Antioch. T. I. p. 345. Reisk. Τίς δ' ἂν ἐφίκοιτο διεξιὼν ἕτερα θεάτρων εἴδη, τὰ μὲν ἀθληταῖς ἐναγωνίσασθαι πεποιημένα, τὰ δ' ἀνδράσι πρὸς θηρία; Vs. 9. Welckerus recte interpretatur: *imperatores epistolam ad eum dare dignati sunt*.

4378.

In fragmine columnae; ed. Arundell. Itin. VII eccles. As. min. in tab. lithogr. iuxta Sagalassenses, ubi quum ordo titulorum prorsus perturbatus sit numerique confusi, haud scio an non Sagalassensis titulus sit.

ΔΙΟΤΕΝΗΣΔΙΟΤΕΝΟΥ
ΚΑΙΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣΔΙ
ΟΤΕΝΟΥΟ . . . ΑΔΕΜΟ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝΑΥ
ΤΟΣΚΑΙΓΥΝΑΙΣΙΚΑΙΤ
ΕΚΝΟΙΣΚΑΙΤΥΝΑΙ . . .
ΙΑΥΤΩΝΚΑΙΕΙΤ . . Ο
ΝΟΙΣΗΡΑ¯ΝΟΣΤΕ
. ΟΝΤΟΣΕΤΕΡΟΥ

Διο[γ]ένης Διο[γ]ένου καὶ Ἡρακλείδης Διο[γ]ένου - - -
ἀδε[λφ]ο[ὶ] κατεσκεύασαν αὐτο[ῖ]ς καὶ γυναι[ξ]ὶ καὶ τέκνοις καὶ [γ]υναι[ξὶν] αὐτῶν καὶ ἐ[γγ]όνοις· [μηδε]νὸς [ἐξουσίαν ἔχ]οντος ἑτέρου cet.

Vs. 3. fortasse lacuna unius tantum litterae est, ut sit ο[ί]. In fine pergebatur fere sic: θεῖναί τινα εἰς τὴν σορὸν ταύτην, ut alibi.

4379.

In loco Girme, quem Arundellus putat esse *Cremnam*, plura fragmenta reperiuntur inscriptionum. Arundell. Discov. in As. min. T. II. p. 64. affert fragmentum hoc:

ΛΔΗ . . .
. . . . ΝΑΤΩΝ . . .

et p. 62. minusculis dedit inscriptionem sequentem ex sepulcro desumptam:

Ἡ πατρὶς Τίτον Φλαυνιανὸν Κλέωνα τὸν ἀξιολογώτατον.

Scribe Φλα[ου]ιανόν.

4379. *b.*

In loco Karabaulo, ubi antiquitus *Pednelissus* sita fuisse videtur; misit Schönbornius.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗ
ΜΟϹ❦ΑΡΤΕΜΙΔΩ
ΡΟΝΛΕΟΝΤΟϹΑΝ
ΔΡΑΕΥ-ΒΗΜΟΝΑ
ΑΡΕΤΗϹΕΝΕΚΕΝ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀρτεμίδωρον Λέοντος ἄνδρα εὐ[σχ]ήμονα ἀρετῆς ἕνεκεν.

De voce εὐσχήμων cf. n. 4379. c. et ad n. 4412.

4379. *c.*

In loco Karabaulo, in basi; misit Schönbornius.

A.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΟΡΕΣΤΗΝΑΝΤΙΟΧΟΥ❦
ΠΑΙΛΑΠΡΟΕΛΟΜΕΝΟΝ
ΓΗΝΙΑΤΡΙΚΗΝΕΠΙΣΤΗΜΗΝ
ΕΓΜΑΟΕΙΝΚΑΙΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝ
ΤΑΕΝΛΛΡ.ΕΑΝΔΕΘΛΙΟΝ
ΔΕΑΝΔΡΙΑΝΤΑΑΝΕΣΤΗΣΕΝ
ΙΝΣΒΙΑΝΘΕΟΣΜΕΝΕΔΗ
ΜΟΥΗΜΗΤΗΡΑΥΤΟΥΚΑ
ΤΑΕΝΤΟΛΗΝΑΝΤΙΟΧΟΥ
ΟΓΕΣΥΟΥΙΟΥΑΝΔΙΟΣ
ΑΥΤΗΣ

B.

ΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝ❦
ΑΝΤΙΟΧΟΝΟΡΣΣΤ
ΑΝΔΡΑΑΓΑΘΟΝΚΑ
ΕΥΣΧΗΜΟΝΑΙΕΡΟ
ΜΝΗΜΟΝΑΔΙΑΒΙΟΥ
ΓΕΝΟΜΕΝΟΝΘΕΟ
ΙΕΡΑΣΟΙΚΙΑΣΤΟΝ
ΔΕΑΝΔΡΙΑΝΤΑΚΑ
ΤΑΕΝΤΟΛΗΝΤΟΥ
ΑΝΔΡΟΣΙΑΙΣΒΙΑΝΟ
ΡΟΣΜΕΝΕΔΗΜΟΥ

A.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
Ὀρέστην Ἀντιόχου
παῖ[δ]α, προελόμενον
τ]ὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην
ἐγμα[θ]εῖν, καὶ τελευτήσαν-
τα ἐν [Ἀ]λ[εξ]ανδ[ρείᾳ. τ]ὸν
δὲ ἀνδριάντα ἀνέστησεν
Ἰ[αῖ]ς Βιάν[ορ]ος Μενεδή-
μου ἡ μήτηρ αὐτοῦ κα-
τὰ ἐντολὴν Ἀντιόχου
Ὀ[ρ]έσ[τ]ου υἱοῦ, ἀνδ[ρ]ὸς
αὐτῆς.

B.

[Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμ]-
ος ἐτείμησεν
Ἀντίοχον Ὀρ[έ]στ[ου,
ἄνδρα ἀγαθὸν κα[ὶ
εὐσχήμονα, ἱερο-
μνήμονα διὰ βίου
γενόμενον θεο[ῦ
Ἱερᾶς οἰκίας. τὸν
δὲ ἀνδριάντα κα-
τὰ ἐντολὴν τοῦ
ἀνδ[ρ]ὸς Ἰαῖς Βιάνο-
ρος Μενεδήμου.

Antiochus Orestae filius (*B.*) pater est Orestae, qui laudatur tit. *A.* Uxor eius Iais est Bianoris filia, Menedemi neptis. Tit. *B.* vss. 6. 7. Ἱερὰ οἰκία videtur locum quendam significare ita dictum, ut n. 4303, *i.* locus est Σεβαστὴ πλατεῖα. Vs. 8. verbum ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ videri potest quadratarius omisisse, nisi putes additum fuisse post vs. 11.

4379. *d.*

In loco Karabaulo; misit Schönbornius.

ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΚΑΙ
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ
ΑΥΦΙΔΙΟΝΚΟΡΕΣΝΙ
ΟΝΜΑΡΚΕΛΛΟΝ
ΗΠΟΛΙΣ

Τὸν λαμπρότατον πρεσβευτὴν καὶ ἀντιστράτηγον Αὐφίδιον Κορεσ[ῖν]ον Μάρκελλον ἡ πόλις.

Idem Aufidius Coresinus Marcellus memorari videtur in inscriptione Latina ap. Gruter. p. ɪɪɪ. 11.

4379. *e*.

In loco Karabaulo; misit Schönbornius.

ΙΑΙΗΝΑΝΤΙΟΧΟΥ	
ΤΛΛΛΦΘΥ	ΝΟ
ΚΑΑΡΧΙΕΡΗΑΝΤΩΝ	ΥΙΟΝΠΟ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝ	ΧΙΕΡΕΑ.
ΔΓΑΝΔΡΙΑΝΤΑΑΝΕ	ΤΩΝΤΟΝ
ΣΤΗΣΕΝΟΠΛΟΝ	ΑΝΤΑΑΝ
ΤΛΛΜΟΘΥΟΥΥΙΟΣ	ΙΑΧΗΑΝΤ
ΑΥΤΗΣΦΙΛΟΣΤΟΡ	ΜΟΟΥ...
ΓΙΑΣΤΗΣΠΡΟΣΑΥ	ΦΙΛΑΝΑΓ
ΔΤΗΝΕΝΕΚΕΝ	ΜΗΗΣΧ

[Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν] Ἰά[χ]ην Ἀντιόχου, τὴν] Τ[ει]μ[οθέου γυναῖ-κ]α, ἀρχιέρηαν τῶν Σεβαστ[ῶ]ν. τὸν δ[ὲ] ἀνδριάντα ἀνέστησεν Ὅπλ[ω]ν Τ[ει]μοθ[έ]ου, υἱὸς αὐτῆς, φιλοστοργίας τῆς πρὸς αὐτὴν ἕνεκεν.

[Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Τειμόθεο]ν Ὅ[πλωνος, κτίστην, υἱὸν πό[λεως, ἀρχιερέα [τῶν Σεβασ]τῶν. τὸν [δὲ ἀνδριάντα ἀν[έστησεν Ἰάχη Ἀντ[ιόχου, ἡ Τειμο[θέου γυνή, φιλαν[δρίας καὶ μ[ν]ή[μ]ης χ[άριν.

Spatium inter utrumque titulum duorum digitorum est.

4379. *f*.

In loco Karabaulo, ex templo magno; misit Schönbornius.

ΡΜΟ
ΛΜΓΔΑΜΟ
ΤΦΙΝΚΑΙΤΡ
ΟΝΠΟΛΕΩΣ
ΦΕΑΤΩΝΣΕΒΑ
ΩΝ.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν τὸν δεῖνα] - ρμο - - - - δάμο[υ, φιλόπα]τ[ρ]ιν καὶ [κτίστην, υἱ]ον πόλεως, [ἀρχιερ]έα τῶν Σεβα[στ]ῶν.

Vs. 1. fuit Ἑ]ρμό[λυκον vel simile nomen.

4379. *g*.

In loco Karabaulo, in zophoro; misit Schönbornius.

ΤΩΣΑΡΑΠΙΔΙΚΑΙΤΗΙΠΑΤΡΙΔΙΑ
ΟΛΕΩΣΚΑΙΑΝΝΑΟΠΛΩΝΟΣΗΓΥΝΗΑΥΤ

Τῷ Σαράπιδι καὶ τῇ πατρίδι Ἀ - - - - [υἱὸς πόλεως καὶ Ἄννα Ὅπλωνος ἡ γυνὴ αὐτ[οῦ - - -

4379. *h*.

In loco Karabaulo, in zophoro rupto; misit Schönbornius.

ΟΙΣΣΕΒΑΣΤΟΙΣΚΑΙΔΙ
ΕΡΕΥΣΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΤΟΒΚΤΙΣ
ΙΛΟΠΑΤΡΙΔΕΣΚΤΙΣΤΑΙΚΑΙΥΙΟΙΠΟΛΕΩΣΤΟΝΝΑΟΝΚΑ

Vs. 1. maioribus litteris scriptus est.

Θε]οῖς Σεβαστοῖς καὶ δ[ήμῳ τῷ Ῥωμαίων? ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος - - - ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν τὸ β̅, κτίσ[της, καὶ οἱ δεῖνες - - - - - - φ]ιλοπάτριδες, κτίσται καὶ υἱοὶ πόλεως, τὸν ναὸν κα[τασκευάσαντες ἀνέθηκαν.

4379. *i*.

In loco Karabaulo, fragmentum; misit Schönbornius.

ΔΙΟΣ
ΣΤΟΝ
ΟΥΛΟΣ
ΧΙΕΡΕΙΑ
ΙΔΟΠΑΤΡΙ
ΝΑΟΝΣΥΝ
CΙΚΑ

- - - - - - - -
ὁ δεῖνα ἀρχιερεὺς] Διὸς καὶ τῶν Σεβα]στ[ῶ]ν - - - - καὶ προβ]ουλος καὶ ἡ δεῖνα ἀρ]χιέρεια [τῶν Σεβαστῶν, φ]ι[λ]οπάτρι[δες κτίσται τὸν] ναὸν σὺν [τοῖς ἀγάλμα]σι κα[τασκευάσαντες ἀνέθηκαν].

Vs. 3. πρόβουλοι noti sunt etiam ex inscriptionibus Termessensium (n. 4362 sqq.). Vss. 5. 6. de supplementis cf. n. 4379. *f. h*.

4379. *k*.

In loco Karabaulo, titulus versibus tredecim scriptus difficillimis ad legendum; fragmentum misit Schönbornius.

- - - - - ΗΕΙΜΗΘΗ - - - - - -
...Ε..ΟΓΕ.ΙΑΝΟΣΟΡΙΑΩΝΑΝΗΡΑΡΙ
ΟΣΚΑΙΕΞΟΛΟΤΑΤΟΣΔΙΑΠΑΣΗΣΤΗΣΝΙ

ΤΩΝΘΕΙΩΛΕΙΚΟΝΟΝ
ΣΟΙΚΟΘΕΛΠΑΝΤΑΕΤΛ

Vs. 1. conieceris esse τ]ειμηθ[είς; vss. 2. 3. Δι]ογέ[ν]ιανὸς Ὅ[πλ]ων, ἀνὴρ ἄρι[στ]ος καὶ ἐξο[χώ]τατος, διὰ πάσης τῆς [ζωῆς? vs. 4. τῶν θεία[ν] εἰκόν[α]ν; vs. 5. οἰκοθε[ν] πάντα - - -

4379. *l.*

In loco Baulo, ad moscheam; misit Schönbornius.

ΝΑΙΚΑΚΟΝΩ
ΟΣΝΕΑΡΧοΥο
ΓΣΟΥΣΣΩΦΡC
ΣΥΝΗΣΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙΤΗΣΕΙΣΤ
ΔΗΜΟΝΕΥΝΟΙ
ΔΣ
\Σ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος vel solum *ὁ δῆμος ἐτείμησε τὴν δεῖνα, γυ]ναῖκα Κόνωνος Νεάρχου Ὀ[σέ]ους? σωφρ[ο]σύνης ἕνεκεν καὶ τῆς εἰς τ[ὸν] δῆμον εὐνοί[α]ς.*

4379. *m.*

In loco Kassimler, a Karabaulo et Baulo in orientem trans montes ad Eurymedontem fluvium, ad moscheam; misit Schönbornius.

ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑΚ
\ΙΡΩΤΟΝΔΗΜΟΝ
ΝΙΑΕΝΤΕΠΡΕΣΒΕ
ΕΝΔΕΙΝΣΚΑΙΑΡΧΑΙΣ
ΤΟΝΔΗΜΟΝΦΙΛΟΤΕ
ΑΝΤΟΤΕΑΥΤΩΜΕΜΑΙ
ΚΑΤΑΤΑΓΕΓΟΝΟΤ.Λ
ΤΟΝΔΒΑΝΔΡΙΑΝ
CΕΝΟΛΑΜΑΧΟΣΒΚ

Ἡ πόλις ἐτείμησε τὸν δεῖνα cet.
καταλιπόντα τῇ βουλῇ? δηνάρια
- - - καὶ] τετρακόσια κ[αὶ ἐν παντὶ κ-
α]ιρῷ τὸν δῆμον [εὐεργετήσα-
ν[τ]α, ἔν τε πρεσβε[ίαις καὶ καιροῖς
ἐνδεί[α]ς καὶ ἀρχαῖς [ἁπάσαις περὶ
τὸν δῆμον φιλοτε[ιμηθέντα - -
αν - - - αὐτῷ - - - - - -
κατὰ τὰ γεγονότ[α αὐτῷ ψηφίσμ-
ατα.] τὸν δ[ὲ] ἀνδριάν[τα ἀνέστη-
σεν Λάμαχος β̄ - - - -

Vs. 9. prius O fortasse ex siglo natum est.

4379. *n.*

In oppido Kesme, a Kassimler vico meridiem versus, ad Eurymedontem fluvium, in sepulcro; misit Schönbornius.

ΙΟΛΛΑCΤΥΔΕΟCΦ.\ΟΠΑ
ΤΗCΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕ.ΤΗC
ΚΑΤΕCΚΕΥΑCΕΝΕΑΥ
ΤΩΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Ἰόλλας Τυδέος φ[ιλ]όπατ[ρι]ς καὶ ἀγωνοθέτης κατεσκεύασεν ἑαυτῷ μνήμης χάριν.

4379. *o.*

Inscriptio rupi incisa prope vicum Sürlik situm inter *Cremnam* (Girme) et *Pednelissum* (Karabaulo) haud procul a Cestro fluvio, in vicinia veteris *Adadae*; misit Schönbornius.

ΔΕCΠΟΤΑΑΠΟΛΛ..ΚΑΙΕΤΕΑΗΕΕ.ΑΙ
ΑΝΓΟΚΟΚΑΙΒΙΗ ΠΑ
.ΡΗCΗWΑ
ΓΑΡΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝ..ΝΤΟCΥ.ΗΝΤΗΝΟΞΟ..
.ΦΟΙΒΟCΑΠΟΛΛΩΝ
ΑΠΑΝΤΑΠΡΑ.ΙCΚΑ..ΚΗCΕ - -
ΒΟΗΘΟΝΕ.ΕCIIΣ.ΑΤΥΥ - -
ΓΛΥΚΥC..ΛΙCC
ΔΥΝΑΜΙCΑΚΛΙΡΟCCΝΝΟ
ΞΥΟΔΑCΟΙΓΛΝΙΕCΤΡ.ΙΑC - - - Ε
ΖΗCΑΙΠΡΟCΕΥΧΟΥΤΟΥΤΟΠΑΡΑΡΠΡΙ.ΚΟ.ΕΞΤΕ
ΗUΗΠΡΟΑΙΡΟΠΟΥΡΓΟΝΗΤΟΛσΞ - -
ΘΕΟΥΓΑΡΩΓΟΥCΤΗCΟΒΟΠΥΤ..ΞΞ..
ΗΜΕΜΨΗΙΟΠCΡΟΝ ΕΗΞΝ
ΚΛΥΔ.ΝΟΑΛΛΑCΙΗCΜ
ΛΥΠΗCΠΕΠΑΥ.ΟΠΙΟC - - - - Ο...Χ...
ΜΟΧΘΕΙΝΑΝΑΝΗ....Ο - - - ΑΛ...
ΣΙΚΗΦΟΡΟ.ΑΙ
ΙΑΠΟ
ΤΑΝ
ΠΕΙΡΩΔΙΑΜΕ - - - ΑΤΑΙ.ΗΟΙ - - - - - ΕΙΝ
ΒΟΔ.ΠΑΡΟ ΡΑCΙΕΞΜ ΡΟΧ
CΥVΟΧΗΤΙΞC
ΤΕΜΩΝΤΟ.ΗΟΝΤΜΝ
ΥΠΟCΧΕΓΙΝΤΟΠΡΑΤΜΑCΕΝΔΖΑΝΓΧΕ
\ΛΥΝ..ΙΠΡΑΞΑΜΕΤΑΧΡΟΝΟΝΜΕΝΨΗΟΕΥ...
ΟΙΗCΕΙ.ΧΡΗCΜΟΧΕΠΜΕΥΧΗΝΣΕΝΕ
ΕΠΙΠΟΘΗΝ.ΙΕΠΦΑΛ
ΟΙΝΔΕΠΠ

Δέσποτ' Ἄπολλ[ον] καὶ ἐ[ν]τε[λεῖ]ς [Θ]εαὶ [Ἀν]-
άνκ[η] καὶ Βί[α] - - -
πα]ρ[ειλ]ή[φ]α[μεν
γὰρ ἐκ προγόνων [μα]ντοσύ[ν]ην, τὴν [θέσπι-
σε] Φοῖβος Ἀπόλλων.

Ἅπαντα πρά[ξ]ις κἀκ[τελεῖς ποτ' εὐτυχῶς.
Βοηθὸν ἕ[ξι]ς [μετ]ὰ Τύ[χης τὸν Πύθιον.
Γλυκὺς - - - - - - - - -
Δύναμις ἄκ[α]ιρος [ἒ]ν νό[μοισιν ἀσθενής.
[Ἐγῷ]δά σοι - - - - - - -
Ζῆσαι προσεύχου· τοῦτό - - - - - -
Ἤδη προαιρο[ῦ τ]οὖργον [ἐκτελέσαι καλῶς.
Θεοὺ[ς] ἀρωγοὺς τῆς ὁ[δ]ο[ῦ τα]ύτ[ης ἔχεις.
[Ἵν' οὔτι] μέμψῃ - - - - [ξέ]ν[ε?
Κλύδ[ω]ν [Θ]αλάσ[σ]ης - - - - - -
Λύπης πέπαυ[σ]ο π[ρ]ος[πελάσας θεοῦ μυχοῖς?
Μοχθεῖν ἀνάν[κη· μεταβ]ο[λὴ δ' ἔσται κ]αλ[ή.
Νε]ικηφόρον [δώρημα τὸν χρησμὸν τελεῖ.
Ξηρῶν] ἀπὸ [κλάδων καρπὸν οὐκ ἔσται λαβεῖν.
Ὁπό]ταν - - - - - - - - -
Πειρῶ διαμε[ίνας κ]ατα[βολ]ή[ν - - -
Ῥ]όδ[οις] παρ[έσται σοι κά]ρα σ[τ]έ[ψαι τάχα.
Συν[ε]χῆ - - - - - - - - -
Τειμῶν τὸ - - - - - - - - -
Ὑπόσχεσιν τὸ πρᾶ[γ]μα [γ]εν[να]ίαν [ἕ]χε[ι.
Φα]ύ[λως τ]ι πράξα[ς] μετὰ χρόνον μένψῃ [θ]ε[οῖς.
Χρ]υ[σοῦν π]οιήσει[ς] χρησμὸ[ν] ἐπ[ιτ]υχ[ώ]ν, [ξ]ένε.
Ψ] - - - - - ἐπιποθ[εῖ]ν - - - - -
Ω] - - - - - - - - - - - - - -

Est oraculum γνώμαις μονοστίχοις secundum litterarum ordinem dispositis conceptum idem fere quod prope Limyra repertum est n. 4310. Vss. 7. 9. 13. 17. 18. 19. 25. 26. 27. eosdem habes n. 4310. Vs. 27. pro φίλε nunc scriptum est ξένε. In praescriptis vss. 4. 5. nota orationem poëtice compositam.

4379. *p*.

Prope vicum Karas inter rudera in ara templi. Karas est fere XVI horis a loco Bei-Shehr, qui locus ad lacum cognominem est, in meridiem. Igitur videtur esse circa Homonadam in monte Tauro. Ed. Richter Itin. p. 596. n. XXVIII. (cf. n. 626.) Infructuosam operam fragmento impendit Franckius Richtersche Inschriften p. 27-34. (cf. p. 483.)

.....ΝΟ.ΝΟΥϹΡΟΔѠΝΟϹΚΑΙΕΗ..ΙΟ...
.......ΓΟΝΟΥϹ..ΑΡΟΔѠΝ...
......ΤΟϹΟΙΜΟΥϹΑΙΟΥΕΗ..ΙΟ..
......ΝΔΙΑϹΥΝΤΗΚΑϹΕΙΚ...
......ΡΟΔΙѠΝ

Nihil confici potest. Nomen Ῥόδωνος (cf. n. 4376.) bis legitur vss. 1. et 2. Vs. 3. legas οἱ Μουσαίου, quod nomen non infrequens est in hoc tractu; cf. n. 4380. *f*. 4380. *g*. Vs. 4. τὸ ἄγαλμ]α σὺν τῇ [β]άσει.

SECTIO SECVNDA.

CIBYRATIS.

CIBYRA, BALBURA, OENOANDA.

4380.

In parietinis *Cibyrae*, prope vicum Chorzum, in zophoro; misit Schönbornius.

ΑΥΤΟ
ΝΟΝΑΔΡΙΑ
ΡΑΣΕΒΑΣΤΟΝΕ
ΓΕΤΗΝΚΑΙΣΩΤ
ΤΟΥΚΟΣΜΟΥ

Αὐτο[κράτορα Τραϊα-
νὸν Ἀδρια[νὸν Καίσα-
ρα Σεβαστόν, ε[ὐερ-
γέτην καὶ σωτ[ῆρα
τοῦ κόσμου - -

4380. *b*.

In parietinis *Cibyrae*, in sepulcro; misit Schönbornius.

\- - - - - - - - - - - - - -
ΝΟΣΥΙΟΝΚΥΡΕΙΝΑΚΕΛΣΟΝΟΡΕΣΤΙΑΝΟΝ
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΚΟΣΜΟΠΟΛΙΝΚΑΙΦΛΑΟΥ
ΦΛΑΟΥΙΟΥΙΕΡΩΝΟΣΘΥΓΑΤΕΡΑΛΥΚΙΑΝ

Desunt versus octo.

[Ἡ πόλις ἐτείμησεν Φλαούϊον, Φλαουΐου Ἱέρω-]
νος υἱόν, Κυρείνᾳ, Κέλσον Ὀρεστιανόν,
φιλόπατριν, κοσμόπολιν, καὶ Φλαου[ΐαν],
Φλαουΐου Ἱέρωνος θυγατέρα, Λυκίαν,
\- - - - - - -

Hiero quidam Cibyrata memoratur apud Cic. Verr. VI, 13.

4380. *c*.

In parietinis *Cibyrae*, ad fontem; misit Schönbornius.

ΛΑΙΟΥΤΟΥΤΡΩΙΛΟΥ
ΜΝΗΜΕΙΟΝΤΟΕΝΚΥ
ΤΕΡΙΚΕΙΜΕΝΟΥΣ
ΤΟΙΗΣΕΝΟΥΚΕΞΕΣ
ΙΛΥΣΑΙΤΙΤΩΝΤΟΙΧΩΝ
ΣΗΜΕΤΑΘΕΙΝΑΙΗΑΝΕ
ΥΚΛΙΝΜΕΤΑΤΟΕΠΙΤΕ
ΥΤΟΙΕ

Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος] - - - λαίου τοῦ Τρωΐλου - - - - μνημεῖον τὸ ἔν[προσθεν? καὶ τοὺς π]ερικειμένους [τοί-
χους αὐτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις? ἐπ]οίησεν. οὐκ ἐξέσ[ται δὲ
μεταθεῖναι ἢ ἐπ]ιλῦσαί τι τῶν τοίχων· [ὃς δὲ ἂν τολ-
μή]σῃ μετα[θ]εῖναι ἢ ἀνε[λεῖν] - - - - μετὰ τὸ ἐπι-
τε[θῆναι - - - - α]ὐτοῖ[ς].

4380. *d.*

In locis editioribus *Cibyrae* ad moscheam est *A.*; in vico Hadschi Pajahmi prope Cibyram in fragmine columnae tit. *B.*; misit Schönbornius.

A. ΟΡΞΣΤΗ
ΦΑΙΔΡΟΥ
ΤΟΥΕΡΛΟΥ

Ὀρέστῃ Φαίδρου τοῦ Ἑρ[μ]οῦ.

B. ΠΟϹЄΙΔΩΝΙΩ
ΔΝΨΕSΑΤΟΥϹ
ΜΗΝΙϹΥΙΟϹΑΙ
ΜΑΝΗϹΑΔЄΛ
ΜΝΗΜΗϹЄΝЄΚЄ

Ποσειδωνίῳ Δ[ημοκρ]άτους Μῆνις υἱὸς [κ]αὶ Μανῆς ἀδελ-[φὸς] μνήμης ἕνεκε[ν].

4380. *e.*

Balburis, in basi; locus hodie dicitur Katra, vel secundum Schönbornium Giaur-Kalessi; ed. Hoskyn et Forbes in Journ. of the Roy. Geogr. Soc. Vol. XII. p. 160. n. 7. cum explicatione Leakii. Habeo etiam ex schedis Schönbornii.

ΕΠΙΑΓωΝΟΘΕΤΟΥ
ΠΡωΤΟΥΔΙΑΒΙΟΥΘΟ
ΑΝΤΙΑΝΟΥΔΙΣΜΕ
ΛΕΑΓΡΟΥΚΑΣΤΟ
ΡΟΣΘΕΜΙΔΟΣΑΓΟ
ΜΕΝΗΣΕΚΔωΡΕ
ΑΣΜΕΛΕΑΓΡΟΥΚΑΣ
ΤΟΡΟΣΤΟΥΠΑΠ
ΠΟΥΑΥΤΟΥ
ΘΟΑΣΕΡΜΑΙΟΥΘΟ
ΑΝΤΟΣΤΡΙΣΤΑΞΕ
ωΣΤΗΣΠΡωΤΕΥ
ΟΥΣΗΣΝΕΙΚΗΣΑΣ
ΑΝΔΡωΝΠΑΝΚΡΑ
ΤΙΟΝΠΡωΤΟΣ

Vs. 11. extr. Hosk. et Forb. ΤΑΣЄ.

Ἐπὶ ἀγωνοθέτου πρώτου διὰ βίου Θοαντιανοῦ δὶς Μελεάγρου Κάστορος, θέμιδος ἀγομένης ἐκ δωρεᾶς Μελεάγρου Κάστορος τοῦ πάππου αὐτοῦ, Θόας Ἑρμαίου Θόαντος τρίς, τάξεως τῆς πρωτευούσης, νεικήσας ἀνδρῶν πανκράτιον πρῶτος.

De agonotheta conf. n. 4380. *f. g.* et de θέμιδι n. 4352 sq. 4366. *b.*

4380. *f.*

Balburis, in basi; ed. Hoskyn et Forbes in Journ. of the Roy. Geogr. Soc. Vol. XII. p. 160. n. 8. cum explicatione Leakii. Habeo etiam ex schedis Schönbornii.

ΕΠΙΑΓωΝΟΘΕΤΟΥ
ΠΡωΤΟΥΔΙΑΒΙΟΥ
ΘΟΑΝΤΙΑΝΟΥΔΙΣ
ΜΕΛΕΑΓΡΟΥΚΑΣΤΟ
ΡΟΣΘΕΜΙΔΟΣΑΧΘΕΙ
ΣΗΣΚΑΙΤΗΣ·Σ·ΕΚΔω
ΡΕΑΣΜΕΛΕΑΓΡΟΥ
ΚΑΣΤΟΡΟΣΤΟΥΠΑΠ
ΠΟΥΑΥΤΟΥ·
ΜΟΥΣΑΙΟΣΤΡΙΣΤΡω
ΙΛΟΥΜΟΥΣΑΙΟΥΠΟ
ΛΥΔΕΥΚΟΥΣΟΚΑΙΚΑ
ΛΑΝΔΙωΝΑΝΗΡΕΚΤωΝ
ΠΡωΤωΝΕΝΤΗΠΟ

Ἐπὶ ἀγωνοθέτου πρώτου διὰ βίου Θοαντιανοῦ δὶς Μελεάγρου Κάστορος, θέμιδος ἀχθείσης καὶ τῆς ἕκτης ἐκ δωρεᾶς Μελεάγρου Κάστορος τοῦ πάππου αὐτοῦ, Μουσαῖος τρὶς Τρωΐλου Μουσαίου Πολυδεύκους, ὁ καὶ Καλανδίων, ἀνὴρ ἐκ τῶν πρώτων ἐν τῇ πό[λει, νεικήσας - - - - - -

Conf. n. 4380. *e. g. h.*

4380. *g.*

Balburis, in basi; ed. Hoskyn et Forbes in Journ. of the Roy. Geogr. Soc. Vol. XII. p. 161. n. 11. cum explicatione Leakii. Habeo etiam ex schedis Schönbornii.

ΕΠΙΑΓωΝΟΘΕΤΟΥ
ΠΡωΤΟΥΔΙΑΒΙΟΥ
ΘΟΑΝΤΙΑΝΟΥΔΙΣ
ΜΕΛΕΑΓΡΟΥΚΑΣΤΟ
ΡΟΣΘΕΜΙΔΟΣΑΧΘΕΙ
ΣΗΣΚΑΙΤΗΣΖΕΚΔω
ΡΕΑΣΜΕΛΕΑΓΡΟΥΚΑ
ΣΤΟΡΟΣΤΟΥΠΑΠ
ΠΟΥΑΥΤΟΥ
ΠΡΟΚΛΙΑΝΟΣΕΡΜΑΙ
ΟΥΑΡΤΕΜωΝΟΣΕΙ
ΜΑΙΟΥΑΡΤΕΜω
ΝΟΣΚΑΣΤΟΡΟΣΚΑΙ
ΜΟΥΣΑΙΟΣΤΙ-ΙΛΟ - -
ΜΟΥΣΑΙΟΥΑΓωΝΙΣΑ - -
ΜΕΝΟΙΕΝΔΟΞΩΣΚΑ.
ΣΥΣΤΕΦΘΕΝΤΕΣΠ - -
ΔΩΝΠΑΛΙΝ..

Littera Μ hanc formam habet Н. Vs. 10. extr. Hosk. et Forb. ΑΝΟΠ.ΙΝΑΙ. Vs. 11. iidem ΑΡΤΔΡΜΩΝΟΣ.ΕΙ. Vs. 12. iidem ΑΡΤΕΔΩ. Vs. 13. iidem omittunt ΟΡΟΣΚΑΙ. Vs. 14. iidem post ΜΟΥΣΑΙΟΣ nihil nisi Τ.... Vs. 18. ΠΑΛΙΝ omittit Schönb.

Ἐπὶ ἀγωνοθέτου πρώτου διὰ βίου Θοαντιανοῦ δὶς Μελεάγρου Κάστορος, θέμιδος ἀχθείσης καὶ τῆς ἑβδόμης ἐκ δωρεᾶς Μελεάγρου Κάστορος τοῦ πάππου αὐτοῦ, Προκλιανὸς Ἑρμαίου Ἀρτέμωνος Ἑ[ρ]μαίου Ἀρτέμωνος Κάστορος καὶ Μουσαῖος Τ[ρωΐ]λο[υ] Μουσαίου ἀγωνισάμενοι ἐνδόξως κα[ὶ] συστεφθέντες π[αί]δων πάλ[η]ν.

Cf. n. 4380. *e. f. h.* Paulo aliter restituit Leakius seductus apographo Hosk. et Forb.

4380. *h.*

Balburis, in basi; ed. Hoskyn et Forbes in Journ. of the Roy. Geogr. Soc. Vol. XII. p. 161. n. 9. cum explicatione Leakii. Habeo etiam ex schedis Schönbornii.

ΑΥΡΗ ΤΡΩΙΛΟΥΔΙϹ
ΕΠΙΑΓωΝΟΘΕΤΟΥ
ΠΡωΤΟΥΔΙΑΒΙΟΥ
ΑΥΡΘΟΑΝΤΙΑΝΟΥ
ΥΙΟΥΘΟΑΝΤΙΑΝΟΥ
ΜΕΛΕΑΓΡΟΥΚΑϹΤΟ
ΡΟϹΘΕΜΙΔΟϹΑΧΘΕ
ϹΗϹΚΑΙΤΗϹΑΙΕΚΔ
ΡΕΑϹΜΕΛΕΑΓΡΟΥ
ΚΑϹΤΟΡΟϹΤΟΥ
ΠΑΠΠΟΥΑΥΤΟΥ
ΑΥΡ¯ΤΡωΙΛΟϹΔΙϹ
ΒΑΛΒΟΥΡΕΥϹΝΕΙ
ΚΗϹΑϹΠΑΙΔωΝ
ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ

Vs. 13. init. Hosk. et Forb. ΒΑΒΟΥΡ cet.

Αὐρη(λίου) Τρωΐλου δίς.
Ἐπὶ ἀγωνοθέτου πρώτου διὰ βίου Αὐρ. Θοαντιανοῦ, υἱοῦ Θοαντιανοῦ Μελεάγρου Κάστορος, θέμιδος ἀχθεί-σης καὶ τῆς ἐνδεκάτης ἐκ δ[ω]ρεᾶς Μελεάγρου Κάστορος τοῦ πάππου αὐτοῦ, Αὐρ. Τρωΐλος δίς, Βαλβουρεύς, νεικήσας παίδων παγκράτιον.

Conf. n. 4380. *e. f. g.*

4380. *i.*

Balburis; misit Schönbornius.

ΕΠΙΟΛΙΝω
ΠΑΣΙΑΝΑ ✱ ΤΡΙΑΗΜΙΣ - - - - - - - - -
ΜΑΡΤΥΡΗΘΕΝΑΔΕΚΑΙΥΠΟΤΗΣ - - -
ΤΙΣΤΙΣΟΙΝΟΑΝΔΕωΝΠΟΛΕω - - -
ΓϹΙΗΦϹΜΑΤΟΣΚΑΙΕΠΙΣΤΟ - - - -

Fines versuum (circiter 5 - 8 litterae) teguntur muro, cui insertus lapis est. Fragmentum est tituli honorarii, ex quo superest:

πᾶσι ἀνὰ ✱ τρία ἥμισ[υ] - - - - - - μαρτυρηθέν[τ]α δὲ καὶ ὑπὸ τῆς [μεγ]ίστης Οἰνοανδέων πόλεω[ς διά τε ψ]ηφ[ί]σματος καὶ ἐπιστο[λῆς - - -

4380. *k.*

Balburis; ed. Hoskyn et Forbes in Journ. of the Roy. Geogr. Soc. Vol. XII. p. 161. n. 10.

. . . . . ΝΑ
ΙΕΡΗΙΗΝ
ΜΕΓΙΣΤΟ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ

Pertinet ad Imperatorem quendam:
Αὐτοκράτορα Καίσαρα] - - - - - - ν ἀ[ρχ]ιερ[έα] μέγιστο[ν], Σεβαστόν cet.

4380. *l.*

In loco Dirmil in coemeterio in columna; misit Schönbornius.

ΑΠΟΛΛωΝΙΣΚΙΙΟΤΑΡ
ΚΑΙΙΕΡωΝΤωΤΑΤΡΙΑΠΟΛ
ΛωΝΙωΕΚΤωΝΙΔΕΙωΝΤΟΝ
ΒωΜΟΝΑΝΕΣΤΗΣΑΝΜΝΗ - -
ΧΑΡΙΝ

Ἀπολλῶνις κ[α]ὶ - - - - - καὶ Ἱέρων τῷ πατρὶ Ἀπολλωνίῳ ἐκ τῶν ἰδίων τὸν βωμὸν ἀνέστησαν μνή[μης] χάριν.

4380. *m.*

Oenoandis, prope locum Urludja, in basi; ed. Hoskyn et Forbes in Journ. of the Roy. Geogr. Soc. Vol. XII. p. 159. n. 6. cum explicatione Leakii. Habeo etiam ex schedis Schönbornii.

ΑΓωΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣΙΟΥ
ΛΙΟΥΛΟΥΚΙΟΥΙΙΕΙΛΙΟΥΕΥ
ΑΡΕΣΤΟΥΠΑΝΜΤΥΡΕωΣ
Ε - - - - - - - - - ΕΥΑΓΕΣΤ
ωΝΗΣΑΥΤΟΣΣΥΝΕΣΤΕΣΑ
ΤΟΕΞΟΙΚΙωΝΧΙΗ - - ΑΤωΝ
ΠΟΠΛΙΟΣΣΘΕΝΙΟΣΦΡΟΝ
ΤΩΝΟΙΝΟΑΝΔΕΥΣΥΙΟΣΙΚΙ
ΠΛΙΟΥΣΘΕΝΙΟΥΛΙΚΙΝΝΙΑ
ΝΟΥΣΤΕΦΘΕΙΣΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝΙΟΙΝΟΝ
ΛΥΚΙωΝ
ΠΑΙΔωΝΜΕΝΤΑΠΡωΤΑΠΑΛΙΝ
ΕΣΤΕΨΕΜΕΠΑΤΡΗ
ΚΑΙΚΥΔΗΝΕΚΛΥΤΗΕΙΚΟΝΙΧΑΛ
ΚΕΛΑΤω
ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝΔΑΝΔΡωΝΚΟΙΝΟΝ
ΛΥΚΙωΝΜΕΤΕΠΕΙΤΑ
ΑΡΑΜΕΝΟΣΠΑΤΡΗΘΗΚ.ΕΡΑΤΟΝ
ΞΟΑΝΟΝ

Vs. 2. Hosk. et Forb. ΝΟΥΛΟΥΚΙΟΥ... ΑΙΟΥΕ. Vs. 3. ΠΑΝΜΤΥ omittit Schönb. lacuna indicata. Vs. 6. Hosk. et Forb. ΧΤΗ. ΑΤΩΝ, Schönb. ΧΙ.... ωΝ. Vs. 8. extr. Hosk. et Forb. ΥΙΟΣ... Vs. 11. iidem ΟΝ. ΟΙΝΟΝ. Vs. 13. iidem ΤΚΤΡΩΤΑ. Vs. 19. Schönb. ΘΗ.. ΕΡΑΤΟΝ, Hosk. et Forb. ΘΗΚ. ΕΡΑΤΟΝ.

Ἀγωνοθετοῦντος Ἰουλίου Λουκίου [Μ]ει[δ]ίου Εὐαρέστου, Πα[λαι]τυρέως, [θ]έ[μιδος ἀγώνων] Εὐα[ρ]εστ[εί]ων, ἧς αὐτὸς συνεστ[ή]σατο ἐξ οἰκ[ε]ίων χ[ρ]η[μ]άτων, Πόπλιος Σθένιος Φρόντων Οἰνοανδεύς, υἱὸς [Πο]πλίου Σθενίου Λικινιανοῦ, στεφθεὶς ἀνδρῶν παγκράτιον [κ]οινὸν Λυκίων.

Παίδων μὲν τὰ πρῶτα πάλ[η]ν ἔστεψε με πάτρη
καὶ κύδηνε κλυτῇ εἰκόνι χαλκελάτῳ·
παγκράτιον δ' ἀνδρῶν κοινὸν Λυκίων μετέπειτα
ἀράμενος πάτρῃ θῆκ' ἐρατὸν ξόανον.

Vss. 2. 3. Leakius dedit [Ἑρμ]αίου Εὐαρέστου Πα[λαι]τυρέως. Ultima vox si recte se habet, Παλαιτυρεὺς formatum est, quum forma vulgaris sit Παλαιτύριος (vide Steph. Byz. v. Τύρος). De Tyro vetere cf. Cellar. Notit. orb. ant. Vol. II. p. 383. Vss. 4. 5. Leakius pessime dedit Εὐαρέστ[ου ὀ]νήσα[ν]τος.

4380. *n.*

Oenandis, in basi; misit Schönbornius.

ΑΓϢΝΟΜΕΤΟΟ. . . . .
ΛΙΟΥΛΟΥΚΙΟΥ. . . . .
ΡΕΣΤΟΙΠΑΝΙ'ΥΠLΕΙ. .
\- - - - - - - - - - - - -
\- - - - - - - - - - - - -
ΤΟΕ.ΟΙΚΕΙϢΝ. . . . .
ΛΥΡ. . ΙΟΙΣΙ. . . . Ο. . Α. . . .
ΟΣΕΡΜΑΙΟΥΟΙΝΟΑΝΔΕΥΣ
ΣΤΕΦΘΕΙΣΑΝΔΡΙΑ. . . . . .
ΚΟΙΝΑΛΥΚ

Ἀγωνο[θ]ετο[ῦ]ντος Ἰουλίου Λουκίου [Μειδίου Εὐαρέστο[υ], Πα[λαιτυρέως, [θέμιδος ἀγώνων Εὐαρεστείων, ἧς αὐτὸς συνεστήσα]το ἐ[ξ] οἰκείων [χρημάτων, [Α]ὐρ. - - - [Θό]α[ντος Ἑρμαίου Οἰνοανδεύς, στεφθεὶς ἀνδρ[ῶν παγκράτιον κοινὰ Λυκ[ίων.

De forma tituli conf. n. 4380. *m.*

4380. *o.*

In ruinis prope Yuvali, in sarcophagis; ed. Hoskyn et Forbes in Journ. of the Roy. Geogr. Soc. Vol. XII. p. 159. n. 3. 4. cum explicatione Leakii.

A.

ΟΙΟΛ.ΔΤΑΡ. . . . .
.ΓΑΝΔΑΚΕΩΔ. . . .
ΕΑΡΤΕΜΩΝΤΙΝ. . .
ΔΓΑΝΥΙΩΤΟΥΜΟΛΗ. .
ΙΟΤΤΛΑΟΥΑΝ. . ΑΟΔΙ
ΙΗΝΕ ΕΝΕΚΕΝ
Υ. . ΛΡΟΥΟ. . . . . Η
ΔΕΥΟΕ. . ΟΠΟΝΕΤΕΡ

B.

.ΟΠΟΛΕΝΩΛΚΑΚΑΙ
Ι. . . ΛΟΠΙΑΣΑΡΚ. . ΕΠΑΣΤ
Γ. . ΑΝΩΣΤΙΝΑΣΔΕΙΑΙΕΚ
ΣΣΟΥΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
ΠΝΔΩΜΑΤΟΘΗΚΗΝΕΑΥΤΩ
ΕΑΝΔΕΠΣΕΠΕΕΝΕΝΚΗΠΤΩΜΑ
ΑΛΛΟΕΚΤΕΙΣΕΠΩΟ. . . . ΟΑΝ
ΔΕΩΝΔΡΜΩΧΛΕΤΩΝΟ
ΕΔΕΝΔΑΣ. . ΝΕΚΔΠΙΙΣ .ΣΑΗ

Tit. *A.* in altero latere plura deesse videntur; unde titulus restitui non potest. Vs. 3. Ἀρτέμων; vs. 4. υἱῷ τοῦ Μολή[του; vs. 6. μνήμη]ς ἕνεκεν. In fine fuit formula similis huic: οὐδενὸς ἔχοντος ἐξουσίαν θεῖναι ἕτερον.

Tit. *B.* Ὁ δεῖνα (vs. 4.) κατεσκεύασεν [τὴ]ν [σ]ωματοθήκην ἑαυτῷ. ἐὰν δέ [τι]ς ἐπε[ισ]ενένκῃ πτῶμα ἄλλο, ἐκτείσε[ι τ]ῷ Ο[ἰν]οανδέων δ[ή]μῳ ✻ [α] ἐ[ξ] ὧν ὁ ἐ[λ]έν[ξ]ας [λήψεται - - - Inde a vs. 4. restituit etiam Leakius, sed scribens vs. 6. ἐπενέ[γ]κῃ [σ]ῶμα.

4380. *p.*

Prope vicum Sedeler Yailasi, in basi; ed. Hoskyn et Forbes in Journ. of the Roy. Geogr. Soc. Vol. XII. p. 159. n. 5.

ΑΡΤΕΜΟΤΙΑΜΕΡΛΑΤΟΥ
ΚΑΙΓΗΜ ΜΟΟΥ
ΟΡΕΣΤ. . ΟΥΙΟΣ
ΤΟΥΣΓΟΝΕΙΣΛΥΤΟΥ
ΜΝΗΜΗΣΕΝΕ. . Ν
ΤΩΑΡ. . Ρ. Κ

Ἀρτέμ[ων]α Με[ι]λάτου καὶ [Τει]μ - - - - μόου Ὀρέστ[ης] ὁ υἱὸς τοὺς γονεῖς [α]ὐτοῦ μνήμης ἕνε[κε]ν - - - - - -

Vs. 2. subsunt nomina feminae eiusque patris.

4380. *q.*

In loco Gürdef in monte Akdagh inter Oenoanda et urbem Almaliü, *A.* in columna anaglyphis ornata, *B.* in sarcophago, in quo repraesentantur leones; misit Schönbornius.

A.

ΗΕΠΕΛΕΥΘΘ
ΙΝΜΟΛΗΤΟΣ
'ΝΑΑΥΤΟ

B.

ΗΕΝΓΟΜ\ΜΕΙΟ

A. vs. 1. videtur memorari ἀπελεύθερος, nisi subest nomen proprium. Vs. 2. Μόλητος (cf. n. 4380. *o.* *A.* et n. 4380. *x.* *B.*). Vs. 3. τὰ τέκ]να αὐτο[ῦ].

B. κατεσκεύασε]ν [τ]ὸ μ[νη]μεῖο[ν.

4380. *r.*

In loco Durdurkar ad tractum septentrionalem montium, qua convalles Karajuk et Gülbissar sese tangunt, in basi columellae ligneae ad domum Turcicam; misit Schönbornius.

ΕΙΤΙϹΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΑΔΙ
ΚΗϹΕΙΘΕΩΝΠΙϹΙΔΙΚΩΝΚΕΧ
ΛΩΜΕΝΩΝΤΥΧΟΙΤΟΝ

Εἴ τις τοῦτο τὸ μνημεῖον ἀδικήσει, θεῶν Πισιδικῶν κεχολωμένων τύχοι τὸν [ἅπαντα χρόνον?
Conf. n. 4380. *s.*

4380. *s.*

Ibidem, in lapide; misit Schönbornius.

ΟΕΆΝΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗ
ΜΕΙΟΝΑΔΙΚΗΕΕΘΕΩΝ
ΚΕΧΩΛΩΜΕΝΩΝΤΥΧΟΙ
ΤΟΝΠΙΕΙΔΙΚΩΝ

Ὃς ἂν τοῦτο τὸ μνημεῖον ἀδικήσ[η], θεῶν κεχ[ο]λωμένων τύχοι τ[ῶ]ν Πι[σ]ιδικῶν.
Conf. n. 4380. *r.*

4380. *t.*

Ibidem, in lapide; misit Schönbornius.

ΕΜΗΘΤΚΚΑΚΟΥΡ
ΗϹΙΤΟΜΝΗΜΙ
ΟΝΕΙΔΕΤΙϹΚΑΚΟ
ΡΓΗϹΙΗΤΩΕΝΟ
5 ΚΟϹΗΛΙΩϹΕΛΗ
ΝΗ

Μ]ηθ[εὶς] κακουρ[γ]ήσ[η] τὸ μνημ[ε]ῖον· εἰ δέ τις κ[α]κουργήσ[ε]ι, ἤτω ἔνο[χ]ος Ἡλίῳ, Σελήνῃ.
Ἥλιος igitur et Σελήνη ad deos Pisidicos (n. 4380. *r. s.*) pertinent.

4380. *u.*

Ibidem, in horto quodam; misit Schönbornius.

Ο
..ΥϹ....
..ΟΝΧϹΕΙΟϹ
ΠΥΙΙΟΥ..Τ.
5 ΤΗϹΓΛΥΚΥΙΑ
.............ΙΚΟϹ
ΤΑΤΑϹ..ΟΝΤΕϹΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΑΝ
..........ΕΙ............ΙΝΧΑΥΝ
- - - - - - - - - - - - - -
10 - - - - - - - - - - - - - -
ΟΥΔΕ..ΕΙ
ΤΩΦΗϹΚΩ✱Α

5 - - - - - - πύ[ργ]ο[ν Τα]τ[ία]? τῇ γλυκυ[τ]ά[τῃ μητρὶ ὁ δεῖνα καὶ Γαμ]ικὸς Τατᾶ σ[έβ]οντες κατεσκεύασαν - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - -
οὐδε[νὶ δ]ὲ [ἐξέσται ἀνοῖξαι, ἢ ἀποτείσει] τῷ φ[ί]σκῳ ✱ α.

4380. *v.*

Haud procul a loco Durdurkar, ad occidentalem partem convallium Karajuk, in sarcophagis fragmenta tria; misit Schönbornius.

A. ΚΙΒΥΡΑΤΑϹΕΤΟΥϹΗΟΡΜΗΝΟϹΛΩΟΥΛΟΗΝΑΡΟ

B. ΕΤΟΥϹΤΚΠΜΒΙ ΑΥΡ

C. ΗΓΥΝΙΑΥΤΟΥΤΑΤΙϹΜΑΝΕΟΥϹ.....ΗΙΟΝ..ΟΝΕ......Ο--

A. - - - Κιβυράτας. ἔτους ηορ, μηνὸς Λῴου, [Ἀθ]ήν[αι]ο[ς - - -
B. Ἔτους [γ]κ[σ], μη(νὸς) βι, Αὐρ[ήλιος - - - -
C. Ὁ δεῖνα καὶ] ἡ γυν[ὴ α]ὐτοῦ Τατί[α] Μαν[έ]ους [τὸ μνημε]ῖον - - - - - -

Cibyratarum epocham ex nummis demonstravit Belleius, nimirum annum ab u. c. 776. Vide Eckhel. D. N. T. III. p. 144. Nec fragmenta nostra aliam videntur epocham sequi. Hinc initis calculis annus 178. tituli *A.* in annum a. u. c. 953. (p. Chr. 200.) incidet, annus 223. tituli *B.* in a. u. c. 998. (p. Chr. 245.)

4380. *w.*

In regione Gül-bissar Ovassy trans montem Cadmum, in basi; ed. Fellows Itin. Lyciae, 1841. p. 257.

ΛΥΚΙΑϹΩΚΡΑΤΟΥ
ΔΡΠϹΙΩΤΗΙΔΙΑ
ΠΑΙΔΙϹΚΗΜΝΗ
ΜΗϹΕΝΕΚΕΝ

Λυκία Σωκράτου Δρ[ο]σίῳ τῇ ἰδίᾳ παιδίσκῃ μνήμης ἕνεκεν.
Δρόσιον nomen puellae, ut alibi Δροσίς. Nomen Λυκία est etiam n. 4295.

4381.

Prope locum Sourtkoi, in rupibus fragmenta quattuor; misit Schönbornius.

A.

ΑΤΤΗΣΚΑΙΚ
ΑΡΜΟΑΟΙΝ
ΡΑΑΥΤΩΙ

B.

ΑΡΤΕΙΝΑ
ΡΕΙ ΜΟΛΗΙΟΥ
ΦΕΡΜΟΛΗΣΙΑΝΑΡΤΕΙ
ΝΟΥΙΕΝΔΑΙΡΟΥΜΙΑΝΟΜΟΥ
ΑΙΑΡΑΝΤΡ - - -

C.

ΚΟΛΙΚΟΥΤΗΙ - - -

D.

- - ΚΑΙΗ - - -
- - ΤΤΕΟ - -
- - ΠΑΤΕΡΑ -

A. Ἄττης καὶ Κ - - - Ἁρμο - - [τὴν μητέ]ρα αὐτῶ[ν.
B. Ἀρτεί[μ]α Φ. Ἑρ(εννίου) Μολή[τ]ου Φ. Ἑρ. Μοληςίαν Ἀρτεί[μ]ου - - - - - - -
C. Τῇ δεῖνι Ε[ἰ]κο[νι]κοῦ? τῇ [γυναικὶ αὐτοῦ - - -
D. Ὁ δεῖνα] καὶ - - - [Τεα]ττέο[υς - - - τὸν] πατέρα.

4381. *b.*

Prope locum Sourtkoi in coemeterio; misit Schönbornius.

ΙΟΥΛΙΟϹΟΥΑΛΕΡΙΟϹ
ϹΤΡΑΤΙωΤΗϹΙΠΠΕΥϹ
ϹΙΝΓΛΑΡΙϹΑΥRΗΝΟΝ
ΟΥΑΛΕΡΙΟΝϹΤΡΑΤΙΟΓ
5 ΤΗΝΠΡΙΝΚΙΠΑΝΝ
ΤΟΝΠΑΤΕΡΑΚΑΙΝ
- - - ΙΝΤ - - -
- - - ΚΑΙ - - -
- - - - - - - - -
- - - - - - - - -

Ἰούλιος Οὐαλέριος στρατιώτης, ἱππεὺς σίγγλαρις, Αὐρή-
5 [λι]ον Οὐαλέριον, στρατιώτην πρίνκιπα - - - τὸν πα-
τέρα καὶ - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - -

De equitibus Singulariis vide Orell. Inscr. collect. T. II. n. 3527. 3528. conf. Vol. II. ad n. 3497. Principes in militia noti sunt.

SECTIO TERTIA.

ISAURIA.

4382.

In parietinis *Isaurorum*, in arce triumphali; ed. Hamiltonus Research. in As. min. T. II. n. 427.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙΘΕΩΙΑΔΡΙΑΝΩΙϹΕΒΑϹΤΩΙ
ΥΙΩΙΤΡΑΙΑΝΟΥΥΙΩΙΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΥΙΩΝΩΙ . .
ΙϹΑΥΡΕΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟϹ

Αὐτοκράτορι Καίσαρι, θεῷ Ἀδριανῷ Σεβαστῷ, [θεοῦ] Τραϊανοῦ υἱῷ, θεοῦ Νερούα υἱωνῷ Ἰσαυρέων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

4383.

In parietinis *Isaurorum*; ed. Hamilt. l. c. n. 430.

ΥΠΕΡΤΗΣΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΤΡΑΙΑΝ . .
ΑΔΡΙΑΝΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥΣ .
ΤΗΡΙΑ . ΚΑΙΑΙΩΝΙΟΥΔΙΑΜΟΝΗΣΜΕ
ΤΑΤΟΥΣ . ΝΠΑΝΤΟΣΑΥΤΟΥΟΙΚΟΥ

Ὑπὲρ τῆς Αὐτοκράτορος Τραϊαν[οῦ] Ἀδριανοῦ, Καίσαρος Σεβαστοῦ, σ[ω]τηρία[ς] καὶ αἰωνίου διαμονῆς μετὰ τοῦ σ[ύ]νπαντος αὐτοῦ οἴκου - -

4384.

In parietinis *Isaurorum*, in fragmine epistylii; ed. Hamilt. l. c. n. 431.

..ΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΤΑΙΛΙΟΥΑ
ΟΥΣΔΙΑΜΟΝΗΣΚΑΙΤΟΥΣ

Ὑπὲρ τῆς Αὐ]τοκράτορος Καίσαρος Τ. Αἰλίου Ἀ[δριανοῦ Ἀντωνείνου Εὐσεβοῦς Σεβαστοῦ σωτηρίας καὶ αἰωνί]ου διαμονῆς καὶ τοῦ σ[ύνπαντος οἴκου αὐτοῦ - - -

Vs. 2. init. potest etiam fuisse Σεβαστοῦ Εὐσεβ]οῦς διαμονῆς cet.

4385.

In parietinis *Isaurorum*; ed. Hamilt. l. c. n. 432.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΥΠΕΡΤΗC...ΝΙΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟCΚΑΙC...
ΜΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤѠΝЄΙΝΟΥCЄΒΑCΤΟΥΑΡΜЄΝΙ..
ΜΗΔΙΚΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΠΠΤΥΧΗCΤЄΚΑΙΝЄ......
ΚΑΙΑΙѠΝΙΟΥΔΙΑΜΟΝΗCΚΑΙΤΟΥCΥΜΠΑΝΤΟ.
ΑΥΤΟΥΟΙΚΟΥΚΑΙΙЄΡΑCΥΝΚΛΗΤΟΥΚΑΙΔΗΜΟΥ..
ΜΑΙѠΝΤΗΚΥΡΙΑΠΑΤΡΙΔΙΜΜΑΡΙΟCΜΜΑΡΙΟΥ
ΠΙΟΥΥΙΟCΦΛΑΟΥΙΑΝΟCΠΙΟCΑΡΧΙЄΡΑCΑΜЄ
ΝΟCΤΗΝCΤΟΑΝΚЄΙΟΝѠΝЄΙΚΟCΙΠЄΝΤЄ
ΚΑΙΤΑЄΝΑΥΤΗЄΡΓΑCΤΗΡΙΑΠЄΝΤЄCΥΝΤѠ
ΨΑΛΙΔѠΜΑΤΙЄΚΦΙΛΟΤЄΙΜΙΑCΚΑΤΑCΚЄΥΑCЄΝЄΚ
ΤѠΝΙΔΙѠΝCΥΝΑΡΧΙЄΡΑCΑΜЄΝΗCΑΥΤѠΚΑΙΑΥΡΗ
..ΑCΑΘΗΝΑΙΔΟCΤΗCΓΥΝΑΙΚΟC

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Ὑπὲρ τῆς [αἰω]νίου Αὐτοκράτορος Καίσ[αρος] Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνείνου Σεβαστοῦ Ἀρμενι[ακοῦ], Μηδικοῦ, Παρθικοῦ [εὐ]τυχ[ία]ς τε καὶ νε[ίκης] καὶ αἰωνίου διαμονῆς καὶ τοῦ σύμπαντο[ς] αὐτοῦ οἴκου καὶ ἱερᾶ[ς] συνκλήτου καὶ δήμου [Ῥω]μαίων τῇ κυρίᾳ πατρίδι Μ. Μάριος Μ. Μαρίου Πίου υἱὸς Φλαουϊανὸς Πίος, ἀρχιερασάμενος, τὴν στοὰν κειόνων εἴκοσι πέντε καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἐργαστήρια πέντε σὺν τῷ ψαλιδώματι ἐκ φιλοτειμίας κατ[ε]σκεύασεν ἐκ τῶν ἰδίων συναρχιερασαμένης αὐτῷ καὶ Αὐρη[λί]ας Ἀθηναΐδος τῆς γυναικός.

Vs. 2. pro αἰωνίου coniicias etiam κυρίου. De κυρίᾳ πατρίδι conf. Vol. II. n. 3673. Vol. III. n. 4465.

4386.

In parietinis *Isaurorum*, extra muros, in columna magna; ed. Hamilt. l. c. n. 428.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΚΑΙΣΑΡΑΙΟΥ...
.ΙΟΝΔΙΟΚΛ....
..ΑΝΟΝЄΥCЄΒC
ΤΥΧΗCЄΒΑCΤΟ.
ΚΑΙΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ
.....CΑΡ....

Αὐτοκράτορα Καίσαρα [Γ.] Οὐ[αλέρ]ιον Διοκλ[ητι]ανόν, Εὐσεβ[ῆ, Εὐ]τυχῆ, Σεβαστό[ν], καὶ Αὐτοκράτορ[α Καί]σαρ[α Μ. Οὐαλέριον Μαξιμιανὸν - -

Titulus a. p. Chr. 292. inferior est.

4387.

In parietinis *Isaurorum*, in columna; ed. Hamilt. l. c. n. 426.

ΗΚΟΙΙ.........
ЄΥΤΥΧΙΙ........
.......ΑΓΟΡΙΚΟΝ
.......ΝѠ ЄΥѠ
...ЄΙCΘΒ

Fragmentum est tituli dedicatorii ad Imperatores quosdam. Certe vss. 3. 4. videtur scriptum fuisse:

Αὐτοκρ]ά[τ]ορι Κ[ω]ν[σταντεί]νῳ Εὐ[σεβεῖ - - -

4388.

In parietinis *Isaurorum* extra muros; ed. Hamilt. l. c. n. 429.

Τ.Ο...ΝΠΑΠΙΟΥΑΥΡΖΘΙ

Exempli causa: Πε]τ[ρώνιο]ν Παπίου Αὐρ. Ζ[ω]ΐ[λος - -

4389.

In vico Olubunar, in basi fracta; ed. Hamilt. l. c. n. 435.

. . . . . . ΦΗΜΗΘΗΝΑΙΤΗΝΠΟΛΙΝΤΑϹ
. . . . . ΛΟΙΠΑϹΠΡЄϹΒЄΙΑϹΚΑΙΑΡЄΤΑϹЄΝΠΑΝ
ΤΙΚΑΙΡѠЄΝΑΡЄΤѠϹΑΝΤЄΙΟΧΟΥΑΥ. . . .
. ΑΙϹΑΜЄΝΟΝΚΟΠѠΝΗΑΝΑΛΩΜΑΤΑ
ΠΡΟΓΟΝѠΝΤЄΤѠΝΚΤΙϹΑΝΤѠΝΤ. . . . . .
ΠΟΛΙΝΚΑΙΔΟΓΜΑΤΙΤΗϹΙЄΡΑϹϹΥΝΚΛΗ. . .
ΤЄΤЄΙΜΗΜЄΝѠΝ

῾Ο δῆμος (vel simile) ἐτείμησε τὸν δεῖνα, ἄνδρα καλὸν καὶ ἀγαθόν, ποιήσαντα τὰ καὶ τὰ καλῶς - - ὥστε καὶ εὐ]φημηθῆναι τὴν πόλιν [διὰ] τὰς [αὐτοῦ] λοιπὰς πρεσβείας καὶ ἀρετάς, ἐν παντὶ καιρῷ ἐναρέτως [ζήσ]αντ[α καὶ] οὐ[δένα παραιτη]σάμενον κόπ[ο]ν ἢ ἀναλώματα, προγόνων τε τῶν κτισάντων τ[ὴν] πόλιν καὶ δόγματι τῆς ἱερᾶς συνκλή[του] τετειμημένων.

4390.

In vico Olubunar, in sepulcro; ed. Hamilt. l. c. n. 434.

. . . . . ΑΥΡΚΑϹΤѠΡΗΚΟϹ
. . . . ΘΗϹЄΝΤΟΝΠΑΝΘЄΡ
. ΝΑΥΤΟΥΖЄΥΔΑΝΙϹΑΥΡΙΚΟΥΤΟΙ
ЄΥϹѠΦΟ ΝΚΑΙΠΑΝ ΑΡΙϹΤΟ
ΚΑΙ ЄΥ ЄΡΤЄ

- - Αὐρ. Κάστωρ [Νι]κοσ[τράτου ἀνέστ]ησεν τὸν π[ε]νθερ[ὸ]ν αὐτοῦ Ζευδᾶν Ἰσαυρικοῦ - - -, σ[ο]φὸν καὶ πανάριστο[ν] καὶ εὐερ[γ]έ[την.

Videndum ne forma πανθερὸς pro πενθερὸς ex prava dialecto explicanda sit.

4391.

In vico Olubunar, in basi; ed. Hamilt. l. c. n. 437.

ΑΥΡΑΡΔѠ
ΚΥΡΙΛΛΑϹ
Μ̄Ν Χ̄Α

Αὐρ. Ἀρδῶ Κυρίλλας. Μν(ήμης) χά(ριν).

Mulierculae matris nomen additum est.

4392.

In vico Olubunar, in basi; ed. Hamilt. l. c. n. 436.

ЄΥΚΑΡΠΙΑϹ
Μ Χ

Εὐκαρπίας. Μ(νήμης) χ(άριν).

Ad genitivum intellige ὁ τάφος vel simile.

4393.

In loco Tris Maden, in basi iuxta pontem; ed. Hamilt. l. c. n. 438.

. ΟΥΚΙΟϹΟΡЄϹΤΟΥ
. ΑΥΡΟΠΑΛΑΙЄΙΤΗϹ
ΑΤΥΠΟϹΑΡЄΙΑЄΥΧ
ΗΝ

Λ]ούκιος Ὀρέστου [Ἰσ]αυροπαλαιείτης [λ]ατύπος Ἀρείᾳ εὐχήν.

Ἴσαυρα παλαιὰ urbs est Isauriae. Hinc Ἰσαυροπαλαιείτης. Numen, cui votum solvitur, videtur esse Ἀθηνᾶ Ἀρεία, vel Bellona, cuius cultu insignis fuit Cappadocia.

4394.

In loco Tris Maden, ad fontem; ed. Hamilt. l. c. n. 439.

. . . ΛΟΝΙ . . . ΟΙΝΟϹΝ
. . . . . ΟϹΚΑΙЄΙΜΜΑΝ
. . . . . ΓΥΝΑΙΚΑΑΥΤΟΥ

῾Ο δεῖνα τὸν δεῖνα] καὶ Ἑ[ρ]μ[αί]αν [τὴν] γυναῖκα αὐτοῦ.

4395.

In loco Ali Sharsheb, ad fontem; ed. Hamilt. l. c. n. 441.

ΙΡΔΙΘΒΟΥΛ
ΙΠΑΤЄΡΑΑΥ
. ΑΙΤΗΝΜΗΤ
. . . ΝΒΑΝΚΑΙ
. . . ΤΗΝΓΥΝ
. . . . ЄΚΝΑΙΡ
. . . Μ

Ἰρδι[ό]βουλ[ον τὸν] πατέρα αὐ[τοῦ κ]αὶ τὴν μητ[έρα] - - . . νβαν καὶ - - - τὴν γυν[αῖκα καὶ τὰ τ]έκνα Ἰρ[διόβουλος - - ἀνέστησε.

4396.

In loco Ali Sharsheh, in basi fracta; ed. Hamilt. l. c. n. 440.

ΝΑΝΝΑϹΤΟΥ
ΑΝΕϹΤΗϹΕΝΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΒΑΘΘΙΝΤΗΝΕΑ
ΥΤΟΥΓΥΝΑΙΚΑ

Νάννας ['Ι]ου[λίου] ἀνέστησεν ἑαυτῷ καὶ Βάθθιν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα.

Βάθθιν videtur esse pro Βάθιον, duplicata littera θ.

4397.

In Kara Euran, in lapide sepulcrali; ed. Hamilt. l. c. n. 445.

ΡΑΚ....ΛΗΡΟΝΟΜΟϹΑΝΕϹΤΗ
ΙΜΜΑΤΙΝΟΥΑΡΟϹΘΥΓΑΤΕΡΑ
ΜΝΗ ΜΗϹ ΧΑ ΡΙΝ

'Η]ράκ[ων? κ]ληρονόμος ἀνέστη[σε Φιλη]μάτιν Οὔαρος θυγατέρα μνήμης χάριν.

Vs. 2. Οὔαρος videtur nunc pro genitivo Οὐάρου sumptum esse, nisi male legit is qui transcripsit.

4398.

In Kara Euran, in coemeterio; ed. Hamilt. l. c. n. 443.

ΑΙΜΜΑΝΟΥΗΡΑΝΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑΑΥΤΟΥΜΝΗΜ . :
ΧΑΡΙΝ

'Ο δεῖνα ἀνέστησεν] 'Αμμίαν Οὐηρανίαν γυναῖκα αὔτου μνήμ[ης] χάριν.

4399.

In Kara Euran, ad fontem; ed. Hamilt. l. c. n. 444.

ΙΖΑΝΕϹΙ
ϹΕΝΕϹΤΟΡΑ
ΤΟΝΑΔΕΛΦΟΝΑΥΤΩ
ΝΑΝΕϹΤΗϹΕΝ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

'Ο δεῖνα καὶ] Ἄνεσις? Νέστορα τὸν ἀδελφὸν αὔτων ἀνέστησ[α]ν μνήμης χάριν.

4400.

In Kara Euran; ed. Hamilt. l. c. n. 446.

ΓΑΙΟϹΤΥΛΛΙ.ΟϹΛΟΥ
ΚΙΟΥΥΙΟϹΖΗ

Γάϊος Τύλλιος Λουκίου υἱός. Ζῇ.

PARS VIGESIMA QUINTA.

INSCRIPTIONES CILICIAE.

HAMAXIA, IOTAPE, SELINUS S. TRAIANOPOLIS, SELEUCIA, CORYCUS, SOLI S. POMPEIOPOLIS, TARSUS, ADANA, AEGAE.

4401.

Hamaxiae in ruinis, quas Beaufortus non recte putabat esse veterem *Laerten*; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΣΑΝΔΩΝΒΛΑΤΟΝ
ΟΥΣΑΡΑ
ΠΕΙΟΥΚΑΙΤΟΠΡο.ΟΝ

Σάνδων Βλᾶ τὸν [ναὸν τ]οῦ Σαραπείου καὶ τὸ πρό-[να]ον - - -

Nomen Βλᾶ redit n. 4405. De neutro τὸ πρόναον conf. ad n. 4716.

4402.

Hamaxiae; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΑΣΗΣΚΟΥΟΥΝΑΝΗΝ
ΗΝΘΥΓΑΤΕΡΛΑΥΤΟ
ΣΤΕΣΕΝΦΙΛΟΣ
ΓΝΑΣΚΑΙΜΝΠΜ

Ἄσης Κούου Νάνην [τ]ὴν θυγατέρ[α] αὐτο[ῦ ἀνέ]στ[η]-σεν φιλοσ[τορ]γ[ί]ας καὶ μν[ή]μ[ης ἕνεκεν.

Nomen Κούας redit n. 4410.

4403.

Hamaxiae, in epistylio; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

Ν..Ι ΚΟΥΑΛΙΣΤΟΥΣΟΥΕΤΟΥΗΝΚΟΥ
..ΛΑΕ☁ΣΤΟΝΗΑΤΕΡΑΚΑΙΑΡΗΝ
..ΤΟΥΑΘΗΚΕΝ

Ν - - Κουάλις Τουσου[σ]τούην? Κου[άλ]εως τὸν [π]α-τέρα καὶ Ἄρην [τὸν ἀδελφὸν? αὐ]τοῦ ἀ[νέ]θηκεν.

Nomen Τουσουστούης videtur esse etiam n. 4404.
Nomen Κουάλις redit n. 4409.

4404.

Hamaxiae; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΜΟΝΞΙΛΛΑΡΙϹΤΟΥϾΟΥ..ΜΟΝΞΙΛΑΡΙϹΤ
ϹϾΑΥΤΟΝΑΝϾϹΤΗϹϾΝ..ϾΟΥϹΠΟΥΗ·ΡΜ
ϾΠΙΤΗϹΑΥΤΟΥΟΙΚΙΑϹ.ΔΑΜΡΗϹΘΑϹΑ
ΑΝΙΜΗϹΧΑΡΙΝ........

Μον[ε]ίλλαρις Του[σ]ου[στούου? καὶ] Μον[ε]ίλαρις [υἱὸς] αὐτο[ῦ] ἀνέστησεν [Τουσ]ουσ[τ]ούη[ν] - - - ἐπὶ τῆς αὐτοῦ οἰκίας - - - - [μνή]μης χάριν.

Nomen Τουσουστούης habes n. 4403.

4405.

Hamaxiae; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΝΕΝΑΡΙΝΚΟΝΟΝΟΣ
ΚΑΝΕΙΣΒΛΑΓΗΝΟ
ΘΥΓΑΤΕΡΑΑΥΤΗΣ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Νενάριν Κόν[ω]νος Κανεὶς Βλᾶ [τ]ὴν θυγατέρα αὐτῆς μνήμης χάριν.

Nomen Βλᾶ est etiam n. 4401. De forma Κανεὶς conf. ad n. 4413.

4406.

Hamaxiae; ed. Walpol. Travels p. 548. n. 13. ex schedis Cockerelli, qui hanc et sequentes inscriptiones n. 4408. 4409. 4410. ad locum Alajah (*Coracesium*) refert. Sed in Walpolii libro falsas plures locorum definitiones esse notat Leakius referente Müllero; quod semel monuisse sufficiet. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

ΛΑΝΜΙΔΟΥΘΥΓΑΤΕΡΑΑ
ΝΕΣΤΗΣΕΝΚΙΔΑΜΟΥΑ
ΣΙΣΟΒΡΑΟΥΓΕΡΕΩΣΤΗΝ
ΘΕΙΑΝΑΥΤΟΥΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Λᾶν Μίδου θυγατέρα ἀνέστησεν Κιδαμούασις Ὀβραουγέρεως τὴν θείαν αὐτοῦ μνήμης χάριν.

Nomen Λᾶς videtur redire n. 4409. Idem Κιδαμούασις habetur n. 4407. 4408.

4407.

Hamaxiae; ex schedis Beauforti misit Müllerus. In his ad sinistram huius tituli positus est n. 4406. ut coniicias fuisse in eodem lapide scriptum titulum utrumque.

ΜΙΑΝΕ . . ΛΟΥΓΕΡΕΩϹΑΝ
ΣΤΗΣΕΝΚΙΔΑΜΟΥΑΣΙΣΟ
ΒΡΑΟΥΓΕΡΕΩϹΤΟΝΠΑΠΠΟ
ΑΥΤΟΥΜΙΝΗΜΗϹΧΑ

Μί[δ]αν [Ὀβρα]ουγέρε[ω]ς ἀν[έ]στησεν Κιδαμούασις Ὀβραουγέρεως τὸν πάππον αὐτοῦ μνήμης χά[ριν].

Idem Κιδαμούασις habetur n. 4406. 4408.

4408.

Hamaxiae; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 548. n. 12. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

ΟΡΕΣΤΗΝΜΙΔΟΥΑΝΕΣΤΗ
ΣΕΝΚΙΔΑΜΟΥΑΣΙΣΟΒΡΑΟΥ
ΓΕΡΕΩΣΤΟΝΘΕΙΟΝΑΥΤΟΥ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ὀρέστην Μίδου ἀνέστησεν Κιδαμούασις Ὀβραουγέρεως τὸν θεῖον αὐτοῦ μνήμης χάριν.

Idem Κιδαμούασις est etiam n. 4406. 4407.

4409.

Hamaxiae; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 547. n. 10. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis, in quibus annotatur in basi scriptum titulum esse statuaeque apparere vestigia.

ΔΑΕΚΟΥΑΛΕΩϹΚΟΝΩΝΑΚΟ_
ΑΛΕΩϹΤΟΝΠΑΠΠΟΝΑΥΤΗϹΑ
ΝΕϹΤΗϹΕΝΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Α]ᾶ[ς] Κουάλεως Κόνωνα Κο[υ]άλεως τὸν πάππον αὐτῆς ἀνέστησεν μνήμης χάριν.

De forma Αᾶς conf. ad n. 4411.

4410.

Hamaxiae; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 548. n. 11. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

ΚΟΥΑΣΚΑΙΟΒΡΑΝΓΟΥΕΙΣΥ
ΙΟΙΕΠΙΟΥΑΣΕΩΣΕΠΙΟΥ
ΑΣΙΝΚΟΥΟΥΤΟΝΠΑΤΕΡΑ
ΕΥΣΕΒΕΙΑΣΕΝΕΚΕΝΤΗΣ
ΕΙΣΕΑΥΤΟΝ

Κούας καὶ Ὀβρανγούεις υἱοὶ Ἐπιουάσεως Ἐπιούασιν Κούου τὸν πατέρα εὐσεβείας ἕνεκεν τῆς εἰς ἑαυτόν.

Nomen Κούας extat etiam n. 4402. Vs. 5. exspectes εἰς αὐτόν. Sed in lectione ΕΑΥΤΟΝ consentiunt apographa.

4411.

Iotapae, quem locum Beaufortus putat esse Hamaxiam falso; ex schedis Beauforti misit Müllerus qui annotat: „Qui transcripsit, non animadvertit inscriptionem ampliorem (*a. b.*) in duas distinguendam esse; tenue nimirum relictum erat spatium inter columnas duas". Tit. *c.* maioribus litteris scriptus est. Igitur ex eodem lapide s. ex eadem basi tres hae sunt inscriptiones.

[*Textum vide pag. seq. interpositum.*]

a.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτ]εί[μ]ησαν Κένδ[εο]ν Ἀ[π]α[τ]ουρ[ί]ου, ἄ[νδρα εὐσχη]μ[ονέστατον, τάγματ]ος [βουλευτικοῦ, πατέρα] Κενδέου Φ[ιλοπάτριδο]ς, ἀν[δρὸς πολλὰ πε]φιλοτειμ[ημένου περὶ τὴν πατρίδα, στρατηγήσαντ]ο[ς? - - - - ἀρχιερασαμένου διὰ βί]ου? τῶν Σεβα[στῶν, δημιουργήσαντος φιλοτεί]μως, π[ρ]υ[τανεύσαντος ἁγνῶς, ἀγορα]νο[μήσαντος ε]ὐσχ[ημόν]ω[ς, σειτωνή]σαντὸς [ἀδια]λεί[π]τως ἐ[π]ὶ τ[ῶν ἐ]ν Κύπ[ρ]ῳ? - - - - - - φορῶν? πιστῶς, - - - [ὃς να]ὸν θεοῦ [Π]οσειδῶνος μ[ετὰ κ]αὶ τοῦ ἐν [αὐτῷ ἀγάλματος καὶ τῶν ἀνακ]ε[ι]μένω[ν] ἀνδριάντ[ων πάντων? οἴκο]θε[ν τῇ πα]τρίδι κατεσκεύασεν, ἐ[πι]δοὺς καὶ εἰς [τὸ κοι]νὸν βαλανεῖον κατασκευα[ζ]όμενο[ν οἴκ]οθεν ✱ ακε, καὶ ἄλλας δὲ μείζονας φιλοτει[μ]ίας πεπο[ιη]μένος, δοὺς [καὶ] εἰς τὸ [γυμν]άσιον ἅμα Μᾶ Μόψου τῇ γυνα[ικὶ] αὐτο[ῦ] ἀργυρίου ✱ μ(ύρια καὶ) ε εἴς τε διανομὰς τῶν βουλε[υ]τῶν καὶ οἰνοδοσίας καὶ γ[υ]μνασιαρχίας τῶν πολε[ι]τῶν· καὶ [α]ὐτὴ δὲ ἡ Μᾶς ἀ[ρχ]ιερασαμένη θεᾶς [Σ]ε[β]αστῆς Φ[αυ]στείνης ἔτι καὶ ναὸν θεᾶς Μοίρας μετ[ὰ] καὶ τοῦ ἀγάλματος οἴκοθεν τ[ῇ] πατρίδι κατεσκεύασεν.

b.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος] ἐτείμησαν Ναννοῦν [τοῦ δεῖνος, γυ]ναῖκα Κενδέ[ου, ἀνδρὸ]ς εὐσχ[η]μο[νεστ]ά[του], βουλευτι[κ]ο[ῦ τάγματ]ος, μ[η]τέρα - - - - Κεν[δ]έου Φ[ιλ]οπάτριδος, [ἀνδ]ρὸ[ς πολλὰ πε]φιλοτειμ[ημένου περὶ τὴν πατρίδα - - - - - - - - - - - - ἀρχιερασαμένου διὰ βίου?] τῶν Σεβαστῶ[ν], δ[ημι]ουρ[γ]ήσαντ[ος φιλ]ο[τείμως καὶ τὰς λο[ιπὰ]ς δὲ ἀ[ρ]χὰς κα[ὶ φ]ιλο[τει]μί[α]ς ἀποπ[λη]ρώσα[ντος συμφερόντως] τῇ π[α]τρίδι [εὐνοίας ἕνεκεν τῆς εἰς αὐτοὺς vel simile.

Το[ὺς] δὲ ἀνδριάντας ἀνέστησεν Τρόμψος Κενδέου Φιλόπατρις.

c.

Ὁ δῆμος ἐτείμησεν Ἱερών[υ]μον Νέωνο[ς] γυμνασ[ιαρ]χ[ήσ]αν[τα] κ[αὶ π]ολλὰ περ[ὶ τ]ὴν [πα]τρίδα πεφιλοτειμη[μέ]νον ἀρετῆ[ς ἕν]εκεν καὶ εὐνοίας τῆ[ς εἰς] αὐτόν.

Prioribus duobus titulis honorantur parentes viri de patria optime meriti, qui Κένδεος Φιλόπατρις audit, ex quo denominatur etiam is, qui posuit sta-

a.

. . . ΕΙΝΗΣΑΝΚΕΝΔ
ΝΑΚΑΠΟΥΡΟΥΑΕ . . . . ΕΜ . . . ΟC
ΚΕΝΔΕΟΥΦ . . . . . . ΣΑΝ
ΦΙΛΟΤΕΙΜ . . . . . . ΑΙΓΕΡΗΣ . . Ο .
ΕΥΝΤΑ . . . . . . ΣΕΟΥ . . . .
ΤΩΝΣΕΒΑ . . . . Δ . . . .
ΜΩΣΠΕΥ . . . .
ΝΟ . . . . ΣΥΣΧΝ . . . . . Ω ΣΑΝ
ΤΟΣ . . . ΛΕΙΣΤΩΣΕΜΙΤ . ΣΙΩΝΚΥΠΙΩΤΕΣΟ
ΠΑΚΩΝΦΟΡΩΝΠΙΣΤΩΣ . . . . ΟΝΘΕΟΥ
ΙΤΟΣΕΙΔΩΝΟΣΜ . . . ΑΙΤΟΥΕΝ . . . . . ΩΓΙΑΕ
ΜΕΝΩΑΝΔΡΙΑΝΤΕ . . . . ΑΚΕΩΟΝ . . . ΘΕ . . . .
ΤΡΙΔΙΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕΝΤΔΟΥΣΚΑΙΕΙΣ . . .
ΝΟΝΒΑΛΑΝΕΙΟΝΚΑΤΑΣΚΕΥΑΔΟΜΕΝΟ . . . . .
ΝΟΘΕΝΧΑΚΕΚΑΙΑΛΛΑΣΔΕΜΕΙΖΟΝΑΣΦΙΛΟ
ΤΕΙΝΙΑΣΠΕΠΟΩΝΜΕΝΟΣΔΟΥΣ . . . ΕΙΣΤΟΝΜΑ
ΣΙΟΝΑΜΑΜΑΜΟΝΨΟΥΤΗΓΥΝΑΠ . ΑΥΤΟΓΑΡ
ΓΥΡΙΟΥΧΜΕΕΙΣΤΕΔΙΑΝΟΜΑΣΤΩΝΒΟΥΛΕΣΤΩΝ
ΚΑΙΟΙΝΟΔΟΣΙΑΣΚΑΙΓΕΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΣΤΩΝΠΟΛΕ
ΤΩΝΚΑΙΛΥΤΗΔΕΗΜΑΣΑΙΚΙΕΡΑΣΑΜΕΝΗΘΕΑΣΕΕ
ΝΑΣΤΗΣΦΗΣΤΕΙΝΗΣΕΤΙΚΑΙΝΑΟΝΘΕΑΣΜΟΙΡΑΣΜΕΤ
ΚΑΙΤΟΥΑΓΑΛΜΑΤΟΣΟΙΚΟΘΕΝΤΒΠΑΤΡΙΔΙΚΑΤΕΣΚΕΟΥΑΣΕΝ

b.

ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ . ΝΑΝΝΟΥΝ Ρ
. . ΑΛ . . Ο . . . ΝΑΙΚΑΚΕΝΔ Ε
ΣΕΥΣΧΕΜ Ο
. ΙΑ . . . . ΒΟΥΛΕΥΤΙ Σ
ΟΡ ΟΣΜΕΤΕΡΑ
. Σ . . . . ΟΙΚΕΝΑΕΟΥΦ
ΑΟΠΑΤΡΙΔΟΣ . . . . ΡΟ
ΦΙΛΟΤΕΙΜ . . . . ΚΑ

ΡΗΜΕΙ . ΓΜΑ . . . . ΙΣΕ
. . ΔΗΣΑ . . ΣΑ . . . .
. ΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩ . . . . ΔΙ .
. . . . ΟΥΡΟΗΣΑΝΤ . . . . ΑΟ
. . . . ΤΕΙΜΩΣΚΑΙΤΑΣΛΟΤΙΤΕΣ
ΣΔΕΑΤΧΑΣΚΑΝΙΛΟΠΙΜΙ . . .
ΣΑΠΟΠΑΜΡΩΣΑΣ
ΤΗΠ . . ΤΡΙΔΙΣ

ΤΟΝΔΕΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣ
. . . ΑΝΕΣΤΗΣΕΝΤΟΜΨΟΣ
ΚΕΝΔΕΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ

c.

ΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΙΕΡΩΝΤΜοΝΝΕΩΝΟ
ΓΥΜΝΑCΩΧ ΕΑΝ
Κ ΟΛΛΑΠΕΡΠΗΝΙ
ΤΡΙΔΑΠΕΦΙΛΟΤΕΙΜΗΝ
ΝΟΝΑΡΕΤΗΕΣΠΕΚΕΝ
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑCΤΗΓΕΤ
ΑΥΤΟΝ

tuas, fortasse huius filius. Sed de genealogia non liquet, siquidem in principio utriusque tituli sunt, quae sine accuratiori apographo restitui non possunt. Unde etiam quae ratio sit tituli *c.* ignoratur. In restituendis titulis *a. b.* non mihi ipse satisfeci ubique; plurimae tamen restitutiones certae sunt. De voce εὐσχήμων cf. ad n. 4412. Tit. *a.* vs. 2. nomen Ἀπατουρίου sumpsi ex n. 4413. *c.* cf. n. 4419. Vs. 6. Σεβαστοὶ qui fuerint, colligi potest ex vss. 20. 21. ubi memoratur Diva Faustina Marci Aurelii uxor. Vss. 17. 20. sumo hominis honorati uxorem Μᾶν fuisse (cf. Λᾶν n. 4406.) Mopsi filiam. Nominativus nominis Μᾶ videtur fuisse Μᾶς, si fides lectioni (vs. 20.), quemadmodum Νάνας in titulis Asianis haud raro nomen feminae est (cf. n. 4413. *c.*); quid quod etiam nominis Λᾶ videtur fuisse nominativus Λᾶς (n. 4409.). Nomen Μόψος redit n. 4413. *b.*

4412.

Iotapae; e basi transcripsit Beaufortus, ed. Walpol. Travels p. 556. n. 20. 21. cum nott. Habeo etiam ex schedis Beauforti a Müllero missis.

a.		*b.*
	ΗΜΟΣ❧ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ	ΟΔΗΜΟΣ❧ΕΤΕΙΜΗ
ΝΑ	ΝΑΝΤΕΤΕΟΥΣΘΥΓΑΤΕΡΑ	ΣΕΝ❧ΝΙΝΕΙΝΚΟΝω
ΓΟ	ΝΕωΝΕΥΣΧΗΜΟΝΕΣΤΑ	ΝΟΣΝΕΑΝΙΑΝΦΙΛΟΛΟ
Τω	ʼΝΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙΜωΝΓΥ	ΓΟΝΤΑΓΜΑΤΟΣΒΟΥ
ΝΑ	ΙΚΑΔΕΚΟΝωΝΟΣΔΙΣΤΟΥ	ΛΕΥΤΙΚΟΥΕΤΙΚΑΙΠΟ
ΝΙΝ	ΕΙΑΝΔΡΟΣΕΥΣΧΗΜΟΝΕΣ	ΛΕΙΤΗΝΣΙΔΗΤωΝΓΟΝΕ
ΤΑΤ	ΟΥΚΑΙΤΗΣΠΡωΤΗΣΤΑ	ωΝΕΥΣΧΗΜΟΝΕΣΤΑ
ΞΕ	ωΣΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙ	ΤωΝΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙΜωΝ
ΦΙΛΑ	ΝΔΡΙΑΣΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟΝ	ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝοΙΑΣ
		ΤΗΣΕΙΣΕΑΥΤΟΝ❧

Dedi exemplum Müllerianum. Walpol. habet Ω ubique, neque agnoscit foliola hinc inde inserta. *a.* vs. 7. post ΚΑΙ Walp. omittit ΤΗΣ. Lacuna quae est post versuum initium vitio lapidis debetur.

a. Ὁ δ]ῆμος ἐτείμησεν Νάναν Τετέους θυγατέρα, γονέων εὐσχημονεστάτων καὶ φιλοτείμων, γυναῖκα δὲ Κόνωνος δὶς τοῦ Νίνει, ἀνδρὸς εὐσχημονεστάτου καὶ τῆς πρώτης τάξεως, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ φιλανδρίας τῆς εἰς αὐτόν.

b. Ὁ δῆμος ἐτείμησεν Νίνειν Κόνωνος, νεανίαν φιλόλογον, τάγματος βουλευτικοῦ, ἔτι καὶ πολείτην Σιδητῶν, γονέων εὐσχημονεστάτων καὶ φιλοτείμων, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτόν.

Εὐσχήμων in hoc dicendi idiomate *honoratus* est et *in dignitate constitutus*, notante Walpolio ex Salmas. de L. H. 100. Act. Apost. c. 13. De nominibus cf. ad n. 4413.

4413.

Iotapae, in basi, novem pedes longa; ex schedis Beauforti misit Müllerus. *a.* et *c.* ed. Walpol. Travels p. 549. cum nott. ex Beauforti et Cockerelli schedis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Tit. *a.* vs. 2. init. Müll. ΚΟΙΤΟΣΤΟΥ, Walp. ΚΟΙ ΤΟΥΣΤΟΥ. Deinde Müll. ΝΙΝΕΙ, Walp. ΝΙΝΕ. Vs. 3. Walp. ΑΙΧΙ pro ΑΡΧΙ cet. Tit. *c.* vs. 2. Walp. ΝΙΝΕ ΝΕΟΝ, Müll. ΝΙΝΕ°ΝΕΟΝ. Signum aliquod ibi reperiri, quod videatur esse Ι, notatur etiam ap. Walp. Vs. 5. init. Walp. ΟΥΡΠΕΣΑΝΤΟΣ, Müll. ΟΥ . ΡΕΣΑΝΤΟΣ. Vs. 9. fin. Müll. ΑΝΔΡΙ, Walp. ΑΝΔΡΙΑ. Vs. 10. init. Müll. ΑΝΤωΝ, Walp. ΝΤΩΝ. Deinde Müll. ΣΕΝΝΑΝΑΣΑΠΑ, Walp. ΣΕΝΑΝΑΣ ΑΠΑΤΟΥ, unde vs. 11. init. Müll. ΤΟΥΡΙΟΥ, Walp. ΡΙΟΥ. Litterae in ultima linea positae sunt ex Müllero. Ex eodem foliola et in utroque titulo (*a.* et *c.*) ω pro Ω Walpolii, et promiscue Ϲ et Σ, quum Walp. ubique habeat Σ.

a. Ὁ δῆμος ἐτείμησεν Νίνειν Κο[τέ]ους? τοῦ Νίνει, ἄνδρα ἀγαθόν, ἀρχιερασάμενον τῶν Σεβαστῶν καὶ πολλὰ περὶ τὴν πατ[ρ]ίδα ἐκ προγόνων πεφιλοτειμημέ[νον ἀρετῆς] ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν.

b. Ὁ δῆμος ἐτείμησεν Μόψον Νίνεπος, ἄνδρα ἀγαθὸν ἐκ προγόνων πεφιλοτειμημένον, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν.

c. Ὁ δῆμος ἐτείμησεν Κόνωνα Νίνε[ι] νέον, νεανίαν ἀ[γ]αθόν, προγόνων παναρέτων καὶ δεκαπρώτων, πατρὸς δημιουρ[γή]σαντος συνφερόντως τῇ πόλει καὶ παραφυλάξαντος πιστῶς καὶ σειτωνήσαντος, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν. τὸν δὲ ἀνδριάντ[α ἀ]νέστησεν Νάνας Ἀπατουρίου ἡ μήτηρ αὐτοῦ.

\- - - - - - -

d. Ὁ δῆμος ἐτείμησεν Ἰνδουνούα[ν]? - - - - έου, ἄνδρα ἀγαθὸν καὶ φ[ι]λό[τ]ειμον, γονέων ἀ[γ]α[θ]ῶν κα[ὶ] διασή[μ]ων, ἀρχιε[ρατ]εύσαντα τοῦ Σεβαστοῦ καὶ γυμνασιαρχήσαντα πολυτελῶς ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν.

Plurima recte legit Akerbladus. Nomen Νίνεις ita flectitur per casus obliquos, Νίνει, Νίνει, Νίνειν. Eiusdem generis sunt nomina Μάπεις, gen. Μάπει n. 4419. Δάμεις, gen. Δάμει n. 4426. et femininum Κανεὶς n. 4405. Ab hoc Νίνεις diversum nomen est illud, cuius genitivus est Νίνεπος (*b.* cf. n. 4414. *b.*), pro quo Walpolius coniicit ΝΙΝΟΠΟΣ a recto Νίνοψ. Prius illud ut est n. 4412. ita n. 4413. *a. c.* Nam

a.

ΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝΝΙΝΕΙΝ
ΚΟΙΤΟΥΣΤΟΥΝΙΝΕΙΑΝΔΡΑΑ
ΓΑΘΟΝΑΡΧΙΕΡΑΣΑΜΕΝΟΝΤΩΝ
CEBACTΩΝΚΑΙΠΟΛΛΑΠΕΡΙΤΗΝ
ΠΑΤ.ΙΔΑΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝΠΕΦΙΛΟ
ΤΕΙΜΗΜΕ------ΕΝΕΚΑΚΑΙ
ΕΥΝΟΙΑCΤΗCΕΙCΑΥΤΟΝ

b.

ΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝΜΟ
ΨΟΝΝΙΝΕΠΟΣΑΝΔΡΑ
ΑΓΑΘΟΝΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝ
ΠΕΦΙΛΟΤΕΙΜΗΜΕΝ∘Ν
ΑΡΕΤΗCΕΝΕΚΑΚΑΙΕΥ
ΝΟΙΑCΤΗCΕΙCΑΥΤΟΝ

c.

ΟΔΗΜΟΣ & ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΚΟΝΩΝΑΝΙΝΕ°ΝΕΟΝΝΕΑΝΙΑΝ
ΑΕΑΘΟΝΠΡΟΓΟΝΩΝΠΑΝΑΡΕΤΩΝ
ΚΑΙΔΕΚΑΠΡΩΤΩΝΠΑΤΡΟΣΔΗ
ΜΙΟΥΡΓΕΣΑΝΤΟΣΣΥΝΦΕΡΟΝΤΩΣ
ΤΗΠΟΛΕΙΚΑΙΠΑΡΑΦΥΛΑΞΑΝΤΟΣ
ΠΙΣΤΩΣΚΑΙΣΕΙΤΩΝΗΣΑΝΤΟΣ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟΝ & ΤΟΝΔΕΑΝΔΡΙ
ΑΝΤΩΝΕΣΤΗΣΕΝΝΑΝΑΣΑΠΑ
ΤΟΥΡΙΟΥΗΜΗΤΗΡΑΥΤΟΥ
ΦΗ ΥΤΕΣΕ

d.

ΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝΙΝΔΟΥΝΟΥΑ
ΑΝΔΟΣΗΕΟΥΑΝΔΡΑΑΓΑΘΟΝΚΑΙΦΡ
ΛΟΥΕΙΜΟΝΓΟΝΕΩΝΑΙΑΟΩΝΚΑ
ΔΙΑΣΗΣΡΩΝΑΡΧΙΕΙΛΙΕΥΣΑΝΤΑ
ΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΚΑΙΓΥΜΝΑΣΙΑΡ
ΧΗΣΑΝΤΑΠΟΛΥΤΕΛΩΣΑΣΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΗΣΕΙΣΑΥ
ΤΟΝ

c. verum videtur Κόνωνα Νίνε[ι], neque improbabile hunc Cononem nepotem esse eius, qui memoratur n. 4412. ut stemma sit hoc:

Nineis
|
Nineis
|
Conon (n. 4412. *a.*)
|
Nineis (n. 4412. *b.*)
|
Conon (n. 4413. *c.*)

Sed nostro in loco additur νέον, quod vide ne sit pro νεώτερον. Mater huius Cononis est Νάνας Ἀπατουρίου (θυγάτηρ). Avus eius habuit et ipse uxorem Νάναν, sed Τετέους θυγατέρα, n. 4412.

4414.

Iotapae, in basi; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

a.	*b.*
ΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝ	ΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΝΕΩΝΟΣ......ΑΓΘΟΝ.ΧΙΕ.	ΝΙΝΕΠΟΣΝΕΑΝΙΑΝΑΓΑΘΟ . .
ΡΑΤΕΥΣ - - - -	Ο.ΤΕΑΣΤΟΥ.Ν.ΑΛΕΚΠΡΟΕΝΩΝ
ΑΙΠ ΟΜ....ΗΝΜΑ . . .	ΠΑΤΡΙΔΑΠΕΦΙΛΟΣΕΙΜ
ΠΕΦΙΛΟΤ	ΣΝΟΜΙΕΤΗΣΕΝΕΚ
ΤΗΣΕΝΕ...ΕΥΝΟΝΕ	- - - -
- - - - ΕΥΝΟΙΕ	
- - - -	

a. Ὁ δῆμος ἐτείμησεν - - - - Νέωνος, [ἄνδρα] ἀγ[α]θόν, [ἀρ]χιερατε[ύ]σ[αντα τοῦ Σεβαστοῦ κ]αὶ πο[λλὰ περὶ τ]ὴν [π]α[τρίδα] πεφιλοτ[ειμημένον, ἀρε]τῆς ἕνε[κεν καὶ] εὐνο[ίας τῆς εἰς αὐτόν.

Vs. 7. Beauf. videtur repetiisse extremas litteras versus praecedentis. Nomen Νέων habetur etiam n. 4411. 4425. 4426. 4428.

b. Ὁ δῆμος ἐτείμησεν - - - - Νίνεπος, νεανίαν ἀγαθό[ν, ἀρχιερατεύσαντα τοῦ Σεβ]αστοῦ, [πολλὰ] ἐκ προ[γόνων [περὶ τὴν] πατρίδα πεφιλο[τ]ειμ[ημέ]νο[ν, ἀρ]ετῆς ἕνεκ[εν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν.

De nomine Νίνεπος cf. ad n. 4413.

4415.

Iotapae, in basi novem pedes longa; ex schedis Beauforti misit Müllerus, qui conferri iubet Beaufortum Karaman. p. 176. Titulum *b.* ex iisdem schedis ed. Walpol. Travels p. 557. n. 22. cum nott. et ex Walpol. repetiit Osannus Auct. lex. Gr. p. 51.

a.

ΑΝΒΝΟΝΚ . . .
ΚΑΙΛΕΙΤΟΥΒΗ .
ΛΕΣΑΝΤΑΚΛΙΥΠΟΙΙΑΝ
ΤΥΡΗΘΕΝΙΑΕΠΙ...
ΟΤΗΤΙΤΟΥΒΙΟΥ . .
. ΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙ
ΙΣΑΥΤΟΝ ❦

b.

Ρ - - - - - - ΘΥΤΩΙ
ΦΙΛΟ . . Ε . . . ΤΕΚΑΙΕ - - -
ΚΑΙΔΙΣΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝΤΟ
ΛΗΝΩΦΕΛΩΣΠΡΥΤΑΝΕΥΣ
ΤΟΣΑΓΝΩΣΔΕΚΑΠΡΩΤΕΥΣΑΝ
ΤΟΣΑΜΕΜΠΤΩΣΑΓΟΡΑΝΟΜΗ
ΣΑΝΤΟΣΕΚΤΕΝΩΣΣΕΙΤΩΝΗ ❦
ΣΑΝΤΟΣΣΠΟΥΔΑΙΩΣΣΥΝΔΙΚΗ
ΣΑΝΤΟΣΠΙΣΤΩΣΓΡΑΜΜΑΤΕΥ
ΣΑΝΤΟΣΒΟΥΛΗΣΕΠΙΜΕΛΩΣ
ΚΑΙΕΝΕ°ΤΕΡΟΙΣΔΕΙΚΑΝΩΣΠΕ
ΦΙΛΟΤΕΙΜΗΜΕΝΟΥΑΡΕΤΗΣΕΝΕ
ΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟΝ

c.

ΒΟ
ΤΗΝΠΑΤΡΙΔ
ΚΑΙ
ΚΑΙΔΕΙΤΟΥΡ
ΣΑΝΤΑΚΑΙΥΠ
ΤΥΡΗΘΕΝΤΑΕΠΡΙ
ΤΗΤΙΤΟΥΒΙΟΥΑΡΕΤΕΣΕ
ΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΗΣΕΙΣΑΥΤ°Ν

Tit. *b.* vs. 1. extr. ΘΥΤΩΙ non habet Walp. Vs. 11. init. Walp. ΕΝΕΤΕΡΟΙΣ sine signo illo, quod dedit Müllerus natum haud dubie ex vitio lapidis.

a. Ὁ δῆμος ἐτείμησεν τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος πολλὰ περὶ τὴν πατρίδα πεφιλοτειμημέ]νον κ[αὶ τὰς ἀρχὰς] καὶ λειτου[ργίας πάσας ἐκτε]λέσαντα κ[α]ὶ ὑπο[μ]α[ρ]τυρηθέν[τ]α ἐπὶ [τῇ σεμν]ότητι τοῦ βίου, [ἀρετῆς ἕ]νεκεν καὶ εὐνοί[ας τῆς ε]ἰς αὐτόν.

b. Ὁ δῆμος ἐτείμησεν τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος ἄνδρα ἀγαθόν, π]ρ[ογόνων παναρέ]τω[ν, πατρὸς] φιλο[τ]ε[ίμου] τε καὶ ε[ὐσχημονεστάτου] καὶ δὶς δημιουργήσαντο[ς δ]η[μ]ωφελῶς, πρυτανεύσ[αν]τος ἁγνῶς, δεκαπρωτεύσαντος ἀμέμπτως, ἀγορανομήσαντος ἐκτενῶς, σειτωνήσαντος σπουδαίως, συνδικήσαντος πιστῶς, γραμματεύσαντος βουλῆς ἐπιμελῶς, καὶ ἐν ἑτέροις δὲ ἱκανῶς πεφιλοτειμημένου, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν.

c. Ὁ δῆμος ἐτείμησεν τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος ἄνδρα π]ο[λλὰ περὶ] τὴν πατρί[δα πεφιλοτειμημένον] καὶ [τὰς ἀρχὰς] καὶ [λ]ειτουρ[γίας πάσας ἐκτελέ]σαντα καὶ ὑπ[ομαρ]τυρηθέντα ἐπ[ὶ τῇ σεμνό]τητι τοῦ βίου, ἀρετ[ῆ]ς ἕ[νε]κεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν.

4416.

Iotapae; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΤΟΝ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟ
ΕΥΣΕΒΗΓ ΠΤΟ
ΤΗΣΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱόν, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνόν, θεοῦ Νερούα ἔγγονον, Τί]τον [Αἴλιον Ἀδριανὸν] Ἀντωνεῖνο[ν Σεβαστὸν] Εὐσεβῆ, [τὸν κύριον] τῆς οἰκουμένης, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

Κύριος τῆς οἰκουμένης audit etiam M. Aurelius Vol. II. n. 2581. et Verus ibid. n. 2582. Potes etiam τὸν κτίστην τῆς οἰκουμένης, ut Traianus audit Vol. II. n. 2573 sq.

4417.

Selinunte s. Traianopoli (hodie Selindi s. Selinty); ex inscriptione imperfecta enotavit Beaufortus Karamania p. 184. (ed. sec. p. 192.), qui eam satis antiquam esse putat sine causa.

CΕΛΙΝΟΥΝ

Σελινουν[τίων] vel alio casu.

4418.

Selinunte s. Traianopoli (hodie Selindi s. Selinty), rubris litteris; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΣΟΡΟΝΤΟΥ
ΤΟΗΡΩΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑ
ΣΕΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣΑΥΤΟΥ
ΚΑΙΗΡΑΚΛΕΔΗΣΤΟΛΟΥΚΑΙΝΑΝΝΕΙ
ΣΥΝΚΙΟΑΥΤΟΥΚΑΙΗΡΑΚ.ΕΙΔΗΥΙΩ

Ἀβάσκαντος Ὀρόντου τὸ ἡρώειον κατεσκεύασεν ἐκ τῶν ἰδίων ἑαυτῷ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῦ καὶ Ἡρακλε[ί]δῃ Στόλου καὶ Νάνν[ῃ] συν[β]ί[ῳ] αὐτοῦ καὶ Ἡρακ[λ]είδῃ υἱῷ.

4419.

Selinunte s. *Traianopoli* (hodie Selindi s. Selinty); ed. Walpol. Travels p. 551. n. 16. cum nott. qui ponit inter Hamaxienses, hoc est inscriptiones repertas *Iotapae*. Habeo ex schedis Beauforti a Müllero missis, qui diserte tribuit *Selinunti*.

ΑΠΑΤΟΥΡΙϹΜΑΠΕΙΚΑΤΕϹ
ΚΕΥΑϹΕΝΤΟΗΡΟΕΙΟΝΕΑΥΤω
ΚΑΙΤΟΙϹΕΑΥΤΟΥωϹΤΕΕΧΕΙΝ
ΑΥΤΟΝΜΕΡΗΔΥωΕΙϹΕΡΧΟΜΕ
ΝωΝΕΚΔΕΣΙωΝΚΑΙΕ-Τ--Κ--ΤΙΟΥ

Dedi apographum Müllerianum. Walp. habet Σ et Ω. Vs. 2. Walp. ΗΡΩΕΙΟΝ, Müll. ΗΡΟΕΙΟΝ, sed hoc vitio transcribentis; in lapide fuit ω.

Ἀπατοῦρις Μάπει κατεσκεύασεν τὸ ἡρ[ῷ]ειον ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἑαυτοῦ, ὥστε ἔχειν αὐτὸν μέρη δύω εἰσερχομένων ἐκ δεξιῶν καὶ - - - -

Ἀπατοῦρις est Ἀπατούριος (conf. n. 4411. 4413. 4420.). Nomen Μάπει redit n. 4422. (cf. n. 4413.) In fine conieceris καὶ τὰ λοιπὰ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ vel simile, ut sibi et suis Apaturius duas partes destinavisse videatur, quemadmodum T. Claudius in inscriptione allata apud Walpolium. De hac formula cf. n. 4428.

4420.

Selinunte s. *Traianopoli* (hodie Selindi s. Selinty); ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΔΙΣΟΚΑΙ
ΑΠΑΤοΥΡΙΟΣΤΟΗΡΩΕ
ΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕΚ
ΤΩΝΙΔΙΩΝΕΑΥΤΩ

Ἀπολλώνιος δὶς ὁ καὶ Ἀπατούριος τὸ ἡρώε[ι]ον κατεσκεύασεν ἐκ τῶν ἰδίων ἑαυτῷ.

4421.

Selinunte s. *Traianopoli* (hodie Selindi s. Selinty); ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΓΕΡΜΑΝΟΣΙΟΥΣΤΟΥ
ΤΟΗΡΩΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥ
ΑΣΕΝΕΚΩΝΙΔΙΩΝ
ΕΑΥΤΩΚΑΙΤΟΙΣΚΛΗ
ΡΟΝΟΜΟΙΣΑΥΤΟΥ
ΚΑΙΤΩΑΔΕΛΦΩΜΟΥ
ΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚ

Γερμανὸς Ἰούστου τὸ ἡρῷον κατεσκεύασεν ἐκ [τ]ῶν ἰδίων ἑαυτῷ καὶ τοῖς κληρονόμοις αὐτοῦ καὶ τῷ ἀδελφῷ μου καὶ τῇ γυναικ[ὶ] αὐτοῦ.

4422.

Selinunte s. *Traianopoli* (hodie Selindi s. Selinty), in aedificio quodam iuxta mausoleum; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΕΤΗΚΠΑΣΜΑΠΕΙΤΟΗΡΩΟΝΕΚΤΩΝ
ΙΔΙΩΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΧΡΗΣΤΙΩΝΙΡΑΕΣΤΟΥΙΜΟΝΩΜΕ
ΤΑΔΕΤΗΝΤΕΑΕΥΤ.ΝΤΟΥΕΠΙΚΤΑ
ΘΥΔΕΝΙΕΧΕΣΤΑΙΕΤΕΡΟΝΠΤΩΜΑΣ
ΘΕΙΝΑΙΔΕΞΤΟΤΟΝΧΡΗΣΤΙΩΝΑΣΥΝ
ΙΣΦΟΓΑΝΔΕΔΩΚΕΝΑΙΕΑΝΔΕΤΙΣΥ
ΘΗΔΩΣΙΙΣΤΟΝΦΙΣΚΟΝ Ӿ

Ἐ[πι]κτᾶς Μάπει τὸ ἡρῷον ἐκ τῶν ἰδίων κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ Χρηστίωνι [Ὀ]ρέστου μόνῳ· μετὰ δὲ τὴν τε[λ]ευτ[ὴ]ν τοῦ Ἐπικτᾶ [ο]ὐδενὶ ἐ[ξ]έσται ἕτερον πτῶμα [ἐ]ςθεῖναι δ[ιὰ] τὸ τὸν Χρηστίωνα συνιςφο[ρ]ὰν δεδωκέναι. ἐὰν δέ τις [ἐς]θῇ, δώσι ἰς τὸν φίσκον Ӿ -

Nomen Μάπει est etiam n. 4419. (cf. n. 4413.) Nomen Ὀρέστης certe obvium est in hoc tractu; cf. n. 4408.

4423.

Selinunte s. *Traianopoli* (hodie Selindi s. Selinty); ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΚΑΔΠΟΙΑΝΙϹΚΑ
ΠΟΥΛΚΗΟΥϹΕΝ
ΕΥϹΤΗϹΠΙΕ
ΚΑΙΟΙΚΗϹΔϹΕΝΤ
ϹΤΥ.ΝΟΠΟΛϹΕΔΙΝΟΥΝ
ΤΙΚΑΙΤΕΚΝWϹΕΛϹΕΞΗΚΑΙ
ϹΑΤΠΗWΟΝΟΥ..ΤWΠΕΡΙΚ

Κα[λ]πο[ύρ]νις Κα[λ]που[ρνί]ου Σε[λευκ]εὺς τῆς Πιε[ρίας] καὶ οἰκήσ[α]ς ἐν τ[ῇ Τραϊα]νοπόλ[ει] Σε[λ]ινοῦντι καὶ τεκνώσ[α]ς - - - - - -

4424.

Selinunte s. *Traianopoli* (hodie Selindi s. Selinty); ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΚΟΥΝΔΗϹΔΕΙΟΥΚΑΤΕϹΚΕΥ
ΑΣΕΝΤΟΗΡΩΟΝΕΑΥΤΩΚΑΙΤΟΙϹ
ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙϹ·ΜΟΥ

Κου[άλ]ης Δείου κατεσκεύασεν τὸ ἡρῷον ἑαυτῷ καὶ τοῖς κληρονόμοις μου.

Nomen Κουάλης restitui ad exemplum nominis Κουάλις n. 4403. 4409.

4425.

Selinunte s. Traianopoli (hodie Selindi s. Selinty); ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΝΕϢΝΟϹΟΡΕΝΤΟΥ. .

Νέωνος Ὀρ[ό]ντου - - -

4426.

Selinunte s. Traianopoli (hodie Selindi s. Selinty); ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΝΕΩΝΔΑΜΕΙ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΠ
ΚΑΙΚΔΗΕΟΝΟΜΟ
ΡΟΥΑΟΜΕΔΕΤ
ΝΑΝΑΛΛΙΝ

Νέων Δάμει κατεσκεύασεν [ἑαυτῷ] καὶ κ[λ]η[ρ]ονόμο[ις αὐτοῦ· β]ού[λ]ομε δὲ - - - -

De nomine Δάμεις conf. ad n. 4413.

4427.

Selinunte s. Traianopoli (hodie Selindi s. Selinty); ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΝΟΥΣΚΟΓΟΥΤΟΗΡΟΞΙΟΝ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΤ
. . ΙΔ . ΝΕΑ . .
. . ΝΗϹΚΑΤ . .

Νοῦς Κο[ύ]ου τὸ ἡρ[ῶε]ιον κατεσκεύασεν [ἐκ τῶν] ἰδ[ίω]ν ἑα[υτῷ καὶ - - - -

Nomen Κούας habes n. 4402. 4410.

4428.

Selinunte s. Traianopoli (hodie Selindi s. Selinty); ex schedis Beauforti misit Müllarus.

ΟΒΡΙΜΟΣΜΩΤΙΟΥΚΑΙΝΕΩΝΣοΥΡΒΙΟΣ
ΤΟΗΡΩΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
ΕΑΥΤΟΙΣΚΑΙ . . . .
ΕΚΑΤΕΡΟΝΑΥ . . . .
ΣΙΑΝΚΑΙ . . . .

Ὄβριμος Μωτίου? καὶ Νέων Σούρβιος τὸ ἡρώειον κατεσκεύασαν ἐκ τῶν ἰδίων ἑαυτοῖς καὶ [τοῖς κληρονόμοις αὐτῶν, ὥστε ἔχειν] ἑκάτερον αὐ[τῶν τὸ τέταρτον, τὴν δὲ ἡμί]σιαν καὶ - - - - [εἶναι τῶν κληρονόμων.

Ἡμίσιαν, si recte coniecimus, est pro ἡμίσειαν (scil. μερίδα s. μοῖραν). Post ΚΑΙ haud dubie excidit mentio loculorum, qui una cum dimidia parte sepulcri competant heredibus.

4429.

Seleuciae (hodie Selefkeh) multae extant inscriptiones sepulcrales, in quibus formae Α, Α, Α, Ꭰ, Є et Ε promiscue usurpantur. Hinc unam positam supra ianuam catacombae transcripsit et edidit Beaufortus Karamania p. 216. (ed. sec. p. 224.). Plurimae dicuntur Christianae esse similes huic ipsi, quam dedimus ex Beauforto, nisi quod illa ἐν ᾗ βούλεται cet. non addita sint. Nostra certe Christiana non est. Nec quod ex schedis Beauforti Müllerus misit fragmentum

ΠΡΟϹΤϢΜΝΗ . . . . . . ΤΟΥ

originem Christianam prodit. Titulum Beauforti habeo etiam ex schedis eiusdem, quas misit Müllerus.

ΘΗΚΗΜ°ΑΥΡ°ΒΕΡΕΝΕΙΚΙΑΝΟΥΑΘΗΝΟΔϢΡΟΥ
ΕΝΗΒΟΥΛЄΤΑΙΤЄΘΗΝΑΙΚΑΙΜΗΔЄΝΑΑΥΤϢΕΤЄ
ΡΟΝЄΠЄΝΤЄΘΗΝΑΙΕΙΔΕΤΙϹЄΤЄΡΟϹЄΠЄΝΤЄΘΗΔϢϹЄΠϢ
ΦΙϹΚϢ
- - - - - - - - [ ] - - - - - - - - - ⳩Α

Vs. 3. extr. Beauf. ΔΩϹΕ · Ω, Müll. ΔϢϹЄΠϢ. Imus versus in utraque parte scalpro erasus est. Videtur is nomen Caesaris continuisse odio deletum. In fine ⳩Α addidi ex schedis Beaufortianis.

Θήκη Μ. Αὐρ. Βερενεικιανοῦ Ἀθηνοδώρου, ἐν ᾗ βούλεται τεθῆναι καὶ μηδένα αὐτῷ ἕτερον ἐπεντεθῆναι· εἰ δέ τις ἕτερος ἐπεντεθῇ, δώσε[ι τ]ῷ φίσκῳ - - - - - - - - ⳩α.

4430.

In loco Pershendy inter *Corycum* et fluvium *Calycadnum* in ora maritima, ubi rudera ampla templorum, stoarum, aquaeductuum, sepulcrorum. Locus est vetus *Pseudocorasion* (vide Artemidor. ap. Steph. Byz.) vel Καλὸν Κορακήσιον (vide Stadiasm. Iriart.); inscriptionem ed. Beaufort. Karaman. p. 230. (ed. sec. p. 239.); tractavit Letronn. Journ. des Sav. Iul. 1819. p. 390 sq. Habeo etiam ex schedis Mülleri Beaufortianis.

ΕΠΙΤΗCΒΑCΙΛΙΑCΤΩΝΔΕCΠΟΤ.ΝΗΜΩΝ
ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟ.ΚΑΙΟΥΑΛΕΝΤΟCΚΑΙΓΡΑΤΙΑΝΟΥ
ΤΩΝΑΙΩΝΙΩΝΑΥΤΟΥCΤΩΝ
ΦΛΟΥΡΑΝΙΟCΟΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΣΑΡΧΩΝ
ΤΗCΙCΑΥΡΙΩΝΕΠΑΡΧΙΑCΤΟΝΤΟΠΟΝ
ΚΑΙΕΡΗΜΟΝΟΝΤΑΕΞΟΙΚΙΩΝΕΠΙΝΟΙΩΝ
ΕΙCΤΟΥΤΟΤΟCΧΗΜΗ ΓΑΤΕΝΙΚΘΗΙΔΙΩΝ
ΑΠΑΝΤΟΕΡΓΟΝΚΑΤΑCΚΕΥΑCΑ

Vs. 5. Müll. ΙCΑΥΡѠΝ. Vs. 6. Beauf. Ε . ΟΙΚΙѠΝ, Müll. ΕΞΟΙΚΙѠΝ.

Ἐπὶ τῆς βασιλίας τῶν δεσποτ[ῶ]ν ἡμῶν Οὐαλεντινιανο[ῦ] καὶ Οὐάλεντος καὶ Γρατιανοῦ τῶν αἰωνίων Αὐ[γ]ούστων Φλ. Οὐράνιος ὁ λαμπρότατος ἄρχων τῆς Ἰσαυρίων ἐπαρχίας τὸν τόπον καὶ ἔρημον ὄντα ἐξ οἰκίων ἐπινοιῶν εἰς τοῦτο τὸ σχῆμ[α ἤ]γα[γ]εν [ἐ]κ [τῶν] ἰδίων ἅπαν τὸ ἔργον κατασκευάσα[ς].

Pertinet ad annos p. Chr. 367-375. Vs. 5. Letronn. corrigit Ἰσαυρέων, quia populus aut Ἴσαυροι aut Ἰσαυρεῖς dictus. Ego nihil mutavi ut in titulo prava orthographia insigni. Vs. 6. pro καὶ ἔρημον Letronnius proponebat πανέρημον, quo non opus est. Locus Letronnio iudice est Neapolis Isauriae, quae primum nominatur apud Hieroclem Synecd. p. 710. (sub Theodosio II.) et secundo loco ap. Suid. v. Ἴνδακος in re ad tempora Leonis I. qui Theodosio II. successit, pertinente.

4431.

Coryci (hodie Korghos); ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ЄΙΜΙΑΝΚΑΙΠΟΛ
ΡЄΣΒΣЄΒΑΝΤΙΣ

Fortasse Ἑ[ρ]μίαν καὶ Πολ[λίωνα? τοὺς π]ρεσβ[εύσ]αντ[α]ς. Quamquam videri potest subesse καὶ πολ[λάκις π]ρεσβ[εύσ]αντ[α πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

4432.

Coryci (hodie Korghos); ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΛΕΙΣΑΦΕΙΜΙ

4433.

Coryci, vel ut notatur a Beauforto, in insula ad Corycum; ex schedis Beauforti misit Müllerus apographum duplex.

....ΙΟΥΑΥΙΣΑ
ΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔ
ΝΟΝCЄΒΑCΤC
ΠΠΛΙΛЄΠΙΚ
ΠΙΟΝΤΟΝΑΓΑ
ΚΥΡΙΟΝΘΚ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, θεοῦ Νερούα υἱ[ωνόν], Τραϊανὸν Ἀδ[ρια]νὸν Σεβαστ[όν], πατέρα πατρίδος, Ὀλύμ]πιον, τὸν ἀγα[θὸν ἡμῶν] κύριον - -

Vs. 6. extr. notatur Cockerellum habere Є pro Θ. Nomen dedicantis in alia parte lapidis scriptum fuisse videtur.

4434.

Solis s. Pompeiopoli (hodie Mezetlü); tit. *a.* ex columna prominente, quae pars est stoae; titt. *b.* et *c.* ex fragmentis columnarum; ex schedis Beauforti misit Müllerus. Pompeiopolitani cogniti nobis sunt iam ex titulis civitatum Graecarum Athenis in honorem Hadriani positis, ut Vol. I. n. 341. qui habetur etiam ap. Gruter. p. MLXXXIV. 6. sine varietate notabili.

a.
ΤΙΟΝΞΕΙΑ ΝΝΤ
ⲈΤΟΝ
ΓΟΔΗΜΟⲈ

b.
ΚѠΔ
ΙΤΡΟ
ΠΑΔL

c.
ΛΑ
SΜ
Ρ

Tit. *a.* videtur fragmentum esse tituli honorarii in Imperatorem, ut coniicias fuisse - - - Σεβα]στὸν ὁ δῆμος.

4435.

Solis s. Pompeiopoli (hodie Mezetlü), in quinta columna stoae, a septentrione in orientem; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΑΡΧΕΝΙΟΝΠЄΙCΠЄΝΟΝ
ΤΟΝΛΙΜΠΡΟΤΑΙΟΝ

Alia ex eodem genere:

ΙΝΜЄΝΙ:::ΝΠЄΡЄΠЄΙΝΟΝ
--Є-ΤΟΝΛΙΜΙΟΤΔΙΟΝ

Utraque collata sic scribendum videtur: Ἀρμένιον Περε[γρ]εῖνον τὸν λ[α]μπρότα[τ]ον.

4436.

Solis s. *Pompeiopoli* (hodie Mezetlü), in columna prope ad basin litteris rubris; ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΚΗΠΟΥΡ
ΕCοΠοΣ

Κηπούρ[ου ὁ τ]όπος.

4437.

Tarsi (hodie Tersûs); ed. Paulus Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 323. n. 66. Ex schedis eiusdem a Bimardo missis ed. Murat. T. II. p. DLV. 4. cum Lat. interpret. Ex Paulo Luca (T. I. p. 410. ed. 1712.) repetiit Belleius Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXXVII. p. 358. cum interpret. Gall.

ЄΠΙΔΟΙ . . . . ЄΥΤΡΟΠΙΟΥΤΟΥ
ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥΗΓΟΥΜЄΝΟΥ
ΗΜΩΝЄΠΛΗΡΩΘΗΗΠЄΡΙ
ΦЄΡЄΙΑΤΟΥϹΤΑΔΙΟΥ Ψ

Luc. Ɛ, Murat. E. Vs. 1. init. Luc. ЄΙΤΙ, deinde Bell. omittit ΔΟΙ. Vs. 4. init. Luc. ΦЄΡΙΟϹ. In fine Ψ solus Luc. habet.

Ἐπὶ [Λ]ο[υκίου] Εὐτροπίου τοῦ λαμπροτάτου ἡγουμένου ἡμῶν ἐπληρώθη ἡ περιφέρεια τοῦ σταδίου.

Vs. 4. Ψ videndum ne siglum fuerit. Notat Belleius Paulum Tarso oriundum de exercitationibus loqui in stadio instituendis (Ep. Corinth. I. c. 9. vs. 24. 25.).

4438.

Prope *Tarsum* in vico Böjük Siniköi; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 3. s. 1. p. 31. ex schedis alienis.

- - - - - - - ΝΑΙΝ
- - - - - - ΕΝΟΙΕΝ
- - - - ΝΕΘΕΙΕΝΑΤΑΡ
- - - - ΙΧ - - - - -
Σ - - - - - - - - -
ΕΓΕΝΕΤΟΗΟΔΟΣ
ΤΡΟΣΙΑΕΠΙΠΑΛΑΔ
ΟΝΤΟΝΕΛΑΟΤΙΚΙΟΧ
ΚΑΙΠΑΤΡΟΣΤΕΣΠ
ΙΝΔΙΚΑ

Quae hic legi possunt, occupavit Boeckhius Vol. II. ad n. 2746. ex emendatione a Franckio (Richtersche Inschr. p. 428 sqq.) oblata.

Vs. 6. ἐγένετο ἡ ὁδοστρ[ω]τία ἐπὶ Παλ[λ]άδ[ι]ον τὸν ἐλ[λ]ο[γ]ι[μ(ώτατον) σ]χο(λαστικὸν) καὶ πατρὸς τ[ῆ]ς πό(λεως). ἰνδικ. α̅.

4439.

Prope *Tarsum* in columna super pontem Myssi; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 3. s. 1. p. 31. ex schedis alienis.

Γ. ΙΟΥΛΙΟΣΛΕΩΝΙ
ΔΗΣΑΘΗΝΑΙΟΣΣΤΡΑ
ΤΙΩΤΗΣΛΕΓΕΩΝΟΣ
ΙΗΦΛΦΙΡΜΙΣΘΕΟΙΣΚΑ
ΤΑΧΘΟΝΙΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΓΟΝΕΥ

Γ. Ἰούλιος Λεωνίδης Ἀθηναῖος στρατιώτης λεγεῶνος ι[ϛ] Φλ(αουΐας) Φίρμ[η]ς θεοῖς καταχθονίοις καὶ τοῖς γονεῦ[σιν - - -

De legione Flavia Firma XVI. conf. n. 4236. 4240. 4543.

4440.

Adanis; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 322. n. 65. Repetierunt Brunck. Anal. T. III. p. 236. n. 401. (Iacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 100.) et Iacobs. Anthol. Palat. T. II. p. 843. n. 270. (cf. T. III. p. 945.) Cf. Heringae Obss. p. 147.

ΟΝΙWCCΗCΑΡΕΤΗCΑΥΞΕΝΤΙΕΚΑΙΤΟΔΕΘΑΥΜΑ
ΔΕΙΜΑCΘΑΙΠΟΤΑΜΟΥΧΕΙΜΕΡΙΟΙCΙΔΡΟΜΟΙΕ
ΑΡΡΗΚΤΟΝΚΡΗΠΙΔΑCΙΔΗΡΟΔΕΤΟΙCΙΘΕΜΕΙΛΟΙC
WΝΥΠΕΡΕΥΡΕΙΗΝΕΞΕΤΑΝΥCCΑCΟΔΟΝ
ΗΝΠΟΛΛΟΙΚΑΙΠΡΟCΘΕΝΑΠΕΙΡΕΙΗCΙΝΟCΧο
ΚΥΔΝΑΙWΝΡΕΙΘΡWΝΤΕΥΞΑΝΑΦΑΥΡΟΤΕΡΗΝ
CΟΙΔΥΠΕΡΑΨΙΔWΝΑΙWΝΙΟCΕΡΡΙΖWΤΑΙ
ΚΑΙΠΟΤΑΜΟCΠΛΗΘWΠΡΗΥΤΕΡΟCΤΕΙΕΘΕΙ
ΑΥΤΟCΤΗΝΔΙΓΕΦΥΡΑΝΑΝΑCΧΟΜΕΝΟCΤΕΛΕCΤCΘ
ΗΓΕΜΟΝΟCΠΙΘΟΟΤΟΥΔΙΑCΗΜΟΤΑΤΟΕ
ΟΦΡΑCΕΚΑΙΜΕΤΟΤΙCCΘΕΝΕΧΟΙΚΛΕΟCΙCΟΝΕΚΕΙΝΟΙC
ΟΙΝΕΙΛΟΥΠΡΟΧΟΑCΖΕΥΞΑΝΑΠΕΙΡΕCΙΟΥC

Ὄν[τ]ως σῆς ἀρετῆς, Αὐξέντιε, καὶ τόδε θαῦμα
δείμασθαι ποταμοῦ χειμερίοισι δρόμοι[ς]
ἄῤῥηκτον κρηπῖδα σιδηροδέτοισι θεμείλοις,
ἂν ὕπερ εὐρείην ἐξετάνυσσας ὁδόν·
ἣν πολλοὶ καὶ πρόσθεν ἀπειρείησι νό[οι]ο
Κυδναίων ῥείθρων τεῦξαν ἀφαυροτέρην.
σοὶ δ' ὑπὲρ ἀψίδων αἰώνιος ἐῤῥίζωται
καὶ ποταμὸς πλήθω[ν] πρηΰτερος τε[λ]έθει,
αὐτὸς τήνδ[ε] γέφυραν ἀνασχόμενος τελέσ[α]σθ[αι
ἡγεμόνος π[ε]ιθο[ῖ] τοῦ διασημοτάτο[υ,
ὄφρα σε καὶ μετόπισθεν ἔχοι κλέος ἶσον ἐκείνοις,
οἳ Νείλου προχοὰς ζεῦξαν ἀπειρεσίους.

Auxentius architectus est. Vs. 10. legebatur Πίθου, quod tamen etiam Brunckio suspectum erat. Nomen eius, qui Ciliciae praefectus fuit, manifesto omissum est.

4441.

Adanis; ed. Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. cet. T. I. p. 322. n. 64. Ex schedis eiusdem a Bimardo missis Murat. T. III. p. MDCLXV. 10. cum Lat. interpret.

ΚΥΡΙΑΙΝΑΠΟΠΛΙΟΥΤΗΝ
ΛΑΡΝΑΚΑΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑ
ΠΑΡΑΝΣΕΛΛΩΔΕΜΕΤΑ
ΤΟΕΜΕΒΛΗΘΗΝΑΙΕΞΟΝ
ΕΙΝΑΙΚΑΙΤΕΚΝΟΝΜΟΥ
ΕΠΙΜΙΓΗΝΑΙΕΤΕΡΩΔΕ
ΜΗΔΕΝΙΕΙΔΕΤΙΣΑΛΛΟΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΔΩΣΕΙΤΩ
ΦΙΣΚΩ✻ΛΒΚΑΙΛΟΓΟΝ
ΥΦΕΞΕΤΑΙΤΗΕΞΟΥΣΙΑ

Murat. Ω, Luc. ω. Vs. 2. pro ΛΑΡΝΑΚΑ Luc. habet ΜΑΚΡΑΝ, unde coniecerit quispiam in lapide fuisse ΚΑΜΑΡΑΝ. Vs. 9. Luc. ΧΛΒ. Mitto reliqua menda Lucae.

Κυρίαινα Ποπλίου τὴν λάρνακα κατεσκεύασα, παραν[γ]έλλω δὲ μετὰ τὸ ἐμὲ βληθῆναι ἐξὸν εἶναι καὶ τέκνον μου ἐπιμιγῆναι, ἑτέρῳ δὲ μηδενί· εἰ δέ τις ἄλλος ἐπιχειρήσῃ, δώσει τῷ φίσκῳ ✻ β καὶ λόγον ὑφέξεται τῇ ἐξουσίᾳ.

Nota ὑφέξεται pro ὑφέξει.

4442.

Aegis (hodie Ayas vel Ajas); ex schedis Beauforti misit Müllerus.

ΚΑΙΤΟΙϹ
ϹΕΒΑϹΤΟΙϹ

Τῷ δεῖνι θεῷ] καὶ τοῖς Σεβαστοῖς.

Est fragmentum tituli dedicatorii.

4443.

Prope *Aegas* (hodie Ayas vel Ajas), ad sinum Issicum; ed. Beaufort. Karamania p. 286. (ed. sec. p. 301.), et ex Beauforto et schedis Cockerelli Walpolius Travels p. 558. n. 24. cum lemmate: „in Coryco in ora Ciliciae".

ΘΕΩΣΕΒΑΣΤΩΚΑΙΣΑΡΙΚΑΙ
ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΑΣΦΑΛΕΙΩΚΑΙ
ΑΦΡΟΔΕΙΤΗΕΥΠΛΟΙΑ

In ultimo A Müllerus ex schedis Beauforti notat formam A.

Θεῷ Σεβαστῷ Καίσαρι καὶ Ποσειδῶνι Ἀσφαλείῳ καὶ Ἀφροδείτῃ Εὐπλοίᾳ.

Θεὸς Σεβαστὸς est C. Iulius Caesar, vel ante obitum θεὸς dictus in Asia (cf. Vol. II. n. 2957.). Ποσειδῶν Ἀσφάλειος notus est ex Aristoph. Acharn. 683. cf. Pausan. III, 11, 8. VII, 21, 3. Plut. Thes. extr. De Ἀφροδίτης Εὐπλοίας apud Cnidios cultu iam Walpolius provocat ad Pausan. I, 1, 3. et Chariton. Aphrodis. p. 135. Addo, ne quid omittam, Larcher Mém. sur Vénus p. 114.

PARS VIGESIMA SEXTA.

INSCRIPTIONES SYRIAE.

SECTIO PRIMA.

SYRIA PROPRIA.

HIERAPOLIS, BEROEA ET VICINIA, SELEUCIA, ANTIOCHIA AD DAPHNEN, LAODICEA AD MARE, VICINIA APAMEAE.

4444.

Hierapoli, quae olim Bambyce, hodie Membidj, subter sculpturam aquilae, alis expansis insignis; ed. Pocock. Inscr. ant. c. I. p. 5. 22.

. A . EXEXPHETE
ΑΛΥΕΙΕΧΑΙΡΕ
ΣΚΙΟΥΕΙΡHNΑΙΟΥ

- - - χε χρη[σ]τὲ ἄλυ[π]ε χαῖρε.
In fine fuit fortasse Ῥω]σκίου Εἰρηναίου.

4445.

In urbe Aleppo, quae vetus est *Beroea*, in porta Bab el Nassir; ed. Egmond et Heyman Itin. T. II. p. 387.

ΑΡΤΕΜΙΔΙΚΑΛΙΣΤΗ
- - - - - - -
- - - - - ΧΑΙΡΕ

Ἀρτέμιδι Καλ[λ]ίστη - - - - - - - - - - - - - χαῖρε.
Videtur dedicatio coniuncta cum titulo sepulcrali. Cf. n. 3830. Ἄρτεμις Καλλίστη nota est (Paus. I, 29, 2. VIII, 35, 8.).

4446.

In urbe Aleppo, quae vetus est *Beroea*, in annulo aereo ponderoso; aeri incisum ed. Pocock. Descr. Or. T. III. (P. II. Vol. II.) p. 187.

ꟿ Α Ρ
C Y A

Μαρσύα.
Nomen artificis, frequens illud in Asia minori.

4447.

Ibidem, quantum video; ex schedis Seetzenii, in quibus fragmentum hoc inter Aleppina reliqua, sed annotatum nihil est.

ΠΑΡΑCΧΗЄ
ΑΓΤΟΥLΗΓ
Τ˜ΥΗΜѠΝΦ
Λ1ΟΕ1ΙΝΟΥ
ΤΟΥΕѠΝΙΟΥ
ΑΤ'SCΥΤѠΚΡ
ΤΥϹΑΠΟΥΟΥΑ
ΙΝΑϹΧΠΕΡΙΕΧ
ΟΥϹΑΤѠΝΤΥΠ
ѠΝΤΟΥcѠΝ
ϹΙΔΙΑϹΑΝΝѠ
ΝΗϹSΜΕΔΕΝΑ
ΠΕΓΙΝΗΔΙΑΓΙ
ΙΗΥΗΑϹ

Littera N in vs. 5. 8. 10. init. hanc formam habet: Ɦ.
Conieceris: παρὰ [τοῦ Σεβ]α[σ]τοῦ [Κυρίο]υ ἡμῶν Φλ. Ἰο[υστ]ίνου τοῦ ἐωνίου ἀγ(ιωτάτου) [Α]ὐτ[ο]κρ[άτορος] - - - - - - περιέχουσα τ[ὸ]ν τύπ[ο]ν τοῦ[το]ν [ε]ἰδίας ἀννώνης· μ[η]δένα - - - - ὑμᾶς.
Tantum apparet epistolam esse Imperatoris, ex quo mandata populo commendat magistratus provinciae.

4448.

Ibidem, in marmore candido, 2½ pedes longo, 1 pedem lato, pulchris litteris; ex schedis Seetzenii, qui notat se dignoscere non potuisse num lapis principio maior fuerit.

ΗΤΟΙDЄCΘΗΤΟΙC
ΑCΔΙΑΦЄΥΙΟΜЄΙ

Est fragmentum, in quo nihil patet nisi vs. 2. διαφεύ[γ]ομε[ν.

4449.

In monte Sheikh Berequet haud procul *Beroea* (Aleppo); ed. Pocock. Inscr. ant. c. I. p. 2. 7. 8.

ΛΙΣΡΕΑΑ ΜΑΝΕΙ ΠΑΠΙΩΝΙΣ ΘΕΟΙΣ Ρ...
ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΚΑΟΥΙΠΟΕΤΕ : ΣΙΑΝΔΕΡΙΣ ΙΚΙΟΑΕΙΥ.
.ΟΡΥΑΥΤΗ ΧΡΑΙΘΟΑΡΙΜΗΕ ΠΙΡΑΑ ΠΥΜΟΝΙ ΡΗΑΧ
ΠΥΕΡ ΓΥΝΗ ΑΥΤΟΥ ΒΑΙΣΙΔΙΣΕΙΣ ΗΜΗΤΗ· ΚΑΙΗΝΙ
ΩΙΣ ΕΙΣΟΙΥΙΟΙ ΑΥΤΩΝΟΙΕΟΔΟΜΗΣΑΝΤΕΝΕΡΟ
ΙΔΙΩΝ ΕΝ ΤΩ ΑΡΚΤΙΚΩ ΤΟΥΠΕΡΙ ΒΟΛΟΥ ΜΕΡΕΕ
ΚΟΔΟΜΙΑΣΕΝ ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΩ ΤΟΥΑΥ
ΛΟΥ ΜΕΒΕΙΜΗΚΟΥΣ ΜΕΝΑΠΟΑΝΑΙ ΤΗΛΕ ΣΕΟΙΔΥΣ

ΠΙ. . . Σ. . ΨΟΥΣΔΕΠΗΧΕΙ ΣΙΟΖΔΙΑΧ. . ΑΔΡΑΜΦΟΤΕ
ΡΑΣΔΕ ΤΑΣΟΙΚΟΔΟΜΑ ΣΔΙΑΝΥΙΚΛΗΙΙΣ ΟΣΤΟΥΜΕ. .
ΝΙΣΚΟΥ ΟΙΚΟΜΟΥ ΔΡΑΧΙΑΤΑΙ ΕΚ. . ΡΑΟΥΕΔΡΑΠΕΑ
ΛΑΙΟΥΙΟ

Pocockius titulum distraxit in duos, sed unum esse et vss. 9 - 12. finem constitui partis superioris sponte patet. Quantum legi potest, accipe:

Διῒ Μαλβάχῳ κα]ὶ Σε[λ]αμάνει πα[τρ]ῴ[ο]ις θεοῖς [εὐχόμενοι ὁ δεῖνα Ἀ]ντιόχου κα[ὶ - - - - - - - - - - - - - - - - - - ἡ] γυνὴ αὐτοῦ [κ]αὶ Σιλισεὶς ἡ μήτη[ρ] καὶ - . - - οἱ υἱοὶ αὐτῶν οἰ[κ]οδομήσαντε[ς] ἐ[κ τῶν] ἰδίων ἐν τῷ ἀρκτικῷ τοῦ περιβόλου μέρε[ι - - - ᾢ]κοδόμ[η]σ[α]ν καὶ ἐν τῷ μεσημβρινῷ τοῦ αὐ[τοῦ περιβό]λου μέ[ρ]ει μήκους μὲν ἀπὸ ἀνατ[ο]λ[ῆ]ς ἕ[ως] δύσ[εως] π[ήχει]ς - -, [ὕ]ψους δὲ πήχεις οζ̅, δ[ρ]αχ[μ]. - - . ἀμφοτέρας δὲ τὰς οἰκοδομὰς διὰ [Ἀσ]κλη[πίων]ος τοῦ Μενίσκου οἰκο[δό]μου δραχ[μ.] - - ἔκ[τισαν ἔτ]ου[ς] δρ, Ἀπε[λ]λαίου ι̅.

Initium explevi ex n. 4450. 4451. De diis cf. ad n. 4451. Vss. 2. 3. 4. latent nomina eorum, qui in honorem patriorum deorum *περίβολον* haud dubie his ipsis diis consecratum publicis aedificiis donarunt. Annus subscriptus est 104. Epocha si Syromacedonica est (ab a. u. c. 685.), titulus incidit in a. u. c. 788. Conf. n. 4451.

4450.

In monte Sheikh Berequet haud procul *Beroea* (Aleppo); ed. Pocock. Inscr. ant. c. I. p. 3. 9.

ΔΙΙ ΜΑΔΡΑΧΟΙ ΚΑΙ ΣΕΑΛΜΑΝΕΙΠΑΤΡΩΟΙΣ ΕΥΧΟΝ
ΣΑΙΘΕΟΥΑΛΛΕΡΙΟΣ ΠΡΟΚΛΟΣΚΑΙΣ ΥΜΑΧΟΣ ΤΩΝ ΔΕΙΟΚΛΕ
ΑΜΑΤ ΩΝ ΥΩΝΑΥΤΩΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΑΝΤΕΩ ΕΝΤΩ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩ
ΜΕΡΙΤΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΟΥ ΚΑΤΙΕΓΟ ΙΡΑΝΗΤΩΝ ΡΑΝΟΚΤΩΝΙΔΙΣ.ΝΕΚΤ.ΕΑΝ
ΔΡΑΧΑ ✝ΟΟΙΚΩΔΟΜΗΣΑΝΔΗΧΕΙΣΜΗΚΟΥΣ ΜΕΝΚΥΨΟΥΣΔΕ

Διῒ Μα[λβ]άχ[ῳ] καὶ Σε[λα]μάνει πατρῴοις [θεοῖς] εὐχό[μενοι] Οὐαλλέριος Πρόκλος καὶ Σύ[μ]μαχος [υἱοὶ] Δειοκλέ[ους μετ]ὰ τῶν υἱῶν αὐτῶν οἰκοδομήσαντε[ς] ἐν τῷ ἀνατολικῷ μέρ[ε]ι τοῦ περιβόλου κα[θ]ιέ[ρωσ]αν - - - - [ἐ]κ τῶν ἰδί[ω]ν ἔκτ[ισ]αν δραχ[μ.] - - οἰκ[ο]δόμησαν δ[ὲ π]ήχεις μήκους μὲν [illegible], ὕψους δὲ - - -

Fragmentum est ex eo genere ex quo n. 4449. Cf. n. 4451. Vs. 3. init. cave putes *ἅμα* esse cum genitivo coniunctum ad exemplum praepositionis *σύν* (Vol. II. n. 2114. *c. d.*). De aetate tituli conf. ad n. 4449.

4451.

In culmine montis Sheikh Berequet, haud procul *Beroea* (Aleppo), inter rudera; ed. Cuperus in epistola (Dissertations sur diverses matières de religion et de philologie, T. II. p. 47. edit. de la Haye 1714.) cum notis Huetii; Pocock. Inscr. antiq. c. I. p. 2. 6. Egmond et Heyman Itin. T. II. p. 401. Murator. T. I. p. LXIV. et T. IV. Append. p. MDCCCCLXXVIII. 7.

ΔΙΙΜΑΔΒΑΧΩΚΑΙCΕΛΑ
ΜΑΝΕΙΘΕΟΙC ΠΑΤΡΩΟΙC
ΚΡΑΤΕ. ΑCΑΝΔΡΟΝ ΕΙΚΟΥ
ΕΥΧΗΝ ΠΑΤΡΩΑΝ ΕΚΤΩΝ
ΙΔΙΩΝ ΕΚΤΙΣ ΕΔΗΝΑΡΑΦ
ΕΤΟΥC ΗΞΡ ΑΥΔΥΝΑΙΟΥΑΚ

Versus aliter divisos habet Cuperus. Vs. 1. Poc. ΔΙΙΑΜΑΒΑΧΩΚΑΙΕΑΙΛV, Egm. et Heim. Δ - - - - - - ΩΚΑΙΕΑ, Cup. quod dedi. Vs. 2. init. Poc. ΜΑ. ΙΒΙ, Egm. et Heym. ΜΑ. . ., qui etiam reliqua corrupte ΕΞΠΙCΠΑΤΡΩΔΙC. Vs. 3. init. Poc. ΚΡΑ ΤΕΑΕ, Cup. ΚΡΑΤΕΑΣ, Egm. et Heym. ΚΡΑΤΩ ΡΑΕ, unde in sexta sede punctum posui. Vs. 4. init. Poc. ΕΥΛΙΕΝ, Egm. et Heym. ΧΕΥ. ΑΙ. . . ., Cup. ΕΥΧΗΝ. Vs. 5. extr. Poc. ΔΗΛΑΥΑΦ, Egm. et Heym. ΔΗΝΟΙ et nihil amplius, Cup. ΔΗΝΑΡΑΦ. Vs. 6. numerus ap. Poc. ΗΖ. Ρ, ap. Egm. et Heym. ΞΖ, ap. Cup. ΗΞΡ, unde dedi ΗΞΡ. Nomen mensis ap. Egm. et Heym. est ΥΔΥΝΙΖΥ. Extremum ΑΚ habet so-

lus Cuperus. Ceterum formam Σ habent Cup. Poc. sed C Egm. et Heym. constanter.

Δὶï Μα[λ]βάχῳ καὶ Σελαμάνει θεοῖς πατρῴοις Κρατε[ύ]ας Ἀνδρονείκου εὐχὴν πατρῴαν ἐκ τῶν ἰδίων ἔκτισε δηναρ(ίων) ͵αφ, ἔτους ηξρ, Αὐδυναίου κα.

In titulo Palmyreno n. 4481. habes ΜΑΛΑΧΒΗΛΩ, qui idem deus videtur esse ac ΜΑΛΒΑΧΟΣ horum titulorum (n. 4449. 4450. 4451.), haud dubie is Ζεὺς Ἥλιος intelligendus. Σελαμάνει coniicias significari Lunam. Notus apud Phoenices cultus est Solis et Lunae. Titulus positus est anno 168., die 21. mensis Audynaei. Epocha, ad quam hic annus exigendus est, videri potest Syromacedonica esse (ab a. u. c. 685.), unde titulus incidat in a. u. c. 852.

4452.

In monte Sheikh Berequet, haud procul *Beroea* (Aleppo), in sepulcro; ed. Spon. Miscell. erud. antiq. X, 37. p. 333. qui Nointelio, Galliae olim legato Constantinopoli, acceptum rettulit, cum lemmate „in deserto St. Simeonis stylitae" (fortasse eiusdem de quo Malalas p. 369. ed. Bonn. Chron. Pasch. ad Olymp. 211.); Pocock. Inscr. ant. c. 1. p. 2. 5. Egm. et Heym. Itin. T. II. p. 400.

T. FLAVIVS IVLIANVS VETERANVS
LEG VIII AVG DEDICAVIT MONVMENTVM SVVM IN
SEMPITEPNVM DIIS MANIBVS SVIS ET LAETITIAE VXORIS SVAE
INFERISQVE ETHEREDIBVS SVIS POSTERISQVE EORVM VT
NE LICERET VLLI EORVM ABALIENAREVLLOMODO HOC MONVMENTVM

ΤΦΛΑΟΥΙΟCΙΟΥΛΙΑΝΟCΟΥΕΤΕΡΑΝΟCΛΕΓΕΩΝΟCΗ
ΣΕΒΑCΤΗCΑΦΙΕΡΩCΕΝΜΝΗΜΕΙΟΝΑΥΤΟΥΔΙΗΝΕΚΕC
ΘΕΟΙCΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙCΚΑΙΔΑΙΜΟCΙΕΑΥΤΟΥΤΕΚΑΙΕΙΤΙΑC
ΤΗCΓΥΝΑΙΚΟCΑΥΤΟΥΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙCΑΥΤΟΥΚΑΙΤΟΙCΕΓΓΟ
ΝΟΙCΑΥΤΩΝΟΠΩCΜΗΔΕΝΙΕΞΟΝΗΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩCΑΙΚΑΤΟΥ
ΔΕΝΑΤΡΟΠΟΝΤΟΑΥΤΟΥΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΚΑΙCΥ.

Pocockius paulo aliter distinguit versus. Forma C constanter ap. Egm. et Heym.; reliqui Σ. Vs. 1. init. Spon. FL, Poc. Egm. et Heym. FLAVIVS. Vs. 2. extr. IN omittit Spon. Vs. 3. init. Graecum P pro R habent omnes (Spon. omnibus locis); mox Spon. DIS, reliqui DIIS; extr. Spon. LAETITIAEVXOPISVAE, reliqui EHITIAEVXORISSVAE. Vs. 4. totum omittit Sponius; Poc. HERIDIBVS, Egm. et Heym. HEREDIBVS. Vs. 5. Spon. VLLIEOPVM [monimentum alienare] VLLO MODO, omisso HOC MONVMENTVM, Poc. VLLI. FORVMABALIENAREVLLOMODO cet., Egm. et Heym. VLLIEORVMABALIENARE VENDEREVLLO cet. — Vs. 6. init. Spon. ΦΛΑΥΙΟΣ, deinde Poc. ΟΥΕΤΡΑΝΟΣ. Vs. 7. extr. Egm. et Heym. ΑΙ . . . ΝΕΚΕC, reliqui ΔΙΗΝΕΚΕC. Vs. 8. Poc. ΔΑΙΜΟΝΕΣΕΑΥΤΟΥΤΕ—ΚΑΙ . . . . , Spon. ΔΑΙΜΟΣΙΑΥΤΟΥΤΕΚΑΙ sine lacunae nota, Egm. et Heym. ΔΑΙΜΟC+ΑΥΤΟΥΤΕΚΑΙΕΙΤΙΑC. Vs. 9. init. Poc. ΤΕΣ, deinde ΚΛΗΡΟΝΟΜ ΟΩΟΙΣ, Egm. et Heym. ΚΛΕΡΟΝΟΟΝΟ . . . . ΟΙC, Spon. ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙΣ; in fine Spon. ΕΚΓΟ, reliqui ΕΓΓΟ. Vs. 10. init. Spon. Poc. ΑΥΤΩΝ, Egm. et Heym. ΑΥΤΟΥ; deinde Poc. ΕΣΟΝΗΑΓΟΡΑΑΛΛΟΤΡΙΩΣΑΙ, Egm. et Heym. Ε . . . ΟΝΗΑΤΙΑΜΟΤΡΙΩCΑΙ, Spon. ΕΞΟΝΗΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΑΙ. Vs. 11. init. Egm. et Heym. ΛΕΝΑ, Poc. ΑΕΝΑ; deinde Spon. Egm. et Heym. ΑΥΤΟ, Poc. ΑΥΤΟΥ. Vs. 12. Poc. habet ΚΑΙΣΥ . . . . , Egm. et Heym. ΚΑΙCΥ, Spon. nihil.

T. Flavius Iulianus Veteranus leg. VIII. Aug. dedicavit monumentum suum in sempiternum Diis manibus suis et Laetitiae uxoris suae inferisque et heredibus suis posterisque eorum, ut ne liceret ulli eorum abalienare ullo modo hoc monumentum.

Τ. Φλαούïος Ἰουλιανὸς Οὐετερανὸς λεγεῶνος η̄ Σεβαστῆς ἀφιέρωσεν μνημεῖον αὐτοῦ διηνεκὲς θεοῖς καταχθονίοις καὶ δαίμοσι ἑαυτοῦ τε καὶ [Λαιτ]ιτίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ [καὶ] κληρονόμοις αὐτοῦ καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτῶν, ὅπως μηδενὶ ἐξὸν ᾖ ἀπαλλοτριῶσαι κατ' οὐδένα τρόπον τὸ αὐτοῦ μνημεῖον. [Χαῖρε.] καὶ σύ.

Legionem VIII. Augustam in Syria stetisse etiam nummi Beryti et Heliopolis docent; conf. Eckhel. D. N. T. III. p. 356 sq. coll. p. 335. De formula χαῖρε· καὶ σύ, conf. Vol. II. ad n. 3278.

4453.

„In pago quodam in via a coenobio St. Simeonis ad montem Sheikh Berequet ducente", ut Pocockius, „in deserto St. Simeonis stylitae prope Aleppo", ut Sponius; ed. Spon. Miscell. erud. antiq. X, 36. p. 333. Pocock. Inscr. antiq. c. 1. p. 3. 10. Ex Gisberto Cupero (epist. 80. in Poleni Suppl. Thes. T. IV. p. 251.) Murator. T. IV. Append. p. MMXXVII. 8. cum Lat. interpret. et not. Habent praeterea Egmond et Heyman Itin. T. II. p. 401.

ΑΦΙΕΡΩΤΕ
ΑΙΜΙΛΙΩΡΗΓΕΙΝΩΤΩ
ΕΞΟΥΛΠΙΑCΡΗΓΙΛΛΗCΚΑΙ
ΑΙΜΙΛΙΟΥΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥCΤΡΑ
ΤΕΥCΑΜΕΝΩ . ΕΤΗ . Ε . ΒΟΗΘΩ ΚΟΡΝΙΚΟΥ
ΛΑΡΙΩΝΥΠΑΤΙΚΟΥ . ΖΗCΑΝΤΙ . ΕΤΗ . ΚΑ . ΜΗΝΕC Δ
ΜΕΧΡΙΠΑΝΗΜΟΥ Κ . ΤΟΥ ΓΜC ΕΤΟΥC

Dedi Cuperi apographum assumpta ex Egm. et Heym. forma Є. Spon. habet Ѡ, reliqui constanter Ω. Ex varia lectione non commemoro nisi potissima. Vs. 1. vox ΑΦΙΕΡΩΤΕ (Spon. ΑΦΙΕΡѠΤΕΙ) in medio versu scripta est ap. Egm. et Heym. atque etiam ap. Spon. quasi nihil desit. Vss. 2. et 4. Egm. et Heym. ΑΙΜΙΛΛ cet. Vs. 2. Poc. omittit ΤΩ. Vs. 3. init. Egm. et Heym. ЄΖ, reliqui ΕΞ, unde suspicor fuisse ЄΖ. Vs. 5. Spon. ΕΤΗΙΕ, Egm. et Heym. ЄΤΗС, Cup. Poc. quod dedi. Vs. 6. init. Poc. Egm. et Heym. ΛΑΡΩΝ; extr. iidem Α, Spon. omittit omnia haec ΚΑΜΗΝΕCΔ. Vs. 7. Poc. Ɔ—C. ΕΧΡΙΠΑΝΗΜΟΥΚ ΤΟΥΣ—C ΕΤΟΥΣ, Spon. ΜΕΧΡΙΠΑΝΗΜΟΥ... ....., nec quidquam praeterea, Egm. et Heym. ЄΧΡΙΠΝΗΟΥΚΤΟΥ ЄΤΟΥC; unde in Cuperi lectione mutavi solum ΠΑΝΕΜΟΥ in ΠΑΝΗΜΟΥ.

Τὸ *μνημεῖον τοῦτο] ἀφιέρωτε* Αἰμιλίῳ Ῥηγείνῳ, *τῷ ἐξ* Οὐλπίας Ῥηγίλλης *καὶ* Αἰμιλίου Πτολεμαίου, *στρατευσαμένῳ ἔτη ε̅, βοηθῷ* Κορνικουλαρίων *ὑπατικοῦ, ζήσαντι ἔτη κ̅α̅, μῆνες δ̅, μέχρι* Πανήμου *κ̅ τοῦ γ̅μ̅σ̅, ἔτους.*

Notum officium est cornicularii in militia quum provinciali tum urbana ex ordine apparitorum et commentariensium. *Adiutor corniculariorum* etiam alibi reperitur in inscriptionibus ap. Gruterum. Sunt autem cornicularii et legionis et consulis et proconsulis cet. Hoc loco consularis dicuntur. Annus signatus est 243. qui deductus ex epocha Syromacedonica (a. u. c. 685.) inciderit in a. u. c. 927. Muratorius quidem dubitat an tam vetusta sit haec inscriptio. Nec dissimile veri aliam epocham subesse nobis ignotam. Certe aetatem satis recentem prodere etiam scriptura videtur (*ἀφιέρωτε* p. *ἀφιέρωται*). De scriptura *μῆνες* p. *μῆνας* cf. Elem. epigr. Gr. p. 341.

4454.

In Sandapila in pago Effesy prope Sheikh Berequet; ed. Pocock. Inscr. antiq. c. 1. p. 3. 11.

ΝΕΙΚΗ ❦ ΣΕΗΛΗΝΗ ❦ ΕΡΩΣ ❦ ΗΛΙΟΣ ❦ ΚΑΙΝΕΙ.
...——ΔιιΠΙΙΕΝ ΠΟΛΛΟΙΣ ΕΥΚ....

Νείκη. Σελήνη. Ἔρως. Ἥλιος. cet.
Nomina sub anaglyphis posita fuisse videntur. In reliquis apparet *ἐν πολλοῖς*, ex quo tamen, quid ibi dictum sit, exputari nequit.

4455.

Supra cryptam sepulcralem in monte vico rustico Reah imminente non longe *Beroea*; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 6. s. 1. p. 65.

ΕΝ
ΜΑΛΧΟΣΥΕΝΑΝΔΡΟ

Ἐν[θάδε κεῖται] Μάλχος [Μ]ενάνδρο[υ].
Refertur a Pocockio inter Christianas.

4456.

„In ecclesia Calasti prope Anadon quattuor leucis *Beroea* (Aleppo) distante"; ed. Pocock. Inscr. antiq. c. 1. p. 5. 21.

ΑΙΤΙΑΣΙΘΕΟΙΣΠΑ
ΜΑΙΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ
ΡΑΣΤΕΣΕΥΝΑΙΚΟΕΑΥ
ΔΙΣΙΝΜΕΤΑΤΟΑΘΑΡΥ
ΙΝΑΚΑΙΤΟΚΡΥΕΝΖΟΑΟ

- - - - - - - *θεοῖς πα[τρώοις Ἑρ]μαιος? Ἀφροδισίου [μετὰ - - - - ρας τ[ῆ]ς [γ]υναικὸ[ς] αὐ[τοῦ ἐκ τῶν ἰ]δί[ω]ν?* cet.

Titulus est ex eo genere, ex quo n. 4449 sqq. Initio quae litterae comparent, fortasse depravatae sunt ex voce ΣΕΛΑΜΑΝΕΙ. Vide n. 4449 seqq.

4457.

In pago Daina s. Dana, 10 horis *Beroea* (Aleppo) in sepulcro; ed. Pocock. Inscr. antiq. c. 1. p. 3. 12. et ex diario Richteri Franckius (Richtersche Inschriften p. 166. n. XX.) omissum in editione prima; rursus Berggren Itin. Europ. et Orient. 1826 - 1828. Holm. T. II. p. 167. in tab. inscr. v. Habeo etiam ex schedis a Steinbüchelio Vindobona missis.

ЄΤΟVCΒ Ο Τ
ΜΗΝΟCΔΥCΤ ΡΟ
ΗΛΙΟΔѠΡΑ
ΚЄΜΑΙΘΙѠΝЄ Π

VΓ- - - -ΚЄCΟΙΤΑ
ΟΙΗCΑΝΔΙΠΛΑ
ΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ
ΑΦΙЄΡѠΤЄ

Dedi Richteri apographum. Ex varia lectione pauca annoto. Vs. 1. Ο in ΒΟΤ addidi ex Poc. Vs. 2. Poc. ΧΩΝΟΣ>)ΣΤΡΟ cet. Steinb. post

ΕΤΟΥΣΒΥ..ΤΜΝΝΟΣΔΥ..ΣΤ |ΡΟ ΥΓ ΚΕΣΟΙΤΑ

unde addidi Υ in nomine mensis et alterum C. Vs. 4. init. Poc. ΚΕΜΑΙΘΩΝΕΠ, Steinb. ΚЄΚΑΥ ΝC Π; ƆCΥΝΟΚ (quod est ΜΗΝΟC) statim infert ex versu seq. ΛѠΡΔ (quod est ΔѠΡΑ). Berggren vs. 1. cum initio secundi ita exhibet: Berggr. ΚΕΜΑΙΕΩΝΕ Π. Idem notat in duobus lateribus lapidis scriptum titulum esse.

Versus miro modo dissipatos magis etiam confundit Pocockius, qui quattuor versus continuos praebet. Titulus, missis Franckii commentis, hic est:

Ἔτους βοτ
μηνὸς Δύστρου γ   [Εὖ σοι.] *κὲ σοὶ τὰ*
Ἡλιοδώρα   *διπλᾶ.*
κὲ Μαιθίων ἐποίησαν
μνήμης χάριν.
ἀφιέρωτε.

Nomen defuncti ad verbum *ἀφιέρωτε* (h. e. *ἀφιέρωται*) referendum fortasse in alia parte lapidis casu tertio perscriptum fuit. Excidit *εὖ σοι* vel simile, quod acclamat viator, cui respondet defunctus *καὶ σοὶ τὰ διπλᾶ*, ut saepius. Annus signatus est 372. nescio an ad epocham Syromacedonum exigendus.

4458.

Seleuciae in Pieria s. Pieriae, hodie Kepsy s. Kabusi; ed. Pocock. Inscr. antiq. c. I. p. 4. 18.

ΚΑΙΕΚΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΙΕΡΕΙΣ
ΔΙΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΥ
ΚΑΙ ΔΙΟΣ ΚΟΡΥΦΑΙΟΥ
ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ ΝΙΚΗΡΑΤΟΥ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟΥΕΠΙΔΑ..Η
ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ ΔΙΟΓΕΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΖΗΝΟΒΙΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΔΙΟΣ
ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΚΑΙΑΝΤΙΟΧΟΥ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΚΑΙ
ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΔΙΟΓΕΝΕΙΣΑΡΤΕΜΩΝΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΚΡΑΤΗΣΑΝΑΞΙΩΝΟΣ
ΤΡΟΦΟΡΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΚΑΙΕΚΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΙΕΡΕΙΣ
ΔΙΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΥ
ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΤΩΝ
ΣΩΤΗΡ...ΚΑΙ ΔΙΟΣ
ΚΟΡΥΦΑΙΟΥ
Α..ΡΩΝΦΙΛΟΦΙΑ......
ΑΠΟΛΛΟΝΟΣ
ΘΕΟΦΙΛΟΣΑΝΤ
ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΔΙΟΣ
ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΚΑΙ
ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΑΡΙΣΤΙΑΛ ΟΜΕ...
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΑΡΚΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΝΟΥΜΗΦΟΣ ΝΟΥ...ΟΥ
ΣΚΗΠΤΡΟΦΟΡΟΣ

ΘΟΑΣ ΝΥΘΟΚΛΕΩΣ
ΚΕΡΑΥΝΟΦΟΡΟΙ
ΙΕΡΩΝ ΣΩΤΟΝ

Ο...ΤΡΑΠΟΡΟΥ

[Ἔτους - - - -]
καὶ ἑκατοστοῦ
ἱερεῖς
Διὸς Ὀλυμπίου
καὶ Διὸς Κορυφαίου
Νικήρατος Νικηράτου·
Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπὶ Δά[φν]ῃ
Καλλικλῆς Διογέν[ους·
Ἀπόλλωνος
Ζηνόβιος Ζήνωνος·
Σελεύκου Διὸς
Νικάτορος καὶ Ἀντιόχου
Ἀπόλλωνος Σωτῆρο[ς
καὶ Ἀντιόχου Θεοῦ
καὶ Σελεύκου
Καλλινίκου
καὶ Σελεύκου Σωτῆρος
καὶ Ἀντιόχου καὶ
Ἀντιόχου Μεγάλου
Δι]ογέν[η]ς Ἀρτέμωνος·
Βασι]λέως Σελεύκου
Εὐ]κράτης Ἀναξίωνος·
σκήπ]τροφόρος
- - - Δ]ημητρίου
- - - -

[Ἔτους - - - -]
καὶ ἑκατοστοῦ
ἱερεῖς
Διὸς Ὀλυμπίου [καὶ
τῶν Θεῶν τῶν
Σωτήρ[ων] καὶ Διὸς
Κο[ρυφα]ίου
Ἄ[νδ]ρων Φιλόφ[ρονος·
Ἀπόλλ[ω]νος
Θεόφιλος Ἀντ - - -·
Σελεύκου Διὸς
Νικάτορος καὶ Ἀντ[ιόχου
Ἀπόλλωνος Σωτῆρος
καὶ Ἀντιόχου Θεοῦ
καὶ Σελεύκου Σωτῆ[ρος
καὶ Ἀντιόχου καὶ
Ἀντιόχου Μεγάλου
Ἀριστία[ς Κλε]ομέ[νους?
τοῦ Ἀριστάρ[χ]ου·
Βασιλέως Σελεύκου
Νουμή[νι]ος Νου[μηνί]ου·
σ]κηπτροφόρος

Θόας [Π]υθοκλέ[ου]ς·
κεραυνοφόροι
Ἱέρων Σώ[ζ]ον[τος

- - - -

Sunt recensus sacerdotum ministrorumque sacrorum ad annos u. c. 568-578. pertinentes, siquidem regum, qui hic recensentur, ultimus videtur esse Seleucus IV. Philopator; id quod vel inde probabile fit, quod is *βασιλεὺς* simpliciter audit et statim alii enumerantur ministri sacri. Neque enim col. I. extr. de mentione Demetrii I. Soteris cogitari potest. Nomen illud manifesto patris est eius, qui minister perhibetur. Quae si ita sunt, quam-

quam in fragmentis versamur, tamen statui potest initio scriptum fuisse annum aliquem Seleucidarum inter 127 - 137., ex quo superest vox ἑκατοστοῦ in utroque fragmento. Recensus hi duos diversos annos complectuntur; nec mirum videri debet, si in altera columna non omnia redeunt quae in priore sunt perscripta. Sic col. I. vs. 6. Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπὶ Δάφνῃ sacerdos nominatur, col. II. is omittitur, sed sacerdotium Iovis Olympii et Iovis Coryphaei auctum est Θεοῖς Σωτῆρσι, qui haud scio an non alii sint quam Dioscuri; cf. Vol. II. n. 2852. Ζεὺς Κορυφαῖος videtur a monte Coryphaeo dictus, qui Antiochensium et Seleucenorum agris imminens in Cyprium mare excurrit (Polyb. V, 59.). Iupiter Coryphaeus habetur etiam in nummo Philadelphiae Lydiae; vide Eckhel. D. N. T. III. p. 110. Ad Apollinem Daphnaeum nihil obstat quod Ammianus in Iulian. XXII. dicit: „*amplissimum Daphnaei Apollinis fanum, quod Epiphanes Antiochus rex ille condidit iracundus et saevus, et simulacrum in eo Olympiaci Iovis imitamenti aequiparans magnitudinem.*" Nam et Daphnen iam Seleucus Nicator Apollini dicavit (cf. Vol. II. ad n. 1693. et O. Müller. Antiq. Antioch. p. 42. et 62.), et Iovis Olympii multo antiquiorem esse in hoc tractu religionem, quam vulgo putatur, hic ipse titulus docet. Seleucus I. Nicator Ζεὺς Νικάτωρ audit et Antiochus Soter Ἀπόλλων Σωτήρ. Inde fortasse in nummis Seleuci I. frequenter Iovis imago, in Antiochi I. Apollinis effigies exprimitur. Nec iam de nummis Iove Nicephoro insignibus, qui Seleuco Nicatori tribuuntur (vide Mionnet. T.V. p. 3.), dubitare licebit, quin recte illi tribuantur (cf. tamen Müller. Antiq. Antioch. p. 63.). Quod autem maxime memorabile est, Seleucus III. Ceraunus nunc Σέλευκος Σωτὴρ appellatur in utroque titulo col. I. vs. 16. col. II. vs. 14. Deinde legitur καὶ Ἀντιόχου καὶ Ἀντιόχου μεγάλου, in quo offendit Antiochus simpliciter dictus. Itaque Van Vaassen in schedis, qui putavit catalogum esse statuarum apud Smyrnaeos aut Magnetes positarum, quum post Antiochum III. in serie regum Syriae sequatur ordine Antiochus IV. Θεὸς ἐπιφανής, utramque tabulam fractam fuisse statuit atque ex superstitibus haec fragminibus Pocockium ita composuisse: σωτῆρος cognomentum, quod Seleuco III. appositum sit loco deperditi Κεραυνοῦ, ad Antiochum II. videri pertinere, qui in foedere Smyrnaeorum (Vol. II. n. 3137. vs. 100.) Θεὸς καὶ σωτὴρ audiat. Ex quibus rationibus utramque inscriptionem ille sic legebat:

Σελεύκου Διὸς Νικάτορος καὶ
Ἀντιόχου Ἀπόλλωνος Σωτῆρος
καὶ Ἀντιόχου Θεοῦ Σωτῆρος
καὶ Σελεύκου Καλλινίκου
καὶ Σελεύκου Κεραυνοῦ
καὶ Ἀντιόχου Μεγάλου
καὶ Ἀντιόχου Θεοῦ ἐπιφανοῦς.

Sed ut nihil dicam de audacia, qua Van Vaassen novum titulum procusum ibat, iure quaeri poterit, quomodo tum βασιλεὺς Σέλευκος col. I. vs. 20. col. II. vs. 19. explicari possit. Immo Antiochi IV. nulla, ut videtur, in his tabulis mentio. In utraque tabula eadem series habetur regum, nisi quod col. II. omissum est καὶ Σελεύκου Καλλινίκου, fortasse culpa Pocockii. Igitur intutum de emendatione cogitare. Seleucum III. facile concedimus potuisse dici Σωτῆρα p. Κεραυνόν, quod cognomentum non constat in litteris obtinuisse. Sed male nos habet Antiochus qui simpliciter nominatur; Antiochum Hieracem Seleuci II. fratrem quo minus intelligamus, obstat nominis collocatio. Itaque iudico Antiochum hunc filium fuisse Seleuci III. aliunde non notum. Similiter in rebus Aegyptiorum Ptolemaeus Eupator novus accessit ex inscriptionibus et papyris; conf. ad n. 4896.

4459.

Ibidem, in coemeterio; ed. Pocock. Inscr. ant. c. 1. p. 3. 17.

ΓΑΙΟΣ ΛΕΥΚΙΟΥ ΗΡΙΩΝ
ΗΡΑΚΛΙΤΟΥ ΑΛΥΠΟΙ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Γάϊος Λευκίου, Ἥρων Ἡρακλίτου, ἄλυποι χαίρετε.

4460.

In vicinia *Seleuciae* prope fossam Garrice appellatam; ed. Pocock. Inscr. ant. c. 1. p. 3. 16.; rectius Berggren Itin. Europ. et Orient. in tab. inscr. v. (cf. T. II. p. 177 sq.), qui locum appellat Dabliz.

ΕΠΙΚΑΙΣΙΟΥ
ΠΡΙΣΚΟΥ ΩΟΠ\
ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΙ
ΛΕΓΕΩΝΟΣ
ΤΕΤΑΡΤ..Τ
ΜΝΕΝΑΡΧΑ

Dedi Berggreni apographum, addito vs. 2. extr. ΩΟΠ\ ex Pocockio. Hic, cuius menda non omnia annoto, vs. 3. habet ΣΚΑΤΟΝΤΑΡΟΣ, et vs. 6. ΜΝΕΝΑΙΧΑ, pro quo Berggr. ΟΕΙΕΝΑΡΧΙ. Composui utramque lectionem.

Ἐπὶ Καισίου Πρίσκου [Π]οπ[λίῳ] ἑκατοντάρχ[ῃ] λεγεῶνος τετάρτ[ης ὁ δεῖνα] μνε[ί]α[ς] χά[ριν.

Legio IV. Scythica est, quae agebat in Syria.

4461.

Eodem in loco; ed. Pocock. Inscr. ant. c. 1. p. 3. 14.

ΓΕΡΑΜΑΝΟΥ
ΥπΑΡΧΟΥ
ΑΡΥΗ
ΙΧ'. ΘΙΚΟΥ
Λ ΛΙΠ

Fragmentum tituli sepulcralis, ex quo superest Γερμανοῦ - - ὑ[π]άρχου, [ἔτους] αρ, [μ]η[νὸς Ξαν]θικοῦ - - [ἄ]λ[υ]π[ε χαῖρε. Annus ad certam epocham exigi non potest, quum Seleucenses magnopere variasse in epochis nummi doceant (vide Eckhel. D.N. T.III. p.328.). Quodsi annum αρ ad epocham Actiacam (a. u. c. 723.) exegeris, prodibit a. u. c. 823., ex quo titulus in Vespasiani tempora incurrat. Sed potest etiam alia epocha subesse.

4462.

In pago Rouieh (Rouweibeh), prope Marrah (Ma' arret en-Numân, quod est vetus *Arra*); ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 6. c. 1. p. 64. qui rettulit inter Christianas.

ΕΙΣΟΣΟΣΜΟΝΟΣΟΣΟΗΟ̄
ΥΠΕΡΣΩΤΗΡΙΑΣΚΑΜΙΝΗΩ
ΤΩΝΖΟΝΤΩΝΑΝΕΝΩ
ΣΕΝΚΑΣΣΙΜΑΣΚΛΙΜΑΟΒΑ
ΒΕΛΕΤΟΥΣΓΑΥ

Non huc rettulissem hoc fragmentum, nisi compertum haberem apographa Pocockiana multis saepe erroribus ansam dedisse. Nec mirabor, si quis legendum putet:

Εἷς [θε]ὸς μόνος ὁ σ[ώζων]. ὑπὲρ σωτηρίας κα[ὶ] - - - τῶν ζ[ώ]ντων ἀνεν[έ]ωσεν Κασσ - - - - ἔτους γ[λ]υ;

ex eoque Christianum titulum vel Iudaicum esse probet. Annus, nisi maius vitium contraxit, est 433., fortasse is ad epocham Syromacedonicam exigendus, unde titulus a. u. c. 1117. tribuatur. Conf. n. 4463.

4463.

In pago Frikey, prope Marrah (Ma' arret en-Numân); ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 6. s. 1. p. 64. qui inter Christianas rettulit.

ΕΤΟΥΣΣΑΧΜΗΝΟΣΑΡΤΕΜΩΙ
ΟΥΑΚΕΤΣΑΕΣΕΝΤΟΜΝΗΜΙ
ΟΝΑΒΕΔΡΑΨΑΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΚΑΙΑΜΑΟΒΑΒΕΑΤΗΣΕΥΠΟΝΕ
ΣΑΝΦΙΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΣ ΜΟΥΓΑΜΕΤΗΑΥΤΟΥ. ΕΥΘΥ ΒΑΡΑΧΟΥ
ΜΩΣΤΟΝΒΙΟΝΜΕΤΑΜ
ΒΟΝΤΕΣΚΑΙΤΑΣΕΥΧΑΣ
ΑΠΕΔΩΚΟΝΤΑΙΣΠΑΤΡΩΟΙΣ
ΘΑΡΣΙΨΥΧΗΟΥ. ΙΣΑΘΑΝΑΤΟΣ

Ἔτους σ[λζ], μηνὸς Ἀρτεμ[ισ]ίου [κ]α[τ]ε[σκεύα]σ[α]ν τὸ μνημ[ε]ῖον - - - - Διονυσίου καὶ - - - - Εὐπο[λ]έμου, γαμετὴ αὐτοῦ, εὐθ[ύ]μως τὸν βίον μετα[λα]βόντες, καὶ τὰς εὐχὰς ἀπέδωκ[α]ν τ[ο]ῖς πατρῴοις [θεοῖς]. Θάρσ[ε]ι ψυχή· οὐ[δε]ὶς ἀθάνατος.
[Π]άνφιλος, Διόνυσις Βα[τ]ράχου.

Annus non certus est. In hoc enim apographo eodem iure scribi potest ΕΛΥ (pro illo ΣΑΧ, quod exempli causa scripsimus σ[λζ]), ut titulus pari aetate sit cum n. 4462. Etiam orthographiam (vs. 2. 9.) fortasse non opportune refinximus. Nomen feminae vs. 4. simile est ei, quod occurrit n. 4462. vs. 4. De θεοῖς πατρῴοις conf. n. 4494 sqq.

4464.

Ibidem; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 6. s. 1. p. 65. qui inter Christianas rettulit.

ΒΕΔΡ. . ΑΥ. ΑΣΕΜΟΥΕΦΗΑΙΚΙΑΣ
ΟΣΑΡΚΕΣΙΜΟΥΔΗΛΩΣΜΟΙΦ. ΝΟ
ΡΓΕΤΗΣΕΝΩΣΕΤΩΝΓΑΡΚΕΣΠ. ΦΕΔΟ
ΣΚΑΙΔΙΑΟΛΙΓΟΥΧΡΟΝΟΥΠΑΡΕΛΑ
ΛΚΑΙΕΤΙΔΑΤΗΣΑΥΤΟΥΠΡΟΝΟΙΑΟΣ
ΕΠΡΙΑΜΗΝΑΥΤΩΧΩΡΙΟΝΜΗΔΕΝΟΣΓΝΟΝΤΟΣ
ΚΑΙΗΛΕΥΘΕΡΩΣΑΑΥΤΟΝΜΗΚΑΤΑΒΕΝΙΑΥΤΟΝΕΙΣ
ΤΗΝΠΟΛΙΝΚΕΣΤΩΔΙΚΕΟΣΗΜΗΝΚΕΔΙΚΕΩΣΟΔΗΓΗΘΗ

Est fragmentum tituli longioris:

- - - - - - ἐμοῦ ἐφ᾽ ἡ[λ]ικίας - - [εἰς τὴν προ-
σαρκεσί[ν] μου δήλως μοι φ[ίλ]ο[ς γενόμενος εὐη-
ργέτησεν ὡς ἐτῶν $\overline{γ}$, ἀρκέσ[ας ἀ]φε[ι]δ[ῶς - -
- καὶ διὰ ὀλίγου χρόνου παρέλα[βον - - - - - -
- καὶ ἔτι δ[ι]ὰ τῆς αὐτοῦ προνοίας - - - - - -
ἐπριάμην αὐτῷ χωρίον μηδενὸς γνόντος
καὶ ἠλευθέρωσα αὐτὸν κατὰ $\overline{β}$. ἐνιαυτὸν εἰς
τὴν πόλιν· κὲ [οὕ]τω δίκεος ἥμην κὲ δικέως ὀδηγήθη[ν.

Versibus 1. 2. 3. 4. 5. a dextra mutilus lapis videtur. Reliqua monstrant titulum viro bene merito positum esse ab homine, in quem ille beneficia contulit. Orthographiam de industria intactam reliqui. Vs. 7. litterae ΜΗ ex superiore versu repetitae videntur, nisi Pocockius ita peccavisse putandus est, ut pro ΜΕΤΑ scripserit ΜΗΚΑΤΑ.

4465.

Antiochiae (hodie Antakijeh), in turri moenium urbis; ed. Ainsworth Travels et Researches in Asia min. etc. Lond. 1842. Vol. II. p. 95. litteris minusculis.

Χρόνῳ κλόνῳ τε πρὸς φθορὰν νενευκότα
- - - - μέδων τετεύχει σὺν τάχει
σπουδῇ στρατὸν μόγῳ τε τῶν - - - - -
τὸν πύργον - - - - - - - - -

4466.

Antiochiae ad Daphnen (hodie Antakijeh), in saxo sepulcrali opere sculptili ornato; ed. Pocock. Inscr. ant. c. 1. p. 2. 4. Cf. Drummond Travels p. 237. Toup. epist. crit. p. 40. ed. Lips. Brunck. Anal. T. III. p. 295. (cf. Iacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 248.) Iacobs. Anthol. Palat. Append. n. 260.

ΝΥΜΦΙΔΙΟΥ ΘΑΛΑΜΟΙΟ ΛΙΠΩΝΔΥΣ ΠΕΝΘΕΑ ΚΟΣΜΟΝ
ΚΑΙ ΓΟΝΕΩΝΟΙΚΙ . ΡΩΝΔΑΚΡΥΘΕΝΤΑΔΟΜΟΝ
ΚΕΙΜΑΙ ΕΣ . . Χ ΜΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΑΜΠΕΑΣ ΑΙΔΟΣΕΥΝΑΣ
ΕΙΚΟΣ Γ. ΕΣΣΑΡΕΧΩΝ ΚΑΣΣΙΟΔΩΡΟΣ ΕΤΗ
ΑΠ . . ΔΗΣ ΝΟΥΣ . . Σ ΜΕ ΣΥΝΗΡΠΑΣΕΜΟΥΝΟΕΣΤΙ
. ΗΠΑΧΟΝ ΚΟΥΡΗΝ ΛΙΠΩ ΥΠΗΕΛΙΟΝ

Νυμφιδίου θαλάμοιο λιπὼν δυσπενθέα κόσμον
καὶ γονέων οἰκ[τ]ρῶν δακρυ[ό]εντα δόμον
κεῖμαι ἐς [αὐ]χμηροὺς καὶ ἀλαμπέας Ἄϊδος εὐνὰς
εἴκοσ[ι τ]έσσαρ᾽ ἔχων Κασσιόδωρος ἔτη.
ἀπ[ροϊ]δὴς νοῦσ[ό]ς με συνήρπασε· μουνοέ[τη δὲ
ν]ηπ[ί]αχον κούρην λ[ε]ίπω ὑπ᾽ ἠέλιον.

Sic iam editus est titulus in Anthologia, nisi quod vs. 5. extr. ibi μουνογενῆ δὲ scriptum est. Sed monuit iam editor: *propius accesseris legens:* μουνοέτη δέ. Toupius dederat μουνογόνην δέ, Heusinger in schedis proposuerat μουνοέτηρον.

4467.

Ibidem, sub imagine viri amicti in lectulo decumbentis, ex columbario; ed. Le Bas Inscr. Graec. et Lat. 5 Cahier. 1839. p. 189. Habeo etiam ex schedis Seetzenii, quem sequor.

ΕΥΨΥΧΙ
ΑΛΕΞΑΝΔ ΡΕ
ΟΥΔΕΣΑΘΑΝΑΤΟΣ

Εὐψύχι Ἀλέξανδρε· οὐδε[ὶ]ς ἀθάνατος.

Scriptura εὐψύχι p. εὐψύχει frequens est in titulis inferioris aetatis. Spatium vs. 2. inter Δ et Ρ relictum non agnoscit Le Bas.

4468.

Ibidem, sub simili anaglypho mulieris, ex columbario; ed. Le Bas l. c. ad n. 4467. Habeo etiam ex schedis Seetzenii, quem sequor.

ΕΥΨΥ ΧΙ
ΠΟΘΟΥΧΕΝΗ

Εὐψύχι Ποθουμένη.

Spatium vs. 1. inter Υ et Χ non agnoscit Le Bas. Conf. n. 4467.

4469.

Hic interpono titulum sequentem, quum quo loco repertus sit, non constet. Ed. Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 98. p. 50. ex Gorio Murator. T. II. p. MXXV. 3. cum Lat. interpret. et not.

ΛΟΥΚΙ . ΛΟΝΠ
ΡѠΤѠΓЄΝΗ
ΧΑΙΡЄ
ΑΝΤΙΟΚЄΥΟ
Υ ΔΑΦΝΗC

Λουκι[αν]ὸ[ς]? Πρωτ[ο]γένη[ς] χαῖρε Ἀντιο[χ]εὺ[ς ἀπὸ] Δάφνης.

De formula ἀπὸ Δάφνης vide Vol. II. n. 3142. III. 11. (cf. n. 2322. *b.*[3]) in Addendis Vol. II.) In nummis Antiocho IV. cusis legitur Ἀντιοχέων τῶν πρὸς Δάφνῃ. Ex scriptoribus Ἀντιόχεια ἐπὶ Δάφνῃ scribunt Strabo XVI. p. 750. Ioseph. Ant. XVII, 1. Bell. Iud. I, 1, 12, 5. Ἡ πρὸς Δάφνην Hierocles Synecd. p. 711. Wessel. Cf. Malal. p. 277. B. *Epidaphne* Plin. V, 21.

4470.

Laodiceae ad mare, hodie Ladikiyeh s. Latakia; ed. Chandler. Inscr. Append. p. 91. 4. cum Lat. interpr. Inde citat Marinus Act. fratr. Arval. T. II. p. 724.

CΩCΙΠΑΤΡΑΝΘЄΟΓЄΝο
ΥCΤΟΥCΤΡΑΤΩΝΟC
ΤΟΥΑΡΧΙΝΑΚΟΡΟΥ
ΤΟΥΜЄΓΑΛΟΥCΑΡΑΠΙ
ΔΟCΤΝЄΠΙΚΑΛΟΥΜЄ
ΗΝΚΛЄΟΠΑΤΡΑΝΙЄΡΑCΑ
ΜЄΝΝΤΙCΚΥΡΙΑCΑΡΤЄ
ΜΙΔΟCΤѠΓΞΡЄΤЄΙ
ΦΙΛΟΞЄΝΑΔΙΟCΚΟΥΡΙ
ΔΟΥΗΜΑΜΜΗ

Σωσιπάτραν Θεογένους τοῦ Στράτωνος τοῦ ἀρχι[ζ]ακόρου τοῦ μεγάλου Σαράπιδος, τ[ὴ]ν ἐπικαλουμέ[ν]ην Κλεοπάτραν, ἱερασαμέν[η]ν τ[ῆ]ς Κυρίας Ἀρτέμιδος τῷ γξρ ἔτει, Φιλοξέν[η] Διοσκουρίδου ἡ μάμμη.

Litterae quaedam in ligatura oblitteratae sunt, ut vs. 5. ΤΝ, vs. 6. init. Ν-Ν, vs. 7. ΜΕΝΝΤΗC. Annus ad epocham Caesarianam exigendus, cuius initium Laodiceae incidit in a. u. c. 706. (vide Eckhel. D. N. T. III. p. 318.) Itaque titulus a. u. c. 868. scriptus est. Vs. 3. ἀρχιζακόρου dedit Chandlerus. Nec credibile in *Syria* unquam νακόρος p. νεωκόρος dictum esse. De cultu Dianae apud Laodicenses cf. Eckhel. l. c. p. 317.

4471.

Laodiceae ad mare, hodie Ladikiyeh s. Latakia; ed. Chandler. Inscr. Append. p. 91. 5. cum Lat. interpr. Inde citant Marinus Act. fratr. Arval. T. II. p. 724. et Eckhel. D. N. T. III. p. 317.

ΙΟΥΛΙΑΝΤΙΤΟΥΘΥΓΑΤΡΑ
ΒΕΡΕΝΙΚΗΝΤΗΝΑΠΟ
ΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟ
ΝΙΚΑΤΟΡΟΣΙΕΡΕΣΑΜΕΝΝ
ΤΩΔΞΡΕΤΕΙΤΗΣΚΥΡΙΑ
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ
ΚΑΙΣΣΙΑΛΕΗΙΔΑΗΜΗΤΗΡ

Ἰουλίαν Τίτου θυγατ[έ]ρα Βερενίκην, τὴν ἀπὸ Βασιλέως Σελεύκου Νικάτορος, ἱερ[α]σαμέν[η]ν τῷ δξρ ἔτει τῆς Κυρία[ς] Ἀρτέμιδος, Καισσία Λε[π]ίδα ἡ μήτηρ.

Scriptum fuit haud dubie vs. 1. extr. ΈΡΑ et vs. 4. extr. Ν-Ν; cf. n. 4470. Titulus uno anno recentior est quam n. 4470. Igitur ex epocha Caesariana apud Laodicenses obtinente (vide ad n. 4470.) incidit in a. u. c. 869.

4472.

Laodiceae ad mare, hodie Ladikiyeh s. Latakia, in tribus lateribus columnae octogonae; ed. Pocock. Inscr. ant. T. I. p. 5. 20. Rectius Chandler. Inscr. Append. p. 92. cum Lat. interpr. Postea Richter Itin. p. 563 sq. n. 22. Tractavit Franckius Richtersche Inschriften p. 167 - 199. Habeo etiam ex schedis Allier de Hauteroche, quas misit Boissonadius.

[*Textum vide pag. seq.*]

Fundus lectionis textus est Chandlerianus; Richteri apographum Chandleriano multo deterius est. Unde nonnullas varietates annotavi, minus memorabiles omisi. Octo priores lineae litteris maioribus scriptae sunt. Ultimus versus spatio interiecto in basi perscriptus est. Vs. 1. init. Chandl. ΑΥΡΕ, Haut. ΑΥΡΙ, Poc. Richt. quod dedi. Vs. 4. extr. Ο addidi ex Poc. qui ΜΟ in vs. seq. coniecit, etsi ipse Μ habet in fine vs. 4. Vs. 5. Ε vocis ΕΑΥΤΟΥ omittunt Poc. Haut. Vs. 9. extr. Poc. ΟΝ, reliqui ΩΝ. Vs. 10. Poc. Haut. omittunt ΕΝ. Vs. 12. extr. pro ΕΝΤΑΡΣΩ, quod habet Haut. (Chandl. Richt. ap. Franck. cum ligatura), Poc. habet ΕΑΙΣ. Vs. 16. extr. Poc. ΑΠ . Α, Richt. ΑΙ, ubi reliqui ΑΡ. Vs. 17. Poc. Chandl. . ΕΒΑΣΜΙΑ, Haut. ΣΕΒΑΣΜΙΑ, unde addidi Σ, Richt. ΗΒΑΣΜΙΑ. Ibid. in fine Poc. ΚΑΛ ΛΑΝΔΩΝ. Vs. 18. Poc. ΕΠΙΓΗΣ, Chandl. ΕΠΙΤΗΣ, Haut. ΕΠΙΤΗΣ, Richt. ΕΠΙ . ΗΣ. Ibid. extr. Poc. ΣΑΒ addito de coniectura Ι, Haut. ΣΑΒΙ, Richt. ΣΑΡ sine nota lacunae. Vs. 20. init. Poc. ΤΑΛΑΝ ΤΙΑΙΟΥ . ΑΣΚΑΛΩ lacuna expleta per Σ de coniectura, Haut. ΤΑΛΑΝΤΙΑΙΟΙ . ΑΣΚΑΛΟ, Richt. ΕΛΛΑΝΤΙΑΙΟΙΑΣΚΑΛΩ; deinde Poc. ΣΚΥΤΥΠΟ ΛΙΝ, reliqui ΣΚΥΤΟΠ cet. quod dedi. Vs. 21. prius Γ omittit Haut.; deinde post ΔΡΟΜΟΝ Haut. habet . . . . ΡΑΝ, Richt. ΦΡΑΝ, notatis tribus prioribus lit-

Α Υ Ρ Η Λ Ι Ο Σ	Σ Ε Π Τ Ι Μ Ι Ο	Σ Ε Υ Τ Υ Χ . .
Υ Ι Ο Σ Ε Ι Ρ Η	Ν Α Ι Ο Σ Κ Ο Λ	Ω Ν Λ Α Ο Δ .
Κ Ε Υ Σ Μ Η	Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ε Ι	Τ Η Σ Κ Α . .
Α Λ Λ Ω Ν Π	Ο Λ Ε Ω Ν Π Ο	Λ Ε Ι Τ Η Σ ’ Μ Ο
Ν Ο Σ Ε Γ Ω Ε	Κ Τ Η Σ Ε Α Υ Τ	Ο Υ Π Α Τ Ρ Ι Δ . .
Α Π Ο Π Α Σ Η	Σ Κ Ρ Ι Σ Ε Ω Σ	Α Γ Ω Ν Ι Σ Α Μ Ε
Ν Ο Σ Κ Α Ι Ν	Ε Ι Κ Η Σ Α Σ Τ	Ο Υ Σ Υ Π Ο Τ Ε
Τ Α Γ Μ	Ε Ν Ο Υ Σ Α Γ Ω	Ν Α Σ
ΕΝΑΥΓΟΥΣΤΗΚΑΙΣ	ΑΡΕΙΑΣΕΟΥΗΡΕΙΟΝΟΙΚ	ΟΥΜΕΝΙΚΟΝΠΥΘΙΚΟΝ
ΠΥΓΜΗΝ·ΑΥΓΟΥ	ΣΤΟΥΑΚΤΙΑΕΝΝΕΙΚΟ	ΠΟΛΕΙΤΗΣΠΕΡΙΟΔΟΥ
ΠΑΙΔΩΝΠΥΓΜΗΝ	ΕΝΚΑΙΣΑΡΕΙΑΙΣΑ	ΚΤΙΟΝΠΑΙΔΩΝΠΥΓΜΗΝ
ΕΝΤΥΡΩΗΡΑΚΛΕΙ	ΑΚΟΜΜΟΔΕΙΑΠΑΙ	ΔΩΝΠΥΓΜΗΝ,ΕΝΤΑΡΣΩ
ΙΣΟΛΥΜΠΙΟΝΟΙΚΟ	ΥΜΕΝΙΚΟΝΚΟΜΜΟΔ	ΕΙΟΝΑΓΕΝΕΙΩΝΠΥΓΜΗΝ
ΕΝΛΑΟΔΙΚΕΙΑΤΗ	ΠΑΤΡΙΔΙΜΟΥΠΥΘΙΑ	ΔΙΠΡΩΤΗΑΧΘΕΙΣΗ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝΑ	ΝΤΩΝΕΙΝΙΑΝΟΝΑΝ	ΔΡΩΝΠΥΓΜΗΝΚΑΙ
ΗΓΩΝΙΣΑΜΗΝΕΠ	ΙΤΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝΑΝΔ	ΡΩΝΠΥΓΜΗΝΤΗΣΑΡ
ΧΑΙΑΣΠΕΡΙΟΔΟΥ	ΣΕΒΑΣΜΙΑΝΕΜΙΑΤΗ	ΠΡΟΤΡΙΩΝΚΑΛΑΝΔΩΝ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΩΝΕΠΙ	ΤΗΣΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔ	ΟΣΜΕΣΣΑΛΑΚΑΙΣΑΒ.Ι
	ΝΩΥΠΑΤΟΙΣ	
ΤΑΛΑΝΤΙΑΙΟΙ,ΑΣ	ΚΑΛΩ,ΣΚΥΤΟΠΟΛΙΝ	ΣΕΙΔΟΝΑΤΡΙΣ,ΤΡΙΠΟ
ΛΙΝΔΙΣ,ΛΕΥΚΑΔΑ·Γ	ΠΥΓΜΗΝΔΡΟΜΟΝ·ΙΕΡΑ	ΝΠΟΛΙΝΤΡΙΣΠΥΓΜΗΝ
ΠΑΛΗΝΠΑΝΚΡΑΤΙΟ	ΝΒΕΡΟΙΑΝΔΙΣΞΕΥΓΜΑΔΙΣ,	ΑΠΑΜΕΙΑΝΤΡΙΣ·ΧΑΛΚΙΔΑ
ΠΥΓΜΗΝΔΡΟΜΟΝ·ΣΑΛ	ΑΜΕΙΝΑΤΡΙΣ·ΚΙΤΙΝΠΥΓΜΗ	ΝΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ,ΜΑΞΑΚΑ·Β
ΕΙΚΟΝΙΝΠΥΓΜΗΝΔΡΟΜΟ	Ν,ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΝΠΑΤΡΑΣΠΥΓ	ΜΗΝΔΡΟΜΟΝ,ΤΑΡΑΝΤΟΝΠΥΓΜΗΝ
ΑΙΓΑΙΑΣ·Β·ΑΔΑΝΑ·Β·	Μ Α Μ Ψ Α Σ Τ Ο Ν · Β ·	ΕΤΟΥΣ,ΗΞC·ΜΗΝΟΣΞΑΝ
ΔΙΚΟΥ ΥΠΑΤΩΝΟΥ . .	.ΟΥΓΡΑΤΟΥ·ΚΑΙΟΥ·ΕΤ.	. . . ΟΥΣΕΛΕΥΚΟΥ

teris ut incertis, Poc. Chandl. ΙΕΡΑΝ. Vs. 22. extr. Chandl. ΧΑΛΧΙΔΑ, Poc. Haut. Richt. ΧΑΛΚΙΔΑ. Vs. 23. med. pro ΚΙΤΙΝΠΥΓΜΗΝ (in ΚΙΤΙΝ haud dubie Ο cum littera Ν ligatum erat) Poc. habet ΚΑΙΤΗΝΠΥΓΜΗΝ, deinde confusis vss. 23. 24. ex vs. seq. habet ΔΡΟΜΟΝΤΑΡΑΝΤΟΝΠΥΓΜΗΝ; Richt. pro ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ (Haut. ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ) habet .ΙΑΜΝΙΑΝΟΝ, et cum Haut. ΜΑΙΑΚΑ pro ΜΑΞΑΚΑ; ibid. Β omittit Richt. Vs. 24. init. Poc. ΕΙΚΟΝΙΟΝ, reliqui ΕΙΚΟΝΙΝ (nisi quod Richt. pro Ε punctum ponit), in quo Ο haud dubie ita appictum fuit, ut iam dignosci non potuerit, ut vs. 23. Deinde post ΠΑΤΡΑΣΠΥΓΜΗΝ Poc. confusis vss. 23. 24. ex vs. superiore habet ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝΜΑΖΑΚΑΒ. Vs. 25. init. Richt. ΑΙΕ.ΑΣ, Haut. ΑΙΤΑΡΑΣ. Sub finem numerus ap. Haut. est ΗΧC, ap. Richt. ΗΖC, ap. Poc. ΗΞC; ibid. extr. Poc. Richt. Haut. ΖΑΝ. Vs. 26. init. Chandl. Haut. .ΙΚΟΥ, Richt. ΔΙΚΟΥ, pro quo Poc. falso ΤΩΝ; post ΥΠΑΤΩΝ (Richt. Haut. ΥΠΑΤΟΝ) Poc. litteris minoribus de coniectura additis ΟΥΑΛΗΡΙΟΥΓΡΑΤΟΥΚΑΙΣΑΒΙΝΙΑΝΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΣΕΛΕΥΚΟΥ, Richt. ΟΥ - - ΟΥΝΑΙΟΥΕΤ - - - - ΟΥΣΕΛΕΥΚΟΥ - -, Haut. ΟΥ... ... Υ...ΚΑΙΟΝΗΤ.... ..ΟΥΣΕΛΕΥΚΟΥ, Chandl. ΟΥ...ΟΥΓ.ΑΤΟΥ·Κ·ΙΟΥ·ΕΤ....ΟΥΣΕΛΕΥΚΟΥ; quibus collatis lectio probabilis fit haec: ΟΥ ...ΟΥΓΡΑΤΟΥΚΑΙΟΥΕΤ - - - - ΟΥΣΕΛΕΥΚΟΥ; unde in textu Chandleriano ex illis addidi solum Ρ et deinde Α in ΚΑΙ. Litteras Pocockii ΙΝΙ de industria non intuli, quod lacuna a Pocockio non recte indicata videtur.

Αὐρήλιος Σεπτίμιος, Εὐτύχ[ου] υἱός, Εἰρήναιος, Κολων(ὸς) Λαοδ[ι]κεὺς Μητροπολείτης κα[ὶ] ἄλλων πόλεων πολείτης, μόνος ἐγὼ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδ[ος] ἀπὸ πάσης κρίσεως ἀγωνισάμενος καὶ νεικήσας τοὺς ὑποτεταγμένους ἀγῶνας·

Ἐν Αὐγούστῃ Καισαρείᾳ Σεουήρειον Οἰκουμενικὸν Πυθικὸν πυγμήν· Αὐγούστου Ἄκτια ἐν Νεικοπόλει τῆς περιόδου παίδων πυγμήν· ἐν Καισαρείᾳ Ἰσάκτιον παίδων πυγμήν· ἐν Τύρῳ Ἡράκλεια Κομμόδεια παίδων πυγμήν· ἐν Ταρσῷ Ἰσολύμπιον Οἰκουμενικὸν Κομμόδειον ἀγενείων πυγμήν· ἐν Λαοδικείᾳ τῇ πατρίδι μου Πυθιάδι πρώτῃ ἀχθείσῃ Οἰκουμενικὸν Ἀντωνεινιανὸν ἀνδρῶν πυγμήν· καὶ ἠγωνισάμην ἐπὶ τὸν στέφανον ἀνδρῶν πυγμὴν τῆς ἀρχαίας περιόδου Σεβάσμια Νέμια τῇ πρὸ τριῶν Καλανδῶν Ἰανουαρίων ἐπὶ τῆς πενταετηρίδος Μεσσάλᾳ καὶ Σαβ[ε]ίνῳ ὑπάτοις.

Ταλαντιαῖοι· Ἀσκάλω(να), Σκυτόπολιν, Σειδ[ῶ]να τρίς· Τρίπολιν δίς· Λευκάδα $\overline{\gamma}$ πυγμήν, δρόμον· Ἱερὰν πόλιν τρὶς πυγμήν, πάλην, πανκράτιον. Βέροιαν δίς· Ζεῦγμα δίς· Ἀπάμειαν τρίς· Χαλκίδα πυγμήν, δρόμον· Σαλαμεῖνα τρίς· Κίτι[ο]ν πυγμήν, πανκράτιον· Μάζακα $\overline{\beta}$, Εἰκόνι[ο]ν πυγμήν, δρόμον· Ἀντιόχειαν, Πάτρας πυγμήν, δρόμον· Τάραντον πυγμήν· Αἰγαίας $\overline{\beta}$, Ἄδανα $\overline{\beta}$, Μάμψαστον $\overline{\beta}$. Ἔτους $\overline{\eta\xi\sigma}$, μηνὸς Ξανδικοῦ, ὑπάτων Οὐ[λπί]ου Γράτου καὶ Οὐετ[ιλί]ου Σελεύκου.

Nonnulla Morgensternius p. 629 sq. bene correxit; pleraque tamen incorrupta extabant in apographo Chandleriano, quod Morgensternius non ad manum habebat. Vs. 1. extr. Chandl. tria puncta, Richt. duo habet, quae male explevit ος, quum debeat esse genitivus. Idem vs. 2. coniecerat Εἰρηναίου, quod Morgensternius male textui immisit. Iusto plura puncta Chandl. posuit etiam vs. 3. extr. unde non opus est, ut vs. 1. fuisse Εὐτυχίου suspiceris, nec recte Franckius, qui vs. 3. fretus punctis quattuor apud Chandl. positis coniecit καὶ πολλῶν. Victoris patria est Laodicea metropolis colonia, de qua vide Eckhel. D. N. T. III. p. 319. Ut hic κολων(ὸς) Λαοδικεύς, ita etiam Vol. I. n. 1586. κολων(ὸς) Ἀντιοχεὺς scribendum videtur, ut ΚΟΛΩΝ utroque loco decurtata vox sit pro ΚΟΛΩΝΟΣ; id quod ex nostro demum loco probari potest. Neque enim probabilis sententia est Franckii, qui vocem κόλων decurtatam putat pro κολωνός, ut πάτρων p. πατρωνός. Victoriae non ex ordine temporum, quibus reportatae sunt, dinumerantur, sed primum ἀγῶνες στεφανῖται exponuntur, in quibus servatur consecutio παίδων, ἀγενείων, ἀνδρῶν, deinde ταλαντιαῖοι (cf. Vol. I. n. 247.). Ultimum qui memoratur ἀγῶνα στεφανίτην Aurel. Septimius vicit III. Kalendas Ianuarias Coss. Messala et Sabino a. u. c. 967. Vicit autem Nemeaeis τῆς ἀρχαίας περιόδου (cf. Vol. II. n. 2682.), quae nunc Σεβάσμια vocantur. De vocibus ἰσάκτιος et ἰσολύμπιος cf. Eckhel. D. N. T. IV. p. 424. Ludos Antoninianos oecumenicos Franckius recte monuit nunc Pythicos esse, ut Severianos (vs. 9.), unde Πυθιάδος πρώτης mentio. Urbs quae prima recensetur, est Augusta Caesarea (non Caesaria Augusta) Palaestinae (cf. Eckhel. D. N. T. III. p. 428. coll. p. 341.); Nicopolis Seleucidis est. Quae sequitur Caesaria, haud dubie Paneas Trachonitidis est et ipsa Augusta dicta. Succedunt Tyrus, Tarsus, Laodicea. In altera paragrapho Scythopolis urbs nota Samaritidis nunc littera T scripta est; neque id cum Morgensternio (p. 630.) corrigendum. Ἱερὰ πόλις est Hierapolis Cyrrhestidis. Etiam Beroea, Zeugma, Apamea, Chalcis notae urbes Syriae sunt. Salamis Cypri est, ut Citium; Mazaca Cappadociae, quam urbem, Caesaream dictam, vetus nomen etiam posteriore tempore retinuisse ex hoc ipso titulo notat Eckhel. D. N. T. III. p. 187. Ex reliquis notabiles sunt Aegaeae (forma contractiore Αἰγαί, Strab. XIV. p. 676.) Ciliciae, ubi celeber Aesculapii cultus (vide Eckhel. l. c. p. 37.). Μάμψαστον haud dubie corruptum nomen est Μοψουεστίας urbis Ciliciae, quo ducit forma Μαμψουεστία ap. Malalam (cf. Wesseling. ad Antonin. p. 580.), et Μάμψιστα ap. Ruinart. Act. primorum martyrum p. 435. Partem chronologicam recte tractavit Eckhel. D. N. T. III. p. 318. Gratus Sabinianus et Claudius Seleucus Consules fuerunt a. u. c. 974. Itaque Eckhelius qui demonstravit initium epochae Laodicensium fuisse auctumnum a. u. c. 706. „*addatur*", inquit, „*ad annum u. c.* 706. *annus marmoris* 268.; *summa dabit eundem annum u. c.* 974., *cuius auctumno exivit annus Laodiceae* 268. *Marmor positum est labente mense Syromacedonum Xanthico, qui respondet Aprili anni Iuliani.*" Gratus agnomen *Sabiniani* non gerit in titulo nostro, sed praenomen, ut videtur, *Ulpii*; neque alter *Claudius* Seleucus audit, sed, ni fallor, *Vetilius* vel *Vettidius* Seleucus. Franckius ex falsa lectione apud Dionem nomen eruit *Vitalis* vel *Vitalius*, quod nomen nunc Οὐετάλιος scriptum putat. Longius a vero aberrasse videtur Borghesius Mem. Instit. arch. Rom. p. 191. qui ex lectione Chandleriana Φαβίου restitutum ivit.

Hunc locum qui idoneum putaverit, ex quo Nemeadum hibernarum mensis et dies eruantur, frustra laboraverit. Nam quum indicia de vetusto instituto certiora desint, tum hoc loco quin ratio temporum prorsus diversa sit, dubium esse non potest. Quippe, ut ordiar ab instituto veteri, quum Nemeades vernae mensis Panemi die XII. actae in Olympicum annum 4., hibernae autem in Olympicum annum 2. incidant, ludos hos hibernos, quum ab alteris annorum binorum et dimidii intervallo distent, facile quispiam concesserit hieme exeunte solitos esse celebrari (Pind. fragm. Dithyr. 45.), idque probabile reddiderit calculis retro subductis secundum cyclum Metonis. Annus Atticus priscus a novilunio post solstitium hibernum primo incipiebat. Solstitium hibernum autem Olymp. 75, 1. incidit in d. XXVI. mensis Decembris anni Iuliani. Iam si temporum illorum rationem ex cyclo Metoneo retro coniicere licet, posito Olymp. 75, 1. qui ratione inita annus est decimus cycli Metonis, invenerimus huius anni initium incidisse circiter in diem VII. mensis Iulii; ex quo Posideonis initium constituatur die II. mensis Decembris, Gamelionis die XXXI. mensis Decembris, Anthesterionis die XXXI. mensis Ianuarii. Igitur concesso Panemum respondisse Metagitnioni Attico eo modo quo expositum est a Boeckhio in dissertatione de Demosth. orat. c. Midiam, probabile fit Nemeadem hibernam tum mensis Anthesterionis die XII. esse celebratam. Sed nimium quantum distant ab his dies et mensis in titulo nostro notati; ex quo colligas post introductum annum solarem etiam sollemnibus tempora ab antiquitate sancita desiisse servari. Nimirum instituto anno solari probabile est talibus ludis commodissimum quodque tempus destinatum fuisse, quod deinceps servaretur. Sic victoria Aurel. Septimii Irenaei parta dicitur die XXX. mensis Decembris anni u. c. 967., qui mensis, si cyclum Callippi sequare, incidit in annum XII. periodi octavae: huius autem anni Gamelionis dies I. coepit die XXI. mensis Decembris (alias die XX.) a solis occasu. Igitur dies XII. mensis Gamelionis, quem statuas esse diem sollemnem, cum die I. mensis Ianuarii convenit. Iam vero, quum dies XXX. mensis Decembris designetur in titulo nostro, Franckius recte monuit mensem Gamelionem videri tum die XVIII. mensis Decembris incepisse. Utcumque autem statueris de adhibendo cyclo Callippi, tantum apparet, sollemnitatem hanc Nemeaeam nunc intra fines Gamelionis versari; quod fieri potuisse etiam rationes innuere videntur paulo ante de instituto veteri expositae, ex quibus Olymp. 75, 1. Gamelionis initium in diem

XXXI. mensis Decembris incidit. Missa facio reliqua quae commentus est Franckius; hoc solum addo ἐπὶ τῆς πενταετηρίδος Μεσσάλᾳ καὶ Σαβείνῳ ὑπάτοις significari „in sollemnibus iis, quae acta sunt Messala et Sabino Coss."

4473.

Laodiceae ad mare, hodie Ladikiyeh s. Latakia, in trutina; aeri incisam ed. Caylus Rec. d'Antiq. p. 4. T. IV. p. 312. n. 3. tab. XCVI.

ΕΛƎ ΚƎΙƎ ΡƎЧƎΠƎ◇ƎΞƎΝ | ϹΥΛΛωΝ

Nomen Σύλλων videtur esse artificis, cum quo nomine conferri possunt formae Σύλλος, Σύλλιος, Σύλλας. Reliquae merae litterae sunt, quales in huiusmodi supellectili exarari solebant. Cf. Elem. epigr. Gr. p. 345.

4474.

In loco Husn Suleiman in parte meridionali Ansairiorum montis inter Safitam et Masyad castella, ubi pagus *Baetocaece* fuit, in tabula marmorea pedes tres lata, pedes sex cum semisse longa, parieti, qui templi vetusti atrium circumdat, inserta; ed. Chandler. Append. Inscr. p. 88. (cf. Syllab. p. XXXIV.) cum Lat. interpret. Pagum Baetocaecen Chandlerus putat significari ap. Sozomen. 7, 15. Titulum Lat. repetiit Orellius Inscr. Latt. collect. Vol. II. p. 141. n. 3657.

[*Textum vide pag. seq. interpositum.*]

Imp. Caesar [P]ublius Licinnius Valerianus Pius Felix Aug. et Imp. Caesar Publius Licin[n]ius Gallienus Pius Fel(ix) Aug. et Licinnius Cornelius Saloninus Valerianus nobilissimus Caesar Aurelio Mareae [e]t aliis: Regum antiqua beneficia consuetudine etiam insecuti tenporis adprobata is qui provinciam regit remota violentia part[i]s adversae incolumia vobis manere curabit.

Ἐπιστολὴ Ἀντιόχου βασιλέως.

Βασιλεὺς Ἀντίοχος Εὐφήμῳ χαίρειν· Ἔ[δοξέ μο]ι ὁ κατακεχωρισμένος ὑπομνημ[α]τισμός· γενέσθω οὖν καθότι δε[δήλωτ]αι περὶ ὧν δεῖ διὰ σοῦ συντελεσθῆναι. Προσενεχθέντος μοι περὶ τῆς ἐνεργεί[α]ς θε[οῦ ἁγίου Δ]ιὸς Βαιτοκαικ[έως] ἐκρί[θ]η συνχωρηθῆναι αὐτῷ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον, [ἐφ' ἧ]ν καὶ ἡ δύνα[μ]ις τοῦ θεοῦ κατ[έ]ρχεται, κώμην τὴν Βαιτοκαι[κηνῶ]ν, ἣν πρότερον ἔσχεν Δημήτριος Δημητρίου τοῦ Μνασαίου, ἐντὸ[ς ὁ]ρίων τῆς περὶ [Ἀ]π[ά]μ[ε]ιαν σ[α]τρ[α]πεί[α]ς, σὺν τοῖς συνκυροῦσι καὶ κ[α]θήκουσι πᾶσι κ[α]τ[ὰ] τοὺς προϋπ[ά]ρχοντας περιορισμοὺς καὶ σὺν τοῖς τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους γεν[ν]ήμασιν, ὅπως ἡ ἀπὸ ταύτης πρόσοδος ἀναλίσκηται εἰς τὰς κατὰ μῆν[α]ς συντελουμένας [θ]υσί[α]ς καὶ τἆλλα τὰ πρὸς [α]ὔ[ξ]ησιν τοῦ ἱεροῦ συντείνοντα ὑπὸ τοῦ καθεστα[μ]ένου ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἱερέως, ὡς εἴθισται· ἄγωνται δὲ κ[α]ὶ κατὰ μῆν[α] πανη[γ]ύρεις [ἀ]τελεῖς τῇ πεντεκ[α]ιδεκάτῃ καὶ τριακάδι· κ[α]ὶ εἶνα[ι] τὸ μὲν ἱερὸν ἄσυλον, τὴν δὲ κώμην [ἀ]νεπίσ[ταθ]μον μηδεμιᾶς [ἀ]πορρήσεως πρ[οσ]ενεχθείσης, τὸν δὲ ἐναντιωθησόμενόν τισι τῶν προγεγραμμένων ἔνοχον εἶναι [ἀ]σεβείᾳ. ἀναγραφῆναι [δ]ὲ κ[α]ὶ τὰ ἀντίγρ[α]φ[α] ἐν στήλῃ λιθίνῃ κ[αὶ τ]εθῆν[α]ι ἐν τῷ [α]ὐτῷ ἱερῷ. δεήσε[ι] οὖν γραφῆναι οἷς εἴθισται, ἵνα γένηται [ἀ]κολούθως τοῖς δηλουμένοις.

Ψήφισμ[α] τῆς πόλεως πεμ[φ]θὲν θεῷ Αὐγούστῳ.

Ἐπάνα[γ]κες δὲ ἀνέρχεσθαι πάντα τὰ ὤνεια διὰ τῶν ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ χώρας ἀγορητῶν πρ[αθη]σόμενα καθ' [ἑκά]στην ἱερομηνίαν πρὸς τὸ [μὴ χα]λεπ[ὸν] ὑπ[ά]ρχ[ε]ιν πᾶσι τοῖς ἀνιοῦσι προσκυνητ[α]ῖς, ἐπιμελομένου τοῦ τῆς πόλεως [ἀ]γορητοῦ μηδὲ ἐ[π]ιχ[ε]ιροῦντος ἢ ὀχλοῦντος προφάσει παροχῆς κ[α]ὶ τέλους καὶ ἐπηρεί[α]ς [τι]νὸς ἢ ἀπαιτήσαιως· ἀνδράποδα δὲ κ[α]ὶ τετράποδ[α] καὶ λοιπ[ὰ] ζῷα ὁμοίως πωλείσθω ἐν τῷ τό[π]ῳ χωρὶς τέλους ἢ ἐπηρείας τιν[ὸ]ς ἢ ἀπαιτήσαιως. Οἱ κάτοχοι ἁγίου οὐρανίου Διός, τῆς ὑπὸ τῶν Σεβ[α]στῶν εἴς τε τὸν θεὸν εὐσεβείας καὶ τὸν τόπον [ἐ]λευ[θ]ερ[ί]ας τὴν θείαν ἀντιγραφὴν ὑπὸ πάντων προσκυν[ηθησο]μένην - - - - - [ἀναγραφῆναι προσ]έταξαν.

Fuit Apamene una quattuor satrapiarum, in quas Seleucida divisam fuisse refert Posidonius (Strab. XVI. p. 750.). In hac satrapia prope Apameam urbem pagus fuit Baetocaece dictus, in quo regis Antiochi beneficio cultus Iovis Baetocaeceni institutus est, ut docet epistola vss. 15-45. Hoc institutum ut ipsis incolume maneret, Apamenses dato ad rectorem provinciae psephismate ab Imperatore Romano petierunt. Quod idem quum multo post fecissent iterum, responsum Imperatorium (vss. 1-14.) cultores Iovis Baetocaeceni lapidi incidendum curaverunt repetito simul antiquo privilegiorum monumento et addita parte psephismatis, quo et cultui pristinus honos redderetur et Imperatorum erga deum pietas et in pagum beneficentia celebrarentur. Titulus igitur positus est eo tempore quo tres illi Caesares inscribi solebant. P. Licinius Valerianus imperare coepit a. u. c. 1006. p. Chr. 253. Lic. Corn. Saloninus interfectus est a. u. c. 1012. p. Chr. 259. (vide Eckhel. D. N. T. VII. p. 421.). Itaque titulus post a. u. c. 1006. et ante a. u. c. 1013. positus est. Psephisma θεῷ Αὐγούστῳ mandatum dicitur, haud dubie Octaviano Augusto. Quippe in litteris ad Caesares illos datis psephisma antiquius protulerunt Apamenses, quo etiam spectant verba Caesarum vs. 11. Antiochus rex, cuius epistola ad satrapam data hic refertur, videtur esse Antiochus XIII. Epiphanes a. u. c. 685. in avitum ille regnum restitutus sed excedere coactus a Pompeio. Conieceris quidem ex anno n. 4475. notato, quem titulum negaveris antiquiorem esse nostro lapide, cultores Iovis Baetocaeceni peculiari epocha usos esse a cultu primum sancito de-

IMP·CAESAR
.VBLIVSLICIN
NIVSVALERIANVS
PIVSFELIXAVG·ETIMP
CAESARPVBLIVSLICINIVS
GALLIENVSPIVSFEL·AVG·ETLICIN
NIVSCORNELIVSSALONINVS~
VALERIANVSNOBILISSIMVSCAESAR
AVRELIO.MAREAETALIIS
REGVMANTIQVABENEFICIACONSVETV
DINETETIAMINSECVTITENPORISADPRO
BATAISQVIPROVINCIAMREGITREMOTA
VIOLENTIAPART.SADVERSAEINCOLVMIA
VOBISMANERECVRABIT

ЄΠΙCΤΟΛΗΑΝΤΙΟΧΟΥΒΑCΙΛЄωC
ΒΑCΙΛЄΥCΑΝΤΙΟΧΟCЄΥΦΗΜωΧΑΙΡЄΙΝ-ЄΔ.....ΙΟΚΑΤΑΚЄΧωΡΙC
ΜЄΝΟCΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙCΜΟCΓЄΝЄCΘωΟΥΝΚΑΘΟΤΙΔЄ..........ΓΑ
ΙΠЄΡΙωΝΔЄΙΔΙΑCΟΥ
CΥΝΤЄΛЄCΘΗΝΑΙ.ΠΡΟCЄΝЄΧΘЄΝΤΟCΜΟΙΠЄΡΙΤΗCЄΝЄΡΓЄΙΑC
ΘЄ.........ΙΟCΒΑΙΤΟΚΑΙΚΗC
ЄΚΡΙЄΗCΥΝΧωΡΗΘΗΝΑΙΑΥΤωЄΙCΑΠΑΝΤΑΤΟΝΧΡΟΝΟΝ........
ΝΚΑΙΗΔΥΝΑΝΙCΤΟΥ
ΘΕΟΥΚΑΤΑΡΧΕΤΑΙΚωΜΗΝΤΗΝΒΑΙΤΟΚΑΙ....ΙΝΗΝΠΡΟΤΕΡΟΝΕCΧ
ΕΝΔΗΜΗΤΡΙΟC
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥΤΟΥΜΝΑCΑΙΟΥΕΝΤΟΥΡΙωΝΑΤΗCΠΕΡΙΑΠΑΜΙΑΝCΑΤΡΑ
ΠΕΙΑCCΥΝΤΟΙC
CΥΝΚΥΡΟΥCΙΚΑΙΚΑΘΗΚΟΥCΙΠΑCΙΚΑΤΑΤΟΥCΠΡΟΥΠΑΡΧΟΝΤΑCΠΕ
ΡΙΟΡΙCΜΟΥC
ΚΑΙCΥΝΤΟΙCΤΟΥΕΝΕCΤωΤΟCΕΤΟΥCΓΕΝΗΜΑCΙΝΟΠωCΗΑΠΟΤΑ
ΥΤΗCΠΡΟCΟΔΟC
ΑΝΑΛΙCΚΗΤΑΙΕΙCΤΑCΚΑΤΑΜΗΝΑCCΥΝΤΕΛΟΥΜΕΝΑCΟΥCΙΑCΚΑΙ
ΤΑΛΛΑΤΑΠΡΟCΑΥ...Η
CΙΝΤΟΥΙΕΡΟΥCΥΝΤΕΙΝΟΝΤΑΥΠΟΤΟΥΚΑΘΕCΤΑ...ΕΝΟΥΥΠΟΤΟΥΘΕ
ΟΥΙΕΡΕωCωCΕΙ
ΘΙCΤΑΙΑΓωΝΤΑΙΔΕΚΑΙΚΑΤΑΜΗΝΑΠΑΝΗCΥΡΕΙCΑΤΕΛΕΙCΤΗΠΕΝΤΕ
ΚΑΙΔΕΚΑΤΗΚΑΙ
ΤΡΙΑΚΑΔΙΚΑΙΕΙΝΑ..ΤΟΜΕΝΙΕΡΟΝΑCΥΛΟΝΤΗΝΔΕΚΩΜΗΝΑΝΕΠΙC
ΘΑΜΟΝΜΗΔΕΜΙΑC
ΑΠΟΡΡΗCΕΩCΠΡ.....ΕΝΕΧΘΕΙCΗCΤΟΝΔΕΕΝΑΝΤΙΩΘΗCΟΜΕΝΟΝΤΙ
CΙΤΩΝΠΡΟΓΕ
ΓΡΑΜΜΕΝΩΝΕΝΟΧΟΝΕΙΝΑΙΑCΕΒΕΙΑΑΝΑΓΡΑΦΗΝΑΙΤΕΚΑΙΤΑΑΝΤΙΓ
ΡΑΦΑΕΝ
CΤΗΛΗΛΙΘΙΝΗΚΑΠΕΘΗΝΑΙΕΝΤωΑΥΤΩΙΕΡΩΔΕΗCΕΟΥΝΓΡΑΦΗΝΑΙΟ
ΙCΕΙ
ΘΙCΤΑΙΙΝΑΓΕΝΗΤΑΙΑΚΟΛΟΥΘΩCΤΟΙCΔΗΛΟΥΜΕΝΟΙC

ΨΗΦΙCΜΑΤΗCΠΟΛΕΩCΠΕΜΘΕΝΘΕΩΑΥΓΟΥCΤΩ
ΕΠΑΝΑ...ΚΕCΔΕΑΝΕΡΧΕCΘΑΙΠΑΝΤΑΤΑΩΝΕΙΑΔΙΑΤΩΝΕΝΤΑΥΘΑΚ
ΑΙΕΠΙΧΩΡΑC
ΑΓΟΡΗΤΩΝΠΡ......ΙCΟΜΕΝΑΚΑΘ.......CΤΗΝΙΕΡΟΜΗΝΙΑΝΠΡΟC
ΤΟΙ.....ΑΛΕΠ..ΑΥΠΑΡΧΙΝ
ΠΑCΙΤΟΙCΑΝΙΟΥCΕΙΠΡΟCΚΥΝΗΤΑΙCΕΠΙΜΕΛΟΜΕΝΟΥΤΟΥΤΗCΠΟΛ
ΕΩCΑΓΟ
ΡΗΤΟΥΜΗΔΕΕΓΙΧCΙΡΟΥΝΤΟCΗΟΧΛΟΥΝΤΟCΠΡΟΦΑCΕΙΠΑΡΟΧΗCΚ
ΑΙΤΕΛΟΥC
ΚΑΙΕΠΗΡΕΙΑC...ΝΟCΗΑΠΑΙΤΗCΑΙΩCΑΝΔΡΑΠΟΔΑΔΕΚΑΙ
ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ
ΚΑΙΛΟΙΠΑΖΩΑΟΜΟΙΩCΠΩΛΕΙCΘΩΕΝΤΩΤΟΓ..ΩΧΩΡΙCΤ
ΕΛΟΥCΗΕΠΗ
ΡΕΙΑCΤΙΝ.CΗΑΠΑΙΤΗCΑΙΩC

ΟΙΚΑΤΟΧΟΙΑΓΙΟΥΟΥΡΑΝΙΟΥΔΙΟCΤΗCΥΠΟΤΩΝCΕ
ΒΑCΤΩΝΕΙCΤΕΤΟΝΘΕΟΝΕΥCΕΒΕΙΑCΚΑΙΤΟΝΤΟΠΟΝCΑΕΥΟΕ
ΡΕΑCΤΗΝΘΕΙΑΝΑΝΤΙΓΡΑΦΗΝΥΠΟΠΑΝΤΩΝΠΡΟCΚΥΝ.....
ΜΕΝΗΝ
.......ΕΤΑΞ.ΑΝ

ducenda, ex eoque epistolam videri esse Antiochi Magni, qui mortuus est a. u. c. 567. Unde posito anno 540., quo scripta fuerit epistola, titulus n. 4475. cuius annus est 482., ad a. u. c. 1021. referendus erit. Verum ut non probabile est litteras has esse ab Antiocho Magno datas, ita verisimilius est Baetocaecenos Apamensium epocha usos esse. Apamenses autem certe Augusto imperante epocha Seleucidarum usos esse nummi docent. Ad hanc igitur epocham exacto anno 482., titulus n. 4475. a. u. c. 923. scriptus videtur. Quamquam certi nihil affirmari potest. In verbis tituli nostri plurima recte restituit Chandlerus. Deus Ζεὺς Βαιτοκαικεύς, ad quam formam ducit etiam n. 4475. Vs. 21. [κώμη]ν scripsit Chandlerus, ubi nos ἐφ' ἣν. Vs. 43. Chandl. male καποθηναι. Vs. 49. ἀγορηταὶ videntur nunc dici qui alias ἀγορανόμοι. Distinguuntur autem ἀγορηταὶ τῆς πόλεως et ἀγορηταὶ τῆς χώρας. In fine post προσκυνηθησομένην nonnulla perisse videntur.

4475.

Ibidem; ed. Chandler. Append. Inscr. ant. p. 90. cum Lat. interpr.

ΘЄωΒΑΙΤΟΧЄΙΧЄΙΟΙΚΑΤΟΧΟΙЄΚΤωΝΙΔΙωΝЄΝΤω
ΒΠΥЄΤЄΙЄΠΟΙΗCΑΝ

ΒΑΙΤΟ cet. et ΚΑΤΟΧΟΙ (ubi Chandl. ΒΑΤΟ— et ΚΑΤΟΚΟΙ) legit Drummondus, qui itineris sui historiam conscripsit, notante Chandlero. Illam igitur lectionem ut necessariam in ordinem verborum recepimus.

Θεῷ Βαιτο[κα]ι[κ]εῖ οἱ κάτοχοι ἐκ τῶν ἰδίων ἐν τῷ βπυ ἔτει ἐποίησαν.

De deo Baetocaeceno et de anno huius tituli conf. ad n. 4474.

4476.

In pondere ex aere ducto, utrimque iisdem litteris inscripto nisi quod in altero latere est ΠΟΠΛΙΟΥΚΑΙΑΝΤΙΟΧΟΥ, in altero ΑΝΤΙΟΧΟΥΚΑΙΠΟΠΛΙΟΥ. Descriptionem ponderis, quod in Syria esse traditur, misit Steinbüchel Vindobona. Ad *Apameam* rettuli ductus quum Strabonis loco (XVI. p. 752.) qui Seleucum ibi quingentos elephantos aluisse refert, tum nummis Apameae, in quibus cernitur elephantis effigies (vide Eckhel. D. N. T. III. p. 308.)

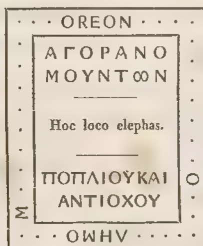

Ἀγορανομούντων Ποπλίου καὶ Ἀντιόχου.

In scriptura quae haec verba ambit, dispicio infra ὁ δ]ῆμο[ς Ἀπα]μ[έων; in quo ὁ δῆμος certum videtur. Simile pondus habes n. 4531.

4477.

Prope castellum Kalaat-Seidjar, veterem Larissam inter *Apameam* (Kalat el Medyk) et *Epiphaniam* (Hamah), in ara 4'½ alta, 1'½ lata; ed. Burckhardt Travels in Syria p. 145. (vers. German. Gesenii T. I. p. 247 sq.)

ΒЄΡΝЄΙΚΙΑΝΟC
ΒΑΡΝΑΥΠЄΡ
ΚΛЄΟΝЄΙΚΗC
ΤΗCΔΟΜΝΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΟCΑΥ
ΤΟΥΙЄΡΑCΑΜЄ
ΝΗCЄΝΤωΙΔΦΙ
ЄΤЄΙΑΝЄΘΗΚЄΝ

Βερνεικιανὸς Βαρνᾶ ὑπὲρ Κλεονείκης τῆς Δόμνου, γυναικὸς αὐτοῦ, ἱερασαμένης ἐν τῷ ιδφ ἔτει ἀνέθηκεν.

Pater Bereniciani videtur Βαρνᾶς dictus fuisse. Βαρναῖον Tyrium habes etiam Vol. II. n. 2319. Numerus anni nisi vitium contraxit, ad epocham Seleucidarum ab a. u. c. 442. exigendus videtur, qua epocha etiam circumiacentes urbes, ut Apameam et et Epiphaniam, diu usas esse nummi docent. Hinc titulus inciderit in a. u. c. 955.

SECTIO SECVNDA.

PALMYRA.

4478.

Palmyrae, in basi ad columnam in aula templi Solis; ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 22. (cf. Philosophical Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 22.)

ΜΑΛΙΧΟΝΝΕϹΑΤΟΥΚѠΜΑΤΟΥΕΠΙΚΑΛΟ
ΥΜΕΝΟΥΑϹΑϹΟΥΦΥΛΗϹΧΟΜΑΡΗΝѠΝΠΑΛ
ΜΥΡΗΝѠΝΟΔΗΜΟϹΕΥΝΟΙΑϹΕΝΕΚΑ

Μάλιχον Νεσᾶ τοῦ Κωμᾶ τοῦ ἐπικαλουμένου Ἀσάσου, φυλῆς Χομαρηνῶν, Παλμυρηνῶν ὁ δῆμος εὐνοίας ἕνεκα.

Inscriptio satis antiqua videtur. Malichus s. Malchus laudatus e tribu Χομαρηνῶν esse dicitur, haud dubie a vico quodam Χομάρᾳ denominata, quemadmodum Mylasis praeter urbanam tribus sunt rusticae (vide Vol. II. n. 2693. *c.*). Palmyram primum Persis, deinde Alexandro Magno eiusque successoribus subiectam fuisse vel ex computatione annorum colligi potest secundum epocham Seleucidarum instituta, qua sola usi sunt Palmyreni (cf. titulos sequentes).

4479.

Palmyrae, in columna pedes plus 42 alta; edita est in Philosophical Transactions Vol. XIX. p. 92. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 508.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 164. n. 5. (cf. p. 302.); Bernardus et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 3. (cf. p. 19. et p. 44.); repetiit Murator. T. II. p. DXLVI. 2. cum nota. Accuratius dedit Woodius Rud. Palmyr. p. 27. n. 3. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 3.).

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟϹΑΛΙΑΛΑΜΕΙΝΑΠΑΝΟΥ
ΤΟΥΜΟΚΙΜΟΥΤΟΥΑΙΡΑΝΟΥΤΟΥΜΑΘΘΑΚΑΙ
ΑΙΡΑΝΗΝΤΟΝΠΑΤΕΡΑΑΥΤΟΥΕΥϹΕΒΕΙϹΚΑΙ
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΑϹΚΑΙΠΑΝΤΙΤΡΟΠѠ . .
ϹΙΜѠϹΑΡΕϹΑΝΤΑϹΤΗΠΑΤΡΙΔΙΚΑΙ
ΤΟΙϹΠΑΤΡΙΟΙϹΘΕΟΙϹΤΕΙΜΗϹΧΑΡΙΝ
ΕΤΟΥϹΝ̅Υ̅ΜΗΝΟϹΞΑΝΔΙΚΟΥ

Dedi apographum Woodii. Vs. 1. ex primo exemplo Sell. Bern. ΑΛΙΛΑΜΕΝ. Vs. 2. init. ΤΟΥ omittunt primum exemplum et Sell.; ibid. extr. ΚΑΙ omittitur in Philos. Transact. Vol. III. P. II. p. 508. Vs. 4. extr. pro lacuna primum exemplum habet (ΕΥ), idem Sell.; sed ap. Bern. et Smith. est ΕΠΙ. Vs. 5. init. primum exemplum et Sell. dederunt ϹΕΙΜѠϹ, Bern. et Smith. CΗΜΩC. Vs. 6. init. ΤΟΙϹ omittunt Sell. Bern. et Smith. cum primo exemplo. Vs. 7. ΝΥΛ ΜΗΝΟϹ cet. habent priores, ut Sell. Bern. et Smith.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀλιαλάμειν Α[ἰρ]άνου τοῦ Μοκίμου του Αἰράνου τοῦ Μαθθᾶ καὶ Αἰράνην τὸν πατέρα αὐτοῦ, εὐσεβεῖς καὶ φιλοπάτριδας καὶ παντὶ τρόπῳ [ἐπι]σ[ή]μως ἀρέσαντας τῇ πατρίδι καὶ τοῖς πατρίοις θεοῖς, τειμῆς χάριν. Ἔτους ν̅υ̅, μηνὸς Ξανδικοῦ.

Ἀλιαλάμειν vel si mavis Ἀλιλάμειν accusativus est ut Βαρείχειν (n. 4481. cf. ad n. 4413.) et alia in his titulis. Is dicitur Aeranae filius, Mocimi nepos, Aeranae pronepos, Matthae abnepos (cf. n. 4502.). Torsit interpretes lectio ΑΠΑΝΟΥ, quam correximus, ut par est. Cave credas Müntero in Observatt. ex marm. Gr. sacrarum specimine, Hafniae 1814. p. 24. Aeranes nomen frequens Palmyrenis (cf. n. 4507.). Titulus positus est anno 450. mense Xandico, qui annus ad epocham Seleucidarum exactus a. u. c. 891. refert.

4480.

Palmyrae, in basi marmorea; ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 4. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 4.).

ΗΒΟΥΛΗ
ΑΟ . ΑΛΕΙΝΑΙΡΑΝΟΥΤΟΥϹΑΒΑΤΟΥ
ΝΟΥΤΟΥΒѠΝΝΕΟΥϹΕΠΑΝΓΕΙ .
Ν⁀ΝΑΥΤΗΕΠΙΔΟϹΙΝΑΙѠΝΙΑΝ
ΙΘΥϹΙΑΝΚΑΙ◡ . . . ΑΙ . . ΘΕ . ΑΤΑ
ΛΑΧΒΗΛѠΚΑΙ . ϹΧΗΟΑΜΕΙΟϹΚ .
ΙΙΑΤΕΙΠΑΤΡѠΟΙϹΘΕΟΙϹΤΕΙΜΗϹΚΑΙ
. ΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝΕΤΟΥϹΑ̅Ν̅Υ̅Π : . Ι . ѠΗ

Ἡ βουλὴ Ἀ[θάμ]ειν? Αἰράνου τοῦ Σαβᾶ τοῦ [Αἰρά]νου τοῦ Βωννέους ἐπανγει[λάμε]νον αὐτῇ ἐπίδοσιν αἰωνίαν [εἰς] θυσίαν καὶ [εἰς] ἀ[να]θέ[μ]ατα [Μα]λαχβήλῳ καὶ - - - - - - - - - άτει πατρῴοις θεοῖς, τειμῆς καὶ [μ]νήμης χάριν. Ἔτους α̅ν̅υ̅, Π[ερ]ι[τί]ῳ [μηνί.

Μαλάχβηλος deus est Syrorum Moloch; vide Selden. Synt. de diis Syris II. p. 226. Idem redit in inscriptione Romana, in qua habetur: ΑΓΛΙΒѠΛѠ ΚΑΙΜΑΛΑΧΒΗΛѠΠΑΤΡѠΟΙϹΘΕΟΙϹ. Cf. n. 4451. Sequuntur duo alia nomina, quorum alterum conieceris esse [Ἀταργ]άτει; de qua dea Strab. XVI, 748. 784. Plin. H. N. V, 19. Titulus scriptus est anno 451. mense Peritio; igitur anno postquam positus est titulus n. 4479.

4481.

Palmyrae, in columna crassa pedes XII, alta plus XLII; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 94. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 509.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. p. 165. n. 6. (cf. p. 508.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 2. n. 4. (cf. p. 17. et p. 43.); repetiit Murator. T. II. p. DXLIX. 3. cum interpret. Lat. Accuratius ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 21. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 21.)

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟCΒΑΡЄΙΧЄΙΝ
ΑΜΡΙCΑΜCΟΥΤΟΥΙΑΡΙΒѠΛЄΟΥC
ΚΑΙΜΟΚΙΜΟΝΥΙΟΝΑΥΤΟΥЄΥCЄΒЄΙC
ΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΑCΤЄΙꟽΗCΧΑΡΙΝ - - -

Vs. 2. init. Wood. ΑΜΡΙC . ΜCΟΥ, reliqui quod dedi. Vs. 3. Wood. ΛΥΤΟΥЄΥЄCΒЄΙC, reliqui quod dedi. Vs. 4. extr. notam lacunae non addidit Wood. Notas numerales anni erasas fuisse notat Smith.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Βαρείχειν Ἀμρισάμσου τοῦ Ἰαριβωλέους καὶ Μόκιμον υἱὸν αὐτοῦ, εὐσεβεῖς καὶ φιλοπάτριδας, τειμῆς χάριν - - -

De terminatione Βαρείχειν cf. ad n. 4479. Videtur nomen esse *Baruch*, Arabibus *Barich*. Cf. Smith. ad h. l. Ad nomen Ἀμρισάμσης Smithus recte confert *Amri*, *Omri*, *Omar*, nomina apud Palaestinos, Syros, Arabes frequentia. *Sams* sol est. Hinc factum etiam nomen Σαμψιγέραμος (Malal. p. 296. ed. Bonn. conf. Phot. Bibl. p. 126. ed. Bekk. et infra n. 4511.); hinc Esseni, notante Smitho (coll. Philone *περὶ βίου θεωρητικοῦ* et Iosepho de bello Iud. II, 12.) ab Epiphanio Haer. LIII. p. 461. appellantur Σαμψαῖοι h. e. Ἡλιακοί, ut recte ille vertit, quippe qui ad solem conversi sollemnes orationes habuerint. Ἰαριβωλεὺς (cf. n. 4500.) dictus videtur a numine Ἰαριβώλῳ (vide n. 4483. 4502.).

4482.

Palmyrae, in basi ad columnam minoris templi, ut Woodius; in propylaeo templi Iovis, quod Hadrianus in urbis Palmyrae parte orientali exstruxit, ut Bernardus; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 105. (conf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 515.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. p. 168. n. 15. (cf. p. 345.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 4. n. 7. (cf. p. 19. et p. 46.); Murator. T. II. p. DCCXVI. 3. cum Lat. interpret. qui petierunt ex Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 105. Accuratius dedit Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 20. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 20.).

. . . . ΟΔΗΜΟC
ΜΑΛΗΝΤΟΝΚΑΙΑΓΡΙΠΠΑΝ
ΙΑΡΑΙΟΥΤΟΥΡΑΑΙΟΥΓ̣ΡΑΜΜΑ
Τ̣ЄΑΓЄΝΟΜЄΝΟΝΤΟΔЄΥΤЄ
ΡΟΝЄΠΙΔΗΜΙ.ΘЄΟΥΑΔΡΙ
ΑΝΟΥΑΛΙΜΜΑΠΑΡΑCΧΟ
ΤΑΞЄΝΟΙCΤЄΚΑΙΠΟΛЄΙΤΑ[ΙC]

ЄΝΗ . . . . ΝΥΠΗΡЄΤΗCΑΝΤΑΤΗΤ . . .
CΤΡΑΤЄΥΜΑΤΟΥ . . . ΥΠΟ . . . . ΗΚΑΙ . . . . .
ΤΟΝΝΑΟΝΤΟΝ . . . . ΔΙΟC . . . . ΝΤѠΤ . . . .

Vs. 1. non agnoscit apographum primum, quo nituntur Sell. Bern. et Smith. Murat., habet Wood. Vs. 2. init. ΜΑΛЄΝ habent Sell. cum apogr. I., ΜΑ ΛΗΝ Wood. Bern. et Smith. Vs. 5. Wood. ЄΠΙΔΗ Μ . ., Sell. cum apogr. I. habet ЄΠΙΔΗΜΙ[Α], Bern. et Smith. ЄΠΙΔΗΜΙΑ, unde addidi Ι. Vs. 6. Wood. ΑΛΛΙΜΜΑ, reliqui ΑΛΙΜΜΑ, qui deinde versibus non recte distinctis ΠΑΡΑCΧΟΤΑ. Vs. 7. extr. Wood. ΠΟΛЄΙΤΑ . ., Bern. et Smith. ΠΟΛЄΙΤΑΙC, reliqui ut dedi. Hoc versu titulus terminatur ap. Wood. Quae sequuntur, sunt ex primo apographo. Discedunt ab eo Bern. et Smith. qui vs. 8. extr. ΤΗΤ ΤΟΥ, vs. 9. CΤΡΑΤЄΥΜΑΤΟCΤΟΥΥΠΟ . . . . . cet., vs. 10. ΤΟΝΝΑΟΝΤΟΝΒΗΛΟΥΔΙΟC . . . . Ν ΤѠΤ . . . .

[Ἡ βουλὴ καὶ] ὁ δῆμος Μαλῆν τὸν καὶ Ἀγρίππαν Ἰαραίου τοῦ Ῥααίου, γραμματέα γενόμενον τὸ δεύτερον ἐπιδημί[ᾳ] θεοῦ Ἀδριανοῦ, ἄλιμμα παρασχό[ν]τα ξένοις τε καὶ πολείτα[ις] - - - - - - - - ν ὑπηρετήσαντα τῇ τ[οῦ] στρατεύματο[ς] ὑπο[δοχ]ῇ καὶ - - - τὸν ναὸν τὸν [τοῦ] Διὸς [Βήλου ἐ]ν τῷ τ - - - - - -

Palmyra ab Hadriano instaurata est; unde Ἀδριανοπολῖται aliquando Palmyreni (vide Stephan. Byz. v. Πάλμυρα, cf. Van Capelle Dissert. de Zenobia p. 4.). Et urbem sub Antoninis maxime floruisse exposuit Heerenius Dissertat. de commerciis urbis Palmyrae p. 44. Adventus Hadriani in Syriam incidit in annum u. c. 883. (vide Io. Mart. Flemmer de itineribus et rebus gestis Hadriani, p. 95 sqq.) Vs. 5. malim ἐν ἐπιδημίᾳ, ut est n. 4483. Vs. 6. ἄλιμμα, h. e. ἄλειμμα, non refero ad balnea, ut Seller. Smith. Heeren. sed ad ludos gymnicos in honorem Hadriani celebratos. Quod reliquum est, Agrippa ille videtur tum in excipiendo exercitu Romanorum praestitisse officia (cf. n. 4483.) tum in templo Iovis Beli vel exstruendo vel instaurando operam collocasse. De Iove Belo cf. n. 4485. Ceterum titulus post obitum Hadriani positus est (cf. n. 4483.).

4483.

Palmyrae, in magna curia, ut Bernardus, in columna magnae porticus, ut Woodius; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 97. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 510.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 165. n. 7. (cf. p. 309 sqq.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 9. n. 11. (conf. p. 22. et 58.); Murator. T. II. p. DLVIII. 1. cum Latina interpret. qui petierunt ex Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 97. Accurate ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 9. aeri incisam (cf. Philosoph. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 9). Iuncta est cum hac etiam Palmyrena inscriptio ap. Wood. n. 4. p. 30. quam post Swintonum (Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 715.) explicavit Eichhorn. in Commentatt. Soc. Reg. Scient. Gotting. Vol. VI. 1828. Class. hist. et philol. p. 106. Citavit Barthélemy in Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXVI. p. 589.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟC
ΙΟΥΛΙΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΖΗΝΟΒΙΟΝ
ΤΟΝΚΑΙΖΑΒΔΙΛΑΝΔΙCΜΑΛ
ΧΟΥΤΟΥΝΑCCΟΥΜΟΥCΤΡΑΤΗ
ΓΗCΑΝΤΑЄΝЄΠΙΔΗΜΙΑΘЄΟΥ
ΑΛЄΞΑΝΔΡΟΥΚΑΙΥΠΗΡЄΤΗ
CΑΝΤΑΠΑΡΟΥCΙΑΔΙΗΝЄΚЄΙ
ΡΟΥΤΙΛΛΙΟΥΚΡΙCΠЄΙΝΟΥΤΟΥ
ΗΓΗCΑΜЄΝΟΥΚΑΙΤΑΙCЄΠΙΔΗ
ΜΗCΑCΑΙCΟΥΗΞΙΛΛΑΤΙΟΙCΙΝΑ
ΓΟΡΑΝΟΜΗCΑΝΤΑΤЄΚΑΙΟΥΚΟΛΙ
.ωΝΑΦЄΙΔΗCΑΝΤΑΧΡΗΜΑΤωΝ
ΚΑΙΚΑΛωCΠΟΛЄΙΤЄΥCΑΜЄΝΟΝ
ωCΔΙΑΤΑΥΤΑΜΑΡΤΥΡΗΘΗΝΑΙ
ΥΠΟΘЄΟΥΙΑΡΙΒωΛΟΥΚΑΙΥΠΟΙΟΥ
ΛΙΟΥ - - - - ΤΟΥЄΞΟΧωΤΑ
ΤΟΥЄΠΑΡΧΟΥΤΟΥΙЄΡΟΥΠΡΑΙΤω
ΡΙΟΥΚΑΙΤΗCΠΑΤΡΙΔΟCΤΟΝΦΙΛΟ
ΠΑΤΡΙΝΤЄΙΜΗCΧΑΡΙΝЄΤΟΥCΔΝΦ

Fundus lectionis est textus Woodianus. Vs. 9. ΤΑΙC omittunt apogr. I. Sell. Bern. et Smith. Vs. 10. ΟΥΗΞΙΛΛΑΤΙΟCΙΝ habent apogr. I. Sell. ΟΥΗΞΙΛΛΑΤΙΟΙCΙΝ Bern. et Smith. Wood. Vs. 11. extr. et vs. 12. init. ΚΑΙΟΥΚΟΝΙCωΝ apogr. I. ΚΑΙΟΙΚΟΝΙCωΝ Sell. ΚΑΙΟΙΚΕΙΩΝ Bern. et Smith. ΚΑΙΟΥΚΟΛΙ.ωΝ Wood. Vs. 14. extr. ΜΑΡΤΥΡΗΘЄΝΤΑ omnes praeter Wood. Vs. 15. ΙΑΡΙΒΟΛΟΥ Wood. reliqui quod dedi. Post Ἰουλίου quae sequitur vox de industria erasa est tam in Graeca hac quam in subiecta Palmyrena inscriptione. Vs. 16. in lacuna [ΦΙΛΙΠΠΟΥ] Bern. et Smith.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἰούλιον Αὐρήλιον Ζηνόβιον, τὸν καὶ Ζαβδίλαν, δὶς Μάλχου τοῦ Νασσουμου, στρατηγήσαντα ἐν ἐπιδημίᾳ θεοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ὑπηρετήσαντα παρουσίᾳ διηνεκεῖ Ῥουτιλλίου Κρισπείνου τοῦ ἡγησαμένου καὶ ταῖς ἐπιδημησάσαις οὐηξιλλατι[ῶ]σιν, ἀγορανομήσαντά τε καὶ οὐκ ὀλί[γ]ων ἀφειδήσαντα χρημάτων καὶ καλῶς πολειτευσάμενον, ὡς διὰ ταῦτα μαρτυρηθῆναι ὑπὸ θεοῦ Ἰαριβώλου καὶ ὑπὸ Ἰουλίου [Φιλίππου] τοῦ ἐξοχωτάτου ἐπάρχου του ἱεροῦ πραιτωρίου καὶ τῆς πατρίδος, τὸν φιλόπατριν τειμῆς χάριν. Ἔτους δνφ.

Iulius Aurelius Zenobius, quem verisimile est praenomina mutuatum esse ab Imperatoribus, στρατηγὸς erat, quo tempore Alexander Severus suscepta contra Artaxerxem expeditione in Syria versabatur. Exarserat autem bellum Persicum a. u. c. 982. Erat tum totius exercitus praefectus Rutilius Crispinus, non confundendus ille cum Crispino, qui anno u. c. 977. Consul fuit; id quod monuit Smithus. Huic igitur Rutilio Crispino se assiduum comitem dedit Zenobius noster. Dicitur is etiam Zabdilas, quod nomen Smithus bene contulit cum Arabico *zabdalla* (*donum Dei*), ut sit fere *Theodorus*. Δὶς Μάλχου est filius Malchi Malchi filii. Vexillationes legionum ex inscriptionibus Latt. notae sunt (Grut. p. 256. 8. 18. 407. 1. 441. 4.). Vs. 15. Ἰαρίβωλος videtur deus esse tutelaris Palmyrenorum (cf. n. 4502.), interpretibus Bernardo et Halleio *Lunus deus* (cf. Renaudot Eclaircissement etc. in Mém. de l'Acad. des Inscr. T. II. 1717. p. 528.). Frustraque de ea re dubitat Eichhornius (Marm. Palmyr. explic. in Commentt. Soc. Reg. Scient. Gotting. Vol. VI. Class. hist. et philol. p. 90. cf. p. 109.), qui putat *Senatum Populumque Palmyrenum ad Iaribolo summo suo magistratui hoc epitheto adulandum pro istius temporis more se demisisse.* At nec de more isto constat et falsam eius opinionem esse verba tituli docent, in quo additum καὶ τῆς πατρίδος. Igitur laudis et approbationis testimonium puta Zenobio editum ab oraculo dei Iariboli, datum a Philippo et a patria ipsa, h. e. a magistratu Palmyreno. In sequentibus lacunam recte explerunt interpretes. Annus epochae Seleucidarum 554. quo titulus positus est, respondet partim a. u. c. 995. partim a. u. c. 996. quo ipso anno constat Philippum Arabem factum esse Praefectum Praetorio. Huius nomen de industria deletum est in titulo nostro (cf. variet. lect.).

4484.

Palmyrae, ad magnam porticum; ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 12. aeri incisam (conf. Philosoph. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 12.). Adiuncta est Palmyrena lingua concepta inscriptio ap. Wood. p. 30. n. 6. quam post Swintonum (Transact. l. c. p. 716.) explicavit Eichhorn. in Commentatt. Soc. Reg. Scient. Gotting. Vol. VI. 1828. Class. hist. et philol. p. 111.

[*Textum vide pag. seq.*]

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἰ]ούλιον [Αὐρήλιον] - - - Σέλευκον - - - - - - - - - - [λαμπρ]ῶς στρατ[ηγήσαντα ὡς] μαρτυρηθ[ῆναι καὶ φιλο]τειμησάμεν[ον τῇ κ]ρατίστῃ βουλῇ [δραχμὰς] μυρίας, τειμῆς ἕνεκεν. Ἔτους ςξφ Ὑπερβερεταίῳ.

In lacuna vss. 2. 3. 4. nomina interciderunt, unum fortasse eius qui honoratur, deinde patris eius et avi, ex quibus supersunt litterae CЄЄΙΛΑΔΥ. Interpretes Palmyrenae inscriptionis honoratum deprehenderunt *Iulium Aurelium Odenathi Maddae f.*

ΟΥΛΙΟΝ
CЄΛЄΥ
ΚΟΝ . . . . . CЄЄΙΛΑ
ΔΥ . . . . ωC
CΤΡΑΤ ΜΑΡΤΥ
ΡΗΘΝ . . . . ΤЄΙΜΗC
ΑΜЄΝ . . . . ΡΑΤΙCΤΗ
ΒΟΥΛΗΑ . . . ΜΥΡΙΑC
ΤЄΙΜΗCЄΝЄΚЄΝЄΤΟΥC
ϚΞΦ ΥΠЄΡΒЄΡЄΤΑΙω

unde recepi Αὐρήλιον. Qui si subiungunt *Seleuco filio - - - Seeilario s. Seeiladio*, quomodo sibi constet oratio, non video. Etiam in reliquis falsa eorum interpretatio videtur, nec dubito quin, quae reposui inde a vs. 4. recto stent talo. Λαμπρῶς στρατηγήσαντα habes n. 4485. De formula ὡς μαρτυρηθῆναι cf. 4483. Vs. 8. extr. ΜΥΡΙΑC non potest esse terminatio vocis *Palmyra*, ut putat Eichhorn. Verbum φιλοτιμεῖσθαι nunc est *largiri*; quo sensu etsi alias accusativum personae adsciscit, tamen etiam dativus admitti potest ad exemplum verbi δωρεῖσθαι. Ex formula τῇ κρατίστῃ βουλῇ coniicias titulum a Populo solo positum esse (cf. n. 4478.), ut a Senatu solo positus est titulus n. 4480. Quamquam interpretes Palmyrenae inscriptionis reddunt *Senatus et Populus*. Annus Seleucid. est 566.; igitur titulus positus est a. u. c. 1007.

4485.

Palmyrae, ad magnam porticum, ut Woodius, in magna curia, ut Bernardus; primum edita est in Philos. Transact. Vol. XIX. p. 99. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 511.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. p. 166. n. 8. (cf. p. 322 sqq.), Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 5. n. 10. (cf. p. 21. et 55.); repetiit Murat. T. II. p. DLXI. 1. cum not. et interpret. Lat. Accuratius ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 18. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 18.). Ex eo petiit Heeren. de Commerciis urbis Palmyrae vicinarumque urbium ex monumentis et inscriptionibus illustratis in Commentatt. Soc. Reg. Scient. Gotting. Vol. VII. 1832. p. 48.

ΗΒΟΥΛ[ΗΚΑΙΟΔΗ]ΜΟC
CЄΠΤΙΜΙΟΝ - - ΤΟΝΚΡΑ
ΤΙCΤΟΝЄ[ΠΙΤΡΟΠΟΝC]ЄΒΑCΤΟΥ
ΔΟΥΚΗΝ[ΑΡΙΟΝ] . . . ЄΟΔΟΤΗΝ
ΤΗCΜΗΤ[ΡΟΚΟΛω]ΝЄΙΑCΚΑΙΑ
ΝΑΚΟΜΙCΑ[ΝΤΑΤΑ]CCΥΝΟΔΙΑC
ЄΞΙΔΙωΝΚΑΙΜΑΡΤΥΡΗΘЄΝΤΑ
ΥΠΟΤωΝΑΡΧЄΜΠΟΡωΝΚΑΙ
ΛΑΜΠΡωCCΤΡΑΤΗΓΗCΑΝΤΑΚΑΙ
ΑΓΟΡΑΝΟΜΗCΑΝΤΑΤΗCΑΥΤΗC
ΜΗΤΡΟΚΟΛωΝЄΙΑCΚΑΙΠΛЄΙCΤΑ
ΟΙΚΟΘЄΝΑΝΑΛωCΑΝΤΑΚΑΙΑΡЄCΑΝ
ΤΑΤΗΤЄΑΥΤΗΒΟΥΛΗΚΑΙΤωΔΗΜω
ΚΑΙΝΥΝЄΙΛΑΜΠΡωCCΥΜΠΟCΙΑΡ
ΧΟΝΤωΝΤΟΥΔΙΟCΒΗΛΟΥΙЄ
[Ρ]ωΝ . . . . . ΤЄΙΜΗCЄΝЄΚЄΝ
ЄΤ . . . . ΞΑΝΔΙΚω

Lacunae maximam partem expletae sunt in primo apographo, unde hauserunt Sell. (Bern. et Smith. sine uncis). Supplementa, ubi commode fieri potuit, recepimus.

Vs. 1. Wood. ΗΒΟΥ ΜΟC, apogr. I. et Sell. ΗΒΟΥΛ[ΗΚΑΙΟΔΗ]ΜΟC. Vs. 2. Wood. CЄΠΤΙΜ ΤΟΝΚΡΑ, reliqui CЄΠΤΙΜΙΟΝΤΟΝΚΡΑ. Vs. 3. Wood. ΤΙCΤΟΝC . . . . ЄΒΑCΤΟΥ, apogr. I. et Sell. ΤΙCΤΟΝЄ[ΠΙΤΡΟΠΟΝC]ЄΒΑCΤΟΥ. Vs. 4. Wood. ΔΟΥΚΗΝ ЄΟΔΟΤΗΝ, apogr. I. et Sell. ΔΟΥΚΗΝ[ΑΡΙΟΝ] . . . . ЄΟΔΟΤΗΝ, Bern. et Smith. ΔΟΥΚΗΝΑΡΙΟΝΤΕΛΕΟΔΟΤΗΝ. Vs. 5. Wood. ΤΗCΜΗ . . ΝЄΙΑCΚΑΙΑ, apogr. I. et Sell. ΤΗCΜΗΤ[ΡΟΚΟΛω]ΝЄΙΑCΚΑΙΑ. Vs. 6. Wood. ΝΑΚΟΜΙC CCΥΝΟΔΙΑC, apogr. I. et Sell. ΝΑΚΟΜΙCΑ[ΝΤΑΤΑ]CCΥΝΟΔΙΑC. Vs. 16. init. Wood. . ωΝ, reliqui [Ρ]ωΝ. Lacunam, quae sequitur deinceps, apogr. I. et reliqui (Sell. Bern. et Sm.) non habent. Vs. 17. Wood. nihil nisi Ξ·ΑΝ, reliqui cum apogr. I. quod dedi.

Ἡ βουλ[ὴ καὶ ὁ δῆ]μος Σεπτίμιον - - τὸν κράτιστον ἐ[πίτροπον Σ]εβαστοῦ δουκην[άριον, κρ]ε[ω]δότην τῆς μητ[ροκολω]νείας καὶ ἀνακομίσα[ντα τὰ]ς συνοδίας ἐξ ἰδίων καὶ μαρτυρηθέντα ὑπὸ τῶν ἀρχεμπόρων καὶ λαμπρῶς στρατηγήσαντα καὶ ἀγορανομήσαντα τῆς αὐτῆς μητροκολωνείας καὶ πλεῖστα οἴκοθεν ἀναλώσαντα καὶ ἀρέσαντα τῇ τε αὐτῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ νυνεὶ λαμπρῶς συμποσίαρχον τῶν τοῦ Διὸς Βήλου ἱε[ρ]ῶν [γενόμενον?], τειμῆς ἕνεκεν. Ἔτ[ους - - - μηνὶ] Ξανδικῷ.

In Σεπτίμιον Οὐορώδην τὸν κράτιστον ἐπίτροπον Σεβαστοῦ δουκηνάριον plures honores extant (vide n. 4496-4499.); nec dissimile veri eundem honorari titulo nostro. Et haec iam Woodii sententia fuit. Iam Septimius Vorodes, qui n. 4496. simpliciter audit ὁ κράτιστος ἐπίτροπος Σεβ. δουκηνάριος, dignitate quadam auctus habetur in titulis n. 4497. 4498. 4499. a. p. Chr. 265. 266. positis paulo ante mortem Odenathi a Gallieno tum Imperatoris elogio ornati. Hinc si Septimius noster idem est, statuendum erit titulum n. 4485. antiquiorem esse titulis n. 4497.-4499. Munera atque officia, quibus Septimius obstrinxit Senatum Populumque Palmyrenum, impedire non videntur, quo minus Septimium Vorodem illum honorari nostro titulo putemus. Δουκηνάριοι olim iudices leviorum summarum ab Augusto constituti (Suet. Octav. 32.); postea procuratores ducenarii erant, quibus ducentorum sestertiorum stipendium ex aerario praebebatur (Dio Cass. LIII.). Variabat tamen stipendii modus pro dignitate procuratorum vel provinciarum. Cf. Vol. II. n. 3751. Κρεοδότην proposuit Halley. Bene, ut videtur, licet prava ortho-

graphia p. κρεωδότην. Bernardi τελεοδότην sensu cassum; nec melius Seller, qui putabat ἐλεοδότην scribi posse. Palmyra nunc μητροκολώνεια audit, i. e. metropolis colonia. Ulpianus Palmyram coloniam appellat iuris Italici; idque confirmatur etiam nummo Caracallae, in quo COL. PALMYRA. Sed quo tempore hoc ornata beneficio sit, non constat: conieceris iam ante Caracallam deductam illuc coloniam esse (conf. Van Capelle Dissert. de Zenobia p. 4.). Ἀνακομίσαντα τὰς συνοδίας est *qui deduxit comitatus* (*Caravanen*); nempe de commercio bene meruerat Septimius, quo quantum floruerit Palmyra, vel ex ἀρχεμπόρων mentione existimari potest (cf. n. 4486. 4489. 4490. et Heeren. l. c. in lemmate). De Iove Belo cf. n. 4482. Huius dei in sacris Septimius dicitur συμποσιάρχου munere functus esse. In fine redit mensis Xandicus, quo mense plures statuae positae vel honores decreti memorantur (conf. n. 4479. 4489. 4497. 4498.).

4486.

Palmyrae, ad magnam porticum; ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 13. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 13.). Repetiit Heeren. l. c. in lemmate ad n. 4485. p. 51. 4. Adiuncta est inscriptio lingua Palmyrena concepta ap. Wood. p. 30. n. 7. quam post Swintonum (Philos. Transact. l. c. p. 707.) explicavit Eichhorn. Commentatt. Soc. Reg. Scient. Gotting. Vol. VI. 1828. p. 114.

ΗΒΟΥΛ . . . ΟΥΛΙΟΝ
ΑΥΡΗΛΙΟ . . . ΑΘΟΝ
ΜΑΛΗ . . . ΡΧΕΜΠΟΡΟΝ
ΑΝΑΚΟΜΙC . . . CΥΝΟΔΙΑΝ
ΠΡΟΙΚΑΕΞΙΔΙѠΝΤЄΙΜΗCΧΑΡΙΝ
ЄΤΟΥCΘΞΦ

Woodii apographum cum eo, quod est in Transactt. prorsus congruit, nisi quod in hoc vs. 2. init. habetur ΑΥΡΗΛΙΟ, in illo solum ΑΥΡΗΛΙ.

Ἡ βουλ[ὴ καὶ ὁ δῆμος Ἰ]ούλιον Αὐρήλιο[ν Σαλμάλ]αθον, Μαλῆ [υἱόν, - - - - ἀ]ρχέμπορον ἀνακομίσ[αντα τὴν] συνοδίαν προῖκα ἐξ ἰδίων, τειμῆς χάριν. Ἔτους θξφ.

Nomen Σαλμάλαθον addidi ex inscriptione Palmyrena, in qua idem dicitur audire *Hebraeus*. Vs. 4. si spatium permitteret, coniicerem ἀνακομίσαντα ὡς εἰώθει τὴν συνοδίαν cet. quoniam in inscriptione Palmyrena hoc additum fuisse dicitur (*solebat gratis itinera facere*). Verum id si tamen est in contextu Palmyreno, in versione Graeca potest omissum esse. Annus tituli est 569; igitur titulus positus est a. u. c. 1010. p. Chr. 257. De mercatura Palmyrae cf. n. 4485.

4487.

Palmyrae, ad magnam porticum; ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 24. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 24.).

CЄΠΤ.ΨΑΙΟΝΤΟΝΠΟΛ..ΤΗΝ
ΚΑΤ...CΤΗΤΗΝΗΠΟΛΙC

Dedimus Woodii apographum. Alterum (Dawkinsii) exemplar vs. 1. habet CЄΠΤ. ΥΑΙΟΝ cet.

Σεπτ. Ψαῖον τὸν πολ[ει]την? κα[ὶ προ]στ[ά]την ἡ πόλις.

Non videtur esse integra inscriptio.

4488.

Palmyrae, in basi ad columnam in aula templi Solis, vicinam ei columnae, ad quam pertinet n. 4478.; ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 25. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 25.).

ΙΟΥΛΙΟCΙΟΥΛΙΑΝΟCЄΥCЄΒΗCΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙC
ΚΑΙΤЄΤЄΙΜΗΜЄΝΟCΥΠΟΤѠΝΘЄΙѠΤΑΤѠΝΑ.
ΤΟΚΡΑΤΟΡѠΝΤЄΤΑΡΤΗC.ΤΡΑΤЄΙΑCЄΠΑΡΧ
CЄΙΛΗC. . . . . ΑΡЄΑCΤЄΙΜΗC
. . ЄΚЄΝЄΤΟΥC. . . . .

Ἰούλιος Ἰουλιανὸς εὐσεβὴς καὶ φιλόπατρις καὶ τετειμημένος ὑπὸ τῶν θει[ο]τάτων Α[ὐ]τοκρατόρων τετάρτης [σ]τρατείας, ἔπαρχ[ο]ς εἴλης - - - - - - [λεγεῶνος] - Ἀρέας, τειμῆς [ἕν]εκεν. Ἔτους - - - -

Legio videtur intelligenda esse XIV. Gemina Martia Victrix; quae Severo Alexandro imperante in Pannonia superiore egisse dicitur. De temporibus tituli non licet quidquam definire accuratius.

4489.

Palmyrae, in aula templi Solis in basi; ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 5. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 5.). Accurate repetiit Heeren l. c. in lemmate ad n. 4485. p. 51. 3.

[*Textum vide pag. seq.*]

Apographa inter se consentiunt. Vs. 1. litteris maioribus scriptus est: Νεσῆ Ἀλᾶ τοῦ Νεσ[ῆ - - -], in quo versu solum nomen viri honorati cum nomine patris (Ἀλᾶ), avi (Νεσῆ) cet. ut in sequentibus, praescriptum videtur.

Νεσῆ Ἀλᾶ τοῦ Νεσῆ τοῦ Ἀλᾶ τοῦ Ῥεφέλου τοῦ Ἀρισσέου συνοδιάρχην οἱ συναναβάντες μετ' α[ὐ]τοῦ ἔμποροι ἀπὸ Φορέθου κὲ Ὀλαγασιάδος, τειμῆς καὶ εὐχαριστείας ἕνεκεν. Ἔτους γνυ, μηνὸς Ξανδ[ικοῦ.

Habemus hic συνοδιάρχην, h. e. ducem συνοδίας;

ΝΕϹΗΑΛΛΑΤΟΥΝΕϹ.....

ΝΕϹΗΑΛΛΑΤΟΥΝΕϹΗΤΟΥΑΛΛΑΤΟΥΡΕΦΕΛΟΥ
ΤΟΥΑΡΙϹϹΕΟΥϹΥΝΟΔΙΑΡΧΗΝΟΙϹΥΝΑΝΑΒΑΝ
ΤΕϹΜΕΤΑ.ΤΟΥΕΜΠΟΡΟΙΑΠΟΦΟΡΑΘΟΥΚΕ
ΟΛΑΓΑϹΙΑΔΟϹΤΕΙΜΗϹΚΑΙΕΥΧΑΡΙϹΤΕΙΑϹ
ΕΝΕΚΕΝΕΤΟΥϹΓ̄Ν̄ῩΜΗΝΟϹΞΑΝΔ....

---

cf. n. 4485. 4486. Duxerat is societatem ab Euphrate, qui nunc Φοράθου (Phrat) dicitur, et Vologesiade urbe prope Babylonem. Urbis a Vologeso Parthorum rege conditae nomen variat. In nostro titulo est Ὀλαγασιάς, cum qua forma conferendus nummus ap. Spanhem. p. 86. ΒΟΛΑΓΑϹΟΥ; n. 4490. est Ὀλογεσιάς; Βολογεσιάς communis forma fuisse videtur (vide Steph. Byz. v. conf. Cellar. Geogr. II. p. 633.). Annus tituli est 453. qui exactus ad epocham Seleucidarum a. u. c. 894. p. Chr. 141. refert.

4490.

Palmyrae, ad magnam porticum; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 95. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 509.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 167. n. 9. (cf. p. 326.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 9. n. 13. (cf. p. 25. et 68.); repetiit Murator. T. II. p. DCCVIII. 7. cum interpret. Lat. et notis. Accuratius dedit Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 10. aeri incisam (cf. Philosoph. Transact. Vol. LXVIII. p. 691. n. 10.); ex quo repetiit Heeren. l. c. in lemmate ad n. 4485. p. 49. 2.

ΙΟΥΛΙΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΖΕΒΕΙΔΑΝ
ΜΟΚΙΜΟΥΤΟΥΖΕΒΕΙΔΟΥ
ΑϹΘΩΡΟΥΒΑΙΔΑΟΙϹΥΝΑΥΤΩ
ΚΑΤΕΛΘΟΝΤΕϹΕΙϹΟΛΟΓΕϹΙ
ΑΔΑΕΝΠΟΡΟΙΑΝΕϹΤΗϹΑΝΑΡΕ
ϹΑΝΤΑΑΥΤΟΙϹΤΕΙΜΗϹΧΑΡΙΝ
ΞΑΝΔΙΚΩΤΟΥΗ̄Ν̄Φ̄ΕΤΟΥϹ

Expressimus Woodii exemplum. Vs. 2. extr. post ΖΕΒΕΙΔΟΥ lacuna notatur in primo apographo, itemque vs. 7. extr. post ΕΤΟΥϹ. Vs. 3. ΑϹΘΩΡΟΒΑΙΔΑ habet apogr. I., ΑϹΘΩΡΟΒΑΙΔΑΙ Sell.; ibid. extr. Α[Υ]ΤΩ habet Sell. cum apographo primo.

Ἰούλιον Αὐρήλιον Ζεβείδαν Μοκίμου τοῦ Ζεβείδου [τοῦ]
Ἀσθωρουβαΐδα οἱ σὺν αὐτῷ κατελθόντες εἰς Ὀλογε-
σιάδα ἔνποροι ἀνέστησαν ἀρέσαντα αὐτοῖς, τειμῆς χάριν.
Ξανδικῷ τοῦ ηνφ ἔτους.

Ζεβείδας alias est *Zebedaeus*, forma contracta Ζάβδας, quod nomen notante Smitho gessit praefectus exercitus, quem ad Aegyptum subigendam misit Zenobia (Zosim. I, 50. 51. Vopisc. in Aureliano c. 25.). Quem cur statuas eundem esse nostrum Iul. Aurel. Zebeidam (Bernard. p. 26. et Heeren. p. 50.), causa nulla est. Ἀσθωρουβαΐδας videtur nomen esse patris Zebeidae, avi Iul. Aurelii Zebeidae; unde praescripsi [τοῦ], cui coniecturae favet ea, quae in apographis ante Woodium editis notatur lacuna. Bernard. et Smith. h. l. ΤΟΥ posuerunt sine uncis. Nomen illud Ewaldo iudice (vide Heeren. p. 50.) significat *praesidium deserti* vel, quod ipsi probabilius videtur, *praefectus deserti*. Unde Heerenius, qui posterius praefert, elogium putat esse, quo mercatores post reditum felicem ducem suum, ut legiones Imperatorem, salutare soliti sint, et Iul. Aurel. Zebeidam appellari ipsum Asthorubaidam. Minus id quidem verisimile. Selleri commenta missa facio. Annus tituli est 558. igitur titulus positus est a. u. c. 999. p. Chr. 246. De Ologesiade et de reliquis cf. ad n. 4489.

4491. 4492.

Palmyrae; pars prior (*A.*) in basi magnae porticus, pars altera (*B.*) in columnae appositae scapo; editae sunt hae partes in Philosoph. Transact. et quidem separatim in Vol. XIX. p. 99. (conf. Transact. and Collect. T. III. P. II. p. 511.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 168. n. 12. 13. (cf. p. 339.) qui primo apographo deceptus duos titulos effecit; Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 9. n. 14. (cf. p. 26. et 69.); repetiit Murator. T. II. p. DCCXLIV. 2. cum Lat. interpret. et notis. Accuratius ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 11. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691.). Partem *B.* Murator. T. II. p. DCCLXXXIX. 2. ex Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 99. iterum dedit et ex chartis D. Halifax citat Thomas Hyde Hist. relig. vet. Pers. p. 517. tab. XIV. Addita huic titulo est inscriptio lingua Palmyrena concepta ap. Wood. p. 30. n. 5. quam post Swintonum (Philos. Transact. Vol. XLVIII.) explicare studet Eichhorn. in Commentatt. Soc. Reg. Scient. Gotting. Vol. VI. 1828. Class. hist. et philol. p. 115.

A. ϹΕΠΤΙΜΙΟΝΑΙΡΑΝΗΝΟ
ΔΑΙΝΑΘΟΥΤΟΝΛΑΜΠΡΟ
ΤΑΤΟΝϹΥΝΚΛΗΤΙΚΟΝ

B. ΕΞ ΝΩΝ
ΑΥΡΗΛΙ ΡΗΛΙ
ΟΔΩΡΟΥ ϹΤΡΑΤΙΩ
ΤΗϹΛΕΓ ΚΗϹΤΟΝ
ΠΑΤΡΩΝ..ΤΕΙΜΗϹΚΑΙΕΥΧΑ
ΡΙϹΤΙΑϹΧΑΡΙΝΕΤΟΥϹΓ̄Ξ̄Φ̄

Fundus lectionis est textus Woodianus. Vs. 4. Sell. cum altero apographo ΕΞΑ.......ΝΤΩΝ, Bern. et Smith. Mur. ΕΞΑΠΑΝΤΩΝ de coniectura. Vs. 5. ante ΑΥΡΗΛΙ Bern. et Smith. Mur. interposito ΛΟΥΚΙΟϹ sine ulla auctoritate pergunt ΑΥΡΗΛΙΟϹ ΗΛΙ cet. Vs. 6. Sell. cum primo apographo ΟΔΩΡ.....ϹΤΡΑΤΙΩ, unde pro Woodiano ΟΔΟ scripsi ΟΔΩ, Bern. et Smith. Mur. ΟΔΩΡΟϹϹΤΡΑΤΙΩ. Vs. 7. Sell. cum primo apogr. ΤΗϹΛΕ.......ΚΗϹ ΤΩΝ, Bern. et Smith. Mur. ΤΗϹΛΕΓΕΩΝΟϹΠΑΡ

ΘΙΚΗCΤΟΝ. Vs. 8. Sell. cum primo apographo ΠΑΤΡѠΝΤЄΙΜΗC cet. Bern. et Smith. Mur. ΠΑ ΤΡΩΝΟΝΤΕΙΜΗC cet.; in Woodiano addidi solum secundum Τ, pro quo punctum positum erat.

Σεπτίμιον Αἱράνην Ὀδαινάθου τὸν λαμπρότατον συνκλητικὸν ἐξ [ἰδίων δαπα]νῶν Αὐρήλι[ος - - - Αὐ]ρ. Ἡ[λ]ιοδώρου - - - - - - στρατιώτης λεγ[εῶνος] - - - - κῆς, τὸν πάτρων[α] τειμῆς καὶ εὐχαριστίας χάριν. Ἔτους γξφ.

Septimium Aeranen Capellus (de Zenobia p. 59.) putat filium esse Odenathi, qui postea Imperator, et quidem Herennianum illum, qui etiam Herennius vocitetur a Trebellio. Et potest sane nomen Aeranes videri respondere Herenniano. Verum hunc fratremque Timolaum ab Odenatho parvulos relictos esse atque eorum nomine Zenobiam imperium suscepisse refert idem Trebellius (c. 27.), licet refragante Vopisco (Aurel. c. 38.), qui Vaballathi nomine vult regnasse Zenobiam. Haec igitur Capellus aliquo modo videtur conciliare posse, ut statuat Zenobiam primum cum Herenniano et Timolao regnum tenuisse, his vero paulo post defunctis cum Vaballatho continuasse. Verum hoc ut altioris indaginis est, ita inde nondum efficitur Aeranen *συγκλητικὸν* anno Seleucid. 563. (a. u. c. 1004.) posse esse Herennianum Odenathi filium. Atque ut vocabulum istud *parvulum* non premendum ducas, tamen Trebellius diserte (c. 15.) dicit *Odenathum assumpto nomine primum regali, cum uxore Zenobia et filio maiore, cui erat nomen Herodes, minoribus Herenniano et Timalao, collecto exercitu contra Persas profectum esse.* Itaque neque Odenathus noster potest magnus ille Odenathus esse neque Aeranes Herennianus filius eius; quamquam uterque ad familiam Odenathi Imperatoris videtur pertinere (vide ad n. 4507.). Qui monumentum posuit, est Aurelius quidam miles legionis sive Scythicae sive Parthicae sive Gallicae, non, ut malunt Sell. Smith., Illyricae, quam non verisimile est aetate huius tituli Palmyrae egisse. Swintonus quidem in interpretatione Palmyrenae (l. c. p. 707.) reddidit Parthicam. Eichhornius patrem eius, qui posuit titulum, militem et ducem legionis praesidiariae Bitherensis inducit; de quo alii viderint. Aurelius igitur filius dicitur Aur. Heliodori, qui, ni fallor, ipse redit n. 4493. ubi *Lucius Aurelius Heliodorus.* Cum hoc Aurelio Heliodoro interpretes (Sell. Bern.), qui male eum pro milite, a quo Aeranae monumentum positum esset, vendiderunt, inscriptionem Romanam componi posse suspicati sunt, qua L. Aurel. Heliodorus Antiochi f. Palmyrenus monumentum dedicat *Ἀγλιβώλῳ καὶ Μαλαχβήλῳ πατρῴοις θεοῖς.* Negat id fieri posse Smith. p. 71. Verum ne ipse quidem inscriptionis rationem perspexerat. Nostro loco enim Aurelius est filius Aurelii Heliodori. Lucium Aurelium Heliodorum tituli n. 4493. etiam Halley (Philos. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 524.) putat eundem illum esse in inscriptione Romana memoratum. Sed apud Gruter. et alios Λ. ΑΥΡ. ΗΛΙΟΔѠ ΡΟC expressum erat; ap. Montefalc. qui (Ant. expl. T. II. tab. 179.) inscriptionem ex aere Roma misso accurate descriptam dedit, est Τ. ΑΥΡ. ΗΛΙΟΔѠ ΡΟC. Amittimus igitur *Lucium.* Utut est, posito Aurelium Heliodorum nostrum eundem esse, cuius mentio fit n. 4493. certe non ab re erit coniicere cognatione eum iunctum fuisse cum illo Heliodoro, qui inscriptionem Romanam posuit.

Ceterum ex inscriptione Palmyrena, quae adiuncta est titulo nostro, prorsus alia nomina exsculpserunt interpretes: Swint. *Aurelius Philinus Marii Philini filius,* Eichh. *Aurelius Philinus Marii Philinaris filius.* Patrem Aur. Heliodorum tuetur lectio nostra.

4493.

Palmyrae, prope partem orientalem magnae curiae Palmyrenae; ed. Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. n. 15. versibus haud dubie non recte divisis, et Halley in Philos. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 524.

. . . . . . ΛΟΥΚΙΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΗΛΙΟΔѠΡΟΥΤΟΥ - -

Spatium trium versuum.

[ΤЄΙ]ΜΗCΧΑΡΙΝЄΤΟΥC - - - - - ΜΗΝΟC[ΑΠ]ЄΛΛΑΙ[ΟΥ]

Vs. 1. inter ΑΥΡΗΛΙΟΥ et ΗΛΙΟΔѠΡΟΥ lacunam signat Halley. Bern. et Smith. nulla ratione habita spatii trium versuum secundam lineam ita habet ΤΟΥ . . . . . . ΤΕΙΜΗCΧΑΡΙΝΕΤΟΥC . . . . ΜΗ, reliquis litteris tertiam lineam constituentibus. Uncos addit Halley.

[Ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα] Λουκίου Αὐρηλίου Ἡλιοδώρου τοῦ

\- - - - - - - - - - -

\- - - - - - - - - - -

[τει]μῆς χάριν. Ἔτους - - - μηνὸς [Ἀπ]ελλαί[ου.]

De Lucio Aurelio Heliodoro cf. ad n. 4491.

4494.

Palmyrae, ad magnam porticum; ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 23. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 23.)

ΓЄΗΔΑΤΙΟΝΟΥЄΛΛΗΙΟΝ
ΠΡЄΙCΚΟΝΜΑΚΡЄΙΝΟΝΤΟΝ
ΑΓΝΟΝΚΑΙΔΙΚΑΙΟΝCѠΤΗΡΑ
ΜΑΝΝΟCΟΚΑΙΜЄΖΑΒΒΑΝ.
ΟΛΙΜΗΤΟΝЄΥЄΡΓЄΤΗΝ

Γ. [Σ]ηδάτιον Οὐελλήϊον Πρεῖσκον Μακρεῖνον, τὸν ἁγνὸν καὶ δίκαιον σωτῆρα, Μάννος ὁ καὶ Μεζαβ̔βᾶν - ολιμῆ τὸν εὐεργέτην.

4495.

Palmyrae, ad magnam porticum; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 100. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 512.). Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 168. n. 14. (cf. p. 344.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 11. n. 16. (cf. p. 27. et 73.); repetiit Murator. T. II. p. DCCLXI. 6. cum Lat. interpret. Accuratius ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 14. (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 14.)

.ΥΠΙΛΙΟΝΟΥΟΡΩΔΗΝ
ΙΠΠΙΚΟΝΚΑΙΒΟΥΛΕΥΤΗΝ
ΠΑΛΜΥΡΗΝΟΝΒΗΛΑ
ΚΑΒΟCΑΡCΑΤΟΝΦΙ
[ΛΟΝ]ΤΕΙΜΗCΧΑΡΙΝ
ΕΤΟΥC ΟΦ

Dedi Woodii exemplum, recepta vs. 5. emendatione quadam ex apographo primo, quod sequuntur interpretes, ubi Wood. . . . . ΕΙΜΗCΧΛΡΙΝ, illud [ΛΟΝ]ΤΕΙΜΗCΧΑΡΙΝ. Ceterum vs. 2. init. apogr. I. habet [CΥΝΚΛ]ΗΤΙΚΟΝ pro ΙΠΠΙΚΟΝ.

[Ῥο]υπίλιον Οὐορώδην ἱππικὸν καὶ βουλευτὴν Παλμυρηνὸν Βηλάκαβος Ἀρσᾶ τὸν φί[λον] τειμῆς χάριν. Ἔτους οφ.

Bern. Πούπλιον vel Ποπίλιον proposuit, Smith. Ὀπίλιον (Οὐπίλιον) vel Ῥουπίλιον, Sell. Ῥουπίλιον. Dixeris quidem ubi .ΥΠΙΛΙΟΝ enotatur, in lapide fuisse ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ, quo praenomine apud Palmyrenos nihil frequentius. Sed quoniam apographa Woodii accurata solent esse, non ausus sum mutare. Nomen barbarum vss. 3. 4. compositum videtur ex nomine Dei Beli. Annus Seleucid. est 570. qui respondet a. u. c. 1011. (p. Chr. 258.)

4496.

Palmyrae; ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 19. aeri incisam (cf. Philosoph. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 19.). Adiuncta est Palmyrena lingua concepta inscriptio ap. Wood. p. 30. n. 10. quam post Swintonum (Philos. Transact. l. c. p. 695.) explicavit Eichhornius in Commentatt. Soc. Reg. Scient. Gotting. Vol. VI. 1828. Class. hist. et philol. p. 114.

.ΕΠΤΙ
ΕΠΙΤΡΟΠ ΟΥΚΗΝΑΡΙΟΝ
ΙΟΥΛΙΟCΑΥΡΗ Ο ΒΑΛΟC...
ΔΟΥΤΟΥ ΗΓΟCΙ.CΛΑΜΠΡΟΤΑ
ΤΗCΚΟΛΩΝΕΙΑC.ΟΝΕΑΥΤΟΥΦΙΛΟΝ
ΤΕΙΜΗCΕΝΕΚΕΝΕΤΟΥC . . . ΜΗΝΕΙ
ΑΠΕΜΑΙΩ

Σ]επτί[μιον Οὐορώδην τὸν κράτιστον] ἐπίτροπ[ον Σεβαστοῦ δ]ουκηνάριον Ἰούλιος Αὐρή[λιος] - - - ο - - βαλος - - - - δου τοῦ - - - [στρατ]ηγὸς [τῆ]ς λαμπροτάτης Κολωνείας, [τ]ὸν ἑαυτοῦ φίλον τειμῆς ἕνεκεν. Ἔτους - - - μηνεὶ Ἀπε[λλ]αίῳ.

Septimium Vorodem, qui honoratur etiam titulis n. 4497. 4498. 4499. sunt qui putent filium esse Odenathi natu maximum, qui Trebellio Herodes est. Quam sententiam haud scio an non probaturus sit qui titulum n. 4485. ad eundem Sept. Vorodem pertinere concesserit. Vide ad n. 4485. Vorodes nomen frequens est in Parthia. Nomina eius, qui posuit titulum, mutila sunt. Ex Palmyrena inscriptione Swintonus exsculpsit *Iulius Aurelius Nabibal filius Saodoidae* vel *Saoduti* (unde coniicais in Graeco scribendum esse [Ναβι]βαλος - - - δούτου); Eichhorn. *Iulius Aulis (Aurelius) Nabibar filius Saaruchidae.* De Palmyra colonia cf. ad n. 4485.

4497.

Palmyrae, ad magnam porticum; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 98. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 511.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 167. n. 11. (cf. p. 332.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 13. n. 20. (cf. p. 78.); repetiit Murator. T. II. p. DCCXLV. 1. cum Lat. interpret. et notis. Accuratius edidit Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 15. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 15.).

CΕΠΤΙΜ
ΤΟΝΚΡΑ
ΠΟΝCΕΒ Η
ΝΑΡΙΟΝΚΑΙ ΙΗΝ
ΙΟΥΛΙΟCΑΥΡ ΟCCΕ
ΠΥΙΜΟCΜ ΜΑΛΩ
ΧΑΝΝΑCCΟΥ[ΜΟΥ]ΟΚΡΑΤΙ
CΤΟCΤΟΝΦΙΛΟΝΚΑΙΠΡΟCΤ
ΑΤΗΝΤΕΙΜΗCΕΝΕΚΕΝ
ΕΤΟΥCΖΟΦΜΗΝΕΙΞΑΝΔΙΚΩ

Exemplum est Woodianum. Lacunae plerumque expletae sunt in apographo primo additis uncis, ut vs. 1. CΕΠΤΙΜ[ΙΟΝΟΥΟΡΩΔΗΝ] cet. Vs. 4. ΚΑ[ΙΑΡΟΑΠΕ]ΤΗΝ (Bern. et Smith. afferunt ΑΡ . . ΑΠΗΤΗΝ, reponunt autem ΑΡΧΑΓΗΤΗΝ de coniectura); vs. 5. ΑΥΡ[ΗΛΙ]ΟCΕ (Bern. et Smith. ΑΥΡΗΛΙΟCC); vs. 6. [ΑΛΜΗC]ΠΥΙΛCΟCΜ[ΕΛΕΝΑΙ]ΟCΜΑΛΩ (Bern. et Smith. ΑΛΜΗCΠΥCΙΛΛΟCΜΕΛΕΝΑΙΟCΜΑΛΩ sine uncis); vs. 7. ΧΑΝΝΑCCΟΥΜΟ[Υ]ΟΚΡ cet. (quam lectionem intuli in exemplum Woodii, qui habet ΚΑΝΝΑCCΟΥ ΟΚΡ cet.); vs. 8. [ΦΙΛΟΝ]; et vs. 10. ΕΤΟΥC . . . . . [ΜΗΝΕΙ Ξ]ΑΝΔΙΚΩ.

Σεπτίμ[ιον Οὐορώδην] τὸν κρά[τιστον ἐπίτρο]πον Σεβ[αστοῦ δουκ]ηνάριον καὶ [ἀργαπέτ]ην Ἰούλιος Αὐρ[ήλι]ος Σέπ[τ]ιμος Μ - - - [τοῦ] Μαλωχᾶ Νασσού[μου] ὁ κράτιστος τὸν φίλον καὶ προστάτην, τειμῆς ἕνεκεν. Ἔτους ζοφ μηνεὶ Ξανδικῷ.

De Septimio Vorode cf. ad n. 4496. [Ἀργαπέτ]ην

desumpsi ex n. 4498. 4499. ubi vide quae annotavimus. Veritus est Smith. (p. 79.), ne verba ΟΚΡΑ ΤΙCΤΟC perfunctorie transcripta essent. Vix enim quempiam in monumento patroni et amici famae dedicato se ipsum appellare τὸν κράτιστον. Verba illa in lapide esse testis est Woodius. Conieceris igitur titulum positum esse ab alio, qui dedicarit monumentum iussu Iulii Aurelii Septimi; in quo is sibi indulserit de suo addere ΟΚΡΑΤΙCΤΟC ad significandam dignitatem illius (cf. n. 4507.). Annus Seleucid. 577. titulum positum a. u. c. 1018. p. Chr. 265. docet.

4498.

Palmyrae, ad magnam porticum; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 98. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 492. et p. 510.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 167. n. 10. (cf. p. 332.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 12. n. 19. (cf. p. 32. et 73.); Barthélemy Mém. de l'Acad. des Inscr. Vol. XXVI. p. 584 sq. Repetiit Murator. T. II. p. DCCXLIV. 1. cum Lat. interpret. et notis. Accuratius ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 17. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 17.). Ex Barthelemyo citat Eckhelius D. N. Vol. IV. p. 227. Adiuncta est Palmyrena inscriptio ap. Wood. p. 30. n. 9. quam post Swintonum (Philos. Transact. l. c. p. 694.) explicavit Eichhorn. in Commentatt. citatt. in lemmate ad n. 4496. p. 115.

CЄΠΤΙΜΙΟΝΟΥΟΡΩΔΗΝ
ΤΟΝΚΡΑΤΙCΤΟΝЄΠΙΤΡΟ
ΠΟΝCЄΒΑCΤΟΥΔΟΥΚΗ
ΝΑΡΙΟΝΚΑΙΑΡΓΑΠЄΤΗΝ
ΙΟΥΛΙΟCΑΥΡΗΛΙΟCCΑΛΜΗC
ΚΑCCΙΑΝΟΥΤΟΥᴧ . . ЄΝΑΙΟΥ
ΙΠΠЄΥCΡΩΜΑΙΩΝΤΟΝΦΙΛΟΝ
ΚΑΙΠΡΟCΤΑΤΗΝЄΤΟΥCΗΟΦ
ΜΗΝЄΙΞΑΝΔΙΚΩ

Exemplum est Woodii. In prioribus apographis vs. 4. ΑΡΟΑΠЄΤΗΝ cum varietate ΑΡ . . ΑΠΗΤΗΝ, ΑΡⲖΠΗΤΗΝ (et ut Bern. annotat ΑΡΟΑΠΗΤΗΝ); vs. 5. extr. ЄΑΛΜΗC, cum varietate CΑΝѠΗC; vs. 6. ΚΑCCΙΑΝΟΥΤΟΥΜ[Є]ΛЄΝΑΙΟΥ, cum varietate ѠΑCCΙΑΝΟΥΤΟΥѠ . . ΛЄΝΑΙΟΥ vel ΤΟΥΤΟΥΜ ΛЄΛΟΥ annotante Sellero.

Σεπτίμιον Οὐορώδην τὸν κράτιστον ἐπίτροπον Σεβαστοῦ δουκηνάριον καὶ ἀργαπέτην Ἰούλιος Αὐρήλιος Σάλμης Κασσιανοῦ τοῦ [Μελ]εναίου ἱππεὺς Ῥωμαίων, τὸν φίλον καὶ προστάτην. Ἔτους ηοφ, μηνεὶ Ξανδικῷ.

De Septimio Vorode cf. ad n. 4496. Vs. 4. ΑΡΓΑ ΠЄΤΗΝ vox ignota nec tentanda coniecturis, quae videtur subesse etiam nomini proprio Ἀρχαπέτου ap. Petr. Patricium Eclog. legatt. p. 20. Hoeschel. Persicam esse putat Barthelemyus provocans ad vocem *Arzabades*. Vocabulum diserte in lapide est affirmante Woodio, qui se iterum consulto marmore verum deprehendisse notat. Igitur coniecturas interpretum non tango. Indicatur voce illa officium quoddam (cf. Swint. l. c. p. 697.), quo nondum auctus erat Sept. Vorodes, quum poneretur titulus n. 4496. Ex quo simul apparet etiam titulum n. 4485. prius positum esse quam n. 4497. ac proinde ante quam n. 4498. 4499. qui uno anno recentiores sunt quam n. 4497. Uterque enim positus est anno Seleucid. 578. i. e. a. u. c. 1019. p. Chr. 266. Ceterum qui posuit titulum, ἱππεὺς Ῥωμαίων audit, de qua formula cf. ad n. 5754.

4499.

Palmyrae, ad magnam porticum; ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 16. (cf. Philosoph. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 16.) Tractavit Barthélemy Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXVI. p. 584 sq. ex quo citat Eckhel. D. N. Vol. IV. p. 227. Adiuncta est inscriptio Palmyrena ap. Wood. p. 30. n. 8. quam post Swintonum (Philos. Transact. l. c. p. 894.) explicavit Eichhorn. in Commentatt. citatt. in lemmate ad n. 4496. p. 116.

CЄΠΤ ΟΥΟΡΩΔΗΝ
ΤΟΝΚΡΑΤΙCΤΟΝЄΠΙΤΡΟ
ΠΟΝCЄΒΑCΤΟΥΔΟΥΚΗ
ΝΑΡΙΟΝΚΑΙΑΡΓΑΠЄΤΗΝ
ΙΟΥΛΙΟCΛΥΡΗΛΙΟC
CЄΠΤΙΜΙΟCΙΑΔΗCΙΠ
ΠΙΚΟCCЄΠΤΙΜΙΟΥΑΛЄ
ΞΑΝΔΡΟΥΤΟΥΗΡΩΔΟΥ
ΑΠΟCΤΡΑΤΙΩΝΤΟΝΦΙ
ΛΟΝΚΑΙΠΡΟCΤΑΤΗΝ
ΤЄΙΜΗCЄΝЄΚЄΝЄΤΟΥC
ΗΟΦ ΜΗΝЄΙΞΑΝΔΙΚΩ

Σεπτ[ίμιον] Οὐορώδην τὸν κράτιστον ἐπίτροπον Σεβαστοῦ δουκην[ά]ριον καὶ ἀργαπέτην Ἰούλιος [Α]ὐρήλιος Σεπτίμιος Ἰάδης ἱππικὸς Σεπτιμίου Ἀλεξ[ά]νδρου τοῦ Ἡρώδου [ἀ]πὸ στρατιῶν, τὸν φίλον καὶ προστάτην τειμῆς ἕνεκεν. Ἔτους ηοφ, μηνεὶ Ξανδικῷ.

De Septimio Vorode cf. ad n. 4496. De ἀργαπέτῃ et de anno cf. ad n. 4498. Vs. 9. ἀπὸ στρατιῶν videtur esse i. q. ἀπὸ στρατειῶν, ut Alexander dicatur fuisse Imperatoris comes militaris.

4500.

In solitudine *Palmyrena*, Damasco Palmyram versus, tribus ab hac urbe horis, duo extant stylobatae eiusdem magnitudinis et formae, altitudinis vero circiter II metr. Idem in utroque titulus inscriptus. Edidit Vidua Inscriptiones ant. in Turcico Itin. coll. tab. XXIII. 1. (cf. p. 27.); unde dedit Letronn. Journ. des Sav. Mart. 1827. p. 165. cum nota St-Martini de nominibus propriis huius tituli, et repetiit in libello: Analyse critique du recueil d'inscriptions grecques et latines de M. le Comte de Vidua, p. 18.

ΔΙΙΨΨΙϹΤѠΚΑΙΕΠΗΚΟѠΗΠΟΛΙϹΕΥΧΗΝ

ΕΤΟΥϹΕΚΥΔΥϹΤΡΟΥΑΚΕΠΙΑΡΓΥΡΟΤΑΜΙѠΝΖΕΒΕΙΔΟΥΚΑΙΜΟΑΜΕΔΟΥΚΑΙΜΑ

ΛΟΚΙΜΟΥΙΑΡΙΒѠΛΕΟΥϹΚΑΙΙΑΡΑΙΟΥΝΟΥΡΒΗΛΟΥΚΑΙΑΝΑΝΙΔΟϹΜΑΛΙΧΟΥ

Versus primus maioribus litteris incisus est in superiore parte trunci. In medio aliquid sculptum iaculorum fasciculo simile. Subsunt duo postremi versus.

Διῒ ὑψίστῳ καὶ ἐπηκόῳ ἡ πόλις εὐχήν. Ἔτους εκυ, Δύστρου ακ, ἐπὶ ἀργυροταμιῶν Ζεβείδου καὶ Μοαμέδου καὶ Μαλοκίμου Ἰαριβωλέους καὶ Ἰαραίου Νουρβήλου καὶ Ἀνανίδος Μαλίχου.

Titulus positus est anno Seleucid. 425. mensis Dystri die 21. Incidit igitur in a. u. c. 866. p. Chr. 113. qui XVI. est Traiani Imperatoris. Comparent ἀργυροταμίαι, qui magistratus etiam alibi eponymus est. Hi numero sunt quinque. In nominibus nota Μοαμέδαν. Ex reliquis Ἰαριβωλεὺς est etiam n. 4481. et Ἰαραῖος n. 4482.

4501.

In templo Moslemio apud Tibam (Tayibeh) oppidum Euphratem versus Palmyra pergenti, in lapide muro inserto; edita est in Philos. Transact. Vol. XIX. p. 109. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 517.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 170. n. 18. (conf. p. 363 sq.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 2. n. 3. (conf. p. 17. et 42.) Repetierunt praeter Reland. Palaest. T. II. p. 525. Murator. T. I. p. CXV. 1. et Swintonus Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. tab. XXX. aeri incisam ex chartis D. Halifax. Adiuncta est inscriptio Palmyrena, quam post Swintonum (Philos. Transact. Vol. LVI. p. 4. coll. Vol. XLVIII. tab. XXX. n. 2.) explicavit Eichhorn. in Commentatt. citatt. in lemmate ad n. 4496. p. 91 sqq.

ΔΙΙΜΕΓΙϹΤѠΚΕΡΑΥΝΙѠΥΠΕΡϹѠΤΗΡΙΑϹΤΡΑ:ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ϹΕΒΤΟΥΚΥΡΙΟΥΑΓΑΘΑΝΓΕΛΟϹΑΒΙΛΗΝΟϹΤΗϹΔΕΚΑΠΟΛΕΟϹ
ΤΗΝΚΑΜΑΡΑΝѠΚΟΔΟΜΗϹΕΝΚΑΙΤΗΝΚΛΙΝΗ..ΕΞΙΔΙѠΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΕΤΟΥϹ ΕΜΥ ΜΗΝΟϹ ΛѠΟΥ

Dedi exemplum a Swintono communicatum. Vs. 2. init. ubi Swint. ϹΕΒΤΟΥ, in apographo typis expresso ϹΕΒ....ΤΟΥ. Ibid. extr. ΩϹ Bern. Murat.

Διῒ μεγίστῳ Κεραυνίῳ ὑπὲρ σωτηρίας Τρα(ϊανοῦ) Ἀδριανοῦ Σεβ(αστοῦ) τοῦ κυρίου Ἀγαθάνγελος Ἀβιληνὸς τῆς Δεκαπόλεος τὴν καμάραν ᾠκοδόμησεν καὶ τὴν κλίνη[ν] ἐξ ἰδίων ἀνέθηκεν. Ἔτους εμυ μηνὸς Λώου.

Templum, ex quo lapis, videtur Iovis Κεραυνίου fuisse, postea in moscheam immutatum. Agathangelus Abilis oriundus est ex Coeles Syriae oppido, quod h. l. regioni Decapolitanae tribuitur (cf. Plin. H. N. V, 16.). Fecit ille lectisternium in templo, h. e. aediculam fornicatam lectoque instructam (cf. Salmas. ad Vopisci Aurelian. c. 46.). Inscriptio posita est anno Seleucid. 445. a. u. c. 886. quo anno rebellarunt Iudaei. Iam quum pro salute Hadriani factum lectisternium dicatur, in promptu est coniicere Hadrianum eo anno in Syriam reversum esse, ut belli Iudaici pericula ipse adiret (cf. Flemmer de itineribus et reb. gest. Hadriani p. 96.). Quamquam bene monet Eichhornius inter terrores belli vicini pro salute Hadriani vel non praesentis preces fieri potuisse.

4502.

Palmyrae, in ara prope magnum fontem (in urbis pomoerio occidentali secundum Bernardum); edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 103. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 514.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 169. n. 13. (cf. p. 352.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 4. n. 8. (cf. p. 20. et 48.); repetiit Murator. T. I. p. CXVII. 2. Accuratius edidit Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 6. aeri incisam (cf. Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 6.).

ΔΙΙΥΨΙϹΤѠΜΕΓΙϹΤѠΚΑΙΕΠΗΚΟѠΒѠΛΑΝΟϹΖΗΝΟΒΙΟΥ
ΤΟΥΑΙΡΑΝΟΥΤΟΥΜΟΚΙΜΟΥΤΟΥΜΑΘΘΑΕΠΙΜΕΛΗΤΗϹ ΟΙ
ΑΙΡΕΘΕΙϹΕΦΚΑϹΠΗΓΗϹΥΠΟΙΑΡΙΒѠΛΟΥΤΟΥΘΕΟΥΤΟΝΒѠ·
ΕΞΙΔΙѠΝΑΝΕΘΗΚΕΝΕΤΟΥϹΔΟΥΜΗΝΟϹΥΠΕΡΒΕΡΕΤΑΙΟΥΚ

Dedi exemplum Woodianum correcto ex aliis nomine ΖΗΝΟΒΙΟΥ, pro quo Wood. ΖΕΝΟΒΙΟΥ. Ex varia lectione pauca sufficit notasse. Vs. 1. extr. priores scripserunt ΖΗΝΟΒΙΟΥ; vs. 2. extr. ΕΠΙΜΕΛΗΤΗϹΟΗ, desumptis ex tertio versu, quae supra scriptae sunt, litteris ΟΙ· Vs. 3. Bern. et Smith. Mur. ΕΦΘΑϹ, reliqui ΕΦΚΑϹ; ibid. extr. puta scriptum fuisse in lapide ΒѠΜ (ON supra scriptum), quo non cognito neglecta versuum divisione editum erat a prioribus ΒѠ[ΜΟΝ].

Διῒ ὑψίστῳ μεγίστῳ καὶ ἐπηκόῳ Βωλανὸς Ζηνοβίου τοῦ Αἰράνου τοῦ Μοκίμου τοῦ Μαθθᾶ ἐπιμελητὴς αἱρεθεὶς Ἔφκας πηγῆς ὑπὸ Ἰαριβώλου τοῦ θεοῦ τὸν βω[μ]ὸ[ν] ἐξ ἰδίων ἀνέθηκεν. Ἔτους δου, Ὑπερβερεταίου κ.

Bolanus a Βώλῳ dictus apud Syros nomen satis notum. Bolanus hic ex familia est Alialamis (n. 4479.). Utriusque stemma videtur esse hoc:

Matthas
- Aeranes — Mocimus — Aeranes — Alialames
- Mocimus — Aeranes — Zenobius — Bolanus.

Redit numen Ἰαρίβωλος, interpretibus Bernardo et Halleyo *Lunus deus*; cf. n. 4483. Ab hoc numine Bolanus noster dicitur ἐπιμελητὴς αἱρεθεὶς Ἔφκας πηγῆς; nec miraberis in magno pretio Palmyrenis fuisse fontem deserta incolentibus. Fuit haud dubie sacer fons; beneque coniicit Woodius magistratum illum non exiguum fuisse. De nomine fontis varia interpretes. Alii cultus Veneris Aphacitidis advocato Ἀφάκας legendum statuerunt (Seller.); alii de aquis calidis intelligendum et ΕΦΘΑϹ legendum putabant (Bern. Smith.). Frustra omnia. Nec digna quae afferatur tentata a Smitho correctio ΙЄΡΑϹ, posteaquam lectio firmata est a Woodio. Annus Seleucid. 474. est; igitur titulus positus est a. u. c. 916. p. Chr. 163.

4503.

Palmyrae, in ara translata a Woodio in Angliam; inscriptionem ed. Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 8. aeri incisam; Swinton. in Philosoph. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 8. et Chandler. Marm. Oxon. II. n. XI. (qui expressit litteris dimidio minoribus quam sunt in lapide). Adiuncta est inscriptio Palmyrena lingua concepta ap. Wood. p. 30. n. 1., quam post Swintonum (l. c. p. 698.) explicarunt Koppius (Bilder u. Schriften d. Vorzeit T. II. p. 254.) et Eichhornius in Commentatt. citt. in lemmate ad n. 4496. p. 96.

ΔΙΙΥΨΙϹΤѠΚΑΙ.
ΠΗΚΟѠΙΙΟΥΑΥΡ/
ΝΤΙΠΑΤΡοϹΟΚΑΙ
ΛΛΑΦѠΝΑϹΑΙΑΙΛ
ΑΜЄΙΤΟΥΖΗΝΟΒΙ
ΟΥΤΟΥΑΚΟΠΑΟΥ
ЄΥΞΑΜЄΝΟϹΑΝЄ
ΘΗΚЄΝЄΤΟΥϹΔΜΦ
ΑΥΔΥΝΑΙΟΥΚΔ

Dedi apographum Chandleri. Swintonus expressit Woodii apographum. Vs. 2. extr. pro lineola obliqua Woodius punctum habet. Vs. 4. omittit totum Woodius.

Διῒ ὑψίστῳ καὶ [ἐ]πηκόῳ Ἰού(λιος) Αὐρ(ήλιος) [Ἀ]ντίπατρος ὁ καὶ Ἀλαφώνας Αἰ[λ]ιλάμει τοῦ Ζηνοβίου τοῦ Ἀκοπάου εὐξάμενος ἀνέθηκεν. Ἔτους δμφ, Αὐδυναίου κδ.

Nomen patris Antipatri videtur Αἰ[λ]ιλάμεις esse ad similitudinem nominis Ἀλιαλάμεις (n. 4479.). Annus Seleucid. 544. respondet a. u. c. 985. p. Chr. 232. quo anno Alexander Severus contra Persas profectus est (cf. n. 4483.). Iam Ael. Lampridius (Alex. Sev. c. 68.) Alphenum quendam memorat, qui in consilio Severi fuisset. Igitur Eichhornius Alphenum illum et Alaphonatem nostrum eundem esse ratus statuit hominem Imperatoris tum in Syria versantis comitatui interfuisse votumque eo ipso anno, quo concepisset, dedicata ara solvisse. Neutrum probabiliter. Fuit potius Antipater ex nobili familia Palmyrena, id quod ex congestis maiorum nominibus apparet.

4504.

Palmyrae, in epistylio portae mausolei bene servati, repetita grandibus litteris in loco eiusdem monumenti altiore; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 108. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 516.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 164. n. 4. (cf. p. 301.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 1. n. 1. (cf. p. 16. et 39.); repetiit Murator. T. III. p. MDCLXXXIII. 4. cum Lat. interpret. et nota. Accuratius edidit Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 1. aeri incisam (cf. Philosoph. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 1.).

ΜΝΗΜЄΙΟΝΑΙѠΝΙΟΝΓЄΡΑϹѠΚΟΔΟΜΗϹЄΝΙΑΜΛΙΧΟϹΜΟΚЄΙΜΟΥΤΟΥΚΑΙΑΚΚΑΛЄΙϹΟΥ
ΤΟΥΜΑΛΙΧΟΥЄΙϹΤЄЄΑΥΤΟΝΚΑΙΥΙΟΥϹΚΑΙЄΓΓΟΝΟΥϹЄΤΟΥϹΔΙΤ ΜΗΝΙΞΑΝΔΙΚѠ

Dedi exemplum Woodianum. Primum, quo usi sunt interpretes, apographum has praebet varietates: vs. 1. ΓΙΧΟϹ pro ΙΑΜΛΙΧΟϹ sine nota lacunae; ibid. extr. ΛΚΙΑΛϹΙϹΟΥ vel ΑΚΙΑΛϹΙϹΟΥ (Bern. ΑΚΙΑϹΙϹΟΥ, cum quo Murat. initio huius versus praefigit ΤΟ sine ulla auctoritate); vs. 2. init. ΤΟΥ ΜΑ...... ΟΥ cet. (Bern. ΤΟΥΜΑΝΝΑΙΟΥ); deinde ΜΗΝЄΙ.

Μνημεῖον αἰώνιον γέρας ᾠκοδόμησεν Ἰάμλιχος Μοκείμου τοῦ καὶ Ἀκκαλείσου τοῦ Μαλίχου εἴς τε ἑαυτὸν καὶ υἱοὺς καὶ ἐγγόνους. Ἔτους διτ, μηνὶ Ξανδικῷ.

Titulus ut in Palmyrenis satis antiquus pertinet ad annum Seleucid. 314., a. u. c. 755. p. Chr. 2. Nec sollicitandae notae numerales, ut volebant interpretes (Sell. Smith.) falso de usu formarum C et ω statuentes. Accedit quod Woodius cognito eorum consilio ita scriptum in lapide testatur. Ἰάμλιχος est Ἰάμβλιχος. Missa facio commenta virorum doctorum de nominibus propriis prolata.

4505.

Palmyrae, in fronte mausolei ex adverso prioris; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 107. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 516.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 164. n. 3. (cf. p. 299.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 1. n. 2. (cf. p. 16. et 40.); repetiit Murator. T. III. p. MDCLXXXIV. 2. cum Lat. interpret. et not. Accuratius edidit Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 2. aeri incisam (cf. Swinton. in Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 2.).

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΕΚΤΙCΑΝΕΛΑΒΗΛΟCΜ
ΑΝΝΑΙΟCCΟΧΑΙΕΙCΜΑΛΙΧΟCΟΥΑΒΑΛ
ΛΑΘΟΥΤΟΥΜΑΝΝΑΙΟΥΤΟΥΕΛΑΒΗΛΟΥΑΥΤ
ΟΙCΚΑΙΥΙΟΙCΕΤΟΥCΔ̄Ῑ̄Ȳ ΜΗΝΟCΞΑΝΔΙΚΟΥ

Dedi Woodii exemplum. Primum, quo usi sunt interpretes, apographum has varietates praebet: vs. 1. extr. ΛΕCΜ (Bern. ΛΟCΜ); vs. 2. CΟΧΑΕΙCΜΑΛ ΧΟC; vs. 4. init. ω (Bern. ΟΙC, refragante Smitho, qui diserte in apographo testatur legi ω.

Τὸ μνημεῖον ἔκτισαν Ἐλάβηλος, Μανναῖος, Σοχαίεις, Μάλιχος Οὐαβαλλάθου τοῦ Μανναίου τοῦ Ἐλαβήλου αὐτοῖς καὶ υἱοῖς. Ἔτους διυ, μηνὸς Ξανδικοῦ.

Nomen Ἐλάβηλος ex *Bel* compositum est; Σοχαίεις haud dubie pro Σεχαίης, Σοχάης, diphthongo ει pro η crebro admissa in huiusmodi nominibus; cf. n. 4479. Sunt homines quattuor, qui monumentum sibi liberisque suis exstruxerunt, filii Vaballathi, nepotes Mannaei, pronepotes Elabeli. Annus Seleucid. est 414.; igitur titulus positus a. u. c. 855. p. Chr. 102.

4506.

Palmyrae, in basi, olim sub statua; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 102. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 513.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 163. n. 2. (cf. p. 298.), Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 5. n. 9. (cf. p. 21. et 55.); repetiit Murator. T. II. p. DCCXVIII. 5. cum Lat. interpret. et not. Habet etiam Wood. Rud. Palmyr. p. 27. n. 7. aeri incisam (cf. Swinton. Philosoph. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 7.), notans unam hanc inscriptionem a se Palmyram pervestigante non esse denuo repertam.

ΜΑΡΘΕΙΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΤΟΥ
ΚΑΠΑΔΗΤΟΥΟΥΑΒΑΛΛΑΘΟΥ
ΤΟΥCΥΜωΝΟΥCΟΡΑΙΧΟCΑΙΡΑΝΟΥ
ΑΝΗΡΑΥΤΗCΜΝΗΜΗCΕΝΕΚΕΝ
ΜΗΝΕΙΔΥCΤΡωΤΟΥϛΥΕΤΟΥC

Vs. 3. Bern. Mur. CΩΡΑΙΧΟC.

Μάρθειν Ἀλεξάνδρου τοῦ Καπάδη τοῦ Οὐαβαλλάθου τοῦ Συμώνου Σόραιχος Αἰράνου, ἀνὴρ αὐτῆς, μνήμης ἕνεκεν. Μηνεὶ Δύστρῳ του ϛ̄ῡ ἔτους.

Martha nomen Iudaeis et Syris commune. De terminatione cf. ad n. 4505. Idem fere nomen addita terminatione Graeca videtur esse Μαρθείνη Vol. II. n. 2322. *b*.[78]) in Addendis. Σόραιχος nomen Syriacum etiam in Iamblichi Syri libro δραματικῷ de amoribus Rhodanis et Sinonidis (Phot. Biblioth. cod. 94.), ut apposite monet Smithus. Annus Seleucid. videtur esse 490. (a. u. c. 931. p. Chr. 178.); quamquam incertum ἐπίσημον est; potest esse etiam ϛ̄Ȳ (406.).

4507.

Palmyrae, in epistylio mausolei; edita est in Philosoph. Transact. Vol. XIX. p. 88. (cf. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 506.) Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 163. n. 1. (cf. p. 295.); Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 7. n. 12. (cf. p. 24. et 61.); repetiit Murator. T. II. p. DCCXLIV. 3. cum Lat. interpret. et not. Accuratius edidit Wood. Rud. Palmyr. p. 29. n. 26. aeri incisam (conf. Philosoph. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. n. 26.). Adiuncta inscriptio est lingua Palmyrena concepta (Transact. and Collect. Vol. III. P. II. tab. v. fig. 64.). Citant Hyde Hist. relig. vet. Pers. p. 517. tab. XIV. et Eckhelius D. N. Vol. VII. p. 489.

ΤΟΜΝΗΜΙΟΝΤΟΥΤΑΦΕωΝΟCΕΚΤΙCΕΝΕΞΙΔΙωΝ
CΕΠΤΙΜΙΟCΟΔΑΙΝΑΘΟCΟΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟCCΥΝ
ΚΛΗΤΙΚΟCΑΙΡΑΝΟΥΟΥΑΒΑΛΛΑΘΟΥΤΟΥΝΑCωΡΟΥ
ΑΥΤωΤΕΚΑΙΥΙΟΙCΑΥΤΟΥΚΑΙΥΙωΝΟΙCΕΙCΤΟΠΑΝ
ΤΕΛΕCΑΙωΝΙΟΝΤΕΙΜΗΝ

Dedi exemplum Woodianum, a quo primum Anglorum apographum differt solum his: vs. 1. init. ΜΝΗΜΕΙΟΝ, quod tamen in lapide non esse testantur qui transcripserunt (Transact. and Collect. Vol. III. P. II. l. c. cf. Smith. p. 67.); vs. 3. init. ΚΛΗΤ[ΙΚΟC] ΑΙΡΑΝΟΥΟΥΑΒΑΛΛΑΘΟΥ (Bern. ΚΛΗΤΙΚΟCΟΑΙ ΡΑΝΟΥΤΟΥΟΥΑΒΑΛΛΑΘΟΥ, articulo ΤΟΥ necessario adiecto, quod moneo ob Smith. p. 67.).

Τὸ μνημῖον τοῦ ταφεῶνος ἔκτισεν ἐξ ἰδίων Σεπτίμιος Ὀδαίναθος, ὁ λαμπρότατος συνκλητικός, Αἰράνου [τοῦ] Οὐαβαλλάθου τοῦ Νασώρου, αὐτῷ τε καὶ υἱοῖς αὐτοῦ καὶ υἱωνοῖς εἰς τὸ παντελὲς αἰώνιον τιμήν.

Halleyus, quem sequuntur Bernard. et Smith. h. l. intelligendum putat Odenathum Imperatorem, qui hoc sibi sepulcrum exstruxerit ante receptam dignitatem imperatoriam. Dubitat Woodius. Nec sane verisimile est; etsi constat Odenatho et Zenobiae filium fuisse Herennianum et Vaballathum fortasse nepotem (Vaillant sur les méd. de Vaballath. in Mém. de l'Acad. des Inscr. T. II. 1717. p. 574 sq.), quibus coniicias ex maioribus Odenathi (Αἰράνου, Οὐαβαλλάθου) nomina indita esse. Rem dirimere videtur titulus n. 4491. ubi Σεπτίμιος Αἰράνης Ὀδαινάθου ὁ λαμπρότατος συνκλητικός, qui ab Odenatho tituli n. 4507.

divelli vix potest. Quippe uterque ex ordine senatorio est. Atque n. 4491. Odenathus in inscriptione Palmyrena eodem modo Senator clarissimus audit. Eadem autem dignitate fuit primum Odenathus, qui postea Imperator. Nam decurionem eum appellat Sextus Rufus. Itaque omnes hi ad eandem familiam pertinere videntur. Iam Septimium Aeranen non posse esse Herennianum filium Odenathi Imperatoris monui ad n. 4491. Sed aetate satis coniunctum eum cum Odenatho fuisse annus docet tituli, qui positus est a. u. c. 1004. Tum enim Odenathus necesse est vir iam fuerit strenuus, utpote mox Persas aggressurus. Coniicio igitur Odenathum titulorum n. 4507. 4491. patrem fuisse Odenathi Imperatoris et proinde Aeranen (n. 4491.) fratrem eius sive maiorem natu sive minorem. Itaque stemma huius familiae hoc fuerit:

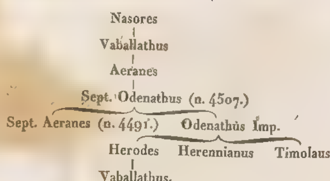

De orientali origine nominis *Nasores* quaedam affert Smithus. Notus Nabonasar Babyloniorum rex, Nabuchodonosor (Nebucadnezar), qui Hierosolyma expugnavit; quae nomina composita sunt ex *nosur* s. *nosar*, quod in lingua Arabica significat *defensorem*. Nomen *Aeranes* satis frequens videtur apud Palmyrenos (cf. n. 4479. 4480. 4502. 4506.). Ταφεὼν locus est sepulcralis, vox formata ut κοιτών, ἀμπελών, quod recte monet Smithus.

4508.

Palmyrae, inter sepulcrales aedes; ed. Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 12. n. 18: Subsunt litterae Palmyrenae.

—ΑΡϹΕϹΙΕΠΙΤΩΚΑΤΑΜΗΔΕΝΑΤΡΟ
ΠΟΝΚ........

Fragmentum tituli sepulcralis:
- - - ἄρσεσι, ἐπὶ τῷ κατὰ μηδένα τρόπον κ[ατατεθῆναι ἄλλον νεκρὸν vel simile.

4509.

Palmyrae, inter sepulcra; ed. Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 11. n. 17. Subsunt litterae Palmyrenae.

—ΥΙΩΝΟΝΑΥΤΟΥΠΡΟϹΛΑΒΕΙΝΚΑϹ.....

Simile fragmentum ut n. 4508.
- - - υἱωνὸν αὐτοῦ προςλαβεῖν Κασ - - - -

4510.

Ad ruinas dictas Briadeen, *Palmyra* in septentrionem in via versus Aleppo; edita est in Philosoph. Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 489. Tractarunt Seller. Antiq. Palmyr. Append. p. 170. (cf. p. 371.), Bernard. et Smith. Inscr. Graec. Palmyr. p. 3. n. 6. (cf. p. 45.); repetiit Murator. T. III. p. MDCCLXXVI. 1. Ab his ruinis in septentrionem locus est Andrene, ubi nonnulla fragmenta inscriptionum reperta sunt, ut ΑΥΞΙΤΩΝ (Seller. l. c. p. 172. n. 7.), ΕVΙΕ (ibid. n. 9.), ΖΦΗ (ibid. n. 10.).

ΑΦΙΕΡωΘΗΑΑΙΛΥΝΔΙΟΥΤΟΥΑΜΦЄΤΟΥϹ
ΔΙΑΜΑΤЄΡΝΟΥΚΑ(ΙΙΙ)ΑΠΠΟΥΚΑΙΜΑΙΚΟΥΚΝЄΤΜΝ
——Υ————Ν

Dedi apographum, ut editum est in Philosoph. Transact. Vs. 1. Sell. ΑΑΙΛΙΝΔΙΟΥ, Bern. et Smith. ΕΩΙΛΥΝΔΙΟΥ, quod Smith. p. 45. perspexit esse ĀΑΥΔΥΝΑΙΟΥ. Vs. 2. Bern. et Smith. ΚΑΙΠΑΠΠΟΥ ΚΑΙΜΑΡΚΟΥ (Sell. ΚΑΙ[ΠΑ]Π).

Ἀφιερώθη ᾱ Α[ὐδ]υν[α]ίου τοῦ $\overline{\alpha\mu\varphi}$ ἔτους διὰ Ματέρνου κα[ὶ Π]άππου καὶ Μά[ρ]κου κ[αὶ - - - -
- - - - - - - - - - -

Annus Seleucid. 541. est; igitur titulus positus a. u. c. 982. p. Chr. 229. Selleri commenta annotare supersedeo.

SECTIO TERTIA.

COELE SYRIA.

EMESA, DAMASCUS ET VICINIA, HELIOPOLIS, LIBANUS.

4511.

Ad oppidum Höms, veterem *Emesam*, in pyramide destructa sepulcrum Romanae aetatis satis amplum repraesentante. Inscriptionem mutilam, inde a voce ΓΑΙΟΥ vs. 4. ed. Squire in Walpol. Travels p. 321. Perfectiorem habeo ex schedis Car. Rich. Vaughoni a Levis Britanno missis te ex schedis Seetzenii.

ΓΑΙΟCΙΟΥΛΙΟC
ΟΑΒΙΑCΑΜCΙΓΕ
ΛΜΟΣΟΙΑΙCΕΙΛ
ΑCΓΑΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥ
ΛΕΞΙωΝΟCΥΙΟC
ΖωΝΕΠΟΙΗCΕΝC
ΑΥΤωΚΑΙΤΟΙCΙΛΙ
ΟΙCΕΤΟΥCΙ - - -

Vs. 5. Vaugh. ΜΕCΙωΝΟCΥΙΟC, Sq. ΛΕΞΙω ΝΟCΥΙΟΥ, quae composui.

Γάϊος Ἰούλιος [Φ]αβία Σαμσιγέ[ρα]μος ὁ [κ]αὶ Σείλας,
Γαΐου Ἰουλίου [Ἀ]λεξίωνος υἱός, ζῶν ἐποίησεν [ἑ]αυτῷ
καὶ τοῖς ἰ[δ]ίοις. Ἔτους - - -

Σαμσιγέραμος i. q. Σαμψιγέραμος, de quo nomine cf. ad n. 4481.

4512.

Damasci, in moschea in introitu hypogaei; ed. Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 81. tab. I. n. 5.

ΚΑΙCΑΡΙΙΟΥΛΙΑΝ - - - ΤΑΜΙΩΝ

Est fragmentum simile n. 4513. ex quo apparet legendum esse:

- - - Καίσαρι Ἰουλιαν[ῷ ἐπὶ ἱερο]ταμιῶν - - - -

Ἱεροταμίαι magistratus eponymus sunt etiam n. 4513. 4516.

4513.

Damasci, in lapide muro aedificii inserto; ed. Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 81. tab. I. n. 6.

- - - ΤΩΝΤΟΥΚΥΡΙΟΥ - - -
ΚΑΙCΑΡΙ - - - ΑΝΩ - - - ΩΔ - -
ΙΕΡΟΤΑΜΙΩΝΤΟΓΑΜΜΑΚ - - -
- - - ΤΩΝΠ - - - ΑΝΤΟΝΙΑ - - -

Ἐκ] τῶν τοῦ Κυρίου - - - - - - Καίσαρι [Ἰουλι]ανῷ
[ᾠκο]δ[ομήθη ἐπὶ] ἱεροταμιῶν - - - - - τῶν π[ερὶ]
Ἀντ[ω]νῖ[νον]? - - -

Cf. n. 4512. 4516. Post κυρίου excidit nomen dei.

4514.

Ad *Damascum* prope fluvium Baniam; ed. Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 86. tab. I. n. 7.

- - - ΩΚΟΔΟΜΗΘΗΤΟ
ΠΑΡΟΝΤΙΧΟCΤΟΥΔ - - -
- - Ι - - ΛΗCΠΟΥΔΗΤΙΟΙΟ -

- - - - - - - - - - ᾠκοδομήθη τὸ παρὸν τῖχος τοῦ
- - - - - σπουδῇ - - - - -

4515.

Prope *Damascum* septentrionem versus vel inter septentrionem et eurum est in rupe monasterium ab Iustiniano conditum, Seidehnaja; ad eius rupis orientalem partem sepulcrum extat, cuius camera 24 pedes lata est ex omnibus lateribus, continens loculos duodecim. Super ianua sex sunt imagines naturali magnitudine incisae in tribus cellulis, binae in singulis: super cellulis his inscriptiones *a. b. c.* cernuntur; ed. Maundrell. Itin. Hierosolymit. vers. German. p. 183. Duas priores (*a. b.*) habeo etiam ex schedis Car. Rich. Vaughoni a Levis Britanno missis et ex schedis Seetzenii.

a.	*b.*	*c.*
ΕΤΟΥCΙΦ–	Ι[ΟΥ]Λ♂ΦΙ[ΛΙ	ΙΟΥΛ♂ΔΗΜΗ
ΙΟΥΔ♂ΑΡΤΕ	Π]ΠΙΚΟC	ΤΡΙΟCΚΑ[Ι]Α[ΡΙ]
ωΙΔΙΡΟCΚΑΙ	ΚΑΙΔΟΜΝΕΙΝΑ	ΑΔΝΗΓΥ[ΝΗ]
ΠΡΕΙΓΚΥΓΥΝΗ	ΓΥΝΗ	ΠΑΝΤΑCΕΠΟΙΟΥ[Ν]

Tit. *a.* vs. 1. Vaugh. Seetz. ΕΤΟΥC . . . . ΙΦ. Vs. 2. iidem ΙΟΥΑΦΑΡΤΕ, Maundr. ΙΟΥΔ♂ΑΡΤΕ. Vs. 3. Vaugh. Seetz. ΟΙΛΝΡ . . . . ΚΑΙ, et vs. 4. iidem ΙΠΙ ΕΙΚΙΓΥΝΗ, Maundr. ΠΡΕΙΓΚΥΓΗΝΗ. Tit. *b.* vs. 1. Vaugh. Seetz. solum ΦΙ; iidem vs. 2. ΠΙΚΟC, et vs. 3. ΚΑΙΔΟΝΝΕΙΝΑ, Maundr. [Κ]ΑΙΔΟΜΜCΙΝΑ, quae composui.

a. Ἔτους ιφ. Ἰού[λ]. Ἀρτε[μ]ίδ[ω]ρος καὶ Πρεῖ[σ]κ[α] γυνή.
b. Ἰ[ού]λ. Φι[λιπ]πικὸς καὶ Δομνεῖνα γυνή.
c. Ἰούλ. Δημήτριος κα[ὶ] Ἀ[ρι]άδνη γυ[νὴ] πάντας ἐποίου[ν].

Praescriptus titulo *a.* annus 510. haud dubie Seleucidarum est, respondens ille a. u. c. 951. p. Chr. 198.

4516.

In agro *Damasceno*, sex horis ab urbe orientem versus, in pago Dmeir, qui Vidua iudice statio *ad Medera* est tabulae Peutingerianae, in superstitis templi fronte orientali; ed. Vidua Inscr. ant. tab. XXIII. 2. (cf. p. 28.). De castris Romanis, quae horae dodrante a pago Dmeir abesse videntur, vide Viduam l. c. p. 29 sq. Disserit de hac inscriptione Letronn. Journ. des Sav. Mart. 1827. p. 166. et Analyse critique du recueil d'inscriptions grecques et latines de M. le Comte de Vidua p. 19 sq.

ΥΠΕΡCΩΤΗΡΙΑCΤΩΝΚΥΡΙΩΝ
ΗΜΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝΚΑΙC
ΑΡΩΝΜΑΡΚΩΝΙΟΥΛΙΩΝ
. . . . ΑΦΙΕΡΩ
ΘΗΚΑΙCΥΝΕΤΕΛΕCΘΗΝΑΟCΑΕΧΑ
ΛΑCΕΠΙΤΩΝΠΕΡΙΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙ
ΟΝΑΝΕΟΝΓΑΟΡΟΥΚΑΙΓΑΥΡΟΝΟ . CΧ
ΘΟΥΒΟΥ . . ΛΕΥΤΟ . . ΕΙΡΟΤΑΜΙΩ
. ΕΚΤΩΝΤΟΥ
. ΘΕΟΥΕΤΟΥC
ΖΝΦ ΥΠΕΡΒΕΡΕ
ΤΑΙΟΥ ΙΕ

Imperatorum nomina ita deleta sunt, ut nullum litterarum vestigium supersit. Vs. 7. in fine post deletam litteram succedunt CX, sed dubiae. Vs. 8. in priore intervallo duae litterae deesse dicuntur, in posteriore una tantum. Sed prior lacuna ex vitio lapidis nata videtur. Vss. 9-12. in alio lapide sub priore scripti sunt.

Ὑπὲρ σωτηρίας τῶν κυρίων ἡμῶν Αὐτοκρατόρων Καισάρων Μάρκων Ἰουλίων [Φιλίππων Σεβαστῶν] ἀφιερώθη καὶ συνετελέσθη ναὸς - - - ἐπὶ τῶν περὶ Μάρκον Αὐρήλιον Ἄν[θ]ον Γ. Ἀόρου? καὶ - - - - βουλευτο[ῦ] εἱροταμιῶ[ν], ἐκ τῶν τοῦ θεοῦ. Ἔτους ζνφ, Ὑπερβερεταίου ιε.

Φιλίππων Σεβαστῶν iam Vidua vidit supplendum esse. Philippum minorem Augustum factum esse inter Augustum mensem exeuntem a. u. c. 999. et eundem mensem a. u. c. 1000., demonstravit Eckhel. D. N. T. VII. p. 336. Quodsi formam anni fere eam statueris, quam exposuit Ideler. Chron. Each. T. I. p. 419. et Hyperberetaeum sumas veteri more ultimum anni mensem esse, anni Seleucid. 557. m. Hyperberetaei d. XV. incidit in d. VIII. m. Sept. anni u. c. 999. De magistratu eponymo cf. n. 4512. 4513.

4517.

In ruderibus a castris Romanis prope Dmeir (vide ad n. 4516.) horae triente distantibus, ubi sarcophagi, murorum reliquiae, insuper turris quadrato saxo aedificata ac diversis aetatibus instaurata; ed. Vidua Inscr. ant. tab. XXVII. 1. (cf. p. 31.) Titulus mutilus est et vetustate valde corrosus.

ΦΛΑΙλ . . . . δ . . . .
παΝε . . . .
ΚΑΙΦΥΛΑριχι ΕυΧ . . ρφ
ΤΟΝΤΟΝΔΕο . . . . . . ΗγΘΕΩΝ
ΚΑΙΤΟΝΟCΙΟΝ . . . . ΝΟΝΥΠε
CΩΤΗΡιΑCΑV . . . ΕΝΔΟΞδΑΥΤ
ΤΕΚΝωΝΤ . . . . ΝΕΚΤΙCΕΝ

Φλα - - - - - - - - - - - - παν[ηγυριαρχήσας] - - - καὶ φυλά[ρ]χ[ήσας?] εὐχ[αριστήρι]ον? τὸν - - - - - - - - - - θεῶν καὶ τ[ῶ]ν ὁσί[ω]ν [κυρίων ἡμῶ]ν ὑπὲ[ρ] σωτηρίας αὐ[τῶν καὶ τῶν] ἐνδόξ(ων) αὐτ[ῶν] τέκν[ω]ν [ἐκ τῶν ἰδίω]ν ἔκτισεν.

Nihil certum in his nisi finis.

4518.

In pago Dmeir (vide ad n. 4516.) in supercilio ostii domus privatae; ed. Vidua Inscr. ant. tab. XXIV. 1. (cf. p. 29.)

ΕΤΟΥC · ΒΜΥ ΠΑ
ΝΗΜΟΥ · ΘΥ · ΒΑ
ΓΡΑΤΟCΓΑΥΤΟ
ΕΤΕΛΕΥΤΑΕ
ΤΟΝ ΙΖ ΜΗ
ΝΩΝ Η

Ἔτους βμυ, Πανήμου [θι], Βαγράτος Γαύτο[υ] ἐτελεύτα ἐτ[ῶ]ν ιζ μηνῶν η.

Annus Seleucid. 442. respondet a. u. c. 883. p. Chr. 130. De nominibus cf. n. 4519.

4519.

In pago Dmeir (vide ad n. 4516.) ad ianuam quandam; ed. Vidua Inscr. ant. tab. XXIII. 3. (cf. p. 29.)

ΕΤΟΥCΑΟΥΓΟΡ
ΠΙΑΙΟΥ . . . CΑΔ
ΔΑΓΑΥΤΟΥΒΑ
ΓΡΑΤΟΥΕΤΕ
ΛΕΥΤΑΕΤΩΝ
ΙΖ

Ἔτους αου, Γορπιαίου - - Σάδδα Γαύτου Βαγράτου ἐτελεύτα ἐτῶν ιζ.

Nomina Γαῦτος et Βαγράτος habes etiam n. 4518. Nomen Γαῦτος redit n. 4602. 4612. 4635. Annus Seleucidarum 471. respondet a. u. c. 912. p. Chr. 159.

4520.

In valle, qua flumen Barada, olim Chrysorrhoas, ab Antilibano in Damascenum agrum defluit, ad ripam occidentalem, quinque vel sex *Damasco* horis paulo ante pagum Der el Kanun, in saxo, in quo tres cryptae (vel sepulcra) excavatae sunt; ed. Vidua Inscr. antiq. tab. XXVII. 2. (cf. p. 32.)

. . ΥCΗΟΥΝΟ
ΤΡΑΟCΜΑΛΧ
ΙΩΝΟCΙΕΡΕΥ[C]
ΔΙΟCΚΕΡΑΥ
ΝΙΟ[C]ΑΥΤΩ
ΤΟΜΝΗΜΑ

Vs. 2. prima littera incerta testante Vidua.

Ὁ δεῖνα] Μαλχίωνος ἱερεὺ[ς] Διὸς Κεραυνίο[υ ἑ]αυτῷ τὸ μνῆμα.

4521.

In ecclesia Nebi-Abel inter Damascum et Heliopolin, ubi antiquitus *Abila* sita erant; ed. Pocock. Inscr. ant. c. 1. p. 1. 2.

ΥΠΕΡ ΓΗ ΕΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝΣΕ. . . . .
ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΙ . . . .
ΑΥΤΩΝ ΟΙΚΟΥ ΝΥΜΦΑΙΟΣΑΕ . . . .
ΛΥΣΑΝΙΟΥ ΤΕΤΡΑΡΧΟΥΑΠΕΛΕ .
ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΤΙΣΑΣΑΣ ΤΕΠΟΙ . . .
ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΟΙΚΟ . ΦΑΛΗ . . . .
ΦΥΤΕΙΑΣ ΠΑΣΑΣΕΦΥ. . . . .
. . ΩΝΙΔΙΩΝ ΑΝΑΛ . . . .
ΚΡΟΝΩ ΚΥΡΙΩΚΑ . . . .
ΕΥΣΕΒΙΑ ΓΥΝΗ . . . .

Ὑπὲρ [τ]ῆ[ς] τῶν Κυρίων Σε[βαστῶν] σωτηρίας καὶ τοῦ σύμ[παντος] αὐτῶν οἴκου Νύμφαιος - - - Λυσανίου τετράρχου ἀπελε[ύθερος] τὴν ὁδὸν κτίσας ἄστ[ρωτον οὖσαν καὶ τὸν ναὸν οἰκο[δομ]ή[σας τὰς περὶ αὐτὸν] φυτείας πάσας ἐφύ[τευσεν ἐκ τ]ῶν ἰδίων ἀνα[λωμάτων - - - - - - - - - - - - - - -

Lysanias fuit tetrarcha Abilenes, cuius meminit Lucas III, 1. notante Müntero de rebus Ituraeorum p. 25.

4522.

In oppido Kefr-el-Kuk, inter Damascum et Antilibanum in epistylio; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 393.

ЄΤΟΥϹΤ∫Τ
ΒЄΛΙΑΒΟϹϹΧ
ΧѠΜΟΥЄΥΙΣΑ...
ΜЄΝ . . ΟϹЄΠΟΗϹЄΝ

Ἔ[τ]ους τ̅ Βελίαβος - - χώμου εὐ[ξ]άμενος ἐπόησεν.

Designatur annus 300., qui exactus ad epocham Seleucidarum respondet a. u. c. 741. a. Chr. 13.

4523.

Heliopoli, hodie Baalbek; ed. Pocock. Inscr. ant. c. 1. p. 1. 3. qui notat huius inscriptionis litteras esse quadratas.

ΘΥΓΑΤΗΡ ΖΗΝΟΔΩΡΩΛΥΣ . ΤΑΧΟΥ ΚΑΙΛΥΟ
ΞΥΙΟΙΣ Μ . . . . ΣΧΑΡΩΙΑΝΕ ΘΗΚΕΝ .

Ἡ δεῖνα τοῦ δεῖνος γυνή, τοῦ δεῖνος] θυγάτηρ, Ζηνοδώρῳ Λυσ[ιμ]άχου καὶ Λυ - - - υἱοῖς μ[νήμη]ς χάρ[ιν] ἀνέθηκεν.

Zenodorus hic fortasse ex posteris est Zenodori tetrarchae, qui conducta pretio Lysaniae tetrarchia Trachonitidem, Batanaeam, Auranitidem, Paniadem tenebat, sed iussu Augusti solam Paniadem retinuit (cf. Ioseph. Antiq. XV, 10, 1.). Mater defunctorum bis nupta videtur.

4524.

Prope Eden *Libani*, in lapide muro ecclesiae inserto; ex schedis Seetzenii.

ΩΝΚΑΛѠ·Ϲ
ΥΓΔΠΦ

Litteras vs. 2. aegre dispexisse se testatur Seetzenius.

4525.

In ruderibus loci Kal'a at Fakra ad *Libanum*, in montana regione inter Berytum et vicum Afka (Aphacam), in lapide muro turris inserto; ed. Pagès Voy. autour du monde, Par. 1782. Vol. I. p. 360.; Richter. Itin. p. 554. n. 3. (cf. p. 626.); Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 61. tab. inscr. n. 3. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 123 sqq. Habeo etiam ex schedis Seetzenii et ex schedis Petri Laurellae proxeni Borussici olim Beryti agentis.

LENTΕΠΙΘΟΛΟΜ
ΡΑΒΒΟΜΟΥΕΠΙΜΕ
ΛΗΤΟΥΕΚΤωΝΤΟΥ
ΜΕΓΙΣΤΟΥΘΕΟΥωΚΟΔΟ
ΜΗΘΗ

Dedi apographum Richteri. Vs. 2. extr. Pag. ΤΘΛΜ, Seetz. ΘΟΛΟιᵛᵛ, Laur. ΘΟΛ, Berggr. ΘΟΛ. . In reliquis apographa consentiunt.

Ε. ἐντ ἐπὶ Θολὸμ Ῥαββόμου ἐπιμελητοῦ ἐκ τῶν τοῦ μεγίστου θεοῦ ᾠκοδομήθη.

Annus praescriptus est 355. qui si est Seleucidarum, titulus pertinet ad a. u. c. 796. p. Chr. 43. Ἐπὶ Θολὸμ Ῥαββόμου certa videntur. Perperam Gesenius ad Burckhardt. Itin. T. I. p. 526. legebat ἐπιθόλου; nam annus diserte ex epimeleta designatur. Etiam infelicius Franckius, qui spreta anni designatione Λεντούλου ἐπὶ θόλῳ διὰ Ῥαβωνίου exsculpsit, frustra provocans ad Seetzenium, qui totum illud aedificium, ex quo titulus, *Kubbe* h. e. *tholum* appellet. In nomine Θολὸμ agnoscas partem nominis *Bartholomaei.*

4526.

In ruderibus loci Kal'a at Fakra ad *Libanum*, in montana regione inter Berytum et vicum Afka (Aphacam), super porta turris eiusdem, ex qua est n. 4525.; ed. Richter. Itin. p. 553. 2., (cf. p. 626.), Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 61. tab. inscr. n. 4. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 119. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΤΙΒΕΡΙΩΙΚΛΑΥΔΙ . . ΙΙΚΑΙϹΑΡΙ
ϹΕΒΑϹΤΩ.ΚΑΙΕ. . . . . . ΑΓΤΩΙ
ЄΠΙΑΙΡΥΙ. . . . .

Exemplum est Richterianum. Parum succurrunt reliqua. Vs. 1. ubi Richt. ΚΛΑΥΔ. . . Η, Berggr. Seetz. ΚΛΛVΛΙΙϽΙ, quod manifesto est ΚΛΑΥΔΙΩΙ; unde Richterianam lectionem ita mutavi, ut adderem Ι dissolveremque ultimam litteram, quae speciem ibi formae Η habet. Ceterum versus ap. Seetz. non terminatur post ΚΑΙϹΑΡΙ, sed superest spatium circiter novem litterarum. Vs. 2. Berggr. ΞΕΒΑϹΤΩ ΚΑΙ - - - - - Α - - ΤΩ - - -, Seetz. ϹΕΒΑϹΤΟ. ΚΑΙΕ. . . . Π. . . . . Γ/ - - - - -, ex quo recepi punctum post primam vocem. Vs. 3. Berggr. ΕΠΙΑΙΠ - - - - - -, Seetz. ЄΙΠΙϹVΡΟΥΚΑ -, Franck. ΕΠΙ ΑΙΡΥΙ - - - - - -

Αὐτοκράτορι Τιβερίῳ Κλαυδί[ῳ] Καίσαρι Σεβαστῷ καὶ - - - -

Est in honorem Claudii Imperatoris. Gesenius (ad Burckhardt. Itin. T. I. p. 525.) et Franckius cogitabant de Tiberio. Vs. 2. videndum ne fuerit καὶ [Ἰουλίᾳ Σεβ]α[σ]τ[ῇ Ἀγριππείνῃ] ἐπὶ - - - Cf. Vol. II. n. 3610.

4527.

In regione Wadi el Ghamik prope *Libanum* in rupi; ex schedis Seetzenii, qui eo devenit Tripoli Damascum petens.

ΟΡΙΑΑΓΡΟΥΔΗΜΟΣ
ΤΡΑΤΟΥΟΜΟΝΟΙΛΣ

Ὅρια ἀγροῦ Δημοστράτου Ὁμονοί[α]ς.

4528.

Ad *Libanum*, ut videtur, ante regionem Wadi el Ghamik, in magno lapide super porta casae ruinis exstructae; ex schedis Seetzenii.

ΑΥΡΠΡΟΚΛΛΔΟΗΝΟΥΓΥΝΗΑΥΡ ΔΩΥΙ
ΙΤΟΥΔΙΗΤΡΛΓΟΥΠΕΡΟΥΡΟΗΜϹΤΛ
ΚΑΙΑΜΦΙΙ
ЄΤΙΠΡΟΤЄΡΟΝ✱ΤЄ=
5 ΓΡΑΚΟϹΙΩΝЄΙϹΤΑЄ
ΡΓΑΤΗϹΚΥΡΙΑϹ

Αὐρ. Πρόκλ[α] Δόμνου γυνή, Αὐρ. [Δο]ύ[ππ]ου [θυγά]τ[η]ρ, [τ]ὸ ὑπέρ[θ]υρο[ν] μ[ε]τὰ καὶ ἀ[δελ]φ[ῆς] - - - 5 - - - ἔτι πρότερον δηναρίων τε[τ]ρακοσίων εἰς τὰ ἔργα τῆς κυρίας.

SECTIO QUARTA.

PHOENICE.

BERYTUS.

4529.

In lapide calcario admodum duro *Beryto* (Beirut) in Aegypti oppidum Damiette translato; ed. Hamilton Aegypt. p. 385.

ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΚΛΑΥΔΙΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ
ΤΟΝΠΑΤΡΩΝΑΤΗΣΠΟΛΕΩϹ

- - - τὸν δεῖνα] πρεσβευτὴν Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ, τὸν πάτρωνα τῆς πόλεως.

4530.

Beryti, supra portam australem; ed. Paul. Lucas Itin. Graec. As. min. cet. T. II. p. 328. 4. qui tamen Citio tribuit titulum haud dubie errore; Maundrell. Itin. Hierosolymit. p. 56. (cf. Holtokes in Class. Journ. T. VII. p. 185.) litteris minusculis; Pocock. Inscr. ant. c. 1. p. 1.; Berggren Itin. Europ. Orient. tab. inscr. n. 1.

ΤΗϹΤΟΥΠΡΟϹΙΟΝΤΟϹΑΝΔΡΟϹЄΝΝΟΙΑϹΑЄΙ
ϹΑΦΗϹЄΛЄΓΧΟϹΗΠΡΟϹΟΨΙϹΓЄΙΝЄΤΑΙ
ΔΙΔΟΥΠΡΟΘΥΜΩϹΟΠΑΡЄΧЄΙϹΗΜΗΔΙΔΟΥ
ΠΑΡΑΓΑΡΤΟΜЄΙΚΡΟΝΓЄΙΝЄΤΑΙΠΛΗΡΗϹΧΑΡΙϹ

Dedi Berggreni apographum accuratissimum. Lucae et Pocockii menda recensere operae pretium non est. Maundrellius omnia recte, nisi quod vs. 4. μειχρὸν habet. Idem quum versus soluta oratione exhibuisset, Holtokes l. c. metrum recte restituit.

Τῆς τοῦ προσιόντος ἀνδρὸς ἐννοίας ἀεὶ
σαφὴς ἔλεγχος ἡ πρόσοψις γείνεται.
Δίδου προθύμως ὃ παρέχεις ἢ μὴ δίδου·
παρὰ γὰρ τὸ μεικρὸν γείνεται πλήρης χάρις.

Sensus est: „Viri qui te adeat ut stipem aut beneficium a te postulet, facies ipsa animum eius declarat. Igitur, quum dubitationi locus non sit, da ei prompte aut nihil prorsus da; nam tempus breve est, quo plena initur gratia." Versus extremos ita iam Heusinger interpretatus est in schedis. Titulum hunc Maundrellius putat ex ara esse et pertinere ad coenam Domini, quoniam, qui coenam Domini adirent, a veteribus sint dicti οἱ προσιόντες. Minus id necessario neque causa in aperto. Quamquam videri potest Christianus esse titulus.

4531.

Beryti, in tessera plumbea, 2½ pollices longa, 1¾ pollices alta; ed. Olivier Voyages en Égypte, en Syrie et en Perse (a. 1797.) T. II. p. 219. aeri incisam. Tractavit qui possidet, L. Allier de Hauteroche Essai sur l'explication d'une tessère antique portant deux dates et conjectures sur l'ère de la ville Béryte en Phénicie etc. 1820. 4. in quo opere eadem aeri incisa habetur.

ΙΑΞΡ ΜΖ
Delphinus tridente percussus.
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΓΟΡΑΝΟ

L. αξρ. μζ. Διονυσίου ἀγορανο(μοῦντος).

Typus, delphinus tridente percussus, est Berytiorum, etiam in nummis is conspicuus. Tesseram, si tamen tessera est ac non potius pondus, sub Dionysio Beryti agoranomo confectam esse docet inscriptio. Praescriptus annus est secundum epocham duplicem; id quod probe perspexit Allier de Hauteroche. Ex nummis Berytiis pauci epocha notati extant, in his:

L. IΘ (a. 19.) ap. Mionnet Descr. de méd. T. V. p. 336. n. 10.
L. K (a. 20.) ap. Liebe Goth. numm. p. 168.
L. ΓΝ (a. 53.) ibid. et alibi passim.
AP (a. 101.) ap. Peller. n. 9. si modo annus ibi designatur.

Iam hi anni ex epocha Seleucidarum desumpti esse non possunt. Nam anno demum 114. Seleucidarum Phoenice Ptolemaeo Epiphani erepta ab Antiocho M. Seleucidarum imperio accessit; vide Hauteroche, qui recte improbat opinionem Maffeii annum 53. in nummo Berytio obviam censentis computatum ab initio coloniae Romanae Beryti institutae a. u. c. 740. Quippe inde ex eo tempore nummis Berytiorum Latini tituli, non Graeci impositi sunt. Contra Liebe coniiciebat illos annos epocham Berytiam respicientes computari ab eo tempore, quo Phoenice Seleucidis subiecta fuerit. Quod quum alii negassent vel in dubium vocassent, Hauteroche rectissime iudicavit ex hac tessera posse demonstrari. Etenim manifestum est sententiam tituli hanc esse: L αξρ (anno 161. ep. Seleucid.), μζ (anno 47. ep. Beryt.), ita ut epocha Berytia coeperit anno 114. vel 115. epochae Seleucidarum. Priori loco epocham Seleucidarum poni consentaneum erat, quam a Phoenicibus recipi haud dubie voluit Antiochus M. qui primus in nummis eam publice repraesentavit. Annus autem ep. Seleuc. 161. est is, qui ultimum Demetrii I. praecessit et secundus fuit Alexandri Balae; in utriusque nummis habetur numerus ΑΞΡ. Itaque titulus ad a. u. c. 602. a. Chr. 152. referendus. In reliquis ut omittam Hauterochii de usu huius plumbi sententiam, conieceris quidem tesseram esse frumentariam, sed magis eo inclino ut putem pondus esse quale est n. 4476.

4532.

Beryti, in cippo sepulcrali Romani operis in monasterio Capucinorum sub anaglypho, in quo vir stans mulierem sedentem manu tenens; ed. Richter. Itin. p. 553. n. 1. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 444. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 111.

ΘΑΔΔΙΩΝΚΑΙΗΓΥΝΗ
ΣΟΥΘΑΥΡΑΣΤΙΣ
χΡΗΣΤΙΘΙΧΑΙΡΕΤΕ

Buckingh. vs. 1. ΘΑΛΛΙΩΝΚΑΙΗΤΥΝΗ, vs. 2. ΣΟΥΘΑΥΒΑΣΤΙΣ...., vs. 3. ...ΡΗΣΤΘΙΧΑΙΡΕ Γ.....

Θαδδίων καὶ ἡ γυνὴ σου Θαυραστίς, [χ]ρηστ[ο]ὶ χαίρετε.

4533.

Titulus in Append. Marm. Oxon. n. CLI. quem habet etiam Reines. Synt. Inscr. Cl. I. n. CXLV. p. 172. ubi repertus sit, non constat. Addidi Berytensibus patriaeque eius, qui honoratur.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥΘΕΟΔΟΡΟΥΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣΠΑ
ΤΡΙΟΙΣ

Διονύσιος Ζήνωνος τοῦ Θεοδ[ώ]ρου Βηρύτιος, εὐεργέτης, θεοῖς πατρίοις.

Dionysius fuit εὐεργέτης eius civitatis, in qua posita inscriptio est.

4534.

In columella sepulcrali fastigio ornata; duae columnae sustinent arcum sub fastigio: sub arcu sellae insidet mulier, cui manum porrigit vir adstans; *a.* est sub figura mulieris, *b.* sub figura viri. Marmor, quod ex Peloponneso olim allatum dicitur, Patavii emit Minutolius. Nunc est Berolini in museo regio. Quum locus incertus sit, rettuli ad inscriptiones Berytenses; quamquam videri potest titulus in Attica positus fuisse (cf. Vol. I. n. 835. *b.* in Addendis).

a.	*b.*
ΑΣΙΑ	ΚΤΗΤΕ
ΒΗΡΥΤΙΑ	ΒΗΡΥΤΙΕ
ΧΡΗΣΤΗ	ΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ	ΧΑΙΡΕ

a. Ἀσία Βηρυτία χρηστὴ χαῖρε.
b. Κτῆτε Βηρύτιε χρηστὲ χαῖρε.

4535.

In monasterio Deir el-Kal'a ab, *Beryto* in orientem, in muro; ex schedis Seetzenii ed. Francke Richtersche Inschriften p. 3 sqq. Nuper transcripsit Wildenbruch proxenus Borussicus Beryti degens, cuius ex schedis misit Parthey.

Ρ ΙΩΝΑΝΕΘΗΚΑΙΗ
ΛΟΘΕΝΕΚΝΗϹΟΙΟ
ΡΟΔΟΥΤΕΧΝΑϹΜΑ
ΠΟΘΙΝΟΝΑΜΜΩ
ΝΟϹΚΕΡΑΟΥΧΑΛΚΕ
ΟΝΑΝΤΙΤΥΠΟΝ
ΠΡΟΧΕΟΝΤΑΒΡΟ

ΤΟΙϹ ΙΕΡΟΔΡΟΜΟΝ
ΥΔ ΩΡ

Primi septem versus lineis circumdati sunt in lapide incisis. Unde coniectura fieri potest, initio quae desunt, extra lineam scripta fuisse, ut infra versus 8. et 9. positi sunt. Praeterea sub hac inscriptione in area peculiari crux iacens duplex cernitur, haud dubie posteriore tempore adiecta, unoquoque brachiorum parvulam crucem referente.

Apographum Wildenbruchii paulo accuratius est. Vs. 1. Seetz. ΙΩΝΑΝΕΘΗΛΑΥ; vs. 2. extr. idem ΝΗ ΩΟ; vs. 3. init. idem ΙΟΔΟΥ; vs. 4. init. idem ΠΟ ΘΙΟΝ. Vs. 5. init. Wild. ΝΟΕΚΕ cet. Seetz. ΝΟϹ ΚΕ cet. Vs. 6. Wild. ΑΝΠΤΥΠΟΝ, Seetz. ΑΝΤΙ ΤΥΠΟΝ.

Titulus in integrum restitui non potest, et vana sunt, quae protulit Franckius.

- - - - - - - - - ίων ἀνέθηκα
τ]ηλόθεν ἐκ νήσοιο Ῥόδου τέχνασμα ποθ[ε]ινόν,
Ἄμμωνος κεραοῦ χάλκεον ἀντίτυπον,
- - - προχέοντα βροτοῖς ἱεροδρόμον ὕδωρ.

Sunt tres hexametri interposito pentametro. Ultimus hexameter mutilus est vitio quadratarii. Versus subscripti erant fontis ori aereo effigiem Ammonis repraesentanti. Scite opus hoc dicitur τέχνασμα ποθεινόν, gratum sitim explere cupientibus. Similiter τέχνασμα ap. Lucian. Amor. 28.

4536.

In eodem monasterio, in ruderibus templi Iovis; misit Wildenbruch proxenus Borussicus Beryti degens.

Μ ΟΚΤΑΟΥΙΟϹ ΙΛΑΡΟΥ
ΕΥΞΑΜΕΝΟϹ ΑΝΕΘΗΚΑ

ΥΠΕΡ ϹΩΤΗΡΙΑϹ ΚΩΛΛΟΥ
ΕΥΤΥΧΟΥϹ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ

ΕΙΛΑΘΙ ΜΟΙ
ΒΑΛ ΜΑΡΚΩϹ
ΚΟΙΡΑΝΕ
ΚΩΜΩΝ ΚΑΙ ΚΛΙ
ΕϹΟΥ ΔΕϹΠΟΤ - - - -
ΝΥΝ ΙΛΑΡΟΥϹ Ο - - -

Μ. Ὀκταούϊος Ἵλαρο[ς] εὐξάμενος ἀνέθηκ[α] ὑπὲρ σωτηρίας κ[αὶ] - - - εὐτυχοῦς καὶ τέκνων. Εἵλαθί μοι, Βαλμαρκώς, κοίρανε, κωμῶν καὶ - - - δέσποτ[α]. νῦν Ἱλάρου σο[ὶ μέλοι.

Templum, ex quo hic titulus, fuit Iovis Balmarcodis, ut docet titulus Latinus in iisdem ruinis repertus a Wildenbruchio:

P. POSTVMIVS
PL AVCTVS
IOVI BALMARCODI
V. L. M. S.

Praeterea repperit idem ibidem duas votivas inscriptiones Latino sermone conceptas, in quibus tamen nulla dei mentio. Nomen dei ex vocabulo Phoenicio Bal s. Baal compositum est, ut Baal-Peor et similia (conf. Selden. de diis Syr. I. p. 200.). In inscriptionibus huius plagae nomen Βῆλος frequentius est. Altera pars nominis videndum ne ΜΑΡΚΩΘ scripta fuerit. Dicitur is κωμῶν καὶ κλι - - σου δεσπότης. Lacunam conieceris explendam esse κλί[ματός] σου, siquidem agri s. dioeceses Libani etiam nunc κλίματα vocantur, Arabice اقليم (*aklîm*). Vide Robinson Palaest. T. III. p. 944.

SECTIO QUINTA.

PALAESTINA.

TRACHONITIS ET AURANITIS.

4537.

Caesareae Philippi, quae et *Caesarea Panias* (hodie Bâniâs), ad cellulam rupi incisam prope fontem rivi in Iordanum aquas effundentis, ubi Panis specus fuit; ed. Burckhardt Itin. Syr. p. 39. (Gesen. translat. German. T. I. p. 90.) Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΥΠΕΡCΩΤΗΡΙΑCΤΩΝΚΥΡΙΩΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ
Ο.ΑΛΕΡ.....ΠΑΝΟCΙΕΡΕΥCΘΕΟΥΠΑΝΟCΤΗΝ
ΚΥΡΙΑΙΥΝ.ΛΕCΙΝΚΑΙΤΟΝ.ΥΝΤΗΥΠΑΥΤΟΥΙΟΙΛΑΝ
ΟΕΙCΗΠΟΡ.ΙΕΛΕCΙΟΥΡΓ...ΝΤΑ....ΙΑΥΤΗΟ..

ΝΚΕΜΩCΙΔΗΡΩ
ΙΝΝΤΙ

Dedi Seetzenianum apographum. Burckh. vs. 3. init. .... ΑΝΟC; vs. 4. ... ΚΥΡΙΛΙ ... ΕΟΙΝ et in fine ΔΥΤΟΥ..ΙΛΑΝ; vs. 4. ... ΟΘΙ.ΙΠ....ΡΕ ΔΘ.ΙΟΥΡΠ...ΝΤΑ....ΥΤΗΟ... Post vs. 5. abscissum saxum refert Seetzenius sequentisque versus non cerni nisi exitum. Burckh. neque exitum hunc neque litteras, quae infra positae sunt, memoravit.

Ὑπὲρ σωτηρίας τῶν κυρίων Αὐτοκρατόρων - - - Ο[ὐ]αλέρ[ιος] - - - ανός, ἱερεὺς Θεοῦ Πανός, τὴν κυρία[ν] Ν[έ]μ]εσιν καὶ τὸν [σ]ὺν τῇ ὑπ' αὐτοῦ [προ]αν[ατεθ]είσῃ [κ]ό[γχῃ τ]ελεσιουργ[ηθέ]ντα [σηκὸν] αὐτῆ[ς cet.

Titulus a sacerdote Panis positus ex Paneo celebri est, iuxta quod Herodes M. templum Augusti exstruxit (Ioseph. Bell. Iud. I, 16. Arch. III, 10. XV, 10. Euseb. H. E. XII, 17.). De κόγχῃ vide ad n. 4556. Missam facio Seidleri ap. Gesen. p. 497. restitutionem, quae nulla est.

4538.

Caesareae Philippi, quae et *Caesarea Panias* (hodie Bâniâs), in Paneo sub cellula rupi incisa; ed. Francke Richtersche Inschriften p. 39. n. VII. b. ex schedis Seetzenii. Transcripsit rursus Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 403.; repetiit Welckerus Mus. Rhen. philos. a. I. 1832. p. 295. Habeo ex schedis Seetzenii.

ΤΗΝΔΕΘΕΑΝΑΝΕΘΗΚΕ
ΦΙΛΕΥΗΧΩΔΙΟΠΑΝΙΒ
ΟΥΙΚΤΩΡΑ·ΡΗΤΗΡΛΥCΙ
ΜΑΧΟΙΟΓΟΝΟΙC

Buckingh. quum alia minus recte, tum vs. 4. extr. ΤΟΝΟΙΟ. Vs. 2. Η et Χ ligata erant.

Τήνδε θεὰν ἀνέθηκε φιλευήχῳ Διόπανι
Οὐΐκτωρ ἀρητὴρ Λυσιμάχοιο γόνος.

Διόπαν nomen compositum esse ut Αἰγίπαν et Ἑρμόπαν, monuit iam prior editor, idemque ad formam φιλεύηχος contulit adiectiva φιλεύδιος, φιλεύτακτος, φιλευτράπελος. In fine ΓΟΝΟΙC correxit Welckerus, ut par est, in ΓΟΝΟC. Ei nomen Διόπαν cum Διονύσῳ et Διῒ Βάκχῳ componendum videtur (Vol. II. n. 3538.), nec male coniicit Pani τῷ φιλευήχῳ deam Echo fuisse dedicatam, allegans Anthol. VI, 87. Planud. IV, 153-156. Cf. n. 4539.

4539.

Caesareae Philippi, quae et *Caesarea Panias* (hodie Bâniâs), in Paneo ad cellulam; ex schedis Seetzenii.

ΑΓΡΙΠΠΑ
ΜΑΚΡΟΥΑΡ
ΧΩΝΕΤΟΥC
ЄΚΓΟΝΙΡΩ
ΧΡΙΙCΜΟ
ΔΟΙΙ.ΘЄΙC
ΤΩΝΚΙΟΡ
ΗΧΩΑΝЄΘΗ
ΚЄΝΑΜΑ.ΓΡΙ
ΠΙΑΔΙCΥΜΒΙ
ΩΚΑΙΑΓΡΙΠΠΙ
ΝΩΚΑΙΜΑΡ
ΚΩΚΑΙΑΓΙΠ (Ρ)
ΠΑΒΟΥΛЄΥΤΑΙ
ΚΑΙΑΓΙΠΠЄΙΝ
ΚΑΙΔΟΜΝΗΤЄ
ΚΝΟΙCΑΥΤΩΝ

Ἀγρίππα Μά[ρκ]ου ἄρχων ἔτους - - ἐκ [τῶ]ν ἱ[ε]ρῶ[ν] χρ[η]σμοδο[τη]θεὶς τῶν [πε]ρ[ὶ τὴν] Ἠχὼ ἀνέθηκεν ἅμα [Ἀ]γρι[π]πιάδι συμβίῳ καὶ Ἀγριππίνῳ καὶ Μάρκῳ καὶ Ἀγρίππᾳ βουλευτ[α]ῖ[ς] καὶ Ἀγ[ρ]ιππείν[ῃ] καὶ Δόμνῃ τέκνοις αὐτῶν.

Agrippa hic nisi ex posteris est Agrippae principis Iudaeae, certe ab illo nomen accepisse videtur. De Echo cf. n. 4538. Ibidem ex cellula rupi incisa fragmentum transcripsit Buckingham (Travels among the Arab Tribes p. 403.), quod praetermitto de industria.

4540.

In oppidulo Berak in tabula; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 215. (cf. Gesen. translat. German. T. I. p. 348 sq.)

ЄΤΟΥϹ Є ΤΗϹ ΠΟ
ΛЄѠϹ ΑΠЄλλЄΟυ
ΤοΔЄ Ζ ΦΑ ΦΑ ЄΥΝΟΜΟϹ
α...ω ΚΑΙ ΑΓΡΙΠΠΙΝΟϹ ΥΙΟΙ ⳨
ϹΑΥΑΔΑΝΟΥ ΑΥΑΝ
ЄΤЄΛΙΟϹΑΝ ΤΟ Μ
ΝΗΜΙΟΝ ΔΗΝΑΡΙѠΝ

Ἔτους ε̄ τῆς πόλεως, Ἀπε[λλ]έο[υ] ζ̄, Φα. Φ[λ]. Εὔνομος καὶ Ἀγριππῖνος υἱοὶ Σαυαδάνου Αὐαν[ία]? ἐτελίωσαν τὸ μνημῖον δηναρίων - -

Quae ad marginem utrimque apposita sunt, quid significent, non liquet. Dixeris siglum ad dextram notam numeralem esse ad ΔΗΝΑΡΙѠΝ pertinentem. Vss. 5. 6. Seidlerus et Reisigius apud Gesen. p. 526. scribunt αὖ ἀνετελείωσαν. Annus designatur ex epocha urbis peculiari; cf. n. 4598. ubi item τῆς πόλεως additum est, et n. 4541. 4554. ubi ea designatio deest.

4541.

In oppidulo Berak; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 215. (cf. Gesen. translat. German. I. p. 348.)

ЄΤΟΥϹ Η ΠЄΡΙΤΙοΥ
Ῑ.Φ Φ Μ ΚΑΠΙΤѠΝ
ΚΑΙΝΑΙΡΑΙΟϹΝΑΤΑΡΟΥΚΑΠοΥΝΟΥ Β′Β′
ΜЄΤΑΤΟΔΙΙΜϹΘΑΙ
ϹΥΝΘΛΘΟΝΤЄϹΤΟ
ΜΝΗΜΙΟΝЄΠΟΙΗϹΑΝ

Ἔτους η̄, Περιτίου ῑ, Φ. Φ[λ]. Καπίτων καὶ Να[π]αῖος Να[π]α[ί]ου? Καπούνου β̄β̄ μετὰ τὸ - - - συν[ε]λθόντες τὸ μνημῖον ἐποίησαν.

Annus est ex epocha urbis peculiari, ut n. 4540. ubi appositum τῆς πόλεως. Duplex β̄ significare videtur Ναπαίου τοῦ Καπούνου τοῦ Ναπαίου τοῦ Καπούνου. Vs. 4. Reisigius ap. Gesen. p. 526. coniecit μετὰ τὸ δείμασθαι, quod vix ferri potest; Seidlerus ibid. μετὰ τὸ ἀποδημῆσαι, quod etsi superstites litterae admittere non videntur, tamen ad sententiam tale quiddam fere exspectatur. Dixeris ΑΠΟ a litteris praecedentibus ΑΤΟ absorptum esse; sed durum est C in H mutare.

4542.

In loco Missema, ubi olim *Phaena* (vide Hierocl. ed. Wessel. p. 723.), in basi inter rudera templi elegantissimi; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 118. (Gesen. translat. German. I. p. 07. qui p. 510. locum eundem putat esse, cuius in Notitt. Imp. et Eccles. ap. Reland. p. 218. 223. 232. nomina corruptiora leguntur).

Γ ЄΓΝΑΤΙΟΝ ΦΟΥΘΚΟν
Ρ̌ΛЄΓΓΓΑΛΛΙΚῆς
ΦΑΙΝΗϹΙοι
ΑΓΝЄΙΑϹΧΑριν

Γ. Ἐγνάτιον Φοῦσκο[ν], χ(ιλίαρχον) λεγ(εῶνος) γ̄ Γαλλικ[ῆς] Φαινήσι[οι] ἁγνείας χά[ριν].

De siglo chiliarchi cf. n. 4544. Legio III. Gallica M. Aurelio et L. Vero imperantibus contra Parthos militavit. Cf. n. 4544. 4548. 4571. Fuscus redit n. 4544.

4543.

In loco Missema, ubi olim *Phaena*, in basi inter rudera templi elegantissimi; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 118. (Gesen. translat. German. I. p. 207.) Citat Letronnius Recherch. sur l'Égypte p. 413.

ΠЄΤΟΥϹΙΟΝ
ЄΥΔΗΜΟΝ
Χ λЄγ ΦΛ
Φιρ ΦΑΙΝΗϹ·
ΟΙ

Πετούσιον Εὔδημον, χ(ιλίαρχον) [λ]ε[γ](εῶνος) Φλ(αουΐας) Φ[ίρ](μης) Φαινήσ[ι]οι.

Legio est XVI. Flavia Firma, quae in Syria agebat. Cf. n. 4545. 4546. Idem Petusius Eudemus redit n. 4601.

4544.

In loco Missema, ubi olim *Phaena*, in magna porta eiusdem templi, ex quo n. 4542. 4543. 4545. 4546. 4547. 4549 sqq. ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 116. (Gesen. translat. German. I. p. 205.)

ΥΠЄΡ ϹѠΤΗΡΙΑϹ ΚΑΙ ΝΗΚΗϹ ΤѠΝ ΚΥΡΙΜΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡѠΝ Μ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΝΤѠΝЄΙΝ
ΟΥ ΚΑΙ Λ. ΑΥΡΗΛΙου ΟΥΗρΟΥ ϹЄβ, ΦΑΙΝΗϹ
ΙΟΙ ΑΦΙЄΡѠϹΑΝ ЄΠΙ
ЄΦЄϹΤѠΤΟϹ ЄΓΝΑΤΙΟΥ ΦΟΥϹΚΟΥ
Ρ̌.. ΛЄΓ. Γ. ΓΑλλΙΚΗϹ

Versus 5. 6. maioribus litteris scripti sunt.

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ ν[εί]κης τῶν κυρί[ω]ν Αὐτοκρατόρων Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνείνου καὶ Λ. Αὐρηλί[ου] Οὐή[ρ]ου
5 Σε[ββ]. Φαινήσιοι ἀφιέρωσαν ἐπὶ - - - - - - - ἐφεστῶτος Ἐγνατίου Φούσκου χ(ιλιάρχου) λεγ(εῶνος) γ̅ Γα[λλ]ικῆς.

Vs. 1. scriptum fuit ΝΕΙΚΗC. Vs. 4. in lacuna intercidisse videtur nomen legati pro praetore, ut est n. 4601. Ignatius Fuscus idem honoratur n. 4542. De siglo chiliarchi cf. n. 4542. 4546. 4554. De legione cf. n. 4542.

4545.

Ibidem, in cellula templi (vide ad n. 4544.) sinistra a porta magna; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 118. (Gesen. translat. German. I. p. 207.) Citat Letronnius Recherch. sur l'Égypte p. 413.

ΥΠΕΡ CΩΤΗΡΙΑC ΚΑΙ ΝΕΙΚΗς των κυ
ΡΙΩΝ Αυτοκρατορων Λ ΑΥΡΗΛΙΟC ΜΑΞΙΜΟC
ΛΕΓ . Ιϛ . ΦΛ ΦΙ .
ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ ΑΝΕΘΗΚεΝ

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκη[ς τῶν κυ]ρίων Α[ὐτοκρατόρων] Λ. Αὐρήλιος Μάξιμος [χ](ιλίαρχος) λεγ(εῶνος) ιϛ̅ Φλ(αουΐας) Φί(ρμης) τὴν Εἰρήνην ἀνέθηκεν.

De legione xvi. Flavia Firma cf. n. 4543. L. Aurel. Maximus idem redit n. 4546. Imperatores videntur esse M. Aurelius et L. Verus, ut n. 4544.

4546.

Ibidem, in templi eiusdem cellula dextra (conf. ad n. 4544.); ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 118. (Gesen. translat. German. I. p. 207.) Citat Letronnius Recherch. sur l'Égypte p. 413.

νιΚΗC ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤοΡΩΝ
Λ ΑΥΡΗΛΙΟC ΜΑΞΙΜΟC Ꭓ ΛΕΓ Ιϛ
ΤΗΝ ΕΙCΙΝ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νεί]κης τῶν κυρίων Αὐτοκρατ[ό]ρων Λ. Αὐρήλιος Μάξιμος χ(ιλίαρχος) λεγ(εῶνος) ιϛ̅ [Φλ. Φίρ.] τὴν Εἶσιν ἀνέθηκεν.

De homine cf. n. 4545. De siglo chiliarchi cf. n. 4544. De legione cf. n. 4543. Εἶσιν scriptum est pro Ἶσιν.

4547.

Ibidem, in lapide fracto in porticu templi eiusdem (vide ad n. 4544.); ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 117. (Gesen. translat. Germ. I. p. 206.)

. . CΗC ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡα
καιCΑΡΑ Λ CΕΠΤΙΜιον
CΕΟΥΗΡΟΝ
περΤΙΝΑΚΑ . . .

- - - - - ης Αὐτοκράτορ[α Καί]σαρα Λ. Σεπτίμ[ιον] Σεουῆρον [Πε]ρτίνακα - - -

4548.

Ibidem, in porta aedificii fornicati; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 115. (Gesen. translat. German. I. p. 204.)

ΥΠΕΡ CΩΤΗΡΙΑC ΚΑΙ ΝΕΙΚ ΑΥΤΟΚΡΑΤ ΚΑΙCΑΡΟC Μ ΑΥΡΗΛ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ CΕΒ ΕΥσΕΒ ΕΥΤΥΧΟΥC ⌀
ΓΕΛΟΥΙΟC ΜΑΡΙΑΝΟC ΛΕΓ Γ . . . . ΤΟΝ ΝΑΟΝ ⌀ . ΚΑΙ ΤΟ
ΑΓΑΛΜΑ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκ[ης] Αὐτοκράτ(ορος) Καίσαρος Μ. Αὐρηλ. Ἀντωνείνου Σεβ. Εὐ[σ]εβ(οῦς) Εὐτυχοῦς Γελούϊος Μαριανὸς [χ](ιλίαρχος) λεγ(εῶνος) γ̅ [Γαλλικῆς] τὸν ναὸν καὶ τὸ ἄγαλμα ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν.

Imperator est Caracalla. Γελούϊος videtur esse *Helvius* notante Leakio, nisi fuit Σιλούϊος, ut n. 4584. De legione cf. n. 4542.

4549.

Ibidem, in basi columnae inter rudera templi (vide ad n. 4544.); ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 116. (Gesen. translat. Germ. I. p. 205.)

CΕΟΥΗΡΟC ΑCΚΑΙΩΝΟC ΧΕΙ
ΛΙΑΡΧΟC ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙ ΕΦΙΛΟ
ΤΕΙΜΗCΑΤΟ

Σεουῆρος Ἀσκαίωνος χειλίαρχος τῇ πατρίδι ἐφιλοτειμήσατο.

4550.

Ibidem, in basi columnae templi eiusdem (vide ad n. 4544.); ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 116. (Gesen. translat. German. I. p. 205.)

. . . .
παΤΡΙΔΙ ΕΦΙΛΟΤΕΙΜΗ
CΑΤΟ

Ὁ δεῖνα τῇ πα]τρίδι ἐφιλοτειμήσατο.
Titulus conceptus ut n. 4549.

4551.

Ibidem, in pilis portae templi eiusdem; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 117. (Gesen. translat. German. I. p. 206.) Tractavit Letronn. Recherch. sur l'Égypte p. 490 sqq. (cf. Journ. des Sav. Oct. 1822. p. 616.). Citat Münterus de rebus Ituraeorum p. 30. 44.

ΙΟΥΛΙΟϹϹΑ
ΤΟVΡΝΙΝΟ
ϹΦΑΙΝΗϹΙ
ΟΙϹΜΗΤΡΟ
ΚѠΜΙΑΤΟΥ
ΤΡΑΧѠΝΟϹ
ΧΑΙΡЄΙΝ
ЄΑΝΤΙϹ
ЄΠΙΔΗΜΗϹΗ
ΒΙΑΙѠϹϹΤΡΑ
ΤΙѠΤΗϹΗ
ΚΑΙιΔΙѠΤΗϹ
ЄΠΙϹΤЄΙΑΑΝ
ΤЄϹΜΟΙЄΚ
ΔΙΚΗΘΙϹЄϹ
ΘΑΙΟΥΤЄ
ΑΡϹΥΝЄΙϹ
ΦΟΡΑΝΤΙ
ΝΑΟΦЄΙΛЄ
τЄΤΟΙϹΞЄ

ΟΝΙϹΚΑΙΞЄ
ΝѠΜΑЄΧοΝ
ΤЄϹΟΥΔΥ
ΝΑϹΘЄαΝΑ
ΝΚΑϹΘΗ
ΝΑΙΔЄΞΑϹ
ΘΑΙΤΑΙϛΟΙ
ΚΙΑΙϹΤοΥϹ
ΞЄΝΟΥϹ
ΤΑΥΤΑΜΟΥΤΑ
ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ЄΝΠΡΟΔΗ
ΛѠΤΗϹΜΗ
ΤΡΟΧѠΜΙ
ΑϹΥΜѠΝΧ
ѠΡΙѠΠΡΟΘ
ЄΤЄΜΗΤΙϹ
ѠϹΑΓΝΟΗ
ϹΑϹΑΠοΛΟ
ΓΗϹΗΤΑΙ

Ἰούλιος Σατουρνῖνος Φαινησίοις μητροκωμίᾳ τοῦ Τράχωνος χαίρειν. Ἐάν τις ἐπιδημήσῃ βιαίως στρατιώτης ἢ καὶ [ἰ]διώτης, ἐπιστεί[λ]αντές μοι ἐκδικηθ[ή]σεσθαι· οὔτε [γ]ὰρ συνεισφοράν τινα ὀφείλετε τοῖς ξένοις, καὶ ξενῶ[ν]α ἔχ[ο]ντες οὐ δύνασθε [ἀ]ναγκασθῆναι δέξασθαι ταῖ[ς] οἰκίαις τ[ο]ὺς ξένους. Ταῦτά μου τὰ γράμματα ἐν προδήλῳ τῆς μητρο[κ]ωμίας ὑμῶν χωρίῳ πρόθετε, μή τις ὡς ἀγνοήσας ἀπ[ο]λογήσηται.

Sic iam Letronnius et Reisigius (ap. Gesen. p. 510.), nisi quod ille vs. 27. *παρ' οἰκίας* pro *ταῖς οἰκίαις*, quae unice vera lectio, et vss. 15. 16. *ἐκδικηθήσεσθε* uterque. ΑΙ scriptum est pro Ε, ut alias saepe. *Φαινήσιοι* (Φαινὰ) *μητροκωμία* audiunt, ut aliae urbes regionis illius (cf. Epiphan. Anaceph. p. 145.). De voce Letronnius allegat Du Cange Gloss. med. et inf. Graec. p. 930. Regio, in qua sita urbs, Τραχωνῖτις s. Τράχων (Ioseph. Archaeol. XVI, 12. Bell. Iud. I, 15.) nominatur a monte Trachone Damascenae imminente. Quamquam Strabo (XVI, 756.) duos memorat Trachonas. Cf. Reland. Palaest. p. 108 sqq. Patet epistolam esse a rectore provinciae vel Proconsule ad Phaenesios datam. Huius epistolae sententia Letronnium induxit, ut titulum referendum putaret ad tempora Iuliani Imperatoris, quem constat in urbibus *ξενοδοχεῖα* iussisse institui, quibus hospites reciperentur (Iulian. Epist. XLIX. p. 430. B. ed. Spanh.). Dubitat Gesenius, neque iniuria. Iuliani institutum longe aliud est. Ille plura in qualibet urbe *ξενοδοχεῖα* voluit esse; hic videmus unum constitutum, quo hospites atque etiam milites contenti esse deberent. Quippe videntur fuisse, qui Phaenesiorum hospitalitate abuterentur; quod ne repeteretur, Phaenesii mandato magistratus Romani exposito caverunt. Cf. Münter. de rebus Ituraeorum p. 30. Rem dirimit titulus n. 4617. qui est ex aetate M. Aurelii Imperatoris eundemque Iulium Saturninum Proconsulem sistit.

4552.

Ad vicum Ghawâghib, a Missema in occidentem; ed. Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 97. tab. inscr. I. n. 8.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΓΑΒ
ΝΗϹΛΑΟΞΟϹΕΚ
ΝΙΔΙΩΝΕΠΥΕΙ
. ΝΒΩΜΟΝ

Ἀγαθῇ τύχῃ. [Ὁ δεῖνα] λαοξό[ο]ς ἐκ [τῶ]ν ἰδίων ἐπύει [τὸ]ν βωμόν.

Ἐπύει scriptum est pro ἐποίει.

4553.

In pago Schiab, inter Missema et es-Sanamein; ex schedis Seetzenii.

ΙΙΙVΙΟΙΙϽϹ
ΟΥϹΟΙΚΟΝΟΜ
ΥΡΝΑϹΡΟϹΑΑ
ΗΟΥΟϹΑΙΛЄ
ΟΙϹΦΑΧЄΛΟΥ
ΟΚЄΙΜΟϹΘΑΙΜ
ΥΑΝΡΘΙΙΚΛ

Ἐπὶ Δι]ο[κλέ]ους οἰκονόμ[ο]υ [Βλ]ασ[τ]ὸς? - - - ου
[Θε]ᾷ ἵλε[ῳ τ]ο[ὺ]ς φα[κ]έλου[ς] - - - ἀν[έ]θ[η]κ[α].

4554.

In vico Salamen vel potius es-Sanamein, quae *Aere* antiqua est (Itin. Anton. Aug. p. 196. 198. ed. Wessel.), novem horis Damasco in meridiem, in zophoro templi secundi, quod Fortunae fuisse docet haec ipsa inscriptio; ed. Richter. Itin. p. 554. n. IV. cf. p. 626. (Gesen. translat. German. T. I. p. 498 sq.); Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 98. in tab. inscr. I. n. 9. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 126 sqq. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΥΠЄΡϹѠΤΗΡΙΑϹΚΑΙΝЄΙΚΗϹΤΟΥΚΥΡΙΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹ - - - ϹЄΒЄΥϹЄΒЄΥΤΥΧΟΥЄ
ΙΟΥΛΙΟϹΓЄΡΜΑΝΟϹΡ - - - ΟЄΥЄΡΓЄΤΗϹΑΙΡΗϹΙѠΝΚΑΙΚΤΙϹΤΗϹΤΟΝϹΗΚΟΝΑΠΟΤΗϹЄΠΙ
ΓΡΑΦΗϹϹΥΝЄΤЄΛЄϹЄΝΚΑΙΤΟΤΥΧΑΙΟΝΑΦΙЄΡѠϹЄΝ ЄΤΟΥϹ ΙϚ

Vs. 1. OPOC habet Richt. omittit Berggr. qui tria puncta ponit, Seetz. OH (h. e. OP) et nihil praeterea in eo versu. Ceterum Seetz. initio huius versus: VΠΕΡCѠΤΗΡΙΑC. Deinde CЄB habet Berggr. omittit Richt. qui puncta quinque ponit. In fine Є habet Berggr. omittit Richt. Vs. 2. init. Berggr. Seetz. IOYNOC, Richt. IOYΛIOC. Deinde Berggr. ΓЄP MANOC - - - O cet. Richt. ΓЄPMANOCP - - O cet. Seetz. quod dedi. Mox IѠNKAIKTICTHC omittit Seetz. Vs. 3. Richt. AΦЄPѠCЄN, reliqui AΦIЄPѠ CЄN; extr. Richt. ΙϚ, Berggr. Seetz. Γϛ.

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος [Μ. Κομόδου Ἀντωνείνου] Σεβ(αστοῦ) Εὐσεβ(οῦς) Εὐτυχοῦ[ς] Ἰούλιος Γερμανός, χ(ιλίαρχος) [λεγ.] - -, εὐεργέτης Αἰρησίων καὶ κτίστης, τὸν σηκὸν ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς συνετέλεσεν καὶ τὸ Τυχαῖον ἀφιέρωσεν. Ἔτους ιϛ.

Nomen Alexandri Severi odio religioso deletum censet Gesenius, renitente Franckio, qui de industria nomen deletum concedens satis probabiliter Commodum restituit (cf. n. 4683.). Nam quum dubium non sit, quin annus XVI. ad epocham urbis peculiarem sit exigendus (cf. n. 4540.), eam probabile est non multum abhorrere a novissima epocha Rabbathmomae urbis vicinae, quam Eckhel. D. N. T. III. p. 505. ab a. u. c. 930. deducit. Quodsi quis cum Franckio occasionem epochae ab Eckhelio coniectatam idoneam putet, quae non uni, sed pluribus simul eius tractus urbibus copiam fecerit eiusdem epochae adoptandae, titulus noster videri potest a. u. c. 945. scriptus esse, qui annus ultimus est Commodi. Vs. 2. Franckius qui primum scripsit Ῥ[ωμαῖος] ὁ in notis p. 504. vidit praeferendam esse lectionem Seetzenii, qua siglum X̂P commendatur (cf. n. 4542. 4544. 4546.). Sed O coniicias esse :o Φ, ut sit: χ(ιλίαρχος) λεγ(εῶνος) Φλ. Φιρ. (h. e. Φλαουΐας Φίρμης). Cf. n. 4543. 4545. Verba *ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς* Gesenius explicabat *de censu*; melius Franckius *de pecunia collata*, quam pro facultate se quisque daturum professus fuerit. Τυχαῖον h. e. templum Fortunae memoratur etiam apud Antiochenos (cf. Odofr. Müller. Antiq. Antioch. p. 40.).

4555.

In vico Salamen vel potius es-Sanamein, quae vetus *Aere* est, in tribus lapidibus muri templi eiusdem, et quidem *a.* et *b.* supra portam (tit. *a.* in uno latere, tit. *b.* in altero); omnes tres ed. Richter. Itin. Syr. p. 555. n. V. 1. 2. 3. (cf. p. 626. 628.); ex tit. *a.* tres priores versus et totum tit. *b.* ed. Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 98. in tab. inscr. I. n. 9. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 134 sqq. Titulos *a.* et *b.* habeo etiam ex schedis Seetzenii.

a.

ΦΙΛѠΝΑΙΟϹΚΥΝΑ
ΓΟΥΤΟΥΜΟΡΡΟΥΙЄ
ρασΑϹΔΟΜΝΑΝ...
..ΑΤЄΡΑΙϹ...
ΑΥΤΟΥΤΗΤΥ
ΧΗΤΟΥϹΤЄϹϹΑΡЄς
ΛΑΜΠΑΔΗΦΟΡΟΥς

ΑΝЄΘΗΚЄΝ

b.

ΦΙΛѠΝΑΙΟϹΚΥΝΑ
ΓΟΥΤΟΥΜΟΡΡΟΥ
ΙЄΡΑϹΑϹΔΟΜΝΑΝ
ΘΥΓΑΤЄΡΑΤΟΥΥΙ
ΟΥΑΥΤΟΥΤΗΤΥ
ΧΗΤΟΥϹΤЄϹϹΑ
ΡΑϹΛΑΜΠΑΔΗ
ΦΟΡΟΥϹЄΚΤѠΝ
ΙΔΙѠΝΑΝЄΘΗΚЄΝ

c.

ΦΙΛѠΝΑΙΟϹΚΥΝΑΓΟΥ
ΤΟΥΜΟΡΡΟΥΙЄΡΑϹΑϹ
ΔΟΜΝΑΝΘΥΓΑΤЄΡΑΤΟΥ
ΥΙΟΥΑΥΤΟΥΤΗΤΥΧΗ
ΤΟΥϹΤЄϹϹΑΡΑϹΛΑΜΠΑ
ΔΗΦΟΡΟΥϹЄΚΤѠΝΙΔΙ
ѠΝΑΝЄΘΗΚЄΝ

Tit. *a.* Richt. in duos distraxit, in priore vss. 1. 2. 3. exhibens. Eos composuit Franckius. Quamquam fieri potest, ut alterutra pars ad quartam inscriptionem pertinuerit. Fuerunt enim quattuor lampadephori, quorum unicuique idem titulus inscriptus erat. Vs. 1. init. Richt. ΦΙΛωΝΑΙΟϹ, Berggr. ΦΙΛΩ ΝΑΙΟϹ, Seetz. ΦΙΛѠΝΑΙΟϹ. Vs. 2. init. Richt. γΟΥ, Seetz. - ΟΥ, Berggr. ΓΟΥ; deinde Seetz. ΜΟΡЄΟΥ. Tit. *b.* vs. 1. init. Berggr. ΦΙΛΟΝΑΙΟϹ, Richt. ΦΙΛω ΝΑΙΟϹ, Seetz. ΦΙΛѠΝΑΙΟϹ. Vs. 8. Richt. ΦΟΡους εκΤѠν; Seetz. ΦΟΡϹ . . . . . ΤΙ, Berggr. ΦΟΡΟΥϹ ΕΚΤΩΝ. Vs. 9. Richt. ΙΔΙѠνανεΘΗΚεν, Seetz. ΙΔΙЄ . . . . ЭΗ, Berggr. ΙΔΙΩΝΑΝΕΘΗΚΕΝ.

Tit. *a.* Φιλωναῖος Κυνάγου τοῦ Μόῤῥου ἱε[ράσ]ας Δόμναν [θυγ]ατέρα [τοῦ υἱοῦ] αὐτοῦ τῇ Τύχῃ τοὺς τέσσαρ[ας] λαμπαδηφόρου[ς ἐκ τῶν ἰδίων] ἀνέθηκεν.

Titt. *b. c.* Φιλωναῖος Κυνάγου τοῦ Μόῤῥου ἱεράσας Δόμναν θυγατέρα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τῇ Τύχῃ τοὺς τέσσαρας λαμπαδηφόρους ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν.

Nomen Μόῤῥας ex Procopio (de bello Goth. II, 10. p. 37. 19. p. 87. IV, 26. p. 230. ed. Ven.) enotavit Franckius. Ἱεράσας est *postquam eam sacerdotem fecit*, quod post Gesenium (ad Burckhardti Itin. translat. Germ. T. I. p. 499.) vidit etiam Franckius. Sacerdotium hoc Fortunae fuit, cuius templum vocatur Τυχαῖον n. 4554.

4556.

In vico Salamen vel potius es-Sanamein, quae vetus est *Aere*, in templi eiusdem cellula rotunda; ed. Richter. Itin. p. 555. n. VI. (cf. p. 626.) et Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 98. tab. inscr. I. n. 9. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 468 sq. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΘЄΟΔΟΤΟϹЄΚΤΟΡΟϹ
ЄΠΤΑΚΙΝЄΘΙΑΝΟϹΑΜ
ΑϹΥΜΒΙѠΚΑΙΤЄΚΝΟΙϹ
ΤΗΝΤΥΧЄΑΝϹΥΝΤΗΚΟΝ
ΧΗΤΗΠΑΤΡΙ
ΔΙΧΡΥϹѠЄΚΟϹΜΗϹЄΝ

Dedi apographum Berggrenii, receptis litterarum formis ex Richt. et Seetz. qui hac in re consentiunt. Franckius dedit ubique 𝔐 pro M, non monito lectore. Vs. 2. Seetz. CΠΤΑΚΙΝ8ΘΙΑΝΟϹ; ibid. extr. Richt. A . ., Seetz. AN. Vs. 3. extr. Seetz.

ТЄKNOK. Vs. 5. Richt. ΠΑΤΡΙ ..... Vs. 6. Richt. ΑΡΧΟΥCωCKOCMHCЄN, Berggr. et Seetz. quod dedi.

Θεόδοτος Ἕκτορος Ἑπτακινεθιανὸς ἅμα συμβίῳ καὶ τέκνοις τὴν Τυχέαν σὺν τῇ κόνχῃ τῇ πατρίδι χρυσῷ ἐκόσμησεν.

Gesenius ad Burckhardti Itin. transl. Germ. T. I. p. 500. coniicit Ἑκτακινεθίαν locum esse aliunde non notum, ex quo nomen gentile Ἑπτακινεθιανός. Franckius praeter fidem apographorum scripsit Ἑπτακιναιθιανός. Vide ne sit regio Cinethiorum in Africa intelligenda (Ptol. Geogr. IV, 3. μέχρι τῆς μικρᾶς Σύρτεως Μαχυναί, καὶ ὑπ' αὐτοὺς Κινήθιοι, ut alii Κινύθιοι; cf. Tacit. Ann. II, 52.), fortasse illa aliquando septem oppidis constans, unde Ἑπτακινήθια. Sed nihil decerno. Κόνχη s. κόγχη est hemicyclium, in quo statua Fortunae publicae, ἡ Τυχέα i. e. Τυχαία, posita erat (vide Odofr. Müller. Antiq. Antioch. p. 78. cf. n. 4537.). Male Gesenius τυχαίαν sc. οἰκίαν pro templo Fortunae accipit. Statuam esse deae vidit Franckius. Idem vs. 5. nimis brevem ratus fretusque lectione Richteriana vs. 6. init. τῇ πατρί[δι κατ' ὄν]αρ restituebat, quod nihili est. ΑΡ nihil est nisi ΔΙ.

4557.

Ibidem, in lapide muro aulae inserto prope idem templum; ex Richteri diario ed. Franckius Richtersche Inschriften p. 137. omissam in editione priore.

- - ΑCΧΙωΝΚΛΗ
- - ΟΝΤΟCΤΗΙCЄ
- - - - ΑΥΗΤΧΗΙ - - ΙΑ
- - - ЄΝΟCΖΗΝΟ
- - - ΙΟΝΑΝЄ
ΘΗΚЄΝ

Δαμ]ασ[κ]ίων Κλή[με]ντος τῇ σε[μνοτ]ά[τ]ῃ Τ[ύ]χῃ ἱ[ερ]α[σάμ]ενος Ζηνό[βιον τὸν υ]ἱὸν? ἀνέθηκεν.

Nomen Δαμασκίων probabiliter dedit Franckius, qui p. 506. incidit etiam in nostrum Κλήμεντος. Idem reliqua ad eundem modum restituit, nisi quod dedit Ζήνωνα υἱὸν ἀνέθηκεν. Nomen *Zenobius* in titulo huius regionis commendabilius videtur. De Fortuna cf. n. 4554. 4555. 4556.

4558.

Ibidem, ad turrim; ed. Richter. Itin. Syr. p. 556. n. VII. (cf. p. 626.); Berggren. Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 99. in tab. inscr. II. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 7 sqq. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΔΙΙΤωΚΥΡΙωΚΑΙΙΑΜΟΜΑΛΧΑΙΟΥΚΑΙ
ΥΙΟΙΑΥΤΟΥΤΗΝΘΥΡΑΝCΥΝΝЄΙΚΑΔΙ
ΟΙCΚΑΙΜЄΓΑΛΗΝЄΙΚΗΚΑΙΛЄΟΝ
ΤΑΡΙΟΙCΚΑΙΠΑCΗΓΛΥΦΗΚΑΙ
ΤΗCЄΚΤωΝΔΥωΜЄΡωΝΚΑ
ΘΑΡΟΥΡΓΙΑCЄΚΤωΝΙΔΙω
ΝΚΑΤЄΥCЄΒЄΙΑΝЄΘΗΚΑΝ

Littera M hanc formam habet M. Vs. 1. Richt. ΚΑΙΙΑΜΟΜΑΛΥΑΙΟΥΚΑΙ, Berggr. ΚΑΙΙΑΜΟΜΑΛ ΧΑΙΟΥΚΑΙ, Seetz. eodem modo nisi quod in fine ΚΛΙ pro ΚΑΙ. Vs. 2. Berggr. ΤΥΡΑΝ, Seetz. ΟΥΡΑΝ, Richt. ΘΥΡΑΝ; ibid. in fine Richt. ΝЄΙΚΑC, Berggr. Seetz. ΝЄΙΚΑΔΙ. Vs. 3. Richt. ΜЄΓΑΝΗ; ibid. extr. Seetz. ΛЄΟ, Berggr. ΛЄΟ.., Richt. ΛЄΟΝ. Vs. 4. extr. Seetz. ΚΑΙ=. Vs. 5. Richt. ЄΚΤωΝΔΙωΧЄΡωΝ ΚΑ, Berggr. ΕΚΤΩΝΔΥΩΜЄΡΩΝΚΑΙ, Seetz. ЄΚ ΤωΝΔΥωΜЄΡωΝΚΑ. Vs. 6. init. Berggr. ΘΑΡΡΟΥΡ cet. Vs. 7. extr. Richt. Seetz. ЄΥCЄΒЄΙΑΝЄΘΗΚΑΝ, Berggr. ΕΥCΕΒΕΙΑΝ ΕΘΗΚΑΝ

Δι[ὶ] τῷ κυρίῳ Καιϊὰμ ὁ Μαλχαίου καὶ υἱοὶ αὐτοῦ τὴν θύραν σὺν νεικαδίοις καὶ μεγάλῃ Νείκῃ καὶ λεονταρίοις καὶ
πάσῃ γλυφῇ καὶ τῆς ἐκ τῶν δύω μερῶν καθαρουργίας ἐκ τῶν ἰδίων κατ' εὐσέβειαν [ἀν]έθηκαν.

Haec ad ianuam templi Iovis scripta fuerint. Nomen dedicantis incertum. Μαλχαῖος videtur alia forma esse nominum in Syria frequentium Μάλχος, Μαλχίων. Deminutivum νεικάδιον hoc est νικάδιον (victoriola) formatum est ut πηγάδιον, σειράδιον (conf. Lobeck. ad Phryn. p. 74.). Vs. 5. nota transitum a dativo ad genitivum (τῆς — καθαρουργίας) adiunctum quasi praecesserit μετά. Post apographa, quibus usi sumus, non est cur Seidleri (ap. Gesen. ad Burckhardti Itin. Syr. p. 500.) coniecturas afferamus. Longius a vero aberravit Franckius, cui metricus titulus videbatur.

4559.

Ibidem, ad moscheam dictam Djâme'a Ameri, antiquitus haud dubie templum Iovis; ed. Berggren. Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 99. in tab. inscr. II.

ΑΜΕΡΟCΜΑΘΕΙΟΥ
ΚΑΙΟΝΑΙΝΟCΑΔΕ
ΛΦΟCΕΠΟΙΗCΑΤΟ
ΝΒΩΜΟΝΘΕΟΥΔΙ
ΟCΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ

Ἄμερος Μαθείου καὶ Ὄναινος ἀδελφὸς ἐποίησα[ν] τὸν βωμὸν θεοῦ Διὸς ἐκ τῶν ἰδίων.

Est haud dubie ex eodem templo, ad quod pertinet n. 4558. Nomen Ὄναινος redit n. 4574. Ἄμερος n. 4584. 4589.

4559. *b*.

In oppido Mahadjee in porta domus; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 287.

Μ...ΙѠVΟΝVΔΙΙΑΝΟ...ΑΙЄΥ....ΟΛ...
ΜΝΙΤΥΗϹΑΝΙΟΤΙΟΙΙ..........
....
ΚΑΙΦΙΡΜΙΝΙΑΝΟΥΓЄ.

Nihil apparet nisi vs. 4. καὶ Φιρμινιανοῦ - -

4560.

In vico Schagra s. Schakara in superiore parte, in aedificio arcubus instructo, quod nunc moschea est; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 114. (Gesen. translat. German. T. I. p. 202.) Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΙΙΙΙ ΛѠΙΗΙΙΑϹΑΝΙΙΝΙΑ
ΜΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤѠΝЄΙΝΟΥΚΑΙ
ΛΑΥΡΗΛΙΟΥΟΥΗΡΟΥΠΡΟΚΛΟϹ
ΓЄΡΜΑΝΟΥΚΑΙΙΑΙΟϹΖΟΒΑΙΔΟΥ
ΚΑΙΑΔЄΙΟϹΑΒΑΒΟΥϹΤΡΑΤΗΓΟΙ
ΑΝЄΘΗΚΑΝ

Vs. 1. punctis distinguit Burckhardtus. Imperfectas litteras vidit Seetzenius. Gesenius p. 510. formulam precandi pro salute Impp. odio deletam censet. Sine causa; recteque obloquitur Franckius Richt. Inschr. p. 129. Vs. 2. extr. Burckh. ΚΑι, Seetz. ΚΑΙ. Vs. 3. Burckh. ΑΥϱΗΛΙΟΥΟΥΗΡΟυ, Seetz. ut dedi. Vs. 4. Burckh. ΚΑΙγΑΙΟϹΖΟΒΑΙΔΟΥ, Seetz. ΚΑΙΓΑΙΟϹ ΖΟΡΑΙΔΟΥ. Vs. 5. Burckh. ΚΑΙΑΔЄΙΟϹΑϱΑΒΟΥ, Seetz. ΚΑΙΑΔΑΙΟϹΑΒΑΒΟΥ.

Ὑπὲρ σ]ω[τ]η[ρ]ίας Α[ὐτοκρ]α[τόρων Καισάρων] Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνείνου καὶ Λ. Αὐρηλίου Οὐήρου Πρόκλος Γερμανοῦ καὶ [Γ]άϊος Ζοβαΐδου καὶ Ἀδεῖος Ἀβάβου στρατηγοὶ ἀνέθηκαν.

A nomine Ζοβαΐδης (cf. Ζεβείδας n. 4490. 4500.) non multum abhorret Ζώβεις Vol. II. n. 2079. Nomen Ἄβαβος notum ex Olbiopolitanis Vol. II. n. 2060, 2087. 2088. cf. n. 4589.

4561.

Ad vicum Keratha (Gerata) supra portam aedificii magni, quod dicitur esse ecclesia; ex schedis Seetzenii. Keratha Gesenius ad Burckhardt. Itin. Syr. T. I. p. 502. coniecit esse κώμην Κωρεάθης memoratam ap. Reland. Palaest. p. 218.

ΝΑϹΛΟϹΑΙΡΟΥ
ΑΛΥϹΟϹϹΑΤΟΥ

Νάσλος Αἴρου? Ἄλυσος Σάτου?

4562.

In oppido Adra (Edhra), antiquitus *Zorava*, super porta minareti; ed. Richter. Itin. p. 556. n. 8. (cf. p. 626.) et Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 276. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 140 sq. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΥΠЄΡϹѠΤΗΡΙΑϹΚΑΙΝЄΙΚΗϹΤΟΥΚΥΡΙΟΥΗΧѠΝΑΥΤΟ - -
ΑΥΡΗΛΙΟΥϹЄΟΥΗΡΟΥ/ - - - - - ЄΥϹЄΒΟΥϹЄΥΤΥΧ - -
ѠΧΙΑϹΖΟΡΑΟΥΗΝѠΝЄΚΤΙϹЄΑΝΤΟΒΑΛΑΝЄΙΟΝΙ - -

Vs. 3. / post ϹЄΟΥΗΡΟΥ est ex Seetz. Vs. 4. init. Richt. ѠΥΙΑϹ, Seetz. ѠΜΙΑΤ, Buckingh. ѠΜ ΓΑϹ, quae composui. Deinde Richt. ЄΚΤΙϹЄΑΝΤΟ ΒΑΛΑΝЄΟΝΙ, Seetz. ЄΚΤΙϹϹΑΝΤΟΒΑΛΑΝЄΙΟΝΙ, Buckingh. (qui omittit secundum Ο in nomine populi) ЄΚΠϹЄΑΝΤΟΒΑΛΑΝЄΙΟΝΙ....... Primum Α vitio quadratarii illatum puta. Sic iudicavit etiam Morgensternius p. 628.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Αὐτο[κράτορος Καίσαρος Μ.] Αὐρηλίου Σεουήρου [Ἀλεξάνδρου], Εὐσεβοῦς, Εὐτυχ[οῦς, Σεβαστοῦ, τὸ κοινὸν τῆς μητροκ]ωμίας Ζοραουηνῶν ἔκτισεν τὸ βαλανεῖον - - - -

Oppidum Adra vel Edhra vel Ezra antiquitus Zoravam nominatum esse prodit titulus. Ea apud Iosephum (Archaeol. XIII, 15. §. 4.) vocatur Zara, notante Gesenio ad Burckhardti Itin. Syr. translat. German. T. I. p. 501. qui etiam vs. 3. nomen Ἀλεξάνδρου restituit; quod nomen dubium est an de industria deletum sit (cf. Franckius Richtersche Inschriften p. 128.). Vss. 3. extr. et 4. init. Franckius coniecit οἱ ἀπὸ μητροκωμίας, quod vetum esse vix potest. Nam quis sibi patietur imponi, ut coniungat Ζοραουηνῶν τὸ βαλανεῖον? Τὸ κοινὸν τῆς κώμης habes n. 4591. 4592.

4563.

Ibidem, super introitu aedificii olim sacri Christianorum, nunc moscheae Turcicae; ed. Richter. Itin. p. 657. n. XI. aeri incisam (cf. p. 626.) et Burckhardt. Itin. Syr. p. 61. (Gesen. translat. Germ. T. I. p. 126.) Tractavit Francke Richtersche Inschr. p. 12-24.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 1. init. Richt. ϹΗΚVΓΙΝЄϹΙΝ, Burckh. ΛΥ.....ΓЄΝЄϹΙΝ, quae composui; deinde Burckh. ЄΔЄΙΜαΤΠΗΜΑ. Vs. 2. Burckh. ΦαЄΙ ΝΟΝ. Vs. 3. Burckh. ΑΙΝ.ΙΛϹ.ΟΙΔΡΗϹΚΥΔΟϹ ЄΧ...ΠΡΑ; unde pro Richt. ΑΥΔΟϹ scripsi ΚΥΔΟϹ et pro ϹΠΑ dedi ϹΤΡΑ. Vs. 4. Burckh. Τ...Ϲ. Vs. 5. init. ΥΠ addit Burckh. qui deinceps habet ΟϹΔЄΠЄΛΗΙΑΠΝαΟΝΑΦΘΙΤΟΝ,

ΛΥϹΗΚVΓΕΝΕϹΙΝΕΔΕΙΜΑΤΟΤΗΜΑ
ΦΑΕΙΝΟΝ
ΑΙΝΕΙΑϹΕϹΙΑΡΗϹΚΥΔΟϹΕΧWΗϹΤΡΑ
ΠΙΙϹ
ΥΠΟϹΔΕΠΕΛΗΙΑϹΙΝΔΟΝΑΦΟΙΤΟΝ
ΟΥΤΙΝΟϹΠΤW
)ΥΤΟΚΑϹΙΓΝΗΤWΝΧΕΙΡΑϹΟΡΕΞΑΝ
ΝΟΙ
ΤΟΥΝΕΚΑΟΠΟΜΕΝΕϹΘΛΑΠΟΡΟΙ
ΘΕΟϹ ΕΙΔΕΤΙϹΑΙΝΗϹ
...ΙΙΟ...ΗΓWΕΤ∝ΕΙΛΓΕΑΥ.ΔΕΔΟΤW

---

unde dedi ΔΕΠ, pro quo Richt. ΔΕΙΤ. Vs. 6. Richt. ΟΥΝWΟϹΠΤW, Burckh. ΟΥΤΙΝΟϹ.ΤW. Vs. 7. init. Burckh. αΥΤΟΚΑϹΙΓΝΗΤWΝ (Richt. ΤWΗ), deinde ΟΡΕΞΑμε. Vs. 8. Burckh. ΝΟς. Vs. 9. Richt. ΝΕΚ - ΟΠΟ - ΜΕΝ, Burckh. ΤΟΥΝΕΚΑΟΕΟWΕΝ, quae composui. Vs. 10. Richt. ΟΕΟϹ - ΕΙ - ΕΤΙϹ ΑΙΝΗϹ, Burckh. quod dedi. Vs. 11. solus habet Burckh.

[Α]ὐ[τῷ συν]γενέσιν [τέ μ'] ἐδείματο [σ]ῆμα φαεινὸν
Αἰνείας, [βρ]ιαρῆς κῦδος ἔχω[ν] σ[τ]ρατ[ιῆ]ς,
πρ]όσ[θ]ε π[ύ]λη[ς] ἀ[ε]ίν[α]ον, ἄφ[θ]ιτον, οὔτινος [αὐ]τῷ
[α]ὐτοκασιγνήτων χεῖρας ὀρεξα[μέ]νο[υ].
Τοὔνεκα [τῷδε] μὲν ἐσθλὰ πόροι θεός· εἰ δέ τις αἰνῆς
[κερδ]ο[σύν]η[ς μ]ετ[έχ]ει, [ἄ]λγεα [τῷ]δε [δ]ότω.

Vss. 2. 3. extr. et 4. recte restituit Welckerus Syllog. Epigr. ad n. 93. p. 121. ed. sec. qui vs. 1. legebat Λυ[γρὸν συγ]γενέσιν [μ'] ἐδ[δ]είματο σῆμα φαεινόν. Franckii coniecturas non tango.

4564.

Ibidem, super sepulcri cuiusdam introitu; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 62. 63. n. 3. (Gesen. translat. German. T. I. p. 127 sq.) Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ЄΥΤΥ
ΧΙ
ΒΑϹϹΑΙЄ

Εὐτύχει (i. e. εὐτύχει) Βασσαῖε.

4565.

Ibidem, super porta; ed. Berggren Itin. Europ. et Orient. in tab. inscr. II. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΑϹΑΘΗΤVΧ — ΚΑΙϹV
ΗЄVΤVΧΟϹ — ΠΛϚ

Vs. 2. Berggr. ΕΥΤΥΧΩΣ.

Ἀ[γ]αθῇ τύχῃ. Εὔτυχος, - - -. Καὶ σὺ [τὰ δι]πλ[ᾶ].

Ante verba: καὶ σὺ τὰ διπλᾶ, quod potest esse etiam i. q. καὶ σοὶ τὰ διπλᾶ, deest χαῖρε vel εὖ σοι (cf. n. 4457.).

4566.

Ibidem, ex eodem introitu, ex quo n. 4564.; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 62. 63. n. 2. (Gesen. translat. German. T. I. p. 127 sq.); Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 271. et Berggren Itin. Europ. et Orient. tab. inscr. II. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΚΛ ΚΛΑΥΔΙ	ЄΠΟΙΗϹЄΝ
ΑΝΟϹΟΥΕΤ	ΤΗΝϹΤΗΛΗΝ
ΘΓΟΦΑΝΟΥ	ΙΔΙΑΙϹΑΥΤΟΥ
LEGI PEX LEG III	ΔΑΠΑΝΑΙϹ
K	

Inverso ordine dederunt Burckh. Berggr. Vs. 1. Burckh. ΚΛΚΛΑΥΔι, Berggr. ΚΑΚΛΑΥΔΙ, Buckingh. ΚΛΚΛΑΥΔΙ. Vs. 2. extr. Burckh. ΟΥΕ.Τ, Buckingh. ΟΓЄΤ, reliqui ut dedi. Vs. 3. Seetz. ΘΓΟΦΑΝΟΥ, reliqui ΟΓΟΦ cet. vel ΟΠΟΦ cet. Vs. 4. Seetz. ΓΕϹΡ ΒΕΧΙЄϹΗΠΙ. Vs. 5. Seetz. Berggr. nihil. Vs. 7. extr. Burckh. ϹΤΗΛΗν, Berggr. ΣΤΗΛΗΝ, Buckingh. ϹΤΗΑΗΝ, Seetz. ϹΤΗΙΗΜ; fuit igitur ϹΤΗΛΗΝ. Vs. 8. Berggr. Seetz. ΑΥΤΟΥ, Burckh. αυτΟΥ, Buckingh. ΛΥΓΟΥ. Lacunam post ΔΑΠΑΝΑΙϹ notat Buckingh.

Κλ. Κλαύδιανὸς Οὐετ(ερανὸς) Θ[ε]οφάνου *Legi. P. ex leg. III. K.* ἐποίησεν τὴν στήλην ἰδίαις αὐτοῦ δαπάναις.

Latina quae immixta sunt videntur significare *Legioni Praefectus ex legione III. Kyrenaica*, notante Gesenio p. 502. coll. titulo Latino T. I. p. 366. Cf. n. 4651.

4567.

Ibidem, super ianua domus; ex schedis Seetzenii.

ΚΛΑΥΔΙΟϹϹ
ΑΝΑΜΟΥΤΟ
ΜΝΗΜЄΙοΝ

Κλαύδιος Σανάμου τὸ μνημεῖον - - -

Nomen patris redit n. 4658.

4568.

Ibidem, in domo; ex schedis Seetzenii.

ΚΔ . . . . . ΒЄΙΝΟϹΒЄΡΡΙΟΥϹΤΡ
Κ . . ΛΙΡЄЄΙΦΑΘΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥΘ

Κ[λαύδιος Σα]βεῖνος Βεῤῥίου στρ[ατιώτης] κ[αὶ Χα]ιρε-[στρ]ά[τ]η γυνὴ αὐτοῦ [ἑαυτοῖς - - -

4569.

Ibidem, ex eodem introitu, ex quo n. 4564.; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 63. n. 5. (Gesen. translat. German. T. I. p. 127 sq.)

. . . .
ΙΧΑϹ ЄΤΟϹ ΘΑ∞
ΥΖΑΓΟΥ ΟΙΚΟΔΟμησε
το μΝΗΜЄΙΟΝ ЄΚ ΤΩΝ ЄΙΔΙΩν

[Μ]α[Θ]ε[ῖ]ος - - - άγου οἰκοδό[μησε τὸ μ]νημεῖον ἐκ τῶν εἰδίω[ν].

Nomen Μαθεῖος habes n. 4559.

4570.

Ibidem, super introitu sepulcri; ed. Berggren. Itin. Europ. et Orient. in tab. inscr. II.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΕΠ - - - -
Χ - - - ΥΙΟΥΣΤΕΚΑΘΥΙΕ
ΤΩΑΙΩΝΙΣΥΕ - - - -
ΚΑΙΣΥΤΑΔΙΠΛΑΚ - -

Nihil patet nisi initium: Ἀγαθῇ τύχῃ, et finis: καὶ σὺ τὰ διπλᾶ - - De formula καὶ σὺ τὰ διπλᾶ vel καὶ σοὶ τὰ διπλᾶ cf. n. 4565.

4571.

Ibidem, prope minaretum in lapide inverso muro inserto; ed. Richter. Itin. p. 557. n. IX. (cf. p. 626.) Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 142.

. . . .
ΠΡΙΝΚΙΠΟϹΔΕΝ.Γ.ΓΑΛΛΙΚΗϹ
ΟΙΚΟΔΟΜΗϹΑΤΟ. . . . . .ΟΙϹ
ΤΕΚΝΟΙϹ.ΗΝΟ. . . . . .ΑΙ
ΟΜΗΔΗΚ. . .ΔΡ. . . . . .ΚΑΙ
. . . . .ΓΕΤ. . . .ΡΗϹ

Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος] πρίνκιπος [λ]ε[γ]. γ̅ Γαλλικῆς οἰκοδόμησα τὸ [μνῆμα τ]οῖς τέκνοις [Ζ]ηνο[βίῳ? καὶ Δ]ιομήδῃ κ[αὶ] - - - - - - καὶ - - -

Franckius πρίγκιπος pro nominativo accepit, ut is, qui liberis suis monumentum fecit, ipse esset ille princeps legionis III. Gallicae (cf. n. 4542.). Quod etsi statui potest, minus tamen verisimile videtur. Vss. 4. 5. 6. idem ita legebat [Μ]ηνο[δότῳ καὶ Λυκ]ομήδῃ κ[αὶ τῷ ἀν]δρ[ὶ αὐτῆς] Και[κιλίῳ, εὐερ]γέτ[ῃ τῆς σπεί]ρης. At Λυκομήδῃ h. l. certe parum probabile est.

4572.

Ibidem, super ianua casae; ex schedis Seetzenii.

ΚЄϹΥΤΑΔΙΠΛΑ

Ex inscriptione sepulcrali: κὲ σὺ (σοὶ) τὰ διπλᾶ. Cf. n. 4457. 4565. 4570.

4573.

Ibidem; ex schedis Seetzenii.

ΙШΒΙϹΤΟΒΕ
Δ̄Κ

4573. *b.*

Ibidem, in lapide fracto in ecclesia; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 271.

ΑΤΑΗΡΕΗΟΝΙΚΟΝΠ. . . . .ΑΓSΟΧΙΑΠΡΑϹΙϹ
ΔΥϹΝΙΕΩΝΤΕϹϹΑΡΩΝΘΗΚΩΝΤΟΙϹΚΛΗΑ
ΔΕΝΑΤΟΥΑΝΙΝΑΓΟϹΤΙϹΟΙΤΙΗϹΕΔΗΛΟΙ
ΡΕΕΝΤΩΥΠΕΡΘΥΡΩΤΗΕΑΝΑΤΦΛΙΑΜΑ
ΤΨΤϹΡΑΕΘΗΚΜϹΜ ΑϹΔΙΑΨϹΡΟ
ΗΡϹΙΛΧΑΝΨΚΑϹϹΙΑΝΟΥΣΕΜΕΡΟ
ΙΛΙΑΔΟΧΟΙϹΑΥΓΧΕ⩭ΑΝΜΟΓΟΥΨΤ

Est ex inscriptione sepulcrali.
Κ]ατὰ ἡ[γ]ε[μ]ονικὸν π[ρόσταγμα - - - - - - - - -
δύ[ο ἐκ τ]ῶν τεσσάρων θηκῶν τοῖς κλη[ρονόμοις Ὀδενά[θ]ου - - - ὅστις ο[ὕ]τ[ω]ς ἐδήλ[ω-
σ]ε ἐν τῷ ὑπερθύρῳ τῆ[ς] ἀνατ[ο]λι[κῆς - - -
τῆς ἐ]τ[έ]ρα[ς] θήκ[η]ς - - - - - -

In reliquis nihil patet nisi vs. 6. Κασσιανοῦ, vs. 7. [δ]ιαδόχοις. Vs. 1. extr. conieceris fuisse δημ]ο[σ]ία πρᾶσις.

4573. *c.*

Ibidem, in epistylio rupto; ed. Buckingham l. c. p. 274.

. . . . ΗΛΟϹΚΙΖΟΒΑΙΔΟϹΥ. . . . .
. . ΜΟΥΘΟΥΚΑΙΛΛΟϹЄΙΓΟϹΚΑ. . . . . . .
ΑΙΛϹΥΙΟΚ. . ΟϹΒΑΡΑΧΟΥΚΑΙΚΟϹ. . .
ΟϹΓΔΒΑΡΦΥΚΑΙΙΑΒΝΗΑΟϹΑΒΓΑ. . . .
. . . . . ϹΑΝЄΝΤΩΝΙΛΙΩΝ

Sunt nomina propria, ex quibus apparet vs. 1. Ζοβαΐδου, vss. 3. 4. Βαράχου καὶ Κόσ[μ]ος Γαβάρου καὶ Ἰάρ[βηλ]ος? In fine ἔκτι]σαν vel ᾠκοδόμη]σαν ἐ[κ] τῶν ἰ[δ]ίων.

4573. *d.*

Ibidem, in lapide; ed. Buckingham l. c. p. 275.

ΠΑΤΜΚΙϹ
ΧΙѠΡΙΜΦΥ
ΕΤΙΑΦΝΚΙΟ
ΕϹΝΠΔ....

4574.

Prope fontem Rauad, qui unius horae itinere distat ab oppido Adra (n. 4562.), in via Keratha versus; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 63. (Gesen. translat. German. T. I. p. 129.)

ΟΝΑΙΝΟΥ
ЄΥѠΝ

Ὁ δεῖνα] Ὀναίνου, ἐ[τ]ῶν - -

Nomen Ὄναινος extat n. 4559.

4575.

In vico Melihet el-Hariri super ianua; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 109. (Gesen. translat. German. T. I. p. 194.)

ΥΠЄΡϹΟΤΗΡΙΑϹΤΟΥЄΝ
ΔΟΞѠΤΑΤΟΥΚΟΜΙΤΑΝΟΜΟ
ΔΙΑϹΠΟΥΔΗ

Ὑπὲρ σ[ω]τηρίας τοῦ ἐνδοξ[ο]τάτου Κόμ(ητος) - - - -
διὰ σπουδῆ[ς - - -

Titulus Christianus videtur.

4576.

In vico ed-Dûr, inter Adra (n. 4562.) et Medschdel, in moschea; ex schedis Seetzenii.

ΑΥΡϹΟЄΔΟϹ ΜΟЄΝΟ
ΥΚѠΜΝΟΔΟΡΟΑѠ
ΚΟΔΟΜΗϹЄΝΜΗΜΝЄ

Αὐρ. Σόεδο[ς] Μοένου κώμ[ης] Δοροα[τ]ῶ[ν οἰ]κοδόμησεν μ[ν]ήμ[ης χάριν.

Nomen Σόεδος redit n. 4642. Nomen antiquum vici prodit titulus. Cf. n. 4590.

4577.

Ibidem, ex eadem moschea; ex schedis Seetzenii.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗϹΑЄΔΟϹϹ
ΑΜΑ_ΚЄΡΔ . . . ΛΟϹΓЄΡΜΑ
. . . . ϹΑΟΙΟ
. . . .
. ΛΟΧΓΑ . . . ϹϹ . . ΟϹϹΟΧΡΟ
. . . ΤΑ . . ϹΡΑΡ . . ΑΖΙΧΟ
. . . ϹΟΛЄΝΥΟϹϹΑΟЄΟ

Nihil apparet nisi Ἀγαθῇ τύχῃ, quod parum est.

4578.

Ibidem, ex eadem moschea; ex schedis Seetzenii.

ΡЄΠΙΤΟΥΑΓѠΙΤΑ
ΤΟΥΠΟ . . . .
ΠΑΝΗ . . . .

Videtur inesse: ἐπὶ τοῦ ἁγιωτάτου - - -

4578. *b.*

In oppido Nedjeraun, in epistylio; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 263.

ΟΙΑΠΟΦVΛΗϹΜΑΝΙΗΝ
ѠΝЄVΤVΧΙϹΟΝΤЄϹЄΝΔΟ
ΞΟΝΟΙΚΟΔΟΜΗΝЄΤЄΜΙѠϹΑΝ
ΠΡΟΝVΔΑΝΔΡΟΝΙΚΟVΑΡΙΠ
ΠΟΥΚΑΙΚΑΡΟVΜΟϹΑΜΑΤΟΥΠΙϹΤѠΝ

Οἱ ἀπὸ φυλῆς Μ[α]νιηνῶν? εὐτυχ[ή]σ[α]ντες ἔνδοξον οἰκοδομὴν ἐτε[λ]ίωσαν προνυ[ᾳ] Ἀνδρονίκου Ἀ[γ]ρίππου καὶ Κάρου Μοσαμάτου? [κτ]ιστῶν.

4578. *c.*

Ibidem, in aedificio sepulcrali; ed. Buckingham l. c. p. 264.

ΤΟΝΔЄΝЄΟΝΟΙΤΥΗΒΟΝΑ . . ΝΗΡѠΑϹΤΟϹϹΔЄΙѠЄ
ΤΡѠΝΟϹΑΡΤΙЄΠΗϹΥΙѠΝΟ . . ΦΙΛ . . ϹΟΛΒΙϹϹΤЄ . . .
ΟϹΠΟΘΗΓЄΜΟΝΟϹΒЄΝЄ . . ΦΙΚΙΑΡΙΦΟϹΚΑΙΤΑϹΘΝΟϹ
ЄΠΛЄΤΟΦΟΙΝΙΚΟΝ . ΔΑΔΜΑΤΙΟϹΑΝΤΑΔΟΗΘΙΟ
ΑΥΛΗϹΤЄΠΡΟΠΑΡΟΙΘЄЄ . . ЄΥΔЄΙΝΟΙΦΑΠΑΛΛѠΝ
ΟΠΠUΓΑΝΑΙЄΑЄΑΗϹΙΝΟΗΟΠΟΥΘΑΝΑΤΟΙΟ
ΟΦΡΑΝЄΚΥϹΤΑΝΔΤЄϹϹΙΝΑΙϹΙΧѠΦΟΙϹΙΝЄΝЄΙΗ

Sunt hexametri excepto vs. 3. non male compositi.

Τόνδε νε[ώ]ν οἱ τύ[μ]βον ἀνὴρ [ὀνομ]αστὸς [ἔ]δει[μ]ε
Τρω[ΐλ]ος ἀρτιεπής, [πόλεως] φίλ[ο]ς ὀλβισστ[ός τε,
ὅς ποθ᾽ ἡγεμόνος βενεφικιάριος κατὰ [ἔ]θνος
ἔπλετο Φοινίκ[ω]ν, - - - ἄντα δό[μο]ιο
αὐλῆς τε προπάροιθε[ν] ἐ[ν]εύδειν οἷ[ος] ἀπ᾽ ἄλλων,
ὁππ[ό]τ᾽ ἂν αἶ[σ]α ἕ[λ]ῃσιν ὁ[μ]ο[ιί]ου θανάτοιο,
ὄφρα νέκυς [π]αν[άγ]εσσιν αἰ[ε]ὶ χώ[ρ]οισιν ἐνείη.

Vs. 3. Beneficiarii Consulum et Proconsulum noti sunt ex inscriptionibus Latinis. Vs. 4. in . ΔΑΔ ΜΑΤΙΟϹ subesse videtur nomen numinis alicuius secundo casu positum. Vs. 5. οἷος ἀπ᾽ ἄλλων et vs. 6. ὁμοῖος θάνατος formulae sunt etiam apud Homerum obviae. Quin versus 6. totus Homericum sonat (cf. Odyss. III, 236–238.). Quo magis cum his pugnat vox Latina βενεφικιάριος.

4578. *d.*

Ibidem, in aedificio vetusto, in arcu viginti quattuor lapidibus composito; ed. Buckingham l. c. p. 263.

ΒΕ	. . Α	ΓΑ	ΤΥ	ΝΑ ΚΗ	ΝΡ ΘΗ	ΑΥ ΟϹ	ΟΥ	ΜΟ ЄΠ	ΛΚ ΛϹЄ	ΡΟΙϹ	. . Ο	ΜΛ ΔΙΑ ΟΙΥ	ΗΛΙ ΧΗ	ΝΛ	ΤΟΥ

Videntur membra esse tituli non eo quo oportuit ordine composita. Ex lapidibus 2. 3. 8. 4. 22. conficias ἀγαθῇ τύχῃ.

4579.

In vico Medschdel, inter Adra et Bostra, prope Kelb-Hauran, qui Leakio (Praef. p. XII.) mons Alsadamum Ptolemaei (V, 15.) videtur, in Trachonitide, in sinistra parte portae fornicatae, unde in conclave pervenitur, ubi tres sarcophagi; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 66. (Gesen. translat. German. T. I. p. 133.); Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 251.; ex Burckhardto petiit Welcker Syllog. Epigr. n. 92. ed. sec. p. 119. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 38 sq. ex schedis Seetzenii, ex quibus et ego habeo.

ΗΕΟΡΟϛΗΜΕΕΑΤΗΛΕΧΟΕΑΝΕΡΟΕΑΝΤΙΟΧΟΟ
ΟΕΠΟΤΕΝΙΕΤΡΑΤΙΗΚΛΕΟΕΕΙΛΕΤΟΤΑΓΔΕΚΑΤΕ . ΒΕ
ΜΑΖΙΝΟΕΕΥΔΑΙΜΩΝΚΑΙΓΑΙΑΝΟΕΔΥΟΠΑΙΔΕΕ
ΕΚΤΙΕΑΝΑΝΤΙΟΧΟΙΟΚΑΙΑΥΙΛΑΤΗΝΑΕΠΙΓΙΑΕΑΙΕ
ΙΕΤΑΕΑΝΟΦΡΑΠΕΛΟΙΝΤΟΦΙΛΩΠΑΡΑΠΑΤΡΙЄΑ

Vs. 1. Ρ in σορὸς et ἀνέρος addidi ex Seetz. In fine Seetz. ΑΝΤΙΟΧΟΟ, Burckh. ΑνΤΙΟΧΟιο. Vs. 2. Ρ in στρατιῇ habet Seetz. In fine idem ΕΚΑΤΠΗΕ. Vs. 3. init. Burckh. Μ . . ΙΝΟΕ, Seetz. ΜΑΖΙΝΟΕ. Ibid. extr. Seetz. ΠΑIJΕΕ, Burckh. ΠΑΙΔΕς. Vs. 4. Burckh. ΕΚΤΙΕανΑνΤΙΟΧΟΙΟΚΑ . Α . . ΛΑΤΗΝΑΕΠ . . ΑΕΑΙΕ, Seetz. ΕΚΤΙΑΝΑΝΤΙΟΧΟΙΟΚΑΙΑΥΙΑΑ ΤΗΝΑΕΠΙΓΙΑΕΑΙΕ, quae composui. Vs. 5. tertium ab initio Α habet Seetz. Deinde Burckh. ΦιλωΠΑ ΡΑΠΑΤΡΙ ΒΑ, Seetz. ΦΙΛΩΠΠΑΡΔΠΛΤΡΙЄΑ, quae composui. Alias lectiones Seetzenii ut vs. 1. ΑΕΧΟΕ et vs. 2. ΕΗΛΕΤΟ, non operae pretium est commemorare. Neque annoto Buckinghami menda.

Ἡ σορὸ[ς] ἡ μεσάτη λέχος ἀνέρος Ἀντιόχο[ι]ο,
ὅς ποτ᾽ ἐνὶ στρατιῇ κλέος εἵλετο· τὰ[ς] δ᾽ ἑκάτε[ρ]θε
Μά[ξ]ι[μ]ος Εὐδαίμων καὶ Γαϊανὸς δύο παῖδες
ἔκτισαν Ἀντιόχοιο, καὶ ἁ[ψ]ί[δ]α τήν[δ᾽] ἐπὶ [π]άσαις
ἵστασαν, ὄφρα πέλοιντο φίλῳ παρὰ πατρὶ [θ]α[νόντες.

Sic legerunt etiam Seidlerus (ap. Gesen. p. 502.), Welckerus, Franckius, nisi quod Seidlerus vs. 4. ἄψιν scripsit, ut scilicet prosodiae satisfieret, probante Iacobsio; Seidlerus et Welckerus vs. 3. extr. παῖδε et vs. 5. θανόντε dederunt. Nunc ἀψίδα in lapide esse docet apographum Seetzenii. Exempla huius licentiae ex vetustioribus Welckerus Praef. p. XXVI. protulit (κνάμιδες Alcaei reliq. I, 4. p. 9. Matth.); ex recentioribus Franckius (σφρηγίδας ap. Greg. Nazianz. Carm. XLVII, 207.). Ceterum de voce ἀψὶς ad titulum Cyprium Vol. II. n. 2644. iam Welckerus ablegavit.

4580.

Ibidem, in parte dextra eiusdem portae, unde est n. 4579. litteris pulchris; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 66. et Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 251. Habeo etiam ex schedis Seetzenii, quem sequor.

ΠΑΡΑΓΕΚΑΙꟷΗ
ΦΘΟΝΕ

Vs. 1. Burckh. ΠΑΡΑΓΕΓΑΗΙΗ, Buckingh. omittit ΜΗ.

Πάραγε καὶ μὴ φθόνε[ι].

Coniicias Christianum titulum esse.

4581.

Ibidem, in aede quadam, nunc moschea, super porta; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 67. (Gesen. translat. German. T. I. p. 134.) Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΓΕΟ . . ΑΝΟϹΟΥΡΟΥ
ΤΩΝΙΔΙΩΝΚΑꟷΑ
ΤΩΝΤΟꟷΝΗꟷΙΟΝ
ΕΠΟΙΗϹΕΝ

Dedi apographum Seetzenii. Vs. 1. Burckh. ΠΕ . . . . ΟϹΟΥΡΟΥ (Seetz. ΟΥΡΥ). Vs. 2. Burckh. ΙδιΩΝ.

Γε[ρμ]ανὸς Οὔρου? [ἐκ] τῶν ἰδίων καμάτων τὸ μνημῖον ἐποίησεν.

4582.

Ibidem, in alia aede sacra; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 66. (Gesen. translat. German. T. I. p. 138.) Habeo etiam ex schedis Seetzenii. Citat Welcker Syll. Epigr. ad n. 93. p. 121. ed. sec.

ΜΑΞΙΜΟϹΕΔΙΜΑΤΟΤѠΔΕΝΙΧΟΡѠΕ
ΑΥΤѠΚΑΙΑΓΑ.ΡΗϹΑΛΟΧѠΟΤΕѠΛΗΤ
ΚΟΝΧΗΝΠΡΟΠΑΡΟΙΘΕΝΕΧѠΝϹѠΡѠΝ
ΕΝΘΑΔΕΓΗΡΑϹΘΕΜΕΝΟϹΑΙѠΝΙΟϹΑΝ
ΕϹΘΛΗϹΕΚϹΤΡΑΤιηςΕΚΓΕΟΠΟΝΙΗϹ
ΔΟΥΧΙΚΟϹΤΗΝΤΑΞΕΠΕΤΕΛ
ΚΕϹΤΕΦΑΝΟΝΝΙΚΗϹΝΟϹΟΙϹΑΤΟ

ΜΑΞΙ
ΜΟϹ

ΟΥΤΟϹΚΕΝΤΗΝΑΝΟϹ

Dedi apographum Seetzenii paucis mutatis ex Burckhardto. Vs. 1. extr. Burckh. τѠΔεΝΧΟΡω. Vs. 2. Burckh. ΚΑΙΑΓΑΡΜ . ΑΛΟΧѠΟΤ . ., Vs. 3. extr. Seetz. ΕΧΟΝϹѠΡΟΝ, Burckh. ΕΧѠΝϹѠΡѠΝ. Vs. 4. extr. Seetz. ΘΙѠΝΝΙΟϹΑΝ, Burckh. ΑΙѠΝΙΟϹΑΝ. Vs. 5. Seetz. ϹΤΡΑΤΕΚΓΕΟΠΟΝΙΗϹ, Burckh. ϹΤΡΑΤιης ΕΚΓΕΟΠΟΝΙΗϹ. Vs. 6. extr. Burckh. ΕΠΕΤΕΙ, Seetz. ΕΠΕΤΕΛ. Vs. 7. extr. Seetz. ϹΑΤѠ, Burckh. ϹΑΤΟ. Ex iis, quae subscripta sunt, Burckh. non habet nisi ΜΑΞ, quod posuit vs. 7. post ΝΟ/ΦΙ ϹΑΤΟ (ΝΟϹΟΙϹΑΤΟ) spatio interiecto, et ΟΥΤΟϹ ΚΕΝΤΗΝΑριος (Seetz. ΚΕΝΥΤΗΝΑΝΟϹ).

Μάξιμος ἐδίματο τῷδ᾽ ἐνὶ χ[ώ]ρῳ ἑαυτῷ καὶ ἀγα[θ]ῇ ἀλόχῳ, ὅτε ὤλ[ε]τ[ο] κόνχην προπάροιθεν ἔχων σωρῶν, ἐνθάδε γῆρας θέμενος αἰῶνι [ὡ]ς ἂν ἐσθλῆς ἐκ στρα-τ[ιῆς]. Ἐκ γε[ω]πονίης δου[λ]ικὸς τὴν τάξ[ιν] ἐπετέλ[εσε]· κὲ στέφανον νίκης νο[σ]φίσατο.

Μάξιμος οὗτος κεντηνά[ρι]ος.

Homo fuit Christianus. Verba ad similitudinem orationis vinctae composita misere languent; sed manifesta tamen sententia est. *Κόγχην προπάροιθεν ἔχων σωρῶν* dictum est *παροιμιακῶς*: *paupertatem divitiis anteponens*. Vita acta cum stipendiis militaribus comparatur, ut alibi; hinc *ἐσθλῆς ἐκ στρατιῆς*; cf. n. 4588. *αἰὼν* autem est aeternitas, cui consecrat senectutem, h. e. cui se commendat senex moriens. In fine dicit: *στέφανον νίκης νοσφίσατο*; voluit dicere *ἀπηνέγκατο* vel *ἐκομίσατο*. Restitutio nostra certa est; neque attinet Reisigii (ap. Gesen. p. 502.) et Welckeri coniecturas percensere.

4583.

Ibidem, in muro domus; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 67. (Gesen. translat. German. T. I. p. 134.) Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΑΥΡϹΑΒΙΝΟϹΟΥΕΤΡΑ
ΝΟϹΑΜΑβΕΡΝΙΚΙΑ
ΝѠΚΑΙΖΑβΔѠΚΑΙ
ΜΑΞΙΜѠΥΙΟΙϹΑΥΤΟυ
ΤΟΜΝΗΜΙΟΝΕΚΤΗ
ϹΕΝΕΞΙΔΙѠΝΚΑΜΑ
ΤѠΝΤѠΔΕΝΙΧѠΡѠ

Seetz. plurima plene dedit, ubi Burckh. litteris minusculis usus est. Intuli igitur ex illo quae hic praeceperat coniectura. Vs. 2. Seetz. ΡΕΡΝΙΚΙΑ. Vs. 3. idem ΖΑ . ΔѠ. Aperta menda Seetzenii ut vs. 4. ΜΑΞΙΜΟ non annoto.

Αὐρ. Σαβῖνος Οὐετρανὸς ἅμα [Β]ερνικιανῷ καὶ Ζά[β]δῳ καὶ Μαξίμῳ υἱοῖς αὐτο[ῦ] τὸ μνημῖον ἔκτ[ι]σεν ἐξ ἰδίων καμάτων τῷδ᾽ ἐνὶ χώρῳ.

De formula poëtica *τῷδ᾽ ἐνὶ χώρῳ* cf. n. 4582.

4584.

Ibidem, in lapide muri iuxta inscriptionem n. 4585.; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 67. (Gesen. translat. German. T. I. p. 134.) Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗϹΙΛΟΥΙοϹΚΑΙΑΝΤΙΟ
ΧΟϹΚΟΝΑΖΟϹΚΑΙΑΜΕΡΟϹΥΙΕΙϹΠΡΙϹΚΟΥ
ΕΞΙΔΙѠΝΚΑΜΑΤѠΝΤΟΔΕΤΟΜΝΗΝΑ
ΕΚΤΙϹΑΝΘΥΓΑΤΕΡΑΑΥΤѠΝΜΗΕΞΟ
ΥϹΙΑΖΕΙΝΤΟΥΜΝΗΜΑΤΟϹΕΙΔΕϹΥΜΒΗ
ΗΙΑΑΥΤѠΝ . . . ΥΤΗϹΑΠΟϹΚΕ

Vs. 1. Seetz. ϹΙΛΟΥΙϹ; deinde ΑΝΤΙΟ (ubi Burckh. ΑνΤΙΟ. Vs. 2. init. Burckh. ΧΟϹΙΝΑΧΟϹ ΚΑΙ, Seetz. ΧΟϹΚΟΝΑΖΟϹΥΑΙ; deinde Burckh. ΥΙοΙϹΗΡΙϹΚΟΥ, Seetz. ΥΙΕΙϹΠΡΙϹΚΟΥ. Vs. 3. Burckh. ΚαΜΑΤѠν et deinde ΜΝΗμΑ, Seetz. ΚΑΜΑΤѠΝ et deinde ΜΝΗΝΑ. Vs. 4. init. Burckh. ΕΚΤΙϹΑν; ibid. extr. Seetz. ΜΕΞΟ, Burckh. ΜΗ Ε . Ο, quae composui. Vs. 5. init. Seetz. ΥϹΙΑΖΕΙΝ, Burckh. pro eo lacunam indicavit. Vs. 6. Burckh. . ΑΥΤѠΝ . . . . ΤΗϹΑΠΟϹΚΕ, Seetz. ΗΙΑΑΥΤѠΝ ΠΘλΥΤΗϹΑΙΤΟϹΚΕ.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Σιλουΐ[ο]ς καὶ Ἀντίοχος [Β]ονᾶ[τ]ος καὶ Ἄμερος υἱεῖς Πρίσκου ἐξ ἰδίων καμάτων τόδε τὸ μνῆ[μ]α ἔκτισαν. Θυγατέρα αὐτῶν μὴ ἐξουσιάζειν τοῦ μνήματος· εἰ δὲ συμβῇ [β]ία αὐτῶν, [μὴ α]ὐτῆς ἀποσ[χ]έ[σθαι - -

Nomen Ἄμερος habes n. 4559. 4589.

4585.

In vico Kefr el Loebha in amplo aedificio rotunda s. tholo instructo; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 68. (Gesen. translat. German. T. I. p. 135.), et Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 115. in tab. inscr. IV. Habeo etiam ex schedis Seetzenii: „super ianua aedificii semiruti, quod vocatur ecclesia Mar-Juhanna".

ΥΠΕΡ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΥ ΔΙΑΜΟΝ*ηςτωνκυριων*
ΗΜΩΝ
. . . .
ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΕΒΒ ΕΠΙ ΠΟΜΠΩΝΙΟΥ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΠΡΕΣΒ ΣΕΒΒ ΑΝΤΙΣΤΡ ΥΠΑΤΕΙΑΣ
ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. ΟΙ ΚΩΜΗΤΑΙ ΕΚΤΙΣΑΝ ΕΞ ΙΔΙΩΝ ΤΩ ΚΟΙΝΩ ΚΑΙ ΕΚ
ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΤΩΝ ΥΠΟΤΕΤΑΓΜΕΝΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ
ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΑΣ ΟΥΛ ΣΚΑΥΡΙΑΝΟΥ ΙΟΥΝ ΒΑΣΣΟΣ ΟΥΕΤΡ ✱ Τ ΦΛΑΟΥ
ΙΟΥ ΟΥΛΠΙΟΥ ΟΥΕΤΡ ΥΙΟΙ ✱ Υ ΟΥΛΠ ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΟΥΕΡ
✱ ΥΜ

Apographum est Burckhardtianum hinc inde correctum ex reliquis. Vs. 1. Burckh. ΑΙΩΝΙ*ο*ΥΔΙΑΜ*ο*Ν*ης*, Seetz. ΑΙΩΝΙΟΥΝΙΟΥΔΙΑΜΟΝΙ, unde reposui Ο. Vs. 3. de industria deletus dicitur. Vs. 4. init. Burckh. . . . . ΠΟΜΠΩΝΙΟΥ cet. Seetz. ΥΙΩ ΑΥΩΥΣΕΒΒΗΙΙΙΙΙΙΜΠΩΝΙΟΥ, Berggr. ΥΙΟΥΑΥ ΤΟΥΣΕΒΒΕΠΙΠΟΜΠΩΝΙΟΥ; deinde Burckh. ΠΡΕ ΣΒΣ*ε*ΒΑΝΤ cet. Seetz. ΠΡΕΕΒΣΕΒΒΑΝΤ cet. Berggr. ΠΡΕΣΒΣΕΒΒΑΝΤ cet. Vs. 5. Burckh. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. ΟΙΚΩΜ*ητ*ΑΙΕΚ*τισ*ΑΝΕ*ξ* cet. Seetz. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ≤ ΟΙΚΩΜΙΩΙΕΚΤΙΣΑΝΕΞ cet. Berggr. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ ΟΙΚΩΜΗΤΑΙΕΚΤΙΣΑΝΕΞ cet. quae composui; fuit autem siglum quoddam interpunctionis ante ΟΙ. Vs. 6. Burckh. *φιλωτ*ΙΜΙΑΣΤΩΝΥΠΟΤΕΤΑ*γ*ΜΕΝΩΝ cet. Seetz. ΦΙΝΙΠΜΙΑΣΤΩΝΥΠΟΤΕΤΑΓΜΕΝΩΝ cet. Berggr. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΤΩΝΥΠΟΤΕΤΑΓΜΕΝΩΝ, quae composui. Vs. 7. med. Burckh. ΙΟΥΝΒΑΣΣΟΣ ΟΥΕΤΡ . . ΦΛΑΟΥ—, Seetz. ΟΥΝΒΑLΩΣΟΥΕΤΡ✱Τ ΦΛΑΟΥ, Berggr. ΙΟΥΝΒΑΣΣΟΣΟΥΕΤΡΧΤΦΛΑΟΥ cet. unde addidi ✱Τ. Vs. 8. post ΟΥΛΠΙΟΥ Burckh. ΟΥΕΤΡΥΙΟΥ ✱ ΥΟΥΛΡΟΥΦΕΙΝΟΣΟΥΕΡ ✱ΥΜ, Seetz. ΟΕΤΡVΙΟΙ✱ΥΟΥΛΟΡΟΥΦΕΙΝΟΣΟΥΕΤ✱ et nihil praeterea, Berggr. ΟΥΕΤΡΥΙΟΙ✱ΥΟΥΛΠ ΡΟΥΦΕΙΝΟΣΟΥΕΡΥΝ; videtur scriptum fuisse ΟΥΕΤ✱Υ.

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης καὶ αἰωνίου διαμον[ῆς τῶν Κυρίων] ἡμῶν [Αὐτοκρατόρων Καισάρων Μ. Ἀντ. Γορδιανοῦ Ἀφρικανοῦ καὶ Μ. Ἀντ. Γορδιανοῦ] υἱοῦ αὐτοῦ Σεββ. ἐπὶ Πομπωνίου Ἰουλιανοῦ πρεσβ(ευτοῦ) Σεββ. ἀντιστρ(ατήγου), ὑπατείας Ἀφρικανοῦ, οἱ κωμῆται ἔκτισαν ἐξ ἰδίων τῷ κοινῷ καὶ ἐκ φιλοτιμίας τῶν ὑποτεταγμένων ὀνομάτων, στρατηγείας Οὐλ(πίου) Σκαυριανοῦ· Ἰούν(ιος) Βάσσος Οὐετρ(ανὸς) ✱ τ̄. Φλαυΐου Οὐλπίου Οὐετρ(ανοῦ) υἱοὶ ✱ ῡ. Οὔλπ(ιος) Ῥουφεῖνος Οὐε[τ]ρ(ανὸς) ✱ ῡ - -

Titulus ad a. u. c. 991. pertinet. Nomina Gordianorum iussu Maximini deleta videntur.

4586.

Prope vicum Kefr el Loebha in campo in lapide fracto; ex schedis Seetzenii.

ΚΛ\ΑΝΕΘΗΓΕΝΙ
ΕΝΤΗΙΔΙΔ.ΩΡΑΕ

Est fragmentum: *κ[αὶ] ἀνέ[θ]η[κ]εν - - - ἐν τῇ ἰδί[ᾳ χ]ώρᾳ - - -*

4587.

In vico Rîma el-Loehf (cf. n. 4590.), in lapide pulchri aedificii quadrati; ex schedis Seetzenii.

ΦΙΛΙΠΠΟΥΣ.ΣΕΙΒΒ
ΑΥΡΗΛ'ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ
ΠΕ.ΛΛΓΙΣ

Αὐτοκράτορας Καίσαρας Μ. Ἰουλ.] Φιλίππους Σεββ. Αὐρήλ(ιος) Ἀντωνῖνος - - -

Titulus est ex a. u. c. 1000–1004. quo tempore imperitabant Philippi (cf. n. 4516.).

4588.

In vico Rîma el-Loehf, in monumento sepulcrali 8′ lato, 20′ alto, cum tribus receptaculis mortuorum; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 68. (Gesen. translat. German. T. I. p. 136. cf. p. 502.); Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 256. Tractarunt Welcker. Syllog. Epigr. n. 93. p. 120 sq. ed. alt. qui petiit ex Burckhardto, et Francke Richtersche Inschriften p. 34. (hic ex schedis Seetzenii). Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΚΕΛΕΣΤΕΙΝΟΣΠΙΝΥΤΟΟΣΕΕΔΙΜΑΙΟΙΩΔΕΝΙΧΩΡΩ
ΑΥΤΩΚΑΙΤΕΚΕΕΣΣΙΦΙΛΗΤΑΛΟΧΩΕΠΟΙΗΣΕΝ
ΝΗΟΝΠΛΟΥΤΗΙΚΑΙΕΠΕΝΗΦΕΡΣΕΦΟΝΕΙΗ
ΕΣΘΛΗΣΕΚΣΤΡΑΤΙΗΣΝΥΝΔΟΥΔΕΝΣΕΙΜΙΤΑΦΟ
ΟΥΤΩΚΑΙΜΕΙΝΕΜΙΠΟΛΥΝΧΡΟΝΟΝΙΔΑΡΑΚΕΔΙ
ΔΕΞΑΙΜΗΝΓΗΡΑΣΚΟΝΤΑΣΕΥΔΑΙΜΟΝΑΣΤΕΚΝΩΣΑΝΤΑΣ

Dedi apographum Seetzenii paucis mutatis ex Burckh. Vs. 1. init. Burckh. ΚΕΛΕΤΕΙΝ∞; deinde ΠΙΝΥΤ∞CΕ, Seetz. ΠΙΝΥ..ΟCꟺΕ, quae composui, Buckingh. ΠΙΝΥ..ΟΩΕ; videtur C cum ꟺ ligatum. Ibid. ex ultimo Ω Seetz. non habet nisi \. Vs. 4. extr. Burckh. ΟΥΔΕνοςΕΙΜΙΤΑ.Ο, Seetz. ΟΥΔΕΝ°CΕΙꟺΙΤΑΙΟ, Buckingh. ΟΥΔΕΝΥCΕΝΟ ΤΑΦΟ. Vs. 5. extr. Burckh. ΙΔΑΡΑΠΕΔαC, Seetz. ΙΔΑΡΑΚΕΔΙ. Vs. 6. extr. Seetz. ΤΕΚΝΩCΑΤΑC, Burckh. quod dedi.

Κελεστεῖνος πινυτός με ἐδίμα[τ]ο [τ]ῷδ' ἐνὶ χώρῳ.
Αὐτῷ καὶ τεκέεσσι φίλῃ τ' ἀλόχῳ ἐποίησεν
νηὸν Πλουτῆϊ καὶ ἐπενῇ Φερσεφονείῃ
ἐσθλῆς ἐκ στρατιῆς. Νῦν δ' οὐδε[νό]ς εἰμι τάφο[ς πω.
Οὕτω καὶ μείνεμι πολὺν χρόνον· ἰ δ' ἄρα κὲ δῖ,
δεξαίμην γηράσκοντας, εὐδαίμονας, τεκνώσαντας.

Sic legimus recepta vs. 4. coniectura Welckeri *τάφος πω*. Reliqua eodem modo dedit Franckius, nisi quod pravam orthographiam correxit, quam de industria retineo. Nomen hominis est Καιλεστῖνος (*Caelestinus*), h. l. pronunciandum Κελστεῖνος, ut Μελτίνη p. Μελιτίνη (cf. Vol. II. n. 3511.); Welckerus dederat Κεστῖνος. Vs. 3. de mentione Plutonis et Proserpinae cf. Vol. II. n. 2599. Vs. 4. de formula ἐσθλῆς ἐκ στρατιῆς cf. n. 4582. Vs. 5. lectionem: *εἰ δ' ἄρα καὶ δεῖ* occupaverat Iacobs. (ap. Welcker.) qui vidit expressum titulum ex Epigr. ἀδ. DCXXXIV. Anthol. Palat. VII. p. 228. ubi inter alia:

Οὔπω δ' οὐδενός εἰμι τάφος.
Οὕτω καὶ μείναιμι πολὺν χρόνον, εἰ δ' ἄρα καὶ δεῖ,
δεξαίμην ἐν ἐμοὶ τοὺς προτέρους προτέρους.

Ultimum versum ruditer composuit auctor.

4589.

Ibidem; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 69. (Gesen. translat. German. T. I. p. 137.)

ΜΑΡΤΕΙΝΟCΚΑΙΚΑCCΙΟCΚΑΙΑΜΕΡΟC
ΥΙΟΙΔΡΑΒΟΥΤΟΜΝΗΜΕ . . .

Μαρτεῖνος καὶ Κάσσιος καὶ Ἄμερος υἱοὶ [Ἀβ]άβου τὸ μνημε[ῖον ἐποίησαν.

Nomen Ἄμερος habes n. 4559. 4584. Ἄβαβος n. 4560. Gesenius in notis proposuit Ἀράβου.

4590.

In monasterio Deir el-Leben, ¾ horis a Rîma el-Loehf, supra cellulae portam; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 69. (Gesen. translat. German. T. I. p. 138.)

ΔΙΟCΑΝΙΚΗΤΟΥΗΛΙΟΥΘΕΟΥΛΥΜΟΥ
ΕΚΤΙCΘΗΤοΠΕΡΙΒΟΛΕΟΝΤΗCΑυΛΗC
ΔΙΑΚΑCCΙΟΥꟺΑΛΙΧΑΘΟΥΚΩꟺΡΕΙꟺΕΑC
ΚΑΙΠΑΥΛΟΥΜΑΞΙΜΙΝΟΥΚΩΜΗCꟺΑΡ
ΔΟΧΩΝΠΙCΤΩΝ

Διὸς ἀνικήτου Ἡλίου θεοῦ Λυ[δί]ου ἐκτίσθη τ[ὸ] περιβόλεον τῆς α[ὐ]λῆς διὰ Κασσίου Μαλιχάθου κώμ(ης) Ῥειμέας καὶ Παύλου Μαξιμίνου κώμης Μαρδόχων πιστῶν.

De numine conf. n. 4604. Ex cognomine dei coniicias locum, ubi repertus titulus, in vicinia fuisse Lydiae (cf. ad n. 4602.). Vs. 3. nota vicum Ῥειμέαν, quod nomen vetus etiam nunc obtinet (vide lemma ad n. 4587.). Alter vicus Μαρδόχων πιστῶν audit.

4591.

In oppido Um ez-Zeitûn in templo vetusto exiguo inter portam et cellulam, quae est iuxta portam; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 219. (Gesen. translat. German. T. I. p. 354 sq.)

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΤΟΝΚΟΙΝΟΝΤΗCΚΩΜΗCΚΑΙ
ΤΟΥΘΕΟΥΤΗΝΙΕΡΑΝΚΑΛΥΒ
ΗΝΕΚΤΕΙCΕΝΔΙΑΟΥΛΠΙΟυ
ΚΑΛΛΙΑΝΟυΟΥΙΠΡΑΝΙΚΟΥ
ΚΑΙΑρΔΟΥΟΥΚΑΟΥΙΟΥΒΟ
ΥΛΕΥτοΥΚΑΙΝΙγΡΕΙΝΟΥΜΑ
ΡΡΙΝΟΥΟΥΙπΡΑΝΙΚΟΥΠΡΩΝΟ
ΗΤΩΝ

Ultimae duae syllabae sunt in margine, qui cingit inscriptionem.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Τὸ κοινὸν τῆς κώμης καὶ τοῦ θεοῦ τὴν ἱερὰν καλύβην ἔκτεισεν διὰ Οὐλπίο[υ] Καλλιανο[ῦ] Οὐιπρανικοῦ καὶ Α[ὔ]λου - - - - βουλευ[το]ῦ καὶ Νι[γ]ρείνου Μαρ[ε]ίνου Οὐιπρανικοῦ πρ[ο]νοητῶν.

Οὐιπρανικὸς Gesenio nomen esse dignitatis cuiusdam videtur, ex quo fortasse corruptum recentius *Ipravnik*. Sed hoc certe loco nomen proprium viri est.

4592.

Ibidem, in altera parte portae eiusdem, inter hanc et cellulam aliam; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 219. (Gesen. translat. Germ. T. I. p. 355.)

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΥΠΕΡCΩΤΗΡΙΑCΚΑΙΝΕΙΚΗς
ΤΟΥΚ . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . . ΚΟΙΝΟΥ
ΤΗCΚΩΜΗCΕΥΤΥΧΩς

Ἀγαθῇ τύχῃ. Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκη[ς] τοῦ κ[υρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Καίσαρος - - - - - -
- - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - -
- - - - τοῦ] κοινοῦ τῆς κώμης. Εὐτυχῶ[ς].

Τὸ κοινὸν τῆς κώμης est etiam n. 4591. Fran-

ckius (Richtersche Inschriften p. 128.) coniecit fuisse ᾠκοδομήθη ἐκ τοῦ] κοινοῦ τῆς κώμης. Potest etiam esse ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς κώμης. Sed Imperator ne agnosceretur, cavit is qui delevit vocabula.

4593.

Ibidem prope templum, ex quo sunt n. 4591. 4592.; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 220. (Gesen. translat. Germ. T. I. p. 356.)

ΥΠΑΤΙΑΒΑΣΣΟΥΚΑΙΑΒΛΑΒΙΟΥΤΩΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤωΝΕΤΟ
ΣΑΤΟΡΝΙνΟΣΟΥΕΤΡΑΠΑΥΛΙΝΟΣΑΡΓΗΡΙΟΥΑΒΟΥΡΡΙΣΜΑΘΙΟΥ
ΒΕΝΙΣΑΓΡΙΠΠΟΥΡΟΜΕΟΣΘΕΜΟΥΗΡΑΚΛΙΤΟΣΟΥΕΤΡΑΝιου

Ὑπατίᾳ Βάσσου καὶ Ἀβλαβίου τῶν λαμπροτάτ[ω]ν ἐτ[ελείωσαν] Σατορνῖ[ν]ος Οὐετρα(νός), Παυλῖνος Ἀργηρίου? Α. Βοῦῤῥις Μαθίου, Βένις Ἀγρίππου, Ῥ[ω]μέος Θέμου, Ἡράκλιτος Οὐετραν[ός].

Verbum ἐτελείωσαν vel ἔτευξαν proposuit Gesenius p. 526. Annus Consulatus vide ne sit a. u. c. 1042. p. Chr. 289. quo anno Consules fuerunt M. Macrius Bassus et L. Ragonius Quintianus. Sed potest esse etiam a. u. c. 1011. (Coss. Memmio Tusco et Basso) vel a. u. c. 1012. (Coss. Aemiliano et Basso). Ablabius Consul suffectus videtur.

4594.

Ibidem, in lapide fracto in muro publici aedificii supra magnum aquae receptaculum; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 218 sq. (Gesen. translat. German. T. I. p. 354.)

ΠΡΟΝΟΙΑΔΙΟΙΚΗτΩΝ. .
μΑΞΙΜΟΥ. . ΣΑΤΟΡΝΙνΟΥΑΛΕΜΑΙ
. ΙΑΝΟΥΑγρΠΑΥΛΙΝΟΥΠΡΟΕΛ.
. ΙΟΥΑΓΡΙΚΑΣΣΙΑΝΟΥΟΥΛ. . Η. . Κ
ΟΥΗΡΑ. ΒΕΡΝΙΚΙΑΝΟΥΘΕΟΦΙΛ.
ΑΥρΡΟΥΦΙΝΟΥ. . . ΑΓΡΙΠΟΥΚΑΙ.
ΓΡΙΠΟΥ. . . . ΔΡΑΚΟΝΤΙΟΥΑΛ
ΑΝΔΡΟΥΗΡΩ. ΑΝ. . . . .
ΥΑΛΙΣΑΓΡΙΠ. . ΑΧΟΥ. . . . .
. ΓΑΔΟΥ. ΥΙ
. . . . . .

Προνοίᾳ διοικη[τ]ῶν - - [Μ]αξίμου - - Σατορνί[ν]ου, Ἀλε. Μα[ρκ]ιανο[ῦ], Ἀ[γρ.] Παυλίνου, Προ[σδοκ]ίου, Ἀγρί. Κασσιανοῦ, Οὐλ[πίου] Ἡ[ρά]κου? Ἡρᾶ Βερνικιανοῦ Θεοφίλ[ου], Αὐ[ρ]. Ῥουφίνου - - Ἀγρίπου, Κ[λ. Ἀ]γρίπου, - - Δρακοντίου, Ἀλ[εξ]άνδρου, Ἥρω-[ος]? Ἀν - - - -, Ἀγρίπ[ου, Μάλ]χου? - - - - - γάδου - - -

4595.

In loco El-Hait; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 78. (Gesen. translat. German. T. I. p. 150.)

ΕΤΟΥΣΚΥΡΙΟΥΗΜΩΝ
ΕΥΤΥΧΗΣΕΒΟΥΡΟΣΝΟΑΙΡΟΥ
ΚΑΙΟΥΑΡΟΣΧΑΡΗΤοΣΧΕΛιΔΟ
ΝΟΣΙΕΡΟΤΑΜΙΑΙ
ΤΗΝΟΙΚΟΔΟΜΗΝΑΝΗΓΙΡΑΝ
ΕΞΙΕΡΑΤΙΚΩΝΕΠΙΗΡΑ
ΚλΙΤΟΥΧΑΡΗΤΟΣΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Ἔτους κυρίου ἡμῶν - - Εὐτύχης Ἔβουρος Νοαίρου καὶ Οὔαρος Χάρητ[ο]ς Χελ[ι]δόνος ἱεροταμίαι τὴν οἰκοδομὴν ἀνήγιραν ἐξ ἱερατικῶν ἐπὶ Ἡρακ[λ]ίτου Χάρητος στρατηγοῦ.

Vs. 3. extr. et 4. init, Χελιδόνιος coniecit Reisigius ap. Gesen. p. 503 sq. provocans ad Stephan. Χελιδόνιοι ἔθνος Ἰλλυρικόν. Putatur igitur Varus ille Chelidonius in Syriam venire potuisse, quoniam Illyricae legiones in iis regionibus stativa habuerint, notante Gesenio ex Notit. dignit. imp. Rom. apud Relandum p. 231. Haec minime probabilia sunt. Vari avus Χελιδὼν audit; quod nomen etiam viri potest esse. Conf. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 9. De στρατηγῷ conf. n. 4601.

4596.

In loco El-Hait, in muro domus solidae; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 78. (Gesen. translat. German. T. I. p. 149 sq.) Citat Letronnius Recherches sur l'Égypte p. 469.

a.

ΜΟΝΙμΟΣΤΑ
ΦΑΛΟΥΕΠΙΜ
ΕΛΗΤΗΣΕΠΙ
ΣΚΕΥηΣΕΥΡ
ΑΣΘΕΟΥΕΚΤων
ΙΔΙΩνΕΠΕΔΩ
Σ. Ν - - - ∠Ν

b.

ϑεΟΦΙΛΟΣΜΟ
νΙΜΟΥΦΙΛΟΤ
ΙΜΗΣΑΜΕΝ
οΣΤΟΝΓΑΝΥ
ΗΔΗΝἐκτΩν
ΙΔΙΩΝΑΝΗΓ
ΙΡΕΝ

a. Μόνι[μ]ος Ταφάλου ἐπιμελητὴς ἐπισκευ[ῆ]ς [Θ]ύρας Θεοῦ ἐκ τ[ῶν] ἰδίω[ν] ἐπέδω[κε]ν - - -

b. [Θε]όφιλος Μον[ί]μου φιλοτιμησάμεν[ο]ς τὸν Γανυ[μ]ήδην [ἐκ τ]ῶ[ν] ἰδίων ἀνήγιρεν.

Tit. *a.* Θύρας dedit Letronnius, ἐπέδωκεν Gesenius p. 503. qui in fine ΔΝ δῶρον interpretatur parum probabiliter.

4597.

In loco El-Hait; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 77. (Gesen. translat. German. T. I. p. 149.)

αγΑΘΗτυΧΗ
ΙΔ ΚΑΤΑCΕΛΗΝΗΝΙΕΡΑΝ
. . ΟΥCΕΚΕΛΕΥCΕΝ

[Ἀγ]αθῇ [τύ]χῃ. [Ὁ δεῖνα ἔτους] ιδ κατὰ σελήνην ἱεϱὰν - - - - - - - ους ἐκέλευσεν - - -

Fortasse τοὺς δούλ]ους ἐκέλευσεν [εἶναι ἐλευθέϱους.

4598.

Prope vicum Schakka, quem vulgo volunt veterem *Soganen* esse, in turricula; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 76. (Gesen. translat. Germ. T. I. p. 147.) Inde petiit Welckerus Syllog. Epigr. n. 94. p. 122 sq. ed. alt.

ΒΑCCΟCΕΗCΠΑΤΡΗCΜΕΓΑΚΥΔΕΟC
ΑΓΛΑΟΝΟΜΜΑΕΚCΦΕΤΕΡΟΥΚ
ΜΑΤΟΙΟΓΕΩΠΟΝΙΗCΕνΕΔΕΙ
ΜΕΝΟΙΤΑΥΤΩκαιΠΑΙΔΕCCΙΟΟ
ΜΩCΚΕΟΝΗΤΕΓΥΝΑΙΚΙΜΝΗΜ
ΑΓΑΝΟΝΒΟΥΛΑΙCΙΔΑΕΙΖΩΟΙΟΘΕΟΙΟ
ΓΗΡΑΛΕΟΥςΠΑΝΤΑCΜΑλαΔΕΞΟ
ΜαΙΕΥΤΑΝΕΚαCΤΟν.ΤΕϱΜΑΠΟ
Τ.ςΦΕΤΕΡΟΝΒΙΟΤΗCΠΕΠϱΩΜΕ
ΝΟΝΕ . . ΘΗCΕΥΤΥΧΙΒΑCCΕ
ΕΤΕΛΕCΘΗΕΤΟΥCΤΗCΠΟΛεως
ΟΑ

Βάσσος ἑῆς πάτϱης μεγακυδέος ἀγλαὸν ὄμμα
ἐκ σφετέϱου κ[α]μάτοιο γεωπονίης ἔ[μ'] ἔδειμεν
οἷ τ' αὐτῷ παίδεσσί [θ'] ὁμῶς [ν]έον ἧ τε γυναικὶ
μνῆμ' ἀγανόν. Βουλαῖσι δ' ἀειζώοιο θεοῖο
γηϱαλέου[ς] πάντας μά[λα] δέξομ[α]ι, εὖτ' ἂν ἕκ[α]στο[ς]
τέ[ϱ]μα ποτ[ὶ σ]φέτεϱον [β]ιοτῆς πεπ[ϱ]ωμένον ἔ[λ]θῃ.
Εὐτύχι (i. e. εὐτύχει) Βάσσε. Ἐτελέσθη ἔτους τῆς πό-
λ[εως] οα.

Vs. 4. Burckhardtus male intrusit *καί*. Recte Welckerus praeeuntibus Seidlero et Reisigio apud Gesen. p. 503. παίδεσσί [θ']. Sed quod idem deinceps scripsit ὁμῶς κενὸν ἠδὲ γυναικί, quamquam melius hoc quam quod proposuerunt Seidlerus et Reisigius ὁμόσκιον ἠδὲ γυναικί, vereor tamen ne falsus sit. Iacobsius mavult ὁμῶς νέον ἠδὲ γυναικί. Dedimus νέου ἧ τε; ἧ τε coniecit etiam Franckius (Richtersche Inschr. p. 35.). Vs. 6. Welckerus dedit ἀγαθὸν p. ἀγανὸν non monito lectore. Μνῆμα ἀγανὸν dici potest iis, qui vita peracta quasi fessi quietem desiderant. Simili modo ἀγανὰ dicuntur tela Apollinis et Dianae, quippe quae celerem mortem sine dolore parent. Verba ἀείζωος θεὸς Welckero Christianum hominem prodere videntur. Vss. 8. 9. 10. Seidlerus et Reisigius legerunt εὖτ' ἂν ἑκάστῳ τέϱμα ποτὲ σφέτεϱον βιοτῆς πεπϱωμένον ἔλθῃ; Welckerus ut nos. De epocha urbis conf. n. 4540. 4541. 4554.

4599.

Ibidem, ex eadem turricula, ubi et tertia erat inscriptio, quae non transcripta est; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 77. (Gesen. translat. German. T. I. p. 148.) Inde petiit Welckerus Syllog. Epigr. n. 95. p. 123. ed. alt.

ΑΥΤΩΚΑΙΤΕΚΕΕCCΙΚΑΙτηπι
ΝΥΤΗτΕγΥΝΑΙΚΙΕΞΙΔΙΩΝ
ΚΤΕΑΝΩΝΠΟΛΛΑΠΟΝΗCΑ
ΜΕΝΟCΒαCCΟCΤΥΜΒΟΝΕ
ΤΕΥΞΕΝΕΡΙCΘΕΝΕCΕΡΜ . . .

Deficiunt in fine versus sex, quos non transcripsit Burckhardtus.

Αὐτῷ καὶ τεκέεσσι καὶ [ἧ πι]νυτῇ [δ]ὲ [γ]υναικὶ
ἐξ ἰδίων κτεάνων πολλὰ πονησάμενος
Β[ά]σσος τύμ[β]ον ἔτευξεν ἐϱισθενὲς ἕϱμ[α θανοῦσιν
- - - - - - - -

Vs. 1. Burckhardti supplementa [τῇ πι]νυτῇ [τ]ε recepit Welckerus. Nostram lectionem Franckius praeivit (Richtersche Inschr. p. 35.) Vs. 3. Welckerus μογησάμενος p. πονησάμενος nescio quo casu. Vs. 5. extr. ἕϱμα dedit Gesenius. Cf. Eurip. Helen. 854.

4600.

Ibidem, in capite columnae; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 74. (Gesen. translat. German. T. I. p. 145.)

. . ΜΡΕΗΒΕΘCΙΙ ΙΙ . . . . ΕΡΙC

4601.

In urbe Schoba prope Rimeam (n. 4590.) in orientem, in domo privata pulchris litteris; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 73 sq. (Gesen. translat. German. T. I. p. 143. 144.) et Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 259. Habeo etiam ex schedis Seetzenii. Citant Franckius (Richtersche Inschriften) p. 128. et Letronnius Recherches sur l'Égypte p. 414. 431.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 3. nomen Veri exsculptum esse narrat Seetzenius. Vs. 4. Burckh. ΠΡΕςΒ, Seetz. ΠΡΕCΒ. Vs. 5. Burckh. ΠΕΤΟΥCΙοΥΕΥΔΗΜΟΥ Ρ ΛΕγΙ et infra Φλ Φ̊, Seetz. ΠΕΤΟΥCΙΟΥΕΥΔΗΜΟΥ Ρ̽ ΛΕΓΙϚΦ et infra ΛΦ, quae composui (Φ est ΦΙΡ); Buckingh. ΗΕΤΟΥCΙΟΥΕΥΛΗΜΟΥΟΛΙΓΙSΦΥ . . Vs. 7. non

ΥΠΕΡϹѠΤΗΡΙΑϹΚΑΙΝΙΚΗϹΤѠΝΚΥΡΙѠΝΑΥ
ΤΟΚΡΑΤΟΡѠΝΜΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤѠΝΕΙΝΟΥ
ΚΑΙΛΑΥΡΗΛΙΟΥ*ουηρου*ΥΙΟΥΑΥΤΟΥϹΕΒΑϹ
ΤѠΝΕΠΙΜΑΡΤΙΟΥΟΥΗΡΟΥΠΡΕϹΒϹΕΒΑΝΤΙϹΤΡ
ΕΦΕϹΤѠΤΟϹΠΕΤΟΥϹΙΟΥΕΥΔΗΜΟΥΧ̊ΡΛΕΓΙϚ

ΦΛ Φ̊

ЄΠΙΑΙΛΑΜΟΥΔΑΒΑΝΟΥϹΤΡΑΤΗΓΟΥ

Ad marginem tertii versus haec:

ΑΙΛΑΜΟϹ
ΔΑΒΑΝΟΥ

---

habet Burckhardt. Versum hunc Seetzenius notat infra scriptum esse in margine editiore. Quae ex margine sunt tertii versus, sic dedit Burckhardt:

ΑΙΔΔ(ΜΙΟ)
ΔΑΒΑ(ΝΟΥ)

Haec omittit Buckingham.

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νίκης τῶν κυρίων Αὐτοκρατόρων Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνείνου καὶ Λ. Αὐρηλίου [Οὐήρου], υἱοῦ αὐτοῦ, Σεβαστῶν, ἐπὶ Μαρτίου Οὐήρου πρεσβ(ευτοῦ) Σεβ(αστῶν) ἀντιστρ(ατήγου), ἐφεστῶτος Πετουσίου Εὐδήμου χ(ιλιάρχου) λεγ(εῶνος) ις̄ Φλ. Φίρ. Αἴλαμος Δαβάνου. Ἐπὶ Αἰλάμου Δαβάνου στρατηγοῦ.

Petusius Eudemus honoratur a Phaenesiis n. 4543. ubi vide de legione. De siglo chiliarchi cf. n. 4554. De formula *ἐφεστῶτος τοῦ δεῖνος* cf. n. 4544. Martius Verus notus est dux exercituum Rom. et amicus Aurelii et Veri. Meminerunt eius Verus Aug. in epist. ad Frontonem (Fronto. ed. Mediol. I. p. 100.) et Capitolinus in vita Veri. Aelamus Dabani f. videtur magistratus eponymus esse urbis (cf. n. 4595.).

4602.

In urbe Schoba in magno aedificio cum porta spatiosa, cuius interior pars arcubus constructa est, quorum alter ordo alteri impositus; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 72. (Gesen. translat. German. T. I. p. 141.) et Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 361. Habeo etiam ex schedis Seetzenii. Urbs Schoba s. Schobba videtur olim insignior aliquis locus fuisse, quum aquaeductus ibi et theatri rudera supersint. Gesenio iudice (p. 503.) est vetus *Dionysias*, de qua Wesseling. ad Itin. p. 723. (conf. Notit. eccl. ap. Reland. p. 218. 223. 228.) Vide tamen ne sit *Lydia*, quam D'Anville ponit in Auranitide. Cuius opinionis copiam facit n. 4604. coll. n. 4590.

. . . . . ΟΥΠΡЄΙϹ
. . ΟΥЄΞΟΧѠΤΑ
. . . . ЄΠΑΡΧΟΥꟽЄϹΟ
. . ΤΑꟽΙΑϹΥΙΟΝΑ
. . ΡΟΝΗΠΟΛΙϹ
ΔΙΑΙΟΥΛΙΟΥꟽΑΛ
ΧΟΥΒΦΥΛ
ϹΥΝΔΙΚΟΥΚΑΙ
ЄΠΙΜЄΛΗΙΟ .
ΜΧ

Vs. 1. Burckh. . . . . . ΥΠΡЄΙϹ, Buckingh. ΟΥ ΠΡЄΙΔ, Seetz. - - - ꟽΥΠΡЄΙϹ̄. Vs. 2. init. Seetz. ƆΥ, Buckingh. ΟΥ; in fine Buckingh. ΤΛ, Seetz. ΤΑ. Vs. 3. Burckh. ꟽЄϹΟ*ποταμιας*. Vs. 4. omisit Burckh. habent Buckingh. Seetz. Vs. 5. Ρ habent Burckh. Buckingh.; pro eo Seetz. ᑫ. Vs. 6. extr. Burckh. ΜΑλ, Buckingh. ΗΔΛ, Seetz. ꟽΑΛ. Vs. 7. Burckh. Χ*ου* ΒΟΥΛ*ευτου*, Seetz. ΧΦΥΡΟΥΛ, Buckingh. ΧΟVΒ ΦΥΛ. Vss. 8. 9. habet Buckingh. Vs. 8. 9. 10. habet Seetzen sed divulsos ab hoc titulo. Vs. 9. Buckingh. ЄΓΠΜΛΗѠΟΔ.

Τὸν δεῖνα - -]ου Πρείσ[κου τ]οῦ ἐξοχωτά[του] ἐπάρχου Μεσο[πο]ταμίας υἱὸν ἄ[ω]ρον ἡ πόλις διὰ Ἰουλίου Μάλχου β̄ φυλ[ῆς] συνδίκου καὶ ἐπιμελη[τ]ο[ῦ], μ(νήμης) χ(άριν).

Vs. 5. init. Gesenius p. 503. falso *δῶρον* fuisse statuit. Cf. n. 4603.

4603.

Ibidem, ex eodem aedificio e regione tituli n. 4602.; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 72. (Gesen. transl. Germ. T. I. p. 141.) et Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 261. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΟΥЄΞΟ . . . . ΑΤΟΥ
ЄΠΑΡΧΟΥꟽЄϹΟΠΟ
ΤΑΜΙΑϹΥΙΟΝΚΑϹϹΙ
ΟϹΤЄΙΜΟΘЄΟϹΑΠ
ΟΒΦΠЄΤЄΙΤΟΡΤΟ
ΝΑѠΡΟΝꟽΧ

Vs. 1. Burckh. ΥЄΞ . . . . . . ΑΤΟΥ, Seetz. ΟΥЄΞ Ϲ . . . ΛΑΤΟΥ, Buckingh. . . ΟVЄξΟ . . . . ΑΤΟΥ. Vs. 3. extr. Seetz. ΙϹΛϹϹΙ. Vs. 5. Burckh. Ο . ΦΠЄ ΤЄΙΤΟΡΤΟ, Seetz. ΟΒΦΠЄΤЄΙΤΟΡΤΟ, Buckingh. ΟΡΦΠЄΤЄΙΓΟΡΤΟ. Vs. 6. init. Burckh. Ν . ΑѠΡΟΝ cet. Seetz. ΝΑѠΡΟΝ cet. Buckingh. ΝΟ . . ΛѠΡΟΝ cet.

Τὸν δεῖνα - - ου Πρείσκου τ]οῦ ἐξο[χωτ]άτου ἐπάρχου Μεσοποταμίας υἱὸν Κάσσιος Τειμόθεος ἀπὸ β̄ φ(υλῆς) πετεῖτορ τὸν ἄωρον μ(νήμης) χ(άριν).

Est in eundem, in quem n. 4602. Timotheus *petitor* audit, qua voce dignitas quaedam videtur indicari.

4604.

Ibidem, ex eodem aedificio; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 71. (Gesen. translat. German. T. I. p. 140.)

. . . Ω . . ΛΥΔΙΟΥΑCΜΑΘΟΥ
. . . . ΙΟΡΟCΓΑΥΤΟΥ
ΟΙΚΟΔΟΜΗΘΗ Ο ΒΩ
ΜΟC

Διὸς ἀνικήτου Ἡλίου Θε]ο[ῦ] Αυδίου - - - - - - - - - - - τ]ορος Γαύτου οἰκοδομήθη ὁ βωμός.

Vs. 1. supplementum sumpsi ex n. 4590. Post Αυδίου sequuntur nomina eius, per quem ara aedificata est. Nomen Γαῦτος habes n. 4519. 4520. 4612. 4635.

4605.

Prope vicum 'Atil (Aatil, Aitil), a Schoba in meridiem prope Kanawât (*Canatha*), in basi columnae inter rudera templi elegantissimi, cuius columnae supersunt septem 26 pedes altae, 6 pedes crassae; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 241. accuratius Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 112. (Ungewitter. translat. German. T. II. p. 66.) in tab. inscr. IV. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΘЄΒΑΝΗCCΙΘΡΟΥΤΟΝΝΑΟΝΤΟΥΗΛΙΟΥ
ЄΚΤΩΝΙΔΙΩΝЄΥCЄΒΩΝΑΝЄΘΗΚЄΝ

Formam litterarum dedi ex Buckingh. et Seetz. Vs. 1. Seetz. ЄΒΑΝΗЄCΙΘΟΥΤΟΥ . ΙΑΙ . . ΛΙΟΥ, Buckingh. ....ЄΒΑΝΗCCΙΘΡΟΥΤΟ....ΙΑΙ.......ΙΟΥ....

Θεβάνης Σίθρου τὸν ναὸν [Θε]οῦ Ἡλίου ἐκ τῶν ἰδίων εὐσεβῶν ἀνέθηκεν.

4606.

Ibidem, in basi columnae in taeniis inter rudera templi eiusdem, ex quo est n. 4605.; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 241. Habeo etiam ex schedis Seetzenii. Repraesentamus utriusque apographum.

Buckingham:

ΘΟΥΑΜ . . . . ΑΩ:
ΠΙΦΙΛΟ
ΩΡΑΒ:
ΔΟ . . . . ΧЄΤΤЄCΟΥΑ . . . .
ΙΔΙΩ . . . . . ΝЄΧCЄΘ . . ΤΧΔ . . .

Seetzen:

ΞΑΝЄΝΟCΘЄΩΥΑΒΡΟΥЄ
- - - - - - - - - - - - \ΘΟΥΑ(Η)Ν
- - - - - - - - - - - ΙΦΙΛΩ
ΔC . . . . . ЄΓΤЄCΟΥΑ
ΗΔΙΩΝЄΥCЄΡΙ . . CΧΑ

Nihil apparet nisi initio ap. Seetz. *εὐ]ξά[μ]ενος θεῷ* et in fine *ἐκ τῶν ἰ]δίων εὐσε[βεία]ς χά[ριν.*

4607.

In vico 'Atil (conf. n. 4605.), in muro exteriore templi el-Kasr; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 222. (Gesen. translat. German. T. I. p. 359.), Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 249., Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 111. in tab. inscr. IV. Citatur ex Burckhardto in Journ. des Sav. Nov. 1822. p. 685. Habeo etiam ex schedis Seetzenii, qui dicit esse ex lapide angulari hospitii publici.

Ν . . . Ι . . ΝΤΟΝΝΑΟΝCΥΝΠΑΝ
ΤΙΚΟCΜΩΕΥCΕΒΩΝ
ΕΞΙΔΙΩΝΩΚΟΔΟΜΗCΕΝ

Vs. 1. init. Burckh. νΝΤΟΝΝΑΟΝ, Berggr. Ν . . . Ι . . ΝΤΟΝΝΑΟΝ, Buckingh. . . . . . Ι . . . . UΝΙΟΝΝΑΟΝ, Seetz. Ι_ΝΤΟΝΝΑΟΝ. Protulit Burckh. l. c. etiam hoc fragmentum:

ΥΝ
ΩΕΥCΕΒ
ΟΔΟΜΗC

quod eiusdem inscriptionis apographum imperfectius videtur Gesenio.

Ὁ δεῖνα] τὸν ναὸν σὺν παντὶ κόσμῳ εὐσεβῶν ἐξ ἰδίων ᾠκοδόμησεν.

4608.

Ibidem, in alio templo in pilis duabus porticum sustentantibus *a. b.*; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 223. (Gesen. translat. German. T. I. p. 360.); tit. *a.* habet etiam Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 111. in tab. inscr. IV. Ex Burckhardto petierunt Letronnius Recherches sur l'Égypte p. 426 sq. (cf. Journ. des Sav. Nov. 1822. p. 685.) et Osannus Syllog. p. 157. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

[*Textum vide pag. seq.*]

Tit. *a.* vs. 1. extr. Burckh. ΚΑΙCΑρ, Berggr. ΚΑΙ CΑΡ. Vs. 2. extr. Burckh. Ε, Berggr. ΕΥ. Vs. 3. init. Seetz. CΕΡΟΥ, Berggr. ΣΕΒΟΥΣ; ibid. extr. Burckh. ΤοΥΟυ, Berggr. ΤΟΥΟΥ. Vs. 4. init. Burckh. Seetz.

a.

ΥΠΕΡϹѠΤΗΡΙΑϹΚΥΡΙΟΥΚΑΙϹΑΡ
ΟϹΑΝΤѠΝΕΙΝΟΥϹΕΒΑϹΤΟΥΕΥ
ϹΕΒΟΥϛΟΥΑΔΔΗΛΟϹΜΑΘΕΙΟΥΤΟΥΟΥ
ΑΔΔΗΛΟΥΤΑϹΠΑΡΑϹΤΑΔΑϹΚΑΙΚΙΟΝ
ΑΚΑΙΤΟΕΠΑΝѠΑΥΤѠΝΕΠΙϹΤΥΛΙΑΚΑΙ
Κ..ΛΙ..ϹΕΚΤѠΝΙΔΙѠΝΕΠΟΙΗϹΕΝΕΤΟΥϹ
. . . . ΔΙΑΝΤѠΝΕΙΝΟΥΚϹ

b.

ΕΡϹѠΤΗΡΙΑ	ΥΡΙΟΥΚΑΙϹΑΡ
ΑΝΤѠΝΕΙΝΟΥϹ	ΕΒΑϹΤΟΥΕΥϹΕ
ΥΟΥΑΔΔΗΛΟϹΜ	ΑΘΕΙΟΥΤΟΥΟΥ
ΛΟΥΤΑϹΠΑΡΑϹ	ΤΑΔΑϹΚΑΙΚΙΟΝ
ΕΠΑΝѠΑΥΤѠ	ΝΕΠΙϹΤΥΛΙΑΚΑ
	ΗϹΕΝΕΤΟΥϹ
	ΝΤѠΝΙΝΟΥΚ

ΑδΔΗΛΟΥ, Berggr. ΑΔΔΗΛΟΥ; ibid. extr. Burckh. ΚΙΟν, Seetz. ΚΙΟC, Berggr. ΚΙΟΝ. Vs. 5. init. Burckh. Seetz. Berggr. consentiunt in ΤΟ; ibid. extr. Seetz. ΚΙ. Vs. 6. Burckh. ΚαλιαϹΕΚΤѠνΙδΙѠΝΕΠΟιΗϹΕΝ cet. de coniectura Leakii, Seetz. ΥΛΛ'ϹΕΚΤѠΙΝѠΝΕΠΟΗϹΕΝ, Berggr. Μ..ΛΙ..ΣΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ ΕΠΟΙΗΣΕΝ, quae composui. Vs. 7. extr. Seetz. ΚϹ, Burckh. ΚΕ.

Tit. *b.* in duobus lapidibus fractis qui ad alteram pilam pertinent. Vs. 1. ΥΡΙ addidi ex Seetz. Ibid. Burckh. ΚΑΙϹΛΡ, Seetz. ΚΑΙϹΑΡ. Vs. 3. init. Burckh. ΥΟΥ cet. Seetz. ϽΟΥ cet.

a. Ὑπὲρ σωτηρίας κυρίου Καίσαρος Ἀντωνείνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦ[ς] Οὐάδδηλος Μαθείου τοῦ Οὐαδδήλου τὰς παραστάδας καὶ κιόν[ι]α καὶ τ[ὰ] ἐπάνω αὐτῶν ἐπιστύλια καὶ [ψα]λί[δα]ς ἐκ τῶν ἰδίων ἐποίησεν. Ἔτους δι Ἀντωνείνου Κ(αί)σ(αρος).

b. Ὑπ]ὲρ σωτηρία[ς κ]υρίου Καίσαρ[ος] Ἀντωνείνου Σεβαστοῦ Εὐσε[βοῦς] Οὐάδδηλος Μαθείου τοῦ Οὐ[αδδή]λου τὰς παραστάδας καὶ κιόν[ια καὶ τὰ] ἐπάνω αὐτῶν ἐπιστύλια κα[ὶ ψαλίδας ἐκ τῶν ἰδίων ἐποί]ησεν. Ἔτους [δι Ἀ]ντωνίνου Κ(αίσαρος).

Sic fere legit etiam Letronnius. Tit. *a.* vs. 5. init. ubi Leakius coniecerat καλιάς, Letronnius legit βάσεις, Gesenius κρηπῖδας (conf. n. 4646.). Collatis quae praesto sunt apographis tutissimum ψαλίδας scribere. Neque opus est ut hic addi putetur quo pertineant αἱ ψαλίδες. In fine Letronnius dedit Καίσαρος, Gesenius Κέσαρος. Franckius (Richtersche Inschr. p. 130.) in lacuna annum urbis designari existimans reliqua δι' Ἀντωνείνου κέ[λευσιν] legi posse rebatur; mox (p. 504.) repudiata hac coniectura ΚΕ ex nomine epimeletae superesse. Quae refellere non operae pretium est. Ego vs. 7. lacunam nullam statuo. Siglum autem ΚϹ quod repetendum tit. *b.* videtur Καίσαρος significare, id quod desideravit etiam Letronnius. Quae si ita sunt, titulus anno XIV. Antonini Pii positus ad a. u. c. 904. p. Chr. 151. pertinet.

4609.

Ibidem, in casa rustica in camera obscura; ex schedis Seetzenii.

ΑΥΤΟΗΑΜΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΟΝΙΝΟΥ
⁀ΚΑΙΠϹЄΙΤΠ . . ΟΥΙ . . . . . .
ϹЄΒΒЄΥϹЄΒΘЄѠΟΥΛϹЄΑΘΟΥΠΑ
ΤΡѠѠΘЄΑΝΔΡΙѠΙΟΥΛΙΟϹΠΡΟ
ΚϹѠΠΠѠЄΤЄΑΙѠϹЄΓΗΥΠΥΛΗ
ΗΝЄΝΙΟΤΡΗϹΑΓΑΥΙΑΟΙΧΑΙЄΟϿϹ°ΑΥΙΥ

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης τῶν κυρίων ἡμῶν] Αὐτο[κρ]α(τόρων) Μ. Αὐρηλίου Ἀντ[ω]νίνου καὶ [Λ. Αὐρηλίου] Οὐ[ήρου Καισάρων] Σεββ. Εὐσεβ(ῶν) Θεῷ Οὐ[α]σ[σ]άθου? πατρῴῳ Θεανδρίῳ Ἰούλιος Πρό[κλος? ἐ]κ [τ]ῶ[ν ἰδί]ω[ν] ἐτε[λ]ίωσε [τ]ὴ[ν] πύλην [ἐξ] ἐν[τ]ο[λ]ῆς Ἀγρ[ίππ]ο[υ π]α[τρ]ὸ[ς ἑ]αυ[το]ῦ.

Vocabulo Οὐ[α]σ[σ]άθου debet contineri nomen vici antiquum. Huius vici deus πατρῷος nunc dicitur Θεάνδριος, quae alia forma videtur esse nominis Θυανδρίτης. Marinus Vit. Procli p. 16. ed. Boisson. Θυανδρίτην ἄλλον Ἀραβίοις πολυτίμητον θεόν. Idem ap. Damasc. in Photii Bibl. p. 347. 36. vocatur Θεανδρίτης. Nomen Ἀγρίππα eadem flexione habes n. 4594. De forma tituli cf. n. 4610.

4610.

Ibidem, in domo privata; ex schedis Seetzenii.

ΥΠЄΡϹѠΤΗΡΙΑϹΚЄΝЄΙΚ
ΤΟΥΚΥΡΙΟΥΗΜѠΝΑΥΤ
ΛΑΥΡϹЄΟΥΗΡΟΥΑΝΤѠ
ΙЄΙΝΟΥΤΟΝΒѠΜΟΝΟΙΚ
ΛΑΥΡΟΥΑΠΙϹϹЄΡΡΗΝΟϹ
ΤΡΑΓΚΥΑΝΤѠΝΙΝΙΑΝΗϹ
ΚΤѠΝΙΑΙѠΝЄΞЄΝΤΟΛ
ΑΒЄΙΝΟΥΠΑΤΡΟϹΑΥΤΟΥ

Ὑπὲρ σωτηρίας κὲ νείκ[ης] τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτ[οκρ(άτορος) Μ.] Αὐρ. Σεουήρου Ἀντω[ν]είνου τὸν βωμὸν οἰκ[οδόμησε Μ.] Αὐρ. Οὔλπι[ο]ς Σεῤῥῆνος [ἐπί]τρ(οπος) [ἄρ]κ[ης] Ἀντωνινιανῆς [ἐ]κ τῶν ἰ[δ]ίων ἐξ ἐντολ[ῆς Σ]αβείνου πατρὸς αὐτοῦ.

De forma tituli cf. n. 4609. Imperator est Caracalla. Vs. 6. ἄρκης Ἀντωνινιανῆς dedi ad exemplum ἄρκης Διουϊανῆς Vol. II. n. 3484. 3497.

4611.

Ibidem, in lapide claris litteris; ex schedis Seetzenii.

ΟΥΑΛΗϹΧΛΞΙΧΟΥΑΚ
ΟΛΟΥΘωϹΔΙΑΘΗΚΗΖΗ
ΝΟΔωΡΟΥΑΔΕΑΦΟΥΤ
ΟΑΝΑΛωΧΑΤΟΥΕΡΓΑ
ϹΤΗΡΙΟΥΕΔωΚΕΝ

Οὐάλης Μ[α]ξίμου ἀκολούθως διαθήκῃ Ζηνοδώρου ἀδε[λ]-φοῦ τὸ ἀνάλωμα τοῦ ἐργαστηρίου ἔδωκεν.

4611. *b.*

Ibidem, in fragminibus duobus; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 249.

ΚΠΕΡϹωΙΗΙ ... ΑϹΤΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ.... ΗΝ ... ΙωΝ
ΤΟΚΡΑΤΟΡΟ ... ϹΚΑΙϹΑΡΟϹ

Haec coniuncta efficiunt: ὑ]πὲρ σω[τ]η[ρί]ας τοῦ κυρίου ἡ[μ]ῶν [Αὐ]τοκράτορος Καίσαρος - - -

4611. *c.*

Ibidem, in lapide anaglypho ornato; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 249.

ΘΑΙΜΟΠΑV
ΟVΤωΝΟΕ
ωΝΑΥΡΔΝΕΚ
ΤΟΝΕΑΕωΙΝ
ΠΟΒϹΕΝ

Θαίμο[ς] Παύ[λ]ου τῶν [Θ]εῶν [Θ]ύρ[α]ν ἐκ τ[ῶ]ν [ἰδί]ων [ἐ]πό[η]σεν.

Nomen Θαίμος redit n. 4612. 4619. De re cf. n. 4596.

4612.

In inferiore parte urbis Kanawât, quae antiquitus fuit *Canatha* (vide n. 4613.), in aedificio intus arcus s. fornices habente (ecclesiam vocat Seetzen.); ed. Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 113. in tab. inscr. IV. (Ungewitter translat. German. T. II. p. 66.), Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 242. Burckhardtus Itin. Syr. p. 84. (Gesen. translat. Germ. T. I. p. 185.) ex hac inscriptione solum memorat ΤΡΑΙΑΝΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥ, reliqua legi posse negans. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΥΠΕΡϹΩΤΗΡΙΑϹΑΥΤΟΚΡΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΚΑΙϹϹΕΒΤΟΥΚΥΡΙΟΥΔΙΑ
ΑϹΟΥΑΔΑΝΟΥΟϹΑΙΕΛΟΥΘΑΙΜΟΥΒΑΔΑ
ΡΟΥΜΟΙΝΙΟΥΧΛΑΜΜΕΟΥϹϹΑΜΕΑΤΟΥΓΑΥΤΟΥ
ΘΑΙΜΟΥΔΟΑΙΟΥ . . . . . ΕϹΦΥϹΗϹ
ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥΝΤΟϹΜΟΥΛΠΙΟΥΦΙΛΙΠΠΙΚΟΥ

Vs. 2. Seetz. ϹΕΡΤΟΥ, Berggr. ΣΕΒΤΟΥ. Vs. 3. Berggr. ΑΣΟΥΛΔΑΝΟΥ, Seetz. ΑϹΟΥΑΔΑΝΟΥ; deinde Berggr. ΘΑΙΜΑ, Seetz. ΘΛΙΜΟΥ; totum versum omittit Buckingh. Vs. 4. Berggr. ΧΑΛΜΕΟΥΣ ΣΑΜΕΑΤΟΥ cet. Seetz. ΧΛΑΜΜΕΟΥϹϹΑΜΕΛΤΟΥ cet.; ita Buckingham: ΡΟΥΑΟΡΟΧΛΩΜΕΟΥϹΑΜϹ ..ΟΤΛΥΤΟΥ. Vs. 5. extr. Berggr. ΕΙΦΥΣΗ, Seetz. ΕϹΦΥϹΗϹ, Buckingh. . . Ϲ . . . ϹΗϹ.

Ὑπὲρ σωτηρίας Αὐτοκρ(άτορος) Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Καίσ(αρος) Σεβ(αστοῦ) τοῦ Κυρίου διὰ Ἀσουαδάνου Ὀσαιέλου, Θαίμου Βαδάρου, Μ. Οἰνίου Χλαμμέους, Σαμεάτου Γαύτου, Θαίμου Δοαίου, - - - - - - - - - - -, ἀγορανομοῦντος Μ. Οὐλπίου Φιλιππικοῦ.

Γαῦτος nomen est etiam n. 4604. 4635. Θαίμος n. 4611. *c.* 4619. Reliqua nomina non omnia certa sunt.

4613.

Ibidem, iuxta ianuam aulae; ex schedis Seetzenii.

ΙΥΠΕΡϹωΤΗ - - - - ΚΥΡΙΟΥΚ
ΙϹΑΡΟϹΚΑΝΑΘΗΝω . . ΠΘΑΙϹΕΚΤΙϹΕΝΔΙΑ
ΥΛΕΥΤΟΥΕΠ
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
ϹΑΝΑ
ΝΟ.ΑΤΑΡΜΔΟϹΚΑ
ΧΕΕΙΛΟϹϹΑΤΑΡΙ.ΙΛΟϹ

Ὑπὲρ σωτη[ρίας καὶ νείκης] κυρίου Κ[α]ίσαρος Καναθηνῶ[ν ἡ] π[όλ]ις ἔκτισεν διὰ [τοῦ δεῖνος βο]υλευτοῦ ἐπ[ὶ τοῦ δεῖνος - - - -
- - - - - - - - - -
- - - - - - - - - -
- - - - - - - - - -

Fragmentum ob mentionem Καναθηνῶν notabile.

4614.

Ibidem, in amphitheatro; ed. Letronnius Analyse critique du recueil d'inscriptions grecques et latines de M. le Comte de Vidua, p. 24 sq. ex schedis Baronis Üxküll, suppeditante Champollione iuniore.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΜΑΡΚΟΥΛΠΙΟϹΛΥϹΙΑϹΙΚΑΥΡΟΥΠΡΟΕΔΡΟ
ϹΕΦΙΛΟΤΙΜΗϹΑΙ . . ΟΙΗΓΛΥΚΥ.ΤΑΤΗΠΑΤΡΙΔΙ . . .
. . . . ΤωΝ.ΔΙωΝΕΙϹΤΟΚΤΙϹΜΑΤΟΙΟΕ ΑΡΘΕΙΔΟΥϹω
ΔΕΙΟΥΔ. . . . ΑΜΑΜΥΡΙΑΧΜΕΥΙΥΧωϹΚΑΙΚΑΛωϹ

Supra scriptum est:

ΠΟΛΥΚΙΟCΚΟΥΑΡΙΕΙΝΟCΤΟΓ. . . ΑΘΛΟΝΚΑΙΤΑC

'Αγαθῇ τύχῃ. Μάρκ(ος) Οὔλπιος Λυσίας [Σ]καύρου? πρόεδρος ἐφιλοτιμήσα[τ]ο [τ]ῇ γλυκυτάτῃ πατρίδι [δαπανήσας ἐκ] τῶν [ἰ]δίων εἰς τὸ κτίσμα το[ῦ θ]εα[τ]ρ[ο]ειδοῦς ᾠδείου δ[ην]ά[ρι]α μύρια χμ, εὐ[τ]υχῶς καὶ καλῶς. Πολύ[β]ιος Κουαρ[τ]εῖνος τὸ [πέντ]αθλον καὶ τὰς [λαμπαδηφορίας νικήσας - - -

Restituit Letronnius, nisi quod in minore inscriptione legebat Πόβλιος Λύκιος Κουαριεῖνος. Πολύβιος legit C. Fr. Hermannus Annal. Heidelb. 1828. p. 402. Nota θεατροειδὲς ᾠδεῖον. In fine χμ est ἑξακόσια τεσσαράκοντα.

4615.

Extra Kanawât versus Suweida, fragmentum; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 84. litteris minusculis, reliqua legi posse negans.

ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν.

4616.

In vico Suweida (Soueida), in eleganti aedificio magnis litteris; ed. Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 109. in tab. inscr. IV. Vss. 1. 2. 3. et ex vs. 4. litteras CBANTI ex lapide ibi iacente transcriptas habet etiam Burckhardtus Itin. Syr. p. 81. (Gesen. translat. German. T. I. p. 155.)

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΝΕΡΟΥΑΤΡΑΙΑ
ΝωΚΑΙCΑΡΙCΕΒΥΙωCΕΒΑCΤω
ΓΕΡΜΑΝΙΚωΔΑΚΙΚω

In medio:

- - - ΕΠΙΤΓΡΕCΒΣΣΤΡCΒ̄ΑΝΤΙ - - - - - -

Infra:

- - - ΚΑΙΤΟΝΥΜΦΑΙΟΝΑΦΙΕΡωCΕΝ - - - -
- - - ΗΠΟΛΙCΤΟΝΑΓωΓΟΝΤωΝΥΔΑΤωΝ - - -

Vs. 3. Berggr. ΓΕΡΑΣΑΝΤΙΚΩΔΑΚΙΚΩΤΟΤ - - - -

Αὐτοκράτορι Νερούᾳ Τραϊανῷ Καίσαρι Σεβ(αστοῦ) υἱῷ Σεβαστῷ Γερμανικῷ Δακικῷ ἐπὶ [π]ρεσβ(ευτοῦ) [τοῦ Σε]β(αστοῦ) ἀντι[στρ](ατήγου) - - - - - καὶ τὸ νύμφαιον ἀφιέρωσεν - - - - - - ἡ πόλις, τὸν ἀγωγὸν τῶν ὑδάτων - - - - - -

Narrat Berggren Nymphaei huius et aquaeductuum plurima superesse vestigia. Inscriptio a. u. c. 856. p. Chr. 103. non antiquior.

4617.

In vico Suweida (Soueida), supra portam magni aedificii olim porticibus instructi; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 237. Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 109. in tab. inscr. IV. Tractavit Letronnius Analyse critique du recueil d'inscriptions grecques et latines de M. le Comte de Vidua, p. 23. qui habuit ex schedis Baronis Üxküll, suppeditante Champollione iuniore, et comparavit cum apographo Buckinghami.

ΕΤΟΥCΕ. . . . . ΚΥΡΙΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC. . . . . .
ΙϪΙΡΔΧ - - - - - ΥΠΑΤΕΥΟΝΤΟCΙΟΥΛΙΟΥ
ϹΑΤΟΡΝΕΙΝΟΥΗΠΟΛΙϹΤΟΚΤΙϹΜΑϹΥΝΕΡΓΑϹΤΗΡΙΟΙϹΚΑΙΠΑΝΤΙΚΟCΜωΚΟ. . Ρ. . . Ϲ
ΕΠΙϹΚΟΠΟΥΝΤωΝΒΟΥΛΕΥΤωΝΦΥΛΗϹΑΙΤΑΙΗΝωΝ
ΠΡΟΝΟΙΑΚΥΡΙΟΥΚΤΙCΤΟΥΔΙΟΝΥCΟΥ. .

Versus ad symmetriam quandam disposuit Berggren, qui ubique habet Σ et Ω. Σ expressit etiam Letronn. ex Uxk. exceptis vs. 1. extr. et vs. 5. ubi C. Vs. 1. init. Ε post ΕΤΟΥϹ habet solus Buckingh. qui deinceps paulo minorem lacunam notans dedit . . ΡΓΟΤΚΥΟΥ, quod videtur esse ΤΟΥΚΥΡΙΟΥ. Vs. 2. init. ductus ΙϪΙΡΔΧ habet solus Buckingh. Post ΥΠΑΤΕΥΟΝΤΟC Buckingh. habet . . ΙΟΥΜΟΥ, Berggr. . . . ΙΟΥΛΙΟΥ. Vs. 3. extr. Berggr. ΚΟΣΜΩΚ, Buckingh. ΚΟCΜωΚΟ. . Ρ. . . Ϲ. Vs. 4. extr. Berggr. ΒΙΤΑΙΗΝΩΝ. Vs. 5. lacunam post ΔΙΟΝΥCΟΥ signat Buckingh.

Ἔτους ἑ[νδεκάτου τοῦ] κυρίου Αὐτοκράτορος [Καίσαρος Μ. Αὐ]ρ. [Ἀντωνείνου, ἀνθ]υπατεύοντος Ἰουλίου Σατορνείνου ἡ πόλις τὸ κτίσμα σὺν ἐργαστηρίοις καὶ παντὶ κόσμῳ κ[ατεσκεύασεν] ἐπισκοπούντων βουλευτῶν φυλῆς Αἰταιηνῶν· προνοίᾳ κυρίου κτίστου Διονυσ[ί]ου [ὑπατικοῦ.

Restituit Letronnius, nisi quod vs. 3. extr. neglexit ductus ΚΟ. . Ρ. . . Ϲ, in quibus verbum latere videtur. Iulius Saturninus Proconsul est idem, cuius est epistola ad Phaenesios data n. 4551. Annus XI. Imp. M. Aurelii Antonini est a. u. c. 924. p. Chr. 171.

4618.

Ibidem, in muro; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 81 sq. (Gesen. translat. German. T. I. p. 155.)

ΛΙΑΟΥΛΙΑΝωΑ
ΙϹΧΑΛΕΞΑΝΔΡΙωΔΕΙΑ
ΡΙΝΑΝΔΡωΝΠΡΑΓΜΑ
ΤωΝΚΗΤΕωΝΧΕι
λιΑΡΧωΙΛΕΓΙωΝΟϹ
ΤΕϹϹΑΡΕϹΚΑΙΔΕΚΑ
ΤΗϹΓΕΜΙΝης . . .

[Α]ἰ[λ. Ἰ]ουλιανῷ ἀ[πὸ φυλῆ]ς [δ] Ἀλεξανδρίω[ν] δειὰ [χά]ριν ἀνδρῶν πραγμα[τευ]τῶν κητέων, χε[ιλι]άρχῳ λεγιῶνος τεσσαρεσκαιδεκάτης Γεμίν[ης - - - -

Sumo id honoris datum Iuliano a mercatoribus quibusdam, ut tribui urbis adscriberetur dictae Ἀλεξανδρίων, uti n. 4617. est φυλὴ Αἰταιηνῶν. Videtur au-

tem tribus etiam numero insignita, ut n. 4602. 4603. Πραγματευταὶ κητέων sunt mercatores qui salsamenta, piscium maiorum vendunt, cetarii. Gesenio in voce κητέων nomen urbis subesse videtur. Quam vere, nescio. Reisigii commenta (ap. Gesen. p. 504.) missa facio.

4618. *b*.

Ibidem, ad moscheam in lapide fracto; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 238.

ΤΠΡΝΕΙΝΟΥΥΠΛΝΚοΥ

Intellige CΑ]Τ[Ο]ΡΝΕΙΝΟΥΥΠ[ΑΤΙ]ΚοΥ,
Σα]τ[ο]ρνείνου ὑπ[ατι]κοῦ.

4619.

Ibidem, in basi columnae; in latere basis est avis expansis alis, unius fere pedis altitudine, et infra manus viri aliquid accipiens; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 83. et Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 109. in tab. inscr. IV.

ΘΑΙΜΟϹ
ΑΖΕΙΖѠ
ΕΠΟϹΑΕΙϹΙΔ

Burckhardtus uno versu continuo absolvit titulum. Vs. 1. Burckh. ΟΑΙΛΛΟ, Berggr. ΘΑΙΜΟΣ. Vs. 2. Burckh. ΑΞΕΙΖѠ, Berggr. ΑΖΕΙΖΙΝ. Vs. 3. Berggr. ΕΠΟΣΑ, Burckh. ΕΠΟϹΔΕΙϹΙΔ.

Θαῖμος Ἀζείζῳ ἐπο - - -

Θαῖμος nomen obvium n. 4611. *c*. 4612. Reliqua obscuriora sunt. Ἄζειζος s. Ἄζιζος est deus Mars Syrorum, Solis πάρεδρος. Vide Iulian. in Sol. orat. IV. ed. Spanh. p. 150.

4620.

Prope vicum Suweida in sepulcro, ut videtur, sine foribus, senis utrinque Doricis columnis ornato, in pariete; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 81. (Gesen. translat. German. T. I. p. 154.) et Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 236. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

ΟΔΑΙΝΑΤΟΣ
ΑΝΝΗΛΟΥΩΙΚΟ
ΔΟΜΗΣΕΝΤΗΝ
ΣΤΗΛΗΝΧΑΜΙΑΤΗ
ΤΗΙΑΥΤΟΥΓΥΝΑΙΚΙ

Vs. 4. extr. Buckingh. Seetz. ΧΑΜΡΑΤΗ.

Ὀδαίνατος Ἀννήλου ᾠκοδόμησεν τὴν στήλην Χαμιάτῃ τῇ αὐτοῦ γυναικί.

4621.

In vico Suweida; ex schedis Seetzenii.

ΑΝΠΦΝΑΠΓΝΠ
ΦΛ ΑΙΝΕΙ
ΛϹΡ̌ΕΚΤΙϹΑ
ΤΟΜΗΝΙΑ
ΕΝΘΑΔΕΚΗϹΕΑΠΙ
ΑΙΟϹΕΙΙΦϹΥΙΟϹΕΓΙΒ

Φλ. Αἰνεί[α]ς χ(ειλίαρχος) ἔκτισα τὸ μ[ν]ῆ[μ]α. Ἐνθάδε κ[ῖτε] Ἐ[λ]πί[δ]ιος ἐ[μὸ]ς υἱὸς ἐτ(ῶν) ιβ.

Vs. 5. extr. et 6. init. nomen Ἐλπίδιος dedit Boeckhius.

4622.

Prope Suweida in rupe; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 82. (Gesen. translat. German. T. I. p. 156.); Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 109. in tab. inscr. Ex Burckhardto petiit Welckerus Syllog. epigr. n. 96. p. 124. ed. alt.

ΧΑΙΡΕΚΑΛΗΠΑϹѠΝ
ΠΡΟΦΕΡΕϹΤΑΤΗΕΙΝΕΚΕ
ΠΑΝΤѠΝϹΕΜΝΟΤΑΤΗ
ϹΥΝΟΜΕΥΝΕΚΑΛѠΝΥΠΟ
ΔΕΙΓΜΑΦΙΛΑΝΔΡѠΝ
ΦΛΑΟΥΙΑΤѠΝΧΑΡΙΤѠν
ΤΟΥΝΟΜΑΚΤΗϹΑΜΕΝΙ
ΕΙΚΟΝΑϹϹΗϹΑΡΕΤΗϹΠΑΙΔΑϹ
ΓΑΜΕΤΗΠΡΟΛΙΠΟΥϹΑ
ΟΥΚΕΦΘΗϹΜΕΤΑΤΟΙϹΙ
ΠΑΤΡΑΝΦΙΛΙΟυϹΤΕϹΥΝ
ΑΙΜΟΙϹ || ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΝΙ
ΔΕΙΝΤΕΝΕΤΗΝΘΑΜΑ
ΤΟΝϹΕΠΟΘΟΥΝΤΑ
ΕΤѠΝ $\overline{\text{ΚΘ}}$ ΜΗΝΙ . . .

Vs. 3. extr. Berggr. ΣΕΜΝΟΤΑΤΙΟ. Vs. 4. init. Berggr. ΣΥΝ cet. Burckh. σΥΝ cet. Vs. 7. extr. Burckh. ΜΕΝη, Berggr. ΜΕΝΙ, quod fuit ΜΕΝΗ. Vs. 8. extr. Burckh. ΠΑΙΔαϹ, Berggr. ΠΑΙΔΑΣ. Vs. 9. Burckh. γΑΜΕΤΗΠΡΟλιΠΟΥϹΑ, Berggr. ΓΑΜΕΤΗΠΡΟΛΙ ΠΟΥΣΑ. Vs. 10. Berggr. ΕΦΗΣΜΕΤΑΤΟΙΣΙΝ, Burckh. ΕΦΘΗϹΜετΑΤΟΙϹΙ. Vs. 11. Berggr. ΦΙΛΙΟΣ, Burckh. ΦΙΛΙΟυς. Vs. 12. Burckh. ΑΝτιΟΧ cet. Berggr. ΑΝΤΙΟΧ cet. Vs. 13. Burckh. ΔΕΙΝΕυνΕΤηΝ, Berggr. ΔΕΙΝΤΕΝΕΤΗΝ. Vs. 14. Berggr. ΣΕΠΡΟΘΟΥΝ ΤΑ. Vs. 15. Burckh. $\overline{\text{Κε}}$, Berggr. $\overline{\text{ΚΘ}}$; deinde Berggr. $\overline{\text{ΜΗΝ}}$.

Χαῖρε καλή, πασῶν προφερεστάτη εἵνεκε πάντων,
σεμνοτάτη συνόμευνε, καλῶν ὑπόδειγμα φιλάνδρων,
Φλάουια, τῶν Χαρίτων τοὔνομα κτησαμέν[η].
Εἰκόνας σῆς ἀρετῆς παῖδας γαμέτῃ προλιποῦσα

οὐκ ἔφθης μετὰ τοῖσι πάτραν φιλίο[υ]ς τε συναίμους
Ἀντιόχειαν ἰδεῖν [γ]ενέτην θ' ἅμα τόν σε ποθοῦντα.
Ἐτῶν κθ, μην[ῶν - - -

Hexametri mali intermixto pentametro, ut alibi; frustraque Reisigius ap. Gesen. p. 504. pentametrum expulsum ibat. Ludit auctor in nomine Flaviae memor usus poëtarum, a quibus Gratiae flavae dici solent; quae Welckeri sententia est. Sed potest femina etiam Flavia Charis dicta fuisse. Vs. 9. Welckerus legit *γαμετή*. Vss. 10. 11. implexa oratio est pro *πάτραν Ἀντιόχειαν φιλίους τε συναίμους*; nec video quid sibi velit praeceptum Welckeri ad *Ἀντιόχειαν* copulam suppleri iubentis. Iacobsii coniecturam *γενέτην* probatam a Welckero confirmavit apographum Bergreni, ut iam non opus sit coniecturas virorum doctorum referre.

4623.

In pago Aereh (Aere), in muro moscheae; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 225. (Gesen. translat. German. T. I. p. 363.)

- - - - - - - KAI
NA . AYNHΓYNAIKIK
YIOICKAIΦIΛOιC
αNAΠAYMA

- - - - - - - - - - - ἑαυτῷ] καὶ [Π]α[υλί]νῃ γυναικὶ κ[αὶ] υἱοῖς καὶ φίλο[ι]ς [ἀ]νάπαυμα.

Reisigius ap. Gesen. p. 527. legebat: *λίαν ἁγνῇ γυναικί*, citra usum titulorum: *ἁγνῇ* Gesenio certum videtur; NA posse finem nominis mulieris esse. At non potest.

4624.

In vico Hibrân (Hebran), in muro extero ecclesiae collapsae; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 90. (Gesen. translat. German. T. I. p. 166.)

ΦYλλOνAIЄΔHN
ωNAYPANTωN
IONCABЄINONΘYЄ
TPANONTONΠATP
ωNAЄYXAPICτ
ACXAϱIN
Є. T. P. Θ.

Φυ[λέτ]αι Ἐδηνῶν? Αὐρ. Ἀντώνιον Σαβεῖνον [Ο]ὐετρανὸν τὸν πάτρωνα εὐχαρισ[τί]ας χά[ρ]ιν. Ἔτ(ους) ρθ.

Vs. 1. Gesenius p. 505. dedit *φῦλον Αἰεδηνῶν*. Sed debebat *φυλή*, quod non videtur in lapide fuisse. Sumo O esse Є. Annus 109. ex epocha Pompeiana (a. u. c. 690.) deducendus videtur, qua urbes circumiacentes usas fuisse nummi docent. Quo posito titulus a. u. c. 798. scriptus est Claudio imperante.

4625.

In vico Hibrân (Hebran) in porta ecclesiae collapsae; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 90. (Gesen. translat. German. T. I. p. 166.)

ΓONANOKYPONΔIOCЄKONIHCA

Reisig. ap. Gesen. p. 505. coniecit: *ἐγὼ ναὸν ὀχυρὸν Διὸς ἐκονίησα.* Certi nihil apparet nisi *Διός*, cuius vocis collocatio facit, ut versum fuisse putem hexametrum ad longiorem titulum pertinentem; exempli causa: [T]ON[ΔE]O[X]YPONΔIOCωKO[ΔOM]HCA, i. e. *ναὸν - - - τ]όν[δ'] ὀ[χ]υρὸν Διὸς [ᾠ]κο[δόμ]ησα.*

4626.

In vico Hibrân (Hebran) super porta domus privatae; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 90. (Gesen. translat. German. T. I. p. 167.)

CAYOKAΔ . . . .
NHCCABAOY . . . .
OIKOΔOꟺHCЄ . . . .

Σαυοκαδ[ά]νης? Σαβάου - - - οἰκοδόμησε - - -

4627.

Prope Kufr, ad fontem Ain Musa in aedificio minuto huic superstructo; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 91. (Gesen. transl. Germ. T. I. p. 168.)

Σ°EIΦIλυ
IEΔK . . . .
PVCO . . . .

4628.

In oppido collapso Zaele prope fontem; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 93. (Gesen. translat. German. T. I. p. 171.)

ΓΔOYOCΘЄ
KAIATACAΘOC
ΓAΛA . ANΘIO
EKTHCANTOЄT
. . . .

Γαούσ[ος] καὶ Ἀτάσαθος Γαλα[τι]ανο[ῦ] ἐκτήσαντο. Ἔτ[ους - -

4629.

In oppido collapso Zaele ad ecclesiam destructam; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 93. (Gesen. translat. German. T. I. p. 172.)

. . . NOY
. . . KTHMΛTOC
. . . ЄΞOΔωN
. . . CΘЄXIPOΓPΔΦOC

Nihil patet nisi vs. 1. - - *νου*; vs. 2. *κτήμ[α]τος*; vs. 3. *ἐξόδων*, praecedente fortasse *ἐκ τῶν ἰδίων*; vs. 4. fortasse *ἔτου]ς θ[σ]*; *χιρόγραφος [ἀπετέθη εἰς τὸ ἀρχεῖον* vel simile.

4630.

In urbe destructa Zahâwet el-Khudhr (Zahouet el-Khudher); ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 96. (Gesen. translat. German. T. I. p. 175.)

ΟΒΑΙΔΟCΜΑΞΙΜΟΥ
ΤΟΜΝΗΜΕιΟΝΟΙΚΟ
ΔΟΜΗCΑCΚΑΙΤΑΛΕΙΨΑ
ΝΑΤΩΝΓΟΝΕΩΝCΥΝΑΓΑ
ΓΩΝΚΑΤΕΘΑΨΕΝΕΤ. C.

Ὀβάϊδος Μαξίμου τὸ μνημε[ῖ]ον οἰκοδομήσας καὶ τὰ λείψανα τῶν γονέων συναγαγὼν κατέθαψεν ἔτ(ους) σ̅.

Annus 200. ni fallor, ad epocham Pompeianam exigendus (conf. n. 4624.) titulum a. u. c. 889. tribuit.

4631.

In urbe Ajûn (Ayoun), in arcu interiore aedificii cuiusdam, cuius ternae ianuae nonnisi III pedes altae sunt; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 97. (Gesen. translat. German. T. I. p. 177.)

ΕΠΙ . . . .
ΑΜΜΩνΙΟιΚΑΙ
ΡΟΘΕΟΥΚΑΙΓΑΒ
Ο

Ἐπὶ [διοικητῶν] Ἀμμω[ν]ίο[υ] καὶ [Δω]ρο[θ]έου καὶ Γαβ - - - - - -

Vs. 1. explevi ex n. 4594.

4632.

Ibidem; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 97. (Gesen. translat. German. T. I. p. 177.)

. . . . ΤΦΡΦΜΦΡΙΦϨCΦ

4633.

In urbe Oerman, vetere *Philippopoli*, in muro miseri aedificii; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 99. (Gesen. translat. German. T. I. p. 179.); unde petiit Welcker. Syllog. epigr. n. 98. p. 125. ed. alt. Locum Philippopolin esse docet titulus n. 4635. De hac Philippopoli a Philippo Imp. Rom. exstructa, diversa a Bostris, conf. Hierocl. Synecd. Wesseling. ad Itin. p. 722. Notitt. Eccles. ap. Reland. p. 218 sqq.

ΕΥCΕΒΙΗCΤοΠοΣΟΥ
ΤοCΟΝΕΚΤΙCΕΝΕΓγυ
ΘΙΛΙΜΝηCΕΞΟΧΟCΕΝ
CΤΡΑΤΙΗΑΜΜΩΝΙοςΩΠΕΡι
ουCΗΝΑΘΑΝΑΤοΙΦΙΛΕΟΝΤ
ΕCΕΥΦΡΟCΥΝΗΝΤΕΚΑΙΟΛΒοΝ
ΔωκαΝΕΧΙΝCΤΡΑτιΗΤΕ
ΦΕΡΙΝΚΛΕΟCΑΙΕΝΑμεμπΤΟς

Εὐσεβίης τ[ό]π[ο]ς οὗτ[ο]ς, ὃν ἔκτισεν ἐγ[γύ]θι λίμν[η]ς
ἔξοχος ἐν στρατιῇ Ἀμμώνι[ος], ᾧπερ [εἴ]σην
ἀθάνατ[ο]ι φιλέοντες εὐφροσύνην τε καὶ ὄλβ[ο]ν
δ[ῶκ]αν ἔχιν, στρα[τι]ῇ τε φέριν κ[λ]έος αἰὲν ἀ[γασ]τό[ν].

Sic Welckerus nisi quod vs. 4. extr. recepit coniecturam Iacobsii: ᾧγε περισσήν. Reisigius ap. Gesen. p. 507. nostram praeivit lectionem, cum qua conferas Homericum φρένες ἔνδον εἶσαι. Vs. 8. extr. ἀγαστὸν est Reisigii coniectura. De lacu vs. 3. cf. n. 4643.

4634.

Ibidem, in muro eiusdem aedificii; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 98. (Gesen. translat. German. T. I. p. 179.) Inde petiit Welcker. Syllog. epigr. n. 97. p. 125. ed. alt.

ΑΝΑΙΟCΤΟ
ΔΕCΗΜΑΕ
ΟΙCΚΑΜΑ
τΟΙCΙΝΕΤ
ΕΥΞΕΝ

Ἀναῖος τόδε σῆμα ἑοῖς καμά[τ]οισιν ἔτευξεν.

Welckerus scripsit Ἀνναῖος.

4635.

Ibidem, in muro eiusdem aedificii; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 98. (Gesen. translat. German. T. I. p. 179.) Citat Letronnius Journ. des Sav. Oct. 1822. p. 615.

ΓΑΥΤΟCCΟΛΕΜΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΗCΦΙΛΙΠ
ΠΟΥΠΟΛΕΞΙΔΙΩΝ
ΟΙΚΟΔΟΜΗCΕΝ
ΤΟΔΕΜΝΗΜΑ
ΕΤΙCΝΓ

Γαῦτος Σολέμου βουλευτὴς Φιλιππουπόλ(εως) ἐξ ἰδίων οἰκοδόμησεν τόδε μνῆμα ἔτι (h. e. ἔτει) σνγ̅.

Nomen Γαῦτος habes etiam n. 4604. 4612. De Philippopoli conf. lemma ad n. 4633. Annus 253. fortasse ad epocham Pompeianam (a. u. c. 690.) exigendus est (cf. n. 4630.). Quo posito titulus ad a. u. c. 942. p. Chr. 189. pertinet.

4636.

Ibidem; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 99. (Gesen. translat. German. T. I. p. 179. 180.) Hinc petiit Welcker. Syllog. epigr. n. 98*. p. 125. ed. alt.

ΕΝΘΑΔΕΚΙΤΕΘΑΝΩΝ
ΑΝΗΡΠΙΝΥΤΟCτΕΚΑιΕCθλος
ΔΟΜΙΤΤΙΑΝΟCΘΕΜαλ
ΟΥ . . . .
ΤΕΤΤΑΡΑΤΕΚΗ
ΛΙΠΩν . . . . .

Ἐνθάδε κῖτε θανὼν ἀνὴρ πινυτός [τ]ε κα[ὶ] ἐσ[θλός],
Δομιττιανὸς Θεμ[άλλ]ου - - - -
τέτταρα τέκ[να] λιπώ[ν - - - -

Nomina videri extra versum posita annotavit Welckerus. Nomen Θέμαλλος redit n. 4637. Τέκνα λιπὼν dedit Gesen. p. 507.

4637.

Ibidem, in muro eiusdem aedificii, ex quo sunt n. 4633. 4634. 4635. Haec inversa est, unde patet lapides desumptos ex alio loco illi muro insertos esse. Ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 98. (Gesen. translat. German. T. I. p. 179.)

ΟΙΧΕΤ . C . . . Ο
ΔΡΑΚΟΝ
ΤΙCΘΕΜ
ΑΛΛοΥΤοΔΕ
CΗΜΑΕΟΙCΕΤΘ

- - - - - - - -
Δράκοντις
Θεμάλλ[ο]υ τ[ό]δε σῆμα ἑοῖς [καμάτοισιν] ἔτ[ευξεν.

De hexametro cf. n. 4634. Hic ab iambo incipit. Δράκοντις, ut videtur, i. q. Δρακόντιος. Nomen Θέμαλλος extat etiam n. 4636.

4638.

Ibidem, in muro eiusdem aedificii (vide n. 4637.); ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 98. (Gesen. translat. German. T. I. p. 179.)

ΕΥΤΥΧΩC
ΥΠΑΤΙΟCΜΑΡΚΙ
ΑΝΟΥΖΩΝΤΟCΤου
ΠΑΤΡοCΤοΜΝΗΜα
ΕΞΙΔΙΩΝΕΚΤΙCΕΝ

Εὐτυχῶς. Ὑπάτιος Μαρκιανοῦ ζῶντος τ[οῦ] πατρ[ὸ]ς τ[ὸ] μνῆμ[α] ἐξ ἰδίων ἔκτισεν.

4639.

Ibidem, in muro eiusdem aedificii (vide n. 4637.); ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 98. (Gesen. translat. German. T. I. p. 179.)

ΜΝΗΜΗCΕΑΙΕΚΑΠ.
ΤΕΕΝΖΩοΓΕCΘΛΩν
ΑΝΔΡΩΝΟΤΑΙCΟΥΓ
ΚΗΟCΚΑΙΙΟΥΔΛΕΝ
ΓΟCΚΑCΙΓΝΗΤΟC
ΕΓΛΕΓΕΟΝΟCΑ
ΟΝ . . . ΑΤΙ . . . ΝΟ
ΙΛΕΛΕΙΜΑΙ . . . ΤΥ . . Θ . ΑΙΕΤΕΠΡ

Μνήμης ἕ[ν]εκα
- - - - - ἐσθλῶ[ν] ἀνδρῶν ὁ τά[φο]ς οὗ[τος·
Γάϊ]ος καὶ Ἰού[λ](ιος) Λ[ό]νγος κ[α]σίγνητος ἐγ λεγε[ῶ]νος
- - - - - - - - - - -

Ex reliquis apparet solum λέλειμ[μ]αι. Oratio ad similitudinem dictionis poëticae composita, qualis est n. 4582. Videtur auctor hexametros voluisse pangere. Vs. 1. μνήμης ἕνεκα et vs. 5. et 6. κασίγνητος ἐκ λεγεῶνος coniecerat Gesenius p. 507.

4640.

In urbe Salchad (Szalkhat), vetere *Salcha*, in arce super porta ex lapide calcareo constructa, litteris bene incisis; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 102. (Gesen. translat. German. T. I. p. 183.) In epistylio portae, in utroque inscriptionis latere, sunt personae caelatae.

ΦΑΙCΚΟΝCΟΛΕΟΥΒΟΥΛΕCΕΟΥΗΡΟΝΚΕΒΑCΟ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝΟΥαΛΕΝΤΙΟΥΙΤΡΑΝΟΙ
ΕΠΙ . ' . CΚΟΠΟΙ

Φαῖσκον Σολέου βουλε(υτοῦ) Σεούηρον κὲ Βάσ[σ]ο[ν] Ἀλέξ[α]νδρον, Οὐ[ά]λεντ[α] Οὐ[ε]τρ[α]ν(ὸν) οἱ ἐπίσκοποι.

4641.

In arce urbis Salchad (Szalkhat) inter rudera sepulcrorum et columnarum; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 102. (Gesen. translat. German T. I. p. 184.)

ΒΑCCΟCΑΝΔΡΟΜΑΧΟΥ
ΟΡΦΑΝΟCΑΝΑΤΡΑΦΕΙC ΕΝ
ΕΞΙΔΙΩΝΚΑΜΑΤΩΝ ΕΤΙ
ΜΕΤΑΤΕΚΝΩΝΟΙΚΟ CΞ
ΔΟΜΗCΑΝΤΟΜΝΗΜΑ

Βάσσος Ἀνδρομάχου ὀρφανὸς ἀνατρα[φ]εὶς ἐξ ἰδίων καμάτων μετὰ τέκνων οἰκοδόμησαν τὸ μνῆμα ἐν ἔτ[ε]ι σξ.

Non opus est ut scribatur οἰκοδόμησεν. Annus 260. ad epocham Pompeianam (a. u. c. 690.) exigendus videtur, ut titulus positus sit a. u. c. 949. p. Chr. 196.

4642.

In arce urbis Salchad (Szalkbat) in muro cubiculi; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 102. (Gesen. translat. German. T. I. p. 184.)

ΕΝΘΑ ΚΙΤΑΙ
CAШCЄOCЄCΘOΛOC
ΑΝΥШЄΝΕΟC ΔΟΥ COЄ
ΑΜωΜΗΤΟΚΓΟΝΟC

Ἔνθα κῖται Σάμσεος ἐσθλός, ἀνυμέναιος, ἀμώμητο[ς] γόνος Σοέδου.

De nomine Σάμσεος cf. ad n. 4481. De nomine Σόεδος n. 4576.

4643.

In loco el-Kureijeh (Kereye) prope Bostra, ex porticu, post quam cisterna, in lapide qui in summo iacet gradu; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 103. (Gesen. translat. German. T. I. p. 186.) et Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 225.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ЄΚΤΙCΘΗΗΛΙΜΝΗЄΤΟΥCΡΡ
ЄΚΟΙΝωΝΑΝΑΛωШΑΤωΝ
ΤΗCΚωΜΗCΧΙЄЄΚΠΡΟΝΟΙΑC
5 ΦΛΚΟΡΝΗΛΙΑΝΟΥΠΠ

Vs. 1. Burckh. ΤυΧΗ, Buckingh. ΤΥΧΗ... Vs. 2. extr. Burckh. PP, Buckingh. P. Vs. 4. Buckingh. ΧΙЄ ЄΚΠΡΟΝΟΙΑC. Ceterum Buckingh. ad symmetriam quandam disposuit versus.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐκτίσθη ἡ λίμνη ἔτους -ρ̄ ἐ[κ] κοινῶν ἀναλωμάτων τῆς κώμης - - ἐκ προνοίας Φ[λ.] Κορνηλιανοῦ - - -

Numerus anni ap. Burckh. vitiatus est. Alterum P in B vel in Γ mutandum. Siglis, quae sunt post ΚωΜΗC, Gesenio p. 507. videtur nomen vici subesse. Sed quod coniecit Χεροῦς vel Μαχαβέρος, verum esse non potest. Videntur potius sumptus notari ✳.., ut sint nescio quot denarii. In fine ΠΠ Gesenius exposuit πρωτεύων πόλεως vel πραίφεκτος πόλεως, quod non convenit τῇ κώμῃ.

4643. b.

Ibidem, haud procul a cisterna; ed. Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 226.

ΑΜΑΘΑΛΤΗΕΖ
ΙΛΙωΝЄΚΤΙCЄ
ΚΙΤΟΜΝΙΗΜЄ
ΟΝΑΝΔΒΙΤЄΚΛ
5 ΙΤCΚΝΟΙCΟΤΙΟ
ΟΥCΟΑΡЄΛΑΒЄΝ

Ἀμαθάλτη? ἐ[ξ] ἰ[δ]ίων ἔκτισε τὸ μνημε[ῖ]ον ἀνδ[ρ]ί
5 τε κ[α]ὶ τ[έ]κνοις - - - οὓς [π]αρέλαβεν [παρ' αὐτοῦ.

Vs. 3. init. ΚΙ fortasse est Ν, ut sit ЄΚΤΙCЄΝ.

4644.

In urbe Bosrah, quae antiquitus *Bostra*, in lapide fracto prope templum in muro recens constructo, vel, ut Richterus refert, super porta casae rusticae ad aedificium, quod Iudaïcae principis solium vocatur; ed. Richter. Itin. p. 561. n. XVIII. (cf. p. 626.), Burckhardt. Itin. Syr. p. 230. (Gesen. translat. German. T. I. p. 370.), Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 208. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 155 sq. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

...... διαΜΟΝΗCΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟCΚΑΙCΑΡΟCΡΟ...
...ΤΥΧΟΥ.ΠΠΗΚΟΛωΝΙΑЄΠΙΜΑΡΚ...
...ΠΡЄCΒC̄ЄB̄ΑΝΤΙCΤΡΑΤΗΓΟΥ
...ΑΥЄΙΑCЄΚΑΤΟCΤΟΥΤΡΙΑΚΟΠ.....ΑΤΟΥ

Vs. 1. extr. Richt. PO..., Buck. P..., Seetz. B[b], Burckh. nihil. Vs. 2. Burckh. ΤΥΧΟΥ.ΠΠΙΚ.ΛΟΝΙΑЄΠΟΙΑΡΚ, Richt. ΤΥΧΟΥ...ΠΗΚΟΛωΝΙΑЄΠωΑΡΚ..., Buckingh. ΤΥΧΟΥΚΠΠΗΚΟΛωΝΙΑCΠΙΜΑΡΚ, Seetz. ΤΥΧΟΥΠΠΗΚΟΛωΝΙΑЄΠΙΠΑΡΚ. Vs. 3. init. Richt. ...ЄCB cet. Buckingh. Seetz. PЄCB cet. Burckh. ΠPЄCB cet. Vs. 4. Burckh. ЄΚΑΤΟCΤΟΥ ΤΡΙ.Κ, Richt. ...ΑΥ...CΑΤΟC...ΤΟΥΤ, Buckingh. ΙΑΙЄΚΑΤΟCΤΟΥΤΑΚΟΥΟΥΘΑΤΟΥ, Seetz. ЄΙΑC ЄΙΑΤΟCΤΟΥΤΡΙΑΚΟΠ.....Α, quae composui.

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης καὶ αἰωνίου δια]μονῆς Αὐτοκράτορος Καίσαρος [Μ. Ἀντωνίου Γορδιανοῦ Σεβ(αστοῦ) Εὐσεβ(οῦς) Εὐ]τυχοῦ[ς], π(ατρὸς) π(ατρίδος), ἡ κολωνία ἐπὶ Μάρκ[ου] - - - - - - - - - - πρεσβ(ευτοῦ) Σεβ(αστοῦ) ἀντιστρατήγου, [ἐπὶ τῆς - - - - - - - - - ὑπ]α[τ]είας, ἑκατοστοῦ τριακο[στοῦ ἐν]άτου [ἔτους - -

Urbs Bostra inde a Severo Alexandro colonia est etiam in nummis. Epocha Bostrenorum incipit ab anno u. c. 858. (vide Belley. Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXX. p. 307 sq.). Ad quam epocham exactus annus 139. docet titulum a. u. c. 996. p. Chr. 243. positum esse, qui annus est ultimus Imp. Gordiani III. Male Franckius vs. 1. extr. Ρ[ωμαίων], pro quo non melius est quod p. 509. proposuit CЄB[B] (Σεβαστοῦ). Vs. 2. extr. Gesenius p. 528. coniecit ἐποίει ἄρχοντος; Franckius ἐπὶ ἄρ[χοντος]. Sed hic ipse mutavit sententiam (p. 509.); videturque potius ibi praenomen esse legati pro praetore, cuius nomina deinceps exciderunt. Sic etiam alibi post formulam sollemnem ὑπὲρ σωτηρίας cet. sequitur legati pro praetore designatio et deinde ὑπατεία, ut n. 4585. Vs. 4. init. ubi nos ὑπατείας, Franckius p. 509. suspicatur κολωνείας. Male. Consules sunt L. Annius Arrianus et C. Cervonius Papus.

4645.

Ibidem, in porta antiqui aedificii; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 228. (Gesen. translat. German. T. I. p. 366.), Berggren. Itin. Europ. et Orient. in tab. inscr. III. Habeo etiam ex schedis Seetzenii.

(ΧΑ ΡΗ) ΓΑΛΛΩΝΙΑΝΟϹΥΠΑ (ΒΟ ΣΤΡΑ)
ΤΙΚΕΚΤΙΙΕΝΑΓΡΙΠ
ΠΑϹΙΠΠΙΚ . . ΕΠΕϹΚΟΠ
ΤΙ

Dedi Berggreni apographum. Vs. 1. Burckh. ΓΑΛΛΩΝΙΑΗΝΟϹ, Seetz. ΓΑΛΑΩΝΙΑΝΟϹ. Vs. 2. Burckh. ΤΙΚοςΕκτισΕΝ cet. Seetz. ΤΙΚΕΚΠΙΕΝ cet. Vs. 3. Burckh. ΙΠΠΙΚ·ΕΠΕϹΚ·Π, Seetz. ΙΠΠΙΚ — ΕΠΕΣΟΠ, Berggr. ΙΠΠΙΚ . . ΕΠΕΞΚΟΠ, quae composui. Vs. 4. ΤΙ solus habet Berggr. In latere sinistro Seetz. ΧΑ ΡΝ, Burckh. nihil. In latere dextro Seetz. ΘΟ ΣΤΡΑ, Burckh. ΒΟ ΣΤΡ. Α

Γαλλωνιανὸς ὑπατικ(ὸς) ἔκτι[σ]εν. Ἀγρίππας ἱππικ[ὸς] ἐπεσκόπ[ε]ι. Χάρη[ς]. Βόστρα.

Videtur Chares magistratus esse, sub quo facta restauratio est.

4646.

Ibidem, prope templum in lapide fracto; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 231. (Gesen. translat. German. T. I. p. 371.)

ΤΛ . . ΜΙΝυ
ΕΚΤΩΝΙΔΙ
ΤαCΒ̄ΠαΡΑC
ΤΑΔαCCΥΝ
5 CΤΡ . . . CΙΚ
ΚΡΗΠΙΔΙCΥ
Ο . ΡΩΝΑΝε
ΘΗΚαΝ

[Φ]λ. [Γέ]μιν[ος] ἐκ τῶν ἰδί[ων] τ[ὰ]ς β̄ π[α]ραστάδ[α]ς
5 σὺν στρ[ώμα]σι κ[αὶ] κρηπῖδι [ε]ὐ[σεβ]ῶν ἀν[έ]θηκ[ε]ν.

Στρώματα videntur significare fundamenta, quibus insistit ἡ κρηπίς.

4647.

Ibidem, in pila postici muri templi ordinis Corinthii, litteris elegantibus; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 230. (Gesen. translat. German. T. I. p. 370.)

ΑΥΡ ΜΑΡΚΟC
ΚΡΙCΠΟC
ΑΠΟΦΛΑΜΕ
ΝΟCαστΥΝΟ
5 ΜΗCΑCΤΟΝΔΑ
ΔΟΥΧΟΝΤΗ
ΚΥΡΙΑΠΑΤΡΙΔΙ

Αὐρ. Μάρκος Κρίσπος ἀπὸ φλαμένος [ἀστ]υνομήσας τὸν δᾳδοῦχον τῇ κυρίᾳ πατρίδι.

Aur. Marcus Crispus Gesenio iudice p. 528. Bostrenus quum mature Romam venisset ibique primum flaminis, deinde ἀστυνόμου munere functus esset, in patriam reversus candelabrum huic ipsi dedicavit; unde τῇ κυρίᾳ πατρίδι (cf. Vol. II. n. 3673.). At ἀστυνόμος non potuit esse nisi Bostris et Crispi pater flamen fuisse videtur.

4648.

Ibidem, in angulo portae arcis; ed. Richter. Itin. p. 559. n. XV. (cf. p. 626.); Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 203. Berggren Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 106. in tab. inscr. II. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 149 sq. Ex schedis Com. de Bertou edita est etiam in Bullett. dell' Inst. di Corrisp. archeol. Rom. 1837. p. 168. (cf. p. 172.); unde repetiit Osannus Zeitschr. für Alterthumsw. 1841. p. 987.

ΕΤΙ | ΕΚΠΡΟΝΟΙΑϹΚΑΙϹΠΟΥΔΗϹΜΕ
ΓΕΘΙΟΥΓΕΡΜΑΝΟΥΒΚΑΙΧΕΙΛΩ
ΝΟϹΜΑΛΧΙΩΝΟϹΑΡΧΟΝΤΩΝΤΟ
ΤΕΜΕΝΟϹΕΚΘΕΜΕΛΙΩΝΕΚΤΙϹΘΗ | ΕΙϹ

Dedi apographum Richterianum, vs. 4. reposito ΘΕΜΕΛΙΩΝ ex Berggr. Quae utrinque appictae sunt litterae, eas Buckinghamus et Berggrenus omiserunt. In latere sinistro Richt. ΕΤΙ, Bert. ЄΠ.; in latere dextro Richt. ΕΤϹ, Bert. ΕΙЄ, quae composui.

Ἐκ προνοίας καὶ σπουδῆς Μεγεθίου Γερμανοῦ β̄ καὶ Χείλωνος Μαλχίωνος ἀρχόντων τὸ τέμενος ἐκ θεμελίων ἐκτίσθη. Ἔτι (h. e. ἔτει) εισ.

Vs. 2. β̄ est δὶς (h. e. δὶς Γερμανοῦ). Ἄρχοντες nunc sunt duumviri in colonia Romana constituti. Annus 215. ex epocha Bostrenorum, quae incipit a. u. c. 858. (cf. ad n. 4644.), titulum detrudit ad annum u. c. 1072. p. Chr. 319.

4649.

Ibidem, super porta turris angularis; ed. Francke Richtersche Inschriften p. 153 sq. ex diario Richteri; Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 204.

ЄΚΠΡΟΝΟΙΑCΑΥΡ·ΠЄΤΡΟΥ·ΤΟΥ·ΔΙ - - -
ΗΓЄΜ·ЄΚΤΙCΘΗΤΟ·ΤЄΙΧΟCЄΝΡΟΓΙ - - -
ΙΟΥΛ·ΚΥΡΙΛΛΟΥ·

Vs. 1. pro ΑΥΡ Buckingh. habet Ι . . . . Ρ; in fine idem ΔΙ, ubi Richt. solum Δ - - - Vs. 2. Buckingh. ΓΟΤЄΙΧΟC : CΝΡΟΕΟ.

Ἐκ προνοίας Αὐρ. Πέτρου τοῦ δι[ασημοτ](άτου) ἡγεμ(όνος) ἐκτίσθη τὸ τεῖχος ἐν[ερ]γ[ήσαντος] Ἰουλ. Κυρίλλου.

Petrus Consularis Phoenices sub Theodosio M. (l. 9. cod. Theod. de filiis milit. apparit. et l. 83. de Decur.) haud dubie alius est atque is, qui nostro titulo memoratur. Noster est praeses Arabiae. Ἡγεμόνα διασημότατον habes etiam Vol. II. n. 2744. Franckius quod dedit vs. 2. extr. ἐγκοπιάσαντος καί, omni probabilitate caret.

4650.

Ibidem, in muro domus privatae; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 232. (Gesen. translat. German. T. I. p. 572.) Inde petiit Welckerus Syll. epigr. n. 99. p. 126. ed. alt.

ΒΑCCΟCΑΝΗΡΒΟCΤΡΗC
ЄΡΙΚΥΔЄΟCΑ . . . . . ΑΩΤΟΝ
ΤΥΝΒΟνεΥξЄCΤΟΙC
ΛΑЄCΙΝΙΔΡΥCΑμηΝ

Βάσσος ἀνὴρ Βόστρης ἐρικυδέος ἄ[κρον] ἄωτον
τύνβο[ν ἐ]ϋ[ξ]έστοις λάεσιν ἱδρύσα[μη]ν.

Reisigius ap. Gesen. coniecit: ἀνδρὸς ἄωτον, Seidlerus ἄκρον ἄωτον, Welckerus ἁβρὸν ἄωτον.

4651.

Ibidem, in cippo male formato in ruderibus theatri; tit. *a.* ed. Richter. Itin. p. 559. n. XIV. (cf. p. 626.); Burckhardt. Itin. Syr. p. 233. (Gesen. translat. Germ. T. I. p. 374.), Buckingham Travels among the Arab Tribes p. 204.; tit. *a.* et *b.* Berggren Itin. Europ. et Orient. in tab. inscr. III. Tractavit Francke Richtersche Inschriften p. 148.

Supra: *a.*
ΦΛΜΑΖΙ
(ЄΠ) ΜΟCCΤΡ (ЄΙЄ)
ΛЄΓΓΚ
ΥΡCΤΡΑ
ΤЄΥCΑΜ
ЄΝΟCЄΤ
ΗΚΓΑΠΟ
ΘΑΝΩΝ

Infra: *b.*
ΝΤΗΜЄCΟΠ
Ε . . . Α . . ΥΤΑΟΥ
ΤΑЄΝЄΑΔЄΚ
ΠЄΞΡΔΧΡΑΘ . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Tit. *a.* vs. 1. Burckh. ΦΑ . ΑΥ, Richt. ΦΑΜΑΖΙ, Buckingh. ΦΛΜΑΝ, Berggr. ΦΛΜΑΥ, quae composui. Vs. 2. Richt. ΜΟCЄΤΡ, Burckh. ΜΟCCΤΡ, Berggr. ΜΟΣΣΤΡ. Quae ibi utrinque appictae litterae sunt, eas solus habet Berggr. Vs. 5. Richt. ΤΩCΑΝ, Burckh. ΤЄΥCΑμ, Berggr. ΤЄΥΣΑΜ; versum omittit Buckingh. Vs. 8. Buckingh. ΘΑΩΝ.

Φλ. Μά[ξ]ιμος στρ(ατιώτης) λεγ(εῶνος) γ̅ Κυρ(ηναϊκῆς) στρατευσάμενος ἔτη κ̅γ̅, ἀποθανὼν [ἐ]ν τῇ Μεσοπ[οταμί]ᾳ - - - ἐν[θ]άδε - - -

Seidlerus ap. Gesen. legit Φάβιος; item Franckius. Legio III. Cyrenaica in Arabia agebat referente Dione. Cf. n. 4566. et Münter. de rebus Ituraeorum p. 30. Litterae tit. *a.* vs. 2. utrinque appositae videri possunt annum designare quo positus titulus; nec difficile restituere ἔ[τι] h. e. ἔτει ει̅[ϱ̅], anno 115. qui ex epocha Bostrenorum (conf. ad n. 4644.) incidit in a. u. c. 972. p. Chr. 219. Sed non liquet.

4652.

Ibidem, in lapide fracto; ex schedis Seetzenii.

. . . . . ΔΔΟΥ
. . . . . ΑCЄΤΗ
. . . . . ΙΡΟΦΑΧ
. . . . . ΙΝЄΤЄΙ

Vs. 1. - - - [ά]δου; vs. 2. ζήσ]ας ἔτη - - an ἀνέσ]τη[σεν, non liquet; vs. 4. - - ἐ]ν ἔτει.

4653.

Ibidem, in lapide solitario prope monasterium Boheiri; ed. Com. de Bertou in Bullett. dell' Inst. di Corrisp. archeol. 1837. p. 170.

ΥCЄΒLοΥ   Ε]ὐσεβ[ί]ου.

4654.

Prope vicum Schmerrîn ad arcem El-Hössn; ex schedis Seetzenii.

ΑΥΡΗΛΙΑΜΕΤΑ
ΑΝΑΠΑΥΕΙΝ
ΔΟΜΙΤΙΑΝΟΥ
CΥΜΒΙΟΥΕΡΠΓΕΗ

Αὐρηλία μετὰ ἀνάπαυ[σ]ιν Δομιτιανοῦ συμβίου ἔ[θηκ]ε[ν.

4655.

Prope vicum Schmerrîn in coemeterio Graeco; ex schedis Seetzenii.

ϹΟΥ
ΒΔΙ
ΘΙΟ
ϹЄΤ
Ѡ
ΝΚ

Σουβ[α]ΐθιος? ἐτῶν κ̄.

4656.

Prope vicum Schmerrîn in turri singulari, magnis litteris; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 106. (Gesen. translat. German. T. I. p. 189.)

ΦΗΛΙΚΟϹ

Φήλικος.

4657.

In loco Thale, inter Zoravam et Bostra, in aedificio destructo; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 107. (Gesen. translat. Germ. T. I. p. 192.)

ϹΑΒΕΙΝΟϹ ΚЄ ϹΑΒЄΙΝΟϹ ΚЄ ΓЄ
ΟϹ ΚЄ ΘЄΟΔΩϱΟϹ ΚЄ ΒΑΓΑΗ

- - - Σαβεῖνος κὲ Σαβεῖνος κὲ Γέος κὲ Θεόδω[ϱ]ος κὲ Βαγάη - - -

4658.

In vico Da'ra, inter Zoravam et Bostra, in muro moscheae; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 108. (Gesen. translat. German. T. I. p. 192.)

ΑΟΥΙΤΟς ΑΝΑΜ
ΟΥΤΟΥΚΑΙΓЄΔΑ
ΡΑΝ . . . . ω
ΚΟΔΟΜΗσανЄΞΙΔΙων

᾿Αούϊτο[ς Σ]ανάμου καὶ Γεδαράν[ης - - - οἰ]κοδόμη[σαν] ἐξ ἰδί[ων.

Nomen Σανάμου habes n. 4567.

4659.

Apud vicum Nabita inter Zoravam et Bostra, in aedificio arcubus instructo, sed collapso; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 108. (Gesen. translat. German. T. I. p. 193.), Berggren. Itin. Europ. et Orient. T. II. p. 103. in tab. inscr. II.

ΜΑϹΑΛЄΜΟΥΙΑΒ
ΒΟΥΚΤΙϹΜΑЄΞΙ
ΔΙѠΝΚΟΠѠΝΓ
ЄѠΡΓΙΚѠΝЄΝЄ

ΤΙ ϹΠ

Vs. 1. Berggr. ΜΑΣΑΔΕΜΟΥ cet. Vs. 4. Burckh. ЄѠΡγιΚѠνЄΝЄ, Berggr. ΕΩΡΓΙΚΩΝΕΜΕ, quae composui.

Μασαλέμου ᾿Ιάββου κτίσμα ἐξ ἰδίων κόπων γεωργικῶν ἐν ἔτι (h. e. ἔτει) σπ̄.

Annus 280. fortasse ad epocham Pompeianam exigendus, quae incipit a. u. c. 690. unde titulus ad a. u. c. 969. referendus videtur.

DECAPOLIS.

4660.

Inter rudera urbis Um Keis, quo loco *Gadara* fuisse perhibent; ed. Com. de Bertou in Bullet. dell' Inst. di Corrisp. archeol. 1837. p. 162.

ΓΑΙοΥΑΝΝΙοΥΓΑΗΝΥΙΦ

- - - Γαΐου ᾿Αννίου - - - -

4661.

In urbe Dscherâsch, quae antiquitus *Gerasa*, in lapidibus fractis, inter ingentes ruinas propylaei; fragmenta *a. b. c.* ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 260. (Gesen. translat. German. T. I. p. 412.); fragmenta *b. c. d.* ed. Com. Vidua Inscr. antiq. tab. XX. 2. 3. XXI. 1. (cf. p. 24 sq.); omnia rursus ed. Com. de Bertou in Bullett. dell' Inst. di Corrisp. archeol. 1837. p. 165. Unde fragmenta *d. e.* repetiit Osannus (Zeitschr. für Alterthumsw. 1841. n. 119.). Fragmenta *a. b. c.* habeo etiam ex schedis Seetzenii et rursus omnia ex schedis Com. de Bertou. Ex tribus Viduae fragmentis titulum restituit Letronnius Journ. des Sav. Mart. 1827. p. 164. Analyse critique du recueil d'inscriptions grecques et latines de M. le Comte de Vidua p. 16 sq. et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 216 sq. de qua restitutione disseruimus in Jahrb. für wissenschaftl. Kritik a. 1843. n. 95. p. 754 sq.

a.
ΤΗΡΙΑϹ
ΛΙϹ

b.
ΑΝΤΩΝΕΙ
ΤΟΥΚΑΙΤΩΝ
ΤΟΥΚΑΙΙΕΡΑ
ΤΟΠΡΟΠΥΛ
ΟΡΝΗΛΙ

c.
ϽΚΡΑΤΟ
ΟΥΑΔΡ
ΠΚΑΙΑΥΡ
ΚΑΙΤΟΥϹ
ΔΗΜΟ
ϹΤΟΑ
ΙΤΙϹΤ

d.
ΑΝΟΥ
ΗΛΙΟΥΚΑ
ΥΝΠΑΝΤΟ
ΥΡΩΜΑΙ
ΑΦΙЄΡΩ
ΥΠΑΤ

e.
ЄΑΡΦϹ
ΟΙΡϹΥϹΩ
ϽΝΗΠ . .
ϹЄΝ
·ΟΥΑΝ

Disposui fragmenta ita, ut sese excipiunt singula commissa. Notat Vidua ad *b.* postremum versum litteris maioribus (quinque pollices altis, ut Burckh.) scriptum esse; sub hoc scriptum fuisse nihil; atque etiam ad *d.* post ultimum versum aliquid spatii reliqui esse sine litteris. Unde sequitur *b.* ΟΡΝΗΛΙ, *c.* ΤΙCΤ, *d.* ΥΠΑΤ, *e.* ΟΥΑΝ in ultima linea esse constituta neque infra intercidisse quidquam. De fragmento *a.* potest suspicio oriri, ne forte non pertineat ad reliqua fragmenta, quoniam litterae eius Vidua teste p. 24. paulum differre videntur a forma characterum reliquorum. Ex varia lectione pauca annoto: *a.* vs. 1. Bert. ΤΗΡΙΑ, Burckh. ΤΗΡΙΑ, Seetz. ΤΗΡΙΑC; vs. 2. Burckh. ΔΙC, Seetz. ΛΙC. *b.* vs. 1. Vid. Ο, Burckh. Seetz. Bert. Ω. *c.* vs. 3. Burckh. Bert. ΠΚΑΙΑΥΡ, Seetz. ΠΚΑΙΑΥΓ; ultimam litteram mutilam esse sed Ρ videri diserte notat Vidua; vs. 6. Burckh. CΤΟΛ; vs. 7. omittit Seetz. *d.* ultimum versum non habet Bert. cuius reliqua menda non refero. Titulus universus hanc fere formam videtur habuisse:

ΥΠΕΡΤΥΧΗCΚΑΙCΩ]ΤΗΡΙΑC[ΑΥΤ]ΟΚΡΑΤΟ[ΡΟCΤΟΥΚΥΡΙΟΥΗΜΩΝ
ΚΑ]ΙC[ΑΡΟCΤΑΙΛΙ]ΟΥΑΔΡ[Ι]ΑΝΟΥ
ΑΝΤΩΝΕΙ[ΝΟΥCΕΒΕΥCΕΒΠ]ΠΚΑΙΑΥΡΗΛΙΟΥΚΑ[ΙC]ΑΡ[ΟCΥΙΟΥΑΥ
ΤΟΥΚΑΙΤΩΝ[ΤΕΚΝΩΝΑΥΤΟΥ]ΚΑΙΤΟΥCΥΝΠΑΝΤΟ[C]ΟΙ[ΚΟ]ΥC[ΕΒΑC
ΤΟΥΚΑΙΙΕΡΑ[CCΥΝΚΛΗΤΟΥΚΑΙ]ΔΗΜΟΥΡΩΜΑΙΩΝΗΠ[ΟΛΙC
ΤΟΠΡΟΠΥΛ[ΟΝΤΟΥΤΟΚΑΙΤΗΝ]CΤΟΑ[Ν]ΑΦΙΕΡΩCΕΝ[ΕΠΙ - - Κ
ΟΡΝΗΛΙ[ΟΥ - - ΤΟΥΚΡΑ]ΤΙCΤ[ΟΥ]ΥΠΑΤ[ΙΚ]ΟΥΑΝ - - -

Ὑπὲρ τύχης καὶ σω]τηρίας [Αὐτ]οκράτο[ρος τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Κα]ίσ[αρος Τ(ίτου) Αἰλί]ου Ἀδρ[ι]ανοῦ
Ἀντωνεί[νου Σεβ. Εὐσεβ(οῦς) π(ατρὸς)] π(ατρίδος) καὶ Αὐρηλίου Κα[ίσ]αρ[ος υἱοῦ αὐ-
τοῦ καὶ τῶν [τέκνων αὐτοῦ] καὶ τοῦ σύνπαντο[ς] οἴ[κο]υ Σ[εβασ-
τοῦ καὶ ἱερᾶ[ς συνκλήτου καὶ] δήμου Ῥωμαίων ἡ π[όλις
τὸ πρόπυλ[ον τοῦτο καὶ τὴν] στοὰ[ν] ἀφιέρωσεν [ἐπὶ - - Κ-
ορνηλί[ου - - τοῦ κρα]τίστ[ου] ὑπατ[ικ]οῦ - - -

Paulo aliter Letronnius, qui primum ita scripsit: Ὑπὲρ σωτηρίας τῶν Αὐτοκρατόρων κυρίων ἡμῶν Θεοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ υἱοῦ Τίτου Αἰλίου Ἀντωνείνου Σεβαστοῦ καὶ Αὐρηλίου Καίσαρος Σεβαστοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων καὶ τοῦ σύνπαντος οἴκου Σεβαστοῦ καὶ ἱερᾶς συγκλήτου καὶ δήμου τοῦ Ῥωμαίων ἡ πόλις τὸ πρόπυλόν τε καὶ τὴν στοὰν ἀφιέρωσεν ἐπὶ - - - - Κορνηλίου - - - κρατίστου ὑπατικοῦ πρεσβ. Σεβ. At Aurelius hic neque Imperator dici nec Σεβαστὸς potest; recteque Fr. Hermannus in Annal. Heidelb. 1828. p. 401. vs. 3. extr. ΥΙΟΥΑΥ proposuit, quod recepit Letronnius in altera restitutione (Recueil l. c. p. 218.) reliqua intacta relinquens. Titulus positus est inter a. u. c. 900–914. (p. Chr. 147–161.), quo pertinent etiam tituli Vol. II. n. 1968. 3176. *A. B.* De symmetria in vss. 2. 3. adhibita conf. ad n. 4714. De formula καὶ τοῦ σύμπαντος οἴκου conf. ad Vol. II. n. 3745.

4662.

Ibidem (Dscherâsch, *Gerasa*), in basi fracta inter rudera antiqui aedificii; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 259. (Gesen. tranlat. German. T. I. p. 411.) et Buckingham Travels in Palestine p. 405. (cf. p. 381.)

ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΙΛΙΟΝ
ΙΛΡΙΧΝΛ ΛΜΥΝΤΟΥΛΗΚ
ΡΙΟΥΓΡΤΟΝΗΠΤΟΧ

ΨΡΥΥΥ Υ ΥU
ΗΤΚΜΕΝΟΝΚΛΠΟΙΝΡ
ΝΡΧΗΕΛΚΙΑΚΝΤΙΓΑΙ

Vs. 1. Buckingh. ΛΥΡΙΛΙΟΝ, Burckh. ΑΥΡ–Ν. Vs. 2. Burckh. ΡWΝ . . . ΝΤΟΥΛΗ. Vs. 3. Burckh. . . . ΓΡΙΟΝΗΕΠΟΝ. Reliqua solus habet Buckingh. Nihil patet nisi vs. 1. Μάρκον Αὐρ[ή]λιον; vs. 2. [Ἀ]μύντου; vs. 3. extr. ἡ [π]ό[λις?

4662. *b.*

Ibidem, in columna; ed. Buckingham Travels in Palestine p. 405. (cf. p. 378.)

ΕΠΙΕVL
ΤΟΥΜΕΙΛ.ΟΠΡΕ
ΠΕΕΤΑ - -
ΡΡUΧΕΓΤΟΥΙΟ
ΚΧΙΑΡΧΟΝΤΟ
ΝΕΤ9ΤΟΕ∘ΓΟΝΤΟ
ΕΜΒΟΛΟΥ

Ἐπὶ Εὐ - - - -
τοῦ με[γαλ]οπρε-
πε[σ]τά[του
π]ρ[εσβ]ε[υ]τοῦ - -
κ[α]ὶ ἄρχοντο[ς
- - τὸ ἔ[ρ]γον το[ῦ
ἐμβό[λ]ου.

Ο ἔμβολος videtur esse Romanorum *rostrum*.

4663.

Ibidem, in sarcophago pulchre ornato; ex schedis Seetzenii.

ƎΗΤΥΧΗΜΑΡΡΑΙΟϹ
ΥΕΝΑ . . . . ΡΕΝ

᾿Αγαθ]ῇ τύχῃ. Μαῤῥαῖος [τοῦ δεῖνος - - -
In fine fortasse [οἰκοδόμησ]εν vel simile.

4664.

Ibidem, inter rudera templi fragmentum litteris octo pollices altis; ed. Comes de Bertou in Bullett. dell' Inst. di Corrisp. archeol. 1837. p. 164.

ΩΝΑΦΙΕΡΩ

- - - εὐσεβ]ῶν ἀφιέρω[σεν - - -

Fragmentum quod idem profert l. c. repetitum ab Osanno (Zeitschr. f. Alterthumsw. 1841. n. 119.) et transcriptum a Buckinghamo Travels in Palestine p. 405. sciens omitto ut pessime transcriptum; multoque prudentius Burckhardtus, qui non transcripsit legi posse negans.

4665.

In vico Sûf (Souf) prope *Gerasa*, in columna fracta antiqui aedificii quadrati; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 251. (Gesen. translat. German. T. I. p. 399.) et Buckingham Travels in Palestine p. 405. ex schedis Burckhardti.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΑΞΕΔΙΙΑΓΙШ . ΡΕΘΝ . ΕΙΟ . . ΡШΙ
ΚΑΙΗΛΙШΙΑΜΕΡΑΘΟϹΔΗ
ΜΗΤΡΙΟΥ . . . ΚΑΙΔΑΝ . . Ш
ΛΟϹΔΗΜΗΤΡΙΟΥΑπΕΛΕΥ
ΘΕΡΟϹΤΟΝΒШμΟΝΑΝΕ
ΘΗΚΕΝΚΑΤΕΥΧ . . . .

᾿Αγαθῇ τύχῃ. ᾿Αξε[ῖ] Διῒ ἁγίῳ - - - - - - καὶ ῾Ηλίῳ ᾿Αμέραθος Δημητρίου [υἱὸς] καὶ Δαν[ίβ]ωλος Δημητρίου ἀ[π]ελεύθερος τὸν βω[μ]ὸν ἀνέθηκ[α]ν κατ᾿ εὐχ[ήν.

᾿Αξεὺς vel ᾿Αζεὺς videtur esse forma alia nominis Ἄζιζος, qui Syrorum Mars, πάρεδρος ῾Ηλίου: Conf. ad n. 4619. Litteris ΡΕΘΝ.ΕΙ videtur contineri nomen ethnicum, quo insignitur Deus. Nomen Δανίβωλος certe simile est iis, quae cum -βωλος composita reperiuntur in Syria, ut ᾿Ιαρίβωλος. In fine Gesen. p. 530. coniecerat κατ᾿ εὐχαριστίαν.

4666.

In vico Sûf (Souf) in fonte Ayn Keykebe; ed. Burckhardt. Itin. Syr. p. 251. (Gesen. translat. German. T. I. p. 400.) et Buckingham Travels in Palestine p. 405.

Buckingham:

Ι
Ϲ
ΜΕΑ
Ϲ
ΙΟϹΟ
ΛΙΟϹΦΑΚ
ΑΙШΝΤΟИΙR
ΛΝΕΥϹΕΡΕΙΛΟϹ
ΓΕΤΕΙ ΗΜΟΥ

Burckhardt:

ΔΙШΝΤΟΙΔΡ
ΑΝΕΥΓΕΡΕΙΑϹΧ
ΓΕΤΕΙ ΥΜΟΥ

- - - - - - - - - - ἐκ τῶν ἰ]δίων τὸ ἵδρ[υμα? - - - ἀνέθηκ]αν εὐ[σ]ε[β]είας χ[άριν ἐν τῷ] - - γ̄ ἔτει [Παν]ήμου.

SECTIO SEXTA.

ARABIA PETRAEA.

4667.

Ad *Petram*, hodie Wadi Musâ dictam, in sepulcro rupi inciso; fragmina *b. c.* de rupe abscissa in faucibus iuxta iacuerunt. Communicavit doctus quidam Gallus cum Carolo Fr. Hermanno Marburgensi, a quo accepta misit Odofr. Müllerus.

a.

ΑΡΡΙΑΝο
ΔΟΥΗΙΜ3 . . . . ΙΛΙΑΒΝΙΛΜΟΡΥΝΗΝ
ΝΟΥΣΟΣΙΙΛΝΣΑΝΛΙΡΙΡΗΡΙΛΣΗΑΕΙΣΑΙΑ

b.

ΝΟΜΑΖΑΘΕ
ΘΕΓΜΑΝΚΛΙΓΛΥΓ
ΗΤΟΥΤΟΔΕΜΗΚΡΑ

c.

ΤΧ.....ΤΡΗΓΑΙΗΑΡΑΒΙΗΓΕ
ΧΕΡΗ......ΓΩΓΕΠΛΤΗΕΒΔΟΜΑΤΟΝ
ΠΗΜΟΥ...ΑΚΕΝΟΥΝΕΚΑΜΕΡΙΓΗΡΑΙΗΘ

d.

ΤΟΜΗΤΟΟΡΡΟΛΙΕΜΥΕΟΝΙΩΜ
ΤΟΝΑΚΑΙΕΙΚ ΝΑΥΚΟΒΑΝΑ
ΙΝΟΥΑΕ..... ΛΙΥΥΟΜΗΝ

Fragmenta una serie commissa inter se hunc titulum praebent:

Ἀῤῥιανὸ[ς μέν μοι ὄ]νομα, ζαθέ[η δέ με Πέ]τρη
γαίη[ς] Ἀρ[α]βίη[ς] γε[ίνα]το μητ[ρ]ό[π]ολι[ς].
Αὐ[σ]ονίω[ν] δ' οὗ[ν] ἱμ[ερτὴν ἀπε]ν[έγκατο [τιμ]ὴν
θε[σ]μ[ῶ]ν, κ[α]ὶ γλυ[κ]ερῆ[ς πρῶτος ἔ]γωγε π[ά]τρης.
Ἑβδόματον [δέ μ' ἄγ]ον[τ]α καὶ εἰκ[οστὸ]ν [λ]υκ[ά]-
βαν[τ]α
νοῦσος [πα]ν[δ]α[μάτε]ιρ' ἥρ[πα]σ[εν] εἰς Ἀΐ[δην].
Τοῦτο δ' ἐμὴν κρα[δί]ην μοῦ[νον δ]άκεν, οὕνεκα μ[ητ]ρὶ
γηραιῇ θ[ρή]νου[ς] ἀε[νάους] λι[π]όμην.

Vss. 2. 5. 7. restituit Fr. Hermannus. Vs. 3. Αὐσόνιοι θεσμοὶ significare videntur *ius Italicum*, ut sensus sit utriusque versus: *Petram iure Italico ornatam fuisse et in urbe Petra primum Arrianum.* Minus placet quod subiectum verbi ἀπενέγκατο non expressum est disertius.

4668.

In valle Wadi el-Muketteb, inter Suez et Sinai, in rupibus multae inscriptiones incisae sunt quum Graecis tum peregrinis characteribus conceptae. Graecae speciminis causa enotatae, ex schedis G. F. Grey editae sunt in Transact. of the Roy. Society of Litterat. Lond. Vol. II. P. I. aeri incisae tab. 13. n. 1-9. (cf. p. 147 sq.)

a.

ΜΝΗΣΘΗΑΥΛΟΣΕΡΣΟΥ
ΚΑΛΙΤΑΙΟΥΜΑΡΟΥ
ΕΝ--ΛΘΟΙ

b.

ΜΝΗΣ--
ΙΟΥΛΙΟΣΟΡ--

c.

+ΜΝ
ΖΑΧΑΡΙΑΣΠΙΣ
ΑΝΔΡ
ΕΑΣ

d.

ΜΝΗΣΘΗΑΥΡΗΛΙΟΣ
ΒΟΡΑΙΟΣΧΑΛΒΟΥ

e.

ΜΝΗΣΘΩΣΙΝ
ΑΝΔΡΕΣΔΥΟΑΔΕΛ
ΦΟΙΑΜΒΡΟΚΑΙΑΛΙ
ΤΟΣΥΙΡΙΗΡΩΔΟΥ

f.

ΚΑΚΟΝΓΕΝΟΣ--ΟΥΤΟΣ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣΕΓΡΑΨΑ
ΠΑΝΕΜΙΧΙ

g.

ΜΝΝΣΘΩ
ΜΟΥΣΗΣ
ΣΑΜΟΥΗΛ

h.

ΑΡΩΝ

i.

+ΑΙΝΙΑΣ

Tit. *a.* supra et infra adiunctos habet characteres ignotos. Μνησθῇ Αὖ[λ]ος Ἔρσου Καλιταίου Μάρου ἐν[θάδε ἐ]λθ[ών.

Tit. *b.* Μνησ[θῇ] Ἰούλιος Ὀρ - - -

Tit. *c.* Μ[νησθῇ Ζ]αχαρίας Πισανδρέας.

Tit. *d.* Μνησθῇ Αὐρήλιος Βόραιος Χάλβου.

Tit. *e.* Μνησθῶσιν ἄνδρες δύο ἀδελφοὶ Ἄμβρο[ς] καὶ Ἄλιτος υἱ[ο]ὶ Ἡρώδου.

Tit. *f.* est ex longiore inscriptione: - - - κακὸν γένος· [Βρ]οῦτος στρατιώτης ἔγραψα Πανέμ[ου] ῑ. Initio fortasse οἱ Σύροι, si licet coniecturam facere ex inscriptione Latina ibidem insculpta (l. c. n. 10.):

CESSENTSYRI
ANTELATINOS
ROMANOS

Tit. *g.* Μνησθ[ῇ] Μούσῆς Σαμουήλ.

Tit. *h.* Ἀρών. Tit. *i.* Αἰνίας.

Formulae ἐμνήσθη ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος (conf. Elem. epigr. Graec. p. 336.) barbarus hic usus est. Tit. *e.* pro Ἄλιτος Letronnius La stat. voc. de Memn. App. p. 246. coniecit Ἀλύπιος. Tit. *g.* Σαμουήλ puta secundo casu dictum esse.

4669.

In monte Sinai transcripsit Pocock. Descr. Orient. T. I. p. 148. tab. LIV. n. 10.

ωΟωΕΣΛΗ....
ΜΝΗCΤΗΘΙΙΚΟꙋΜΑΛ
ΤΟΥΝΤΕΒΠ....ΝΛΥΤΙΟΥ
ΤΗΜΟΚΡΑ⁻Τ......ЄΡΓΗ
ΚΟC...ΑΝ..ΤΙΑC

Est titulus votivus quales habentur n. 4668. Vs. 2. *μνήστηθι* (p. *μνήσθητι*) Κοσμᾶ - - - Vs. 4. Τ[ει]-*μοκρά*[*τους* - - -

---

PARS VIGESIMA SEPTIMA.

INSCRIPTIONES MESOPOTAMIAE ET ASSYRIAE.

4670.

Prope Edessam in turri ruinosa, quae vulgo Nimrodi castellum vocatur; ed. Moltke Briefe über Zustände und Begebenheiten in der Türkei cet. 1841. p. 343.

ΑΜCΗCCᾸЄΔΟΙΤΟΥΜΑΝΝΟΥΤΥΝΗ

Subsunt characteres incogniti undecim.
Ἄμσησσα Ἔδο[υ]? τοῦ Μάννου [γ]υνή.
Μάννος nomen frequens in hac plaga.

4671.

Prope locum Karâ-Dere (i. e. vallis nigra) prope Nisibin Mesopotamiae in provincia Mygdonia, supra porta aedificii in colle positi inter alia rudera; ed. Sestinus Viaggio da Constantinopoli a Bassora p. 122. qui locum putat esse *Darae* urbis, quae postea Anastasiopolis.

ΜΑΡΑΤΕΝ..ΔΑCΥΑΡΧΟΝΤΕΣΥΜΟΝΚΑΙ...
ΕΠΑΡΘΕ:::ΕΠΥΛΕΘΩΝΙΥ.ΚΑΙ::ΕΛ:Υ:Ε::
ΒΑΣΙΛΙΣ....:

Inscriptio altius posita erat, quam ut commode legi posset. In prima linea habes ἄρχοντες ὑμ[ῶ]ν καὶ - - - Quae praecedit littera Υ, videndum ne sit articulus pro ΟΙ. Lin. 2. certi nihil erui potest. In fine Sestinus legebat Ἐλ[ε]ι[θ]ε[ρία] βασίλισ[σα.

4672.

In urbe Nineveh repperit Wilson; ed. Hamilton Transact. of the Roy. Society of Litterature Vol. VII. P. I. p. 153. „The letters are engraved in that irregular and inartificial manner, which is not frequently met whit until the third century of the Christian era; the omicron and omega are of a square, instead of a circular form."

ΑΥΔΙΝΕΩΣ
ΠΕΡΙΤΙΩΣ
ΔΙΣΤΡΩΣ
ΞΑΝΤΙΕΩΣ
ΑΡΤΕΜΙΣΕΩΣ
ΔΕΣΙΑΣ
ΠΟΝΕΜΩΣ
ΛΟΩΣ
ΓΟΡΠΙΑΚΕΩΣ
ΑΠΙΛΛΕΩΣ
ΔΙΩΣ

(in latere:) ΗΙΠΕΡΒΕΡ ΒΕΡΕΤ

Sunt menses Macedonici.
Αὐδ[υ]νέ[ο]ς. Περίτι[ο]ς. Δ[ύ]στρ[ο]ς. Ξαντι[κό]ς. Ἀρτεμίσ[ιο]ς. Δέσι[ο]ς. Π[ά]νεμ[ο]ς. Λ[ῷο]ς. Γορπια[ῖο]ς. Ἀπ[ε]λλέ[ο]ς. Δῖ[ο]ς. [Ὑ]περβερετ[αῖος].

Initium fit ab Αὐδυναίῳ, i. e. Ianuario, more Romanorum. In fine turbatus ordo est: nam post Gorpiaeum exspectamus: Ὑπερβερεταῖος. Δῖος. Ἀπελλαῖος. Etiamsi coniicias lapicidam, quum se vidisset omisisse Hyperberetaeum, hunc mensem ad latus scripsisse postea, manet tamen lapsus ridiculus in extremis.

PARS VIGESIMA OCTAVA.

INSCRIPTIONES MEDIAE ET PERSIDIS.

4673.

In excavationibus montis Kerefto, in orientali parte provinciae *Curdistan*; ligno incisum ed. Rob. Ker Porter Itin. Georg. Pers. Armen. Babyl. T. II. p. 542.

ΗΡΑΚΛΗ Λ ΔΕΚVΓΙΙΕΙ
ΜΗΦΕΝ\ ΙΞΙΠΛΙΘΟΙΚΑΚΟΝ

Ex nomine Ἡρακλῆ - Ker Porter coniecit fragmentum hoc referri ad Imperatorem Heraclium, qui cum exercitu has regiones adierat. Sed titulus antiquior est, videturque potius votum contineri Herculi oblatum, cuius in hoc tractu praecipua religio fuit. Tacit. Annal. XII, 13. *Interea Gotarzes apud montem, cui nomen Sambulos, vota diis loci suscipiebat, praecipuâ religione Herculi,* cet. Igitur coniicias:

Ἡρακλῆ [προς]κύ[νημα] - - -
μη[θ]ὲν - - - π[ά]θοι κακόν.

4674.

In Persidis hodiernae regione *Curdistan* prope urbem Kerman-Schah, quae est in Eurum a monte Zagro et loco Kerend (antiquitus *Carina*), ad montem Bisitun s. Besitoon (antiquitus *Bagistanon* Diodor. II, 13. conf. Höck Vet. Med. et Pers. monum. 1818. p. 116.) prope fonticulum monumentum est cum tabula rupi incisa, quae continet inscriptionem aetatis Sassanidarum. Utrinque vestigia inscriptionis Graecae cernuntur, quam postea alia inscriptio oblitteravit recentiori lingua Arabica concepta. Subsunt aliquot figurae mutilatae item rupi incisae. Inscriptionem Graecam aeri incisam ed. Olivier Voyage dans l'Empire Othoman cet. T. III. p. 24. tab. 40. fig. 2. et Ambrosius Bembus peregrinator Venetus, qui contexuit descriptionem montis Bisitun in Morellii Dissertazione intorno ad alcuni viaggiatori eruditi Veneziani poco noti, publicata nelle faustissime nozze del Nobil Uomo il Sig. Cte Leonardo Marino con la Nobile Donna Sig^ra C^ssa Foscarina Giovanelli. Ex Morelliana delineatione cum ipso communicata aeri incisum hoc, de quo agimus, monumentum dedit Silvestre de Sacy Mém. de l'Instit. Roy. T. II. (1815.) Hist. et litt. antt. p. 164 sqq. Ibi dicuntur figurae triumphum repraesentare vel sacrificium: inest inter alia vir barbatus manu sustinens figuram Victoriae s. Famae alatam cum tuba cet. Et Sacy quidem aliud hoc putavit esse monumentum atque illud quod descripsit Olivier. Unde Höckius l. c. p. 139. 141. pro duobus diversis habet. Falso haud dubie. Paulo accuratius titulum ligno incisum dedit Ker Porter Itin. T. II. p. 151. et rursus Rawlinson in Journ. of the Roy. Geogr. Soc. Vol. IX. p. 114.

ΚΙΦΑΑΙΗ ΙΜΙΘΓΑ‾ΙΙΞΠΓ‾ ‾ΩΤΑΡΖ
ΛΙΡΑΙΑΙΙ ΜΩΝΣΑΤΡΛ

Hoc Ker Porteri apographum est. Rawlinsonus haec ita exhibet:

ΑΛΦΑΣΑΤΗΣΜΙΘΡΑΤΗΣΠΕΓ ΓΩΤΑΡΖΗΣ
ΣΑΤΡΑΠΗΣΤΩΝΣΑΤΡΑΠ

narrans in alio angulo tabulae eiusdem legi:

ΓΩΤΑΡΣΗΣ ΓΕΟΠΟΘΡΟΣ

Olivier autem haec:

ΑΣΑΛΓΗΛΙΘΙΛΗΣΗΕΓ ΓΟΤΑΡΖ
ΑΤΡΑΠΗΣ Ν ΑΤΡ Η

Magis etiam mutila Morellius:

ΣΑΤ
ΓΩΤΑΡΖ΄ Ε
ΜΙ
ΜΕΤΑΜΙΘΡΑΖ ΗΣ

Haec apographa eiusdem monumenti esse vel ex positu vocis ΓΩΤΑΡΖ apertum est. Morellius ex una duas effecit lineas. Gotarzes rex Parthorum fuit imperante Claudio Arsacides, de quo Tacit. Annal. XI, 8 sq. XII, 10 sq. Is res habuit cum Izate rege Adiabenes; unde Villoissonus ap. Silvestrum de Sacy putat primam vocem in delineatione Morelliana posse Ἰσάτης esse; sed ipse hoc reiicit. Neque inesse tale nomen docet etiam apographum Ker Porteri. Contra Silvestro de Sacy, qui Olivierii et Morelliano apographo usus est, vs. 2. init. vox σατράπης certa videbatur coniecitque posse satrapam Gotarzen fuisse, posse etiam post titulum satrapae nomen excidisse satrapae, qui hoc monumentum regi Gotarzi dedicarit. Deinde vs. 1. ei videbatur Μιθραδάτην latere; nam hunc Gotarzis adversarium fuisse. Prima coniectura Silvestri de Sacy confirmatur apographis Ker Porteri et Rawlinsoni, ex quibus nunc Γωταρζῆς σατράπης τῶν σατραπ[ῶν] audit. Praecedunt nomina: Ἀλφασάτης, Μιθράτης - - -; sequitur teste Rawlinsono alibi impositum nomen Γωταρ[ζ]ῆς, cui quae adscripta vox est, videndum ne dignitatem huius Gotarzis significet. Itaque titulus meris nominibus constat.

4675.

In loco Nakschi Rustam in anaglypho rupi inciso duos equites repraesentante inscriptiones bilingues, quarum ea quae minor est in pectore equi sinistri perscripta cernitur, altera in pectore equi, qui spectanti a manu dextra est; ed. Flower Philos. Transact. Vol. XVII. n. 201. p. 775. (cf. Philos. Transact. abridged T. III. P. II. p. 528. tab. 7. fig. 67. 68.); Chardinus Itin. Pers. tab. LXXIII. Kämpfer Amoenitatum exoticarum Fasc. V. p. 302. Morier a Journey through Persia cet. tab. XXIX. (solum *a*). Accuratius Niebuhr. Itin. Arab. cet. T. II. tab. XXVII. 1. Tractarunt Thomas Hyde Hist. relig. vet. Pers. p. 517. tab. XIV. Cuperus Lettres p. 29. Silvestre de Sacy Mémoires sur diverses antiquités de la Perse p. 30. 168. (cf. Hist. Acad. Inscr. T. XXXXVII. p. 48. 49. et Mém. de l'Inst. Roy. hist. et litt. anc. T. II. 1815. p. 162.). Hinc petiit Höck Vet. Mediae et Persiae monum. 1818. p. 37 sqq. Denuo accuratissime expressit Ker Porter Itin. Georg. Pers. cet. T. I. p. 548 sqq. Supra et infra Graecam maiorem terni versus dialectis orientalibus scripti sunt; item supra minorem versus duo eadem ut videtur lingua. Titulos Graecos interpretationem esse titulorum lingua Pehlvica conceptorum demonstravit Silvestre de Sacy l. c.

a.

ΤΟΥΤΟΤΟ ΡΟCΟΓΟΝΜΑCΔΑCΝΟΥ
ΘЄΟΥΑΡΤ\ΛΤϽΥ\(ΙΛ ωCΒΑCΙΛЄωΝ
ΑΡΙΑΝωΝ Є ∩ (ΘЄωΝΥΙΟΥ
ΘЄΟΥΠΑΠΑ ΥΒΑ ЄωϹ

b.

ΤΟΠΟΤΟΠΡΟCωΠΟΝΔΙΟCΘЄΟΥ

Dedi Ker Porteri apographum hinc inde correctum ex reliquis. Sic tit. *a.* vs. 1. init. pro ΤΟΥΙ¯Ο scripsi ex Nieb. Mor. ΤΟΥΤΟ (Flow. ΤΟΥΥΟ) et ΟΝ pro ϽΝ; vs. 2. pro ΑΓΤ ex iisdem ΑΡΤ; et in fine ΒΑCΙ ΛЄωΝ pro ΛΑCΙΛЬωΝ. Ex voce mutila ante ΜΑC ΔΑCΝΟΥ Mor. habet - Ρω - -. Idem vs. 3. ΑΡΙΛ ΝωΝ - - - - ΝωЄΘЄωΝΥ - - Υ. Tit. *b.* init. Flow. ΤΟΥΥΟΤΟ, et ΤΟ habet etiam Nieb. unde recepi pro eo quod ap. Port. est ˥Ο.

a. Τοῦτο τὸ [π]ρός[ωπ]ον Μασδάσνου
θεοῦ Ἀρτ[αξάρου βα]σιλ[έ]ως βασιλέων
Ἀριανῶν [ἐκ γ]έ[νου]ς θεῶν, υἱοῦ
θεοῦ Παπά[κο]υ βα[σιλ]έως.

b. Το[ῦτ]ο τὸ πρόσωπον Διὸς θεοῦ.

Ita legit etiam Silvestre de Sacy, quo monente Μάσδασνος vocabulum ex lingua Pehlvica petitum indicat regem Auramazdis s. Ormuzdi, primarii Persarum dei, cultorem, sectatorem religionis Zoroastris. Ἀρταξάρης, i. e. Ἀρταξέρξης (cf. Niceph. hist. eccl. I. p. 55. ed. Par. 1630.) monente Kieperto accuratius refert formam *Artakhsatrâ* in inscriptionibus Persepolitanis servatam (vide Lassen Zeitschrift für Kunde des Morgenlandes T. II. p. 174. T. III. p. 451.), ex qua deinceps nata forma Pehlvica est *Artachschethr*, quo nomine Artaxerxem audire in titulo lingua Pehlvica concepto atque in nummis docet Silvestre de Sacy l. c. Rursum eadem vox Syris Armeniisque *Artaschir* est, Persis recentioribus et Arabibus *Ardeschir*. Quae autem vetustior forma extat Armeniaca *Artaschês*, cum ea Kieperto videtur commode posse forma Ἀρτασσέσσεω comparari Vol. II. n. 2919. obvia. Artaxerxes hic est fundator imperii Sassanidarum, qui regnavit a. p. Chr. 226–239. Is vocatur βασιλεὺς βασιλέων Ἀριανῶν ἐκ γένους θεῶν, υἱὸς θεοῦ Παπάκου βασιλέως. Papacus vel Babek (ap. Agathiam Πάβεκος) pater Artaxerxis per assentationem ut videtur et ipse βασιλεὺς audit (cf. Silvestre de Sacy l. c. p. 32 sq.). Voce Ἀριανῶν innuitur Persis a nomine Airjana (ex quo ortum recens *Iran*), quo appellabantur terrae inter Euphraten et Indum sitae (cf. Silvestre de Sacy l. c. p. 52 sq. Lassen Ind. Alterthumskunde p. 7 sq.).

In titulo *b.* ridiculus lapsus est interpretis Graeci. Nam quum Graeci Auramazdi primario numini Persarum nomen Iovis summi ipsorum dei tribuerent, is qui insculpsit inscriptionem Graecam, nomini Auramazdis s. Hormisdae, quod reges quidam ex gente Sassanidarum cum Auramazde deo commune habebant, Iovis nomen substituit. Certe regis imago est, cui subscriptus titulus, quem regem Hormisdam vocari in titulo lingua Pehlvica concepto probabiliter docuit Silvestre de Sacy l. c. p. 107. coll. p. 63. Hormisdas hic rex, qui videtur esse nepos Artaxerxis fundatoris imperii Sassanidarum, idem sollemni epitheto θεὸς audit. De monumenti significatione symbolica cf. Höck l. c. p. 40 sq.

4676.

In loco Nakshi Radjab in anaglypho rupi inciso, quo repraesentatur eques et pone plures viri pedites. Equi pectori insculptae sunt inscriptiones, quarum versus quattuor superiores lingua Pehlvica vel dialecto ab illa parum diversa concepti excipiunt lineas sex Graece scriptas. Ante pectus equi ad dextram Graecorum item versus quattuor eadem lingua barbara incisi cernuntur. Ed. Niebuhr. Itin. Arab. cet. T. II. tab. XXVII. b. (cf. p. 153.); Morier a Journey through Persia cet. p. 137. Ex Niebuhrii descriptione tractavit Silvestre de Sacy Mémoires sur diverses antiquités de la Perse p. 31. tab. I. A. n. 1-4. Ex aere Morieri dedit Höck Vet. Mediae et Persiae monum. p. 50 sqq. Denuo edidit et descripsit Ker Porter Itin. Georg. Pers. cet. Vol. I. p. 572 sq.

ΤΟΠ⁝⁝ϽC˜ϽΠΟΝΤΟΥΤΟΜΑCΔΑCΝΟΥΘЄΟΥ
CΑΠω⁝ΟΥ...ΑCΙΛЄωCΒΑCΙΛЄ ω' Ν ωΝ
ΚΑΙΑΝΑΡΙΑ^ωΝЄΚΓ' ΝΟΥCΘЄω
ΜΑC 'CΝΟΥΘЄΟΥΑΡΤΑ ΑΡΟΥ
ΒΑCΙΛЄωΝΑΡΙΑΝωΝЄΚΓЄΝΟ
ЄΚΓΟΝΟΥΘЄΟΥΠΑΠΑΚΟΥΒΑCΙΛ

Dedi apographum Porteri hinc inde correctum ex reliquis. Vs. 1. init. Port. ΤΟΠ⁞⁞Ͻ¯⁀ͻΠΟΝ, Nieb. ΤΟΠ ͻC ΠΟΝ. Vs. 2. init. Port. CΛΠѠ⁝ΟΥ, Nieb. ͻΑΠ ΟΥ; dein Port. ΒΑCΙΝЄѠΙ ΝѠΝ, Nieb. ΑCΙΛЄѠ ΝѠΝ. Vs. 3. init. Port. ΙΚΑΙ cet. reliqui ΚΑΙ cet.; deinde Port. ΓΚΓ'ΝΟΥЄΟЄѠ, Nieb. Є C ΝΟΥCCЄѠ. Vs. 5. extr. Port. Є^{K} ЄΝC; reliqui ЄΚΓЄΝΟ. Vs. 6. Port. ΘЄΥ, reliqui ΘЄΟΥ.

Τὸ π[ρ]όσ[ω]πον τοῦτο Μασδάσνου θεοῦ Σαπώ[ρ]ου, [β]ασιλέως βασιλέω[ν ᾿Αρια]νῶν καὶ ᾿Αναρια[ν]ῶν ἐκ [γέ]νους θεῶ[ν, υἱοῦ] Μασ[δά]σνου θεοῦ ᾿Αρτα[ξ]άρου [βασιλέως] βασιλέων ᾿Αριανῶν ἐκ γένο[υς θεῶν], ἐκγόνου θεοῦ Παπάκου βασιλ[έως.

Ita titulum iam restituit Silvestre de Sacy. Repraesentatur Saporus triumphans, filius Artaxerxis, iisdem epithetis ornatus quibus pater (n. 4675.), nisi quod βασιλεὺς βασιλέων ᾿Αριανῶν καὶ ᾿Αναριανῶν audit. Haec formula putatur esse diplomatica, qua celebretur rex populorum cis et trans fluvium Oxum (Gihon) degentium, secundum divisionem geographorum orientalium, qui terras intra Euphraten, sinum Persicum, fluvios Oxum et Indum sitas nomine Airjana, reliquas trans fluvium Oxum iacentes nomine Turan appellitarint. Inesse in ea formula quandam exaggerationem aiunt aptam ingenio orientalium populorum eandemque proxime accedentem ad morem Graecorum et Romanorum gentes exteras barbaros vocitantium. Quippe ut gentes quae Turan incolerent, Persis exterae viderentur, ita voce ᾿Αναριανῶν satis expressam notionem esse barbarorum (conf. Silvestre de Sacy l. c. p. 59 sq. 89.). At vero Sassanidae nunquam terras possidebant trans fluvium Oxum sitas, ut voce ᾿Αναριανῶν gentes trans Oxum incolentes intelligi non possint. ᾿Αναριανοὶ sunt qui Persice Anârjaka s. Anairjana vocantur, i. e. gentes non Arianae originis, imperio Persarum subiectae, ut Syri, Arabes, alii. Neque ea vox de regione Turan unquam usurpatur. Vide Lassen Ind. Alterthumskunde p. 8. De reliquis conf. ad n. 4675.

PARS VIGESIMA NONA.

INSCRIPTIONES AEGYPTI.

INTRODUCTIO.

Ad illustrandam historiam Aegypti Macedonibus et Romanis subiectae quum pauca tantum supersint a rerum scriptoribus memoriae prodita, vestigia diuturnae dominationis in solo ipso relicta magnum adiumentum attulerunt. Monumentorum in Aegypto superstitum post Nordenii et Pocockii industriam accuratior notitia Gallis belligerantibus debetur; qui possessionem terrae vetustate inclitae litteris ac descriptione celebraverunt. Mox Angli antiquarum rerum studiosi, in quibus Hamiltonus et Leakeus, mirifice rem auxerunt reportatis inscriptionibus papyrisque Graecis, quibus explicandis dum Letronnius operam impendit, Champollio in veterum Aegyptiorum linguam inquirebat novam prorsus atque admirandam scientiam conditurus. Altior inde multis cupido adeundi sacram sedem, ut antiquitates perscrutarentur, quorum studiis non solum architecturae Aegyptiorum benignior lux affulsit, sed etiam aucta copia est titulorum Graecorum, Latinorum, Aegyptiorum.

Sed Gallis utramque Nili ripam pervestigantibus diversa de rebus Aegyptiorum opinio valebat, certatim aestimantibus Graecos et Romanos gentibus perdomitis suos mores, sua instituta solitos esse obtrudere. Hinc etiam Persarum imperio artes, religiones, instituta Aegyptiorum corrupta dictitabant, hieroglyphorum usum vel Macedonum dominatione abolitum, monumenta templaque, quorum quidem rudera extarent, ex aetate Pharaonum superesse omnia. Accessit zodiacus in tribus templis depictus, quem longe antiquissimum esse putabant. Itaque viri docti non studium, non operam omittere, zodiaco uti praesidio, numeros exputare, quibus templa illa remotissimae antiquitati affingerentur. Ita factum ut etiam tituli Graeci monumentis istis inscripti perperam explicarentur, credentibus plerisque templa Aegyptiis olim diis exstructa a Graecis usurpata atque in suos conversa usus esse.

Haec et similia multa in vulgus credita Letronnii doctrina dispulit; qui titulis Graecis rite explicatis primus demonstravit templa ab Aegyptiis inchoata Lagidarum imperio, mox Romanorum exaedificata atque ornata esse, alia ab his ipsis condita Aegyptiorum more iisdem hieroglyphis et anaglyphis exstructa, quibus olim Aegyptii ab externa dominatione etiam tum liberi usi essent; proinde Aegyptios priscorum institutorum tenaces non oppressos potius quam miti imperio rectos esse a Macedonibus atque etiam Romanis diu retenta sua libertate quadam paruisse. Haec et talia luculenter exposita in libro inscripto: *Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte* (cf. Recueil des inscr. I. p. 12 sqq. p. 209 sqq.) mox quum studiis in architectura Aegyptiaca positis ab Huyoto et Gavio, tum invento a Champollione phonetico quod vocant alphabeto confirmata sunt. Sic etiam patefacta zodiacorum Tentyritici, Latopolitani, Panopolitani, aliorum ratio. Quippe templa ista Imperatorum aetate exornata titulis Graecis et scriptura hieroglypha consentientibus; qua aetate imprimis zodiaci usum per Aegyptum ac per Orientem divulgatum esse demonstravit Letronnius. Itaque historia Aegypti Macedonibus et Romanis subiectae mirum quantum aucta atque illustrata etsi studiis his nunc imprimis ferventibus spes est fore ut in dies incrementum capiat, tamen visum nobis res Macedonum et Romanorum paucis pro instituto nostro percensere.

CAPUT PRIUS.

DE REBUS MACEDONUM.

I. Aegyptus olim regionem inde a Syene usque ad mare sitam ad utramque fluminis Nili ripam complectebatur (Strab. XVII, 790. 798.): quumque ab altero latere Libya contermina sit, ab altero Arabia, orientalem partem Arabiam, occidentalem Libyam vocaverunt (Strab. XVII, 803.). Septentrionem versus maritimo accessu Pharo, pedestri Pelusio velut claustris munita; fines meridiem et occidentem versus a Lagidis prolati. Herodoti aetate in insula Elephantine Περσέων αἱ φυλακαὶ ἦσαν ὡς καὶ ἐπὶ Ψαμμιτίχου (Herodot. II, 30. conf. n. 5126.). Atque eodem praesidia miserat Alexander M. (Arrian. II, 4.). De bello Aethiopibus inferendo particulam orationis a tutore regis Ptolemaei habitae ex Agatharchide rettulit Photius 250. p. 445. ed. Bekk. Quem regem aut Epiphanem aut Philometorem fuisse suspicatus est Niebuhrius. Ad Epiphanem orationem habitam esse iure quodam Droysenius contendit (de Lagid. regno cet. p. 6.). Verum nihil inde colligi potest de aetate finium Aegypti meridiem versus prolatorum. Nam vel Philadelphi temporibus Aethiopiam inferiorem Graecis patuisse colligas ex titulo Aduli-

tano n. 5127. *A.* atque etiam Theocritus (Idyll. XVII, 85 sq.) Philadelpho Aethiopiae tribuit imperium. Quo nomine pars Nubiae intelligenda videtur; licet repugnante Champollione, qui Nubiam inferiorem aetate Ptolemaei Philadelphi coniecit regi Aethiopiae paruisse, donec a Ptolemaeo Euergeta I. recuperata esset (vide ad n. 5073.). Utcunque est, Philometoris aetate in regione Dodecaschoeno inter catarractas ab Elephantine ad Tachampso oppidum porrecta ultima Lagidarum praesidia degebant; unde oppidum ad ea stativa exstructum Παρεμβολή vocatum (vide n. 4979.). Iam Theocritus l. c. etiam Arabiam in provinciis Philadelphi recenset, nempe regionem inter Nilum et sinum Arabicum sitam, quam regionem a Philadelpho cultam esse docent oppida quattuor de matre Berenice denominata et via Berenice Troglodytica ad Copton strata (Strab. XVII, 461. 815.). Idem deinceps intentus excolendo alveo ab ipso denominato (ποταμῷ Πτολεμαίῳ) quinque ad mare rubrum oppida condidit, quorum tria sororis Arsinoes, duo alterius sororis Philoterae nomen traxerunt (vide Letronn. Recueil des inscript. I. p. 182 sqq.). Ultra sinum Arabicum pauca dominationis vestigia (vide Droysen. Colon. Hellen. p. 161 sq.). Occidentem versus Libya patet a Ptolemaeo I. regno adiecta (Geier de Ptol. Lag. vita p. 22.). Ea non solum regionem ab hac parte Aegypto finitimam sed etiam Cyrenaicam complectitur. Nam pentapolis Cyrenaica Libyae est. Nihilo vero minus quum in provinciis Ptolemaeo Euergetae I. a patre Philadelpho traditis (n. 5127. *A.*) Libya recenseatur simpliciter, Cyrenaices mentionem non temere omissam esse Droysenius putavit argumento petito ab eo, quod Magas Cyrenarum rex fuisset ab a. a. Chr. 308-258 (vide Thrige Res Cyr. p. 221.). At vero Cyrenaica, quemadmodum a regno Lagidarum non seiunctam fuisse apparet ex Pausan. I, 7. (conf. Strab. XVII, 791.), ita una cum Libya interiacente inde ab a. a. Chr. 322. usque ad a. 96. licet aliquoties separata a regno Aegypti proprie Ptolemaeorum fuit. Scilicet Berenice uxor Ptolemaei I. effecerat, ut Magas filius Cyrenaicae Libyaeque adiacenti praeficeretur. Qui quum defuncto rege Cyrenenses ad defectionem adegisse atque Aegypto arma intulisse dicatur, satis apparet invito fratre eum usurpasse provinciam. Testatur etiam oppidum Cyrenaices Tauchira de Arsinoe sorore Philadelphi denominatum, ut taceam Berenicen (conf. Letronn. Recueil I. p. 184.); licet renitente Droysenio, qui coniecturam coniectura sublatum ibat (Col. Hellen. p. 141.). In media vastitate Libyca Aegypto imminente ab occasu solis insulae sunt fontibus irrigatae quas Oases vocant (Strab. XVI, 701.). In his quae celeberrima est Oasis Ammonis dicta, ea ab Aegyptiis habitata Herodoti aetate regulum habebat (Herodot. II, 32.); atque Alexander M. eo delatus tyrannorum veterum regiam inspexisse dicitur (Curt. IV, 7.). Et haec quidem Oasis Mannerto aliquando videbatur immunis fuisse religionis causa (vide tamen p. 284. *a.*). Aegypto propiores parva et magna Oases, quarum alteram olim a Samiorum tribu inhabitatam esse narrat Herodotus (III, 26.), Lagidarum aetate Aegypto adiectae, ut colligi potest ex institutis Romanorum.

Iam Syriam et Phoenicen Ptolemaeus Soter occupaverat (Diod. XVII, 43. Appian. Syr. 52.). Idem Cyclades (conf. Vol. II. n. 2273.) et Cyprum cepit (Paus. I, 6.). Atque in his quidem provinciis Philadelphus in spem diuturnae possessionis oppidum reliquit Ptolemaidem (antiquitus Aco), aliud Philadelphiam dictum (Amenath); duas ex nomine sororis Arsinoes vocatas urbes, alteram prope Damascum in convallibus Aulonis (vide Steph. Byz. v. Ἀρσινόη), alteram meridiem versus; denique Philoteriam (i. e. Φιλωτέραν) ex altera sorore denominatam prope lacum Tiberiadis (Polyb. V, 70, 3.). In Cypro insula quattuor urbes de Arsinoe sorore denominatae; in Lycia Patara ex Arsinoe appellationem traxit (Strab. XIV, 666.). Etiam Ciliciam Aetoliamque aliquando Philadelpho paruisse prodit urbs in utraque Arsinoe dicta. Omninoque tribus primis Ptolemaeis regnantibus latissime patebat Lagidarum potentia. Cuius rei locuples testis est titulus Adulitanus n. 5127. *A.* ex quo Euergetae I. pater praeter Aegyptum et Libyam reliquit Syriam inferiorem et Phoenicen, Cyprum, Lyciam, Cariam, Cyclades, consentiente Polybii (V, 34.) memoria: *Δεσπόζοντες τῶν ἐπιφανεστάτων πόλεων καὶ τόπων καὶ λιμένων κατὰ πᾶσαν τὴν παραλίαν ἀπὸ Παμφυλίας ἕως Ἑλλησπόντου καὶ τῶν κατὰ Λυσιμάχειαν τόπων. ἐφήδρευον δὲ τοῖς ἐν τῇ Θρᾴκῃ καὶ τοῖς ἐν Μακεδονίᾳ πράγμασι, τῶν κατ᾽ Αἶνον καὶ Μαρώνειαν καὶ πορρώτερον ἔτι πόλεων κυριεύοντες. καὶ τῷ τοιαύτῳ τρόπῳ μακρὰν ἐκτετακότες τὰς χεῖρας καὶ προβεβλημένοι πρὸ αὐτῶν ἐκ πολλοῦ τὰς δυναστείας οὐδέποτε περὶ τῆς κατ᾽ Αἴγυπτον ἠγωνίων ἀρχῆς.* Sed Ptolemaeo Philopatori iam extenuata potentia; de Syria fere continua disceptatio (Polyb. V, 67. XXVIII, 17.), non minus varia sors Lyciae et Cariae (cf. n. 4677. et pap. Paris. a Letronnio edit. Journ. des Sav. 1833. p. 330 sqq. Fragm. inéd. d'anc. poëtes cet. 1838. n. 111. p. 14 sq.); stabilior Cypri possessio (vide Engel Kypr. I. p. 389 sqq.). Verum utcunque fortuna imminuit Lagidarum potentiam, vel post acceptas clades amissasque provincias eos regna sibi numero decem in monumentis publicis vindicasse testantur verba tituli n. 4697. vs. 43.

II. Dividebatur Aegyptus in inferiorem et superiorem (*τὴν κάτω καὶ τὴν ἄνω χώραν* n. 4697. vs. 3. 46.). Aegyptus inferior Delta complectebatur una cum partibus utrimque adiacentibus; superior Thebaidem, quae contermina est Aethiopiae, continebat ac simul intermediam partem a Ptolemaeo Heptanomidem appellatam. Singulae hae partes administrationis causa in nomos distributae ex vetere instituto traditos (*νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τὴν Αἰγυπτίων κατοικοῦσι χώραν ἑκάστη πόλις καὶ αἱ περιοικίδες αὐτῆς καὶ αἱ ὑπ᾽ αὐτῇ κῶμαι* Cyrill. Alex. in Esai. 19. cf. Epiphan. contra haeres. Basil. T. II. 1. p. 32.); nomi plurimi in toparchias (Herodot. II, 109. 165 sqq. Strab. XVII, 787.). Toparchia *τόπους* aliquot et *κώμας* complectebatur; *τόποι* rursus aut *ἄρουραι* erant (terra culta) aut *ψιλὴ*

γῆ, ψιλοὶ τόποι, ψιλότοποι (Droysen. Mus. Rhen. 1832. III, 4. p. 513. Varges de statu Aeg. p. 38. Schmidt Untersuch. I. p. 320.). Variant autem quae de numero nomorum ac de singulorum nomorum nominibus memoriae prodita sunt. Quippe Nilus tyrannus terrarum distributionem aliis aliter temporibus videtur definivisse. Unde mutata agraria divisione etiam forma nomorum mutabatur. Triginta sex nomos fuisse Strabo refert (XVII, 787. cf. Diodor. I, 54.), et Thebaidis quidem ac Delta denos; terrae inter utrumque sitae sedecim; in quo nomorum ab utroque latere regionis Delta sitorum nulla ratio habita est. Nam etsi Strabo tecte vituperat Artemidorum, qui Sethroiten nomum unum de decem regionis Delta posuerit, vix tamen inde colligi licet, sedecim eum nomos intermedios ita voluisse effici, ut etiam nomi ex utroque latere Delta annumerarentur. Quodsi hi nomi iis, qui sunt intra Delta, annumerantur, plures decem efficiuntur. Nec vero ipse plures nomos quam viginti tres diserte memoravit, reliquorum, ut videtur, solas metropoles recensens. Sed, ni fallor, Strabonis praeceptum nonnisi de antiquissimis temporibus intelligendum videtur. Nam vel Herodoti aetate, qui nomos plurimos ex inferiore Aegypto recenset (II, 165. 166.), facile probaveris nomos intra Delta plures decem fuisse. Quam ad rem minus attendit Champollio (L'Égypte sous les Pharaons). Recensentur a Strabone nomi hi:

ex ipso Delta: *Mendesius*, *Leontopolites*, *Saites*, *Prosopites*, *Sebennytes*, *Athribites*, *Busirites*, *Tanites*, *Pharbaethites*.
ex latere Libyco: *Gynaecopolites*, *Momemphites*, *Letopolites*, *Nitriotes*, *Menelaites*.
ex latere Arabiae: *Bubastites*, *Heliopolites*, *Sethroites*, *Phagroriopolites*.
ex media Aegypto: *Heracleopolites*, *Arsinoites*, *Aphroditopolites*, *Cynopolites*, *Oxyrynchites*.

a Ptolemaeo autem hi:

ex ipso Delta: *Metelites* (it. Plin.),
Phthenotes (*Ptenethu* Plin.),
Cabasites (it. Plin.),
Saites (it. Herod. Plat. Strab. Plin.),
Prosopites (it. Herod. Strab. Plin.),
Sebennytes (it. Herod. Strab. Plin.),
Xoites (it. Plin.),
Phthembuthi (*Phthemphu* Plin.),
Mendesius (it. Herod. Strab. Plin.),
Onuphites (it. Herod. Plin.),
Athribites (it. Herod. Strab. Plin. cf. Steph. Byz. v. Ἀθάῤῥαβις),
Leontopolites (it. Strab. Plin.),
Neut,
Tanites (it. Herod. Strab. Plin.),
Pharbaethites (it. Herod. Strab. Plin.),
Sethroites (it. Strab. Plin. Hierocl.).

ex latere Arabiae: *Arabiae nomus* (it. Plin.),
Bubastites (it. Herod. Strab. Plin.),
Heliopolites (it. Strab. Plin.).

ex latere Libyco: *Libycus nomus*,
Marmarices nomus,
Mareotes (it. Plin. cf. n. 4957. vs. 48.),
Hermopolites,
Andropolites,
Letopolites (it. Strab.),
Menelaites (it. Strab. cf. n. 4957. 60.),

ex Heptanomide: *Memphites* (it. pap. Gr. et Plin.),
Heracleopolites (it. pap. Gr. et Agatharch. Strab. Plin.),
Arsinoites (s. *Crocodilopolites*, it. Strab. Plin.),
Aphroditopolites (it. Strab. Plin.),
Cynopolites (it. Strab. Plin.)
Oxyrynchites (it. Agatharch. Strab. Plin.),
Hermopolites (it. Agatharch. Plin.),
Oasitae duo (it. Plin.).

ex Thebaide: *Lycopolites* (it. Agatharch. Plin.),
Hypselites,
Aphroditopolites (it. Plin.),
Thinites (it. Plin.),
Diospolites (it. Plin.),
Tentyrites (it. Agatharch. Plin. Steph.),
Hermonthites (it. Plin.),
Apollonopolites (it. Plin.),
Antaeopolites (it. Plin. cf. n. 4713. *b*.),
Panopolites (pap. Gr. et Plin. Χεμμίτης ap. Herod.),
Coptites (pap. Gr. et Plin.),
Thebanus (it. Herod. ὁ περὶ Θήβας pap. Gr.),
Ombites (pap. et inscr. Gr. Plin.).

Nomorum, qui intra Delta feruntur, satis auctus numerus est. Exterminemus licet Sethroiten, qui Strabone et Plinio auctoribus extra Delta cadit, intrat contra Busirites, quem Ptolemaei aetate vel propterea probabile est non interiisse, quod mox Busiris sedes episcopi fuit (vide Hierocl.). Rursus Ptolemaeus Saitico nomo Naucratin adiecit; Naucratiten nomum commemorat Plinius; ex quo colligi potest Naucratiten aetate Romanorum non amplius extitisse. Nam Plinius ex vetusto quodam fonte hausisse videtur. Comparet apud Ptolemaeum Xoites, quem ignorat Strabo, Xoin oppidum in Sebennytico sitam referens; unde coniicias Sebennyten olim unum nomum fuisse. Nomum Phthembuthi sunt qui eundem fuisse arbitrentur, quem Stephanus (v. Πέμπτη) Πεμπτίτην vocat. In latere Arabiae Strabonis Phagrorio-

politen omisit Ptolemaeus; idem tacet Arsinoiten ab illo non diserte expressum, quem Plinius duos Arsinoitas recensens nomine Heroopolitici indicare videtur. In latere Libyae pro Gynaecopolitico nomo Ptolemaeus Andropoliten nominat, cuius metropolis Ἀνδρῶν πόλις certe Christianorum aetate sedes episcopi fuit. Utrumque pro eodem nomo habuit Cellarius, fortasse recte. Rursus Momemphiten et Nitrioten tacet, Libycum, Marmarices nomum, Mareoten, Hermopoliten memorat. At Hermopoliten Alexandrinorum olim regio absorpsit extra nomos posita; neque accurate Ptolemaeus, qui Ἀλεξανδρέων χώρας νομὸν recenset. Postremo Plinius Hammoniacum nomum addit; unde de immunitate Oasis Ammonis dubitari potest (v. p. 282. *a*.).

Ex nomis ab Herodoto (II, 165. 166.) memoratis aliunde non noti sunt Thmuites, Papremites, Natho, Anysius, Aphthites, Myecphorites. Adde Croiten et Syiten a Steph. Byz. ex Hecataeo memoratos. De Thmui urbe celebri intra Delta sita multus est Champollio II. p. 114 sq. Eam caput Mendesii Ptolemaeus dicit. Itaque, nisi Thmuites Herodoti, qui a Mendesio distinguit, ad aliud oppidum pertinet, quale memoratur ex Thebaide (Notit. dignit. I. p. 76. 330. ed. Böck), concedendum Thmuiten olim iuxta Mendesium peculiarem nomum constituisse. Papremiten (cf. Steph. v. Πάπρημις), ut taceam coniecturam Mannerti (X, 1. p. 591.) parum probabilem, intra Delta situm fuisse colligi ex Herodoto II, 59. potest. Porro Natho cum nomo Phthenote a Ptolemaeo memorato componit Champollio II. p. 230. Quod si recte factum est, nomen Natho ad Ptolemaei Neut revocari vix potest (Bähr ad Herodot. II. 165.). Simile nomen Naithu habetur in Dignit. Notit. I, 25. p. 69. 306. Anysium nomum ab Anysi denominatum Mannertus (X, 1. p. 591.) pro Sethroitico habuit, Champollio II. p. 200. pro regione Isidis oppidi intra Delta siti; Gesenius (Comment. ad Iesai. p. 863.) pro Heracleopolitico, fortasse recte. Aphthiten nomum (cf. Steph. v. Ἄφθαια) inter Bubastum et Tanin situm putat Larcher VIII. p. 37. Myecphoriten denique Herodotus ipse ad Delta refert e regione Bubasti oppidi situm monens. Itaque si Thmuites, Papremites, Natho nomi sunt ad Delta pertinentes, etiam Herodotus ex ea regione plures quam decem nomos recensuisse putandus est. Quae quum ita sint, facile apparet singulos nomos Aegypti inferioris certis temporibus assignari non posse.

Paulo stabilior condicio nomorum in Aegypto superiore sitorum. Thebaidem nomis tredecim compositam praebet Ptolemaeus. Iidem fere aetati Ptolemaeorum tribui possunt; nisi quod tum Pathyrites loco Hermonthitici fuit nomi. Quippe in Pathyritico, cuius frequens mentio in papyris Graecis, magna urbs fuit Hermonthis (vide Pap. Lugd. M. ap. Leemans p. 59. cf. Reuvens Lettre à Mr. Letronne III. p. 4. 30.), quam etiam tum urbem nomi Pathyrithici primariam fuisse coniicias ex eo, quod ibi τράπεζα instituta est. Huius urbis in honorem nomus factus Hermonthites videtur abolito nomine priore. Neque enim multum tribuerim Plinio, qui praeter Hermonthiten etiam Paturiten i. e. Pathyriten memorat. Nam qui Hermonthiten pro Pathyritico nominat Ptolemaeus, ab eo alibi Παθυρὶς vicus memoratur. De scriptura nominis cf. St. Martin Journ. des Sav. 1824. p. 692. Rursus in Hermonthitico nomo sita urbs est Latopolis (Ptol.), quae quum excelleret, nomum proprium ex se denominatum reliquit. Ita ex uno Pathyritico nomi duo nati sunt, Hermonthites et Latopolites, quorum nomorum aetate Romana coniuncta administratio erat (vide n. 4722. 4736. 4910.). Similiter iuxta Ombiten Elephantine et Philae aliquando peculiarem nomum constituebant (n. 5075. 5076. 5077.). Mitto Peyroni commenta, qui ut decem Thebaidis nomos efficeret, Panopoliten et Thiniten eundem nomum fuisse putavit (Schmidt Forschungen, I. p. 71 sq.), idemque de Pathyritico et Thebano (τοῦ περὶ Θήβας) sibi visus est demonstrasse (T. II. p. 27 sqq.), quod iure impugnavit Droysenius Mus. Rhen. III. 4. 1832. p. 510.; mirorque quod A. Schmidt l. c. p. 382. in Peyroni sententia acquievit.

Utcunque iudicaveris de origine appellationis Heptanomidis, certe Romanorum aetate septem in eo tractu nomi censebantur, quos a Ptolemaeo citatos partim Strabonis partim Agatharchidae auctoritate papyrisque Graecis confirmatos habes. Septem nomorum provinciam etiam titulus Latinus ap. Murator. p. DCLXXXVI. 6. p. MDCCCCVI. 3. Orell. p. 516. subministrat; in quo si Arsinoites extra septem nomos cadit, eo tempore quo positus titulus est, aliam nomorum divisionem obtinuisse apparet. Heptanomidi teste Ptolemaeo Oasitae duo attributi sunt. Quamquam Oasis magna Ὄασις τῆς Θηβαΐδος nominatur (n. 4957.), id quod propter vicinitatem Thebarum factum putatur (Rudorff ad edict. Tib. Alex. p. 155.). Immo ex illa appellatione colligi potest, Oasin hanc Thebaidi assignatam fuisse. Praeterea Ptolemaeus Heptanomidi adiicit Antinoiten nomum ex Antinoopoli Graeca civitate ab Hadriano condita (vide n. 4679. 3705.) denominatum; quem re vera nomum fuisse post Iomardum (Descript. d'Antinoe p. 6.) iure ambigit Varges (de statu Aeg. p. 50.). Similiter quem Agatharchides ap. Phot. p. 447. Bekk. ante frontem Thebaidis ponit nomum Φυλακὴν s. Σχεδίαν dictum, dubitari potest an is proprium nomi nomen attulerit.

III. Ptolemaeus Lagi filius, qui primus Macedonum Aegypti opes firmavit, regnum ab Alexandro M. conditum post varios casus ita suscepit, ut secundum sese divina origine regem ferret, gentis perdomitae superstitione summa cum prudentia abutens. Quippe gens Ptolemaeorum per Arsinoen Lagi uxorem Philippi regis, ut aiunt, pellicem, a stirpe regia Macedonum ac proinde ab Hercule et Deianira Bacchi filia repetebatur (vide n. 5127.). Institutum autem regnum est, monente A. Peyrono, in hanc fere formam: *Aegyptii suis ex legibus, suis institutis vivunto exceptis iis rebus, quas edictis nostris instituerimus; Graeci legibus ac tribunalibus iis utuntor, quae constituerimus; Aegyptiis Graecarum legum tribunaliumque usus liber esto.* Novarum legum, quas Ptolemaeus Soter Demetrio Phalereo amicissimo acceptas rettulisse dicitur, viro etiam de bibliotheca

novi regni optime merito (vide Geier de vit. Lag. p. 64.), quamquam accuratiore notitia destituti sumus, tamen coniecturam de iis fieri ex posteriori regni administratione licet. Omninoque in administranda Aegypto Ptolemaeus Soter summa pariter prudentia ac moderatione usus videtur; nec desunt humanitatis exempla in historia successorum, quibus passim laudi tributum, quod φιλάνθρωπα promulgassent (conf. n. 4697. vs. 12. 14. n. 4896. Pap. Taur. I. p. 5. et p. 7. vs. 15.). In religionibus Aegyptiorum mutatum nihil, instituta assimilatione quadam, qua religiones Orientis et Occidentis exaequarentur. Cuius rei initia quin ad Ptolemaeum Soterem referenda sint, non est cur dubitemus. Ita factum est, ut Aegyptii priscorum institutorum tenaces libenter parerent regibus iure quodam communes cum Pharaonibus honores affectantibus. Ac multitudinem quidem sacerdotum pontificatus Alexandri frenabat, animos hominum arma virtutis nondum expertia. Mox regia potestate in arbitrium vertente, turbis ac seditionibus saepe interrupta quies, donec bene parta vitiis pessumdata dilaberentur. Consecutio regum cognominibus distinctorum et auctoribus rerum et monumentis prodita est. Qua in re monumenta difficultatem crearunt. In papyro Anastasii a. a. Chr. 106. scripto summus pontifex sacerdos audit Ἀλεξάνδρου καὶ θεῶν Σωτήρων καὶ θεῶν Ἀδελφῶν καὶ θεῶν Εὐεργετῶν καὶ θεῶν Φιλοπατόρων καὶ θεῶν Ἐπιφανῶν καὶ θεοῦ Φιλομήτορος καὶ θεοῦ Εὐπάτορος καὶ θεῶν Εὐεργετῶν; in papyro autem Casati a. a. Chr. 114. scripto: Ἀλεξάνδρου καὶ θεῶν Σωτήρων καὶ θεῶν Ἀδελφῶν καὶ θεῶν Εὐεργετῶν καὶ θεῶν Φιλοπατόρων καὶ θεῶν Ἐπιφανῶν καὶ θεοῦ Εὐπάτορος καὶ θεοῦ Φιλομήτορος καὶ θεοῦ Εὐεργέτου καὶ θεῶν Φιλομητόρων Σωτήρων. Inest in utroque papyro Eupator aliunde non notus, qui in papyro Anastasii sequitur post Philometorem, in papyro Casati post Epiphanem. Priorem collocationem probatam huius operis Vol. II. n. 2618. reperta Numenii epistola n. 4896. *A.* redarguit; in qua est καὶ θε]ῶν Ἐπιφανῶν καὶ θεοῦ Εὐπάτορος [καὶ θεοῦ Φιλο]μήτορος καὶ θεῶν Εὐεργετῶν, prorsus ut papyrus Casati praebet. Hinc consentaneum scribam papyri Anastasii errasse. Quod priusquam innotuisset, Ptolemaeum Eupatorem Ptolemaei Philometoris filium fuisse eundemque intelligi debere in titulo n. 2618. putaverunt Champollio (Eclaircissem. hist. sur le contrat de Ptolémaïs p. xxv sqq. et Notice de deux papyrus Égypt. 1823. p. 10. Journ. Asiat. T. III. p. 43.), St. Martinus (Journ. des Sav. 1822. p. 559.), Boeckhius ad n. 2618. Verum Philometoris filium infantem ab Euergeta interfectum esse historia docet (Champ. Fig. Ann. de Lag. II. p. 168 sq.). Itaque Letronnius titulum n. 2618. aut Euergetae I. filio aut Epiphanis filio positum arbitratur, priusquam aut ille cognomen Philopatoris aut hic cognomen Philometoris in litteris publicis accepisset, argumento usus, quod Arsinoe, uxor Philopatoris in titulo n. 4697. Φιλοπάτωρ, in papyro Anastasii Εὐπάτωρ audiat. Ex quo colligi posse etiam Philopatorem utroque cognomine usum esse; atque huic coniecturae favere etiam Iosephum Ant. Iud. XIII, 3, 3. qui Philopatorem etiam Εὐπάτορα appellet. Haec, ut nunc se res habet, satis probabiliter disputata, etsi Iosephi locus videri potest corruptus esse, quod de loco papyri Anastasii iudicat Boeckhius. Fingamus autem Ptolemaei Philometoris filium et βασιλέα dici potuisse et honoratum a Cypriis esse titulo n. 2618. in praescriptis tamen epistolae Numenii et papyri utriusque de Eupatore Philometoris filio cogitari iam non posse sponte patet. Itaque Letronnius (Recueil des inscr. I. p. 365 sq.) coniicit Philometorem olim etiam Eupatorem vocatum esse et θεοῦ Εὐπάτορος καὶ θεοῦ Φιλομήτορος aliud non videri esse quam θεοῦ Εὐπάτορος τοῦ καὶ θεοῦ Φιλομήτορος, in quo de suppresso articulo provocat ad usum titulorum recentiorum. Sed de ratione huius interpretationis valde dubitamus, non quod improbabile sit Philometorem etiam Εὐπάτορος cognomen tulisse, sed quod incredibile in hoc praesertim scribendi genere suppressum articulum esse, et quod ita ne statui quidem potest ob repetitum elogium θεοῦ. Quippe ex Letronnii interpretatione debebat dictum esse καὶ θεοῦ Εὐπάτορος τοῦ καὶ Φιλομήτορος. Cf. Jahrb. f. wissenschaftl. Krit. 1843. n. 93. p. 739. Nec causam videmus ullam, cur, si quid lapides papyrive offerunt novi, continuo id ex fide librorum scriptorum explicandum censeamus. Epiphani alium ante Philometorem natum filium esse aliunde non constat, inscriptiones et papyri evincere videntur. Cui rei nihil est cur fidem denegemus. Philometor natus est a. a. Chr. 188. quattuor annis post initum ab Epiphane matrimonium. Itaque Eupator potest natus esse a. 191. mortuus paulo post obitum Epiphanis, postquam puer decennis per menses diesque nescio quot sub tutore regnasset. Quae si ita sunt, par est Eupatorem hunc ipsum censeri a Cypriis honoratum esse titulo n. 2618. Et similiter novum Antiochum Seleuci III. filium a sempiterna oblivione vindicavit titulus n. 4458. Sed quoniam versamur in formula sacerdotii regum, lubet pauca de reginis addere una cum regibus in cultum divinum receptis. Constat Euergeten II. ita regno potitum esse, ut sororem Philometoris viduam uxorem duceret. Qua mox repudiata filiam fratris Cleopatram in matrimonium duxit. Sed uxor repudiata effecit, ut rex in exilium mitteretur, quod factum est a. a. Chr. 132. ex quo exilio rediit a. a. Chr. 127., initis condicionibus, quas produnt monumenta post a. 127. posita. Quippe in his priori uxori id honoris datum, ut nomen eius ante alteram memoraretur (conf. Vol. II. n. 2622. Vol. III. n. 4841. 4861. 4895. 4896.); quamquam papyri musei Berolinensis enchorice scripti ex a. 136. videntur prodere eundem honorem Cleopatrae Philometoris viduae iam ante Euergetae exilium habitum esse, ut monet Droysen. Mus. Rhen. III. 4. 1832. p. 509. Rex Euergetes II. et Cleopatra utraque elogio θεῶν Εὐεργετῶν ornantur; hinc in papyris illis Philometoris simplex mentio (θεοῦ Φιλομήτορος, non θεῶν Φιλομητόρων). Iam vero in papyro Casati regnantibus Cleopatra altera et Ptolemaeo Sotere II. scripto habetur θεοῦ Εὐεργέτου, non θεῶν Εὐεργετῶν. Quod

Letronnius (Recueil des inscr. p. 63.) statuit ita intelligi posse, ut priorem Cleopatram aut ob invidiam defuncto Euergeta ab altera omissam putemus, aut comprehensam eius denominationem esse in formula ad regnantem familiam pertinente (Θεῶν Φιλομητόρων Σωτήρων), aut suppressam, quod etiam tum in vivis esset. At primum quod etiam tum in vivis esset, causa esse non potuit, cur nomen eius omitteretur. Nam etiam vivi reges sacerdotio inserebantur, ut docet formula tituli n. 4697. papyri Casati, epistolae Numenii n. 4896. *A.* Nec sibi ipse constat Letronnius, qui l. c. p. 391. 392. postquam Cleopatram priorem a. a. Chr. 114. in vivis esse statuerat, eam ante a. 117. mortuam esse censebat, ob eamque causam nullam eius mentionem fieri in titulo n. 4893. ubi vide quae annotavimus coll. n. 5073. Neque aptius est, quod secundo loco posuit Letronnius, quum parum credibile sit reginam, quae viva et mortua Θεῶν Εὐεργετῶν esset, protinus in consortium filiae et nepotis (Θεῶν Φιλομητόρων Σωτήρων) receptam esse, praesertim quum nullae ei partes regni essent. Sed scilicet nihil restat aliud nisi ut eius mentionem in papyro Casati ex invidia Cleopatrae regnantis ad tempus omissam esse existimemus. Euergetae II. uxor altera sollemni more in monumentis ἀδελφή audit, ut n. 4893. 5073. sed inita cum priore uxore gratia ac potius inde a reditu Euergetae a. 127. constanter γυνή appellatur (pap. Taur. III.). De titulo ἀδελφῆς quo in publicis monumentis Ptolemaeorum uxores ornantur, primus monuit Letronnius Recherch. p. 7 sq. Recueil des inscr. I. p. 3 sq. Sic ἀδελφὴ καὶ γυνή audit Berenice Euergetae I. uxor, Magae fratris Ptolemaei Philadelphi filia ac proinde Euergetae I. ἀδελφιδῆ, in tit. n. 4694.; ἀδελφή Cleopatra uxor Epiphanis, filia Antiochi III. regis Syriae, in tit. n. 4677.; ἀδελφή s. ἀδελφὴ καὶ γυνή Berenice Alexandri I. uxor, fratris Soteris II. filia, in pap. Lugd. G. H. (ap. Leemans pap. Gr. mus. Lugd. Bat. p. 42 sq.), quae eadem mox Cleopatra vocatur in pap. Lugd. O. (ap. Leemans. l. c. p. 77.) et in pap. Berol. 43. a. atque a Porphyrio (vide Letronn. Recueil cet. p. 69.). Qui mos repetendus videtur ab usu quotidiano, quo etiam uxor maritum in litteris ἀδελφόν appellare solebat (vide pap. Brit. XVIII. coll. pap. Vat. A.). Est tamen ubi titulus hic sollemnis reginis nativus sit, ut Berenicae, Ptolemaei Soteris, Lagi et Arsinoes filii, uxori, Lagi et Antigones filiae, ut Arsinoae Philadelphi sorori et uxori, ut Cleopatrae Philometoris sorori et uxori, quae ἀδελφή audit n. 4712. 4860. (conf. pap. Brit. II.), ἀδελφὴ καὶ γυνή in tit. n. 4979. Quamquam non sum nescius Berenicen Ptolemaei Soteris uxorem negari a quibusdam Lagi filiam fuisse (vide Geier de vit. Lag. p. 5.). At fuisse testantur tamen Schol. ad Theocr. XVII, 34. Herodian. I, 3. Tzetzes Chil. I, 586. quibus cur fides deneganda sit, ego non magis video, quam Droysenius (Zeitschr. f. Alterthumsk. 1843. p. 54.), qui bene monuit tali matrimonio non offendi veteres; nam vel ex iure Attico sorores eodem patre natas licuit uxores ducere, eadem matre non item; unde etiam primum Philadelpho incesti foedus amoris obiurgabatur, quod is sororem Arsinoen ex iisdem parentibus natam uxorem duxisset (vide Droysen. l. c. p. 55.). Sed revertamur ad Cleopatram Euergetae II. uxorem, Coccen cognominatam: quae si cum Cleopatra superiore regina simultates exercebat, non minus ipsa posthac consimili fortuna usa est filiis in societatem regni assumptis. Nam monente Letronnio, qui historiam huius aetatis egregie persecutus est Recherch. p. 99 sqq. Recueil cet. I. p. 53-79., Soter II. in societatem regni vocatus sexto regni anno matrem auctoritate regia privavit, suppresso eius nomine in monumentis (pap. Paris. LIII.). Mox Cleopatra, inita per tempus gratia, quum auctoritatem suam a filio penitus exstinctam vidisset, effecit, ut Soter II. expelleretur. Ex quo potentiam firmavit filio natu minore Alexandro I. in societatem vocato (a. a. Chr. 107.). Sed hic quoque ab iniqua matre lacessitus quum a. 102. aufugisset, a. 99. cum Berenice s. Cleopatra uxore reversus matris auctoritatem opprimere studebat: id quod testatur non solum praepositum in monumentis Alexandri nomen addita uxoris mentione (pap. Berol. demot. n. 52. ex a. regni XVI. a. a. Chr. 99. v. Kosegarten de prisca Aeg. litt. I. tab. XII. cf. Reuvens Lettre à M. Letronne III. p. 42.), sed etiam suppressum aliquoties matris nomen (pap. Lugd. G. H. ap. Leemanns l. c. p. 42 sqq. ex a. 99. cf. tit. n. 4897. *A.* et Letronn. Recueil cet. I. p. 76 sq.).

In cognominibus Ptolemaeorum distinguenda sunt ab iis, quae litteris sancita sunt, ut Soter, Euergetes, Philopator, Epiphanes, Philometor, Alexander, ea, quae in actis publicis non obtinuerunt, ut Physcon, Lathurus, Auletes, qualia cum vocabulo militari *Caligula* composuit Letronnius (Recueil cet. I. p. 67.). Hac in re omnis nostra cognitio ex monumentis pendet. Cognomentorum alia Ptolemaeis indita videntur regnum auspicantibus, alia aliis occasionibus. Sic Ptolemaeus Lagi filius accepto regis titulo paulo post cognomento Σωτῆρος ornatus est (vide Geier de vita Ptol. Lag. p. 42 sq.). Ex aetate Philadelphi videtur titulus esse n. 4959. Ἀρσινόης Θεᾶς Φιλαδέλφου, quae secundae Philadelphi uxoris designatio est servata illa etiam posteaquam Euergetes I. sanxit parentum elogium Θεῶν Ἀδελφῶν (n. 4694. 5127. *A.* conf. pap. Anastasii et Casati), quo elogio Philadelphus et Arsinoe soror eius eademque uxor secunda celebrantur, vitata matre Arsinoe, priore Philadelphi coniuge (Letronne Recueil cet. I. p. 3.). Philadelphi cognomentum non comparet in monumentis (Vol. II. n. 2273.). Sed tituli n. 4694. 5127. *A.* videntur positi esse, antequam Ptolemaeus III. cognomento Euergetae ornatus esset, testante D. Hieronymo, id honoris datum esse ab Aegyptiis ob reportatas statuas sacraque vasa a Cambyse ablata. Largior copia cognominum in reliquis. Ptolemaeus Epiphanes satis distinctus a maioribus (cf. Letronne Recueil cet. I. p. 317.) etiam Εὐχαρίστου cognomentum tulit n. 4697. 4677. 4712. (conf. Letronne l. c. I. p. 256.), etsi illud haud raro omissum (n. 4894.),

praesertim in monumentis a filiis eius positis. Vidimus Cleopatram Philometoris uxorem, quae vivo marito ex more Θεὰ Φιλομήτωρ vocabatur (n. 4712. cf. n. 4703. *b.* et pap. Brit. II.), quum cum Euergeta II. regnum auspicaretur, licet ab hoc repudiatam in numerum Θεῶν Εὐεργετῶν esse receptam. Similiter Cleopatra altera Euergetae II. uxor, vulgo Cocce dicta, vivo marito in numero Θεῶν Εὐεργετῶν erat, mortuo Φιλομήτορος assumpsit cognomentum aut mutuata a patre Philometore, aut acceptum a marito, quem a. a. Chr. 146. res capessentem Philometorem de fratre cognominatum fuisse coniecit Letronnius locum Euseb. Chron. Gr. p. 262. ita legens: Πτολεμαῖος ὁ καὶ Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου [τοῦ] καὶ Φιλομήτορος. Iam filiorum Euergetae II. et Cleopatrae Cocces alter natu maior Soter appellabatur, alter Alexander, uterque, ut videtur, cognomento Φιλομήτορος, a matre regnante auctus. Certe Ptolemaeus Soter Φιλομήτωρ appellatur Pausaniae I, 9, 1. et Φιλομήτωρ Σωτὴρ audit in pap. Casati; eodemque cognomento (Θεὸς Φιλομήτωρ) Alexander ornatur in papyro Lugd. G. Hinc, ubi Cleopatra et Soter Θεοὶ Φιλομήτορες καὶ Σωτῆρες audiunt (n. 4716. *e.*), Φιλομήτορος cognomentum non minus ad Soterem refertur quam ad Cleopatram. Quae formula quum eadem maneat, ubi Cleopatrae cum Alexandro regnantis fit mentio (pap. Anastasii ap. Leemans pap. N. p. 67.), apparet cognomentum Soteris translatum in fratrem successorem Alexandrum esse. Ceterum utriusque, ubi una cum matre regnante memorantur, ea distinctio fit, ut filius natu minor Πτολεμαῖος ὁ καὶ Ἀλέξανδρος s. ὁ ἐπικαλούμενος Ἀλέξανδρος audiat (n. 4897. Pap. Lugd. G. H. N. O.). Praeterea Soterem, quum matre scelere Alexandri interfecta regnum susciperet (a. a. Chr. 89.), Φιλαδέλφου cognomen tulisse statuit Letronnius (Recueil I. p. 65 sq.). Quamquam haud scio an rectius ante repetitum regnum ei hoc cognomentum inditum dicas, quum Berenice eius filia, Alexandro nupta inter a. a. Chr. 114-107. Θεᾶς Φιλαδέλφου elogio ornetur in pap. Lugd. J. apud Leemans. p. 51. Idem Soter aliquando etiam Ποθεινὸς appellabatur (Champoll. Fig. Annal. des Lagid. II. p. 225.); quod tamen epitheton non litteris receptum videtur. Mortuo Sotere filia eius Berenice s. Cleopatra, vidua Alexandri I. regnat, qua mox a nepote interfecta, succedit Ptolemaeus Auletes vulgo dictus, cuius sollemnia cognomenta in monumentis sunt Φιλοπάτωρ Φιλάδελφος (n. 4898. 4899.), ac praeterea νέος Διόνυσος a regis bacchationibus repetendo vocabulo (n. 4899. 4926.). Huius filia Cleopatra celeberrima, quae Aegypti regno finem imposuit, in actis Φιλοπάτωρ audit (n. 4717.), praeterea νέαν Ἶσιν se passa vocitari (vide Champoll. Fig. Annal. des Lagid. II. p. 367.); eius filius Πτολεμαῖος ὁ καὶ Καῖσαρ Φιλοπάτωρ Φιλομήτωρ (n. 4717.), quemadmodum vocatur etiam in anaglyphis templi Tentyritici, notante Peyrono, qui ablegat ad Champoll. Lettre à Mr. Dacier p. 21. et Descript. de l'Égypt. anc. Vol. IV. tab. 28. n. 15.

Annales Ptolemaeorum a Champollione Figeac compositos et a Letronnio hinc inde emendatos non huius loci est persequi pluribus. Regnum Aegypti Macedonicum ex canone astronomico Olymp. 118, 4. a. a. Chr. 305. institutum usque ad Olymp. 187, 3. a. a. Chr. 30. perduravit, ut si undeviginti annos, per quos Ptolemaeus Lagi f. satrapa fuit, addideris, Ptolemaei 294 annos Aegyptiacos s. 293 annos Iulianos Aegypto praefuerint (vide Ideler in Act. Acad. Berol. 1834.). Quorum dominationis quo facilius tempora cognoscantur inscriptionum studiosis, inseruimus tabulam maximam partem ex Ideleri et Letronnii commentationibus concinnatam.

[*Tabulam vide pag. seq.*]

IV. 1. Regni constitutio militaris fuit. Exercitus Lagidarum eadem videtur conformatio fuisse, quam Alexander M. praeiverat: cuius peditatus et equitatus ternis compositus partibus erat, Macedonum, sociorum, mercenariorum (cf. Droysen de regno Lagid. p. 25 sq.). In pace reges Aegyptiis copiis (ἐγχωρίοις Polyb. V, 65.) usi sunt raro. Milites autem perpetui aut κάτοικοι erant (κάτοικοι ἱππεῖς n. 4698. Polyb. V, 65. cf. Peyron. papp. Taur. II. p. 7.) i. e. qui sedem fixerunt in Aegypto, aut μισθοφόροι (μισθοφόροι ἱππεῖς ἀπὸ Διοσπόλεως pap. Taur. III. IV.). In numerum mercenariorum praeter Graecos, Asianos, alios, etiam Aegyptios receptos fuisse docet pap. Taur. III. ubi Apollonius, qui et Psemmonthes, possessor προγονικῆς οἰκίας, eques mercenarius habetur. Aliud genus militum fuit eorum, qui ἐπίγονοι vocabantur (Polyb. V, 65. pap. Brit. II. vs. 66.), quo pertinere videtur designatio Μακεδὼν τῆς ἐπιγονῆς in pap. Brit. II. init. et Πέρσης τῆς ἐπιγονῆς in pap. Lugd. O. vs. 10. 31., denominatione, ut bene monet B. Peyronus (Mem. dell' Accad. Tor. II, 3. p. 43 sq.), ab Alexandro M. repetenda, qui adolescentes puberes ad militiam Macedonum conductos ἐπιγόνους vocavit (Arrian. Exped. Alex. VII, 6, 1.). At Alexandri M. ἐπίγονοι barbari fuerunt, Ptolemaeorum non solum barbari, sed etiam Macedones. Itaque vocabuli ea vis recepta videtur, ut ἐπίγονοι dicerentur imprimis posteri eorum militum, qui sedem in Aegypto fixerant, et ipsi adscripti militiae perpetuae, quae Reuvensii (Lettr. III. p. 18.) sententia est. Hinc Glauciae Macedonis, qui erat τῶν συγγενῶν κατοίκων τοῦ Ἡρακλεοπολίτου νομοῦ, filius Ptolemaeus aliquando epigonis huius nomi adscriptus fuit, eiusdemque Ptolemaei frater Apollonius petit, ut epigonis Memphide agentibus adscribatur (pap. Brit. II.). Parum accurate A. Peyronus epigonos eos intellexit, qui non ita pridem supervenerant. Magna pars copiarum Alexandriae degebat, in his οἱ περὶ τὴν αὐλήν (Polyb. V, 65. XVI, 21.); de quorum licentia ex Caesaris de bello civ. III, 110. locum insignem attulit Droysenius. Ceterae copiae per Aegyptum dispositae, aut praesidia oppidorum, aut praefectorum cohortes praetoriae, aut denique publicanis traditae ad tributa cogenda. Memorantur imprimis praesidia in confiniis regni Aethiopiam versus posita (αἱ ἐν τῷ Ὀμβίτῃ τασσόμεναι πεζικαὶ καὶ ἱππικαὶ δυνάμεις n. 4861. οἱ ἐν τῷ Ὀμβίτῃ τασσόμενοι πεζοὶ καὶ ἱππεῖς n. 4860. ubi nota praepositum peditem, quippe in quo robur).

Anni ante Chr.		Anni regni	
305	*Ptolemaeus, Lagi filius, Soter,* rex Aegypti (vide Geier de Ptol. Lag. vita p. 42 sq.)	1	
285	Ptolemaeum, ex Berenice filium in societatem regni assumit (vide Geier l. c. p. 53 sq.)	Philadelphus 1	
283	Ptolemaeus, Lagi filius, Soter, moritur		
	Ptolemaeus II. Philadelphus regnat solus		
276	Philadelphus sororem Arsinoen uxorem ducit	10	
258	Magas, Ptolemaei Philadelphi frater, Cyrenarum rex, moritur	28	
251	Demetrius Pulcher, qui post Magam aliquamdiu rex Cyrenarum fuit, interficitur	35	
247	*Ptolemaeus III. Euergetes I.* regnat	Euergetes I. 1	
	Inscriptio n. 4694.		
222	*Ptolemaeus IV. Philopator* regnat	Philopator 1	
209	Natus est Ptolemaeus V. Epiphanes die 8. m. Octobr. (30. Mesori)	14	
204	Moritur Philopator mense Mechir d. 17. i. e. 27. Martii; succedit *Epiphanes*	Epiphanes 1	
	Turbae in Aegypto superiore excitatae tertio aetatis anno Epiphanis sedantur		
200	Turbae in Aegypto inferiore exortae	6	
198	Lycopolis expugnatur	8	
196	Epiphanis dies eponymus celebratur decreto n. 4697.		
193	Epiphanes uxorem ducit	12	
188	Natus est Philometor	17	
187	Inscriptio n. 4894.	18	
183	Cleopatra filia nascitur	22	
182	Euergetes II. nascitur	23	
181	Epiphanes moritur; regnat *Ptolemaeus VI. Philometor*	Philometor 1	
174	Ptolemaei VI. Philometoris ἀνακλητήρια	8	
170	Philometor et Euergetes II. una regnant	12	Euergetes II 1
165	Philometor uxorem ducit	17	6
164	Philometor solus regnat	18	7
	Inscriptiones n. 4712. 4979.		
164-160	Nascuntur filii eius	19-22	8-11
	Inscriptio n. 4860.		
151	Cleopatra eius filia nubit Alexandro regi Syriae	31	20
146	Philometor moritur; regnat *Euergetes II.* qui	36	25
145	uxorem repudiat, filium necat, uxorem ducit fratris filiam		26
144	Soter II. nascitur		27
143	Alexander I. nascitur		28
136	Inscriptio n. 5073.		35
	Inscriptio n. 4682.		37
132	Euergetes II. regno expulsus		39
127	Soter II. uxorem ducit. Euergetes II. revertitur		44
127-117	Inscriptiones n. 4895. 4896. 4861. 4841.		
126	Cleopatra filia Soteris II. nascitur		45
117	Pap. Taur. I. Euergetes II. moritur; *Cleopatra* sola regnat, mox *Sotere II.* in societatem regni assumpto	Cleopatra et Soter II.	
115	Inscriptio n. 4711.	3	Alexander I in Cypro
114	Soter II. secundam uxorem ducit Selenen. Pap. Casati scriptus. Alexander I. uxorem ducit fratris filiam. Mox Soter II. regnat solus abolito matris nomine in litteris publicis	4	1
109	Alexander II. nascitur	9	6
107	Soter II. eiectus; regnant Cleopatra et Alexander I.	11	8
106	Pap. Anastasii scriptus	12	9
103	Soter II. in Syria degit; Cleopatra Alexandrum II. puerulum in insulam Co mittit	15	12
102	Alexander I. recedit	16	13
99	Redit cum uxore Berenice; nunc omittit matris nomen in litteris publicis, nunc recipit. Pap. Berol. demoticus (vide Kosegarten de prisca Aeg. litt. I. tab. XII.) Pap. Graec. Lugd. G. scriptus	19	16
97	Matris nomen prorsus exclusum in litteris publicis. Pap. Paris. I. scriptus. Inscr. n. 4897. *A.*	21	18
90	Cleopatra necatur scelere filii	28	25
89	Alexander I. expellitur; Soter II. Philadelphus regnum iterum suscipit	29	
86	Mithridates Alexandrum II. annos 24 natum reperit in insula Co	32	
81	Soter II. moritur. Cleopatra s. Berenice, eius filia, nupta Alexandro II. regnat. Eam necat Alexander II. mox coactus aufugere. Succedit *Ptolemaeus Dionysus* cognominatus.	37	
	Inscriptiones n. 4898. 4897. *B.* 4899.	Dionysus 1	
58	Ptolemaeus Dionysus expellitur; duobus fere annis post redit interfectaque filia regnante Berenice regnat tres annos		
53	Ptolemaeus Dionysus decedit	29	
52	*Cleopatra* celeberrima regnat	Cleopatra 1	
42	Filium Caesarionem in regni societatem assumit	11	
	Inscriptio n. 4717.		
30	Cleopatra se ipsa interimit	22	

Relatum est in tabulario regio (ταῖς βασιλικαῖς ἀναγραφαῖς) Ptolemaeo Philadelpho fuisse ducenta millia peditum, quadraginta millia equitum, trecentos elephantos, bis mille currus falcatos armaque, quae trecentis millibus militum sufficerent (Appian. Hist. Rom. praef. p. 8.). Atque idem fere ab Hieronymo (in Daniel. T. III. p. 1122.) relatum legimus. Cui rei etsi Niebuhrius fidem denegat, tamen vel aliunde probari potest non prorsus citra fidem tradita esse, monente Drumanno (Sched. hist. p. 39.) pompam Philadelphi quinquaginta septem millia peditum et sexcentos et viginti tria millia equitum et ducentos ornasse, atque etiam Lathurum in insula Cypro triginta millia militum alere potuisse (Athen. V. p. 203. Ioseph. Ant. Iud. XIII, 12, 3.). Antiochus M. a Ptolemaeo Philopatore ad Raphiam debellatus est exercitu septuaginta millium peditum, quinque millium equitum et septuaginta trium elephantorum (Polyb. V, 79.). Ceterum exercitum Ptolemaeorum magna vis cacularum, equisonum (ἱπποκόμων) atque impedimenta gestantium (σκευοφόρων) sequebatur (Diod. Sic. XIX, 80.). Apparatus nauticus a Ptolemaeis nunquam neglectus; componas modo Appiani de copiis navalibus Philadelphi testimonium cum iis quae de classe Cleopatrae famosae tradita sunt (vide Drumann. Sched. hist. p. 41 sqq.).

Praetor in provincia vel nomo proprie est στρατηγός, qui fere νομάρχου munere fungitur, de quo paulo post dicemus. Duces ordinum aut ἱππάρχαι ἐπ' ἀνδρῶν (pap. Taur. II. Paris. IV. οἱ ἐπὶ τάγματος ἱππαρχῶν ἐπ' ἀνδρῶν Paris. VII.) s. ἱππάρχαι (n. 4717.) sunt, qui turmis equitum praeerant, aut ἡγεμόνες ἐπ' ἀνδρῶν (pap. Taur. I. vs. 15.) s. ἡγεμόνες (pap. Taur. II.), qui peditum centuriones videntur fuisse. De hac denominatione vide Vol. II. n. 2621. Aliam interpretationem tentavit Letronnius Fragm. inéd. d'anc. poètes Grecs cet. Par. 1838. n. IV. p. 29. parum illam quidem probabilem. Copiae militares suum γραμματέα habebant, ut est γραμματεὺς τῶν ἐν τῷ περὶ Ἐλεφαντίνην δυνάμεων n. 4836. (cf. Vol. II. n. 2625. et pap. Brit. II. vs. 90.) et γραμματεὺς τῶν κατοίκων ἱππέων n. 4698. qui quum simul ἐπιστάτης audiat, incertum, ἐπιστάτης τῶν ἱππέων intelligendus sit (ut voluit Letronn. Rech. p. 315.) an ἐπιστάτης τοῦ νομοῦ; siquidem etiam Heraclides hipparcha in pap. Taur. II. simul ἐπιστάτης τοῦ περὶ Θήβας est, et Dionysius praefectus nomi Pathyritici simul ὁ ἐπὶ τάγματος ἱππαρχῶν ἐπ' ἀνδρῶν audit in pap. Paris. VII. Praesidiis nomi praeest φρουράρχης s. φρούραρχος (Vol. II. n. 2614.), cuius statim post praefectum nomi mentio fit in pap. Lugd. G. et vero demandatur φρουραρχή (pap. Taur. III. vs. 40.), quod alias demandari stratego s. praefecto nomi solet. Post φρούραρχον nominatur ἀρχιφυλακίτης in pap. Lugd. G. (cf. pap. Taur. II. vs. 36. ubi ἀρχιφ. est i. q. ἀρχιφυλακίτῃ). Nempe genus speculatorum fuerunt οἱ φυλακῖται, Droysenio iudice *portitores censualesque*, Letronnio rectius *une espèce de gendarmerie cantonnée dans les différens lieux et chargée d'une surveillance toute spéciale*, qui videndum ne a locis Φυλακαῖς dictis (Φυλακὴ ἡ Σχεδία Agatharchid. ap. Phot. p. 447. Bekk. Φυλακὴ Θηβαϊκή, Φυλακὴ Ἑρμοπολιτική Strab. XVII, 813. ἡ ὑποκάτω Μέμφεως Φυλακὴ pap. Lugd. O.) nomen traxerint. Igitur φυλακιτῶν dux est ἀρχιφυλακίτης (pap. Paris. ap. Letronn. Fragm. inéd. cet. p. 29.), distinguendus ille, ut videtur, ab ἐπιστάτῃ τῶν φυλακιτῶν (n. 4896.); nam ἐπιστάτης τῶν φυλακιτῶν καὶ ἀρχιφυλακίτης idem homo audit in pap. Lugd. G. ut ἀρχιφυλακίτης non videatur merus titulus fuisse. Ceterum seminarium militare Alexandriae institutum fuisse, unde praetores ductoresque ordinum sumerentur, probabile fit ex iis, quae ad n. 4682. monuimus.

2. Sed altiorum dignitatum militarium mentio nos ad res aulicas Ptolemaeorum deducit. In his nonnulla de Pharaonibus, multa de Persis desumpta, nisi utrisque plurima communia fuerunt. Huc pertinet concilium τῶν φίλων, τῶν συγγενῶν, corpus σωματοφυλάκων et ἀρχισωματοφυλάκων. Noti sunt οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς Artaxerxis ex Diodoro XVI, 50. οἱ συγγενεῖς Darii ex scriptoribus, quos citat Brissonius de regio apparatu Persarum I. p. 132 sq. Adoptavit hoc institutum Alexander M. (Arrian. VII, 11, 10.), qui dicitur habuisse secum concilium τῶν φίλων (Diodor. XVIII, 2. XVII, 54.); retinuerunt diadochi; nam etiam Antiocho tribuitur τὸ σύνταγμα τῶν φίλων (Polyb. XXXI, 3, 16.). Et quemadmodum ex Iosepho Ant. Iud. X, 10, 3. scimus Nabuchodonosoris temporibus Babylonis praefectum Ariochum fuisse τὸν τὴν ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως ἀρχὴν πεπιστευμένον, ita etiam Ptolemaeis fuit corpus σωματοφυλάκων, quorum princeps ἀρχισωματοφύλαξ i. e. ὁ ἄρχων τῶν σωματοφυλάκων (Ioseph. l. c. XII, 2, 2.) non semper eo munere fungebatur, quod nomen designat, sed variis officiis a rege impositis; ut ἀρχισωματοφύλακα Ptolemaeus Philadelphus ad Eleazarum misisse dicitur de interpretandis libris Hebraeorum (Ioseph. Ant. Iud. XII, 2, 4.), cum eodemque ordine procerum Aristeas (p. 3.) narrat se egisse, ut Iudaeorum centum millia olim in Aegyptum deducta redderentur. Nonnulla officia Palatina Pharaonibus et regibus Persarum communia fuisse videntur. Itaque mensae regiae praepositi erant ἀρχιοινοχόοι (Proclus ad Hesiodi Opp. p. 97.) et ἀρχεδέατροι. Dicit Festus: *Edeatrae qui praesunt regiis tabulis.* In eandemque sententiam vox exponitur a Grammaticis: προγεύστης vel ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς (Eustath. Suid.), ἐπιμελητὴς δείπνου (Hesych.). Huic muneri Alexander M. praefecit Ptolemaeum, eum ipsum, qui postea Aegypti regnum auspicatus est, ut tradit Chares ap. Athen. IV, 171. ubi in libris aliquoties scriptum ἐλέατρος, quod falsum esse docet n. 4678. Apud Aristeam p. 58. ἀρχιητρὸς male expressum esse pro ἀρχεδέατρος monuit Letronnius (Journ. des Sav. 1823. p. 105.). Venatio Ptolemaeorum (Polyb. XXIII, 1. Athen. V. p. 201. B.) munus ἀρχικυνήγου peperit (n. 4677. cf. Vol. II. n. 2614); quamquam ne id quidem Pharaonum aetate ignotum fuisse videtur (vide Nestor l'Hôte Lettres écrites d'Égypte p. 47.). Primus regis administer fuit ἐπιστολογράφος, qui edicta regis ad praefectos provinciarum et nomorum (στρατηγοὺς et

ἐπιστρατήγους) atque ad collegia sacerdotum transmittebat (vide VII. 3.). Diversus ab ἐπιστολογράφῳ videtur is fuisse, cui sigilli regii cura fuit (Polyb. XVI, 22.). Ultimo loco nominamus τοὺς περὶ τὴν αὐλὴν ἀρχυπηρέτας (pap. Paris. ap. Letronn. Fragm. inéd. d'anc. poët. Gr. 1838. p. 14 sq. conf. pap. Brit. II. vs. 93.) et βασιλικὸν ἰατρόν (pap. Taur. I. p. 2. vs. 26.). Mittimus reliquum apparatum regium, ut τοὺς ἐπὶ τῆς τῶν ξένων ἀποδοχῆς τεταγμένους (Ioseph. Ant. Iud. XII, 2, 12.), τοὺς τοὺς τόπους κατὰ τὴν ἀξίαν διανέμοντας (ibid. 4, 9.), τοὺς φύλακας τῶν κιβωτῶν ἐν αἷς ἐτύγχανον λίθοι (ibid. 2, 5.).

Sed proceres qui regibus apparebant et partim a consiliis eorum erant, non omnes eadem dignitate censebantur. Gradus hi fuerint: συγγενεῖς, πρῶτοι φίλοι, φίλοι, διάδοχοι (οἱ περὶ τὴν αὐλήν). Quemadmodum ἀδελφὴ reginarum titulus sollemnis est in aula Ptolemaeorum (vide p. 286. *a.*), sic etiam συγγενεῖς τοῦ βασιλέως audiebant non solum qui re vera cognati sed etiam qui cognatorum fide digni aestimabantur, ut Pyrrhus, qui Alexandro I. classem condidit, συγγενοῦς elogio ornatur (Porphyr. ap. Euseb. Chron. p. 225. cf. Letronne Recueil cet. I. p. 465.). Crescebat autem fides regia usu atque annis. Hinc Numenius (n. 4896.) si idem est, quem Polybius (XXX, 11.) tradit a. XVIII. Philometoris (a. a. Chr. 164.) ἕνα τῶν φίλων fuisse, libenter cum Letronnio coniicimus, quum idem LX annis post συγγενὴς καὶ ἐπιστολογράφος καὶ ἱερεὺς Ἀλεξάνδρου cet. audiat, titulum honorificum una cum aetate hominis honoribusque auctum esse. Similiter Sarapio ὁ ὑποδιοικητής (pap. Brit. III. Lugd. B.) qui a. XX. Philometoris (a. a. Chr. 162.) τῶν διαδόχων audit (pap. Brit. IV. V. VI. X. XIII. XV. Vat. C. D. Lugd. D. E.), aliquot annis post συγγενοῦς καὶ στρατηγοῦ elogio ornatus apparet (pap. Lugd. L.). Cf. infra VI. 4. Iam qui in numerum τῶν συγγενῶν recepti sunt, a regibus in epistolis aut πατὴρ aut ἀδελφὸς appellantur; quem usum illustravit Letronnius (Recueil cet. I. p. 347 sq.). Sic Lasthenes συγγενὴς a Demetrio in litteris appellatur πατήρ (Ioseph. Ant. Iud. XIII, 4, 9. Maccab. I, 11, 31.); Lysias συγγενὴς ab Antiocho Eupatore ἀδελφός (Maccab. II, 11, 1. 35. et II, 11, 22. cf. Letronn. l. c. p. 348.). Et ex cognatis fuisse etiam Zeuxis videtur, ad quem Antiochus litteras dedit ita inscriptas: Βασιλεὺς Ἀντίοχος Ζεύξιδι τῷ πατρὶ χαίρειν (Ioseph. XII, 3, 4.). Itaque Ptolemaeus Euergeta II. Lochum τὸν συγγενῆ καὶ στρατηγὸν in litteris ἀδελφὸν appellat n. 4896. *B.* Utra appellatio maioris fidei aut auctoritatis fuerit, non liquet. Letronnius quidem summam auctoritatem in titulo ἀδελφοῦ positam coniecit, simul comparans Gallorum usum, quo reges etiam nunc non solum propinquos, sed etiam proceres reipublicae (*les Pairs*), summos belli duces (*les Maréchaux*), patres purpuratos (*les Cardinaux*) *notre cousin* appellare solent. Ceterum cognatos torque aurea ornatos fuisse refert Ioseph. Ant. Iud. XI, 3, 2. quo cum honore Letronnius comparat χρυσέαν πόρπην Ionathae missam ab Alexandro Bala (Ioseph. XIII, 4, 4. Maccab. I, 10, 89.). Postremo quum Q. Curtius de Persis loquens *principes cognatorum* memorarit, coniiciat fortasse aliquis τῶν συγγενῶν duas aliquando classes fuisse. Sequuntur φίλοι τοῦ βασιλέως, qui aut πρῶτοι φίλοι sunt aut φίλοι simpliciter; deinceps οἱ περὶ τὴν αὐλὴν διάδοχοι s. οἱ διάδοχοι, quorum ratio non aperta est. Videndum, ne vices gesserint τῶν φίλων: nam dignitate his inferiores censebantur (pap. Taur. I. p. 1. vss. 5. 6.). Rursus amicis et diadochis dignitate superiores videntur esse οἱ ἀρχισωματοφύλακες (pap. Taur. I. p. 1. vss. 4. 5. 6.).

Ex ordine τῶν συγγενῶν fuerunt ministri quidam aulici et praefecti provinciarum ac nomorum, item epistatae nomorum, ut

ἐπιστολογράφος n. 4896. 4717.
ἀρχεδέατρος n. 4678.
ἀρχικύνηγος n. 4677.
οἰκονόμος τοῦ βασιλέως n. 4904.
ἐπιστράτηγος καὶ στρατηγὸς τῆς Θηβαΐδος pap. Taur. V. VI. VII.
ἐπιστράτηγος καὶ στρατηγὸς τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης n. 4897. *b.* 4905.
ἐπιστράτηγος Vol. II. n. 2285. Pap. Taur. I. p. 1. vs. 17. (omissus titulus συγγενὴς est n. 4932.)
στρατηγὸς τῆς Θηβαΐδος n. 4896.
στρατηγὸς καὶ νομάρχης pap. Taur. I. p. 1. vs. 12. cet.
στρατηγὸς Πανοπολείτου n. 4897. *C.*
στρατηγὸς (νομοῦ) n. 4900.
στρατηγὸς καὶ ὑποδιοικητὴς pap. Lugd. L.
ἐπιστάτης καὶ ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ περὶ Θήβας n. 4717.

Ex ordine τῶν φίλων prodeunt praefecti et epistatae nomorum aliique magistratus aulici et militares, ut

τῶν πρώτων φίλων καὶ στρατηγὸς (sc. τοῦ Μεμφίτου) pap. Lugd. A.
τῶν πρώτων φίλων καὶ ἐπιστάτης καὶ γραμματεὺς τῶν κατοίκων ἱππέων n. 4698.
τῶν πρώτων φίλων καὶ ἀρχικύνηγος n. 4677.
τῶν φίλων καὶ στρατηγὸς (τοῦ Μεμφίτου) pap. Brit. XV. Lugd. B. col. 3. vss. 1. 2.

Ex ordine τῶν διαδόχων memorantur ductores militares et magistratus in publicorum redituum administratione versantes, ut

ὁ ἐπὶ τάγματος ἱππαρχῶν ἐπ' ἀνδρῶν καὶ τῶν περὶ αὐλὴν διαδόχων καὶ ἐπιστάτης τοῦ Παθυρίτου pap. Paris. VII.
τῶν περὶ αὐλὴν διαδόχων καὶ ἡγεμὼν ἐπ' ἀνδρῶν pap. Taur. I. p. 1. vs. 15. cet.
τῶν διαδόχων καὶ ὑποδιοικητὴς pap. Brit. IV. V. VI. X. XIII. XV. Vat. C. D. Lugd. D. E. (omissus titulus est pap. Brit. III. et pap. Lugd. B. col. 2. vs. 13.)

Ex ordine τῶν ἀρχισωματοφυλάκων sunt praefecti nomorum et oppidorum, atque epistatae nomorum eorumque assessores, gymnasiarchae, alii, ut

ὁ ἀρχισωματοφύλαξ καὶ στρατηγὸς n. 4893.
ὁ ἀρχισωματοφύλαξ καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως Vol. II. n. 2617.
τῶν ἀρχισωματοφυλάκων καὶ ἐπιστάτης τοῦ περὶ Θήβας καὶ ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ νομοῦ pap. Taur. I. init. VIII.
τῶν ἀρχισωματοφυλάκων καὶ ἱππάρχης ἐπ' ἀνδρῶν καὶ ἐπιστάτης τοῦ περὶ Θήβας (sic enim lego) pap. Taur. II.
τῶν ἀρχισωματοφυλάκων καὶ ἐπιστάτης τοῦ Παθυρίτου pap. Taur. XI.

ἀρχισωματοφύλαξ καὶ γραμματεὺς τῶν δυνάμεων pap. Brit. II. vs. 90.

ἀρχισωματοφύλαξ καὶ διοικητής pap. Brit. VI. vs. 42.

ἀρχισωματοφύλαξ videtur interdum etiam is fuisse, penes quem sigillum regium erat (Polyb. XVI, 22.).

τῶν ἀρχισωματοφυλάκων assessor epistatae pap. Taur. I, p. 1. vs. 4.

τῶν ἀρχισωματοφυλάκων καὶ γυμνασιάρχης pap. Taur. I. p. 1. vs. 5.

3. Totam igitur Aegyptum miles Macedo persultabat, sparsis per provincias, oppida, vicos magistratibus ex classe fere militari, communi vocabulo τῶν τεταγμένων ἐπὶ πραγμάτων, τῶν πρὸς τοῖς βασιλικοῖς πράγμασιν ὄντων, τῶν τὰ βασιλικὰ πραγματευομένων, τῶν πραγματικῶν (n. 4896. cf. papp.). Forma administrationis institutis moribusque Aegyptiorum specie magis quam re accommodata, praeter civitates mere Graecas, in quibus prima fuit urbs Alexandria (ἡ πόλις Steph. Byz. v. Ἀλεξάνδρεια), unde regimen in omnia, altera Ptolemais in Thebaidis nomo Thinitico in loco Psoi (vide Champoll. Ég. sous les Phar. I. p. 253. conf. Ad. Schmidt Forsch. I. p. 90.) a Ptolemaeo Sotere condita (n. 4925. Strab. XVII, 813.), celebris illa etiam sacerdotio Ptolemaei Soteris et Berenices ibi instituto (vide VII. 2.); mitto Hermopolin magnam et Antinoen, quae aetate Romanorum eo nomine inclaruerunt (n. 4679. 4705.). Sed de rebus publicis civitatium Graecarum parum constat: etiam de Alexandria pauca tantum memoriae prodita sunt. Gentem Graecam ibi in φυλὰς divisam fuisse docet mentio τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς in vita Apollonii iniecta; quo pertinet etiam Satyrus ἱστορῶν τοὺς δήμους Ἀλεξανδρέων ap. Voss. de hist. Gr. p. 411. Ex magistratibus civitatis Alexandrinae, qui etiam regum aetate fuisse dicuntur, Strabo (XVII, 797.) commemorat ἐξηγητήν (n. 4688.), purpura insignem, qui quum alia tum commeatus ex nomis Alexandriae subvehendos procurabat (cf. Polyb. XV, 26.), ἀρχιδικαστήν (n. 4734. 4755.), ὑπομνηματογράφον (cf. pap. Brit. II. vs. 124. Lucian. de merced. cond. 11. 12.); denique τὸν νυκτερινὸν στρατηγόν, qui ad similitudinem praefecti vigilum Romani accedit. Addi potest ἐθνάρχης, praefectus Iudaeorum inde ab Alexandro M. civitate donatorum et certam urbis partem obtinentium (Ioseph. Ant. Iud. XIV, 7, 2. 10. Bell. Iud. XVIII, 7. cf. Varges de statu Aeg. p. 38 sq.), quo inferior magistratus Iudaeorum videtur ἀλαβάρχης fuisse (vide Varges l. c. p. 40.). Sed multo pluribus magistratibus opus fuit in tanta praesertim frequentia hominum, quorum tria genera missis Iudaeis distinxit Polybius (XXXIV, 14.) qui urbem invisit regnante Euergeta II., unum Aegyptiorum indigenarum, qui Rhacotin vicum olim habitaverunt urbi additum, alterum mercenariorum, tertium Alexandrinorum, mixtam illam quidem multitudinem, quae tamen ex origine Graeca mores Graecos retineret (cf. Strab. XVII, 797.). Ad instituta Graeca in urbe pertinet γυμνασιαρχία (conf. Strab. XVII, 795.), quae etiam in reliqua oppida maiora propagata est, ut Thebas (n. 4717. cf. pap. Taur. I. p. 1. vs. 5.), ut Lycopolin (n. 4707.). Itaque quum de his parum habeamus quod dicamus, nomos et provincias ex pluribus nomis compositas inspiciamus, ut, qualis fuerit in universum Aegypti administratio, appareat.

4. In nomo magistratus primarius praefectus fuit olim νομάρχης dictus (Herodot. II, 177. Diodor. I, 54. 73.). Vocabulo non prorsus abolito Ptolemaei strategum substituerunt ac magistratui militari res simul civiles administrandas tradiderunt; qua potestate praediti στρατηγοὶ noti sunt ex civitatibus Graecis (vide Elem. epigr. Gr. p. 323.). Unde fit, ut plerumque στρατηγὸς νομοῦ is sit, qui accuratius dicatur στρατηγὸς καὶ νομάρχης, quae formula comparet in pap. Taur. I.). Summa igitur rerum in quoque nomo penes strategum fuit. Quod si ita est, etiam strategum provinciae, ut στρατηγὸν τῆς Θηβαΐδος, magistratum militarem simulque civilem superiorem illum strategis nomorum singulorum fuisse probabile est. Iam constat in Thebaidem epistrategum (ἐπιστράτηγον) missum esse quasi supremum magistratum militarem. Neque enim audiendi ii sunt, qui epistrategum magistratum civilem fuisse arbitrantur. Nomen eius si comparaveris cum ἐπιδημιουργοῖς Corinthiorum (vide Vol. I. n. 4.) probabile reddit magistratum hunc ab initio cum imperio extraordinario fuisse. Videndum igitur quae ratio fuerit strategi et epistrategi Thebaidis. Epistrategum Thebaidis eundem etiam strategum dictum fuisse nonnulli existimabant, in his Letronnius (Recherch. cet. p. 279.). At parum addicit pap. Taur. V. VI. VII. ubi Phommutis ἐπιστράτηγος καὶ στρατηγὸς τῆς Θηβαΐδος audit: ut manifesto diversa munera fuerint. Aliquanto melius A. Peyronus, cui strategus Thebaidis universae provinciae administrationi praefuisse vicariamque operam epistratego in universa epistrategia praestitisse videtur. Dixeris potius strategum Thebaidis universae provinciae administrationi praefuisse, deinde additum esse epistrategum copiis potissimum praefectum; quod epistrategi imperium progressu temporum cum strategia coniunctum ac postremo solum relictum sit, abolita strategia provinciae. Unde Romanorum aetate epistrategorum crebra mentio, strategorum nulla. Strategus autem simul fungi munere epistrategi poterat eo magis, quod non solum civilibus is rebus administrandis sed etiam militaribus praefuit. Itaque rex in gratiam sacerdotum Philarum non ad epistrategum sed ad strategum Thebaidis epistolam dedit (n. 4896.). Hermias centurio Demetrio epistratego Thebaidis libellum obtulit contra Colchytas (pap. Taur. I. p. I. vs. 17.), quod etsi citra ordinem factum videtur ab accusatore, tamen indicio est penes epistrategum summam rerum militarium auctoritatem fuisse. Rursus Amenophis pastophori (pap. Taur. V. VI. VII.) ab epistratego et stratego Thebaidis petunt, ut iniuriam sibi a magistratu quodam illatam ulciscatur, non quod epistrategus fuerit, sed quia simul strategus, penes quem summa rerum administratio fuit. Etiam in programmate de fugitivis servis per provincias exposito (pap. Par. III. ap. Letronn. Fragm. inéd. d'anc. poètes Gr. cet. Paris. 1838. p. 14.), ubi praecipitur: μηνύειν δὲ τὸν βουλόμενον τοῖς παρὰ τοῦ στρατηγοῦ (i. e. mini-

stris strategi), strategus epistrategiae intelligendus videtur, non strategus nomi. Innotuit adhuc una epistrategia Thebaidis ex aetate Ptolemaeorum, qua constat Aegyptum in superiorem et inferiorem divisam fuisse (vide II.). Sed tituli ex aetate Romanorum superstites docuerunt etiam Heptanomidis (vide p. 284. *b.*) et Aegypti inferioris epistrategias obtinuisse. Quumque constet, Romanos plurima ex aetate regum instituta intacta reliquisse, in promptu est cum A. Peyrono (pap. Taur. Vol. I. p. 65.) et Vargesio (de statu Aeg. p. 32.) coniicere, non solum septem nomorum divisionem iis antiquitus traditam esse sed etiam mediae et inferioris Aegypti epistrategiam. Cui quidem coniecturae etiam illud favere videtur, quod paulo ante de stratego monuimus in programmate de servis fugitivis memorato.

Suprema igitur administratio Aegypti in epistratego et stratego provinciarum posita erat, quibus inferiores sunt strategi nomorum singulorum. Epistrategum et strategum provinciae quum consentaneum sit sedem suàm in maxima et nobilissima epistrategiae urbe habuisse (vide ad n. 4751.), tum constat maiorem partem anni itineribus per provinciam faciendis consumpsisse; cuius rei haud raro mentio fit, ut in pap. Par. IV. ap. Letronn. Fragm. inéd. cet. p. 29. Λόχου τοῦ συγγενοῦς ἐπιβεβληκότος εἰς Διόσπολιν τὴν μεγάλην cet. qui Lochus strategus Thebaidis fuit (n. 4896.) et in pap. Taur. I. p. 1. vs. 16. ἐπιβαλόντος εἰς Διόσπολιν τὴν μεγάλην τοῦ συγγενοῦς καὶ ἐπιστρατήγου. Idemque de stratego nomi statui potest, qui sede ut plurimum in metropoli nomi constituta haud raro nomum sibi demandatum perlustravit. Sic Hermias στρατηγὸς καὶ νομάρχης adiit Diospolin a. XLIX. Euergetae II. (pap. Taur. II.) et rursus a. LIII. una cum Demetrio epistratego Thebaidis pompae alicuius causa (pap. Taur. I. p. 3. vs. 1.), ad quem Hermiam quum a. XLV-XLVIII. Diasthenes strategus τοῦ περὶ Θήβας scripserit ut taricheutas transferendos curaret (pap. Taur. I. p. 2. vs. 27. p. 4. vs. 24.), efficitur Hermiam illo tempore nondum strategum nomi, sed epistaten nomi fuisse, ut recte coniecit etiam A. Peyronus (pap. Taur. P. I. p. 123.). Fuit igitur Hermias a. XLIX. quo anno invisit Diospolin magnam, στρατηγὸς καὶ νομάρχης τοῦ περὶ Θήβας, quo munere fungebatur etiam a. LIII. LIV. Ex quo simul patet eum nec Thebis habuisse sedem et ultra quinque annos munere strategi functum esse; id quod moneo propterea quod aliter factum aetate Romanorum videmus.

Strategi et epistrategi ac strategi nomorum, qui fere ex ordine τῶν συγγενῶν et τῶν φίλων erant (cf. supra 2.), innotuerunt hi:

Phommutis συγγενὴς καὶ ἐπιστράτηγος καὶ στρατηγὸς τῆς Θηβαΐδος pap. Taur. V. VI. VII. ex aetate Philometoris opinor.

Lochus συγγενὴς καὶ στρατηγὸς τῆς Θηβαΐδος n. 4896. (cf. pap. Paris. IV. ap. Letronn. Fragm. inéd. cet. p. 29.) ex aetate Euergetae II. (a. 127 - 117.)

Demetrius συγγενὴς καὶ ἐπιστράτηγος (τῆς Θηβαΐδος) pap. Taur. I. p. 1. vs. 16. ex aetate regni Euergetae II. ad finem vergentis.

- - *archus* συγγενὴς καὶ ἐπιστράτηγος Vol. II. n. 2285. ex aetate Euergetae II.

Callimachus συγγενὴς καὶ ἐπιστράτηγος καὶ στρατηγὸς τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης n. 4897. *b.* 4905.

Ptolemaeus ἐπιστράτηγος τῆς Θηβαΐδος n. 4932. (omisso elogio συγγενής).

Sarapio συγγενὴς καὶ στρατηγὸς καὶ ὑποδιοικητὴς pap. Lugd. L. ex aetate aut regni Philometoris ad finem vergentis aut Euergetae II.

Hermias συγγενὴς καὶ στρατηγὸς καὶ νομάρχης (τοῦ περὶ Θήβας) pap. Taur. I. ex aetate regni Euergetae II. ad finem vergentis.

Paniscus συγγενὴς καὶ στρατηγὸς τοῦ Πανοπολίτου n. 4897. *c.*

Apollonides συγγενὴς καὶ στρατηγὸς n. 4900.

Craterus τῶν πρώτων φίλων καὶ στρατηγὸς (τοῦ Μεμφίτου) pap. Lugd. A., ni fallor, ex aetate Philometoris.

Dionysius τῶν φίλων καὶ στρατηγὸς (τοῦ Μεμφίτου) pap. Brit. XV. Vat. B. Lugd. B. Paris. A. B. teste Leemansio (Pap. Gr. musei Lugd. Bat. I. p. 16.); ex aetate Philometoris (a. regni XIX. seq.).

Posidonius στρατηγὸς τοῦ Μεμφίτου pap. Brit. II. ex aetate Philometoris (a. regni XXIV.).

Diasthenes στρατηγὸς (τοῦ περὶ Θήβας) pap. Taur. I. p. 2. vs. 22. ex aetate Euergetae II.

Aeneas στρατηγὸς (τοῦ περὶ Θήβας) pap. Taur. I. p. 2. vs. 27. ex aetate Euergetae II.

Ex his quem primum posuimus epistrategum et strategum Phommutin, videtur is natione Aegyptius fuisse, praeter consuetudinem ad tantum honorem provectus. Quamquam hoc quidem non sine exemplo est, testante Polybio XXXI, 26. ab Euergeta II. Ptolemaeum Sympetesin hominem Aegyptium Cyrenaicae praefectum fuisse.

Munus strategi nomi in universa nomi administratione positum fuisse quum alia tum tituli ex aetate Romanorum superstites demonstrant. Sed etiam rerum militarium penes eum summam in nomo potestatem fuisse apparet ex eo, quod ei subiecti sunt, sicubi erant, φρούραρχος et ἀρχιφυλακίτης, qui absente stratego partem exercuisse iurisdictionis videntur (pap. Taur. II. III. pap. Par. III. ap. Letronn. Fragm. inéd. cet. p. 29.). Ex quo sequitur strategum supremum nomi in rebus militaribus et civilibus administrandis magistratum fuisse. In iure exercendo ei praesto erat praetor cum curia (ἐπιστάτης, vide 5.). Libellos stratego oblatos referunt pap. Taur. I. p. 1. vs. 14. — p. 3. vs. 16. pap. Brit. XV. Vat. B. Lugd. A.

5. Secundus post strategum magistratus nomi est ἐπιστάτης (n. 4896. vs. 6.) sive ὁ ἐπὶ τοῦ νομοῦ (pap. Taur. I. p. 3. vs. 9.), fere ex ordine τῶν σωματοφυλάκων, vel τῶν φίλων et διαδόχων (conf. 2.). Fuit is praetor iudiciariis rebus praepositus habuitque concilium assessorum (συμπαρόντων), cum quibus causam iudicabat aut a stratego nomi delatam (pap. Taur. I.) aut a privato propositam (pap. Taur. VIII. XI.). Deferebat autem strategus causam si quid iudiciali tantum actione dirimendum esset aut si reos ab actore accusatos ipse convenire non facile posset. Assessores s. iudices plures septem fuerunt (pap. Taur. I.). De ordine actionum vide V. Praeter hanc curiam in metropoli nomi institutam aliud tribunal extitit χρη-

ματιστῶν dictum, quod fere ad totam epistrategiam pertinebat (vide V.). Epistatis nomorum haud raro simul munus procuratorum redituum (*τοῦ ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ νομοῦ*) iniunctum erat, quod olim nomarchis competisse dicitur (Diodor. Sic. I, 54.).

Epistatae nomorum hi innotuerunt:

Hermocles *τῶν ἀρχισωματοφυλάκων καὶ ἐπιστάτης τοῦ Παθυρίτου* pap. Taur. XI., qui idem intelligendus est in pap. Taur. VI. VII. ex aetate Philometoris opinor.

Dionysius *ὁ ἐπὶ τάγματος ἱππαρχῶν ἐπ᾽ ἀνδρῶν καὶ τῶν περὶ αὐλὴν διαδόχων καὶ ἐπιστάτης τοῦ Παθυρίτου* pap. Paris. VII. teste A. Peyrono I. p. 74.

Ptolemaeus *τῶν φίλων καὶ ἐπιστάτης τοῦ περὶ Θήβας* pap. Taur. I. p. 2. vs. 21. 34. IX. (conf. XIV.); ex aetate Euergetae II. circa a. XLV-LII.

Heraclides *τῶν ἀρχισωματοφυλάκων καὶ ἱππάρχης ἐπ᾽ ἀνδρῶν καὶ ἐπιστάτης τοῦ περὶ Θήβας* (sic enim lego) Pap. Taur. II. Idem mox *τῶν ἀρχισωματοφυλάκων καὶ ἐπιστάτης τοῦ περὶ Θήβας καὶ ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ νομοῦ* audit in pap. Taur. I. (conf. VIII.) ex aetate Euergetae II. a. regni LIV. Quippe quum a. LIII. mense Phamenoth Ptolemaeus epistata nomi Thebani fuerit, a. LIV. mense Phaophi Heraclides, libellus pap. Taur. II. inter hoc spatium temporis ponendus videtur, ut Heraclides initio *ἱππάρχης ἐπ᾽ ἀνδρῶν* fuerit, mox renuntiatus *ὁ ἐπὶ τῶν προσόδων* illam dignitatem omiserit. Quamquam videri potest res etiam aliter se habuissé. Sed Heraclidem eundem antea *ἀγορανόμον τοῦ περὶ Θήβας* (pap. Taur. IV.) fuisse, ut putabat A. Peyronus I. p. 49. vix credibile est.

Callimachus *συγγενὴς καὶ ἐπιστάτης καὶ ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ περὶ Θήβας καὶ γυμνασίαρχος καὶ ἱππάρχης* n. 4717. ex aetate Cleopatrae ultimae reginae Aegypti.

Post epistatas in titulo n. 4896. recensentur *Θηβάρχαι*, quorum obscura ratio est, praesertim quum nomus Thebanus suum strategum habuerit. Magnam Thebarchae auctoritatem fuisse coniicias, quod ex eo annus designatur in titulo n. 4837. Non improbabile est Thebarcham praefectum fuisse urbis Thebarum, id quod ipsum nomen designat (cf. Letronn. Recueil cet. I. p. 342.). Indeque fortasse explicandum, quod strategus nomi Thebani non in metropoli sedem habuit (vide p. 292. *a.* coll. pap. Taur. I. p. 1. vs. 13. *ὑπόμνημα ἀναπεμφθὲν ἐφ᾽ ἡμᾶς*). Verum haud scio an ex titulo n. 4837. colligi possit iurisdictionem Thebarchae ad totam Thebaidem pertinuisse. Certius munus Arabarchae (*Ἀραβάρχου*), cui tractus terrarum ad mare rubrum administrandus traditus est, interdum una cum epistrategia Thebaidis, ut docet titulus n. 4751. a quo munere aliquanto differt strategia *τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης* et ipsa quandoque coniuncta cum epistrategia Thebaidis (n. 4897. *b.*).

6. Post epistatas, quibus vidimus interdum summam vectigalium nomi administrationem commissam fuisse, nominandus est *ὁ βασιλικὸς γραμματεύς* (n. 4896.), qui et ipse aliquando simul vectigalibus praefuit, ut apparet ex pap. Lugd. G. ap. Leemans l. c. p. 42. *τῷ ἐπὶ τῶν προσόδων καὶ βασιλικῷ γραμματεῖ.* Nec multum distare eius munus a rebus ad publica vectigalia pertinentibus videtur. Nam quum nomi in *κώμας* et *τόπους* describerentur, qui toparchias effecerunt (conf. II. init.), hae rursus in certos fundos quadratos (*ἀρούρας*, conf. Peyron. I. p. 135.) dispescebantur Nili inundationibus crebro immutatos (Herodot. II, 109. Strab. XVII, 787.). Unde opus erat et dimensionibus crebro repetitis et confectione tabularum publicarum, quas *διαγράμματα* vocant (Kataster). Itaque has tabulas, in quibus fundorum mensurae possessoresque accuratissime descriptae erant, confectas auctoritate scribae regii (*τοῦ βασιλικοῦ γραμματέως*) locorum scribae asservabant, in quos simul ille censuram quandam exercebat. Scribae hi a *κώμαις* et *τόποις* *κωμογραμματεῖς* et *τοπογραμματεῖς* vocabantur, quorum rationem A. Peyronus (ad pap. Taur. II. p. 54. conf. I. p. 111 sq.) explicavit. Videntur Peyrono *κωμογραμματεῖς* dignitate superiores fuisse quam *τοπογραμματεῖς*, non vice versa, ut voluit Letronnius (Recherch. cet. p. 397 sq.). Et Peyroni sententia comprobatur locis iis, in quibus dum memorantur genera scribarum, scribis regiis (*τοῖς βασιλικοῖς γραμματεῦσι*) statim subiungitur *τῶν κωμογραμματέων* mentio, ut in titulo n. 4956. vs 31. (cf. pap. Brit. XXXVII.) Inversa gradatio est n. 4699. *τοῖς ἐν αὐτῇ καταγινομένοις τοπογραμματεῦσι καὶ κωμογραμματεῦσι.* Recte autem Ad. Schmidt (Forsch. auf dem Geb. der Gesch. I. p. 329.), qui abstinuit ab opinione, quam Varges (de statu Aeg. p. 62.) fidentius pronuntiavit statuens *τοπογραμματεῖς* et *κωμογραμματεῖς* eiusdem ordinis fuisse neque alteros alteris dignitate superiores. Nam praeter gradationem paulo ante memoratam illud luculentum rei testimonium est, quod inesse in pap. Taur. I. p. 4. vss. 5-7. videtur: ibi scriba regius ad Chrematistas, qui de vero fundi domino cognoscere debebant, rettulit ex iis, quae *ὁ τοπογραμματεὺς τῷ κωμογραμματεῖ* nuntiavit, et *κωμογραμματεὺς* de *κώμῃ* et *τόποις* cum ipso communicavit, fundum quendam esse Hermoni inscriptum. Iam ubi *κώμη* ad similitudinem urbis accreverat, quippe pluribus *κώμαις* et *τόποις* compositis, plures etiam in *κώμῃ* primaria esse *κωμογραμματεῖς* et *τοπογραμματεῖς* poterant; hinc explicari verba tituli n. 4699. possunt: *ἔδοξε τοῖς ἀπὸ κώμης Βουσίρεως — καὶ τοῖς ἐν αὐτῇ καταγινομένοις τοπογραμματεῦσι καὶ κωμογραμματεῦσι.* Hoc qui primus monuit Ad. Schmidt l. c. p. 329. simul animadvertit *τοπογραμματεῖς* interdum etiam in *κώμῃ* sedem habuisse. Nam quum pap. Taur. VIII. vs. 10. *Παῖς* in vicis Libyae (*κώμαις*) recenseatur, paulo post vs. 52. memoratur *ὁ δεῖνα τοπογραμματεὺς Πώεως τῆς Λιβύης - - οὗπερ καὶ τὴν κατοικί[αν εἶχ]εν.* Ceterum hos scribas ut plurimum homines fuisse Aegyptios produnt papyri; ut *τοπογραμματεὺς* est in pap. Brit. XL. *Πχόρχωνσις*, in pap. Taur. I. p. 4. vs. 2. *Παμώνθης*, in pap. Taur. VIII. vs. 52. *Ἐριεὺς Ἀρβήκιος*, in pap. Zoidis I. (ap. Peyron. Pap. greco-egizi di Zoide dell' Imp. R. museo di Vienna, Tur. 1828.) *Πετεαρενδώτης.* Itaque scriba regius, quum cura tabularum nomi s. librorum censualium ei commissa sit, videri potest institutus esse, non tam ut fundorum regiorum iura intemerata servarentur, uti censuit A. Peyronus l. c. I. p. 112. quam ne ratio vectigalium laederetur. Etenim in administrandis fundis

regiis peculiaris magistratus versatus esse videtur, ὁ οἰκονόμος γῆς βασιλικῆς n. 4861. vel ὁ οἰκονόμος τοῦ βασιλέως n. 4904. (vide VI. 1.) cuius etiam in fragmentis papyrorum in museo Berolinensi asservatorum mentio fit (vide Letronn. ap. Passalacqua Catal. des antiq. p. 276. 277. 278.). Ceterum scribae regii munus ad fundos pertinere etiam ex pap. Lugd. G. apparet, ubi rogatur ut mandatum epistolographi de domo privati ab iniuriis tuenda scribae regio commendetur et inscribatur.

Sed quoniam ad particulas nomorum delati sumus, de reliqua earum administratione dicendum videtur. Quae perdifficilis quaestio est. Ut paucis defungar, videtur toparchia qualis ex nomo Pathyritico memoratur in pap. Lugd. N. fere pluribus τόποις composita fuisse ab administratione τῶν κωμῶν diremptis, quorum administratio toparchae commissa fuerit, quem magistratum δήμαρχον vocare Herodotus III, 6. videtur. Quamquam vel singuli τόποι interdum suos toparchas habuerunt (Ἑρμίας τοπάρχης Ἀριανσαίτιος n. 4976.), quemadmodum etiam oppidis praefecti impositi sunt, ut ὁ ἐπὶ τῆς Βουβαστοῦ καθεσταμένος Polyb. XV, 27. (cf. Vol. II. n. 2617. 2621.) qui quidem aetate Romanorum ἐπιμεληταὶ vocantur (n. 4684. 4684. *b.* cf. Vol. II. n. 2047.). Unde simul sequitur oppida Aegyptia propria suarum rerum administratione caruisse (cf. Rudorff. Mus. Rhen. II. I. 1828. p. 77.). Sed κῶμαι in similitudinem nomi administratae videntur, praeposito hypostratego, qui gravatum munus strategi sublevaret; quam in rem disertus est pap. Lugd. A. Fuit in nomo Memphitico κώμη Ταχενεφρῆ dicta. Hac in κώμῃ a. VI. ut videtur, Philometoris epistata fuit Isidorus quidam, qui cum assessoribus iurisdictionem vici exercebat non dissimilem epistatis nomorum. Is igitur quum causam dixisset pagano cuidam, ab huius muliere iniuriarum petitus ad strategum nomi Memphitici libellum dedit hunc:

Κρατέρῳ τῶν πρώτων φίλων καὶ
στρατηγῷ
παρ᾽ Ἰσιδώρου ἐπιστάτου κώμης
Ταχενεφρῆ τοῦ Μεμφίτου. τοῦ ς̄ L
Φαωφὶ ζ Ἑρμίας Δαγούζιτος τῶν
ἐκ της αὐτῆς ἐπέδωκέν μοι ὑπό-
μν[η]μα κατὰ Χενεφνίβιος τοῦ
Ἐριέως καὶ τῆς τούτου γυναικὸς
Μαρ[μ]ώτιος τῆς Πάσιτος ὑπὲρ τοῦ
ὀφεί[λ]οντας αὐτῷ κατὰ συνγραφὴν
ἑξμάρτυρον πυροῦ ἀρτάβας ς̄ μὴ ἀπο-
διδόναι ταύτας καὶ τὴν τούτων
ἡμι[ο]λίαν· καὶ ἠξίου προσκλη-
θ[έ]ν[τ]α[ς α]ὐτοὺς [ἀ]ποδοθῆναι αὐτῷ
τὸν πυ]ρὸν σὺν τῇ ἡμι[ολίᾳ.
ἐ[γὼ δὲ ἐν τ]ῇ η̄ τοῦ αὐτ[οῦ μη]νὸς
προσεκ]αλεσάμην τὸν Χενέφνιβιν,
καὶ ἐπ]εὶ ἐπ᾽ [ἀπο]λογισ[μὸν ἐτρέπ]ετο,
παρέ]δωκα αὐ[τὸν Περίτᾳ τῷ παρ᾽ ἐμοῦ
χρηματίσαι.] οὗτος δὲ Πτο[λεμαίου
κ[αὶ τῶν ἄλλ]ων [παρόντων ἤλενξε] μ[ετὰ
Ἑρμ[ί]ου καὶ ἔτι τ[ο]ῦ πρεσβυτέ[ρου
τῶ[ν] ἐκ τῆς κώμης μέχρι τοῦ τὰ
δί[και]α αὐτὸν ποῆσαι. νυνὶ δὲ
προσπεπτωκότος μοι τὴν
Μάρμωτιν ἐμὲ ἐνκεκλημα-
τογραφηκέναι ὡς ἐφυβρικότος
ἐμο]ῦ, τοῦ τοι[ο]ύτου μὴ γ[ε]γονότος,
ἀξιῶ σε προς]τάξαι δοῦ[ναί μο]ι ἔν-
γραπτ[ο]ν πίστιν ὅ[πως καθιστά-
μενος ἀπολογίσωμαι ὑπὲρ [τ]ῶ[ν κα]τ᾽ ἐ-
μ]αυτὸν καὶ ὑπὸ μηδενὸς περισπασθῶ·
γράψαι δὲ καὶ Ἀμμωνίῳ τῷ ὑπο-
στρα]τήγῳ, παρ᾽ οὗ εἰμι, καταστῆσαι ἐπί σε τ[όν] τε
Περίταν καὶ τὸν Πτολεμαῖον καὶ
τὸν Ἑρμίαν κα[ὶ] τὸν πρεσβύτερον τῆς
κώμης πρὸς τὸ προςμαρτυρηθῆναί
σοι ὑπὲρ τῶν [κ]ατ᾽ ἐμέ. τούτου δὲ γενο-
μένου ἔσομαι τετευχὼς τῆς παρά σου
ἀντιλή]ψεως. L ς̄ Ἀθὺρ λ̄. Εὐτύχει.

Habes expressam maioris nomorum administrationis imaginem. Habes ὑποστράτηγον in rebus ad κώμης administrationem pertinentibus occupatum, eique adiunctum ἐπιστάτην, qui ius dicit ut epistata nomi, utrumque potestati strategi nomi subiectum. Iurisdictionem hypostrategi et epistatae eius exiguam certisque finibus circumscriptam fuisse et consentaneum est et colligi ex hac epistola potest. Etiam epistatis vicorum assessores plures affuisse videntur, in quibus nunc sunt Peritas et Ptolemaeus. Omnes hi natione Graeci sunt. Quamquam non refragabor si quis etiam homines Aegyptios in hoc gradu administrationis versatos esse contendat. Quodsi Timoxenus, qui epistolam scripsit pap. musei Berolinensis (Letronn. ap. Passalacqua Catal. des antiq. cet. p. 266.), strategus nomi fuit, conieceris cum Letronnio Πετόνουριν τὸν δευτερεύοντα ibi memoratum hypostrategum fuisse. Qua coniectura admissa fieri non potest quin concedas hypostrategum illum fuisse hominem Aegyptium.

7. Postremo in singulis nomis instituta ἀγορανομία, cuius sedes in urbe primaria sive metropoli erat. Memoratur Heraclides ἀγορανόμος τοῦ περὶ Θήβας pap. Taur. IV. Dionysius ἀγορανόμος τοῦ περὶ Θήβας pap. Paris. III. teste A. Peyrono I. p. 73., qui sedem in urbe Diospoli magna habuerunt; Hermias ἀγορανόμος τοῦ Παθυρίτου pap. Lugd. M., in urbe Hermonthide constitutus, quae vel aetate Ptolemaeorum nomi Pathyritici caput erat (cf. II. p. 284. *a.*). Diospoli praeterea ξενικὸν ἀγορανόμιον institutum erat in rebus ad hospites (τοὺς παρεπιδημοῦντας καὶ κατοικοῦντας ξένους) pertinentibus occupatum (pap. Taur. VIII.). Sed etiam in toparchiis institutam ἀγορανομίαν deprehendimus, ut in toparchia quadam nomi Pathyritici (pap. Lugd. N.). Fuit autem penes agoranomum non solum ordinis forensis et rerum venalium cura, sed etiam emptionis venditionisque summa auctoritas (pap. Lugd. M. N. pap. Casati). Hinc etiam pactiones cuiuscunque generis apud agoranomum contrahebantur (pap. Taur. IV. Paris. III. teste Peyrono l. c.). Formula satis apparet ex papyris citatis. Agoranomus aut ipse subscribit (ὁ δεῖνα κεχρημάτικα pap. Lugd. N.) aut per suos subscribi iubet (pap. Paris. III. teste

Reuvensio Lettr. III. p. 13.). Agonorami vices gessisse videtur ὁ συγγραφοφύλαξ in locis iis, in quibus ἀγορανομία non instituta est; ut ad Φυλακὴν quae infra Memphin sita fuit, tabula confecta est de pecunia mutuo data et accepta, a συγγραφοφύλακι subscripta (pap. Lugd. O.). De ratione συγγραφῶν s. συναλλαγμάτων alius locus dicendi erit (vide VI, 3.)

8. Consimilis administratio fuisse provinciarum Aegypto adiectarum videtur. Sed pauca de his memoriae prodita sunt. Civitates Graecae, ut Cyclades, Cyprus, Cyrenaica, initio a Ptolemaeis non supra libertatem regnabantur. Insulam Cyprum Ptolemaeus Soter Nicocreonti Salaminis principi gubernandam tradidit, mox Menelao fratri (vide Geier de vita Ptol. Lag. p. 33. 40.). Sed aetate Epiphanis στρατηγὸς Κύπρου fuit Polycrates, cui successit Ptolemaeus Megalopolita (Polyb. XVIII, 38. XXVII, 12.). Et Cleopatra Cocce cognominata Alexandrum filium στρατηγὸν misit in insulam (Pausan. I, 9, 2.). Strategis Cypri simul vectigalium administrandorum cura iniuncta erat, ut testantur verba Polybii l. c. Etiam Cyrenaica quoties cum regno Aegypti coniuncta erat (vide I. p. 282.), stratego paruisse videtur a regibus misso, donec ab Euergeta II. Apioni filio testamento relicta est. Praeterea memorantur στρατηγοὶ Κοίλης Συρίας (Polyb. V, 63. 78.) et φρούραρχοι (Vol. II. n. 2614.) oppidorumque praefecti (ibid. n. 2617.).

V. Legislatio duplex fuit, Graeca et vernacula; illam οἱ πολιτικοὶ νόμοι designant (pap. Taur. I. p. 7. vs. 9.), hanc οἱ τῆς χώρας νόμοι (ibid. p. 4. vs. 17.). Ptolemaeus Soter legum novarum ferendarum munus Demetrio Phalereo iniunxerat (vide III. p. 284. *b.*), quem consentaneum est leges ex institutis patriis delibatas ita redegisse, ut novo regno accommodatae esse viderentur. Gubernabatur autem haec legislatio edictis (προστάγμασι et ψηφίσμασι) regum. Ad civitatem Alexandrinam pertinuit collegium δικαστῶν, quorum princeps ἀρχιδικαστὴς hinc inde memoratur (vide IV. 3.); quo pertinet Philonis (adv. Flacc. p. 976. ed. Francof.) memoria referentis de supplicio civium Alexandrinorum, qui si quid deliquissent, a ministris publicis (σπαθηφόροις) vapulabant minus illi quidem crudeliter quam Aegyptii. Extra urbem autem iuri Graeco dicundo praeter epistatas in singulis nomis constitutos (vide IV. 5.) tribunal erat ambulatorium τῶν χρηματιστῶν, qui auctoritate regia huc illuc migrantes in maioribus oppidis, ut Diospoli, Ptolemaide, Latopoli (papp. Taur.) cista, in quam libelli petitorum coniicerentur, exposita forum agebant praeside, quem Attico vocabulo εἰσαγωγέα appellabant (i. e. causae apud iudices introductorem). Hos autem epistrategiam peragrasse ac proinde epistrategiarum curiam constituisse apparet ex mentione τῶν ἐν τῇ Θηβαΐδι χρηματιστῶν (pap. Taur. I. p. 2. cf. Peyron. ad h. l. p. 96.). Itaque si Apollonius quidam Diospoli magna degens a. XLIV. Euergetae II. petiit a rege, ut libellus suus ad τοὺς ἀπὸ τοῦ Πανοπολίτου μέχρι Συήνης χρηματιστὰς mitteretur (pap. Taur. III.), id non cum Droysenio (de regno Lag. p. 35.) ex peculiari nomorum Heptanomidis et Thebaidis distributione interpretandum videtur, neque ex bipartita Thebaide chrematistarum causa: nam quota pars ea fuisset, quae inter Lycopolin, primam Thebaidis civitatem (Agatharch. ap. Phot. p. 447. Bekk.), et Panopolin est? sed quantum video, ex eo, quod Apollonius quum libellum ad regem dabat, compertum habuit tum chrematistas iam in nomo Panopolitico sedem fixisse, mox reliquam Thebaidis usque ad Syenen regionem peragraturos. Ac Panopoli chrematistae sese contulerunt Ptolemaidem, ubi Apollonii libellus aliquot mensibus post in cistam iniectus est (pap. Taur. IV.). Mitto Peyroni commentum (ad pap. Taur. III. p. 11.), qui ex pap. Taur. IV. sibi videbatur colligere posse, quo tempore libellum ad regem daret Apollonius, chrematistas Ptolemaide ius dixisse. Quod si fuisset, Apollonius dixisset ἀπὸ τοῦ Θινίτου, non ἀπὸ τοῦ Πανοπολίτου. Nam quod Peyronus Panopoliticum et Thiniten eundem nomum fuisse putabat, falsus est (vide II. p. 284. *b.*). Institutam curiam χρηματιστῶν a Ptolemaeo Philadelpho esse testatus est Aristeas p. 39. insuper causa addita, ne provincialium Alexandriam confluentium frequentia annona carior fieret. Neque improbabilis causa est ea praesertim aetate, qua hominum genus controversum litigandique semper laetissimum (Amm. Marcell. XXII, 6, 1.) de quacunque re regem adeundi potestatem sibi vindicabat. Simul autem inde colligi potest iurisdictionem chrematistarum non prorsus eandem fuisse quae penes strategos et epistatas nomorum fuit. Sane de iisdem causis, de quibus epistatae nomorum iudicabant, cognovisse etiam chrematistas videmus in pap. Taur. I. Nam Hermias centurio litem de possessione domus movens in primo, ut aiunt, accusationis gradu chrematistis libellum proposuit, mox quum tutius putaret rem iudicibus militaribus committere, ad strategum confugit, qui causam epistatae diiudicandam tradidit. At tamen inde colligi non potest causas promiscue ad epistatas et chrematistas esse delatas ac perinde fuisse, apud utros actio institueretur.

Iuri principis dicundo in singulis nomis trini viri instituti videntur, οἱ τὰ βασιλικὰ καὶ προσοδικὰ καὶ ἰδιωτικὰ κρίνοντες, cui collegio in nomo Memphitico apparebat ὁ τῶν ξενικῶν πράκτωρ, i. e. exactor tributorum a peregrinis exigendorum, testante papyro Taur. XIII. ubi vss. 4-6. ita legendum videtur:

Ἔτους λδ, Τυβὶ ε ἐν Μέμφει· τοῦ Μεμφείτου χρηματισάντων τὰς βασιλικὰς Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Φιλομητόρειος, Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου Θεσμοφόριος, Σωγένης Σωγένους Κοινεύς, οἱ τὰ βασιλικὰ καὶ προσοδικὰ καὶ ἰδιωτικὰ κρίνοντες, prava oratione, nominativis appositis ad genitivum χρηματισάντων.

Ordo actionum instituendarum apud epistatas nomorum luculento exemplo cognoscitur ex causa Hermiae pap. Taur. I. (cf. fragm. pap. Taur. IX.). Petitores libellos suos aut stratego submittunt (pap. Lugd. A. Brit. XV. Vat. B.), qui, ubi rem ipse dirimit, magistratui inferiori mandat subscripta nota: τῷ δεῖνι· προνοῆσειν ὅπως τεύξεται τῶν δικαίων, ubi actione iudiciaria opus est, transmittit epistatae (pap. Taur. I.),

aut recta ad epistatam se convertunt (pap. Taur. II. ubi vs. 2. legendum καὶ ἐπιστάτῃ τοῦ περὶ Θήβας, pap. VIII. XI. XIV.). Itaque epistata ius dicturus (ἐπὶ τῆς καταστάσεως) primum libellum accusatoris iudicibus (τοῖς συμπαροῦσι) praelegit, deinde auditis orationibus utrique parti patrocinantium (τῶν συγκαταστάντων) missisque in suffragium iudicibus sententiam scripto mandat additis rationibus. Memorabile quod apud epistatam vici cum accusatore comparet ὁ πρεσβύτερος τῆς κώμης testis ille speciem prae se ferens (vide pap. Lugd. A. supra expositum IV. 6. p. 294.). Quippe is, unde petitur, laeserat συγγραφὴν ἐξμάρτυρον i. e. ἐκμάρτυρον, pactum coram teste initum. Unde coniicias testem petitoris ipsum illum πρεσβύτερον τῆς κώμης fuisse. Non multo dispar ratio videtur actionum fuisse apud chrematistarum collegium institutarum, qui vocatis iis, unde petitur, libello in vas iniecto, posteaquam causam exposuit ὁ εἰςαγωγεύς (καταστάσεως γενομένης pap. Taur. I. p. 2.), litem iudicant. Ubi privati ab inferioribus magistratibus iniuria affecti causam intendunt, aut ad superiorem magistratum, ut strategum et epistrategum, se convertunt, qui cognita iniuria libellum ad magistratum sese inferiorem mittit subscripta nota in mandati formam (pap. Taur. V. VI. VII. ubi qui Hermocles memoratur idem est epistata nomi Pathyritici, quem habes pap. Taur. XI.), aut ad regem ipsum, petentes ut magistratui, ex quo res pendet, mandata det, aut rem commendet, uti epistolographo (n. 4896. pap. Lugd. G. H. I.), stratego nomi (pap. Lugd. B.). Etiam alii a privatis iniuria affecti ad regem confugiunt petentes, ut libellum nota subscripta iudicibus auctoritate regia institutis, sicut chrematistis, commendet (pap. Taur. III.). Proinde rex fere ipse respondet litteris datis ad magistratum provinciae aut nomi adiuncto exemplo libelli petitoris, quarum litterarum formula sollemnis cognoscitur ex n. 4896. *B.* pap. Lugd. G. H. I. (cf. epistolas Demetrii et Ptolemaei ap. Ioseph. Ant. Iud. XII, 2, 4. 2, 5.); aut, ubi primum in causam inquirendum est, libellum mandat magistratui, a quo cognosci debet, subscripta nota: τῷ δεῖνι ἐπισκέψασθαι; qualem notam χρηματισμὸν vocant (pap. Lugd. B. pap. Brit. VI. vs. 22. 23.); atque idem χρηματισμὸς etiam in aliis reperitur libellis supplicibus (pap. Brit. II.). Ac sic libellus saepe ab alio ad alium transmittitur subscriptis notis ex ordine a diversis magistratibus; cuius rei exemplum memorabile papyri suppeditant de causa geminarum in Sarapieo prope Memphin apparentium superstites (pap. Brit. III. Lugd. B. Brit. IV. V. Lugd. C. Brit. VI. VII. VIII. IX. Lugd. D. Brit. X. XI. XII. XIII. XIV. XVI. Lugd. E. Vat. C. D. ad quos pertinent etiam papyri nonnulli Parisini nondum editi.

Praeter ius Macedonicum perdurasse etiam ius provinciale sive Aegyptiacum (οἱ τῆς χώρας νόμοι) videtur in loco beneficii et gratiae permissum potius a regibus quam sustentatum; quo pertinent λαοκρίται pap. Taur. I. p. 7.) fora Aegyptiaca agentes, coram quibus qui litem cuipiam intendebat, priusquam libellum exponeret, debebat se suosque parentes profiteri productisque testimoniis demonstrare (cf. Peyron. ad h. l. p. 161 sqq.); pertinet tutela mulierum (vide Ad. Schmidt Forschung. auf dem Geb. d. Gesch. I. p. 293-298.). Et nonnulla ex iure Aegyptiaco sancita Ptolemaei conflasse cum legibus suis videntur, ut in lege de hereditate adeunda, ex qua heres genus suum, patrem, matrem, et, si avorum hereditas adeunda esset, avos profitebatur productisque testimoniis demonstrabat, deinde tributum primitiarum pendebat fisco regis solvendum, post in tabulis publicis hereditatem inscribendam curabat (pap. Taur. I. p. 7. cf. Peyron. ad h. l. p. 166.). Omnino autem quamquam facile concedimus ius Aegyptiacum sensim ab iure Macedonico absorptum esse, tamen severius nobis iudicatum videtur a Reuvensio (Lettres cet. III. p. 28.) negante λαοκρίτας illibatam iudicandi potestatem habuisse. Multoque probabilior sententia Peyroni, qui reges multa ex legibus antiquis permisisse Aegyptiis censuit iuri regio commodisque Graecorum non adversantia. In eo enim posita erat regum Macedonum sapientia, ut regno Aegypti firmando intenti fraena imperii liberalius moderarentur. Et his ita positis non est quod moneamus in foro Graeco linguam Graecam valuisse, in foro Aegyptio Aegyptiacam.

VI. 1. Ager antiquitus omnis inter sacerdotes, reges, milites divisus erat (Diod. Sic. I, 73.) immuni sacerdotibus militibusque agrorum non vendibilium possessione (Herodot. II, 168.). Licebat tum etiam opificibus et agricolis possidere fundos, sed immunes non erant (Herodot. II, 109.). A Persis ultimisque regibus Aegyptiis mutatus ordo est (vide Drumann ad inscr. Rosett. p. 160.). Itaque Ptolemaeorum aetate templis curta possessio paulatim adeo imminuebatur, ut Epiphanes a sacerdotibus celebraretur, quod templis consecrasset ἀργυρικάς τε καὶ σιτικὰς προσόδους (n. 4697. vs. 11.), aliaque vectigalia templorum intacta reliquisset (vs. 14.) neque συντάξεις mutasset, quae iis quotannis solitae essent praeberi; cuius rei exempla prodiderunt papyri ad Sarapieum Memphidis pertinentes. Sed qui olim Pharaonum et militum agri erant, in regum possessionem abiisse omnes videntur, quorum latifundiis praepositi sunt οἱ οἰκονόμοι γῆς βασιλικῆς (n. 4861.) s. οἰκονόμοι τοῦ βασιλέως (n. 4904. cf. IV. 6.). Ex regiis possessionibus memoratur insula Thebaidis palmarum ferax (Strab. XVII. p. 814.), quam sunt qui Tabennam fuisse putent memoratam illam Sozomeno III, 13. et Nicephoro IX, 14. (conf. Droysen. de regno Philom. p. 43.), Moeris lacus (Herod. II, 149. III, 91.), insula Ophiodes lapidibus topaziis insignis (Strab. XVI, 770.), ῥύμη βασιλικὴ in nomo Pathyritico (pap. Lugd. M. N.), lacus nitrosi in nomo Nitriotico (Strab. XVII, 803. cf. pap. Zoidis). Adde metalla auri in confiniis Aethiopiae (Diod. Sic. III, 11 sqq. Agatharch. ap. Phot. p. 448 sq. ed. Bekk.), lapicidinas in orientali montium tractu sitas (Ritter Geogr. I. p. 696.), smaragdorum aliorumque lapidum pretiosorum fodinas prope Copton (Plin. H. N. XXXVII, 17. Strab. XVII, 815.). Ad ius principis proprium etiam venationes elephan-

torum pertinebant inde a Ptolemaeo Philadelpho institutae (n. 5127. *A.* cf. Strab. XVII, 789.), et ebur, quod magno lucro vendebatur (Peripl. mar. rubr. p. 143. in Arrian. ed. Amstel.).

2. Vectigalium alia directa sunt, quae certo quodam temporum intervallo persitabantur, alia indirecta.

Ex priore genere gravissima erant tributa fundorum. Pendebatur fere quinta pars fructuum (I. Mos. 47, 24-26. Orosius Hist. I, 8.). Quae pars quum in tanta soli fertilitate magnam saepe efficeret frumenti copiam, factum est, ut pro frumento etiam pecunia solveretur (Herod. III, 91. cf. n. 4697. vs. 29.). Quam in rem opus erat crebra soli aestimatione, quum maiora Nili incrementa etiam maiores reditus denuntiarent (Strab. XVII, 817.). Haec aestimatio ut rite fieret, Niliacae aquae altitudinem quovis anno accuratissime observatam et descriptam habebant; cui rei inserviebant Nilometria (vide Varges de stat. Aeg. cet. p. 57 sq.). Itaque ex fundis πρόσοδοι σιτικαὶ καὶ ἀργυρικαὶ redibant. Praeterea tributum impositum est τοῖς γῆν καὶ τέχνας ἐργαζομένοις (Strab. XVII, 787.), quo pertinent λινουργοί (Strab. XVII, 813.), βαφεῖς, σιδηρουργοί, οἰκοδόμοι, ἱερογλύφοι, γεωμέτραι, ἁλιεῖς, quorum mentio fit in pap. Lugd. P. Hinc oppida quaedam aulae regiae carnes, panes, strata, soleas subvehebant (Aristeas p. 58. Athen. I. p. 33.), collegia sacerdotum copiam ὀθονίων βυσσίνων (n. 4697. vs. 17. 29.), singulae templorum arurae frumentariae ante Epiphanem artabam, vinariae amphoram (κεράμιον) pendebant (n. 4697. vs. 30.). Etiam ad rem maritimam sacerdotes pecunias conferre ante Epiphanem tenebantur (ibid. vs. 17.). Sed non solum possessionibus artibusque tributa imposita, verum etiam, ut videtur, singulis capitibus (ἐπικεφάλιον). Cuius rei etsi unum extat Iosephi Bell. Iud. II, 16, 4. testimonium de aetate Romanorum, tamen vix dubium est, quin hunc quoque usum Ptolemaei praeiverint (cf. Droysen. l. c. p. 45.). Ac simile quid subesse vocabulo φορολογία (n. 4697. vs. 12.) videtur.

Vectigalia indirecta sunt τὰ ἐγκύκλια τέλη. Cuius generis est tributum emptis impositum, τέλος ὠνῆς. De hoc tributo certiores facti sumus subscriptionibus trapeziticis papyrorum demoticorum. Vocabatur tributum εἰκοστὴ ἐγκύκλιος, mox δεκάτη, addito vocabulo ἐγκύκλιος, quo vicesima haec vel decima ab aliis tributis extraordinariis distingueretur. Pendebatur igitur vicesima aut decima pars pretii rei emptae. Et vicesima quidem in papyris ex regno Epiphanis et Philometoris superstitibus habetur (pap. Berol. 41. 38. 36. conf. papp. ap. Young Hierogl. tab. 34. 35.); decimam praestant papyri insequente aetate scripti (pap. Berol. 37. 40. 39. pap. Lugd. M. N. ap. Leemans. p. 58. 67. cf. p. 89.). In his res empta aut domus est aut pars domus aut fundus (ψιλὸς τόπος) aut pars fundi, aut etiam ius aliquod, ut collectorum (pap. Berol. 36.). Quo pertineant tributa δραχμῆς et τετάρτης memorata in papyro quodam Parisino (Journ. des Sav. 1828. p. 484.), non liquet. Nec magis aperta ἑξηκοστῆς et ἑκατοστῆς ratio in papyris Zoidis obvia, quae tributa sigillaria vel tabellaria fuisse coniecit Droysenius (l. c. p. 44.). Ex eodem illo papyro Parisino innotuit τροφῆς et οἴνου τέλος, νιτρικῆς, quae rectius fortasse ad vectigalia rettuleris de mercibus importatis et exportatis exacta. Quamquam τροφῆς τέλος mirum est, neque ausim de hoc vectigali nunc quidquam decernere. Οἴνου τέλος quaestuosum videtur fuisse, ex quo vinum Aegyptiacum (Mareoticum Virgil. Georg. II, 91. Horat. Od. I, 37. Athen. I, 33. Sebennyticum Plin. H. N. XIV, 9. Mendesium Clem. Alex. Paed. 156.) usu celebratum est (conf. Drumann ad inscr. Rosett. p. 163 sq.). Denique νιτρικὴ notum est ex papyris Zoidis, recteque vocem a νίτρῳ derivandam putat Droysenius l. c. p. 44. Exigebantur autem Alexandriae plura de mercibus exportandis quam importandis (Strab. XVII, 798.). Loca ubi portoria solvenda erant, fere Φυλακαὶ dicta a praesidiis ibi degentibus. Sic Schedia Φυλακὴ fuit oppidum per pontem cum lacu Mareotico ac proinde cum urbe Alexandria et Canopo iunctum. Ibi portoria solvebantur rerum venalium vel secundo vel adverso flumine invectarum. Alia Φυλακὴ in confiniis Heptanomidis et Thebaidis fuit Hermopolitica dicta utpote sita prope Hermopolin magnam (Strab. XVII. p. 813.), ubi de mercibus ex Thebaide allatis portoria postulabantur. Accedit Φυλακὴ Thebaica (Strab. l. c.), quam significare Agatharchides videtur ap. Phot. p. 447. ed. Bekk. Talis statio etiam infra Memphidem sita fuit, ut docet pap. Lugd. O. (ap. Leemans. p. 77.) in quo bis mentio fit τῆς ὑποκάτω Μέμφεως Φυλακῆς. Erant etiam aliis oppidis maritimis custodiae exigendi portorii causa dispositae, ut ad mare rubrum, ut in omnibus Nili ostiis (Hirt. de bello Alex. 13. conf. Strab. II, 98.). Meridiem versus ultimis Ptolemaeorum praesidiis eadem cura imposita est; quo videndum ne pertineat Φρουρὰ τοῖς Αἰθίοψιν ab Aristide II, 343. memorata. Sed sunt quae ad securitatem imperii ordinemque publicum conservandum potius instituta videntur; quo rettuleris etiam legem, ne quis inscio vel invito rege Alexandria avehatur; quae lex ne migraretur, in portubus et reliquis exitibus dispositi custodes vigilabant (Strab. II, 101.). Atque portoria multum lucri attulisse rei publicae ex commercio colligi potest, quod Ptolemaeus Philadelphus terra marique florentissimum effecit patefacto alveo ab ipso denominato et viis per deserta ad mare stratis (cf. p. 282. *a.*). Merces Aegypti in Aethiopiam, Arabiam, Indiam exportabantur, indeque rursus aliae importabantur aut transvehebantur. Et de his quidem ratione habita praesertim rerum Romanarum copiose exposuit Vincent (Periplus of the Erythrean Sea P. II. Append. p. 1-84.). Ad vectigalia indirecta denique referenda est ἡ ἀπαρχή, quam qui hereditatem adiret regi pendebat (pap. Taur. I. p. 7. vs. 10.) et pecuniae multaticiae, ut, si quis res hereditate acceptas non tradidisset in publicis tabulis consignandas, aerario regio decies mille drachmas debebat (pap. Taur. I. p. 7.) vel ut privatus, si certis pactis non stetisset, privato xx talenta χαλκοῦ damno compensando, regi cccc drachmas argenteas

pendere tenebatur (pap. Taur. IV. cf. VIII. et pap. Lugd. C. O. ap. Leemans. p. 21. et p. 77.). Postremo publicationis bonorum exemplum extat in papyris Zoidis.

3. Vectigalia publicanis locabantur; qui in provinciis quanta vi tributa exegerint, luculento exemplo docet Ioseph. Ant. Iud. XII, 4. Publicani (τελῶναι) privati erant Graeci aut Aegyptii homines. Hi non semper unum per annum vectigal aliquod emerunt, ut qui τὴν νιτρικὴν conduxerant (pap. Zoidis), sed interdum plures per annos, ut docet papyrus Lugd. N. col. 3. coll. pap. Berol. 39. 40. qua de re Droysenius Mus. Rhen. III. 4. 1832. p. 531. conferri iubet Ioseph. Ant. Iud. XII, 4, 4. Nec semper singula vectigalia unus redemit, sed plures simul, ut in pap. Berol. 36. (conf. pap. Grey. et pap. demot. ap. Young Hierogl. I. tab. 33.) Ἀσκληπιάδης καὶ Ζμῖνις τελῶναι habentur (cf. pap. Taur. XII.). Unde qui societatem inierunt ad certum aliquod vectigal redimendum, μέτοχοι dicebantur.

Quumque pro diversis vectigalibus diversi fuerint τελῶναι, ii, qui vectigal rerum emptarum nomi cuiusdam tractarunt, videntur accuratius οἱ πρὸς τῇ ὠνῇ dicti fuisse. Sic Asclepiades ὁ πρὸς τῇ ὠνῇ in pap. ap. Young. Hierogl. I. tab. 34. (cf. tab. 36.), Ἀσκληπιάδης καὶ Κράτης οἱ πρὸς τῇ ὠνῇ in pap. ap. Young. l. c. Ζμῖνις καὶ οἱ μέτοχοι οἱ πρὸς τῇ ὠνῇ in pap. Berol. 38. Σαραπίων καὶ οἱ μέτοχοι οἱ πρὸς τῇ ὠνῇ in pap. ap. Young. l. c. tab. 35. Sed hos τελώνας publicam quandam auctoritatem prae se ferre quum alia produnt tum papyrus Mus. Lugd. Bat. F. ap. Leemans. p. 35. Ἀλέξανδρος καὶ οἱ μέτοχοι οἱ πραγματευόμενοι τὸ ὠνητικὸν κα[ὶ] ἐπιδέκατον ἀπὸ τοῦ [Πα]θυρίτου. Hi igitur pacto emptionis proposito vectigal definiunt ab emptore pro re empta solvendum; quae definitio διαγραφὴ vocatur, nimis illa angusta significatione accepta ab A. Peyrono (ad pap. Taur. I. p. 145 sq.), qui quoniam fundorum saepe in minima segmenta divisorum tributa exigebantur, διαγραφὴν partitionem esse tributi in singulorum civium capita putavit (vide Droysen. Mus. Rhen. III. 4. 1832. p. 504.). Iam illa διαγραφὴ ut rata fieret, subscribebatur ab ἀντιγραφεῖ (Controlleur), magistratu regio, qui interdum simul βασιλικοῦ τραπεζίτου munere functus videtur (pap. Lugd. L. ap. Leemans. p. 55.). Vectigal ita definitum deinceps apud τραπεζίτην penditur, regium et ipsum magistratum, cuius mensa (τράπεζα βασιλικὴ) in primaria urbe nomi exposita est, ut Memphide (papp. Zoidis), ut Diospoli magna (pap. Berol. 36. 41. cf. pap. Grey.), ut Hermonthide nomi Pathyritici (pap. Berol. 37 - 40. pap. Lugd. M. N. cf. Leemans. p. 89. pap. ap. Young. l. c. I. tab. 34. pap. Paris. ap. Peyron. I. p. 137.). Rem exempla pactionum Aegyptiacarum (συγγραφῶν Αἰγυπτίων) docuerunt, quibus trapezita per scribam suum apochae in tabulas relatae suoque nomine subscriptae exemplum adiiciendum curavit. Quippe syngraphae Aegyptiacae a monographo, collegii alicuius sacerdotum scriba, conceptae (vide pap. Grey.) ex legibus provincialibus debebant certa quadam sponsione adornari, quam vocabant στυρίωσιν (pap. Taur. I. p. 4. vs. 18. p. 7. vs. 2. conf. Peyron. ad h. l. p. 116 sqq.), qua omissa syngraphae nulla in foro auctoritas esset. Hunc ordinem confirmarunt Ptolemaei, dato tamen edicto quo eae syngraphae, ex quibus ratio tributorum penderet, in linguam Graecam translatae (pap. Taur. I. p. 5. vs. 4.) ad telonium proferri indeque ad mensam trapezitae deberent, ut definirentur tributa et penderentur (τὰ καθήκοντα τέλη pap. Taur. I. p. 5. vs. 19. p. 9. vs. 14.). Idemque factum videmus syngraphis apud agoranomum Graecum confectis (vide pap. Lugd. M. N.). Et huius quidem ordinis primum exemplum extat in pap. Berol. 41. a. XXIII. Epiphanis (a. Chr. 182.) scripto. Sed Aegyptios edicto non semper audientes fuisse prodere videtur lex Philometoris de indulgentiis possessoribus fundorum concedendis (pap. Taur. I. p. 9. vs. 21.). Unde etiam, opinor, explicandum est, si qui papyri demotici supersunt subscriptione trapezitae carentes. Itaque quo magis ab usu scribarum vernaculorum abstraherentur Aegyptii, novum quiddam molitum esse Ptolemaeum Philometorem primus demonstravit A. Peyronus duobus papyris usus in museo Paris. asservatis (vide pap. Taur. T. I. p. 149 sqq.). Quibus papyris quae continetur epistola Panisci ad Ptolemaeum quendam data, ex ea apparet syngraphas Aegyptiacas omnes in nomo Thebano coeptas esse in tabulas referri novi magistratus regii et subscribi ab eodem a. XXXVI. mensis Choeac die IX. Hoc institutum quum ad τὸ περὶ τῆς ἀναγραφῆς πρόσταγμα (pap. Taur. I. p. 6. vs. 31.) pertinere videretur, Peyronus docuit eo τὸ γραφεῖον referendum esse, cuius mentio fit in subscriptionibus quibusdam papyrorum. Ac vetustissimum huius rei exemplum papyrus mus. Berol. 36. praebuit hac nota insignis: Ἀπολλώνιος ὁ πρὸς τῷ γραφίῳ τοῦ περὶ Θήβας μετείληφα εἰς ἀναγραφὴν L λς, Τυβὶ ε, ex quo sequitur, si Peyroni calculi non fallunt, pactum, ad quod pertinet haec subscriptio, nondum elapso toto mense post introductum novum ordinem Apollonio repraesentatum esse. Eodemque pertinent notae ex aetate Euergetae II. in pap. Taur. citato a Peyrono I. p. 151. Ἀπολλώνιος ὁ πρὸς τῷ γραφίῳ κεχρημάτικα L μδ, Μεσορὴ ἐπαγομένω[ν] β; in pap. mus. Paris. citato ab eodem l. c. Ἡρώδης ἀντιγραφεὺς μετείληφα εἰς ἀναγραφὴν L με, Θωὺθ ιγ; in pap. Lugd. Bat. ap. Leemans. p. 89. Ἡρακλείδης μετείληφα εἰς ἀναγραφὴν L μς, Τυβὶ λ; in pap. Taur. citato a Peyrono I. p. 152. Ἡρακλείδης μετεί(ληφα) εἰς ἀναγραφὴν L νγ, Θωὺθ ιε atque alia ex aetate nescio qua in pap. mus. Paris. citato a Peyrono I. p. 151. Σαραπίων μετείλ(ηφα) εἰς ἀναγραφὴν L ις, Φαμενὼθ κθ. Itaque in singulis nomis γραφεῖον institutum est, cuius in tabulas pacta Aegyptiaca relata esse scriba (ὁ πρὸς τῷ γραφίῳ, ὁ ἀντιγραφεύς) subscripta nota testabatur. Sed edictum de ἀναγραφῇ (cf. pap. Taur. I. p. 4.) latius patuisse videtur, siquidem videmus etiam pacta minoris momenti apud magistratus Graecos confecta a peculiari scriba in tabulas esse relata, ut docet pap. Lugd. O. cui subscripta haec sunt:

Ἔτους κς, Θωὺθ ιδ ἀναγέγραπται ἐν τῇ ὑποκάτω Μέμφεως Φυλακῇ διὰ τοῦ δεῖνος.

De reliqua historia huius instituti nondum constat. Illud apparet edicto cautum fuisse ne libri censuales violarentur neve inde vectigalia detrimentum caperent.

In mensis illis trapezitarum non solum indirecta sed etiam directa tributa pendebantur, ut colligas ex n. 4862. *b. B.* ubi certe tributum directum intelligendum videtur. Trapezitae adiutor χειριστής audit (pap. Brit. VII. VIII.). Sed exigendis tributis praeter publicanos in singulis nomis certi magistratus regii praefuerunt, ut ὁ πρὸς τῇ οἰκονομίᾳ τῶν ἀργυρικῶν (pap. Taur. V. VI. VII.), ὁ ἐπιμελητὴς πρὸς τὴν ἔκληψιν τῆς νιτρικῆς (papp. Zoidis). Ad certas causas πράκτορες instituti sunt, ut Memphide ξενικῶν πράκτωρ fuit (pap. Taur. XIII. cf. pap. Lugd. Q.). Sed omnium horum ratio non minus obscura est quam exactio tributorum frugum; quam in rem innotuerunt σιτολόγος (n. 4862. *b. B.*) et δοκιμασταὶ explorandis frugum tributis constituti (pap. Lugd. Q.). Illud patet, caput administrationis vectigalium fuisse τὸν ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ νομοῦ, quo qui magistratus inferiores sunt, οἱ ἐπὶ τῶν χρειῶν τεταγμένοι vocabantur (pap. Taur. VI. VII.).

4. Tributa et vectigalia ex provinciis exacta statis temporibus Alexandriam ad collegium quaestorum (τῶν ταμιῶν) mittebantur (Athen. XI, 494.), cui praefuit διοικητής (Cic. pro Rab. 10. cf. Polyb. XXVII, 12.). Singuli quaestores certam quandam provinciam sortiti videntur, ut aliis pecuniae ex bonis publicatis aerario tradendae competerent, aliis alia vectigalia (cf. Ioseph. Ant. Iud. XII, 2, 3. extr.). Eorum βιβλία, ἐν οἷς εἰσιν αἱ ἀναγραφαὶ τῶν τὰς συντάξεις λαμβανόντων, commemorantur Athen. XI, 494. Summa post regem aerarii curatio et administratio penes τὸν διοικητὴν fuit (Polyb. XVI, 21.). Ex illo collegio innotuerunt Asclepiades ἀρχισωματοφύλαξ καὶ διοικητής (pap. Brit. VI. vs. 42.) a. xx. Philometoris, et Dioscurides τῶν φίλων καὶ διοικητής (pap. Brit. II. vs. 95. 97.) ex a. xxiv. eiusdem regis. Διοικηταῖς subiecti sunt οἱ ὑποδιοικηταὶ in provinciis constituti; qualis ex papyris Memphide oriundis notus est Sarapio τῶν διαδόχων καὶ ὑποδιοικητής (pap. Brit. III-VI. X-XIII. XV. Vat. C. D. Lugd. B. D. E.) ex a. xix. xx. Philometoris; qui quum officii causa crebra itinera fecisse atque ex nomo Memphitico dicatur in Arsinoiticum secessisse (pap. Lugd. D. Brit. IV.), coniectura fieri potest ὑποδιοικητὴν magistratum fuisse epistrategiae, non nomi. Unde quoniam idem paulo post honoribus et strategia auctus συγγενὴς καὶ στρατηγὸς καὶ ὑποδιοικητὴς audit (pap. Lugd. L.), videndum, ne strategus Heptanomidis fuerit retento munere ὑποδιοικητοῦ. Falsi enim nobis illi videntur, qui titulum στρατηγοῦ mere honorificum fuisse arbitrantur (Peyron. I. p. 63. 66. Reuvens Lettres cet. III. p. 97.). Fuit igitur penes ὑποδιοικητὴν in provinciis expensorum cura; quam sententiam iam a Reuvensio (l. c. p. 62. 95.) pronuntiatam acta paulo ante memorata confirmarunt. Addo habuisse γραμματεῖς (pap. Brit. X.).

5. Reditus Ptolemaeis immensi fuerunt. Appianus Hist. Rom. praef. 10. ex annalibus regiis tradit in aerario secundi post Alexandrum regis fuisse septiens centena et quadraginta millia talentum. Reditus annui Philadelpho feruntur fuisse quaterna dena millia et octingena talenta et quindeciens centena millia artabarum frumenti (Hieronym. in Daniel. p. 1122.). Labente regno imminutos reditus esse consentaneum est. Nihilo vero minus Ptolemaeo Auletae quotannis duodena millia et quingena talenta rediisse ex Ciceronis oratione quadam refert Strabo XVII, 798. non prorsus consentiente Diodoro XVII, 52. qui eidem regi plus sena millia talentum rediisse testatur.

Talentum magnum Ptolemaicum vetustum ad Aegineticum, quod traditur patuisse x. m. drachmarum Atticarum, proxime accessisse Boeckhius demonstravit (Disquis. metrol. p. 139 sq.) concedens dimidiatum videri, unde drachma aut quinque obolis Atticis aequalis aut decem videri potest. Idem, quae vulgo drachmae Alexandrinae vocantur, quinis fere obolis Atticis aequales censeri probabili ratiocinatione exputavit (l. c. p. 148.). Ad haec talenta, sive integrum sive dimidiatum (ex quibus posthac nata sunt paulo minora Alexandrinum pondo Rom. cxxv et dimidium huius Ptolemaicum Heronis pondo Rom. lxiis), argentum potissimum signatum est: nam in argento Aegyptiaco norma clarius cernitur quam in auro, quod vulgo levius signatum videtur (p. 142.). Pondera nummorum aureorum et argenteorum superstitum notavit Boeckh. l. c. p. 139 sq. Stater aureus νόμισμα μναιεῖον vocatur in pap. Paris. edito a Letronnio in libello: *Récompense promise à qui découvrira ou ramènera deux esclaves échappés d'Alexandrie* Par. 1833. unde apparet minam c drachmarum argenti statere aureo (octadrachmo talenti minoris s. dimidiati) contineri. Argentum ἀργύριον ἐπίσημον Πτολεμαϊκοῦ νομίσματος appellatur pap. Lugd. O. Sed praeter aurum et argentum aes signatum plurimum (νόμισμα χαλκοῦν ἐπίσημον Polyb. XXIII, 9, 3.). Et talentis, minis, drachmis aeris vulgo computabatur, nisi quod, quae fisco redibant, fere argento pendi solebant (Peyron. ad Zoid. pap. vs. 3.). Rationem metallorum auri, argenti, aeris primus Letronnius (Récompense cet. p. 10 sqq.) feliciter attigit. Is rationem auri et argenti satis probabiliter posuit $12\frac{1}{2} : 1$, rationem argenti et aeris $1 : 60$ statuens assium reductionem apud Romanos lege Papiria ita factam esse, ut ratio aeris et argenti ad modum gentium cum Romanis negotiantium accommodaretur, collato loco Plinii XXI. extr. ubi χαλκοῦς decima pars oboli vocatur, quod quum ad Atticam rationem redigi non possit, videatur ad systema Alexandrinum esse referendum. Atque hanc Letronnii rationem quum alia multa tum nummorum superstitum pondus tueri videntur. Aliter Bern. Peyronus, qui (Memor. dell' Accad. Tor. Sect. II. Tom. III. 1841. p. 77.) argenti et aeris rationem $1 : 120$ sibi visus est invenisse compositis duobus locis papyrorum Brit. XV. et Taur. XIII. Quippe in pap. Brit. XV. ex a. xx. Philometoris leguntur haec: π[ω]λοῦσι αὐτῶν τὴν ὀλύραν διὰ τὴν τιμιόραν τοῦ σίτου ἐκ τρι[ά]κοντα μ[η]νῶν τὴν ἀρτάβην ⊢τ̄, quae fere eadem verba redeunt in pap. Brit. XIII. ut certe illud τ̄ verum videatur. Quodsi pretium

ὀλυρῶν maximum habetur ccc dr. χαλκοῦ, Peyronus pretium vulgare inter cc et ccl positum arbitratur ponitque fuisse ccxl dr. χαλκοῦ. Pretium maius ὀλυρῶν fuisse quam πυροῦ, cuius pretium censetur c dr. χαλκοῦ (pap. Brit. II.), inde credibile, quod Aegyptii fere ὀλύρας consumpsissent nefas putantes vesci frumento (Herod. II, 36.). Iam vero in pap. Taur. XIII. ex a. xxxiv. Euergetae II. legitur: τὰς συναγομένας ὀλ. ⸆ σμ̄, ὡς τῆς ⸆ (ἀρ) ∟β̄, ubi signum ⸆ pro artaba habetur ab A. Peyrono; ex quo B. Peyronus ὀλυρῶν artabam vulgo binis drachmis argenteis veniisse statuens ponit duas drachmas argenteas aequales esse ccxl drachmis χαλκοῦ indeque sequi putat, drachmam argenteam aequasse cxx drachmas χαλκοῦ talentumque χαλκοῦ l drachmis constitisse argenteis. Quodsi quis putaverit vulgare pretium fuisse cc drachmas χαλκοῦ, posse etiam videri drachmam argenteam aequalem c drachmis χαλκοῦ fuisse; probabilius tamen alterum esse, quod numerus 120 systemata quae dicimus decimale et duodecimale coniuncta contineat. Et hanc rationem (1 : 120) confirmari etiam exemplo Romanorum a Letronnio in suum usum converso, si consideraveris eos imperio promovendo potius quam commercio excolendo intentos ex materia decem assium aeris procusis ccxl assibus semuncialibus denarium non iam decem assibus iussisse sed sedecim permutari. Nam si denarius decem assium stetisset, ad eam, quae subest, rationem, 16 : 240 = 10 : 150, debuisse potius cl assibus semuncialibus permutari. At Romanis magnopere abusos esse valore nominali assium; contra factum esse a Ptolemaeis commercio consulentibus; atque etiam Romanos paulatim rationem 1 : 125 restituisse. Quae tamen vereor ne parum recte disputata sint. Nam ut alia omittam, argumenta, quibus nititur B. Peyroni ratio, non eiusmodi sunt, ut omni dubitatione careant. Certum quidem hoc est, annonae caritate ὀλυρῶν artabam ccc drachmis χαλκοῦ veniisse; neque improbabile signum ⸆ artabam significare. At nimis lubricum, opinor, de pretio maiore ὀλυρῶν pretium vulgare velle deducere. Nam potest multo minus esse quam voluit B. Peyronus. Ex ratione Letronnii duae drachmae argenteae sunt cxx drachmae χαλκοῦ. Nonne pretium ὀλυρῶν a cxx drachmis intendi potuit ad ccc dr. ab hominibus praesertim lucro faciendo deditissimis? Artaba tritici (Brit. pap. II.) censetur c drachm. χαλκοῦ, quae ex Letronnii ratione fiunt $1\frac{2}{3}$ drachmae argenteae, ex Peyroni ratione $\frac{2}{3}$ dr. arg. Utrum probabilius sit, non difficile est dictu. Nam drachmam Alexandrinam Letronnius pondere proxime accedere ad denarium Romanum putat, quinque obolis Atticis aequalem ex Boeckhii ratione (Disquis. metrol. p. 149.) supra diximus. Itaque artaba ὀλυρῶν, quae duabus drachmis argenteis censetur, 1 drachma Attica et 4 obolis vendebatur; artaba πυροῦ, quae $1\frac{2}{3}$ drachmis argenteis, pretio paulo minore.

Sed ut revertamur ad illud, cuius causa haec omnia attulimus, immanis illa summa 740,000 talentum, quae secundum ἀναγραφὰς βασιλικὰς in thesauro Ptolemaei II. fuisse traditur, facile concedetur, si talenta Aegyptia aeris esse putaveris; unde, posita ratione argenti et aeris 1 : 60, procedunt $12{,}333\frac{2}{3}$ talenta argenti, quae ad normam Aegineticam exacta effecerint circiter 30,832,500 thal. monetae nostrae, ad normam talenti Aeginetici dimidiati summam dimidiatam. Cum hac summa mediocriter conveniunt etiam reditus Philadelphi 14,800 talentum, et Auletae 12,500 talentum, quae quin argentea sint, dubitari non potest. Et haec fortasse talenta Attica sunt dimidiatis Aegineticis paulo maiora. Auletae quidem Diodorus, ut supra memoravimus, plus sena millia talentum rediisse tradit, quod Varges (de statu Aeg. p. 55.) ita conciliare studuit, ut diceret Diodorum computationem talentis Alexandrinis fecisse, quae Atticis duplo maiora fuissent. Ut mittam Mannerti (Geogr. X. P. I. p. 311.) coniecturam, talentum Alexandrinum quod diximus esse librarum Rom. cxxv, non duplum est Attici talenti genuini, sed recentioris tantum post Christ. nat. talenti Attici vocati pondo lxii s, h. e. aequalis Ptolemaico Heronis. Hoc igitur talentum Atticum si dixeris, non improbabilis Vargesii ratio est. Neque haec ratio multum differt ab ea, quam nos secundum Aegineticum talentum eiusque dimidium instituimus.

Itaque luxuriae et expensarum a scriptoribus celebratarum Ptolemaeos non defecerunt subsidia. Mitto libidines regum, quae ingentem vim pecuniae absorpserunt. In ostentatione et liberalitate consisto. Eo pertinent pompae Philadelphi, in quibus vasa aurea et argentea decem fere millium talentorum argenti pondo in conspectu Alexandrinorum exposita in uno tabernaculo et ter mille ducentae coronae aureae delatae (Athen. V, 197. 202.); et naves immensae magnitudinis a Philopatore exstructae (Athen. V, 203 sq. cf. Boeckh. Doc. rer. naut. Athen. p. 122.). Rhodiis a Demetrio Poliorceta obsessis Ptolemaeus Soter de suo misit ter centena millia artabarum frumenti (Diod. XX, 96.); iisdemque terrae motu concussis Ptolemaeus Philopator se daturum pollicitus est ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια καὶ σίτου μυριάδας ἀρταβῶν ἑκατόν, ξύλα δὲ ναυπηγήσιμα ἐξ πεντήρων καὶ δέκα τριήρων, πευκίνων τετραγώνων πήχεις ἐμμέτρους τετρακισμυρίους καὶ χαλκοῦ νομίσματος τάλαντα χίλια, στυππίου τρισχίλια, ὀθονίων ἱστοὺς τρισχιλίους, εἰς τὴν τοῦ κολοσσοῦ κατασκευὴν τάλαντα τρισχίλια, οἰκοδόμους ἑκατόν, ὑπουργοὺς τριακοσίους καὶ πεντήκοντα, καὶ τούτοις καθ᾽ ἕκαστον ἔτος εἰς ὀψώνιον τάλαντα δεκατέτταρα, πρὸς δὲ τούτοις εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας ἀρτάβας σίτου μυρίας δισχιλίας, καὶ μὴν εἰς σιτομετρίαν δέκα τριήρων ἀρτάβας δισμυρίας (Polyb. V, 89.). Et harum rerum tertiam partem statim solvit. Nec rara mentio largitionum et aeris mutuo dati a regibus. Ut mittam locum a Letronnio (Receuil cet. I. p. 273.) ex papyro quodam musei Parisini allatum, in quo est: τῶν χορηγηθέντων τοῖς προσδεομένοις καὶ δανείων ἐκ τοῦ βασιλικοῦ, Ptolemaeus Soter sacerdotibus Apin sepelientibus, quum opes templi Memphitici deficerent, quinquaginta talenta argenti mutuo dedit (Diodor. I, 84.); Epiphanes non solum pecunias fisco debitas remisit, sed etiam magnam vim argenti et lapidum pretioso-

rum ad augendum templorum honorem largitus est (n. 4697. vs. 12. 13. 21. 29. 33. 34.). De salariis (χορηγίοις Polyb. XV, 31.) administrorum regis, praefectorum, reliquae turbae magistratuum nihil fere proditum reperimus. De stipendiis militum eorum, qui ἐπίγονοι vocantur (vide IV. 1. p. 287. b.), locus insignis est in pap. Brit. II. qui papyrus quum plurima contineat ad administrationem rerum memorabilia, visum est totum hoc loco exponere.

Ptolemaeus Glauciae filius Macedo, qui in Sarapieo prope Memphin ut κάτοχος versabatur (conf. VII. 2.), petit a rege Ptolemaeo Philometore a. XXIV. ut frater Apollonius militibus epigonis Memphide agentibus adscribatur, verbis his (vs. 1-30.):

Βασιλεῖ Πτολεμαίῳ καὶ βασιλίσ[σ]ῃ Κλεοπάτρᾳ τῇ ἀδελφῇ
θεοῖς Φιλομήτορσι χαίρειν.
Πτολεμαῖος Γλαυκίου Μακεδὼν τῆς ἐπιγονῆς τῶν ἐκ τοῦ Ἡρακλεοπολίτου,
τοῦ προ[ε]ιρημένου μου πατρὸς Γλαυκίου ὄντος μὲν τῶν ἐν τῷ Ἡρακλεο-
πολίτῃ συγγενῶν κατοίκων, τούτου δὲ μεταλλάξαντος τὸν βίον
ἐν τοῖς τῆς ταραχῆ[ς] χρόνοις καὶ ἀπολελοιπότος ἐμέ τε καὶ Ἀπολλώνιον
τὸν νε[ώ]τερόν μου ἀδελφόν, συνβάντος δὲ γεγονέναι με ἐν κατοχῇ
ἐν τῷ πρὸς Μέμφει μεγάλῳ Σαραπιείῳ ἔτη ιε, προσδεομένου
δέ μου τοῦ περιποιῆσαι τῷ σημαινομένῳ ἀδελφῷ στρατ[ε]ίαν
διὰ τὸ ἄτεκνόν με εἶναι, δι' ἧς καὶ αὐτός τε ἐν κατοχῇ ὢν ἕξω τε
αὐτοῦ διευσχημονεῖν καὶ βοήθειαν ἔχειν, δέ[ο]μαι ὑμῶν,
τῶν μεγίστων θεῶν Φιλομητόρων, ἐμβλεύσαντας (scr. ἐμβλέψαντας)
εἰς τὰ προγεγραμμένα ἔτη, καθότι οὐθαμόθεν ἔχω τὰ ἐπιτήδ[εια]
πλὴν τοῦ τὴν ἐφ' ὑμᾶς καταφυγήν, τοὺς θεοὺς μεγίστους
καὶ ἀντιλήμπτορας, ποιησάμενον τυχεῖν με τῆς δηλουμένης
εἰς τὸν ἀδελφὸν στρατείας, ἐὰν φαίνηται, μερίσαι κἀμοὶ ἧς ἔχετε
πρὸς πάντας τοὺς τοιούτους θεοσεβοῦς ἀντιλήμψεως,
γραφῆν[α]ι ᾧ καθήκει, προσλαβέσθαι τὸν προωνομασμένον μου
ἀδελφὸν
Ἀπολλώνιον εἰς τὴν Δεξιλάου σημέαν (scr. σημαίαν),
ἣ τὸ τεταγμένον ἔχει ἐν Μέμφει, καὶ
ἐκθεῖναι αὐτῷ ὅσον καὶ αὐτοὶ
λαμβάνουσιν, μετρήματα καὶ ὀψ[ώ]νι-
α, ὅπως διευσχημονῶν δύνωμαι
ἐπιτελεῖν τὰς θυσίας ὑπέρ τε ὑμῶν
καὶ τῶν τέκνων, ὅπως κυριεύητε
πάσης χώρας, ἧς ὁ ἥλιος ἐφορᾷ, τὸν
ἅπαντα χρόνον. τούτου δὲ γενομένου
ἔσομαι δι' ὑμᾶς ἐσχηκὼς τὸν βίον
τὸν ἀέναον χρόνον.
εὐτυχεῖτε.

Libellum hunc (ἔντευξιν) frater Apollonius regi offert mensis Thoth die 11. ut ipse testatur in fronte scriptis verbis his:

L κδ Θωὺθ β ἐπέδ[ω]κα τὴν ἔντευξιν τῷ βασιλεῖ καὶ
τῇ βασιλίσ[σ]ῃ.

Igitur rex libello subscribit: ποιῆσαι. ἀνενε[γ]κεῖν δὲ πόσον ἔσται (vs. 31.). Iam regis, opinor, administer scribis iniungit relationem annotans: τοῖς γραμματεῦσιν. ἐπισκεψάμενον ἀνενεγκεῖν (vss. 88. 89.). Libellus ita instructus offertur collegio scribarum, quibus praeest Demetrius ὁ γραμματεὺς τῶν δυνάμεων, deinde Aristoni, tum Dioscuridi γραμματεῖ ἐν τῷ ἐκλογιστηρίῳ et Chaeremoni, postremo Apollodoro, qui mensis Choeac die XXVI. regi proponit scribarum relationem. Haec rudi oratione ita narrat Apollonius (vss. 102-111):

L κδ Θωὺθ ἀπέδωκα τ[ῷ] βασιλεῖ
καὶ τῇ βασιλίσσῃ ἔντευξιν καὶ ἐκο-
μισάμην παρ' α[ὐ]τοῦ καὶ ἀπέδωκα
Δημητρίῳ ἐσφραγ[ι]σμένην καὶ
παρὰ τοῦ Δημητρίου ἐκομισάμην,
παρὰ τοῦ τ' Ἀρίστωνος, καὶ μ[ε]τήνε[γ]κα
εἰς τὸ 'γλογιστήριον Διοσκουρίδῃ τῷ γραμ[μα]-
τεῖ καὶ Διοσκουρίδ[ῃ], Χαιρήμ[ο]νι καὶ
Χαιρήμ[ο]νι Ἀπολλοδώρῳ, καὶ εἴς-
δοσιν ποιεῖ εἰς [τὴν αὔ]λὴν τῇ κϛ.

Relatio autem scribarum regi proposita haec est (vss. 57-74.):

Δόντος ἔντευξιν τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ βασιλίσ[σ]ῃ
Πτολεμαίο[υ] Γλαυκίου Μακεδόνος, δι' ἧς ἔγραφε[ν]
εἶναι ἐν κατοχῇ ἐν τῷ πρὸς Μέμφει μεγάλῳ
Σαραπιείῳ L ιε καὶ ἠξίου Ἀπολλώνιον
τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ προς[λα]βέσθαι εἰς τὴν
Δεξιλάου σημέαν καὶ ἐκθεῖναι αὐτῷ ὅσον
καὶ αὐτοὶ λαμβάνουσ[ι]ν, καὶ ἐντεύξεως ἐχού-
σης χρηματισμόν· ποιῆσαι. ἀνενενκεῖν δὲ
πόσον ἔσται· εἰσεδόθη L κδ Χοιὰχ κϛ,
τοὺς ἐν τῇ Μέμφει ἐπιγόνους προσει[ληφένα]ι
ἐπὶ < ρν καὶ πυρῶν ᒪ γ, ἀφ' ὧν τίθεσθαι
πυρῶν ᒪ α, τοῦ δὲ λοιποῦ τῆς ἀρτάβης < ρ
ἐπιγραφ[ῇ] Δεξιλάου καὶ Θέ[ω]νος. προστετάχθαι

δὲ οἷς ἂν γίνηται καὶ τὸ σιτ[ώ]νιον ἐκ < ρ̄, ἐκθεῖναι
ταύτας μεθ' ἐνιαυτόν· προσανενεῦχθ[αι]
δὲ διότι, [ἕω]ς ἂν προσταχθείη, τίθεσ[θ]α[ι] αὐτῷ
πυρῶν ㄣ ᾱ, τοῦ δὲ λοιποῦ
τῆς ἀρτάβης ἐκ < ρ̄.

Post haec fit decretum (τὸ πρὸς τὴν εἴσδοσιν πρόσταγμα L κδ̄ Τυβὶ θ̄. ἔσω γέγραπτα[ι]· ποιεῖν [ᾱ ἠξ]ίου vss. 32. 33. cf. vss. 77. 78. 79.) mensis Tybi die IX. in quo scriptum a rege: ποιεῖν [ᾱ ἠξ]ίου. Itaque administer regis ad Demetrium τὸν γραμματέα τῶν δυνάμεων et Dioscuridem τὸν γραμματέα ἐν τῷ ἐκλογιστηρίῳ litteras dat; ad Demetrium has (vss. 39 - 46.):

Δημητρίῳ.
Ἀπολλώνιον Μακεδ[ό]να προσλαβέσθαι
εἰς τὴν Δεξιλάου σημέαν τὴν τεταγμέ(νην)
ἐμ Μέμφει καὶ ἐκθεῖναι αὐτῷ ὡς καθή-
κει, ὅσα καὶ οἱ ἄλλοι λαμβάνουσιν, < ρ̄ν̄
καὶ πυρῶν ㄣ γ̄, ἀφ' ὧν πυρῶν
ㄣ ᾱ καὶ τὴν τιμὴν ἐκ < ρ̄.
L κδ̄ Τυβὶ [ῑ].

ad Dioscuridem autem has (vss. 33-38. cf. vss. 80-87.):

γραφῆναι Σωστράτῳ γραμματεῖ κατακολουθεῖν
τοῖς προστεταγμένοις, ἐπιγράψαι δὲ αὐτῷ
τὴν χώραν καί σοι διασαφῆσαι, ὅπως
καὶ διὰ τῶν συμβόλων ἐγλογίζηται
αὐτῷ ἀκολούθως.

Utramque epistolam significat Apollonius vss. 112-114. καὶ ἐκομισάμην τὰ πρὸς τὴν [ε]ἴσδοσιν προστάγματα δύο, ᾱ Δημητρίῳ καὶ ᾱ Διοσκου[ρίδῃ]. Et Demetrius quidem litteras ad se datas cum hac nota: τοῖς γραμ[μ]ατεῦσιν. κατακολουθ[ε]ῖν. ἔτους κδ̄ Τυβὶ ιβ̄. ἀναγραφὴ ιβ̄ (vss. 47. 48.) suis scribis transmittit. Dioscurides autem litteras a se datas ad Sostratum, scribam opinor τῶν ἐν Μέμφει δυνάμεων, ita compositas (vss. 54-87.):

Σωστράτῳ τῆς παρὰ τῶν γραμματέων
ἀναφορᾶς τἀντίγραφον ὑποτετάχαμεν,
ὅπως ποιῇς κατ' αὐτὰ παρὰ τῶν γραμ-
ματέων.
Δόντος ἔντευξιν τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ βασιλίσ[σ]ῃ
Πτολεμαίο[υ] Γλαυκίου Μακεδόνος, δι' ἧς ἔγραφε[ν]
εἶναι ἐν κατοχῇ ἐν τῷ πρὸς Μέμφει μεγάλῳ
Σαραπιείῳ L ιε̄ καὶ ἠξίου Ἀπολλώνιον
τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ προσ[λα]βέσθαι εἰς τὴν
Δεξιλάου σημέαν καὶ ἐκθεῖναι αὐτῷ ὅσον
καὶ αὐτοὶ λαμβάνουσ[ι]ν, καὶ ἐντεύξεως ἐχού-
σης χρηματισμόν· ποιῆσαι· ἀνενεγκεῖν δὲ
πόσον ἔσται· εἰσεδόθη L κδ̄ Χοιὰχ κ̄ς̄,
τοὺς ἐν τῇ Μέμφει ἐπιγόνους προσει[λημμένα]ι
ἐπὶ < ρ̄ν̄ καὶ πυρῶν ㄣ γ̄, ἀφ' ὧν τίθεσθαι
πυρῶν ㄣ ᾱ, τοῦ δὲ λοιποῦ τῆς ἀρτάβης < ρ̄
ἐπιγραφ[ῆ] Δεξιλάου καὶ Θέ[ω]νος· προστετάχθαι
δὲ οἷς ἂν γίνηται καὶ τὸ σιτ[ώ]νιον ἐκ < ρ̄, ἐκθεῖναι
ταύτας μεθ' ἐνιαυτόν· προσανενεῦχθ[αι]
δὲ διότι, [ἕω]ς ἂν προσταχθείη, τίθεσ[θ]α[ι] αὐτῷ
πυρῶν ㄣ ᾱ, τοῦ δὲ λοιποῦ
τῆς ἀρτάβης ἐκ < ρ̄.
καὶ ἄλλα ἔσται, καθότι
προστετ[άγ]μην. [ἠ]νέχθη δὲ
τὸ πρὸς [τὴν] εἴσδοσιν πρόσ-
ταγμα L κδ̄, Τυβὶ θ̄.
ἔσω γέγραπτα[ι]· ποιεῖν [ᾱ] ἠ[ξ]ίου.
γραφῆναι Σωστράτῳ
γραμματεῖ κατακολουθ[ε]ῖν
τοῖς προστεταγμένοις,
ἐπιγράψαι δὲ αὐτῷ
χώραν καί σοι διασαφῆσαι,
ὅπως καὶ διὰ τῶν συμβόλων
ἐγλογίζηται αὐτῷ
ἀκολούθως.

mandat Demetrio τῷ γραμματεῖ τῶν δυνάμεων, qui transmittit ad Sostratum simulque exemplar litterarum ad Dioscuridem τὸν διοικητὴν transferri iubet scripta epistola (vss. 49 - 52.): Δημήτριος Διοσκου[ρί]δ[ῃ] χαίρειν. τῆς πρὸς Σώστρατον γραμματέα γεγραμ[μ]ένης ἐπιστολῆς τἀντίγραφον ὑποτετάχαμεν, ὅπως παρακολουθῇς. ἔρρωσο. L κδ̄ Τυβὶ ιδ̄, quam epistolam significat Apollonius vss. 94. 95. 120. ubi discimus praeterea per utrumque, Demetrium et Dioscuridem, non solum strategum nomi Memphitici de Apollonio in militiam recepto certiorem factum esse sed etiam alios magistratus. Dicit enim Apollonius vss. 90 - 101.:

τὰς παρὰ τοῦ Δημητρίου τοῦ ἀρχισωματοφύλακος
καὶ γραμματέ[ως] τῶν δυνάμεων ἐπιστολὰς
δ̄, μίαν τῷ Ποσιδωνίῳ τῷ στρατηγῷ καὶ ᾱ
Ἀμμωνίῳ τῷ ἀρχιυπ[η]ρέτῃ καὶ μίαν
τῷ Καλλιστράτῳ γραμματεῖ καὶ μίαν
Διοσκου[ρί]δ[ῃ] τῷ διοικη[τ]ῇ,
ἀπέδωκα αὐτοῖς [τοῦ] Τυβὶ ιθ̄ L κδ̄. Παρὰ τοῦ Διοσ-
κου[ρί]δου τοῦ διοικητοῦ ἐπιστολὰς
δύο, μίαν Δωρίωνι τῷ ἐπιμελ[η]τῇ
καὶ μίαν τῷ στρατηγῷ Ποσιδωνίῳ,
ἀπέδωκα αὐτοῖς τοῦ κδ̄ L Τυβὶ κε̄.

repetitque partem priorem paulo post (vss. 114 - 120.):

καὶ παρὰ Δημητρίου
τοῦ ἀρχισωματοφύ[λακ]ος καὶ γραμματέ[ως] τῶ[ν]
δυνάμεων ἐκομισάμην ἐπι[σ]τολὰς δ̄,
[μ]ίαν Ποσιδωνίῳ στρατηγῷ καὶ ᾱ
Ἀμμωνίῳ τῷ ἀρχ[υ]π[η]ρέτῃ καὶ ᾱ
Καλλιστράτῳ τῷ γραμματεῖ καὶ ᾱ
[Δι]οσκου[ρί]δ[ῃ] τῶν φίλων καὶ διοικητῇ.

quibus deinceps addit haec (vss. 121 - 140.):

[ἀπ]εδόθη τὸ πρόσταγμα καὶ τὴν ἐπισ-
τολὴν (scr. ἡ ἐπιστολή) ἐδόθη εἰς ἀνάγνωσιν τῷ διοι-
κητῇ, καὶ ἐκομισάμην τὸ πρόσταγμα
Πτολεμαίῳ τ[ῷ] ὑπομνηματο[γρά]φ[ῳ] καὶ
τὴν ἐπιστολὴν ἐκομισάμην Ἐπιμέν[ε]ι
καὶ μετήνεγκα πρὸς Ἰσίδωρ[ο]ν τὸν αὐτ[ο]-
τελῆ, καὶ παρ' αὐτοῦ μετήνε[γ]κα Φιλοξέ-
νῳ καὶ παρ' αὐτοῦ μετήνε[γ]κα Ἀρτέμωνι
καὶ παρ' αὐτοῦ Λύκῳ καὶ τύπον ποιεῖ,
καὶ μετήνε[γ]κα εἰς τὸ ἐπιλογι[στή]ριον
τῷ Σαραπίωνι, παρ' αὐτοῦ Εὐβίῳ
καὶ παρ' αὐτοῦ Δωρ[ί]ωνι καὶ τύπον ποιεῖ,
καὶ πάλιν Σαραπίωνι καὶ Εὐβίῳ καὶ
γραφεῖ Νικάνορι·
καὶ εἰσεδόθη εἰς ἀνάγνωσιν τῷ διοικητ[ῇ],
καὶ ἐκομισάμην Ἐπιμέν[ε]ι καὶ μετήνεγκα
Σαραπίωνι καὶ γραφεῖ Νικάνορι·
καὶ ἔγ[ρα]ψε δύο ἐπιστολάς, μίαν Δωρίωνι

τῷ ἐπιμελητῇ καὶ μίαν τῷ Ποσιδωνίῳ
τῷ στρατηγῷ τοῦ Μεμφείτου.

ex quibus apparet decretum ab aliis ad alios magistratus transferendum fuisse, qui in tabulas inscriberent. Summa rerum hac in causa penes Demetrium τὸν γραμματέα τῶν δυνάμεων est, secundas partes agit Dioscurides ὁ διοικητής. Itaque Demetrius decretum una cum epistola accipit, mox litteras dat ad Posidonium strategum nomi Memphitici, ad Ammonium ἀρχυπηρέτην, ad Callistratum γραμματέα, ad Dioscuridem τὸν διοικητήν. Dioscurides ὁ διοικητὴς tum demum redditum Apollonio decretum litterasque ad Dioscuridem τὸν γραμματέα ἐν τῷ ἐκλογιστηρίῳ datas inspicit (vss. 121. 122.) instruitque Dorionem τὸν ἐπιμελητὴν et Posidonium strategum (vss. 98. 99. 100.). In his magistratibus ἀρχυπηρέτης videtur quaestor militaris fuisse, superior ille τοῖς ὑπηρέταις τῶν ταγμάτων, quos militibus stipendia solvisse refert Ioseph. Ant. Iud. XII, 2, 3. Callistratus ex scribis militaribus copiarum Memphide agentium fuisse videtur; denique Dorion ἐπιμελητὴς videndum ne curator militaris fuerit Memphide constitutus. Omnino de singulis rebus huius papyri plura coniici possunt quam affirmari, quum non omnibus nominibus Apollonius dignitatem apposuerit. Sic Aristo, Chaeremon, Apollodorus (vss. 107. 109. 110.) qui fuerint, non apparet. In extremis prorsus caecutimus. Decretum quidem translatum videmus ad Ptolemaeum τὸν ὑπομνηματογράφον (cf. IV. 3. p. 291. a.). Epistola autem ad Dioscuridem τὸν γραμματέα ἐν τῷ ἐκλογιστηρίῳ data posteaquam a Dioscuride τῷ διοικητῇ inspecta est, multis magistratibus plus semel repraesentatur, in quibus qui ter inspexit Sarapio, si notus ille ὑποδιοικητὴς est in provincia constitutus (vide p. 299. a.), eum ἐπιλογιστήριον habuisse ex hoc loco comperimus. Postremo cognita a novem magistratibus rursus ad legendum proponitur Dioscuridi τῷ διοικητῇ tribusque aliis iam antea memoratis, quorum ultimus Nicanor γραφεὺς duas scripsisse de ea re epistolas dicitur, alteram ad Dorionem τὸν ἐπιμελητήν, alteram ad strategum nomi Memphitici Posidonium.

Sed ut redeamus unde declinavit oratio, verba papyri vss. 66-74. et vss. 43-45. docent, quae stipendia militibus iis, qui ἐπίγονοι vocabantur, solvi solita sint pacata et quieta Aegypto. Haec stipendia sunt CL drachmae χαλκοῦ per mensem et III artabae tritici, ita composita, ut vulgo una tantum artaba tritici reddatur, pro reliquo frumento solvantur centenae drachmae χαλκοῦ in artabam. Fuerunt igitur stipendia per mensem praebita una artaba tritici et trecenae quinquagenae drachmae χαλκοῦ. Artabam nunc dixeris veterem istam esse, quae dodrantem medimni Attici continebat (Boeckh. Disquis. metrol. p. 242.). Quodsi coniectura fieri potest ex loco quodam papyri Brit. XIV., ex quo hierodulis Memphide praeberi per mensem solitae sunt octo artabae ὀλυρῶν, unde octo panes quotidie habuerunt, ut in artabam triginta panes numerarentur, patet ex artaba tritici triginta panes confectos esse victum hominis per mensem sustentantes. Fuerunt tamen milites, quibus praeterea σιτώνιον C drachmarum solvebatur. Certe ex verbis papyri nostri: προστετάχθαι δὲ οἷς ἂν γίνηται καὶ τὸ σιτώνιον ἐκ < ρ̄, ἐκθεῖναι ταύτας μεθ' ἐνιαυτόν, videtur apparere fuisse decretum, ex quo iis, quibus etiam pro victu C drachmae conceduntur, haec summa anno elapso post susceptam militiam solveretur. Iam pretium vulgare tritici certe his in stipendiis centenis drachmis χαλκοῦ aestimatur. Itaque in militem τῶν ἐπιγόνων per mensem CCCCL drachmae χαλκοῦ cedebant. Sed videamus, summa CCCL drachmarum χαλκοῦ quantum valeat. Si ad valorem argenti et aeris 1 : 60 redegeris (vide p. 299. b.), trecentae quinquaginta drachmae aeris efficiunt $5\frac{5}{6}$ drachmas argenteas. Quae summa exacta ad talentum Ptolemaicum dimidiatum, ex quo drachma quinque obolis Atticis aequalis computatur, est certe probabilior, quam qualem praestant Bernardini Peyroni rationes, ex quibus CCCL drachmae aeris ne tres quidem drachmas argenti aequant; quibus positis haud scio an nimis ridicula evadat spes Ptolemaei, qui fratre Apollonio in catalogum inscripto optat, ut ex eius stipendiis sibi quoque emolumenta redundent.

VII. 1. Ptolemaeorum ut in rerum administratione ita in religionibus conservandis summa prudentia apparet. Quippe exemplo Alexandri M. qui et Apidi sacrificavit et Isidi templum exstrui iussit (Arrian. III, 7, 5, 8.), religionem Aegyptiorum a Graeca non differre nisi externa specie asseverantes gratam vel maioribus assimilationem adoptarunt. Cui rei mature operam dedisse putandi sunt. Neque inde, quod nomen dei alicuius Aegyptiacum simpliciter expressum aut cum Graeco numine compositum est, iure colligi potest, titulum alterum altero antiquiorem esse. Nam, ut hoc exemplo utar, Aroeris (Oroeris, Horus) Apollini assimilatus honoratur titulo n. 4860. qui titulus est ex aetate Ptolemaei Philometoris; idem deus Aroeris omissa assimilatione redit in titulo n. 4711. Cleopatra et Sotere II. regnantibus posito. Hinc non opus est, ut titulum n. 4836. in quo Πτενσήνης suppresso Mercurii assimilati nomine ad aetatem Philadelphi referendum censeamus. Anne nomina Graeca tot oppidis de diis tutelaribus indita, ut Aphroditopolis, Diospolis, Hermopolis, Panopolis, omnia Philadelpho recentiora putabimus? Quid quod Heliopolis et quae sunt plura generis eiusdem vel ab Herodoto et Platone celebrantur. Nimirum quemadmodum nomina quaedam deorum mere Aegyptiaca Romanorum aetas prodit, ut Θρίφιδος (n. 4711. 4714.), Σμίθιδος (n. 4835.), Πουρστεπμουνέως (n. 5001. 5006. 5008. 5014.), Σρουπτίχιος (n. 5032. 5033.), ita antiquitus nominum Aegyptiorum et Graecorum usus promiscuus fuisse censendus est, nisi quod in titulis accuratius compositis dii et Aegyptiacis et Graecis nominibus designantur (n. 4893. 5073.). Ceterum quum in titulis dedicatoriis a regibus aut a privatis positis saepe suffecerit deum Graecum nominasse, ut Ἀσκληπιῷ n. 4894. Ἀφροδίτῃ n. 4895. Ἀνταίῳ n. 4712. (mitto titulos Alexandrinos n. 4682. 4682. b.), collegia sacerdotum consentaneum est in

decretis Graece exponendis nomina Aegyptiaca retinuisse (n. 4717.), nisi ubi adulationis causa Graeca praeferrent, id quod factum videtur in celebri decreto n. 4697. cuius in formulis ad elogium regis pertinentibus memorantur Ἥφαιστος (Phthas), Ἥλιος (Phre), Ζεύς (Ammon), Ἑρμῆς (Anubis aut Thoth). Cf. Letronn. Recueil cet. I. p. 269. Nulla assimilatione addita memorantur Isis, Osiris, Horus, vetustissima illa deorum Aegyptiorum familia, cuius assimilatio vel ante Ptolemaeos tentata est. Herodotus (II, 144.) Isidem cum Cerere, Osiridem cum Baccho, Horum (Oroerin s. Aroerin) cum Apolline composuit. Conf. Creuzer. Symbol. III. p. 128. II. p. 157. Mox Osiris Soli, Isis Lunae assimilabatur (Diodor. I, 11, 22.), donec interpretatio historica et allegorica praevaluit (vide Drumann ad Inscr. Rosett. p. 140 sqq.). Ptolemaeorum aetate quae de his sententia vulgo obtinuerit, certo affirmare non licet; neque aperuerunt sacerdotes, qui Epiphanem cum Horo Isidis et Osiris filio componunt (n. 4697.). Videntur etiam animalia sacra intacta relicta esse, in quibus Apis et Mnevis (n. 4697.), ille maxime Memphide cultus, hic Heliopoli (vide Iablonski Panth. Aeg. IV, 2, 4.). Osiridi sacrum utrumque tradit Diodorus, qui praeterea narrat utriusque cultum late per Aegyptum patuisse. Quippe quum Isis et Osiris numina sunt omnium Aegyptiorum cultu celebrata (Herodot. II, 42.), tum Apis etiam Ὀσόραπις, Mnevis etiam Ὀσορόμνευϊς s. Ὀσόρμνευϊς appellabatur (pap. Brit. XII, 7. XIV, 22. Lugd. G. H. I.), quae denominationes indicio sunt, Apidem et Mnevin cum Osiride et Horo eius filio arctissime consociatos fuisse (conf. Letronn. Recueil cet. I. p. 297.); ut bene ii tradere videantur, qui Apidem Osiridis defuncti vivam imaginem habitum esse referunt (Strab. XVII, 807. Diodor. I, 85. Plutarch. de Iside et Osir. 416. 430. ed. Reisk.). Hinc nihil mirum, quod Memphide non solum Apis sed etiam Mnevis colebatur, cuius rei testes papyri Graeci sunt. Feruntur etiam taurorum sacrorum aliis locis nomina alia, ut Hermonthide Bash s. Bach (vide Wilkinson Manners and customs cet. V. p. 198.), alibi Onuphis (Aelian. Hist. anim. XII, 11.), quod nomen vide ne ad oppidum Onuphin intra Delta situm nomumque Onuphiten (vide supra p. 283. *b.*) referendum sit.

Sed illam deorum Aegyptiorum et Graecorum assimilationem auctoritate publica institutam deinceps privati vario modo excoluerunt; unde factum est, ut tanto opere discrepantes de virtute ac vi numinum quorundam Aegyptiorum orirentur sententiae. Sic Sarapidem *multi Aesculapium, quod medeatur corporibus, quidam Osirin, antiquissimum illis gentibus numen, plerique Iovem ut rerum omnium potentem, plurimi Ditem patrem insignibus, quae in ipso manifesta, aut per ambages coniectant.* Verba sunt Taciti (Hist. IV, 84.), qui cultum dei secundum Aegyptiorum antistites persequens a Ptolemaeo Sotere introductum esse refert, dissentientibus quibusdam, qui cultum Sarapidis Ptolemaeo, quem tertia aetas tulit, tribuerunt. Memorabile vero est, quod observavit Letronnius (Recueil cet. I. p. 155.) ante regnum Philometoris in monumentis fere Isidem et Osirin memorari (n. 4694. 4979.), postea Isidem et Sarapidem (pap. Lugd. B. col. 1. vs. 3.), vel certe Sarapidem abolito Osiridis nomine, atque omnino inde a Ptolemaeo Philometore Sarapidem fere unum celebrari; Osiridis mentionem rursus seriore aevo fieri in titulis Graecis et Latinis extra Aegyptum repertis. Et res sane ita se habere videtur. Nam neque in decreto sacerdotum honori Ptolemaei Epiphanis dato n. 4697. Sarapis memoratur crebra mentione Osiridis, et magnum Sarapieum Memphide eo nomine inclaruisse Philometore incipiente papyri Graeci evincunt. At narrat Tacitus, templum Sarapidis Alexandriae a Ptolemaeo exstructum esse loco, cui nomen Rhacotis, ubi antiquitus sacellum fuit Sarapidi et Isidi sacratum (cf. Pausan. I, 18, 4.). Unde rursus colligere quispiam possit nomen Sarapidis vel Ptolemaeis antiquius fuisse (conf. Plutarch. de Iside et Osiride c. 28.), quam in rem quos Bernardinus Peyronus (Memor. dell' Accad. Tor. II. P. III. 1841. p. 6.) obeliscos memorat, sciens omitto. Sed utcunque de hac re statuas, neque Osiridis cultus unquam obsolevisse putandus et cultus Sarapidis simulacro Sinopensi nobilitatus Memphide repetendus videtur; idque etiam olim fuerunt qui crederent teste Tacito l. c. Certe simulacri advectus non evincit deum peregrinum fuisse (Wilkinson l. c. IV. p. 360.). Fuit prope Memphin Pantheon variis variorum deorum templis compositum via (δρόμῳ pap. Vat. B. vs. 16.) utrimque sphingibus ornata disiunctum ab urbe; unde in papyris sicubi templum aliquod ex illis memoratur, τὸ ἐν Μέμφει, τὸ πρὸς Μέμφει, τὸ πρὸς Μέμφιν dici solet. Ex templis illis innotuerunt aedes Phtha (Herodot. II, 153), quod numen vulgo cum Vulcano componunt (vide Te Water ad Iablonski Opusc. T. I. p. 382. obnitentibus aliis, ut Silvestre de Sacy, cf. Letronne Recueil cet. I. p. 269.), fortasse voce Ἡφαιστιεῖον pap. Lugd. K. intelligenda, aedes Apidis (Ἀπιεῖον n. 4697. cf. Herodot. l. c.), Aesculapii (Ἀσκληπιεῖον pap. Brit. XII. XIII. Vat. D. C. Lugd. E. O.), Anubidis (Ἀνουβιεῖον pap. Vat. B. Lugd. H.), Astartae (Ἀσταρτιδεῖον pap. Vat. B.). Iam quum primarium Memphidis numen fuerit Phthas, consentaneum ibi etiam templum Phre (Ἡλίου) fuisse et Ammonis (Διός), quo pertinere videtur Solis et Iovis in decreto n. 4697. facta mentio (vs. 2. καθάπερ ὁ Ἥλιος, vs. 3. ᾧ ὁ Ἥλιος ἔδωκε τὴν νίκην, εἰκόνος ζώσης τοῦ Διός). Videturque hoc Solis templum etiam n. 4699. intelligendum esse. In decreto n. 4697. quod memoratur templum τὸ ἐν Μέμφει ἱερόν, ab interpretibus recentioribus pro toto complexu aedium sacrarum habetur, quod Philometoris temporibus μέγα Σαραπιεῖον dictum sit; nescio quo iure. Nam Sarapieum Memphidis magnum vocatum videtur, ut distingueretur ab aliis Sarapieis, fortasse a Sarapieo Alexandriae exstructo, quae Bernardini Peyroni sententia est. Similiterque τὸ πρὸς Μέμφιν μέγα Ἀσκληπιεῖον dicitur pap. Lugd. O. Itaque τὸ ἐν Μέμφει ἱερόν, in quo sacerdotes convene-

runt ad honorandum Ptolemaeum Epiphanem, etsi non indicatur disertius, tamen unum idque reliquorum celeberrimum et antiquissimum videtur. Nec male Drumannus (p. 61. 238.), qui coniecit fuisse templum Phtha; unde apparet, cur Epiphanes in illo decreto toties celebretur ut ἠγαπημένος ὑπὸ τοῦ Φθᾶ (vss. 8. 9. 37. 49.). Accedit quod in τεμένει templi Phtha omnia reliqua templa fuisse videntur (conf. Diodor. I, 85. ὡς θεὸν ἀνάγουσιν εἰς Μέμφιν, εἰς τὸ τοῦ Ἡφαίστου τέμενος). Sed redeo ad Sarapidem, qui si in locum Osiridis per tempus substitutus est, colligi posse videtur utrumque sive opinionibus hominum sive natura coniunctum fuisse; et certe ita veteres sensisse ex verbis Taciti l. c. apparet. Quumque Osiridis defuncti vivum symbolum habeatur Ἆπις isque etiam Ὀσόραπις vocetur, videndum ne ex hoc vocabulo factum nomen sit Σάραπις et Σέραπις. Ac si Ἆπις et Ὀσόραπις promiscue dici potuit, nihil impedit quo minus Ἀπιεῖον in Σαραπιεῖον vertisse putemus. Dixeris igitur Ἀπιεῖον Memphidis Σαραπιεῖον vocari coeptum esse Philometore regnante, ut tamen deo Sarapidi nova quaedam et peculiaris virtus affingeretur, fortasse illa mixta ex virtutibus Osiridis, Bacchi, Plutonis, Aesculapii. In eandemque sententiam nunc video etiam Letronnium iudicasse (Recueil cet. I. p. 298.). Quod autem Bernardinus Peyronus l. c. statuit religionem Sarapidis ab initio auctoritate publica ita institutam esse, ut Aesculapio assimilaretur, vix probari potest, siquidem praeter templum Sarapidis etiam Aesculapii aedes cultu eximio floruit, ut docent papyri paulo ante memorati; neque obest rationi nostrae, quod Reuvensius (Lettre III. p. 88.) probabile reddidit, utrique templo (Sarapidis et Aesculapii) unum administratorem praefuisse.

2. Cultus deorum in Aegypto aut publicus aut privatus fuit (vide Drumann. ad inscr. Rosett. p. 217 sqq.). Cultus publicus universus in templis positus est eorumque sacerdotibus. Sacerdotes singulorum deorum multi fuerunt, dignitate distincti; quo pertinet dictio τὰ ἱερὰ ἔθνη n. 4697. vs. 17. Primus ὁ ἀρχιερεὺς est (Herodot. II, 37.); sequitur ὁ προφήτης (n. 4697. 4840. 4902. 4945. 4946.), cuius de officiis parum constat (vide Schmidt de sacerd. Aeg. p. 106 sqq.). Videtur propheta non tam oraculorum interpres fuisse quam ritus quosdam insignes peregisse in sacrificiis (conf. Drumann. l. c. p. 97 sqq.); quum tamen vox primariam significationem non prorsus exuisse videatur, dixeris prophetae munus aliquod in sacrificiis obeundum expressum esse voce ἱερόφωνος, quae legitur n. 4684. Post ἀρχιερεῖς et προφήτας memorantur vestitores deorum, οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμενοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν θεῶν n. 4697. qui vulgo στολισταὶ s. ἱεροστολισταὶ s. ἱεροστόλοι vocabantur (Plutarch. de Is. et Os. c. 3. Porphyr. de abstin. 4, 8. conf. Schmidt l. c. p. 128 sqq. et huius operis Vol. I. n. 481.), deinde πτεροφόραι (vel potius πτεροφόροι) et ἱερογραμματεῖς n. 4697., qui non confundendi sunt, etsi sacris scribis πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς tribuuntur (Diodor. I, 87. Clem. Alex. Strom. IV, 4, 63. p. 757. Pott. conf. Schmidt l. c. p. 139.). Scribas sacros notum est omni genere doctrinae insignes fuisse. De munere pterophororum non constat. Hesychius nihil nisi: καλοῦνται δὲ οὕτως καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων τινές. Atque insigne eorum πτερὰ fuisse ipsum nomen significat, ut coniicias eos a genere scribarum sacrorum non multum abesse. Nam quam aliam vocis πτερὸν significationem Drumannus (l. c. p. 121.) quaesivit, de ea iure dubitat Letronnius (Recueil cet. I. p. 267.). Quodsi coniicere lubet, dixeris πτεροφόρους fuisse ex genere doctorum, quales etiam ἁρπεδονάπται fuerunt (Clem. Alex. Strom. I. p. 304. Euseb. Praep. ev. X. p. 472. conf. Mullach. Democriti fragm. p. 4.), quorum doctrina mathematica celebratur Democrito; ut πτεροφόροι propius abesse a sacris scribis videantur. Hi enim non solum annales templorum asservabant (τὰ ἱερὰ γράμματα), quorum vel ap. Herod. II, 100. 145. et Plat. Tim. 23. mentio (cf. Diod. I, 44. 46. 69. Ioseph. c. Apion. I. §. 16.), sed erant cosmographiae et geographiae, astronomiae, astrologiae, medicinae periti somniorumque interpretes (cf. Drumann. l. c. p. 122 sq.), ut etiam doctores Aegyptiorum ac philosophi haberi potuerint (Clem. Alex. Strom. VI. p. 633. Porphyr. l. c. 4, 8.). Iidemque intelligendi esse videntur quos Ptolemaeus consuluisse dicitur ap. Tacit. Hist. IV, 83. Singuli ordines suos principes habuerunt, ut prophetae ἀρχιπροφήτην (Clem. Alex. Strom. I. p. 303.), stolistae πρωτοστολιστήν (n. 4945. 4946.). Ex reliquo grege sacerdotum innotuerunt ὡροσκόποι (Clem. Alex. Strom. VI, 633.) et ὡρολόγοι (Porphyr. de abstin. 4. §. 8.), astronomiae illi et astrologiae dediti (conf. Schmidt l. c. p. 148 sqq.), quarum scientiarum etiam scribae sacri compotes fuerunt; ᾠδοὶ i. e. cantores (Clem. Alex. l. c. p. 633. cf. Schmidt l. c. p. 165.), σφραγισταί, qui victimas immolandas sigillo impresso notabant (Plutarch. de Is. et Os. p. 433. ed. Reiske, conf. Herodot. II, 38. et Schmidt l. c. p. 181 sqq.), παστοφόροι ab aediculis gestandis ita dicti (ut παστοφόρος Ἀφροδίτης pap. Lugd. M. ap. Leemans. p. 60. cf. p. 83.) s. ἱεραφόροι (Plutarch. l. c. p. 388. cf. Schmidt l. c. p. 193.), quibus etiam medicina curae fuisse traditur (vide Drumann. l. c. p. 228.). Cum pastophoris conferri possunt μελανηφόροι (Vol. II. n. 2293.). Denique memorantur κωμασταὶ et νεωκόροι (n. 4724.) s. ζακόροι (vide Schmidt l. c. p. 211. 217.), quorum muneribus fere pastophori imprimis functi videntur (cf. Gale ad Iamblich. Myst. 3.). Sacris animalibus custodes peculiares et ministri dati; quo pertinent ἱερακοβοσκὸς (Aelian. N. A. 7, 9.), ὁ βουκόλος τοῦ Ὀσοράπιος (pap. Brit. XII.), ὁ ἀρχενταφιαστὴς τοῦ Ὀσοράπιος καὶ Ὀσορμνευῖος (pap. Lugd. G. H.).

Unicuique templo praeerat procurator redituum, ἐπιστάτης (pap. Brit. XIII. Lugd. B. col. 3. Paris. A.), quo munere fere ὁ ἀρχιερεὺς aut προφήτης fungebatur, unde in pap. Lugd. G. dicitur: τοῖς ἐπιστάταις τῶν ἱερῶν καὶ τοῖς ἀρχιερεῦσιν, et Clem. Alex. Strom. VI. p. 758. monet: ὁ γάρ τοι προφήτης παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ τῆς διανομῆς τῶν προσόδων ἐπιστάτης ἐστίν. Idem aliquando etiam προστάτης τοῦ ἱεροῦ vel θεοῦ audit (n. 4711. 4714. cf. Maccab. II. 3, 4.) aut φροντιστὴς ἱεροῦ (n. 4716. c. cf. Vol. II. n. 3612.). Procuratori

qui vicarius est, aut ὁ παρὰ τοῦ ἐπιστάτου (pap. Lugd. B. col. 3. vs. 11.) aut ὁ διαδεχόμενος αὐτὸν audit (pap. Vat. C.). Magistratus regius, cui administrator templi paret, ἐπιμελητὴς vocatur (pap. Lugd. E. D. Vat. C. Brit. VII. X.), qui iussa τοῦ ὑποδιοικητοῦ exsequitur, fortasse idem ille, qui alias ὁ παρὰ τοῦ στρατηγοῦ est, templo alicui praepositus (pap. Vat. B.).

Sacerdotibus servitia praestabant δοῦλοι (pap. Taur. VIII. IX.), qui iidem ἱερόδουλοι (n. 5082.) fuisse videntur, longe tamen illi diversi ab hierodulis Graeciae, ut recte monet Reuvensius (Lettr. III. p. 86.). Quippe hieroduli Sarapiei prope Memphidem neque antea δοῦλοι erant et sponte sua servitio deorum sese dedicabant. Ἱερόδουλοι diserte nominantur sorores gemellae, αἱ δίδυμαι vocatae (pap. Lugd. D. vs. 22.), quae novo Apide reperto liberae in templum intrabant atque etiam fundos possidebant (pap. Lugd. B. col. 1.). Praedicant illae sese λειτουργεῖν ὑπὲρ τῶν μεγίστων θεῶν Ἴσιος καὶ Σαράπιος (pap. Lugd. B. col. 1. vs. 3.), λειτουργεῖν καὶ σπένδειν τῷ Ἀσκληπιῷ (pap. Brit. XII.). Accipiunt ex Sarapieo vel potius ex aerario regio σύνταξιν quotannis μετρητὴν ἐλαίου σησαμίνου et μετρητὴν κίκιος (pap. Brit. VI. Lugd. C.), ac per mensem octo artabas ὀλύρας (pap. Brit. XIV. Lugd. E.), ex Asclepieo panes in diem trinos (pap. Brit. XII.); qua de re seges actorum (χρηματισμῶν) aetatem tulit (pap. Brit. III - XIII. XV. Vat. C. D. Lugd. B. C. D. E. Paris. A. B. C. D.), quae indicio esse possunt, quam malevoli ac perfidi magistratus inferiores fuerint in exsequendis officiis suis. Genus hierodulorum videntur ii fuisse, qui ἐν κατοχῇ εἶναι dicebantur. Fuit clausura voluntaria hominum inertium aut invalidorum, qui in templo quodam sacrificia pro salute regum faciebant aut a suis adiuti et sustentati (pap. Brit. B. conf. supra VI. 5.), aut mendicantes collectisque victum sibi comparantes (λογεύοντες ὄσπρια καὶ οἶνον pap. Taur. VIII. 24. Brit. XV.). Horum ratio parum discrepabat a monachis Christianis, nisi quod iis ex ambitu templi, cui sese dedicassent, progredi non licebat (συμβαίνει μὴ δύνασθαι καταβῆναι εἰς Μέμφιν πρὸς ἀναγκαίας χρείας pap. Brit. XV.); unde propinquos vel amicos delegabant, qui ipsorum nomine in oppido agerent (pap. Brit. III.). Videtur autem integrum fuisse iis, qui hanc sibi vitam elegerunt, si apud sese constituerint, relicto templo ad suos redire, prodentibus id papyris Brit. XVIII. et Vat. A. ex quibus discimus patremfamilias post varios casus in clausuram se contulisse idque litteris nuntiasse familiae suae, quae deinceps ab eo petit, ut domum se recipiat.

Ad collegia sacerdotum quodam modo referri potest gens Cholchytarum (Χολχύται), qui quum adornandis corporibus defunctorum iam conditis operam darent, tum variis cerimoniis praeerant, viam in templis Ammonis et Iunonis certis diebus festis pulvere conspergebant, in pompa anniversaria Ammonis Thebis in Memnonia deducendi praecedentes sacra quaedam officia peragebant (pap. Taur. I. p. 8. vs. 16 sqq. cf. A. Peyron. ad h. l. p. 77 sqq. qui perperam interpretatur Diodor. Sic. I, 97.). Alieni ab ordinibus sacerdotum fuerunt ii, qui in officiis ad corpora mortua pertinentibus imprimis versabantur, παρασχισταὶ (incisores) et ταριχευταὶ (pollinctores) Diodor. I, 91. cf. pap. Taur. I. VIII. IX. Lugd. O. P. interdicto ne templis deorum accederent (pap. Taur. I. p. 2. vs. 20 sqq. ubi accusator Cholchytas cum paraschistis et pollinctoribus callide confundit, cf. p. 8. vs. 14.); quorum sedes propria videtur necropolis fuisse, ut necropolis Thebarum flumine Nilo disiuncta a templis et frequentia hominum. Itaque hos minus recte ad collegia sacerdotum rettulit Schmidt l. c. p. 223. seductus a Diodoro I, 91. qui quod de Cholchytis dici licuit, ad illos transtulit. Similiter etiam Herodotus II, 86. παρασχιστὰς et ταριχευτὰς confundit. Nihilo vero minus templa suos ταριχευτὰς habuerunt, ut Asclepieum (τῶν ἐκ τοῦ πρὸς Μέμφιν μεγάλου Ἀσκληπιείου ταριχευτῶν pap. Lugd. O.); et paraschistis adesse dicitur scriba sacer, qui definiat, quantum carnis ex latere sinistro cadaveris incidendum sit (Diodor. I, 91.). Ceterum hi quoque, paraschistae et pollinctores, collegia constituebant, et paraschistae quidem iure collectarum communi cum Cholchytis fruebantur (pap. Taur. VIII. vs. 24. cf. pap. Grey.). Fuerunt qui de more sacra animalia condiendi dubitarent, quum crebra fiat sepulturae simplicis mentio. At condita esse et constat exemplis et testatur Diodorus I, 83. nisi hic de cultu privato loqui existimandus est recteque statuant ii, qui tauros sacros solum sepultos esse putant, in quo consentire videntur auctores (Herodot. II, 41. Diodor. Sic. I, 84. Plutarch. de Is. et Os. p. 418. Pausan. I, 18, 4.). Huic sepulturae praeest ἀρχενταφιαστής, primus ex collegio ταφιαστῶν (pap. Lugd. G. H.). Pretiosissima sepultura celebratur Apidis, in quam Ptolemaeus Soter duo talenta mutuo dedit sacerdotibus (Diodor. I, 84.), Epiphanes etiam largitus est impensas (n. 4697. vs. 32.). Ceterum etiam populus ad sepelienda sacra animalia pecunias videtur contulisse, exceptis Thebanis, qui deum mortalem esse negabant (Plutarch. l. c. p. 418.).

Iniecta mentione de ritibus sepulcralibus Aegyptiorum non ab re est monere etiam Macedones ab iis non abhorruisse. Nam quum Graecis moris fuerit aut cremare mortuos aut sepelire crematorumque cadaverum vestigia supersint in reliquiis necropolis vetustae in latere Arabico Aegypti prope mare rubrum detectae (vide Wilkinson Journ. of the R. G. S. of Lond. cet. II. p. 32. 33.), tamen et reges in condiendis corporibus mortuis Aegyptios imitati sunt (Zoega de usu obelisc. p. 264.), et privati eorum exemplum secuti videntur plurimi mixtis praesertim matrimoniis. Testantur id cistae superstites ad familias ex Graecis et Aegyptiis mixtas pertinentes (n. 4826.), in quibus corpora ad morem Aegyptiorum condita, ut tamen ex ritibus Graecis nonnulla admixta deprehendantur, veluti vestimenta ἐντάφια apposita, corona ex oleastro imposita, ora et oculi clausa (vide Letronn. Observat. sur l'objet des représent. zodiac. p. 35 - 47.).

3. Templorum sacerdotibus collegia constituen-

tibus licuit illis quidem decreta facere (vide n. 4697. 4717.), sed non sine auctoritate eius, penes quem omnium collegiorum sacerdotum summa cura fuit. Erat is pontifex totius Aegypti idemque sacerdos Alexandri et Ptolemaeorum. Apotheosis a Pharaonibus in Ptolemaeos iure quodam transiit, initio facto ab Alexandro M. cuius corpore Babylone Alexandriam (Aelian. V. H. XII, 64. non Memphin, ut Pausan. I, 6, 3. 7, 1. conf. Strab. XVII, 794. Achill. Tat. 5, 1. nisi fides Curtio X. fin. habenda) translato a Ptolemaeo Sotere ibi sacerdotium institutum est, coniuncto deinceps sacerdotio Ptolemaeorum et mortuorum et vivorum, θεῶν Σωτήρων cet. (vide III.). In quo memorabile est, quod, quum Ptolemaei constanter titulo θεῶν honorentur, Alexander fere simpliciter nominatur non praemissa voce θεοῦ, utpote expers cognominis (cf. Drumann ad inscr. Rosett. p. 71.). Praeter hoc sacerdotium Alexandriae institutum etiam Ptolemaide, in civitate Thebaidis Graeca a Ptolemaeo Sotere condita (vide p. 291. *a.*), peculiare sacerdotium extitit Ptolemaei Soteris et Berenices ac regum insequentium, cuius in actis post sacerdotium Alexandrinum fit mentio: ἐν δὲ Πτολεμαΐδι τῆς Θηβαΐδος ἐφ᾽ ἱερέων καὶ ἱερείας καὶ κανηφόρου τῶν ὄντων καὶ οἰσῶν pap. Casat. conf. pap. Anastas. Nec vero constitit superstitio in simplici sacerdotio regum reginarumque. Euergetes I. praeterea matrem Arsinoen Philadelphi uxorem alteram honoravit instituta Alexandriae κανηφορίᾳ Arsinoes (n. 4697. pap. Casat. et Anastas.) ad exemplum Berenices Soteris coniugis, quae Ptolemaide non solum sacerdotem feminam sed etiam κανηφόρον habebat (pap. Casat.). Similiter Epiphanes matris Arsinoes Philopatoris peculiarem instituit sacerdotem feminam (ἱέρειαν), rursusque Berenices aviae, Euergetae I. uxoris, ἀθλοφορίαν ad reparandum facinus a Philopatore commissum; unde explicatur, cur primum κανηφόρος Arsinoes, deinde ἀθλοφόρος Berenices, denique ἱέρεια Arsinoes memoretur in monumentis (n. 4697. pap. Casat. et Anastas.). Canephoria et athlophoria quo sensu nunc accipiendae sint, non liquet; nec videntur sufficere coniecturae de iis prolatae a viris doctis (Ameilhon ad inscr. Rosett. p. 37. Visconti Iconogr. Gr. III. p. 223. Boeckh. Explic. pap. Gr. p. 14. Drumann. l. c. p. 85 sqq.). Illud affirmaverim κανηφόρου et ἀθλοφόρου praecipuas partes in pompis fuisse. Putatur contra morem Aegyptiorum factum a Ptolemaeis, quod sacerdotes feminas instituissent, tradente Herodoto II, 35. sacerdotium feminis negatum fuisse; et Drumannus quidem (l. c. p. 91 sq.) omne feminarum sacerdotium ante Ptolemaeorum aetatem ad cultum privatum referendum putat. Quamquam ministrae sacerdotum vel Pharaonum aetate notae fuerunt (Herodot. II, 54. 56. conf. Letronn. Journ. d. Sav. 1844. p. 437.). Sacerdotes Alexandri et Ptolemaeorum annuos fuisse et colligi ex eo potuit, quod ex iis tempus designatur, et tabula ex papyris quibusdam demoticis ac lapide Rosettano (n. 4697.) concinnata demonstravit Letronnius (Recueil cet. I. p. 259.). In templis igitur Ptolemaeis honores cum diis ibi cultis communes erant (n. 4697. vss. 38. 39.), positis statuis eorum, imaginibus, aediculis, quae in pompis circumducebantur (ibid. vss. 41. 42.), data etiam privatis potestate, tales aediculas domi collocandi, ut regem tanquam praesentem deum una cum Iside et Osiride (ibid. vs. 52.) colerent. Quid? quod sacerdotes deorum in singulis templis statis temporibus simul sacerdotes Epiphanis sese ferre debebant (ibid. vss. 50. 51.). Atque eo usque progressa hominum adulatio est, ut in dedicationibus regis nomen deo praeponere non dubitarent (n. 4861.); cuius adulationis exemplum ne apud Romanos quidem reperitur aetate Imperatorum (cf. Elem. epigr. Gr. p. 335. nec prorsus eiusdem generis est Vol. II. n. 3610. et Vol. III. n. 4283.). Etiam Aegyptiorum antistites regem et reginam θεοὺς μεγίστους appellare dignati sunt (n. 4896. *C.*).

Itaque caput rerum sacrarum sacerdos Alexandri et Ptolemaeorum fuit. Ad eum sacerdotum classes tenebantur quotannis legatos mittere Alexandriam, in imitationem temporum priscorum, ut coniecit Wilkinsonus (Manners cet. V. p. 385.), regibus Aegypti etiam tum Thebis aut Memphide degentibus; quo quidem officio Ptolemaeus Epiphanes sacerdotes liberavit (n. 4697. vs. 17.). Ab illo pontifice sacerdotes Isidis Philarum (n. 4896.) petierunt, ut sibi permitteretur stelam ponere. Nec dubium quin decreta a sacerdotibus incidenda primum sacerdoti Alexandri proposita sint. Unde simul comprobari quodam modo potest Letronnii sententia statuentis decreta collegiorum sacerdotum primum Graece solita esse componi, deinde in linguam demoticam transcribi ex eaque transferri in hieroglypha (cf. ad n. 4697.), secus ac syngraphas, quae lingua Aegyptiaca concepta deinceps transferebantur in Graecam (vide VI. 3.). Et pontificatus totius Aegypti etiam Romanis perduravit. Novimus ex inscriptione Graeca Hadriani Imp. temporibus ἀρχιερέα Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου πάσης fuisse quendam L. I. Vestinum; ex quo apparet, ut a Ptolemaeis Graecum, ita a Romanis Romanum huic sacerdotio praefectum fuisse. Iam idem Vestinus simul ἐπιστάτης τοῦ Μουσείου audit; unde Letronnius colligit etiam Ptolemaeorum temporibus pontificem maximum eundem simul musei praesidem fuisse (Recueil cet. I. p. 279. 360.). Utut est—nam ex Strabone XVII. p. 794. nihil aliud apparet, nisi praesidem musei fuisse sacerdotem, olim a regibus, post a Caesare praepositum — quo loco Ptolemaeis sacerdos Alexandri, eo Romanis pontifex Alexandriae et totius Aegypti fuit.

Sacerdos Alexandri et Ptolemaeorum epistolographus regnantis est n. 4896. quem vidimus fuisse fere ex ordine τῶν συγγενῶν. Epistolographi, ut apud Seleucidas (Polyb. XXXI, 3, 16.), ita apud Ptolemaeos summa post regem auctoritas fuit. Solebat is regi in consilio adesse et certe in rebus sacris videtur fuisse quodam modo αὐτοκράτωρ. Innotuerunt hucusque epistolographi tres: *Numenius* (n. 4896.), *Philocrates* (papyr. Lugdun. G. H. I.), *Callimachus* (n. 4717.). Primus est ex aetate

Ptolemaei Euergetae II., alter ex regno Alexandri, tertius regnante Cleopatra celeberrima vixisse videtur. Quartum epistolographum incertae aetatis Letronnius (Recueil cet. I. p. 360.) attulit ex papyro edito in libro Catalogue de Passalacqua cet. p. 266., ubi qui memoratur epistolographus, videtur is magistratus inferioris epistolographus fuisse, non regis. Tres illi epistolographi omnino auctoritatem rerum sacrarum prae se ferunt; ex quo coniecerit aliquis epistolographis proprium sacerdotium Alexandri et regum fuisse. Itaque quum epistolographus non videatur alienus fuisse a summa administratione, quaeri potest, unus epistolographus fuerit an plures. Plures fuisse, quorum unus rebus sacris praefuerit, alter rebus iudiciariis, tertius administrationi, non improbabile videtur Letronnio (l. c. p. 360.). Quam coniecturam ipse olim parum abfui quin probarem. Quippe allexit me, quod a. IX. regni Epiphanis (a. Chr. 196.) sacerdos Alexandri et regum fuit Aetus Aeti filius (n. 4697.) et Aetus Aeti filius eodem sacerdotio functus est a. VII. Philopatoris (a. Chr. 216.), ut ex papyro quodam demotico enotavit Letronnius (l. c. p. 259.). Nam si Aetus utroque loco idem homo fuit, id quod certe probabile est, conieci eum tertio vel quinto quoque anno resumpsisse sacerdotium, ut aut bini aut quaterni epistolographi essent, qui negotia inter se partiti statis temporibus sacerdotio Alexandri praefuissent. Sed res ad liquidum perduci non potest, quum non constet, epistolographis proprium fuisse summum sacerdotium. Et magis eo inclino ut putem unum fuisse epistolographum perpetuum, penes quem summa regni administratio fuerit, auctum eum interdum sacerdotio Alexandri et Ptolemaeorum.

VIII. De summa rerum administratione rebusque aulicis parum innotuit. Satis constat universam rerum administrationem ita a regibus esse peractam, ut magistratus in provinciis constituti etiam in rebus levioribus ad nutum se imperiumque eorum componerent. Id quod quum alia tum titulus n. 4837. confirmat, ex quo magistratui provinciae a rege imponitur, ut cisternam apud Apollonopolin purgaret. Concilium intimum (συνέδριον), ad quod amicis et propinquis aditus patebat, rex ipse vocabat (Ioseph. Ant. Iud. XIII, 3. 4. Polyb. XVIII, 36. 37. coll. XVI, 22.). Petentibus reges statis temporibus sui copiam faciebant, Alexandrinis quinto quoque die, ceteris semel per mensem (Ioseph. l. c. XII, 2, 11.). Legati post diem tricesimum, et, si gravior res, post quintum adeundi regem veniam habebant (Aristeas p. 56.). Peregrini aulicis Aegyptiorum more vestibus induti prodibant (Cic. pro Rab. P. 19.). Quodsi Chares ὁ εἰσαγγελεὺς Alexandro M. ritus aulici magister fuit, conieceris etiam apud Ptolemaeos εἰσαγγελέως munus fuisse, cuius in introducendis legatis aliquae partes fuissent. Quo posito, non est cur nomen illud Chareti inditum cum Hullemanno (Ptolemaei, Aristobuli, Charetis reliq. 1844.) aliter interpretemur. Ptolemaei, excepta Cleopatra celeberrima, tantum abfuit ut pluribus linguis uterentur, ut etiam ii, qui Graece loquebantur, aulam adituri dialectum Macedonicam addiscerent (Plutarch. Anton. 27.). Rege absente, qui inter aulicos aut amicos summa dignitate erat, urbi praeficiebatur (ὁ ἐπὶ τῆς πόλεως ἀπολελειμμένος Polyb. V, 39.).

Macedones ut semper plurima auctoritate gaudebant (Polyb. V, 27.), ita reges aut ipsi aut tutores et ministri, si quid populo probare vellent, primum convocabant militem Macedonem prope regiam contigua tabernacula habitantem (τὰ στρατιωτικά), deinde reliqua συστήματα (Polyb. XV, 26.). Filio a rege suscepto sollemnia natalicia celebrabantur proceribus congratulantibus aliisque saepe magna dona Alexandriam mittentibus (Ioseph. Ant. Iud. XII, 4, 7.). Viguerunt sodalicia (θίασοι, σύνοδοι) non solum per provincias sed etiam inter aulicos; ex quo genere memorantur οἱ ἀμιμητόβιοι, οἱ συναποθανούμενοι, οἱ γελοιασταί (Plutarch. Anton. 28. 71. Ptolem. ap. Athen. VI, 246.). Ex reliquis sodaliciis memorabiles sunt Βασιλισταὶ n. 4893. et, ni fallor, Φιλομητόρειοι (n. 4678.), Θεσμοφόριοι (pap. Taur. XIII. vs. 5.).

Haec habui quae de rebus Macedonum praefarer inscriptionibus papyrisque adiutus hucusque editis.

CAPUT POSTERIUS.

DE REBUS ROMANORUM.

Imperium Romanorum pluribus persequendi otium nobis fecit Varges, qui de statu Aegypti provinciae Romanae docte et perspicue exposuit. Accedit quod primo et secundo post Christum natum saeculis res Aegyptiorum parum a Romanis mutatae sunt, ut ex institutis Ptolemaeorum pauca sint, quae non retenta esse iure quodam colligas. Atque in religione quidem exercenda eadem qua olim libertate fruebantur Aegyptii; cuius rei testimonio est, non solum quod templa numinum Aegyptiorum inchoata antiquitus auspiciis Imperatorum perfecta aut nova exstructa sunt, sed etiam quod hieroglyphorum usus atque intelligentia usque ad imperium Caracallae perduravit (Rosellinus Mon. stor. II. p. 455 sq.). Quid? quod indicia sunt, ex quibus colligi potest hieroglyphorum intelligentiam ne sexto quidem saeculo ineunte perditam fuisse (vide Letronn. Journ. des Sav. 1843. p. 464 sq.). Nempe nec Theodosii M. lex de templis per Aegyptum claudendis sacrificiisque prohibendis a. p. Chr. 391. data (cod. Theod. L. 11. de paganis, sacrif. et templ.) ubique pervicit, et diu cultus Isidis in insula Philis obtinuit (n. 4946.), donec paganae superstitionis reliquiae per Iustinianum circa a. p. Chr. 540. abolitae sunt (vide Letronn. Matériaux pour l'hist. du Christian. p. 85 sq.). Sed accedamus ad imaginem dominationis Romanae paucis adumbrandam, initio facto a summa rerum administratione.

1. Alexandria expugnata Kalendis Sextilibus Augusto IV. et M. Crasso Cos. a. u. c. 724. a. Chr. 30. constat senatusconsulto id honoris datum victori esse, ut mensis Sextilis in posterum Augustus appellaretur (Macrob. Sat. I, 12.), utque a die eo, quo victor urbem ingressus est, annorum computatio fieret (Dio Cass. LI, 19.). Honor mensis constitit; de iure diei fors et instituta derogarunt. Nam dies 1. mensis Augusti celebrabatur ille quidem festis anniversariis (vide Kal. Antiatin. et Eckhel. D. N. IV. p. 42.), sed quum Aegyptiis moris esset, annos principis ita computare, ut annum, quo mortuus esset decessor, etiamsi paucis diebus ante finem anni decessisset, integrum imperio novi principis adnumerarent, principio capto a primo die mensis Thoth, Cleopatra, vel initio novi anni Aegyptiaci, ut videtur, superstes effecit, ut anni Augusti non a die 1. mensis Augusti, sed a die 1. mensis Thoth, qui dies tum in diem 29. mensis Augusti incidit, computarentur (Eckhel. D. N. T. IV. p. 42 sq.), diebus ultimis anni elapsi reginae ex canone impertitis (Ideler Histor. Untersuch. üb. astron. Beob. der Alt. p. 54 sq.). Sed annos Augusti in Aegypto recens facta provincia Romani non solum a capta Alexandria supputabant, sed etiam recepto more Aegyptiorum a morte Divi Iulii, id quod ex duplici annorum designatione tituli n. 4931. 4932. demonstravit Letronnius (Journ. d. Sav. 1843. p. 326 sqq.). Quae quidem computandi ratio post a. a. Chr. 25. videtur desita usurpari, increbescente usu calendarii fixi; quod etsi unico adhuc exemplo innotuit ex titulo n. 4715. a. XXXI. Augusti posito, tamen dubium non est, quin statim post a. a. Chr. 25. introductum atque in publicis actis adhibitum sit.

Itaque Augustus, qua fuit sapientia, Aegyptum provinciam ratus vel Romae regendae necessariam non in numero reliquarum provinciarum habuit, sed, vetitis nisi permissu ingredi senatoribus aut equitibus Romanis illustribus (Tacit. Annal. II, 59.), interdictoque, ne Aegyptii in senatum Romanum legerentur (Dio Cass. LI, 17.), seposuit et domi retinuit, atque uni ex equitibus, qui fere ipsi addictissimus esset, administrandam permisit (Tacit. Hist. I, 11.). Qua re cavit, quod etiam Divus Iulius veritus est, ne quandoque violentiorem praesidem nacta provincia novarum rerum materia esset (Sueton. Iul. Caes. 35.), simulque consuluit Aegyptiorum superstitioni regio imperio assuetorum. Quippe magistratus Aegypto administrandae praepositus ad similitudinem ille quidem proconsulis accessit (L. I. Digest. I. tit. 37. de offic. praef. Aeg.); sed, quo species potestatis regiae servaretur (Tacit. Hist. I, 11. Strab. XVII, 797.), Augustus apud eum magistratum lege agi decretaque eius perinde haberi iussit ac si magistratus Romani constituissent (Tacit. Annal. XII, 60.). Unde si cui dignitate inferior visus est ceteris provinciarum rectoribus (Rudorff. in Mus. Rhen. II, 1. 1828. p. 73.), erunt, qui id speciosius quam verius esse arbitrentur (conf. Varges l. c. p. 27.), non immemores Neronem, quum se in angustias redactum a Galba vidisset, de Aegypti praefectura cogitasse (Sueton. Ner. 47.). Sed Augusti institutum mox etiam vaticinii corroboravit auctoritas, ex quo Aegyptus praedicabatur libera futura, quum in eam venissent Romani fasces et praetexta Romana (vide Varges l. c. p. 26.).

Eligebantur igitur magistratus illi ex equitibus Romanis iisque Imperatori deditissimis quacunque praefectura perfunctis (conf. Letronn. La stat. voc. de Memn. p. 186.). Sed dignitate equestri mature cum libertinis communicata (vide Marquardt de equit. Rom. p. 92.) factum est, ut ad illum magistatum obeundum accederent etiam liberti Caesaris et scribae ἐξ ἀποῤῥήτων, uti Tiberio imperante Severus quidam, Hadriano Heliodorus. Et quemadmodum lex Augusti primum migrata a Germanico vel insequenti tempore negligebatur (conf. Zoega N. Reg. p. 316. not.), ita acciderit nonnunquam, ut, qui praeessent Aegypto, dignitate senatoria ornarentur. Certe praefectos praetorio, quae item equestris erat dignitas, Alexander Severus iussit esse dignitate senatoria, ut clarissimi et essent et dicerentur (vide Ael. Lamprid. in Alex. Sev. 21.). Quod qui me monuit Augustus W. Zumptius, ei videtur valde dubium esse exemplum, quo Zoega N. Reg. p. 258. not. et p. 316. not. demonstratum ivit, senatorem Aegypto praefuisse.

Nomen magistratui *Praefectus Aegypti* (Tacit. Hist. II, 74. Sueton. Vesp. 6. Inscr. Latt.), seriore aevo *Praefectus Augustalis* s. *Augustalis* simpliciter (iam a. p. Chr. 382. vide cod. Theod. l. 37. de cursu publico; l. 190. 192. de decurionibus); Graece aut ἔπαρχος Αἰγύπτου aut ἡγεμὼν testantibus titulis superstitibus, et citra formulam sollemnem ἄρχων Αἰγύπτου (Dio Cass. LIII, 29. LIV, 19. LXIII, 18. LXXI, 28.), ἐπίτροπος Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς χώρας (Philo adv. Flacc. p. 965.), quo modo etiam alias praefecti Aegypti a scriptoribus appellantur, ut Ammiano Marcellino Cornelius Gallus, Suetonio Caecina Tuscus procurator est; ὕπαρχος Αἰγύπτου (Aristid. II. p. 339. Iebb. Arrian. Exped. Alex. III, 5, 10.), nisi in his mutanda forma est in ἔπαρχος; quamquam seriore aevo formae ἔπαρχος et ὕπαρχος promiscue usurpatae videntur.

Itaque praefecto Aegypti sors in aemulationem regum composita, adiunctis libertis Caesaris, qui quum ei simul a consiliis fuisse videantur, unde unus ex iis interdum vicem gerere praefecti absentis poterat, tum inprimis in administratione vectigalium versabantur (Strab. XVII, 797.). Sedes, ut olim regum, ita praefecti Alexandria; inde praefectus haud raro cum amicis sacerdotibusque (Strab. II, 118. XVII, 806. 815. 817.) itinera per provinciam suscipiebat (n. 4699. vs. 23.), paratis Schediae navibus cubiculatis (θαλαμηγοῖς Strab. l. c. p. 800. cf. Appian. Praef. et Schmidt opusc. p. 147.), excepto tempore crescentis Nili, quo navigare praefectis iuxta ac regibus nefas ducebatur (Plin. Hist. Nat. V, 9.). Ceterum suo arbitrio gubernabat provinciam, nisi quod in rebus gravioribus praesertim ad munera publica et vectigalia aut augenda aut remittenda pertinentibus Caesaris voluntatem quaerere (cf. n. 4957. vs. 63

sq.) reversusque Romam, posteaquam successori Alexandriam ingresso tradidisset provinciam (cf. IV. 1.), rerum gestarum rationem reddere tenebatur (Philo adv. Flacc. p. 980.). Praefectorum edicta (διατάγματα, προστάγματα) duo supersunt universae provinciae tanquam leges proposita n. 4956. 4957.

Primus praefectus Aegypti fuit

Cornelius Gallus a. u. 724-728. a. Chr. 30-26. (cf. Heyne ad Virgil. vit. a. u. 728.) non ignobilis ille Musarum antistes (Virgil. Ecl. VI. X. prooem. cf. Weichert Imp. Caes. Aug. script. p. 56.), qui et in expugnanda Aegypto (Dio Cass. LI, 9. Plutarch. Anton. p. 952.) et postea in opprimendis rebellibus fortem se praestitit (Strab. XVII, 819.), sed idem quum ferre fortunam modeste non posset (Dio Cass. LII, 23. Ovid. Trist. II, 445. cf. Ammian. Marcell. XVII, 4.), mox Caesaris iram sibi conflavit, deinde gliscente invidia quum in eo esset, ut privatus bonis suis in exilium mitteretur, mortem sibi conscivit (Suet. Aug. 66. Dio Cass. LIII, 23. cf. Becker Gall. I. p. 49 sqq. Voelker de C. Galli vit. et script. Bonn. 1840.). Ei successit

C. Petronius, vir strenuus et expeditione contra Aethiopes feliciter gesta clarus (Strabo XVII, 819. 820. 821. Dio Cass. LIV, 5.) nec minus laudatus in rerum administratione (Strabo l. c. 788. conf. Labus di un' epigrafe latina cet. 1826. p. 58.). Hunc excepit

Aelius Gallus, quocum Strabo a. u. 734. a. Chr. 20. vel 19. Aegyptum peragravit (Strab. II, 118. conf. Letronn. La stat. voc. de Memn. p. 21. not.). Idem ante quam praefecturam accepit, a. u. 730. a. Chr. 24. Caesaris auspiciis (Horat. Carm. I, 35. 31.) expeditionem in Arabiam susceperat infelici successu (Strab. XVI, 780. XVII, 819. Dio Cass. LIII, 29. cf. Labus l. c. p. 60. Varges l. c. p. 10. not. 16.).

Qui deinceps Augusto imperante praefecti in Aegyptum missi sunt, ex iis innotuerunt:

Turranius (n. 4923.), qui quum aut a. u. 738. a. Chr. 16. aut a. u. 743. a. Chr. 11. Aegypto praefuerit, Labus l. c. p. 61. et Letronnius suspicantur C. Turranium fuisse, eundemque quem sub obitum Augusti praefectum annonae fuisse refert Tacitus Annal. I, 7. Coniicit praeterea Letronnius eum Turranii Nigri filium esse, cui Nigro Varro dedicavit librum de agricultura compositum. Sed res ad liquidum perduci vix potest memorante etiam Cicerone (Philipp. III, 10.) M. Turranium quendam.

Publius Octavius a. u. c. 754. a. Chr. 1. (n. 4715.), quem M. Octavii, qui in pugna Actiaca classi M. Antonii praefuit, filium fuisse coniecit Letronnius.

Aquila incerti anni (Ioseph. Ant. Iud. XIX, 5, 2.).

Manius Maximus incerti anni (Philo adv. Flacc. p. 975.), fortasse idem, cuius mentionem faciunt Plinius H. N. XXXVI, 14. et Capito in decreto n. 4956. vs. 27. Labus quidem l. c. p. 91. Maximum praefectum a Plinio memoratum ad Titi Imp. tempora detrudit.

Praefectorum Tiberio imperante Aegyptum obtinentium recensum accurate egit Letronnius (Recueil cet. I. p. 234 sqq.). Primus fuit

Aemilius Rectus a. u. 767. p. Chr. 14. fortasse is ab Augusto missus (Dio Cass. LVII, 10. Sueton Tib. 32.). Praenomen Marci Labus l. c. p. 64 sq. ei tribuit ex inscriptione Latina ap. Murat. p. MXCVI. 1. in memoriam L. Aemilii M. f. M. nep. Recto posita. Ei mox successit

Seius Strabo (Dio Cass. LVII, 19.), princeps equestris ordinis (Vell. Paterc. II, 127.), pater celebris Seiani. Videtur is paucos tantum menses obtinuisse imperium. Nam qui huic successit Vitrasius Pollio quum a locuplete teste dicatur annos sedecim Aegypto praefuisse (Seneca Cons. ad Helv. XVII, 4.), mortuus esse a. u. c. 785. p. Chr. 32. (Dio Cass. LVIII, 10.), apparet eum incipiente Tiberio ingressum provinciam esse (conf. n. 4963.). Iam annum primum praefecturae Vitrasii Pollionis in annum II. Tiberii Imp. incidisse Letronnius demonstravit ex eo, quod eius praefecturam per alium praefectum interruptam exhibet titulus n. 4711. quippe ex quo Gaius Galerius, qui haud scio an idem sit Galerius memoratus a Plinio H. N. XIX. prooem., a. IX. Tiberii Aegyptum obtinuit, qui annus proximus est ante annum VII. praefecturae Pollionis; siquidem annus XX. Tiberii Imp. Vitrasio praefecturae XVI. vitae ultimus fuit. Post Vitrasium Pollionem Avillius Flaccus (n. 4716. 4957. vs. 27.), contra quem Philo Iudaeus librum scripsit etiam nunc superstitem, Aegypto praefuit annos sex, quinque imperante Tiberio, unum incipiente Caligula (Philo adv. Flacc. p. 966.). Quinque anni ultimi Tiberii Imp. ex computatione Aegyptiorum sunt anni XX-XXIV, cuius initium est dies XXIX. mensis Augusti a. u. c. 789. Itaque Avillius Flaccus in Aegyptum venit a. u. c. 785. p. Chr. 32. Iam hic successisse dicitur Ti. Iulio Severo (Philo l. c. p. 965.), qui quum dubitari non possit quin idem nomine depravato commemoretur a Dione Cass. LVIII, 19. simul intelligimus eum libertum Caesaris fuisse brevissimumque tempus vicem gessisse praefecti, ut nihil obstet, quo minus Flaccum Severo putemus eodem anno successisse, quo mortuus est Vitrasius Pollio, i. e. anno XX Tiberii Imp. a. u. 785. Itaque post Aemilium Rectum Seiumque Strabonem praefecti Aegypti hi fuerunt:

Vitrasius Pollio a. u. c. 768-773. p. Chr. 15-20.
Gaius Galerius a. u. c. 774. p. Chr. 21.
Vitrasius Pollio a. u. c. 775-785. p. Chr. 22-32.
Ti. Iulius Severus a. u. c. 785. p. Chr. 32.
Avillius Flaccus a. u. c. 785-789. p. Chr. 32-36.

Gaio Caligula imperante:

Avillius Flaccus a. u. c. 790. p. Chr. 37. (Philo l. c. p. 966.), qui iussu Caesaris in insulam Andrum transportatus ibique interfectus est. Ei qui successerit, non constat. Memoratur Naevius Sertorius Macro (Dio Cass. LIX, 10. conf. Labus l. c.

p. 69.), qui tamen quum praefectus designatus Romae ad mortem sibi consciscendam pulsus dicatur, dubium esse potest, an provinciam intraverit (cf. Varges. l. c. p. 11.).

Claudio imperante:

C. Iulius Postumus a. u. c. 800. p. Chr. 47. ex titulo Lat. ap. Orell. Collect. inscr. latt. n. 709. (cf. Labus l. c. p. 71.). Idem memoratur n. 4957. vs. 27. De hoc missum facio quod commentus est Rudorffius (Mus. Rhen. II, 2. 1828. p. 175.).

Cnaeus Vergilius Capito a. u. c. 802. p. Chr. 49. ex decreto n. 4956.

M. Metius Modestus coniiciente Labo l. c. p. 78. ex inscriptione Lat. ap. Murat. p. MCCCCLXVII. 1. et ex testimonio Suidae (v. Ἐπαφρόδιτος), qui M. Metium Epaphroditum, Grammaticum Nerone imperante clarum, refert libertum Modesti praefecti Aegypti fuisse.

Nerone imperante:

Ti. Claudius Balbillus missus a. u. c. 809. p. Chr. 56. (Tacit. Annal. XIII, 22. ubi pro *C. Balbillo* legendum esse *Ti. Balbillo* monet Labus l. c. p. 80.). Celebratur a Seneca Quaest. nat. IV, 2, 12. et titulo n. 4699. Memoratur etiam Plinio H. N. XIX. prooem. et in titulo n. 4957. vs. 28. Quodsi Balbillus idem intelligendus est n. 4730. ubi epitheton σοφὸς sane optime convenit cum iis, quae de Balbillo nostro praedicat Seneca, indicium erit eum originem a stirpe regia duxisse.

Vestinus, quem post Balbillum fuisse prodit collocatio verborum n. 4957. vs. 28. καὶ Βάλβιλλος καὶ Οὐηστεῖνος. Atque ita posuit etiam Labus l. c. p. 81. qui Lucium Iulium Vestinum, cuius servus librarius memoratur in inscriptione Lat. ap. Fabrett. IV, 73., eundem putat esse nostrum Vestinum, filium Vestini illius, cuius mentio fit in Claudii oratione ap. Gruter. p. DII. Rudorffius vero (Mus. Rhen. II, 2. 1828. p. 175. not. 5.), tempora et ordinem verborum invertens Vestinum ipsum illum L. Vestinum in Claudii oratione memoratum et ap. Tacit. Hist. IV, 53. suspicatur esse. Pro Attico Vestino, qui consul fuit a. u. c. 818. p. Chr. 65. habet Seguierus in schedis a Letronnio missis. Hoc improbabile, illa incerta.

Caecina Tuscus, quem, quum praeesset Aegypto, a. u. c. 820. p. Chr. 67. relegavit Nero (Dio Cass. LXIII, 18. Sueton. Ner. 35. Tacit. Annal. XIII, 20. Hist. III, 38. cf. Labus l. c. p. 83.). Huic successit

Ti. Iulius Alexander, filius Alexandri Alabarchae Alexandrini (Ioseph. Ant. Iud. XX, 3.), fratris Philonis, cuius scripta extant (Ioseph. l. c. XVIII, 10.), Iudaeus natione sed religionis desertor (Ioseph. l. c. XX, 5.) et Iudaeorum inimicus (Ioseph. bell. Iud. II, 18.), in ordinem equestrem adlectus, a. u. c. 799. p. Chr. 46. Procurator Iudaeae, a. u. c. 816. p. Chr. 63. in castris Corbulonis minister bello contra Parthos datus a Nerone (Tacit. Annal. XV, 28.), mox, ut videtur, a. u. c. 820. p. Chr. 67. ab eodem Imperatore in Aegyptum missus (cf. Tacit. Hist. I, 11.). Eius edictum a. u. c. 821. p. Chr. 68. extat n. 4957. datum illud XXVII diebus post Galbam Imperatorem declaratum; quem ex navi Alexandrina a Suetonio Galb. 10. memorata coniecerit aliquis ab Iulio Alexandro adiutum fuisse ad imperium adipiscendum; siquidem idem Alexander mox etiam Vespasiano ad imperium aspiranti consilia sociavit (Tacit. Hist. II, 79. cf. Sueton. Vespas. 6.). In quo non audiendus Iosephus (Bell. Iud. IV, 10, 37.), qui eum hoc fecisse refert postquam per epistolam a Vespasiano iam principe a suis salutato esset admonitus. Hinc, ut par erat, Flavii eum coluerunt (Ioseph. l. c. IV, 10, 6. V, 1.). Alexandro successit

Vespasiano imperante:

Ti. Iulius Lupus (Ioseph. Bell. Iud. VII, 10, 4.), qui a. u. c. 824 vel 825. p. Chr. 71 vel 72. Memnoni colosso titulum Latinum inscripsit (Letronn. La stat. voc. de Memn. p. 121.), paulo post mortuus in ipsa praefectura (Plin. H. N. XIX, 1, 2.). Ad hunc Lupum Labus l. c. p. 88. rettulit inscriptionem manifesto Aegyptiacam ap. Murator. T. I. p. CDLXXXVIII. 3. „Romae ex schedis Farnesiis":

ΕΠΙΛΟΥΠΩΙΕΠΑΡΧΩΙ
ΑΙΓΥΠΤΟΥΔΙΑΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΟΣ

quam inscriptionem ad M. Rutilium Lupum Traiano imperante praefectum Aegypti trahit Letronnius. Vide ad n. 4713. *d.*

Paulinus (Ioseph. l. c. cf. Labus l. c. p. 90. 91. qu Valerium Paulinum esse statuit a Tacito Hist. III, 42. 43. memoratum).

Domitiano imperante:

C. Laelius Africanus, quem, quum antea praefectus annonae fuisset, a. u. c. 835. p. Chr. 82. Aegypto praefuisse titulus Latinus Memnoni colosso incisus prodidit (Labus l. c. p. 92 sq. Letronn. La stat. voc. de Memn. p. 131.).

T. Petronius Secundus a. u. c. 848. p. Chr. 95. ut docet titulus n. 4720. cf. Labus l. c. p. 95.

Metius Rufus coniiciente Labo l. c. p. 95. ex loco Suetonii in vita Domit. 4. „Auditus est certe, dum ex eo quaerit, ecquid sciret, cur sibi visum esset, ordinatione proxima Aegypto praeficere Metium Rufum." Idem Labus imperio Domitiani addit C. Septimium Vegetum memoratum in honesta missione a Domitiano a. u. c. 839. p. Chr. 86. concessa militibus, qui in Aegypto sub C. Septimio Vegeto et Claudio Clemente praefecto classis stipendia fecerunt (Marinus Fratr. Arv. p. 456.), qui tamen Vegetus videtur praef. leg. fuisse; atque imperio Nervae de coniectura non magis assensum latura tribuit L. Baebium Cominium Minicianum in titulo ementito ap. Murat. p. MCXII. 6. memoratum.

Traiano imperante:

Pompeius Planta incipiente Traiano (Plin. Epist. X, 5. cf. Labus l. c. p. 97.)

C. Vibius Maximus, qui a. u. c. 857. p. Chr. 104. Memnoni colosso titulum Latinum inscripsit (Labus l. c. p. 98. Letronn. l. c. p. 134.). Cf. ad n. 4714.

C. Minicius Italus, qui pluribus muneribus functus, in his etiam praefectura annonae, a. u. c. 858. p. Chr. 105. insigni titulo Latino honoratur ap. Orell. Coll. inscr. Latt. n. 3651. cf. Marinus Fratr. Arv. I. p. 5. Labus l. c. p. 98 sq.

Sulpicius Simius a. u. c. 862. p. Chr. 109. ex titulo n. 4713. *c.* Nomen Simii contra Labum, qui l. c. p. 100. Similem restitutum ivit, merito tuetur Letronnius (Recueil cet. I. p. 421.) nixus fide G. Wilkinsoni, cuius apographa diligentissime confecta sunt.

M. Rutilius Lupus a. u. c. 869. p. Chr. 116. ex titulo n. 4948. cf. n. 4843. et ad n. 4713. *d.* Memoratur etiam Eusebio Hist. eccles. IV, 2. p. 141. quem affert Labus l. c. p. 103. Huic successit

Marcius Turbo, qui animum Iudaeorum a Lupo exasperatum compescuit (Letronn. Recueil cet. I. p. 121. 164.), mox ab Hadriano Daciae praepositus titulo Aegyptiacae praefecturae (Dio Cass. LXIX, 18. Spartian. Hadr. 7. Corn. Fronto. p. 6. ed. Berol.) et praefectus praetorio factus, ut docet lapis ap. Maffeium Mus. Veron. p. 242. 4., ubi Q. Marcius Turbo Fronto Publicius Severus audit (conf. Labus l. c. p. 104.). Monet Augustus Wilhelmus Zumptius nusquam proditum esse Marcium Turbonem ut praefectum missum fuisse in Aegyptum. At tamen colligi id potest ex titulo Aegyptiacae praefecturae ab Hadriano ei concesso.

Hadriano imperante:

Rhammius Martialis, fortasse iam a Traiano suffectus Marcio Turboni; certe octo mensibus et tredecim diebus post Hadrianum Imperatorem declaratum apparet praefectus in titulis n. 4713. 4713. *f.* Fuisse eum Q. Rhammium Martialem a. u. c. 864. p. Chr. 111. praefectum legioni suspicatur Letronnius (Recueil cet. I. p. 165.). Videtur, ut Marcius Turbo, praecipue ob turbas in Aegypto excitatas eo missus esse. Successit mox

T. Haterius Nepos, qui se praefectum Aegypti profitetur a. u. c. 874. p. Chr. 121. in titulo Latino Memnoni colosso inscripto (Labus l. c. p. 107 sq. Letronn. La stat. voc. de Memn. p. 134.).

T. Flavius Titianus a. u. c. 879. p. Chr. 126. ex titulo Latino Memnoni colosso inscripto (Labus l. c. p. 108. Letronn. l. c. p. 147.).

Petronius Mamertinus a. u. c. 887. p. Chr. 134. restituto nomine in titulo Latino Memnoni colosso inciso ap. Letronn. l. c. p. 185. memoratus etiam in titulo Latino Nubiensi ap. Niebuhr. Inscr. Nub. p. 24. mox praefectus praetorio, ut docet titulus ap. Fabrett. III. n. 68. ex a. u. c. 893. p. Chr. 140. (cf. Labus l. c. p. 110. et Letronn. l. c. p. 186.)

Antonino Pio imperante:

Avidius Heliodorus, qui Hadriano ab epistolis erat vel circa a. u. c. 873-875. p. Chr. 120-122. (Dio Cass. LXIX, 3. conf. Tillemont Hist. Imp. II. p. 258.); videturque Hadriano etiam tum vivo in Aegyptum missus; nec dissimile veri eum Petronii Mamertini successorem fuisse. Comparet primum a. u. c. 893. p. Chr. 140. in titulo n. 4955. Rhetorem illum celebrem fuisse Valesius et Reimarus agnoverunt. Et monuit Letronnius (Rech. cet. p. 249. Recueil cet. I. p. 129 sqq.) filium eius esse Avidium Cassium suspectum illum Antonino Imperatori, neque huic per matrem praenomen Avidii inditum, ut Vulcatius Gallicanus (inter script. hist. Aug.) dicere videtur, sed per patrem. Et Heliodoro quidem tenente provinciam constat Aristidem celebrem rhetorem in Aegypto peregrinatum esse (conf. n. 4679.), quem quum vulgo putarent annis p. Chr. 129-189. vixisse, Letronnius l. c. demonstravit vixisse a. p. Chr. 117-187. In quo quum alia congessit pari eloquentia et sagacitate, tum loco Malalae allato probabile reddidit Heliodorum circa a. p. Chr. 147 vel 148. decessisse provincia. Quippe circa a. p. Chr. 148. consentaneum esse Aegypto praefuisse Dinarchum, quem seditione exorta interemptum esse refert Malala (Chronolog. XI. p. 367. cf. Labus l. c. p. 114.). Ex quo sequitur, si Heliodorus a. 136 vel 137. provinciam sortitus putetur, eum certe non multo amplius x annos praefuisse Aegypto. Cui rei succurrit etiam ea argumentatio, qua Letronnius probatum ivit Avidium Cassium, filium Heliodori, coeptum esse suspectum haberi a. p. Chr. 145-148.

Dinarchus circa a. u. c. 901. p. Chr. 148. memoratus a Malala l. c. ubi ex more scribentis Augustalis dicitur. Cf. quae paulo ante dicta sunt ad Heliodorum.

Felix circa a. u. c. 903. p. Chr. 150. S. Iustinus Martyr Apolog. c. 29. T. I. p. 6. ed. 1742. Conf. Labus l. c. p. 115.

Lucius - - - quidam praefectus Aegypti memoratur in titulo n. 4863. aetate Antonini Pii posito. Huic aetati ex Capitolino (M. Antonin. c. 14.) Lucium Fuvium Victorinum tribuit Labus l. c. p. 116. argumento infirmo nixus falsusque etiam in eo, quod hominem Fuvium appellavit, quum memoretur Furius Victorinus.

M. Aurelio et L. Vero imperantibus:

M. Basseus Rufus circa a. u. c. 914-919. p. Chr. 161-166. teste inscriptione Latina ap. Gruter. p. CCCLXXV. 1. quam cum apographo cod. Vat. n. 5253. p. 181. collatam repetiit Labus l. c. p. 118. Fuit is circa a. u. c. 924. praefectus praetorio.

Flavius Titianus a. u. c. 919. p. Chr. 166. ex titulo n. 4701. Cognominem praefectum habuimus Hadriano imperante. Quodsi praefectus Aegypti fuit Flavius Titianus commemoratus a Dione Cass. LXXVII, 21. ex a. u. c. 968 vel 969. p. Chr. 215 vel 216. statuendum inter a. p. Chr. 166-216. tres fuisse praefectos cognomines. Coniicitque Letronnius fuisse eos videri ex eadem familia fortasse coniuncta illa cum Flavia Titiana, Pertinacis uxore (Iul. Capitol. vit. Pert. 5.). Extant tituli in honorem T. Flavii T. f. Quir. Titiani proc. Aug. provinciarum Belgicae et Aquitanicae, proc. patrimoni (Murat. p. DCCCCXVII. 9.) et T. Flavii Titiani Leg. Augg. nn. (i. e. M. Aurelii et L. Veri), Pro praet. cl. v. Procons. prov. Africae, Praesidis prov.

Hisp. citerioris (Gruter. p. ccccxiii. 1.) positi, quos honores ad Flavium Titianum a. p. Chr. 166. praefectum Aegypti rettulit Labus l. c. p. 120 sq. parum consulte statuens procuratorem eundem proconsulem Africae fuisse aliosque honores senatorios gessisse. Ceterum T. Flavium Titianum proconsulem a Luciano (quomodo scrib. hist. sit) nominari in iis, qui bellum Parthicum confecerint, monet Aug. W. Zumptius.

Flavius Calvisius secundum Dion. Cass. LXXI, 28.

Avidius Maecianus, Avidii Cassii filius, Avidii Heliodori nepos, cui a. u. c. 928. p. Chr. 175. Alexandria commissa erat (Iul. Capitol. vit. M. Anton. 25.), quo munere quum per breve tempus functus sit a patre Avidio Cassio ei imposito, sponte patet eum in praefectis Aegypti haberi non posse, ut putavit Labus l. c. p. 122., nedum iuridicum Aegypti fuisse, ut suspicatus est Dirksenius de script. Aug. p. 110.

T. Pactumeius Magnus inter a. u. c. 931-933. p. Chr. 178-180. ex titulo n. 4704. qui a. u. c. 936. p. Chr. 183. (Marinus Fratr. Arv. p. 400.) consul suffectus fuit. Cf. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1845. p. 30.

M. Petronius Honoratus coniiciente Labo l. c. p. 123 sq. ex inscriptione Latina ap. Reinesium Cl. VI. n. 123. et ap. Donium Cl. VI. n. 17. collata cum titulo extante in cod. Vat. Manut. n. 6035. qui positus est M.PETRONIO.M.F.QVIR.HONORATO. PRAEF.COH.I.RAET.TRIB.MIL.LEG.I.MINER. P.F.PRAEF.ALAE.AVG.II.T.PROC.MONETAE. PROC.XX.H.PROC.PROV.BELG.ET.DVARVM. GERMANIAR.PROC.A.RATIO.AVG.PRAEF.ANNONAE.PRAEF.AEGYPTI.PONTIF.MINORI.

Commodo imperante:

P. Alanius Flavianus inter a. u. c. 933-936. p. Chr. 180-183. ex titulo n. 4683.

M. Aurelius Papirius Dionysius, qui Commodo iubente exstinctus traditur (Dio Cass. LXXII, 14.). Celebratur titulo Graeco ap. Marinum Fratr. Arv. p. 798. cuius initium est: Μ.ΑΥΡΗΛΙΟΝΠΑΠΙΡΙΟΝ ΔΙΟΝΥϹΙΟΝ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙϹΤΟΝ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΟΝ ΕΠΑΡΧΟΝ ΑΙΓΥΠΤ[ΟΥ] ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΟΝ ΕΥΘΕΝΙΑϹ cet. Hic quum praefectura annonae fungens a. u. c. 942. p. Chr. 189. (Dio Cass. l. c.) dicatur inimicus fuisse Cleandro praefecto praetorio, videndum ne ad eum pertineant verba Aeliani a Suida v. ἐλοιδόρησε relata: *ὁ δὲ Κλέανδρος ἐλοιδόρησε - - - τὸν ὕπατον τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἀρχῆς κωμῳδῶν* (fortasse *τὸν ἔπαρχον τῆς Αἰγύπτου παρὰ Κομμόδῳ*) *καὶ παραλύει αὐτὸν τῆς ἀρχῆς οὐδὲν ἀδικοῦντα.* Certe non obstat, quod Dionysius per Commodum sublatus traditur. Alium verbis illis anonymum praefectum huius aetatis intelligendum putavit Labus l. c. p. 130.

L. Septimio Severo imperante:

M. Ulpius Primianus a. u. c. 947. p. Chr. 194. ex titulo Latino Memnoni colosso inscripto (vide Labus l. c. p. 135. Letronn. La stat. voc. de Memn. p. 197.). Memoratur etiam n. 4863. Sed ante Primianum a. p. Chr. 193. alium anonymum fuisse praefectum Aegypti, qui a partibus Pescennii stetisset, probabiliter coniecit Labus l. c. p. 134.

Metius Laetus a. u. c. 955. p. Chr. 202. (Euseb. Hist. eccl. VI, 2.), qui coniiciente Labo l. c. p. 139. ex lapide ap. Boldett. Cimit. p. 442. et ap. Murator. p. cccli. 1. a. u. c. 958. p. Chr. 205. praefectus praetorio fuit. Idem suspicatur ad eundem Laetum legem Imp. datam esse cod. Iust. II. tit. 12. 9.

Atianus Aquila a. u. c. 957. p. Chr. 204. (Euseb. Hist. eccl. VI, 3. Tillemont Hist. Imp. III. p. 99.). Memoratur etiam in titulo Latino Syenae reperto ap. Letronn. Recueil cet. I. p. 446. cf. Labus l. c. p. 33.

Caracalla imperante:

Flavius Titianus a. u. c. 968 vel 969. p. Chr. 215 vel 216. ex Dione Cass. LXXVII, 21. qui eum ἐπίτροπον appellat, ni fallor, haud secus ac Caecina Tuscus apud Suetonium, Cornelius Gallus apud Ammianum Marcellinum procurator audit. Ceterum vide quae ad cognominem praefectum sub M. Aurelio et L. Vero monuimus.

Iulianus, coniiciente Aug. W. Zumptio ex Dione Cassio LXXVIII, 35. A Macrino factus est praefectus praetorio. Vide Reimar. ad Dion. Cass. LXXVIII, 32.

Macrino imperante:

Basilianus a Macrino constitutus, adiuncto Mario Secundo Phoenices praeside, teste Dione Cass. LXXVIII, 35.

Severo Alexandro imperante:

Maevius Honorianus a. u. c. 985. p. Chr. 232. ex titulo n. 4705.

Diocletiano imperante:

Pompeius circa a. u. c. 1055. p. Chr. 302. ex titulo n. 4681.

Reliquos praefectos Aegypti vide IV. 1.

II. Ad coercendam provinciam imperio praefecti ab Augusto subditae sunt legiones tres, cohortes c. R. novem, alae equitum tres. Legionum una Alexandriae agebat, cuius legatum praetorium (στρατάρχην) memorat Philo adv. Flacc. p. 981., altera Babylone, oppido in confiniis inferioris et mediae Aegypti sito (Strab. XVII, 797. 807.); de sede tertiae legionis non constat; nisi forte pars eius praesidii loco unum ex deversoriis in via Copto Berenicen versus ducente etiam tum obtinuisse putanda est; quo pertinere videtur praefectus montis Berenicidis in titulo Latino ad Memnonem colossum posito memoratus (vide Letronn. La stat. voc. de Memn. p. 125. cf. Varges l. c. p. 68.). Cohortium tres Alexandriae, tres in confiniis Aethiopiae, tres per reliquam Aegyptum agebant. Similiterque tres per provinciam equitum alae idoneis locis dispositae erant (Strab. XVII, 797. 807.). Praeterea exstructa classis Alexandrina (conf. III. 4.), cuius praefecti hinc inde nominantur, ut in honesta missione a Domitiano concessa militibus, qui in Aegypto sub C. Septimio Vegeto et Claudio Clemente praefecto classis stipendia fecerunt (Marinus Fratr. Arv. p. 456.). Quae classis videndum ne quando Augusta IV. vocata sit, ut colligi potest ex titulo La-

tino Memnoni colosso inciso a Q. Marcio Hermogene praefecto classis Aug. IV. (vide Letronn. l. c. p. 182.).

Romanis, Cyrenaica Cretae insulae administrationi adiecta, Aegyptus occidentem versus usque ad Catabathmum patebat (Strab. XVII, 798.). Supra Oasis maior et minor terminabant provinciam. Meridiem versus Elephantine et Syene claustra imperii (Tacit. Annal. II, 61.), nisi quod aliquando praesidia ultra Aethiopiae limites extendebantur, domita Nubia inferiore. Satis constat Diocletianum hoc tractu cessisse rebellantibus et in insulam Elephantinen reduxisse praesidia (vide ad n. 4946.). Orientem versus sinus Arabicus et collis Cassius claudebant provinciam.

Sed copiarum nec numerus nec forma omnibus temporibus eadem fuit. Duas tantum legiones in Aegyptum imperantibus Tiberio, Nerone, Vespasiano missas esse memoriae proditum est (Tacit. Annal. IV, 5. Hist. II, 6. Ioseph. Bell. Iud. II, 16, 4.). Nec cohortes semper Romanae, sed etiam peregrinis compositae equitatae (cf. Le Beau Mém. de l'Acad. d. Inscr. T. XXIX. p. 414-417.), quarum tamen tribunus Romanus erat. Duae legiones istae fuerunt legio III. Cyrenaica (n. 5101. cf. Dio Cass. LV, 23. et titulum Latinum ad Memnonem positum ap. Letronn. l. c. p. 128.) et legio XXII. Deiotariana. Legio III. Cyrenaica primis post Augustum Imperatoribus in Aegypto superiore agebat. Pro ea in titulo Latino Nerone imperante posito (ap. Letronn. l. c. p. 119. cf. p. 258.) memoratur legio XII. Fulminata (κεραυνοφόρος Dio Cass. LV, 23.) in tempus, ut videtur, translata ex Cappadocia. Certe Titus tertianos et duoetvicesimanos Alexandria arcessivit ad Iudaeam perdomandam (Tacit. Hist. V, 1. Ioseph. Bell. Iud. V, 1, 6.), atque legionis III. Cyrenaicae etiam in titulo Vespasiano imperante posito mentio fit (vide Letronn. l. c. p. 127.). Hinc videndum ne in titulo Latino Hadriani aetate posito a Letronnio l. c. p. 148. falso propositum sit LEG.XII_F(VLMINATAE) ubi potius LEG.II.TR.F. legendum videbitur consideranti quae deinceps dicturi sumus. Quippe legioni XXII., cuius crebra in titulis aetate Neronis et Domitiani positis mentio (vide Letronn. l. c. p. 119. 131. 236 sq. cf. infra n. 5088.), mox ab Imperatore Traiano legio II. Traiana fortis (λεγ. β̄ Τραϊανὴ ἰσχυρὰ Dio Cass. XL, 24. Borghesi sulle Iscrizioni Romane del Reno e sulle legioni etc. Roma 1839. p. 47.) substituta comparet vel a. IX. Traiani in titulo Latino ap. Viduam (vide Letronn. Analyse critique cet. p. 13.), eamque non solum Hadriani et Antoninorum aetate (n. 4766. 4768.) sed etiam seriore aevo videmus perstitisse, quo partim Apollonopoli magna, partim Parembolae agebat (Notit. dignit. p. 69. 75. ed. Böcking.). Itaque probabile est ante a. IX. Traiani alio missam esse legionem XXII. de cuius exitio vide quae coniicit Borghes. l. l. p. 48. Sed ut legio XII. Fulminata in tempus ex Cappadocia arcessita est, ita etiam legionem XV. Apollinarem indidem (Dio Cass. LV, 23.) a Traiano repetitam comperimus ex titulo Latino in monte Claudiano reperto (ap. Letronn. Recueil cet. I. p. 429. cf. ad n. 4713. *f.*) fortasse in locum legionis III. Cyrenaicae, quam idem in Arabiam transtulit. Plures legiones in Aegypto degebant exeunte saeculo IV., ut legio V. Macedonica, XIII. Gemina, III. Diocletiana Thebaeorum, II. Traiana, II. Flavia Constantia Thebaeorum, I. Valentiniana, II. Valentiniana, I. Maximiana (Notit. dignit. p. 67 sq. 75. ed. Böcking.); quo pertinere videtur etiam τὸ ιϑ̄ τάγμα Αἰγυπτιακῆς διοικήσεως n. 4693. Cohors nescio quae ex aetate Tiberii Imperatoris memoratur in titulo Nubiensi n. 5104. Habetur cohors Hispanorum, quae Domitiano imperante in Nubia agebat (n. 5043. 5046. 5047.); pro qua ala Hispanorum memoratur in Notit. dignit. p. 75. (ed. Böcking.); cohors I. Flavia Cilicum equitata Hadriani aetate in monte Claudiano posita (n. 4713. *f.*); cohors II. Ituraeorum Felix Hadriani et Antoninorum aetate in Nubia agens (n. 5081. 5050. 5110.), exeunte IV. saeculo in media Aegypto (Notit. dignit. p. 69. ed. Böcking.); cohors I. Thebaeorum item agens in Nubia (n. 5052. 5053. 5054. conf. n. 5117.); cohors Alexandrina praetoria in titulo ap. Gruter. p. CCCLXXXIX. aetate Claudii Gothici posito. Denique ex alis equitum memorantur ala Maurorum Severo imperante Syenae agens (vide tit. Lat. ap. Lab. l. c. Letronn. Recueil l. c. I. p. 446.) et ala Commagenorum in Nubia n. 5057. Utriusque mentio fit etiam in Notit. dignit. ex qua quum reliqua petenda sunt de numeris saeculo IV. exeunte in Aegypto agentibus (p. 68. 69. 74-77. ed. Böcking.), tum cuneum equitum Maurorum scutariorum Lycopoli impositum et lanciarios Comaginenses Occidenti tributos comperimus (p. 27. 35. ed. Böcking.).

Proficiscentibus militibus, centurionibus, tribunis per provinciam praefectus diplomata solebat concedere, quibus usi illi ab incolis flagitare poterant, ut ipsis res ad vitam necessarias aliaque, quae a praefecto constituta essent, praestarent (n. 4956. cf. Plin. Epist. X, 14. 121.). Quibus diplomatis posthac evectionum nomen inditum (Böcking ad Notit. dignit. p. XIV.) variarum Imperatoribus constitutionum materiam praebuit, ut docent cod. Theod. leges 49. 52. 57. 66. de cursu publico.

Pacis tempore milites operibus publicis adhibebantur, ut ab Augusto canalibus per Aegyptum ducendis (Suet. Aug. 18. Aur. Vict. Epit. 1. Dio Cass. LI, 18.), a Probo pontibus, templis, basilicis exstruendis (Vopisc. Prob. 9.). Similiter occupati milites in Nubia Domitiano imperante titulum n. 5042. posuerunt.

Sustentabantur milites expensis provinciae praefecto iis ex aerario publico stipendia pendente. Qua in re ductores ordinum interdum iniquius versatos esse verbo monet Philo adv. Flacc. p. 966. Supersunt plurimi tituli testis inscripti, ex quibus apparet optionem, eundem παραλήπτην σίτου dictum, dispensasse annonam militarem (n. 5109.). Quodsi παραλήπτης σίτου est is, qui seriore aevo susceptor vocatur, videndum ne multiplicata munera sint. Nam

Theodosii aetate procurator s. susceptor fuit is, qui dispensandis atque erogandis speciebus annonariis praepositus erat, optio autem is, qui annonam militarem a susceptore exactam distribuebat militibus (cod. Theod. l. 1. de eroganda annona militari).

III. Administratio rerum civilium et militarium totius Aegypti praefecto commissa ita erat, ut locum regis obtineret. In locum autem sacerdotis Alexandri et Ptolemaeorum, qui sacerdotibus per Aegyptum omnibus praefuit (vide cap. I. p. 307.), successit pontifex Alexandriae et totius Aegypti; gliscente iam tum secta Christianorum, quorum episcopi auctoritate publica destituti passim memorantur. De pontificatu illo locuples testis est titulus ap. Fabrett. III. p. 479. ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑϹ ΚΑΙΑΙΓΥΠΤΟΥΠΑϹΗϹΛΕΥΚΙΩΙΙΟΥΛΙΩΙΟΥΗ ϹΤΕΙΝΩΙΚΑΙΕΠΙϹΤΑΤΗΙΤΟΥΜΟΥϹΕΙΟΥΚΑΙ ΕΠΙΤΩΝΕΝΡΩΜΗΙΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝΡΩΜΑΙΚΩΝ ΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΙΚΩΝΚΑΙΕΠΙΤΗϹΠΑΙΔΕΙΑϹΑΔΡΙ ΑΝΟΥΕΠΙϹΤΟΛΕΙΤΟΥΑΥΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹ, ex quo discimus hunc magistratum et ipsum natione Romanum fuisse eundemque simul praesidem Musei, cui etiam a regibus sacerdotem praepositum fuisse tradit Strabo XVII, 794. (cf. cap. I. p. 307.).

1. Iam quum Aegyptus in tres partes esset divisa, in Thebaidem, Heptanomidem, inferiorem Aegyptum (vide cap. I. p. 284. *b.*), administratio peculiaris harum partium s. provinciarum, servata memoria regum, epistrategis relicta est, qui ex Romanis in provinciam secutis electi proximum post praefectum dignitate magistratum constituebant. Fuit autem epistrategus magistratus civilis cum imperio militari; nec probabile quod contra Letronnium statuit Rudorffius (Mus. Rhen. II, 1. p. 80.) epistrategum mere civilem fuisse, nec rursus ii audiendi videntur, qui eum Duci recentioris aevi exaequandum esse arbitrantur. Nam magistratum civilem simul fuisse non solum inde sequitur, quod eius potestati subiecti sunt praefecti nomorum, magistratus mere civiles, sed etiam ex eo, quod quum Ptolemaeorum aetate stratego provinciae (ut Thebaidis) additus esset epistrategus cum imperio militari, hic epistrategus postea, abolita strategia, etiam civilem administrationem in se suscepit (cf. cap. I. p. 291. *b.*); militarem autem fuisse quum per se probabile sit, ut in magistratu Romano, tum etiam docet M. Artorius Priscus, qui quum militaris et praefectus esset montis Berenicidis, factus est epistrategus Thebaidis. Et epistrategos quidem Thebaidis interdum simul Ἀραβάρχου munere functos esse, quo munere praefectura tractus ad mare rubrum designabatur (n. 5075.), docet titulus n. 4751. quemadmodum aetate regum epistrategus Thebaidis interdum simul στρατηγὸς τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης (n. 4897. *b.*) fuit. De sede epistrategorum supra occupavimus (cap. I. p. 292.). De iurisdictione officiisque eorum non constat. Constat eorum imperio subiectos fuisse, ut olim, strategos nomorum in epistrategia sitorum. Unde in titulis, in quibus tempus designatur accuratius, statim post praefectum nominatur epistrategus provinciae, deinde strategus nomi. Nec vero, ubi omissa est utriusque post praefectum magistratus mentio (n. 4948.), continuo de causa reconditiore cogitandum; nam, ut mittam titulos civitatium Graecarum (n. 4705.), in quibus strategum memorari non posse sponte patet (vide paulo post §. 2.), fieri potest, ut brevitatis causa omissa sit a popularibus. Quodsi praefectus edicta non epistratego, sed strategis transmittit (n. 4956.), hoc factum videri potest, ut citius res transigeretur.

Epistrategi hi innotuerunt:

M. Clodius Postumus ἐπιστράτηγος (Θηβαΐδος) in titulo Tentyritico n. 4715.

Aulus Folmius Crispus ἐπιστράτηγος (Θηβαΐδος) in titulo Tentyritico n. 4716.

Claudius Geminus ἀραβάρχης καὶ ἐπιστράτηγος Θηβαΐδος n. 4751.

Catulus ἐπιστράτηγος Θηβαΐδος n. 4745.

- - *linus* ἐπιστράτηγος Θηβαΐδος n. 4753.

M. Artorius Priscus Vicasius Sabidianus epistrategus Thebaidis in titulo Latino ap. Gruter. p. CXXX. 1. Orell. n. 3881.

Septimius Macro ἐπιστράτηγος (Θηβαΐδος) in titulo Oasitico n. 4955. (cf. cap. I. p. 284. *b.*)

Severus Vibius Aurelianus ἐπιστράτηγος (τῶν ἑπτὰ νομῶν) in titulo Antinoensi n. 4705.

Lucceius Ofellianus ἐπιστράτηγος (τῆς κάτω Αἰγύπτου s. τῶν πρὸς τῷ Δέλτα νομῶν) in titulo ex nomo Letopolitico n. 4701.

Ragonius Celer ἐπιστράτηγος in titulo loci incerti n. 4963.

2. In reliqua administratione instituta regum ut plurimum conservata esse a Romanis et consentaneum est et demonstrari potest. Provinciarum trium illarum unaquaeque in tot dissecta praefecturas est, quot nomos continebat demptis civitatibus Graecis; de quibus nomis quae cap. I. p. 283. 284. exposuimus, iis addendum nummorum aetate Romana cusorum testimonium (Eckhel. D. N. Vol. IV. p. 101 sqq.). Quippe ex his nummis nomi a Ptolemaeo relati fere confirmantur paucis exceptis; quo pertinent Phthembuthi, Neut, Marmarices nomus, Andropolites, Thebanus, Ombites. Comparent contra intra Delta Busirites, quem nomum aetate Romana non interiisse monuimus p. 283. *b.*, a latere Libyco Gynaecopolites (cf. p. 284. *a.*), a latere Arabiae Heroopolites (p. 284. *a.*), uterque a Plinio memoratus, ex Thebaide Latopolites (conf. p. 284. *b.*), denique Nicopolites de Nicopoli oppido prope Alexandriam ab Augusto exstructo denominatus. Iam Strabonis memoriam de triginta sex nomis ne Ptolemaeorum quidem aetati congruam ad tempora Romanorum referri non posse sponte patet (conf. p. 283. *a.*): ut frustra laborasse videantur qui Thebaidis nomos ad decem revocare studuerunt (cf. Letronn. Matériaux pour l'hist. du Christ. p. 95 sq.). Nam quamquam plurium interdum nomorum coniuncta administratio fuit, tamen nomi certe ipsis nominibus produntur et plurium nomorum ex uno prognatorum originem luculento exemplo supra probavimus (vide p. 284. *a. b.*). Fortasse hoc augmentum nomorum explicari

potest ex incolarum Aegypti multitudine, quam sub Romanorum dominatione magno opere auctam esse constat (Letronn. Journ. d. Sav. 1844. p. 434.). Fuerunt sane oppida, quibus veteres scriptores καταχρηστικῶς nomorum nomen videntur indidisse, ut Φυλακή s. Σχεδία, ut Antinoe (cf. p. 284. *b.*). At qui ex Thebaide nomi recensentur, ex iis vix ullum demonstrari potest eiusmodi esse, ut de publica eius auctoritate dubitari queat. Sic ut a Thebaide principium capiamus, nummorum et scriptorum fide nomi firmantur hi: *Lycopolites*,
Hypselites,
Thinites,
Diopolites,
Tentyrites,
Hermonthites,
Latopolites,
Apollonopolites,
Antaeopolites,
Panopolites,
Coptites.

Accedunt ex scriptoribus et inscriptionibus:
Aphroditopolites,
Thebanus, ὁ περὶ Θήβας s. Διοπολίτης μέγας,
Ombites,
Elephantine et Philarum nomus, ὁ περὶ Ἐλεφαντίνην καὶ Φίλας.

Ex Heptanomide, cuius nomen nonnulli vel ipsum sibi visi sunt in nummo deprehendisse (Eckhel. D. N. IV. p. 106.), nummis et auctoribus firmantur nomi:
Memphites,
Heracleopolites,
Arsinoites,
Aphroditopolites,
Cynopolites,
Oxyrynchites,
Hermopolites.

Quamquam aliquando etiam aliam horum nomorum divisionem fuisse ex titulo Latino p. 284. *b.* memorato patet, ex quo Arsinoites extra septem nomos cadit. Quod autem Oasitas duos Heptanomidi attibutos esse refert Ptolemaeus, videndum ne ita intelligendum sit, ut aliquando etiam Heptanomidi tributi censeantur, quum antea alia distributio obtinuerit. Certe Oasin magnam fere Thebaidi attributam fuisse vel ex denominatione Ὄασις τῆς Θηβαΐδος colligi potest (vide p. 284. *b.*).

Denique ex Aegypto inferiore nummis et scriptoribus firmantur nomi hi:
intra Delta: *Metelites*,
Phthenotes,
Cabasites,
Saites,
Prosopites,
Sebennytes,
Xoites,
Mendesius,
Onuphites,
Athribites,
Busirites,
Leontopolites,
Tanites,
Pharbaethites,
a latere Arabiae: *Arabiae nomus* (ΑΡΑΒΙΑ in numm.),
Sethroites,
Bubastites,
Heliopolites,
Heroopolites.
a latere Libyco: *Libycus nomus* (ΛΙΒΥΗ in numm.),
Mareotes,
Gynaecopolites,
Letopolites,
Menelaites,
Nicopolites.

Accedunt aliunde Deltanis *nomus Phthembuthi* (ex Ptol. Plin. cf. supra p. 283. *b.*), *Neut* (ex Ptol. cf. p. 284. *a.*), a latere Libyco *Hermopolites* s. Ἀλεξανδρέων χώρας νομός (ex Ptol. cf. p. 284. *a.*), *Andropolites* (ex Ptol. cf. p. 284. *a.*), *Marmarices nomus* (ex Ptol.), *Nitriotes* (ex Strab.), *Hammoniacus nomus* (ex Plin. cf. p. 284. *a.*), a latere Arabico *Phagroriopolites* (ex Strab.).

Itaque horum nomorum administratio quum accuratiorem quandam notitiam locorum flagitaret, factum est, ut hae praefecturae hominibus Graecis Aegyptiisque demandarentur. In quo si Isidorus Pelusiota I. p. 489. narrat indigenis Aegyptiis non concessa munera publica fuisse, recte monet Varges l. c. p. 34. distingui oportere Aegyptios eos, qui Graecis moribus intacti manserunt, ab iis, qui connubio mixto ac litteris Graecis imbuti ad negotia publica capessenda aptos sese praestiterunt. Quid? quod vel Ptolemaeorum aetate Aegyptios quosdam scimus ad altos honores provectos esse (vide cap. I. p. 292. *b.*). Itaque qui nomo praesidebat, subiectus ille epistrategi imperio, strategus appellabatur, vocabulo νομάρχου, quod constat vel Ptolemaeorum aetate obsolevisse, prorsus abolito licet memorato a Strabone XVII, 798. ut mirum non sit, quod nusquam in monumentis deprehendatur. Nec vero opus est ut demonstremus huic magistratui potestatem civilem a Romanis valde imminutam (Strab. XVII, 798.), potestatem militarem, quae olim fuit, demptam omnem esse (conf. Rudorff. Mus. Rhen. II, 1. p. 76. Varges l. c. p. 35.). Numerabatur strategia in χωρικαῖς λειτουργίαις, ad quas suscipiendas civis Alexandrinus invitus compelli non poterat (n. 4957. vs. 35.); unde consentaneum strategos salaria ex aerario publico non accepisse (cf. Rudorff. Mus. Rhen. II, 1. p. 142. not. 44.). Strategus a praefecto instituebatur in triennium, ut hoc exacto ille rerum gestarum rationem redderet (n. 4957. p. 35. conf. Varges l. c. p. 36.). Sedem strategus fere in metropoli nomi habuit vel in maiore quodam oppido eorum nomorum, quibus interdum coniunctis praesidebat (n. 4910. 4721. 4722. 4736. 5075. 5076. 5077.). Exercebat iurisdictionem de rebus minus gravibus (conf. n. 4723.); providebat ea omnia quae necessaria viderentur ad publicam securitatem statumque ordinatum conservandum (conf. n. 5069.); curabat, si qua edicta praefectus

misisset in provincias, non solum ut lapidibus incisa populo exponerentur, vel, si ad singulos pertinebant, his traderentur, sed etiam ut singuli et populus secundum edicta agerent (cf. n. 4956. 4957.). Praeerat denique vectigalibus tributisque intra nomum exigendis. Hinc quum facile fieri posset, ut strategus cum eclogistis (cf. infra §. 4.) conspiraret ad tributa per nefas exigenda, Tiberius Alexander (n. 4957.) praecepit, ne praefecto inscio strategus dona acciperet ab eclogistis, utque ea, quae proximis quinque annis nimia exacta tributa essent, a strategis ad pristinum tabularum statum revocarentur.

Strategi nomorum hi innotuerunt:

Apollonius Ptolemaei f. στρατηγὸς τοῦ Ὀμβείτου καὶ τοῦ περὶ Ἐλεφάντινην καὶ Φίλας n. 5075.

Apollonius Apollonii f. στρατηγὸς τοῦ Ὀμβείτου καὶ τοῦ περὶ Ἐλεφαντίνην καὶ Φίλας n. 5076. idem στρατηγὸς τοῦ Ὀμβείτου καὶ τοῦ περὶ Ἐλεφαντίνην καὶ Φίλας καὶ τοῦ περὶ Θήβας καὶ Ἑρμωνθείτου n. 5077.

Aurelius Micio στρατηγὸς Φιλῶν τοῦ Ὀμβείτου n. 5106.

Aurelius Bessarion ὁ καὶ Ἀμμώνιος, στρατηγὸς Ὄμβου, Ἐλεφαντίνης n. 5069.

Nilus στρατηγὸς (τοῦ Ὀμβείτου) n. 4923.

Papirius Domitius - - anus στρατηγὸς Ὀμβείτου n. 4811.

Sarapio Sarapionis f. στρατηγὸς (τοῦ Ὀμβείτου) n. 5099.

Posidonius στρατηγὸς Ὀάσεως Θηβαΐδος n. 4956.

Iulius Demetrius στρατηγὸς Ὀάσεως (Θηβαΐδος) n. 4957.

Paenias Caepio στρατηγὸς (Ὀάσεως Θηβαΐδος) n. 4955.

Celer στρατηγὸς (τοῦ περὶ Θήβας) n. 4723.

Trypho στρατηγὸς (τοῦ Τεντυρίτου) n. 4715.

Sarapio Trychambes στρατηγὸς (τοῦ Τεντυρίτου) n. 4716.

Apollonides Apollonidae f. στρατηγὸς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου n. 4911.

L. Phunisulanus Charisius στρατηγὸς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου n. 4721. 4722.

Chaeremon στρατηγὸς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου n. 4736.

Theon στρατηγὸς (τοῦ Λητοπολίτου) n. 4701.

Civitates Graecae, ut Hermopolis magna, Ptolemais, Antinoe, ad exemplum Alexandriae, extra nomos sitae censebantur, ideoque nulla in iis strategorum auctoritas (n. 4679. 4705.). Praeter strategum in singulis nomis redeunt ὁ βασιλικὸς γραμματεύς (unde ἡ βασιλικὴ γραμματεία in papyro Graeco edito a St. Martino Journ. des Sav. 1822. p. 467.), qui et ipse ex Graecis Aegyptiisque eligebatur paremque cum stratego iurisdictionem habebat, ita ut, ubi binis simul nomis praesidebat strategus, iisdem nomis unus esset βασιλικὸς γραμματεὺς impositus (n. 4132. coll. n. 4917. 4721. 4722. 4736.); ἀγορανόμος (ut ἐπὶ Ῥουφίλλου Νίγρου ἀγορανόμου in papyro Graeco a. p. Chr. 154. scripto, edito a St. Martino Journ. des Sav. 1822. p. 566.), qui magistratus num ob iurisdictionis gravitatem semper Romanus fuerit, non constat; denique magistratus inferiores oppidis vel vicis praepositi, ut τοπάρχαι (n. 4976.), ἐπιμεληταί (n. 4684. 4684. *b.*), κωμογραμματεῖς et τοπογραμματεῖς, stratego et scribae regio subiecti; de quibus et supra occupavimus (cap. I. p. 293.) et infra dicendi locus erit (§. 4.).

3. Iurisdictio civilis et militaris suprema etiam in rebus gravioribus penes praefectum Aegypti fuit (Philo adv. Flacc. p. 966.). Datus ei iuridicus Aegypti (cf. Gruter. p. CCCLXXIII. 4. Morcell. de stilo inscr. I. n. 295.), δικαιοδότης (Strab. XVII, 797.), δικολόγος Αἰγύπτου (n. 4815. cf. n. 4808.) in speciem legati. A quo iuridico distinguendus ἀρχιδικαστής (n. 4734. 4755.) cum suo collegio, ex aetate is Ptolemaeorum residuus confirmatusque ab Augusto, qui provincialibus non omnem eripi iurisdictionem voluit. Uterque autem sedem Alexandriae habuit, ἀρχιδικαστής, quia populo Alexandrino ius dicebat, iuridicus, quia praefecto adiunctus erat; unde etiam seriore aevo iuridicus Alexandriae vocabatur (Lex 2. libr. 1. Dig. tit. 37. Cod. Iustin. I. tit. 57.) non secus atque apud scriptores recentioris aevi praefectus Aegypti ἔπαρχος Ἀλεξανδρείας audit. Ἀρχιδικαστὴν et iuridicum male confundit Reynier, L'Égypte sous la dominat. des Rom. p. 111. Iam Varges l. c. p. 53 sq. qui recte statuit iuridicum haud raro a praefecto missum per provinciam ius dixisse, ex eo, quod is plerasque causas diiudicandi potestatem habuisse dicitur, concludens esse quae eius iurisdictioni eximerentur, verisimillimum esse putavit, ut essent iudices qui de reliquis causis sententiam ferrent, etiam Romanorum retentos imperio esse epistatas illos, quos Ptolemaeis regnantibus constat in singulis nomis iudicia egisse. Quemadmodum autem agoranomi, quibus et ipsis iurisdictio quaedam in emptionibus venditionibusque data esset, e Romanis eligerentur (vide paulo ante §. 2. fin.), sic fortasse etiam in nomis epistatae eiusque collegio Romanos praesedisse. Itaque iurisdictionem ita divisam videri, ut ab iudicibus Romanis, i. e. a praefecto eiusque legatis iudicaretur, si qua lis esset inter cives Romanos vel inter civem Romanum et indigenam vel indigenas diversae nationis et civitatis (cf. Philo adv. Flacc. p. 968.), vel inter totos nomos et diversa hominum collegia, sin quid ad solos Alexandrinos spectaret, coram archidicasta, si ad Iudaeos, coram ethnarcha, si ad nomum, coram epistata causam agi. Quae etsi non improbabilis coniectura est in universum aestimanti, tamen nec tota firmari exemplis potest, et, quoniam strategi nomorum certa iurisdictione praediti fere provinciales erant, videndum ne non omnino necessaria sit. Certe epistatarum nullum in monumentis vestigium apparet.

4. Iam quum Roma exhaustis Siciliae et Sardiniae thesauris ut plurimum quaternos per menses frumento Aegyptiaco aleretur (Hegesipp. de excid. urb. Hier. II, 9.), praefecti cura instantior fuit, ut Aegyptus non solum se sed etiam caput imperii copiis sustentaret suis. Itaque nihil antiquius habebat, quam Nilo foecunditatis parenti operam dare, aggeres fossasque exstruere, canales purgare, ubi Nilus minus benigne intumesceret, machinas adhibere,

quibus aqua ex flumine hausta in agros aridos traduceretur (Strab. XVII, 819. 807. III, 147. cf. Diod. Sic. I, 34. V, 37. Philo de confus. ling. p. 325. D. Vitruv. X, 11. Cod. Theod. L. de aggeribus Nili non corrumpendis, L. 2. de Alex. pleb. primat.). Hinc in nummis expressum signum messis eximiae (Eckhel. D. N. IV. p. 36 sqq. cf. Varges l. c. p. 71.), hinc laudes celebratae praefectorum, quorum gratia et studio Nili dona in annum augerentur (n. 4699.). Augusto imperante frumenti ducentiens centena millia modiorum quotannis urbi illata esse Aurelius Victor Epit. 1. tradit. Atque primis duobus saeculis tanta provenit copia frumenti, ut non solum ingenti multitudini incolarum et Romae sufficeret, sed etiam inter merces aliis nationibus venderetur (Ioseph. Ant. Iud. XX, 5, 2. conf. Ameilhon Hist. commerc. p. 220 sq.) excepto illo anno notabili Traiani Imperatoris, quo propter Nili invidiam ex horreis Italiae frumentum illatum est Aegypto (Plin. Paneg. 30. 31.). Exercebatur autem praeter Aegyptum etiam Africa (Tacit. Annal. XII, 43.): ut duae classes existerent, quae Romae annonam subvehebant. Quem ad finem navibus frumentariis Caligula in Sicilia receptacula exstruxerat (Ioseph. Ant. Iud. XIX, 2, 5. cf. Act. Apost. 28.). Posteaquam Constantinus ad urbem Byzantium animum adiecit, distributum iter classium est, ut Africana Romae cederet, Alexandrina Constantinopoli destinaretur (Cod. Theod. L. 7. 32. de navic. L. de frumento Alex.), nisi quod in magno defectu aliquando a classe Alexandrina Romae (Symmach. X, 22, 50.), a classe Africana Constantinopoli petitum subsidium est (Cod. Theod. L. 2. de naufragiis). Atque Iustiniano imperante frumenti copia transvecta ad octogies centena millia exsurgebat (Iustin. Ed. XIII, 8.). Notitias recentiores vide ap. Abdallatif Relat. de l'Ég. Par. 1810. p. 581. ap. Reynier de l'Ég. sous la dominat. des Rom. c. 4. 5. (cf. De l'économie publ. et rur. des Égypt. et des Carthag. Genève et Par. 1823. et Dissert. de agricult. Aeg. in Mémoirs de l'Inst. cet. T. IV.)

His praemissis videndum de reditibus et vectigalium administratione.

Vectigalia directa quae vocantur aut in fundorum aut in capitum tributis posita sunt. De capitum tributis parum constat; exacta esse colligi ex Ioseph. Bell. Iud. II, 16, 4. potest (cf. Savigny Röm. Steuerverf. p. 22. 2.). Ac seriore quidem aevo a censu capitis liberum cognovimus fuisse, qui fundos possideret (vide Savigny l. c. p. 31.). Sed in exigendis tributis fundorum retenta Ptolemaeorum instituta (cf. cap. I. p. 297. *a.*), ex quibus pro parte fructuum etiam pecunia pendebatur, unde τελέσματα σιτικὰ καὶ ἀργυρικά (n. 4957. vs. 47.). Nec male Varges, qui statuit possessorem de uno eodemque agro alterutrum tantum pependisse, aere ad copiam pretiumque fructuum non datorum accommodato. Iam quum Hyginus (de limit. const. p. 198. ed. Goes.) tradat per soli aestimationem tributa imposita esse, apparet, quoniam soli aestimatio ob Nili inundationem fluctuabat, etiam tributorum summam variasse: quam quidem summam ab Imperatore praescriptam esse singulis annis ex Dion. Cass. LVII, 10. colligitur (Varges l. c. p. 57.); cuiusmodi indictionis usus ex aetate Imperatorum Christianorum notior est (Cod. Theod. L. 3. de indict.). Indici autem summa tributorum ex agris exigendorum non poterat, priusquam Nilus decresceret. Hinc praefectus aliquando monuit Aegyptios (n. 4957. vs. 55.), ut agris colendis operam darent; fore enim, ut tributa ex vera Nili inundatione constituerentur. Cognoscebatur vera Nili inundatio ex nilometriis, quae quum plurima essent in usu privato, duo innotuerunt publico usui destinata, unum Memphide, alterum in insula Elephantine institutum (Strab. XVII, 817. Plutarch. de Iside et Osiride p. 367. fin. cf. Marcell. in opére Descr. de l'Égypte T. II. p. 63. et Girard ibid. I. p. 8.). Itaque quae inter maximam et minimam inundatio media est, iusta censebatur inundatio (δικαία ἀνάβασις n. 4699.). Et haec ex nilometrio Memphitico fere XIV cubitorum fuit (Plutarch. l. c. et Aristid. II. p. 361. ed. Jebb.). Verum cubitorum numerus alio tempore alius esse poterat, nihil ut de fertilitate agrorum derogaretur. Sic Strabo (XVII, 788.) auctor est ante Petronium praefectum XIV cubitis opus fuisse, ut laeta fieret seges, sin ad VIII cubita assurrexisset Nilus, famem ingruisse; contra Petronio praefecto XII cubita suffecisse ad maximam frugum copiam proferendam, nec famem esse secutam, si inundatio VIII cubitorum esset. Variabat numerus etiam Plinii aetate, cui iustum incrementum XVI cubitorum est, monenti in XII cubitis famem sentire provinciam, esurire etiam in XIII, hilaritatem afferre cubita XIV, securitatem cubita XV (Hist. Nat. V, 10.). Idemque numerus XVI in nummis quibusdam comparet (Zoega N. Aeg. p. 202. cf. p. 82. 185. Eckhel. D. N. T. IV. p. 38.), felicissimo fertilitatis augurio. Atque etiam seriore aevo iustum incrementum inter cubita XII et XVI censebatur (cf. Cod. Theod. L. 1. de aggeribus Nili non corrumpendis, ubi vide interpr.). Nec vero mirum, si in nilometrio insulae Elephantinae (n. 4863.) numerus cubitorum maior (cub. XXI-XXVII) enotatur, quam Memphide, cuius nilometrium pro norma habitum esse recte statuit Varges l. c. p. 58. Quippe Nilum eodem tempore in superiore Aegypto altius assurgere quam in inferiore et media sponte patet. Ceterum nilometriorum cura ex more antiquo sacerdotibus Sarapidis commissa erat (Clem. Alex. Strom. VI. p. 633. Diod. I, 36 fin.), quibus praefectum invigilasse consentaneum est. Maiora igitur incrementa Nili etiam reditus maiores denuntiabant (Strab. XVII, 817.). Videturque tributorum constituendorum ratio ea fuisse, ut, quum ex diuturna consuetudine praefecti compertum haberent, quantum incrementum fluminis quanta insecutura messis esset, Imperator de mensura certior factus copiam frumenti quantam vellet imponeret, pro reliqua autem annonae parte tributum argentarium imperaret pretio frumenti accommodatum. Quumque unaquaeque toparchia in certos fundos quadratos (ἀρούρας) esset divisa, quorum singula centena cubita pro capitibus individuis

habebantur quamvis a pluribus possessa, ex quavis arura tributum frumentarium vel argentarium exigebatur. Itaque tantum abest, ut quoque anno eadem vis tributorum indici potuerit, ut, quum aliquando ad priorum inundationum mensuras composita quaedam summa per aliquot annos exigeretur (κατὰ σύνοψιν ἀπαίτησις), hoc institutum utpote insolentius provincialibusque perniciosum a praefecto sublatum sit (n. 4957. vs. 55 sq.). Quippe liberi a vectigalibus censebantur, si qui agri minus irrigati steriles remansissent. Quod ubi evenit, curandum erat, ut singulorum agrorum fertilitati tributum exaequaretur; cui rei impositum vocabulum ἐξομοίωμα (n. 4957. vs. 52.), quod cum peraequatione recentioris aevi comparat Rudorffius l. c. p. 188. (vide Cod. Theod. L. XIII. tit. 11. de censitoribus, peraequatoribus, inspectoribus). Haec quum ratio esset tributorum ex praediis colligendorum, opus erat, ut libri censuales statis temporibus recenserentur; id quod ex notitiis de constituendis agrorum terminis quotannis conscriptis (Strab. XVII, 787.) factum quinto quoque anno est; quo etiam pertinet πενταετίας mentio in decreto n. 4957. vs. 49. (conf. Rudorff. l. c. p. 187.). Possessorum (γεωμόρων) et agricolarum (γεωργῶν) etiam tum ex more vetusto (Herodot. II, 187.) valebat distinctio (n. 4957. vs. 30 sq.) neque obsolevit aetate Christiana, qua quae possessorum et colonorum ratio in reliquis imperii partibus instituta est, eadem etiam per Aegyptum invaluit (Cod. Theod. L. 1. 3. 6. de patroc. vic. conf. Rudorff. l. c. p. 179.). Vectigal agricolis aliena colentibus imponi solitum ἐκφόριον dicebatur (n. 4957. vs. 30 sq.). Sed fuerunt etiam fundi quidam et oppida, quae tributi remissione quadam (κουφοτελείᾳ) vel immunitate (ἀτελείᾳ) fruebantur (n. 4957. vs. 26 sq.) beneficio Imperatorum; quam remissionem et immunitatem non cum indulgentia Epiphanis (n. 4697. vs. 13.) confundendam esse monet Rudorffius l. c. p. 177. 178. Qui quod ius Italicum in medium affert, cuius non deprehendatur per Aegyptum vestigium, nihil opinor obstat, quo minus oppida quaedam Aegyptiaca statuamus immunitate frui potuisse, quae propria erat iuris Italici (vide Savigny l. c. p. 24. conf. Paul. in Digest. L. tit. 15. L. 8. §. 7.). Similibus privilegiis ornata antiquitus erant terrae Alexandrinae pars (τῆς Ἀλεξανδρέων χώρας) et fundi in Menelaitico nomo siti, quibus nunquam pertica metiendi causa illata est, ut prorsus liberi ab omni tributo censerentur: quibus agris vocabulo ἀρχαίας γῆς nuncupatis post etiam alii accesserunt (προσγεννήματα) eodem iure fruentes. Atque agri quidem illi omnes videntur privatorum fuisse: certe templorum fundi nec Ptolemaeorum aetate immunes erant (cap. I. p. 296. *a.*), et a Romanis immunitatem iis redditam esse parum probabile est. Haec igitur et talia beneficia immunitatis ab Augusto confirmata, mox a Claudio renovata nec tamen semper servata a praefectis (n. 4957. vs. 26 sqq.), postremo a Vespasiano deleta sunt (Dio Cass. LVIII, 18.). Gloriatur Hadrianus in epistola ap. Vopiscum (in Saturn. 7. 8.) se Alexandrinis vetera privilegia reddidisse, novaque sic addidisse, ut praesenti gratias agerent: in quibus privilegiis utrum immunitatis illa beneficia inesse censenda sint, an cum Dirksenio (de script. Aug. p. 109. 110.) de artium cultura, commercio, religione cogitandum sit, in medium relinquo.

Magistratus tributis impertiendis exigendisque occupati fuerunt ἐκλογισταί, quorum in locum aetate Christiana peraequatores, tabularii, exactores, susceptores cesserunt (Cod. Theod. lib. VI. tit. 2. L. 13. lib. VIII. tit. 2. tit. 8. lib. XII. tit. 6. lib. XIII. tit. 6.). Aedes eorum publicae λογιστήρια vocabantur. Hi ἐκλογισταὶ quot numero fuerint in singulis nomis, non constat, constat abusos esse saepe sua in impertiendis tributis auctoritate (n. 4957. vs. 45 - 55.). Eorum rationes qui contra scriberent, fuerunt γραμματεῖς βασιλικοί, κωμογραμματεῖς, τοπογραμματεῖς, quorum officia nota sunt ex aetate Ptolemaeorum (cap. I. p. 293. *a. b.*). Hi igitur ut tabulas nomi censuales conficiebant, ita etiam aliquando omnes nomi expensas, quidquid iniuste exactum est litteris consignare, statis temporibus logisteria per provinciam visitare, si quid contra fas ab eclogistis factum deprehendatur, acta eorum ipsosque reos ad Caesaris libertum mittere iubentur (n. 4956. vss. 31 - 36.). Nempe vectigalium rationes (λογισμοὺς τῶν προσόδων καὶ δασμῶν, διαλογισμοὺς) examinabat illas quidem praefectus a scribis regiis ei transmissas (n. 4957. vs. 50.); sed, quum hoc negotium immensum esset (Philo adv. Flacc. p. 761.), socios laboris habuit libertos Caesaris, qui ipsum in Aegyptum comitati praecipuam vectigalium administrandorum partem sibi vindicabant (Strab. XVII, 797.). Videturque eos etiam in provincias misisse, ut ipsius vice fungentes rationes inspicerent; qualis Claudii aetate in Thebaide fuit Basilides (n. 4956. vs. 35.). Praeterea vectigalibus tributisque per nomos rite exigendis invigilabant etiam strategi (cf. p. 317. *a.*).

Sequuntur vectigalia indirecta. De vicesima encyclio (cap. I. p. 297. *a.*) nihil memoriae proditum est. Ex poenis pecuniariis, quae in aerarium solvebantur, memoratur decemplex eius, quod quis in exigendis vectigalibus nimium postulaverit, solvendum, ex quo fiscus senas partes, delator quaternas accipit (n. 4956. vs. 28.), et triplex eius, quod quis fraudaverit in simili causa (n. 4957. vss. 58. 59.). Sed longe plurima ex portoriis redierunt aucta praesertim et amplificata mercatura Indica (Strab. XVII, 798.). De mercibus portorio obnoxiis, monente Vargesio, extat lex 16. Dig. de publ. et vectig. Exigebatur autem portorium de importandis rebus et de exportandis (τέλος εἰσαγωγικόν, τέλος ἐξαγωγικόν), idque non solum in finibus Aegypti sed etiam per regionem mediterraneam. De locis, in quibus portoria solvebantur, cap. I. p. 297. *b.* occupavimus. Haec vectigalia a praefecto vulgo publicanis provincialibus (τελώναις) locabantur, quibus volentibus erat; neque enim utile censebatur quemquam vi compellere (n. 4957. vs. 10 sq.); unde seriore aevo, quo ad vectigal suscipiendum etiam decuriones admittebantur

(Cod. Theod. L. 97. de decurialibus. L. 9. C. de vectigalibus), lex lata est: *ad conducendum vectigal invitus nemo compellitur* (Lex 9. Dig. lib. xxxix. tit. 4.). In quo miram exceptionem de iis qui ad publicas locationes accedunt, ex L. 9. de poenis annotavit Rudorffius l. c. p. 161. Ad mare rubrum quae vectigalia pendebantur de rebus importandis, ea Claudio imperante Annius Plocamus quidam conducta habuit (Plin. H. N. VI, 24.). Quo pertinet etiam παραλήπτης τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης (Peripl. mar. Erythr. p. 19. 20. εἰς αὐτὴν παραλήπτης τῆς τετάρτης τῶν εἰσφερομένων φορτίων καὶ ἑκατοντάρχης μετὰ στρατεύματος ἀποστέλλεται); quo quidem munere interdum etiam strategum nomi Ombitae functum esse docet titulus n. 5075. De summa portorii, quod pro mercibus diversum fuisse sponte patet, excepto loco ex Periplo allato nihil memoriae proditum. A Constantino M. locatio vectigalium triennii spatio terminatur (Cod. Theod. L. de vectig. et commissis).

Omnes hi reditus in unum aerarium confluebant, εἰς τὸν δημόσιον λόγον, τὰ δημόσια, cuius aerarii administratio penes praefectum fuit (Philo adv. Flacc. p. 747.). Ex hoc aerario quantum supererat annonae subducta portione Alexandriae destinata Romam ad praefectum annonae (Vopisc. Aurel. c. 47.), pecuniarum autem vectigalium residuum subductis summis iis, quas praefectus sibi et militi magistratibusque Romanis erogabat (Dio Cass. LIII, 15.), ad aerarium Saturni et militare transmittebatur (Tacit. Ann. I, 78. Vell. Paterc. II, 39. quibus locis a Rudorffio adduntur Dio. Cass. LV, 25. Lex 27. §. 1. D. de verb. sign. (L. 16.) Ulpiani lib. 17. ad edictum). Reditus Aegypti Strabo (XVII, 798.) tradit longe superasse summam, quae teste Cicerone Ptolemaeo Auletae rediisset. Neque est, cur de veritate huius testimonii dubitemus cum Reyniero (l'Égypte sous la dominat. des Rom. p. 146 sq.). Vide cap. I. p. 299. *b*. 300. *b*. Sub Iustiniano (Ed. XIII. 8. init.) portoriorum canon Alexandrinus solidorum octoginta millia, frumenti octogiens centena millia exhibuit.

Praeter illud publicum aerarium Alexandriae fuit etiam fiscus privatus (ἴδιος λόγος), cui qui praepositus erat Romanus, ἰδιολόγος (Strab. XVII. p. 797.) s. ὁ γνώμων τοῦ ἰδίου λόγου s. ὁ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ τεταγμένος (n. 4957. vss. 39. 44.) appellabatur. In eum fiscum bona caduca et bona damnatorum et vacantia colligebantur (Strab. l. c.), quae quum proprie aerario Saturni et ipsa competerent (Tacit. Ann. III, 25. 28. Plin. Paneg. 36. Epist. II, 16. quibus adde quos affert Rudorffius Spartian. Hadr. 7. Ulpian. XVII, 3.), mature fisco Caesaris assignata videntur (Tacit. Annal. II, 48. VI, 2. IV, 20. cf. Rudorff. l. c. p. 143.). Quippe ab utroque distinguendus est fiscus Caesaris (Καίσαρος λόγος, κυριακὴ ψῆφος, φίσκος, βασιλικὸν ταμιεῖον), qui a procuratoribus (ἐπιτρόποις τοῦ Κυρίου n. 4957. vs. 22.) et dispensatoribus (οἰκονόμοις Strab. l. c.) et ipsis plerumque Caesaris libertis administrabatur; quorum procuratorum potestas a Claudio aucta est concessa iurisdictione (Tacit. Ann. XII, 60.). Missi autem eodem tempore plures sunt procuratores, qui Caesaris rem familiarem (τὴν οὐσίαν) in diversis Aegypti partibus administrarent, fortasse illi procuratori Aegypti Alexandriae degenti (Dio Cass. LXXVII, 21.) subiecti. Ex quo genere fuerunt Claudio imperante Vitrasius Pollio (Plin. Hist. Nat. XXXVI, 11.), filius, ut videtur, Vitrasii Pollionis, qui Tiberio imperante praefectus Aegypti fuit (vide p. 310. *b*. cf. Letronn. Recueil cet. I. p. 169.); Traiani aetate C. Camurius Clemens proc. Aug. septem nomorum et Arsinoitae (inscr. Lat. ap. Orell. n. 516.); alius Hadriano imperante, qui proc. Caesaris ad dioecesin Alexandriae audit (inscr. Lat. ap. Pocock. p. 19. n. 14. cf. Chandler. Not. p. 5.), quo sensu ap. Philon. adv. Flacc. p. 747. διοίκησις τῶν προσοδευομένων dicitur; qui procurator vulgo procurator Alexandriae audit (Gruter. p. ccxcix. 6. Murator. p. cmxii. 5.); Asclepiodotus ἐπίτροπος n. 4747. M. Aur. Philetus lib. Aug. proc. Fari Alexandriae ad Aegyptum (inscr. Lat. ap. Murat. p. dccclxxxx. 2.) ex aetate Antoninorum; Felix Augg. libertus procurator usiacus (inscr. Lat. ap. Letronn. La stat. de Memn. p. 198.) ex aetate Sept. et Caracallae. Mitto titulum ap. Grut. p. ccccxl. 3. Murat. p. dxiv. 1. in quo proc. Alexandriae, Pelusii recensetur, et titulum ap. Grut. p. ccclxxxix. 7. si vera est lectio, id quod parum est verisimile, ubi Ti. Claud. Ilus proc. Claudi Alexandrinae praetoriae. Referuntur autem ad rem familiarem Caesaris fundi, in quibus sunt etiam, quos Augustus praefectis permisit, ut insula illa Thebaidis palmarum ferax (Strab. XVII, 818.), ac praeterea credita fiscalia, sive a provinciae magistratibus sive a privatis exigebantur (n. 4957. vss. 15 - 26. ad quem locum Rudorffius quum alia multa attulit in commentario suo tum comparari iubet Tacit. Annal. IV, 6. 7. 15. XII, 60.). Tales fundi Caesaris aut colonis (γεωργοῖς δημοσίοις n. 4957. vs. 32.) tradebantur colendi, aut redemptoribus (μισθωταῖς) locabantur, quales locationes μισθώσεις οὐσιακαὶ appellantur (n. 4957. vs. 11.). Ex his imprimis nominanda sunt metalla et lapicidinae (conf. Dureau de la Malle Écon. polit. des Rom. II. p. 441.), quibus decimae vectigal impositum. His non solum singulis peculiaris procurator datus est, ut Hadriano incipiente Chresimus, libertus Caesaris, ἐπίτροπος τῶν μετάλλων in monte Claudiano (n. 4713. 4713. *f*. cf. προεστὼς τῶν μετάλλων ἐπίτροπος Καίσαρος Galen. de Antid. T. XIV. p. 7. ed. Kühn. et Spanhem. de praest. numm. II. p. 631.), sed etiam universis per Aegyptum metallis et lapicidinis praepositum fuisse μεταλλάρχην ex inscriptione in vicinia montis Berenicidis reperta coniecit Letronnius (Recueil cet. I. p. 454.); qualis magistratus posteriore aevo Comes metallorum audit (Cod. Theod. L. 3. de metallis). Quumque plurimae lapicidinae exercerentur, praesertim in orientali tractu montium ac prope Syenen, unde lapides Syenitae (graniten hodie vocant) proveniebant, ex inscriptionibus nostra memoria repertis innotuit mons Claudianus prope mare rubrum de Claudio Imperatore denominatus (vide lemma ad n. 4713.), qui duas Romanis lapicidinas aperuit, alteram porphyreticam, syeniticam alteram. Est au-

tem illa Aristidi in Aegypt. serm. II. p. 331. ed. Jebb. περιβόητος λιθοτομία πορφυρῖτις, Ptolemaeo Geogr. p. 104. Merc. mons Porphyrites; alteram stationem fuisse *Fontem Traianum Dacicum* dictam titulus n. 4713. *c.* docet. Et metalla quidem πορφυρίτου λίθου in monte porphyrite inde ab aetate Claudii Imperatoris exercebantur nec desierunt post Diocletianum, ut colligi potest ex Eusebii Hist. eccl. VIII. et Paulo Silentiario Descr. S. Soph. vs. 625 sq. Lapicidinas alteras ποικίλου λίθου s. syenitae ad Fontem Traianum Traiani temporibus coeptas exerceri desitas esse aetate Antoninorum coniecit Letronnius; qui praeterea ex testimoniis veterum de operibus porphyreticis titulisque in monte Claudiano repertis demonstravit (Recueil cet. I. p. 140 sqq.) Aegyptios lapicidinas porphyreticas nunquam curasse. Vera autem esse, quae vir egregius composuit, quum alia tum vestigia templorum atque aedificiorum in illis stationibus superstitum evincunt. Quippe ut stationes Romanae sunt, ita opera Romana arte Graeca insignia, quorum geminum exemplum praebet specus Senscitenum n. 4839. Utrasque igitur lapicidinas montis Claudiani spatio circiter L vel LV mil. geogr. dissitas Hadriano incipiente unus procurator et libertus Caesaris administravit; utrasque unus publicanus conductas habuit, qui servus Caesaris audit (n. 4713. 4713. *f.*); quam in rem Letronnius quum alia ex inscriptionibus Latinis exempla attulit tum prorsus congruum hoc: *Hymeneus Caesaris n(ostri) ser(vus) Thamyrianus a lapicidinis Carystiis fecit sibi et Thamyro nutricio opt(imo).* Vide Gruter. p. DXCIII. 8. Orelli n. 2954. cf. Labus di un' epigrafe Latina p. 39. 43. Ceterum utrique stationi propriam cohortem impositam fuisse putamus. Refert Aristides in sermone Aegyptiaco, quem a. p. Chr. 147 vel 148. conscripsit, lapicidinas illas porphyreticas exerceri per homines καταδίκους (damnatos in metallum). Iam non solum ex iniquo labore et mole columnarum porphyreticarum superstitum sed etiam ex ambitu stationum illarum colligi potest magnam ibi multitudinem hominum laborasse. Nec mirum, si Wilkinsono, qui loca ista accurate investigavit, in monte porphyrite et ad Fontem Traianum circiter duo millia hominum fuisse videntur. Quae quum ita sint, facile concesseris conspicua vi armorum opus fuisse in loco praesertim tam deserto. Desitis deinceps exerceri in monte Claudiano lapicidinis syeniticis aliae inventae sunt ad Philas initio saeculi III. testante inscriptione Latina, quam tractavit Letronnius (Recueil cet. I. p. 446 sqq.). Praeter has aliasque lapicidinas videndum ne fisco Caesaris obnoxiae fuerint smaragdifodinae prope Copton in monte Berenicidis sitae (Strabo XVII, 815. Plin. H. N. XXXVII, 16. 17. cf. n. 4839.), aliorumque lapidum pretiosorum proventus, ut marmoris Augusti et Tiberii principatu reperti (Plin. H. N. XXXVI, 11.), ut alabastritae (Plin. l. c. XXXVII, 54.), similiterque nitrum et quae sunt alia generis eiusdem (cf. cap. I. p. 296. *b.*).

5. Ab initio Alexandriae Aegyptii habitabant nulli. Recepti mox pauci illi, qui Rhacotin tenebant, moribus ad Graecos magis compositis (vide cap. I. p. 291. *a.*); ut non multum a vero aberrasse videatur Varges (l. c. p. 46.), qui, quum Alexandrini Graecis parentibus nati culpa Ptolemaei Physconis evanuissent (Strab. XVII, 797. 798. cf. Iustin. XXXVIII, 8.), in eorum locum statuit mixtum aliquod et a genuinis Graecis degener hominum genus successisse. Quamquam Graeci hinc inde per Aegyptum sparsi incolebant, ut in oppido Hermopoli magna, in civitate Antinoe, circa Delta et in Thebaide (n. 4679.). Iudaeis civitate Alexandrina donatis et peculiarem urbis regionem tenentibus ius ab Iulio Caesare firmatum (Ioseph. Ant. Iud. XIV, 10, 1. cf. contr. Apion. II, 4.), ab Augusto sancitum servatumque est (Ioseph. l. c. XIX, 5, 2.). Itaque cives Alexandrini mixto illo ex Graecis Aegyptiisque hominum genere et Iudaeis constiterunt, magistratibus utrique indigenis usi. Ad magistratus Graecorum pertinebant ὁ ἐξηγητής, cui cura erat omnium rerum utilitati urbis inservientium; ὁ νυκτερινὸς στρατηγός, qui comparari cum praefecto vigilum Romanorum potest; ὁ ὑπομνηματογράφος, qui lites instruebat, rerum factarum dictarumque memorabilia conscribebat, certantium orationes ordinabat, iudicis sententiam quam accuratissime servabat et litigantium partibus promulgabat (Strab. XVII, 797. Lucian. Apol. de mercede cond. 11. 12.); ἀρχιδικαστής cum collegio iudicum provincialium (Strab. l. c. cf. supra p. 371. *b.*). Iudaeis, quorum de sorte multus est Reynier (l'Égypte sous la dominat. des Rom. p. 231 sqq.) magistratus fuisse ethnarcham et alabarcham cap. I. p. 291. *a.* monuimus; quamquam alabarchae non solis Iudaeis fuisse videntur (cf. n. 4267.). Civitatis expertes Alexandriae degebant Romani, quibus quidem aditus in Aegyptum patebat, milites Romani urbi impositi (vide II. p. 313. *b.*); Aegyptii ruris incolae, tanquam μέτοικοι, indigenis, ut videtur, magistratibus subditi; denique servi (cf. Varges l. c. p. 47.). Celebratur inter privilegia urbis (Ioseph. c. Apion. II, 3 sq. Philo adv. Flacc. p. 750.), quod nec civis Alexandrinus neque ii, quibus permissum erat ibi habitare artium colendarum causa, vi adigi ad ulla officia poterant, quae ipsis minus honesta viderentur, atque indigenae munera publica ad nomos pertinentia (χωρικὰς λειτουργίας n. 4957. vs. 34 sq.) detrectandi ius habebant. In his muneribus fuit strategia nomi (vide III. 2. p. 316. *b.*), opera in canalibus collocata (vide Schow Charta papyracea Musei Borgiani Velitris, qua series incolarum Ptolemaidis Arsinoiticae in aggeribus et fossis operantium exhibetur Rom. 1788. 4.), quibus muneribus quum seriore aevo corporati Alexandriae obnoxii essent, Theodosius I. eos onere repurgandi fluminis liberavit (Cod. Theod. L. 2. de Alex. pleb. primat.). Eodem aevo ex muneribus Alexandrinis memorantur elemporia et ospratura (L. ult. §. 19. D. de muneribus et honoribus). Aucta etiam urbis auctoritas, quod ex institutis Principum ius civitatis non temere dabatur (Plin. Epist. X, 5, 23.); quod ne civitati Romanae officeret, sancitum est, ut haec Aegyptiis nisi civitatem Alexandrinam adeptis non concederetur

(Plin. Epist. X, 22. cf. Dirksen de script. hist. Aug. p. 113.). Sed res publica aliis oppidis concessa ab Augusto Alexandrinis constanter denegata est, donec Septimius Severus rerum ordinem immutavit dato iure curiae s. senatus; quo facto mox etiam Aegyptii in Senatum Romanum recepti sunt (Dio Cass. LI, 17. Spartian. vit. Severi c. 17. conf. Dirksen l. c.). Facta igitur Alexandria civitas est, in qua plebs et ordo decurionum, incolumi etiam tum potestate praefecti et iuridici ac reliquorum magistratuum inferiorum auctoritate. Et haec rerum immutatio ruinam traxit institutorum Augusti omnium, praeceps dato et ad interitum ruente imperio Romano.

IV. 1. Administrationem Aegypti instituta Romanorum vel Diocletiani aetate magis magisque gliscentia Constantino M. imperante prorsus occupaverunt. Nam Aegyptus quum antea in tres partes esset divisa, cuius divisionis vestigium superesse etiam in litteris Diocletiani n. 4892. videtur, tum dioecesis facta (Αἰγυπτιακὴ διοίκησις n. 4693.) sex provincias complectebatur, quarum una Aegyptus propria fuit, in qua urbs Alexandria, altera Augustamnica provincia ex nomis quibusdam Aegypti inferioris composita de Augusto Nili amne denominata (ut videtur, inter a. p. Chr. 325-342. unde auctor Chronici Pasch. p. 266. nomina ista ad saeculum superius rettulisse putandus est), tertia Heptanomis, mox Arcadia dicta ab Arcadio Imperatore (Eustath. ad Dionys. Perieg. vs. 251. conf. Wesseling ad Hierocl. p. 729.), quarta Thebais, quinta Libya inferior, sexta Libya superior s. pentapolis Cyrenaica (cf. Amm. Marcell. XXII, 16.); retenta tamen nomorum divisione (cap. I. p. 283. 316.), quam parum variatam vel septimo saeculo obtinuisse docent papyri Berolinenses (vide Ad. Schmidt. Forsch. auf dem Geb. der Gesch. I.), in quibus Θινίτου νομοῦ mentio. His provinciis qui praesidebat praefectus Aegypti s. Augustalis, magistratus s. iudex mere civilis fuit, potestate militari ducibus vel comitibus Aegypti s. limitis Aegyptiaci commissa. Quumque Aegyptus una esset ex quinque illis dioecesibus, quarum summa cura penes praefectum praetorio Orientis fuit (Notit. dignit. p. 9. ed. Böcking. Cod. Theod. L. 1. de navib. non excus. L. 1. 4. 6. de patroc. vic. L. 31. de erog. milit. ann.), imperio praefecti praetorio Orientis subiectus erat praefectus Augustalis (Cod. Theod. L. 42. de episcop.), etiam comite Orientis ille dignitate inferior (Cod. Theod. L. 16. de poenis. L. 57. de appell. L. 21. de div. offic. L. 8. de princip. agent. in reb.). Unde etiam Imperatores de rebus ad universam Aegypti aliarumque dioeceseon administrationem pertinentibus ad praefectum praetorio Orientis edicta emittebant (Cod. Theod. L. 189 - 192. de decurionibus. L. 4. 6. de patroc. vic. L. 57. de appellat. L. 11. de censitoribus. L. 3. de indict. L. 21. de div. offic. L. 15. de legatis. L. 43. de episcop. Cod. Iustin. I. tit. 59. tit. 37. 2.). Quamquam etiam recta ad praefectum Augustalem plurimae leges emissae sunt, praesertim de rebus iudiciariis, ut de ordine iudiciario (Cod. Theod. L. 9. de iurisdict.), de criminum reis convictis et confessis (L. 31. quorum appellat.), de domibus iudiciariis (L. 8. de oper. publ.), de iudicum in provinciis potestate nova opera exstruendi (L. 20. de oper. publ.), de principalium et curialium immunitate a corporalibus molestiis (L. 80. 126. de decur.), de presbyteris et clericis testibus torquendis (L. 10. de fide testium), de archierosyna non Christianis subeunda (L. 112. de decur.), de poena eius, qui fidem Christ. turbaverit (L. 3. de his qui super relig.), de privatis carceribus prohibendis (L. 1. de priv. carc. cust.), de vi libellorum Principibus propositorum in causis publicis (L. 8. de div. rescr.), de debitoribus fiscalibus (L. 27. quorum appellat.), de Iudaeis, qui aere alieno fatigati ad ecclesiam confugiunt (L. 2. de his qui ad eccles. conf.), de Iudaeis et Samaritanis non ad naviculariam functionem compellendis (L. 18. de navicul.), de legitime facta venditione (L. 7. de contrah. empt.), de exactoribus quotannis iudiciaria electione mutandis (L. 22. de suscept.), de aedibus privatis in locis publicis exstructis (L. 9. de operib. publ.), de causa curialium, qui rus confugiunt (L. 1. si curialis civitate relicta cet.), de officio iuridici Alexandriae (Iust. Cod. II. tit. 57.), de instituendis advocatis Alexandriae (ibid. tit. 7. 13.). Reliquae leges superstites praefecto Augustali inscripti aut ad plebem Alexandrinam pertinent (Cod. Theod. L. 1. de Alex. pleb. primat. L. 1. de his qui pleb. cet.), aut ad cursum publicum (L. 37. 51. de cursu publ.), aut ad officium defensorum (L. 3. de offic. defens.), aut ad episcopos (L. 11. de episc. L. 3. de episc. iudic.), aut ad prohibenda sacrificia pagana (L. 11. de paganis), aut ad officium ipsius praefecti (Cod. Iust. I. tit. 37.), aut denique ad officiales eius (Cod. Theod. L. 8. de princip. agent. in rebus). Igitur praefectus Augustalis quum pluribus in rebus a voluntate praefecti praetorio Orientis atque ab Imperatoribus pendebat, tum inde ab a. p. Chr. 395. iudicum ordinariorum flagitia examinandi et referendi, non amovendi et puniendi potestatem habebat (Cod. Iustin. I. tit. 37. 2.). Estque in mandatis (Basil. VI. 4. 5. T. I. p. 204. cf. Digest. I, 17.) praefectum Augustalem non prius deponere praefecturam et imperium, quam Alexandriam ingressus sit successor eius, licet in provinciam venerit (cf. Varges. l. c. p. 30.); quod ex institutione Zenonis refictum ita est, ut praefectus Aug. designato successore teneretur manere Alexandriae quinquaginta dies, nec prius deponere praefecturam, quam successor eius ad provinciae fines pervenisset (Cod. Iustin. I. tit. 59.). Ceterum quos officiales habuerit exeunte saeculo IV. docet Notit. dignit. p. 58. ed. Böcking. ubi tamen, quot evectiones ei concessae fuerint, non apparet. Permansit iuridicus praefecto Augustali adiunctus (vide p. 317. *b.*), licet instituto decurionum ordine; coram illo donationes insinuari iusserunt Leo et Anthemius (Cod. Iustin. I. tit. 57.). In locum autem pontificis totius Aegypti (vide p. 315. *a.*) cessit episcopus Alexandriae, praesul omnium per dioecesin sacerdotum et clericorum (cf. Cod. Theod. L. 2. 3. de fide cathol.).

Praefecti Aegypti s. Augustales hi innotuerunt:

Constantio imperante:

Longinianus a. u. c. 1107. p. Chr. 354. Cod. Theod. L. 11. de episcopis.

Iuliano imperante:

Ecdicius a. u. c. 1115. p. Chr. 362. Cod. Theod. L. 8. 9. de operibus publicis. Extant Iuliani Imp. ad hunc epistolae.

Valente imperante:

Tatianus a. u. c. 1120. p. Chr. 367. Cod. Theod. L. 1. si curialis relicta civitate cet. Memoratur idem ap. Suid. v. Οὐάλης, in vita Athanasii ap. Phot. cod. CCLVIII. p. 484. ed. Bekk. Eundem Lupicino et Iovino cos. Alexandriam introiisse primum Augustalium VI. Kal. Febr. atque etiam a. p. Chr. 374. 375. 376. Augustalem fuisse ex Chronico Alexandrino annotavit auctor prosopographiae Codicis Theodosii. Alius Tatianus videtur esse ἡγεμὼν Θηβαΐδος, qui titulum n. 4816. posuit.

Theodosio M. imperante:

Iulianus a. u. c. 1133. p. Chr. 380. Cod. Theod. L. 80. de decur. L. 20. de operibus publicis. Eiusdem Iuliani extant epigrammata in Anthologia. Ad eundemque pertinere videtur titulus n. 5071.

Palladius a. u. c. 1135. p. Chr. 382. Cod. Theod. L. 57. de cursu publico.

Hypatius a. u. c. 1136. p. Chr. 383. Cod. Theod. L. 27. quorum appellationes cet.

Florentius a. u. c. 1137. p. Chr. 384. Cod. Theod. L. 1. de his qui pleb. cet. L. 9. de fide testium. Mitto Optatum, cui inscripta lex (3. de episcopali iudicio) suppositicia.

Paulinus a. u. c. 1138. p. Chr. 385. Cod. Theod. L. 10. de fide testium. L. 22. de susceptoribus. Cod. Iust. I. tit. 3. de episcopis cet. 8.

Florentius iterum a. u. c. 1139. p. Chr. 386. Cod. Theod. L. 112. de decurionibus. Cod. Iustin. I. tit. 37. de off. praef. August.

Erythrius a. u. c. 1141. p. Chr. 388. Cod. Theod. L. 1. de priv. carc. custodia.

Alexander a. u. c. 1143. p. Chr. 390. Cod. Theod. L. 18. de navicularиis. Alius Alexander videtur esse ἔπαρχος Θηβῶν, qui n. 4772. memoratur.

Euagrius a. u. c. 1144. p. Chr. 391. Cod. Theod. L. 11. de paganis. Huius Euagrii mentionem iniiciunt Eunapius in vita Aedesii et Sozomenus VII, 15.

Hypatius iterum a. u. c. 1145. p. Chr. 392. Cod. Theod. L. 31. quorum appellationes cet. L. 20. de naviculariis.

Potamius eodem anno; Cod. Theod. L. 2. de defensoribus civit. L. 126. de decurionibus. L. 3. de his qui super religione cet. L. 51. de cursu publico. Cod. Iustin. I. tit. 55. 5.

Arcadio imperante:

Remigius a. u. c. 1149. p. Chr. 396. Cod. Theod. L. 8. de divers. rescript. L. 7. de contrah. empt. Cod. Iustin. I. tit. 20.

Gennadius eodem anno; Cod. Theod. L. 1. de Alex. pleb. prim. Cod. Iustin. I. tit. 4. de episcop. aud. 5. Extat in eum Claudiani epigramma. Cf. Synes. Epist. 33.

Archelaus a. u. c. 1150. p. Chr. 397. Cod. Theod. L. 2. de his qui ad eccles. conf. L. 9. de iurisdict. Cod. Iustin. I. tit. 12. de his qui ad eccles. cet.

Theodosio II. imperante:

Orestes circa a. u. c. 1168. p. Chr. 415. Socrat. Hist. eccles. VII, 13-15.

Cleopater a. u. c. 1188. p. Chr. 435. Cod. Theod. L. 8. de principibus agentium in rebus.

Huic fere aetati tribuendus videtur *Theodorus* Augustalis, ad quem extat Isidori Pelusiotae epistola 462. cf. ep. 372. Incertae aetatis est *Aurelius Clemens* ἔπαρχος - - - n. 5089. nisi hic praeses provinciae fuit, ἔπαρχος Θηβαΐδος, ut Tatianus n. 4816. ut Alexander n. 4772.

Potestas militaris duci Aegypti commissa, praeeunte Valeriano (Vopisc. Aurelian. conf. Spartian. in Aemiliano). Qui quum Constantii aetate unus esset (λαμπρότατος δοῦξ, στρατηλάτης Athanas. Hist. Arian. p. 394. Apol. ad Const. p. 310.), postea duo constituti sunt, alter Thebaidis (Notit. dignit. p. 74. ed. Böcking.), Libyae alter (Böcking. ad Not. dignit. p. 314 sq.), reliqua administratione militari comiti Aegypti s. limitis Aegyptiaci relicta. Sunt tamen indicia, unde colligi potest interdum ducem Aegypti simul etiam Augustalem fuisse.

Innotuerunt ex ducibus et comitibus Aegypti hi:

Murentius aetate Valeriani (Vopisc. in Aureliano c. 13.).

Aemilianus aetate Galieni (Spartian. in Aemiliano trigint. tyr. XXI.).

Probatus aetate Claudii (Pollio in Claudio c. 11.).

Artemius dux Aegypti a. p. Chr. 363. (Amm. Marc. 22, 11, 8. Chron. Pasch. p. 549. ed. Bonn.)

Victor dux Aegypti a. p. Chr. 364. (Cod. Theod. L. 5. de legat.)

Merobaudes dux Aegypti a. p. Chr. 384. (Cod. Theod. L. 43. de appellat. cf. Zosim. IV, 17.)

Romanus comes Aegypti a. p. Chr. 391. (Cod. Theod. L. 11. de paganis.)

Heraclianus comes Aegypti a. p. Chr. 395. (Cod. Theod. L. 3. de patroc. vic. cf. Synes. Epist. 137-147.)

Vitalianus dux Libyae a. p. Chr. 417. (Cod. Theod. L. 16. de numerariis).

Theodotus comes Aegypti a. p. Chr. 435. (Cod. Theod. L. ult. de princip. agent.)

Florus dux et Augustalis, imperante Marciano circa a. p. Chr. 451. (Vales. ad Euagr. Hist. eccles. II. p. 293.)

Alexander, dux Aegyptiaci limitis qui et Augustalis fuit, a. p. Chr. 467-471. (Cod. Iustin. I. tit. 57. lib. II. tit. 7, 13.)

Provinciarum administratio civilis commissa rectoribus s. moderatoribus, qui praesides (ἡγεμόνες) vocabantur. Praesidiales provinciae numero quinque fuerunt: Aegyptus propria, Arcadia, Thebais, Libya utraque (Notit. dignit. p. 6. ed. Böcking.). Initio quidem etiam Augustamnica praesidem habuit (Cod. Theod. L. 34. de decurion.); mox magistratum nacta est praeside potiorem, correctorem (Notit. dignit. p. 8. ed. Böcking.); deinde posteaquam in duas divisa pro-

vincia est, altera praesidem consularem habuit, altera correctorem (Nov. Iustin. 8. Notit. conf. Böcking ad Notit. dignit. p. 517.). Rectores provinciarum iudices ordinarii fuerunt in civilibus criminalibusque controversiis occupati, praefecto Augustali subiecti; qui quum antea de causis humilioribus peculiares iudices sistere possent, mox accisa potestate de omnibus rebus cognoscere debebant, donec iis facultas pedaneorum iudicum constituendorum a Constantio reddita est (Cod. Theod. L. 2. de offic. rect. prov.). Praetoria de suo componere debebant, nisi quod a rebus publicis ex rescripto principis annonas et cellaria accipiebant, ut comites rei militares, rationales, ceterique in dignitatibus constituti (Cod. Theod. L. 3. de offic. iud. omn.). Ceterum de annonis et capitu administrantium cf. Cod. Iustin. lib. I. tit. 52. De iurisdictione eorum varia constituuntur in Cod. Theod. libro II. Officiales rectorum provinciarum cohortales s. cohortalini dicebantur (Cod. Theod. L. 3. de indict. cf. Notit. dignit. p. 113. ed. Böcking). Subiecti eorum potestati erant praefecti s. praepositi pagorum, πάγαρχοι, πατράρχαι (unde παγαρχία, Cod. Theod. L. 1. de erog. milit. ann. Cod. Iustin. Ed. XIII. de Alexandr. init. et c. 12.).

Ex rectoribus provinciarum innotuerunt hi:
Tatianus, ἡγεμὼν Θηβαΐδος n. 4816.
Armenius, ἡγεμὼν τῆς ἐπαρχίας (Θηβαΐδος) n. 4769.
Alexander, ἔπαρχος Θηβῶν (i. e. Θηβαΐδος) n. 4772.
Auxentius, praeses Augustamnicae a. p. Chr. 342. (cod. Theod. L. 34. de decurionibus.)
Gigantius, corrector Augustamnicae a. p. Chr. 436. (Isid. Pelusiot. Ep. 487.)

Administratio tributorum et vectigalium publicorum etiam tum penes praefectum Augustalem fuit (Cod. Iustin. lib. I. tit. 37.), cura exactionis rectoribus provinciarum iniuncta (Cod. Theod. L. 5. 6. de executor.), quibus in civitatibus curiales et defensores (Cod. Theod. L. 12. 16. de exaction.), in vicis pagarchi (Iustin. Ed. XIII. init.) et cephaliotae, i. e. capitationis exactores (Cod. Theod. L. 6. de patroc. vic.), hoc in negotio praesto erant. Sed annonae Alexandriam subvehendae partim in huius urbis usus partim in usus Constantinopolis (cf. p. 318. *a.*) peculiaris magistratus praefuit, praefectus annonae Alexandriae (Cod. Theod. L. 3. de susceptor.), qualis et urbi Romae pridem fuit et mox etiam Africae impositus (Cod. Theod. L. 12. de navicul. L. 2. de naufrag.). Apparebant autem praefecto annonae Alexandriae susceptores et annotatores s. tabularii; quo pertinent etiam κριθολόγοι et ζυγοστάται (Cod. Theod. L. 1. de frumento Alexandr. L. 3. de susceptor.). Loco procuratoris Aegypti (vide p. 320. *a.*) comes et rationalis summarum Aegypti missus est καθολικὸς Αἰγύπτου n. 4807. cuius etiam in titulo n. 4892. mentio fit. Fuit is una cum comite largitionum per Aegyptum (Gothofr. ad Cod. Theod. L. 63. de decur.) et cum comite commerciorum per Orientem et Aegyptum imperio comitis sacrarum largitionum, qui reditus imperii tractabat, subiectus (Notit. dignit. p. 41. 42. ed. Böcking. conf. Pancirol. p. 50.). Erant praeterea in singulis provinciis rationales rerum privatarum (Cod. Theod. L. 1. de incorporat.), qui comiti rerum privatarum parebant (Notit. dignit. p. 43. 44. cf. Pancirol. p. 56.).

In privilegiis Alexandriae hac aetate celebratur annonae urbi donatio instituta a Diocletiano, deinceps aucta a principibus, quod augmentum περισσοχορηγίας nomine nuncupabatur; quo nomine abolito Theodosius II. canonem ordinarium cx modiis diurnis auctum ivit (Cod. Theod. L. 2. de frumento Alexandr.). Atque has donationes etiam posthac Iustinianus sustinuit (Ed. XIII. 4. 12.). Ceterum tum Alexandrina quoque civitas ad exemplum aliarum civitatium suos agros vectigales et reditus habuit (Cod. Theod. L. 2. de Alex. pleb. primat. cf. tit. de operibus publicis). At vero curia Alexandrina Imperatorum industriam exercuit, ut docent leges Cod. Theod. 189-192. de decurionibus, unde praeter alia accepimus ὑπομνηματογράφον, magistratum Alexandrinum (vide p. 321. *b.*), tum inter principes senatus secundum fuisse. Quamquam sors tristis senatorum, dignitate equestri etiam naviculariis collata (Cod. Theod. L. 16. de navicul. conf. Reynier l'Égypte sous la dominat. des Rom. 1807. p. 109.). Plebs Alexandrina tum divisa erat in ergasiotanos s. ergasiotarios, corporatos, collegiatos. Ergasiotani erant operarii et artifices cuiuscunque artis; quo pertinent mechanici, geometrae, architecti (Cod. Theod. L. 3. de excus. artif.), vitriarii, chartae confectores, linyphiones (Cod. Theod. L. 2. de excus. artif. cf. Varges. l. c. p. 74 sq.). Corporati ministeria erant urbis necessitatibus inservientia, ut pistores, catabolenses, suarii, pecuarii, susceptores, mancipes thermarum, calcis in usum publicum coctores (Cod. Theod. L. 2. de primat. Alexandr. pleb. cf. de privil. corporat. urb. Rom.). Ex his corporatis ut parabolani (ad curanda debilium aegra corpora deputati) eligerentur, aliquando instituit Theodosius II. (Cod. Theod. L. 42. de episcop. cf. L. 43. ibid.). Collegiati denique ministeria humiliora ad superstitionem paganorum spectantia praestabant, ut docet Cod. Theod. L. de collegiatis. Primates plebis Alexandrinae fuerunt archigerontes et dioecetae, quorum hi videntur communem corporum arcam administrasse. Quos primates ex numero ergasiotanorum deligi Arcadius et Honorius iusserunt (Cod. Theod. L. 1. de Alex. pleb. primat.).

Sed idem ordo generalis provincialium etiam in reliquis institutus est oppidis provinciarum et metrocomiis (Cod. Theod. L. 34. 63. 80. 126. de decurion. L. 6. de patroc. vic.), prospectumque prono ad violentiam ingenio Aegyptiorum institutis defensoribus civitatium in speciem magistratus, quibus tuendae plebis decurionumque ab omni improborum temeritate atque insolentia vindicandorum cura erat (Cod. Theod. L. 12. de exact. L. si quacunque praeditus potest cet. L. 19. de annona et trib. L. 23. de suscept. L. 2. de defens. civit.). Quid quod etiam in vicis quibusdam curiales instituti videntur, qui primates vicorum audiunt (Cod. Theod. L. 13. de decurion.). Iam vicorum alii privati, plurimi publici erant, in-

primis metrocomiae (Cod. Theod. L. 6. de patroc. vic.). Coloni publice vicis adscripti homologi dicebantur. Hi praestabant homines publicis muneribus fungentes, vulgo liturgos dictos, ex quorum numero fuerunt cephaliotae (capitationis exactores), irenarchae loco militarium et stationariorum ex locupletioribus possessoribus electi pacis publicae tuendae causa, et logographi chomatum, qui muniendae Nili ripae aggeribusque conservandis praeerant (Cod. Theod. l. c. et L. de irenarchis. cf. L. de Nili aggeribus non corrumpendis). Hi vicani utcunque pertaesi oneris ab Imperatoribus impositi ad potentiorum, ut praefectorum, comitum, ducum patrocinium confugere solebant, quorum tutela freti sperabant fore ut aut fraudare tributa aut munia publica subterfugere possent; unde leges Constantii, Valentis, Arcadii, Theodosii II. (Cod. Theod. de patroc. vic.). De his conf. praeterea Reynier l. c. p. 115 sq. p. 129 sqq.

2. Extremo loco novum in administranda Aegypto ordinem auspicatus Iustinianus extenuatam praefecti Augustalis potestatem etiam magis imminuit. Nam is, bipartitis Aegypto propria et Thebaide, praefectum Alexandriae praeesse et ambabus Aegyptis voluit, exceptis nomis Menelaita et Mareota, quos nomos Libyae assignavit. In utraque Aegypto et in utraque Thebaide bini praesides impositi, quorum illi praefecto Augustali, hi duci Thebaidis parerent. Quumque visum esset potestatem civilem et militarem uni magistratui reddere, praefecto Augustali cohors augustaliana et ducalis concessa est. Eademque dignitate et potestate, qua praefectus Augustalis, etiam dux Thebaidis utriusque et dux Libyae ornati sunt (Iustin. Ed. XIII. de Alex. et prov. Aeg.). Unde etiam dux Thebaidis Αὐγουστάλιος audit in titulo Christiano ap. Letronn. Matériaux pour l'hist. du Christ. p. 93. memorabili etiam propterea, quod ibi dux Thebaidis δεκουρίων appellatur. Exinde cura praefecto iniuncta, ut annona utriusque Aegypti rite administraretur, quae aucta ex locis iurisdictioni eius non subiectis, subducta portione Alexandriae destinata, Constantinopolin transmitteretur. Atque etiam in exigendis tributis publicis praefectus in provinciis suis praesto esse debebat scriniariis et tractatoribus ad id missis, et quae alia solita orationis prolixitate praecipit Iustinianus l. c. in spem aeternae memoriae. Ceterum in administrandis tributis publicis praefecto vindex Alexandriae videtur subiunctus fuisse, cuius mentio fit l. c. c. 14. 15. Cf. Reynier l. c. p. 118 sq.

3. Tempora ante Diocletiani imperium ex annis Imperatorum designabantur ad rationem Aegyptiacam et calendarium quod vocatur fixum computatis (cf. p. 309. *a.*). Quod ubi homines ad calendarium vagum annos exigebant, addere κατ' Αἰγυπτίους, κατ' ἀρχαίους solebant (vide ad n. 4736.). Accedebat praefecti Aegypti magistratuumque ei subiectorum, ut epistrategi et strategi, designatio (conf. p. 315. *a.*). Atque etiam Romani in Aegypto degentes fere calendarium Aegyptiacum sequebantur, relicto titulis Latinis calendario Romano (conf. Letronn. La stat. voc. de Memn. p. 123 sq.). Sed epochae in saecula duraturae auctor Diocletianus exstitit. De qua epocha quum pridem ex calculis astronomorum constitisset (vide Ideler Hist. Unters. p. 135.), paganos Imperatorum Christianorum incuriosos ea vulgo usos esse ex titulis n. 4945. 4946. primus demonstravit Letronnius (Matériaux pour l'hist. du Christ. p. 91 sqq.). Idem tenebras de sorte epochae Diocletiani exortas feliciter dispulit. Christianos inde ab a. p. Chr. 312. in designandis temporibus cyclo indictionum annisque Imperatorum usos esse testantur:

Papyrus Elephantines ap. Young Hierogl. n. XLVI. (cf. Curtius Anecd. Delph. p. 87.) imperante Constantio die 12. mensis Ianuarii a. 355. indict. XIII. scriptus,

Titulus Philensis ap. Letronn. l. c. p. 93. imperante Iustino II. die 14. mensis Decembris a. 577. indict. XI. scriptus.

Papyrus musei regii Paris. teste Letronnio l. c. p. 105. imperante Mauricio die 14. mensis Iulii a. 599. indict. - - scriptus.

Papyrus 1. bibliothecae regiae Berol. ap. Schmidt. Forsch. auf d. Geb. d. Gesch. I. p. 15 sq. imperante Phoca die 10. mensis Ianuarii a. 607. indict. X. scriptus.

Papyrus 2. bibliothecae regiae Berol. ap. Schmidt. l. c. p. 17. imperante Heraclio die 18. mensis Novembris a. 613. indict. II. scriptus.

Papyrus musei regii Paris. teste Schmidtio l. c. p. 397. imperante Heraclio die 13. mensis Iunii a. 616. indict. - - scriptus.

Ex solis indictionibus signati habentur tituli ap. Burckhardt. Itin. Nub. p. 122. ap. Viduam Inscr. XIX. n. 2. et tertius teste Letronnio l. c. in museo Aegyptiaco Paris.

Hinc profectus Letronnius probabile reddidit Christianos, quos constat et ipsos epocha Diocletiani usos esse, hanc epocham post Aegyptum ab Arabibus occupatam indictionibus accuratius definiendis adoptasse, indito novo nomine martyrum, quo scilicet Christianorum Diocletiano imperante exstinctorum honorarent memoriam. Cui coniecturae firmandae certe tres tituli sepulcrales a Letronnio allati satis inserviunt.

SECTIO PRIMA.

AEGYPTUS INFERIOR (DELTA).

ALEXANDRIA, CANOPUS, BOLBITINE.

4677.

In plintho basanitae viridis ex collectione Drovetti. Titulum Millingen in portu Pisano (Livorno) a se transcriptum communicavit cum Letronnio, qui edidit Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 52 sqq. Eodem tempore quo haec inscriptio a Letronnio edita est, ex lapide transcripsit Giulio Cordero de' conti di S. Quintino, qui ed. Giornale Arcad. T. XIX. 1823. p. 206. Apographum minusculis confectum misit Minutoli. Lapis ubi repertus sit, non constat. In Aegypto positum fuisse certum videtur, *Alexandriae* probabile.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝΤΟΝΑΡΧΙΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑ
ΚΑΙΑΡΧΙΚΥΝΗΓΟΝΤΟΝΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΤΩΝΠΡΩΤΩΝΦΙΛΩΝΚΑΙΑΡΧΙΚΥΝΗΓΟΥΥΙΟΝ
ΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΛΥΚΙΩΝΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΗΣΟΠΑΤΗΡΑΥΤΟΥΔΙΑΤΕΛΕΙ
ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣΕΙΣΤΕΒΑΣΙΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ
ΚΑΙΤΗΝΑΔΕΛΦΗΝΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ
ΘΕΟΥΣΕΠΙΦΑΝΕΙΣΚΑΙΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΣΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑ
ΚΑΙΕΙΣΤΟΚΟΙΝΟΝΤΟΝΛΥΚΙΩΝ

Vs. 1. init. ΠΤΟ habet Letronn. omiserunt Cord. et qui apographum minusculis confecit. Et Corderus quidem lacunam punctis septem indicat. Vs. 2. init. Letr. ΚΑΙΑΡΙΚΥΝ cet. duo reliqui ΚΑΙΑΡΧΙΚΥΝ cet. Vs. 9. extr. Letr. ΤΩΝΛΥΚΙΩΝ; in lapide esse ΤΟΝ ΛΥΚΙΩΝ diserte notat Corderus.

Πτολεμαῖον τὸν ἀρχισωματοφύλακα καὶ ἀρχικύνηγον, τὸν Πτολεμαίου τῶν πρώτων φίλων καὶ ἀρχικυνήγου υἱόν, τὸ κοινὸν τῶν Λυκίων ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας ἧς ὁ πατὴρ αὐτοῦ διατελεῖ παρεχόμενος εἴς τε βασιλέα Πτολεμαῖον καὶ τὴν ἀδελφὴν βασίλισσαν Κλεοπάτραν, θεοὺς Ἐπιφανεῖς καὶ Εὐχαρίστους, καὶ τὰ τέκνα καὶ εἰς τὸ κοινὸν τ[ῶ]ν Λυκίων.

Titulus pertinet ad annos ante Chr. 188-181. quo tempore flagravit bellum inter Lycios et Rhodios (vide Polyb. XXV, 5, 13.). Qua occasione quemadmodum Eumenes Rhodiis auxiliatus est, ita Ptolemaeus Epiphanes favisse Lyciis et Caribus videtur (cf. Letronn. l. c. p. 53. et Fragments inédits d'anciens poëtes grecs, Par. 1838. n. III. p. 14 sqq.). Atque ex nostro titulo apparet necessitudinem quandam tum intercessisse inter Lycios et aulam Ptolemaei, qui hic, ut in titulo n. 4697. et alibi Ἐπιφανὴς καὶ Εὐχάριστος audit. Cleopatra uxor Epiphanis soror audit sollemni more (vide Introd. p. 286. *a*.). De muneribus ἀρχισωματοφύλακος et ἀρχικυνήγου vide Introd. p. 289. *b*.

4678.

Alexandriae, in basi syenite coloris nigri, pulchris litteris; ed. Gau Inscr. tab. x. n. 28. et Amati Giorn. Arcad. Mai. 1822. p. 256. Lapis nunc extat Romae apud mercatorem Basseggio, unde misit Lepsius titulum ex ipso lapide chartae madefactae impressum.

ΙΟΛΕΜΑΙΟΝ
ΤΗΡΑΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ϽΣΦΙΛΟΜΗΤΟΡΕΙΟΣ
ΗΣΚΑΙΑΡΧΕΔΕΑΤΡΟΣ
ιΟΝΕΑΥΤΟΥΕΥΕΡΓΕΤ ⁞⁞ ⁞

Βασιλέα Πτ]ολεμαῖον [θεὸν Σω]τῆρα Ἀπολλώνιος - - - - - - ος Φιλομητόρειος [συγγενὴ]ς καὶ ἀρχεδέατρος [τ]ὸν ἑαυτοῦ εὐεργέτ[ην.

Pertinet ad Ptolemaeum Sotera II. Vs. 3. init. deest nomen patris Apollonii, quod videtur terminari in ΟΣ; nam quod dedit Gau ΩΣ verum non est. Apollonius nove dicitur Φιλομητόρειος nomine a Philometore, ut videtur, recepto. Titulum Φιλομητόρειος mihi videor reperire in pap. Taur. XIII. vs. 5. ubi scribendum: Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Φι[λ]ο[μ]ητόρειος (cf. Introd. p. 295. *b*.) qui titulus videndum ne pertineat ad sodalitium aliquod Divo Philometori sacrum. Vide Introd. p. 308. *b*. De titulo συγγενὴς vide Introd. p. 290. *a*. Apollonius noster fuit ἀρχεδέατρος, primus ex dapiferis regis. Vide Introd. p. 289. *b*.

4679.

Alexandriae, in ara; ed. Maffeius Mus. Veron. p. XLI. aeri incisum, qui dicit afferri titulum etiam in Novo thesauro (Muratorii), in quo frustra quaesivi. Tractavit Bartoli Dissertazioni due sul Museo Veronese, Veron. 1745. 4. Ex Maffeio petiit St. Martin Journ. des Savans, Sept. 1821. p. 543. et Letronne Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte, p. 294.

ΗΠΟΛΙΣΤΩΝΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΕΩΝΚΑΙΕΡΜΟΥΠΟ
ΛΙΣΗΜΕΓΑΛΗΚΑΙΗΒΟΥ
ΛΗΗΑΝΤΙΝΟΕΩΝΝΕ
ΩΝΕΛΛΗΝΩΝΚΑΙΟΙ
ΕΝΤΩΙΔΕΛΤΑΤΗΣΑΙ
ΓΥΠΤΟΥΚΑΙΟΙΤΟΝΘΗ
ΒΑΙΚΟΝΝΟΜΟΝΟΙΚΟΥΝ
ΤΕΣΕΛΛΗΝΕΣΕΤΙΜΗ
ΣΑΝΠΟΠΛΙΟΝΑΙΛΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΝΘΕΟΔΩΡΟΝ
ΕΠΙΑΝΔΡΑΓΑΘΙΑΙΚΑΙ
ΛΟΓΟΙΣ

Litterarum formae artificiosiores multisque apicibus ornatae sunt, quales repraesentantur Elem. epigr. Gr. p. 246.

Ἡ πόλις τῶν Ἀλεξανδρέων καὶ Ἑρμούπολις ἡ μεγάλη καὶ ἡ βουλὴ ἡ Ἀντινοέων νέων Ἑλλήνων καὶ οἱ ἐν τῷ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου καὶ οἱ τὸν Θηβαϊκὸν νομὸν οἰκοῦντες Ἕλληνες ἐτίμησαν Πόπλιον Αἴλιον Ἀριστείδην Θεόδωρον ἐπὶ ἀνδραγαθίᾳ καὶ λόγοις.

Honoratur Aelius Aristides, celeber orator et sophista, cuius opera etiam nunc extant. Hunc in Aegypto fuisse circa ann. p. Chr. 145-147. demonstravit Letronnius l. c. p. 254 sqq. Unde aetas tituli cognoscitur. Aristides h. l. Πόπλιος Αἴλιος Ἀριστείδης Θεόδωρος audit. Agnomen Θεόδωρος Aristides ipse suppeditat in Ἱερῶν λόγῳ δ'. p. 334. (ed. Dind. Vol. I. p. 518.). De praenomine Πόπλιος aliunde non constitit. Ornarunt autem doctum peregrinatorem Alexandria et Hermopolis magna, civitates Aegypti primariae, deinde Antinoopolis, civitas Graeca ab Hadriano constituta, unde ἡ βουλὴ ἡ Ἀντινοέων νέων Ἑλλήνων (conf. n. 4705.); denique reliqui Graeci qui Delta et Thebaidem incolebant. Statuam Aristidis Romae constat in Vaticano asservari (conf. Visconti Iconogr. grecque Vol. I. pl. 31. ed. in 4.).

4680.

Alexandriae, in basi statuae fractae; ed. Murator. T. I. p. CCXLVII. 5. missu Bimardi ex schedis D. de la Condamine cum Lat. interpr. et not. et Pocock. Descript. Orient. T. I. p. 276. n. 2. Tractarunt Leichius in libro Carmina sepulcr. cet. unde quaedam decerpsit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 8. s. 1. p. 86. Io. Casp. Hagenbuchius de Graecis thes. Murat. marmoribus quibusdam cet. 1744. p. 46. Letronnius Rech. cet. p. 288 sq.

ΙΛ....ΚΙVΑΜ....ΙΙ'ΙΙΟΙΙ'ΙΙ\ΟϹΑΙΑΝΟΜΑЄΛΙΟΝ
ΗΚΥ.ΟΝϹЄΟΟΥΗ.Μ.ΑΝΤѠΝΙΝΟΝЄΥΤΥΧΗЄΥϹЄΒΗϹЄΒΑϹΤΟΝ
ΤΟΝϹѠΤΗΡΑΤΗϹΟΛΗϹΟΙΚΟΥΜЄΝΗϹ
Μ.ΑΥΡΗΛΙΟϹΜЄΛΛЄΚΑΙѠϹΚΡΗΜΑΤΙΖѠ
ΙΚΑΑΟΥΡΙΒ

Dedi Pocockii apographum. Vs. 1. Mur. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙϹΑΡΑΜΑΥΡ non notata lacuna. Vs. 2. Mur. ΗΛΙΟΝϹЄΟΥΗΡΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΕΥΤΥΧΗ (Poc. ЄΥΤΥΚΗ) cet. Vs. 3. Mur. omittit ΤΗϹ. Vs. 4. Mur. ΜΕΛΛΕΚΑΙѠϹΡΗΜΑΤΙΖѠ, unde pro Pocockiano ΜЄΛЄ dedi ΜЄΛΛЄ. Vs. 5. addit Mur.

Τὸν μέγιστον Αὐτοκράτορα Καίσαρα] Μά[ρκ]ον [Αὐρ]ή[λι]ον Σεούη[ρον] Ἀντωνῖνον Εὐτυχῆ Εὐσεβῆ Σεβαστόν, τὸν σωτῆρα τῆς ὅλης οἰκουμένης, Μ. Αὐρήλιος Μέλ[ας] καὶ ὣς [χ]ρηματίζω. [L] ᾱ, Ἀ[θ]ὺρ ιβ̄.

Imperatorem Caracallam esse vidit Elsner Schediasm. crit. p. 146. Cf. Vol. I. ad n. 1619. Principio exempli causa addidi τὸν μέγιστον. Potest esse etiam τὸν θειότατον vel simile. Vs. 4. nomen Μέλας restituit Letronnius, a quo discessimus in explicandis iis quae deinceps sequuntur. Formula καὶ ὡς χρηματίζω (καὶ ὡς χρηματίζει) intemerata extat in lapide Ricardiano ap. Reines. Synt. p. 313. et Spon. Miscell. erud. Ant. p. 369. ubi diserte Α. Σεπτίμιος Τρύφων καὶ ὡς χρηματίζω, Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος, γενόμενος ἱερεὺς κατὰ τὸ ἑξῆς δὶς καὶ ἀρχιερεὺς cet. Eadem formula habetur etiam in titulo n. 4705. Hanc igitur formulam Letronnius, qui usum verbi χρηματίζειν (vocari) recentiorem persequitur, ita interpretatur, ut sit, ὧν ὁ ἐπικαλούμενος vel simile, quo hominis exprimatur peculiaris designatio. Esse tamen in ea explicatione quod offendat, Letronnius ipse videtur animadvertisse. Nec video quomodo attributa qualia sunt in lapide Ricardiano Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος, γενόμενος ἱερεὺς cet. cum nomine personae particula καὶ possint copulari. Ipsa particula καὶ addita docet formulam subesse diplomaticam, qua significetur aliquid quod non additur, ut est *et cetera*. Neque enim additur ut vocetur persona. Igitur tota formula καὶ ὡς χρηματίζω nomini proprio subiecta nihil aliud denotat nisi *et cetera ut vocor in litteris publicis*; conferrique potest formula in papyris Aegyptiacis (Anastasii et Casati) obvia de sacerdotibus regum Ptolemaeorum, ubi dicitur τῶν ὄντων καὶ οὐσῶν. Quod quum ita sit, simul apparet, neque in titulo nostro n. 4680. post verbum χρηματίζω quidquam requiri ad supplendam sententiam, neque in titulo n. 4705. quae addita leguntur φυλῆς Ἀθηναΐδος pertinere ad eam formulam. In fine tituli annus Imperatoris et dies mensis Ae-

gyptii perscripti sunt. Diem XII mensis Athyr vidit iam Bimardus. In anni designatione primus ductus I videtur ortus esse ex errore vel vitio lapidis. In littera K latet siglum anni L (conf. Elem. epigr. Gr. p. 375.). Si A verum est, annus, quo positus titulus, est a. p. Chr. 211.

4681.

Alexandriae, in basi columnae praegrandis e granite rubro, quae vulgo Pompeii nomine vocatur, litteris rudioribus. Columnam descripserunt Pocockius (Descr. Or. T. I. p. 8. Lond. 1743.), Shaw (Itin. Lips. 1765. p. 254.), Norry (in Sonnini Itin. T. I. p. 131. ed. Par. et in Descr. Aeg. T. II. Append. Par. 1818.), alii. In summa columna foramen esse testati sunt qui ascenderunt nautae; unde colligi potest fuisse olim statuam impositam Diocletiani. Huic enim dedicatam columnam fuisse docet titulus scriptus in basis parte occidentali. Zoega de Obel. p. 607. eandem putavit esse quam saeculo IV. in acropoli Alexandriae superstitem memorat Aphthonius Sophista Progymn. c. 12. p. 77. (ed. LB. 1526.); quam sententiam probare videtur Welcker Mus. Rhen. 1834. p. 491. Alias coniecturas de antiquitate columnae vide sis in Whitii libro Abdallatifi editioni praemisso: Aegyptiaca cet. Oxon. 1801. coll. Diar. Ienens. a. 1801. n. 293. Cyriacus Anconitanus Itin. p. 50. (ed. Flor. 1742.), ubi columnam Pompeii memorat, dicit se ex antiquo epigrammate compertum habere *Alexandri eam* esse *regis Macedonum*, quam *Dinocrates nobilis architectus erexerit*; Pompeii eam nomen perperam traxisse. Qua notitia fretus Osannus Comment. de col. Alexandrina in Mem. dell' Inst. di Corr. Archeol. T. I. p. 229 sqq. conatus est demonstrare columnam, quae vulgo Pompeii nomine appelletur, a Dinocrate exstructam, serioribus autem temporibus novo et ampliore fundamento iacto et capitulo Corinthio fortasse addito Diocletiani in honorem esse restitutam. Id ut demonstraret usus est titulo eo, quem ex Apiano (p. CCCCCXI. „Alexandriae in columna mirae magnitudinis") edidit Gruter. p. CLXXXVI. 2. p. MXX. 9. ex Iucundi schedis Murator. T. II. p. CMXLIX. 6. Est autem Apiani exemplum hoc:

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΙΤΟΣ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΣΜΕ
ΟΡΘΟΣΕΝΔΙΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Verum enim vero hanc inscriptionem genuinam esse non probavit Osannus. Ut concedamus potuisse male legere homines aut transcripta male dedisse, plura tamen inesse in eo titulo quae offendant, peritissimus quisque, opinor, maxime fatebitur. Nec mirum, quod Maffeius spurium titulum iudicavit. Neque enim in formis perversis vocabulorum posita sunt fraudis indicia, sed in universa tituli conformatione. Ac servemus licet paulisper inscriptionem exempli causa ita restitutam:

ΔΕΙΝΟΚΡΑΤΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΕΙΤΟΥ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝΜΕ
ΩΡΘΩΣΕΝ L ΙΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ

tamen non eviceris fuisse scriptam in basi columnae Pompeii, quam basin opus Romanum esse peregrinatores omnes consentiant. Necdum video refutatam sententiam Letronnii, qui totum monumentum aetati Romanae tribuit (Recherch. p. 367. coll. p. 489.). Utut haec res se habet, quae altioris indaginis est, etiamsi columna antiquior sit, quae novae basi imposita postmodum alii usui inservierit, de Dinocrate certe conclamata res est. Nam in basi huius columnae alia inscriptio non extat nisi ea, quae columnam in honorem Diocletiani exstructam prodit. Eam autem inscriptionem lectu difficillimam esse quum alii contenderunt tum Pocockius suo apographo luculenter docuit. Quid quod fuit quum Galli omnino legi quidquam posse negarent (Norry Mém. sur l'Ég. Vol. I. p. 64.). Contigit Britannis Leakio, Hamiltono, Squirio, qui una operam impenderunt, ductus characterum ita dignoscere ut iustius praestarent apographum. Mitto nunc litem ridiculam a Clarkio motam, qui apographum primum uni Squirio deberi contendebat (vide Class. Journ. T. XIV. p. 359. coll. T. XV. p. 161. Quarterly Journ. Oct. 1820. p. 3.). Notabilius hoc est quod Britanni ad legendum hunc titulum benigniore lumine opus esse testantur. Refert Leakius (Class. Journ. Vol. XIII. 1816. p. 153.): „Comme il était près de midi quand j'arrivai à la colonne, le soleil commençait à jeter quelques rayons obliques sur le côté occidental de la base. C'est la direction de la lumière la plus favorable pour éclairer les lettres de l'inscription et les rendre facilement visibles, ainsi que je l'ai constamment éprouvé depuis." — „Nous fîmes un échafaud pour monter jusqu'à l'inscription, qui est élevée à-peu-près de vingt pieds au-dessus du sol: nous mouillâmes l'inscription, ce qui eut l'effet de jeter une lumière plus vive sur les parties saillantes, et par conséquent de faire distinguer plus clairement les lettres." Haec quum ratio sit basis et inscriptionis, Cyriacus putandus est eam ipsam inscriptionem ob oculos habuisse, in qua quum sibi visus esset vidisse ΔΙΝΟΚΡΑΤ - - et ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, memor ut erat Dinocratis celebris architecti Alexandri, statim sibi ipse persuasit columnam esse Alexandri Magni, quam erexisset Dinocrates. Error hic postea fraudem peperit. Nam homo nescio quis (et plures Apianum fefellerunt; vide Ant. Augustinus Dial. XI. p. 162.) arrepta illa notitia Cyriaci quum in eius schedis non repperisset antiquum illud epigramma, Marte suo procudit titulum, translatis verbis Cyriaci et compositis in ordinem quendam: *Dinocrates nobilis architectus* = ΔΙΝΟΚΡΑΤΗΣ (vel ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ) ΠΕΡΙΚΛΙΤΟΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΣ; *erexit* = ΜΕΩΡΘΩΣΕΝ; *Alexandri regis Macedonum* = ΔΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ; admixtis fortasse de industria vitiis orthographicis quo facilius falleret lectorem. Quod hoc loco coniicio accidisse Cyriaco, idem videtur accidisse Forbino in inscriptione quadam Memnonis (vide Letronn. de stat. voc. Memnon. p. 11. not.). De denominatione columnae Pompeii iam Villoisonus (Magas. Encycl. T. V. p. 58.) in eam incidit sententiam, ut derivaret a nomine Pompeii Aegypto praefecti, qui posuisset monumentum in honorem Diocletiani (vide annot.). In alia omnia ivit Clarkius a Pompeio M. appellatam ratus, quem in Aegypto constaret esse sepultum. Inscriptionem ed. Pocockius l. c. ex eoque Norden Descr. Aeg. (edit. Germ. 1779.) p. 23.; Villoisonus Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XLVII. p. 317. ex apographo mutilo Sonvillii; idem Magas. Encycl. an. VIII. T. V. p. 55. ex apographo Leakiano in Galliam delato per Jaubertum (vide Leake Class. Journ. T. XV. p. 161.); Hamilton. Aegypt. p. 403. qui confecerat apographum una cum Leakio et Squirio tribuno militum Britanno; Chateaubriand. Itin. Hierosol. T. III. p. 100. ex apographo Leakii et Squirii (vide Quarterly Journ. Oct. 1820. p. 2.), addita in fine post p. 216. Villoisoni commentatione; Hammer topogr. Ansichten cet. LXI. p. 186.; Leakius Archaeol.

Brit. T. XV. p. 61. Biblioth. Brit. T. LX. 1815. p. 483 sqq. Classic. Journ. T. XIII. p. 152 sqq. cf. Ephem. litt. Vindob. fol. intell. n. 31. Aug. 1816. Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 261 sqq. Walpol. Mem. p. 375. (cf. Quarterly Review Vol. XIX. p. 239.); Norry Descr. Aeg. Par. 1818. T. II. Append. p. 3. cf. Descr. Aeg. Vol. V. tab. 56.; Turner Itin. T. II. p. 518. (cf. p. 332.); Wilkinson Topogr. of Thebes p. 289. Minutoli Itin. p. 25. Earl of Mountnorris in Quarterly Journ. Oct. 1820. p. 1 sqq. cum apographo Saltii; Joliffe Itin. Palaest. Syr. Aeg. translat. Germ. Lips. 1820. (cf. Ephemerid. litt. Hal. 1822. n. 216. p. 855.) unde repetiit Osannus Syll. p. 155. et in Commentat. de columna Alexandrina supra citata p. 232 sq. Habeo praeterea ex schedis Koehlerianis.

ΤΟΝ . . . ΙѠΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΤΟΝΠΟΛΙΟΥΧΟΝΑΛЄΞΑΝΔΡЄΙΑϹ
ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΝΤΟΝΑΝΙΚΗΤΟΝ
ΠΟ . . . . ΟϹЄΠΑΡΧΟϹΑΙΓΥΠΤΟΥ
. . . .

Apographa quae in censum veniunt, sunt Pocockii, Leakii, qui confecit una cum Hamiltono et Squirio, Hammeri, Saltii, Joliffii; praeterea schedae Koehlerianae. Leakii apographa distinguo tria, quorum primum Jaubertianum nomino, reliqua II. III. signo. Clarkius apographum accepit a Squirio, quod proprie Leakianum fuit; sed vs. 3. Clarkius de industria, ut videtur, lectionem paulo aliter exhibuit. Nec Walpolii apographum magnopere discedit a primo Leakiano. In Joliffii autem exemplo plurima coniecturis debentur. Idem valet de schedis Koehlerianis. Vs. 1. Poc. ΙϽ - - Ꞁ - - ΟѠΤΑΤΟΙΡ.Ο.Ρ.Τ.Λ, Leak. Jaub. ΤΟ...... ѠΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ, Leak. II. ΤΟ ѠΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ, Leak. III. ΤΟΝ..ѠΤΑΤΟΝ (s. ΤΟΝ....ΩΤΑΤΟΝ) ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ, Hamilt. Clark. Walp. ΤΟ......Ѡ ΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ, Hamm. . . ΡѠΤΑΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ, Salt. Τ ꟿΙѠΤΑΤΟΝΑΥΤΟ ΚΡΑΤΟΡΑ, Wilkinson ΤΟΝΤΙΜΙѠΤΑΤΟΝΑΥΤΟ ΚΡΑΤΟΡΑ, Köhl. ΤΟΝΑΜΒΡѠΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑ ΤΟΡΑ. Vs. 2. Poc. ΤϹϹ--ΟϹΟΝΙΟΥ.ΤΟΝΛΛЄΛΛ, Leak. Jaub. II. III. Hamilt. Clark. Walp. Jol. Wilkins. Köhl. ΤΟΝΠΟΛΙΟΥΧΟΝΑΛЄΞΑΝΔΡЄΙΑϹ, Hamm. ΤΟΝΠΟΛΙΑΡΧΟΝΑΛЄΞΑΝΔΡЄΙΑΣ, Salt. ΤΟ ΠΟ ΛΙΟΥΧΟΝΑΛЄΞΑΝΔΡЄΙΑϹ. Vs. 3. Poc. ΔΙϹΜΑΡ ΡΟΛΙΙΟΝΛΛΙ - -, Leak. Jaub. ΔΙΟΚ.Η.ΙΑΝΟΝ ΤΟΝ.....ΤΟΝ, Leak. II. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΝΤΟΝ .....ΤΟΝ, Leak. III. Hamilt. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΝ ΤΟΝΑ....ΤΟΝ, Walp. ΔΙΟΚ.ΗΤΙΑΝΟΝΤΟΝ... ...ΤΟΝ, Clark. ΔΙΟ.....ΙΑΝΟΝΤΟΝ......ΤΟΝ, Hamm. ΔΙΟΚΛЄΤΙΑΝΟΝΤΟΝ......, Salt. ΔΙΟ ΛΙΙΤΙΑΝΟΝΤΟΝΑΝΙΚΗΤΟΝ, Wilk. Jol. ΔΙΟΚΛΗ ΤΙΑΝΟΝΤΟΝΑΝΙΚΗΤΟΝ, Köhl. ΔΙΟΚΛЄΤΙΑΝΟΝ ΤΟΝΜЄΓΙΣΤΟΝ. Vs. 4. Poc. ΠΟϹЄ----ΛΡΑϹϹ -----, Leak. Jaub. ΠΟ...ЄΠΑΡΧΟϹΑΙΓΥΠΤΟΥ, Leak. II. Hamilt. Walp. ΠΟ......ЄΠΑΡΧΟϹΑΙΓΥ ΠΤΟΥ, Leak. III. ΠΟ....ΟϹЄΠΑΡΧΟϹΑΙΓΥΠΤΟΥ, Clark. ΠΟ........ЄΠΑΡΧΟϹΑΙΓΥΠΤΟΥ, Hamm. ΠΟ...ϹЄΠΑΡΧΟΣΑΙΓΥΠΤΟΥ, Salt. ΠΟϹΙΔΙΟϹ ЄΠΑΡΧΟϹΑΙΓΥΠΤΟΥ, Jol. ΠΟϹΙΔΙΟϹЄΠΑΡΧΟϹ ΑΙΓΥΠΤΟΥ, Wilk. ΠΟΥΒΛΙΟϹЄΠΑΡΧΟϹΑΙΓΥ ΠΤΟΥ, Köhl. ΠΟΠΑΙΟϹЄΠΑΡΧΟϹΑΙΓΥΠΤΟΥ. Vs. 5. lacunam signant Leak. II. III. Hamilt. Clark. Haec linea ita oblitterata est (de industria deleta dicitur, ut aliae quaedam litterae inscriptionis; vide Leake Class. Journ. Vol. XIII. p. 154.), ut ne de numero quidem litterarum constet. Erat autem minoribus litteris scripta et mediam tantum tabulae partem occupabat. In schedis Köhl. eo loco est ЄΥЄΡΓЄΤΗΝ, additum haud dubie de coniectura. Wilkinson eo loco praebet ЄΠΑΓΑΘѠ, dubitans tamen de veritate lectionis.

Τὸν [ὁσ]ιώτατον Αὐτοκράτορα, τὸν πολιοῦχον Ἀλεξανδρείας, Διοκλητιανὸν τὸν ἀνίκητον Πο[μπήϊ]ος ἔπαρχος Αἰγύπτου - - -

Titulum ad annum p. Chr. 302. pertinere vidit Villoisonus. Eo anno Diocletianus, castigatis prius Alexandrinis rebellibus (vide Malal. Chron. p. 308. ed. Bonn.), distributo pane iis clementem se praebuerat (vide Chron. Paschal. ad ann. 302. Procop. Hist. arc. c. 26. p. 149. ed. Bonn.). Unde divino epitheto *πολιοῦχος* audit. Monumentum in eius honorem posuit praefectus Aegypti, cuius nomen in lapide oblitteratum est. De nomine Pompeii cogitavit Villoisonus in eo errans quod id praenominis loco decurtatum fuisse statuit, ut esset Πο. - - -. Idem tamen acquievit in nomine Πούβλιος. Chateaubriand coniecit Πωλλίων, quod respuunt apographa quae praebent ultimam syllabam nominis ΟϹ; Leakius et Clarkius Πόστουμος, ratione habita, ut videtur, apographorum Pocockii et Saltii, quibus tertia ab initio littera est C. Et Saltii quidem apographum deduxit ad nomen ΠΟϹΙΔΙΟϹ, quod intemeratum transiit in Joliffii apographum. Dubium id visum censori Itinerarii Joliffiani, qui maluit Ποσειδώνιος. Videtur tamen C ex priore crure litterae ꟿ subnatum esse legentibus, scribendumque ΠΟꟿΠΗΙΟϹ, quod pridem propositum est a doctore Raine (Paper read to the Society of Antiquaries, Febr. 3. 1803.). Pompeius enim Aegypto praefectus fuit Diocletiano imperante (vide Qatremère de Quincy Mém. geogr. sur l'Ég. p. 259. conf. Walpol. Mem. p. 375. Annal. Vindob. Vol. XLV. 1829. p. 24.). Ab hoc nomine etiam derivanda videtur denominatio columnae, nec quaerendum cur non potius sit de Diocletiani nomine appellata. Quippe in his rebus casus dominatur vel arbitrium. De denominatione eiusdem columnae Arabica vide Silv. de Sacy Abdallatif. p. 231. De reliquis paucis defungar missis commentis Clarkii, qui Hadrianum, non Diocletianum putavit honorari. Vs. 1. [ὁσ]ιώτατον dedit Villoisonus memor tituli Vol. II. n. 3607. Hamm. legebat ἱερώτατον, Chateaubr. inepte σοφώτατον, Leakius, qui idem ὁσιώτατον, proposuit etiam τιμιώτατον, quae coniectura videtur ansam dedisse in lapide videndi ꟿ ante ΙѠΤΑΤΟΝ, unde procusum est ΤΙΜΙѠΤΑΤΟΝ. Vs. 3. in voce ΑΝΙΚΗΤΟΝ primam litteram agnoverunt Leakius et Hamiltonus. Totam vocem primus vidit Saltius (vide Leak. Class. Journ. Vol. XIII. p. 154.), ad quam lectionem deducunt etiam Pocockii litterae superstites, ut nihil

opus sit Villoisoni **ΣΕΒΑΣΤΟΝ** vel Chateaubr. **ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ** vel Hammeri **ΣΩΤΗΡΑ** exagitare. Vs. 5. Leakius coniecit fuisse *καὶ ὁ δῆμος* vel *καὶ ἡ πόλις τὸν εὐεργέτην* vel *καὶ ἡ πόλις ἀνέθηκαν*; Clarkius *καὶ οἱ ἀπὸ τῆς μητροπόλεως*. Ex his probabile est **ΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ**, siquidem is, qui apographum suum communicavit cum Koehlero, dignus est qui tale quiddam in lapide vidisse putetur. Quodsi mireris quid sit quod ultima haec litteris sculpta fuerint minoribus, variae eius rei excogitari causae possunt.

4682.

Alexandriae, in stela alta o^m437, lata o^m211, quae asservatur in Museo Parisino, unde ed. Comes de Clarac Musée de sculpture T. II. p. 897. tab. LXI. n. 860. Tractavit Letronnius Receuil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 412 sqq. n. XXXV. (cf. tab. XIII. n. 5.)

ΟΙΥΟ ΛΞL ΜΕΛΛΑΚΕΣ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙοΥ
ΞΩΙΛΟΣ ΞΩΙΛΟΥ
ΑΠοΛΛΩΝΙΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΠΡΩΤοΓΕΝΗΣΗΡΑΚΛΕΙοΥ
ΑΝΤΙΠΑΤΡοΣΣΩΣΙΝοΥ
ΑΠοΛΩΝΙοΣΑΠοΛΛΩΝΙοΥ
ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤοΣΚΩΣΑΝΕΛοΥ
ΣΑΡΑΠΙΩΝΔΩΡΙΩΝοΣ
ΝΙΚοΛΑοΣΝΙΚΙοΥ
ΕΙΡΗΝΑΙοΣΣΤΥΜοΙΑΔΕΥΣ
ΔΙΟΝΥΣΙοΣΔΙοΝΥΣΙοΥ
ΑΜΥΝΤΑΣΙΠΠΑΔΟΥ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣΔΙοΝΥΣΙοΥ
ΠΤΟΛΕΜΑΙοΣΣΩΝΙΚοΥ
ΕΡΜΕΙ ΗΡΑΚΛΕΙ

Οἱ [τ]ο[ῦ] $\overline{λζ}$ ἔτους μέλλακες· Σωκράτης Ἀπολλωνίου, Ζωΐλος Ζωΐλου, Ἀπολλώνιος Ἡρακλείδου, Πρωτογένης Ἡρακλείου, Ἀντίπατρος Σωσίνου, Ἀπολ[λ]ώνιος Ἀπολλωνίου, Καλλίστρατος Κωσανέλου, Σαραπίων Δωρίωνος, Νικόλαος Νικίου, Εἰρήναιος [Ἐ]τυμο[κλέο]υς, Διονύσιος Διονυσίου, Ἀμύντας Ἱππάδου, Ἀσκληπιάδης Διονυσίου, Πτολεμαῖος Σωνίκου· Ἑρμεῖ, Ἡρακλεῖ.

Etsi lapis hic ubi repertus sit, non traditum est, tamen eum Alexandriae tribuere cum Letronnio non dubitavimus. Annus XXXVII. est aut Philadelphi aut Euergetae II. Et Euergetae II. quidem aetatem Letronnio quum scriptura artificiosior apicibus crebro additis videtur prodere tum nomen *Σαραπίων* ante regnum Philometoris non obvium. Itaque titulus ad a. a. Chr. 134. pertinet. Homines qui Mercurio et Herculi aliquid dedicarunt idque subscriptis nominibus suis professi sunt, *μέλλακες* audiunt et sunt illi quidem *μέλλακες* anni XXXVII. Attulit Letronnius glossam veterem: *Μέλλαξ, adultus, adolescens*, composuitque cum glossis Hesychii: *Μέλακες, νεώτεροι. Μῖλαξ, [ὁ ἐν] ἡλικίᾳ· ἔνιοι δὲ μέλλα[ξ]*. Est igitur *μέλλαξ* ex dialecto idem quod *μεῖραξ*, id quod agnoverunt etiam lexicographi recentiores. De sensu huius vocis acute Letronnius. Nam quum de ephebis gymnasii non videatur posse intelligi, sed sint adolescentes per annum certo quodam officio fungentes, hoc officium de aulico munere interpretans, coniecit adolescentes esse qui alias *βασίλειοι* s. *βασιλικοὶ παῖδες* audiant (*Pages*). Colligi autem posse ex loco Suidae: *βασίλειοι παῖδες ἑξακισχίλιοι· οἵτινες κατὰ πρόσταξιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τὰ πολέμια ἐξήσκουν ἐν Αἰγύπτῳ*, et ex Polybio V, 82, 13. apud Lagidas et Seleucidas institutum esse seminarium quoddam militare, ex quo ductores ordinum sumerentur. In hoc seminarium receptos vocari *βασιλείους* s. *βασιλικοὺς παῖδας*. Quorum ex adultis et circiter quattuordecim annos natis videri quotannis adolescentes quattuordecim electos esse, qui in aula regia peculiari quodam munere fungerentur et ex more sollemni *μέλλακες* vocarentur, haud dubie forma vocabuli ex antiquiore dialecto Macedonica petita. Et profecto hi non minore iure diis palaestrae monumentum posuerunt, quam alias *ἔφηβοι* gymnasiorum. In nominibus novum est vs. 8. *Κωσανέλου*, quod nisi distincte legeretur in lapide, Letronnius praesto habuit *Σωσαγγέλου*. Aliud nomen magis portentosum vs. 11. idem expulit lapide inspecto, in quo sibi visus est videre **ΕΤΥΜΟΚΛΕΟΥΣ**, nomen Laconicum notum ex libris Xenophontis et restituendum ap. Pausan. III, 13, 9.; a quo nomine repetenda forma *Ἐτυμοκλήδεια* in titulis Laconicis Vol. I. n. 1360. 1373. 1448.

4682. *b*.

Alexandriae, ut videtur, in lapide ex collectione Mimautiana qui nunc asservatur in museo Parisino (Catal. de la coll. de M. Mimaut par M. Dubois n. 535.). Ed. Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 417. n. XXXVII.

ΑΠοΛΛΩΝΙΚΑΙΚΟΡΗΙ
ΑΠοΛΛΩΝΙοΣΚΑΙ
ΑΠοΛΛοΔΩΡοΣΕΥΧΗΝ

Ἀπόλλωνι καὶ Κόρῃ Ἀπολλώνιος καὶ Ἀπολλόδωρος εὐχήν.

Titulus est ex aetate Ptolemaeorum, et satis ille quidem antiquus.

4683.

Alexandriae, inter rudera; ed. Hamilton Aegypt. p. 405. Tractavit Letronnius Rech. pour servir à l'histoire de l'Ég. p. 473 sq. et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 444. n. XLVII.

[*Textum vide pag. seq.*]

Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι [τῷ] ἐν Κανώβῳ καὶ πᾶσι τοῖς θεοῖς ἀνέθηκεν Σαραπίων, καὶ Ἰσίδωρος, Διδύμου τοῦ Διδύμου τῶν ἐξ Ἀντινόου ἱερο[ποι]ῶν, [σ]ὺν Ἴσιτι τῇ καὶ Εὐσεβείᾳ καὶ [Γ]εντιανῷ καὶ Σαραπιάδι καὶ Θε[ο]-

ΔΙΙΗΛΙΩΜΕΓΑΛΩCΑΡΑΠΙΔΙ
ΕΝΚΑΝΩΒΩΚΑΙΠΑCΙΤΟΙCΘΕΟΙC
ΑΝΕΘΗΚΕΝCΑΡΑΠΙΩΝΚΑΙΙCΙΔΩΡΟC
ΔΙΔΥΜΟΥΤΟΥΔΙΔΥΜΟΥΤΩΝΕΞΑΝΤΙΝΟΟΥΙΕΡΟΝ
.ΩΝΔΥΝΙCΙΤΙΤΗΚΑΙΕΥCΕΒΕΙΑΚΑΙCΕΝΤΙΑΝΩ
ΚΑΙCΑΡΑΠΙΑΔΙΚΑΙΘΕΩΔΩΡΑΚΑΙΦΩΚΑΤΙ

Duo versus de industria hic deleti.

ΕΠΙΠΟΛΛΑΝΙΟΥΦΛΑΥΙΑΝΟΥΕΠΑΡΧΟΥΑΙΓΥΠΤΟΥ

δώρᾳ καὶ Φωκᾷ - - [Αὐτοκράτορος Καίσαρος Μ. Αὐρηλίου Κομμόδου Ἀντωνείνου Σεβαστοῦ] - - ἐπὶ Πο(πλίου) [Ἀ]λανίου Φλαυϊανοῦ ἐπάρχου Αἰγύπτου.

Vs. 3. Σαραπίων ὁ καὶ Ἰσίδωρος recte intellexit Letronnius. Interdum deest articulus iste, ut etiam Vol. I. n. 1318. Vss. 4. 5. ἱερο[ποι]ῶν coniecit Letronnius. Vs. 5. scriptura Ἴσιτι p. Ἴσιδι non magis offendit quam Ἀρτέμιτι (Vol. II. n. 1934. 2481. conf. Gregor. Cor. p. 307. ed. Schaef.) praesertim in Aegypto. Letronnius provocat ad Åkerblad sur l'inscription de Rosette p. 26. et Champollion Égypte sous les Pharaons I. p. 50. Vs. 6. extr. in ΤΙ, quod ad formam dativi (Φωκᾶτι) traxit Letronnius, fortasse latet annus Imperatoris, cuius nomina in versibus subsequentibus perscripta videntur deleta de industria. Letronnius censet titulum referri ad M. Aurel. Commodum, cuius nomina constat in monumentis publicis et privatis ex Senatusconsulto deleta esse. Hoc confirmari videtur n. 4704. et 4554. Hinc P. Alanius Flavianus, aliunde non notus, quo tempore Aegypto praefuerit, simul reddi probabile potest. Deesse videntur elogia Εὐσεβής, Εὐτυχής, quae Commodus suscepit a. u. c. 936. (p. Chr. 183.) et a. u. c. 938. (p. Chr. 185.) Ex quo sequitur inter a. u. c. 933 - 936. (p. Chr. 180 - 183.) et titulum positum esse et Aegypto praefuisse Flavianum.

4683. *b*.

Ex vicinia *Alexandriae*, ut videtur; ed. Murator. p. LXXXV. 1. sine loci notitia. Tractavit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 434. n. LXV.

ЄΙCΙΔΙΦΑΡΙΑ
ЄΙCΙΝΤΗΝ
ЄΝΜЄΝΟΥΘΙ
ΥΠЄΡCΩΤΗΡΙΑC
ΤΟΥΚΥΡΙΟΥΗΜΩΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC
ΑΝΤΩΝЄΙΝΟΥ

Ὁ δεῖνα] Εἴσιδι Φαρίᾳ Εἶσιν τὴν ἐν Μενοῦθι ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Ἀντωνείνου.

Titulum esse ex insula Pharo prope Alexandriam sita vel ex Εἴσιδι Φαρίᾳ colligi potest. Quippe Ἶσις est ἡ ἐν Φάρῳ, quae colitur in insula Pharo. Huius in templo nescio quis dedicavit statuam Ἴσιδος τῆς ἐν Μενοῦθι s. τῆς Μενουθίτιδος. Differebat haud dubie Isis altera ab altera, certis quibusdam utraque virtutibus ornata. De more statuam dei in templo alius dei dedicandi dicit Letronnius Annal. Inst. arch. Rom. T. VI. p. 213 - 215. Μένουθις, ait Steph. Byz. s. v. Αἰγυπτία κώμη πρὸς τῷ Κανώβῳ. Et notante Letronnio auctor vitae ineditae D. Cyri (vide Miller Périple de Marcien d'Héraclée p. 138.) narrat Menuthin vicum esse Canopo distantem stadia duo. Uterque locus, Canopus et Menuthis, lusum expertus est Graecorum fabulis gaudentium. Nam quum pridem Canopo nomen inditum fabularentur a Canobo Menelai gubernatore (cf. Strab. XVII, 801.), excogitaverunt Menuthin Canobi fuisse uxorem, unde locus Menuthis denominatus esset (vide Epiphan. in Ancorat. §. 108. T. II. p. 109.). Non secus tractatus est a Graecis nomus Menelaites a fratre Ptolemaei Soteris denominatus (conf. Strab. l. c.). Templum τῆς Μενουθίτιδος i. e. Ἴσιδος τῆς Μενουθίτιδος memorat etiam Epiphanius (adv. Haeres. III. p. 1093.), ubi quam Jablonsky (Panth. Aeg. T. III. p. 154.) proposuit lectionem, eam iure reiecit Letronnius. Ceterum cultum huius Isidis aliquando celeberrimum fuisse colligas ex insula Oceani Indici Μενουθιάς vocata (in tab. Ptolemaei, ap. Marcian. Heracl. p. 17. 21. 48. in periplo maris Erythraei p. 9. Geogr. min. T. I.). Quam insulam alii Madagascar putant esse, alii Zanzibar. Gossellino (Geogr. T. I. p. 192. 193.) videtur esse parva insula ad ostium fluminis Magadasho sita. Forma Μενουθιάς idem significat quod Μενουθῖτις.

4684.

Alexandriae, in basi statuae anno 1819 erutae ex aquaeductibus urbis, ex collectione Drovetti; nunc asservatur in museo Taurinensi; ed. Gau Antiquités de la Nubie tab. x. n. 27. Ex lapide dedit Giul. Cordero de' Conti de S. Quintino in Giornal. Arcad. Aug. 1823. p. 206 sq. Dicit de hoc monumento Raoul-Rochette Journ. des Sav. Nov. 1824. p. 694. Inscriptionem tractavit Letronnius in Bar. de Férussac Bullet. des sciences historiques cet. T. II. p. 262 sqq.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 1. Cord. ΠΑΠΩΘΕΟΓΝΩΕΤΩΒΑΣΣΟΣ ΣΤΡΑΤΟΝΟΣ cet. Vs. 3. omittit Corderus.

Πάππῳ Θεογνώστῳ Βάσσος Στράτωνος ἐπιμελητὴς τοῦ τόπου καὶ ἱερόφωνος τοῦ κυρίου Σαράπιδος εὐχαριστήριον ὑπὲρ Τριπτολέμας ἀνέθηκα ἐπ' ἀγαθῷ.

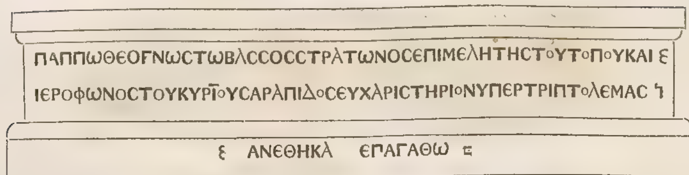

Pappus Theognostus videtur esse medicus, cui Bassus votum solvit pro salute uxoris vel filiae, ut bene annotat Letronnius. Commendatur haec explicatio etiam serpentibus, quibus ornata dicitur sella, in qua sedens repraesentatur figura hominis. Ἐπιμελητὴς τοῦ τόπου videtur *urbis curator* esse (vide Introd. p. 317. *b*.). Novum est ἱερόφωνος τοῦ κυρίου Σαράπιδος, quo videtur Letronnio significari is, qui oracula Serapidis promulgat deum consulentibus (conf. Introd. p. 305. *a*.). Non male idem vir acutissimus confert vocem ἱερόγλωσσος ex inscriptione ap. Pausaniam VI, 17, 4. servata.

4684. *b*.

Cippus lapidis granitae ravi ex collectione Mimautiana, nunc in museo Parisiensi; unde edidit Comes de Clarac. Inscr. tab. LXII. n. 866. B. p. 854. Cf. Catalogue de Mimaut par Dubois n. 538. p. 85. Tractavit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 452. n. L. (conf. tab. XIII. n. 6.) Cippus ubi repertus sit, non constat. Ex vicinia *Alexandriae* esse probabile est ob Bassum Stratonis f. tituli n. 4684. auctorem. Vidit hoc etiam Letronnius. Igitur hoc eum loco interposui.

ΒΑΣΣΟΣ
ΣΤΡΑΤΩ
ΝΟΣΕΠΙ
ΜΕΛΗΤΗΣ
ΤΟΥΤΟΠΟΥ
ΑΝΕΘΗΚΕ
ΕΠΑΓΑΘΩ

Βάσσος Στράτωνος ἐπιμελητὴς τοῦ τόπου ἀνέθηκε ἐπ' ἀγαθῷ.

Bassus idem habetur n. 4684. nisi quod ibi est simul ἱερόφωνος τοῦ κυρίου Σαράπιδος. Unde coniectura fieri potest titulum n. 4684. paulo recentiorem esse titulo n. 4684. *b*.

4684. *c*.

Alexandriae, in cippo vel columella; edita est ex delineatione Jomardi in Descript. Aeg. Antiq. T. V. tab. 56. n. 25.

ΓΕυΕΙΝΟC
ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΥΠΕ ΥΧ
ΟΤ ΑΩ
ΕΠ Ι ΑΘΩ

Γε[μ]εῖνος ἀνέθηκεν ὑπὲ[ρ ε]ὐχ[ῆς] - - - - ἐπ' [ἀγ]α[θῷ].

4685.

Alexandriae, in galea; ed. Gau Antiq. de la Nubie tab. X. n. 31.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΤοΥΝΙοΚΑΝοΡοC

Litterae punctis delineatis expressae sunt.
Ἀλεξάνδρου τοῦ Νικάνορος.

4686.

Alexandriae, in cavernis subterraneis; ex Davisoni schedis ed. Walpol. Mem. p. 371.

·ΛΠΟΛΟΔΩΡΟCΧΑ . . .

Ἀ]πολ[λ]όδωρος χα[ῖρε.

4687.

Alexandriae, ibidem, in alio lapide haud procul a titulo n. 4686.; ex Davisoni schedis ed. Walpol. Mem. p. 371. Litterae rubro depictae sunt.

ΗΡΑΚΛΕΙ:ΧΡ.CΤΕ ΧΑΙΡΕ

Ἡράκλει[ς] χρ[η]στὲ χαῖρε.

4688.

Alexandriae; ed. Gau Antiq. de la Nubie tab. X. n. 32.

ΛοΥΚΙοΝΛΙΚΙΝΝΙοΝ
ΛοΥΚΙοΥΛΙΚΙΝΝΙοΥ
ΙΕΡΑΚοΣΕΞΗΓΗΤοΥ
ΥΙοΝΛοΥΚΙοΥΛΙΚΙΝΝΙοΥ
ΙΣΙΛοΡοΥΚοΣΜΗΤοΥ

Λούκιον Λικίννιον Λουκίου Λικιννίου Ἱέρακος ἐξηγητοῦ υἱόν, Λουκίου Λικιννίου Ἰσι[δώ]ρου κοσμητοῦ - - - - -

Post κοσμητοῦ sequebatur aut υἱωνὸν aut πατέρα. Plura deficiunt. De κοσμητῇ conf. Vol. I. n. 395. de ἐξηγητῇ Introd. p. 291. *a*. 321. *b*.

4689.

Alexandriae, in vetere portu, in pila ex lapide granite; ed. Pocock. Descr. Orient. T. I. p. 276. n. 1. Citat Letronn. Recherch. pour servir à l'hist. de l'Ég. p. 208.

ΤΙΒΚΛΑΥΔΙΟΝΧΙΠΙΩΝΑ
ΤΟΑΠΑΝΤΑΑΡΙCΤΟΝ
. . . ΡΑΟCΤΟ . . . ΤΑΤΟΝ
λΥλΗΤΑΦΙΛΟΡΩΜΑΙΑ

Τιβ. Κλαύδιον [Κα]ιπίωνα τὸ[ν] πάντα ἄριστον, [ἄνδ]ρα ὁσ[ιώ]τατον, - - - - Φιλορωμαία.

Pocockius perperam iudicavit Ptolemaeum Auleten Cleopatrae patrem memorari. Titulus pertinet ad recentiora tempora. In restituendo nomine feminae, quae viro defuncto posuit columnam, frustra labores. Coniicias ΚΛΑΥΔΙΑ, ΑΥΡΗΛΙΑ, alia. Quid non licet apud Pocockium? Vs. 1. Letronnius legebat [Σκ]ιπίωνα, quod non videtur verum esse.

4690.

Alexandriae, in columna; ex schedis Britanni cuiusdam.

ΙΛΑΡΟΝ
ΗΡΑΚΛΕ
ΩΤΙΣ

Ἱλάρ[ι]ον
Ἡρακλεῶτις.

4691.

Alexandriae, in cippo sepulcrali cum anaglypho militem repraesentante; ex schedis iisdem.

. . . ΑΤΕΙ ΗΡΩΙ

Nomen initio mutilum est: - - - ἄτει ἥρωϊ.

4692.

Alexandriae, in cippo sepulcrali cum anaglypho feminam repraesentante, quae aviculam attollit manu sinistra; ex iisdem schedis.

ΑΔΑ

Ἄδα nomen notum ex familia regia Cariae (vide Arrian. Exped. Alex. I, 23.). Conf. Vol. I. n. 1570. *b.* vs. 35. 45. et Vol. II. n. 3007.

4693.

Prope *Abukir*, in marmore candido (ex monumento Turcae), xxii pollices longo, vi pollices lato, iv et quod excedit grasso, litteris rudioribus; ed. Sonnini Itin. Aegypt. T. II. p. 113. ligno incisam. Habeo etiam ex schedis St. Martini, qui accepit ab eodem Sonnini.

- - - - - - ΦΛ′ΕΥΤΟΛ
ΤΟCΕΠΑRΧ′ΤΟΥΙΘ-
ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗCΔΙΟΙ
ΑΤΑΙΑΠΟΘΕΜΕλΙ
ΒΑΘΟΥCΠΗΧ′ΔΕΚΑ
ΑΜΗΚΟVCΠΗΧ′ΔΙ′
Π′ΛΡΡ′ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΤΟΥΤΑΓΜΑΤΟCΚΑΙ
ΓΥΠΤΙΑΚΗCΔΙΟΙ

Vs. 2. extr. Mart. ΙЄ. Vs. 4. init. Sonn. ΑΓΑΙ, Mart. ΑΤΑΙ. Vs. 5. extr. Sonn. ΔЄΚλ, Mart. ΔЄΚΑ.

[Ἐπὶ - - -] Φλ. Εὐτολ[μίου] - - - τος ἐπάρχ(ου) τοῦ ιϑ [τάγματος τῆς] Αἰγυπτιακῆς διοι[κήσεως τὸ τεῖχος? οἱ] - - - άται ἀπὸ ϑεμελί[ων ᾠκοδόμησαν] βάϑους πήχ(εων) δέκα, [ὕψους πήχ(εων)] - - - α, μήκους πήχ(εων) δι[ακοσίων? σπουδῇ] Π. [Ἀ]ῤῥ(ίου) Ἀλεξάνδρου - - - [τοῦ αὐ]τοῦ τάγματος καὶ - - - - [τῆς Αἰ]γυπτιακῆς διοι[κήσεως.

Quam Gailius addidit explicationem, eam paucis perstrinxit censor Millinus Magas. encycl. a. VI. (1800.) T. II. p. 202. indeque capta occasione Villoisonus epistolam dedit ad censurae auctorem ibid. p. 477-489. expressam. Qua in epistola quum multa alia bene disputata sunt, tum in ΔΙΟΙ Villoisonus agnovit vocem ΔΙΟΙΚΗCЄΩC, falsus in eo, quod ΔΙΟΙ siglum putavit esse et ἔπαρχον pro praefecto nomi habuit. Διοίκησις est provincia tota Aegyptus (vide Introd. p. 322. *a.*). Pluribus id genus dicendi illustrat Villoisonus notatque partes provinciae s. διοικήσεως sub Romanis imperatoribus esse ἐπαρχίας. Tales ἐπαρχίας intellige Pentapolin, Libyam, alias partes Aegypti. Nec tamen nomi sunt cum ἐπαρχίαις confundendi. Vocem τάγμα vs. 8. Villoisonus recte interpretatur *legionem*, sed quod dicit ibi τάγματος κ̄ esse *legionem xx.* verum esse non potest. Accisa tabula in dextero latere sponte patet restitui titulum non posse. Quae dedi supplementa, non omnia certa sunt. Vs. 2. ἔπαρχος nunc videtur pro legato dici. Vs. 4. - - άται extremae litterae sunt nominis eorum, qui exstruxerunt aedificium vel castellum. Vs. 7. Π. Ἀῤῥ. (f. Αὐρ.) Ἀλέξανδρος videtur vel tribunatu vel alio munere functus esse in ea, quae paullo ante memoratur, legione, et simul alio quopiam magistratu.

4694.

Inter rudera *Canopi* in lamina aurea, longa sex pollices quattuor lin., larga duos pollices duas lin., eaque tam tenui, ut characteres punctis incisi etiam in parte aversa legi possint. Haec lamina a Mehemet-Ali satrapa Aegypti dono data Britanno Sidney Smithio nunc asservatur in museo Britannico (vide Thédenat Duvent, l'Égypte sous Méhémet-Ali, p. 16. 18. 98. 99.). Ed. Jomard Revue encyclop. T. V. 1820. p. 268-274. Exemplum aeri incisum dedit Sidney Smith, quod exhibet Letronnius Rech. pour servir à l'histoire de l'Ég. p. 6. et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 1 sqq. (cf. tab. v. a.) cum commentario. Hinc repetiit Franzius Elem. epigr. Gr. p. 218. n. 81. Habeo etiam ex schedis Britanni F. Hare a Welckero missis et ex schedis Mülleri.

ΒΑCΙΛΕΥCΠΤΟΛΕΜΑΙΟCΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙ
ΑΡCΙΝΟΗCΘΕΩΝΑΔΕΛΦΩΝΚΑΙΒΑCΙΛΙCCΑ
ΒΕΡΕΝΙΚΗΗΑΔΕΛΦΗΚΑΙΓΥΝΗΑΥΤΟΥ
ΤΟΤΕΜΕΝΟCΟCΙΡΕΙ

Βασιλευς Πτολεμαῖος Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης, Θεῶν Ἀδελφῶν, καὶ βασίλισσα Βερενίκη, ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ, τὸ τέμενος Ὀσίρει.

Ptolemaeus est Euergetes I. Ptolemaei Philadelphi et Arsinoes Lysimachi filiae filius (a. a. Chr. 247-222.). Arsinoe autem quae in titulo memoratur, est soror et secunda coniux Ptolemaei Philadelphi, noverca Ptolemaei Euergetae I. Hinc Θεῶν Ἀδελφῶν. Et monuit Letronnius Ptolemaeum Euergetam in monumentis novercam nominari quam matrem maluisse, haud dubie propterea quod mater Philadelpho insidiata esset. Conf. Chishull. ad inscr. Adulit. *a.* p. 84. (vide n. 5127.) Berenice est filia Magae, fratris Ptolemaei Philadelphi. Nunc soror audit. Quam designationem sollemni more uxoribus regum Aegypti in monumentis publicis datam esse pluribus demonstravit Letronnius (vide Introd. p. 286. *a.*). Omissum elogium Θεοὶ Εὐεργέται docet, titulum positum esse antequam Ptolemaeus cognomine Εὐεργέτης publice esset ornatus. Memorabiles pro ea aetate formae sunt litterarum, quae ad characterem quem vocant cursivum proxime accedunt; qualis scriptura reperitur in vetustissimis papyris Aegyptiacis. Ex ea primum natae sunt formae Є, C, Ѡ, mature in Aegypto usurpatae illae in metallis. Cf. Vol. I. p. 85. Vol. II. p. 233. et Elem. epigr. Gr. p. 231 sq. Auctoritate igitur Ptolemaei et Berenices exstructum templum est Osiridi et consecratum, quod quum tituli ratio, tum lamina aurea media inter duos imbrices materiae speciem vitri referentis in fundamentis templi reperta docet. Itaque titulus, qui postea in coronide exstructi templi poneretur, primum auro incisus et in fundamentis positus est.

4695.

Canopi, inter rudera; transcripsit Le Gentil; edita est in Descript. Aegypt. Antt. T. V. tab. 56. n. 23. Tractavit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 417. n. XXXVI.

ΜΗΤΡΙΘΕΩΝΣΩΤΕΙΡΑΙ
ΕΠΗΚΟΩΙΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ
ΚΑΙΕΡΜΙΟΝΗΥΠΕΡΑΥΤΩΝ
ΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩΝΕΥΧΗΝ

Μητρὶ Θεῶν Σωτείρᾳ ἐπηκόῳ Πολυκράτης καὶ Ἑρμιόνη ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τῶν τέκνων εὐχήν.

Titulus est ex aetate Ptolemaeorum.

4696.

Titulus ex Cod. Pighii fol. 115. b. qui quum incerti loci sit, titulis Canopi inserui.

ΑΜЄΡΟΙC·Ο
ЄΝ.ΚΑΝѠΒѠ
ΑΜΜΩΝ

- - . - - *ὁ ἐν Κανώβῳ Ἄμμων.*

Videndum, ne fuerit ΑΜЄΝΗΦΙC p. ΑΜЄΝΗΒΙC, quod numen repraesentat formam Ammonis. Vide ad n. 4955.

4697.

Lapis Rosettanus a. 1799. repertus a Gallis in urbe Raschid s. Rosette, vetere *Bolbitine*, mox a. 1802. translatus in museum Britannicum, ubi asservatur, altus pedes III et semissem, latus pedes II pollices X Paris., e granite nigro, inscriptus hieroglyphis, litteris demoticis et Graecis. Primum edidit Societas regia antiquariorum Londinensis hoc titulo: Hanc tabulam ex tribus inscriptionibus duro nigroque lapide incisis, Aegyptiacis scilicet tum sacris tum vulgaribus atque Graecis litteris tertiam referentem ad mensuram atque formas archetypi summa fide suoque sumptu fieri curabat Societas antiquariorum Londinensis a. d. 1802., sculpsit Janus Basire cet.; et Granville Penn, the Greek version of the decree of the Egyptian priests in honor of Ptolemy the fifth surnamed Epiphanes, from the stone inscribed in the sacred and vulgar Egyptian and the Greek characters, taken from the French at the surrender of Alexandria, Lond. printed by John Nichols and son cet. 1802. 8. Hoc alterum apographum litteris minusculis expresserunt Millin Magas. encycl. a. VIII. 1802. T. II. p. 504-512. (cf. T. IV. p. 235.); Beck in Comment. Soc. philol. Lips. Vol. III. p. 274 sqq.; Heyne Comment. in inscriptionem Graecam monumenti trinis insigniti titulis ex Aegypto Londinum apportati in Comment. Soc. reg. Gotting. Vol. XV. p. 260-280. Accuratius edidit Ameilhon Eclaircissemens sur l'inscription Grecque du monument trouvé à Rosette, contenant un decret des prêtres de l'Égypte en l'honneur de Ptolémée Epiphane, le cinquième des rois Ptolémées; impr. par l'ordre de l'Institut; Par. 1803. (cf. Magas. encycl. a. IX. T. I. p. 503.). Repetierunt inscriptionem litteris minusculis Hamilton Aegypt. p. 431 sqq. cum interpret. Anglica, et Societas antiquariorum Londinensis in Archaeologia or miscellaneous tracts cet. Vol. XVI. 1812. p. 208. cum interpret. Anglica notisque Westoni, cum interpret. Latina et annotatione Heynii; accedunt supplementa Porsoni, quae postea

ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΤΟΥΝΕΟΥΚΑΙΠΑΡΑΛΑΒΟΝΤΟΣΤΗΝΒΑΣΙΛΕΙΑΝΠΑΡΑΤΟΥΠΑΤΡΟΣΚΥΡΙΟΥΒΑΣΙΛΕΙΩΝΜΕΓΑΛΟΔΟΞΟΥΤΟΥΤΗΝΑΙΓΥΠΤΟΝΚΑΤΑΣΤΗΣΑΜΕΝΟΥΚΑΙΤΑΠΡΟΣΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣΕΥΣΕΒΟΥΣΑΝΤΙΠΑΛΩΝΥΠΕΡΤΕΡΟΥΤΟΥΤΟΝΒΙΟΝΤΩΝΑΝΘΡΩΠΩΝΕΠΑΝΟΡΘΩΣΑΝΤΟΣΚΥΡΙΟΥΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΩΝΚΑΘΑΠΕΡΟΗΦΑΙΣΤΟΣΟΜΕΓΑΣΒΑΣΙΛΕΩΣΚΑΘΑΠΕΡΟΗΛΙΟΣ ΜΕΓΑΣΒΑΣΙΛΕΥΣΤΩΝΤΕΑΝΩΚΑΙΤΩΝΚΑΤΩΧΩΡΩΝΕΚΓΟΝΟΥΘΕΩΝΦΙΛΟΠΑΤΟΡΩΝΟΝΟΗΦΑΙΣΤΟΣΕΔΟΚΙΜΑΣΕΝΩΙΟΗΛΙΟΣΕΔΩΚΕΝΤΗΝΝΙΚΗΝΕΙΚΟΝΟΣΖΩΣΗΣΤΟΥΔΙΟΣΥΙΟΥΤΟΥΗΛΙΟΥΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΑΙΩΝΟΒΙΟΥΗΓΑΠΗΜΕΝΟΥΥΠΟΤΟΥΦΘΑΕΤΟΥΣΕΝΑΤΟΥΕΦΙΕΡΕΩΣΑΕΤΟΥΤΟΥΑΕΤΟΥΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΚΑΙΘΕΩΝΣΩΤΗΡΩΝΚΑΙΘΕΩΝΑΔΕΛΦΩΝΚΑΙΘΕΩΝΕΥΕΡΓΕΤΩΝΚΑΙΘΕΩΝΦΙΛΟΠΑΤΟΡΩΝΚΑΙ ΘΕΟΥΕΠΙΦΑΝΟΥΣΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΑΘΛΟΦΟΡΟΥΒΕΡΕΝΙΚΗΣΕΥΕΡΓΕΤΙΔΟΣΠΥΡΡΑΣΤΗΣΦΙΛΙΝΟΥΚΑΝΗΦΟΡΟΥΑΡΣΙΝΟΗΣΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥΑΡΕΙΑΣΤΗΣΔΙΟΓΕΝΟΥΣΙΕΡΕΙΑΣΑΡΣΙΝΟΗΣΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣΕΙΡΗΝΗΣ ΤΗΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΜΗΝΟΣΞΑΝΔΙΚΟΥΤΕΤΡΑΔΙΑΙΓΥΠΤΙΩΝΔΕΜΕΧΕΙΡΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑΤΗΙΨΗΦΙΣΜΑΟΙΑΡΧΙΕΡΕΙΣΚΑΙΠΡΟΦΗΤΑΙΚΑΙΟΙΕΙΣΤΟΑΔΥΤΟΝΕΙΣΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΙΠΡΟΣΤΟΝΣΤΟΛΙΣΜΟΝΤΩΝ ΘΕΩΝΚΑΙΠΤΕΡΟΦΟΡΑΙΚΑΙΙΕΡΟΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΙΕΡΕΙΣΠΑΝΤΕΣΟΙΑΠΑΝΤΗΣΑΝΤΕΣΕΚΤΩΝΚΑΤΑΤΗΝΧΩΡΑΝΙΕΡΩΝΕΙΣΜΕΜΦΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΠΡΟΣΤΗΝΠΑΝΗΓΥΡΙΝΤΗΣΠΑΡΑΛΗΨΕΩΣΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣΤΗΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΑΙΩΝΟΒΙΟΥΗΓΑΠΗΜΕΝΟΥΥΠΟΤΟΥΦΘΑΘΕΟΥΕΠΙΦΑΝΟΥΣΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΗΝΠΑΡΕΛΑΒΕΝΠΑΡΑΤΟΥΠΑΤΡΟΣΑΥΤΟΥΣΥΝΑΧΘΕΝΤΕΣΕΝΤΩΙΕΝΜΕΜΦΕΙΙΕΡΩΙΤΗΙΗΜΕΡΑΙΤΑΥΤΗΙΕΙΠΑΝ ΕΠΕΙΔΗΒΑΣΙΛΕΥΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΑΙΩΝΟΒΙΟΣΗΓΑΠΗΜΕΝΟΣΥΠΟΤΟΥΦΘΑΘΕΟΣΕΠΙΦΑΝΗΣΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣΟΕΓΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣΑΡΣΙΝΟΗΣΘΕΩΝΦΙΛΟΠΑΤΟΡΩΝΚΑΤΑΠΟΛΛΑΕΥΕΡΓΕΤΗΚΕΝΤΑΘΙΕΡΑΚΑΙ ΤΟΥΣΕΝΑΥΤΟΙΣΟΝΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΥΠΟΤΗΝΕΑΥΤΟΥΒΑΣΙΛΕΙΑΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΑΠΑΝΤΑΣΥΠΑΡΧΩΝΘΕΟΣΕΚΘΕΟΥΚΑΙΘΕΑΣΚΑΘΑΠΕΡΩΡΟΣΟΤΗΣΙΣΙΟΣΚΑΙΟΣΙΡΙΟΣΥΙΟΣΟΕΠΑΜΥΝΑΣΤΩΙΠΑΤΡΙΑΥΤΟΥΟΣΙΡΕΙΤΑΠΡΟΣΘΕΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΩΣΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣΑΝΑΤΕΘΕΙΚΕΝΕΙΣΤΑΙΕΡΑΑΡΓΥΡΙΚΑΣΤΕΚΑΙΣΙΤΙΧΑΣΠΡΟΣΟΔΟΥΣΚΑΙΔΑΠΑΝΑΣΠΟΛΛΑΣΥΠΟΜΕΜΕΝΗΚΕΝΕΝΕΚΑΤΟΥΤΗΝΑΙΓΥΠΤΟΝΕΙΣΕΥΔΙΑΝΑΓΑΓΕΙΝΚΑΙΤΑΙΕΡΑΚΑΤΑΣΤΗΣΑΣΘΑΙ ΤΑΙΣΤΕΕΑΥΤΟΥΔΥΝΑΜΕΣΙΝΠΕΦΙΛΑΝΘΡΩΠΗΚΕΠΑΣΑΙΣΚΑΙΑΠΟΤΩΝΥΠΑΡΧΟΥΣΩΝΕΝΑΙΓΥΠΤΩΙΠΡΟΣΟΔΩΝΚΑΙΦΟΡΟΛΟΓΙΩΝΤΙΝΑΣΜΕΝΕΙΣΤΕΛΟΣΑΦΗΚΕΝΑΛΛΑΣΔΕΚΕΚΟΥΦΙΚΕΝΟΠΩΣΟΤΕΛΑΟΣΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΠΑΝΤΕΣΕΝ ΕΥΘΗΝΙΑΙΩΣΙΝΕΠΙΤΗΣΕΑΥΤΟΥΒΑΣΙΛΕΙΑΣΤΑΤΕΒΑΣΙΛΙΚΑΟΦΕΙΛΗΜΑΤΑΑΠΡΟΣΩΦΕΙΛΟΝΟΙΕΝΑΙΓΥΠΤΩΙΚΑΙΟΙΕΝΤΗΙΛΟΙΠΗΙΒΑΣΙΛΕΙΑΙΑΥΤΟΥΟΝΤΑΠΟΛΛΑΤΩΙΠΛΗΘΕΙΑΦΗΚΕΝΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΑΙΣΦΥΛΑΚΑΙΣ ΑΠΗΓΜΕΝΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΕΝΑΙΤΙΑΙΣΟΝΤΑΣΕΚΠΟΛΛΟΥΧΡΟΝΟΥΑΠΕΛΥΣΕΤΩΝΕΝΚΕΚΛΗΜΕΝΩΝΠΡΟΣΕΤΑΞΕΔΕΚΑΙΤΑΣΠΡΟΣΟΔΟΥΣΤΩΝΙΕΡΩΝΚΑΙΤΑΣΔΙΔΟΜΕΝΑΣΕΙΣΑΥΤΑΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΣΥΝΤΑΞΕΙΣΣΙΤΙ ΚΑΣΤΕΚΑΙΑΡΓΥΡΙΚΑΣΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΤΑΣΚΑΘΗΚΟΥΣΑΣΑΠΟΜΟΙΡΑΣΤΟΙΣΘΕΟΙΣΑΠΟΤΕΤΗΣΑΜΠΕΛΙΤΙΔΟΣΓΗΣΚΑΙΤΩΝΠΑΡΑΔΕΙΣΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΛΩΝΤΩΝΥΠΑΡΞΑΝΤΩΝΤΟΙΣΘΕΟΙΣΕΠΙΤΟΥΠΑΤΡΟΣΑΥΤΟΥ ΜΕΝΕΙΝΕΠΙΧΩΡΑΣΠΡΟΣΕΤΑΞΕΝΔΕΚΑΙΠΕΡΙΤΩΝΙΕΡΕΩΝΟΠΩΣΜΗΘΕΝΠΛΕΙΟΝΔΙΔΩΣΙΝΕΙΣΤΟΤΕΛΕΣΤΙΚΟΝΟΥΕΤΑΣΣΟΝΤΟΕΩΣΤΟΥΠΡΩΤΟΥΕΤΟΥΣΕΠΙΤΟΥΠΑΤΡΟΣΑΥΤΟΥΑΠΕΛΥΣΕΝΔΕΚΑΙΤΟΥΣΕΚΤΩΝ ΙΕΡΩΝΕΘΝΩΝΤΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΕΙΣΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝΚΑΤΑΠΛΟΥΠΡΟΣΕΤΑΞΕΝΔΕΚΑΙΤΗΝΣΥΛΛΗΨΙΝΤΩΝΕΙΣΤΗΝΝΑΥΤΕΙΑΝΜΗΠΟΙΕΙΣΘΑΙΤΩΝΤΕΙΣΤΟΒΑΣΙΛΙΚΟΝΣΥΝΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝΕΝΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΒΥΣΣΙΝΩΝ ΟΘΟΝΙΩΝΑΠΕΛΥΣΕΝΤΑΔΥΟΜΕΡΗΤΑΤΕΕΓΛΕΛΕΙΜΜΕΝΑΠΑΝΤΑΕΝΤΟΙΣΠΡΟΤΕΡΟΝΧΡΟΝΟΙΣΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΕΝΕΙΣΤΗΝΚΑΘΗΚΟΥΣΑΝΤΑΞΙΝΦΡΟΝΤΙΖΩΝΟΠΩΣΤΑΕΙΘΙΣΜΕΝΑΣΥΝΤΕΛΗΤΑΙΤΟΙΣΘΕΟΙΣΚΑΤΑΤΟ ΠΡΟΣΗΚΟΝΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΤΟΔΙΚΑΙΟΝΠΑΣΙΝΑΠΕΝΕΙΜΕΝΚΑΘΑΠΕΡΕΡΜΗΣΟΜΕΓΑΣΚΑΙΜΕΓΑΣΠΡΣΕΤΑΞΕΝΔΕΚΑΙΤΟΥΣΚΑΤΑΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΥΣΕΚΤΕΤΩΝΜΑΧΙΜΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΛΩΝΤΩΝΑΛΛΟΤΡΙΑ ΦΡΟΝΗΣΑΝΤΩΝΕΝΤΟΙΣΚΑΤΑΤΗΝΤΑΡΑΧΗΝΚΑΙΡΟΙΣΚΑΤΕΛΘΟΝΤΑΣΜΕΝΕΙΝΕΠΙΤΩΝΙΔΙΩΝΚΤΗΣΕΩΝΠΡΟΕΝΟΗΘΗΔΕΚΑΙΟΠΩΣΕΞΑΠΟΣΤΑΛΩΣΙΝΔΥΝΑΜΕΙΣΙΠΠΙΚΑΙΤΕΚΑΙΠΕΖΙΚΑΙΚΑΙΝΗΕΣΕΠΙΤΟΥΣΕΠΕΛΘΟΝΤΑΣ ΕΠΙΤΗΝΑΙΓΥΠΤΟΝΚΑΤΑΤΕΤΗΝΘΑΛΑΣΣΑΝΚΑΙΤΗΝΗΠΕΙΡΟΝΥΠΟΜΕΙΝΑΣΔΑΠΑΝΑΣΑΡΓΥΡΙΚΑΣΤΕΚΑΙΣΙΤΙΚΑΣΜΕΓΑΛΑΣΟΠΩΣΤΑΘΙΕΡΑΚΑΙΟΙΕΝΑΥΤΗΙΠΑΝΤΑΣΕΝΑΣΦΑΛΕΙΑΙΩΣΙΝΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕ ΝΟΣΔΕΚΑΙΕΙΣΛΥΚΩΝΠΟΛΙΝΤΗΝΕΝΤΩΙΒΟΥΣΙΡΙΤΗΙΗΗΝΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΗΚΑΙΩΧΥΡΩΜΕΝΗΠΡΟΣΠΟΛΙΟΡΚΙΑΝΟΠΛΩΝΤΕΠΑΡΑΘΕΣΕΙΔΑΨΙΛΕΣΤΕΡΑΙΚΑΙΤΗΙΑΛΛΗΙΧΟΡΗΓΙΑΙΠΑΣΗΙΩΣΑΝΕΚΠΟΛΛΟΥ ΧΟΝΟΥΣΥΝΕΣΤΗΚΥΙΑΣΤΗΣΑΛΛΟΤΡΙΟΤΗΤΟΣΤΟΙΣΕΠΙΣΥΝΑΧΘΕΙΣΙΝΕΙΣΑΥΤΗΝΑΣΕΒΕΣΙΝΟΙΗΣΑΝΕΙΣΤΕΤΑΙΕΡΑΚΑΙΤΟΥΣΕΝΑΙΓΥΠΤΩΙΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΑΣΠΟΛΛΑΚΑΚΑΣΥΝΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΟΙΚΑΙΑΝ ΤΙΚΑΘΙΣΑΣΧΩΜΑΣΙΝΤΕΚΑΙΤΑΦΡΟΙΣΚΑΙΤΕΙΧΕΣΙΝΑΥΤΗΝΑΞΙΟΛΟΓΟΙΣΠΕΡΙΕΛΑΒΕΝΤΟΥΤΕΝΕΙΛΟΥΤΗΝΑΝΑΒΑΣΙΝΜΕΓΑΛΗΝΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΥΕΝΤΩΙΟΓΔΟΩΙΕΤΕΙΚΑΙΕΙΘΙΣΜΕΝΟΥΚΑΤΑΚΛΥΖΕΙΝΤΑ ΠΕΔΙΑΚΑΤΕΣΧΕΝΕΚΠΟΛΛΩΝΤΟΠΩΝΟΧΥΡΩΣΑΣΤΑΣΤΟΜΑΤΑΤΩΝΠΟΤΑΜΩΝΧΟΡΗΓΗΣΑΣΕΙΣΑΥΤΑΧΡΗΜΑΤΩΝΠΛΗΘΟΣΟΥΚΟΛΙΓΟΝΚΑΙΚΑΤΑΣΤΗΣΑΣΙΠΠΕΙΣΤΕΚΑΙΠΕΖΟΥΣΠΡΟΣΤΗΙΦΥΛΑΚΗΙ ΑΥΤΩΝΕΝΟΛΙΓΩΙΧΡΟΝΩΙΤΗΝΤΕΠΟΛΙΝΚΑΤΑΚΡΑΤΟΣΕΙΛΕΝΚΑΙΤΟΥΣΕΝΑΥΤΗΙΑΣΕΒΕΙΣΠΑΝΤΑΣΔΙΕΦΘΕΙΡΕΝΚΑΘΑΠΕΡ...ΗΣΚΑΙΩΡΟΣΟΤΗΣΙΣΙΟΣΚΑΙΟΣΙΡΙΟΣΥΙΟΣΕΧΕΙΡΩΣΑΝΤΟΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣΑΥΤΟΙΣ ΤΟΠΟΙΣΑΠΟΣΤΑΝΤΑΣΠΡΟΤΕΡΟΝΤΟΥΣΑΦΗΓΗΣΑΜΕΝΟΥΣΤΩΝΑΠΟΣΤΑΝΤΩΝΕΠΙΤΟΥΕΑΥΤΟΥΠΑΤΡΟΣΚΑΙΤΗΝΧΩΡΑΝΕ......ΑΝΤΑΣΚΑΙΤΑΙΕΡΑΑΔΙΚΗΣΑΝΤΑΣΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝΟΣΕΙΣΜΕΜΦΙΝΕΠΑΜΥΝΩΝ ΤΩΙΠΑΤΡΙΚΑΙΤΗΙΕΑΥΤΟΥΒΑΣΙΛΕΙΑΙΠΑΝΤΑΣΕΚΟΛΑΣΕΝΚΑΘΗΚΟΝΤΩΣΚΑΘΟΝΚΑΙΡΟΝΠΑΡΕΓΕΝΗΘΗΠΡΟΣΤΟΣΥΝΤΕΛΕΣΘΗ........ΤΑΠΡΟΣΗΚΟΝΤΑΝΟΜΙΜΑΤΗΙΠΑΡΑΛΗΨΕΙΤΗΣΒΑΣΙΛΕΙΑΣΑΦΗΚΕΝΔΕΚΑΙΤΑΕΙ ΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΟΦΕΙΛΟΜΕΝΑΕΙΣΤΟΒΑΣΙΛΙΚΟΝΕΩΣΤΟΥΟΓΔΟΟΥΕΤΟΥΣΟΝΤΑΕΙΣΣΙΤΟΥΤΕΚΑΙΑΡΓΥΡΙΟΥΠΛΗΘΟΣΟΥΚΟΛΙΓΟΝΩΣΑΥ......ΑΙΤΑΣΤΙΜΑΣΤΩΝΜΗΣΥΝΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΩΝΕΙΣΤΟΒΑΣΙΛΙΚΟΝΒΥΣΣΙΝΩΝΟΘ ΩΝΚΑΙΤΩΝΣΥΝΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΩΝΤΑΠΡΟΣΤΟΝΔΕΙΓΜΑΤΙΣΜΟΝΔΙΑΦΟΡΑΕΩΣΤΩΝΑΥΤΩΝΧΡΟΝΩΝΑΠΕΛΥΣΕΝΔΕΤΑΙΕΡΑΚΑΙΤΗΣ/......ΜΕΝΗΣΑΡΤΑΒΗΣΤΗΙΑΡΟΥΡΑΙΤΗΣΙΕΡΑΣΓΗΣΚΑΙΤΗΣΑΜΠΕΛΙΤΙΔΟΣΟΜΟΙ ΤΟΚΕΡΑΜΙΟΝΤΗΙΑΡΟΥΡΑΙΤΩΙΤΕΑΠΕΙΚΑΙΤΩΙΜΝΕΥΕΙΠΟΛΛΑΕΔΩΡΗΣΑΤΟΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΙΕΡΟΙΣΖΩΙΟΙΣΤΟΙΣΕΝΑΙΓΥΠΤΩΙΠΟΛΥΚΙ.ΙΣΣΟΝΤΩΝΠΡΟΑΥΤΟΥΒΑΣΙΛΕΙΩΝΦΡΟΝΤΙΖΩΝΥΠΕΡΤΩΝΑΝΗΚΟΝ ΑΥΤΑΔΙΑΠΑΝΤΟΣΤΑΤΕΙΣΤΑΣΤΑΦΑΣΑΥΤΩΝΚΑΘΗΚΟΝΤΑΔΙΔΟΥΣΔΑΨΙΛΩΣΚΑΙΕΝΔΟΞΩΣΚΑΙΤΑΤΕΛΙΣΚΟΜΕΝΑΕΙΣΤΑΙΔΙΑΙΕΡΑΜΕΤΑΘΥΣΙΩΝΚΑΙΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΛΩΝΤΩΝΝΟΜΙ ΤΑΤΕΤΙΜΙΑΤΩΝΙΕΡΩΝΚΑΙΤΗΣΑΙΓΥΠΤΟΥΔΙΑΤΕΤΗΡΗΚΕΝΕΠΙΧΩΡΑΣΑΚΟΛΟΥΘΩΣΤΟΙΣΝΟΜΟΙΣΚΑΙΤΟΑΠΙΕΙΟΝΕΡΓΟΙΣΠΟΛΥΤΕΛΕΣΙΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΧΟΡΗΓΗΣΑΣΕΙΣΑΥΤΟΧΡΥΣΙΟΥΤΕΚ ΟΥΚΑΙΛΙΘΩΝΠΟΛΥΤΕΛΩΝΠΛΗΘΟΣΟΥΚΟΛΙΓΟΝΚΑΙΙΕΡΑΚΑΙΝΑΟΥΣΚΑΙΒΩΜΟΥΣΙΔΡΥΣΑΤΟΤΑΤΕΠΡΟΣΔΕΟΜΕΝΑΕΠΙΣΚΕΥΗΣΠΡΟΣΔΙΩΡΘΩΣΑΤΟΕΧΩΝΘΕΟΥΕΥΕΡΓΕΤΙΚΟΥΕΝΤΟΙΣΑΝΗΚΟ ΘΕΙΟΝΔΙΑΝΟΙΑΝΠΡΟΣΠΥΝΘΑΝΟΜΕΝΟΣΤΕΤΑΤΩΝΙΕΡΩΝΤΙΜΙΩΤΑΤΑΑΝΑΝΕΟΥΤΟΕΠΙΤΗΣΕΑΥΤΟΥΒΑΣΙΛΕΙΑΣΩΣΚΑΘΗΚΕΙΑΝΘΩΝΔΕΔΩΚΑΣΙΝΑΥΤΩΙΟΙΘΕΟΙΥΓΙΕΙΑΝΝΙΚΗΝΚΡΑΤΟΣΚΑΙΤΑΛΛΑΓΑ ΤΗΣΒΑΣΙΛΕΙΑΣΔΙΑΜΕΝΟΥΣΗΣΑΥΤΩΙΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣΕΙΣΤΟΝΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝ ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΕΔΟΞΕΝΤΟΙΣΙΕΡΕΥΣΙΤΩΝΚΑΤΑΤΗΝΧΩΡΑΝΙΕΡΩΝΠΑΝΤΩΝΤΑΥΠΑΡΧΟΝΤΑΤ ΤΩΙΑΙΩΝΟΒΙΩΙΒΑΣΙΛΕΙΠΤΟΛΕΜΑΙΩΙΗΓΑΠΗΜΕΝΩΙΥΠΟΤΟΥΦΘΑΘΕΩΙΕΓΙΦΑΝΕΙΕΥΧΑΡΙΣΤΩΙΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΤΑΤΩΝΓΟΝΕΩΝΑΥΤΟΥΘΕΩΝΦΙΛΙΠΑΤΟΡΩΝΚΑΙΤΑΤΩΝΠΡΟΓΟΝΩΝΘΕΩΝΕΥΕΡΓ ΤΩΝΘΕΩΝΑΔΕΛΦΩΝΚΑΙΤΑΤΩΝΘΕΩΝΣΩΤΗΡΩΝΕΠΑΥΞΕΙΝΜΕΓΑΛΩΣΣΤΗΣΑΙΔΕΤΟΥΑΙΩΝΟΒΙΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΜΑΙΟΥΘΕΟΥΕΠΙΦΑΝΟΥΣΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΕΙΚΟΝΑΕΝΕΚΑΣΤΩΙΙΕΡΩΙΕΝΤΩΙΕΠΙΦΑ ΗΠΡΟΣΟΝΟΜΑΣΘΗΣΕΤΑΙΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΤΟΥΕΠΑΜΥΝΑΝΤΟΣΤΗΙΑΙΓΥΠΤΩΙΗΙΠΑΡΕΣΤΗΞΕΤΑΙΟΚΥΡΙΩΤΑΤΟΣΘΕΟΣΤΟΥΙΕΡΟΥΔΙΔΟΥΣΑΥΤΩΙΟΠΛΟΝΝΙΚΗΤΙΚΟΝΑΕΣΤΑΙΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝ ΤΡΟΠΟΝΚΑΙΤΟΥΣΙΕΡΕΙΣΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝΤΑΣΕΙΚΟΝΑΣΤΡΙΣΤΗΣΗΜΕΡΑΣΚΑΙΠΑΡΑΤΙΘΕΝΑΙΑΥΤΑΙΣΙΕΡΟΝΚΟΣΜΟΝΚΑΙΤΑΛΛΑΤΑΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑΣΥΝΤΕΛΕΙΝΚΑΘΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΘΕΟΙΣΕΝ ΝΗΓΥΡΕΣΙΝΙΔΡΥΣΑΣΘΑΙΔΕΒΑΣΙΛΕΙΠΤΟΛΕΜΑΙΩΙΘΕΩΙΕΠΙΦΑΝΕΙΕΥΧΑΡΙΣΤΩΙΤΩΙΕΓΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣΑΡΣΙΝΟΗΣΘΕΩΝΦΙΛΟΠΑΤΟΡΩΝΞΟΑΝΟΝΤΕΚΑΙΝΑΟΝΧΡ ΙΕΙΩΝΚΑΙΚΑΘΙΔΡΥΣΑΙΕΝΤΟΙΣΑΔΥΤΟΙΣΜΕΤΑΤΩΝΑΛΛΩΝΝΑΩΝΚΑΙΕΝΤΑΙΣΜΕΓΑΛΑΙΣΠΑΝΗΓΥΡΕΣΙΝΕΝΑΙΣΕΞΟΔΕΙΑΙΤΩΝΝΑΩΝΓΙΝΟΝΤΑΙΚΑΙΤΟΝΤΟΥΘΕΟΥΕΠΙΦΑΝΟΥΣΕΥ ΞΟΔΕΥΕΙΝΟΠΩΣΔΕΥΣΗΜΟΣΗΙΝΥΝΤΕΚΑΙΕΙΣΤΟΝΕΠΕΙΤΑΧΡΟΝΟΝΕΠΙΚΕΙΣΘΑΙΤΩΙΝΑΩΙΤΑΣΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΧΡΥΣΑΣΒΑΣΙΛΕΙΑΣΔΕΚΑΑΙΣΠΡΟΣΚΕΙΣΕΤΑΙΑΣΠΙΣ ΤΩΝΑΣΠΙΔΟΕΙΔΩΝΒΑΣΙΛΕΙΩΝΤΩΝΕΠΙΤΩΝΑΛΛΩΝΝΑΩΝΕΣΤΑΙΔΑΥΤΩΝΕΝΤΩΙΜΕΣΩΙΗΚΑΛΟΥΜΕΝΗΒΑΣΙΛΕΙΑΨΧΕΝΤΗΝΠΕΡΙΘΕΜΕΝΟΣΕΙΣΗΛΘΕΝΕΙΣΤΟΕΝΜΕΜΦ ΤΕΛΕΣΘΗΙΤΑΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑΤΗΙΠΑΡΑΛΗΨΕΙΤΗΣΒΑΣΙΛΕΙΑΣΕΠΙΘΕΙΝΑΙΔΕΚΑΙΕΠΙΤΟΥΠΕΡΙΤΑΣΒΑΣΙΛΕΙΑΣΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥΚΑΤΑΤΟΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΟΝΒΑΣΙΛΕΙΟΝΦΥΛΑΚΤΗΡΙΑΧΡ ΤΙΕΣΤΙΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΤΟΥΕΠΙΦΑΝΗΠΟΙΗΣΑΝΤΟΣΤΗΝΤΕΑΝΩΧΩΡΑΝΚΑΙΤΗΝΚΑΤΩΚΑΙΕΠΕΙΤΗΝΤΡΙΑΝΑΔΑΤΟΥΤΟΥΜΕΣΟΡΗΕΝΗΙΤΑΓΕΝΕΘΛΙΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΑΓΕΤΑΙΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙ ΕΝΗΙΠΑΡΕΛΑΒΕΝΤΗΝΒΑΣΙΛΕΙΑΝΠΑΡΤΟΥΠΑΤΡΟΣΕΠΩΝΥΜΟΥΣΝΕΝΟΜΙΚΑΣΙΝΕΝΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΑΙΔΗΠΟΛΛΩΝΑΓΑΘΩΝΑΡΧΗΓΟΙΓΑΣΙΝΕΙΣΙΝΑΓΕΙΝΤΑΣΗΜΕΡΑΣΤΑΥΤΑΣΕΟΡΤ ΓΥΠΤΟΝΙΕΡΟΙΣΚΑΤΑΜΗΝΑΚΑΙΣΥΝΤΕΛΕΙΝΕΝΑΥΤΟΙΣΘΥΣΙΑΣΚΑΙΣΠΟΝΔΑΣΚΑΙΤΑΛΛΑΤΑΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑΚΑΘΑΚΑΙΕΝΤΑΙΣΑΛΛΑΙΣΠΑΝΗΓΥΡΕΣΙΝΤΑΣΤΕΓΙΝΟΜΕΝΑΣΠΡΟΟΙ ΡΕΧΟΜΕΝΟΙΣΕΝΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΑΓΕΙΝΔΕΕΟΡΤΗΝΚΑΙΠΑΝΗΓΥΡΙΝΤΩΙΑΙΩΝΟΒΙΩΙΚΑΙΗΓΑΠΗΜΕΝΩΙΥΠΟΤΟΥΦΘΑΒΑΣΙΛΕΙΠΤΟΛΕΜΑΙΩΙΘΕΩΙΕΠΙΦΑΝΕΙΕΥΧΑΡΙΣΤΩΙΚΑΤΕΝΙ ΧΩΡΑΝΑΠΟΤΗΣΝΟΥΜΗΝΙΑΣΤΟΥΘΩΥΘΕΦΗΜΕΡΑΣΠΕΝΤΕΕΝΑΙΣΚΑΙΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΗΣΟΥΣΙΝΣΥΝΤΕΛΟΥΝΤΕΣΘΥΣΙΑΣΚΑΙΣΠΟΝΔΑΣΚΑΙΤΑΛΛΑΤΑΚΑΘΗΚΟΝΤΑΠΡΟΣΑΓΟΡΕ ΚΑΙΤΟΥΘΕΟΥΕΠΙΦΑΝΟΥΣΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΙΕΡΕΙΣ.ΡΟΣΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΟΝΟΜΑΣΙΝΤΩΝΘΕΩΝΩΝΙΕΡΑΤΕΥΟΥΣΙΚΑΙΚΑΤΑΧΩΡΙΣΑΙΕΙΣΠΑΝΤΑΣΤΟΥΣΧΡΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣΚΑΙΕΙΣΤΟΥΣ ΙΕΡΑΤΕΙΑΝΑΥΤΟΥΕΞΕΙΝΑΙΔΕΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΙΔΙΩΤΑΙΣΑΓΕΙΝΤΗΝΕΟΡΤΗΝΚΑΙΤΟΝΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΟΝΝΑΟΝΙΔΡΥΕΣΘΑΙΚΑΙΕΧΕΙΝΠΑΡΑΥΤΟΙΣΣΥΝΤΕΛΟΥ 'ΣΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΟΠΩΣΓΝΩΡΙΜΟΝΗΙΔΙΟΤΙΟΙΕΝΑΙΓΥΠΤΩΙΑΥΞΟΥΣΙΚΑΙΤΙΜΩΣΙΤΟΝΘΕΟΝΕΠΙΦΑΝΗΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΚΑΘΑΠΕΡΝΟΜΙΜΟΝΕΣΤΙ ΤΕΡΕΟΥΛΙΘΟΥΤΟΙΣΤΕΙΕΡΟΙΣΚΑΙΕΓΧΩΡΙΟΙΣΚΑΙΕΛΛΗΝΙΚΟΙΣΓΡΑΜΜΑΣΙΝΚΑΙΣΤΗΣΑΙΕΝΕΚΑΣΤΩΙΤΩΝΤΕΠΡΩΤΩΝΚΑΙΔΕΥΤΕΡΩΝ

etiam publicata sunt in Tracts and miscellaneous criticisms of Porson ed. Thom. Kidd. p. 183. denique annotationes Combii, cum quibus praeter translationes, Gallicam in Biblioth. Brit. T. XXVIII. p. 344 sqq. desumptam illam ex appendice libri: Monnoies de Seleucides, rois de Syrie cet. d'après les monnoies du Cabinet de feu Matthieu Duane, Lond. 1803. (cf. Duane's Coins of the Seleucidae, kings of Syria, Lond. 1803.) et Anglicam Porsoni, quam una cum infructuosa introductione exhibet Clarkius Greek Marbles, 1809. p. 56 sqq. conferri potest Classical Journ. T. X. 1814. p. 66 sqq. Tabulas inscriptionum a Societate antiquariorum Londinensi iteratas (cum libello: An account of the Rosetta stone cet. 1811.) repetiit F. a Schlichtegroll sub titulo: Inscriptio perantiqua sacris Aegyptiorum et vulgaribus litterisque item Graecis in lapide nigro prope Rosettam invento et nunc in museo Britannico asservato insculpta, Societatis antiquariorum Londinensis sumptu ad formam et modulum ipsius lapidis primum edita, postea arte lithographica domestica repetita, Monachii in Bavaria 1817. fol. sex. Commentati sunt vel partes aliquas vel universam inscriptionem Villoisonus Lettre à Mr. Åkerblad sur un passage de l'inscription grecque de Rosette in Magas. encycl. a. VIII. T. VI. p. 70. (cf. p. 578.); idem Seconde lettre sur le titre de Dieu donné aux rois payens et aux empereurs Grecs Chrétiens in Magas. encycl. a. IX. T. II. 1803. p. 174. 214.; idem Troisième lettre sur les fêtes solennelles des Égyptiens et des Grecs anciens et modernes ibid. p. 313 - 364.; Cousinéry Première lettre à Mr. Rostan sur l'inscription de Rosette in Magas. encycl. a. XII. T. III. 1807. p. 106 - 133. (déification de Ptolémée V.); idem seconde lettre ibid. T. V. p. 51 - 88. (minorité de Ptolémée V.); idem troisième lettre ibid. a. XIII. 1808. T. III. p. 76 - 110. (recherches sur l'epoque de ce monument); idem quatrième lettre ibid. a. XV. 1810. T. I. p. 283 - 309. et T. II. p. 5 - 40. (système monétaire de la dynastie des Lagides; cf. Letronne Journ. des Sav. 1833.); F. a Schlichtegroll über die bei Rosette gefundene dreifache Inschrift. Erste Abhandlung, vorgelesen in der K. Baier. Akad. d. Wissensch. 28. März 1818. München 1818. Drumann Commentat. in quosdam inscriptionis prope Rosettam inventae locos, Regiom. 1822.; Drumann Histor. antiquarische Untersuchungen über Ägypten oder die Inschrift von Rosette, Königsberg 1823. Lenormant Essai sur le texte grec de l'inscription de Rosette, Par. 1841. repetit. in Musée des antiquités Égyptiennes; Letronnius Inscription grecque de Rosette cet. in calce operis: Fragmenta historicorum Graecorum, ed. Car. et Theod. Mulleri, Paris, Didot, 1841. et in opere: Recueil des inscript. Gr. et Lat. de l'Ég. T. I. 1842. p. 241 - 332. n. XXV. ubi tab. VII. VIII. additum est apographum accurate expressum ex Descript. Aeg. ant. T. V. tab. LIV. quod nos sequimur. Italice translatam dedit Rosellini Giorn. Toscan. Pis. 1842. p. 317 sqq. cum notis.

Contextum Aegyptium et hieroglypha inprimis respiciunt scripta haec: Silvestre de Sacy Lettre au Cte. Chaptal, au sujet de l'inscription égyptienne du monument trouvé à Rosette, Par. 1802. (conf. Mag. encycl. a. VIII. T. I. p. 426. et Comment. Soc. philol. Lips. Vol. III. p. 165.); Åkerblad Lettre sur l'inscription égypt. de Rosette adressée à C. S. de Sacy, Par. 1802. 8. (cf. responsum Silvestre de Sacy in Mag. encycl. a. VIII. T. III. p. 1. et praeterea Mus. crit. 1821. N. VII. p. 331. 334.); Comte de Pahlin Analyse de l'inscription en hiéroglyphes du monument trouvé à Rosette (in fine est contextus Graecus), Dresd. 1804. (cf. Mag. encycl. 1805. T. VI. p. 28.); Spohn de lingua et litt. veterum Aegypt. Vol. II. tabb. I. XI. XII.; an account of the Rosetta stone by order cet. of the Society of Antiquaries of London, 1811.; Iac. Bailey hieroglyphorum origo et natura cet. Cantabr. 1816. (cf. Class. Journ. Vol. XVI. N. XXXII. p. 313 sqq.); Champollion Gramm. Egypt. (Huius commentatione in lapidem Rosettanum scripta uti licuit Letronnio); Champollion-Figeac Annales des Lagides T. I. p. 409 sqq. Jomard Notices sur les signes numériques des anciens Égyptiens, précedée d'un plan d'un ouvrage ayant pour titre: Observations et recherches nouvelles sur les hiéroglyphes, Par. 1819. (conf. Descr. de l'Ég. T. III. p. 135 sqq.); Franc. Giampietri sulla iscrizione di Rosetta in Giorn. enciclop. di Napoli, Marzo 1820. p. 291. Bellermann über die Scarabäengemmen, Progr. II. 1821. Mus. crit. Cantabr. N. VI. VII. 1826. Young Hieroglyphics collected by the Eg. Society, 1823, ubi quindecim tabulae (16-30), in quibus inscriptiones lapidis Rosettani cum interpret. Lat. (cf. O. Müller Gött. Gel. Anz. n. 153. Sept. 1827.); Kosegarten de prisca litt. Aeg. 1828. p. 61 sqq. Nouvelles recherches sur l'inscr. en lettres sacrées du monument de Rosette, Flor. 1830. Francesco Ricardi Compimento e traduzione della parte greca e geroglifica della pietra di Rosetta, Genova 1833. Comte de Robiano Études sur l'écriture, les hiéroglyphes et la langue de l'Ég. cet. Par. 1834. (cf. Jahrb. f. wissensch. Kritik Berl. April 1836. n. 64 sqq.); Salvolini Analyse grammaticale rais. de différ. textes égypt. Par. 1836. (cf. Jahrb. f. wissensch. Krit. Berl. Febr. 1837. n. 21 sqq.); Iul. Lud. Ideler Hermapion, 1841. p. 85 sqq. Append. p. 12 sqq.

Indigna quae commemoretur est sententia Bossi in Actis Taurinensibus inscriptionem Rosettanam spuriam iudicantis.

[*Textum vide in tabula inserta.*]

1 Βασιλεύοντος τοῦ νέου καὶ παραλαβόντος τὴν βασιλείαν
παρὰ τοῦ πατρός, κυρίου βασιλειῶν, μεγαλοδόξου, τοῦ
τὴν Αἴγυπτον καταστησαμένου καὶ τὰ πρὸς τοὺς |
2 θεοὺς εὐσεβοῦς, ἀντιπάλων ὑπερτέρου, τοῦ τὸν βίον
τῶν ἀνθρώπων ἐπανορθώσαντος, κυρίου τριακονταετη-
ρίδων, καθάπερ ὁ Ἥφαιστος ὁ μέγας, βασιλέως,
3 καθάπερ ὁ Ἥλιος | μέγας βασιλεύς, τῶν τε ἄνω καὶ
τῶν κάτω χωρῶν, ἐκγόνου θεῶν Φιλοπατόρων, ὃν ὁ
Ἥφαιστος ἐδοκίμασεν, ᾧ ὁ Ἥλιος ἔδωκεν τὴν νίκην,
εἰκόνος ζώσης τοῦ Διός, υἱοῦ τοῦ Ἡλίου, Πτολεμαίου, |
4 αἰωνοβίου, ἠγαπημένου ὑπὸ τοῦ Φθᾶ, ἔτους ἐνάτου,
ἐφ᾽ ἱερέως Ἀέτου τοῦ Ἀέτου Ἀλεξάνδρου καὶ θεῶν Σω-
τήρων καὶ θεῶν Ἀδελφῶν καὶ θεῶν Εὐεργετῶν καὶ
5 θεῶν Φιλοπατόρων καὶ | θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχαρίστου,
ἀθλοφόρου Βερενίκης Εὐεργέτιδος Πύῤῥας τῆς Φιλίνου,
κανηφόρου Ἀρσινόης Φιλαδέλφου Ἀρείας τῆς Διογένους,
6 ἱερείας Ἀρσινόης Φιλοπάτορος Εἰρήνης | τῆς Πτολεμαίου,
μηνὸς Ξανδικοῦ τετράδι, Αἰγυπτίων δὲ Μεχεὶρ ὀκτω-
καιδεκάτῃ· ψήφισμα· οἱ ἀρχιερεῖς καὶ προφῆται καὶ οἱ
εἰς τὸ ἄδυτον εἰ[ς]πορευόμενοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν |
7 θεῶν καὶ πτεροφόρ[ο]ι καὶ ἱερογραμματεῖς καὶ οἱ ἄλλοι
ἱερεῖς πάντες οἱ ἀπαντήσαντες ἐκ τῶν κατὰ τὴν χώραν
ἱερῶν εἰς Μέμφιν τῷ βασιλεῖ πρὸς τὴν πανήγυριν τῆς
8 παραλήψεως τῆς | βασιλείας τῆς Πτολεμαίου, αἰωνο-
βίου, ἠγαπημένου ὑπὸ τοῦ Φθᾶ, θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐ-
χαρίστου, ἣν παρέλαβεν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, συν-
αχθέντες ἐν τῷ ἐν Μέμφει ἱερῷ τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ εἶπαν· |
9 Ἐπειδὴ βασιλεὺς Πτολεμαῖος, αἰωνόβιος, ἠγαπημέ-
νος ὑπὸ τοῦ Φθᾶ, θεὸς Ἐπιφανὴς Εὐχάριστος, ὁ ἐγ
βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Ἀρσινόης, θεῶν
Φιλοπατόρων, κατὰ πολλὰ εὐεργέτηκεν τά θ᾽ ἱερὰ καὶ |
10 τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄντας καὶ τοὺς ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ βασι-
λείαν τασσομένους ἅπαντας, ὑπάρχων θεὸς ἐκ θεοῦ
καὶ θεᾶς, καθάπερ Ὧρος, ὁ τῆς Ἴσιος καὶ Ὀσίριος
υἱός, ὁ ἐπαμύνας τῷ πατρὶ αὐτοῦ Ὀσίρει, τά [τε]
11 πρὸς θεοὺς | εὐεργετικῶς διακείμενος ἀνατέθεικεν εἰς
τὰ ἱερὰ ἀργυρικάς τε καὶ σιτι[κ]ὰς προσόδους, καὶ δα-
πάνας πολλὰς ὑπομεμένηκεν ἕνεκα τοῦ τὴν Αἴγυπτον
12 εἰς εὐδίαν ἀγαγεῖν καὶ τὰ ἱερὰ καταστήσασθαι, | ταῖς
τε ἑαυτοῦ δυνάμεσιν πεφιλανθρώπηκε πάσαις, καὶ ἀπὸ
τῶν ὑπαρχουσῶν ἐν Αἰγύπτῳ προσόδων καὶ φορολογιῶν
τινὰς μὲν εἰς τέλος ἀφῆκεν, ἄλλας δὲ κεκούφικεν, ὅπως

13 ὅ τε λαὸς καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐν | εὐθηνίᾳ ὦσιν ἐπὶ
τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας, τά τε βασιλικὰ ὀφειλήματα ἃ
προσώφειλον οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ οἱ ἐν τῇ λοιπῇ βασι-
λείᾳ αὐτοῦ, ὄντα πολλὰ τῷ πλήθει ἀφῆκεν, καὶ τοὺς
14 ἐν ταῖς φυλακαῖς | ἀπηγμένους καὶ τοὺς ἐν αἰτίαις ὄν-
τας ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀπέλυσε τῶν ἐνκεκλημένων, προσ-
έταξε δὲ καὶ τὰς προσόδους τῶν ἱερῶν καὶ τὰς διδομένας
15 εἰς αὐτὰ κατ᾽ ἐνιαυτὸν συντάξεις σιτι|κάς τε καὶ ἀργυ-
ρικάς, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς καθηκούσας ἀπομοίρας τοῖς
θεοῖς ἀπό τε τῆς ἀμπελίτιδος γῆς καὶ τῶν παραδείσων
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὑπαρξάντων τοῖς θεοῖς ἐπὶ τοῦ
16 πατρὸς αὐτοῦ | μένειν ἐπὶ χώρας· προσέταξεν δὲ καὶ
περὶ τῶν ἱερέων ὅπως μηθὲν πλεῖον διδῶσιν εἰς τὸ τε-
λεστικὸν οὗ ἐτάσσοντο ἕως τοῦ πρώτου ἔτους ἐπὶ τοῦ
17 πατρὸς αὐτοῦ· ἀπέλυσεν δὲ καὶ τοὺς ἐκ τῶν | ἱερῶν
ἐθνῶν τοῦ κατ᾽ ἐνιαυτὸν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατάπλου·
προσέταξεν δὲ καὶ τὴν σύλληψιν τῶν εἰς τὴν ναυτείαν
μὴ ποιεῖσθαι, τῶν τ᾽ εἰς τὸ βασιλικὸν συντελουμένων
18 ἐν τοῖς ἱεροῖς βυσσίνων | ὀθονίων ἀπέλυσεν τὰ δύο
μέρη, τά τε ἐγλελειμμένα πάντα ἐν τοῖς πρότερον χρό-
νοις ἀποκατέστησεν εἰς τὴν καθήκουσαν τάξιν φροντί-
ζων ὅπως τὰ εἰθισμένα συντελῆται τοῖ[ς] θεοῖς κατὰ
19 τὸ | προσῆκον, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δίκαιον πᾶσιν ἀπένει-
μεν, καθάπερ Ἑρμῆς ὁ μέγας καὶ μέγας· πρ[ο]σέταξεν
δὲ καὶ τοὺς καταπορευομένους ἔκ τε τῶν μαχίμων καὶ
20 τῶν ἄλλων τῶν ἀλλότρια | φρονησάντων ἐν τοῖς κατὰ
τὴν ταραχὴν καιροῖς κατελθόντας μένειν ἐπὶ τῶν ἰδίων
κτήσεων· προενοήθη δὲ καὶ ὅπως ἐξαποσταλῶσιν δυ-
νάμεις ἱππικαί τε καὶ πεζικαὶ καὶ νῆες ἐπὶ τοὺς ἐπελ-
21 θόντας | ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον κατά τε τὴν θάλασσαν
καὶ τὴν ἤπειρον ὑπομείνας δαπάνας ἀργυρικάς τε καὶ
σιτικὰς μεγάλας, ὅπως τά θ᾽ ἱερὰ καὶ οἱ ἐν αὐτῇ
22 πάντ[ε]ς ἐν ἀσφαλείᾳ ὦσιν· παραγινόμε|νος δὲ καὶ εἰς
Λύκων πόλιν τὴν ἐν τῷ Βουσιρίτῃ, ἣ ἦν κατειλημμένη
καὶ ὠχυρωμένη πρὸς πολιορκίαν ὅπλων τε παραθέσει
δαψιλεστέρᾳ καὶ τῇ ἄλλῃ χορηγίᾳ πάσῃ, ὡς ἂν ἐκ
23 πολλοῦ | χ[ρ]όνου συνεστηκυίας τῆς ἀλλοτριότητος τοῖς
ἐπισυναχθεῖσιν εἰς αὐτὴν ἀσεβέσιν, οἳ ἦσαν εἴς τε τὰ
ἱερὰ καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ κατοικοῦντας πολλὰ κακὰ
24 συντετελεσμένοι, καὶ ἀν|τικαθίσας χώμασίν τε καὶ τά-
φροις καὶ τείχεσιν αὐτὴν ἀξιολόγοις περιέλαβεν· τοῦ
τε Νείλου τὴν ἀνάβασιν μεγάλην ποιησαμένου ἐν τῷ
25 ὀγδόῳ ἔτει καὶ εἰθισμένου κατακλύζειν τὰ | πεδία,
κατέσχεν ἐκ πολλῶν τόπων ὀχυρώσας τὰ στόματα
τῶν ποταμῶν, χορηγήσας εἰς αὐτὰ χρημάτων πλῆ-
θος οὐκ ὀλίγον καὶ καταστήσας ἱππεῖς τε καὶ πεζοὺς
26 πρὸς τῇ φυλακῇ | αὐτῶν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τήν τε πόλιν
κατὰ κράτος εἷλεν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀσεβεῖς πάντας
διέφθειρεν, καθάπερ [Ἑρμ]ῆς καὶ Ὧρος ὁ τῆς Ἴσιος
καὶ Ὀσίριος υἱὸς ἐχειρώσαντο τοὺς ἐν τοῖς αὐτοῖς |
27 τόποις ἀποστάντας πρότερον, τοὺς [δ᾽] ἀφηγησαμένους
τῶν ἀποστάντων ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς καὶ τὴν χώ-
ραν ἐ[νοχλήσ]αντας καὶ τὰ ἱερὰ ἀδικήσαντας παρα-
28 γενόμενος εἰς Μέμφιν ἐπαμυνῶν | τῷ πατρὶ καὶ τῇ ἑαυ-
τοῦ βασιλείᾳ πάντας ἐκόλασεν καθηκόντως καθ᾽ ὃν
καιρὸν παρεγενήθη πρὸς τὸ συντελεσθῆ[ναι αὐτῷ τὰ]
προσήκοντα νόμιμα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας· ἀφῆ-
29 κεν δὲ καὶ τὰ ἐ[ν] | τοῖς ἱεροῖς ὀφειλόμενα εἰς τὸ βα-
σιλικὸν ἕως τοῦ ὀγδόου ἔτους, ὄντα εἰς σίτου τε καὶ
ἀργυρίου πλῆθος οὐκ ὀλίγον· ὡσαύ[τως δὲ κ]αὶ τὰς
τιμὰς τῶν μὴ συντετελεσμένων εἰς τὸ βασιλικὸν βυσ-
30 σίνων ὀθ[ονί]|ων καὶ τῶν συντετελεσμένων τὰ πρὸς
τὸν δειγματισμὸν διάφορα ἕως τῶν αὐτῶν χρόνων· ἀπέ-
λυσεν δὲ τὰ ἱερὰ καὶ τῆς [ἀποτεταγ]μένης ἀρτάβης τῇ
ἀρούρᾳ τῆς ἱερᾶς γῆς, καὶ τῆς ἀμπελίτιδος ὁμοί[ως] |
31 τὸ κεράμιον τῇ ἀρούρᾳ· τῷ τε Ἄπει καὶ τῷ Μνεύει
πολλὰ ἐδωρήσατο καὶ τοῖς ἄλλοις ἱεροῖς ζῴοις τοῖς ἐν
Αἰγύπτῳ, πολὺ κ[ρε]ῖσσον τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων
32 φροντίζων ὑπὲρ τῶν ἀνηκόν[των εἰς] | αὐτὰ διὰ παν-
τός, τά τ᾽ εἰς τὰς ταφὰς αὐτῶν καθήκοντα διδοὺς
δαψιλῶς καὶ ἐνδόξως, καὶ τὰ τελισκόμενα εἰς τὰ ἴδια
ἱερὰ μετὰ θυσιῶν καὶ πανηγύρεων καὶ τῶν ἄλλων τῶν
33 νομι[ζομένων], | τά τε τίμια τῶν ἱερῶν καὶ τῆς Αἰ-
γύπτου διατετήρηκεν ἐπὶ χώρας ἀκολούθως τοῖς νόμοις,
καὶ τὸ Ἀπιεῖον ἔργοις πολυτελέσιν κατεσκεύασεν χορη-
34 γήσας εἰς αὐτὸ χρυσίου τε κ[αὶ ἀργυρί]|ου καὶ λί-
θων πολυτελῶν πλῆθος οὐκ ὀλίγον· καὶ ἱερὰ καὶ ναοὺς
καὶ βωμοὺς ἱδρύσατο, τά τε προσδεόμενα ἐπισκευῆς
προσδιωρθώσατο ἔχων θεοῦ εὐεργετικοῦ ἐν τοῖς ἀνή-
35 κο[υσιν εἰς τὸ] | θεῖον διάνοιαν· προσπυνθανόμενός τε
τὰ τῶν ἱ[ε]ρῶν τιμιώτατα ἀν[ε]νεοῦτο ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ
βασιλείας, ὡς καθήκει, ἀνθ᾽ ὧν δεδώκασιν αὐτῷ οἱ
θεοὶ ὑγίειαν, νίκην, κράτος καὶ τἄλλ᾽ ἀγαθ[ὰ πάντα], |
36 τῆς βασιλείας διαμενούσης αὐτῷ καὶ τοῖς τέκνοις εἰς
τὸν ἅπαντα χρόνον· ἀγαθῇ τύχῃ ἔδοξεν τοῖς ἱερεῦσι
τῶν κατὰ τὴν χώραν ἱερῶν πάντων τὰ ὑπάρχοντα τ[ί-
37 μια συντελέσαι] | τῷ αἰωνοβίῳ βασιλεῖ Πτολεμαίῳ, ἠγα-
πημένῳ ὑπὸ τοῦ Φθᾶ, θεῷ Ἐ[π]ιφανεῖ Εὐχαρίστῳ,
ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τῶν γονέων αὐτοῦ, θεῶν Φιλ[ο]πα-
τόρων, καὶ τὰ τῶν προγόνων, θεῶν Εὐεργ[ετῶν, καὶ
38 τὰ] | τῶν θεῶν Ἀδελφῶν καὶ τὰ τῶν θεῶν Σωτήρων
ἐπαύξειν μεγάλως· στῆσαι δὲ τοῦ αἰωνοβίου βασιλέως
Πτο[λε]μαίου θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχαρίστου εἰκόνα ἐν
39 ἑκάστῳ ἱερῷ ἐν τῷ ἐπιφα[νεστάτῳ τόπῳ], | ἣ προσ-
ονομασθήσεται Πτολεμαίου τοῦ ἐπαμύναντος τῇ Αἰγύ-
πτῳ, ᾗ παρεστήξεται ὁ κυριώτατος θεὸς τοῦ ἱεροῦ δι-
δοὺς αὐτῷ ὅπλον νικητικόν, ἃ ἔσται κατεσκευασμέν[α
40 τὸν τῶν Αἰγυπτίων] | τρόπον, καὶ τοὺς ἱερεῖς θερα-
πεύειν τὰς εἰκόνας τρὶς τῆς ἡμέρας καὶ παρατιθέναι
αὐταῖς ἱερὸν κόσμον καὶ τἄλλα τὰ νομιζόμενα συντελεῖν,
καθὰ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐν [ταῖς κατὰ τὴν χώραν
41 πα]νηγύρεσιν· ἱδρύσασθαι δὲ βασιλεῖ Πτολεμαίῳ, θεῷ
Ἐπιφανεῖ Εὐχαρίστῳ, τῷ ἐγ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ
βασιλίσσης Ἀρσινόης, θεῶν Φιλοπατόρων, ξόανόν τε
42 καὶ ναὸν χρ[υσοῦν ἐν ἑκάστῳ τῶν] | ἱε[ρ]ῶν καὶ καθ-
ιδρῦσαι ἐν τοῖς ἀδύτοις μετὰ τῶν ἄλλων ναῶν καὶ ἐν
ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐξοδεῖαι τῶν ναῶν
γίνονται, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐ[χαρίστου
43 ναὸν συνε]|ξοδεύειν· ὅπως δ᾽ εὔσημος ᾖ νῦν τε καὶ εἰς
τὸν ἔπειτα χρόνον, ἐπικεῖσθαι τῷ ναῷ τὰς τοῦ βασι-
λέως χρυσᾶς βασιλείας δέκα, αἷς προσκείσεται ἀσπίς,
44 [καθάπερ καὶ ἐπὶ πασῶν] | τῶν ἀσπιδοειδῶν βασι-
λειῶν τῶν ἐπὶ τῶν ἄλλων ναῶν· ἔσται δ᾽ αὐτῶν ἐν τῷ
μέσῳ ἡ καλουμένη βασιλεία Ψχέντ, ἣν περιθέμενος
εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν Μέμφ[ει ἱερὸν ὅπως ἐν αὐτῷ συν]|-
45 τελεσθῇ τὰ νομιζόμενα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας·
ἐπιθεῖναι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ περὶ τὰς βασιλείας τετρα-
γώνου κατὰ τὸ προειρημένον βασίλειον φυλακτήρια
46 χρ[υσᾶ δέκα, οἷς ἐγγραφθήσεται ὅ]|τι ἐστὶν τοῦ
βασιλέως τοῦ ἐπιφανῆ ποιήσαντος τήν τε ἄνω χώραν

καὶ τὴν κάτω· καὶ ἐπεὶ τὴν τρια[κ]άδα τοῦ Μεσορῆ,
ἐν ᾗ τὰ γενέθλια τοῦ βασιλέως ἄγεται, ὁμοίως δὲ καὶ
47 [τὴν ἑπτακαιδεκάτην τοῦ Μεχείρ], | ἐν ᾗ παρέλαβεν τὴν
βασιλείαν παρ[ὰ] τοῦ πατρός, ἐπωνύμους νενομίκασιν ἐν
τοῖς ἱεροῖς, αἳ δὴ πολλῶν ἀγαθῶν ἀρχηγοὶ [π]ᾶσίν εἰσιν,
ἄγειν τὰς ἡμέρας ταύτας ἑορτ[ὴν καὶ πανήγυριν ἐν τοῖς
48 κατὰ τὴν Αἴ]|γυπτον ἱεροῖς κατὰ μῆνα, καὶ συντελεῖν
ἐν αὐτοῖς θυσίας καὶ σπονδὰς καὶ τἄλλα τὰ νομιζό-
μενα καθὰ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πανηγύρεσιν, τάς τε γι-
49 νομένας προθέ[σεις - - - - - - - - - - - - πα]|ρεχομέ-
νοις ἐν τοῖς ἱεροῖς· ἄγειν δὲ ἑορτὴν καὶ πανήγυριν τῷ
αἰωνοβίῳ καὶ ἠγαπημένῳ ὑπὸ τοῦ Φθᾶ βασιλεῖ Πτο-
λεμαίῳ θεῷ Ἐπιφανεῖ καὶ Εὐχαρίστῳ κατ᾽ ἐνι[αυτὸν
50 ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῖς κατὰ τὴν] | χώραν ἀπὸ τῆς νου-
μηνίας τοῦ Θωῦθ ἐφ᾽ ἡμέρας πέντε, ἐν αἷς καὶ στε-
φανηφορήσουσιν συντελοῦντες θυσίας καὶ σπονδὰς καὶ
τἄλλα τὰ καθήκοντα, προσαγορε[ύεσθαι δὲ τοὺς ἱερεῖς
51 τῶν ἄλλων θεῶν] | καὶ τοῦ θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχα-
ρίστου ἱερεῖς [π]ρὸς τοῖς ἄλλοις ὀνόμασιν τῶν θεῶν ὧν
ἱερατεύουσι, καὶ καταχωρίσαι εἰς πάντας τοὺς χρημα-
τισμοὺς καὶ εἰς τοὺς ἄ[λλους - - - - - - - - - - - -
52 - - τὴν] | ἱερατείαν αὐτοῦ· ἐξεῖναι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις
ἰδιώταις ἄγειν τὴν ἑορτὴν καὶ τὸν προειρημένον ναὸν
ἱδρύεσθαι καὶ ἔχειν παρ᾽ αὐτοῖς συντελο[ῦντας τὰ νό-
53 μιμα ἐν ἑορταῖς ταῖς τε κατὰ μῆνα καὶ τ|αῖ]ς κατ᾽
ἐνιαυτόν, ὅπως γνώριμον ᾖ, διότι οἱ ἐν Αἰγύπτῳ αὔ-
ξουσι καὶ τιμῶσι τὸν θεὸν Ἐπιφανῆ Εὐχάριστον βα-
σιλέα καθάπερ νόμιμόν ἐστ[ιν αὐτοῖς· τὸ δὲ ψήφισμα
54 τοῦτο ἀναγράψαι εἰς στή|λας σ]τερεοῦ λίθου τοῖς τε
ἱεροῖς καὶ ἐγχωρίοις καὶ Ἑλληνικοῖς γράμμασιν καὶ
στῆσαι ἐν ἑκάστῳ τῶν τε πρώτων καὶ δευτέρων [καὶ
τρίτων ἱερῶν πρὸς τῇ τοῦ αἰωνοβίου βασιλέως εἰκόνι.

Est hoc celebre decretum sacerdotum datum ad celebrandum diem eponymum regis Epiphanis, quo die is octo annis ante a patre regnum accepit. Fuit dies xvii. mensis Mechir s. xxviii. mensis Martii a. a. Chr. 204. quo die mortuus est Philopator. Alter dies eponymus Epiphanis est xxx. mensis Mesori, i. e. viii. mensis Octobris, quo die a. a. Chr. 209. natus est. Itaque regnum suscepit sextum annum aetatis agens. Quippe regnabat sub tutoribus. Eratque tum, quum scribebatur hoc decretum, die xviii. mensis Mechir a. ix. i. e. xxvii. mensis Martii a. a. Chr. 196. annos xii. menses vi. natus (vide Letronn. Recueil cet. I. p. 265 sq.) unde vs. 1. *νέος* audit. Iam quum dies xvii. m. Mechir d. xxvi. m. Martii a. a. Chr. 196. incidat in aequinoctium vernum, inde colligebatur inaugurationem regum ex more circa hoc fere aequinoctium solitam esse celebrari. Cui opinioni iure refragatur Letronnius docens (Revue de philol. de litt. et d'hist. Vol. I. N. 1. 1845. p. 8 sq.) primum hanc congruentiam prorsus fortuitam esse, quippe quum dies eponymus Epiphanis sit dies, quo mortuus sit Philopator, idemque dies xvii. m. Mechir aliis annis etiam ante aequinoctium vernum cadat; deinde diem decreto sacerdotum celebratum xvii. Mechir s. xxvi. m. Martii a. 196. non esse diem, quo regis *ἀνακλητήρια* s. *ἐνθρονισμὸς* (Polyb. XVIII, 38, 3. XXVIII, 10, 8. Diod. Sic. XXIII, 13.) celebrarentur, sed diem eponymum suscepti regni (*τῆς παραλήψεως τῆς βασιλείας*). Hinc in principio regem appellari *νέον*, utpote nondum iustam aetatem adeptum; quo vocabulo non appellatus fuisset, si de inauguratione sermo esset, quippe qua constaret regem ad aetatem iustam pervenisse. Ac revera nihil in decreto de inauguratione refertur. Nec quidquam obstat mentio diadematis Pschent (vs. 44.) quo ornatus rex dicitur in templum venisse. Nam quum inde ab anno quo mortuus pater est, successor rex censeatur, consentaneum est celebrandis sollemnibus ei etiam regis attributa competere. Praeterea Letronnius monet *ἀνακλητήρια* Epiphanis eodem die xvii. m. Mechir anni insequentis acta videri; quo anno quum rex iuvenis certe annum xiv. aetatis attingeret, Polybius (XVIII, 38, 3.) de Epiphane haec sollemnia celebrante dicere poterat: *οὐδέπω μὲν τῆς ἡλικίας κατεπειγομένης*. Ad diem eponymum celebrandum dicuntur Memphin convenisse, non omnes sacerdotes totius Aegypti, sed legati tantum omnium ordinum sacerdotalium, ut bene annotavit Letronnius (p. 267.). De singulis sacerdotibus vide Introd. p. 305. *a. b.* Memphin autem convenerunt sacerdotes illi, ut in sedem primariam deorum Aegyptiorum, in qua reges ex vetere more soliti sunt inaugurari. Hanc in rem Letronnius citavit Schol. Germanici p. 71. ed. Buhle. Hieronym. in Daniel. p. 1128. ed. Par. Diodor. fragm. lib. xxxii. p. 83. T. X. Bip. De templo Memphidis, quod in titulo nostro nominatur solum *τὸ ἐν Μέμφει ἱερόν*, vide Introd. p. 304. *b.*

Inter exaggerata epitheta et elogia regis Ptolemaei est *κυρίου τριακονταετηρίδων, καθάπερ ὁ Ἥφαιστος ὁ μέγας, βασιλέως, καθάπερ ὁ Ἥλιος μέγας βασιλεύς, τῶν τε ἄνω καὶ τῶν κάτω χωρῶν*, in quibus quum alia obscurius dicta sunt, tum quid significent *τριακονταετηρίδες* non liquet. Virorum doctorum de hac re opiniones congessit Drumannus l. c. p. 45 sqq. quibus addi possunt quae composuit Biot, Recherches sur l'année vague des Égyptiens (Mém. de l'Acad. des Inscr. 1831.) p. 128 sqq. Silvestre de Sacy iudice intelligendae sunt periodi, quae planetas in certam quandam coniunctionem conducant (conf. Ameilhon p. 28.). Addo verba Letronnii: „Cette période est peut-être celle de la révolution de Saturne, que les anciens ont évaluée en nombre rond à 30 ans (vide de l'origine du zodiaque grec, p. 33.); elle aurait été ce que fut la dodécaétéride, ou révolution de douze ans, celle de Jupiter, chez les Chaldéens. Selon Champollion le texte égyptien porte *Seigneur des trente années de* - - puis un signe dont le sens lui est inconnu. Quand le signe cessera de l'être, peut-être à quoi nous en tenir sur ce point si obscur." Interim in proclivi est agnoscere acumen verborum, *κύριος τριακονταετηρίδων* —, *βασιλεὺς τῶν τε ἄνω καὶ τῶν κάτω χωρῶν* —. Nam ut hic celebratur terrarum dominus, sic illic eius in ordinem temporum expromitur potentia. Genitivum *τῶν τε ἄνω καὶ τῶν κάτω χωρῶν* qui ad Solem refert Letronnius regem putat esse superiorum et inferiorum regionum mundi, quemadmodum in obelisco Hermapionis Sol vocetur *μέγας δεσπότης οὐρανοῦ*. Statuit is ita, quod, si ad *βασιλέως* referretur

et Aegyptus superior et inferior intelligeretur, dictum esset potius τῆς τε ἄνω καὶ τῆς κάτω χώρας, ut est vs. 46. Nos quidem non moratur numerus; et concinnior videtur esse oratio, si hunc genitivum ad βασιλέως rettuleris. Quamquam etiam Letronnii ratio habet quo se tueatur. Praeterea Ptolemaeus non solum in praescriptis vss. 4. 8. sed etiam in ipso decreto vss. 9. 37. 49. audit ἠγαπημένος ὑπὸ τοῦ Φθᾶ. Hoc numen cum Hephaesto vulgo componi solet (Jablonski Panth. Aegypt. I. p. 46. cf. Introd. p. 304. b.). In designatione temporis post annum regni primum nominatur sacerdos Alexandri M. et regum Ptolemaeorum, deinde ἀθλοφόρος, κανηφόρος, ἱέρεια reginarum Berenices Euergetidis, Arsinoes Φιλάδελφου et Arsinoes Φιλοπάτορος (vide Introd. p. 307. a.). Memorabile autem, quod his in praescriptis nulla mentio fit cultus peculiaris Ptolemaei Soteris eiusque uxoris Berenices, quae Ptolemaide et sacerdotem et canephorum habuit. Sacerdos regum Ptolemaeorum idem aliquando epistolographus regis Euergetae II. fuit (vide Introd. p. 307. b.). Decreti forma universa Graeca est; neque tamen inde colligas contextum Graecum prius compositum fuisse; nam et eos qui Graeca composuerunt et eos qui Aegyptiaca, suum utrosque ordinem, suas formulas secutos esse consentaneum est. Verum collatis verbis Graecis et Aegyptiis plurima Letronnius deprehendit indicia, quibus effici posse videtur contextum Graecum primum esse confectum, ex quo deinceps demoticus et hieroglypha concinnata sint. Quod mirum videbitur reputantibus ea quae contra monuit Rosellinus. Ex his indiciis imprimis memorabile est quod vs. 39. in textu Aegyptio Champollione interprete est: „selon la coutume des Égyptiens"; pro quo auctores Aegyptii dixissent τὸν καθ᾽ ἡμᾶς τρόπον vel simile, nisi vertissent verba Graeca. Similiter interpres Graecus vs. 50. vix usus esset vocabulo νουμηνία pro primo die mensis, si vertisset exemplum Aegyptium. In aliis locis animadvertimus Aegyptiaca minus accurate composita esse in exponendis sententiis, ita ut haec ipsa pro prototypo haberi vix queant. Verba vs. 12. ταῖς ἑαυτοῦ δυνάμεσι πάσαις (*omnibus viribus suis*) Champollione interprete in Aegyptio reddita sunt: *„qui sont dans toute son attribution royale, c'est-à-dire, dans tout son royaume"*, quemadmodum interpretes Aegyptii reddiderunt vss. 9. 10. τοὺς ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν τασσομένους. Unde sequitur eos non recte intellexisse quid valerent verba ταῖς ἑαυτοῦ δυνάμεσι πάσαις. In verbis vs. 26. καθάπερ Ἑρμῆς καὶ Ὧρος interpretes Aegyptii ordine inverso dederunt secundum Champollionem: „comme Horus et Hermès", quod falsum esse ex appositionibus apparet. Quamquam id quidem videri potest peccavisse quadratarius. De aliis indiciis interpretationis minus accuratae cf. Letronn. ad vss. 17. 18. 36. qui ad vs. 46. cumulum addidit ostendens evinci posse praeterea secundam confectam interpretationem demoticam, tertiam hieroglyphicam, contra quam ordo est inscriptionis in lapide exaratae, in quo, ut par erat, prima posita est interpretatio hieroglyphica, secunda demotica, tertius contextus Graecus, quo ordine etiam exponenda indicitur inscriptio vs. 54. Nec minus probabilis sententia est Letronnii suspicantis titulum Graecum una cum reliquis litteris demoticis et hieroglyphis ab homine Aegyptio incisum esse. Inde facilius menda scripturae explicari possunt ut vs. 6. ΕΙΞΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΙ, vs. 23. ΧΟΝΟΥ, vs. 37. ΦΙΛΙΠΑΤΟΡΩΝ, vs. 35. ΙΞΡΩΝ, vs. 46. ΤΡΙΑΝΑΔΑΤΟΥΤΟΥ et quae sunt alia generis eiusdem. Videamus de singulis. Vs. 11. τὰ ἱερὰ sunt res sacrae in universum. De templis sermo est vs. 33. 34. Vs. 12. ὁ λαὸς populus est; οἱ ἄλλοι πάντες sunt militares, πραγματικοὶ et sacerdotes; similiter vs. 13. τὸ πλῆθος et vs. 52. οἱ ἰδιῶται opponuntur sacerdotibus. In quo Letronnius apposite affert usum Polybii, qui (IV, 52, 7.) τοὺς λαοὺς opponit τοῖς πολεμικοῖς σώμασιν. Vs. 13. τὰ βασιλικὰ ὀφειλήματα sunt τὰ ὀφειλόμενα τῷ βασιλικῷ ταμείῳ. Eadem locutione usus est Polyb. XXV, 5, 3. quem locum attulit Letronnius, qui deinceps recte construit τῷ πλήθει ἀφῆκεν. Vs. 14. οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς ἀπηγμένοι καὶ οἱ ἐν αἰτίαις ὄντες videntur esse ii imprimis qui quum aerario regio pecunias deberent nec solverent partim in carcerem dati sunt (cf. Edict. Tib. Alex.) partim in ius vocati litibusque distenti. Ita primus Letronnius interpretatur. Vs. 15. Ἀπόμοιραι sunt certae portiones redituum ex vineis et paradisis aliisque possessionibus deorum. Ex quo sequitur Ptolemaeos ex praediis templorum primarios reditus sibi vindicasse, portionem iis reliquisse. Vs. 16. τὸ τελεστικὸν Letronnio est arca, in quam certam summam pendere tenebantur sacerdotes creandi (οἱ μέλλοντες τελεσθῆναι ἱερεῖς). Rex Ptolemaeus Epiphanes imposuit iis eam summam, quam pendebant regnante Philopatore ἕως τοῦ πρώτου ἔτους i. e. usque ad finem primi anni sacerdotii eorum (cf. vs. 29. ἕως τοῦ ὀγδόου ἔτους, usque ad finem octavi anni). Inde sequitur eam summam sub tutoribus Epiphanis auctam fuisse. Vs. 17. τὰ ἱερὰ ἔθνη classes sunt sacerdotum, ut recte Letronnius. Hae classes ante Epiphanem quotannis legatos mittebant Alexandriam ad tractandas res sacras (cf. Introd. p. 307. b.). Hoc eas officio nunc exsolvit Epiphanes. Quod deinceps legitur τὴν σύλληψιν τῶν εἰς τὴν ναυτείαν μὴ ποιεῖσθαι, est μὴ συλλαμβάνεσθαι τῶν ναυτικῶν. Iubet rex sacerdotes immunes esse in rebus maritimis s. nauticis (conf. Introd. p. 297. a.). Vs. 18. confectionem βυσσίνων ὀθονίων templis competiisse iam Heerenius coniecit (Über die Politik cet. V. p. 368.). Ὀθόνια βύσσινα, quibus Aegyptii usi sunt ad mumias involvendas, sunt panni lintei auctore Herodoto II, 76. De his Letronnius ablegat ad Comptes rendus de l'Acad. des Sciences an. 1837. p. 739 sqq. Conf. ad vss. 29. 30. Pro erioxylo bysson habet Rosellinus (cf. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1843. p. 44 sq.). Vs. 19. Ἑρμῆς ὁ μέγας καὶ μέγας. Etiam in Aegyptiaco signum vocis μέγας bis repetitum est, id quod Champollion (Gramm. Ég. p. 331.) habet pro superlativo μέγιστος, qui superlativus alias in hieroglyphis repraesentatur eodem signo ter repetito (id. ib. p. 332.). Atque etiam Her-

mes in litteris Aegyptiis aliquando *μέγας καὶ μέγας καὶ μέγας* audit, notante Letronnio. Nostro loco quivis exspectaverit *ὁ τρισμέγιστος* vel *ὁ τρὶς μέγιστος*. Verum bene monuit Letronnius hoc epithetum recentioris usus esse, ut non cognitum habuerit scriptor Graecus. Nam quum in lingua Graeca praesertim poetica satis frequentia sint adiectiva cum vocula *τρὶς* composita, ut *τρισάθλιος* (vel potius *τρὶς ἄθλιος*), *τρὶς κακοδαίμων*, *τρὶς μάκαρ* (*τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις* ap. Hom.), *τριπάλαιος*, *τριπόθητος* cet. quae superlativorum vim habent, adiectivorum superlativo gradu cum *τρὶς* compositorum vix alia exempla reperiuntur quam *τρισμέγιστος* et *τρισέχθιστος* (hoc ap. Phrynich. in Bekkeri Anecd. Gr. I, 65, 12.). Et epitheti quidem *τρισμέγιστος* sive *τρὶς μέγιστος* usus utique satis recens videtur. Antiquissimum exemplum ex edicto Tiberii Alexandri vs. 5. enotavit Letronnius (ubi tamen incerta lectio), citans ex recentioribus Nicetam Eugenianum V, 280. ed. Boiss. et Constantinum Manassem Chronic. p. 25. Ut epithetum Mercurii habetur in fragmento Sanchuniathonis commenticio ap. Euseb. Praep. Ev. I. p. 36. D. in epistola quae fertur Manethonis ad Ptol. Philadelphum scripta non ante III. saeculum p. Chr. ap. Syncell. Chronic. p. 40. ed. Par. ex qua aetate sunt etiam scripta plurima quae feruntur nomine Hermae, in quibus obvium epithetum *τρισμέγιστος*; denique Letronnius citat Lactant. de falsa relig. I, 6. p. 42. ed. Walch. Ex his colligi potest epithetum hoc sero usu receptum esse, certe aetate decreti Rosettani nondum innotuisse. Itaque scriptor Graecus h. l. usum Aegyptiacum imitatus est, spreto fortasse non sine ratione quadam superlativo *ὁ μέγιστος*. Vs. 20. *ἐν τοῖς κατὰ τὴν ταραχὴν καιροῖς*. Turbas has in Aegypto superiori excitatas esse et ad primum annum regni Epiphanis pertinere ex magno papyro Taurinensi I. p. 5. p. 27 sq. demonstravit Letronnius. Ad easdem turbas referenda verba sunt vs. 28. ex quibus colligitur, Epiphanem, posteaquam plurimis ex iis qui tum exsilio multati sunt, veniam dedisset, in auctores rebellionis animadvertisse tum demum quum celebraretur dies eius eponymus. Tribus vel quattuor annis post has turbas sedatas bellum ab Antiocho imminebat Aegypto. Nam subacta a Scopa imperatore Aegyptio Iudaea a. 200. (Polyb. ap. Ioseph. Ant. Iud. XII, 3, 3.) anno insequenti Antiochus devicto Scopa ad Panium et recuperata Syria minitatur se arma in Aegyptum laturum. Hos casus tangunt verba vss. 20. 21. ex quibus apparet hostes non aggressos esse Aegyptum nisi ex longinquo. Hac occasione circa a. 202. rebelles Aegyptii videntur convenisse Lycopolin, urbem nomi Busiritici, quae aliquot annis post expulsis magistratibus munita sedes fuit rebellionis. Hanc igitur urbem Epiphanes anno octavo regni sui (a. Chr. 197.) expugnasse dicitur vss. 23-26. Difficultatem chronologicam quam moverunt viri docti collatis verbis inscriptionis nostrae cum Polybio, sustulit Champollion Annal. Lagid. II. p. 105 sqq. Quod dicitur vs. 26. *ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τήν τε πόλιν κατὰ κράτος εἷλεν*, rectissime Letronnius ita interpretatur, ut dicat expugnationem evenisse paulo post munimenta exstructa ad reprimendam inundationem Nili (vs. 25.), quae inundatio oppugnantem coegerat ab incepto paulum desistere. Annotant interpretes huius inscriptionis reticuisse sacerdotes facinus quod rex recuperata Lycopoli admisit minus honorificum, memoriae proditum illud a Polybio XXIII, 16. Ceterum ultus esse dicitur impios, ut Hermes et Horus olim in iisdem regionibus (i. e. circa Delta) ulti sint rebelles; quod referendum videtur ad fabulam ore populi Aegyptii celebratam (vid. Letronnius p. 291.). Vs. 27. Letronnius scripsit *τούς [τ'] ἀφηγησαμένους*. Res narrata refertur ad turbas primo anno regni Epiphanis exortas de quibus vide ad vs. 20. Hanc ob rem praetulimus *τοὺς [δ'] ἀφηγησαμένους*, quo clarius dirimeretur sententia ab iis, quae in praecedente enunciatione exposita sunt. Ceterum verbum *ἐνοχλήσαντας* debetur Letronnio. Vs. 29. *ὄντα εἰς σίτου τε καὶ ἀργυρίου πλῆθος οὐκ ὀλίγον* vix recto talo stat. Ni fallor, post *ἀργυρίου* excidit *λόγον*. Cf. Vol. II. n. 2058. princ. Quamquam si construxeris *ὄντα εἰς πλῆθος οὐκ ὀλίγον*, afferri potest exemplum ex Plat. Critia p. 119. A. *Πλῆθος οὐκ ὀλίγον* habes etiam vss. 25. 34. In sequentibus vss. 29. 30. dicitur rex remisisse *τὰς τιμὰς τῶν μὴ συντετελεσμένων εἰς τὸ βασιλικὸν βυσσίνων ὀθονίων καὶ τῶν συντετελεσμένων τὰ πρὸς τὸν δειγματισμὸν διάφορα ἕως τῶν αὐτῶν χρόνων* (i. e. *ἕως τοῦ ὀγδόου ἔτους*, vide ad vs. 16.). Igitur non solum quantitatem *ὀθονίων* in fiscum conficiendorum remisit (vss. 17. 18.); remisit etiam pretia *ὀθονίων τῶν μὴ συντετελεσμένων* ante nonum annum, et quae in aestimandis pannis debebant ii qui confecerunt (*τὰ πρὸς τὸν δειγματισμὸν διάφορα*, conf. Drumann. p. 181. 182.). Vss. 30. *ἀρτάβην* mensuram esse solidorum, *κεράμιον* liquidorum constat (conf. Boeckh. Disquis. metrol. p. 16. 242 sq.). *Ἄρουρα* autem iugerum est centum cubitorum Aegyptiorum (vide Herodot. II, 168. conf. Journal. des Sav. 1828. p. 486.). Supplementum *ἀποτεταγμένης* dedit Letronnius. Idem notavit dictionem negligentiorem *καὶ τῆς ἀμπελ. ὁμοίως τὸ κεράμιον τῇ ἀρούρᾳ* pro *καὶ τοῦ κεραμίου τῇ ἀρούρᾳ τῆς ἀμπελίτιδος γῆς*. Sed non intelligenda est praepositio *κατὰ* ad *τὸ κεράμιον*. Verbum *ἀπέλυσε* h. l. duplicem constructionem habet: *ἀπέλυσε τὰ ἱερὰ τῆς — ἀρτάβης καὶ ἀπέλυσε* (i. e. *ἀφῆκε*, cf. vs. 18.) *τὸ κεράμιον*. Vs. 31. Apis et Mnevis tauri sunt in animalibus maxime venerandis Aegyptiorum (cf. Introd. p. 304. *a*.). Vs. 34. extr. supplementum est Porsoni. Vs. 35. *προσπυνθανόμενός τε τὰ τῶν ἱερῶν τιμιώτατα ἀνενεοῦτο* cet. Interpretationem Ameilhoni et Drumanni, qui de rebus pretiosissimis in templis repositis cogitarunt, merito repudiavit Letronnius, qui unice probat sententiam quam verbis tribuit Heynius vertens: *templa praecipuo honore habita*. Verum tum scribendum erat *τῶν ἱερῶν τὰ τιμιώτατα* vel *τὰ τιμιώτατα τῶν ἱερῶν*, quale exemplum est quod attulit Letronnius e Xenophonte *τῶν ἵππων οἱ εὐφυέστατοι*. Ut nunc collocata vocabula sunt, aliud significare non possunt nisi *praecipuos honores templorum, praecipua quae ad honores templorum perti-*

nent. Huic sententiae etiam unice aptum videtur προςπυνθανόμενος. Nam templa praecipuo honore habita nota esse debebant Epiphani. Accedit quod Champollione interprete contextus Aegyptius habet, licet minus exacte, *honores templorum*, et quod τὰ τίμια vox propria in his rebus, ut vs. 33. habes τὰ τίμια τῶν ἱερῶν. Vs. 36. extr. Porsonus explevit τ[ίμια τελεῖν]; Letronnius τ[ίμια πάντα]. Ego praetuli τ[ίμια συντελέσαι], quo maior vis accedit enuntiationi secundariae: ὁμοίως δὲ καὶ — ἐπαύξειν μεγάλως. Neve putes vim prioris enuntiationis frangi verbo adiecto. Nam Epiphanes auctor est incrementi honorum, quibus maiores eius fruuntur. Vs. 39. nota dictionem διδοὺς αὐτῷ ὅπλον νικητικόν, non ὁ διδοὺς cet. ex quo ita accipienda est: repraesentabitur ὁ κυριώτατος θεὸς porrigens s. praebens ei ὅπλον νικητικόν. De qua re Letronnius conferri iubet Champollion. Monum. de l'Ég. et de la Nubie pl. L. ubi repraesentatur deus regi falcem porrigens. Probabiliter idem ad victoriam Epiphanis de rebellibus reportatam alludi statuit. Ὅπλον autem istud scutum bene vertit Wilkinsonus (Manners and customs cet. T.V. p. 273.). Ibid. extr. bene Porsonus [τὸν ἐπιχώριον] τρόπον. Sed quum in textu Aegyptio Champollione interprete feratur diserte: „selon la coutume des Égyptiens", cum Letronnio dedimus τὸν τῶν Αἰγυπτίων τρόπον, addito altero articulo. Vs. 40. τρὶς τῆς ἡμέρας. Drumann. p. 208. apte comparat Plut. Is. et Osir. p. 372. καὶ μὴν ἡμέρας ἑκάστης τριχῶς ἐπιθυμιῶσι τῷ ἡλίῳ. Notabile παρατιθέναι αὐταῖς ἱερὸν κόσμον, apponere imaginibus sacras vestes, quae dictio quadrat ad anaglypha (cf. Letronn. Matériaux pour servir à l'hist. du Christ. cet. p. 68.). In fine huius versus coniicias ἐν [ταῖς μεγάλαις πα]νηγύρεσιν, ut est vs. 42. verum Champollione interprete in textu Aegyptio est: „aux panégyries du pays". Unde praetulimus ἐν [ταῖς κατὰ τὴν χώραν πα]νηγύρεσιν, cf. vs. 36. Letronnius, qui praeter nostram lectionem proposuit etiam ἐν [ταῖς κατ' Αἴγυπτον et ἐν [ταῖς ἐγχωρίαις πα]νηγ. in ordinem verborum recepit ἐν [ταῖς ἐν Αἰγύπτῳ πα]νηγύρεσιν. Vs. 41. ξόανα statuae ligneae minoris moduli sunt, *simulacra brevia quae portabantur in lecticis*, ut ait Servius (ad Aen. VI. vs. 58.). Sedentis statuam significari ex signo hieroglyphico demonstravit Champollion (vide Letronn. p. 302. not. 77.). Talis statua imponebatur aediculae portatili (ναῷ). Hic igitur praecipiunt sacerdotes ut ornetur rex Epiphanes cet. Post ναὸν quod sequitur χρ - - - - facile restitui potest et restituit Porsonus χρ[υσοῦν ἐν ἑκάστῳ τῶν] ἱερῶν; quod Letronnius ad ξόανον et ναὸν simul referens χρυσᾶ scribendum putat: quae hoc certe loco nimis poetica est dictio. Etiam ξόανον videtur sane inauratum esse (cf. Clem. Alex. Strom. V, 7, 44. p. 671. Pott.). Sed χρυσοῦν vel sic ad utrumque substantivum referri potest. Χρυσοῦς h. l. est i. q. κατάχρυσος, κατακεχρυσωμένος; quippe ναοὶ illi erant ξύλινοι κατακεχρυσωμένοι, ut refert Herodotus II, 63. Vs. 42. ἐξοδεία et ἐξοδεύειν de sacra pompa dicitur in qua circumferuntur effigies deorum. Apte Letronnius confert Diod. Sic. I, 67. et Claudian. de IV. cons. Honor. vs. 570 sq. Verbum συνεξοδεύειν in fine huius versus proposuit etiam Porsonus. Vs. 43. ad vocem εὔσημος intellige ὁ ναός, quod habet integrum contextus Aegyptius (vide Champollion Gramm. Égypt. p. 429. 4.). Huic regis aediculae imponi iubetur decem βασιλείας aureas, i. e. insignia dominationis regum Aegyptiorum, quorum numerus sollemnis notante Letronnio referri videtur ad decem regna, Aegyptum, Libyam, Syriam, Phoenicen, Cyprum, Lyciam, Cariam, Cycladas, Arabiam, Aethiopiam (cf. Introd. I. p. 282. *b*.). Quae regna etsi non omnia cadunt in dominationem Epiphanis, tamen videntur in monumentis publicis retenta esse ex more maiorum. Ad illustrandas βασιλείας, quibus nunc ornatur regis aedicula, Letronnius usus est loco Diod. Sic. I, 48. ubi memoratur statua reginae gerentis τρεῖς βασιλείας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, proponens simul exemplum imaginis Sesostridis, cuius caput similiter triplici ornamento exstructum cernitur in Rosellini Monum. dell' Egitto cet. Monum. Reali pl. XVI. n. 3. Videndum, ne elogium κυρίου βασιλειῶν vs. 1. referendum sit ad haec ipsa insignia, quibus regnorum significatur possessio. Ante βασιλείας addendus serpens uraeus (ἀσπίς), de quo Letronnius conferri iubet Iacobs. ad Aelian. H. A. VI, 38. Leemans ad Horap. p. 118 sq. Quod ornamentum non in omnes cadere βασιλείας, ex iis quae sequuntur patet. In quam rem Letronnius confert Descript. de l'Égypte, Ant. I. pl. XVI. n. 6. 7. 17. In fine huius versus quod supplementum est debetur Porsono. Pro quo supplemento quod coniecit Lenormant, id iure repudiavit Letronnius. Vs. 44. insigne regni dictum *Pschent* exposuit Champollion. Gramm. Ég. p. 76. Fuit ornamentum quoddam capitis (εἶδος κυνῆς, cf. Herodot. II, 151. 162.), quo uti solebant reges in obeundis sollemnibus. Supplementum in fine huius versus dedit Letronnius. Minus recte legebat Porsonus εἰς τὸ ἐν Μέμφει Ἀπιεῖον ὅπως συντελεσθῇ; male Villoisonus εἰς τὸ ἐν Μέμφει βασίλειον ὅπως συντελεσθῇ. Vs. 45. τὸ περὶ τὰς βασιλείας τετράγωνον est quadratum tabulae cui impositae sunt αἱ δέκα βασιλεῖαι. Huic quadrato nunc iubetur affigi φυλακτήρια χρ[υσᾶ δέκα, ut restituit Letronnius secutus textum demoticum, in quo teste Champollione idem habetur signum numeri decem. Videtur huius rei indicium esse etiam in vocabulis κατὰ τὸ προειρημένον βασίλειον, quae ad totum complexum τῶν βασιλειῶν referenda esse vidit Drumannus p. 242. 243. In textu demotico ibi repeti nomen Pschent, in hieroglyphis ornamentum idem auctor est Champollion. Valent autem verba κατὰ τὸ προειρημένον proprie „in regione τῶν βασιλειῶν", ita ut unumquodque φυλακτήριον pertineat ad unamquamque βασιλείαν. Igitur φυλακτήρια illa, quae fere sunt περίαπτα (*amulettes*), aureis laminis inscripta finge tibi in lateribus quadrati posita esse. Rem delineatione planiorem fecit Letronnius p. 317. Vocabula βασιλεία et φυλακτήριον tangit Münter. Observatt. ex marm. Gr. sacrarum specimen, Hafniae 1814. p. 9. 27. In fine huius versus Porsonus scripsit ἐν οἷς γεγράψεται διό]τι, Letronnius οἷς ἐγγραφθήσεται ὅ]τι. Praestat fortasse οἷς ἐγγραφθήσεται διό]τι, recepto διότι spatii causa

(cf. vs. 53.). Vs. 46. luditur in nomine Epiphanis. In fine lacunam explevit Letronnius ita ut scriberet *τὴν τοῦ Μεχεὶρ ἑπτακαιδεκάτην* ex textu demotico, ubi id notavit esse Champollion. Transposuimus vocabula, quod *τὴν τοῦ Μεχεὶρ ἑπτακαιδεκάτην* inusitatum est. Vs. 47. dies eponymi sunt quovis mense dies illi, qui respondent diei natali regis et diei quo regiam dignitatem suscepit (vide Letronnius Rech. sur l'Ég. p. 168. 383. Revue de philol. I, 1. p. 3 sq. conf. Vol. II. ad n. 3068. *A.*) Crebro redit formula *παρέλαβε τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρός*, vss. 1. 8. 47. cui rei honorifici aliquid inesse bene iudicavit Letronnius. Nam quum monarchia Aegypti hereditaria sit in descendentes utriusque sexus, regi potest etiam alius succedere ac filius. Supplementum in fine versus dedit Porsonus, nisi quod omisit articulum *τήν*, quem reposuit Letronnius. Vs. 48. in interpretanda formula *κατὰ μῆνα* laborarunt Heynius et Drumannus, merito reprehensi a Letronnio. Dies XXX mensis Mesori et dies XVII mensis Mechir celebrabantur ut eponymi regis. Definitur nunc dies XVII et XXX uniuscuiusque mensis, ut qui hominibus fons sit bonorum, pro festis celebrandos esse in templis Aegypti. In fine huius versus lacunam Heynius explevit *προθέ[σεις σὺν ἄλλοις τοῖς πα]ρεχομένοις* —; Porsonus: *προθέ[σεις διδόναι τοῖς ἱερεῦσι πα]ρεχομένοις* —; Angli in Account of the Ros. stone p. 20. *προθε[σμίας ἑορτὰς μετὰ θυσιῶν καὶ σπονδῶν πα]ρεχομένοις* —; quorum nihil satisfacit. Locum intactum reliquit Letronnius, praesertim quum etiam in contextu Aegyptiaco sensus non sit apertus. *Προθέσεις* i. e. oblationes verum puto. Coniicias: *τάς τε γινομένας προθέ[σεις θύειν πρὸς τοῖς ἄλλοις τοῖς πα]ρεχομένοις ἐν τοῖς ἱεροῖς.* Vss. 49. 50. Praeter festos dies omni mense celebrandos in honorem Epiphanis indicuntur sollemnia maiora quotannis obeunda per quinque dies initio capto a primo die mensis Thoyth. De *στεφανηφορίᾳ*, quae h. l. praecipitur (cf. n. 4717.), apte Letronnius comparat locum Hellanici ap. Athen. XV. p. 680. B. monens id moris ex aetate resedisse Ptolemaeis anteriore. In fine vs. 49. Heynius coniecit: *κατ' ἐνι[αυτὸν κατὰ τὴν] χώραν*, quae non respondent spatio lacunae; melius Porsonus *κατ' ἐνι[αυτὸν κατὰ τήν τε ἄνω καὶ τὴν κάτω] χώραν.* Sed non addicit contextus Aegyptiacus, qui teste Champollione praebet: „*dans les temples de l'Égypte entière*". Itaque cum Letronnio dedimus *κατ' ἐνι[αυτὸν ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῖς κατὰ τὴν] χώραν.* In fine vs. 50. lacunam expleverunt Heynius: *προσαγορε[ύειν δὲ τῶν θεῶν Φιλοπατόρων τὰ ὀνόματα]*; Porsonus: *προσαγορε[ύειν δὲ τοὺς ἱερεῖς τοῦ τε αἰωνοβίου]*; melius Letronnius: *προσαγορε[ύεσθαι δὲ τοὺς ἱερεῖς τῶν ἄλλων θεῶν]*, quam restitutionem recepimus. Vs. 51. extr. ubi ultima littera potest esse A vel Δ vel Λ, Porsonus scribebat *καὶ εἰς τοὺς δ[ειγματισμοὺς τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν] ἱερατείαν αὐτοῦ*, quae verba sensu cassa merito repudiarunt viri docti. Hasius proposuit: *καὶ εἰς τοὺς δ[ημοτικοὺς καταλόγους* .... quam lectionem festinantius recepit Lenormant. Letronnius, qui primus docuit *τὴν ἱερατείαν* obiectum esse verbi *καταχωρίσαι*, scripsit interim *καὶ εἰς τοὺς ἄ[λλους - - - - τὴν] ἱερατείαν αὐτοῦ.* Certe *ἄλλους* aptum est post iteratum *εἰς τούς*. Exspectatur tale quiddam: *εἰς τοὺς ἄ[λλους τοὺς ἱερατικοὺς δογματισμοὺς τὴν] ἱερατείαν αὐτοῦ.* Vs. 52. extr. Champollion. Gramm. Eg. p. 314. exposuit in hieroglyphis ibi designari: „*célébrer ces fêtes, chaque mois, chaque année*", unde Letronnius lacunam explevit: *συντελοῦ[σι τὰ νόμιμα ἐν ἑορταῖς ταῖς τε κατὰ μῆνα καὶ τα]ῖς κατ' ἐνιαυτόν*, in quo eum secuti sumus, nisi quod scripsimus cum Porsono *συντελοῦ[ντας*. Ceterum ex potestate concessa privatis, ut haberent domi aediculam regis, Letronnius bene coniicit in Aegypto hoc vulgo vetitum fuisse et Platonem (Legg. X, 909. 910.), fortasse morem Aegyptiorum secutum, idem hoc lege cautum voluisse. Lin. 53. in lacuna Porsonus: *ἔστιν· [τὸ δὲ ψήφισμα τοῦτο ἀναγράψαι εἰς στήλην μέλ|ανος]*, in quo *μέλανος* nihili est; Letronnius: *ἔστ[ιν· τὸ δὲ ψήφισμα τοῦτο ἀναγράψαι ἐπὶ στήλην ἐκ | σ]τερεοῦ* ratus in principio vs. 54. lapidem natura detritum fuisse, ut etiam linea fuerit reductior. Quod non puto verum esse. Itaque ratione habita spatii scripsi: *ἔστ[ιν αὐτοῖς· τὸ δὲ ψήφισμα τοῦτο ἀναγράψαι εἰς στή|λας σ]τερεοῦ* cet. Vocem *αὐτοῖς* non supervacaneam duco, pluralem *στήλας* necessariam; quippe plura exempla scribenda indicuntur. Vs. 54. lacunam Porsonus explebat: *ἐν ἑκάστῳ τῶν τε πρώτων καὶ τῶν δευτέρω[ν καὶ τῶν τρίτων ἱερῶ*, in quo certe addendum fuit *θεῶν*, ut dicit Herodotus II, 145. coll. Plutarch. de malig. Herod. p. 857. T. IX. p. 403. Reisk. Quomodo lacuna explenda sit, docet hieroglyphorum ratio, quae Champollione interprete (Gramm. Ég. p. 239.) ita se habent: „*dans les temples du premier, second, troisième ordres, où sera l'image en pied du roi*" cet. vel ut est in manuscripto: „*auprès l'image sacrée du roi vivant pour toujours*". Sequuntur praeter nomen regis elogia eius, ut *ἠγαπημένου ὑπὸ τοῦ Φθᾶ*, quae omisisse videtur scriptor Graecus. Nam vs. 54. qui est ultimus in Graecis, non capit tantum quantum opus est ad exprimenda elogia illa. Itaque Letronnius, singulis pensitatis statuit scribendum esse: *ἐν ἑκάστῳ τῶν τε πρώτων καὶ δευτέρω[ν καὶ τρίτων ἱερῶν πρὸς τῇ τοῦ αἰωνοβίου βασιλέως εἰκόνι.* Haec recepimus; quamquam possis etiam scribere *παρὰ τὴν τοῦ αἰωνοβίου βασιλέως εἰκόνα* (cf. Elem. epigr. Gr. p. 315.).

4697. *b.*

In oppido Damiette, quod veterem *Tamiathin* (Steph. Byz. v. Ταμίαθις) fuisse statuit Champollion II. p. 138. 359. 372. Quodsi ita est, duae urbes cognomines fuisse videntur; nam Tamiathis sedes episcopi in vetere notitia Graeca Arcadiae i. e. Heptanomidis provinciis tribuitur. Edidit Visc. Valentia Itin. Iud. cet. Lond. 1809. Vol. III. p. 419. Apographum Le Gentil et Févre delineavit Jomardus Descript. Aegypt. Antt. T. V. tab. 56. n. 27.

ΗΒοΥΛΗΚΑΙοΔΗΜοϹ
ΛοΥΚΙοΝΠοΠΙΛΛΙοΝΒΑΛΒοΝ
ΠΡΕϹΒΕΥΤΗΝΤΙΒΕΡΙοΥ
ΚΛΑΥΔΙοΥΚΑΙϹΑΡοϹ
ϹΕΒΑϹΤοΥΓΕΡΜΑΝΙΚοΥ
ΤοΝΠΑΤΡΩΝΑΤΗϹΠοΛΕΩϹ

Vs. 6. extr. Valent. ΠΟΛΕΟΣ.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Λούκιον Ποπίλλιον Βάλβον, πρεσβευτὴν Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ, τὸν πάτρωνα τῆς πόλεως.

Ex praescriptis *ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος* apparet populum, unde titulus, re publica uti ad morem Graecorum constituta, quemadmodum Ptolemais fuit a Sotere et Antinoe ab Hadriano condita (cf. n. 4679. 4705.). L. Balbus, quem una cum M. Iunio Silano consulem fuisse refert Plinius H. N. II, 89. num idem noster sit L. Popillius Balbus, eo minus apparet, quod illo loco plurima ad chronologiam confusa esse videntur. Verisimile non est eundem esse, si rem a Plinio narratam rettuleris ad a. u. c. 771. (cf. Ross Peripl. insul. 1. p. 89 sq.) reputesque tum L. Norbanum Balbum consulem fuisse. Nec magis quidquam eviceris posito a. u. c. 799. quo quum Valerius Asiaticus II., M. Iunius Silanus consules fuerint, L. Balbus in locum prioris possit suffectus videri. Sed, ut illa mittam, ex legato ipso colligi potest lapidem aliunde advectum in Aegyptum esse, siquidem praefecto Aegypti nullus ab Imperatoribus legatus concessus est.

4697. *c.*

In ruderibus urbis veteris *Saidis* prope Se 'l Hajar; ed. Van Egmond et Heymann Itin. Vol. II. p. 112. Lond. 1759. ed. Batav. T. II. p. 110. Hinc Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 213. et Hamiltonus Aegypt. p. 404. repetierunt.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙϹΑΡΑ
ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ
ϹΕΒΑϹΤΟΝΑΡΜΗΝΙΑΚΟΝΜΗΔΙΚΟΝ
ΠΑΡΘΙΚΟΝΜΕΓΙϹΤΟΝ
ΗΠΟΛΙϹΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Vs. 1. Egm. et Heym. ΚΑΙΞΑΡΑ.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Σεβαστὸν Ἀρμ[ε]νιακόν, Μηδικόν, Παρθικόν, [ἀρχιερέα] μέγιστον, ἡ πόλις τὸν εὐεργέτην.

Nota collocationem *Μηδικόν, Παρθικόν*, quum vulgo audiat *Παρθικός, Μηδικός*, quae collocatio fere constanter obtinet in nummis. Cf. n. 4704.

SECTIO SECUNDA.

AEGYPTUS MEDIA.

VICINIA MEMPHIDIS, ACORIS, HERMOPOLIS MAGNA, ANTINOE.

4698.

In oppido Kairo in lapide, quem repperit Jomard. Ex huius apographo edidit Champollion-Figeac Annal. des Lagid. T. II. p. 407. Inde repetiit et illustravit Letronnius Recherches pour servir à l'hist. de l'Ég. p. 313 - 316. Extat de Jomardi delineatione in Descript. Aegypt. Antiq. T. V. tab. 56. n. 22.

ΒΑΣΙΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝΘΕΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΘΕΩΝΕΠΙΦΑΝΩΝΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣΑΕΤΟΥ
ΤΩΝΠΡΟΤΩΝΦΙΛΩΝΟΕΠΙΣΤΑΤΗΣΚΑΙ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΤΩΝΚΑΤΟΙΚΩΝΙΠΠΕΩΝ

Vs. 3. Champ. ΟΕΠΙΣΤΑΤΗΣ; Jom. in Descr. Aegypt. l. c. ΟΕΟΙΣΤΑΤΗΣ.

Βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Εὐεργέτην θεῶν Ἐπιφανῶν Ἀπολλόδωρος Ἀέτου τῶν πρ[ώ]των φίλων, ὁ ἐπιστάτης καὶ γραμματεὺς τῶν κατοίκων ἱππέων.

Pertinet ad Ptolemaeum Euergetam II. De locutione *τῶν φίλων, τῶν πρώτων φίλων* vide Introd. p. 289. *b.* De *ἐπιστάτῃ καὶ γραμματεῖ* vide Introd. p. 289. *a.* Aetus pater Apollodori videtur esse ex posteris Aeti, quem a. p. Chr. 196. sacerdotem Alexandri et regum Ptolemaeorum fuisse docet n. 4697. *Οἱ κάτοικοι ἱππεῖς* cf. Introd. p. 287. *b.*

4699.

Ad oppidum Gizeh s. Dschiseh, in loco ubi olim fuit necropolis *Memphidis* veteris sitae tres sunt celebres pyramides dictae Cheopis, Cephrenis, Mycerini. Ad has pyramides pertinet inscriptio metrica, quam ex scholio Graeco MS. Cod. Par. desumptam edidit Osannus Syll. p. 413. n. XXIV. Scholion hoc est: *πυραμίδες δὲ οἰκοδομήματα ἐν Αἰγύπτῳ, ἅπερ ᾠκοδομήθη εἰς μνήμην τῶν χώραν* (sic), *ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἐν αὐταῖς ἐπίγραμμα οὕτως ἔχον· μνήματα καὶ φρηνός τε καὶ ἀντιθέου μυκέρνου καὶ χέοπος κατιδὼν μάξιμος ἠγασάμην*, quod epigramma Osannus recte legit ita:

Μνήματα Κεφρῆνός τε καὶ ἀντιθέου Μυκερίνου
καὶ Χέοπος κατιδὼν Μάξιμος ἠγασάμην.

Ante pyramidem Cephrenis ingens est Androsphinx, quem antea opertum luci reddidit Caviglia. Androsphingem hunc, qui leonem iacentem repraesentat imposito capite humano, descripsit et laudavit saeculo XII. Abdallatif (ed. Silv. de Sacy p. 180.). Huius Androsphingis in vicinia repertus lapis est, qui nunc in museo Britannico asservatur. Inscriptio primum edita est in Quarterly Review T. XIX. p. 413. N. 38. 1819. cum interpret. Angl. Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1821. p. 179 sqq. et adhibito Leakii plenissimo apographo in libro: Recherches pour servir à l'hist. de l'Ég. p. 588-410. Descripsit in museo Britannico etiam O. Müller, cuius habeo apographum.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΙ
ΕΠΕΙΝΕΡΩΝΚΛΑΥΔΙΟϹΚΑΙϹΑΡϹΕΒΑϹΤΟϹ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟϹΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΟΑΓΑΘΟϹΔΑΙΜΩΝΤΗϹ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΗϹϹΥΝΑΠΑϹΙΝΟΙϹΕΥΕΡΓΕΤΗϹΕΝΑΓΑ
ΘΟΙϹΤΗΝΑΙΓΥΠΤΟΝΤΗΝΕΝΑΡΓΕϹΤΑΤΗΝΠΡΟΝΟΙ
ΑΝΠΟΙΗϹΑΜΕΝΟϹΕΠΕΜΨΕΝΗΜΕΙΝΤΙΒΕΡΙΟΝΚΛΑΥΔΙ
ΟΝΒΑΛΒΙΛΛΟΝΗΓΕΜΟΝΑΔΙΑΔΕΤΑϹΤΟΥΤΟΥΧ...
ΡΙΤΑϹΚΑΙΕΥΕΡΓΕϹΙΑϹΠΛΗΜΥΡΟΥϹΑΠΑϹΙΝΑΓΑΘΟΙϹΗ
ΑΙΓΥΠΤΟϹΤΑϹΤΟΥΝΕΙΛΟΥΔΩΡΕΑϹΕΠΑΥΞΟΜΕ
ΝΑϹΚΑΤΕΤΟϹΘΕΩΡΟΥϹΑΝΥΝΜΑΛΛΟΝΑΠΕΛΑΥ
ϹΕΤΗϹΔΙΚΑΙΑϹΑΝΑΒΑϹΕΩϹΤΟΥΘΕΟΥΕΔΟΞΕ
ΤΟΙϹΑΠΟΚΩΜΗϹΒΟΥϹΕΙΡΕΩϹΤΟΥΛΗΤΟΓ......
ΤΟΥΠΑΡΟΙΚΟΥϹΙΤΑΙϹΠΥΡΑΜΙϹΙΚΑΙΤΟΙϹΕΝΑΥΤ.....
ΚΑΤΑΓΕΙΝΟΜΕΝΟΙϹΤΟΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥϹΙΚΑΙΚΩ
ΜΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥϹΙΨΗ....ΑϹΘΑΙΚΑΙ...ΓΑΘΕΙΝΑΙ......
ϹΤΗΛΗΝΛΙΘΙΝΗΝΠΑΡΑ . . . ΠΑ . . . . ΟΙΘ . . .
. . ΑΡΜΑΧΕΙΕΚΤΩΝΕΝΚΕΧΑΡΑ . . ΕΝ . . Α . . . .
. . . . ΝΟΝΤΗΜ . . ΟΙΑΥΤΟ . . . ΥΕΡΓΕϹΙΑΝ
ΕΞΩΝΕΥΜΕ . . . . Ι . ΟϹΟΛΗΝΤΗ
ΑΙΓΥΠΤΟΝΚΑΛΟΚΑ . . . .
ΖΕΙΓΑΡΤΑϹΙϹΟΘΕΟΥϹΑΥΤΟ . . . ΑΝΟ . . . ϹΤΗΛΕΙ
ΛΩΜΕΝΑϹΤΟΙϹΙΕΡΟΙϹΓΡΑΜΜΑϹΙΝΑΙΩΝΙΜΝΗΜΟ
ΝΕΥΕϹΘ . . . . . . ΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝΟϹΓΑΡΗΜΩ .
ΕΙϹΤΟΝΝΟΜΟΝΚΑΙΠΡΟϹΚΥΝΗϹΑϹΤΟΝΗΛΙΟΝ
ΑΡΜ . ΔΙΝΕΠΟΠΤΗΝΚΑΙϹΩΤΗΡΑΤΗΙΤΕΤΩΝΠΥΙ . .
Ι . . . ΝΜΕΓ . . ΕΙΟΤΗΤΙΚΑΙΥΠΕΡΦΥΙΑΤΕΡΦΘΕΙϹ . . . . .
Ο . . . ΑΜΕΝΟϹΤ . . ΠΛΕΙϹΤΗϹΥ . Ν . ΟΥΔΙΑΤΟΜΗΚΟϹ
ΤΟΥ . . . ΝΟϹΠΕ . . . . ΕΟΝ . . . . . ΜΑΤΑΠΡΩΤΟϹ
. . . . ΕΟΝL . . . . ΘΗΡΑΙ
. . . . Ο . . . . ΑϹΤΗΝ
. . . . ΧΕΝ . . . . ΝΟΥ
. . . . ΤΗΝ
. . . . ΛΕΙ
. . . .
. . . . ΚΛΑΥΔ . . . .
. . . . ΟΝ . . . .

Fundus lectionis est apographum Leakianum, quod exhibeo hinc inde correctum ex reliquis duobus. Vs. 2. ΝΞΡΩΝ est in primo apographo; Leak. ibi lacunam habet, item Müll. qui de industria deletum nomen notat. Vs. 6. init. Quart. Rev. habet ΠΟΙΗϹΑΜΕΝΟϹΕ . . . ΕΝΗΜΕΙΝ, Leak. ΠΟΙΙΙϹΑ . ΕΝΟϹϹ . . . . ΥΕΝΕΜΕΙΝ, Müll. quod dedi; qua lectione confirmatur supplementum a Letronnio in ordinem verborum receptum. In fine Quart. Rev. et Müll. ΚΛΑΥΔ, Leak. ΚΛΑΥΔΙ, quae composui. Vs. 7. extr. Leak. ΔΙΑΔΕ . ΣΤΟΥΤΟΥ, Müll. ΔΙΑΖLΙΓΤΟΥΤΟΥ, Quart. Rev. quod dedi. Vs. 8. extr. Leak. pro Η punctum posuit. Vs. 10. extr. Leak. Müll. ΑΠΕΛΑΥ, Quart. Rev. ΑΠΕΛΛΥ. Vs. 12. extr. Quart. Rev. ΛΗΤΟΓ . . . . ., Müll. ΛΗΤΟ . . . ., Leak. ΛΗΤΟ. Vs. 13. extr. Leak. ΤΟΙϹ . . . ΥΤ, Müll. ΤΟΙϹ - ΙΜΥΤ . ., Quart. Rev. quod dedi. Vs. 15. Leak. Υ . . . ΑϹΘΑΙΚ . . . ΑΘΕΙΝΑΙ, Müll. ΨΗ . . ΑϹΘΑΙ Κ . . . ΑΘΕ . ΝΑΙ . ., Quart. Rev. ΨΗ . . . . ΑϹΘΑΙΚΑΙ . . . ΓΑΘΕΙΝΑΙ . . . . Vs. 16. Quart. Rev. post primum ΠΑ nihil habet; Müll. ΠΑΡΖ . . . ΠΑ et nihil praeterea; unde addidi Α. Vs. 17. Quart. Rev. . . . ΑΡ ΜΑΧΕΙΕΚΤΩΝΕΙ . . . . ΚΕΧΑΡ . . . ., Müll. . . . Ρ ΜΑΧΕΙΕΚΤΩΝΕ . ΚΕΧΑΙ . . . . . Ν . . . . Vs. 18. Quart. Rev. ΟΝΤΗ . . . . Ο . . Ε . ., Müll. ΝΟΜΤΗΝ . . . ΙΑΥΤΟ . . . . ΥΕΡΓΕϹΙΑΝ. Vs. 19. Quart. Rev. nihil nisi ΕΞΩΝΕ; Müll. post lacunam addit ΧΡ . . ΟϹΟΛΗΝΤΗ; unde addidi ultimum Η. Vs. 21. Quart. Rev. ΙϹΟΘΕΟΥΕΑΥΤΟ . . . . ϹΤΗΛΕΙ, Müll. ΙϹΟΘΕΟΥϹΑΥΤΟ . . ΑΝ . . . . . . ΕΤΗΛΕΙ; unde addidi Α ante ΝΟ. Vs. 22. init. Quart. Rev. ΔΩΜΕ ΝΑϹ, Müll. ΔΩΜΕΝ . Ϲ; ibid. in fine Quart. Rev. ΑΙΩΝΜΝΗΜΟ, Leak. ΔΙΩΝΙΜΝΗΜΟ notatis prima, tertia, quinta syllabis ut incertis; Müll. ΑΙΩΝΙ

ΜΝΗΜΟ. Vs. 23. Quart. Rev. post lacunam ΕΘΙΑΓΕ ΝΟΜΕΝΟϹΓΑΡΗΜѠΝ . . . . ., Müll. ΑΓΕΝΟ . . ΝΟϹ ΓΑΡΗΜ . . Vs. 24. extr. Quart. Rev. ΗΛΙΟ . . . . Vs. 25. init. Quart. Rev. . . . . . ΙΝΕΠΟΠΤ cet., Müll. Α . . . ΝΜΕΓΟΠΤ cet.; in fine Leak. Τ . . ΕΤѠΝΠΥ, Müll. ΤΗΙΙ ΤѠΝΠΥ . . ., Quart. Rev. quod dedi. Vs. 26. init. Leak. ΜΕΙ . . ., Müll. ΜΕΓ . .; deinde Quart. Rev. ΥΠΕΡΘΥΓΑ, Leak. ΥΠΕΡΟΥΓΑ, Müll. ΥΠΕΡΦΥΙΑ. Vs. 27. Τ addidi ex Quart. Rev. et Müll. Π ex Quart. Rev.; deinde Quart. Rev. Χ . . . . ΟΥ ΔΙΑΤΟΜΗΚΟ . . . ., Müll. ΥΡ . . ΟΥΔΙΑΤΟΜΗΚΟϹ; unde addidi in fine Ϲ. Vs. 28. med. Leak. Müll. ΟΝ, Quart. Rev. ΕΟΝ . et in fine Leak. . ΡѠΤΟϹ, Quart. Rev. ΠΡѠΤΟϹ, in quo vocabulo desinit apographum primum in Quart. Rev. Vs. 29. Ο addidi ex Müll. Vs. 30. ΧΕΝ addidi ex Müll. qui in fine habet ΠΟΥ. Vss. 34. 35. 36. omisit Müll.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἐπεὶ [Νέρων] Κλαύδιος Καῖσαρ Σεβαστὸς Γερμανικὸς Αὐτοκράτωρ, ὁ ἀγαθὸς δαίμων τῆς οἰκουμένης, σὺν ἅπασιν οἷς εὐεργέτησεν ἀγαθοῖς τὴν Αἴγυπτον τὴν ἐναργεστάτην πρόνοιαν ποιησάμενος ἔπεμψεν ἡμεῖν Τιβέριον Κλαύδιον Βάλβιλλον ἡγεμόνα, διὰ δὲ τὰς τούτου χ[ά]ριτας καὶ εὐεργεσίας πλημμυροῦσα πᾶσιν ἀγαθοῖς ἡ Αἴγυπτος τὰς τοῦ Νείλου δωρεὰς ἐπαυξομένας κατ᾽ ἔτος θεωροῦσα νῦν μᾶλλον ἀπέλαυσε τῆς δικαίας ἀναβάσεως τοῦ θεοῦ, ἔδοξε τοῖς ἀπὸ κώμης Βουσείρεως τοῦ Λητο[πολεί]του παροικοῦσι ταῖς πυραμίσι καὶ τοῖς ἐν αὐτ[ῇ] καταγεινομένοις τοπογραμματεῦσι καὶ κωμογραμματεῦσι ψη[φίσ]ασθαι καὶ [ἀν]αθεῖναι στήλην λιθίνην παρὰ [τῷ] πα - - - - - - - αρμάχει, ἐκ τῶν ἐνκεχαρα[γμ]έν[ων δηλοῦσαν εἰς τὸν πάντα χρό]νον τὴμ [πρ]ὸ[ς] αὐτο[ὺς ε]ὐεργεσίαν, ἐξ ὧν εὐμε[νῶς ἐχορ]ήγησεν ἡ πρ]ὸς ὅλην τὴ[ν] Αἴγυπτον καλοκἀ[γαθία αὐτοῦ. ἁρμό]ζει γὰρ τὰς ἰσοθέους αὐτο[ῦ δι]ανο[ίας ἐν] στήλῃ [δεδη]λωμένας τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν αἰῶνι μνημονεύεσθ[αι παντί.] παραγενόμενος γὰρ ἡμῶ[ν] εἰς τὸν νομὸν καὶ προσκυνήσας τὸν Ἥλιον [τὸν π]αρ᾽ [ἡμε]ῖν ἐπόπτην καὶ σωτῆρα τῇ τε τῶν πυ[ραμ]ί[δω]ν μεγ[αλ]ειότητι καὶ ὑπερφυΐᾳ τερφθεὶς [καὶ π]ο[ιησ]άμενος τ[ὴν] πλείστη[ν σπουδὴν] διὰ τὸ μῆκος τοῦ [χρό]νο[υ] πε[ρὶ τῶν θ]ε[ῶ]ν [τὰ ὀνό]ματα πρῶτος - - - -

Est decretum Busiritarum in honorem praefecti. Vicus Busiris, qui nunc nomo Letopolitico tribuitur, fuit prope pyramides (vs. 13. conf. Plin. H. N. XXXV, 16.). Positus est titulus non ita multo post a. u. c. 809. p. Chr. 56. quo anno Claudius Balbillus Aegyptum provinciam sortitus est, cuius laudes extolluntur vss. 8. 9. 10. 11. (conf. Introd. p. 311. *a.*). Una cum hoc decreto etiam inscriptionem hieroglyphicam in honorem praefecti positam fuisse vss. 21-23. docent (cf. ad n. 4717.). De hieroglyphis etiam post Traianum adhibitis conf. Introd. p. 308. In singulis pauca sufficiunt. Vs. 3. *ἀγαθὸς δαίμων* audit Nero etiam in nummis Alexandriae cusis (conf. Letronn. p. 184.). Vs. 11. de iusta inundatione Nili vide Introd. p. 318. *a. b.* Vs. 12. *Λητοπολείτου* recte dedit iam editor primus in Quart. Rev. Idem *νομὸς* a Letopoli dictus intelligendus est vs. 24. Vs. 14. de *κωμογραμματεῦσι* et *τοπογραμματεῦσι* vide Introd. p. 293. *b.* et p. 319. *b.* Vs. 15. supplementa sunt Letronnii. Vs. 16. in *παρὰ* etc. necessario locus indicatus fuit, ubi columna ponenda dicitur. Nomen divinitatis latere videtur in litteris residuis vs. 17. ΑΡΜΑΧΕΙ, quas esse in lapide quum consensus apographorum tum Leakius diserte testatur Letronnio. Atque ante ΑΡΜΑΧΕΙ Leakius sibi visus est vidisse litteram ad formam Φ proxime accedentem. Idem nomen videtur redire n. 4961. Vs. 18. *τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐεργεσίαν* dedit etiam Letronnius, qui addi vult *αὐτοῦ*. Vss. 19. 20. restitutio Letronnii *ἐξ ὧν εὐμέ[νειαν Νέρωνος καὶ τὴν πρ]ὸς ὅλην τ[ὴν] Αἴγυπτον καλοκἀ[γαθίαν πάντες γνωρίσωσι* — vera esse vix potest. Probabile solum est *τὴν πρ]ὸς ὅλην τὴ[ν] Αἴγυπτον καλοκἀ[γαθίαν*, quae ego non ad Imperatorem sed ad praefectum referenda puto. Quae dedimus supplementa, non minus incerta sunt illa quidem, sed probabiliora tamen. In seqq. Letronnius scripsit: *δογματί]ζει γὰρ τὰς ἰσοθέους αὐτο[ῦ ἐπι]νο[ίας ἐν] στήλει [δεδη]λωμένας τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν αἰῶνι μνημονεύεσθ[αι παντί.* Haec recepimus, nisi quod scripsimus *ἁρμόζει* et *δι]ανο[ίας*, ad quam vocem deducit Mülleri apographum. Vs. 23. extr. Letronnius addidit *φροντίσας*, nescio qua de causa. Vs. 24. extr. Letronnius scripsit *τῶν π]αρ᾽ ἡμῖν*, minus recte. Idem statuit *Ἡλίου* templum fuisse in vico Busiri, nec dubitat, quae in vicinia Androsphingis a Belzono detecta sunt vasti templi rudera, ea ad ipsum illud referre Solis templum. Vss. 25. 26. rectissime restituisse Letronnium nunc ex Mülleri apographo apparet. Vs. 26. extr. et 27. init. Letronnius dedit *καὶ πρ]ο[νοησ]άμενος [τῆς π]λείστης* haud dubie falso. Coniicias *καὶ π]ο[ιησ]άμενος τ[ὴν] πλείστη[ν σπουδήν]*. Vs. 28. extr. idem putat inesse *διατάγματα πρῶτος*. Vss. 35. 36. contineri videtur designatio temporis, quam exempli causa ita concinnavit Letronnius:

 L. ΔΕΥΤΕΡΟΥΝΕΡѠΝΟϹ]ΚΛΑΥΔ[ΙΟΥΚΑΙϹΑΡΟϹϹΕΒΑϹ
ΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΑΥΤ]ΟΚ[ΡΑΤΟΡΟϹ sequitur mensis, dies.

4700.

Ibidem, in ungui Androsphingis (vide ad n. 4699.), characteribus profundis; repperit Caviglia. Edita est inscriptio in Quarterly Review N. 38. Lond. Jan. 1819. p. 411. cum tabula (p. 14.) locum Androsphingis designante, ubi reperta inscriptio, et cum Dr. Youngii restitutione et interpret. Latina (p. 412.). Ex Quarterly Rev. repetiit Welcker. Syll. epigr. n. 170. p. 220. ed. alt. Lapis nunc fractus asservatur in museo regio Parisiis, unde accuratissime delineavit de Clarac. Inscr. du musée royale du Louvre tab. LVII. 496. A. n. 866. Citat Letronnius Journ. des Sav. 1830. p. 505. Ceterum in digitis pedis huius Androsphingis detectae sunt formulae quaedam sollemnes dedicatoriae ad Harpocratem, Mercurium, Martem directae. In pede altero variae inscriptae sunt inscriptiones Graecae, quarum una incipit a voce *τὸ προσκύνημα* et desinit nomine Aurorae, altera continet nomen mensis *Παχών*.

ϹΟΝΔΕΜΑϹΕΚΙΙΑΓΛΟΝΤΕΥΞΑΝΘΕΟΙΑΙΕΝΕΟΝΤΕϹ
ΘΕΙϹΑΜΕΝΟΙΧѠRΗϹΠΥΡΙΔΑΜΑΖΟΜΕΝΗϹ
ΕϹΜΕϹΟΝΕΥΘΥΝΑΝΤΕϹΑΡΟΥΡΑΙΟΙΟΤΡΑΠΕΖΗϹ
ΙΝΗϹΟΥΠΕΤΡΑΙΗϹ†ΑΜΜΟΝΑΠѠϹΑΜΕΝΟΙ
ΓΕΙΤΟΝΑΠΥΡΑΜΙΔѠΝΤΟΙΗΝΘΕϹΑΝΕΙϹΟΡΑΑϹΘΑΙ
ΟΥΤΗΝΟΙΔΙΠΟΔΑΟBROTOKTONONѠϹΕΠΙΘΗΒΑΙΕ
ΤΗΔΕΘΕΑΛΗΤΟΙΠΡΟϹΠΟΛΟΝΑΓ ΝΟΤΑΤΗΝ
ΤΙΥΕΠΙΤΗΡΟΥϹΑΝΠΕΠΟΘΗΜΕΝΟΝΕϹΘΛΟΝΟϹΕΙΡΙΝ
ΓΑΙΗϹΑΙΓΥΠΤΟΙΟϹΕΒΑϹΜΙΟΝΗΓ ΗΤΗΡΑ
ΟΥΡΑΝΙΟΝΜΕΓΑΝΙΤΟΜΙΜΙΙΙΙΙ.....
ΕΙΚΕΛΟΝΗΦΑΙϹΤѠΙΙ.....Ι..ΤΟΙ ΙΝΙΟ\V
ΕΙϹΟΤΑΝѠΚΕΜΟΚϹΙ·ΜΟΙΛΛΙΝΟΙΜΙVΙ
ϹϹΓΑΙΑΝΦΗΥΡѠ.ΟΛΙ....ΝΙΙΙ...
ΑΡΡΙΑΝΟϹ

Apographum in Quart. Rev. repraesentatum negligentius factum est. Dedi Claraci exemplum, additis nonnullis litteris ex illo apographo. In varietate lectionis referenda non est quod tempus teramus. Vs. 2. extr. Quart. Rev. ΠΥΡΙΔΥΑΜΛΖΟΜΕΝΗϹ. Vs. 8. init. ductus ΤΙΥ addidi ex Quart. Rev. Vss. 10-13. mutili sunt ap. Clarac. Addidi igitur ex Quart. Rev. vs. 10. qui sequuntur ductus post ΜΕΓΑΝ; vs. 11. qui sequuntur post ΗΦΑΙϹΤѠΙ. Vs. 12. Clarac. ΕΙϹΟΤΑΝѠΙ, Quart. Rev. . . ϹΙϹΟΤΑΝΟΚЄΜΟΚϹΙ. ΜΟΙΛΛΙΝΟΙΜΙΙVΙ. Vs. 13. Clarac. ϹϹΓΛΙΑΝΦ, Quart. Rev. . . ΓΑΙΑΝΙϹΗΥΡѠ. ΟΛΙ. . . . ΝΙΙΙ. . .

Σὸν δέμας ἐκ[π]αγλον τεῦξαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες
φεισάμενοι χώρης πυρίδ' ἀμαζομένης,
ἐς μέσον εὐθύναντες ἀρουραίοιο τραπέζης,
νήσου πετραίης ψάμμον ἀπωσάμενοι.
γείτονα πυραμίδων τοίην θέσαν εἰσοράασθαι,
οὐ τὴν Οἰδιπόδαο βροτοκτόνον, ὡς ἐπὶ Θήβαι[ς,
τῇ δὲ θεᾷ Λητοῖ πρόσπολον ἁγνοτάτην,
τὴν] ἐπιτηροῦσαν πεποθημένον ἐσθλὸν Ὄσειριν,
γαίης Αἰγύπτοιο σεβάσμιον ἡγητῆρα,
οὐράνιον, μέγαν - - - - - - -
εἴκελον Ἡφαίστῳ - - - - - - -
εἰσόϑ' - - - - - - - - - -
ἐς γαῖαν - - - - - - - - -
Ἀῤῥιανός.

Versus in secundo ungui pedis Androsphingis scripsit Arrianus, fortasse notus ille rerum auctor. Plurima recte legit Youngius licet malo apographo usus, nisi quod vs. 2. scripsit πύριδα μαζομένης, quod Graecum non est, et vs. 8. init. εὖ μάλα τηροῦσαν cet. Minus successit eidem vss. 10-13. restituere, quos ita legebat:

οὐράνιον. μέγαν αὐτομέδοντα [θεοῖσιν ὅμαιμον,]
εἴκελον Ἡφαίστῳ, μεγαλήτορα, [θυμολέοντα,]
[ἄλκιμον ἐν πολέμῳ καὶ ἐράσμιον ἐν πολιήταις]
γαῖαν ἀθυρῶσθαι [πάσαις θαλίαισι κέλοντα.]

quae nugis similiora sunt. Vs. 2. locus difficilis est. Ni fallor, celebratur Aegyptus ut πυροφόρος, πολύπυρος. In hymno Isidis ap. Ross. Inscr. inedd. Fasc. II. n. 92. A. vs. 45. vocatur ἄρουρα πυρνοτόκος. Huc coniicias respicere verba πυρίδ' ἀμαζομένης, quae satis mira sunt, ita ut πυρὶς sit pro voce πυρός, ἀμάζεσθαι autem sit ἀμᾶσθαι vel ἀμαλλεύειν, ad quam sententiam deducunt verba eiusdem hymni vss. 3. 4. ἀμαλλοτόκοισί τε Μέμφις γαθομένα πεδίοισιν. Vs. 3. ἀρουραῖος τράπεζα de campo dictum videtur, ut τράπεζα est etiam area anaglyphis ornata. Fortasse planum quadratum intelligendum est, in quo positus Androsphinx moenibus cinctus (vide n. 4701.). Regio autem illa arenosa fuit (Herodot. II, 8. Diodor. I, 63.); unde in seqq. dicitur νήσου πετραίης ψάμμον ἀπωσάμενοι. Iam pyramides, a quibus proxime abest Androsphinx, ad nomum Letopoliten pertinebant, ut docet n. 4699. Nomus hic dictus est a metropoli Λητοῦς πόλει (conf. Steph. Byz. v. Λητοῦς πόλις). Unde ingeniose Arrianus Sphingem dicit θεᾷ Λητοῖ πρόσπολον ἁγνοτάτην. Notatum est etiam ab aliis Sphingem illam habere quandam cum cultu Latonae necessitudinem. Et Walpol. quidem (Travels p. 603.) coniicit templum Latonae, quod memorat Stephanus, e regione Androsphingis huius et quidem inter pedes eius anteriores medium fuisse exstructum. Certe rudera parvi templi inter pedes Androsphingis exstructi nota sunt ex delineatione a Saltio facta (vide Young. Hieroglyphics Vol. II. tab. 80.).

4701.

Apud Androsphingem ante pyramidem Cephrenis (vide lemma ad n. 4700.); inscriptionem repperit Caviglia. Edita est in Quarterly Review N. 38. Jan. 1819. T. XIX. p. 414 sq. cum interpret. Anglica. Hinc petiit Letronnius Recherch. pour servir à l'hist. de l'Ég. p. 242. Rursus ed. Long Egypt. Antiquities, Lond. 1836. T. II. p. 381. et denuo tractavit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 226. n. XXIII. Habeo etiam ex schedis Mülleri, qui transcripsit in museo Britannico.

[*Textum vide pag. seq.*]

Litterae Є, C, Ε, Ϲ videntur in lapide promiscue positae esse. Vs. 1. Letronnius expressit ΑΓΑ ΘΗΙΤΥΧΗΙ.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἔτους ϛ Ἀντωνείνου καὶ Οὐήρου τῶν κυρίων Αὐτοκρατόρων, ἡγε[μονε]ύοντος Φλ. Τιτιανοῦ, ἐπιστρατηγοῦντος Λουκκηΐου Ὀφελλιανοῦ, στρατηγοῦντος τοῦ νομοῦ Θέωνος, ἀποκατέστησεν τὰ τίχη (i. e. τείχη) ἐπ' ἀγαθῷ. Παχὼν ιε.

Dies XV. mensis Pachon anni VI. Marci Aurelii et Veri respondet diei X. mensis Maii anni p. Chr.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
Lϛ ΑΝΤωΝΕΙΝΟΥ
ΚΑΙΟΥΗΡΟΥΤωΝ
ΚΥΡΙωΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡωΝ
ΗΓΕ.....ΥΟΝΤΟCΦΛ
ΤΙΤΙΑΝΟΥΕΠΙCΤΡΑΤΗΓΟΥΝ
ΤΟCΛΟΥΚΚΗΙΟΥΟΦΕΛΛΙΑΝΥ̊
CΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟCΤΟΥΝΟ
ΜΟΥΘΕωΝΟCΑΠΟ
ΚΑΤΕCΤΗCΕΝΤΑΤΙ
ΧΗΕΠΑΓΑΘωΙ
ΠΑΧωΝΙΕ̅

166. Praefectus Aegypti est Fl. Titianus (vide Introd. p. 312. *b.*). Vss. 9. 10. insolentius dictum est ἀποκατέστησεν, quum exspectaveris ἀποκατεστάθη; nisi coniicias in alia parte muri nomen inscriptum fuisse eius qui restituit. Τὰ τείχη, quae memorantur, videntur inclusisse Androsphingem. Atque horum quoque vestigia detexit Caviglia. Epistrategus est regionis Deltanae (vide Introd. p. 315.), si nomus est Letopolites (conf. n. 4699.).

4702.

In lapide Minutoliano inter Abusir (*Busirin*) et *Memphin* reperto, qui naufragio periit. Plurima in latiore parte lapidis desunt; quae infra sunt, in plintho perscripta erant; litterae optimae aetatis; ex schedis Boeckhii edidit Droysen Mus. Rhenan. III, 4. p. 538. et Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 409. n. XXXIV.

ΟΔΟΜΑΙΣΤΑΝΟΝΘΕΟΝΙΔΡΥΣΑΝΤΟ
ΛΥΣΙΚΡΙΤΟΣΑΘΗΝΑΙ | ΣΩΣΙΚΛΗΣΑΘΗΝΑΓ
ΑΝΔΡΟ.ΑΡΙΣΝΙΣΥΡΙ | ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΑΘΗΝΑΙΟ
ΜΝΑΣΙΓΕΝΗΣΒΟΙΩΤ | ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑΣΚΟΡΙ
ΕΠΙΤΕΛΗΣΚΥΡΑΝΑ | ΠΥΟΟΔΩΡΟΣΑΘΗΝΑΙ
ΣΤΡΑΤΩΝΚΑRΥΑΝΔ | ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣΑΟΗΝ

ΚΑΙΤ.ΙΝΤΡΑ - - ΑΝ.ΑΝΕΘΕ
ΣΑΝΑΜΥRΤΑΙΟΣΡΟΔΙΟΣ

- - - - - - -
- - *οδομαῖς Τᾶνον θεὸν ἱδρύσαντο·*
Λυσίκριτος Ἀθηναῖ(ος), Σωσικ[λ]ῆς Ἀθηνα[ῖ](ος),
Ἀνδρό[χ]αρις Νισύρι(ος), Δημήτριος Ἀθηναῖο[ς],
Μνασιγένης Βοιωτ(ός), Ἀπολλωνίδας Κορί(νθιος),
5 Ἐπιτέλης Κυρανα(ῖος), Πυ[θ]όδωρος Ἀθηναῖ(ος),
Στράτων Καρυανδ(εύς), Ἀριστόβουλος Ἀ[θ]ην(αῖος).

- - *καὶ τ[ὴ]ν τρά[πεζ]α[ν] ἀνέθεσαν Ἀμυρταῖος Ῥόδιος* -
- - - -

Fragmentum inscriptionum Graecarum in Aegypto repertarum facile vetustissimum. Nam ex litterarum forma nominibusque colligi potest pertinere ad tempora Chabriae Atheniensis, cuius nota in Aegyptum expeditio circa a. a. Chr. 360. Ad eundem Chabriam referendum videtur castellum inter Gerrha et Pelusium situm nomine Χαβρίου χάραξ (Strab. XVII, 760.). Et huic aetati titulum Boeckhius non dubitavit tribuere. Itaque homines ex copiis Chabriae ad Memphin agentibus, a numine quodam Aegyptio, ut putabant, egregie adiuti grati animi causa monumentum posuerunt. Dei nomen non notum est. Droysenius provocabat ad formas ΤΑΝΟΥΣ et ΤΑΝΕΥΤ in papyris Aegyptiacis obvias (pap. Berol. 39. Schow p. 62.). Letronnius ΟΔΟΜΑΙΣΤΑΝΟΣ integrum nomen censebat (vide Jahrb. für wissensch. Kritik, 1843. p. 749.). Primam lineam ex versu superesse vidit Buttmannus. Nam supra et infra et fortasse etiam in latere quod adspectanti est a manu sinistra plurima videntur periisse. Exempli causa scribi potest ita:

[Ἀντ' εὐεργεσίας πολέμου φίλοι ἀενάοισιν
οἵδε πρὸς οἰκ]οδομαῖς Τᾶνον θεὸν ἱδρύσαντο.

Si οἰκοδομαῖς, quibus Pyramides statuo intelligi (conf. n. 4700.), verum est, exemplum hoc est vetusti usus vocis οἰκοδομή p. οἰκοδόμημα. Habes tamen etiam in tab. Heracl. I, 160. ἐπιοικοδομά ex quarto ante Chr. saeculo. Alii, quorum est Amyrtaeus Rhodius, tabulam libationis dedicarunt ad idem monumentum pertinentem. Tabulam eius generis esse, ex quo est n. 4836., coniecit Letronnius (cf. Vol. I. n. 1570. et Vol. III. n. 5553.). Idem nomen hominis Rhodii a rege Aegypti Amyrtaeo docta disputatione repetit, quam redarguunt ea, quae Boeckhius composuit in libello de Manethone p. 361 sq.

4703.

In loco Sakkarah prope *Memphin*, qui est in parietinis necropolis veteris, in sepulcro; repperit Comes de Laborde, cuius ex schedis edidit Raoul-Rochette Monum. inedd. antiq. figuratae Gr. Etr. Rom. Vol. I. p. 113. Tractavit Welcker Append. ad Syll. epigr. p. 69.

ΓΝΩΘΙ ΜΕΤΕΥCΕΒΕΕCCΙ.
ΑΦΡΟΝΑΔΩΡΙΔΑΚΕΙCΘΑΙ
ΑΝΤΑΡΕΤΗCΙΕΡΟΝΧΩΡΟΝ
ΑΝΕΥΡΟΜΕΝΗΝ
5 ΟΥΓΑΡΑΠΑCΙΝΟΜΩCΘΑΝΑΤΟϚ
.ΑΡΥCΑΛΛΟΤΙCΕCΘΛΟΝ
..ΤΟCΚΑΙΘΑΝΑΤΟΥΚΟΥΦΟΝ
ΑΠΕCΧΕΤΕΛΟC

Γνῶθι μετ᾽ εὐσεβέεσσι [σ]α[ό]φρονα Δωρίδα κεῖσθαι
ἀντ᾽ ἀρετῆς ἱερὸν χῶρον ἀνευρομένην.
οὐ γὰρ ἅπασιν ὁμῶς θάνατο[ς β]αρύς· ἀλλ᾽ ὅτις ἐσθλό[ς],
[οὗ]τος καὶ θανάτου κοῦφον ἀπέσχε τέλος.

Vs. 1. 2. Roch. scripsit [εὔ]φρονα, Welck. [ἀταλ]άφρονα. Reliqua legerat etiam Welckerus ut nos.

4703. *b.*

In regione Fayoum, prope veterem *Arsinoën*, ubi Jomard (Descr. Aegypt. Antt. T. V. tab. 56. n. 21.) fragmentum transcripsit hoc:

ΙL ΙG ΛΙ ΜΟΥΘΙ Α

L ιε, [Φαρ]μουθὶ α.

est Labyrinthus. Ibi ex lapide granite ad angulum occidentalem pyramidis El-Ahouara fragmentum aliud transcripsit N. L'Hôte, quod edidit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. cet. T. I. p. 381. n. XXIX.

ΛΡΣΣΗΣΚΛΗΟ
ΦΙ7Ο7 ΤΟΡΟC
Η... ...ΝΗΙ

Ὑπὲρ βασι]λ[ί]σσης Κλ[ε]ο[πάτρας
θεᾶς] Φι[λ]ο[μή]τορος, [τῆς βασιλέως
ἀδελφῆς καὶ γυ]ν[α]ι[κὸς
- - - - - - - -

Restituit Letronnius, qui monuit lapidem videri ad aram pertinuisse numini cuidam illius regionis positam.

4703. *c.*

In vico Tehneh, qui est in ruderibus urbis veteris *Acoris*, inscriptio rupi incisa super introitum specus; edidit N. L'Hôte Lettres écrites d'Égypte p. 36. 154. cum interpret. Letronnii. Hinc repetiit et illustravit Letronnius Journ. des Sav. Sept. 1840. p. 524. et Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Ég. T. I. p. 377 sqq. (conf. tab. XV. n. 2.). Citavit Wilkinsonus in opere Manners and customs cet. T. III. p. 400. qui idem apographum communicavit cum Letronnio non diversum ab eo, quod dedit L'Hôte.

ΥΠΕΡΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΘΕΟΥΕΠΙΦΑΝΟΥΕΜΕΓΑΛΟΥΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥ
ΑΚΩΡΙΣΕΡΩΕΩΣΙΣΙΔΙΜΩΧΙΑΔΙΣΩΤΕΙΡΑΙ

Vs. 3. apographa consentiunt in forma ΕΡΕΕΩΣ, sed Lepsius in litteris ex Aegypto missis docet in lapide esse ΕΡΩΕΩΣ. Idem testatur veram esse lectionem ΜΩΧΙΑΔΙ.

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ Ἐπιφανοῦ[ς], Μεγάλου, Εὐχαρίστου, Ἄκωρις Ἐρωέως Ἴσιδι Μωχιάδι σωτείρᾳ.

Ptolemaeus Epiphanes nunc Μέγας audit; cuius rei hoc primum exemplum est. Nam aliter se habet βασιλεὺς μέγας Πτολεμαῖος de Euergeta in monumento Adulitano n. 5127. *a.* Non addita mentio coniugis regis. Hinc Letronnius colligit titulum ante positum fuisse quam Ptolemaeus uxorem duxisset. Specus dedicatum est Isidi, quae vocatur Μωχιὰς σώτειρα. Λοχιάδι dedit Letronnius, qui de forma λοχιὰς pro λοχία s. λοχεία docte disseruit. Attulit praeterea nomen feminae LOCHIAS ex inscriptione Latina apud Clarac. Inscr. tab. XXII. ut Isis Dianae epithetis gaudere videatur (cf. Elem. epigr. Gr. p. 333.). At lectionem confirmatam etiam a Lepsio non ausus sum mutare. ΑΚΩΡΙΣ notum nomen regis est Aegypti, teste Theopompo ap. Phot. cod. LXXVI. p. 120. b. (cf. Wichers Theopomp. fragm. p. 80. 81.), qui Diodoro est Ἄκορις (XV, 2.), Manethoni secundum Africanum, Eusebium, Syncellum (Chronogr. p. 76. a. p. 257. a.) Ἄχωρις. Fuisse etiam nomen dei, cui Acoritani urbis nomen acceptum rettulerint, Letronnius monuit usus amuleto Aegyptiaco edito a Wilkinsono l. c. T. IV. p. 232. quod ille repetiit l. c. tab. XV. n. 3. Huius dei nomen nunc gerit is, qui titulum posuit, congruum idem nomini urbis. Patris nomen Letronnio ΕΡΙΕΥΣ videbatur esse quod frequens nomen apud Aegyptios fuisse docent papyri (vide pap. Taurin. Part. I. p. 26. 30. Part. II. p. 25. 46. 53 cet.). Sed potest etiam Ἐρωεὺς forma fuisse usu sancita.

4703. *d.*

Ibidem, in latere utroque figurae femineae rupi insculptae magnitudine naturali; transcripserunt Jomard Descr. Aegypt. Antt. T. V tab. 56. n. 20. et N. L'Hôte Lettres écrites d'Ég. p. 40.

ΓΡΑΜΜΑΤΑΑΧΡΗΜΑΤΙCΤΟCΕCCΗ

Jomard ΓΡΑΜΜΜΑΤΑ. Vox ἀχρημάτιστος nota ex Plutarch. Quaest. Rom. T. VII. p. 108. ed. Reisk. ubi ἡμέρα ἀχρημάτιστος (a verbo χρηματίζειν) est dies quo res magni momenti non aguntur. Nunc ἀχρη-

μάτιστος videtur significare eum, qui est sine responso dei, ut χρηματισθεὶς (p. χρησμοδοτηθεὶς n. 4539.) est, cui editum oraculum est, n. 4331. Mire tamen dictum est γράμματα ἀχρημάτιστος ἔσσῃ, quod et ipsum oraculo similius est.

4704.

In ruderibus *Hermopolis magnae* (hodie locus vocatur Ashmouneyn), in basi humi prostrata quattuor lapidibus composita, circiter 8 pedes lata, 12 pedes alta; tota inscriptio duodecim versibus constat. Initium (vss. 1-3.) edidit Jomard Descr. Aeg. Ant. T. II. p. 6. (cf. T. V. tab. 56. n. 17.) Paulo plura transcripsit Nestor L'Hôte, cuius ex schedis edidit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Ég. T. I. p. 437 sqq. n. XLVI. Dedimus utrumque apographum.

Jomard:

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΥΠΕΡΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡωΝΚΑΙCΑΡωΝ
ΜΑΡΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤωΝΙΝΟΥ

N. L'Hôte:

<table>
<tr><td colspan="2">ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΠΕΡΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡωΝΚΑΙCΑΡωΝ I
ΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤωΝΙΝΟΥ I</td></tr>
<tr><td>
ΝΙΑΚωΝΜΗΔΙΚω
ΙΚωΝCΑΡ ΤΙ
ΥΔΙΑΜΟΝΗ</td><td>CΕΒΑC I
ΝΠΑΡΘΙΚωΝ I
ΚωΝΜΕΓΙCΤωΝ I
ΚΑΙΤΟΥCΥΜΠΑΝΤΟC</td></tr>
<tr><td colspan="2">- - - - - - - - - ΚΤΟΥΜΗΙΟΥΜΑΓΝΟΥ
- - - - - - - - - ΕΠΙCΤΡΑΤΗΓΟΥΝΙC
- - - - - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - - -</td></tr>
</table>

Vs. 4. init. de industria deletus est.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Ὑπὲρ Αὐτοκρατόρων Καισάρων
Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνίνου [κα]ὶ
M. Αὐρηλίου Κομμόδου,] Σεβασ[τῶν,
Ἀρμε]νιακῶν, Μηδικῶν, Παρθικῶν,
Γερμαν]ικῶν, Σαρ[μα]τικῶν, μεγίστων,
αἰωνίο]υ διαμον[ῆς] καὶ τοῦ σύμπαντος
αὐτῶν οἴκου, ἐπὶ T. Πα]κτουμηΐου Μάγνου
ἐπάρχου Αἰγύπτου,] ἐπιστρατηγοῦν[τος
τοῦ δεῖνος - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - -

Vs. 4. init. Commodum, non Getam esse, cuius nomina deleta sunt, patet ex titulis Ἀρμενιακῶν, Μηδικῶν, Παρθικῶν, quibus vulgo Marcus Aurelius et L. Verus ornantur in monumentis publicis, deinde ex titulis Γερμανικῶν, Σαρματικῶν, qui tribuuntur M. Aurelio et Commodo, illi inde ab a. u. c. 925. et 927. huic inde ab a. u. c. 929. (vide Eckhel. D. N. T. VII. p. 59. 62. 104. conf. Vol. I. n. 1319.) Iam Commodus Αὐτοκράτωρ et Σεβαστὸς audit. Itaque titulus positus est inter annos p. Chr. 177-180. a. u. c. 930-933. Memorabile notante Letronnio quod quum in nummis M. Aurelii elogia: *Armeniacus*, *Parthicus*, *Medicus* usque ad obitum L. Veri sensim evanescant neque in inscriptionibus post a. 172. positis vulgo redeant, sed pro iis *Germanicus* et *Sarmaticus*, in titulo n. 4704. omnia illa elogia coacervata habentur. Hinc patet in inscriptionibus monumentorum normam paulo liberiorem observatam esse quam in nummis. Similis ratio est tituli Latini ap. Orell. n. 863. quem contulit Letronnius. De collocatione Μηδικῶν Παρθικῶν cf. n. 4697. *c.* De nomine Commodi ex monumentis eradendo vide Lamprid. Commod. c. 17 sqq. cf. Vol. I. n. 1625. Vol. III. n. 4683. De causa autem, cur non ubique obtemperatum sit decreto senatus, bene monuit Letronnius l. c. p. 442. Ceterum hoc fragmentum etiam eo insigne est, quod novum nobis praefectum Aegypti suppeditat Pactumeium Magnum, qui monente Coelestino Cavedono in litteris ad Academiam Borussicam datis a. p. Chr. 183. (Marinus Fratr. Arv. p. 400.) consul suffectus fuit (conf. Introd. p. 313. *a.*); Letronnius minus recte Marcium Mevium Magnum exsculpsit. Vss. 10. 11. 12. Letronnius de coniectura ita explevit: οἱ ἀπὸ τῆς μητροπόλεως καὶ τοῦ νομοῦ Ἑρμῇ θεῷ μεγίστῳ καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς L - - - quae sane quandam speciem probabilitatis habent. Cf. n. 4715. 4716.

4705.

In loco Ansine, in ruderibus *Antinoes* urbis Graecae ab Hadriano conditae, in basi duarum columnarum ordinis Corinthii, quarum altera servatur satis integra. Mutilam inscriptionem dederunt Montfaucon. Ant. Expl. Suppl. T. III. p. 150. qui habuit ex Patris du Bernat S. I. de missionibus Tomo secundo p. 247.; Murator. p. MXXV. 2. cum Bimardi interpret. et not.; Pocock. Descr. Or. T. I. p. 279. n. 7. (conf. Leichius ap. Pocock. Inscr. Ant. p. 87.) Plenius edidit Hamilton Aegypt. p. 282.; Jomard in descriptione Antinoes p. 22. Descript. Aeg. Antiq. T. II. (conf. T. V. tab. 56. n. 18. 19.), qui transcripsit ex utraque basi;

Vidua Inscr. ant. tab. XVII. (cf. p. 17 sqq.) Ex Hamiltono octo priores lineas petiit Walpol. Travels p. 589. n. 54. Tractavit Letronnius Rech. sur l'Ég. p. 280 sqq. (conf. Journ. des Sav. Jan. 1827. p. 21 sq.)

Α Γ Α Θ Η Ι Τ Υ Χ Η Ι
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙΜΑΡΚΩΙΑΥΡΗΛΙΩΙ
ΣΕΟΥΗΡΩΙΑΛΕΞΑΝΔΡΩΙΕΥϹΕΒΕΙΕΥΤΥΧΕΙ
ΣΕΒΑΣΤΩΙ - - - - - - - - - - - ΙΣΕΒΑΣΤΗΙ
ΜΗΤΡΙΑΥΤΟΥΚΑΙ   ΝΑΗΤΤΗΤΩΝ
ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΝ   ΗΣΚΑΙΑΙΩΝΙΟΥ
ΔΙΑΜΟΝΗΣΑΥΤΩΝΚ   ΜΠΑΝΤΟΣΑΥΤΩΝΟΙΚΟΥ
ΕΠΙΜΗΟΥΙΟΥΟΝΩΡ   ΥΕΠΑΡΧΟΥΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΘΕΟΥ....ΙΙ.ΒΙΟΥ....ΗΛΙΑΝΟ
ΑΝΤΙΝΟΕΩΝΝΕΩΝΕΛΛΗΝΩΝΙ   Η
ΠΡΥΤΑΝΕΥΟΝΤΟΣΑΥΡΗΛΙΟΥΩΡΙΓΕΝ
. ΥΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΒΟΥΛΕΥΤΟΥΓΥΜΝ
ΕΠΙΤΩΝΣΤΕΜΜΑΤΩΝΚΑΙΩΣΧΡΗΜΑΤ
ΟΥΛΗΣΑΘΗΝΑΙΔΟΣ   L Ι Α //   Τ....

In media basi cavum est excisum, quod non notavit Vidua. Varietas lectionis potissima haec est. Vs. 3. Jom. ex altera basi ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ, ex altera ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΙ, Vid. ΑΛΕΞΑΝΔΡW, reliqui ΑΛΕ ΞΑΝΔΡΩΙ. Vs. 4. init. Jom. ΣΕΒΑΣΤ et ΣΕΒΑΣΤΙ, Hamilt. Vid. ΣΕΒΑΣΤΩΙ; deinde in fine Hamilt. ΣΕΒΑΣΤΗΙ, Vid. ΙΣΕΒΑΣΤΗ, quae composui. Vs. 5. ΚΑΙ habet Jom. ex altera basi, Vid. nonnisi Ι primum ductum litterae Κ, Hamilt. et Jom. ex altera basi nihil; deinde Hamilt. ΛΗΤΤΗΤΩΝ, Jom. ΙΑ ΗΤΤΗΤΩΝ et ΙΑΙΙΤΤΗΤΩΝ, Vid. ΝΑΗΤΤΗΤΩΝ. Vs. 7. Κ et Μ ante ΠΑΝΤΟΣ solus habet Hamilt. Vs. 8. ΟΝΩΡ habent Hamilt. Jom. ex altera basi, Vid. ΟΝΩΙ; deinde Vid. ΑΡΧ..ΥΑΙΓΥΠΤΟ.., Jom. ΕΠΑΡΧΟΥΑΙΓΥΠΤΟΥ et ˥ΑΡΧΟΥ cet., Hamilt. ΥΕΠΑΡΧΟΥ cet. Vs. 9. Hamilt. - - ΙΙΑΙΗΙΟΥΝΙΟ ΘΕΟΥ. ΙΙΒΙΟΥ.... ΗΛΙΑΝΟ, Vid. ΕΠΙΣΤΡΑ ΤΗΓΟΥΝΤΟΣ et nihil praeterea in eo versu; Jom. ex altera basi Ι ΙΙ ΙΑ ΗΟΙΝΙϹ ΙΛΙ, Vs. 4-9. omittit Poc. Vs. 10. init. Α omittit Vid., ΑΝ omittit Hamilt. Poc.; in fine ductus Ι accessit ex Jom. Η ex Vid. Vs. 11. extr. ΩΡΙΓΕΝ omittit Poc. Vs. 12. extr. Hamilt. ΣΥΜΝ, Jom. ΕΥΜΝ et ΓΥΜΝ; Poc. omittit ΒΟΥΛϵΥΤΟΥΓΥΜΝ. Vs. 13. extr. Hamilt. ΧΡΗΜΑΣΙ, Poc. Mur. Jom. ex altera basi et Vid. ΧΡΗΜΑ, Jom. ex altera basi ΧΡΗΜΑΤ; Poc. ΕΤΕΜ ΜΑΤΩΧΡΗΜΑ. Vs. 14. init. Hamilt. Jom. ex altera basi .ΟΥΛΗΣ, Vid. et Jom. ex altera basi ϽΥΛΗΣ; ibid. extr. Hamilt. LΙΔΙΙΤ, Jom. ex altera basi LΙΛ//Τ, ex altera LΙΑ//Τ, Vid. LΙΔ//Τ.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Σεουήρῳ Ἀλεξάνδρῳ Εὐσεβεῖ Εὐτυχεῖ Σεβαστῷ [καὶ Ἰουλίᾳ Μαμαίᾳ] Σεβαστῇ μητρὶ αὐτοῦ καὶ [τῶ]ν ἀηττήτων στρατοπέδων [ὑπὲρ νίκ]ης καὶ αἰωνίου διαμονῆς αὐτῶν κ[αὶ τοῦ σύ]μπαντος αὐτῶν οἴκου, ἐπὶ Μηουίου Ὀνωρ[ιανο]ῦ ἐπάρχου Αἰγύπτου, ἐπιστρατηγοῦντος [Σ]εου[ήρου Οὐ]ιβίου [Αὐρ]ηλιανο[ῦ], Ἀντινοέων νέων Ἑλλήνων [ἡ βουλ]ή, πρυτανεύοντος Αὐρηλίου Ὠριγέν[ους το]ῦ καὶ Ἀπολλωνίου, βουλευτοῦ, γυμν[ασιάρχου καὶ] ἐπὶ τῶν στεμμάτων καὶ ὡς χρηματ[ίζει, φ]υλῆς Ἀθηναΐδος. Ἔτους ια, Τ[υβὶ - -

Civitas Antinoe ab Hadriano Imperatore (Pausan. VIII, 9, 7. Stephan. Byz. v. *Ἀντινόεια*. Chronic. Paschal. ad Olymp. 225.) condita in honorem Antinoi tota Graeca fuit. Hinc *ἡ βουλὴ ἡ Ἀντινοέων νέων Ἑλλήνων* (conf. n. 4679.); hinc prytanis magistratus eponymus. Ita etiam in praescriptis locus nullus erat *στρατηγοῦ*, i. e. nomarchae (vide Introd. p. 317. *a.*). Epistrategus autem Heptanomidis est, siquidem regio, in qua sita urbs, Heptanomidi tribuebatur teste Ptolemaeo (conf. Introd. p. 284. *b.*). Praefectus Aegypti Maevius Honorianus aliunde non notus est (cf. Introd. p. 313. *b.*). Huius igitur civitatis senatus Imperatori Alexandro Severo statuas posuit ad celebrandam victoriam de Persis reportatam. Tituli restitutionem fere occupavit Letronnius ex apographis Hamiltoni et Jomardi. Partem dedicatoriam (vss. 1-7.) etiam ante Letronnium bene legerat Walpolius. In designatione temporis constituenda rem diremit Jomardi apographum, qui ex altera basi LΙΑ//·Τ. Virgulae sunt signum distinctionis. Formula *ὑπὲρ νίκης* docet Imperatorem tum profectum in expeditionem esse. Anno p. Chr. 232. Alexander belligerabat cum Persis. In eum annum incidit annus imperii Alexandri XI. Mensem Tybi recte restituit Vidua, quem nunc sequitur Letronnius (Journ. des Sav. l. c.). Hic mensis quum respondeat Romanorum Decembri et Ianuario, statuae positae sunt exeunte anno 232. vel ineunte 233. Vs. 13. munus *τοῦ ἐπὶ τῶν στεμμάτων* Letronnius comparat cum *τῷ ἐπὶ τοῦ στεφάνου* inscriptionis Vol. II. n. 3151. De formula *καὶ ὡς χρηματίζει* dictum est ad n. 4680. Vs. 14. ante *φυλῆς* Letronnius male inserit articulum *τῆς*. Minus recte idem vs. 10. articulum Η initio versus vel in fine versus praecedentis interiisse arbitratur.

4706.

In loco Beni-Hassan, ubi antiquitus *Speos Artemidos*; edidit Gau tab. x. n. 19.

ΑΠΑΓϹΝΟΥΤΕΠΑΤGΖω⌒ΕϹ
ΑΠ∾ϠΕΛΕΝΝ∾Π∾ΒΕϹϨ
ΑΝΤΡΕϹΠ ΦΙΑΕΠΠΟϹ~

Quid subsit huic titulo, non exputo. Litterae sunt similiores iis inscriptionibus, quas mere Christianas ex Aegypto reportatas habemus. In fine coniiciat aliquis esse Φίλεππος p. Φίλιππος.

SECTIO TERTIA.

AEGYPTUS SUPERIOR S. THEBAIS.

LYCOPOLIS, CROCODILOPOLIS, ANTAEOPOLIS, MONS CLAUDIANUS, PANOPOLIS, ABYDUS, TENTYRA, APOLLONOPOLIS PARVA, THEBAE, LATOPOLIS, ELITHYA, APOLLONOPOLIS MAGNA, BERENICE, SILSILIS, OMBI, SYENE, ELEPHANTINE, INSULA BACCHI, PHILAE.

4707.

Lycopoli, hodie Siut; lapis anaglyphis ornatus asservatur Parisiis in museo regio; unde edidit Comte de Clarac Inscr. du Musée Royale du Louvre, 1832. tab. 61. 427. A. (n. 863.)

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟϹΕΡΜΟΓΕΝ
ΟΥϹΓΥΜΝΑϹΙΑΡΧΗϹΑϹ
ΚΑΙΑΓΟΡΑΝΟΜΗϹΑϹΚΑΙ
ΑΡΧΙΕΡΕΥϹΓΕΝΟΜΕΝΟϹ
ΚΑΙΙΕΡΟΠΟΙΟϹΓΕΝΟΜΕΝΟϹ
ΟΜΟΙΩϹΤΗϹΛΥΚΩΝΠΟΛ
ΕΩϹΚΑΙΤΑϹΑΛΛΑϹΑΡΧΑϹ
ΔΙΗΛΘΕΝ
L I ΦΑΡΜΟΥΘΙ Κ̄

Litterae E et P has fere formas habent: E, P.

Ἀπολλώνιος Ἑρμογένους γυμνασιαρχήσας καὶ ἀγορανομήσας καὶ ἀρχιέρευς γενόμενος καὶ ἱεροποιὸς γενόμενος, ὁμοίως τῆς Λύκων πόλεως καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διῆλθεν.
Ἔτους ῑ, Φαρμουθὶ κ̄.

Annus designatus est ex epocha haud dubie regnantis (n. 4710.).

4708.

Titulo n. 4707. subiunximus sequentes tres, qui ubi reperti sint, non constat. Quamquam titulus n. 4708. fortasse Abydo tribuendus. Lapides asservantur Parisiis in museo regio; unde edidit Comte de Clarac Inscr. du Musée Royale du Louvre, 1832. tab. 60. 481. A. C. B. Primum hunc n. 4708. tractarunt Welckerus in Mus. Rhen. a se et Naekio edito a. 1. 1832. fasc. II. p. 293 sq. et G. Hermannus Opusc. Vol. V. p. 204 sqq.

ΗΠΑΤΡΙϹΜΕΝΜΟΙΕϹΤΙΛΥΚΩΝΠΟΛΙϹΕΙΜΙΔΑΠΟΛΛ....
ΕΝΦΑΡΙΗΙΓΑΙΗΙΘΥΜΟΝΑΠΟΦΘΙΜΕΝΟϹ
ΝΗΠΙΟϹΗΡΠΑϹΘΗΝΔΕΚΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΝΙΑΥΤΟΥ
ΕΚΤΟΝΔΩΡΟϹΥΝΗϹΜΗΝΑΠΑΡΕΡΧΟΜΕΝΟϹ
ΝΥΝΔΑΒΥΔΗΝΑΙΟΥΤΟΝΟϹΕΙΡΙΔΟϹΑΜΦΙΠΟΛΕΥΩ
ΘΩΚΟΝΚΑΙΦΘΙΜΕΝΩΝΟΥΚΕΠΑΤΗϹΑΔΩΜΟΥϹ
ΑΘΑΝΑΤΩΝΚΑΙΤΕΚΝΑΜΕΜΟΡΜΕΝΟΝΟΙΥΟΝΕΠΕΓ
ΑΛΑΟΙΚΕΙΜΑΚΑΡΩΝΗΛΥϹΙΟΝΠΕΔΙΟΝ
ΕΝΘΑΜΑΠΑΙϹΙΘΕΩΝΑΕΙ ΩΝΚΥΛΛΗΝΙΟϹΕΡΜΗϹ
ΗΔΡΥϹΕΚΑΙΛΗΘΗϹΟΥΚΕΠΙΟΝΛΙΒΑΔΑ

Ἡ πατρὶς μὲν μοὖστι Λύκων πόλις· εἰμὶ δ' Ἀπολλ[ᾶς
ἐν Φαρίῃ γαίῃ θυμὸν ἀποφθίμενος
νήπιος· ἡρπάσθην δ' ἑκκαιδεκάτου ἐνιαυτοῦ
ἕκτον [ἀ]ωροσύνῃ μῆνα παρερχόμενος.
νῦν δ' Ἀβυδηναίου τὸν Ὀσείριδος ἀμφιπολεύω
θῶκον καὶ φθιμένων οὐκ ἐπάτησα δ[ό]μους·
ἀθανάτων καὶ τέκνα μεμορμένον οἷ[τ]ον ἔπε[ισιν,
ἀλ[λ'] οἰκεῖ μακάρων Ἠλύσιον πεδίον·
ἔνθ' ἅμα παισὶ θεῶν [μ' ἀγαγ]ὼν Κυλλήνιος Ἑρμῆς
[ἵ]δρυσε καὶ Λήθης οὐκ ἔπιον λιβάδα.

Puer Lycopoli oriundus, in insula Pharo defunctus, Abydi sepultus videtur. Pharus insula teste Strabone (XVII, 792.) desolata est a Divo Caesare. Noli tamen inde colligere titulum Caesaris aetate superiorem esse. Nomen pueri a Welckero propositum Ἀπολλ[ᾶς] recepit etiam Hermannus. Ille scripserat Ἀπολλ[ώνιος]. Keilius Anal. epigr. et onom. p. 95. coniecit Ἀπόλλ[ων]. Articulum initio versus primi positum repudiavit Welckerus (cf. n. 4709.) ob id reprehensus ab Hermanno, qui dedit: ἡ πατρὶς μὲν μοὖστι. Mirum, quod puer decimi sexti anni mensem sextum egres-

sus νήπιον se dicit fuisse quum moreretur. Hinc Hermannus audacius scripsit vs. 3. ἑκκαιδεκάτῃ, et vs. 4. κουροσύνης, quorum neutrum ne aptum quidem. Nam neque si νήπιος sex mensium est, quadrat κουροσύνη, et posito ἑκκαιδεκάτῃ, quid fiat voce ἐνιαυτοῦ, non apertum est. Νήπιος h. l. videtur eo sensu dictum esse, quo habes ap. Hom. Il. XXII, 445. Vs. 4. sumo ἀωροσύνην nomen esse ab ἄωρος factum. Vs. 5. Abydus urbs fuit olim post Thebas maxima et cultu Osiridis maxime insignis (Strab. XVII, 813. 814.), unde Ὄσειρις Ἀβυδηναῖος. Ad explicationem huius versus apprime facit Plutarch. Isid. et Osir. p. 359. (Reisk. T. VII. p. 416.) ἔν τε Ἀβύδῳ τοὺς εὐδαίμονας τῶν Αἰγυπτίων καὶ δυνατοὺς μάλιστα θάπτεσθαι φιλοτιμουμένους ὁμοτάφους εἶναι τοῦ σώματος Ὀσίριδος. Cf. Ad. Schmidt Forsch. auf d. Geb. d. Alterth. I. p. 66. Vs. 7. extr. Welckerus scripsit οἶ[κ]ον ἐπε[λθεῖν, Hermannus οἶ[τ]ον ἐπ[ισπεῖν. Puto in fine tempus finitum fuisse, quod aptius insequentibus ἀλλ' οἰκεῖ cet. Itaque coniunge μεμορμένον οἶ[τ]ον. Vs. 9. μ' ἀγαγὼν debetur Hermanno. Et potest sane AE esse ME, ut ductus I alterum crus sit litterae A. Vs. 10. init. Hermannus dedit ἥδρ[α]σε ratus mensuram vitiosam esse in ἵδρυσε, quod scripserat Welckerus. Sed auctor carminis corripuit etiam vocabuli Ἀβυδηναίου secundam syllabam. Neque ἵδρυσα correpta littera υ caret exemplis.

4709.

Haud dubie ex eodem loco, ex quo n. 4708. Edidit Comte de Clarac Inscr. du Musée Royale du Louvre, 1832. tab. 60. 481. C. n. 848. Citavit Letronnius Journ. des Sav. Aug. 1830. p. 503.

ΠΑΤΡΙϹΜΕΝΜΟΙΕϹΤΙΛΥ
ΚΩΝΠΟΛΙϹΕΙΜΙΔΕΛΗΜΩΝ
ΕΙΚΟϹΙΚΑΙΕΝΙΚΗΡΑΚΑΤΑ
ΖΒΕϹΘΕΙϹΕΝΙΑΥΤΩΙ
ΦΟΙΒΟΥΚΑΙΜΟΥϹΩΝΟΘΕ
ΡΑ+ΠΑΝΤΩΝΥΜΟϹΗΜΗΝ

Litterae E et P has fere formas habent: E, P.

Πατρὶς μέν μοί ἐστι Λύκων πόλις, εἰμὶ δ' Ἑλήμων
εἴκοσι καὶ ἑνὶ κῆρα κατα[σ]βεσθεὶς ἐνιαυτῷ·
Φοίβου καὶ Μουσῶν ὁ θέραψ παντώνυμος ἥμην.

Z in voce ΚΑΤΑΖΒΕϹΘΕΙϹ ex pinguiori quadam pronuntiatione natum videtur.

4710.

Haud dubie ex eodem loco, ex quo n. 4708. 4709. Edidit Comte de Clarac Inscr. du Musée Royale du Louvre, 1832. tab. 60. 481. B. n. 853.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟϹ ΕΡΩΤΟϹΤΟΥΕΡΩ
ΓΟϹΜΗΤΡΟϹΑΡΙϹΤΙΟΥΛΕΓΟΜΕΝΟϹΟΤΟΥ
ΕΡΩϹ+ΑΛΥΚΟΠΟΛΕΙΤΗϹΑΘΡΟϹΕΤΕΛΕΥ
ΤΗϹΕΝΤΩΙΕΒΔΟΜΩΙΕΤΙΜΗΝΙΠΑΧΩΝ
ΚΑΕΤΩΝΛΔΜΗΝΩΝΕΗΜΕΡΩΝΙΕΚΥΡΙ
ΕϹΑΡΑΠΙΔΟϹΑΥΤΩΙΤΗΝΚΑΤΕΞΟΥϹΙΑΝ
ΚΑΤΑΤΩΝΕΚΘΡΩΝΑΥΤΟΥ

Litterae E et P has fere formas habent: Є, P.

Ἀπολλώνιος Ἔρωτος τοῦ Ἔρω[τ]ος, μητρὸς Ἀριστίου, λεγόμενος ὁ τοῦ Ἔρωτ(ος) Λυκοπολείτης, ἀθρός, ἐτελεύτησεν τῷ ἑβδόμῳ ἔτ[ε]ι, μηνὶ Παχὼν κα, ἐτῶν λδ, μηνῶν ε, ἡμερῶν ιε. Κύριε Σάραπι, δὸς αὐτῷ τὴν κατεξουσίαν κατὰ τῶν ἐ[χ]θρῶν αὐτοῦ.

Designatur tempus ex epocha imperantis. Ἀθρὸς est ἀδρός. Haec vox addita in memoriam revocat χαρακτηρισμοὺς hominum in papyris Aegyptiis obvios. In fine nota vocabulum κατεξουσία; κατεξουσιάζειν dicitur in N. T.

4711.

In oppido Athribi s. Athripé s. Atribé, quod Graeci vocarunt *Crocodilopolin*, e regione Panopolis in altera Nili ripa, in templi epistylio humi iacente; titulum transcripsit Gardner Wilkinsonus, edidit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 228 sqq. (cf. tab. VI. c.) De templo disserit Wilkinsonus Manners and customs cet. T. IV. p. 265.

ΚΑΙϹΑΡΟϹϹΕΒΑϹΤΟΥ(ʟcıı|ᶜΙΑΥΤΟΚΙΑΙᶜᶜUΛΚΑ‹Ι|ΙΙ|ᶜΙΛΙΑΛϹϹΒΑ
ΚΑΙΤΟΥ‹ ΙΚΟΥΑΥΤΩΝ(·)ΡΙΦΙΔΙΘΕΑΠΕΓΙϹΤΗΙΕΠΙΗΓΕΜΟΝ(ΙϹΓΛΟΥΓΛΛΕΙ
ΑΠᴗΛΛΩΝΙΟΥΠΡΟϹΤΑΤΗΙΘΡΙΦΙΔοϹ LЄ\ΤΙΒΕΡΙοΥΚΑΙϹΑΡοϹΙϹΒΑϹΤοΥΦΑΜΕΝ–

Ὑπὲρ Τιβερίου] Καίσαρος Σεβαστοῦ, [θεοῦ υἱοῦ], Αὐτο[κρ]ά[τ]ο[ρ]ο[ς] κα[ὶ ὑπὲρ] Ἰ[ου]λί[ας] Σ[ε]βα[στῆς, νέας Ἴσιδος, μητρὸς αὐτοῦ] καὶ το[ῦ ο]ἴκου αὐτῶν Θρίφιδι θεᾷ [μ]εγίστῃ ἐπὶ ἡγεμόν[ο]ς Γ[αΐ]ου Γ[α]λε[ρίου τὸ πρόναον ὁ δεῖνα] Ἀπολλωνίου προστάτη[ς] Θρίφιδος. L Θ Τιβερίου Καίσα[ρ]ος Σ[ε]βαστοῦ Φαμεν[ὼθ --

Restituit Letronnius. Θεοῦ υἱοῦ nunc dictum est pro vulgari θεοῦ Σεβαστοῦ υἱοῦ, quemadmodum Vol. II. n. 2087. et in nummis aliquoties (Eckhel. D. N. T. VI. p. 188. 189. 190. 194.). Annus Tiberii designatur IX. (p. Chr. 21.). Itaque quum in Tentyriticis titulis, qui ad annos XIX–XXIII. (p. Chr. 32–36.) pertinent, elogium ei tribuatur νέου Σεβαστοῦ, probabile videtur, eo anno, quo positus est titulus n. 4711. nondum elogio illo ornatum fuisse Tiberium. Iulia mater Tiberii in Aegypto aptissime νέα Ἶσις audit, epitheto Cleopatrae (Plut. Anton. 54. fin.). Fuerunt duae urbes nomine Athribis, altera haec quam Graeci Crocodilopolin nuncuparunt, altera in Aegypto inferiore, cuius nomus Ἀθριβίτης memoratur ab Herod. II, 166. et Strab. XVII. p. 802. (conf. Introd. p. 283. *b.* et p. 316. *a.*) Nomen urbis a numinis Θρίφιδος cultu repetendum est. Primitiva forma Aegyptiaca nominis Athribis fuit *Atribe* (Silvestre de Sacy trad. d'Ab-

dallatif, p. 700.). Formas Atripe, Atripi, Atribi Letronnius ex libris manu scriptis enotavit. Hinc, si analogiam sequaris linguae Graecae, deae nomen proprie aut ΤΡΙΒΙΣ, ΤΡΙΦΙΣ, aut ΘΡΙΠΙΣ fuit. Formam ΤΡΙΦΙΣ habes, n. 4714. Alterius formae ΘΡΙΠΙΣ usum demonstrat nomen templi eiusdem numinis ΘΡΙΠΙΕΙΟΝ, quod ex titulo sepulcrali attulit Letronnius p. 112. Bene idem monet nomen ΤΡΙΦΙΟΔΩΡΟΣ revocandum esse ad divinitatem Aegyptiacam; Graecos, qui ubique sectarentur ὑπόνοιαν, scripsisse ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΣ quasi a voce ΤΡΥΦΗ compositum nomen esset. Opus dedicatum Letronnius primum coniecerat fuisse πρόπυλον. Verum quum ex litteris a Wilkinsono missis comperisset epistylium, cui titulus inscriptus est, ad πρόπυλον pertinere non posse, necessario dedit τὸ πρόναον (cf. n. 4712.). Ceterum quo minus simplicem hanc dedicationem esse arbitremur, obstat cultus vetustus Triphidis, quam consentaneum est multis ante Tiberium saeculis et templum et pronaon habuisse. Caium Galerium, quem memorat Plin. H. N. XIX. Prooem. 3., praefectum Aegypti fuisse anno IX. Imp. Tiberii a. u. c. 774. p. Chr. 21. titulus docet. Vide Introd. p. 310. *b.*

4712.

Antaeopoli, prope vicum Gaco-Kebir s. Qaou el-Kebir, in epistylio pronai templi, inscriptio in sex particulas fracta, quas *a. b. c. d. e. f.* signavimus. Harum particularum *b.* et *f.* ante annum 1819. suo loco adhuc fuerunt, *c. d. e.* humo obrutae paulatim repertae sunt; et particula *c.* quidem rursus media discissa in duas partes est, quarum utraque binas lineas continet. Particulas *b. e. f.* edidit Pocock. Descr. Orient. T. I. p. 276. n. 3. Particulae *b.* et *f.* editae sunt in Descript. de l'Ég. Ant. Tabb. Vol. IV. tab. 39. 40. Particulas *b. e. f.* cum fragmine inferiore particulae *c.* transcripsit et edidit Jomard in Descript. de l'Ég. T. V. Antt. tab. 56. n. 14. Plenius, repertis particula *d.* et fragmine superiore particulae *c.*, edidit Hamilton. Aegypt. p. 268. Tractarunt Jomard Descr. Antaeop. in Descr. de l'Égypte p. 18. Champollion-Figeac Annal. des Lagides, T. II. p. 119. 160. (App. p. 405. n. v.); Walpol. Travels T. II. p. 592. n. 58. Letronnius Journ. des Sav. Mart. 1821. p. 181 sq. et accuratissime Recherches sur l'Ég. p. 42 sqq. et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 24 sq. n. IV. et p. 210. n. XX.

a. *b.* *c.* *d.* *e.* *f.*

ΣΠΤΟΛΕΜΑ ΣΠΤΟΛΕΜ ΑΙΟΥΚΑΙΚΛΕΟ ΠΑΤΡΑΣΘΕΩΝΕΠΙΦΑΝΩΝΚ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΝ
ΙΛΙΣΣΑΚΛ ΕΟΠΑΤΡΑ ΗΤΟΥΒΑΣΙΛ ΕΩΣΑΔΕΛΦΗΘΕΟΙΦΙΛ ΜΗΤΟΡΕΣ
ΑΟΝΑΝΤΑΙΩ ΚΑΙΤΟΙΣΣΥΝΝΑ ΙΣΘΕΟΙΣΑΥΤΟ ΚΡΑΤΟΡΕΣΚΑΙΣΑΡΕΣΑΥΡΗ ΟΙΑΝΤΩΝΙΝΟΣ
ΕΣΣΕΒΑΣΤΟ ... ΕΝΕΩΣΑΝΤ ΤΗΝΣΤΕΓΑ.. ΤΡΙΔΑΕΤΟΥΣΤΕΤΑΡΤΟ ΑΝΙΘ

Dedi Hamiltoni apographum, recepta vs. 3. extr. littera Ο ante ΙΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ex Poc. et Jom. Lacunae vss. 1. 2. in iuncturis fragminum relictae, ubi litterae desunt nullae, ut ΚΛ || ΕΟΠΑΤΡΑ || ΗΤΟΥ ΒΑΣΙΛ || ΕΩΣ cet. inde explicari debent, quod qui inscripserunt titulos, evitarint vitia lapidis vel vetustate corrosi vel, id quod probabilius, excisis quibusdam ornamentis hinc inde laesi. Quippe titulus hic teste Jomardo in ipsa area hieroglyphorum positus fuit. Vs. 4. init. Ε primum, et ultimum hoc in versu Α omittunt Poc. Jom. Ceterum ap. Jom. ut particula *c.*, ita etiam *e.* magis mutila est.

Βασιλεὺ]ς Πτολεμα[ῖο]ς Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας, ϑεῶν Ἐπιφανῶν κ[αὶ] Εὐχαρίστων, [καὶ βασ]ίλισσα Κλεοπάτρα, ἡ τοῦ βασιλέως ἀδελφή, ϑεοὶ Φιλ[ο]μήτορες [τὸ πρόν]αον Ἀνταίῳ καὶ τοῖς συννά[ο]ις ϑεοῖς.

Αὐτοκράτορες Καίσαρες Αὐρή[λ]οι Ἀντωνῖνος [καὶ Οὐῆρο]ς Σεβαστο[ὶ ἀν]ενεώσαντ[ο] τὴν στέγα[σ]τρίδα, ἔτους τετάρτο[υ, Π]α[ῦ]νὶ ϑ.

Prior titulus Ptolemaei Philometoris eiusque uxoris positus fuit olim in coronide pronai. Haec posthac quum repararetur ab Antoninis, vetus inscriptio in epistylium translata est addito titulo novo (vide infra).

Utrumque titulum restituit Letronnius, nonnulla etiam Walpolius et Jomardus recte legerant, in aliis longe aberrantes a vero. Extrema, in quibus vel maxime lapsus est Jomardus, ne nunc quidem dubitatione carent. Nam ibi quod Letronnius ἔτους τετάρτου Παϋνὶ ϑ dedit, nemo facile spondebit mensis designationem veram esse. Minoris momenti est lacuna inter τετάρτου et nomen mensis, quam Letronnius aliquando voce Σεβαστῶν explevit, nunc relinquit vacuam. Nomen ΠΑΥΝΙ, ΠΑΙΝΙ, ΠΑΟΙΝΙ promiscue scribitur in titulis. Sed quum Α ex uno apographo innotuerit, hoc etiam male lectum esse potest pro Ω, ut fuerit ΠΑΧΩΝΙΘ. Certius est vs. 3. init. τὸ πρόν]αον, quod dedit etiam Walpolius. Pro eo Jomardus inductus apographo suo legebat τὸ πρόπυ]λον. De neutro τὸ πρόναον conf. n. 4716.

Vetus inscriptio primum posita est inter annos a. Chr. 165 - 146. Templum, cuius pronaon Ptolemaeus Philometor et eius uxor condiderunt, fuit Antaei, numinis Aegyptiaci, quod etiam nomi metropoli nomen dedit. Nomen Antaei a Graecis factum videtur ad similitudinem nominis Aegyptiaci. Hoc nomen ignotum est. Post Jablonski (Panth. Aeg. II, 7, 15.) Letronnius proposuit *Entes*. Similiter G. Wilkinsonus (Manners and customs of the anc. Eg. T. IV. p. 140.) statuit nomen *Ombte*. Antaei religio mox coniungebatur cum fabulis Herculis Aegyptiaci et Osiridis (Diod. Sic. I, 17.). Huius pronai partem vetustate laborantem restitui iusserunt Imperatores M. Aurelius et L. Verus idque factum anno quarto imperii sui testantur titulo novo. Incidit igitur haec instauratio in a. p. Chr. 164. et huius anni d. 9. Payni s. d. 2. mensis Iunii positus titulus videtur. Pars refecta dicitur στεγαστρίς, quam Walpolius interpretatus est *tectum*. Letronnius primum hanc et ipse interpretationem secutus posthac deseruit argumento petito ex loco naturaque tituli utriusque. Quippe utrumque titulum, ut nunc est, simul positum esse

in epistylio, notante Jomardo, et dispositio versuum et litterarum ratio docet. Iam quum tales inscriptiones Ptolemaeorum temporibus fere constanter in coronide templorum poni sint solitae, nihil aliud Letronnio videntur reparavisse Romani, nisi ipsam coronidem; quae restituta quum longiorem inscriptionem non caperet, veterem titulum loco suo motum una cum novo in epistylio posuerunt. Unde sane videtur colligi posse quod collegit Letronnius, *στεγαστρίδα* vocabulum esse architectonices proprium et significare *coronidem*, quam Herodotus II, 155. *παρωροφίδα* vocat. De singulis rationibus ablegamus ad ipsum huius explicationis auctorem (Recueil cet. p. 211-215.).

4712. *b*.

In columna sepulcrali anaglyphis ornata, quae ubi reperta sit non constat. Videtur tamen in nomo *Antaeopolitico* ad portum quendam posita fuisse. Lapis nunc asservatur in museo regio Parisino, unde edidit Comte de Clarac. Inscr. grecq. et rom. du musée royal du Louvre tab. 58. 441. A. n. 856. Anaglyphis repraesentantur quinque personae manibus sublatis invocantes Osirin et Anubin. „Le haut de la stèle est orné du globe ailé, accompagné des serpens Uraeus et de deux chacals couchés, animaux consacrés à Anubis, l'une des divinités infernales et funèbres des Égyptiens."

ΑΝΤΙΛΑΡΟΥΚΥΡΙЄϹΑΡΑΠΙΒΗϹΙϹ
ΠΡЄϹΒΥΤЄΡΟϹΚΑΙΒΗϹΙϹΝЄѠΤЄ
ΡΟϹΑΜΦΟΤЄΡΟΙϹЄΝΤѠϹΥΤΟϹ
ΚΥΒЄΡΝΗΤΟΥΑΓΟΓΤΟΛЄΜΑΙΔΟϹ
ΚΑΙΒΗϹΙϹΚΑΡΒΑϹΑΔЄΛΦΟϹΤΗϹ
ΜΗΤΡΟϹΑΥΤѠΝЄϹΦΑΓΜЄΝΟΙЄΝΟΡ
ΜѠΠΟΥΧЄѠϹΤΟΥΑΝΤΑΙΟΓΟΛЄΙ
ΤοΥΝΟΜΟΥΚΑΙΤΟΠΛΥΝΑΥΤѠΝЄΝΠЄ
ΠΡΗΚΑΝ

Littera Ρ hanc fere formam habet: Ր.

Ἀντίλα[β]οῦ, κύριε Σάραπι. Βῆσις πρεσβύτερος καὶ Βῆσις νεώτερος, ἀμφότεροι Σεντω[ο]ῦτος κυβερνήτου ἀπὸ Πτολεμαΐδος, καὶ Βῆσις Κάρβας, ἀδελφὸς τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἐσφαγμένοι ἐν ὅρμῳ Πούχεως τοῦ Ἀνταιοπολείτου νομοῦ· καὶ τὸ πλῦ[ο]ν αὐτῶν ἐνπέπρηκαν.

Duo fratres mare ingressuri una cum avunculo suo in portu Puchis trucidati sunt a piratis opinor. Itaque his propinqui, haud dubie eo in portu, stelam posuerunt, factum hoc simpliciter titulo annuntiantes, addito in fine etiam navem eorum ab interfectoribus esse combustam. Ceterum satis rudis forma est tituli huius. Πλῦον scriptum est pro *πλοῖον*.

4713.

Ad montem Djebel-Dokhan, e regione portus Myos Hormi, circa XXV mil. geogr. a mari rubro, ubi aetate Romana fuit celebris *λιθοτομία πορφυρῖτις*, unde *mons Porphyrites* appellatur Ptolemaeo Geogr. p. 104. Merc. parietinae sunt oppidi antiqui sive stationis Romanae, quarum in vicinia quum alia rudera visuntur aedificiorum, tum templum opere Ionico inchoatum. Huius templi in epistylio titulus est inscriptus, quem ex schedis Gardner Wilkinsoni edidit Letronnius Recueil des inscr. Grecq. et et Lat. de l'Ég. T. I. p. 153. n. XVII. Lapicidinae porphyreticae Claudio Imp. coeptae sunt exerceri. Hinc universus tractus montium, quorum est Djebel-Dokhan, proprie ille mons porphyrites, et Djebel-Fateereh, ubi lapicidinae inprimis graniticae, MONS CLAVDIANVS appellabatur, ut docent inscriptiones (cf. Introd. p. 320. *b*.). Locum accurate descripsit Gardner Wilkinsonus Journal of the Roy. Geogr. Soc. of Lond. T. II. p. 42 sq. unde hausit Letronn. l. c. p. 147 sq. Notitiam huius tituli ex Revue encycl. T. XXI. p. 458. habuit Labus di un' epigrafe latina cet. p. 105 sq.

ΥΠΕΡΣωΤΗΡΙΑΣΚΑΙΑΙωΝΙοΥΝΙΚΗΣΤοΥΚΥΡΙοΥΗΜωΝΑΥΤοΚΡΑΤοΡοΣΚΑΙΣΑΡοΣΤΡΑΙΑΝοΥΑΔΡΙΑΝοΥ
ΣΕΒΑΣΤοΥΚΑΙΤΟΥΠΑΝΤοΣΑΥΤοΥοΙΚοΥ ΔΙΙΗΛΙωΙΜΕΓΑΛωΙΣΑΡΑΠΙΔΙΚΑΙΤοΙΣΣΥΝΝΑοΙΣΘΕοΙΣΤοΝΝΑοΝΚΑΙ ΤΑΠΕΡΙΤοΝΝΑοΝ
ΕΠΑΦΡΟΔΙΤοΣΚΑΙΣΑΡοΣΣΙΓΗΡΙΑΝοΣΕΠΙΡΑΜΜΙωΙΜΑΡΤΙΑΛΙΕΠΑΡΧωΙΑΙΓΥΠΤοΥΜΑΡΚοΥοΥΛΠΙοΥΧΡΗΣΙΜοΥΕΠΙΤΡοΠΕΥΟΝ
ΤΟΣΤωΝΜΕΤΑΛΛωΝΕΠΙ·Ρ·ΠΡΟΚοΥΛΗΙΑΝΟΥ

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ καὶ τοῦ παντὸς αὐτοῦ οἴκου Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς τὸν ναὸν καὶ τὰ περὶ τὸν ναὸν Ἐπαφρόδιτος Καίσαρος Σιγηριανός, ἐπὶ Ῥαμμίῳ Μαρτιάλι ἐπάρχῳ Αἰγύπτου· Μάρκου Οὐλπίου Χρησίμου ἐπιτροπεύοντος τῶν μετάλλων· ἐπὶ Ῥ(ούφοι) Προκουληΐανου :- - - -

Supparem titulum habes n. 4713. *f.* nisi quod ille disertior, hic brevior est. De singulis vide ad n. 4713. *f.*

4713. *b*.

Ibidem, in ara rotunda quam Gardner Wilkinsonus repperit in alveo torrentis prope parietinas eiusdem stationis Romanae; ex schedis G. Wilkinsoni edidit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 433. n. XLIV.

. . ЄΟ . . ΑΝѠΚΑΑΙΟΙѠΒΤΙϹ

ЄΙϹΙΔΙΜΥΡΙѠ
ΝΥΜѠ ΦΑΝ
ΙΟϹ ϹЄΥΗΡΟ
Ϲ ⳩ ΑΝЄΘΗΚЄ: :
ΙΚΒΑΔΡЄΙΑΝΟΥΤΟΥΚΥΡΙΟΥϹΙΒ//V

Εἴσιδι μυριωνύμῳ Φάνιος Σεύηρος χιλίαρχος ἀνέθηκε[ν· L] κβ Ἀδρειανοῦ τοῦ κυρίου Σ[ε]β[αστοῦ.

Annus XXII. Hadriani ex computo Aegyptiorum incidit inter d. 29. m. Augusti anni 137. et d. 10. m. Iulii a. 138. Tribunus est cohortis in statione agentis. Cf. n. 4713. *d. e.* Isis *μυριώνυμος* audit ut in inscriptionibus Nubiensibus (n. 5120.) titulisque Latinis ap. Orell. n. 1876. 1877. (cf. Plutarch. de Is. et Osir. p. 372.) alias dicta *πολυώνυμος* ut Vol. II. n. 3724.

(cf. Iacobsii Anthol. T. III. p. 298. et Paralip. T. XIII. p. 799.) Quae litterae leguntur in plano superiore arae . . ЄΟ . . ΑΝѠΚΑΑΙΟΙѠΒΤΙϹ, iis videndum ne subsit ΤΡΑΙ]ΑΝѠ[ΙΔ]Α[ΚΙΚ]Ѡ[Ι - - ut sit ἐν ὑδρεύματι Τραϊανῷ Δακικῷ, quod nomen stationis est alterius; vide n. 4713. *c.*

4713. *c.*

Ad montem Djebel-Fateereh e regione portus Philoterae, ubi aetate Romana lapicidinae inprimis Syeniticae fuerunt, parietinae sunt oppidi veteris sive stationis Romanae: mons olim Claudianus vocabatur; inscriptio in ara lapidis granitis posita ad introitum templi, tribus inscripta lateribus, nunc fracta; edita est Revue encyclop. T. XXI. p. 458. unde Latinam inscriptionem repetiit Labus di un' epigrafe latina p. 100-102. 1826. ex schedis G. Wilkinsoni edidit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 420 sqq. n. XXXIX. Arae forma repraesentatur ibid. tab. XV. n. 4.

ΥΔΡЄΥΜΑЄΥΤΥΧЄϹΤΑΤΟΝ
ΤΡΑΙΑΝΟΝΔΑΚΙΚΟΝ

AN · XII · IMP NERVA · TPAIANO
CAESARE AVG GERMANICO
DACICO
PER · SVLPICIVM · SIMIVM
PRAEF · AEG

FONS FELICISSIMVS
TPAIANVS DACICVS

in plintho:
ΚΗϹѠΝΙΟΥ

in plintho:
ΜΑΛΛΙΤΗϹ

in plintho:
ΛΜΜѠΝΙϹ

Stationis Romanae sitae ad montem Djebel-Fateereh, qui pertinet ad montem Claudianum (vide ad n. 4713. *f.*), nomen prodit titulus hic. Fuit Ὕδρευμα εὐτυχέστατον Τραϊανὸν Δακικόν, *Fons felicissimus Traianus Dacicus*, vulgo haud dubie dictum simpliciter Ὕδρευμα Τραϊανόν (Fons Traianus), ad exemplum aliorum huius tractus locorum, quae Ὑδρεύματα vocabantur, ut in via Copto Berenicen ducente fuerunt Καινὸν ὕδρευμα, παλαιὸν ὕδρευμα. Conf. Itiner. veter. p. 171. 172. Salmas. Exercit. Plin. p. 834. 1. Similiter hac voce (ὕδρευμα) utitur Ptolem. Geogr. I, 10. Sunt nimirum mansiones fonte insignes, oppositae mansionibus illis, quae alia aquationis ratione utebantur. Ceterum mansio haec una est ex iis, quae in via Copto ad portum Myos Hormon ducente sitae fuerunt. Fons ipse nondum repertus est. Epitheton εὐτυχέστατον (felicissimus) aut praestantiam aquae aut pretium fontis in hoc deserto reperti extollit. Posita est haec ara a. XII. Imp. Traiani a Sulpicio Simio praefecto Aegypti (vide Introd. p. 312. *a.*), circiter novem annis ante templum ab Epaphrodito inchoatum (vide ad n. 4713. 4713. *f.*). Qua occasione ara posita sit, non liquet. Letronnius coniicit positam in memoriam stationis conditae. Ex quo lapicidinae graniticae huius regionis coeptae fuerint exerceri, a. XII. Imp. Traiani, a. p. Chr. 109. Huic coniecturae favet quidem id quod Letronnius demonstravit p. 196. 197. Traianum in restituendo atque excolendo canali utriusque maris operam curamque posuisse, sed obest legio XXII. in titulo sequente memorata. Tribus lateribus in plintho haud dubie artifex professus est nomina sua: [Ἄ]μμωνις Κησωνίου Μαλλίτης. Ἄμμωνις est i. q. Ἀμμώνιος contractione frequentissima; Κησώνιος i. q. Καισώνιος; Μαλλίτης forma peculiaris videtur p. Μαλλώτης a Mallo urbe Ciliciae.

4713. *d.*

Ibidem, in ipsis lapicidinis stationis Ὑδρεύματος Τραϊανοῦ, fragmentum; ex schedis G. Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 426. n. XL.

ЄΠΙΟΥΑΛΟΥЄΝΝΙѠΙ
ΠΡЄΙϹΚѠΙ ⳩ ΛЄΓЄ ΚΒ
ΔΙΑΗΡΑΚΛЄΙΔΟΥΑΡΧΙΤЄΚ

Ἐπὶ Οὐα(λερίῳ) Λου(κίῳ) Ἐννίῳ Πρείσκῳ χ(ιλιάρχῳ) λεγε(ῶνος) κβ, διὰ Ἡρακλείδου ἀρχιτέκ[τονος - - - -

Chiliarchus hic, cuius auspiciis et auctoritate opus aliquod dedicatum est, tribunus fuit cohortis in statione agentis, quae nunc adscripta est legioni XXII. Legionem XXII. in Aegypto egisse imperantibus Nerone et Domitiano, ex inscriptionibus in statua Memnonis positis constat. Egisse ibi etiam Traiano imperante verisimile fit ex hoc ipso titulo. Sed quod statuit Letronnius in subsidium vocato titulo ap. Murator. T. I. p. CDLXXXVIII. 3. „Romae, ex schedis Farnesiis":

ЄΠΙΛΟΥΠѠΙЄΠΑΡΧѠΙ
ΑΙΓΥΠΤΟΥΔΙΑΗΡΑΚΛЄΙΔΟΥ
ΑΡΧΙΤЄΚΤΟΝΟϹ

titulum nostrum n. 4713. *d.* sub finem Traiani Imp. positum esse, parum credibile est. Nam quum illo tempore sublata videatur mentio legionis XXII. (vide Introd. p. 314. *a.*), tum nihil nos cogit Lupum inscriptionis istius pro M. Rutilio Lupo habere, qui praefectus Aegypti fuit a. XVIII. et XIX. Traiani Imp. (vide Introd. p. 312. *a.*). Potest esse etiam Tib. Iulius Lupus, qui praefectus Aegypti fuit imperante Vespasiano (vide Introd. p. 311. *b.*). Igitur titulum ante a. IX. Traiani Imp. positum esse statuemus (cf. ad n. 4713. *c.* et Introd. p. 314. *a.*). De formula ἐπὶ τῷ δεῖνι cf. n. 4713. *e. f.*

4713. *e*.

Ibidem, in ara lapidis granitis ravi affabre facta; ex schedis G. Wilkinsoni edidit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 427. n. XLI.

ΔΙΙΗΛΙΩΙΜΕΓΑΛΩΙ
CΑΡΑΠΙΔΙ

ΥΠЄΡΤΗCΤΟΥΚΥΡΙΟΥ
ΚΑΙCΑΡΟCΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΤΥΧΗCЄΠΙЄΝΚΟΛΠΙΩ
ЄΠΙΤΡΟΠΩΚΑΙΚΟΥΙΝΤΩ
ΑΚΚΙΩΟΠΤΑΤΩ*ΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΟCΑΜΜΩΝΙΟΥΑΛЄ
ΞΑΝΔΡЄΥCΑΡΧΙΤЄΤΩΝ
ΑΝЄΘΗΚЄΝΥΠЄΡΤΗCCΩΤΗ
ΡΙΑCΑΥΤΟΥΠΑΝΤΩΝЄΡΓΩΝ

Vss. 1. 2. in zophoro et litteris maioribus scripti sunt.

Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι ὑπὲρ τῆς τοῦ κυρίου Καίσαρος Τραϊανοῦ τύχης ἐπὶ Ἐνκολπίῳ ἐπιτρόπῳ καὶ Κουΐντῳ Ἀκκίῳ Ὀπτάτῳ χ(ιλιάρχῳ) Ἀπολλώνιος Ἀμμωνίου Ἀλεξανδρεὺς ἀρχιτέκτων ἀνέθηκεν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὑτοῦ πάντων ἔργων.

Aram dedicavit Apollonius architectus nomine vel auspiciis procuratoris metallorum et tribuni cohortis in statione agentis. Conf. n. 4713. *d. f.* Quo tempore positus titulus sit, accuratius definiri non potest. Illud certum, si statio Ὕδρευμα Τραϊανὸν condita sit a. XII. Imp. Traiani (cf. ad n. 4713. *c.*), inter annos p. Chr. 109-117. positum esse. Verba vss. 10. 11. ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὑτοῦ πάντων ἔργων Letronnius ita accipit, ut architectus ea de suo addidisse censendus sit, qui dedicata ara nomine aliorum simul pro se suisque operibus vota fecerit. Unde scripsit αὑτοῦ. Non obsum. Quamquam videri potest architectus primum ex praescripto dedisse ὑπὲρ τῆς — τύχης, deinde de suo addidisse ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὑτοῦ cet. quo declararet etiam sua ipsius vota pro Imperatore. Ceterum nec commode exposuit sententiam suam et melius dixit Epaphroditus ὑπὲρ τῆς — ἐπιτυχίας n. 4713. *f.* De duplici formula ὑπὲρ — ὑπὲρ - - conf. n. 4714. *c.*

4713. *f*.

Ibidem, in statione, cui nomen Ὕδρευμα Τραϊανὸν Δακικόν, quum alia multa visuntur rudera aedificiorum, tum templum opere Corinthiaco inchoatum, cuius in epistylio est haec inscriptio; eam ex schedis G. Wilkinsoni edidit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 153. n. XVI. Locum descripsit G. Wilkinsonus Journ. of the Roy. Geogr. Soc. of Lond. T. II. p. 53. unde hausit Letronnius l. c. p. 149 sq.

[*Textum vide pag. seq.*]

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ καὶ τοῦ σύνπαντος αὐτοῦ οἴκου καὶ τῆς τῶν ὑπὸ αὐτοῦ ἐπιταγέντων ἔργων ἐπιτυχίας Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς τὸν ναὸν καὶ τὰ περὶ τὸν ναὸν πάντα Ἐπαφρόδειτος δοῦλος Σειγηριανός, μισθωτὴς τῶν μετάλλων, κατ[ε]σκεύασεν ἐπὶ Ῥαμμίῳ Μαρτιάλι ἐπάρχῳ Αἰγύπτου· ἐπιτρόπου τῶν μετάλλων Χρησίμου Σεβαστοῦ ἀπελευθέρου, ὄντος πρὸς τοῖς τοῦ Κλαυδιανοῦ ἔργοις Ἀουΐτου χιλιάρχου σπείρης πρώτης Φλαουΐας Κιλίκων ἱππικῆς· [L] β̅ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σ(εβαστοῦ), Φαρμουθὶ κ̅η̅.

De hoc titulo et de consimili n. 4713. quae dici possunt, Letronnius occupavit omnia. Uterque titulus eodem fere tempore positus videtur. N. 4713. *f.* designatur annus II. Imp. Hadriani, mensis Pharmuthi d. XXVIII. quae designatio ex calendario Aegyptiorum respondet d. XXIII. mensis Aprilis anni p. Chr. 118. Hadrianus capessit imperium, turbatis undique provinciis et partim rebellantibus. Hinc formula vs. 1. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης. Additur καὶ τῆς τῶν ὑπὸ αὐτοῦ ἐπιταγέντων ἔργων ἐπιτυχίας, in quo vox ἔργα de quibusvis operibus accipienda est, non de lapicidinis solum. Cf. n. 4713. *e.* Templa Sarapidi exstruxit Epaphroditus redemptor lapicidinarum non de suo, sed nomine Rhammii Martialis praefecti Aegypti. De formula ἐπὶ τῷ δεῖνι cf. n. 4713. *d. e.* 4843. Epaphroditus in altero titulo n. 4713. *f.* audit δοῦλος Σειγηριανός, in altero n. 4713. Καίσαρος Σιγηριανός, ut in altero intelligendum sit Καίσαρος, in altero δοῦλος. Ellipsis, qua vox δοῦλος intelligenda est, certe in titulis Latinis non ita rara; conf. Orell. n. 2852. 2853. Altera, qua Καίσαρος, ferri posse videtur. Nam publicanus, qualis est qui lapicidinas habet, si se δοῦλον praedicat, Καίσαρος δοῦλον innuit, nihil ultra. Hic igitur servus Caesaris cognomen habet Σιγηριανός, quod nomen recte a Σιγήρῳ repetit Letronnius. Σίγηρος est *Tacitus* Latinis. Sigerus quidam s. Sigerius Epaphroditi haud dubie nutricius fuit. Coniecit Letronnius Sigerium Caesaris libertum, qui fuit inter percussores Domitiani (Dio Cass. LXVII, 15. Martial. Epigr. IV, 78. Tertullian. in Apolog. c. 35. p. 300. Hav.), hunc ipsum Epaphroditi nostri nutricium fuisse. Addicunt tempora; res tamen dubia est. Incipiente imperio Hadriani praefectum Aegypti fuisse Rhammium Martialem hi tituli docent. Q. Rhammius Martialis praef. leg. fuit a. XIV. Imp. Traiani, a. p. Chr. 111. (vide Gruter. p. CXXVII. 5.), qui quin idem sit noster Rhammius Martialis, non est cur dubitemus. Hic igitur extremo imperio Traiani successisse videtur ei, qui anno XIX. Imp. Traiani praefectus Aegypti fuit, Marcio Turboni (Ael. Spart. in Adrian. 7.). Sed tribus annis et decem mensibus post dedicata templa montis Claudiani T. Haterius Nepos Aegypto praefuit, quippe qui ad Memnonem se accessisse a. VI. Imp. Hadriani, mensis Mechir d. 8. (i. e. ex calendario Aegyptiorum anno V. eiusdem principis, d. 19. mensis Febr.) posito titulo testetur (cf. Letronnius Mém. sur la stat. Memn. p. 134.). Iam vero hic ex quo tempore sortitus accesserit ad Me-

ΥΠΕΡϹΩΤΗΡΙΑϹΚΑΙΑΙΩΝΙοΥΝΙΚΗϹΑΥΤοΚΡΑΤοΡοϹΚΑΙϹΑΡοϹΤΡΑΙΑΝοΥΑΔΡΙΑΝοΥϹΕΒΑϹΤοΥΚΑΙΤοΥϹΥΝΠΑΝΤοϹΑΥΤοΥΟΙΚοΥ
ΚΑΙΤΗϹΤΩΝΥΠΟΑΥΤοΥΕΠΙΤΑΓΕΝΤΩΝΕΡΓΩΝΕΠΙΤΥΧΙΑϹ
ΔΙΗΛΙΩΙΜΕΓΑΛΩΙϹΑΡΑΠΙΔΙΚΑΙΤοΙϹϹΥΝΝΑοΙϹΘΕοΙϹΤοΝΝΑΟΝΚΑΙΤΑΠΕΡΙΤοΝΝΑοΝΠΑΝΤΑ
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤοϹΔοΥΛοϹϹΕΙΓΗΡΙΑΝοϹΜΙϹΘΩΤΗϹΤΩΝΜΕΤΑΛΛΩΝΚΑΤΑϹΚΕΥΑϹΕΝ
ΕΠΙΡΑΜΜΙΩΙΜΑΡΤΙΑΛΙΕΠΑΡΧΩΙΑΙΓΥΠΤοΥ ∽ ΕΠΙΤΡοΠοΥΤΩΝΜΕΤΑΛΛΩΝΧΡΗϹΙΜΟΥϹΕΒΑϹΤοΥΑΠΕΛΕΥΘΕΡοΥ
ΟΝΤΟϹΕΠΡοϹΤοΙϹΤοΥΚΛΑΥΔΙΑΝοΥΕΡΓοΙϹΑοΥΙΤοΥ ☧ ϹΠΕΙΡΗϹΠΡΩΤΗϹΦΛΑοΥΙΑϹΚΙΛΙΚΩΝΙΠΠΙΚΗϹ
Β̄ΑΥΤοΚΡΑΤοΡοϹΚΑΙϹΑΡοϹΤΡΑΙΑΝοΥΑΔΡΙΑΝοΥ ∽ S ∽ ΦΑΡΜοΥΘΙ Κ̄Η̄

mnonem, nescimus. Itaque satis brevis fuerit Rhammii Martialis magistratus (cf. Introd. p. 312. *a.*). Iam quum diserte referatur templa illa, quibus inscripti sunt n. 4713. et 4713. *f.*, inchoata esse, non absoluta, ea res nunc facile explicari potest. Letronnius dicit: „*Dans son empressement à exécuter l'ordre de son chef, Épaphrodite avait entrepris les deux temples à la fois; il en faisait marcher de front la bâtisse: il ne comptait pas que la mort de l'empereur viendrait si tôt déranger les projets de Martialis; et, dans sa confiance de mettre à fin l'oeuvre commencée, il avait déjà préparé l'architrave de la façade et inscrit d'avance la dédicace qui devait transmettre à la postérité son nom avec celui du gouverneur.*" Procurator metallorum M. Ulpius Chresimus, ut est n. 4713. Caesaris libertus audit, haud dubie Traiani, cuius praenomina gerit. Praeter procuratorem metallorum addita est etiam auctoritas tribuni cohortis, quae tum in monte Claudiano agebat. De cohortibus cf. Introd. p. 313. *b.* 314. *b.* Egisse Traiano Imp. in his stationibus etiam cohortes legionibus adscriptas docet titulus Latinus statim afferendus et n. 4713. *d.* Tribunus igitur Avitus praepositus tum fuit operibus in monte Claudiano. Ad Κλαυδιανοῦ intellige ὄρους. Nomen hoc montis luculentius demonstrat inscriptio arae ibidem repertae in aedificio quodam, ex schedis G. Wilkinsoni a Letronnio edita n. XLII.

ANNIVS · RVFVS 7 LEG X̄V̄
APOLLINARIS · PRAEPOSITVS
AB · OPTIMO · TRAIANO
OPERI · MARMORVM · MONTI
CLAVDIANO · V · S · I · A ·

hoc est: *votum solvit lubenti animo.* Nomen a Claudio Imp. monti inditum demonstravit Letronnius p. 141 sq. 168 sq. collato loco Pliniano (H. N. XXXVI, 7. §. 57. Sill. 11.): „*Statuas porphyrite Claudio Caesari procurator eius in urbem ex Aegypto advexit Vitrasius Pollio, non admodum probata novitate. Nemo certe postea imitatus est.*" Titulus n. 4713. in fine mutilus est. Rufus Proculeianus ibi tribunus est cohortis et praepositus operi marmorum in monte Claudiano. Iam etsi eodem tempore inscripti sunt tituli n. 4713. et n. 4713. *f.* tamen alius tribunus n. 4713. *f.* alius n. 4713. apparet. Inde colligi potest, aliam in utraque statione cohortem egisse, vel eiusdem cohortis quum omni semestri alius esset tribunus (Plin. Epist. IV, 4, 2. Iuv. Sat. VII, 89. interpret.), alterutrum titulum sex mensibus post alterum inscriptum esse. Nihil autem obstat quo minus utrique stationi propriam cohortem datam esse credamus, quum altera ab altera L - LV. mil. geogr. distet (cf. Introd. p. 321. *a.*).

4714.

Panopoli s. Chemmi, hodie Achmim, inter rudera templi ex coniectura Champollionis (Lettres écrites d'Ég. p. 88.) regnante Ptolemaeo Philopatore exstructi, in epistylio, alto octo pedes, longo octodecim, crasso tres. Lapis hieroglyphis ornatus est, quae aetatem eam produnt qua hieroglypha pronai Pselci exstructi facta sunt. Edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 277. n. 4. Hamilton Aegypt. p. 263. Ex delineatione Jomardi edita est in Descr. Aegypt. Antt. Vol. V. tab. 56. n. 13. Ex delineatione Wilkinsoni edidit Young. Hieroglyph. Vol. II. tab. 45. Nuper transcripsit Nestor L'Hôte Lettres écrites d'Ég. p. 155. ex cuius apographo ibid. tractavit Letronnius p. 156 sqq. Aliquot litteras dedit Granger Voyage cet. p. 85. Citat Bruce Travels T. I. Append.

p. CCLXXIV. ed. Murray. Tractarunt Walpol. Mem. II. p. 592. Letronnius Journ. des Sav. 1821. Mart. p. 182. inprimis Rech. sur l'Ég. p. 194 sqq. (cf. p. 471.) et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 103 sqq. n. XIII. (cf. tab. VI. b. f.)

◡POCKAICAPOCTPAIANOYCЄBACTOYΓЄPMANIKOYΔAKIKOY
KAITOYΠANTOCAYTOYOIKOYΠANIΘЄΞΞIMЄΓICTΞΞI
TIBЄPIOCKΛAYΔIOCTIBЄPIOYKΛAYΔIOYNЄPΞΣNOCYIOCKOYIPINAAΠOΛΛINAPIC
TΞΞNKЄXЄIΛIAPXHKOTΞΞNK ICTPIΞΞIΔOCKAIΠANOCΘЄΞΞNMЄΓICTΞΞN
ЄΠI ΠI.I.CYY ◡ II ЄΠAPXOYAIΓYΠTOYHPΞATOTOЄPΓON
CYNЄTЄΛЄCΘHΔЄ
ĪB AYTOKPATOPOCKAICAPOCTPAIANOYCЄBACTOYΓЄPMANIKOYΔAKIKOY ΠAXΞΞNĪЄ

Dedi optimum apographum Wilkinsoni, in quod apographum sero incidit Letronnius, qui praeterea aliud Wilkinsoni exemplum dedit tab. VI. f. Omitto Jomardi apographum, quod cum exemplo Pocockiano ut plurimum consentit. Vs. 1. init. post lacunam Poc. OICЄKAICAKI..., Ham. IOCKAIC..., Wilk. ◡IOC KAIC—, L'Hôt. IOOKAIC...; deinde post aliam maiorem lacunam Ham. ANOYCЄBACTOYΓЄPMA NIKOY..KIKOY..., L'Hôt. \NCICCIΛCI...CI MANIKOY ΛKIKO, ex quibus paucas tantum litteras habet Pocockius. Vs. 2. init. Poc. lacunam notat ante KAIT cet. male; deinde in hoc versu Wilkins. dederat Λ pro A; post MЄΓICTΞΞI (Wilk. MЄ ΓIЄTΞΞI) lacunam notat Ham. male. Vs. 3. med. post lacunam L'Hôt. ΞΣNOCYIOCKOYIIIINΛ (Wilk. KOYIPINΛ). Vs. 4. init. ante TΞΣN lacunam notant Poc. Ham.; deinde post KOTΞΣN Grang. addit K, quod recepi; post lacunam Poc. ıICTPIαIЄ ΔOCICAI cet., Ham. ICTPIΞΣIΔOCKAI cet., L'Hôt. ICTPIΞ|ΣIΔOCKAI cet., sicut Wilk. Nota formam litterae Φ. In fine Ham. addit IO. Vs. 5. Poc. - - - - - CYIIC....T[C]..II - - - - et nihil amplius, Ham. ....ЄΠIΠ....IOY (sequitur lacuna) APXO (sequitur lacuna) HPΞATOЄPΓON, L'Hôte in hoc versu nihil habet nisi IΛIXOYΛ MYΓΠT(IIIPΞATOTOЄPΓ(.........., nomina eparchi de industria deleta referens. Vs. 6. Poc. CYNЄTЄΛЄCOIIΔC, Ham. CYNЄTЄΛЄCAN ΔO, L'Hôt. CYNЄTЄΛЄCΘHΛC (Wilk. pro ΘH habet ON). Ceterum ante has litteras lacunae signum addit Pocockius, Hamiltonus et ex L'Hôte Letronnius etiam post. Sed neque ante nec post eas excidit quidquam. Nam versus huius tituli ad symmetriam quandam dispositi sunt. Conf. Ross. Inscr. inedd. Fasc. II. n. 153. *b*. Vs. 7. init. Poc. ĪIB (quod est L ĪB) et deinde AYTOKPATOPOCKAICAPOC NЄPOYATPAIANOYCЄBACTOYΓЄPMANIKOY nihil amplius; Hamilt. inter TOPOC et OY lacunam notat, in fine autem habet ΔAKIKOYYΠAPXΞΣN TOC; L'Hôte nihil in hoc versu nisi OYCЄBAC TOYΓЄPMANIKOY, utrimque lacuna notata. Vocem NЄPOYA neque vs. 7. neque vs. 1. locum habere litteris ad Letronnium datis testatur Wilkinsonus. In exemplo a Letronnio dato tab. VI. f. ultima leguntur ΠAXΞΞNĪΘ. Formam litterae Ω vulgo apographa repraesentant ΞΣ.

Ὑπὲρ Αὐτοκράτο]ρος Καίσαρος Τραϊανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ καὶ τοῦ παντὸς αὐτοῦ οἴκου Πανὶ θεῷ μεγίστῳ Τιβέριος Κλαύδιος Τιβερίου Κλαυδίου Νέρωνος υἱὸς Κουϊρίνᾳ Ἀπολλινάρις, τῶν κεχειλιαρχηκότων κ[αὶ προστάτη]ς Τρίφιδος καὶ Πανὸς θεῶν μεγίστων.
5 *Ἐπὶ - - - - - - - - - - - - ἐπάρχου Αἰγύπτου ἤρξατο τὸ ἔργον, συνετελέσθη δὲ (ἔτους) ιβ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ, Παχὼν ιε.*

Aliter Letronnius, qui spatia vss. 4. 5. 6. utrimque relicta explevit festinantius, usus apographis Pocockii, Hamiltoni, quae sane deducere in eum errorem potuerunt. Idem tamen vs. 7. extr. ex lectione Hamiltoni YΠAPXΞΣNTOC egregie exsculpsit ΠA XΞΣNIЄ; quae coniectura confirmatur Wilkinsoni apographo. Opus ab Apollinario Pani exstructum non indicatum est. Potest tamen *πρόπυλον* esse; quae Letronnii sententia est. Sed probare non possumus confidentiam eius vss. 4. extr. et 5. init. TOΠPOΠYΛON reponentis, etsi lectio Hamiltoni vs. 4. extr. invitare ad talem coniecturam videatur. Nec magis quidquam deesse videtur vs. 4. init. quum nihil obstet quo minus quadratarium ibi putemus paulum aberrasse a symmetria versuum ceterorum. Accedit quod *τῶν κεχειλιαρχηκότων* melius dictum est quam *ἀπὸ τῶν κεχειλιαρχηκότων*. Inscriptio quum longior sit nec locum invenerit in coronide, ubi tales

tituli inscribi vel aetate Tiberii solebant, in epistylio posita est. In quam rem Letronnius confert titulum n. 4948. (cf. n. 4712.) Nomen deae ΤΡΙΦΙΔΟΣ confirmatur titulo n. 4711. ubi vide quae annotavimus. Hanc deam titulus noster docet etiam in urbe Panis (Chemmis) cultam fuisse, non solum in duabus urbibus Aegypti cognominibus (vide n. 4711.). Ante id nomen in lacuna κ[αὶ προστάτη]ς vel κ[αὶ ἐπιστάτη]ς interiisse pridem coniecerat Letronnius. Illud confirmat titulus n. 4711. Fuit igitur Apollinaris προστάτης τοῦ ἱεροῦ vel ἐπιστάτης τῶν προσόδων τοῦ ἱεροῦ (vide Introd. p. 305. b.). Quod Letronnius putat Claudium Apollinarium potuisse esse filium Claudii Apollinaris qui praefuit classi Misenensi a. p. Chr. 69. (Tacit. Hist. III, 57. 76. 77.) non videmus quomodo id conciliari possit cum extremis litteris nominis patris in lapide residuis, etiamsi de syllaba punctis delineata a Wilkinsono dubites. Subscriptus est annus XII. Imp. Traiani, dies 15. mensis Pachon, i. e. a. p. Chr. 109, dies 10. mensis Maii. Iam anno XII. Traiani praefectum Aegypti fuisse Sulpicium Simium docet titulus n. 4713. c. Hinc Letronnius, qui neglexit formam tituli etiam vss. 5. 6. utrimque nonnulla excidisse ratus, in lacuna fidenter ἐπὶ [Λευκίου Σουλπικίου Σιμίου] reposuit. Rationes singulas percensere Letronnii supervacaneum iudicamus, postquam compertum est Apollinarium in fine tituli simpliciter addidisse quando inchoatum opus esset, quando absolutum. Ἤρξατο τὸ ἔργον est fere ἤρξατο τὸ ἔργον γιγνόμενον, *inchoatum est opus.* Hoc ut ita accipiamus, facit quod in versu sequenti sequitur συνετελέσθη δέ, quae unice vera lectio est. Inchoatum est autem opus Apollinarii ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἐπάρχου Αἰγύπτου, absolutum a. XII. Imp. Traiani cet. Igitur inter opus faciendum aliquot anni effluxerunt. Iam quattuor annis ante a. 109. praefectus Aegypti fuit C. Vibius Maximus, ut docet titulus Memnoni colosso inscriptus (vide Introd. p. 311. b.). Videndum igitur ne hic fuerit praefectus, sub quo inchoatum opus est Apollinarii. Et ΓΑΙΟΥ quidem coniicias latere in ductibus apographi Wilkinsoniani. Structura verborum nihil habet quod offendat; nec quidquam cogit ut verbis ἤρξατο τὸ ἔργον novam sententiam censeamus incipere. Quaerere autem, cur auctor ad priorem epocham indicandam usus sit praefecto Aegypti, non anno Imperatoris, id vero hominis est nimium curiosi.

4714. *b.*

In hypogeo prope vicum Hamalyeh, duobus miliariis a castello Soagghie Africum versus super portam; edidit Nestor L'Hôte Lettres écrites d'Égypte p. 126.

ΕΡΜΙΟΥΤΟΥΑΡΧΙΒΙΟΥΟΤΑΦΟΣ

Ἑρμίου τοῦ Ἀρχιβίου ὁ τάφος.

4714. *c.*

In parietinis *Abydi* in stela; transcripsit Nestor L'Hôte Lettres écrites d'Ég. p. 156. 161. ubi tractavit Letronnius. Idem repetiit Recueil des inscr. cet. T. I. p. 450. n. XLIX. (cf. tab. VI. g.)

ΥΠΕΡΤΥΧΗΣϹΕΒΑϹΤ..ΝΑΦΡΟΔΙΤΗΘΕΑ
ΜΕΓΙϹΤΗΑΠΟΛΛϹ......ΑΤΡΟϹΑΠΟΤΕΛ
..ΡΩΝΑΝΥΚΟΔΟΜΗϹ..ΤΟΤΙΧΟϹΥΠΕΡΤ..

Ὑπὲρ τύχης Σεβαστ[ῶν] Ἀφροδίτῃ θεᾷ μεγίστῃ Ἀπολλ[ώνιος ἰ]ατρὸς ἀπὸ Τε[ντύ]ρων ἀνυκοδόμησ[ε] τὸ τῖχος ὑπὲρ τ - -

Restituit Letronnius. Titulus non superior est aetate M. Aurelii et L. Veri et, ut videtur, longe inferior. Apollonius medicus Tentyrites Veneri deae primariae patriae suae (cf. n. 4715.) reparavit murum, haud dubie pro salute suorum vel aliorum (ὑπὲρ τ - -), quos ope Veneris curaverat. De duplici formula ὑπὲρ — τύχης, ὑπὲρ τῶν καὶ τῶν conf. n. 4713. e. et 4716. c. Vs. 3. ἀνυκοδόμησε i. e. ἀνοικοδόμησε (pro ἀνῳκοδόμησε), frequenti mutatione diphthongi ΟΙ. Similiter τῖχος p. τεῖχος ex pronunciatione recentiore.

4715.

Tentyris, hodie Denderah, supra portam muri templum cingentis in utroque latere coronidis; in templo repraesentatus est zodiacus, ut n. 4831. conf. n. 4823. Edidit Denon Itin. Aegypt. editionis minoris T. II. p. 212. Hamilton Aegypt. p. 207. Ex Jomardi delineatione edita est in Descript. Aeg. Antt. T. V. tab. 56. n. 11. 12. Tractarunt Sam. Henley in Mag. encycl. VI. p. 544 sqq. Champollion-Figeac Lettre sur l'inscription grecque du temple de Denderah, Grenoble 1806. Letronnius Journ. des Sav. Jul. 1821. p. 302 sqq. conf. p. 451 sqq. Recherches sur l'Ég. p. 155-171. Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 80 sqq. n. IX. (conf. tab. V. f.)

[*Textum vide pag. seq.*]

Auctores descriptionis loci Denderah p. 50. et Hamiltonus fere perfectum praestiterunt apographum, ut nihil opus sit in varietate lectionis enarranda tempus consumere. Jomard, qui ex utroque latere transcripsit titulum, alterum exemplum mutilum praebet. In utroque versus tres absolvunt titulum; in altero vocula ΚΑΙ vs. 2. init. in finem versus primi reiecta comparet.

Ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Καίσαρος, θεοῦ υἱοῦ, Διὸς Ἐλευθερίου, Σεβαστοῦ, ἐπὶ Ποπλίου Ὀκταυΐου ἡγεμόνος καὶ

ΥΠΕΡΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΘΕΟΥΥΙΟΥΔΙΟΣΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΕΠΙΠΟΠΛΙΟΥΟΚΤΑΥΙΟΥΗΓΕΜΟΝΟΣ
ΚΑΙΜΑΡΚΟΥΚΛΩΔΙΟΥΠΟΣΤΟΜΟΥΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥΤΡΥΦΩΝΟΣΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΟΙΑΠΟΤΗΣΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΚΑΙΤΟΥΝΟΜΟΥΤΟΠΡΟΠΥΛΟΝΙΣΙΔΙΘΕΑΙΜΕΓΙΣΤΗΙΚΑΙΤΟΙΣΣΥΝΝΑΟΙΣΘΕΟΙΣΕΤΟΥΣΛΑΚΑΙΣΑΡΟΣΘΩΥΘΣΕΒΑΣΤΗΙ

Μάρκου Κλωδίου Ποστόμου ἐπιστρατήγου, Τρύφωνος στρατηγοῦντος, οἱ ἀπὸ τῆς μητροπόλεως καὶ τοῦ νομοῦ τὸ πρόπυλον Ἴσιδι θεᾷ μεγίστῃ καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς ἔτους λα Καίσαρος, Θωὺθ Σεβαστῇ.

Imperator est Augustus, qui nunc Ζεὺς Ἐλευθέριος audit (cf. titulum n. 4923.); quo elogio ornatur etiam Antoninus (vide Vol. I. n. 350. 1313. 1314.). Alabadensibus Augustus videtur Ἀπόλλων Ἐλευθέριος dictus esse (vide Vol. II. n. 1903. *f.* in Add. p. 1122.). Hamiltoni sententiam de alio Imperatore cogitantis quum usus titulorum in honorem Augusti positorum refellit, tum temporis quae subscripta est designatio. Annus Imperatoris est XXXI., qui et ipse unice Augusto convenit. Annus hic incidit in primum annum epochae Christianae. In fine additum est Θωὺθ Σεβαστῇ, *die Augusta mensis Thoyth*, ut pluribus recte interpretatus est Letronnius (cf. ad n. 4957.). Dies haec est ἐπώνυμος (cf. n. 4697. ad vs. 47.) et, ut Letronnius probabiliter exposuit, ipsa natalis Augusti, siquidem dies IX. Kal. Oct. quo natus est Augustus, respondet diei XXVI. mensis Thoyth (diei XXIII. m. Septembris) ex calendario Alexandrino fixo. Nam ex calendario vago dies natalis Augusti incideret in diem II. mensis Phaophi. Quippe annos Augusti computabant Aegyptii non ex primo die mensis Augusti, sed ex die XXIX. mensis eiusdem, qui est dies I. mensis Thoth anni 30. ante Chr. (conf. Introd. p. 309. *a.*) Sequitur annum XXXI. Caesaris incepisse die XXIX. mensis Augusti anni I. epochae Christianae. Igitur dies XXIII. mensis Septembris eiusdem anni est dies Augusta tituli nostri, qua propylon dedicarunt Tentyritae. Templum Isidis Tentyrorum memorat Strabo XVII, 815. ubi dicit pone templum Veneris esse, cuius cultus praecipuus apud Tentyritas (cf. n. 4716.). Praefecti Aegypti imperante Augusto nondum omnes innotuerunt. Quae inde ab Aelio Gallo (a. a. Chr. 20.) usque ad Aemilium Rectum (incipiente Tiberio) lacuna praefectorum est relicta, eius partem complet Publ. Octavius (cf. Introd. p. 310. *a.*).

4716.

Tentyris, hodie Denderah, in magno templi pronao, in coronide; verba aliquot edidit Murator. T. I. p. CCXXIV. 1. cum Lat. interpr. missu Bimardi; plenius edidit Hamilton Aegypt. p. 206. Jollois et Devilliers in Descript. de l'Ég. Antiq. descr. T. II. p. 57. et ex Gavii schedis Niebuhr. Inscr. Nub. p. 13. Praeterea Gau ipse Itin. Nub. tab. 1. Tractavit Letronnius Journ. des Sav. Mart. 1821. p. 175 sq. conf. p. 451 sqq. Recherches sur l'Ég. p. 172-193. qui habuit etiam ex schedis Gavii, et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 87 sqq. (conf. tab. v. g.)

[*Textum vide pag. seq.*]

Apographum dedimus ex Hamiltono et Gavio compositum. Hamilt. ubique C, Gav. Ϲ. Vs. 1. extr. quae post ϹΕΒΑϹΤΟΥΥΙΟΥΕ sequuntur, Gavius refert scalpro deleta esse, ita tamen, ut lumine benigno ductus aliqui et characteres etiam nunc legi possint (vid. Wilkinsonus Topogr. of Theb. p. 404.); id quod testantur apographa Hamilt. et Joll. et Devill. Gavius ibi lacunam notavit divinans tamen legendum videri ΑΟΥΙΛΙΟΥΦΛΑΚΚΟΥΗΓΕΜΟΝΟϹ, Joll. et Dev. habent ΕΠΙΛΥ.. ΟΥΦΑΛΙΚΟΥ et post ΛΥ quattuor litteras deesse coniiciunt potius quam sciunt; Hamilt. habet quod dedi. Nulla igitur causa est cur nomina

ΥΠΕΡΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹΤΙΒΕΡΙΟΥΚΑΙϹΑΡΟϹΝΕΟΥϹΕΒΑϹΤΟΥΘΕΟΥϹΕΒΑϹΤΟΥΥΙΟΥΕΠΙΛΥ....ΜΟΠΛ.ΟΥΦΑΛΙΚΟΥ..
..........ΑΙΙΙV'......ΙΟΥ . . . . . . /ϹΑΡΑΠΙΩΝΟϹΤΡΥΧΑΜΒΟΥϹΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟϹΟΙΑΠΟΤΗϹΜΗΤΡΟ
ΠΟΛΕΩϹΚΑΙΤΟΥΝΟΜΟΥΤΟΠΡΟΝΑΟΝΑΦΡΟΔΙΤΗΙΘΕΑΙΜΕΓΙϹΤΗΙΚΑΙΤΟΙϹϹΥΝΝΑΟΙϹΘΕΟΙϹ . . . ΓΤΙΡ ....

Ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Τιβερίου Καίσαρος, νέου Σεβαστοῦ, Θεοῦ Σεβαστοῦ υἱοῦ, ἐπὶ Αὐ[κίου Ἀ]ο[υι]λ[λ]ίου Φ[λάκ]κου [ἡγεμόνος καὶ] Α[ὔλου Φωλμίου Κρίσπ]ου [ἐπιστρατήγου,] Σαραπίωνος Τρυχάμβου στρατηγοῦντος, οἱ ἀπὸ τῆς μητροπόλεως καὶ τοῦ νομοῦ τὸ πρόναον Ἀφροδίτῃ, Θεᾷ μεγίστῃ, καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς. [L - Τιβερ]ίου Καίσα[ρος - - -

praefecti invidia erasa esse cum Niebuhrio putemus, qui et ipse de Flacco cogitavit. Letronnius in Add. varias lectiones afferens ex apographo Wilkinsoni dicit vs. 1. esse ΕΠΙΑΟΥΙΛΛΙΟΥ, non ΑΥΙΛΛΙΟΥ. Ex quo coniicias in apographo Wilkinsoni spatium, quod Hamiltonus explevit ductibus ΑΥ.....ΜΟΠΛ.ΟΥ, sola voce ΑΟΥΙΛΛΙΟΥ expleri. Vs. 2. ante ϹΑΡΑ ΠΙΩΝΟϹ notatur lacuna; in ea lacuna Hamiltonus litteras praebet C..O infra OPOC lineae superioris positas; Gav. ductus eos habet, quos dedimus. G. Wilkinsonus (l. c. p. 404.) ibi exsculpsit epistrategi nomina: *Aulus Folmius Crispus* et diserte in apographo quod communicavit cum Letronnio ΚΑΙΑΥ ΛΟΥΦΩΛΜΙΟΥΚΡΙϹΠΟΥ. Nomen ϹΑΡΑΠΙΩΝΟϹ ap. Hamilt. infra ΟϹΝΕΟΥϹΕΒΑϹ superioris lineae positum est, ap. Gav. infra ΤΟΥΘΕΟΥϹΕΒ, haud dubie rectius; nam vs. 2. init. spatium requiritur idoneum recipiendis litteris circiter xxxviii. Ibid. post ϹΑΡΑΠΙΩΝΟϹ Hamilt. ΤΡΥΚΑΜΒΟΥ, Gav., Joll. et Dev. ΤΡΥΧΑΜΒΟΥ. Ibid. extr. O omittit Gav. habet Hamilt. Vs. 3. init. Joll. et Dev. ΤΟΝΠΡΟΝΑΟΝ, quod videtur coniecturae deberi; Gav. ΤΟΠΡΟΝΛ I, Wilk. ΤΟΠΡΟΝΑΟΝ. Deinde Gav. ap. Nieb. ΑΦΡΟ ΔΕΙΤΗ, ipse edidit ΑΦΡΓΛΓΤΗΙ. Post ΘΕΟΙϹ (Gav. ΘΕΟϹ) teste Hamiltono desunt litterae xvii-xviii., Gav. ap. Nieb. ibi habet ....CIP...., ipse edidit ....Γ.ˑΡ.Γ.........., quibus ductibus notante Letronnio subesse videtur ΤΙ]ΒΕΡΙ[ΟΥ, quod confirmavit apographum Wilkinsoni, in quo teste Letronnio ....ΙΓΙΟΥΚΑΙϹΑ....

Avillius Flaccus est celeber ille inimicus Iudaeorum, contra quem Philo libellum composuit. Novimus ex Philone Flaccum Aegypto praefuisse annos sex, quinque Tiberio imperante, unum incipiente Caligula (cf. Introd. p. 310. *b.*). Ex quo apparet praefuisse eum Aegypto annis p. Chr. 32 - 37. qui sunt anni Tiberii xix - xxiii. vel secundum Aegyptiacam computandi rationem anni xx - xxiv. Hinc in designatione temporis (vs. 3. extr.) potest scriptum fuisse $\overline{\text{K}}$ vel $\overline{\text{KA}}$ vel $\overline{\text{KB}}$ vel $\overline{\text{K}\Gamma}$ vel $\overline{\text{K}\Delta}$. Praenomen Flacci de coniectura dedimus. Apud Philonem solum *Avillius Flaccus* (Ἀουίλλιος Φλάκκος) vocatur. Tiberius hoc in titulo νέος Σεβαστός, *alter Augustus*, audit, quod elogium notante Letronnio ad apotheosin Augusti referendum videtur. Certe Σεβαστός, praeposita voce νέος, pro dei nomine censetur. Datum hoc elogium Tiberio haud dubie ob beneficia collata in Aegyptum (conf. Letronnius Recueil cet. p. 91 sq.). Idem elogium postea tulit etiam Nero quinto imperii anno in nummo quodam (vide Mionnet Catal. VI. p. 66. n. 181.), et Faustina νέα Σεβαστή vocata est (vide Eckhel. D. N. T. VII. p. 81.). Vs. 2. Σαραπίωνος Τρυχάμβου videtur esse pro Σαραπίωνος τοῦ καὶ Τρυχάμβου. Vs. 3. neutrum τὸ πρόναον habes etiam alibi, ut in titulo Andrio Vol. II. Add. p. 1067. n. 2349. *d.* et huius Vol. n. 4401. 4711. 4955. Post anni imperii designationem sequebatur mensis et dies. Hunc restitutum ivit Letronnius ad exemplum tituli n. 4715. Quippe Tentyritas, quemadmodum ad dedicandum propylum templi Isidis diem natalem elegerunt Augusti, etiam hac in dedicatione suspicatur adoptasse diem natalem Tiberii. Iam Tiberius natus est die xvii. mensis Novembris, qui respondet diei xxi. mensis Athyr in calendario Alexandrino fixo. Itaque Letronnius proposuit:

[L - ΤΙΒΕΡ]ΙΟΥΚΑΙϹΑ[ΡΟϹΑΘΥΡΚΑ]

Templum hoc Veneris, cuius pronaos exornatus est imperante Tiberio, una cum templo Isidis tituli n. 4715. memorat Strabo XVII, 815. qui idem auctor est Veneris cultum praecipuum fuisse apud Tentyritas. Nempe numen Aegyptiacum est Athor, cuius templum erat (cf. Champollion Lettres écrites d'Ég. p. 92.). Eam deam pro Venere habuerunt Graeci. Docuit praeterea Champollio (Gramm. Ég. p. 158.) nomen urbis hieroglyphicum esse „*demeure d'Athor*",

et Wilkinsonus (Manners and customs cet. T. IV. p. 390.) annotavit nomen vulgare *Tentyra* ex nomine Aegyptiaco *Teinathor* s. *Tinatyr* i. e. „*demeure d'Athor*" corruptum esse.

4716. *b.*

Tentyris, hodie Denderah, in plano summo coronidis pronai; transcripsit Caillaud; tractavit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 97 sq.

ΕΙΛΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΤ
ΙΒΕΡΙΟΥΑΙΣΑΜΙΡΟΣΝΟΥΣ
ΕΒΑΣΤΟΥΟΥΣΕΟΥΣΣRΑΣΤΟΥΟ
ΣΟΥΕΒΑΣΤΟΥ

Ἐ[πὶ Α]ὐτοκράτορος Τιβερίου [Κ]αίσαρος, ν[έ]ου Σεβαστοῦ, [Θ]εοῦ Σ[εβ]αστοῦ [υἱ]οῦ, [Σ]εβαστοῦ - - -

Nihil deesse videtur nisi designatio anni et mensis. Ex loco, ubi incisus titulus est, Letronnius recte videtur colligere architectos eum privatim scripsisse nulla publica auctoritate, et satis quidem festinanter. Hinc explicamus etiam illud *Σεβαστοῦ* in fine appositum, quo non opus erat post elogium *νέου Σεβαστοῦ* (cf. n. 4716.). Transcribenti vero ut alia, ita etiam vs. 2. litterae ΜΙ imputandae sunt et vs. 3. syllaba ΟΥ repetita ex litteris praecedentibus.

4716. *c.*

In columna Aegyptiaca, alta o^m,717 = 2′ 2″ 6‴ larga o^m,365 = 1′ 1″ 6‴ quam *Tentyris* repertam refert Letronnius ad Nestor L'Hôte Lettres écrites d'Ég. p. 162. Asservatur nunc in museo regio Parisino, unde edidit Comes de Clarac Inscr. Gr. et Rom. du musée royale du Louvre tab. 61. 500. A. n. 864. Apographum ex Aegypto misit Champollion-Figeac, de quo vide Bullet. Feruss. part. philol. Vol. V. p. 388. Infra scripta sunt quaedam lingua demotica. Tractavit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 98 sqq. n. XII. (conf. tab. XIII. n. 7.)

ΥΠΕΡΑΥΤοΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΙΚΑΙΣΑΡΟΣΤΡΑΙΑΝΟΥΣΕ
ΒΑΣΤΟΥΝΕΩΤΕΡΑ
ΘΕΑΜΕΓΙΣΤΗΙΙΣΙΔΩ
ΡΑΜΕΓιΣΤοΥΑΠοΤΕΝΤΥ
ΡΩΝΚΑΤΕΣΚΕΔΥΑΣΕΝΕΚ
ΤοΥΙΔΙοΥΤοΦΡΕοΡΚΑΙΤο
ΠΕΡΙΒΩΛοΝΥΠΕΡΑΤΗcΚΑΙ
ΥΠΕΡΑΡΤΒΩΤοΣΑΝΕΡΚΑΙ
ΤΩΝΤΕΚΝΩΝΤοΠΡοΣΚΥ
ΝΗΜΑΑΠΟΛΛΩΝΙοΥΑ
ΔΕΛΦοΣΑΥΤΗΣ
ⲔΑ ΑΥΤοΚΡΑΤοΡοΣ
ΝΕΡΟΥΑΚΑΙΣΑΡΟΣΤ..Λ.
ΤΡΑΙΑΝοΥcΕΒΑΣΤοΥ
. . . . . . ΠΑΥΝΙ Η
ΚΑΙΠοΛΛΑΔΑΠΑΝΗΣΑΣΙcΤο
ΙΕΡοΝΤΗΣΝΕΩΤΕΡΑΣΗΙΙΣΙΔΩΡΑ
ΕΥΣΕΒΙΑΣΧΑΡΙΝΔΙΑΩΡοΥΛΑΒΥ
ΤοΣΦΡοΝΤΙΣΤοΥΙΕΡοΥΑΦΡοΔΙ
ΤΗΣΘΕΑΣΝΕΩΤΕΡΑΣΕΦΡοΝΤΙΣΕ
ΤοΥΙΕΡοΥΚΑΙΤοΥΦΡΗΤοΣΚΑΙΤΩΝ
ΛΥΠΩΝΕΡΓΩΝΕΥΣΕΒΙΑΣΧΑΡΙΝ

Ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Σεβαστοῦ Νεωτέρᾳ Θεᾷ μεγίστῃ Ἰσιδώρα Μεγίστου ἀπὸ Τεντύρων κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ ἰδίου τὸ φρέορ καὶ τὸ περίβωλον, ὑπὲρ αὑτῆς καὶ ὑπὲρ Ἀρτβῶτος ἀνὲρ καὶ τῶν τέκνων.

Τὸ προσκύνημα Ἀπολλωνίου ἀδελφὸς αὐτῆς.

L ᾱ Αὐτοκράτορος Νερούα Καίσαρος Τραϊανοῦ Σεβαστοῦ - - - Παῦνὶ η̄.

Καὶ πολλὰ δαπανήσασ' ἰς τὸ ἱερὸν τῆς Νεωτέρας ἡ Ἰσιδώρα εὐσεβίας χάριν διὰ Ὥρου Λάβυτος φροντιστοῦ ἱεροῦ Ἀφροδίτης Θεᾶς νεωτέρας ἐφρόντιςε τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ φρητὸς καὶ τῶν λυπῶν ἔργων εὐσεβίας χάριν.

Titulus pessime conceptus est ex a. I. Imp. Traiani, d. VIII. m. Payni, i. e. a. p. Chr. 98. d. 2. m. Iunii. *Ἀφροδίτη Θεὰ νεωτέρα* s. *νέα Ἀφροδίτη* est Plotina Traiani Imp. uxor sollemni adulatione. Huic Tentyris in vicinia templi *Ἀφροδίτης Θεᾶς μεγίστης* (vide n. 4716.) parvum templum eo nomine dicatum est. De formula *νεωτέρα Θεὰ* conf. Vol. I. n. 435. Bene annotat Letronnius dici *νέα Ἶσις*, *νέα Δημήτηρ* cet. et *Θεὰ νεωτέρα* (non *νέα*). Sic Cleopatra, *νέα Ἶσις* (Plut. Anton. 54. fin.), in nummis *Θεὰ νεωτέρα* audit. Templum huius *νεωτέρας Θεᾶς* curabat Orus Labytis filius ut *φροντιστής*, i. e. *ἐπιστάτης τῶν προσόδων τοῦ ἱεροῦ* (cf. Introd. p. 305. *b.*). Ad hoc templum Isidora Megisti Tentyritae filia *φρέαρ* et *περίβολον* condidit suis impensis. *Τὸ περίβολον* (*ὁ περίβολος*) h. l. videtur significare lapideum ambitum circa puteum, quod hodie in Graecia appellant *φρεώχειλον*. Ita interpretatus est etiam Letronnius. Quamquam in hoc titulo non obero si quis de muro circa templum ducto intelligi maluerit. Isidorae maritus Aegyptius est, qui haud dubie ipse insculpsit titulum vitiis scatentem, et eum quidem, ut videtur, non eodem tempore universum. Quippe titulus primarius est vss. 1-10. Sequitur *τὸ προσκύνημα* Apollonii Isidorae fratris et designatio temporis (vss. 10-16.). Aliquanto post quoniam femina locuples saepe multa impenderat ad sarta tecta aedis tuenda, visum est adiicere reliqua (vss. 17-23.), ex quibus pateret eam optime de templo meruisse. De duplici formula *ὑπὲρ αὐτοκράτορος—ὑπὲρ τῶν καὶ τῶν* cf. n. 4714. *c.* Ut mittam orthographiam pravam (*φρέορ*, *τὸ περίβωλον* cet.), notabile est *ἀνὲρ* p. *ἀνδρός*, et *ἀδελφὸς* p. *ἀδελφοῦ*, quae indicio sunt hominem Graecum haec non scripsisse. Vs. 14. extr. quid subsit ductibus residuis, non exputo. Vs. 16. init. ubi lacuna notata est, fortasse fuit ΜΗΝοΣ.

4716. *d.*

Copti; transcripsit Rifaud; edidit Letronnius Mém. sur la statue voc. de Memnon, p. 156.

ΑΝΤΙΛΑΝΤΟCΤΟΥΗΛΙΟΥΗΚΟΥCΑΜЄΝΤΗΝΦѠΝΗΝΚΑΙΤΗΝCΑΠΝΚΑ
ΤΟΥΜЄ∞ΝΟCΛΥ8

Ἀν[α]τ[ε]ίλαντος τοῦ ἡλίου ἠκούσαμεν τὴν φωνὴν καὶ τὴν σά[λ]π[ι]νκα τοῦ Μέ[μνο]νος λ[ίθου.

Conf. inscriptiones n. 4719 sqq. CΑΛΠΙΝΚΑ haud dubie in lapide est p. CΑΛΠΙΝΓΑ.

4716. *e.*

Apollonopoli parva, hodie Kus, in coronide; edidit Paul. Lucas Itin. T. III. p. 2. Murator. T. I. p. CXI. 8. cum Lat. interpret. Pocock. Descr. Or. T. I. p. 277. n. 5. Denon Itin. Aeg. p. 187. et tab. 80. Jollois et Devilliers in Descript. Aegypt. Antt. Descr. T. II. p. 67. Jomard Descr. Aeg. Antt. Vol. IV. tab. 1. n. 1. et Vol. V. tab. 56. n. 10. Champollion-Figeac Annal. des Lagides T. II. p. 158 sq. App. D. n. III. et p. 405. n. 3. Hamilton Aegypt. p. 178. Vidua Inscr. tab. XVIII. 1. (conf. p. 19.), Wilkinsonus in Youngii Hieroglyphics Vol. II. tab. 45. Tractarunt Van Vaassen in schedis, Leichius in Novis emendationibus Graec. inscr. Murator. ex quibus excerpsit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 8. s. 1. p. 87. Bouherius Epist. ad Hagenbuch. p. 100. et Stosch Ant. Thyat. p. 166. qui petierunt exemplum Pocockiano ut plurimum consentiens ex Nouv. Biblioth. (Haye) T. XV. p. 288. Hagenbuch Epist. ad Bouher. p. 353. unde Pocock. l. c. p. 89. Christoph. Saxius in Actis Trai. T. II. p. 171. Zoega de obel. IV. c. 2. p. 543.; Parquoi ap. Denon Itin. Aeg. ed. min. T. III. p. 135. Walpol. Travels II. p. 594. qui petiit ex Hamiltono; Letronnius Journ. des Sav. 1821. p. 593 sq. 1823. p. 553. 1827. p. 22. Recherches sur l'Ég. p. 95 sqq. et Recueil des inscr. cet. T. I. p. 49 sqq. n. VIII. (conf. tab. V. b.) Citarunt praeterea Montfauc. Ant. expl. Suppl. T. II. tab. 5. Chishull. Ant. Asiat. p. 88. Paciaud Monum. Pelop. T. II. p. 73.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΚΛΕΟΠΑΤΡΑΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΘΕΟΙΜΕΓΑΛΟΙΦΙΛΟΜΗΤΟΡΕΣ
[ΚΑΙΣΩΤΗΡ]ΕΣΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑΑΡΩΗΡΕΙΘΕΩΙΜΕΓΙΣΤΩΙΚΑΙΤΟΙΣΣΥΝΝΑΟΙΣΘΕΟΙΣ

Dedi Viduae apographum, nisi quod vs. 2. pro ΑΡΟΗΡΕΙ scripsi ΑΡΩΗΡΕΙ. Vs. 1. Ham. omittit ΜΕΓΑΛΟΙ. Vs. 2. init. Luc. Ham. ΕΥΣΕΒΕΙΣ, Poc. [ΕΥΣΕΒΕΙΣ]Ο⁻⁻; Jom. Joll. et Devill. - - - - - Ρ.Σ; Denon lacunam notat; Vidua in lapide vidit - - - - - Ι°ΕΣ, ex quo visa confirmari coniectura Letronnii ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΕΣ proponentis. ΡΕΣ viderat quodammodo etiam Pocockius. Addicit etiam Wilkinsoni apographum, in quo ⁻ΙΙ°ΡΕΣ. Lacuna ap. Wilkins. notata non capit plus duas litteras; maior est in apogr. Joll. et Devill. et aliis. Videtur autem vs. 2. paulo reductior fuisse versu priore. Deinde post ΤΕΚΝΑ Poc. [ΑΡΩΗΒΕΙ]ΘΕΩΙ cet., Ham. Α...... ΡΕΙΘΕΩΙ cet., Wilkins. ΑΡΟΗΡΕΙΘΕΟΙ; Champ. ap. Letr. Recueil tab. V. d. habet: ΛΟΟΙΙ°ΡΙΘΕ cet.; Denon, Jom. ΗΛΙΩΙΘΕΟΙ et ΗΛΙΩΙΘΕΩΙ manifesto de coniectura.

Βασίλισσα Κλεοπάτρα καὶ βασιλεὺς Πτολεμαῖος θεοὶ μεγάλοι Φιλομήτορες [καὶ Σωτῆρ]ες καὶ τέκνα Ἀρωήρει θεῷ μεγίστῳ καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς.

Priorum interpretum coniecturas referre supervacaneum, postquam Letronnius et Vidua integrum restituerunt titulum. Cleopatra est vidua Euergetae II., Ptolemaeus alteruter filiorum, aut Soter II. aut Alexander I. a matre in societatem regni receptus. Hinc prior Cleopatra nominatur, posterior Ptolemaeus, prorsus ut in papyro Anastasii. In eandem sententiam quam explicuit Letronnius Journ. des Sav. 1821. p. 463. not. 2. disputavit etiam Champollion-Figeac Éclaircissements historiques sur le papyrus grec connu sous le nom de contrat de Ptolémais 1821. Alexander I. in illo papyro φιλομήτωρ καὶ σωτὴρ audit. Nomen Philometoris Alexander suscepit a matre, quae cognomentum habuit ab Euergeta II. (vid. Letronnius Rech. p. 101. Recueil p. 62 sqq. conf. Introd. p. 287. *a.*). Nomen Soteris Alexandro accessit a fratre, cui successerat in administrando regno. Igitur uterque dum regnabant, φιλομήτορες καὶ σωτῆρες audiebant. Inde Letronnius nostro in titulo restituit ΚΑΙΣΩΤΗΡΕΣ, quae coniectura ex parte confirmatur ductibus in lapide residuis. Iam ut distinguerentur hi Ptolemaei, in Alexandro addebatur ὁ ἐπικαλούμενος Ἀλέξανδρος, ut est in papyro Anastasii. Hinc sequitur nostro in titulo Soterem II. intelligendum esse, non Alexandrum. Itaque titulus pertinet ad tempus quo Cleopatra una cum filio maiore Sotere II. regnavit, a. a. Chr. 117-107. Memorantur etiam τὰ τέκνα Ptolemaei, non uxor eius. Nempe Soter II. quum in societatem regni reciperetur, liberos habuit ex Cleopatra sorore, quam mox dimittere a matre aemula iussus est. Videtur igitur titulus positus esse circa a. 117 et 115. (cf. Introd. p. 287. *a.*) Templum, cuius propylon exstrui iusserunt Cleopatra et filius, dedicatum erat Aroeri, quo nomine Aegyptii eum deum vocitabant quem Graeci habuerunt Apollinem (vide Plutarch. Is. et Os. p. 355. ed. Reisk. T. VII. p. 402.) Apud Plutarchum est Ἀρούηρις. ΑΡΩΗΡΕΙ, quo deducit etiam lectio Pocockii et Champollionis legerunt Walpolius et Hamiltonus, recte. Quamquam alias etiam ΑΡΟΗΡΕΙ videri potest exaratum fuisse. Cf. n. 4860. ubi additur ΑΠΟΛΛΩΝΙ. Hoc additamentum superfluum fuisse in titulo Apollonopoli posito bene annotat Letronnius Recueil p. 50. Ceterum ex anaglyphis quae Champollion ex templi parte posteriore enotavit (Lettres écrites d'Ég. p. 93.) probabile fit etiam Alexandrum I. operi a fratre inchoato animum adiecisse.

4717.

Cippus *Thebanus*, nunc Taurinensis, e lapide granite, altus metr. 1,12, latus olim 0,65, nunc tertia vel sexta parte mutilus, litteris inscripta demoticis et Graecis; edidit Amadeus Peyron, Illustrazione di una stele greca del R. museo Egizio di Torino, in Actis Acad. Taurinensis T. XXXIV. litteris minusculis. De hoc lapide idem dixit in Actis Acad. Taurinensis T. XXIX. a. 1824. Forma litterarum dicitur esse eadem quae comparet in lapide Rosettano (n. 4697.).

- - - - - - - ΑΤΡΑΣΘΕ[ΑΣ]ΦΙΛΟΠΑΤΟΡ[ΟΣΚΑΙΠ]ΤΟΛΕΜΑΙΟΥΤΟΥΚΑΙΚΑ[Ι]ΣΑΡΟΣ[Θ]ΕΟΥΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣΦΙΛΟΜΗ
- - - - - - - ΕΜΙΣΙΩΥ . . ΦΑΜΕΝΩΘ - - [ΕΔΟ]ΞΕΤΟΙΣΑΠΟΔΙΟΣΠΟΛΕΩΣΤΗ[ΣΜΕΓΑΛΗΣΙ]ΕΡΕΥΣΙΤΟ[Υ]
- - - - - - ΝΡΑΣΩΝΘΗΡΚΑΙΤΟΙΣΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΑΣΙΕΠΕΙΔΗΚΑ[ΛΛ]ΙΜΑΧΟΣΟΣΥΓΓΕΝ[Η]Σ
- - - - - ΙΤΩΝΠΡΟΣΟΔΩΝΤΟΥΠΕΡΙΘΗΒΑΣ[Κ]Α[ΙΓΥ]ΜΝΑΣΙΑΡΧΟΣΚΑΙΙΠ[ΠΑΡ]ΧΗΣΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΠΑΡ - -
- - - - ΚΑΙΠΟΙΚΙΛΩΝΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝΚΑΤΕΦΘΑΡΜΕΝΗΝΤΗΝΠΟΛΙΝΕΘΑΛΨΕ . . . . ΟΝΙΚΩΣ - - - - - -
- - - - ΝΤΗΙΠΑΣΗΙΕΙΡΗΝΗΙΤΑΤΕΤΩΝΜΕΓΙΣΤΩΝΚΑΙΠΑΤΡΩΙΩΝΘΕΩ[ΝΙ]Ε[Ρ]ΑΕΥΣΕΒΩΣΕΕΣΥΠ - - - -
- - - - - - ΚΑΙΚΑΘΟΛΟΥΠΑΝΤΑΣ . . . . . ΗΣΑΜΕΝΟΣ - - - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - Δ[ΑΙ]ΜΟΝΙΑΝΠΑΝΤΑΗ[ΓΑΓ]ΕΝΑΛΗΘΕΙΑΝ . . ΕΝ . . . ΔΙΚΑΙΩΣ - - - - - - - - - - -
- - - - - - ΑΙΔΕΚΑΙΤΟΙΣΚΑΤΕΥΕ[ΡΓΕΣ]ΙΑ[Ν] -
- - - - ΚΑΙ[Τ]ΗΣΣΙΤΟΔΕΙΑΣΕΚΤΗ . . . ΝΟΜ - - - - - - - - - - - - - - - - - -
- - - ΟΥΣΜΕΓΑΛΟΨΥΧΩΣΕΑΥ[ΤΟ]ΝΑΥΤΟΚΛΗ[ΤΟΝ]ΕΠΙΤΗΙΕΚΑΣΤΟΥΤΩΝΕΝΤΟΠΙΩΝ. . . . . ΦΕΡΕΠΟΝΗΣΑΣ
- - - - ΟΙΚΕΙΑΣΠΑΤΡΙΔΟΣΚΑΙΤΕΚΝΩΝΓΝΗΣΙΩΝΣΥΝΤΗΙΤΩΝΘΕΩΝΕΥΜΕΝΕΙΑΙΑΝΕΝΛΙΠΕΙΣΜΕΝΔΙΗΝΕΚΩΣ
- - - ΟΝΠΑΝΤΑΣΠΑΝΤΩΝΕΤΗΡΗΣΕΝΑΝΕΠΑ . . . . ΤΟΥΣΔΕΤΗΣΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣΕΞΗΣΠΑΡΕΣΧΕΝΕΥ - - - -
- - - - - - ΟΥΣΗΣΔΕΤΗΝΟΥΣΑΝΣΙΤΟΔΕΙΑΝΚΑΙΕΝΤΩΙΕΝΕΣΤΩΤΙΕΤΕΙΣΚΛΗΡΟΤΕΡΑΣΚΑΙ - - - - - - -
- - - ΝΕΜΙΑΙΜΙΑ . . . . ΚΑΙΠΟΛΥΜΑΛΛΟΝΩΣΟΥΔΕΠΩΠΟΤΕΤΟΥΔΕΙΝΟΥΚΑΘΟΛΗΝΕΠ - - - - ΝΤΟΣ
- - - - - - ΩΣΘΕΤΗΣΠΟΛΕΩΣΚΡΙΝΟΜΕΝΗΣΚΑΙΟΥΘΕΝΟΣΟΥΔΕΜΙΑΝΙΔΙΑΝ . . . ΠΡΟΣ - - - - - - - - -
- ΑΠΑΝΤΩΝΔΕΔΙΑΤΗΝΑΠΟΡΙΑΝΛΕ[ΛΙΠ]ΟΨΥ[Χ]ΗΚΟΤΩΝΚΑΙΣΥΝΕΓΓΥΣΕΚΑ[ΣΤΟΥ]ΠΑ[Ρ]ΑΙΤ[ΟΥ]Ν - - -
- - ΜΒΑΝΟΝΤΟΣΕΠΙΚΑΛΕΣΑΜΕΝΟΣΤΟΝΚΑΙΤΟΤΕΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΝΤΑΑΥΤΩΙΜΕΓΙΣΤΟΝΘΕΟΝ
- - ΗΡΚΑΙΕΥΓΕΝΩΣΜΟΝΟΣΥΠΟΣΤΑΣΤΟΒΑΡΟΣΠΑΛΙΝΩΣΠΕΡΛΑΜΠΡΟΣΑΣΤΗΡΚΑΙΔΑΙΜΩΝΑΓΑΘ[ΟΣ]
- - - ΝΕΠΕΛΑΜΨΕΤΟΝΓΑΡΕΑΥΤΟΥΒΙΟΝΟΛΟΣΧ[ΕΡ]ΩΣΑΝ[Ε]ΘΕΤΟΤΟΙΣΧΡΗΣΘΑΙΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙΣΕ - - -
- - - ΤΟΙΣΚΑΤΟΙΚΟΥΣΙΤΟΝΠΕΡΙΘΗΒΑΣΚΑΙΔΙΑΘΡΕΨΑΣΚΑΙΣΩΣΑΣΠΑΝΤΑΣΣΥΝΓΥΝΑΙΞΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΚΑ . . .
- - - - - ΠΑΛΩΝΧΕΙΜΩΝΩΝΕΙΣΕΥΔΙΝΟΥΣΛΙΜΕΝΑΣΗΓΑΓΕΝΤΟΔΕΠΑΝΤΩΝΠΡΩΤΟΝΚΑΙΜΕΓΙΣΤΟΝ . . . .
- - - - - - ΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΤΩΝΕΙΣΤΟΘΕΙΟΝΑΝΑΠΕΜΠΟΜΕΝΩΝΠΑΝΤΩΝΩΣΕΝ . . ΕΑ . . . . ΕΥΣΕΒΩΣΚΑΙΑ[ΓΡ]ΥΠΝΩΣ
- - - - - - - - ΡΟΝΤΙΣΕΝΩΣΤΕΑΦΟΛΟΥΟΠΑΤΗΡΤΟΥΠΑΤΡΟΣΑΥΤΟΥΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥΤΟΥΣΥ[ΝΓ]Ε[ΝΟΥ]ΣΚΑΙΕΠΙΣΤΟΛΟ[ΓΡΑΦΟΥ]
- - - - - - - - ΗΘΗΝΑΙΤΑΣΤΩΝΚΥΡΙΩΝΘΕΩΝΚΩΜΑΣΙΑΣΚΑΙΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣΕΥΜΑΛΛΟΣ[ΙΩ]Σ - - - - -
- - - - - - - - - ΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΕΣΘΑΙΜΕΝΑΥΤΟΝΣΩΤΗΡΑΤΗΣΠΟΛΕΩΣΗΕΣΤΙΝ - - - - - - -
- - - - - - - - - ΕΣΤΟΣΙΚΑΤΑΤΗΙΓΕΝΕΣΙΩΙΗΜΕΡΑΙΕΝΕΠΙΣΗΜΟΙΣΤΟΠΟΙΣΤΟΥΙ[ΕΡ]ΟΥ[ΤΟΥΜΕΓΙΣΤΟΥΘΕΟΥ]ΑΜΟΝΡΑΣ[ΩΝΘΗΡ]
- - - - - - - - - ΜΕΝΤΟΥΣΙΕΡΕΙΣΕΚΣΚΛΗΡΟΥΛΙΘΟΥΔΥ . . . . . ΤΗΝΠΟΜ . . . . . ΜΕΝ . . . . . . ΗΝΔΕ . . . . . Ι . . . . ΟΛ . . ΟΝ
- - - - - - - - - ΠΩΝΥΜΟΝΤΗΝΑΥΤΗΝΗΜΕΡΑΝΚΑΙΘΥΕΙΝΤΟΙΣΚΥΡΙΟΙΣΘΕΟΙΣΚΑΙΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΕΙΝΚΑΙΕΥ - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - ΤΟΔΕΨΗΦΙΣΜΑΑΝΑΓΡΑΨΑΙΕΠΙΣΤΗΛΗΝΛΙΘΙΝΗΝΤΟΙΣΤΕ[ΕΛ]ΛΗΝΙΚΟΙΣΚΑΙΕΓ[Χ]Ω[ΡΙ]ΟΙΣ[ΓΡΑ]ΜΜΑ[Σ]Ι
- - - - - - - - - - - ΤΗΣΚΡΗΠΙΔΟΣΤΟΥΑΥΤΟΥΙΕΡΟΥΘ[Η]ΝΑΙΔΗΜΟΣ . . . . ΕΤΕΥΧΕΝΑΥΤΟΣΤΗΣΠΑΡ[Α] . . Υ . Ξ . . . . .
- - - - - - - - - - - ΠΩΣΕΙΣΤΟΝΑΙΩΝΑΑΙΕΙΜΝΗΣ . . . . ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΙ

Βασιλευόντων Κλεοπ]άτρας Θε[ᾶς] Φιλοπάτορ[ος καὶ Π]τολεμαίου τοῦ καὶ Κα[ί]σαρος [Θ]εοῦ Φιλοπάτορος Φιλομή-
τορος L ῑ τοῦ καὶ β̄, Ἀρτ]εμισίου -- Φαμενὼθ -- [ἔδο]ξε· τοῖς ἀπὸ Διοσπόλεως τῆ[ς μεγάλης ἱ]ερεῦσι το[ῦ
μεγίστου θεοῦ Ἀμο]νρασωνθὴρ καὶ τοῖς πρεσβυτέροις καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι· ἐπειδὴ Κα[λλ]ίμαχος ὁ συγγεν[ὴ]ς
καὶ ἐπιστάτης καὶ ἐπ]ὶ τῶν προσόδων τοῦ περὶ Θήβας [κ]α[ὶ γυ]μνασίαρχος καὶ ἱπ[πάρ]χης καὶ πρότερον παρ[αγενό-
μενος ὑπὸ χαλεπῶν] καὶ ποικίλων περιστάσεων κατεφθαρμένην τὴν πόλιν ἔθαλψε[ν εὐγνωμ]ονικῶς [ἀποκατα-
στήσας αὐτὴν ἐ]ν τῇ πάσῃ εἰρήνῃ, τά τε τῶν μεγίστων καὶ πατρῴων θεῶ[ν ἱ]ε[ρ]ὰ εὐσεβῶς ἐ[ξ] ὑπ[ερκρεμαμ-
ένων κινδύνων σώσας] καὶ καθόλου πάντας .....ησάμενος - - - - - - - -
- - - - εἰς] δ[αι]μονίαν πάντα ἤ[γαγ]εν ἀλήθειαν ..εν... δικαίως - - - - -
- - - - - - αι δὲ καὶ τοῖς κατ᾽ εὐε[ργεσ]ία[ν - - - - - - - - -
- - - - - καὶ [τ]ῆς σιτοδείας ἐκ τῆ[ς] - - - νομ - - - - - - -
- - - - ἐπιδ]οὺς μεγαλοψύχως ἑαυ[τὸ]ν αὐτόκλη[τον] ἐπὶ τῇ ἑκάστου τῶν ἐντοπίων [σωτηρίᾳ εἰσέ]φερε· πονήσας
δὲ ὑπὲρ αὐτῶν ὡς ὑπὲρ] οἰκείας πατρίδος καὶ τέκνων γνησίων σὺν τῇ τῶν θεῶν εὐμενείᾳ ἀνενλιπεῖς μὲν διηνεκῶς
παρὰ τοῦτον τὸν χρόν]ον πάντας πάντων ἐτήρησεν, ἀνεπα[ισθή]τους δὲ τῆς περιστάσεως ἐξῆς παρέσχεν εὐ[εργετῶν
κατὰ δύναμιν· καταλαβ]ούσης δὲ τὴν οὖσαν σιτόδειαν καὶ ἐν τῷ ἐνεστῶτι ἔτει σκληροτέρας καὶ [μείζονος συμφορᾶς
- - - - - - - - καὶ πολὺ μᾶλλον, ὡς οὐδεπώποτε τοῦ δεινοῦ καθ᾽ ὅλην ἐπ[ίτασιν βαρύνα]ντος
τὴν χώραν ἔμπρο]σθε, τῆς πόλεως κρινομένης καὶ οὐθενὸς οὐδεμίαν ἰδίαν [βοήθειαν] προσ[ενεγκεῖν δυνα-
μένου], ἁπάντων δὲ διὰ τὴν ἀπορίαν λε[λειπ]οψυ[χ]ηκότων καὶ σύνεγγυς ἑκά[στου] πα[ρ]αιτ[ουμένου καὶ οὐθενὸς
συλλα]μβάνοντος, ἐπικαλεσάμενος τὸν καὶ τότε συμπαραστάντα αὐτῷ μέγιστον θεὸν [Ἀμον-
ρασωνθ]ὴρ καὶ εὐγενῶς μόνος ὑποστὰς τὸ βάρος πάλιν ὥσπερ λαμπρὸς ἀστὴρ καὶ δαίμων ἀγαθ[ὸς τοῖς ἀπελ-
πίζουσι]ν ἐπέλαμψε. τον γὰρ ἑαυτοῦ βίον ὁλοσχ[ερ]ῶς ἀν[έ]θετο τοῖς χρῆσθαι βουλομένοις, ἐ[πιφανέστατα δὲ
ἐβοήθησεν] τοῖς κατοικοῦσι τὸν περὶ Θήβας, καὶ διαθρέψας καὶ σώσας πάντας σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις κα[τὰ δυ-
ναμιν ὡς ἐξ ἀντι]πάλων χειμώνων εἰς εὐδινοὺς λιμένας ἤγαγεν· τὸ δὲ πάντων πρῶτον καὶ μέγιστον, [πολλῶν καὶ ἄλλ-
ων ποιούμενος τὴ]ν ἐπιμέλειαν, τῶν εἰς τὸ θεῖον ἀναπεμπομένων πάντων, ὡς ἐν [καιρῷ γίνοιτο], εὐσεβῶς καὶ ἀ[γρ]ύπνως
παρὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐφ]ρόντισεν, ὥστε, ἀφ᾽ ὅ[τ]ου ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Καλλιμάχου τοῦ συ[νγ]ε[νοῦ]ς καὶ
ἐπιστολο[γράφου
μετήλλαξε? διηνεκῶς πο]ηθῆναι τὰς τῶν κυρίων θεῶν κωμασίας καὶ πανηγύρεις εὖ μάλα ὁσ[ίω]ς - - - -
- - δι᾽ ἃ δὴ δεδόχθαι ἀ]γαθῇ τύχῃ προσαγορεύεσθαι μὲν αὐτὸν σωτῆρα τῆς πόλεως, ἥ ἐστιν [τοῦ μεγίστου θεοῦ
Ἀμονρασωνθήρ,
ἀναθεῖναι δὲ αὐτοῦ χρυσᾶς εἰκόνας] κατὰ τὴ[ν] γενέ[θλιον] ἡμέραν ἐν ἐπισήμοις τόποις τοῦ ἱ[ερ]οῦ [τοῦ μεγίστου
θεοῦ] Ἀμονρασ[ωνθήρ,
στῆσαι δὲ καὶ ἀνδριάντας, ἕνα] μὲν τοὺς ἱερεῖς ἐκ σκληροῦ λίθου, δύ[ο δὲ τὴν ἄλλ]ην πό[λιν] - - - μεν - - - -
[τ]ὴν δὲ [ἡμέραν ἑορτά]ζ[ειν εἰς τ]ὸ λ[οιπ]ὸν
ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ νομίζειν ἐ]πώνυμον τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ θύειν τοῖς κυρίοις θεοῖς καὶ στεφανηφορεῖν καὶ [σ]υ[ν-
τελεῖν ἐν τοῖς
ἱεροῖς τἄλλα τὰ νομιζόμενα.] τὸ δὲ ψήφισμα ἀναγράψαι ἐπὶ στήλην λιθίνην τοῖς τε [Ἑλ]ληνικοῖς καὶ ἐγ[χ]ω[ρί]οις
[γρά]μμα[σ]ι,
τὴν δὲ στήλην ἐπὶ] τῆς κρηπῖδος τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ θ[εῖ]ναι δημοσ[ίᾳ, καθότι τ]έτευχεν αὐτὸς τῆς παρ[ὰ το]ῦ [θεοῦ δυ-
νάμεως εἰς σωτηρίαν, ὅ]πως εἰς τὸν αἰῶνα ἀείμνησ[τοι ὦσιν αἱ παρ᾽ αὐτοῦ] εὐεργεσίαι.

Est decretum sacerdotum Diospoleos magnae datum in honorem Callimachi supremis tum muneribus fungentis. Datum autem est decretum regnante Cleopatra celeberrima una cum filio Caesarione, de quorum cognomentis vide Introd. p. 287. *a*. Narrat Dio Cassius (XLVII, 31.) ad a. u. c. 712. a. Chr. 42. qui undecimus est regni Cleopatrae, Caesarionem a matre in societatem regni adscitum esse, quod tamen factum esse duobus annis ante probabiliter statuit Letronnius Journ. des Sav. 1842. p. 717. Iam quum Cleopatra anno regni decimo sexto ab Antonio titulo reginae regum decoraretur, Peyronus statuit inscriptionem nostram inter a. 42 et 37. positam esse. Idem aetatem decreti definiri etiam accuratius posse existimavit. Nam fames et calamitas publica, qua grassante Callimachus dicitur optime meruisse de Thebis atque universo nomo, Aegyptum vastavit a. u. c. 711. a. Chr. 43. Quippe in eum annum incidit quod refert Appianus Bell. civ. IV, 61. ἡ βασιλὶς Κασσίῳ μὲν προὔφερε λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν ἐνοχλοῦντα τότε Αἰγύπτῳ. Hinc Peyronus colligit decretum datum esse anno Cleopatrae duodecimo vel decimo tertio (a. Chr. 41 vel 40.). Ex quo proposuit vs. 2. init. L ιγ̄, τοῦ καὶ δ̄. Verum ratione habita vs. 14. haud scio an paulo aliter statuendum sit. Nam verba ἐν τῷ ἐνεστῶτι ἔτει videntur ad ipsum annum, quo datum decretum est, referenda esse. Unde si calamitas Aegypti incidit in nonum annum Cleopatrae s. a. Chr. 44., coniicias honores Callimachi decretos esse statim post pestilentiam, quae famem insecuta videtur a. Chr. 43., decimo Cleopatrae anno exeunte et secundo Caesarionis. Utcunque statueris, titulum inter d. 3. mensis Septembris a. a. Chr. 45. et d. 1. mensis Septembris a. a. Chr. 37. positum esse recte iudicat Letronnius Journ. des Sav. 1842. p. 717.

Vss. 1-4. restituit Peyronus. Etiam vs. 18 extr. et 19 init. restituit nomen Ἀμονρασωνθήρ. Et quae in textu maiusculis expresso uncis inclusa sunt, supplementa sunt Peyroni omnia. Nomen Ἀμονρασωνθὴρ notum fuit etiam ex antigrapho Greyano lin. 29. Erat hic deus tutelaris Thebarum, alias dictus Ammon. Callimachus συγγενὴς τοῦ βασιλέως est (vide

Introd. p. 290. Ἐπιστάτης καὶ ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ περὶ Θήβας, quod vs. 4. init. dedit Peyronus, habetur etiam in papyris Taurin. n. I. et n. VIII. conf. Introd. p. 292. *b.* 293. *a.* Pater Callimachi fuit Callimachus συγγενὴς καὶ ἐπιστολογράφος (vide Introd. p. 307. *b.* p. 308. *a.*), ut docet vs. 24. ad quem versum quod dicit Peyronus τοῦ πατρὸς τοῦ συγγενοῦς καὶ ἐπιστολογράφου ita coniungenda esse, ut αὐτοῦ Καλλιμάχου ad Callimachum hoc decreto honoratum redeat, egregie fallitur. Restitui non omnia possunt. Tentavi quantum fieri posse videbatur. Vss. 5-9. respiciunt tempora iniqua rei publicae, quibus opem tulit plurimam Callimachus. Vss. 10-22. exponitur calamitas nova, qua grassante is inprimis bene meruit de populo Thebaeorum. Fuit caritas annonae, fames, pestilentia. Vs. 18. τὸν καὶ τότε συμπαραστάντα cet. pertinet ad tempora vss. 5-9. exposita. Vss. 22. 23. Letronnius Recueil cet. I. p. 300. coniicit ποιησάμενος τὴν πᾶσα]ν ἐπιμέλειαν cet. Incommoda est mentio avi Callimachi vs. 24. Ultima aperta sunt, etsi verba singula certa via in integrum restitui nequeunt. De vss. 28. 29. cf. n. 4697. vss. 46-50. Ceterum hic cippus inscriptus fuit etiam demoticis litteris, quae praecedunt inscriptionem Graecam, sed primum nominantur litterae Graecae vs. 30., quod causam reconditiorem vix habet. Absunt hieroglypha, quia, ut bene monuit Letronnius Recueil des inscr. Gr. cet. T. I. p. 329. auctores decreti non solum sacerdotes sunt sed etiam cives et magistratus civiles, neque argumentum ad religionem pertinet sed ad honorem hominis civilis. Hinc coniicias singulare quiddam subesse titulo n. 4699. qui quum ab hominibus privatis positus sit, videtur instructus fuisse etiam hieroglyphis.

4718.

Thebis, in loco Karnak; in corpore alterius Sphingum, quae positae sunt ad introitum palatii. De loco vide Descr. Aeg. Antt. (Descr. de Karnak Sect. VIII. cap. 9.) Inscriptio ex delineatione Jomardi edita in Descr. Aeg. Antt. T. V. tab. 55. n. 22.

ΑΒΑϹΚΑΝΤΟϹ ΨΑΩ

Ἀβάσκαντος Ψάω.

Posterius nomen Aegyptiacum videtur, fortasse matris Abascanti.

4719.

In colosso septentrionali, quem Graeci Memnonem, Aegyptii Amenophin appellabant, statua non uno nomine insigni, multae sunt inscriptiones votivae et Graecae et Latinae, in utroque crure binis columnis dispositae; nonnullae sunt in pede, paucae in basi statuae. De ea statua quum disputavit Jablonskius De Memnone Graeco et Aegyptiaco huiusque celeberrima in Thebaide statua Syntagm. III. 1756. quae auxit et correxit Langlès in Comm. inserta in Magas. encycl. 1796. P. III. p. 185 sqq. tum egregie meritus est Letronnius edita commentatione: La statue vocale de Memnon, considerée dans ses rapports avec l'Égypte et la Grèce, Par. 1833. 4. postquam tractavit inscriptiones Memnonis Transact. of the royal Society of Litt. Vol. II. P. I. 1832. In repraesentandis inscriptionibus huius statuae ordinem a Letronnio praescriptum secuti sumus. Primam hanc edidit Letronnius in Comment. p. 129. n. IV. ex schedis Saltii.

ΟϹΚΛΑΥΔΙΟϹΗΡ	Τιβέρι]ος Κλαύδιος Ἡρ[ακλε-
ΟΥϹΑΜЄΜΝΟΝ	ίδης ἤκ]ουσα Μέμνον[ος σὺν
ΑΧΙΛΛЄΙΚΑΙ	- - - Ἀχιλλεῖ καὶ - - -
ΩΡΑϹ·Α̅·L·Η̅ΑΥΙΟ	- - - ὥρας α̅. ἔτους η̅ Αὐ[τοκρά-
ϹΚΑΙϹΑΡΟϹΟΥЄϹΠΑϹΙ	τορο]ς Καίσαρος Οὐεσπασ[ιανοῦ
ΔϹΤΟΥΜΗΝΙ	Σεβα]στοῦ, μηνὶ - - -
ΜΝΗΜЄΝΟϹ	- με]μνημένος - - - -
ΚΑΙΔΙΟΝΥϹ	- - - καὶ Διονυσ[ίου -
ΥΤΩΝ	- - - α]ὐτῶν.

Titulus incisus est a. p. Chr. 77. Nomen Graecum Ἡρακλείδης exempli causa dedi. Letronnius scripserat Ἥρων, non immemor posse etiam esse Ἡράκλειος, Ἡρόδοτος, Ἡρόδωρος, alia. De formula in προσκυνήμασι sollemni μεμνημένος, ἐμνήσθη cf. Elem. epigr. Graec. p. 336.

4720.

In Memnonis crure dextero; edidit Hamilton Aegypt. p. 173. Jollois et Devilliers (inter Antt. Descr. T. I.) Descr. Theb. p. 109. (conf. Descr. Aeg. Antt. Vol. V. tab. 55. n. 32.) ex schedis Girardi, sed vitiose. Tractavit Letronnius in Journ. des Sav. 1831. m. Iunii et Comment. de statua vocali Memnonis p. 132 sq. n. IX. qui habuit etiam ex schedis Saltii. Infeliciter Graeca tractaverat antea Iacobs Abhandl. üb. Gegenst. d. Alterth. (Vermischte Schriften T. III.) p. 126 sq.

[*Textum vide pag. seq.*]

Apographum est Hamiltoni, hinc inde correctum ex reliquis. Hamilt. male vss. 8-10. divellit a parte priore, ut ex uno duos titulos efficiat. Vs. 2. extr. Girard. GERMANIC.XIIII.C, Salt. GERMANIKϚ.XVII. Vs. 3. init. Salt. ΤΡΕΤΡΟΝΙVS cet., ibid. extr. Gir. PRAFFC. Vs. 4. Salt. MEMNON L M. Vs. 5. Gir. HONORAT. Vs. 7. Hamilt. ΦΘΕΓΛΟΜΤΟΙΔΑ, Gir. ΦΘΕΓΣΛΟΜΟΙΔΑ et in fine ΚΑ˙ΗΘΛΙ. Vs. 8. init. Hamilt. MEMNONOC. Vss. 8. 9. omisit Gir. Vs. 9. Hamilt. TITOATTIOMVSA(PRAE)COMIS, Salt. T. ΑΤΠΟPRAEϚCOH II.

IMP·DOMITIANO
CAESARE AVG. GERMANIC XVII
T.PETRONIVSSECVNDVSPRAEG.
AVDITMEMNONEMHORAĪPRIDVSMART
ETHONORAVITEVMVERSIBVSGRAECIS
INFRASCRIPTIS
ΦΘЄΓΞΑΟΛΑΤΟΙΔΑϹΟΝΓΑΡΜЄΡΟϹωΔЄΚΑΘΗΤΑΙ
ΜЄΜΝωΝΑΚΤЄΙϹΙΝΒΑΛΛΟΜЄΝΟϹΠΥΡΙΝΑΙϹ
CVRANTET·ATTIOMVSAPRAEϚCOHII
THEBAEOR

Imp. Domitiano Caesare Aug. Germanic[o C.] XVII. T. Petronius Secundus Pr. Aeg. audit Memnonem hora I. pr(idie) Idus Mart(ias) et honoravit eum versibus Graecis infra scriptis.

Φθέγξαο Λατοΐδα — σὸν γὰρ μέρος ὧδε κάθηται —
Μέμνων, ἀκτεῖσιν βαλλόμενος πυρίναις.

Curante T. Attio Musa prae[f.] coh. II. Thebaeorum.

Titulus incisus est d. XIV. mensis Martii a. p. Chr. 95. In Graecis incommoda est parenthetica enuntiatio σὸν γὰρ μέρος cet. ante vocativum posita. Verba σὸν μέρος pertinere ad fractum colossum monuit Letronnius, qui de verbo κάθηται bene comparat locum Pausaniae I, 42, 2. ubi de eadem statua καὶ νῦν ὁπόσον ἐκ κεφαλῆς ἐς μέσον σῶμά ἐστιν ἀπεῤῥιμμένον, τὸ δὲ λοιπὸν κάθηται.

4721.

In Memnonis crure sinistro, infra n. 4758.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. Repetiit Leichius Carm. sep. (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 8. s. 3. p. 94.) Tractarunt Iacobs Abhandl. cet. p. 152 sq. et Letronnius l. c. n. XII. p. 135. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΦΟΥΝЄΙϹΟΥΛΑΝΟϹЄΝΘΑΔЄ ΡЄΙϹΙΟϹ
ϹΤΡΑΤΗΓΟϹЄΡΜωΝΘΟΙϹΤЄ ΛΑΤωΝΠΑΤΡΗϹ
ΑΓωΝΔΑΜΑΡΤΑΦΟΥΛΒΙΑΝΑΙ ΤΟЄΝ
ϹΟΥΜЄΜΝΟΝΗΧΗϹΑΝΤΟϹΗΛ ΜΗΤΗΡ
ΗϹΗΧΥΘЄΙϹΑϹΟΝΔЄΜΑϹΑΠϹ ΦЄΙ·
ΘΥϹΑϹΔЄΚΑΙϹΠЄΙϹΑϹΤЄΚΑΡΤ
ΤΟΥΤΑΥΤΟϹΗΥΤΥϹЄΝЄΙϹϹЄΙ
ΛΑΛΟΝΜЄΝΑΡΓωΠΑΙϹЄω
ΛΑΛΟΝΔЄΦΗΓΟΝΤΗΝΔΙΟ
ϹЄΔΑΥΤΟΝΟϹϹΟΙϹΜΟΥΝΟΝЄΔΙ
ωϹΑΥΤΟϹΗΧЄΙϹΚΑΙΒΟΗΝΤΙΝ
ΤΟΥΤΟΝΔЄϹΟΙΧΑΡΑΞЄΤΟΝϹΤΙΧΟ
ΟϹЄΙΠЄΤΑΥΤωΦΙΛΤΑΤΟϹΤ

Vs. 1. Poc. ..!ΟΥΝϹΙϹΟΥΛΑΝΟϹ ЄΝΘΑΔЄ ει ϹΙΟϹ, Salt. ΦΟΥΝЄΙϹΟΥΛΑΝΟϹЄΝΘΑϹЄ ΡЄΙϹ ΤΟϹ. Vs. 2. init. Poc. ϹΤΡΑΤΗϹΟϹ, deinde ΞΡ ΜωΝΘΙϹΤΗΛΑΤωΝΠΑΤΡΗ, Salt. quod dedi. Vs. 3. init. Poc. ΛΤωΝ, Salt. ΑΓωΝ; dein Poc. ΡΟΥΛΒΙΑΝΑΙ ΘЄΝ, Salt. ΦΟΥΛΒΙΑ ΤΟЄΝ, quae composui. Ceterum Poc. finem vss. 2. 3. tituli n. 4733. versibus insertum ita exhibet:

ΛΑΤωΝΙΙΑΤΡΗϹ
ΟЄΝ

Vs. 4. Poc. ϹΗΛΛΝΟΝ, ubi Salt. ΜЄΜΝΟΝ, dein Poc. pro Χ habet Υ. Post ΑΝΤΟϹ Poc. ΗΛ ΜΗ ΤΗΡ, Salt. Ν ΜΗΤΗΡ. Vs. 5. extr. Poc. ΑΠϹ ΦЄΙ, Salt. ΑΠ ΦЄΙ. Vs. 6. Poc. ΟΥϹΑϹΔЄ ΚΑΙϹΠЄΙϹΛϹ cet., Salt. ΘΥϹΑϹΔЄΚΑΙϹΙΤЄΙϹΑϹ cet. quae composui. Vs. 7. extr. Poc. ϹЄΝΘЄΙϹϹЄ, appicto ex tit. Lat. nomine CAIVS, Salt. ϹЄΝЄΙϹϹЄΙ. Vs. 8. omittit Poc. Vs. 9. extr. Poc. ΤΗΛΙΔΙΟ. Vs. 10. init. Poc. ϹЄΑΛΥΤΟΝ, Salt. quod dedi. Vs. 11. init. Poc. ωϹΑΥΤЄΗΧ cet., Salt. quod dedi. Vs. 12. Poc. ΔϹϹΟΙΧΑΡΑΣϹΤΟΝϹΤΙΧΟ, Salt. ΔЄϹΟΙΧΑΡΑΞЄ ΤΟΝϹΤΙΧϹ, quae composui. Vs. 13. Poc. ΟϹϹΙΠЄ ΤΑΥΤωΦΙΛΤΑΤΟΤ, Salt. quod dedi.

Φουνεισουλανὸς ἐνθαδε[ὶ Χα]ρείσιος,
στρατηγὸς Ἑρμώνθι[ό]ς τε [καὶ] Λάτων πάτρης,
ἄγων δάμαρτα Φουλβίαν ἀ[κήκ]οεν
σοῦ, Μέμνον, ἠχήσαντος, ἡ[νίχ᾽ ἡ] μήτηρ
ἡ σὴ χυθεῖσα σὸν δέμας ἀπ[ορρῇ στέ]φει.
θύσας δὲ καὶ σπείσας τε κάρτ[α τ᾽ ἔνθεος
τοῦτ᾽ αὐτὸς ἤϋτησεν εἰς σέ[θεν κλέος·
„Λάλον μὲν Ἀργὼ παῖς ἐῶ[ν ἐγὼ ᾽κλυον·
λάλον δὲ φηγὸν τὴν Διὸ[ς Δωδωναίου·
σὲ δ᾽ αὐτὸν ὅσσοις μοῦνον ἐδ[ράκην ἐμοῖς,
ὡς αὐτὸς ἠχεῖς καὶ βοήν τιν᾽ [ἐκφέρεις."
Τοῦτον δέ σοι ᾽χάραξε τὸν στίχο[ν, χαίρειν
ὃς εἶπε[ς] αὐτῷ φίλτατός τ᾽ [ἐδείκνυσο.

Plurima supplementa sunt Letronnii. Discessimus ab eo in paucis. Quamquam non multo certiora nostra iudicamus. Restitutio difficilis est vel propterea quod versus sunt vitiosi. Vs. 1. non offendit

correpta littera ΟΥ in nomine Φουνεισουλανός, apteque Letronnius comparat alia nomina, in quibus *u* breve est, ut Κάτοῦλος (conf. n. 4745.). De homine eiusque dignitate vide n. 4722. unde etiam aetas tituli cognosci potest. Vs. 2. Ἑρμώνθιος inter pronuntiandum trisyllabum est. De Λάτων πάτρῃ conf. ad n. 4722. Vs. 4. Letronnius scripsit ἡνίκ᾽ ἄν, quod ad sensum minus quadrat; quippe sermo est de Memnone semel audito. Ceterum cave versum hunc σκάζοντα sublatum eas. Σκάζοντα habes etiam vs. 9. Tertium intuli ipse vs. 12. Verborum poetica sententia est: Memnon sonum emittit tinctus lacrimis matris Aurorae filii mortem deflentis. Letronnius conferri iubet Ovid. Metam. XIII, 621. et Servium ad Aen. I, 493. Describit igitur Charisius sonum Memnonis πρὸ τῆς πρώτης ὥρας editum (conf. n. 4722.). Vs. 6. Letronnius dedit κάρτ[α φιλοθέως. Particula τε post σπείσας posita requirere videtur tale quiddam: καὶ κάρτα ἔνθεος γενόμενος. Vs. 7. Letronnius legit εἰς σεῖο κλέος. Vs. 8. nota sunt epitheta Argus λάλος, εὔλαλος, πολυήγορος ex Orph. Argon. 264. 487. 707. cf. Bergk in Zeitschrift für Alterth. 1841. p. 92. In fine Letronnius scripsit ἐγώ ᾽μαθον, proponens etiam ἐγώ ᾽κλυον, quod praetuli, ut in quo magis exprimatur sententia „*fando audire*". Vs. 9. pro Δωδωναίου Letronnius in Correct. Transact. Suppl. p. 34. proposuit etiam Πελασγικοῦ. Vs. 10. Letronnius ἔδ[ρακον ἐμοῖς. Consuluimus poetae scribendo quod etiam Letronnius attulit in Addendis. Vs. 12. extr. Letronnius dedit τὸν στίχο[ν εὐσεβής. Mihi non dubium, quin auctor χαίρειν dixerit nihil reveritus choliambum (cf. vss. 4. 9.). Vs. 13. Letronnius in fine ἠσπάζεο, coll. verbis tituli similis n. 4740. νῦν ὡς συνήθεις καὶ φίλους ἠσπάζετο. Sed nolui hanc formam inferre trimetris.

4722.

In Memnone; edidit Letronnius l. c. n. XII. p. 135. ex schedis Saltii.

ΛΟΥΚΙΟϹΦΟΥΝЄΙϹΟΥΛΑΝΟϹ
ΧΑΡЄΙϹΤΟϹϹΤΡΑΤΗΓΟϹЄΡΜѠΝ
ΘЄΙΤΟΥ ΛΑΤΟΠΟΛЄΙΤΟϹΗΚΟΥ
ϹΑΜЄΜΝΟΝΟϹΔΙϹΠΡΙΝΠΡѠ–
ΤΗϹѠΡΑϹΚΑΙΠΡѠΤΗϹΥΝ
ΤΗΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥΦΟΥΛΒΙΑ
ΘѠΘΗ̅ LΖ̅ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΤΟΥ

Λούκιος Φουνεισουλανὸς Χαρείσ[ι]ος, στρατηγὸς Ἑρμωνθείτου [καὶ] Λατοπολείτο[υ], ἤκουσα Μέμνονος δίς, πρὶν πρώτης ὥρας καὶ πρώτῃ, σὺν τῇ γυναικί μου Φουλβίᾳ, Θὼθ η̄, ἔτους ζ̄ Ἀδριανοῦ τοῦ [κυρίου.

Funisulanus Charisius quum primum πρὸ πρώτης ὥρας Memnonem audisset cum coniuge sua, titulum metricum insculpsit n. 4721. Mox iterum audivit τῇ πρώτῃ ὥρᾳ, id quod memoriae prodidit hoc titulo inciso, in quo simul prioris auditionis mentionem facit. Iterum accessit die VI. mensis Septembris a. Chr. 122. Unde patet, titulum n. 4721. eiusdem temporis esse paucis diebus fortasse antiquiorem (cf. tit. Lat. ap. Letronnium l. c. p. 187.). Iam unus strategus interdum duobus simul nomis praefuit. Hinc coniicias etiam Charisium nostrum strategum fuisse Ἑρμωνθείτου [καὶ] Λατοπολείτο[υ] (conf. Introd. p. 316. *b.* et p. 317. *a.*). Hoc qui animadvertit Letronnius, obesse ratus dictionem Λάτων πάτρης tituli n. 4721. statuit Charisium Latopoli oriundum esse. Hinc et in titulo n. 4721. scripsit [κἀκ] Λάτων πάτρης et titulo n. 4722. restituit Λατοπολεί-τ[η]ς. Nos quidem non moratur dictio Λάτων πάτρης (pro Λάτων πόλεως), quippe qua fingas repraesentari notionem nomi luculentius. Et Λάτων πόλις poetice etiam Λάτων πάτρη vocari potest. Sed quod suadet ut Charisium censeamus fuisse strategum utriusque nomi, videtur collocatio esse verborum in titulo n. 4721. Certe insolentius dictum est id quod vult Letronnius: στρατηγὸς Ἑρμώνθιός τε κἀκ Λάτων πάτρης. Particula τε videtur indicare nomen quod sequitur urbis pariter atque Ἑρμώνθιος pendere ex voce στρατηγός.

4723.

In Memnonis crure dextero; edidit Pocockius Descr. Or. T. I. p. 104. aeri incisam. Ex hac inscriptione nonnulla (vss. 4. 7. 8. 9.) deprompta sunt in Jolloisii et Devilliersii Descr. Theb. (Descr. Aeg. Antt. T. II.) p. 199. Versum 8. cum parte vs. 9. dedit Jomard in Descr. Aeg. T. V. tab. 55. n. 36. Disputavit de ea Jablonskius l. c. Leichius in Carm. sep. (ap. Poc. Inscr. ant. P. I. p. 81.) Tractavit Iacobs Abhandl. cet. p. 148 sqq. melius Letronnius l. c. n. XIV. p. 142 sqq. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΚЄΝΕΡϹΤΡΑΤΗΓΟϹЄΝΘΑΔЄΙΠΑΡΗΝ
ΜЄΜΝΟΝΟϹΟΥΧΟΠѠϹΑΚΟΥϹЄΤΑΙ
ЄΝΚΟΝЄΙΓΑΡΑΥΤΗΤΗΤѠΝΧѠΜΙΤѠΝ
ΠΑΡΗΝΘЄѠΡΟϹΚΑΙΠΡΟϹΚΥΝΗϹ^ѠΛΙαλ
ΜЄΜΝѠΝЄΠΙΓΝΟΥϹΟΥΔЄΝЄΞЄΦΘЄΓϹΑΤΟ
ΚЄΛЄΡΔЄΑΠΗЄΙЄΦΑΠΑΛΙΝΠ·ΡΗΝ
ΜЄϹΑϹΔΙΑϹΤΗϹΑϹΗΜЄΡΑϹΔΥΟ
ΗΚΟΥϹЄΝЄΛΘѠΝΤΟΥΘЄΟΥΤΟΝΗΧΟΝ
LΣ̅ ΑΔΡΙΑΝΟΥΚΑΙϹΑΡΟϹΤοΥΚΥΡΙοΥЄΠΙΦ=ѠΡα·Π̅Ι̅

Apographum est Saltii. Ex vitioso exemplo Pocockii haec tantum annoto: vs. 1. init. habet ΚЄΛЄΙ; vs. 2. ΟΠΙΟϹ (pro ΟΠѠϹ); vs. 3. ЄΝΚΟΝЄΙΠΑΡΑΥΤΗΙΑΤѠΝΧѠΜΑΤѠΝ; vs. 4. init. ΠΡΗ̅Ν et deinde

ΠΡΟCΚΥΝΗCΗΝ, nihil amplius; vs. 6. init. ΚΕΛΕΙ et deinde CΦΑΠΑΙΝΠΙΙΟΝ. Vs. 8. ΤΟΥ omittit Jomard. Vs. 9. primus ductus ap. Jom. est Λ, non L, male; post ΚΥΡΙΟΥ Poc. habet ΕΠΩΩΝΟ, Jom. ΗΜΩΝ.

Κέλερ στρατηγὸς ἐνθαδεὶ παρῆν
Μέμνονος οὐχ ὅπως ἀκούσεται·
ἐγκονεῖ γὰρ ἀϋτῇ τῇ τῶν [κ]ωμ[η]τῶν.
παρῆν θεωρὸς καὶ προσκυνήσω[ν ἅμα.
Μέμνων ἐπιγνοὺς οὐδὲν ἐξεφθέγ[ξ]ατο.
Κέλερ δ' ἀπήει, ἐφ' ἃ πάλιν παρῆν.
μέσας διαστήσας ἡμέρας δύο
ἤκουσεν ἐλθὼν τοῦ θεοῦ τὸν ἦχον.
ἔτους ζ̄ Ἀδριανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου,
Ἐπὶφ ζ̄, ὥρα ΙῙ.

Celer quum Romanus sit, Letronnio videtur *ἐπιστράτηγος* fuisse; nam strategi nomorum solent esse homines Graeci (vide Introd. p. 316. *b*.). Verum opinor dixisset *ἐπιστράτηγος*, si fuisset; quae vox notante etiam Letronnio paulum sublevasset versum, quem voluit facere auctor. Fuit *στρατηγός*, neque opus videtur ut eum Romanum fuisse statuamus. Potuit habere agnomen Romanum, quod, quum Graecum nomen versui aptare nescisset, pro illo immisit suis trimetris. Nam hominem imperitum trimetros pangere voluisse manifestum est. Sensum horum *ἀμέτρων* versuum recte indicavit Letronnius. Celer quum officii sui causa devenisset ad locum Memnonis, sonum non audivit. Abiit igitur ad negotia sua capessenda. Interiectis duobus diebus accedit rursus et audit Memnonem. Dicit autem primum se accessisse, non ut sonum audiret Memnonis, sed ut audiret vocem *τῶν κωμητῶν*, ludens in vocabulo *ἀϋτή*; quod etiam versui secundo adhibere debuit (*Μέμνονος ἀϋτῆς οὐχ ὅπως ἀκούσεται*). Sic lusus appareret magis. *Στρατηγὸς* praefectus fuit administrationi rerum civilium, et Thebae tum *κωμηδὸν* habitabantur. Hinc *ἐγκονεῖ γὰρ ἀϋτῇ τῇ τῶν κωμητῶν*, in quo dativus minime offendit. De *κονεῖν* et *ἐγκονεῖν* Letronnius confert Iacobs. Anthol. Palat. II. p. 791. Confectis demum negotiis suis accessit *προσκυνήσων*. Sed Memnon quum vidisset Celerem non dedita opera adiisse venerandi sui causa (*ἐπιγνούς*), sonum non edidit. Audiit Celer Memnonem hora II. die I. mensis Iulii a. p. Chr. 124. Ductus extremi ΙῙ si veri sunt, numerales sunt Latinae pro Β̄. Vs. 4. extr. Letronnius legebat *προσκυνήσω[ν] λίαν*. Sed ΛΙ videtur esse Ν. In Addendis Letronnius proposuit *προσκυνήσειν*, ad quam lectionem deducere videretur Pocockii ΠΡΟCΚΥΝΗCΗΝ. Immo composita lectione Pocockii et Saltii optime prodibit *προσκυνήσων*; quod quin verum sit, non est cur dubitemus.

4724.

In Memnonis crure dextero supra n. 4750.; edidit Pocock. Descr. Orient. T. I. p. 104. aeri incisam. Inde a vs. 4. Hamiltonus Aeg. p. 173. quam partem (vss. 5-9.) mutilam etiam Jollois et Devilliers l. c. p. 110. protulerunt ex Pocockio et falso interpretati sunt p. 96. Hanc partem tractavit Letronnius in Mém. sur le tomb. d'Osymand. p. 26 sq. Journ. des Sav. 1822. p. 540 sq. Rech. sur l'Égypte p. 352 sqq. Totam repetierunt et tractarunt Leichius l. c. (ap. Poc. Inscr. ant. P. I. c. 9. p. 93.), Letronnius Journ. des Sav. 1831. m. Junii et in Comm. de statua voc. Memn. n. XV. p. 145 sq. hic ex schedis Saltii.

CΕΒΟΝΟCCΟΥΑΠΙC
ΕΠΑΡΧΟCCΠΕΙΡΗ
ΛΕΓΕΩΝΟCΕΠ
ΚΟΥΝΤΙΩ/
ΝΕΩΚΟΡΟCΤΟΥΜΕ
CΑΡΑΠΙΔΟCΤΩΝ
CΕΙΤΟΥΜΕΝΩΝΑΤΕΛ
ΜΕΜΝΟΝΟCΩΡΑC
L ζ̄ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

Vs. 1. Poc. CΕΡΟΝΟCΥCΟΥΑΤΗ; vs. 3. extr. idem CΓ. . . . . Vs. 4. Poc. ΚΟΥΝΤΙ . . . ., Hamilt. lacunam notat. Vs. 5. extr. Poc. Hamilt. ΤΟ. Vs. 6. extr. Poc. Hamilt. Τ. Vs. 7. Poc. CΕΙΤΟΥΜΕ ΜΝΟΝΑ, Ham. CΕΙΤΟΥΜΕΝΩΝΑΤ. Vs. 8. omittit Pocockius; Hamilt. in fine ΩΡΑ. Vs. 9. Poc. ΣΑ ΡΙΑΝΟ, Hamilt. . ΑΔΡΙΑΝΟ.

Σέ(ξτος) Βόνος Σουάπις ἔπαρχος σπείρη[ς -] λεγεῶνος - - - [καὶ] Κο[ί]ντι[ος] - - - νεωκόρος το[ῦ μεγάλου] Σαράπιδος, τ[ῶν ἐν Μουσείῳ] σειτουμένων ἀτ[ελῶν, ἠκούσαμεν] Μέμνονος, ὥρα[ς -] ἔτους [ζ̄] Ἀδριανοῦ [Καίσαρος.

Vs. 1. Letronnius legit *Σέ(ξτος) Βόνος Σουάβις*. *Σουάπις* certe pro *Σουάβις* est. Legionem XXII. Letronnius putat esse, cuius crebra in his titulis mentio (cf. Wiener de legione XXII. p. 141.). Incertum tamen, quod inde a Traiano Imp. legioni XXII. substituta est legio II. Traiana (vide Introd. p. 314. *a*.). Vss. 6. 7. egregie restituit Letronnius ex Inscr. athlet. ap. Falconerium n. IV. p. 97. ubi *νεωκόρος τοῦ μεγάλου Σαράπιδος καὶ τῶν ἐν Μουσείῳ σιτουμένων ἀτελῶν φιλοσόφων*. De his vide Falcon. p. 109 sq. (cf. n. 4748.). De neocoris Serapidis Letronnius ablegat ad Firmicum Maternum III, 7. IV, 7. Titulus videtur esse ex a. p. Chr. 124.

4725.

In Memnonis crure sinistro; edidit Pocock. Descr. Orient. T. I. p. 105. aeri incisam. Is priores tres versus ab epigrammate avulsos pro diverso titulo habuit. Utrumque restituebat Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 82.). Tractarunt Jablonskius Syntagm. p. 93. (ex quo priores tres versus repetierunt Jollois et Devilliers Descr. Theb. in Descr. Aeg. Ant. Descr. T. I. p. 111.), Iacobs Abhandl. cet. p. 55. et p. 131 sqq. Anthol. Palat. Append. n. 394. Letronnius Journ. des Sav. 1831. m. Iunii, accuratius in Comment. de stat. voc. Memnonis n. XIX. p. 150 sqq. ex schedis Saltii. Leichii malam interpretationem vs. 1. reiecit iam Eckhelius Doctr. Num. VI. p. 521. Ex recensione nostra edidit Ahrens de Graec. ling. dialect. T. II. p. 578.

ΙΟΥΛΙΑC ΒΑΛΛΙΛΛΗC
ΟΤЄ ΗΚΟΥCЄ ΤΟΥ ΜЄΜΝΟC
Ο CЄΒΑCΤΟC ΑΔΡΙΑΝΟC
ΜЄΜΝΟΝΑΠΥΝΘΑΝΟΜΑΝΑΙΓΥΠΤΙΟΝΑΛΙΩΑΥΓΑΙ
ΑΙΘΟΜЄΝΟΝΦΩΝΗΝΘΗΒΑΙΧΩΠΥΛΙΘΩ
ΑΔΡΙΑΝΟΝΔЄCΙΔΩΝΤΟΝΠΑΜΒΑCΙΛΗΑΠΡΙΝΑΥΓΑC
ΑЄΛΙΩΧΑΙΡΗΝЄΙΠЄΓΟΙΩcΔΥΝΟΤΟΝ
ΤΙΑΝΔΟΤΤЄΛΑΩΝΛЄΥΚΟΙCΙΔΙΑΙΘЄΡΟCΙΠΠΟΙC
..ICΚΙΑΙΩΡΑΩΝΔЄΥΤЄΡΟΝΗΧЄΜЄΤΡΟΝ
ΩCΧΑΛΚΟΙΟΤΥΠЄΝΤΟCΙΗΜЄΜΝΩΝΠΑΛΙΝΑΥΔΑΝ
ΟΞΥΤΟΝΟΝΧΑΙΡΩΚ ΑΙΤΡΙΤΟΝΑΥΟΝΙΗ
ΚοΙΡΑΝΟCΑΔΡΙΑΝΟC ΑΙCΔΑCΠΑCCΑΤΟΚΑΥΤΟC
ΜЄΜΝΟΝΑΚΑΝC ΛΛΚΑΜΙ·ЄΝΟΙCΙΤΟΝΟΙC
ΓΡΟΠΠΑΤΑCΑΜΑΙΝC ΤΑΤΟCЄΥΙΔЄΚΩCCЄCΑΚΟΥCЄ
ΔΗΛΟΝΠΑΙCΙΔЄΓЄ ΤΩCΓЄΦΙΛΙCΙΘЄΟΙ

Fundus lectionis est apographum Saltii. Pocockius vs. 2. ΙΟΥΛΙЄΩΝΟΣ, ubi Salt. ΤΟΥΜЄΜΝΟC. Vs. 4. Poc. ΛΙCΥΠΠΟΝΑΛΙΩΛΥCΔΙ. Vs. 5. Poc. ΛΙΠΟΜЄΜΝΩΩΝΗΝ pro ΑΙΘΟΜЄΝΟΝΦΩΝΗΝ. Vs. 6. extr. Poc. ΑΥCΑC. Vs. 7. init. Poc. ΑC ΝΩΧΑΙΡΗΝЄΙΠЄΡΟΙΩCΛΥΝΟΤΟΝ. Vs. 8. Poc. ΤΙΡΑΝΔΟΤΤЄΛΑΩΝ cet., Salt. ΤΠΑΝΔΟΤΥЄΛΑΩΝ cet. quae composui. Vs. 9. Poc. ¯Ι..ΙCΚΙΑΙ ΩΡΑΩΝΔЄΠЄΡΟΝΗΧΛЄΤΡΟΝ. Vs. 10. Poc. ΩC ΧΑΜΒΟΛΟΤΥΠЄΗΤ'ΟΙΗΜЄΜЄΜΝΩΝΠΑΝΗΑΥΔΑΗ. Vs. 11. Poc. ΟΔΥΤΟΝΟΝΜΙΡΩ..ΥΤΡΙΤΟΝ ΑΔΟΝΙΗ. Vs. 12. Poc. ΑΔΡΙΑΝΟC - - ΑΙCΔΑΙC ΓΟCΑΡΟΚΑΥΤΟC, Salt. ΑΔΡΙΑΝΟΤ...ΛΙCΔΑ CΠΑCCΑΤΟΚΑΥΤΟΙ, quae composui. Vs. 13. post ΜЄΜΝΟΝΑ Poc. ΚΑΝC - - - - ΛΙΚΛΛ - - ΜΟΥ ΙΙΟΥΟΙC, Salt. ΚΑΝC........Λ/ΚΑΜΙ.ЄΝΟΙCΙΤΟΝΟΙC, quae composui. Vs. 14. Poc. CΚΑΟC, ubi Salt. ЄΚΩC. Vs. 15. Poc. ΙЄ, ubi Salt. ΓЄ.

Ἰουλίας Βαλ[β]ίλλης, ὅτε ἤκουσε τοῦ Μέμνο[νο]ς ὁ Σεβαστὸς Ἀδριανός.

Μέμνονα πυνθανόμαν Αἰγύπτιον, ἀλίω αὔγᾳ
αἰθόμενον φώνην Θηβαΐ[κ]ω ᾽πὺ λίθω.
Ἀδρίανον δ᾽ ἐσίδων τὸν παμβασίληα πρὶν αὔγας
ἀελίω χαίρην εἶπέ ϝοι ὡς δύνοτον.
Τί[τ]αν δ᾽ ὄττ᾽ ἐλάων λεύκοισι δι᾽ αἴθερος ἵπποις
ἐν] σκίᾳ ὠράων δεύτερον ἦχε μέτρον,
ὡς χάλκοια τύπεντο[ς] ἴη Μέμνων πάλιν αὔδαν,
ὀξύτονον· χαίρω[ν κ]αὶ τρίτον ἄ[χ]ον ἴη.
κοίρανος Ἀδρίανος [τοσάκ]ις δ᾽ ἀσπάσσατο καὔτος
Μέμνονα, [Β]α[λβίλλα δ᾽ ἄρ] κ[ά]μεν οἶσι [π]όνοις
γρόππατα σαμαίν[ον]τά τ᾽ ὄσ᾽ εὔιδε κὤσσ᾽ ἐσάκουσε·
δῆλον παῖσι δ᾽ ἔγε[ν]τ᾽ ὥς ϝε φίλ[ε]ισι Θέοι.

In restituendis his versibus nihil fere nobis reliqui fecit Letronnius. Nomen poetriae Βαλβίλλης certum est (vide n. 4727 sqq.); neque est cur exagitemus Wilkinsonum legentem Βαλλίλλα (vide Transact. of the Roy. Soc. of Litt. Vol. II. P. II. 1834. p. 454.), cuius pridem explosa a Letronnio sententia est (vide Mem. de l'Acad. des Inscr. T. X. 1833. p. 773.). Haec Balbilla e comitatu Sabinae Augustae fuit, et in versibus Graecis faciendis illa satis versata, sed mirum quantum laeta dialecto Aeolica. Hinc explicandae sunt formae ex reconditiore Aeolismo petitae (cf. n. 4727.). Vs. 2. vocula ΠΥ multum torsit interpretes praesertim quum firmata sit lectio titulo n. 4727. Varia tentavit Letronnius, donec acquiesceret in eo, ut πὺ ad morem Aeolensium audacius dictum putaret pro τί. Verum huic opinioni obstare videtur usus Aeolensium, quos constat τ in vocula τίς non mutasse in π (vide Ahrens de Graec. ling. dial. I. p. 41.). Nobis visa est esse praepositio ἀπὺ (ἀπό, vide Ahrens l. c. p. 83.), quae forma vel ex titulis Aeolicis notissima est. Coniecit etiam Letronnius ᾽πὸ λίθω, sed repudiavit coniecturam ut minus probabilem. Vs. 7. collocatio particulae γε (γ᾽ οἱ) per hyperbaton explicanda esset pro: εἶπέν οἱ ὥς γε δυνατόν (quantum quidem fieri potest, ut sono illo exprimatur χαίρειν). Verum poetria digamma quod vocant Aeolicum intulit; quam coniecturam nescio an confirmet vs. 15. ubi ob sententiam ὥς ϝε φίλεισι Θέοι probabilius videtur quam ὥς γ᾽ ἑ cet. De forma δύνοτον vide Ahrens l. c. T. II. p. 582. Ceterum sonum Memnon edidisse dicitur πρὶν αὔγας ἀλίω, quod est n. 4722. πρὶν πρώτης ὥρας. Nec subscribo sententiae Letronnii qui poetriae hoc effatum pro licentia poetica habet (cf. n. 4726.). Vs. 8. de λευκοῖς ἵπποις quos locos attulit Iacobs Anthol. T. XIII. p. 827. iis addit Letronnius Schol. ad Soph. Aiac. vs. 697. Theocr. Idyll. XIII, 11. Boeckh. ad Pind. Olymp. VI, 95. In verbis ὄττ᾽ reprehenditur ab Ahrensio l. c. p. 581. Vs. 9. ἐν σκιᾷ ὠράων nunc dictum pro σκιοθήρῳ s. ὡρολογίῳ. Forma ἦχε p. εἶχε Dorica est (vide Ahrens l. c. p. 90.). Eam Balbilla habet etiam n. 4727. Vs. 10. ὡς χάλκοιο τύπεντος in memoriam revocat χαλκεῖον Δωδωναῖον, quod in proverbium abiit (vide Zenob. VI, 5.). Vs. 13. Letronnius scripsit κα[ὶ Βαλβίλ]λα κάμεν οἶσι πόνοις, in quo κάμεν (ἔκαμεν) verum videtur; quo sensu et Theocritus Idyll. XXVI, 5. adhibuit verbum et hodie usurpatur a Graecis. Sed non puto Balbillam nomine suo incisionem pentametri obscurasse. In litteris ΚΑΝ dispicio ΒΑΛ, et ΛΛ vel ut Poc. habet ΛΙ potest esse ΑΡ. Quamquam incommoda syllaba ultima nominis producta. Vs. 14. γρόππατα Aeolice sunt γράμματα (cf. n. 4730.), quod exemplum addendum ap. Ahrens l. c. T. I. p. 68. Ceterum in his extremis versibus nota tenuem pro aspirata. Formam εὔιδε in litteris ad me datis Ahrens comparat cum simili εὐάλωκε

(cf. eius Dial. Gr. ling. T. I. p. 36.). Vs. 15. παῖσι Aeolice pro πᾶσι (vide Ahrens de Graec. ling. dial. I. p. 70.), quae forma extat etiam in titulo Lesbio Vol. II. n. 2188. ΦΙΛΙϹΙ in lapide esse docent apographa, Balbilla scribere voluit ΦΙΛΕΙϹΙ, a verbo φίλημι (vide Ahrens l. c. p. 139.). Titulus positus est a. p. Chr. 130. quo anno Thebas adiit Hadrianus (cf. n. 4727.).

4726.

In Memnonis pede sinistro supra n. 4727.; edidit Pocock. Descript. Orient. I. p. 105. aeri incisam. Tractarunt Jablonskius l. c. Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. p. 84.) et ex Jablonskio in duas particulas divulsam Auctores Descr. Theb. in Aeg. Antt. T. I. p. 114. Iacobs Abhandl. über Gegenstände d. Alterth. p. 139. Letronnius de stat. voc. Memnon. n. xx. p. 160. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΦΛΑΟΥΙΑΝΟϹ
ΦΙΛΙΠΠΟϹ
ЄΚΛΥΟΝΜЄ
ΜΝΟΝΟϹΤΟΥΘЄΙΟΤΑΤΟΥ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹΑΔΡΙΑΝΟ
ΑΚΟΥΟΝΤΟϹЄΝΤΟϹ
ωΡΑϹ Β ΔΙϹ

Vs. 1. init. Poc. ΛΦΛΑ cet. Vs. 5. Poc. ΑΥΤΟΚΡΛ ΤΟΡΟϹΑΔΡΙΑΝΟ, Salt. ΛΥΤΟΚΡΑΤΟϹΑΔΡΙΑΝ. Vs. 6. extr. Poc. ЄΠΤΟϹ. Vs. 7. Poc. ΟΡΑ - - - Β Α . . Ι Ϲ. Mitto commenta auctorum Descr. Theb. qui tres extremos versus pro diverso titulo exhibent male mulcatos.

Φλαουϊανὸς Φίλιππος ἔκλυον Μέμνονος τοῦ θειοτάτου,
Αὐτοκράτορος Ἀδριανο[ῦ] ἀκούοντος ἐντὸς ὥρας β̄ δίς.

Horam hanc secundam, qua Memnonem bis audit Hadrianus, descripsit Balbilla n. 4725. vss. 8. 9. Quippe Philippus nondum aderat, quum primo sono Memnon salutaret Hadrianum. Θειοτάτου pertinet ad Memnonem (cf. n. 4732. 4736.).

4727.

In Memnonis pede sinistro infra n. 4726.; edidit Pocock. Descr. Or. I. p. 105. aeri incisam, Hamilton Aegypt. p. 174. Tractarunt Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 84.), Dorvillius (ibid. p. 91.), Zoega Num. Aegypt. p. 94. (447), Jablonskius de Memn. p. 92. Langlès in Voyage de Norden T. II. p. 227. Holsten. in Comment. epigr. in eius Epistolis ed. Boissonade p. 449. Schow Chart. papyr. Velitr. p. 84. Iacobs Abhandl. cet. p. 136. Anthol. Palat. Append. n. 392. Champollion-Figeac Annales des Lagides T. I. p. 413 sqq. Walpol. Mem. p. 468. Letronnius Journ. des Sav. 1831. m. Iunii et Comment. de stat. voc. Memnon. n. xxi. p. 161 sqq. qui habuit etiam ex schedis Saltii. Citavit Heeren Ideen cet. V. p. 313. Welcker Syll. epigr. p. 252. ed. alt. Ex Dorvill. petierunt Auctores Descr. Theb. in Descr. Aeg. Antt. T. I. p. 114. Ex recensione nostra edidit Ahrens de Gr. ling. dial. T. II. p. 578.

ΕΚΛΥΟΝΑΥΔΗϹΑΝΤΟϹΕΓωΠΥΛΙΘωΒΑΛΒΙΛΛΑ
ΦωΝΑΤΑϹΘΕΙΑΣΜΕΜΝΟΝΟΣΗΦΑΜΕΝωΘ
ΗΛΘΟΝΥΜΟΙΔΕΡΑΤΑΙΒΑΣΙΛΗΙΔΙΤΥΙΔΕΣΑΒΙΝΝΑ
ωΡΑϹΔΕΠΡωΤΑΣΑΛΙΟΣΗΧΕΔΡΟΜΟΣ
ΚΟΙΡΑΝωΙΑΔΡΙΑΝωΠΕΜΠΤωΔΕΚΟΤωΔΕ
ΝΙΑΥΤωΑΔΕΧΕΣΚΕΔΑΘΥΡΕΙΚΟϹΙ
ΚΑΙΠЄϹΥΡΑΕΙΚΟΣΤωΠΕΜΠΤω
ΔΑꟺΑΤΙΜΗΝΟϹΑΘΥΡ

Formae Σ et Ϲ promiscue. Poc. vs. 1. extr. ΠΥ ΛΙΘШBALBΤΝΙ; vs. 2. extr. ΜΕΜΝΟΣΗΦΑΜΕШΘ; vs. 3. extr. ΣΑΒΙΝΑ; vs. 4. ΤΑΕΛΛΙΟΣΗΧΧΕΔΡΟ ΜΟΣ; vs. 5. extr. ΔERATШΔΕ; vs. 8. ΔΑΛΛΛΠλΗ ΝΟϹΛΟΥΡ.

Ἔκλυον αὐδήσαντος ἔγω ᾽πὺ λίθω Βάλβιλλα
φώνα[ς] τᾶς θείας Μέμνονος ἢ Φαμένωθ.
ἦλθον ὔμοι δ᾽ ἐράτᾳ βασιλήϊδι τυῖδε Σαβίννᾳ·
ὤρας δὲ πρώτας Ἄλιος ἦχε δρόμος,
κοιράνω Ἀδριάνω πέμπτῳ δεκότῳ [τ᾽] ἐνιαυτῷ·
[φῶτ]α δ᾽ ἔχεσκε[ν] Ἄθυρ εἴκοσι καὶ πέσυρα.
—εἰκόστῳ πέμπτῳ δ᾽ ἄματι μῆνος Ἄθυρ.—

De Balbilla vide n. 4725. Aliud hoc est specimen poeticum mulieris dialecti Aeolicae studiosissimae. Sabina Augusta audivit Memnonem diebus xxiv et xxv. mensis Athyr, anno Imperatoris xv., sive diebus xx et xxi. mensis Novembris a. p. Chr. 130. Bis eam audivisse docet n. 4728. Igitur Balbillam altero die addidisse versum ultimum negligentius cum priore coniunctum rectissime censuit Letronnius. Mitto coniecturas virorum doctorum, qui ante Letronnium hos versus interpretati sunt. Hic titulus docet Hadrianum sub finem mensis Athyr s. Novembris a. p. Chr. 130. venisse Thebas. Proditur hic nomen Aegyptiacum statuae Memnonis Φαμενώθ, pro quo dicitur n. 4731. Ἀμενώθ, omisso praefixo Phi, et n. 4805. Ἀμενώθης (cf. pap. Taur. VIII. IX. XII. XIV.), siquidem etiam in monumentis Aegyptiis ubique audit *Amenoph*, *Amenoth'ph*, *Amenoftes*, vel *Phamenoph*. Φαμένωφα appellat Pausan. I, 42. Sed Graeca nominis forma est Ἀμένωφις (vide Langlès sur la stat. de Memn. in Mag. encycl. 1796. P. III. p. 205. 206.) quae paullum variatur in libris ut in Chronico Paschali dicitur Ἀμμενόφις, apud Syncell. p. 72. 151. Ἀμενῶφθις. De ᾽πὺ vs. 1. cf. ad n. 4725. Pro αὐδήσαντος exspectes αὐδάσαντος (cf. n. 4730.). Vs. 3. formae sunt Aeolicae ὑμοῖ s. ὔμοι p. ὁμοῦ et τυῖδε i. e. ἐνθάδε (vide Ahrens l. c. p. 81. 154 sq.). Vs. 4. de ἦχε cf. ad n. 4725. Deinde δρόμος scripsisse poetria videtur ex more Cretensium pro δρόμως i. e. δρόμους. Vs. 5. δεκότῳ Aeolice pro δεκάτῳ (vide Ahrens T. II. p. 582.). Vs. 6. init. φῶτα dedit iam Dorvillius, quem sequi-

tur Iacobs. Forma πέσυρα bona est pro vulgato πέσσυρα (vide Ahrens l. c. p. 40. inpr. p. 79.). Vs. 7. exspectes τ' pro δ', quemadmodum vs. 5. ubi etiam priores interpretes mutarunt lectionem.

4728.

In Memnone, ni fallor, in crure sinistro; edidit Letronnius Journ. des Sav. 1831. m. Iunii et l. c. n. xxii. p. 165. ex schedis Saltii.

ƷΕΙΝΑCΕΒΑCΤΗ
ƆΚΡΑΤΟΡΟCΚΑΙCΑΡΟC
'ƆΥΕΝΤΟCωΡΑC
ΓΔΙCΗΚΟΥCЄ

Σαβ]εῖνα Σεβαστή, [Αὐτο]κράτορος Καίσαρος [Σεβαστ]οῦ, ἐντὸς ὥρας [ᾱ τοῦ Μέμνονος] δὶς ἤκουσε.

Quod Balbilla n. 4727. narrat versibus, Sabina Augusta titulo peculiari insculpi iussit. Prima hora bis audivit Memnonem, diebus xxiv et xxv. mensis Athyr. Igitur hic titulus incisus est eodem die, quo Balbilla ultimum versum addidit tituli n. 4727. h. e. die xxv. mensis Athyr sive die xxi. mensis Novembris a. p. Chr. 130. Hinc simul apparet Augustam aliis diebus atque Hadrianum adiisse Memnonem. Utrique affuit Balbilla. Videtur tamen Hadrianus, quum Thebis commoraretur, saepius accessisse ad Memnonem, licet semel tantum id indicari iusserit titulo simplicissimo:

ΙΜΡΕRΑΤ·ΑΙ
RΙΑΝΟC

(*Imperat(or) A[d]rianos*), quae a Graeco homine insculpta esse praesente Imperatore coniecit Letronnius (l. c. p. 149.). Deest in nostro titulo ΓΥΝΗ; cuius rei exempla quaedam ex nummis idem attulit doctissimus interpres.

4729.

In statua Memnonis; edidit Letronnius Journ. des Sav. 1831. m. Iunii et l. c. n. xxiii. p. 167 sqq. ex schedis Saltii. Ex recensione nostra ed. Ahrens de Gr. ling. dial. T. II. p. 579.

ΟΤЄ ΤΗΠΡωΤΗΗΜЄΡΑΟΥΚΑ
ΚΟΥCΑΜЄΝΤΟΥΜЄΜΝΟΝΟC
ΧΟΙCΔΟΝΜΕΝ.....ΜΕΜΝΟΝΟC.........
ωCΠΛΛΙΝΑΚΜΟΤΡΙΟCΟΑΞΙΝΝΑΑΝΟC.
. ΠΡΗЄΙΓΑΡCЄ ΛΤΑΜΟΡΦΑΒΑCΙΛΗΙΔΟC..ΜΙC
ЄΧΘΟΙCΑΙΟ..ΥΤΑΙΘΗ....ΙΛΥΟΝΙΗ
ΜΗΚΑΙΤΟΙΒΑCΙΛЄΥCΚΟΤCC . ΝΥΔΛΡΟΝΝΤΟΑ
ΤΗΝCЄΜΑΙΑΝΚΑΤЄΧΗC ΚΟΥΡΙΔΙCΛΟΧΟΝ
ΚωΜЄΜΝωΙΤΡЄCCΑΙCΜЄΓΑΛωΜЄΝΟΙC ΑΟΙΝ
ЄΙΞΑΗΙΝΑCΑΥΔΑCΛΔΟΤΟΙCΗΧΑΡΗ

Ὅτε τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ οὐκ ἀκούσαμεν τοῦ Μέμνονος.
Χ[Θ]ίσδον μὲν [φώνην τῶ] Μέμν[ο]νος [οὐκ ἐθέλοντος,
ὡς π[ά]λιν ἀ[λλ]ότριος - - - - - -
ἤπ]ειγ' ἆρ σέ[μν]α [μ]όρφα βασιλήϊδος, [αἰ] μ[ὴ
ἔ[λ]θοίσα [γ' α]ὔτα θή[ϊον ἄχ]ον ἴῃ·
μὴ καί ϝοι βασίλευς κοτ[έσῃ, ὅ] νυ δ[ᾶ]ρον [ὄ]ν[ί]α
τ[ὰ]ν σέμ[ν]αν κατέχ[ει] κουριδί[αν ἄ]λοχον.
κὼ Μέμνων τρέσσαις μεγάλω [μόμφαν β]ασί[ληος
ἔξα[π]ίνας αὔδασ'· [ἁ] δ' ὀ[ί]οισ' [ἐ]χάρη.

Inciderunt hoc epigramma homines, qui quum primo quo accesserant die non audissent Memnonem, postridie eum iterum inviserunt, eo ipso die quo primum audit Sabina Augusta. Ex universa indole epigrammatis colligas fuisse Balbillam, quae composuit, cuius sunt etiam tituli n. 4725. 4727. 4730. Quod si ita est, sane cum Letronnio fieri coniectura potest praescriptis vss. 1. 2. significari comitatum Augustae eique primo die non tam facilem se praestitisse Memnonem quam insequentibus diebus (vide n. 4727.). Utut est, titulus pertinet ad diem eum, quo primum Memnonem audivit Augusta; ut Balbilla in eundem diem et n. 4727. et n. 4729. fecisse videatur. Vss. 3. 4. olim exempli causa explevimus *χ[θ]ίσδον μὲν [τύχομεν] τῶ Μέμν[ο]νος [ἐκπείραντες] ὡς π[ά]λιν ἀ[λλ]οτρί[ω]ς [β]άξιν [ἀναινομένω*, in quo *βάξιν* coniectura est Letronnii. Ahrensius hos versus ita restituebat: *Χθίσδον μὲν [φώνην τῶ] Μέμνονος [οὐκ ἐθέλοντος], ὡς πάλιν ἀλλοτρίως βάξιν ἔμελλεν ἴην.* Sed in pentametro exspectantur potius haec: *ὡς πάλιν ἀλλότριος παῖσιν ἔδοξε νόος.* Vs. 5. Letronnius legebat: *πρήθει γὰρ σε[μν]ὰ μορφὰ βασιληΐδος [ἄμ]μι[ν]*, dicens *πρήθει* dictum esse pro *πρήθῃ*, quod non intelligo. Certa sunt vocabula *σεμνὰ μορφά* (conf. *δέμας Ἀγαμέμνονος* ap. Euripid.). Initio versus Ahrensius proposuit: *ἤπειγ' ἆρ* cet. Vs. 6. bene legit Letronnius, qui tamen pro γ' dedit τ'. *Ἄχον ἴῃ* habes n. 4725. Vox *θήϊον* si vera est docet auctorem paulum excidisse severiore Aeolismo. *Ἐλθοίσα* debetur Ahrensio. Vss. 7. 8. Letronnius: *μὴ καὶ τοῖ βασιλεὺς κοτέ[ῃ καὶ] δαρὸν [ἀ]νία? | τὴν σεμνὰν κατέχῃ κουριδί[αν ἄ]λοχον*, quae, ut par fuit, paulo aliter constituimus. In his auctor scripsit FOI (conf. ad n. 4725. vs. 7.); ὅ est ὅτι. Ahrensius proposuit *κότῃ ὡς πάνυ δᾶρον ὀνία*, quae lectio paulo recedit a ductibus superstitibus. Vs. 8. *κωριδίαν* exspectari monuit Ahrensius. Vs. 9. Letronnius dedit — *μεγάλως μένος [αἰὲν ἀνάκτων?*. *Μεγάλω — βασίληος* certum videtur. Ahrensius dedit *μεγάλω μᾶνιν βασίληος*. Sed est aut *μέμψιν* aut *μόμφαν*. Vs. 10. *ἀδύ, θίοις τ' ἐχάρη* restituit Letronnius, ratus auctorem formam adoptasse ex dialectis

reconditiorem (ϑίοις). Sed idem auctor (Balbilla) etiam n. 4725. dixit ϑέοι. Verborum vis sane in summam adulationem verteret: Memnon reformidat regum vituperium; itaque sonum edidit ac simul ostendit se laetari praesentia deorum qualis est Augusta. Sed non credo auctorem id sibi indulsisse, quippe qui n. 4725. dixerit ὤς ϝε φίλεισι ϑέοι (Hadrianum). Quod in Addendis tentavit Letronnius ὃ τοῖς ἐχάρη, vix stare potest. Nos primum dedimus ἇδυ, φίλοις τ᾽ ἐχάρη; recepimus tamen lectionem a Boeckhio propositam ἃ δ᾽ ὄϊοισ᾽ ἐχάρη· in qua ὀΐειν est ἀΐειν, etsi Sappho ἀΐοισα dicere videtur.

4730.

In Memnonis crure sinistro infra n. 4745. Priores duos versus edidit Pocock. Descr. Orient. T. I. p. 105. aeri incisos; repetiit Leichius l. c. (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 9. p. 93. n. 12.); totum edidit Letronnius Journ. des Sav. 1831. m. Iunii et l. c. n. XXIV. p. 171. ex schedis Saltii. Ex recensione nostra edidit Ahrens de Gr. ling. dialect. T. II. p. 579 sq.

ΧΑΙΡΕΚΑΙΑΥΔΑϹΑΙϹΠΡοΦΙ . . . .
ΤΑΝ . . . .
ΓΑωϹϹΑΝΜΕΝΤΟΙΤΑΛΕΞ. . . . .
ΚΑΜΒΥϹΑΙϹΑΘΕΟϹΤΟΝΜΟΥΤωϲ . . . . .
ΔωΚΕΝΤΟΙΠΟΙΝΑΝΤωϹωΙοΙΚ . . . .
ΤΟΝΗΛΑϹΑΠΙΝΚΑΙΤΟΝ . . . .
ΑΔΛΕϮωΟΥΔΟΚΙΜωΜΙϹΕΘΕΝΤΟ. . . . . . .
ΨΥΧΑΝΔΑΘΑΝΑΤΑΝΛΟΙΤΙΟΙϹωϹΙ . . . . .
ΕΥϹΕΒΕϹΓΑΡΕΜΟΙΓΟΝΕΤΑΙϹΕ. . . . .
ΒΑΛΒΙΛΛΟϹΤΟϹΟΦΟϹΚΑΝΤΙΟΧΟϹ . . . .
ΒΑΛΒΙΛΛΟϹΓΕΝΕΤΑΙϹΜΑΤΡΟϹΒΑϹΙΛΗΙΔΟϹΚΑΛΙ
Τ( )ΠΑΤΕΡΟϹΔΕΠΑΤΗΡΑΝΤΙΟΧΟϹΒΑϹΙΛΕΥϹ
ΚΗΝωΝΕΚΓΕΝΕΑϹΚΑΤωΛΟΧΟΝΑΙΜΑΤΟΚΑΛΟ
ΒΑΛΒΙΛΛΑϹΔΕΜΕΘΕΝΓΡΟΙΤΤΑΤΑΔΕΥΟΟΤΕ

Pocockius vs. 1. ΧΑΙΡΕΚΛΑΥΔΙϹΑΙϹΠΙω, vs. 2. ΤΑΝ ΛΧΟ.

Χαῖρε καὶ αὐδάσαις πρόφ[ρων, ταλαπείριε Μέμνον,
τὰν [πρόσϑεν μόρφαν πόλλ᾽ ἀποδυρόμενος.
γ[λ]ῶσσαν μέντοι ἀλεξ[ίκακον τήρην ἐπέοικεν·
Καμβύσαις [δ᾽] ἄϑεος τόν μο[ι ἔ]ωσ[ε λόγον.
δῶκέν τοι ποίναν τῶ σῶ [ὐβρίσματος ἦδ᾽ ὤν
τὸν [Μ]ή[ν]ας Ἄπιν καὶ τὸν [Ὄσειριν ἔδρα.
ἀ[λ]λ᾽ ἔ[γ]ω οὐ δοκίμωμι σέϑεν [τό γε κάλον ὄλεσϑαι·
ψύχαν δ᾽ ἀϑανάταν [λ]οῖ[πον ἔ]σωσ[ε δέμας.
Εὐσεβέ[ε]ς γάρ ἔμοι γ[έ]νεταί σέ [ποτ᾽ ἀσπάσδοντο
Βάλβιλλός τ᾽ ὁ σοφὸς κἀντίοχος [προπάτωρ,
Βάλβιλλος γενέταις μᾶτρος βασιλήϊδος [Ἄ]κ[μας,
τῶ πάτερος δὲ πάτηρ Ἀντίοχος βασίλευς.
κήνων ἐκ γενέας κἄ[γ]ω λόχον αἶμ[α] τὸ κάλο[ν.
Βαλβίλλας δ᾽ ἔμεϑεν γρό[ππα]τα [λ]εύ[σε]τε [δή.

Balbilla, quae titulis n. 4725. 4727. 4729. domum Augustam potius quum Memnonem celebravit, hoc titulo sese deo commendatam voluit. Supplementa nostra non omnia certa esse non est quod moneam. Initio tamen iudico me sententiam poetriae assecutum esse. Tangit fabulam de statua Memnonis per Cambysen fracta (conf. n. 4741.); quam fabulam aetate Hadriani invaluisse demonstravit Letronnius l. c. p. 23 sqq. Obscuriora sunt quae sequuntur vs. 6. Interim rettuli ad Apidem vulneratum a Cambyse (vide Herodot. III, 27 sqq.), quem εἴδωλον τῆς Ὀσίριδος ψυχῆς dicit Plutarch. de Isid. et Osir. T. VII. p. 416. Reisk. cf. Letronn. Recueil des Inscr. T. I. p. 297. Ad. Schmidt Forsch. auf d. Geb. d. Alterth. T. I. p. 56. Τὸν Μήνας Ἄπιν dedi, quia Apis Lunae sacratus est (vide Jablonski Panth. Aeg. T. II. p. 181 sqq.). Vs. 7. sententiarum nexus apertus est. „Non puto quidquam tibi ademptum infortunio isto; nam anima immortalis vivit in corpore tuo residuo. Pia sum erga te, et pii fuerunt etiam maiores mei." Restitutionem vss. 9 - 14. occupavit Letronnius, nisi quod vs. 10. de meo dedi προπάτωρ et repudiavi quod vs. 11. Letronnius tentavit γένετ᾽ ἐκ. Ex maioribus suis poetria nominat patrem Balbillum et avum Antiochum. Balbillus, ni fallor, notus est ille Tib. Claud. Balbillus praefectus Aegypti imperante Nerone (vide n. 4699.). Originem autem ducit a stirpe regia. Reginae matris nomen Ἀκμᾶς ingeniose adstruxit Letronnius ex Ioseph. Bell. Iud. I, 52, 6. coll. Noldio de Herod. p. 145. 146. Avus eius Antiochus rex fuit unus ex regibus Commagenes. Iam vide mihi sortem Balbilli Romani. Vidit etiam Letronnius rem confici non posse nisi per filios extra legitimum connubium ortos. Quippe omnia eo deducunt ut Antiochum III. regem intelligendum esse statuamus. Ei natus filius spurius videtur fratrique eius item filia spuria; ille Antiochus vocatus, haec Acme. Ex horum connubio prodiit puer nescio quo nomine dictus, qui deinceps adoptatus ab homine Romano Balbillo ex familia Claudia Claudius Balbillus vocitatus est. Hic igitur in Aegyptum missus a Nerone, quum alias antiquitates perlustravit (vide n. 4699.), tum etiam Memnonem adiit una cum patre Antiocho, quem Balbilla rectissime προπάτορα dicere potuit. In singulis haec annotamus. Vs. 2. quae tentavi, in iis ob oculos habui Homericum illud ἀποδύρεσϑαι πατρίδα γαῖαν. Vs. 4. nota formam Καμβύσαις p. Καμβύσης, ut vs. 11. γενέταις p. γενέτης, quae fidem faciunt auctoritati grammatici cuiusdam Ὀρέσταις Aeolicum dicentis (vide Ahrens de Gr. ling. dial. p. 96 sq.) licet etiam nunc renitente Ahrensio T. II. p. 581. Etsi non multum

tribuo coniecturae meae, tamen a collocatione verborum *τόν μοι* defendi potest tum aliis locis poeticis tum Plat. Phaedr. p. 257. a. Vs. 7. de forma *δοκίμωμι* cf. Ahrens de Gr. ling. dial. p. 136. Vs. 13. *ἔλοχον* poetria *αἰολίζουσα* dixit pro *ἔλαχον*; vide Ahrens T. II. p. 582. Vs. 14. *γρόππατα* p. *γράμματα* adhibuit etiam n. 4725. Ceterum de industria reliqui *τ᾽* vs. 10. (cf. n. 4725.) et *λεύσετε* vs. 14. pro *λεύσσετε*.

4731.

In Memnonis crure sinistro, infra n. 4725.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam, qui duos priores versus pro diverso titulo habuit. Tractarunt Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 83.); Iacobs Abhandl. cet. p. 143. Anthol. Palat. App. n. 393. Letronn. Journ. des Sav. 1831. m. Iun. et in Comment. de stat. voc. Memnon. n. XXV. p. 176 sq. qui habuit etiam ex schedis Saltii. Ex recensione nostra ed. Ahrens de Gr. ling. dial. T. II. p. 580.

7 OTECYNTHCCEBACTHCABEINH
IEΓENOMHNΠAPATΩMEMNONI
AYΩCKAIΓEPAPΩMEMNONΠAITIΘΩNOIO
ΘHBAACΘACCΩNANTAΔIOCΠOΛIOC
HAMENΩΘBACIΛEYAIΓYΠTIETΩCENEΠOICIN
IPHECMYΘΩNTΩNΠAΛAΩNIΔPIEC

Vs. 1. extr. Poc. CAICINH. Vs. 3. init. Poc. AYTOIC, Salt. AYΩC; deinde post MEMNON Poc. habet HAΠIOΩNOIO. Vs. 4. Poc. OΠBAACOAC CMNMITANOCΠOΛIOC. Vs. 5. Poc. HΔMENΩ ΘEAEIΛE′AIΓYΠTIE cet., Salt. HAMENΩΘBACI AEYΛIΓYΠTIE, quae composui. Vs. 6. Poc. omittit TΩN, dein habet ΠAΛΩN. ΔPIEC.

Ὅτε σὺν τῇ Σεβαστῇ Σαβείνῃ ἐγενόμην παρὰ τῷ Μέμνονι.

Αὔως καὶ γεράρω, Μέμνον, πάϊ Τιθώνοιο,
Θηβάας θάσσων ἄντα Δίος πόλιος,
ἢ Ἀμένωθ, βασίλευ Αἰγύπτιε, τὼς ἐνέποισιν
ἴρηες μύθων τῶν παλάων ἴδριες.

Nomen auctoris, cuius versus Balbillae (n. 4725. 4727. 4729. 4730.) doctrinam redolent, fortasse initio interiit. Fuit una cum Sabina Augusta apud Memnonem, aut die XXIV. aut XXV. mensis Athyr (n. 4727. 4728.). Hinc novum indicium, Hadrianum aliis diebus atque Augustam accessisse ad Memnonem (conf. n. 4727.). Doctus auctor Memnonem etiam proprio nomine appellat *Ἀμενώθ*, regem Aegypti. Nam statua Graecis tantum Memnon fuit Tithoni et Aurorae filius, Aegyptiis erat Amenoth, Phamenoth, Amenoph'th (cf. ad n. 4727.). Ahrensii emendatio vs. 3. *Αὔως* (p. *Ἠοῦς*) lectione Saltii comprobata est. Vs. 2. situm statuae indicat e regione Thebarum. In dialecto nota formas Aeolicas *Θηβάας* p. *Θηβαίας* et *παλάων* p. *παλαιῶν* (vide Ahrens de Gr. ling. dial. T. I. p. 100.).

4732.

In Memnonis crure sinistro; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam; Hamilton Aegypt. p. 174. Repetierunt Auctores Descr. Theb. (Delile) in Descr. Aeg. Antt. T. I. p. 112. Jomard in Descr. Aeg. Antt. Vol. V. tab. 55. n. 37. Tractavit Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 83.); Letronnius de stat. voc. Memnon. n. XXVI. p. 178 sq. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

APTEMIΔΩPOCΠTOΛEMAIOYBACIΛIKOC
ΓPAMMATEYCEPMΩNΘEITOYKAIΛATOΠO
ΛEITOYHKOYCAMEMNONOCTOYΘEIOTA
TOYMETAKAITHCCYNBIOYAPCINOHCKAI
TΩNTEKNΩNAIΛOYPIΩNOCTOYKAIKO
ΔPATOYKAIΠTOΛEMAIOYETEI ΙΕ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
KAICAPOCTOYKYPIOYXOIAK–

Vs. 2. init. Poc. PIΛΛIΔTEOYC, reliqui ΓPAMMATEYC; in fine Letr. KAΛATOΠO incuria operarum, Salt. KAIΛATOΠO, Poc. KΛIΛΛTOΠO, Del. Jom. KAIΛATOΠO. Vs. 3. init. Poc. ΛEIΠOY, Del. ΛEΠOY, reliqui ΛEITOY; in fine Poc. Hamilt. Del. OCIOTA, Jom. OEIΩTA, Salt. ΘEIOTA. Vs. 4. Poc. TOYMETAXAΠCCCYNBIOYAPOINO HCKAI, reliqui quod dedi, nisi quod Jom. MEΓA p. META, Del. et Jom. CYMBIOY p. CYNBIOY. Vs. 5. ubi Salt. AIΔOYPIΩNOC, Poc. ΛIΛOYPIΩ NOC, Del. AΛAOYPIΩNOC, Jom. ΛIMYPIΩNOC. Vs. 6. ap. Letr. TE p. ΙΕ est vitium operarum.

Ἀρτεμίδωρος Πτολεμαίου, βασιλικὸς γραμματεὺς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου, ἤκουσα Μέμνονος τοῦ θειοτάτου μετὰ καὶ τῆς συνβίου Ἀρσινόης καὶ τῶν τέκνων Αἰλουρίωνος τοῦ καὶ Κοδράτου καὶ Πτολεμαίου· ἔτει ιε Ἀδριανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου, Χοιάκ.

Videmus duobus nomis coniunctis unum *γραμματέα* impositum, quemadmodum iisdem his nomis unus *στρατηγὸς* impositus est n. 4721. 4722. 4736. Videntur etiam *οἱ γραμματεῖς* Graeci fuisse homines, non secus atque *οἱ στρατηγοί*. Memnon *θειότατος* audit ut n. 4726. 4736. Nomen *Αἰλουρίων* Letronnius bene notat deberi cultui Aegyptiaco bestiarum. Annus subscriptus est XV. Imperatoris Hadriani (p. Chr. 130.), mensis Choeac, qui quum incipiat die XXVII vel XXVIII. mensis Novembris, patet Artemidorum paucis diebus post Sabinam Augustam adiisse Memnonem (vide n. 4727.). Diem mensis non indicavit auctor, id quod probabile reddit titulus n. 4733. qui sub n. 4732. positus erat.

4733.

In Memnonis crure sinistro, sub n. 4732.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam, interpositis inter vss. 3. 4. ultimis litteris vss. 2. 3. tituli n. 4721. quod factum incuria operarum videtur. Tractarunt Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 83.) et Letronnius de stat. voc. Memn. n. XXVII. p. 180. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΚΟΙΝΤΟCΑΠΟΛΛΙΑΝΟCΒΟΗΘΟC
ΟΜΟΙωCΗΚΟΥCΑΜΕΤΑΤωΝΠΡΟΤΕ
ΓΡΑΜΜΕΝωΝΤωΑΥΤωΕΤΕΙΜΗΝΙ
ΤωΑΥΤω

Vs. 1. Poc. ΑΠΟΛΜΙΑΝΟC; idem vs. 2. extr. ΤωΗΠΡΤΗ, vs. 4. extr. ΑΥΤωΙΙ. Reliqua eius menda non annoto.

Κόϊντος Ἀπολλιανὸς Βόηθος ὁμοίως ἤκουσα μετὰ τῶν προ[γ]εγραμμένων τῷ αὐτῷ ἔτει, μηνὶ τῷ αὐτῷ.

Titulus sub n. 4732. incisus est. Hinc τῷ αὐτῷ ἔτει, μηνὶ τῷ αὐτῷ. Quae notatio simul indicio est Artemidorum non indicasse diem mensis, quod si fecisset, Boethus noster addidisset καὶ ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ.

4734.

In Memnonis crure sinistro, supra titulum n. 4732.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam; Auctores Descr. Theb. in Descr. Aeg. l. c. p. 112. Jomard in Descr. Aeg. Antt. Vol. V. tab. 55. n. 40. Tractavit Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 83.), Letronnius de stat. voc. Memn. n. XXVIII. p. 181. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΓΑΙΟCΙΟΥΛΙΟCΔΙΟΝΥCΙΟC
ΑΡΧΙΔΙΚΑCΤΗCΘΕωΝΟC
ΑΡΧΙΔΙΚΑCΤΟΥΥΟCΚΑΙ
ΠΑΤΗΡΗΚΟΥCΑΜΕΜΝΟ
5 ΝΟϹωΡΑCΠΡωΤΗC

Vs. 1. Poc. ΓΑΙΟΣΙΟΥΛΙΟΣΔΙΟΝCΥΟΣ, Auct. Descr. Theb. ΓΑΙΟCΙΟΥΛΙΟCΔΙΟΝΥCΙΟC, item Jom. nisi quod Σ et ΔΙΟΝΥCΙΟΣ, Salt. CΑΙΟC ΙΟΥΛΛΟCΔΙΟΝΥCΙΟC. In reliquis versibus Pocock. habet constanter Σ, Jom. promiscue Σ et C, Salt. et Auctores Descr. Theb. semper C. Vs. 4. extr. Salt. ΜΕΜΝΟΙ. Vs. 5. Poc. ωΛC.

Γάϊος Ἰούλιος Διονύσιος ἀρχιδικαστής, Θέωνος ἀρχιδικαστοῦ ὑὸς καὶ πατήρ, ἤκουσα Μέμνονος ὥρας πρώτης.

Dionysius ἀρχιδικαστής fuit filius Theonis ἀρχιδικαστοῦ, et idem pater alius Theonis item ἀρχιδικαστοῦ, magistratu, ut videtur, hereditario. Aetas tituli ex eius collocatione diiudicari potest. Positus quum sit infra n. 4731. et supra n. 4733. ad ultimos dies mensis Novembris a. p. Chr. 130. pertinet. Ceterum ἀρχιδικαστής redit n. 4755.

4735.

In Memnonis crure sinistro; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam. Tractavit Letronnius l. c. n. XXX. p. 183 sq. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΜΑΡΚΙΟCΕΡΜΟΓΕΝΗCΕΚΛΥΟΝΜΕΓΑΦωΝΗ
CΑΝΤΟCΜΕΜΝΟΝΟCΑΝΤϹ'......
ΔΑC...ΑΟΝΤΟC

Vs. 1. Poc. CΙΜΟΤΕΗCΟΥΛΥΟΝ; in fine Salt. habet ΦωΝΗC. Vs. 2. init. Poc. Salt. CΑΝΤΟC; deinde Poc. ΜΟΙΝωΚΕΛΝΤΑωΛΛΕΝ ΜΟΝΑC ΕΙC. Vide manum Pocockii: pro ΜΕΜΝΟΝΟC scripsit ΜΟΙΝωΚΕ, pro ΑΝΤϹ' quod habet Saltius, dedit ΛΝΤΑω; deinde repetiisse videtur ΜΕΜΝΟΝΟC male mulcatum, et huius rursus ultimam syllabam transformatam in ΕΙC, nisi haec extrema ex alio titulo casu delata sunt in hunc nostrum. Vs. 3. Poc. ΛΔΟΜΑΟΝΤΟC.

Μάρκιος Ἑρμογένης ἔκλυον μέγα φωνήσαντος
Μέμνονος, ἀντ[έλλουσαν ἑὴν γενέτειραν ἰδ]όντος.

Letronnius collato versu Dionysii Perieg. 250. Μέμνων ἀντέλλουσαν ἑὴν ἀσπάζεται Ἠῶ, scripsit ἀντέ[λλουσαν μητέρ' ἑὴν τι]μῶντος, ipse tamen condemnans verba male sonantia. Tentavit alia non felicius. Vs. 3. init. ductibus ΔΑC utrum subsit ΑΝΕ necne, intutum dicere. Interim exempli causa explevi sententiam. Marcius Hermogenes qui fuerit, docere videtur titulus Latinus, quem ex schedis Saltii una cum hoc Graeco Letronnius edidit l. c. n. XXIX. p. 182.:

QMARCIVSHERMOGENESPRAEFELISSISAVGIVEXAVDITMEMNONEM
HORAISNONISMARTIISSERVIANOIIIETVARᵒCᵒS

Q. Marcius Hermogenes praef. [cla]ssis Aug. I[V.] exaudit Memnonem hora I. Nonis Martiis, Serviano III. et Varo cos.

Sic Hermogenes videtur Memnonem versibus celebrasse, quemadmodum Petronius Secundus Praef. Aegypti n. 4720. Quod si ita est, Hermogenes fuit praefectus classis Augustae IV. (de qua vide Introd. p. 313. b. sq.) et titulum posuit die VII. mensis Martii anni p. Chr. 134.

4736.

In Memnone; edidit Hamilton Aegypt. p. 173. Hinc citavit Letronnius Rech. sur l'Ég. p. 269. et tractavit accuratius Journ. des Sav. 1831. m. Iunii et in Comment. de stat. voc. Memn. n. XXXIII. p. 188 sqq. ex schedis Saltii.

ΧΑΙΡΗΜωΝοΚΑ. . . . .
ϹΤΡΑΤΗΓΟϹΕΡ. . . . .
ΛΑΤΟΠΟΛΕΓ. . . . .
ΤΟΥΘΕΙΟΤΑ‾ . . . .
ϹΥΝΤΗΑΔΕΛΦΗ. . .
L ΙΘ ΑΔΡΙΑΝΟΥ. . . . .
ΜΗΝΟϹΑΔΡΙΑΝ. .

Vs. 2. Hamilt. post ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ nihil habet praeterea neque indicavit lacunam. Vs. 3. Hamilt. ΛΑΤΟΠΟΛΕΟϹ nec quidquam praeterea. Vs. 4. Salt. ΤΟΥΘΕΙΟΤΑ. . . . ., Hamilt. ΤΟΥΘΕΙΟΤΑ‾. Vs. 5. Salt. ΑΔΕΛΦ. . . ., Hamilt. ΑΔΕΛΦΗ nec praeterea lacunam signavit. Vss. 6. 7. solus habet Salt.

Χαιρήμων ὁ κα[ὶ - - - - -], στρατηγὸς Ἑρ[μωνθείτου καὶ] Λατοπολε[ίτου, ἤκουσα] τοῦ θειοτά[του Μέμνονος] σὺν τῇ ἀδελφῇ [μου - - -], ἔτους ιθ Ἀδριανοῦ [τοῦ κυρίου], μηνὸς Ἀδριαν[οῦ - -

Titulus memorabilis ob mensem *Ἀδριανόν*, quem in honorem Imperatoris diutius apud se degentis introduxerunt Thebaei. Huius mensis ratio praeclare illustratur papyro astrologico, quem in museo regio Parisino Letronnius repperit. Est hic papyrus, ni fallor, idem, quem a Saltio in catacombis Thebarum repertum edidit Young Hierogl. Vol. II. tab. 52. In eo papyro habetur designatio haec: L ι *Ἀντωνείνου Καίσαρος τοῦ κυρίου, μηνὸς Ἀδριανοῦ η, κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους Τυβὶ ιη*. Iam ut *κατ' Ἀλεξανδρεῖς* in talibus notationibus significat calendarium anni fixi, ita formula *κατὰ τοὺς ἀρχαίους* vel *κατ' Αἰγυπτίους* indicat calendarium quod antehac erat in usu et vulgo vagum vocatur (cf. Ideler Enchir. Chronol. I. p. 150.). Et huius quidem calendarii vagi, servati a chronologis atque astronomis et astrologis, diu etiam in vita civili usum obtinuisse inscriptiones quaedam Nubienses docent n. 4987. 5020. Inquirendum igitur cum Letronnio in primum diem mensis *Ἀδριανοῦ*. Anno x. Antonini (a. p. Chr. 147-148.) dies I. mensis Thoth vagi cadit in diem XVII. mensis Iulii, dies I. mensis Tybi vagi in diem IV. mensis Novembris. Iam quum ex designatione papyri illius dies VIII. mensis Hadriani sit XVIII. mensis Tybi vagi, dies I. mensis Hadriani respondet diei X. mensis Tybi vagi, qui incidit in diem XXVII. mensis Athyr fixi sive XXIII. mensis Novembris. Ex his apparet mensem Hadrianum non respondere mensi Aegyptio neque anni vagi neque anni fixi. Itaque mensis Hadrianus non substitutus est mensi Aegyptio ita ut apud Romanos Iulius Quintili, Augustus Sextili. Fuit igitur mensis, ut ita dicam, imaginarius, qui incipiebat die XXVII. mensis Athyr et terminabatur die XXVII. mensis Choeac, vel ut dicamus quod res est, fuerunt triginta dies *ἐπώνυμοι* Imperatoris, quorum initium ex decreto Thebaeorum incidit in diem XXVII. mensis Athyr. Causa haud dubie posita est in sollemnitate quadam acta in honorem Imperatoris, qui paucis ante diebus Thebas advenerat (cf. n. 4727.). Sed mensis Hadrianus nemo dubitabit quin proprius sit Thebaeis, qui eo instituto diu usi videntur, recteque colligit Letronnius papyrum illum astrologicum, in quo mentio Hadriani mensis, Thebis esse oriundum. Ex his sequitur titulum nostrum inter diem XXIII. mensis Novembris et diem XXII. mensis Decembris a. p. Chr. 134. positum esse. Chaeremon duorum nomorum simul strategus fuit, Hermonthitici et Latopolitici, quemadmodum de coniectura nostra Charisius (n. 4721. 4722.) duodecim fere annis ante (conf. Introduct. p. 316. *b*.). *Γραμματέα* utriusque nomi habes n. 4732. qui incidit fere in tempora Chaeremonis. Vss. 3. 4. Letronnius maluit scribere *Μέμνονος τοῦ θειοτάτου ἤκουσα*, quia *Μέμνονος τοῦ θειοτάτου* habetur n. 4726. 4732. Scripsissemus etiam nos ita, si licuisset verbum transponere (*ἤκουσα Μέμνονος τοῦ θειοτάτου*) quod quum ob spatia intutum sit, praetuli quam dedi collocationem. Vs. 5. aut nomen sororis additum fuit aut *ὥρας* -, vel utrumque.

4737.

In Memnonis crure; edidit Letronnius de stat. voc. Memn. n. XXXV. p. 192. ex schedis Saltii.

L . . ΑΔΡΙΑΝοΥ
. . . ΚΥΡΙοΥ
. . . . ΠΙωΝ
. . . . . ˎΝΒΑ
. . . . ΚΟϹΤΙ

Ἔτους - Ἀδριανοῦ [τοῦ] κυρίου [Σαρα]πίων - - - [ὁ καὶ] - - - ν, βα[σιλι]κὸς [γραμματεὺς - - - ἤκουσα Μέμνονος cet.

Vs. 4. Letronnius dedit *ὁ καὶ Ἥρω]ν*. Videtur tamen nomen Aegyptiacum desiderari. Satis probabilis Letronnii coniectura est *βασιλικὸς γραμματεὺς* (cf. n. 4732.), post quod haud dubie sequebatur nomus, cuius *γραμματεὺς* erat Sarapion.

4738.

In latere meridionali basis Memnonis; ediderunt Jollois et Devilliers in Descr. Theb. in Descr. Aeg. Antt. T. I. p. 106. ex schedis Girardi (cf. tab. 22. n. 6.) et graphio delineatam diligentissime in eiusdem operis Vol. V. tab. 55. n. 38. Apographum prius minus accuratum tractavit Boissonad. in Comment. epigr. ad calcem Epistolarum Holstenii p. 445 sqq. Iacobs Abhandl. cet. p. 123. Welcker Syll. epigr. n. 200. p. 251. ed. alt. Letronnius Journ. des Sav. 1831. p. 574. accuratissime in Comment. de stat. voc. Memn. n. XXXVI. p. 192 sqq. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

[*Textum vide pag. seq.*]

Fundus lectionis est apographum Saltii. Prius Girardi apographum de industria missum facio. Alterius lectiones affero. Vs. 1. Gir. ΡΟΔΟ ⏑⏑ ΔΑΚΤΥΛΟϹ. Videtur lapicida bis incidisse syllabam

ΘΗΚЄCЄΦѠΝΗЄΝΤΑΘЄΑΡΟΔΟΔΟΔΑΚΤΥΛΟCΗѠC
CΗΜΗΤЄΙΡΚΛΥΤЄΜЄΜΝΟΝЄЄΑΔΟΜЄΝѠ𐆖ΟΙ ΑΚΟΥCΑΙ
CΗCΦѠΝΗC ΛΥΚΑΒΑΝΤΙΠЄΡΙΚΛΥΤΟΥΑΝΤѠΝЄΙΝΟΥ
'ΔЄΚΑΤѠΚΑ ΜΗΝΙΠΑΧѠΝΤΡΙCΚΑΙΔЄΚΑЄΧΟΝΤΙ
ΤΑΔΙC ΔΑΙΜΟΝΤЄΤЄCЄΚΛVΟΝΑΥΔΗCΑΝΤΟC
ΝΗCΙ ı ı ΚΑΛΛЄΑΡЄΙΘΡΑΛΤΙѠΝΤΟC
ΑΝΤΟΛΙΗCΒΑCΙΛΗΑCЄΘΗΚЄΚΡΟΝЄΙѠΝ
ΝΠЄΤΡΟΥΦѠΝΗΝΔΑΠΟΠЄΤΡΟΥЄΙΗ
ЄΤ(ЄΜЄΛΔΟCΑΜΟΙΒΑΔΙCЄΝΘ/
ΗΑΛΟΧѠΡΟΥΦΙΛΑΗΚΑΙΤЄΚЄЄCCΙ
ЄΥΤΥΧѠ
ΦΙΛΑΗ ΙΙΔΟΝΓЄΙΝΙΑ

ΔΟ; in fine Salt. ЄѠC, Gir. ΗѠC, quod recepi. Vs. 3. init. pro ΗCΛ Gir. lacunam habet; deinde idem ΠЄΡΙΚΑΥΤΟΥ. Vs. 4. init. Gir. ΡΚΑΤѠΚΑ ΜЄΝΙΠΑΧѠΚΤΡΙC cet., Salt. 'ΔЄΚΑΤѠΡ Α ΜΗ ΝΙΠΑΧѠΝΤΡΙC cet. quae composui. Vs. 5. Gir. ΤΑΔΙCΠΔΑΜΟΝΤЄCЄΚΛΧΟΝ cet., Salt. ΤΛΔΙC ΔΑΙΜΟΝΤЄΤЄCЄΚΛVΟΝ cet. Vs. 6. Gir. habet solum ΚΑΛΛЄΑΡЄΙΘЄΑΛΙΠѠΝΤΟC, unde composui lectionem Saltii, qui ibi habet ΚΛΛΛЄΑΡЄΙΟ ΡΛΛΤΙѠΝΤΟC. Ultima haec vox legenda erat ΛΙ ΠΟΝΤΟC, altero crure litterae Π latente in primo ductu litterae Ѡ. Vs. 7. Gir. ΟΛΙΗCΒΑCΙΑΝΑЄΑ ΘΗΚЄΚΠΟΝЄ, Salt. ΑΝΤΟΛΗCΒΑCΙΛΗΛCЄΘΗ ΚЄΚΡΟΝЄΙѠΝ, quae composui. Vs. 8. Gir. solum ΟΥΦѠΝΗΝΔΑΠΟΠЄΤЄΟΤЄ, unde dedi ΑΠΟ, pro quo Salt ΛΠΟ. Vs. 9. Gir. solum ΟЄΑΜΟΙΒΑ ΔΙCЄΝ. Vs. 10. Gir. ΑΛΟΧѠЄΟΥ - - - - - - - - CЄ. Hinc scripsi ΑΛΟΧѠ pro ΛΛΟΧѠ, quod habet Salt. Vs. 12. quae supersunt solus habet Salt. Ceterum Girardi apographum inde a vs. 4. initio relinquit spatia necessaria supplendis versibus, id quod desideratur in apographo Saltiano. Igitur hac in re Girardianum exemplum secuti sumus.

Θῆκέ σε φωνήεντα θεὰ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
σῇ μήτειρ, κλυτὲ Μέμνον, ἐε[λ]δομένῳ μοι ἀκοῦσαι
σῆς φωνῆς· λυκάβαντι περικλυτοῦ Ἀντωνείνου
δω]δεκάτῳ κα[ὶ] μηνὶ Παχὼν τρισκαίδεκ᾽ ἔχοντι
ἤμα]τα δίς, δαῖμον, τε[ῦ] ἐσέκλυον αὐδήσαντος
ἠελίου λίμ]νης [περι]καλλέα ῥεῖθρα λ[ιπό]ντος.
τὸν πάλαι ἀ]ντολίης βασιλῆά σε θῆκε Κρονείων
οἰκουρὸ]ν πέτρου, φωνὴν δ᾽ ἀπὸ πέτρου ἕ[ηκας.
ταῦτα δ᾽] ἔ[γραψε Γ]έμελ[λ]ος, ἀμοιβαδὶς ἐνθ[άδ᾽ ἀνελθὼν
σὺν κεδν]ῇ ἀλόχῳ Ῥουφίλ[λ]ῃ καὶ τεκέεσσι.
Εὐτυχῶ[ς.
Σὺν Ῥου]φίλ[λ]ῃ - - - - - - Σὺν Λ]ονγείν[ῃ - -

Supplementa vss. 4. 5. 6. 9. 10. Letronnio debentur. Auctor ex locutionibus Homericis (conf. Odyss. II, 4. Il. XIX, 407. Odyss. XII, 438. Il. XVI, 76. Odyss. III, 1.), quas memoria suppeditabat, epigramma composuit paulo verbosius. Videtur saepius visisse Memnonem; quod coniicio ex litteris residuis vs. 12. ubi indicare videtur, quo die una cum uxore Rufilla, quo die cum liberis affuerit. Hinc vs. 9. vox *ἀμοιβαδίς*. In epigrammate memorat eum diem, quo ei bis audita est vox Memnonia, diem XIII. mensis Pachon anni XI vel XII. Imperatoris Antonini (d. VIII. mensis Maii a. p. Chr. 149 vel 150.). Quippe vs. 4. init. legi potest etiam *ἐν]δεκάτῳ*. Improbabile est *τῷ] δεκάτῳ*. Recte Letronnius interpunxit post *φωνῆς*, in Addendis etiam aliam distinctionem admittens. Vss. 7. 8. idem ausus est scribere:

Ζεὺς πάλαι] ἀντολίης βασιλῆά σε θῆκε Κρονείων·
ἀλλὰ σὺ νῦ]ν πετροῖ, φωνὴν δ᾽ ἀπὸ πέτρου ἐφίης.

In quo plura insunt indigna tanto viro. Quod putavit inesse in his versibus expressam quandam comparationem status praeteriti et praesentis, verum est quodammodo; sed *Κρονίων* auctor exhibetur vel maxime status praesentis. Scribendum *τὸν πάλαι* vel *τὸν πρίν γ᾽ ἀντολίης βασιλῆά σε* (qui quondam fuisti cet.). *βασιλεὺς ἑῷος* Memnon audit n. 4741. Deinde vs. 8. init. secunda syllaba vocis *πέτρου* utroque apographo firmatur; etiam Є in fine certum est. Sed *ἐφίης* dici non potest p. *ἀφίης*, quod in Addendis cognovit Letronnius. Forma *ἕηκας* unice vera est. Sententia haec est: *Iuppiter tibi assignavit habitandum saxum, et statim incepisti vocem edere e saxo, id quod iam facis semper.* Hinc iam apparet, quid sibi velit particula *δὲ* post *φωνήν*, quae secundum Letronnii rationem explicari non potest. Vs. 10. Letronnius scripsit *σύν τε φίλῃ*, proponens tamen ipse *σὺν κεδνῇ*. In formis moneo vs. 2. *μήτειρ* (pro *μήτηρ*) lapicidae male pronuntianti deberi (cf. Visconti ad Herodis Triop. p. 62.).

4739.

In Memnonis crure sinistro summo, supra titulum n. 4725.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam. Inde petiit Hamilton Aegypt. p. 174. Tractarunt Jablonskius Synt. p. 110. Leichius l. c. (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 82.), Iacobs Abhandl. cet. p. 56. et p. 144. Male auctores Descr. Theb. in Descr. Aeg. Antt. T. I. p. 111. Accuratius tractavit Letronnius de stat. voc. Memn. n. XL. p. 201. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΤΡЄΒΟΥΛΛΗC
ΤΗCΙЄΡΑCΑΚΟΥΟΥCΑΦѠΝΗCΜЄΜΝΟΝΟC
ЄΠΟΘΟΥΝCЄΜΗΤЄΡΚΑΙЄΞΑΚΟΥЄΙΝЄΥΧΟΜΗΝ

Vs. 1. Poc. ΤΡЄΒΟΛΛΗC. Idem vs. 2. ΦѠΝΗ ѠѠΛΝΟΝΟC, vs. 3. ΛΗΤCΡΚΑΙCΣΑΒΟΥЄΝЄΥ ΧΟѠ, Auct. Descr. Theb. ΚΑΙCΑΡΟCЄΝЄΥѠΧЄΙΝ.

Τρεβούλλης.
Τῆς ἱερᾶς ἀκούουσα φωνῆς Μέμνονος
ἐπόθουν σε, μῆτερ, κἀξακούειν εὐχόμην.

Trebulla voluit trimetros facere; sed lapsa est in priore mirifice (cf. n. 4740. 4741.).

4740.

In Memnonis crure sinistro, supra n. 4742.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam. Tractavit Jablonskius l. c. p. 91. cuius restitutionem repetiit Leichius l. c. (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 83.) Ex Jablonskio male dederunt auctores Descr. Theb. in Descr. Aeg. T. I. p. 113. Bene tractavit Iacobs Abhandl. p. 130. accuratius Letronnius in Comment. de stat. voc. Memn. n. XLI. p. 202 sqq. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΚΑΙΚΙΛΙΑΤΡΕΒΟΥΛΛΑ
ΔΕΥΤΕΡΟΝΑΚΟΥCΑCΑ
ΜΕΜΝΟΝΟC
ΑΥΔΗCΤΟΠΡΟCΘΕΝΜΟΥΝΟΝΕΞΑΚΟΥCΑΝΤΑC
ΝΥΝΩCCΥΝΗΘΕΙCΚΑΙΦΙΛΟΥCΗCΠΑΖΕΤΟ
ΜΕΜΝΩΝΟΠΑΙCΗΟΥCΤΕΚΑΙΤΕΙΘΩΝΟΙΟ
ΑΙCΟΗCΙΝΑΡΑΤΩΛΙΘΩΚΑΙΦΘΕΓΓΜΑΤΑ
ΗΦΥCΙCΕΔΩΚΕΔΗΜΙΟΥΡΓΟCΤΩΝΟΛΩΝ

Priores tres versus, quoniam Pocockius numero peculiari instruxit, avulsos ab epigrammate pro diverso titulo habuerunt ante Letronnium plurimi. Vs. 1. Poc. ΤΡΕΒΟΥΜΑ. Vs. 4. Poc. ΕΣΑΚΟΥCΑΝ ΤΑC; idem vs. 5. init. ΟC et extr. ΗCΠΑCΕΤΟ; vs. 6. init. ΜΟ∾ΩΝΟΠΛΙC cet. dein ΤΕΙΟΩΝΟΙΟ; vs. 7. ΝΟΩ p. ΛΙΘΩ, deinde ΦΘΕΓCΜΑΤΑ. Mitto reliqua.

Καικιλία Τρεβοῦλλα
δεύτερον ἀκούσασα
Μέμνονος.
Αὐδῆς τὸ πρόσθεν μουνον ἐξακούσαντας
νῦν ὡς συνήθεις καὶ φίλους ἠσπάζετο
Μέμνων ὁ παῖς Ἠοῦς τε καὶ Τειθωνοῖο.
αἴσ[θ]ησιν ἆρα τῷ λίθῳ καὶ φθέγγματα
ἡ φύσις ἔδωκε δημιουργὸς τῶν ὅλων;

Trebulla eadem est, quae titulum n. 4739. scripsit. Quos nunc tentavit trimetros, ii etsi meliores sunt, tamen non potuit quin admisceret choliambos duos. Sensus vss. 4. 5. est hic: Memnon nos, quum primo die sonum parum distinctum audiverimus, nunc iam ut familiares et amicos salutavit scil. clara voce edita (conf. n. 4721. extr.). Sententia vs. 7. redit ap. Callistrat. Imag. p. 156. 30. ed. Iac. Ceterum ex hoc versu collato Lucian. Philopseud. p. 33. viri docti demonstrare voluerunt oracula edita esse a Memnone; quam opinionem falsissimam esse statuae historia docet (vide Letronnium p. 29 sq.). De aetate titulorum n. 4739. 4740. ex eorum collocatione iudicandum est. Nam quum n. 4739. positus sit in summo crure, n. 4740. in imo, apparet utrumque recentiorem esse iis, qui intermedii sunt. Trebulla titulo n. 4739. in summo crure posito quum ibi spatium non esset ad recipiendum titulum maiorem n. 4740. hunc incidi iussit in imo crure. Iam quum qui intermedii sunt tituli ad aetatem Hadriani pertineant, colligi potest Trebullae titulos Hadriani aetate esse posteriores.

4741.

In Memnonis pede sinistro, infra titulum n. 4740.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam; Hamilt. Aegypt. p. 173. Prokesch Erinner. aus Aeg. cet. T. I. p. 353. litteris minusculis. Tractarunt Leichius l. c. (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 84.) Jablonskius Synt. p. 72. Pott, Vers. einer Erklärung zweier Inschr. an der Memnonssäule, Helmstedt 1800. 8. Iacobs Abhandl. cet. p. 47. et p. 116 sqq. cf. p. 146. Anthol. Palat. Append. n. 391. Ex Jablonskio male repetierunt Langlès in Nordenii Itin. II. p. 229. et auctores Descr. Theb. in Descr. Aeg. Antt. T. I. p. 113. Citarunt Walpol. Travels p. 595. ex Hamiltono, et Welcker Syllog. epigr. p. 252. ed. alt. Accuratissime tractavit Letronnius Comment. de stat. voc. Memn. n. XLII et XLIII. qui habuit etiam ex schedis Saltii. Quo appareret positus tituli insequentis n. 4742. cum Letronnio delineationem Pocockii expressimus.

ΑΠΩΝΙCΩΡΑĀ
ΗΚΟΥCΑ ΑΦΡΟΔΕΙΤΑΡΙΟΥΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΓΕΓΡΑΦΑ Μ
ΚΑΙΚΙΛΙΑΤΡΕΒΟΥΛΛΑC ΕΜΗCΔΑΜΑΡΤΟCΗΝΕΧΟΙΜΟCΟΝΦΘΕΓΓΗ
ΕΓΡΑΨΑΑΚΟΥCΑCΑΤΟΥΔΕΜΕΜΝΟΝΟC
ΕΘΡΑΥCΕΚΑΜΒΥCΗCΜΕΤΟΝΔΕΤΟΝΛΙΘΟΝ
ΒΑCΙΛΕΟCΕΩΟΥΕΙΚΟΝΑΕΚΜΕΜΑΓΜΕΝΟΝ
ΦΩΝΗΔΟΔΥΜΟCΗΝΠΑΛΑΙΜΟΙΜΕΜΝΟΝΟC
ΤΑΠΑΘΗΓΟΟCΑΗΝΑΦΕΙΛΕΚΑΜΒΥCΗC
ΑΝΑΡΟΡΑΔ.ΝΥΝΚΑΙΑCΑΦΗΤΑΦΘΕΓΓΜΑΤΑ
ΟΛΟΦΥΡΟΜΑΙΤΗCΠΡΟCΘΕΛΕΙΥΑΝΟΝΤΥΧΗC

Titulus vss. 1. 2. cum parte vs. 3. tractatur n. 4742. Nempe Aponius vel quisquis fuit quum inter praecedentem titulum n. 4740. et titulum n. 4741. aliquantum spatii relictum vidisset, ibi inseruit suum προσκύνημα. Ceterum separatim hos titulos teste Letronnio exhibuit Saltius, cuius apographum idem expressit secutus tamen delineationem Pocockii. In quo nobis videtur vs. 3. littera illata esse quae non fuerit in lapide. Nam hunc versum Pocockius ita exhibet:

ΚΑΙΚΙΛΙΑΤΡΕΒΟΥΜΑCꟾꟾΗΔΑꟾꟾΑΡΤΟCΙΙΝΕΧΟꟾꟾΟCΟΝΦΘΕΓΓΗ

Ex quo conieceris in lapide esse: ΚΑΙΚΙΛΙΑΤΡΕ ΒΟΥΛΛΑΕΜΗCΔΑΜΑΡΤΟC cet. Quippe Poc. pro Ε posuit C et omisit deinceps C ante ΔΑΜ, quod habet Saltius; cuius apographa utriusque tituli qui confecit, videtur bis dedisse eandem litteram C, in altero titulo eam pro C legens, in altero pro Ε. Et quod C exhibet Hamilt. (ΤΙCΒΟΥΜΑC . . . .) item potest esse Ε ad sequentem vocem pertinens. Haec hactenus. Pergo ad reliquam varietatem lectionis. Vs. 5. init. Ham. ΕϖΡΑCΕ; ibid. in fine Salt. ΜΘΟΝ. Vs. 6. init. Ham. ΒΑCΙΛΕΟΣΕ . . . . ΟΥ, Poc. ΒΑCΙ ΛΕΟCΕ ϽΟΥ, Prok. βασιλεος εθου, Auct. Descr. Theb. ΒΑCΙΛΕΟCΗΛΙΟΥ de coniectura, ut videtur. Vs. 7. init. Auct. Descr. Theb. ΦΩΝΗΔΗΗΔΥΜΟC, Prok. φωνη δ' ολιμος notans litteras ολιμος incertas esse. Vs. 8. init. Poc. ΤΑΠΑΘΗΓΟΟCΑΗΝ, Auct. Descr. Theb. ΤΑΠΑΘΗΔΕΟCCΑΗΝ, Prok. τα παθη γιωσα ήν. Vs. 9. init. Poc. ΑΝΑΡΟΡΑΔιΝΥΝ, Hamilt. ΑΝΑΡΟΡΑΔ. ΝΥΝ cet., Salt. ΑΝΛΡΟΡΑΔ ΝΥΝ, Prok. αναφορα δε νυν, Auct. Descr. Theb. ΔΥCΦΟΡΑΓΕΝΥΝΙCΟΙΑC ΑΦΗ manifesto de coniectura. Vs. 10. init. Hamilt. ΟΝΟΦΥΡΟΜ Ι, Salt. ΟΛΟΦΥΡΟΜΙ, Prok. ὀλοφυρρμαι, Auct. Descr. Theb. ΟΛΟΦΥΡΟΜΑΙ, Poc. ΟΔΟ ΦΥΡΟꟾꟾ^Ι; deinde post ΠΡΟCΘΕ Poc. ΛΕΙΥΑΝΟΙΙ, Hamilt. ΛΕΙγΑΝΟΗ, Prok. νουσης, quod tamen incertum dicit, Auct. Descr. Theb. ΔΕΙΛΟΤΑΤΕ de coniectura, Salt. ΛΕΙΥΑΝΟΝ.

Καικιλία Τρεβοῦλλα
ἔγραψα ἀκούσασα τοῦδε Μέμνονος.
Ἔθραυσε Καμβύσης με τόνδε τὸν λίθον,
βασιλέ[ω]ς ἑῴου εἰκόν' ἐκμεμαγμένον.
φωνὴ δ' ὀδυ[ρτ]ὸς ἦν πάλαι μοι, Μέμνονος
τὰ πάθη γο[ῶ]σα, ἣν ἀφεῖλε Καμβύσης.
ἄναρ[θ]ρα δ[ὴ] νῦν κἀσαφῆ τὰ φθέγγματα
ὀλοφύρομαι, τῆς πρόσθε λεί[ψ]ανον τύχης.

Letronnius, qui litteram C adhaerentem nomini ΤΡΕΒΟΥΛΛΑ putavit tribus confirmari apographis (vide var. lect.), aliam hanc Caeciliam statuit esse atque eam, quae titulos n. 4739. 4740. scripsit. Quam opinionem ratus confirmari etiam eo, quod in praescriptis mulier non dixisset τὸ τρίτον ἀκούσασα et quod posuisset τοῦδε Μέμνονος, suspicatus est eam filiam esse Caeciliae Trebullae, ex matre nominatam Καικιλία Τρεβούλλας. Hoc autem ob multas rationes parum probabile est, et post ea quae exposuimus in var. lect. vix opus est ut adiiciamus mulierem, si genitivum dedisset, haud dubie scripturam fuisse ΤΡΕ-ΒΟΥΛΛΗC, ut n. 4739. Est autem eadem Caecilia Trebulla, quae scripsit n. 4739. 4740. Quod simpliciter dixit ἔγραψα ἀκούσασα τοῦδε Μέμνονος, in eo non laborandum. Nempe quum bis audivisset vocem Memnonis, idque incisis duobus titulis testata esset, epigrammate peculiari statuam celebrandam putavit. In praescriptis, quod non opus fuit, omisit δίς: quamquam si scripsisset

ἔγραψα δὶς ἀκούσασα τοῦδε Μέμνονος

certe versum effecisset quem voluit. Nam voluisse eam versum facere liquet ex pronomine τοῦδε. Tantopere versibus gaudebat mulier. Argumentum epigrammatis statuae Memnonis dicati sumptum est ex fabula qua Cambyses statuam fregisse credebatur (conf. n. 4730.). Hac fama semel increbescente statuae, antequam fracta esset, sonus affingebatur multo clarior, quam quem edere tum solebat. Immo credebat gens laeta mendaciis, lapidem, quum integer esset, verba expressa edidisse. Hoc igitur exponit Trebulla (conf. n. 4746.). Verborum restitutionem ante Letronnium occupavit Iacobsius. Vs. 7. scripserunt interpretes ὀδυρμός. Lectionem lapidis ΟΔΥ ΜΟC refinxi in ΟΔΥΡΤΟC, quum requiratur adiectivum. Ὀδυρτὸς h. l. adiectivum generis communis est, sensu ὀδυρτικός. Vs. 8. in apographo Saltiano qui ductus est litteram Δ referens supra litteram ultimam vocis ΓΟΟCΑ, eum Boissonado auctore Letronnius coniunxit cum litteris ΗΝ ita ut scriberet δὴν ἀφεῖλε Καμβύσης; quod est versum malum reddere peiorem. Hiatus Trebullae facile condonari potest, hoc praesertim loco versus. Hiatum eodem loco indulsit sibi vs. 6. Figura illa litteram Δ referens nata videtur ex vitio quodam lapidis. Vs. 9. in lapide est ΦΘΕΓΓΜΑΤΑ, prorsus ut n. 4740. vs. 7. quod explicandum ex pronuntiatione. De aetate titulorum Trebullae vide ad n. 4740.

4742.

In Memnonis pede sinistro, inter n. 4740. et 4741. et huic quidem ita adiunctum ut docet exemplum ad n. 4741. exhibitum; infra nonnulla scripta sunt litteris peregrinis; edidit Pocock. l. c. Tractarunt Leichius l. c. p. 83. Iacobs Abhandl. cet. p. 147. Letronnius in Comment. de stat. voc. Memn. n. XLIII. p. 207. qui habuit etiam ex schedis Saltii. Partem idem citaverat Rech. sur l'Ég. p. 468.

ΑΠΩΝΙCΩΡΑĀ
ΗΚΟΥCΑ ΛΦΡΟΔΕΙΤΑΡΙΟΥΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΓΕΓΡΑΦΑ Μ
ΕΜΗCΔΑΜΑΡΤΟCΗΝΕΧΟΙΜΟΙΟΝΦΘΕΓΓΗ

Vs. 2. init. ΛΑΦΡΟΔ cet. habet Poc. qui versum terminat in voce ΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ, verbo ΓΕ ΓΡΑΦΑ (vel potius ΓΕΓΑΦΑ) initio sequentis versus posito, supra ΚΑΙΚΙΛΙΛ, de quo versu occupavimus ad n. 4741. var. lect. Vs. 2. extr. Μ nihil videtur esse. Vs. 3. extr. Poc. ΙΙΝΕΧΟꟾꟾΟCΟΝ ΦΘΕΓΓΗ, Salt. ΗΝΕΧΟΙΜΟΛΟΝΦΘΕΓΓΗ.

Ἀπῶνις ὥρᾳ ᾱ ἤκουσα.
Ἀφροδειταρίου τὸ προσκύνημα γέγραφα
ἐμῆς δάμαρτος, ἣν ἔχοιμ' ο[ἷ]ον φθέγγη.

Nomen Ἀπῶνις est Ἀπώνιος. Vs. 3. trimetrum eumque σκάζοντα esse vidit Letronnius. Sed etiam vs. 2. vincta oratione conceptum haberi voluit auctor. Ἀφροδειτάριον est uxor Aponii. Unde nec ante

Ἀφροδειτ. nec post γέγραφα locus est particulae καί, quam bis inculcat Letronnius. Quod hic optat de uxore, idem de matre optavit Trebulla n. 4739. Vs. 3. quod Poc. OCON, Salt. OLON habet, Letronnius mutatum ivit in OTAN, fortasse audacius. Hoc si quis probet, statuendum erit, Aponium versus scripsisse ante vocem Memnonis auditam. Verum optat secum habere uxorem, ut audiat qualem sonum edat Memnon. Oratio contractior est, qualis in Homerico illo: τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν (cf. Bernhardy Synt. p. 292.). Scripsit autem haec Aponius alloquens Memnonem. Hinc φθέγγῃ.

4743.

In Memnonis crure sinistro, infra titulum n. 4735.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam. Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1831. p. 376. Comment. de stat. voc. Memn. n. XLIV. p. 209. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΥΔΗΕΝΤΑϹЄΜЄΜΝΟΝЄ . . ΠΑΝ
ΝΟϹΙΔΗΤΗϹΤΟΠΡΙΝЄΠΥΝΘΑ
ΝΟΜΗΝΝΥΝΔЄΠΑΡѠΝЄΜΑΘΟΝ

Vs. 1. ΥΔΗ omittit Saltius, habet Poc. Deinde Poc. ΜЄΜΝΟ... Η ΠΑΛΙΛΛΛ. Vs. 2. ΝΟϹ omittit Salt., habet Poc.; deinde Poc. ΤΟΠΡΙΜЄΠΡΝϹ, Salt. ΤΟΠΡΙΝϹΠΥΝΘΑ, quae composui. Vs. 3. ubi ap. Salt. ΝΥΝ, Poc. habet Λ'ΤΝ; in fine Poc. ΠΑ ΡΑѠΝЄΝΑΘΟΝ.

Α]ὐδήεντά σε, Μέμνον, ἐ[γὼ] Παν[ίω]ν ὁ Σιδήτης
τὸ πρὶν ἐπυνθανόμην, νῦν δὲ παρὼν ἔμαθον.

Sic recte legit Letronnius. Nomen Πανίων a voce Πὰν derivandum inter pronuntiandum bisyllabum fit. Σιδήτης ab Side urbe Pamphyliae.

4744.

In Memnonis crure sinistro, iuxta n. 4734.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam, qui coniunxit cum quattuor prioribus versibus tituli sequentis n. 4745. Tractavit Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 85.); Iacobs Abhandl. p. 140. recepta divisione Pocockii. Accuratius Letronnius Journ. des Sav. 1831. p. 376. et Comment. de stat. voc. Memn. n. XLV. p. 210 sq. qui habuit etiam ex schedis Saltii, ex quibus accuratam delineationem tituli dedit tab. II.

ΟϹΑΡΔΙΗΝΟϹΠΑΡΔΑΜϹΔΙϹΗΚΟΥϹ . . .
ΜЄΜΝΗϹΟΜΝϹЄΚΑΝΘΛΗΙϹ'ΒΥΒ . . .

Dedi apographum quale ex Saltio exhibuit Letronnius. Vs. 2. Poc. ΜϹΜΝΗϹΟΜΨϹЄΥΚΛΝϹΜΗ ϹΙΒΙΒ.

Ὁ Σαρδιηνὸς Παρδαλᾶς δὶς ἤκουσα·
μεμνήσομ[αί] σ[ο]υ κἂν [ἐμ]ῇσι βύβ[λοισιν.

Sunt duo choliambi, quos ita iam Letronnius restituit. Idem Pardalas inscripsit sese etiam Syringibus Thebarum (vide n. 4812.). Videtur fuisse scriptor rerum, id quod coniicias ex vs. 2. Minus probabiliter Letronnius coniecit posse etiam de diario peregrinatoris accipi τὰς βύβλους.

4745.

In Memnonis crure sinistro, infra n. 4744.; edidit Pocock. l. c. aeri incisam, qui priores quattuor versus coniunxit cum titulo n. 4744. reliquos duos pro diverso titulo ponens. Ex hac divisione tractavit Leichius (ap. Poc. Inscr. ant. P. I. p. 85. et p. 93. n. 11.); Iacobs Abhandl. cet. p. 140. Vss. 2. 3. 4. dederunt Jablonskius Synt. et auctores Descr. Theb. in Descr. Aeg. Antt. T. I. p. 115. unde petiit Welcker Syll. epigr. n. 202. p. 253. ed. alt. Totum tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1830. p. 507. et in Comment. de stat. voc. Memn. n. XLVI. p. 211 sq. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ЄΙΚΑΙΛΩΒΗΤΗΡЄϹЄΛΥΜΗΝΑΝΤ . . . . . . ϹЄΟΝ
ΘЄΙΟΤΑΤΟΥΝΥΚΤ( )Ρ
ΟΜΦΗΝЄΠΙΜЄΗΝΟΝΟϹ
ΗΛΘΟΝ
ЄΚΛΥΟΝ|ΗϹΚΑΤΟΥΛΟϹΤΑΓΟϹ
ΟΘΗΒΑΙΔΟϹ

Vs. 1. Poc. post ЄΛΥΜΗΝΑΝΤ nihil praeterea. Vs. 3. idem ΜЄΜЄΜΝΟΝΟϹ. Vs. 6. Salt. ΘΗΒΑΙ ΔΟϹ, Poc. ΟΟΗΒΑΙΑΟϹ, quae composui.

Εἰ καὶ λωβητῆρες ἐλυμήναντ[ο κολο]σ[σ]όν,
θειοτάτου νύκτωρ ὀμφὴν ἐπὶ Μέμνονος ἦλθον·
ἔκλυον ἧς Κάτουλος ταγὸς ὁ Θηβαΐδος.

Vs. 1. restituit Letronnius ita, ut non opus sit aliorum coniecturas recensere. Catulus est ἐπιστράτηγος Thebaidis. Epistrategi Imperatorum aetate fere semper Romani homines erant (vide Introduct. p. 275. *a. b.*). De brevi *u* in nomine Κάτουλος conf. ad n. 4721. Versuum sententiam ita exposuit Letronnius: „Quoique le colosse ait éprouvé des mutilations, il n'en a pas moins conservé une voix que je suis venu entendre." Videbatur Letronnio hic Romanus minus peritus linguae Graecae, ut apte exprimeret quod sentiret. Νύκτωρ autem accessit Catulus, haud dubie ut adesset sole oriente.

4746.

In Memnonis crure sinistro, supra n. 4759.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam. Tractarunt Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 9. p. 93.), Letronnius de stat. voc. Memn. n. XLVII. p. 213 sq. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΟΥΚΑΚΑΡΗΝΟϹϹ . . . .
ΜΕΜΝΩΝΗΜΕΡΙΙΙΛ . . . . ΝΤΟΛΗΧΕΛϲΟΙΟ
ΘΕϹΠΙΖΩΝΜΕΡΟΕΩΝϹ . . . . ΟΧΙΠΡΟϹΑΥϹΙ'
ΕΚΠΑϹΗϹΠΡΙ' . . . . ΛΘΕΙΝ' . . . . . ΟΝΤΟϹ
ΟΙΜΕΝϹΠΙ . . . . . ΥΜΕΝΟϲ . . . . . . ΝΘΑΥΜΛΖΟΝΤΕϹ
ΟΙΧΩΝΤΑΙΓ . . . . ΠΑΤΡΛ . . . . . . ΤΙΧΟΝΤΟϹ

Est hoc apographum Saltii quale dedit Letronnius. Spatia vs. 3. post ΕΩΝϹ, vs. 4. post ΛΘΕΙΝΙ, vs. 5. post ΥΜΕΝΟϹ in apographo Saltiano non satis accurate indicata sunt. Poc. vs. 1. ΟΥΚΑΡΗΝΟϹ - - - ΙΙΕΟϹΙΟΙΝΟ, vs. 2. ΔΑΙΕΜΝΩΝΗΜ - - - - ΡΙΝΙϹ ΑΠΟΧΗΙϹΕΛΙϹΙΟ, vs. 3. ΘΕϹΠΙ ΧΩΝΧΙΕΡϹ - - ΡΘΕΙΝΙ ΟΧΙΠΡΑΝΥϹΓΝΙ, vs. 4. ΕΧΠΑϹΗϹΠ . . . . ΙΜϹΚϹ Ο><ΤϹϹ, vs. 5. ΟϹΙϹΕ>>ΕΠ' . . . . ΙΜΕΚϹ ΗΟΙωΛΛ ΧΟΝΤΕϹ, vs. 6. ΟΧΙωΝΤΑΙΤ . . . . ΠΑΠΛϹ ΤΡΥΚΟΠΤΟϹ. Pocockius praeter menda alia etiam duos versus confudit; nam vs. 3. med. posuit ΛΘΕΙΝΙ et vs. 4. med. ΙΜϹΚϹ, quum oporteat contra.

Οὐκ ἀκάρηνος [ἐών ποτ' ἄναξ οὐ τοῖον ἀΰτει
Μέμνων, ἡμερί[η δὲ τότ' ἀ]ντολῇ [ἡ]ελ[ί]οιο
θεσπίζων μερό[π]ε[σσι]ν [ἐπερχομέν]ο[ις] προσάϋσ[εν
ἐκ πάσης π[όλεως, ἵνα] θεί[ην κληδόν' ἔχ]οντ[ε]ς
οἱ μὲν [ἐ]πι[στά]μενο[ι σοφίην καὶ] θαυμ[ά]ζοντες
οἴχωνται [πάλιν ἐς] πάτρ[αν χρησμοῖο] τ[υ]χόντ[ε]ς·
[οἱ δὲ cet.]

Versus ex Pocockii apographo restitui non potuerunt, potuerunt ex Saltii. Priores tres versus tentavit Letronnius, sed parum feliciter. Confecta demum restitutione animadverti Letronnium in Addend. vs. 3. coniecisse et ipsum *μερόπεσσιν*, quod probum est. *Ἀκάρηνος* est id quod n. 4749. dicitur *κεφαλῆς ἄτερ ἥμενος*. De sententia tituli conf. ad n. 4741.

4747.

In statuae Memnonis basis parte anteriore; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 149. aeri incisam; Hamiltonus Aegypt. p. 182. Tractarunt Leichius (ap. Pocock. Inscr. P. I. p. 85.), Dorvillius (ibid. p. 91.), Toup. Emend. in Suid. p. 182. Iacobs Anthol. T. II. p. 759. ed. sec. Anthol. Palat. App. n. 16. Abhandl. p. 121. Ex Dorvillii restitutione dederunt Jollois et Devilliers in Descr. Theb. in Descr. Aeg. Antt. T. I. p. 106. Denuo tractavit Letronnius de stat. voc. Memn. n. XLVIII. p. 215 sq. qui habuit ex schedis Saltii.

ΑϹΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ
ΖΩΕΙΝΕΙΝΑΛΙΗΘΕΤΙΜΕΜΝΟΝΑΚΑΙΜΕΓΑΦΩΝΕΙΝ
ΜΑΝΘΑΝΕΜΗΤΡΩΗΙΛΑΜΠΑΔΙΘΑΛΠΟΜΕΝΟΝ
Ν
ΑΙΓΥΠΤΟΥΛΙΒΥΚΗΙϹΙΝΥΠΟΦΡΥϹΙΝΩΝΘΑΠΟΤΑΜΕΙ
ΚΑΛΛΙΠΥΛΟΝΘΗΒΗΝΝΕΙΛΟϹΕΛΑΥΝΟΜΕΝΟϹ
ΤΟΝΔΕΜΑΧΗϹΑΚΟΡΗΤΟΝΑΧΙΛΛΕΑΜΗΤΕΝΙΤΡΩΩΝ
ΦΘΕΓΓΕϹΘΑΙΠΕΔΙΩΜΗΤΕΝΙΘΕϹϹΑΛΙΗΙ
ΠΟΙΗΤΟΥΤΟΥΕΠΙΤΡΟΠΟΥ

Dedi apographum Saltii quale exhibuit Letronnius, nisi quod ex reliquis apographis mutavi praescripta. In iis Saltius habet ΠΟΙΗΤΟΥΤΟΥ ΑϹΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ, reliqui verba ΠΟΙΗΤΟΥΤΟΥ habent in fine ante ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ, quod ipsum Saltius videtur omisisse. Vs. 5. ubi Salt. ΚΛΛΛΙΠΥΛΟΝ, ex reliquis dedi ΚΑΛΛΙΠΥΛΟΝ. Reliquam varietatem lectionum ex Pocockio et Hamiltono annoto hanc: vs. 3. Poc. ΜΙ)ΤΡΩΗΙΛΛΛΙ⁻Ʋ\ΙΘΜΠϹΜΕΝΟΝ, Hamilt. ΜΗ ΤΡΩΗΙΛΛΙΓ . . . . ΔΙΟΛΠΟΜΕΝΟΝ; vs. 4. Hamilt. ΑΙΓΥΠΤΟΝ, deinde Poc. ΥΠΟ . . . ΦΙΥϹΙΝΟΝΑΠο ΤΑ//Λ, Hamilt. ΥΠ * * * * ΦΡΥϹΙΝΟΝΑΙΙ . . . . . .; vs. 5. Hamilt. ΘΗΚΗΝ; in fine omittit ΟϹ, pro quo puncta duo; vs. 7. Poc. ΦΟΕΙΓΕϹΕΛΙΠΕΔΙΩΩΗΠ cet. Hamilt. ΦΘΗΓΕϹΘΑΙΠΕΔΙΩΙμΗΤ cet.; vs. 8. Poc. ΠΟΙΙΙΤΟΤΟΕΠΠΡΟΠΟΥ, Hamilt. ΠΟΙΗΤ . . ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ.

Ἀσκληπιοδότου.
Ζώειν, εἰναλίη Θέτι, Μέμνονα καὶ μέγα φωνεῖν
μάνθανε μητρῴῃ λαμπάδι θαλπόμενον,
Αἰγύπτου Λιβυκῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν, [ἔ]νθ' ἀποτάμνει
καλλίπυλον Θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος·
τὸν δὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχιλλέα μήτ' ἐνὶ Τρώων
φθέγγεσθαι πεδίῳ μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίῃ.
ποιητοῦ τοῦ ἐπιτρόπου.

Epigramma elegans et vere poeticum. Auctor Asclepiodotus se nominat *ποιητὴν τὸν ἐπίτροπον*. Videtur igitur procurator Caesaris fuisse. Vs. 4. Toupius, Brunckius, Iacobsius in priore editione Anthol. coniectura legerunt *ἔνθ' ἀποτάμνει*. Mox ex correctione Buttmanni *ὧν ἀποτάμνει* scripsit Iacobsius. Letronnius priorem coniecturam Saltii apographo confirmatam, ut par erat, restituit. Nam Nilus Thebas veteres medias secat. Neve in animum inducas opus esse vocula *δίχα*, ut exprimeretur id quod poeta voluit. Titulus ex Antoninorum aetate videtur esse.

4748.

In statua Memnonis; ediderunt Hamiltonus Aegypt. p. 172. et Walpol. Mem. p. 467. Illustravit Letronnius Journ. des Sav. 1823. p. 751-758. unde repetiit Welcker. Syll. epigr. n. 199. p. 249. ed. alt. Iterum tractavit Letronnius in Comment. de stat. voc. Memn. n. XLIX. p. 217 sqq. qui habuit etiam ex schedis Saltii, ex quibus accuratam tituli delineationem dedit in tab. II.

ωΠΟΠΟΙΗΜΕΓΑΘΑΥΜΑΤΟΔΟϹ
ΗΜΑΛΑΤΙϹΘΕΟϹΕΝΔΟΝΟΙΟΥΡΑΝΟΝΕΥΡΥΝΕΧΟΥϹΙΝ
ΗΥϹΕΝΦωΝΗΝΚΑΤΑΔΕϹΧΟΘΕΛΑΟΝΑΠΑΝΤΑ
ΟΥΓΑΡΠωϹΑΝΘΝΗΤΟϹΑΝΗΡΤΑΔΕΜΗΧΑΝΟωΤΟ
ΑΡΕΙΟΥΟΜΗΡΙΚΟΥΠΟΙΗΤΟΥΕΚΜΟΥϹΕΙΟΥ
ΑΚΟΥϹΑΝΤΟϹ

Vs. 1. extr. Hamilt. ΔΟ. . . . ., Salt. ΔΟϹ; apud Walpol. versus desinit in voce ΘΑΥΜΑ. Vs. 2. ΟΙ ΟΥΡΑΝ non habet Walpol. Vs. 3. Walpol. ΦωΝΗ; deinde Hamilt. ΝΑΟΝ pro ΛΑΟΝ; idem ΚΑΤΑΔΕ ϹΧΕΘΕ. Vs. 5. Hamilt. ΑΡΓΕΙΟΥ. In Saltii apographo verbum ΑΚΟΥϹΑΝΤΟϹ errore transcribentis insequenti titulo tributum est.

Ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀ[φθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἤϋσεν φωνήν, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα.
οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωτο.
Ἀρείου Ὁμηρικοῦ ποιητοῦ ἐκ Μουσείου ἀκούσαντος.

Sunt versus Homeri, primus Il. XIII, 99. XV, 286. XX, 344. XXI, 54. (cf. Odyss. XIX, 36. Hymn. in Mercur. 219.), secundus Odyss. XIX, 40., tertius Odyss. XXIV, 530., quartus Odyss. XVI, 196. Semel scriptor discessit, vs. 3. scribens ΦωΝΗΝ p. ΦωΝΗΙ s. ΦωΝΗ, quae vera lectio est ap. Homerum. Est igitur ex genere parodiarum, quae vulgo *Ὁμηρόκεντρα* s. *Ὁμηροκέντωνες* vocantur, de quibus veterum locos congessit Fabric. Bibl. Gr. I. p. 550. ed. Harl. His addens locum ex Bekkeri Anecd. Gr. p. 766. l. 29. Letronnius ablegat ad similia parodiarum Homericarum exempla in Anthol. (IV, 116. XII, 182.) et ap. Dion. Chrysost. Or. XXXI, 387. in quibus non sine quadam mutatione compositi versus sunt. Recte autem idem monet id videri poetas istos sibi proposuisse in eoque omnem artem positam censuisse, ut sententiam concinnarent ex integris versibus Homeri non mutatis, quale exemplum satis antiquum extat ap. Epiphan. Haeres. XXXI, 29. p. 200. C. praeterea videri *Ὁμηρόκεντρα* eo ipso differre a parodiis Homericis, quae maiorem libertatem sequerentur. Auctor huius *Ὁμηροκέντωνος* Arius (vel ex apographo Hamiltoni Argius, quam lectionem praefert Odofr. Müller Gött. G. Z. 1832. p. 1550.) se ipse nominat *Ὁμηρικὸν ποιητὴν ἐκ Μουσείου*. Fuit igitur ex museo Alexandrino et fortasse *τῶν ἐν Μουσείῳ σιτουμένων ἀτελῶν*, ut est in titulo n. 4724. et, ut Epiphanii verbis utar, *ποιητὴς ὑπόθεσιν διὰ τῶν Ὁμηρικῶν στίχων γράφων*, quales homines aetate Imperatorum in museo Alexandrino plures fuisse iure coniicit Letronnius. Nec dubium quin poeta, cuius fragmentum Homericum servavit Epiphanius, idem musei Alexandrini socius fuerit. Similes poetas habuerunt etiam Romani. Et, ut Graeci Homerum, ita Romani Virgilium sibi in eundem finem ediscendum proposuerunt (vide Fabric. Bibl. Lat. I. p. 267. ed. Pat.). Pluribus id exposuit Letronnius docens eos poetas Virgilianos vocatos esse ex titulo Latino ap. Gruter. n. LXIV. 5. qui si falso suspectus fuit Maffeio, inserviat ad tuendum alium titulum Latinum ap. Gruter. n. CDXLVI. 8. in quo *Ovidianus poeta*. Certe non improbabile, fuisse qui Ovidium eodem modo tractarent.

4749.

In statua Memnonis, infra n. 4748.; edidit Letronnius Journ. des Sav. 1831. p. 375. et illustravit in Comment. de stat. voc. Memn. n. L. p. 224 sq. ex schedis Saltii.

ΤΟΥΤΟΙϹΤΟΙϹΕΛΕΓΟΙϹΠΕΤΡωΝΙΑΝΟϹϹΕΓΕΡΑΙΡω
ΑΥΔΗΕΝΤΙΘΕωΙΜΟΥϹΙΚΑΔωΡΑΔΙΔΟΥϹ
ΠΑΤΡΟΘΕΝΟΥΝΕΜΕΧωΝΑϹΤΗΝΟϹΙΤΑΛΟϹΑΝΗΡ
ΑΛΛΑϹΥΜΟΙΖωΕΙΝΔΗΡΟΝΑΝΑΞΧΑΡΙϹΑΙ
ΠΟΛΛΟΙΛΜΑΤΕΙΧΟΥϹΙΔΑΝΜΕΝΑΙΗΡΕΤΙΜΕΜΝωΝ
ΤΟΥΛΟΙΠΟΥΓΗΡΥΝϹωΜΑΤΟϹΕΝΤΟϹΕΧΕΙ
ΑΥΤΑΡΟΓΕϹΤΕΙΝωΝΚΕΦΑΛΗϹΤΕΑΤΕΡΗΜΕΝΟϹΑΥΔΑ
ΥΒΡΙΝΚΑΜΒΥϹΕωΜΗΤΕΡΙΜΕΜφοΜΕΝΟϹ
ΑΥΤΑΝΔΗΕΛΙΟϹφΛΕΕωΝΑΧΤΕΙΝΑϹΑΝΙϲΧΗ
ΗΜΑΡϹΗΜΑΙΝΕΙΤΟΙϹΠΑΡΕΟΥϹΙΒΡΟΤΟΙϹ

Supra primam lineam Saltius habet ΑΚΟΥϹΑΝΤΟϹ, quod pertinet ad titulum n. 4748.

Τούτοις τοῖς ἐλέγοις Πετρωνιανός σε γεραίρω
αὐδήεντι θεῷ μουσικὰ δῶρα διδούς,
πατρόθεν οὔν[ο]μ' ἔχων Λ[ουκίλι]ος, Ἰταλὸς ἀνήρ.
ἀλλὰ σύ μοι ζώειν δηρόν, ἄναξ, χάρισαι.
πολλοὶ [ἅ]μα [σ]τείχουσι δα[ή]μεναι, ἦ ῥ' ἔτι Μέμνων
τοῦ λοιποῦ γῆρυν σώματος ἐντὸς ἔχει.
αὐτὰρ ὅ γε στείνων κεφαλῆς τ' ἄτερ ἥμενος αὐδᾷ
ὕβριν Καμβύσεω μητέρι μεμφόμενος·
[ε]ὖτ' ἂν δ' Ἠέλιος φ[α]έ[θ]ων ἀ[κ]τεῖνας ἀνίσχῃ,
ἦμαρ σημαίνει τοῖς παρεοῦσι βροτοῖς.

Ita legit etiam Letronnius, nisi quod vs. 3. scripsit Δουΐλλιος; verum ΛCTHNOC vix aliud potest esse quam ΛΟΥΚΙΛΙΟC. Πετρωνιανὸς nunc ut τετρασύλλαβον pronuntiatur. Ad sententiam vss. 7. 8. cf. n. 4730. 4741. 4746. Vs. 10. subiectum verbi σημαίνει Memnonem esse sponte patet.

4750.

In Memnonis crure dextro, infra n. 4724.; ediderunt Pocock. Descr. Or. T. I. p. 104. aeri incisam et Norden Descr. Aeg. et Nub. p. 320. ed. Germ. Ex Actis regiae Societatis Lond. excerpserunt socii Florentini; indeque edidit Murat. T. IV. Append. p. 11. n. 3. Rursus edidit Hamilton. Aegypt. p. 173. Jomard in Descr. Aeg. Antt. Vol. V. tab. 55. n. 39. Minus accurate auctores Descr. Theb. in opere Gallico Descr. Aeg. Antt. Descr. T. I. p. 110. Tractarunt Leichius (ap. Pocock. Inscr. P. I. p. 82.), Dorvillius in Charit. p. 530. (ap. Pocock. Inscr. P. I. p. 92.), Walpol. Mem. p. 467. Boissonade Class. Journ. T. XX. p. 290. postremo Letronnius in Comment. de stat. voc. Memn. n. LI. p. 226. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣΞΗΝΩ
ΝΟΣΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣΠΑ
ΝΙΑΔΟΣΗΚΟΥΣΑΔΚΑΙ
ΕΜΝΗΣΘΗΝΞΗΝΩΝΟΣ
ΚΑΙΑΪΑΝΟΥΑΔΕΛΦΩΝ

Vs. 1. Poc. Nord. Mur. ΗΛΙΟΔΟΡΟΣ, Jom. ΗΛΙΟΔΟΡΟC, Hamilt. ΗΛΙΟΔΩΡΟC; deinde Poc. ΞΗω; Ham. ΙΗΝΩ. Vs. 3. Poc. ΗROΥΣΑ. Vs. 4. Nord. ΞΗΩΝΟΣ, Poc. ΞΗΝΙΩΝΙΟΣ, Mur. ΤΗΩΝΟΣ, Ham. ΤΗΝΩΝΟCΗΚΟΥCΑ, verbo male repetito, fortasse ex alio titulo illato. Vs. 5. auct. Descr. Theb. ΚΑΙΑΙΛΙΑΝΟΥ de coniectura, reliqui omnes ΚΑΙΑΙΑΝΟΥ, nisi quod Letronnius ex apographo suo diserte ΚΑΙΑΪΑΝΟΥ (de punctis diaeresis super Ι conf. Vol. II. Addend. p. 1080. *b*.). In fine Poc. ΑΔΕΛΦωΙΙ, Nord. ΑΔΕΛΟΩΗ, Mur. ΑΔΕΛΩΗ, Ham. ΑΔΕΛΦШΗ. Ceterum Hamilt. constanter C habet.

Ἡλιόδωρος Ζήνωνος Καισαρείας Πανιάδος ἤκουσα δ̄ καὶ ἐμνήσθην Ζήνωνος καὶ Ἀϊανοῦ ἀδελφῶν.

Caesarea Panias urbs nota Galilaeae superioris. Idem Heliodorus etiam Philis προσκύνημα posuit fratrum (vide n. 4921.). Apographorum consensu et illa inscriptione Philensi tutum nomen Αἰανοῦ s. Ἀϊανοῦ, pro quo Leichius Αἰλιανοῦ, Dorvillius Γαϊανοῦ, Boissonadus Ῥιανοῦ proposuerunt.

4750. *b*.

In statua Memnonis; edidit Letronnius in Comment. de stat. voc. Memnon. n. LII. p. 227. ex schedis Saltii.

ЄΠΑΡΧΟC ΛЄΓЄωΝΟC

- - - ἔπαρχος λεγεῶνος.

Interiit nomen hominis.

4751.

In statua Memnonis; edidit Hamilt. Aegypt. p. 173. Hinc petiit Letronnius Recherch. sur l'Égypte p. 274. Walpol. Travels p. 596. Tractavit Letronnius de stat. voc. Memnon. n. LIII. p. 227. qui habuit etiam ex schedis Saltii.

ΚΛΑΥΔΙΟCΓЄΜΙΝΟC
ΑΡΑΒΑΡΧΗCΚΑΙЄΠΙCΤΡΑΤΗ
ΓΟCΘΗΒΑΙΔΟCΗΚΟΥCΑ
ΑΝΑΠΛЄωΝωΡΑC Γ̄
ΚΑΤΑΠΛЄωΝωΡΑC Β̄

Hamilt. vs. 1. ΚΛΑΥΔΙΟCΕΜΙΛΙΟC, vs. 3. extr. ΗΚΟΥC. . . ., vs. 5. ΚΑΤΑΠΛΕШΡΑΣΒ. Salt. vs. 4. ΑΝΑΠΑЄωΝ.

Κλαύδιος Γέμινος, Ἀραβάρχης καὶ ἐπιστράτηγος Θηβαΐδος, ἤκουσα, ἀναπλέων ὥρας γ̄, καταπλέων ὥρας β̄.

Epistratego huic Thebaidis subiectus fuit totus tractus terrarum usque ad rubrum mare; hinc dicitur Ἀραβάρχης (vide Introd. p. 315. *a*.). Cl. Geminus notante Letronnio sedem habuit haud dubie Ptolemaide, quae caput erat Thebaidis Graecis et Romanis; unde quum venisset (ἀναπλέων), dicit se audiisse Memnonem hora III., quum rediret (καταπλέων), hora II. Vs. 3. extr. post ἤκουσα conieceris excidisse Μέμνονος, si spatium addiceret. Sed non opus est genitivo (cf. n. 4744. 4750.).

4752.

In Memnonis pede sinistro, infra n. 4741.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam. Tractarunt Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 9. p. 93. n. 22.), Letronnius de stat. voc. Memn. n. LIV. p. 228.

ΑΧΙΛΛЄ᾿᾿ΠΡΟCΚΥΝΗCΑCΙЄΡωΤΑΤΟΝΜЄΜΝΟΝΑΚΑΙ
ЄΥ - - ΜЄΝΟCΤΟΥCΑΔЄΛΦΟΥCЄCΑΚΟΥCΑΙΘЄΙΟΥ
ΦΘЄΓΜΑΤΟCΑΠЄΡΧΟΜЄΚΑΤΑΛΙΠωΝΤωΙΔΙωΙ
ΥΙωΑΜΜωΝΙωΤΟΥΝΟΑЄΙΜΝΗCΤΟΛΙΘω
ΠЄΠΡΑΓΜЄΝΗΝΦωΝΗΝ

Non affero menda omnia Pocockii; annoto solum haec: vs. 1. extr. ΚΑΙC; vs. 2. init. COX\ C ΝΟCΤΟΥCΛΔCΛΦΟΥC (Salt. ЄΥΜЄΝΟ(ΤΟΥΑΔЄΛΦΟΥC), hinc lectionem concinnavi; ibid. extr. ΟΜΟΥ (pro ΘЄΙΟΥ); vs. 4. ΤΟΥΝΟΘЄΙΜΗCΤΟΛΙΟω; vs. 5. ΠЄΠΥ. . ΛωЄΝΗΝΦωΝΗΝ (Letr. ΦΝΗΝ incuria operarum).

Ἀχιλλε[ὺς] προσκυνήσας ἱερώτατον Μέμνονα καὶ εὐ[ξά]-

μενος τοὺς ἀδελφοὺς ἒ[ξ]ακοῦσαι θείου φθέγμ[α]τος ἀπέρχομε καταλιπὼν τῷ ἰδίῳ υἱῷ [Ἀ]μμωνίῳ τὸ ὑ[π]ὸ ἀειμνήστ[ῳ] λίθῳ [γράψαι τὴν] πεπραγμένην φωνήν.

Perverse loquitur auctor, qui filio suo iniungit ut scribat in basi statuae patrem audiisse vocem Memnonis. Ceterum initium tituli infeliciter tentavit Letronnius. Sententia vs. 2. frequens est in huiusmodi titulis (cf. n. 4739. 4742.).

4753.

In statua Memnonis; edidit Letronnius l. c. n. LV. p. 229. ex schedis Saltii.

. . . . ΟΙΥΑΛΕΙΝΟϹ
ΕΠΙϹΤΡΑΤΗΓΟϹΘΗΒΑΙΔΟϹ
ϹΑΝΤΟΥϹΙΔΙΑΙΩϹΙΔΙΤΗϹΧΑ
ΒΙΩΗΚΟΥϹΑΜΕΜΝΟΝΟϹ
ΓΠΑΧΩΝ δΙϹ Α

. . . ειλεῖνος, ἐπιστράτηγος Θηβαΐδος, σ[ὺ]ν [Π]ου[βλ]ίᾳ Σωσίδι τῇ σ[υν]βίῳ ἤκουσα Μέμνονος . . . . . . Παχὼν ῑ ᾱ (ὥραις).

Letronnius legit Οὐϊταλεῖνος, et vs. 3. σὺν Πουβλίᾳ Σωσίδι. Coniicias etiam Ἴσιδι (conf. n. 4683.). Ante mensis nomen excidit designatio anni, ex qua unus ductus superest. Mensis dies videtur esse I, addito utrinque siglo interpunctionis S. Hoc pro δὶς cepit Letronnius. Quod post A minus distinctum siglum est, Letronnius eo dimidiam partem horae expressam putat, nos pro siglo ὥ (ὥρας) habemus.

4754.

In statua Memnonis; edidit Letronnius l. c. n. LVIII. p. 230. ex schedis Saltii.

ΚΥΡΙΟΥΔΙΟΝΥϹΙΑϹΤΟ
ΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΠΟΛΛΑ
ΚΙϹΔΑΚΟΥϹΕΤΑΙ

Verba τὸ προσκύνημα· πολλάκις δ' ἀκούσεται manifesto trimetrum constituunt. Initio videntur nonnulla excidisse. Exempli gratia lego:

[ὁ δεῖνα - - - - - - Μέμνονος
ἔγραψ' ἀκούσας] κυρίου Διονυσίας
τὸ προσκύνημα· πολλάκις δ' ἀκούσεται,

ut homo quidam audito Memnone scripserit τὸ προσκύνημα Διονυσίας (uxoris opinor). In fine addit: πολλάκις δ' ἀκούσεται, quasi secundo omine capto ex voce Memnonis indeque sperans futurum, ut saepe eum audiat. Letronnius restituebat: ὑπὲρ σωτηρίας αὐτοκράτορος - - - τοῦ] κυρίου Διονυσίας τὸ προσκύνημα; ex qua ratione verba extrema intelligi non possunt. Hinc ea impugnat ut male transcripta, quae sunt sanissima. Scilicet non vidit esse versus.

4755.

In statua Memnonis; edidit Letronnius l. c. n. LIX. p. 231. ex schedis Saltii.

ΒΑΛΒΕΙΝΙΑΝΟϹΕΝΑΡΧΟϹΕΘΑΥΜΑϹΕΝ
ΑΡΧΙΔΙΚΑϹΤΗϹ

Βαλβεινιανὸς ἔναρχος ἐθαύμασεν ἀρχιδικαστής.

Est versus heroicus. Nomen Βαλβεινιανὸς pronuntia ut τετρασύλλαβον. Significat auctor se in munere publico esse (ἔναρχον) et quidem ἀρχιδικαστήν. Minus recte iudicat Letronnius qui putat voci ΕΝΑΡΧΟϹ subesse alterum nomen Balbiniani idque Graecum. Nempe coniecerat ad titulum n. 4734. videri ἀρχιδικαστείαν, ut reliquos magistratus plurimos a Ptolemaeis institutos, Aegyptiis vel Graecis obtigisse etiam aetate Romana. Hinc si Balbinianus Graecum nomen gereret, analogia ei servari videbatur. Sed ut concedam Romanos in rebus Aegypti instituta plurima retinuisse, tamen puto multa fuisse, in quibus a consuetudine se paulum recedere posse arbitrarentur.

4756.

In statua Memnonis; edidit Letronnius l. c. n. LVI. p. 230. ex schedis Saltii.

ΑΡΜΕΙΝΟϹ
ΕΜΗϹΚΑΜΒΥϹΗϹ
ΓΑΡ . . . ΜΕΤΕΡΑ
. . . . . . ϹΕΔΥΤΕΡ
. . . . . ΕΓΡΑΨΕΤΟ

Videntur disticha esse, quorum primus pentameter desinit in ἐμῆς. Sic Καμβύσης incipiet hexametrum. Exempli causa:

κ]α[ὶ] μ[οῦ]νος [μορφῆς σχῆμ' ἐκόλουσεν] ἐμῆς
Καμβύσης [ἄθεος cet.

Est igitur epigramma simile titulo n. 4741. (conf. n. 4730.)

4757.

In statua Memnonis; edidit Letronnius l. c. n. LVII. p. 230. ex schedis Saltii.

ϹΑΤΟΡΝΙΝΗϹ

Σατορνίνης.

4758.

In Memnonis crure sinistro, supra n. 4791.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam. Repetiit Leichius Carm. sep. (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 9. p. 93.) Verba quaedam legit Langlès Magas. encyclop. 1796. P. III. p. 210.

ΧΙΔΩΚΑΙ
ΙΛΛΠΥΠΡΟ
Ρ ΝΕΡΘΕΓΧΑ
ΤΟΩ ΝΩΝ
ΘΠΒΑΙΑ ΠΡΟΜΑ
ΒΩΝΠΟ ‹ΔΕ

Fuerunt versus. Vss. 3-5. ita legendi videntur:
- - - - - - φ[ωνὴν] ἐφθέγ[ξ]ατο [Μέμ]νων
Θ[η]βα[ί]α[ς] πρόμα[χος - - - - - -
Langlès legerat Θηβαίων.

4759.

In Memnonis crure sinistro, infra n. 4746.; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam. Repetiit Leichius Carm. sep. (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 9. p. 93.) Vss. 5. 6. dederunt auctores Descr. Theb. in Descr. Aeg. Antt. T. I. p. 112.

CΚΥΝΗΗΝΙΑΘΚΑΟΟΝΘ
ΤϤΑΧΨΒΩΕΣΔΩ
ΓΠ·ΧΤϤΟΩS
C'ΙCΗΟΛ–ΙΜΝ̄ΝΓŌΟΗ
ΛΟVΚΑC
ΩΡΑCΓΤΗΚΛC

Pro duobus titulis habuit Pocockius; quo iure, non liquet. Nam possunt esse etiam tres. Initio fuit τὸ προ]σκύνη[μ]α - - - . Ultimos duos versus auctores Descr. Theb. l. c. ita exhibuerunt: ΛΟΥΚΑCΩΡΑC Γ.ΗΚΟΥCΑ (Λουκᾶς ὥρας γ̄ ἤκουσα).

4760.

In Memnonis crure sinistro, infra n. 4721; edidit Pocockius Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam. Repetiit Leichius (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 9. p. 93. n. 16.)

ΤΟΠΡΟΟΚΙΝΠΜΥΟΩΔΟΤ
ΚΗΔΙΔΥΜΟCΜΛΩΟΥΟΛΚΥΗ
ϤΩΟΥΚΠΚΥΔΩΘΚΩΗΩ

Τὸ προ[σ]κ[ύ]ν[η]μ[α Θεο]δότ[ου.
Inde a vs. 2. videtur novus titulus incipere: [Κλ.] Δίδυμος cet.

4761.

In Memnonis crure sinistro; edidit Pocock. Descr. Or. T. I. p. 105. aeri incisam. Repetiit Leichius Carm. sep. (ap. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 9. p. 93. n. 5. 6.)

ΠCΝΥCCΤΟΙΑ
ΜΛΨΙΔΙΦΩΠΝΑ
ΕϚCΛΛΙΤΟΙΜΙC
ΚΑ..ΡΓΩCΟΙΟCΑΡ
CΥΤΥΧ
ΜΑΡΙΩΓΩCΛΛCΟΕΚ

Nihil videtur certi exsculpi posse, nisi forte vs. 5. Ε]ὔτυχ[ος.

4762.

In sepulcris regum Thebanis sive Syringibus, quae hodie Bab-el-Moluk s. Biban-el-Moluk vocantur, plurimae sunt inscriptiones incisae a peregrinatoribus in signum admirationis. Dicit de his magnificis sepulcris Strabo XVII, 816. Inscriptiones inde collegerunt editores Descr. Aegypti, Hamiltonus, Saltius, Champollion iunior. Prima haec edita est in Descr. Aeg. Antt. T. V. tab. 56. n. 1.

CΩΤΗΡΙΧΟCΚΑΙΗΡΑΚΛΕΙΔΗCΗΚΑΜΕΝΩΔΕ
ΔLΚΛΑΥΔΙΟΥΦΑΜΕΝ^Ω Ξ̄

Σωτήριχος καὶ Ἡρακλείδης ἥκαμεν ὧδε, ἔτει δ̄ Κλαυδίου, Φαμενὼ[θ] ξ̄.

Titulus pertinet ad a. p. Chr. 44. qui est quartus Claudii Imp. ad diem III. mensis Martii. Forma ἧκα redit n. 4803.

4763.

In Syringibus duae inscriptiones ab iisdem incisae in diversis, ut videtur, sepulcris; edidit Letronnius in Transact. of the royal Soc. of Litt. Vol. II. P. I. p. 70. et in Comment. de stat. voc. Memn. p. 244. n. 3. et 42. ex schedis Saltii.

a.

ΠΟΤΑΜΩΝΙCΤΟΡΗCΑCΥΝΠΟΤΑΜΩΝΠΑΤΡΙ
ΙϚ ΤΡΑΙΑΝΟΥΚΑΙCΑΡΟCΤΟΥΚΥΡΙΟΥΜΑCΟΡΑ
ΚΘΙCΑΙΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΠΑΝΤΩΝΤΩΝ
ΑΑΕΛΦΩΝΚΑΙΤΗCΚΥΡΙΑCΜΕΤΡΟCΚΑΙ
ΤΗCΑΔΕΛΦΗC
ΥΙΝΝ

b.

ΠΟΤΑΜΩΝΙCΤΟΡΗCΑCCΥΝΠΟΤΑΜΩΝΠΑΤΡΙ
ΙϚ ΤΡΑΙΑΝΟΥΚΑΙCΑΡΟCΤΟΥΚΥΡΙΟΥΜΕCΟΡΑ
ΚΘ ΚΑΙΤΟΠΡΟCΚΥΛΗΜΑΠΑΝΤΩΝ
ΑΔΕΛΦΩΝΚΑΙΤΗCΚΥΡΙΑCΜΕΤΡΟCΚΑΙ
ΤΗC ΑΔΕΛΦΗC
[illegible]

Ποτάμων ἱστόρησα σὺν Ποτάμων[ι] πατρί, ἔτει ϛ Τραϊανοῦ Καίσαρος τοῦ Κυρίου, Μεσορὰ κθ, καὶ τὸ προσκύνημα πάντων τῶν ἀδελφῶν καὶ τῆς κυρίας μετρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς [ἔ]γραψα.

Pertinet ad diem xxii. mensis Augusti a. p. Chr. 103. Ἱστορεῖν (examinare, invisere) verbum sollemne est in his titulis (cf. Elem. epigr. Gr. p. 337.). In utroque titulo eadem fere vitia sunt scripturae, nisi quod in *a.* est Μασορά, in *b.* Μεσορά, utrumque ex prava pronuntiatione pro Μεσορί, et in *b.* ἱστορήσας male, ut videtur. Littera I in Ποτάμωνι ligata est cum sequente Π. Ceterum nota μετρὸς p. μητρός.

4764.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 73. et p. 251. n. 37. ex schedis Saltii.

ЄΥΤΥΧΗϹΙϹΤΟΡΗϹΑϹ
L ΙΘ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΚΑΙϹΑΡΟϹ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ϾΙ∠ Α ΕΥ

Εὐτύχης ἱστορήσας ἔτει ιθ Τραϊανοῦ Καίσαρος τοῦ Κυρίου - - - - - -

Pertinet ad a. p. Chr. 116. In fine nisi fuit mensis designatio, coniicias fuisse ἐθαύμασα.

4765.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 71. et p. 248. n. 16. ex schedis Saltii.

ΙΤΕΤΡΩΛΙΙϹΑΝΔΡΟΜΑΧΟΥ
ЄΘΑΥΜΑϹΑ∠ϚΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΤΥΒΙΔ

Π]ετρῶ[ν]ις Ἀνδρομάχου ἐθαύμασα, ἔτει ϛ Ἀδριανοῦ, Τυβὶ δ.

Pertinet ad diem xxx. mensis Decembris a. p. Chr. 122. Πετρῶνις est p. Πετρώνιος, ut Ἀπῶνις est Ἀπώνιος (cf. n. 4742.). Letronnius Πετρώνιος vel Ἰούλιος Τετρώδης vel Πετρώλης.

4766.

In Syringibus; edita est in Descr. Aeg. Antt. Vol. V. tab. 56. n. 4. Ex schedis Saltii edidit Letronnius ll. cc. p. 71. et p. 246. n. 6.

ΜΝΗϹΘΗ
ΑϹΚΛΗΠΙΑΔΗϹ
ΙΑΤΡΟϹΛЄΓЄΩ
Β ΤΡΑ-ΙϹΧΥΡΑϹ
∠ΙΑΝΤΩΝΙΝΟΥ-ΜЄ
ΧЄΡΑ-

Dedi Saltii apographum, nisi quod vs. 3. pro ΙΑΤΡΩϹ ex Jomardiano exemplo exhibui ΙΑΤΡΟϹ. Jom. vs. 4. ΤΡΑS, vs. 5. init. LL et extr. Ā. Ceterum Jom. duobus versibus absolvit titulum, priore versu terminato in ΤΡΑS.

Μνησθῇ Ἀσκληπιάδης, ἰατρὸς λεγεῶ(νος) β Τρα(ϊανῆς) ἰσχυρᾶς, ἔτει ι Ἀντωνίνου, Μεχὲρ ā.

Pertinet ad diem xxvi. mensis Ianuarii a. p. Chr. 147. Μεχὲρ scriptum est p. Μεχείρ. Legio ii. Traiana in Aegypto agebat (vide Introd. p. 314. *a.*). De formula μνησθῇ cf. n. 4668.

4767.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 70. (conf. Suppl. p. 56.) et p. 245. n. 5. ex schedis Saltii.

ЄΙΩΝΑΠΑΝΤΩΝΠΑΡΑΤΩΚΥΡΙΩ
ΟΝΤΙϹΟΦΩΚΑ ΠΡΩϹΟΦ
ΤΟΙΟΛϹΚΟΥϹΙΠΑΙΔЄΙΑΝΙΗЄΡΩΔЄΤΟΙϹ
ΝΟϹΗΛЄΥΟΥϹΙΛΥΙΟϹΟΙΚЄΤЄΥΩΝΤΟΝΘЄΟΝ
ЄΙΝΑЄΙΛΘϹΝΚΛΙЄΥΜЄΝЄϹΡΑΨΑЄΥΤΥΧΟΥ
ΜΟΝΟϹΜЄΤΑΦΘΟΜΟΙ Ι ΛΟΝΙΟϹΛΝΙ
ΦΟΥΚΑΙΜΟΝΚΟΡΗΤϹ· ϹΙΩϹΑΔЄΛΦΩΝ
ΚΑΙΠΛΗΝΙΟϹ ΚЄΦ Λ ΑΤϹΙ ΜΠΤΟΥ

∠ϚΙΙΑ ΥΙΙΙΙΟΥ
ΚΥΡΙΩΝ ϹЄΒΑϹΤΩΝ
ЄΠΑΓΑΘΩΙ

*[Τὸ προσκύνημα]
τῶν] ἐ[μ]ῶν ἁπάντων πα[ρὰ] τῷ κυρίῳ [Ἑρμῇ,
θεῷ τρισμεγίστῳ], ὄντι σοφῷ κα[ὶ] πρ[ο]ς[ω]φ[ελοῦντι
τοῖ[ς ἀ]σκοῦσι παιδείαν, [ἠμ]έρῳ δὲ τοῖς
νοσηλεύουσι[ν], υἱὸς ὁ ἱκετεύων τὸν θεὸν
εἶνα[ι] εἵλ[εω]ν κ[α]ὶ εὐμεν[ῆ] ἔ[γ]ραψα Εὔ[τυ]χο[ς Ἀρτέ-
μ[ω]νος μετ' Ἀφθο[νί]ο[υ καὶ Ἀπολ]λ[ω]νίο[υ καὶ Ῥούφου κ(αὶ) Αἰ[λί]ο[υ] Κορ[νούτου τῶν] ἀδελφῶν
καὶ Π[α]ηνίο[υ] Κεφ[α]λᾶ το[ῦ πέ]μπτου.*

Ἔτους γ̅ [M.] Αὐρ[ηλ]ίου [καὶ Λ. Οὐήρου
Κυρίων Σεβαστῶν.
Ἐπ' ἀγαθῷ.

Restituit Letronnius, qui monuit Eutychum quendam medicum videri hoc *προσκύνημα* scripsisse sub anaglypho repraesentante Thoth, quem pro Herme Trismegisto habuisset. De Herme Trismegisto satis recenter culto conf. ad n. 4697. Vs. 2. Letronnius scripsit *προσοφέλλοντι*, minus commode, ut videtur. Idem vs. 4. dedit *ἰατρός*, recte tamen iudicans legi posse *υἱός*, quae vox necessitudinem quandam referat ab arte petitam. Vs. 5. extr. et 6. init. Letronnius *Εὐδαίμονος*, et vs. 7. *Κορίνθου*, quibus non multo certiora restituimus, sed probabiliora tamen. *Οἱ νοσηλεύοντες* nunc sunt qui curant aegrotos, medici. Anno tertio M. Aurelii et L. Veri respondet Aegyptiaco more computandi annus qui currit inter diem XXIX. mensis Augusti a. p. Chr. 163. et eundem diem a. 164. Conf. ad n. 4715.

4768.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 72. et p. 250. n. 25. ex schedis Saltii.

ΚΛ᾽ΚΟΛΛΛΛΟΔΙΑΝΟΣ
ΧϹ⁓ΙΛΙϹϹΡΧΙ⁓ΧΟϹ Β
ΙΧΥΡΙΠ ϛ a
ΠΑϹΙ   Ϲ ΙΔΩΝ
ЄΘΑΥΜΑϹΑ ∠ΤΙ ((ΑΥΡΙΛΛΙΟΥ
ΚΟΜΜΟΔΟΥΤΟΥΚΥΡΙΟΥ
ΑΘΥΡΙϛ

Κλ. Κομμοδιανὸς χειλίαρχ[ο]ς [λεγ](εῶνος) β̅ [Τραιανῆς] ἰ[σ]χυρ(ᾶς) πάσα[ς τ]ὰς [σύριγγα]ς ἰδὼν ἐθαύμασα ἔτους ια̅ M. Αὐρηλίου Κομμόδου τοῦ Κυρίου, Ἀθὺρ ις̅.

Restituit Letronnius in Comment. de stat. voc. Memnon. l. c. De legione conf. Introd. p. 314. *a.* Titulus positus est die XII. mensis Novembris a. p. Chr. 189. *Πάσας τὰς σύριγγας* dixit auctor, nempe quotquot apertae fuerunt. Nam de quadraginta illis quas memorat Strabo l. c. vix cogitari potest (conf. n. 4791.). Fuit quum sex tantum sepulcra adiri potuerunt (vide n. 4796.).

4769.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 73. et p. 251. n. 38. ex schedis Saltii.

ΑΡΜΕΝΙΟϹ
ΑΡΜΕΝΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΗϹ
ΟΡЄϹΤΙΔΔЄΟΤΥΓΕΝΟϹ
ΗΓЄΜΩΝΤΗϹЄΠΑΡΧΙΑϹ
ΚϹΦΡΥΓΓΛ
ΚΑΙЄΙΔΟΝΚΑΙЄΘΑΥΜΑϹΑ

Ἀρμένιος Ἀρμενίου, Καππαδόκης Ὀρεστι[ά]δ[ης] τὸ γένος, ἡγεμὼν τῆς ἐπαρχίας, [τὰς σύ]ρ[ι]γγ[ας] καὶ εἶδον καὶ ἐθαύμασα.

Armenius fuit praeses Thebaidis (cf. n. 4816.). Quippe serioribus temporibus *διοίκησις* tota quidem fuit provincia Aegyptus, divisa tamen in *ἐπαρχίας*. Hinc coniicias titulum Diocletiani aetate non esse antiquiorem. Quumque *ἡγεμὼν τῆς ἐπαρχίας* h. e. *τῆς Θηβαΐδος* audiat, videndum ne Iustiniani tempora antecedat, quem constat Thebaidem inferiorem et superiorem uni Duci mandavisse, cui *ἡγεμόνες* utriusque provinciae parerent (cf. Introd. p. 323. *b.* sq.). Hic praeses fuit Cappadox et, ut cum Damascio loquar (Phot. Bibl. p. 340. b. ed. Bekk.), *τὸ ἀνέκαθεν ἀπὸ τῶν ἐν Καππαδοκίᾳ κατοικισθέντων ἐπὶ τὸν Κομανὸν τὸ ὄρος Ὀρεστιαδῶν* (cf. Müller ad Aeschyli Eumen. p. 150.). Fuit igitur ex urbe Comana oriundus, cui urbi nomen dedisse Orestes dicitur (vide Strab. XII, 535.). Letronnius protulit etiam ex Dione Cass. XXXII, 11. locum, ex quo apparet fuisse in ea urbe familiam quae genus suum ab Agamemnone repeteret. Iam quum Strabo referat sacerdotes Bellonae, cuius cultum Orestes et Iphigenia attulisse videantur, plerumque ex eodem atque reges genere descendisse, Letronnius non male coniecit hanc gentem videri Orestiadarum fuisse. Nostro loco malim legi *Καππαδόκης [ἀπὸ] Ὀρέστιαδ[ῶν] τὸ γένος*, quod fortasse fuit in lapide.

4770.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 69. et p. 242 sq. n. 1. 50. 43. ex schedis Saltii. Idem tit. *b.* habuit etiam ex schedis Champollionis iunioris. Conf. Letronnius Journ. des Sav. 1844. p. 45 sqq.

[*Textum vide pag. seq.*]

a.

Ὁ δᾳδοῦχος τῶν Ἐλευσινίων Νικαγόρας Μινουκιανοῦ Ἀθηναῖος ἱστορήσας τὰς θείας σύριγγας ἐθαύμασα.

b.

Ὁ [δ]ᾳδοῦ[χ]ος τῶν [ἁ]γιω[τά]των Ἐλευσῖνι μυστηρίων [Νικαγόρας] Μινουκιανοῦ Ἀθηναῖος ἱστορήσας τὰς σύριγγας πολλοῖς ὕστερον χρόνοις μετὰ τὸν θεῖον [Π]λάτωνα ἀπὸ [τ]ῶ[ν] Ἀθηνῶ[ν] ἐθαύμασα καὶ [χ]άρι[ν] ἔσχον τοῖς θεοῖς καὶ τῷ εὐσεβεστάτῳ βασι[λ]εῖ Κωνσταντίνῳ τῷ τοῦτό μοι παρασχό[ν]τι.
Ἵλεως [ἡ]μῖν Πλάτων καὶ ἐνταῦθα.

Sunt duae inscriptiones ab eodem homine in diversis sepulcris, ut videtur, incisae. De daduchis mysteriorum cf. Vol. I. ad n. 385. Memorabile quod

a.

ΟΔΑΔΟΥΧΟϹΤѠΝΕΛΕΥϹΙΝΙѠΝΝΙΚΑΓΟΡΑϹΜΙΝΟΥ
ΚΙΑΝΟΥΑΘΗΝΑΙΟϹΙϹΤΟΡΗϹΑϹΤΑϹΘΕΙΑϹ
ϹΥΡΙΓΓΑϹΕΘΑΥΜΑϹΑ-

b.

ΟΛΑΔΟΥΚΟϹΤѠΝΑΓΙѠΝ
ΤѠΝΕΛΕΥϹΙΝΙΜΥϹΤΗΡΙѠΝ
ΜΙΝΟΥΚΙΑΝΟΥΑΘΗΝΑΙΟϹΙϹΤΟΡΗϹΑϹ
ΤΑϹϹΥΡΙΓΓΑΓΠΟΛΛΟΙϹΥϹΤΕΡΟΝ
ΧΡΟΝΟΙϹΜΕΤΑΤΟΝΘΕΙΟΝΗΛΑΤѠΝΑ
ΑΠΟΡѠ·ΙΑΘΗΝѠ ΕΘΑΥΛΑΣΑϹΑΚΑΙΥΑΡΙ
Ε{ΧΟΝΤΟΙ{ΘΕΟΙϹΚΑΙΤѠΙΕΥϹΕΒΕϹΤΑΤѠΙ
ΒΑϹΙΑΕΙΚѠΝϹΤΑΝΤΙΝѠΙΤѠΙΤΟΥΤΟΜΟΙ
ΠΑΡΑϹΧΟΛΤΙ
ΙΛΕѠϹ·ΕΜΙΝΗΛΑΤѠΝ
ΚΑΙΕΝΤΑΥΘΑ

---

daduchus dicit τῷ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ cet. Fuit opinor non minus ἀνεξίθρησκος quam Imperator Constantinus primis imperii annis, qui ei videtur copiam fecisse in Aegyptum proficiscendi et antiquitates perlustrandi. Coniecitque Letronnius inscriptionem hanc inter a. 306-315. p. Chr. positam esse i. e. ante Constantinum palam professum religionem Christianam. Fuit Nicagoras sectae Platonicae valde addictus. Recte monuit Letronnius non probabile esse Platonem syringas vidisse, quippe a quibus tum prohibiti fuerint profani; neque id spectasse Nicagoram potius quam celebrare voluisse Platonem suum, qui et ipse aliquando Aegyptum et Thebas adiisset. Ultima quae appinxit: ἵλεως ἡμῖν Πλάτων καὶ ἐνταῦθα, demonstrant Platonem ab eo divino honore habitum esse. Patrem Nicagorae eundem Minucianum rhetorem esse, quem Suidas memorat v. Μινουκιανός, probabiliter coniecit Letronnius. Fuit is Minucianus rhetor imperante Gallieno. Pater eius Nicagoras, quem sophistam appellat Porphyr. ap. Euseb. Praep. Euang. X, 3, 1. secundum Philostratum fuit hieroceryx Eleusiniorum (Vit. Soph. II, 33. p. 628.). Ex inscriptione nostra discimus illius Nicagorae nepotem cognominem fuisse daduchum. Iam sacerdotium Eleusiniorum constituebant hierophanta, daduchus, hieroceryx, epibomius. Itaque apparet institutionem veterem vel III. et IV. saeculo obtinuisse abolito pridem ordine quo daduchia solis Eumolpidis, hierocerycia solis Cerycibus competebat (Clavier Mém. de l'Inst. classe d'hist. et de litt. anc. III. p. 160.). Simul docet inscriptio illa aetate daduchos nomina sua non reticuisse (vide Vol. I. p. 325. *b.*), quum vel IV. saeculo exeunte hierophantae nomen evulgari non debuerit (Eunap. in Max. p. 52. ed. Boisson.), donec sacerdotium consiluit post edictum Theodosii (conf. Corsini Fast. Att. IV. p. 197.) non nisi clandestino usu celebratum.

Sed tituli pretium magis etiam adauxit Letronnius (Journ. des Sav. 1844. p. 48 sqq.) altius repetita historia Minuciani rhetoris, patris Nicagorae eius, qui hunc titulum posuit. Nimirum Minuciani pater, quem Nicagoram fuisse hierocerycem paulo ante memoravimus, Philostrati, Longini, Porphyrii amicus fuit imperantibus Philippis habuitque patrem Mnesaeum rhetorem teste Suida. Huius Mnesaei patrem Letronnius coniicit fuisse Minucianum sophistam illum, qui citatur ab Hermogene, ut docent scholia. Hinc, quum dubium non sit, quin Nicagoras, cui titulum debemus, et ipse fuerit rhetoricae addictus, siquidem idem videtur esse quem ab Himerio Orat. XXIII, 21. una cum patre Minuciano citatum Wernsdorfius p. 167. socerum Himerii fuisse iudicavit, prodit familia rhetorica haec:

Minucianus I. ex aetate Hadriani, qui citatur ab Hermogene	a. p. Chr.	120 - 140.
Mnesaeus ex aetate M. Aurelii (Suid.) .	"	160 - 180.
Nicagoras I. hieroceryx ex aetate Philipporum (Porphyr. Philostr.)	"	247 - 249.
Minucianus II. ex aetate Gallieni (Suid.)	"	260 - 268.
Nicagoras II. daduchus ex aetate Constantini	"	306 - 330.

Quodsi Nicagoras II. quem par est daduchum fuisse non minus quinquaginta annos natum, socer fuit Himerii, probabile fit aliquot annis prius natum Himerium esse, quam putavit Wernsdorfius (a. p. Chr. 315.), monente Letronnio videri posse eum vel a. 320. uxorem duxisse filiam Nicagorae annum tum circiter LXV. vel LXX. agentis, ut certe a. 300. natus videatur.

4771.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 72. et p. 249. n. 20. ex schedis Saltii.

ΑΔΕϹΙΟϹϹ'
ΕΘΑΥΜΑϹΑ
ΤΗϹΥΡΙΚΛ
ΤΟΥΜΕΜΝΟΝΟϹ

Α[ἰ]δέσιος ἐθαύμασα τὴ[ν] σύρι[γ]γα τοῦ Μέμνονος.

Titulus videtur esse ex sepulcro Amenophis III. quem Memnonem esse Graeci sibi persuaserunt (cf. n. 4789.).

4772.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 72. et p. 250. n. 29. ex schedis Saltii.

ΑΛΞΑΝΔΡΟϹΕΙΤΥΡΧΟϹΘ-
ΘΗΒΩΝΙΔΟΝΚΑΙΕΘΥΜΑϹΑ
ΚΟΣΜΑϹΤΟΥΤΟΥΝΟΥΑΡΙΟϹ
ΧΙΟΚΑΛΞΑΝΔΡΟϹ ΙΣΤΡ
ΘΙΟΤΑΤΟΝΕΡΓΙΟΝ

Ἀλέξανδρος ἔπαρχος Θηβῶν ἴδον καὶ ἐθαύμασα. Κοσμᾶς ὁ τούτου νοτάριος [καὶ] Χιὸκ Ἀλέξανδρος ἰατρὸς θιότατον ἔργ[ο]ν [ἐθαυμάσαμεν.

Alteram inscriptionem audacius tentavit Letronnius. Χιὸκ videndum ne sit hominis nomen Aegyptiacum. Certe vix statui potest mensem ibi Χοϊάκ positum fuisse.

4773.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 74. et p. 253. n. 45. ex schedis Saltii.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΛΜΒΡΟϹ/ΛϹ
ΤΗϹΔΙΑϹϹΥ ΒΙΟΥ

Τὸ προσκύνημα [Ἀ]μβροσί[α]ς τῆς [ἰ]δίας [σ]υ[ν]βίου.

4774.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 72. et p. 250. n. 22. ex schedis Saltii.

ΑΝΤΩΝΙΑ
ΑΓΡΙΠΠΕΙΝΑ
ΥΠΛΤΙΚΗ
ΙϹΤΟΡΗϹΑ

Ἀντωνία Ἀγριππεῖνα ὑπ[α]τικὴ ἱστόρησα.

4775.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 73. et p. 251. n. 35. ex schedis Saltii.

ΑΥΡΗΛΙΟϹ
ΑΝΤΩΝΙΝΟϹ
. . . .

Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος - - -

4776.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 72. et p. 250. n. 24. ex schedis Saltii.

ΑΝΤΩΝΙΟϹ
ΤΙΤΙΑΝΟϹ

Ἀντώνιος Τιτιανός.

4777.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 72. et p. 250. n. 23. ex schedis Saltii.

ΛΡΠΟΚΡΑΤΩΝ
ΙϹΤΟΡΗϹΑϹ

Ἁ]ρποκρατ[ί]ων ἱστορήσας - -

4778.

In Syringibus; edidit Hamilton. Aegypt. p. 161. Ex schedis Saltii edidit Letronnius ll. cc. p. 74. et p. 253. n. 49.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΤΩΝΤΕΚΝΩΝΑΡΤΕΜΙ
ΔΩΡΟΥ ΚΑΙ - - -

Τὸ προσκύνημα τῶν τέκνων Ἀρτεμιδώρου καὶ - - -

4779.

In Syringibus; edita est in Descr. Aeg. Antt. T.V. tab. 56. n. 15.

ΑΣΠΙΔΑΣΗΡΑΚΛΗΟΥ
ΤΟΝΚΥΡΙΟΝΠΛΛΥΙΝ

Ἀσπίδας Ἡρακλήου τὸν κύριον - - -

4780.

In Syringibus; edidit Letronnius Transact. Vol. II. P. I. p. 74. et in Comm. de stat. voc. Memn. p. 252. n. 39. ex schedis Saltii.

ΛϹ ΙΟϹΑΥΡΗΛΙΟϹ

Α[ούκ]ιος Αὐρήλιος - - -

4781.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 74. et p. 253. n. 51. ex schedis Saltii.

ΒΟΥΡΙΧΙΟϹϹΧΟΛΑϹΤΙΚΟϹ
ΑϹΚΑΛΩΝΙΤΗϹΙϹΤΟΡΗϹΑϹΚΑΤΕΓΝΩΝΕ
ΜΑΥΤΟΥΔΙΑΤΟΜΗΕΓΝΩΚΕΝΑΙΤΟΝΛΟΓΟΝ
ΤΟΥΚΑΠΕΔΕΞΑΜΙΝΥϹΕΤϹΕΩ
ΤΡΙΒΗ
ΒΟΥΡΡΙΧΙϹ

Βουρίχιος σχολαστικὸς Ἀσκαλωνίτης ἱστορήσας κατέγνων ἐμαυτοῦ διὰ τὸ μὴ ἐγνωκέναι τὸν λόγον [τοῦ ἔργου τού]του κ(αὶ) ἀπεδεξάμ[ην] - - - - - - τριβῆς Βουῤῥίχι[ος.

Vss. 5. 6. Letronnius coniicit: ὁ παιδο]τρίβης Βουῤῥίχιος, et hunc esse fortasse fratrem illius. Sed locus non favet coniecturis.

4782.

In Syringibus; edidit Hamilton. Aegypt. p. 161. Citavit Letronnius Recherches sur l'Égypte p. 488.

ΔΗΜΗΤΡΙΟC ΑCΚΛΗΠΙΑC ΕΥΦΡΟΝΟC ΑΡΙCΤΟΜΑΧΟΥ ΑΡΓΕΙΟC

Δημήτριος Ἀσκληπίας Εὐφρόνος Ἀριστομάχου Ἀργεῖος.

Si fides transcribenti, memorabile sane hoc est exemplum duplicis nominis. Proprie tamen ita intelligendum est: Δημήτριος ὁ καὶ Ἀσκληπίας (f. Ἀσκληπᾶς) Εὐφρόνος τοῦ καὶ Ἀριστομάχου, nisi in ultimis solum deest τοῦ.

4783.

In Syringibus; edidit Letronnius Transact. Vol. II. P. I. p. 73. et in Comment. de stat. voc. Memn. p. 251. n. 32. ex schedis Saltii.

IoVΛIoC
ΔΗΧΛΗ
ΤΡΙΟCΧΙ
ΛΙΑΡΧΟC
ICToPHCAC
ΕΛΛΜΗCΘΗΝ
ΤΗC

Ἰούλιος Δη[μ]ήτριος χειλίαρχος ἱστορήσας ἐμνήσθην τῆς [συμβίου vel simile.

De formula conf. Elem. epigr. Gr. p. 336.

4784.

In Syringibus; edita est in Descr. Aegypt. Antt. T. V. tab. 56. n. 3.

ΔΙΟΚΛΗC ΟΡΤΗC

Διοκλῆς Ὀρτησ(ίου).

4785.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 74. et p. 253. n. 48. ex schedis Saltii.

ΑΙΛΙΟC ΔΙΟΝΥCΙΟCΚΑΙΛΑΜΠΙΩΝ
Φ·ΙΛΟCΟΦGC ΕΙΔΟΜΕΝ—

Αἴλιος Διονύσιος καὶ Λάμπων φιλόσοφος εἴδομεν.

Hunc Aelium Dionysium Letronnius coniicit celebrem grammaticum Alexandrinum fuisse. Lampon haud alius est n. 4803.

4786.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 71. et p. 248. n. 15. ex schedis Saltii.

ΔΙοΝVCΙΟC

Διονύσιος.

4787.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 72. et p. 250. n. 27. ex schedis Saltii.

ΕΛΕΝΟC ΡοΥΦΙοC

Ἕλενος Ῥούφιος.

4788.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 73. et p. 251. n. 30. ex schedis Saltii.

ΕΛΠΙΔΙοCΕΙ
ΤοΥCCΧοΛCΤΚΟC
ΡΕΤοΡΙΚCCΑΛΕξΑΝ
ΔΡΕΙCΙCΤοΡΗΑC
ΕΘΑVΜΑCΑ

Ἐλπίδιος Εἰ[σιδό]του? σχολαστικὸς ῥετορικ[ὸ]ς Ἀλεξανδρε[ὺ]ς ἱστορή[σ]ας ἐθαύμασα.

Nota scripturam ῥετορικὸς p. ῥητορικός (cf. n. 4763.). Σχολαστικὸς ῥητορικὸς est professor eloquentiae, vel etiam bonarum artium magister; σχολαστικὸς simpliciter positum designat causidicum (cf. n. 4795.)

4789.

In Syringibus; in tertio sepulcro ad latus occidentale vallis Thebarum transcripsit Cooke; inscriptionem ab Anglo Levis acceptam edidit Yorke et Leake in Transact. of the royal Society of Litt. Vol. I. P. I. p. 227. (conf. Yorke et Leake Les principaux monum. Ég. du Musée Brit. 1827. p. 29.) Inde Letronnius Journ. des Sav. 1829. p. 618. Transact. cet. Vol. II. P. 1. p. 70. et in Comment. de stat. voc. Memn. p. 245.

ΕΡΜΟΓΕΝΗC
ΜΕΝΑΛΛΑC
CΥΡΙΝΓΑC
ΙΔΩΝΕΘΑΥ
ΜΑCΑΤΗΝΔΕ
ΤΟΥΜΕΜΝΟΝΟC
ΤΑΥΤΗΝΕΙCΤΟΡ
ΙΗCΑCΥΠΕΡΕΘΑΥΜΑCΑ

Ἑρμογένης μὲν [ἄ]λλας σύριγγας ἰδὼν ἐθαύμασα, τὴν δὲ τοῦ Μέμνονος ταύτην εἰστορήσας ὑπερεθαύμασα.

Traditur in eo sepulcro, ex quo hic titulus, nihil reperiri emblematum quae sunt in statua Memnonis. Videtur tamen ea syrinx tum pro sepulcro Amenophis sive Memnonis habita esse (cf. Letronn. Comment. de stat. voc. Memnon. p. 88. not.). Ex eodem, ni fallor, sunt tituli n. 4771. 4792. 4805. Hermogenes hic si idem est qui in Memnone posuit titulos (n. 4735.), inscriptio tribuenda est aetati Hadriani. In verbis nota pravam collocationem particulae μέν.

4789. b.

In Syringibus; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 161.

ΕΥ....ΙΑΝΦΙΛΩΝΟCΦΟΔΙΟΥΕΠΙΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΤΟΥΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΜΗΝΟC

Εὐ - - - Φίλωνος [Ῥ]οδίου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου, μηνὸς - - -

Videtur titulus esse omnium, qui in syringibus reperti sunt, facile vetustissimus. Ptolemaeus magistratus eponymus est. Conf. n. 4837.

4790.

In Syringibus; ex Jomardi delineatione edita est in Descr. Aeg. Antt. T. V. tab. 56. n. 2.

ЄΥCΤΑΘΙΟCΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ

Εὐστάθιος Ἀπολλ[ω]νίου.

4791.

In Syringibus; edidit Letronnius in Transact. cet. Vol. II. P. I. p. 73. et in Comment. de stat. voc. Memn. p. 251. n. 36. ex schedis Saltii.

ЄΥΡΙΩΝτειΧοΥΘЄΡΑΠЄΩΝΠΑCΑCΤΑCCΥΡΙΓΓΑCΤЄΘΑΥΜΑΙ–

Εὔ[φρ]ων Τείχου? θεραπε[ύ]ων πάσας τὰς σύριγγας τεθαύμα[κα.

Letronnius primum dedit Εὐρίων Τεύχους (?), mox Αἰλο]υρίων .... χου. De verbo θεραπεύων, in quo notio venerationis et studii, idem bene confert Philostrat. Heroic. p. 115. de Memnone loquentem: ἢ τοὺς θεραπεύοντας ἀσπάζεται. De locutione πάσας τὰς σύρ. conf. n. 4768.

4792.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 71. et p. 247. n. 7. ex schedis Saltii.

ΘΑΥΜΑΤΑCΥΡΙΓ
ΓΩΝΟΡΟΩΝΜЄΓ
ЄΘΑΥΜcΓΑΒΗ<
ΤΗΝΔЄΜΑΛΙϬ
5 ΟΡΟΩΝЄΘΑΥΜаса
ΜЄΜΝοΝοcЄcΘΛΗ
ΙΙΡdΚΛΙΔΗϚ

Θαύματα συρίγγων ὁρόων μέγ' ἐθαύμ[α]σα Βη[σᾶς,
τὴν δὲ μάλισθ' ὁρόων ἐθαύμασα Μέμνονος ἐσθλή[ν.
[Ἡ]ρακλίδης.

Restituit Letronnius. Pro forma Βησᾶς haud scio an fuerit Βῆσις, nomen ter obvium in titulo n. 4712. b. Quamquam Besa extat etiam in Anthol. Palat. T. II. n. 30. Letronnius vs. 2. quo tolleret vitium metri, proposuit ὁρόων [μέγ'] ἐθαύμασα. Sed auctor scripsit ὁρόων ἐθαύμασα. Titulus videtur ex eodem sepulcro esse, ex quo sunt n. 4771. 4789. 4805.

4793.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 73. et p. 251. n. 34. ex schedis Saltii.

ΘЄΟδΩΡΑ
ΛΝΚΥΡΑ
ΝΗΓΥΝΗ
ΤЄΙ' ' δ'
5 ΙΘΟΝΚ'
ΙΣ
ΧΟΙ̅ΑΚ Α

Θεοδώρα [Ἀ]νκυρανή, γυνὴ - - - ἴδον κ(αὶ) [ἐθαύμασα L] ιζ, [Χ]οί(ακ) ᾱ.

Restituit Letronnius, qui vs. 4. coniecit Γεμίνου. Videtur nomen terminari in -δου.

4794.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 74. et p. 253. n. 46. ex schedis Saltii.

ΜΝΗCΘΘΙΘЄοΚΡΙΤοC
ΟCΦΑΙΡΑΡΧΗC

Μνησθ[ῇ] Θεόκριτος ὁ σφαιράρχης.

Σφαιράρχης videtur esse ἐπιστάτης vel ὁ ἐπὶ τῆς σφαιρομαχίας (cf. Polyb. XVI, 21.). De formula μνησθῇ cf. n. 4766.

4795.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 71. et p. 248. n. 14. ex schedis Saltii.

ΘЄΟΧΑΡΗC
CΧΟΛΑCΤΙΚΟC
ΗΠЄΙΡΩΤΗC
ЄΘΑΥΜΛ
CΑ

Θεοχάρης σχολαστικὸς Ἠπειρώτης ἐθαύμ[α]σα.

Σχολαστικὸς est causidicus. Conf. n. 4788.

4796.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 71. et p. 248. n. 11. ex schedis Saltii.

ΙΑCΥΟC
ΚΑΙcV
ЄCΙΟCЄ
ΚΤΗΝ
ΤΑVΤΗΝ
CΥΡΙΓΓλΙ
ΔoΝΤC–C
ЄΘΑVΜΑCΑCΑ
ΜЄΝ–

Ἰάσυος καὶ Συ[ν]έσιος ἕκτην ταύτην σύριγγα ἰδόντες ἐθαυμάσαμεν.

Letronnius legit Ἰάσιος καὶ Συνέσιος. Quo tempore inviserunt sepulcra, sex tantum videntur aperta fuisse (cf. n. 4768.).

4797.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 72. et p. 250. n. 28. ex schedis Saltii.

ΙoΥΛΙΑΝoC
Γ̄

Ἰουλιανὸς γ̄.

Hoc γ̄ Letronnio videtur significare Iulianum has syringas tertium iam invisisse. Recte, ut videtur. Conf. n. 4817.

4798.

In Syringibus; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 161.

ΓΑΙΟCΙΟΥΛΙΟCΠΑΙCCΠΑΡΤΙΟCΗΧШ

Γάϊος Ἰούλιος παῖς Σπάρτιος ἥ[κ]ω.

4799.

In Syringibus; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 161.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗCΥΙΟCΦΑΙΔΙΜΟΥΑΡΚΑC

Ἱπποκράτης υἱὸς Φαιδίμου Ἀρκάς.

4800.

In Syringibus; ex delineatione Jomardi edita est in Descr. Aeg. Antt. Vol. V. tab. 56. n. 6.

ΚΛЄΟΠΑΤΡ

Κλεοπάτρ[α

4801.

In Syringibus; edidit Letronnius in Transact. cet. Vol. II. P. I. p. 72. et in Comment. de stat. voc. Memn. p. 250. n. 26. ex schedis Saltii.

ΚΛΗΜΛΛ ЄΡΗ
ΜΟΥΙCΤoΡΗCΑC
L̲Ε ∽ ΦΑΜ

Κλήμ[ης] Ἐρήμου ἱστορήσας L ε̄, Φαμ(ενώθ) - -
Letronnius proposuit etiam Σερηνοῦ.

4802.

In Syringibus; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 161.

ΚΤΗCΙΑCΗΠΑΙШΝΟC

Κτησίας ἢ Παιῶνος aut [Ἱπ]παίωνος.

4803.

In Syringibus; ex Jomardi delineatione edita est in Descr. Aeg. Antt. Vol. V. tab. 56. n. 5. Repetiit Letronnius in Comment. de stat. voc. Memn. p. 253.

ΛΑΜΠШΝΗΚΑΙΜЄΤΑCΤΑΤΙΟΥΠΗΜΟΥ

Λάμπων ἧκα μετὰ Στάτιου Πη[λί]ου.

Sic legit etiam Letronnius. Lamponem philosophum vidimus n. 4785. Forma ἧκα extat etiam n. 4762.

4804.

In Syringibus; edidit Letronnius in Transact. cet. Vol. II. P. I. p. 71. et Comment. de stat. voc. Memn. p. 248. n. 13. ex schedis Saltii.

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟC
ЄΘΑШΜΑCΑ

Μαξιμιανὸς ἐθαύμασα.

4805.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 70. et p. 244. n. 4. ex schedis Saltii.

ΤΟΠΙϹ ΚΥΝΗΜΑ
ΜЄΑΛΝШΝШCC–ΙΥ·Ν· · ·
ΠΑΡΑΑΜЄΝШΘΗCΟЄΞΟC
ΤШΝΘΞ–ШΝ · · ШΤШΝ
ΚΑΙΟΙΛCΙΠΟΙЄΝΘΑΔΛΘЄΟΙ

Τὸ π[ροσ]κύνημα Μεμνωνᾶς ἐ[π]ό[ησα] παρὰ Ἀμενώθῃ. Ὁ θεὸς τῶν θεῶν [πρ]ώτων καὶ οἱ λοιποὶ ἐνθάδε θεοὶ [σώζοιέν με.

Vs. 2. non expedivit Letronnius. Ἀμενώθης est id quod alibi Ἀμενώθ, Φαμενώθ, Ἀμένωφις (cf. n. 4727.). Titulus videtur esse ex eodem sepulcro, ex quo n. 4771.

4789. 4792. nempe ex eo, quod tum vulgo Amenophis s. Memnonis esse credebatur. Ὁ θεὸς τῶν πρώτων θεῶν (sic enim dicere debebat auctor) non dubito quin ipse Memnon intelligendus sit; quae etiam Letronnii sententia fuit. Posthac Letronnius formulam putavit ad principem deum, cui sacrum sepulcrum, referri. Sed in sepulcro Amenophis Graecis vix Memnone maius numen visum fuerit; potuerunt certe Memnonem τῶν πρώτων θεῶν censere. De formula τῶν πρώτων θεῶν cf. n. 4697. fin.

4806.

In Syringibus; edidit Letronnius in Comment. de stat. voc. Memn. p. 244. ex schedis Champollionis, litteris minusculis.

Μητρόδωρος Μαρωνείτης ἱστόρησα [σὺν] Μέμνονι [ἅ]πάσας [τὰς σύριγγας.

4807.

In Syringibus; edidit Letronnius in Transact. cet. Vol. II. P. I. p. 74. et in Comment. de stat. voc. Memn. p. 252. n. 44. ex schedis Saltii.

ΝΕΚΤΑΡΙΟϹΝΕΙΚΟΜΗΔΕΥϹ
ΟΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟϹΚΑΘΟΛΙΚΟϹ
ΑΙΓΥΠΤΟΥΙΔΩΝΕΘΑΥΜΑϹΑ

Νεκτάριος Νεικομηδεὺς ὁ λαμπρότατος καθολικὸς Αἰγύπτου ἰδὼν ἐθαύμασα.

Καθολικὸς est procurator fisci. Cf. Introd. p. 324. *a*.

4808.

In syringe Rhamsis V. transcripsit Champollion iunior; ex cuius schedis edidit Letronnius Comment. de stat. voc. Memnon. p. 254. litteris minusculis.

Παλλάδιος δικολόγος Ἑρμοπολείτης εἰδὼν ἐθαύμασα. Cf. n. 4815.

4809.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 74. et p. 252. n. 41. ex schedis Saltii.

Π·ΑΜΩΝΘΗΓ
ΠΑΜΩΝΘΟΥ

Παμώνθης Παμώνθου.

Nomen Aegyptiacum frequens in monumentis.

4810.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 73. et p. 251. n. 33. ex schedis Saltii.

ΠΑΝΟΛ
ΚΙΟϹ
ΗΛΙΟΥ
ΠΟΛΙΤΗϹ
ΙΔΩΝ
ΕΘΑΥ
ΜΑϹΑ
ΚΑΙΕ
ΜΝΗϹ
ΘΗΝ
ΤΩΝ
ΕΜΩΝΠΑΝΤΩΝ

Πανόλ[β]ιος Ἡλιουπολίτης ἰδὼν ἐθαύμασ[α] καὶ ἐμνήσθην τῶν ἐμῶν πάντων.

4811.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 72. et p. 248. n. 18. ex schedis Saltii.

ΠΑΠΕΙΡΙΟϹΔΟΜΙ ΙΤΙΑΝϹϹϹΤΡΑ
ΤΗΓΟϹΕΜΒΕΙΤΟΥϹΙϹΤΟΡΗϹΑΚΑΙ
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑϹΠΟΙΔ
ΕΛΤΗϹϹΥΝΒΙΟΥΚΑΙΤΩΝ
ΤΕΚΝ ΩΝ ΙΕ ΘΩΘΙ
Θ

Παπείριος Δομί[τιος Ἀ]πιαν[ὸ]ς στρατηγὸς [Ὀ]μβείτου [ε]ἱστόρησα καὶ τὸ προσκύνημ[α ἐ]ποί[ησα] τῆς συνβίου καὶ τῶν τέκνων. L ιε Θὼθ ιθ.

Vs. 1. potest esse etiam Ἀππιανὸς vel Ὀππιανός.

4812.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 70. et p. 244. n. 2. ex schedis Saltii.

ΠΑΡΔΑΛΑϹ
ϹΑΡΔΙΑΝΟϹ
ΗΛΘΟΝ
ΕΜΝΗΜΟΝΕΥϹ
ΤΟΥΥΙΟΥΚΕΛΩΥ
ΚΑΙΤΩΝΑΔΕΛΦΩΙ

Παρδαλᾶς Σαρδιανὸς ἦλθον [καὶ] ἐμνημόνευσ[α] τοῦ υἱοῦ Κέλ[σο]υ καὶ τῶν ἀδελφῶ[ν.

Restituit Letronnius. Idem Pardalas versus inscripsit etiam Memnoni (vide n. 4744.).

4813.

In Syringibus; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 171. Ex schedis Saltii edidit Letronnius ll. cc. p. 72. et p. 248. n. 17.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ
ΙΔΩΝ
ΕΘΑΥΜΑΣΑ

Hamilt. ΕΘΑΥΜΑΣΕ.
Πορφύριος ἰδὼν ἐθαύμασα.

4814.

In Syringibus; edidit Letronnius ll. cc. p. 71. et p. 247. n. 8. ex schedis Saltii.

ΠΟΛΕΜΑΙΟΣΒΟΥΚΕΙΡΕΙΤΗΣΙΣΤΟΡΗΣΑΣ
ΣΥΝΤΥΝΑΙΚΙΚΥΠΡΙΑΚΑΙΤΕΚΝΩΠΤΟΛΕΜΑΙΩ
ΚΜΕΜΝΗΣΘΗΣΜΕΝΣ ΙΑΔΟΣΚΑΙ
ΠΑΦΟΥ ΤΕΚΝΩΝ

Πτολεμαῖος Βου[σ]ειρείτης ἱστορήσας σὺν [γ]υναικὶ Κυπρίᾳ καὶ τέκνῳ Πτολεμαίῳ [ἐθαύμασα] καὶ ἐμνήσθη[ν] Με-ν[ουθ]ιάδος καὶ Πάφου τέκνων.

Restituit Letronnius. Nomen Μενουθιάς sumptum est a Menuthi vico ad Canopum sito (vide Steph. Byz. v. Μένουθις), ubi cultus Isidis. Hinc dicitur etiam Ἶσις Μενουθιάς vel Ἶσις ἡ ἐν Μενούθι n. 4683. *b.* quem titulum prolatum etiam a Grutero p. LXXXV. 1. sero animadverti Romae positum fuisse. Scite Letronnius monet Cypriam videri nomen urbis insulae, unde ipsa denominata sit, dedisse filiae (Πάφος).

4815.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 75. et p. 254. n. 53. ex schedis Saltii.

ΣΠΟΥΔΑΣΙΣ
ΠΑΛΑΤΙΝΟΣ
ΥΙ ΟΣ
ΙΔ ΩΝΟΣ
5 ΚΟΛΟΓΟΥ
ΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΕΘΕΑΣΑΜΗΝ

Σπούδασις Παλατῖνος, υἱὸς [Τρύ]φωνος [δι]κολόγου Αἰγύπτου, ἐθεασάμην.

Letronnius vs. 1. coniecit Σπουδαῖος et vs. 4. Ἰά-[σ]ωνος. De δικολόγῳ Αἰγύπτου vide Introd. p. 317. *b.*

4816.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 71. et p. 247. n. 9. ex schedis Saltii.

ΤΑΤΙΑΝΟΣΗΓΕΜΩΝΘΗΒΑΙΣΟΣΕΙΣΤΟΡ
ΗΣΑΚ4ΑΥΜΑΣΕΝ
ΥΙΘΑΥΛ ΥΝΟΝ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ
ΑΙΓΥΠΤΩΝ

Τατιανὸς ἡγεμὼν Θηβαΐδο[ς] εἱστορήσα[ς] ἐ[θ]αύμασεν [ἐνταῦ]θα [τὸ εὔσ]υν[ετ]ον τῶν σοφῶν Αἰγυπ[τί]ων.

Letronnius scripsit ἐν[τα]ῦθα [μνημό]συνον, nec tamen sibi ipse satisfecit, proponens μεγαλόσυνον vel μεγαλότεχνον. Videtur recte legi ἐνταῦθα, et quod sequitur Υ, in eo latere ΤΟ; quo articulo omnino opus est, si servemus terminationem ΟΝ. Titulus est fere ex eadem aetate, ex qua n. 4769. De Tatiano vide Introd. p. 324. *a.*

4817.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 71. et p. 248. n. 10. ex schedis Saltii.

ΦΙΛΑΣΤΡΙΟΣΦΙΛΟΣΟΦΟΣ
ΤΟΒ ΘΕΑΣΑΜΕΝΟΣ

Φιλάστριος φιλόσοφος τὸ β̅ θεασάμενος.
Conf. n. 4797.

4818.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 71. et p. 248. n. 12. ex schedis Saltii.

ΠΟΥΠΛΙΟΣΑΙΛΙΟΣ
ΦΙΛΟΔΑΜΟΣ
ΕΘΕΩΡΗΣΑ
ΚΑΙΔΕΟΥΤΟΠΡΟΣ
5 ΚΥΝΗΜΑΚΑΙΤΩ
ΑΔΕΛΦΩΝ

Πούπλιος Αἴλιος Φιλόδαμος ἐθεώρησα καὶ αὐ[τ]οῦ τὸ προσκύνημα καὶ τῶ[ν] ἀδελφῶν [ἔγραψα vel ἐποίησα.
Restituit Letronnius.

4819.

In Syringibus; edidit idem. ll. cc. p. 72. et p. 249. n. 19. ex schedis Saltii.

ΦΙΡΜΟΣ — Φίρμος.

4820.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 74. et p. 253. n. 47. ex schedis Saltii.

ΦΛΑΒΙΟΣ ΣΟΦΙΣΤΗΣ — Φλ[ά]βιος σοφιστής.

4821.

In Syringibus; edidit idem ll. cc. p. 73. et p. 251. n. 31. ex schedis Saltii.

ΧΟϹΡΟΗϹΑΡΜΕΝΙ
ΟϹ ΙΔΩΝΕΘΑΥΜΑϹΑ

Χοσρόης Ἀρμένιος ἰδὼν ἐθαύμασα.

4822.

In vico Gournah prope *Thebas*, in sarcophago ad modum Graecum facto, repperit Lebolo; edidit Letronnius Observatt. de repraesent. zodiac. p. 27. ex schedis Cailliaudi. Ex Hennekeri libro: Notes during a visit to Egypt, Nubia, the Oasis cet. Lond. 1820. 8. p. 136. litteris minusculis repetiit Reuvens Lettres à Mr. Letronne II. p. 38. Cista videtur asservari in museo Britannico.

ϹΩΤΗΡΚΟΡΝΗΛΙΟΥΠΟΛΛΙΟΥΜΗΤΡΟϹΦΙΛΟΥΤΟϹΑΡΧΩΝΘΗΒΩΝ

Σωτὴρ Κορνηλίου Πολλίου, μητρὸς Φιλοῦτος, ἄρχων Θηβῶν.

Patrem esse Cornelium Pollium Soterem, ex quo filius Soter, putavit Letronnius, ut etiam pater natione Graecus esse videretur. De qua re iure dubitat Reuvensius l. c. p. 36. Nomina certe patris non impediunt, quo minus eum natione Graecum esse statuamus, quum aliunde demonstrari possit Graecam familiam esse Aegyptiis mixtam. Confer n. 4823. 4824. Ἄρχων nunc principem magistratum urbis Thebarum designat.

4823.

In sarcophago simili, qui Lugduni Batavorum asservatur; manifesto ex eadem cavea, ex qua n. 4822. 4824 sqq. In cista repraesentatur zodiacus similis Tentyritico, ut n. 4824.; edidit Reuvens Lettres à Mr. Letronne sur les papyrus cet. II. p. 33-57.

ϹΕΝϹΑΩϹϹΩΤΗΡΟϹΚΟΡΝΗΛΙΟΥΜΗΤΡΟϹΚΛΕΟΠΑΤΡΑϹΤΗϹΚΑΙ
ΚΑΝΔΑΚΗϹΑΜΜΩΝΙΟΥΠΑΡΘΕΝΟϹΕΤΩΝΙϚ ΜΗΝΩΝΔΥΟΗΜΕΡΩΝ
ΕΝΝΕΑΕΤΕΛΕΥΤΗϹΕΝΙΒ∟ ΤΡΑΙΑΝΟΥΤΟΥΚΥΡΙΟΥΕΠΕΙΦ ΚΑ

Σενσαῶς Σωτῆρος Κορνηλίου, μητρὸς Κλεοπάτρας τῆς καὶ Κανδάκης Ἀμμωνίου, παρθένος ἐτῶν ιϛ, μηνῶν δύο, ἡμερῶν ἐννέα, ἐτελεύτησεν ιβ ∟ Τραϊανοῦ τοῦ κυρίου, Ἐπεὶφ κα.

Sensaos filia est Soteris Cornelii Pollii f. et Cleopatrae Ammonii filiae. Patrem habes n. 4822. et 4824. matrem et fratrem Petemenophin n. 4824. Avus nunc Cornelius simpliciter audit. Ut pater matris additus est (Ammonius), ita etiam pater patris (Cornelius vel Cornelius Pollius). Nec video qua ratione Reuvensius l. c. p. 35. Soterem Cornelium pro uno homine habere possit, postquam constat ex n. 4822. Soteris patrem esse Cornelium Pollium. De stemmate familiae vide ad n. 4826. Sensaos a. XII. Traiani, die XXI. m. Epiphi, i. e. a. p. Chr. 109. die 15. m. Iulii, mortua est. De zodiaco repraesentato in templis, Tentyris (n. 4715.) et Latopoli (n. 4831.), atque in cista n. 4824. praeclare exposuit Letronnius in libro ad n. 4822. citato. Is pro themate genethliaco habuit, argumento petito ex collocatione figurarum. Quippe in interiore parte operculi cistae n. 4824. dea picta est manibus sublatis; utrinque figurae sunt zodiaci, et quidem in altero latere Leo, Virgo, Libra, Scorpio, Sagittarius, in altero Aquarius, Pisces, Aries, Taurus, Gemini, Cancer. Deest ibi Capricornus, qui disiunctus a reliquis signis repraesentatus est prope caput deae. Hinc Letronnius necessario eo deductus est, ut in Capricorno defuncti horoscopium positum esse censeret; id quod etiam subductis calculis egregie confirmatum est. Nam quum Petemenophis mortuus sit a. p. Chr. 116., die 2. m. Iunii, posteaquam explevit annos viginti unum, menses quattuor, dies viginti duos, apparet eum natum esse a. p. Chr. 95., die 12. Ianuarii (XVII. Tybi), dominante Capricorno. Huic rationi minus favet zodiacus repraesentatus in cista sororis n. 4823. Ibi enim zodiacus iusto ordine utrinque compositus est nec supereminet signum, sub quo nata est Sensaos. Nata est autem, ut facile computari potest, a. p. Chr. 93. die XII. m. Pachon (die 7. m. Maii), Sole Taurum occupante. Sed bestiolae circa caput deae pictae sunt quattuor scarabaeis similes, quibus quid facias, dictu difficilius est. Itaque Reuvensius impugnata Letronnii sententia etiam in cista Petemenophis n. 4824. putavit Capricorni signum casu motum esse, pictore spatia signorum a Leone incipientium minus accurate distribuente. Itaque quum spatium non suppeteret, Capricorni signum alio loco insertum esse a pictore. Hinc idem negavit thema genethliacum exhiberi. Quod etsi confidentius dictum videtur, tamen Reuvensii interpretatio non eiusmodi est, ut silentio praetermitti possit. Nam dea repraesentata in utroque sarcophago quum ita posita sit, ut defunctum amplecti videatur, etiam nobis statim ab initio probabile visum est ea figura caelum repraesentari addito zodiaco, cuius signa plurimam vim exercere in vitam hominum putarentur. Qua in sententia nos confirmavit Reuvensius p. 56. allata alia mumia optimae notae ex collectione Anastasii, in qua mumia eadem figura deae repraesentata est cum disco solis et lunae, utrinque expressis duodecim horis diei et duodecim horis noctis cum hieroglyphis. Et monuit Reuvensius deam esse Tphe s. Tipe, dominam caeli. Itaque rectissime videtur censuisse caelum repraesentatum esse in his sarcophagis. Quod autem putat zodiacum merum additamentum esse neque esse, cur de themate genethliaco cogitetur, manifesto falsus est. Nam quum ex sepulcris regum appareat, quantam vim in constellationibus positam esse iudicarint Aegyptii, de quo Reuvensius ipse

provocat ad Champollionis Lettres écrites d'Égypte XIII., tum Capricorni collocatio in zodiaco cistae Petemenophis vix casui debetur. Manet igitur me iudice doctrina Letronnii. Nempe fundamentum repraesensationis astronomicum est, quo simul uti ad normam astrologicam licuit. Et quoniam zodiacus in cista n. 4823. rite compositus est, non seiuncto eo signo, quo dominante nata est soror Petemenophis, inde coniectura fieri potest veteres non semper necessarium duxisse, ut exprimeretur quod calculis subductis ex inscriptione posset deduci. Omninoque ita censeo, quod colligi ex zodiaco huius cistae n. 4823. potuit, si sola superesset, id altera repraesentatione n. 4824. disertis confirmari indiciis.

4824.

In vico Gournah prope *Thebas*, in simili sarcophago ex eadem cavea, ex qua sunt n. 4823. 4825. In cista repraesentatus est zodiacus, ut n. 4823. Additae sunt notae hieroglyphicae. Reportavit Cailliaud; edidit Letronnius Observv. de repraes. zodiac. tab. A p. 30. Cf. Silvestre de Sacy Journ. des Sav. 1824. p. 398 sq. Sarcophagus asservatur in museo bibliothecae regiae Parisinae.

ΠΕΤΕΜΕΝΩ . ΙΟ ΟΚΑΙΑΛΛΛΛΩΝΙΟϹΠΩΤΗΡΟ
ΟΚΟΡΝΗΛΙΟΥΠΟΛ ΙΟΥΜΗΤΡ . . Ι.
ΛΕΟΠΑΤΡΑϹΑΜΜΩΝΙΟΥΕΤΩΝΕΙΚΟϹΙΕΝΟϹ
ΜΗΝΩΝΔΚΑΙΗΜΕΡΩΝΕΙΚΟϹΙΔΥΟΕΤΕΛ
ΕΤΗϹΕΙΘLΤΡΑΙΑΝΟΥΤΟΥΚΥΡΙΟΥΠΑΥΝΙΗ

Ductus punctis notati ex Letronnii restitutione sunt.

Πετεμένωφις ὁ καὶ Ἀμμώνιος Σωτῆρος Κορνηλίου Πολλίου, μητρὸς Κλεοπάτρας Ἀμμωνίου, ἐτῶν εἴκοσι ἑνός, μηνῶν δ̄ καὶ ἡμερῶν εἴκοσι δύο, ἐτελεύτησε ιϑ L *Τραϊανοῦ τοῦ κυρίου, Παϋνὶ η̄.*

Legebat Letronnius primum ΠΕΤΕΜΕΝΩΝ; vidit postea in cista esse ΠΕΤΕΜΕΝΩΦΙϹ. Similiter Champollion ap. Letronn. p. 112. primum legebat in hieroglyphis Petemen, postea (Cailliaud Voy. à Méroé IV. p. 27.) Petemenoph vel Petamenoph, confirmans observationem Iulii de S. Quintino (Lez. archeol. II. p. 70.). Haec prodidit Reuvensius Lettr. à Mr. Letronne II. p. 34. Petemenophis nomen offert etiam papyrus in ea cista repertus, et AM (Ἀμμώνιος) praeterea in taenia mumiae eiusdem scriptum notatur. Alterum alterius nominis interpretatio est. Quippe ΠΤ s. ΠΕΤ Champollione docente est *pertinens ad aliquem*, ut in multis nominibus Aegyptiacis (Petosiris, Petesis, Petephtha cet.), et *Emen* est *Ammon*. Hic Petemenophis filius est Soteris illius, cuius mentio fit n. 4822. 4823. (conf. n. 4826.) Ammonii cognomen ex avo materno tulit. Cleopatrae nomen in hieroglyphis repeti testis est Champollion. Ceterum matrem Cleopatram non necessario Graecam mulierem fuisse docet n. 4823. ubi etiam Κανδάκη audit. Candace notum nomen est reginarum Aethiopiae. Quam in rem Reuvensius confert Strab. XVII, 820. Plin. H. N. VI, 35. Act. Apost. VIII, 27. Aliud cognomen Cleopatrae exsculpsit Champollion (ap. Cailliaud l. c. p. 29-31.) Γεννητική. Mortuus est Petemenophis anno XIX. Imp. Traiani, m. Payni VIII. i. e. a. p. Chr. 116. die 2. m. Iunii. De zodiaco in cista repraesentato conf. ad n. 4823.

4825.

Ibidem, in simili sarcophago ex eadem cavea, ex qua praecedentes et sequentes. Sarcophagus, a Lebolo repertus, est ex collectione Drovettiana, nunc asservatur in museo regio Taurinensi. Edidit Cav. Giulio di S. Quintino, Iscrizione bilingue sopra una mummia egiziana, in opusculis: „Lezioni archeologiche intorno ad alcuni monumenti del regio museo egiziano di Torino" et „Lezioni intorno a diversi argomenti d' archeologia scritte negli anni 1824 e 1825" cet. Raoul-Rochette Journ. des Sav. 1824. p. 695. et Champollion-Figeac in Ferussac Bullettin philologique 1824. p. 177-180.

ΤΑΦΗΠΕΤΕΜΕΝΩΦΙΟϹΥΙΟΥ
ΠΑΒΩΤΟϹΕΓΕΝΝΗΘΗΓLΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΤΟΥΚΥΡΙΟΥΧΟΙΑΚΚΔ ΕΤΕΛΕΥΤΑ
ΖL ΕΠΑΓΟΜΕΝΩΝΔ ΩϹΤΕΕΒΙΩϹΕΝ
ΕΤΗΔ ΜΗΝΑϹ Η ΗΜΕΡΑϹ Ι
ΕΥΤΥΧΕΙ

Ταφὴ Πετεμενώφιος υἱοῦ Παβῶτος· ἐγεννήθη γ̄ L *Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου Χοιὰκ κδ̄· ἐτελεύτα ζ̄* L *ἐπαγομένων δ̄, ὥστε ἐβίωσεν ἔτη δ, μῆνας η̄, ἡμέρας ῑ. Εὐψύχει.*

Puer Petemenophis, qui videtur esse ex familia eadem, ex qua Petemenophis n. 4824., natus est a. p. Chr. 118. die 20. m. Decembris, mortuus est a. p. Chr. 123. die 27. m. Augusti. Παβῶτ matris nomen videtur esse; in hieroglyphis patris et matris nomen legi putant.

4826.

Ibidem, in simili sarcophago ex cavea eadem, ex qua sunt n. 4823. 4824. 4825. Repperit Grey. Lapidi incisa inscriptio edita est a Societate Aegyptiaca Londinensi, in opere Youngii inscripto „Hieroglyphics" 1823. tab. 35. Additae etiam notae hieroglyphicae.

Praeterea haec quoque cista zodiacum habet, ut n. 4823. 4824. Titulum Graecum repetiit Letronnius Observatt. de repraes. zodiac. in tab. B. et interpretatus est p. 23 sqq.

ΤΑΦΗΤΦΟΥΤΟΓΗΡΑΚΛΕΙΟΥϹѠΤΗΡΟϹΜΗΤΡΟϹϹΑΡΑΗΟΥΤΟϹ ЄΓЄΝΗΘΗΤѠΙ Є L ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΤΟΥΚΥΡΙΟΥ ΑΘΥΡ Β ΚΑΙ ЄΤЄΛЄΥΤΗϹЄΝ ΤѠΙ ΙΑ L ΜΗΝΙ ΤΥΒΙ Κ ЄΤѠΝ ΜΗΝѠΝ ΔΥΟ ΗΜЄΡѠΝ
Η ΚΑΙ ЄΤΑΦΗ ΤѠΙ ΙΒ L ΜΗΝΙ ΑΘΥΡ ΙΒ

Ταφὴ Τφοῦτο[ς] Ἡρακλείου Σωτῆρος, μητρὸς Σαρα[π]οῦτος. ἐγενήθη τῷ ε L Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου, Ἀθὺρ [ι]β, καὶ ἐτελεύτησεν τῷ ια L, μηνὶ Τυβὶ κ, ἐτῶν ς, μηνῶν δύο, ἡμερῶ[ν] η· καὶ ἐτάφη τῷ ιβ L, μηνὶ Ἀθὺρ ιβ.

Soter Cornelii Pollii filius (vide n. 4823.) pater est Heraclii, cuius filia Tphut. Petemenophis n. 4824. eiusdem Soteris filius, frater est Heraclii. Igitur stemma familiae hoc est:

Cornelius Pollius
|
Soter n. 4822.
Sensaos n. 4823. Heraclius Petemenophis n. 4824.
|
Tphut n. 4826. (cf. n. 4830.)

Letronnius docuit hanc familiam ex Graecis et Aegyptiis mixtam fuisse (vide Introd. p. 306. *b*.). Vs. 2. ΙΒ bene correxit Letronnius. Dies natalis et sepulturae idem est ex praeceptis astrologorum haud dubie. Nata est autem Tphut a. v. Hadriani, Athyr XII. hoc est a. p. Chr. 120. die 8. mensis Novembris; mortua est a. XI. Hadriani, Tybi XX. hoc est a. p. Chr. 127. die 16. m. Ianuarii; sepulta a. XII. Hadriani, Athyr XII. hoc est a. p. Chr. 127. die 8. mensis Novembris. Sepulta est igitur eodem die quo nata est.

4827.

Ibidem in sarcophago ex eadem cavea, ex qua sunt n. 4823. 4824. 4825. 4826. Sarcophagus fuit ex collectione Minutoli videturque interiisse (cf. Levezow in Böttigeri Amalthea T. III. p. 221.). Inscriptionem editam in Annal. Vindobon. T. XX. 1822. p. 46. tractavit Raoul-Rochette Journ. des Sav. 1824. p. 240 sqq. Repetiit Letronnius Observv. de repraes. zodiac. p. 24. Tetigit Reuvensius Lettres à Mr. Letronne II. p. 42. Titulus duabus lineis expressus est.

ϹЄΝΧѠΝΝϹΙϹΗΚΑΙϹΑΠΑΥΛΙϹΠΡЄϹΒΥΤЄΡΑΠΙΚѠΤΟϹΓЄΝΝΗΘЄΙϹΑΤѠΙΔΙΘЄΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΧѠΝΙΖ
ЄΤЄΛЄΥΤЄϹЄΝΤѠΙΘΙΑΝΤѠΝΙΝΟΥΚΑΙϹΑΡΟϹΚΥΡΙΟΥΦΑΜЄΝѠΘΙЄѠϹΤЄЄΒΙѠϹЄΝЄΤΗΜΔΜΗΝΑϹ
ΔЄΚΑΘΑΡϹЄΙ

Σένχωνσις ἡ καὶ Σάπαυλις πρεσβυτέρα Πικῶτος, γεννηθεῖσα τῷ δ [L] θεοῦ Τραϊανοῦ, Παχὼν ιζ ἐτελεύτ[η]σεν τῷ θ [L] Ἀντωνίνου Καίσαρος κυρίου, Φαμενὼθ ιε, ὥστε ἐβίωσεν ἔτη μδ, μῆνας δέκα. Θάρσει.

Senchonsis proprie significat filiam Chonis, ut Psenchonsis filius est Chonis, et Petechonsis, qui pertinet ad Chonem (conf. ad n. 4824.). Simile nomen est Χαπόχωνσις, quod Champollion interpretatur *agréé par Chôn*. Haud dubie haec quoque femina ex familia est eorum, qui una sepulti sunt in eadem cavea. Nata est autem a. p. Chr. 101. die 12. m. Maii; mortua a. p. Chr. 146. die 11. m. Martii.

4828.

In loculo a Minutolio ex Aegypto Berolinum translato. Insunt corpora infantium duorum. Est haud dubie ex eadem cavea, ex qua sarcophagi superiores. Cf. Levezow in Böttigeri Amalthea T. III. p. 221. Loculi meminit Reuvensius Lettr. à Mr. Letronne II. p. 46.

ϹЄΝϹΑѠϹΚΑΙΤΚΑΥΘΙΑΔЄΛΦΗ

Σενσαὼς καὶ Τκαῦθι ἀδελφή.

Videntur ex familia esse Soteris Cornelii Pollii f. n. 4822. 4823. 4824. 4826.

4829.

In mumia Taurinensi, ex eadem, ut videtur, cavea, ex qua sarcophagi superiores; edidit Cav. Giulio di S. Quintino, „Iscrizione bilingue sopra una mummia egiziana" p. 11. in „Lezioni archeologiche intorno ad alcuni monumenti del regio museo egiziano di Torino" 1824. Repetiit Reuvensius Lettres à Mr. Letronne II. p. 41.

ΚΑΛΑΗΤΙϹΥΙΟϹЄΚΝΟΥΑϹ

Καλαῆτις υἱὸς Ἐκνούας.

4830.

Inscriptio loculi a Minutolio ex Aegypto Berolinum translati (vide Levezow in Böttigeri Amalthea T. III. p. 220.); inest corpus infantis. Huius loculi meminit Reuvensius Lettr. à Mr. Letronne II. p. 43.

ΦΑΛΑΙΝΙϹ ΗΙΑΚΛЄ+ΟΥϹ——— Β

Legitur Φάμινις Ἡρακλείου - - Prius nomen videtur esse Φαλαινίς. In fine vide ne sit ἐ(τῶν) β. Ceterum haec cista putatur ex eadem cavea esse, ex qua sunt sarcophagi superiores. Nec dissimile veri Heraclium esse eundem qui habetur n. 4826.

4831.

Latopoli, hodie Eskeh, in columna pronai parvi templi, ut videtur, admodum recentis in septentrionem ab urbe, litteris II vel III pollices altis; inscriptio circiter septem pedum altitudine posita est sub capitulo secundae columnae interioris partis (C in

Descr. Aeg. Ant. tab. 85. 1. contiguae portae τοῦ ναοῦ), scripta in intervallis de industria relictis inter sculpturas et hieroglypha. Spatium autem est irregulare, ne turbaretur ornamentorum ordo; unde versus sunt inaequales, nec periit quidquam, nisi ubi annotatum punctis est. In templo zodiacus repraesentatus est, ut in alio eiusdem loci templo maiore, et Tentyris n. 4715. (conf. n. 4823.) Titulum transcripsit et edidit Gau tab. X. n. 21.; interpretatus est Letronnius Recherches sur l'Ég. p. 447-460. et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 199 sqq. n. XVIII.

ωΙΛΝ
ΝЄωΤΙ
ΡΟ(ωΓΙ=
ωΝΟCΠ
ΓΡLUΝΙΟΥ
ΚΑΙΑΡΠΟΚΡΑC
Τ//\ΟΗΟΥCЄΠΟ
ΗCΑΙΗΜΡΑΧΦΗΝ
ΚΑΙΤΙΙΙLΖωΠΛΦΙΑΝΤ.ΥΟΤΑ
ΥЄΥCЄΚ/ΑCΧΑΡΙΝΙΞΠΑΤ>Cωι
ΛΙΑΝ
Τω‾Ν
ΥΤ)·Κν
ΡΙΟΥ
ω

Priores quinque versus Letronnius dedit in Rech. omittit in Recueil tab. VI. n. *e*.

Θε]ῷ Ἀμ[μωνι] Νεώτ[ε]ρος Ὠτίωνος? Π[ετ]ρωνίου καὶ Ἁρποκρὰς Τι[θ]οή[τ]ους? ἐπόησαν [τ]ὴ[ν γλυ]φὴν καὶ [τὴν] ζω[γρ]αφίαν τ[ο]ῦ [σ]τ[ύλο]υ εὐσε[β]ίας χάριν [ἐ]π' ἀ[γαθ]ῷ· L ῑ Ἀντω[νί]ν[ο]υ το[ῦ] κυρίου, - - -

Restitutio inde a vs. 6. est Letronnii. Templum videtur Ammonis esse (conf. n. 4832.); unde Letronnius vs. 1. ingeniose suspicatus est fuisse Θεῷ μεγίστῳ Ἄμ[μωνι]. Vocabula Νεώτερος Ὠτίωνος Πετρωνίου prope aperta sunt; videnturque redarguere coniecturam Letronnii dicentis auctores tituli nec Graecos fuisse nec Romanos, sed Aegyptios. Alterius pater videtur simile nomen habuisse, ut Τιθόης, quod aliunde notum est. Letronnius probabiliter coniicit HT syllabam ligatam fuisse Ͱ. Titulus pertinet ad a. p. Chr. 147. Quae anno 1823. Letronnius coniecit de vetustate templi, comprobata sunt postea per Champollionem (Voyage en Égypte, Lettres écrites d'Ég. p. 204. 205.) et per G. Wilkinsonum (Topography of Thebes p. 426.), quorum ex observationibus templum inchoatum videtur a Ptolemaeo Euergeta, exornatum paulatim a Ptolemaeo Epiphane, Augusto, Hadriano, M. Aurelio. Unam columnam pronai nudam antea a. p. Chr. 147. exornatam sculptura et pictura esse docet titulus noster. Ceterum templum hodie non extat amplius.

4832.

Latopoli, hodie Eskeh, ex parietibus pronai templi eiusdem; transcripserunt et ediderunt Gau tab. X. n. 22. et Bankes in Class. Journ. Dec. 1821. T. XXIV. p. 252. Citat Letronnius Rech. sur l'Ég. p. 458. not.

ΤΟΠΡΟCωΝΙΗΜΛΙΡΑΠ ΑΚΟΙCΟΥΜΙЄ
ωΡΟΥΗΜΕΡΑΠΑΜΛΑωΝΥΙΟΤΑΑ/ΠΔΟ
ΤσΛΤΟСωΙ ·ΙΙΥΑΠωΚΥΡΙωΙΜ‿ωΛΙ
ΣΞϹπγ.‾ .
ΚЄ⁄ΔΙΓω

Τὸ προσ[κύ]νημ[α] - - - Διο[δ]ώρου [καὶ - - - - - - παρ]ὰ τῷ κυρίῳ [Ἄ]μ[μ]ω[ν]ι - - - L ιε [Ἀν]τω[νίνου - -

Pertinet ad a. p. Chr. 152. Vs. 2. Letronnius legebat Ἀμμωνίου. Sed potest esse etiam Ἀπολλωνίου. Nimis indistincte picta sunt nomina.

4833.

Latopoli, hodie Eskeh, ex parietibus pronai templi eiusdem; transcripserunt et ediderunt Gau tab. X. n. 24. et Bankes in Class. Journ. Dec. 1821. T. XXIV. p. 252. Citat Letronnius Rech. sur l'Ég. p. 458. not.

ΛΠΟΛΛωΝΙσΠΛ⁄Λ(ΚΟΔωΙ··
ΑΓΛΟΡ·ΑΝΠϙΥ.......C‿Ι
ΚΙ·ΡCΑ - ΛΗΓ(-ΝΙ ΟC
ΚΑΘυΜΑΝCωΗ-ΝL.ΖΟ
ΑΝΤΟΠΗΟΚVΗ CΚΛΓL
Α⁔ΞΟωΑΝV···ΤΡωνΥ
ΟΙΙ ΥΑΡVΤLL ΝΙΑνΙωΝΗ
ω ΤυCΥΝΙυΙ . . . . .
C·ΑЄΠΓ ΤΡΑΛ . . .

Ἀ]πολλώνιο[ς τοῦ δεῖνος καὶ ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος ἐποίησ]αν τὸ π[ρ]ο[ς]κύ[νημα παρ]ὰ [Θε]ῷ [Ἄμμωνι - - - - ὑπὲρ δ]ιαμονῆ[ς τοῦ] σύν[παντος οἴκου τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος vel simile.

Letronnius post nomen Ἄμμωνι legebat μεγίστῳ.

4834.

Latopoli, hodie Eskeh; ex parietibus pronai eiusdem templi fragmenta tria argumenti eiusdem transcripserunt et ediderunt Gau tab. X. n. 23. 25. 26. et Bankes in Class. Journ. Dec. 1821. T. XXIV. p. 252. Memorat Letronnius Rech. sur l'Ég. p. 458. not.

A.

ω3ΤFΠCΙΚωVΑωΛ
ΤΟΓΓΨ)ΊϤΗΡΟΡΜ . .
C . . Ν. CωΡϯΤυΙΥΙΥ
. . Ί ν Η \ ω . . .

B.

. . . ωΙVVCΥΟΥΑΛЄ
ΜΤυΠΡΟCΚΥΝΗ⁓Α

C.

Τ‿Π . . .
Ι ΙΟΩ‿
ΔΚοΑο . .
ΠCΤϵΝ . .
5 ΚΑΙΤοΥΥΙ‾
Π‿ΩΝΟΙ
. . . ΩΝοι
. . . . ΛΥΗΥΝ

A. τὸ προσκύνημα satis apertum est.
B. vs. 2. τὸ προσκύνημα.
C. τὸ π[ροσκύνημα τοῦ δεῖνος - - -] Π[ε]τεν - - καὶ τοῦ υἱ[οῦ cet.

4835.

Elithyae, ad templum deae Hathor, cuius templi ναὸς incisus rupi est; edidit Nestor L'Hôte Lettres écrites d'Ég. 1840. p. 14.

ΠΛΑΤΩΝ
ΕΙΜΩΝΟΣ
ΗΚΩΠΑΙΑ
ΤΗΜΕΓΙΣΤΗΝ
5 ΘΕΑΝΣΜΙΘΙΝ

Πλάτων Ἑ[ρ]μωνος ἥκω πα[ρ]ὰ τή[ν] μεγίστην θεὰν Σμίθιν.

Σμίθις videtur aut Tmé esse, quae forma alia est deae Hathor, aut Sowen dea (Ilithyia) quae ad templum idem pertinet, ut docet stela muro incisa. Vide L'Hôte l. c.

4835. *b*.

In parvo templo in deserto *Elithyâ* ad orientem; repperit Cailliaud; edidit Letronnius Journ. des Sav. 1825. p. 103. et Matériaux pour l'hist. du Christianisme cet. p. 10. Repetiit Welcker Syll. epigr. n. 198. p. 249. ed. sec. et cum apographo Wilkinsoni Letronnius Revue de philologie I, 4. p. 301.

ΗΛΘΟΝΔΕΚΑΙΕΓΩΠΡΟΣΣΕΠΑΝΘΗΒΩΝΑΙ.
ΑΘΗΝΙΩΝΟΣΕΚΓΟΝΟΣΠΟΣΕΙΔΗ...

Est apographum Wilkinsoni quale publici iuris fecit Letronnius, nisi quod vs. 1. pro ΡΑΝ ex Caill. dedi ΠΑΝ et extr. ex eodem addidi Ι. Vs. 2. pro C in voce ΑΘΗΝΙΩΝΟC dedi Σ ex Caill. qui in fine habet ΠΟΣFΔΝ.

Ἦλθον δὲ κἀγὼ πρός σε, Πάν, Θηβῶν ἄ[πο,
Ἀθηνίωνος ἔκγονος, Ποσειδ[εος.

Sunt duo senarii. Vs. 1. extr. Θηβῶν ἄ[γὸς coniecit Letronnius, qui deinceps vs. 2. extr. Ποσείδιος scripsit. Nomen Ποσείδεος habes Vol. II. n. 3140. 3245. et alibi. Ἔκγονος h. l. utique filius est; de qua re Letronnius conferri iubet Dorvill. ad Charit. p. 327. et Observ. Miscell. T. VII. p. 57.

4836.

Apollonopoli magna, hodie Edfu, in tabula libationis quadrata lapidis granitis cum anaglyphis; de huiusmodi tabulis quae multae aetatem tulerunt, vide Leemans Catal. mus. Lugd. p. 44. 45. Titulus delineatus a Girardo editus est in Descr. Aeg. Antt. T. V. tab. 55. n. 18. (conf. tab. 47, 2.) Tabula asservatur Parisiis in museo regio; unde edidit Comes de Clarac Inscr. du Musée tab. 57. n. 499. A. (852.) Inscriptio quattuor lineis progrediens marginem cingit, eodem modo, quo alias in musei Parisini huiusmodi tabulis characteres hieroglyphici deprehenduntur. Tractavit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 407. n. XXXIII. (cf. tab. XIII. 2.)

ΠΤΕΝΣΗΝΕΙΘΕΩΙΜΕΓΙΣΤΩΙ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΤΩΝ
ΕΝΤΩΙΠΕΡΙΕΛΕΦΑΝΤΙΝΗΝ
ΔΥΝΑΜΕΩΝ L ΛΕΕΠΕΙΦ

Πτενσήνει θεῷ μεγίστῳ Πτολεμαῖος ὁ γραμματεὺς τῶν ἐν τῷ περὶ Ἐλεφαντίνην δυνάμεων.
Ἔτους λε Ἐπειφ[ί.

Annus XXXV. notatus in fine referri potest aut ad Philadelphum et annum a. Chr. 251. aut ad Philometorem et annum a. Chr. 147. aut denique ad Euergeten II. et annum a. Chr. 136. Πτένσηνις vel Πτενσήνης s. Πετενσήνης numen Aegyptiacum est, quod Graeci cum Mercurio composuerunt. Iam observatum est in titulis ab hominibus Graecis positis numina Aegyptiaca ita efferri, ut adiuncta habeant nomina deorum Graecorum. In quam rem exemplum disertum est inscriptio in insula Bacchi reperta n. 4893. ubi quum alia multa referuntur nomina deorum, tum Πετενσήνει τῷ καὶ Ἑρμεῖ. Itaque Ptolemaeus noster quum Πτενσήνει θεῷ μεγίστῳ, non addito nomine Graeco, consecrarit tabulam, titulus Letronnio videtur et inscriptione insulae Bacchi antiquior esse et iis omnibus, in quibus numina Aegyptiaca cum Graecis memorantur. Hinc eo inclinat vir praestantissimus ut eum putet vel ad Philometorem vel adeo ad Philadelphum referri oportere. Et provocat de ea re ad titulum etiam antiquiorem n. 4702. Sed qua est circumspectione et prudentia, non dissimulat posse fallere calculos suos (vide Introd. p. 303. *b*.). De γραμματεῖ τῶν δυνάμεων cf. Introd. p. 289. *a*.

4837.

Apollonopoli magna, hodie Edfu, in orientem ad templum; edidit Cailliaud Voyage à l'Est tab. VIII. 1. cum apographis Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte edidit Letronnius Revue de philologie I, 5. 1845. p. 394.

Cailliaudi:	Wilkinsoni:	Nestoris L'Hôte:
LIΘIAPMOYΕΙΕΓLΘΗΚΑΡ\J	ҺΙΟ+ΑΡΜΟΥCΙЄΠΙЄFIGAR	ⱽICPAPMOYCIЄΠΙΟ+ЄΦ/
·CΊΡΑΊWNOOWΓECTA	CTPATCCNOC'ΛΠΙCT	CTPATωNOC.AΠЄCTA
··ˋΗΔΗΜΗΊΡΙωΓΑΙΑΤωΙ	ΛΗΔΗΜΗΤΗΙCCΠΑΡΛΤC	ΙΗΔΗΜΗΤΡΙΟCΠΑΡΑΤC
ΒΜΙΛЄωCΑΝΑΚΑ···CAPAI	ΒΑΓΙΛCωCΑΝΑΚΑ.ΑΡΑΙ	ΒΑCΙΑЄωCΑΝΑΚΑoΑΡΑΙ
ΤΟΥΑΡωΜΑΤΟЄΓΙΤo1ΓΑΝЄΙ	ΤΟΥΔΡΟΜΑΤΟЄΠΙΤΟΥΠΑΝЄΙ	TO\....
ΥΚΑΊΜΙoΛωΝ'ЦCΓoΜΝ	ΟΥΚΑΙΜϽΛΛωΝΟCΠCΝΝ	
ΚΑΙ··1ΟЄΧωΡΗCЄΝ7····Ν	ΚΑΙΠΡΟЄΧωΡΗCЄΝ....ΙΝ	
ΚΓΛ)Ρ····ω·······	ΠΑΦΡC·CC....:	
ωΦΛЄ7ΑɈCΥΝΠΑΜ	...ϽΙ...ΦΙΛЄΠΑΝЄΥΝΠΑΡΑ	
ΗΘΙΝ··ΙΝ7Ν····ωCH7CIC	.ΗυΙΛΔΙ..CΙⱽΙ.ЄC...ΙΥCΙC	
ωCΛΗΓ·Ι·····˜ΝЄ	L..C...ϽωCΝΙ.ΙC..ωC	
ΗΔΓ··········Χ·Μ7Λ	ΠΑΓΑ...ωΜΟΝ...	
7ωCΠΑΓΔΙΟ·ΙΧΔΙ··ω	Ί-‾ΓΛΙΛΙΟ.ΙΧΑ..ΓωΓ	
ЄΥΊ7ΧΟΙ	ЄΥΤΥΧЄΙ	

L ιϑ, [Φ]αρμου[ϑ]ὶ ἐπὶ Θηβάρ[χου
Στράτωνος [ἐ]πεστά-
λη Δημητρίῳ παρὰ τ[οῦ
βασιλέως ἀνακα[ϑ]ᾶραι
τὸ ὕδρωμα τὸ ἐπὶ τοῦ Πανεί-
ου κα[τ' Ἀπ]όλλωνος πόλιν
καὶ [πρ]οεχώρησεν [ἡμ]ῖν
\- - - - - - -
ὠφ[έ]λε[ι]αν συν - - -
\- - - - - - -
\- - - - - -
πα[ρ]ὰ [τὸν β]ωμὸν - - -
\- - - - - - - -
Εὐτύχει.

Est epistola magistratus cuiusdam ex aetate Ptolemaeorum. Designatio temporis, ad quem Ptolemaeorum pertineat, non liquet. Fieri tamen probabile potest, Ptolemaeum esse Auleten, qui ex canone annos XXIX. regnavit inde ab a. a. Chr. 81. Quod si ita est, titulus est ex anno regni eius XIX. qui respondet a. a. Chr. 63. De Thebarcha vide Introd. p. 293. *a.* Demetrius vs. 3. memoratus videndum ne fuerit στρατηγὸς Θηβαΐδος.

4838.

Apollonopoli magna, hodie Edfu, in orientem ad templum; edidit Cailliaud tab. VIII. 2. Sunt tituli tres. Ex apographo Nestoris L'Hôte tit. *A.* edidit Letronnius Revue de philologie I, 4. p. 299.

A.

ΕΥΟΔΕΓΑΝΣΟΙΤΟΝΔΕΠΑΙΣ
ΓΛΑΥΚΟΥΠCΡ..ΟΓΜΟΝ
ΙΗΝΟΔΟΤΟΣΣ . ΘΕΙΣ
ΓΗΣΑΠΟΤΗΣΑΒΑΙ..ΩΝ

B.

ΘЄΟΤΙΛΟϑΙΓoΓo
ΟˆΤΡΑΤΟΥΜΔ
ΚЄΔωΝ

C.

ΟЄoΦΝ
ΛΟΣΓΑ
ΗΙΜΙ

A. vs. 1. Caill. ΕΙΟΔΕ p. ΕΥΟΔΕ, ΤΟΝΑΧ p. ΤΟΝΔΕ. Vs. 2. Caill. ΤΟΛΑΥ··ΚΟΥΓCΡ···ΙΟΝ, L'Hôte ΓΛΑΥΚΟΥΠCΟΓΜΟΝ. Vs. 3. Caill. Σ··ΘΕΙΣ, L'Hôte ΣΘΕΙΣ. Vs. 4. extr. Caill. ΑΒΑΙ··ΩΝ, L'Hôte ΑΒΑΙ..Ω.

A. Εὔοδε Πάν, σοὶ τόνδε παῖς Γλαύκου π[ό]ρ[ε κ]ό[σ]μον
Ζηνόδοτος σ[ω]ϑεὶς γῆς ἀπὸ τῆς Ἀ[ρ]ά[β]ων.
B. Θεό[φ]ιλος, Ἱππο[σ]τράτου Μ[α]κεδών.
C. [Θ]εόφιλος, Πα[ῦνὶ ι]ζ?

Tit. *A.* vs. 4. extr. Letronnius legebat τῆς Σαβαίων, quod ferri non potest. Titulum restitueram priusquam innotesceret Nestoris L'Hôte apographum; id quod quum sciret ex litteris meis monere poterat Letronnius.

4838. *b.*

Ibidem; edidit Letronnius Revue de philologie I, 4. 1845. p. 302. cf. p. 402.

ΞΕΙΝΟΝΤΙΜΗΣΑΝΤΕC‿ΛυΙˋoΙΗΡωΑΤΟΝΔЄ
ЄΥΟΔΟΝЄΙΤΑΥΤΟΙCΤЄΙΥЄΤCCωΙΙΟΜЄΝΟΙ
ΦЄΙΔωΝΑΜΒΡΥωΝΟCΟΚΟΗCΑΝЄΟΗΚЄΤΟΓΡΑΜΜΑ
ΚΑΙΤΙΜΑCΗΡΟCωΙΔΙΔΟΥЄΥΤΥΧΙΑΝ

Ξεῖνον τιμήσαντες, [ὁδοιπόρ]οι, ἥρωα τόνδε
εὔοδον, εἶτ' αὐτοὶ στεί[χ]ετε σῳζόμενοι.
Φείδων Ἀμβρύωνος ὁ Κ[ρ]ὴς ἀνέϑηκε τὸ γράμμα
καὶ τιμάς, ἥρ[ω]ς ᾧ 'δίδου εὐτυχίαν.

Vs. 1. ὁδοιπόροι, vs. 2. στείχετε, vs. 3. Κρής occupavit Letronnius, cui in reliquis parum successit interpretatio, vs. 2. ἐνταυϑοῖ et vs. 4. τιμᾷ σ', ἥρως, tentanti. Notus est usus voculae εἶτα post participium. Deinde in ultimis construe: Φείδων — ᾧ (ὁ) ἥρως ἐδίδου εὐτυχίαν.

4838. c.

Ibidem; edidit Letronnius Revue de philologie I, 4. 1845. p. 304.

ЄΥΛΟΓЄΙΤΟΝΘЄΟΝ
ΠΤΟΛЄΜΑΙΟϹ
ΔΙΟΝΥϹΙΟΥ
ΙΟΥΔΑΙΟϹ

ΘЄΟΥЄΥΛΟΓΙΑ
ΘЄΥΟΔΟΤΟϹΔѠΡΙѠΝΟϹ
ΙΟΥΔΑΙΟϹϹѠΘЄΙϹЄΚΠЄ
ΛΟΥϹ - -

Εὐλογεῖ τὸν θεὸν
Πτολεμαῖος Διονυσίου
Ἰουδαῖος.

Θεοῦ εὐλογία.
Θεόδοτος Δωρίωνος Ἰουδαῖος
σωθεὶς ἐκ [Τρωγ]λο[δ]υ[τικῆς.

Tituli memorabiles ob formulam εὐλογία θεοῦ, εὐλογεῖ τὸν θεόν, qua Iudaei celebrant deum Iehovam. Nomen terrae Τρωγλοδυτῶν coniecit Letronnius.

4839.

In loco Sekket, qui antiquitus videtur fuisse *Senskis* vel *Senskeite*, ab Apollonopoli magna (Edfu) in orientem ad montem Smaragdum s. Berenicidis, ubi aliquando fuerunt smaragdifodinae (conf. Letronnius Recueil des inscr. T. I. p. 453 sq.), in fronte specus repraesentante aediculam duabus ianuis opere Dorico exstructam (cf. Introd. p. 321. *a.*); edidit Belzoni Voy. en Égypte cet. II. p. 87. et Cailliaud Voyage à l'Oasis tab. VIII. 3. Tractavit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 453 sqq. cum apographis Gardneri Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte, quae habentur ibid. tab. XVI. n. 2. 3. et 4. 5.

ΠΟΛΥΡΑΝΟϹ ΚΑΙΤΟΥΤΟϹ
ΛΙΗΝΟΥ ΜЄ ΧЄΙΡ ΚΖ

ΡѠΝΙΟΥЄΥΧΑΡΙϹΤΗϹΑϹΤѠ
ΚΑΙΤΗΙϹΙΑΙΚΑΙΤѠΑΠΟΛΛѠΝΙΚΑΙ
ΝΑΟΙϹΘЄΟΙϹΠΑϹΙЄΠΟΙΗϹΑΤΟΙЄΡΟΝ

ΒЄΡЄΝЄΙΚΗϹΚΑΙΤΟΖѠΔΙΟΝΚΑΙΟΡΥΞΑϹ
ΡЄΥΜΑΤΟϹΑΠΟΘЄΜЄΛΙΟΥϹΙ . . Ѡ
ΜΑΤѠΝΑΝЄΘΗΚΑЄΠΑΓΑΘѠ

ϹΥΝΤΟΙϹΤЄΚΝΟΙϹΚΑΙΑΜΑΤΟΙϹϹΥΝЄΜΟΙЄΡΓΑΖΟΜЄΝΟΤ
ΚΑΙ ΠΟΙΗϹΑϹΙΑΔΙΟΝΑΡΓΥΡΟΥΝΠΑΡΑΤѠΙΘЄѠ Λ ϲ
ΙΑΙ ΠΑΡΑΤΗΚΥΡΙΛΙϹΙΔΙΤΗϹЄΝϹΚЄΙΤ ΝЄΙ

ΟΜΟΙѠϹ ΦΙΑΛΗΝΑΡΓΥΡΑΝ ↑ΒΤΑΥΤΑΠΑΝΤΑЄΚΤѠΝЄΜѠΝ
ΚΑΜΑΤѠΝЄΥΧΑΡΙϹΤΗϹΑϹΤѠϹΑΡΑΠΙΔΙΤѠΜΝΙЄΙѠΡΥΞΑ
ΤΟΝΛΑΚΚΟΝΜΗΝΟϹΠΑΥΝΙΚΑΙ . ΑΙ:Ϲ\Ο/= ΜЄΧЄΙΡΧΖΤΟΙЄΡΟΝЄΠΟΙ
ΗϹΑ

Vss. 1. 2. in taenia infra tympanum scripti sunt. Vss. 3. 4. 5. et 6. 7. 8. in epistylio et superliminari ad ianuam intuenti dextram. Vss. 9. 10. 11. et 12. 13. 14. in epistylio et superliminari ad ianuam intuenti sinistram. Vss. 1. 2. omittit L'Hôte. Caill. vs. 1. ΠΟ.ΥΡΜΙΟϹ. . . ΚΔΓΤΟΥΤΡϹ, vs. 2. ѠΛΙΗΝΟΥ (Wilk. ΜΑΙΗΝΟΥ) ΜЄ. . ΧΚΙ ΟΚΖ. Vs. 3. init. Caill. ΡѠΝΙΟV, Hôt. ЄΡѠΝΙΟΜ, Wilk. ΡѠΝΙΟΥ. Vs. 5. init. Caill. ΝΙΔΟΙϹ, Hôt. ΝΑΘΙϹ; deinde Caill. ЄΠΟΙΗϹΝΡΟΙЄDΟΝ, Hôt. ЄΠΟΙΗϹΙ ΟΙЄΡΟΝ, Wilk. ЄΠΟΙΗϹΑΤΟΙЄΡΟΙΧ, quae composui. Vs. 6. init. Hôt. ΡЄΡЄΝЄΙΚΗϹ, Wilk. ΒЄΡЄΝΙΚΗϹ, Caill. ΒЄΡЄΝЄΙΚΗϹ; in fine Hôt. ΚΑΙΟΡΥΝΔ, Caill. ΧΛΙΟΡVΞΔ, Wilk. ϹΚΛΙΟΡΥΞΑϹ. Vs. 7. extr. Caill. ΛΙΟΥΚ'. . . ., Wilk. ΝΟΥΚι. . Ѡ, Hôt. ΛΙΟΥΟΙ - - quae composui. Vs. 8. init. Hôt. ΛΑΤѠΝ, Wilk. ΜΛ ΤѠΙΥ, Caill. ΜΔΤѠΝ, quae composui; deinde Caill. ЄΠΑΓΑΘѠ. . ., Hôt. ЄΙΑΓΑΘѠ, Wilk. ЄΠΑΓΑΟѠ. Vs. 9. init. Caill. Hôt. VΝ, Wilk. ϹΥΝ, deinceps Caill. ΚΑΚΑΙΛΑ, Wilk. ΚΑΙΑΙΛΑ, Hôt. ΚΑΙΑΜΑ; in fine ЄΡΥΔΖΟΜЄΝΟΤ, Hôt. ЄΡΓΑΖΟΜЄΝ - -, Wilk. idem, nisi quod habet ultimo loco Ν̄ - - Vs. 10. init. ΚΑΙ omittit Hôt.; deinde Caill. ϹΙΑΔѠΝΑΡ ΓVΙΟVΜΠΑΡΑΤѠ.ΟϹϹ, Hôt. ΠΑΝΙΝΑΡΡV·ΟVΝ ΤΙΑΡΑΤѠΝΘЄѠΝ, Wilk. ϹΙΑΔΙΟΝΑΡΓΥΡΟΥΙΥ ΠΑΡΑΤѠΙΟЄѠ ʌ ϲ, quae composui. Vs. 11. init. Caill. ΙΑΙ··, Wilk. ·ΑΙ·, Hôt. omittit has litteras; deinde ΠΑΡΑ habent Hôt. et Wilk.; pro eo Caill. ΠιιΑ. Quae sequuntur, Caill. ΤΗΚVΡ.Ι⊥ΙϹΙΔΙ ΤΗϹЄΝϹΚЄΙΤΗΟ, Hôt. ΤΗΚΥΡΙΛΙϹΚΑΙΤΗϹЄΝЄ ΚЄΙΤ ΝЄΙ, Wilk. ΤΗΚΥΡΙΛΙϹΙΔΙΤΗϹЄΝϹΚЄΙ ΤΗϹ. . . Vs. 12. init. Hôt. ΟΜΟΗΑϹ, Caill. ΟΜΟΥ ѠϹ; post ΑΡΓΥΡΑΝ Caill. ΑΒ¯, Hôt. ΑΒ, Wilk. ↑Β. Vs. 13. extr. Caill. ΜΝΙЄΙѠΡVΞΔ, Hôt. ΜΙΝΓ

ЄΥѠΡΥ-Α, Wilk. ΜΝΙ̅Є̅ΝѠΡΥ=Α. Vs. 14. init. Caill. ΤΟΦΥ pro ΤΟΝ; post ΠΑΥΝΙ Caill. ΚΙΑ' · · ⊔dŌΤ=ΜΚΧΠΧΖΤΟΙЄΡVΟVЄΠCΙΗCΑ, Hôt. ΚΑΙ<ᵛΙΗCΑΘ̄Τ=ΜЄΧЄΙΟΝΖΤΟΙЄΡΔJЄΠΟΙΗCΑ, Wilk. quod dedi, nisi quod in fine habet ΤΟΙC ΡΟΝЄΠΟΙΗCΗ.

II. Ο[ὐετ]ρανὸς [ὁ] καὶ Τοῦτος,
L - Γαλ]λιηνοῦ, Μεχεὶρ κ̅ζ̅.
Ὁ δεῖνα Πετ]ρωνίου εὐχαριστήσας τῷ
Σαράπιδι] καὶ τῇ Ἴσιδι καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ
τοῖς συν]νάοις θεοῖς πᾶσι ἐποίησα τὸ ἱερὸν
ὑπὲρ] Βερενείκης καὶ τὸ ζῴδιον· καὶ ὀρύξας
τὸν λάκκον τοῦ ὑδ]ρεύματος ἀπὸ θεμελίου [ἐκ τ]ῶ[ν
ἰδίων κα]μάτων ἀνέθηκα ἐπ' ἀγαθῷ
σὺν τοῖς τέκνοις καὶ ἅμα τοῖς σὺν ἐμοὶ ἐργαζομένο[ις.
καὶ [ἐ]ποίησα [φ]ιά[λ]ιον ἀργυροῦν παρὰ τῷ θεῷ [Σαρά-
πιδι, κ]αὶ παρὰ τῇ κυρί[α] Ἴσιδι τῇ Σενσκειτην[ῇ
ὁμοίως φιάλην ἀργυρᾶν ↑ β̅. ταῦτα πάντα ἐκ τῶν ἐμῶν
καμάτων εὐχαριστήσας τῷ Σαράπιδι τῷ Μνιεῖ. ὤρυξα
τὸν λάκκον μηνὸς Παϋνί, καὶ [μην]ὸ[ς] Μεχεὶ[ρ κ̅]ζ̅ τὸ ἱερὸν ἐποίησα.

Ita pridem titulum restitueram ex apographis Belzoni et Cailliaudi, nisi quod vs. 1. extr. dederam Τουτ[ώριος], vs. 12. ἀπὸ β̅ et vs. 14. Παυνὶ κ̅ [κ]αί. Nomen *Tutus* habes in titulis Latinis Bullett. dell' Inst. Arch. Rom. 1830. p. 105. 107. Plurima nunc confirmantur apographis a Letronnio publicatis. Letronnio vss. 1. 2. videntur esse architecti, reliqui eius qui templum suis impensis exstruxit et dedicavit. Designatur annus Imp. Gallieni, mensis Mechir d. 27. (i. e. Febr. 20. inter annos p. Chr. 252-268.). Mensis et diei designatio repetita vs. 14. docet, ibi annum ex initio inscriptionis intelligendum esse. Hinc vss. 1. 2. a reliquo titulo divelli non possunt. Homo pius titulum inscripsit sine arte compositis verbis prorsus ut loquebatur. Habuit, ut videtur, smaragdi fodinam, cuius reliquiae etiamnunc visuntur in loco Sekket, ubi τὸ ἱερὸν σπέος exstructum est. Inde vs. 9. οἱ σὺν ἐμοὶ ἐργαζόμενοι explicari possunt. Exstructo hoc specu votum solvit pro salute Berenices, haud dubie uxoris (cf. n. 4684.). Non accuratius definivit mulierem. Videtur Tutus statim absoluto opere in taenia scripsisse nomen suum temporisque designationem. Cuius impensis opus factum est, is quattuor mensibus post quum λάκκον fodisset, inscripsit reliqua. In reliquis Letronnii restitutio cum nostra consentit. Vs. 6. τὸ ζῴδιον videtur esse figura (κόρη) repraesentans imaginem Berenices, vel membrum aliquod; quae etiam Letronnii sententia est. Vs. 7. init. τὸν λάκκον sumpsi ex vs. 14. Ὑδρεύματα nota sunt in hoc tractu, ubi ex iis vel loci denominantur, ut ὕδρευμα Ἀπόλλωνος, καινὸν ὕδρευμα (conf. n. 4713. *c*.). Vs. 11. Isis cognominatur Σενσκειτηνή, sumpto nomine a loco, quem Letronnius putat dictum esse Σένσκιν, nos Σενσκείτην. Neque improbabile tale nomen latere in eo, quod hodie obtinet, nomine Sekket. Nomen formatum ut Λευκοφρυηνή, Λευκοφρύνη, Βορειτηνή (Vol. II. n. 3477.). Vs. 12. notam ↑ pro siglo librae habuit Letronnius, haud dubie recte. Vulgo scribitur Λ vel Λ vel Ⱦ; vide Vol. II. ad n. 3607. Vs. 13. Sarapis nunc cognomento gaudet, quod Letronnius comparat cum Μνεύις nomine tauri Heliopoli inprimis culti (cf. ad n. 4697. lin. 31.). De nomine tamen non constat; nam etsi Cailliaud diserte habet ΜΝΙЄΙ, et terminatio ЄΙ etiam ex reliquis adstrui potest, tamen quum L'Hôt. praebeat ΜΙΝΙ̅Є̅Ι, Wilk. Μ-ΝΙ̅Є̅Ν, dubitari potest de syllaba prima. Post eam vocem neque ap. Wilk. neque ap. Caill. eam lacunam invenimus, quae idonea sit ad comprobandam lectionem ἐνώρυξα a Letronnio propositam, notandumque ЄΝ in apographo Wilk. haberi pro ЄΙ. Dixit auctor ὤρυξα, ut supra vs. 6. ὀρύξας. Vs. 14. Caill. lectio probabile facit ΠΑΥ ΝΙ Κ̅[Κ]ΑΙ. Ceterum nihil mirum, quod auctor, qui titulum verbosiorem super ianuam dextram absolvere non potuit, ad alteram ianuam transiit ibique reliqua inscripsit, ubi incipere oportuit.

4840.

In loco Sekket (cf. lemma ad n. 4839.) ibidem ubi n. 4839.; edidit Cailliaud tab. VIII, 4.

ΘЄΠΑΚΥΜΟΖ ΤΗΟ
ΖΝΤΟCΙΡΙCCΙΙΑΦ ΚΘ
ΠΡΟΗΤΗC
ΤΗCΙϚΙΔΙ
ΤΟCⱲΑ
ΝΗ+ ΚΘ)

- - - - - τόσιρις [Ἐπ]αφ[ροδείτου?] προ[φ]ήτης
τῆς Ἴσιδ[ος] - - - κ̅θ̅.

4841.

In urbe *Berenice*, qua in media etiamnunc templum Sarapidis visitur aetate Romana exstructum; fragmentum repperit Websted, cuius apographum Gardner Wilkinsonus communicavit cum Letronnio, qui edidit Recueil des inscr. cet. T. I. p. 382 sq.

ΥΠΕΡΒΑΣιΛΕ
ΚΑΙΒΑΣιΛΙΣΣΗ
ΤΗΣΑΔΕΛΦ
ΚΛΕοΠΑΤ
ΘΕΟ
ΤΕ

Ὑπὲρ βασιλέ[ως Πτολεμαίου
καὶ βασιλίσση[ς Κλεοπάτρας
τῆς ἀδελφ[ῆς καὶ βασιλίσσης
Κλεοπάτ[ρας τῆς γυναικός,
θε[ῶν εὐεργετῶν καὶ τῶν
τέ[κνων - - - - -

Restituit Letronnius. Ptolemaeus est Euergeta II. Positus est titulus a. a. Chr. 127-117. quo tempore Euergeta reconciliata gratia sororis nomen nomini uxoris suae praeponi in monumentis iussit. Cf. Introd. p. 285. *b.*

4842.

In urbe *Berenice* fragmenta repperit Gardner Wilkinsonus; edidit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 463 sq. (cf. tab. XIV. n. 15. 13. 14. 16.

a. ΔΙΓΗΛΙΩ-Λ
ΤοΙCCΥΝΝΑ
ΗΝΙΚΛΕΞΗΕΙ
CΥΝΤΗΕΝΧΕΡC
—\—-·

b. FΙΑΝ
ΔΗΜΗΤ
ΗΡΟΙΕΡV
ΟΥΑΥΡΗΛΙ
ΚΑΙΛοΥΚΙΟ

c. ΙJΙ
ΤΑΚΑΙΠΡ(
ΤΕΙΛΟΝΤΕΤο
ΝΑΡΧΟΝοΝΤΑΕο
ΗΚΑΙΑΠοΔΕΞΙΩ

d. ͻCΜοΝΑ
ΑΝΤΩΝΒΑ
ΧΙΩΝΚΑL
ͻΝΤοΥΔΕCΠο

Pertinent ad genus titulorum dedicatoriorum et honorariorum.

a. Διῒ Ἡλίῳ [μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ
τοῖς συννά[οις θεοῖς ὁ δεῖνα εὐξάμενος
ἡνίκα ἐξῄει - - - - - - -
σὺν τῇ ἐν χερ[σὶ δυνάμει. - - -

Homo nescio quis quod fecit ante expeditionem votum redux solvit. Letronnius legebat ἡνίκα ἔζη.

b. vs. 2. Δημήτ]ριος? Vs. 3. Letronnius legit Σωτ]ὴρ ὁ ἱερ[οποιός improbabiliter. Recte idem vss. 4. 5. de M. Aurelio et Lucio Vero videtur cogitare. Sed tamen disponi ita: L - - - Μάρκ]ου Αὐρηλί[ου] καὶ Λουκίο[υ Οὐήρου vix possunt.

c. Letronnius vs. 4. legebat ἔθ]ναρχον? ὄντα, vs. 5. καὶ ἀπὸ δεξιῶ[ν. Certe insolentior forma ἔθναρχος (p. ἐθνάρχης cf. Introd. p. 291. *a.*); videtur σύναρχον fuisse.

d. vs. 1. ἡγε]μόνα, vs. 2. σωτηρί]αν τῶν βα[σιλέων, vs. 4. τοῦ δεσπό[του legit Letronnius. Coniicias *c.* et *d.* ad unum pertinere titulum.

4843.

In specubus *Silsilis* (hodie Selseleh); edidit Gau Ant. de la Nub. Inscr. tab. X. n. 2. cum interpretatione Niebuhrii p. 20. Illustravit Letronnius Recueil des Inscr. cet. T. I. p. 430 sqq.

. . . . . . ΗCΑΥΤΟΚ^
. . . . . . ΟC . . . .
ЄΒΑCΤοΥ.ΓЄ\
. . . . ΤΥ\
. . ΙΤΟΥCΥΝΠΛ
.ΠΙΜΛΡΚΩΙ.ΙΟ\
ЄΠΑΡΧΩΙ. .
ΒΗΜΑ.ΙCΙ
ΑΝЄΘΗΚЄΙ
ΠΡΟΚΑΟCP̄

Ὑπὲρ τ]ῆς Αὐτοκ[ράτορος Καίσαρ]ος [Νερούα Τραϊανοῦ,
Ἀρίστου, Σ]εβαστοῦ, Γε[ρμανικοῦ, Δακικοῦ, Παρθικοῦ], τύ[χης καὶ σωτηρίας κα]ὶ τοῦ σύνπ[αντος αὐτοῦ
οἴκου, ἐ]πὶ Μ[ά]ρκῳ [Ῥ]ο[υτιλίῳ Λούπῳ] ἐπάρχῳ [Αἰγύπτου, τὸ προσκύν]ημα Ἴσι[δι] - - - ἀνέθηκε[ν]
- - - Πρόκ[λ]ος, χιλίαρχος [λεγεῶνος - -

Primus restituit Letronnius. M. Rutilius Lupus praefectus Aegypti fuit a. XVIII et XIX. Imp. Traiani, ut docet inscriptio Cysi reperta n. 4948. (cf. n. 4713. *d.*) Ex eadem inscriptione in promptu fuit etiam Imperatoris cognomina restituere. Accedit nunc Παρθικοῦ cognomen, flagitante lacuna; unde patet titulum non ante a. XX. Traiani (117. p. Chr.) positum esse. Cf. Letronnius l. c. p. 121. Dedicatio τοῦ προσκυνήματος fit ἐπὶ Μάρκῳ cet. i. e. nomine Marci cet. ut in titulis montis Claudiani n. 4713. *d. e. f.* Mu-

tatio litterae B vs. 8. init. in N necessaria videtur. Neque enim sensum fundit idoneum vox *βῆμα*, et *προσκύνημα* statuendum esse vel reliqua *προσκυνήματα* suadent ex iisdem specubus transcripta. Post *Ἴσιδι* excidisse vel *καὶ Σαράπιδι* vel *θεᾷ μεγίστῃ* monuit Letronnius. Minus probabiliter idem praeterea proposuit *Ἴσι καὶ τοῖς συνναόις θεοῖς*. P̄ siglum vocis *χιλίαρχος* est (cf. n. 4713. *e. f.*), alias P̊ (n. 4542. 4544. 4546. 4554.) vel ✻ (n. 4713. *b.*). Cf. n. 4713. *d.*

4844.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 12.

ΑΙΕΙΝΙΓΠΑΧΟΥΜΙLHΑΧ∠ ΙΕΠΑΛΛΒΗ
ΑΙΓΓΑΧΟΙΓ ↑ΑΔΕΔΦΟC

Αἴ[σ]ίνι[ς]? Πάχουμι[ς cet. Vs. 2. apparet ἀδε[λ]φός.

4845.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 11. Iuxta incisum est instrumentum, ut videtur, geometricum.

ΤΟΠΡΑΝΝΟΥΦΕΙΛΙC - -

Τὸ πρ(οσκύνημα) Ἄννου Φει[δίου.

4846.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 5.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΑΤΕΛΛΑCΛΟΓ.ΟΥ
ΤΟΠ . . . .
ΙᒐΑΝCΝѠΜΕΤΕΠΟΥΗΡΙC

Τὸ προσκύνημα Ἀ[π]ελλᾶς Λόγ[γ]ου.
Τὸ π[ροσκύνημα - - - Π]ετεπούηρις?
Intellige ἐποίησε.

4847.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 13.

ΤΟΠΤΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΑΡΠΑΗCΙC
ΠΟΥΟΡΕΙΟΥ
ΗΡΟCΤΕΤΟΙΙ

Τὸ προσκύνημα Ἁρπάησις Πού[θ]ρείου - - -

4848.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 4.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΓΕΤΕΛΚΟΗCΕΤΕΗCΙΟC
ΚΑΙΤΟΙCΤΕΚΝΟΙCΑΥΤΟΥ

Τὸ προσκύνημ[α Π]ετελκόης [Π]ετεήσιος καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῦ.
Nomen Πετελκόης redit n. 4855.

4849.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 7.

ΤΟΠΡ . . . .
ΕΡΜѠΝΑΠΟΛΛѠΝΕ

Τὸ πρ[οσκύνημα] Ἕρμων Ἀπολλων[ίου?

4850.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 16.

ΤΟΠ . . . ΚΥ . . . .
ΗΡѠΝΟCΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ

Τὸ π[ροσ]κύ[νημα] Ἥρωνος Πτολεμαίου.

4851.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 6.

ΕѠΝC
ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΚΑΙΗΑΘ
ΑΘΗΝΑΙΟΥΛΟΝΓΕΙΝΟΥ

Τὸ προσκύνημα καὶ ἡ [ἀν]άθε[σι]ς Ἀθηναίου Λονγείνῳ.

4852.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 18. Supra incisum est vasculum.

ϚΥ//—ΙΙΛΣ
ΟΡΕΕΝΟΥΦΙC
ΟΡCΗC

Τὸ προσκ]ύ[νημα] Ὀρ[σ]ένουφις Ὄρσης.

4853.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 15.

ΠCΤΕΧΝΟΤΒΙΟC
ΨΕΝΥΡΙΟC

Τὸ προσκύνημα] Π[ε]τεχνο[ύ]βιος Ψενύριος.
De nominibus ex ΠΕΤΕ compositis cf. n. 4824.

4854.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 3.

ΕΞѠ
ΠΕΓΕΧΝΟΥΜΙC
ΕΡΤΔΗCΙCΠΥΓ

- - - Πε[τ]έχνουμις Ἐρι[ά]ησις - - -
Forma Πετέχνουμις p. Πετέχνουβις pronuntiatione nata videtur.

4855.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 14.

ΛΓΠΕΠΛΡΕΝΟΥΩΙΕ
ΠΕΠΛΚΟΗ/

(Τὸ προςκύνημα) Πεπαρένου[φ]ις, Πε[τε]λκόη[ς].
Conf. n. 4848.

4856.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 17. Iuxta instrumentum et duo vasa repraesentata sunt.

ΠΡΕΜΧΟΥ
ΠΡΕΜΠΟΥΡΟΥC
ΠΛΟΡΑΥΤΟCΔΡΧΙΤ
. . . . . . ωΝΑ ... ωΙΝ ΘCΟΥ

Πρ(οςκύνημα) Ἔμχου· πρ(οςκύνημα) Ἐνπούρου.
Πλόραυτος ἀρχιτ[έκτ]ων ἀ[νέθηκε]ν Θ[ε]οῦ (p. Θεῷ).

4857.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 9. Initio navicula novenis remis instructa repraesentata est. Infra versus est perscriptus characteribus non Graecis.

ΦΑΤΡΕΧΠ
ΑΕΝΗCΙΕ

Ψοάτρεχ[ις]? Ἀένησι[ς].

4858.

Silsili, hodie Selseleh; edidit Gau Inscr. tab. X. n. 10.

. . . ΤCΕΙΝ(– ΙΩ–
ΑΝΟΥΦΙC

Vs. 2. nomen proprium est in - ἄνουφις desinens.

4859.

Ombis, in templi parte interiore in coronide, litteris tres pollices altis; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 75. Jomard Descr. Aeg. Antt. Vol. V. tab. 55. n. 16. (cf. eiusdem Mémoire sur les inscr. recueillées en Égypte in opere Descr. de l'Ég.), Gau Inscr. cet. tab. X. n. 1. Wilkinsonus ap. Young. Hieroglyphics II. tab. 65. Ex Hamiltono repetierunt Champollion-Figeac Annal. T. II. p. 160. 405. n. 4. et Walpolius Travels p. 593. n. 59. Tractavit Letronnius Recherches p. 76-88. et Recueil des inscr. Gr. cet. T. I. p. 40-46. (cf. tab. V. e.)

ΥΠΕΡΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣΤΗΣΑΔΕΛΦΗΣΘΕΩΝ
ΦΙΛΟΜΗΤΟΡΩΝΚΑΙΤΩΝΤΟΥΤΩΝΤΕΚΝΩΝΑΡΟΗΡΕΙΘΕΩΙΜΕΓΑΛΩΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΚΑΙΤΟΙΣΣΥΝΝΑΟΙΣΘΕΟΙΣΤΟΝΣΗΚΟΝ ΟΙΕΝΤΩΙΟΜΒΙΤΗΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΙΠΕΞΟΙΚΑΙΙΠ
ΠΕΙΣΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΕΝΤ Γ ΙΣΑΥΤΟΥΣ

Titulus, ut a Gavio editus est, duobus versibus absolvitur. Vs. 1. post ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ Hamilt. addit ΔΙΟΥ, quas litteras repetitas ex praecedentibus ΑΙΟΥ male tuetur Walpol. Deinceps Hamilt. omittit ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ. Pro Α Gau aliquoties habet Λ. Gau habet ΛΡΟΗΡΕΙ, reliqui ΑΡΩΗΡΕΙ. Vs. 2. init. Gau ΑΓΟΜΩΝΙ. Spatium post ΣΗΚΟΝ relictum non servat Wilkinson. Deinde Hamilt. ΠΕΙΟΙ, quod corrigitur in erratis. In fine Gau ΕΥΝΟΙ... ΚΓΝΙ Τ Τ ΙΣΑΥΤΟΥΣ.., Hamilt. ΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΕΝ Τ....ΤΣΑΥΤΟΥΣ, Jom. ΕΥΝΟΙΑΣΕΝ ΙΝΓΝΤ Γ ΙΣΑΥΤΟΥΣ.

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς, θεῶν Φιλομητόρων, καὶ τῶν τού-
2 των τέκνων Ἀροήρει, θεῷ μεγάλῳ Ἀπόλλωνι, καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς τὸν σηκὸν οἱ ἐν τῷ Ὀμβίτῃ τασσόμενοι πεζοὶ καὶ ἱππεῖς καὶ οἱ ἄλλοι εὐνοίας ἕνεκεν τ[ῆς εἰ]ς αὐτούς.

Liberorum mentio vs. 1. titulum non multo anteriorem anno 160. sistit. Ἀρόηρις s. Ἀρώηρις Apollo notus est ex templo Apollonopolis parvae n. 4716. *e*. Ex natura templi, quod duplex est, atque ex eiusdem templi anaglyphis, quae repraesentant duo numina primaria, alterum capite nisi (épervier) exstructum, alterum capite crocodili, Letronnius collegit duobus his numinibus templum dedicatum esse et altero quidem Aroerin repraesentari, altero Sevek s. Saturnum. Hos igitur esse templi τοὺς κυρίους θεούς, quorum uterque habeat συννάους θεούς. Id quod confirmavit Champollion (Lettres écrites d'Ég. p. 110.), qui praeterea annotat utrumque deum cum συννάοις θεοῖς constituere triadem. Dextra parte templi sanctuarium (σηκὸν) Aroeris contineri idem probabiliter demonstravit Letronnius. Hunc igitur σηκὸν dedicarunt qui tum in nomo Ombitico agebant πεζοὶ καὶ ἱππεῖς καὶ οἱ ἄλλοι. Τοὺς ἄλλους, qui dicuntur, Letronnius interpretatur „des employés de l'administration militaire attachés au corps". Iure ut videtur. Certe magistratus civiles (πραγματικοὶ) intelligi vix possunt; quae prior Letronnii sententia fuit Recherch. p. 85. Ceterum dedicationem non simplicem esse idem recte annotavit. Videlicet auctores tituli Aroeris τὸν σηκὸν pridem factum et consecratum, fortasse vetustate laborantem, decorarunt dignumque deo redditum rursus dedicarunt. Quae Rosellinus tentavit (Mon. dell' Egitto cet. Mon. storici T. IV. p. 302.) de iis vid. Letronnius Recueil cet. in Addendis p. 466.

4860.

Ombis, in ruderibus in ara fracta; ex Richteri Diario inedito dedit Franckius Richtersche Inschriften II, 78. p. 471 sqq. Hinc petiit et illustravit Letronnius Recueil des inscr. T. I. p. 383 sqq.

- - - - ΤΗΙΚΛΕΟΠΑΤΡΑΙΤΗΙΓΥΝΑΙ
- - - ΜΕΓΙΣΤΩΙΚΑΙΤΟΙΣΣΥΝΝΑΟΙΣ
- - ΑΙΠΕΞΙΚΑΙΚΑΙΙΠΠΙΚΑΙΔΥΝΑΜΕΙΣ
- - - ΥΠΕΡΜΕΝΑΝΔΡΟΥΤΟΥΜΙΚΡΟΥ
- - ΡΧΟΥΕΠΑΝΔΡΩΝΚΑΙΓΗΣΒΑΣΙΛΙΚΗΣ
- - ΒΙΤΟΥΚΑΙΜΙΚΡΟΥΤΟΥΥΟΥΝΤΟΣΔΕ
- - ΠΠΑΡΧΩΝΕΠΑΝΔΡΩΝΚΑΙΠΤΟΛΕ
- - ΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΗΣ
- - ΤΕΣΕΙΣΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΚΑΙΗΣ
- - ΑΝΤΗΣΙΣΩΣΤΩΙΚΑ
- - ΝΤΕΙΛΗΦ -

Βασιλεῖ Πτολεμαίῳ καὶ βασιλίσσῃ Κλεοπάτρᾳ τῇ ἀδελφῇ καὶ βασιλίσσ]ῃ Κλεοπάτρᾳ τῇ γυναι-
κί, θεοῖς Εὐεργέταις καὶ Φιλομήτορσιν, καὶ Ἀρωήρει Ἀπόλλωνι θεῷ] μεγίστῳ καὶ τοῖς συννάοις
θεοῖς - - - - - - - - αἱ ἐν τῷ Ὀμβίτῃ νομῷ τασσόμεν]αι πεζικαὶ καὶ ἱππικαὶ δυνάμεις
καὶ οἱ ἄλλοι πραγματικοὶ πάντες τὸν βωμὸν καὶ - - - - - ἀνέθηκαν] ὑπὲρ Μενάνδρου τοῦ Μίκρου
τῶν πρώτων φίλων καὶ ἀρχισωματοφύλακος καὶ γυμνασιάρχου καὶ ἱππά]ρχου ἐπ᾽ ἀνδρῶν καὶ γῆς βασιλικῆς
οἰκονόμου καὶ ἐπὶ τῶν προσόδων καὶ ἐπιστάτου καὶ στρατηγοῦ τοῦ Ὀμ]βίτου, καὶ Μίκρου τοῦ υἱοῦ, [ὄ]ντος δὲ
καὶ αὐτοῦ τῶν πρώτων φίλων καὶ - - - - - - - καὶ ἱ]ππαρχῶν ἐπ᾽ ἀνδρῶν, καὶ Πτολε-
μαίου - - - - - - - - - ἀρ]ετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας ἧς
ἔχοντες διατελοῦσιν εἰς αὐτοὺς ἐξ οὗ τυγχάνουσιν κατασταθέν]τες εἰς τὰ πράγματα, καὶ ἧς
- - - - - - - - - - αν τῆς ἴσως τῷ κα - - - -
- - - - - - - - - - ἀ]ντειλήφ[ασιν - - - -

Recte plurima restituit Letronnius, ut nihil opus sit Franckii commenta refellere. Quae residua sunt vs. 1. Κλεοπάτρᾳ γυναι[κί, manifesto indicio sunt praescripta fuisse ea, quae sunt in titulo Philensi n. 4896. Ptolemaeumque esse Euergeten II. Is quum et ipse Φιλομήτωρ audiat (vide Introd. p. 287. *a.*), Letronnius vs. 2. elogio θεοῖς Εὐεργέταις addidit Φιλομήτορσιν, quo expleretur lacuna, quae tamen nimia fit illato Ἀρωήρει τῷ καὶ Ἀπόλλωνι. Quippe lacuna vs. 2. aliquanto minor est quam vs. 1. Itaque omisimus τῷ καί, ad exemplum tituli n. 4859. Ceterum Ἀρωήρει Ἀπόλλωνι θεῷ] μεγίστῳ etsi probabile, tamen non certum est. Potest etiam alius deus commemoratus esse. Illud certum, primum Ptolemaeum et Cleopatras dici, deinde inferri dei mentionem (cf. Introd. p. 307. *b.*). De auctoribus dedicatae arae cf. n. 4859. et n. 4896. Vss. 3. 4. paulo aliter explebat Letronnius, ac nos fecimus. Sed quum verba αἱ ἐν τῷ Ὀμβίτῃ νομῷ τασσόμεναι melius praeponuntur, tum verba τὸν βωμὸν - - - ἀνέθηκαν rectius postponuntur, ut scilicet haec propius absint a vocabulis ὑπὲρ Μενάνδρου cet. Vss. 5. 6. 7. dedimus praeeunte Letronnio. De titulis honorificis Menandri cf. Introd. p. 290 sq. de dignitatibus eiusdem, ut de γυμνασιαρχίᾳ ibid. p. 291. *a.* de ἱππαρχίᾳ ἐπ᾽ ἀνδρῶν ibid. p. 289. *a.* de οἰκονομίᾳ γῆς βασιλικῆς ibid. p. 296. *b.* de ἐπιστασίᾳ ἐπὶ τοῦ νομοῦ et ἐπὶ τῶν προσόδων ibid. p. 292. *b.* 296. *a.* 299. *a.* de στρατηγίᾳ νομοῦ ibid. p. 291. *b.* Vs. 9. quum εἰς τὰ πράγματα simpliciter dictum sit, apparet locum paulo aliter tractandum fuisse ac fecit Letronnius p. 388.

4861.

Syenae reperta est inscriptio Latina de inventis iuxta Philas lapicidinis, quam tractavit Letronnius Recherches cet. p. 361. et Recueil des inscr. cet. T. I. p. 446 sqq. Prope Syenen in rupe Graecam hanc repperit Hamiltonus Aegypt. p. 69. Citavit Letronnius Rech. p. 248.

CΑΒΙΝΙΑΝΑC CΕΡΑΠΕΙΩΝ ΟΡΕοΥ

Fortasse Ἐμνήσθη] Σαβινιάνας Σεραπείων (p. Σεραπίων) Ὀρέου, vel si titulus integer est: Σαβινιαν[ὸ]ς Σαραπείων Ὀρέου. Vide tamen ne sit Ὄρσου a recte Ὄρσης (n. 4852.).

4862.

In insula *Elephantine*; initium inscriptionis, cuius meminit Wilkinsonus Manners and customs Vol. IV. p. 238. litteris minusculis.

Χνούβι θεῷ - -

4862. *b*.

In insula *Elephantine*; in opere fictili asservato Lugduni Batavorum; edidit Reuvens Lettres à Mr. Letronne III. p. 56. litteris minusculis.

A.

Ἔτους κε̄, Παχὼν
εἰς - - - - εἰς τὸν ἐν Συ(ήνῃ) Θυ - - -
εἰς τὴν ἐπιγρ(αφὴν) τοῦ αὐ(τοῦ) ἔτους
ὑπὲρ σοῦ τόπου Βῆγχις
Πετενεφώτου πυροῦ ἀρ(τάβαι)
τρεῖς ἥμισυ ʃ Ζ Γ<
'Αρτέμης σιτολόγο(ς)
Ī Δ

Vs. 2. μετάσχισιν coniecit Reuvensius ratione habita vocabuli μετασχιστὴς in altero latere vasis obvio. Vide ne fuerit εἰσπέπτωκεν vel simile. Idem de coniectura praemisit τέτακται.

In parte interiore Reuvensius legit haec:

B.

Ἔτους β̄, Τυβί,
τέτα(κται) ἐπὶ τὴν ἐν
Συ(ήνῃ) τρά(πεζαν), ἐφ' ἧς 'Αμ(μ)ώ(νιος), εἰς
τὸ αὐτὸ L, Ἄκρ(ατος)
μετασχιστὴς λ ρ̊
Ψένχνουβ(ις) ἐν ^λετηι
ἄνω, 'Ακράτ(ῳ) τέλ(ος) πεν-
τακοσίους ʃ φ
X 'Αμ(μ)ώ(νιος) τρα(πεζίτης).

Vs. 5. fortasse μετασχιστὴς ἀρ(γυρικῶν). Sed vox nova. Vs. 6. Reuvensius legebat ἐν 'Ελεφαντίνῃ τῇ ἄνω. Non tento explicationem, quoniam non praesto est contextus accurate delineatus. Uterque titulus est ex aetate Ptolemaeorum. De σιτολόγῳ cf. Introd. p. 299. *a.* de τραπεζίτῃ ibid. p. 298.

4863.

In insula *Elephantine*, in pariete Nilometri; col. III. vss. 5 - 9. et col. IV. *b.* vss. 10 - 14. transcripsit Jollois Descr. Aegypt. Antt. T. V. tab. 55. n. 14. 15. et Girard Mém. sur le Nilomètre d'Elephantine in Descr. Aegypt. Antt. Mem. T. I. p. 10. 11. Col. IV. *b.* vss. 10 - 14. dedit etiam Cailliaud Voy. à Méroé T. III. p. 387. ex restitutione Letronnii, litteris minusculis. Col. IV. *b.* vss. 10 - 14. tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1822. p. 543. Mém. sur le tombeau d'Osymandyas p. 31. Recherches sur l'Ég. p. 263 sq. La statue voc. de Memn. p. 197. Totum transcripsit Wilkinsonus et edidit Young Hieroglyphics cet. Vol. II. 1828. tab. 58. (cf. tab. 62.), quod exemplum damus.

[*Textum vide in tabula inserta.*]

Col. III. vs. 5. Gir. Joll. nihil nisi ΠΗ. Vs. 6. Gir. Joll. ΛΥ ЄΟCΤΟΥΚΥΡΙΟΥ. Vs. 7. init. C- omittunt Gir. Joll. Vs. 8. post ΑΙΓΥΠΤΟΥ Gir. ...Δ..., Joll. ЄΙ' Α◡. Vs. 9. Gir. Joll. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥΚΛ vel ΑΝΤΟΝΙΝΟΥΚΛ. Col. IV. *b.* vs. 10. Gir. ante ΛΟΥΚΙΟΥ nihil habet; Joll. habet ΓΛΟΥΚΙΟΥ, Caill. LΓ̄. Vs. 11. Gir. Joll. nihil ante ЄΥCЄΒΟΥC, item vs. insequente. Vs. 13. init. Gir. Joll. ΤΟΥ. Vs. 14. init. lacunam habent Gir. Joll. deinde Gir. ΠΑΛΑΙCΤΟΙΔΔΑΚΤΥ. Joll. ΠΑΛΑΙCΤΟΙΔΔΑΚΤΥ et nihil praeterea.

De argumento vide Introd. p. 318. Signati sunt cubiti xxi - xxvii. Exceptis cubitis xxi, xxiii et xxvii, reliqui inscriptiones habent ad latus incisas. Cubitus est antiquus regius dactylos xxviii palmos vii continens, non Ptolemaicus qui continebat dactylos xxiv palmos vi (vide Boeckh. Disquisitt. metrolog. p. 217. 221 - 226.). Res aperta non solum ex designatione sex palmorum (col. IV. *a.*) sed etiam ex compendiaria cubiti in xiv quos vocant gradus divisione, qua bini dactyli in unum gradum computati sunt (cf. Boeckh. Disquis. metrol. p. 227 sq.). Inscriptiones aquarum status indices omnes sunt ex aetate Imperatorum. Vetustissimae pertinent ad imperium Augusti, recentissimae ad aetatem Septimii Severi. Examinemus singulos titulos initio facto a parte inferiore.

Col. V. cubitus xxii.

L - τοῦ δεῖνος] Καίσαρος πή(χεις) [κβ̄, π-
αλα]ι[στ]οὶ -, [δάκτυλοι -
L ις̄?] Τραϊανοῦ [Κα]ί-
σαρο]ς
πή(χεις) κβ̄, πα]λ-
αιστ]οὶ ε̄.
L - τοῦ δεῖνος Καίσαρο]ς πή-
χεις κβ̄], π[α-
[λαιστοὶ] - - -

Sunt tres inscriptiones, fortasse omnes ad Traianum pertinentes post a. u. c. 853. p. Chr. n. 100. Formam παλαιστοὶ p. παλαισταὶ vel παλαιστα sumpsi ex col. IV. *b.* extr. omnibus firmatam apographis.

Col. IV. cubitus xxiv.

a.

L - Τιβ]ερίου Καίσαρος πήχ(εις) [κδ̄], π[α](λαιστοὶ) ς̄.
L - Τιβερίου Καίσαρος] τοῦ κυρίου πήχ(εις) κ[δ̄], παλ(αιστοὶ) ε̄, δ(άκτυλοι) η̄?
L - - - - ου Καίσαρ[ο]ς το[ῦ κυρίου πήχ](εις) κ[δ̄], παλ(αιστοὶ) [ε̄, δ(άκτυλοι) - -

b.

L - Αὐγούστου Καίσαρος [πήχ(εις)] κ[δ̄, παλ(αιστοὶ) - - - -
L ι[ε̄] Τραϊανοῦ Καίσαρο[ς πήχ(εις) κδ̄, - - - - - -

Col. I.

KZ

Col. II.

a.

ΙΟCΙΝΙΚC
ΠΗΚϘΠΑΓ
ΠΑ
C V CAI AICΔ VΗΚϘΠΑΔΑΒ

b.

ΝΕΡѠΝΟCΚ
ΟΥCΤΟΥΙ
Υ Λ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC
ΛΟΥΚΙΟΥCΕΠΤΙΜΙΟΥCΕΟΥΗΡΟΥ
ΑΝѠΑΡΚΟΝΟΠ Υ
ΚΑΙCΑΡΟCΑΓΘ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC
ΜΙΟCΑ
ΤΙ Α ΙΗ

KE

Col. III.

KC

ѠΝΑΙΛΙ
ΤѠΝΚΛΠ
ΠC Ω
X ΝL
ΑΡΟC ΠΗ ΚC
ΚΑΙCΑΡΟCΤΟΥΚΥΡΙΟΥ
Ε ΕΠΙΛΟΥΚΙΟΥ
ΕΠΑΡΧΟΥΑΙΓΥΠΤΟΥΕΠΑΓΑΘѠ
ΑΝΤѠΝΙΝΟΥΚΑΙCΑΡΟC
Ε ΠΑ

Col. IV.

a.

ΚΔ

ΗCΕΡΙΟΥΚΑΙCΑΡΟCΠΗΓ ΠΑS
ΤΟΥΚΥΡΙΟΥΠΗΚΑΠΑΕΔ
CCΟΥΚΑΙCΑΡΟC ΤΟΙ ΚΑΠΑ Λ ΚΙ
ΛΟΥC

ΗΚΕ

KΓ

b.

LΑΥΓΟΥCΤΟΥΚΑΙCΑΡΟC ΚΟ
CΤC ΤΡΑΙΑΝΟΥΚΑΙΣΑΡΟΥ
L ΚC
LΞΝΕΡѠΝΟ Ε
L ΤΙΒΕΡΙΟΥΤΟΥΚΑΙCΑΡΟC
LΙC ΤΙΒΕΡΙΟΥΚΑΙCΑΡΟCΟΙΚΑΠΙ
F ΔΟΜΙΤΙΑΝΟΥ ΛΟCΠΗΚΔΠΑΟC
LΛCΑΥΓΟΥCΤΟΥΚΑΙCΑΡΟCΠΗΚΔΠΗΔΑΑΑ
C ΝΕΡѠΝΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΠΗΚΔΠΑΔΑΚΑ

ΔΑΑΑ LΓΓΛΟΥΚΙΟΥCΕΠΤΙΜΙΟΥCΕΟΥΗΡΟΥ
ΔΡΟΠ ΕΥCΕΒΟΥCΠΕΡΤΙΝΑΚΟCCΕΒΑCΤΟΥ
CV ΤΟΥΚΥΡΙΟΥΕΠΙΟΥΛΠΙΟΥΠΡΙΜΙΑΝΟΥ
ΟΥ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥΗΓΕΜΟΝΟC
Λ ΠΑΛΑΙCΤΟΙΔΔΑΚΤΥΚ

Col. V.

KB

C ΚΑΙCΑΡΟCΠΗΝΙΟΝ
Ι ΟΙ ΚΝLΝΡ ΙΙ
ΓѠΤΡΑΙΑΝΟΥΑΙ
ΗCΑΛ
ΟΙΕ
CΠΗ
C ΛΠ

KA

Not. Columnas I. et V. maiore intervallo remotas puta, illam a col. II. *a.* hanc a col. IV. *b.*

L - [Νέρωνος Καίσαρος πήχ(εις) κδ, - - - - - -
L [ε] Νέρωνο[ς Καίσαρος πήχ(εις) κδ, - - - - - -
L - Τιβερίου Καίσαρος [πήχ(εις) κδ, - - - - - -
L ι[ε] Τιβερίου Καίσαρος [πή(χεις) κ[δ], π[αλ. - - -
L γ Δομιτιανοῦ [Καίσαρ]ος πή(χεις) κδ, πα[λ. ε - - -
L λ[ε] Αὐγούστου Καίσαρος πή(χεις) κδ, π[α](λαιστοὶ) δ, δά(κτυλος) α.
L Θ Νέρωνος Καίσαρος πή(χεις) κδ, πα(λαιστοὶ) δ, [δά]κ(τυλος) α.

L - τοῦ δεῖνος Καίσαρος πή(χεις) κδ, παλ.] δ, δά(κτυλος) α.
L - τοῦ δεῖνος Καίσαρος πή(χεις) κδ, παλ. δ], δ[ά](κτυλοι) γ.

L γ Λουκίου Σεπτιμίου Σεουήρου
Εὐσεβοῦς Περτίνακος Σεβαστοῦ
τοῦ κυρίου ἐπὶ Οὐλπίου Πριμιανοῦ
τοῦ λαμπροτάτου ἡγεμόνος
πήχεις κδ], παλαιστοὶ δ, δάκτυ[λ](οι) κ.

b. duo anni Augusti consignati sunt, quorum alter haud dubie est xxxv. a. p. Chr. 5. Nota Augusti nomen expressum, pro quo vulgo simpliciter Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ. Sequuntur anni plures Tiberii, quorum pars etiam ad manum sinistram posita est (*a*). Fortasse ea pars antiquior est. Ibi vs. 4. ΛΟΥΕ fortasse ad versum praecedentem pertinet, ut plene scripserit quadratarius ΔΑΚΤΥΙΙΛΟ[Ι]Ε (δάκτυλοι ε). In altera parte articulus ante ΚΑΙCΑΡΟC inepto loco positus fortasse transcribenti debetur. Si fuit articulus, fuit ΚΑΙCΑΡΟCΤΟΥ[ΚΥΡΙΟΥ - Supra annos Tiberii in *b.* duo opinor anni Neronis inscripti sunt, item unus infra notationem Augusti anni xxxv. Erat sane spatium etiam ante Augustum, sed hoc neglexit quadratarius. Aptum id visum est postea ad recipiendum annum Domitiani, quemadmodum serius spatium relictum (vs. 2.) idoneum visum est annum Traiani incidenti. Plenior inscriptio sequitur vs. 10. ad manum dextram, repetita illa saepe a Letronnio. Ex Ulpio Primiano praefecto Aegypti (vide Introd. p. 313. *a.*) Letronnius pridem de aetate huius inscriptionis iudicavit. Annum Γ attulerunt apographa Joll. et Caill. Unde Letronnius (de stat. voc. Memn. p. 197.) monuit titulum Nilometri a. 194. exeunte positum esse. Addicit etiam Wilkinsoni apographum, in quo T ex vitio lapidis natum videtur. Ceterum hoc apographum docet supplemento Letronnii in principio huius tituli non opus esse. Formam insolentiorem παλαιστοὶ non temere damnaverim ut ortam a quadratario. Vestigia eius formae habes col. V. Alius Septimii Severi Imperatoris annus consignatus est col. II. *b.*

Col. III. cubitus xxv. ubi siglum scribendum ΚЄ.

L - Ἀντ]ων[ίνου Καίσαρος πήχ(εις) κε, παλ. - - -
L - Ἀν]των[ίνου Καίσαρος πήχ(εις) κε,
π(αλαιστοὶ) [ε, δάκτυλοι -
L - T. Αἰλίου Ἀντω]ν[ίνου
Καίσα]ρος πήχ(εις) κ[ε. L - Ἀντωνίνου
Καίσ[α]ρος τοῦ κυρίου [πήχ(εις) κε, παλ(αιστοὶ)
ε]. ἐπὶ Λουκίου - - -
ἐπάρχου Αἰγύπτου ἐπ' ἀγαθῷ
L -] Ἀντωνίνου Καίσ[α]ρος
τοῦ κυρίου πήχ(εις) κ]ε, πα(λαιστοὶ) -

L - τοῦ δεῖνος Καίσαρος π]ή(χεις) κε, - - -

Sunt sex anni, quorum priores probabiliter, quartus certo Antonini Pii est. Qui ad latus consignatus annus est, coniicias et ipsum esse Antonini. Vss. 7. 8. novum praefectum Aegypti deprehendimus ex aetate Antonini Pii. Praenomen Lucius est; nomen videtur excidisse (cf. Introd. p. 312. *b.*).

Col. II. cubitus xxvi. ubi scribendum siglum ΚⅭ vel Κϛ (κϛ).

a.

L - του δεῖνος Καίσαρ]ος [πή](χεις) κ[ϛ
L - τοῦ δεῖνος Καίσαρος] πή(χεις) κϛ παλ(αιστοὶ) γ,
[δά(κτυλοι)] -
L - τοῦ δεῖνος Κ]αί[σ]α[ρος π]ή(χεις) κϛ, παλ(αιστὴ) α, δάκ(τυλοι) β.

b.

L -] Νέρωνος Κ[αίσα-
ρ]ος τοῦ [κυρίο-
υ [πήχ(εις) κϛ, παλ(αιστοὶ) -
L -] Αὐτοκρ[ά]τορος
Λουκίου Σεπτιμίου Σεουήρου
κ]αὶ M. Ἀ[ντω]ν[ίνου
Καίσαρος [Σεβ]α[στοῦ
Αὐτοκράτορος
ἐπὶ ἡγεμόν]ος Ἀ - ?
- - - - - - π]ή(χεις) [κϛ - -

Ultimus titulus paulo disertior non potest esse antiquior anno p. Chr. 198. quo Caracalla in societatem imperii vocatus est. Ductus ante ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC residuus esse potest ex Γ ut nota anni sit LΙΓ (a. 205.); quo admisso, vs. 6. in promptu est coniicere ἐπὶ ἡγεμόνος Ἀ[κουΐλα. De Aquila praefecto Aegypti vide

p. 313. *b*. Sed haec mera coniectura est eoque debilior quod litterae vs. 6. pessime sunt mulcatae. In universum parum didicimus ex his inscriptionibus. Plurimum enim detrimenti notae numerales ceperunt. Atque ne Imperatorum quidem omnium nomina in aperto sunt. Memorabile hoc solum nullum ex aetate Ptolemaeorum ibi scriptum titulum videri.

4863. *b*.

In insula *Elephantine*, in supellectili fictili; edidit Minutolius Itin. tab. XXXII. 17. cum explicatione Buttmanni p. 421.

Ἐγω ἐπὶ λόγῳ παρὰ πατρὸς Νοῦφις ὑπὲρ χειρωναξίου 7η̄. Σύεῤῥις Φιλουμενὸς ἔγραψα L Θ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Οὐεσπασιανοῦ Σεβαστοῦ, Τυβὶ γ̄.

Est apocha a. u. c. 831. p. Chr. 78. scripta. Ἐπὶ λόγῳ Buttmanno videtur id esse quod oppositum est ἐπ' ἐγγύῃ. Similes apochas plures habes n. 4864 sqq.

4864.

In insula *Elephantine*, ex fragmentis supellectilis fictilis transcripsit Saltius titulos qui sequuntur 4864-4869. 4871-4886. 4888-4891. Edidit Young Hieroglyphics Vol. II. tabb. 53. 54. 55. Primus hic ap. Young. est in tab. 54. n. XV.

Διέγραψ(εν) Ἀρνάησις πατρὸς Ζμήθεος -· διέγραψ(εν) πρώτου ἔτους Τραϊανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου - δραχμὰς ιζ̄. Ἀρνάησις Ἀμμωνᾶτ(ος) χρ. διέγραψα.

Διαγράφειν est numerare pecuniam, ut in pap. Zoidis vss. 19. 21. 29. (conf. Peyron. ad pap. Zoidis p. 31.). Est igitur apocha, ex quo genere sunt tituli n. 4863. *b*. 4865-4868 cet. Annus primus Traiani Imp. est a. p. Chr. 98. Vs. 3. erravit scriptor ΤΡΑ ΣΙΑΝοΥ scribens p. ΤΡΑΙΑΝοΥ. Cave credas subesse Οὐεσπασιανοῦ. Obscurus sensus est vs. 5.

4865.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young l. c. tab. 53. n. XIV.

Διέγραψ(εν) Ἀρνάησις - - - - μ(ητρὸς) Ταχήσι[ος] - - - ῑ ἔτους Τραϊανοῦ - τοῦ κυρίου - - - - δεκαεπτά, ἀσσ. μ(ηδὲν)? = ιζ̄ = διὰ Σαραπίωνος - - - - - - -

Annus est p. Chr. 107. De singulis cf. n. 4864. 4866 sqq.

4866.

Ibidem, in fragmento supellectilis fictilis (cf. lemma ad n. 4864.). Edidit Young l. c. tab. 53. n. I. Legit O. Müller Gött. Gel. Anz. 1827. p. 1529. 1530.

Ἀντῶνις Μαλχαῖος ἀσχολούμενος τὴν ὁρμοφυλακίαν Σοήνης Ἀρναήσι Χηνοτρόπῳ χαίρειν. Ἀπέχω παρὰ σοῦ τὸ ἐνόρμιν ἀπ' ὠτίων ὧν ἐποίησα τὰ ἀπὸ Χοιὰκ λ̄ ἕως Φαρμουθὶ λ̄ τοῦ ιη̄ ἔτους Τραιανοῦ ἀρίστου Καίσαρος τοῦ κυρίου. Φαρμου(θὶ) λ̄. Ἀντώνιος Μαλχαῖος ἀπέχω.

Σοήνην pro muliere Romana habuit Müller coll. n. 4876. ubi legerat κυρίας Αὔλης Σοήνης. Videtur tamen oppidum vicinum Syene intelligenda esse, quae Σοήνη vocatur etiam n. 4892. (cf. n. 4868.) Antonius Malchaeus qui curam gerit ὁρμοφυλακίας Σοήνης his litteris testatur se accepisse ab Arnaesi (aurario opinor) ἐνόρμιον i. e. ornamentum pendulum ex inauribus, quas fecit a die XXX. mensis Choeak usque ad d. XXX. mens. Pharmuthi a. Traiani XVIII. (p. Chr. 115.)

4867.

Ibidem, in fragmento supellectilis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 55. n. XX.

Ὁ δεῖνα καὶ] οἱ λοι(ποὶ) μισθ(ωταὶ) [ἱερᾶς πύλης Σοήνης]. διέγρα(ψεν) - - - - - - Χιμσήσιος Ζ - - - υνέρσης μ(ερισμὸν) τρίτου ἔτους Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου δραχ(μὰς) δεκαεπτά, ἀσσ(άριον) μ(ηδὲν)? ‖ιζ‖. L δ̄ Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου Χοιὰκ ε̄.

Vs. 2. explevi ex n. 4868. 4869 sqq. Haec ἱερὰ πύλη Σοήνης (vide n. 4866.) fortasse pertinet ad celebrem lapicidinam Syenes. Πύλη Σοήνης redit n. 4919. Apocha scripta est a. p. Chr. 120. Assarium mentio fit etiam n. 4865. 4869. 4882.

4868.

Ibidem, in fragmento operis fictilis; edidit Young l. c. tab. 53. n. III.

Οὐλλαρίων καὶ οἱ λοι(ποὶ) μισθ(ωταὶ) ἱερᾶς πύλ(ης) Σοήνης. δ[ιὰ Παχόμψαχις βοηθ.] διέγραψ(εν) Πάχνουβις Πέτορ Ζμ(ήθου) ἀπ. Θωπότησις ἀπὸ δ̄ ἔτους Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου δραχ(μὰς) ὀκτώ· [L ε̄] Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου, Φαρμουθὶ η̄.

Conf. n. 4864. 4867. Vs. 3. explevi ex n. 4874. 4876. 4877. Nomen Παχόμψαχις, quod nunc est viri, consimile est nomini vici Ταχομψώ, cuius mentio est ap. Herodot. II, 29. qui vicus Stephano Byz. est Τάκομψος et Ταχεμψώ. Annus videtur esse Hadriani Imp. v. (= p. Chr. 121.)

4869.

Ibidem, in fragmento supellectilis fictilis (cf. lemma ad n. 4864.); edidit Young. l. c. tab. 54. n. XIII.

Λονγῖνος Ἴξιμος καὶ οἱ λοι(ποὶ) [ἐ]πιτηρηταὶ ἱερᾶς πύ(λης) Σοήνης. διέγραψεν Πέτορ Ζμήϑ(ου) καὶ Χώνου Ἡρν - - - τίβτις μ[ερ](ισμὸν) ιβ L? Ἀδριανοῦ [κ]υρίου δραχ(μὰς) δεκαεπτά, ἀσσ. - || ιζ ||. L ιβ Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου, Μεσορὶ ιη. Λονγῖνος ἔγρ(αψεν) δεκαεπτά.

Apocha est ex a. p. Chr. 128. De singulis cf. n. 4864 sqq.

4870.

Ibidem, ex fragmento vasis transcripsit Belzoni; edidit Young. l. c. tab. 55. n. B. I.

Καλόσιρις πρακ. δια - - - ἀργυρ(ικῆς) Ἐλ[εφαν]τίνης - - -. διέγραψ(εν) Πέτορ Ζμ(ήϑου) - - - - - - - μερισ(μὸν) - - - - L ιγ Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου Καίσ(αρος) δραχμὰς? ια. L ιγ Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου, Τυβὶ κβ.

Pertinet haec apocha ad a. p. Chr. 129. Initio quod dicitur πρακ. ἀργυρικῆς Ἐλεφαντίνης redit n. 4875. 4879. 4880. 4883. 4887. 4888. Fortasse subest πρακτικὸς eo sensu, quo dictum est n. 4866. ἀσχολούμενος. Sequitur nunc vocabulum decurtatum, quod siglum deest in reliquis.

4871.

Ibidem, e fragmento fictili; edidit Young. l. c. tab. 53. n. II. Vs. 1. ut videtur, habet etiam Minutolius Itin. tab. XXXII. 19.

Ἀ]ντίοχος καὶ - - - - - - καὶ Ἰ(ούλιος)? Μ[ά]ξιμος - - - - ις ἐπὶ τῆς ἱερ(ᾶς) πύ(λης) Σού(νης). δι(ὰ) - - βοηϑ. διέγρ(αψεν) Πέτορ Ζμήϑ(ου) - - - - μητρὸς Τ - - έας ἑκκαιδεκάτου ἔτους Ἀδριαν[οῦ] τοῦ κυρίου δραχ(μὰς) δεκαεπτὰ |. ιζ |. καὶ - - - - - - - - - - δραχ(μὰς) δέκα - - - - - - L ις Ἀδριανοῦ κυρίου - -

Apocha ex a. p. Chr. 132. Σούνης scriptum est pro Σοήνης, de qua vide n. 4867. Quid sibi velint verba apposita διὰ - - βοηϑ. prodit titulus n. 4882. ubi diserte διὰ Σαραπίωνος βοηϑ. (fortasse βοηϑοῦ).

4872.

Ibidem, e fragmento fictili; edidit Young. l. c. tab. 54. n. XVIII.

Διέγραψεν ὁ δεῖνα δραχμὰς] || κ - L κ Ἀδριανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου. Φαμ(ενὼϑ) κη.

Est fragmentum ex eodem genere, ex quo tituli superiores. Pertinet ad a. p. Chr. 136.

4873.

Ibidem, ex fragmento supellectilis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 54. n. x.

Οὐαλέριος Μερίων καὶ οἱ σύ[ν]παντ(ες) [ἐπιτηρηταὶ]? ἱερᾶς πύ(λης) Σοὔνης· διὰ Παχάψαχις βοηθ. διέγρα(ψεν) Πάτνιβδις Πέτορ Ζμήθου χειρ(ωνάξιον) δραχ(μὰς) εἴκοσι, ὀβολ. δύο· || κ̄ || L γ̄ Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου, Παυνὶ ιβ̄.

Vs. 2. ἐπιτηρηταὶ dedi ex n. 4869. 4878. De ἱερᾷ πύλῃ Σοήνης vide n. 4867. De scriptura Σοὔνης (Σοὔνυς) p. Σοήνης cf. n. 4871. Apocha est ex a. p. Chr. 140. De reliquis cf. n. 4864 sqq. Vocabulum χειρωνάξιον (cf. n. 4863. *b.*) videndum, ne subsit etiam siglis n. 4878. vs. 5. extr. et n. 4882. vs. 4. Cf. n. 4884.

4874.

Ibidem, ex fragmento supellectilis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 53. n. vi.

Ἡρακλείδης καὶ Ἰσίδωρος μισθ(ωταὶ) πύ(λης) Σοήνης. διὰ Παχόμψαχις βοηθ. διέγρα(ψεν) Πάνυβδις Πέτορ Ζμήθου - - μητρὸς Θινενλοΐδος χειρ(ωνάξιον) δραχ(μὰς) εἴκοσι, ὀβολ. δύο, || κ̄ ||. L δ̄ Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου, Μεσορὴ ῑ.

Apocha est ex a. p. Chr. 141. Homines eosdem habes n. 4876. 4877. Cf. n. 4884. De singulis cf. n. 4864 sqq.

4875.

Ibidem, ex fragmento supellectilis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 54. n. ix.

Ἄππιος Χ - - πιανὸς καὶ Αὐ(ρήλιος)? Παχ - - πρακ. ἀργ(υρικῆς) Ἐλεφ(αντίνης). διὰ Παχῆ Πέτορ Ζ. βοηθ. διέγρα(ψεν) Πάτσιβτις Πέτορ Ζ(μήθου) μερισ(μὸν) - - - - - - - - - L δ̄, Μεχεὶρ η̄.

Videtur haec apocha esse ex a. p. Chr. 141. Vss. 6. 7. varie legi possunt. De πρακ. ἀργ. Ἐλεφ. cf. n. 4870. De reliquis cf. n. 4864 sqq.

4876.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 53. n. VIII.

Ἡρακ(λείδης) καὶ Ἰσίδωρος μισθ(ωταὶ) πύλ(ης) Σοήνης. διὰ Παχάμψαχις βοηθ. διέγρα(ψεν) Πάνυβδις Πέτορ Ζμήθου - - μερισμὸν? δραχ(μὰς) δεκαεπτὰ ὀβολ. δύο ||ιζ|| L ε̄ Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου, Παυνὶ ιγ̄.

Homines iidem sunt qui comparent n. 4874. 4877. Annus est p. Chr. 142. De singulis conf. n. 4864 sqq.

4877.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 54. n. XII.

Ἡρακλείδης καὶ Ἰσίδωρος μισθωτ(αὶ) πύ(λης) Σοήνης. διὰ Παχόμψαχις βοηθ. διέγρα(ψεν) Πατρακόνουφις Νατχτίαυτις μη(τρὸς) Θιντανινισάϊος? μ(ερισμὸν) δραχ(μὰς) δεκαὲξ, ὀβολ. [ᾱ]? ||ιϛ̄||. L ϛ̄ Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου. Θὼθ ῑ.

Vss. 1. 3. homines iidem sunt, qui habentur n. 4874. 4876. Designatus annus est p. Chr. 143. De singulis cf. inprimis n. 4864. 4871.

4878.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 54. n. XI.

Ἰούλιος Δομίτιος καὶ Διοσκουρίδης καὶ οἱ λοι(ποὶ) ἐπιτηρ(ηταὶ) ἱερᾶς πύλης Σοήνης. διὰ (Παχάμψαχις)? βοηθ. διέγραψ(εν) Πάνωβτις παρὰ μητρὸς Συνπεμίας Χόνων - - - L ϛ̄ Ἀντωνείνου Καίσαρος τοῦ κυρίου - - - δραχ(μὰς) εἴκοσι, ὀβολ. μ(ηδένα)? ||κ̄||. Φαρμουθὶ κ̄.

Conf. n. 4864. et inprimis n. 4868. 4869. Vs. 3. extr. decurtatum nomen est. Dedi Παχάμψαχις, quod habes in aliis titulis praecedentibus. Is qui numeravit pecuniam, videtur esse etiam n. 4882. Annus est p. Chr. 143.

4879.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 54. n. XVI.

Σωτήριος Παπρέμιβτις πρακ. ἀργυρικ(ῆς) Ἐλεφ(αντίνης). διέγραψεν Πάνιβτις Πέτορ Ζμήθ(ου) μητρὸς Θινπελέας μερισμὸν L η̄ Ἀντωνίνου τοῦ κυρίου, — ἐπαγομένων ᾱ.

Cf. n. 4864. 4870. 4875. Nomina eius qui numeravit pecuniam, habes etiam n. 4881. 4883. Annus est p. Chr. 145.

4880.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 55. n. xxv.

Δομίτιος Ἀππιανὸς? καὶ [.]μονος πρακ. ἀργ(υρικῆς) Ἐλεφαντί(νης). διέγραψεν Ἀρνάησις Ζμένβτωτος Ἀντθιψαγιστιῶτος υἱὸς μερι(σμὸν) L η̅ Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου - - δραχ(μὰς) τέσσαρας. ||δ|| Μεχὶρ ιε̅ (vel ις̅).

Conf. n. 4864. 4869. 4874. 4878. et qui intermedii sunt tituli. Apocha est ex a. p. Chr. 145.

4881.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 55. n. xxi.

Πάνευχος πρακ. Διέγραψεν Πάνυβτ[ις] Πέτορ Ζμήθ(ου) μη(τρὸς) Θινπελέας - L η̅ Ἀντωνείνου Καίσαρος τοῦ κυρίου, - - - Φαρμουθὶ ις̅.

Nomina eius qui numeravit pecuniam, sunt etiam n. 4879. 4882. De singulis cf. titulos praecedentes et sequentes. Annus est p. Chr. 145.

4882.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 53. n. iv.

Ζήνων Ἡρακλείδ(ου) μισθ(ωτὴς) ἱερᾶς πύ(λης) Σοήνης. διὰ Σαραπίωνος βοηθ. διέγραψ(εν) Πά.ωβτις Πέτορ Ζμή(θου), μητρὸς Συνπεμίας - χω -, τοῦ η̅ ἔτους Ἀντωνείνου Καίσαρος τοῦ κυρίου - δραχ(μὰς) δεκαεπτά, ἀσσ. - ||ιζ|| . . . .
L θ̅ Ἀντωνείνου τοῦ κυρίου, Θὼθ θ̅.

Zeno Heraclidis f. est etiam n. 4884. Qui numeravit pecuniam idem fuit n. 4878. Ἀσσάρια memorantur etiam n. 4865. 4867. 4869. De reliquis conf. titulos praecedentes et sequentes. Annus est p. Chr. 146.

4883.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 53. n. VII.

Παπρέμ(ιβτις) πρακ. ἀργ(υρικῆς) Ἐλεφαντίνης. Σὺν Βινωχ(ίῳ)? διέ(γραψεν) Πάνιβις Πέτορ Ζμήθου μητ(ρὸς) Θινπελέας μερισμ(ὸν) L Θ Ἀντωνίνου τοῦ κυρίου δραχ(μὰς) πέντε, ὀβολ. γ̄. L Θ̄, Παχὼν Θ (vel ε̄).

Cf. n. 4870. Praescriptus homo idem videtur esse qui est n. 4879. Qui numeravit pecuniam, est n. 4879. 4881. Annus est p. Chr. 147. De reliquis cf. titulos praecedentes et sequentes.

4884.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 53. n. V.

Ζήνων Ἡρακλείδου μισθ(ωτὴς) ἱερᾶς πύ(λης) Σοήνης. διὰ Παχόμψαχις βοηθ. διέγρα(ψεν) Πάνυβδις Πέτορ Ζμήθου μητ(ρὸς) Θινεῦλοῖδος χειρω(νάξιον) L Θ Ἀντωνείνου Καίσαρος τοῦ κυρίου - δραχ(μὰς) εἴκοσι, ὀβολ. δύο, Μεσορὴ κα̅.

Idem Zeno Heraclidis f. est n. 4882. Reliqui fuerunt etiam n. 4873. 4874. De χειρωναξίῳ cf. ad n. 4873. Apocha est ex a. p. Chr. 147.

4884. *b*.

Ibidem, in simili opere; edidit Minutolius Itin. tab. XXXII. 18. cum explicatione Buttmanni.

Στλάκκιος μισθ(ωτὴς) ἱερᾶς πύ(λης) Σοή(νης). διὰ Σερήνου βοηθ. διέγρ(αψεν) - - - - - -
- - - - - - - - - - -
L κα̅ Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου, Παϋνὶ δ̅.

Nomen primum et versum ultimum legit Buttmannus. Annus est p. Chr. 158. Cf. n. 4867. cet.

4885.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 55. n. XXVI.

Οὔλπιος Πύρεσις? μισθ(ωτὴς) ἱερᾶς πύ(λης) Σο(ήνης). διὰ Π[αχόμψαχις βοηθ.]? διέγρ(αψεν) Πατέβης Πέτορ Ζ. μ(η)τ(ρὸς) Θινπ[ελέας]? μεριςμὸν δραχ(μὰς) ι̅ - L - Ἀντωνί]νου [Καίσαρος το]ῦ κυρίου - - - δέκα - - -

Cf. n. 4864 sqq. Matris nomen Θινπελέας sumpsi ex n. 4879. 4881. 4883.

4886.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 55. n. XXII.

Δομίτιος - - -
- Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κ[υρίου], Παχὼν ῑᾱ.

Est ex eodem genere ex quo praecedentes tituli.

4887.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis transcripsit Belzoni; edidit Young. l. c. tab. 55. n. B. II.

Φάνωφις πρακ. ἀργ(υρικῆς) [Ἐλεφ(αντίνης) - - - διέγραψεν] Πέτορ Ζμ(ήθου) Ͱ) μερισμὸν - - - χαλκῶν ῑβ̄ - - - [L τοῦ δεῖνος Καίσαρος] τοῦ κυρίου, Φαμενὼθ κ̄.

Φάνωφις idem est n. 4889. De eius dignitate vide ad n. 4870. De reliquis cf. n. 4864 sqq.

4888.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 55. n. XIX.

Οὐ - ρης Σερῆνος καὶ - - - πρακ. ἀργ(υρικης) Ἐλεφα(ντίνης). διὰ Πέτορ Ζμ(ή)Θ(ου) βοηθ. διέγρ(αψεν) Παπρ[έμιβτις? - - - - - - δραχ(μὰς) εἴ]κοσι = κ̄ = L ε̄ Ἀντωνίνου καὶ Οὐήρου Καισάρων τῶν κυριων, Π(αϋ)νὶ ῑϛ̄.

Apocha est ex a. p. Chr. 165. De praescriptis πρακ. ἀργ. Ἐλεφ. vide ad n. 4870. Nomen eius qui pecuniam numeravit, videtur idem esse quod est n. 4879. 4883.

4889.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 54. n. XVII.

Φάνωφις πρακ. ἀργ(υρικῆς) Ἐλεφ(αντίνης). διέγρ(αψεν) Ἀν - - -

Homo idem n. 4887. De eius dignitate cf. ad n. 4870.

4890.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 55. n. XXIII.

Ἰού(λιος) Αὐρή(λιος) πρακ. ἀργ(υρικῆς) Ἐλεφ(αιτίνης) - - - - τῆς καὶ Ἀπολλ(ῶν)ις Ζμήθου πρακ. Καραητ. Διέγραψεν Θινεσένης - - - - Ζμή(θου) δημοσίου - - - - - - - - - - ηνίου Βάσσου - - καὶ ἀπέλαβε ἀπὸ Θεοδώρου Κάρβας τὸ καθ᾽ ἑαυτὸν μέρος = L ῑθ̄, Παχὼν ε̄.

Ἰούλιος Αὐρ(ήλιος) ἑπτὰ δραχ(μάς).

Cf. n. 4864 sqq. In hac epocha obscura sunt plurima. De praescriptis cf. n. 4870.

4891.

Ibidem, ex fragmento operis fictilis; edidit Young. l. c. tab. 55. n. XXIV.

ΑΠΟΜΗΝΟϹ
ΑΘΥΡϚΚΔ

Ἀπὸ μηνὸς Ἀθὺρ κδ.

Alia huiusmodi fragmenta plura edemus in Nubiensibus.

4892.

In insula *Elephantine*, in muro exteriori templi; transcripsit Pocockius, sed, ut ipse dicit, festinantius, et edidit in Descr. Orient. T. I. p. 278.

ΗΕΔΕΙLΟCΗΚΟΝΕCΚΙΝΙΤΕΡΙCΩΝΠΑΟΠΟΙΙJΟΝ8ΑΙΤΩΝΑΠΗΓΩΙΙΠCι–ΩΝΜΕΜΥΙΙιCΗ . . . CΑCΟΑC
ЄΝΤΗΥΜΕΤΕΡΑΔΕΗCΠΩΔΙΑCΗΜΟΥΑΤΩΑΤΩΚΑΘΟΑΙCΩΤΕΡΟΣΕΑΡΙΝΦ . ΟΝΤΙCΑΤΑΙΟCΟΥΚΕΛΕΙΥΝΑΣ
\ΙΚΕΡΙΤΟΥΤΩΝΕΝΟΧΑΙCΘΑΙΠΕΡΙΔΕΤΩΝΤΗΔΙΩΝΑΠΕΡΕΝΤΗΝΗCΩΕΡΝΑΙΕΜΝΗΜΟΝΕΡΟΑΤΑΙ
ΑΠΕΡΔΙΑΤΟΥΠΡΑΙΠΟCΙΤΟΥΤΟΥΕΝCΟΗΝΗΔΙΑΤΡΙΒΟΝΡΟCΗΝΙΕΤΕΡΑΣΙCΑCΠΑCΒΗΜΙΑΤΕ
ΧΕCΘΑΙΕΔΗΔΩCΕΝΓΡΑΜΜΑΤΑΠΡΟCΤΟΝΤΗCΕΠΑΡΧΕΙΑΣΗΤΟΥΜΟΥ∇ΙΔΟΘΗ//ΝΙC . . . . Η . Ρ
ΙΝΑΤΗΝΑΔΙΚΙΑΝΤΑΥΤΗΝΠΑΡΑΤΟΕCΟΝCΥΝΗΘΕΙΑΣΑΠΟCΤΡΕΨΙCΚΑΙΚΩΛΥCΙCΙΝΑΥΜΕΙC
ΤΗΝΕΥΓΑCΕΙΑΝΤΟΛΜΑΥΤCΝΧCϽΓΗΛΝΩCΠΕΡΗ>ΙΩCΑΤΑΙΕΧΕΙΝΑ . ΗCΙΙ⁻Ν . . . .
. . . . ΟΠ⁻CΕΠΙΔΕΙΙΩΗΙΟΥΝΩΕΥΘΕΩCΕΝΟΜΙCΔΜΔΕΙΝΕCΟCΕΑCΕΙΝΕΡΟCCΥΙΙΔ
Ι\ΕΤΙCCΠΚΕΝΕΟΥΔΙCΤΑCΟΜΕΝΕΙΚΑΙΤΑΜΑΛΙCΤΑΤΕΙΝΥΧΤΗΟΥΜΕΤΕΡΑCΑΣΙΩCΕΩCΗΠΑΟΙCΗ . . .
ΚΑΤΑCΤΑCΙCΗΝΑΝΤΙΩΟΗΤΗΤΟΥΚΑΟΟΛΙΚΟΥΚΕΛΕΥCΕΙΥΠΕΝΑΝΤΙΟΝΤΗΙΟΙΑΥΤΗCΕΝΟΧΛΗCΕΩC
ΠΡΟCΝΟΗCΑΜΕΘΑΥΜΩΝΚΑΙΟΜΩCΕΠΙΔΗΕΔΗΛΩCΑΤΕΤΟΥCΗΜΕΤΕΡΟΥCΠΟΛΗΤΑC . . . .
ЄΚΤΗCΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΗCΕΤΙΑCΜΕΧΡΕΙΝΥΝΕΝΤΗΤΑΣCΙΤΩΝΚΑΘΩΛΙΚΩΝΤΟΥΤΕCΤΙΝΕΙCΤΗΝ
ΜΗΛΙCΙΗΕΝΔΙΑCΤΕΜΑΤΙΚΑΤΕΧΕCΘΕΚΑΙCΦΟΔΡΑΗΣΙΩCΑΤΕΙΝΑΤΗΝΔΡΡΕΑΝΗΜΩΝΕΙCΤΗΝ
ΜΝΗΜΗΝΕΠΟΙΗCΑCΘΑΙΙCΧΥΡΑΥΜΗΝΚΑΙΛΚΕΡΕΑΝΔΙΑΦΥΛΑΧΘΗΝΑΙΚΕΛΕΥCΟΜΕΝΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΠΡΟCΤΟΝΗΜΕΤΕΡΟΝΔΟΥΝΑΙΕΚΕΛΕΥCΑΜΕΝΝΑΤΗΝΗΜΕΤΕΡΑΝΔΩΡΕΑΝ
ΗΝΔΗΠΑΛΙΝΕΙCΤοΠΡΟCΩΠΟΝΥΜΕ[ΙΣ]ΕΠΟΙCΑΜΕΘΑΙΕΧΥΡΑΝΔΙΑΜΕΝΕΙΝΑΝΟΧΗΤΑΙ
ΠΛΗΝΟΜΩCΕΙΤΙΝΕCΕΝΥΜΩΝΥΠΕΡΤΟΥCΟΡΟΥCΤΟΥCΟΥΠΟΕΜΟΥΤΟΥΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥCΕΒΑCΤΟΥ
ΥΜΕΝ–ΑΡΑΛΟΘΕΝΤΑCΧΩΡΥΑΙΕΥ\ΡΓΩΝΕΙΡΕΘΙΕΝΤΑΚΕCΕΘΟΥCCΥΝΤΕΛΕΙΑΙCΥΠΕΡΑΥΤΩΝ
ΑΥΤΟΥCΤΟΙΚΑΝΟΝΠΟΙΕΙΝΠΑCΗC\ΧΙ' . . . . . . ΠCCΥΠΟΡΑΜΑΑΦΡΟ . . . ΟΙC . . . . Χ

ΤΩΝΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ЄΡΜΗΝΕΙC
ΗCΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟCΕΥCΗΒΗCΕΥΤΥΧΗCCΕΡΑCΙΛΑΙΧΙΕΙΕΥΡΝΙCΤΧC
ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΚΑΙCΑΡΓΑΙΟCΑΥΡΗΛΙΟCΟΥΑΛΕΡΙ
–ΤΙΒΕΡΙΚΟCΜΕΠΟΓΟΟΥΟ–ΡΡΙΙιϽΝΙΡΕCοΝΠΙΚΟC
ΓΕΡΜΑΝΙΚοCΜΕΠΟΤΟC⁻CΑΡΜΑΤΙΚοΜCΙCΡΟCΤΟC
. . . . ΟΠΓΑΤΟΙΠΑΙΙΚΩΡΟΥΠΑΝΤΑ
ΑΡΜΕΝΙΚΟCΜΗΔΙΚοΣΑΜΑΡΑΝΙΚΟCΔΗΜΑΡ . . . .
ЄΥCΥCΕΙΙΙCΕΠΙ . . . .
ΑΡΠΙΚ . . . . . ΧΗΙΧΙCΥCΙΙΕΠCΙΟCΓΕΡΜΑΝΙΚΟC
ΥΠΑΤΟC ΛΑΥΙΟΩΥΑΑΕΡΙΡΕΚΩΝCΤΑΝΤΚΙΟ
ΙΚΟΙΠΕΡCΙΚΟΥΒΡΙΤΑΝΝΙΚΟΥΙΠΑΡΘΙΚΟ[Υ]ΑΡΜΕΝΙΚΟΥΑΔΙΑΒΕΝΙΚΟΥ
CΑΜΥΙΡΟ . ΜΕΡΙΑCΙΜΙΑΜ
ΑΕΡΟΥΕΙΝΕΛΕΦΑΝΤΙΝΙΤΑΙCΚΑΙCΟΗΝΙΤΑΙCΤΟΙCΕΝΘΗΒΑΙΔΙ
. . . . . . ΡΙCΙΓΝΕΤΑΙCΙCΡΙΩΑΩ/Ι⁻ΙΙΚ . . .
ΗΜΕΝΥΠΕΡΤΩΝΕΞΕΘΝΟΥCΥΝΤΕΛΕΥC
ΜΑΤΙΡΙΝΥΠΟΤΟΥΠΡΩΤΙΙΤΗΤΟΥΥΜΕΙCCΥΜΗΜΟΜΑΤΟΥ . . . . . ΙΙ . . . ΙΙΓ

Vs. 3. sub fin. Pocock. notat, ubi scripsit ΕΠ ΤΗΝΗϹѠ, posse esse etiam ΕΝΤΗΝΗϹѠ. Vs. 6. Ο in ЄϹΟΝ notat videri Θ: deinde scripsit ΑΠΟ ϹΤΡЄΥΙϹ, notans Υ posse esse Ψ. Vs. 7. ad secundam litteram in Η>ΙѠϹΑΤΑΙ in notis habet Σ. Vs. 15. scripsit ΔΟΥΚΑΙ, sed in notis litterae Κ substituit Ν. Vs. 16. extr. pro Π scripsit in notis Τ. Vs. 18. ЄΥ᾽ΡΓѠΝ ante Ρ in notis addidit Ε. Similiter vs. 29. et alibi in notis aliis alias litteras substituit, sed siglae eius tam confusae sunt, ut nescias, quo quaeque pertineat.

\- - - - - - - - - - - - - -

καθὰ πρ]οσῆκόν ἐσ[τ]ιν [π]ερὶ [τ]ῶν π[ρ]ο[ν]ο[μίω]ν [κ]αὶ τῶν ἀπηγ[ορευμέν]ων μ[ν]ε[ίαν ἐποιή]σασ[θ]α[ι] ἐν τῇ ὑμετέρᾳ δεήσ[ει, τ]ῷ διασημο[τ]άτῳ καθο[λ]ικῷ [π]ρὸς [χ]άριν [ἐ]φ[ρ]οντίσαται [ὡ]ς οὐκ ἔ[δ]ει ὑ[μ]ᾶς [κα]ὶ [π]ερὶ τούτων ἐνοχλῖσθαι· περὶ δὲ τῶν [γ]ηδίων, ἅπερ ἐν τῇ νήσῳ ε[ἶ]ναι ἐμνημονε[ύσ]αται [καὶ] ἅπερ διὰ τοῦ πραιποσίτου τοῦ ἐν Σοήνῃ διατρίβον[τ]ος [ἐφ' ὑμ]ετέρᾳ [βλ]ασ[φ]ημίᾳ [κα]τέχεσθαι, ἐδή[λ]ωσεν γράμματα πρὸς τὸν τῆς ἐπαρχείας ἡ[γ]ούμ[ενον] δοθ[έντα, ἐν οἷς προσετάξαμεν] ἵνα τὴν ἀδικίαν ταύτην παρὰ τὸ ἐ[ξ]ὸν συνηθείας ἀποστρέψι[ε] καὶ κωλύσι[ε], ἵνα ὑμεῖς τὴν εὐ[π]άθειαν - - - - - - ὥσπερ ἠ[ξ]ιώσαται ἔχειν - - - - - - - - - - - - [ἐν τῷ] ἐπι[λοίπ]ῳ [χρ]όνῳ, εὐθέως ἐνόμισ[α] δεῖν - - - - - - ἴ [δ]έ τις [ἐ]π[ιμ]ενε[ῖ], οὐ διστάσομεν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα τ[ὸ] νῦν τῆ[ς] ὑμετέρας ἀ[ξ]ιώσεως [συμ]πα[θ]ίσ[αντες, ἐν ᾧ ἡ] κατάστασις ἠναντιώ[θ]η τῇ τοῦ κα[θ]ολικοῦ κελεύσει, ὑπεναντίον τη[λικ]αύτης ἐνοχλήσεως προ[ε]νοησάμεθα ὑμῶν· καὶ ὅμως, ἐπιδὴ ἐδηλώσατε τοὺς [ὑ]μετέρους πολ[εί]τας ἐκ τῆς προειρημένης ἐτίας μέχρει νῦν ἐν τῇ τά[ξε]ι τῶν καθ[ο]λικῶν, τουτέστιν εἰς τὴν - - - - ἐν διαστ[ή]ματι κατέχεσθε (i. e. *κατέχεσθαι*), *καὶ σφόδρα ἠ[ξ]ιώσατε ἵνα τὴν δ[ω]ρεὰν ἡμῶν, [ἣν] εἰς τὴν μνήμην ἐποιήσασθαι, ἰσχυρὰ[ν] ὑμ[εῖ]ν καὶ ἀκέρεαν διαφυλαχθῆναι κελεύσ[ω]μεν, γράμματα πρὸς τὸν ἡμέτερον [ἐπίτροπον] δοῦναι ἐκελεύσαμεν [ἵ]να τὴν ἡμετέραν δωρεάν, ἣν δὴ πάλιν εἰς ϑὸ πρόςωπον [ἡ]με[ῖς] ἐποι[η]σάμεθα, ἰ[σ]χυρὰν διαμένειν ἀν[έ]χηται, πλὴν ὅμως εἴ τινες ἐν ὑμ[εῖ]ν ὑπὲρ τοὺς ὅρους τοὺς ὑπὸ ἐμοῦ τοῦ Διοκλητιανοῦ Σεβαστοῦ ὑμε[ῖ]ν [π]αρα[δ]οθέντας χωρ[ίσ]αι ἔργῳ [π]ειρ[α]θῖεν τὰ[ς] ἐ[ξ] ἔθους συντελείας ὑπὲρ αὐτῶν, αὐτοὺς τὸ ἱκανὸν ποιεῖν πάσης [ἀδικίας* - - - - - - - - -

Τῶν γραμμάτων [τῶν Καισάρων] ἑρμηνεί[α].

Διοκλ[η]τιανὸς Εὐσ[ε]βὴς Εὐτυχὴς Σε[β]ασ[τός], ἀ[ρ]χιε[ρ]εὺ[ς μέγ]ιστ[ο]ς, Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Γάϊος Αὐρήλϊος Οὐαλέρι[ος], Ἰβ[η]ρικὸς μέ[γιστ]ο[ς, Βριταν]νι[κὸ]ς [μέγιστ]ος, Γερμανικὸς μέ[γισ]τος, Σαρματικὸ[ς μέγι]στος, [καὶ Αὐτ]ο[κρ]άτ[ωρ Κ]αῖ[σα]ρ Οὐ[αλέριος Μαξιμιανός], Ἀρμενικός, Μηδικός, [Γερμ]ανικός, δημαρ[χικῆς] ἐ[ξο]υσεί[α]ς, [ὕπατος] -'- - *[καὶ Μ. Οὐαλέριος Μαξιμιανὸς* - - - - *δημαρχικῆς ἐξουσίας], Γερμανικός, ὕπατος* - *[καὶ Φ]λαΰϊο[ς Ο]ὐα[λ]έρι[ος] Κωνστάντ[ιος, Γερμαν]ικό[ς, Περσικό[ς], Βριταννικό[ς], Παρθικό[ς], Ἀρμενικό[ς], Ἀδιαβ[η]νικό[ς, δημαρχικῆς ἐξουσίας* -, *ὕπατος* -, *οἱ ἐπιφανέστατοι Καίσαρες, χαίρειν λ]έ[γ]ου[σ]ιν Ἐλεφαντινίταις καὶ Σοηνίταις τοῖς ἐν Θηβαΐδι* - - - - - - - - - - *[τὴν] μὲν ὑπὲρ τῶν ἐξ ἔθους συντελε[ιῶν γενομένην πραγ]ματ[εία]ν ὑπὸ τοῦ [ἐ]π[ισ]τ[ρα]τή[γ]ου ὑμεῖς* - - - - -

Barbarae huius inscriptionis fragmentum primo loco (vss. 1 - 19.) continet decretum Imperatoris Diocletiani de finibus, ut videtur, Syenitarum, qui nunc Soenitae audiunt, et Elephantinitarum. Altera parte (vss. 21 sqq.) continetur epistola Imperatoria, cuius in praescriptis comparent Valerius Maximianus et Caesares Galerius Maximianus et Constantius Chlorus, qui inde ab a. p. Chr. 292. una imperium tenuerunt. Unde patet titulum inter a. p. Chr. 292 - 305. positum esse. Ex Latino haec versa erant ab hominibus rudibus; hinc Graecitas plane barbara et cum Nubiensibus inscriptionibus magna ex parte comparanda. Etiam orthographia pravissima est; quo pertinet inprimis litterae Ε et diphthongi ΑΙ confusio. Apographum pessimum est, ut nihil mirum sit, quae tentavimus, non omnia certa esse. Plurima tamen recte lecta esse persuasum habemus. *Ὁ καθολικὸς* est procurator fisci (cf. Introd. p. 324. *a.*). De epithetis Diocletiani Εὐσεβής, Εὐτυχής, cf. Vol. II. n. 2743.

4893.

In insula Cataractarum, quae hodie Essehel s. es-Sâhel dicitur, vel, ut est in tabula Cataractarum Gallica, Séhélé, antiquitus *Setes* et *insula Bacchi*, rudera templi minuti extant. Huius templi in porticu Ed. Rüppelius repperit cippum rectangulum, pedes III pollices VII altum, pedem I pollices X latum, pollices V et dimidium crassum, cum anaglypho craterem et utrinque thyrsum repraesentante. Cippus nunc asservatur Francofurti ad Moenum in bibliotheca. Inscriptio primum edita est a Rüppelio in libro: Fundgruben des Orients T. V. fasc. 4. p. 433. Tractavit Letronnius Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 341 sqq. cum apographo Gavii lapidi inciso p. 480. et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Égypte T. I. p. 389 sqq. n. XXXII. (cf. tab. XVII.)

[*Textum vide pag. seq.*]

Gavianum apographum Letronnius ad exemplum chartae madidae impressum, quod ei miserat Voemelius, denuo recognovit. Unde apographum lapidi incisum in Letronnii Collect. inscr. Graec. et Lat. tab. XVII. Letronnianum appello. Potissima varietas lectionis haec est. Vs. 11. extr. Rüpp. ΚΑΠ*, et ΚΑΙΤΑΣ, Gav. ΚΑΠΑ, Letr. ΚΑΙΤΑ. Vs. 18. extr. ΑΜΜΩΝΙΟΥΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ, Gav. Letr. quod expressimus. Vs. 19. extr. Rüpp. ΞΕΙΝΙΔΔΗΣ et infra ΙΤΑΓΟΥ, Gav. ΞΕΙΝΙΔΑΗΣ et infra ΠΑΤΟΥ, Letr. ibi ΡΑΤΟΥ. Vs. 23. extr. Rüpp. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΠΠΟΛ - - ΟΥ, Gav. Letr. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΜΜΩΝΙΟΥ. Vs. 24. init. Rüpp. ΠΕΤΕΑΙοΗΣΙΣΦΑΝΟΥ ΦΙΟΣ, Gav. ΠΕΤΕΑΙοΗΡΙΣΦΑΝΟΥΥΙΟΣ, Letr. ΠΕΤΕΑΡοΗΡΙΣΦΑΝΟΥΦΙΟΣ. Vs. 25. sub fin. Rüpp. Letr. ΣΑΚΡΑΤΟΥ, Gav. ΣΟΚΡΑΤΟΥ. Vs. 27. init.

ΥΠΕΡΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣΤΗΣΑΔΕΛΦΗΣΘΕΩΝΕΥΕΡΓΕΤΩΝ
ΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩΝΗΡΩΙΔΗΣΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣ
ΒΕΡΕΝΙΚΕΥΣΟΑΡΧΙΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΞΚΑΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
ΚΑΙΟΙΣΥΝΑΓΟΝΤΕΣΕΝΣΗΤΕΙΤΗΙ ΤΟΥΔΙΟΝΥΣΟΥ
ΝΗΣΩΙΒΑΣΙΛΙΣΤΑΙΩΝΤΑΟΝΟΜΑΤΑΥΠΟΚΕΙΤΑΙ
ΧΝΟΥΒΕΙΤΩΙΚΑΙΑΜΜΩΝΙΣΑΤΕΙΤΗΙΚΑΙΗΡΑΙ
ΑΝΟΥΚΕΙΤΗΙΚΑΙΕΣΤΙΑΙΠΕΤΕΜΠΑΜΕΝΤΕΙΤΩΙΚΑΙ
ΔΙΟΝΥΣΩΙΠΕΤΕΝΣΗΤΕΙΤΩΙΚΑΙΚΡΟΝΩΙΠΕΤΕΝΣΗΝΕ
ΤΩΙΚΑΙΕΡΜΕΙΘΕΟΙΣΜΕΓΑΛΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣ
ΕΠΙΤΟΥΚΑΤΑΡΑΚΤΟΥΔΑΙΜΟΣΙΝΤΗΝΣΤΗΛΗΝΚΑΙΤΑ
ΠΡΟΣΤΑΣΘΥΣΙΑΣΚΑΙΣΠΟΝΔΑΣΤΑΣΕΣΟΜΕΝΑΣ
ΕΝΤΗΙΣΥΝΟΔΩΙΚΑΤΑΤΑΣΠΡΩΤΑΣΕΝΑΤΑΣΤΟΥ
ΜΗΝΟΣΕΚΑΣΤΟΥΚΑΙΤΑΣΑΛΛΑΣΕΠΩΝΥΜΟΥΣΗΜΕΡΑΣ
ΔΙΕΚΑΣΤΟΥΣΕΙΣΕΝΗΝΕΓΜΕΝΑΧΡΗΜΑΤΑ ΕΠΙ
ΠΑΠΙΟΥΤΟΥΑΜΜΩΝΙΟΥΠΡΟΣΤΑΤΟΥΚΑΙ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΙΕΡΕΩΣΤΗΣΣΥΝΟΔΟΥ
ΗΡΩΙΔΗΣΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣ ΣΑΡΑΠΙΩΝΑΜΜΩΝΙΟΥΑΜΜΩΝΙΗΜΗΜΟΥ
ΕΡΜΙΑΣΑΜΜΩΝΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΞΕΙΝΙΔΑΗΣ
ΠΑΠΙΑΣΑΜΜΩΝΙΟΥ ΡΑΤΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΜΜΩΝΙΟΥΑΡΜΟΔΙΟCΒΑCΙΛΕΙΔΟΥ
ΦΙΛΑΜΜΩΝΦΙΛΑΜΜΟΝΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣΙ
ΑΜΜΩΝΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΜΜΩΝΙΟΥ
ΠΕΤΕΑΡΟΗΡΙΣΦΑΝΟΥΦΙΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΔΩΡΙΩΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΟΚΡΑΤΟΥΕΥΜΕΝΗΣΔΙΟΝΥ
ΨΕΝΧΝΟΥΒΙΣΠΕΛΛΙΟΥ
ΠΑΝΙΣΚΟΣΚΕΦΑΛΩΝΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΙΤΑΡΟΥ
ΨΕΝΠΟΗΡΙΣΠΕΤΗΣΙΟΣ ΠΕΛΛΙΑΣΣΜΕΝΙΧΝΟΥΒΙΟΣ
ΠΡΩΤΑΡΧΟΣΠΡΩΤΑΡΧΟΥ
ΠΡΩΤΙΩΝΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΣΑΡΑΠΙΩΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΚΕΦΑΛΩΝΟΣ
ΠΑΧΝΟΥΒΙΣΤΟΤΕΟΥΣ
ΠΕΛΛΙΑΣΠΕΛΛΙΟΥ

Gav. ΚΕΦΑΜΩΝΟΣ (i. e. Κεφάλλωνος) fortasse vere; deinde in fine Rüpp. ΙΤΑΚΟΥ, Gav. Letr. ΙΤΑΡΟΥ. Vs. 28. extr. Rüpp. ΠΕΛΛΙΑΣΖΜΕΝΙΧΝΟΥΒΙΟΣ, Gav. ΓΕΜΙΑΣ (i. e. ΠΕΛΛΙΑΣ) ΣΜΕΝΙΧΝΟΥΒΙΟΣ (Letr. ΣΜΕΜΧΝΟΥΒΙΟΣ). Vs. 32. Gav. ΚΕΦΑΜΩΝΟΣ (i. e. Κεφάλλωνος) fortasse vere. Crebro exaratum est Μ p. ΛΛ. Ceterum nota formas C et Є vs. 20. extr. et vs. 25. extr. quarum usus in Aegypto satis vetustus est. Cf. ad n. 4694.

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς, Θεῶν Εὐεργετῶν καὶ τῶν τέκνων, Ἡρώδης Δημοφῶντος, Βερενικεύς, ὁ ἀρχισωματοφύλαξ καὶ στρατηγὸς καὶ οἱ συνάγοντες ἐν Σήτει, τῇ τοῦ Διονύσου νήσῳ, Βασιλισταί, ὧν τὰ ὀνόματα ὑπόκειται, Χνούβει τῷ καὶ Ἄμμωνι, Σάτει τῇ καὶ Ἥρᾳ, Ἀνούκει τῇ καὶ Ἑστίᾳ, Πετεμπαμέντει τῷ καὶ Διονύσῳ, Πετενσήτει τῷ καὶ Κρόνῳ, Πετενσήνε[ι] τῷ καὶ Ἑρμεῖ, θεοῖς μεγάλοις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐπὶ τοῦ Καταράκτου δαίμοσιν τὴν στήλην καὶ τὰ πρὸς τὰς θυσίας καὶ σπονδὰς τὰς ἐσομένας ἐν τῇ συνόδῳ κατὰ τὰς πρώτας ἐνάτας τοῦ μηνὸς ἑκάστου καὶ τὰς ἄλλας ἐπωνύμους ἡμέρας δι' ἑκάστου εἰσενηνεγμένα χρήματα ἐπὶ Παπίου τοῦ Ἀμμωνίου προστάτου καὶ Διονυσίου τοῦ Ἀπολλωνίου ἱερέως τῆς συνόδου·

Ἡρώδης Δημοφῶντος, Σαραπίων Ἀμμωνίου, Ἀμμώνι[ος Ἀ]μ[εινί]ου,
Ἑρμίας Ἀμμωνίου, Ἀσκληπιάδης Πτολεμαίου, Ξεινι[άδ]ης
Παπίας Ἀμμωνίου, - - ράτου,
Διονύσιος Ἀπολλωνίου, Διονύσιος Ἀμμωνίου, Ἁρμόδιος Βασιλείδου
Φιλάμμων Φιλάμμ[ω]νος, νησιώτης,
Ἀμμώνιος Ἀπολλωνίου, Διονύσιος Ἀμμωνίου,
Πετεαρόηρις Φανούφιος, Ἀσκληπιάδης Διονυσίου,
Δωρίων Ἀπολλωνίου, Διονύσιος Σ[ω]κράτου, Εὐμένης Διονυ(σίου),
Ψένχνουβις Πελλίου,
Πανίσκος Κεφάλωνος, Ἀπολλώνιος Ἰτάρου?
Ψενπόηρις Πετήσιος, Πελλίας Σμενιχνούβιος.
Πρώταρχος Πρωτάρχου,
Πρωτίων Ἡρακλείδου,
Σαραπίων Ἀπολλωνίου,
Διονύσιος Κεφάλωνος,
Πάχνουβις Τοτέους,
Πελλίας Πελλίου,

Ptolemaeum apparet Euergetam II. esse. Nominatur una Cleopatra, non duae (Κλεοπάτρα ἡ ἀδελφὴ καὶ Κλεοπάτρα ἡ γυνή), quae ubi simul nominantur, monumentum post a. a. Chr. 127. positum censendum est (conf. Introd. p. 285. b.). Antiquiorem quo minus titulum putemus, obstare non potest mentio

liberorum (vs. 3.). Nam quum Soter II. a. 117. dudum uxorem duxisset, colligi potest eum ante a. 139. natum esse. Nec longo intervallo post Soterem natus Alexander I. videtur; ut Cleopatra secunda uxor esse possit Euergetae, abolita in tempus prioris memoria. Hinc non aberraverit si quis titulum hunc ante exsilium Euergetae II. statuat positum esse, h. e. ante a. a. Chr. 132. (cf. n. 5073.), ut non opus esse videatur coniectura Letronnii qui post mortem prioris Cleopatrae et sub finem regni Euergetae II. a. a. Chr. 117. positum titulum putat. Βασιλισταὶ sunt cultores regis Ptolemaei (cf. cultores Augusti ap. Tacit. Annal. I, 73.), constituentes sodalitium s. collegium, ut Ἀτταλισταὶ a regibus Attalis denominati (Vol. II. n. 3069.), ut Εὐπατορισταὶ a Mithridate Eupatore (Vol. II. n. 2278.). Quemadmodum autem Attalistae partem constituunt collegii τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν (vide Vol. II. p. 658. *a.*), ita etiam Βασιλισταὶ coniuncti cum Dionysiastis videntur. Eo deducunt quum anaglypha lapidis tum locus ipse, ubi ἡ σύνοδος habetur. Baccho enim dicata insula est, in qua convenire Basilistae solebant. Diversum tamen hoc collegium ab eo esse, quod in insula Cypro τῶν περὶ τὸν Διόνυσον καὶ θεοὺς Εὐεργέτας τεχνιτῶν audit (Vol. II. n. 2620.), sponte patet. Etenim caput collegii Basilistarum est Herodes Demophontis filius, ἀρχισωματοφύλαξ (cf. Introd. p. 289. *b.* sqq.), et στρατηγὸς copiarum opinor in confiniis regni agentium vel στρατηγὸς τοῦ νομοῦ. Nec dubium, quin universum hoc collegium hominibus militaribus constiterit. Herodes dicitur Βερενικεύς, in quo haud dubie Berenice urbs Aegypti, non Cyrenaices intelligenda est. E sodalibus unus est προστάτης, alius ἱερεὺς τῆς συνόδου (vss. 16. 17.). Et peculiarem sacerdotem habuerunt etiam Attalistae maiori collegio adscripti (vide II. n. 3069.). Notabilis numerus est Basilistarum XXIX, qui, quum constet Euergetam etiam annos imperii una cum fratre Philometore gesti (inde ab a. 170.) regno suo annumerari voluisse, videri potest repraesentare annos XXIX, quos tum regnaverat Euergeta. Ex quo probabile fieri posset, titulum a. $\frac{142}{141}$ natis iam filiis Sotere II. et Alexandro I. positum esse. Quamquam numerus XXIX etiam fortuitus esse potest. Basilistae dicuntur συνάγειν ἐν Σήτει, τῇ τοῦ Διονύσου νήσου. Συνάγειν nunc elliptice dicitur de iis qui conveniunt ad coenam collatitiam instituendam. Quam in rem Letronnius affert Athen. VIII, 365. C. Philem. fragm. ed. Meinek. p. 58. Theophr. Char. 30. Aliter de Attalistis dicitur συνηγμένοι et συναγωγή (Vol. II. n. 3069. 3070.). Conveniunt autem κατὰ τὰς πρώτας ἐνάτας τοῦ μηνὸς ἑκάστου i. e. primae cuiusque decadis mensis die nono, ceterisque diebus eponymis. Iam si dies eponymi quovis mense Aegyptiaco redeunt bini, alter natalis regis, alter suscepti regni (cf. n. 4697. vs. 47.), Basilistae quotannis dies festos agebant triginta sex. In diis, quibus monumentum posuerunt, primi sunt re vera βασιλικοί, *Chnubis* s. *Iuppiter Ammon*, et *Sate* s. *Iuno* quae *Regina* cognominatur in titulo Latino Syenensi ap. Letr. l. c. p. 446. quibus addita est tertia *Anucis* s. *Vesta*. Hanc triadem deorum (Chnubidis, Satae, Anucidis) G. Wilkinsonus (Manners and customs cet. T. IV. p. 266. 267.) refert in monumentis ex vicinia Syenes reperiri frequentius. Etiam templum in Elephantine insula, quod Chnubidi consecratum memorare Strabo videtur, Champollion (Lettres écrites d'Ég. p. 111.) docuit Chnubidi, Satae, Anucidi dedicatum fuisse. Et docet titulus noster contra auctoritatem Herodoti (II, 50.), Iunonem (Ἥραν) et Vestam (Ἑστίαν) non minus invenisse, quibus Aegyptiis numinibus respondere censerentur. Scilicet temporibus demum Ptolemaeorum inprimis studia fervebant numinum Aegyptiorum Graecis diis assimilandorum. Ex scriptoribus Iunonem Aegyptiacam memorant Manethon ap. Porphyr. de abstin. II, 55. et Horapoll. Hierogl. I, 11. Iunonem et Vestam Diodorus Sic. I, 13. Alterius triadis deorum nomina Aegyptiaca (vss. 8. et 9.) Letronnius monuit naturam prodere subiectam. Quippe syllabae ΠΕΤ — ΠΕΤΕΝ — ΠΤΕΝ significant *qui pertinet ad* (cf. n. 4824.). Itaque Petempamentes (Διόνυσος) est qui pertinet ad Amenten i. e. mundum inferiorem; Petensetes (Κρόνος) qui pertinet ad Seten, quod nomen ipsius insulae Bacchi est fortasse ob templum antiquum Setis dei in magno honore habitum; denique Petensenes (Ἑρμῆς) s. Ptensenes (n. 4836.) qui pertinet ad Senen, quod nomen Letronnius arbitratur referendum esse ad insulam Snem s. Senem in vicinia Philarum sitam, de qua Champollion Lettres écrites d'Ég. p. 166. Ceterum Mercurius in Nubia alio cognomine Aegyptiaco ornatur (vide n. 5073.) Sex hi dii θεοὶ μεγάλοι nominantur. Sequuntur οἱ ἄλλοι οἱ ἐπὶ τοῦ Καταράκτου δαίμονες, dii ordinis inferioris, qui colebantur in vicinia. His igitur diis omnibus monumento posito Basilistae simul testantur sese pecuniam collatam ad sacrificia et libationes statis temporibus per integrum annum celebrandas offerre; in quo minime offendere potest verbum, quod intelligendum est, ἀνέθηκαν, ad στήλην et ad χρήματα simul relatum. Catalogus plenus est. Repetuntur Herodes Demophontis filius (de scriptura Ἡρώδης cf. Etymol. M. p. 437. fin.), et magistratus collegii, Papias Ammonii f. et Dionysius Apollonii f. Homines Aegyptii sunt vss. 24. 26. 28. 33. Videtur etiam Pellias ad Aegyptios referendus esse, ut monuit Letronnius. Πετεαρόηρις est qui pertinet ad Aroerin (vide n. 4859.). Φάνουφις nomen extat etiam in papyro Borgiano, ubi quod nomen habetur ΤΟΥΤΟΥΗϹ, idem Letronnius confert cum forma Τοτέους vs. 33. Vs. 28. col. II. Ζμενιχνούβιος an Σμενιχνούβιος scribas, perinde erit. Neque est cur in duobus viris cognominibus (Διονύσιος Ἀμμωνίου col. II.) haereamus. Quod Rüppelius altero loco dedit (vide var. lect.), coniecturae videtur deberi. Idem existimandum de lectione Rüppelii vs. 18. col. II. extr. ubi Letronnius Ἀμμωνίου, nos Ἀμεινίου exsculpsimus. Contra vs. 19. col. II. verior Rüppelii lectio videtur ΙΤΑΓΟΥ, quae forma cum altera vs. 27. col. II. collata nomen in utroque loco idem suppeditat ΙΤΑ ΡΟΥ. Quamquam vel huic formae mendum subesse videtur. Letronnius priore loco ante ΡΑΤΟΥ vel

ΙΡΑΤΟΥ vel ΠΑΤΟΥ vult nonnullas litteras excidisse (ΣΩΚΡΑΤΟΥ). Harmodius Basilidis f. νησιώτης audit; dubium, cuius insulae incola intelligendus sit: Cypri putat Letronnius. Hic postremo bene annotat, quemadmodum in titulo n. 4859. (cf. n. 4860.) copiae militares numini Aegyptiaco deo Graeco assimilato sanctuarium dedicarunt, sic nostro in titulo homines militares numinibus item Aegyptiis Graecis diis assimilatis monumentum posuisse atque hinc simul etiam illud patere, Aegyptios crebro a Ptolemaeis militiae esse adscriptos.

4894.

In *Philis* insula, in supercilio portae sacelli, quod est inter propylon templi Isidis et porticum orientalem; edidit Saltius On the Phon. syst. of hierogl. p. 50. 68. Parthey in Comment. de Philis insula p. 25. et ex delineatione Wilkinsoni Young Hieroglyphics Vol. II. tab. 65. cum hieroglyphis, in quibus Ptolemaeus Epiphanes et Cleopatra. Tractavit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 7 sqq. n. II.

ΒΑΣΙΛΕΥΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑΚΛΕΟΠΑΤΡΑ
ΘΕΟΙΕΠΙΦΑΝΕΙΣΚΑΙΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΟΥΙΟΣΑΣΚΛΗΠΙΩΙ

Vs. 2. Salt. ΕΠΙΦΑΝΕΣ; Wilkins. omittit Ο ante ΥΙΟΣ.

Βασιλεὺς Πτολεμαῖος καὶ βασίλισσα Κλεοπάτρα, θεοὶ Ἐπιφανεῖς, καὶ Πτολεμαῖος ὁ υἱός, Ἀσκληπιῷ.

Ptolemaeus est Epiphanes qui regnavit a. a. Chr. 205-181. Cleopatra filia est Antiochi, quam Ptolemaeus uxorem duxit a. a. Chr. 193. Ptolemaeum filium Philometorem esse probabile est. Qui quum annis circiter quinque post initum matrimonium natus sit, titulus inter annos a. Chr. 188-186. positus videtur. Neque improbabilis coniectura est Partheyi Aesculapio sacellum exstructum suspicantis quod domus herede aucta esset. Sed vide de maiore filio Epiphanis Introd. p. 285. Aesculapius cum Aegyptiaco numine *Imouth* componebatur teste papyro ap. Salt. l. c. p. 68. 72. in quo est: Ἀσκληπιὸς ὅ ἐστιν Ἰμούθ. Atque huius dei nomen figuramque in hieroglyphis sacelli repperit Saltius (l. c. p. 50.). Ceterum titulus paucissimis verbis compositus est. Nam quum Ptolemaeus vel ante matrimonium initum vulgo in monumentis Ἐπιφανὴς καὶ Εὐχάριστος audiat (cf. n. 4697.), nunc epithetum Εὐχάριστος omissum est ob loci, ut Partheyo et Letronnio videtur, angustiam. Ob eandemque causam etiam Cleopatrae sollemnis designatio ἡ ἀδελφὴ exulare videtur Letronnio. Quamquam omissio epitheti Εὐχάριστος etiam aliter explicari potest.

4895.

In *Philis* insula, in coronide portae interioris pronai templi minimi s. sacelli, quod est a magno templo in orientem; ex schedis Bankesii edidit Letronnius et commentatus est Recherches pour servir à l'hist. de l'Ég. p. 89-94. et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 46 sqq. n. VII. Cf. Parthey de Philis insula p. 56.

ΒΑΣΙΛΕΥΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑΚΛΕΟΠΑΤΡΑΗΑΔΕΛΦΗ
ΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑΚΛΕΟΠΑΤΡΑΗΓΥΝΗΘΕΟΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΑΦΡΟΔΙΤΗΙ

Βασιλεὺς Πτολεμαῖος καὶ βασίλισσα Κλεοπάτρα ἡ ἀδελφὴ καὶ βασίλισσα Κλεοπάτρα ἡ γυνή, θεοὶ Εὐεργέται, Ἀφροδίτῃ.

Ptolemaeus est Euergeta II. Nominatur Cleopatra mater et Cleopatra uxor, quae ubi simul nominantur, indicium est agi de tempore post reditum Euergetae (a. a. Chr. 127.). Itaque titulus positus est inter a. a. Chr. 127-117. Cf. Introd. p. 285. *b.* Ex eodem sacello Veneri dicato est προσκύνημα n. 4947.

4896.

In *Philis* insula, in basi obelisci lapidis granitae tribus gradibus impositi, ut obeliscus Axumitanus, hieroglyphis ornati, quem a. 1815. G. I. Bankesius repperit terra obrutum ante propylon templi Isidis; titulum transcripserunt Bankesius, Beechy, Cailliaud. Obeliscus a Belzonio Alexandriam transportatus (Voyage T. II. p. 112. transl. Francogall.) nunc in Britannia asservatur in Kingston-Hall, Dorsetshire). Edidit Cailliaud Voyage à l'Oasis de Thèbes cet. tab. VIII. 7. Dixit de titulo *C.* Letronnius Journ. des Sav. 1820. p. 718. et commentatus est ibid. m. Novembris 1821. p. 659 sqq. quae commentatio singulari libello edita est titulo hoc: „Éclaircissemens sur une inscription Grecque contenant une pétition des prêtres d'Isis dans l'île de Philae." Addenda ad explicationem inscriptionis Letronnius edidit Journ. des Sav. 1822. April. p. 211. cum varietate lectionis ex apographo Bankesii enotata. Tractavit denuo in libro: Recherches pour servir à l'hist. de l'Ég. p. 297-340. Interim in Britannia quum basis obelisci purgaretur, characteres rubro colore picti supra inscriptionem incisam (*C.*) detecti sunt, quibus characteribus duae inscriptiones minores (*A. B.*) continebantur. Prima rei notitia apparuit in Saltii libro: Essay on the phonetic system p. 22. (repetita a Silvestre de Sacy Journ. des Sav. Maii 1826. p. 311.). Apographum horum fragmentorum per G. R. Hamiltonum concedente Bankesio ad Letronnium misit Leakius. Hinc ea fragmenta tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1841. p. 743. Rursus una cum inscriptione *C.* commentatus est idem in opere: Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Égypte T. I. p. 333 sqq. n. XXVI. XXVII. (cf. tab. XV. 1.) Bankesii apographum fragmentorum *A. B.* posthac a Lepsio collatum cum lapide Letronnius edidit ibid. in Addendis p. 469 sq. Videtur autem in eadem basi esse etiam quarta inscriptio responsum sacerdotum continens, difficilior tamen lectu (vide Letronnius Revue archéol. II. 1845. p. 680.).

A.

\- - - - ΩΝΕΥΕΡΓΕΤΕΙ - - - - -
\- - ΩΝΕΠΙΦΑΝΩΝΚΑΙΘΕοΥΕΥΠΑΤοΡοΣ - -
ΜΗΤοΡοΣΚΑΙΘΕΩΝΕΥΕΡΓΕΤΩΝΧΑΙΡΕΙΝΤΗL
ΜΕΝΗΣΕΠΙΣΤοΛΗΣΠΡοΣΛοΧοΝΤοΝΣΥΓΓΕΝΕΑΛ
ΣΤΡΑΤΗΓοΝΤοΑΝΤΙΓΡΑΦοΝΥΠοΤΕΤΑΧΑΜΕΝΕΠΙΧΩ
ΡοΥΜΕΝΔΥΜΙΝΚΑΙΤΗΝΑΝΑΘΕΣΙΝΗΣΗΞΙοΥΤΕΣΤΗΛΗΣ
ϒΙο..ΒΛΣΟΛ - ΞΙΡ - - - - - - ΗΙΗϹΟΥ Β ΠΑΧΩΝΚΒ

B.

ΒΑΣΙΛΕΥΣΠΤοΛΕΜΑΙοΣΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑΚΛΕο
ΠΑΤΡΑΗΑΔΕΛΦΗΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑΚΛΕοΠΑΤΡΑΗΓΥΝΗ
...ΧΩΙΤΩΙΑΔΕΛΦΩΙΧΑΙΡΕΙΝ - - -ΥΧ...ΙΣΗΙΣΗΝΙΝ
\- - ΩΣΠΑΡΑΤΩΝΙ - - - - ΩΙΚΑΙCΥ
\- ΑΙ7ΙΣΙΛοΣΥΠοΤΕΚ - - ΑΝΤΙΓΡΑ - -
ΛΛΩΣοcΙΠοΙΗΣΗΣΣΥΝ - - ΙΛΕ - - - -
\- ΑΕΝοΧΛΕΙΝΑΥΤοΥΣΤ - - - - - - -
\- - - ΕΡΡΩΣο

C.

ΒΑΣΙΛΕΙΠΤοΛΕΜΑΙΩΙΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΗΙΚΛΕοΠΑΤΡΑΙ
ΤΗΙΑΔΕΛΦΗΙΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΗΙΚΛΕοΠΑΤΡΑΙΤΗΙΓΥΝΑΙ
ΚΙΘΕοΙΣΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΧΑΙΡΕΙΝΟΙΙΕΡΕΙΣΤΗΣΕΝΤΩΙΑΒΑ
ΤΩΙΚΑΙΕΝΦΙΛΑΙΣΙΣΙΔοΣΘΕΑΣΜΕΓΙΣΤΗΣΕΠΕΙοΙΠΑΡΕΠΙ
ΔΗΜοΥΝΤΕΣΕΙΣΤΑΣΦΙΛΑΣΣΤΡΑΤΗΓΟΙΚΑΙΕΠΙΣΤΑΤΑΙ
ΚΑΙΘΗΒΑΡΧΑΙΚΑΙΒΑΣΙΛΙΚοΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΚΑΙΕΠΙΣΤΑΤΑΙΦΥ
ΛΑΚΙΤΩΝΚΑΙοΙΑΛΛοΙΠΡΑΙΜΑΤΙΚΟΙΠΑΝΤΕΣΚΑΙΑΙΑ
ΚΟΛΟΥΘοΥΣΑΙΔΥΝΑΜΕΙΣΚΑΙΗΛΟΙΠΗΥΠΗΡΕΣΙΑΑΝΑΓΚΑ
ΖΟΥΣΙΗΜΑΣΠΑΡοΥΣΙΑΣΑΥΤΟΙΣΠοΙΕΙΣΘΑΙοΥΧΕΚΟΝΤΑΣ
ΚΑΙΕΚΤΟΥΤοΙΟΥΤΟΥΣΥΜΒΑΙΝΕΙΕΛΑΤΤΟΥΣΘΑΙΤοΙΕΡΟΝΚΑΙ
ΚΙΔΥΝΕΥΕΙΝΗΜΑΣΤοΥΜΗΕΧΕΙΝΤΑΝΟΜΙΖοΜΕΝΑΠΡΟΣΤΑΣ
ΓΙΝοΜΕΝΑΣΥΠΕΡΤΕΥΜΩΝΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩΝΘΥΣΙΑΣ
ΚΑΙΣΠοΝΔΑΣΔΕΟΜΕΘΥΜΩΝΘΕΩΝΜΕΓΙΣΤΩΝΕΑΝ
ΦΑΙΝΗΤΑΙΣΥΝΤΑΞΑΙΝοΥΜΗΝΙΩΙΤΩΙΣΥΓΓΕΝΕΚΑ
ΛΟΓΡΑΦΩΙΓΡΑΨΑΙΛΟΧΩΙΤΩΙΣΥΓΓΕΝΕΙΚΑΙΣΤΡΑΤΗΓΩΙΤΗΣ
ΘΗΒΑΙΔΟΣΜΗΠΑΡΕΝΟΧΛΕΙΝΗΜΑΣΠΡΟΣΤΑΥΤΑΜΗΔΑΛ
ΛΩΙΜΗΔΕΝΕΠΙΤΡΕΠΕΙΝΤοΑΥΤΟΠΟΙΕΙΝΚΑΙΗΜΙΝΔΙΔΟΝΑΙ
ΤΟΥΣΚΑΘΗΚΟΝΤΑΣΠΕΡΙΤΟΥΤΩΝΧΡΗΜΑΤΙΣΜοΥΣΕΝΟΙΣ
ΕΠΙΧΩΡΗΣΑΙΗΜΙΝΑΝΑΘΕΙΝΑΙΣΤΗΛΗΝΕΝΗΙΑΝΑΓΡΑΨΟΜΕΝ
ΤΗΝΓΕΓΟΝΥΙΑΝΗΜΙΝΥΦΥΜΩΝΠΕΡΙΤΟΥΤΩΝΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΝ
ΙΝΑΗΥΜΕΤΕΡΑΧΑΡΙΣΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣΥΠΑΡΧΕΙΠΑΡΑΥΤΗΙΧΕΙΣΤΟΝ
ΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΤΟΥΤΟΥΔΕΓΕΝΟΜΕΝΟΥΕΣΟΜΕΘΑΚΑΙΕΝ
ΤΟΥΤΟΙΣΚΑΙΤΟΙΕΡΟΝΤΟΤΗΣΙΣΙΔΟΣΕΥΕΡΓΕΤΗΜΕΝΟΙ
ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ

A. vs. 10. Bank. nihil nisi ΠΑΧΩΝΚϒ, Lepsius reliquos ductus dedit et in fine ΠΑΧΩΝΚΒ.

B. vs. 3. init. Leps. addit ...ΧΩΙ; ductus post ΧΑΙΡΕΙΝ eidem debentur. Vs. 4. Ι post ΤΩΝ habet Lepsius, et extr. ubi Bank. nihil, Leps. habet ΩΙΚΑΙCΥ. Vs. 5. Bank. nihil nisi ΑΝΤΙΓΡΑ, Leps. hoc et qui praecedunt ductus. Vs. 6. init. Leps. ΛΛΩΣοcΙΠοΙΗΣΗΣΣΥΝ - - - - - ΙΛΕ - -, Bank. solum ΠοΙΗΣΗΣ. Vs. 7. init. Bank. - ΑΕΝΟΧΛΕΙΝ ΑΥΤΟΥΣ, Leps. ΛΛΕΝΟΧΛΕΙΝΑΥΤοΥΣΤ...ΥΣ .... Vs. 8. ΕΡΡΩΣο solus habet Lepsius.

C. Textum Cailliaudianum Letronnius hinc inde concinnavit ex apographo Bankesii. Ex varia lectione non annotamus nisi haec quae suppressit Letronnius: vs. 7. med. ubi Caill. ΠΡΑΙΜΑΤΙΚΟΙ, Bank. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ. Vs. 10. extr. Letronnii dedimus lectionem pro Caill. ΣΥΜΒΑΙΝΕ. ΛΑΤΤοΥΣΘΑΙΤΟ+ΕΡΟΝΙΚΑΙ. Vs. 21. extr. ductum Χ Bankesius' non habet.

C.

Βασιλεῖ Πτολεμαίῳ καὶ βασιλίσσῃ Κλεοπάτρᾳ τῇ ἀδελφῇ καὶ βασιλίσσῃ Κλεοπάτρᾳ τῇ γυναικί, θεοῖς Εὐεργέταις, χαίρειν οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν τῷ Ἀβάτῳ καὶ ἐν Φίλαις Ἴσιδος, θεᾶς μεγίστης· ἐπεὶ οἱ παρεπιδημοῦντες εἰς τὰς Φίλας στρατηγοὶ καὶ ἐπιστάται καὶ θηβάρχαι καὶ βασιλικοὶ γραμματεῖς καὶ ἐπιστάται φυλακιτῶν καὶ οἱ ἄλλοι πρα[γ]ματικοὶ πάντες καὶ αἱ ἀκολουθοῦσαι δυνάμεις καὶ ἡ λοιπὴ ὑπηρεσία ἀναγκάζουσι ἡμᾶς παρουσίας αὐτοῖς ποιεῖσθαι οὐχ ἑκόντας, καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου συμβαίνει ἐλαττοῦσθαι τὸ ἱερὸν καὶ κι[ν]δυνεύειν

ἡμᾶς τοῦ μὴ ἔχειν τὰ νομιζόμενα πρὸς τὰς γινομένας ὑπέρ τε ὑμῶν καὶ τῶν τέκνων θυσίας καὶ σπονδάς, δεόμεθ᾽ ὑμῶν, θεῶν μεγίστων, ἐὰν φαίνηται, συντάξαι Νουμηνίῳ τῷ συγγενε[ῖ] κα[ὶ ἐπιστο]λογράφῳ γράψαι Λόχῳ τῷ συγγενεῖ καὶ στρατηγῷ τῆς Θηβαΐδος μὴ παρενοχλεῖν ἡμᾶς πρὸς ταῦτα μηδ᾽ ἄλλῳ μηδεν[ὶ] ἐπιτρέπειν τὸ αὐτὸ ποιεῖν, καὶ ἡμῖν διδόναι τοὺς καθήκοντας περὶ τούτων χρηματισμούς, ἐν οἷς ἐπιχωρῆσαι ἡμῖν ἀναθεῖναι στήλην, ἐν ᾗ ἀναγράψομεν τὴν γεγονυῖαν ἡμῖν ὑφ᾽ ὑμῶν περὶ τούτων φιλανθρωπίαν, ἵνα ἡ ὑμετέρα χάρις ἀείμνηστος ὑπάρχῃ παρ᾽ αὐτῆ[ς] εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. τούτου δὲ γενομένου ἐσόμεθα καὶ ἐν τούτοις καὶ τὸ ἱερὸν τὸ τῆς Ἴσιδος εὐεργετημένοι. Εὐτυχεῖτε.

B.

Βασιλεὺς Πτολεμαῖος καὶ βασίλισσα Κλεοπάτρα ἡ ἀδελφὴ καὶ βασίλισσα Κλεοπάτρα ἡ γυνὴ [Λό]χῳ τῷ ἀδελφῷ χαίρειν· [τῆς δεδομένη]ς ἡ[μ]ῖν [ἐντεύξε]ως παρὰ τῶν ἱ[ερέων τῆς ἐν τῷ Ἀβάτ]ῳ καὶ [ἐν Φίλ]αι[ς] Ἴσι[δ]ος ὑποτε[τάχαμέν σοι τὸ] ἀντίγρα[φον. κα]λῶς ο[ὖν] ποιήσ[ει]ς συν[τάξας, καθάπερ ἀξιοῦσι, μηδέν]α ἐνοχλεῖν αὐτοὺς [περὶ ὧν προφέρονται παρ᾽ ἕκαστον.] Ἔῤῥωσο.

A.

[Τοῖς ἱερεῦσι τῆς ἐν τῷ Ἀβάτῳ καὶ ἐν Φίλαις Ἴσιδος Νουμήνιος ὁ συγγενὴς καὶ ἐπιστολογράφος καὶ ἱερεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ θεῶν Σωτήρων καὶ θεῶν Ἀδελφῶν καὶ θε]ῶν Εὐεργετ[ῶν καὶ θεῶν Φιλοπατόρων καὶ θε]ῶν Ἐπιφανῶν καὶ θεοῦ Εὐπάτορος [καὶ θεοῦ Φιλο]μήτορος καὶ θεῶν Εὐεργετῶν χαίρειν. τῆ[ς γεγραμ]μένης ἐπιστολῆς πρὸς Λόχον τὸν συγγενέα [καὶ] στρατηγὸν τὸ ἀντίγραφον ὑποτετάχαμεν· ἐπιχωροῦμεν δ᾽ ὑμῖν καὶ τὴν ἀνάθεσιν ἧς ἠξιοῦτε στήλης [π]ο[ιήσα]σ[θαι. Ἐῤ]ῥ[ώσθε. L -- Πανέμ]ου β, Παχὼν κβ.

Invertimus ordinem titulorum praescriptum a sacerdotibus. Quippe sacerdotes in lapide ita disposuerunt titulos, ut argumentum potius spectarent quam tempus, quo documenta facta sunt singula. Hinc litteras, quibus Numenius proposuit ipsis rescriptum regium, primas posuerunt, rescriptum regium secundum, libellum suum, ad quem rursus in rescripto delegatur, tertium. Eundem ordinem videmus etiam in papyro Lugdunensi servatum (vide Reuvens III. p. 38.). Litterae Numenii et rescriptum regium non scalpro incisa sunt, sed picta colore rubro s. materia quadam oleacea, quae, ut bene coniecit Bankesius, inserviret auro singulis characteribus inducendo. Aurum evanuit, supersunt vestigia coloris, velut in aliis monumentis (cf. Champollion Lettres écrites d'Ég. p. 158.). Restitutionem litterarum occupavit Letronnius.

Tituli ex eadem aetate sunt, ex qua n. 4895. et reliqui, in quibus duae Cleopatrae, mater et coniux Ptolemaei Euergetae II. comparent.

C. vs. 3. vocabula οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἀβάτῳ καὶ ἐν Φίλαις Ἴσιδος, θεᾶς μεγίστης, proprie ponenda erant ante χαίρειν, cuius verbi subiectum constituunt. Neque ita disponi oratio potest, ut disposuit Letronnius. Ἄβατον, etiam ἱερὸν πεδίον, parva insula est prope Philas, ita vocata quod aliis nisi sacerdotibus non pateret (vid. Seneca Nat. quaest. IV, 2, 7.). Quippe fabulabantur sepulcrum ibi esse Osiridis (Diodor. Sic. I, 22. Plut. Is. et Os. p. 359.). De situ insulae, cuius meminit etiam Lucanus Pharsal. X, 322. conf. Champollion Lettres écrites d'Ég. p. 169. De singulis magistratibus, quorum de iniquitate sacerdotes queruntur, vide Introd. p. 292. 293. 289. *a.* *b.* Hi igitur et ceteri πραγματικοὶ i. e. οἱ ἐν τοῖς δημοσίοις πράγμασιν ὄντες s. τὰ βασιλικὰ πραγματευόμενοι (cf. Introd. p. 291. *a.*) et copiae militares et reliqua servitus cogunt sacerdotes Isidis παρουσίας αὐτοῖς ποιεῖσθαι scil. εἰσφορὰς εἰσφέροντας. Nam παρουσίαν ποιεῖσθαι nihil aliud potest esse quam quod apud scriptores Ecclesiasticos recentioresque Graecos dicitur παρουσιάζεσθαι, i. e. *se praesentare, se sistere ad exsequendum aliquid.* Videtur tamen haec formula praesertim de iis usurpata esse, qui vectigalia pendebant, ut παρουσίαν ποιεῖσθαι paulatim ad sensum τοῦ εἰσφορὰς εἰσφέρειν delaberetur. Hinc Schol. Lucian. ad I. Phalarid. §. 3. quem attulit Letronnius, προσόδους, εἰσφορὰς ἢ παρουσίας interpretatus est. Vss. 13. 14. de formula δεόμεθα ὑμῶν — συντάξαι Νουμηνίῳ Letronnius confert Samaritarum ad Antiochum Epiphanem epistolam ap. Ioseph. Antiq. Iud. XII, 5, 5. et papyr. Lugd. n. 6. Numenius ὁ συγγενὴς καὶ ἐπιστολογράφος notante Letronnio videtur idem esse Numenius, qui a. a. Chr. 164. a Ptolemaeis Philometore et Euergeta Romam missus est (Polyb. XXX, 11.). Fuit is tum εἷς τῶν φίλων τῶν βασιλέων. Cf. Introd. p. 290. *a.* Etiam Lochum τὸν συγγενῆ praestat papyrus musei Parisini editus a Letronnio in libello: Fragmens inéd. d'anciens poëtes p. 29. n. IV. qui papyrus est ex a. Euergetae XLIV. i. e. a. Chr. 127. atque ex eadem aetate, ex qua hos titulos esse paulo ante monuimus. Hic Lochus igitur est στρατηγὸς τῆς Θηβαΐδος, cui sacerdotes petunt ut Numenius iussus a regibus praecipiat μὴ παρενοχλεῖν cet. Hinc apparet summam in provincia iurisdictionem et auctoritatem penes στρατηγὸν τῆς Θηβαΐδος fuisse (conf. Introd. p. 291. *b.*). Vs. 17. μηδ᾽ ἄλλῳ μηδεν[ὶ] bene proposuit Letronnius Recherch. p. 329. quam lectionem unice veram nollem deseruisset. Vs. 18. οἱ καθήκοντες περὶ τούτων χρηματισμοὶ sunt acta petitionem s. libellum sacerdotum spectantia, quibus omnino opus fuit sacerdotibus, ut iura sua in posterum defenderent. Hi χρηματισμοὶ ut mitterentur, a regibus imperandum erat Numenio, per quem simul petunt ut sibi copia fiat stelae ponendae, in qua exponerent gratias agendas regibus pro ea, quam sibi certam augurantur, φιλανθρωπίᾳ. Et gratiarum quidem actionem in hieroglyphis stelae impositis fuisse probabile est, nisi malis sequi opinionem eorum, qui στήλην, de qua agitur in inscriptione Graeca, non eam ipsam esse arbitrantur, in qua scripti tituli sunt, sed aliam nondum repertam (vid. Letronnius Recueil, Addenda p. 471.). Quae tamen opinio si ex argumento hieroglyphorum nata est, futuris temporibus relinquenda, sin ex eo, quod obeliscus στήλη vocatur, falsa est. Nam obeliscus Graecis στήλη est; recteque Zoega (de usu obelisc. p. 125.) monet, quas στήλας Αἰγυ-

πτιακὰς memorant scriptores, nihil esse nisi obeliscos videri. Similiter lapidem Xanthi in foro positum (n. 4269.) qui repppererunt obeliscum appellabant, quum tamen στήλη appellaretur antiquitus. Vs. 21. παρ' αὐτῆς dedit Letronnius, dubitans an παρ' αὐτῇ legendum sit, ad quam lectionem invitat apographum Bankesii (Recherch. p. 334.). Si vera est lectio, αὐτῆς refertur ad στήλην. In fine de formula τούτου δὲ γενομένου cet. Letronnius confert Samaritarum ad Antiochum Epiphanem epistolam ap. Ios. Ant. Iud. XII, 5, 5. Vocabula καὶ ἐν τούτοις idem refert ad alia beneficia quae a regibus sacerdotes experti sint antea. Nescio an vere. Fortasse dicere voluerunt: ἐσόμεθα καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις cet. ut ἡμεῖς videatur excidisse incuria lapicidae. Certe id suadent etiam vss. 10. 11.

B. Epistola Ptolemaei Euergetae et reginarum ad Lochum στρατηγὸν τῆς Θηβαΐδος data, cui ut per Numenium praeciperetur ne ulterius premerentur petierunt sacerdotes in libello *C.* vs. 15. Formulas litterarum Letronnius sumpsit ex papyris duobus Lugdunensibus (ap. Leemans pap. G. H. I.), in quibus περὶ ὧν προφέρεται παρ' ἕκαστον, et ex papyris musei Britannici XI, 45. XVIII, 29. epistolisque Demetrii et Ptolemaei ap. Ioseph. Ant. Iud. XII, 2, 4. XIII, 2, 5. ubi habetur καλῶς οὖν ποιήσεις. Vss. 6. 7. Letronnius scribebat: καλῶς οὖν ποιήσεις συντάξας ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει μηδένα ἐνοχλεῖν αὐτοὺς περὶ ὧν προφέρονται παρ' ἕκαστον, in quo καλῶς οὖν ποιήσεις videtur nunc confirmari Lepsii apographo, de quo si liceat dubitare, retenta coniunctivi forma ΠΟΙΗΣΗΣ scripseris:

ΟΠΩΣ]ΠΟΙΗΣΗΣ[ΚΑΘΑΠΕΡΑΞΙΟΥΣΙΣΥΝΤΑΣΣΩΝΜΗΔΕ
Ν]ΑΕΝΟΧΛΕΙΝΑΥΤΟΥΣ cet.

Certe formula καθάπερ ἀξιοῦ nota ex papyris Lugdunensibus, nec desideratur formula ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει. Utut est, ductus Lepsiani ΙΛΕ non minus pro ΡΑΣ quam pro ΗΔΕ militant. Et Lepsius in litteris ad Letronnium datis dubitat ipse de ductibus suis. Neque inficias eo me magno opere dubitare etiam de reliquis ductibus quos vs. 6. plures ex Lepsio dedit Letronnius. Ceterum rex strategum Thebaidis in litteris appellat ἀδελφόν, de quo vide Introd. p. 290. *a.*

A. Epistolae Numenii praescripta similia esse iis, quae habentur in titulo Rosettiano n. 4697. vs. 4 sqq., in papyro a Casato reperto et in papyro Berolinensi dicto Anastasii, vidit Letronnius. Sacerdos regum Ptolemaeorum nunc ipse Numenius est ὁ συγγενὴς καὶ ἐπιστολογράφος (vide Introd. p. 307. *b.* sq.). Numenius igitur litterarum ad strategum datarum exemplar mittit sacerdotibus iisque potestatem dat stelae ponendae: unde patet verbum διδόναι in libello sacerdotum *C.* vs. 17. non ad regem potius quam ad Numenium, cui rex hoc negotii iniungat, pertinere. In praescriptis duo sunt memorabilia: primum quod Numenius formulam initialem ita composuit ut τοῖς ἱερεῦσι nomen suum postponeret, quum iure optimo posset dicere: Νουμήνιος - - τοῖς ἱερεῦσι - - χαίρειν, utpote pontifex totius Aegypti. Et scite Letronnius monuit indicium hoc esse urbanitatis, qua supremus magistratus Graecus collegia sacerdotum Aegyptiorum tractarit. Memorabilius est quod praebet regum Ptolemaeorum enumeratio, de qua vide Introd. p. 285. Epistola quoniam est magistratus Graeci, consentaneum est in fine ante designationem mensis Aegyptiaci mensem Macedonicum perscriptum esse, in quo Letronnii coniecturam confirmavit apographum Lepsii. Πανέμου Letronnius reposuit, quod ex comparatione mensium Aegyptiorum et Macedonicorum in titulo Rosettiano n. 4697. designatorum colligi potest finem mensis Pachon fere respondisse initio mensis Panemi. Quod si ita est, quum ex apographo Lepsii accesserit nota Β̄, eo anno quo tituli hi scripti sunt (a. a. Chr. 127-117.), dies XXII mensis Pachon respondit diei II mensis Panemi.

4897.

In insula *Philis* in propylo magni templi inter sculpturas recentius appositas dispiciuntur reliquiae inscriptionum; pars maior deleta est imponendis ornamentis Aegyptiacis. Edidit Gau Inscr. Nub. tab. XI. n. 3. et 1. Fragmentum *a.* et ex tit. *b.* vss. 11-22. ex schedis Gavii tractavit Letronnius Recherches cet. p. 147. 149. Tit. *b.* vss. 11-29. edidit Parthey de Philis insula tab. II. n. 5. (cf. p. 19) Tit. *a.* et *b.* partem anteriorem delineavit Jomardus quae edita sunt Descript. Aeg. Antt. T. V. tab. 55. 4. 5. 6. Tit. *c.* vss. 1. 2. ex schedis Gavii edidit Letronnius Journ. des Sav. 1822. p. 211 sqq. et Recherches cet. p. 528.

[*Textum vide pag. seq.*]

Tit. *a.* apographum est Gavii, hinc inde correctum ex eo, quod dedit Letronnius.

Tit. *b.* in litteris initialibus haec potissima varietas est lectionis: vs. 1. Gav. ЄΠ, Jom. ЄΠΙ; vs. 2. Jom. ΟΔΟ; vs. 4. Jom. ΤΙΝΗ; vs. 10. ΥЄ omittit Jom.; vs. 11. Gav. ΒΛ, reliqui ΒΑC vel ΒΑϹ; vs. 12. Gav. ΘC, Jom. Parth. ΘΕ; vs. 13. Gav. Jom. Τ, Parth. ΤΟ; vs. 14. Parth. Θ, Jom. υ, Gav. ω; vs. 16. Jom. Δ; vss. 15. 16. omittit Parth.; vss. 14. 15. 16. in altero apographo omittit Jom. Vs. 18. Gav. ΛΕΝ, Jom. Parth. ΛΕΜ; vs. 21. Gav. Parth. ΤΗΕ, Jom. ΤΗϹ; vs. 22. Parth. Μ, Jom. Gav. Λ; vs. 24. Parth. Jom. CΙ, Gav. CΓ; vs. 25. Parth. ΟΛ, Jom. ΟΜ, Gav. ΟΝ; vs. 27. Parth. ΦΟΥ, Jom. ΦΟΙ, Gav. ΦΟΓ; vs. 28. Jom. ΛΟC; vs. 29. Gav. ΤΗ, Parth. Jom. ΤΗ. Quae sequuntur solus habet Gav. Ex ductibus intermediis Parth. habet vs. 19. Υ (Gav. Ι); vs. 20. ΜΑ (Gav. ΙΑ); vs. 21. ΙϹ (Gav. Ε), quae syllaba videtur vocis βασιλίσσης. Reliqui ductus accesserunt ex Gav. In fine huius columnae Parthey habet vs. 11. ΙΟ; vs. 12. ΥC; vs. 13. ΙCΙΔ; vs. 14. ΙΜ. Reliqua omnia solus Gav.

a. Βασιλέω[ς Πτολεμαίου
τοῦ καὶ Ἀ[λεξάνδρου
τὸ προσ[κύνημα τόδε
καὶ τῆς [βασιλίσσης
5 καὶ τῶ[ν τέκνων αὐτῶν

a.

ΒΑϹΙΛΕѠ
ΤοΥΚΑΙΑ
ΤΟΠΡΟϹ
ΚΑΙΤΗϹ
ΚΑΙΤѠΙΝ
ΠΑΡΑΤ
ЄΤΡΑV
ΟΟΤΟϹ
ΧΑΙΡ
ΑΥΤΙ
ΗΟ

b.

ЄΠΙ
ΟΔΙ
ΤοΥ
ΤΙΝϹ
ΡΙΤΟΥ
ΤЄΝΤ
ΚΥΡΙΑ
ΤΑϹϹ
ΤΟΥ
ΥЄ
ΒΑϹ Χϲ
ΘЄ
Το ΥΝ
ѠΡΑ
Κ
ΑΙ
ΒΑϹ
ΛΕΜ
ΑΛΕ Ι
ΠΡΟϹ . . ΜΑ
ΤΙ+Ϲ . . Ε
Λ ϹϹ
ΤΑΡ Ι
ϹΤ
ΟΝ
ΡΟϹ
ΦΟΓ
ΛϹϹ
ΤΗ

e.

ΔΗ ΝΟΛ
ϹѠ ϽϹ
ΗΙ- ΚϹο
ΙϹ

ЄΠοΗ

c.

ΗΙ ΣΚΥΝΗΛ · ΙΠΑΝΙΣ
ΑΙ ΤΓΕΝΟΥΣΚΑΙΣΤ·
ΠЄ ΤΟΥΠΛΛΟΠΟΛΠ.ϹΙ
ΛΝ ΙΙϹΥΤοΥΑΔΕΛΙ
ΥΤΟΥΥΚ . . . .
ϽΙοΥ ΛΤΡΑΣΠΡΣΑΔΖ.
ΥϹΟ . . ΠΑΙΔΙΩΝΚΑΙΤΩ
ΙΝѠ ΝΤΩΝΠΑΡΑΤΙ
ϹΙΔΙ
ΥϹΥΝΟϹ . .

d.

ΠΟΛΛѠΝΙΟϹ . .
ϽΧΙΤЄΚΤΟΝΗϹ
ΠΡΟϹΤΗΝΠΑΡΑΚΟΜ
ΚΛЄΟΥϹΠΛϹ · Λ

παρὰ τ[ῇ κυρίᾳ Ἴσιδι
ἔ[γ]ρα[ψεν ὁ δεῖνα
\- - - -
Χαιρ[ήμονος? - -
\- - - -
\- - - -

b. Ἐπὶ [βασιλέως Πτ-
ολ[εμαίου, - - -
\- - - -
\- - - -
\- - - -
Τεντ[υρίτης, παρὰ τῇ
κυρίᾳ [Ἴσιδι - -
\- - - -
\- - - -
\- - - -

Βασ[ιλέως Πτολεμα]ίου
θε[οῦ, νέου Διον]ύσο[υ
καὶ τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν τέκ]νω[ν
τ[ὸ προσκ]ύν[ημα τῇ Ἴ]σιδι
θεᾷ ἔγ]ρα[ψεν Ε]ὔ[θ]υνος
\- - -
\- - -

Βασ[ιλέως Πτο-
λεμ[αίου τοῦ καὶ
Ἀλε[ξάνδρου τὸ
προς[κύνη]μα [καὶ
τῆς [βασιλίσσης
[καὶ τῶν τέκνων
π]αρ[ὰ τῇ κυρ]ί[ᾳ
Ἴ]σ[ιδι ἔγραψεν
ὁ δεῖνα] - - -
\- - - -
\- - - -
\- - - -
\- - - -

c. Τὸ προ]σκύνη[μα] Π[α]νίσ[κου
τοῦ συγ]γενοῦς καὶ στ[ρατη-
γοῦ] τοῦ Π[αν]οπολ[είτου καὶ
\- - - ίο]υ τοῦ ἀδελ[φοῦ

α]ὐτοῦ [καὶ Κλεο-πά]τρας [τῆ]ς ἀδ[ελφῆς καὶ τῶν] παιδίων καὶ τῶ[ν αὐτοῦ πά]ντων παρ[ὰ τῇ κυρίᾳ Ἴσιδι.]

d. *Ἀ]πολλώνιος [ὁ ἀρ]χιτεκτονήσ[ας τὰ π]ρὸς τὴν παρακομ[ιδὴν - - κλέους πλ[οῖα.*

Tit. *a.* et tit. *b.* vss. 18 sqq. *προσκυνήματα* sistunt Ptolemaei Alexandri I., ab aliis posita; in quibus mentio nulla Cleopatrae matris. Hinc efficitur auctores titulorum scripsisse tempore eo, quo Alexander in litteris publicis nomen matris suppressit; quod factum esse inter a. a. Chr. 99 - 90. ex papyris demonstravit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 75 sqq. Idem ibidem de tit. *a.* retractavit sententiam expositam in libro: Recherches cet. p. 149 sq. ubi etiam tit. *b.* vss. 23 - 25. aliter restituebat ac nos fecimus. Tit. *b.* vss. 1 - 10. videtur pertinere ad regnum eiusdem Ptolemaei. Sed certo affirmari non potest. Tit. *b.* vs. 11 - 16. *προσκύνημα* est Ptolemaei Auletae, ultimi regis Aegypti, idem ab alio positum. Cf. n. 4898. 4899. Vs. 13. initium omissum est nescio quo casu; in fine apparet ΤЄΚ]ΝѠ[Ν. Ad latus aliud appictum est *προσκύνημα* Apollonii cuiusdam. Tit. *d.* [Ἡρα]κλέους coniecit Niebuhrius ap. Gavium qui infelicius hos titulos tractavit. Tit. *e.* coniicias: *Δη[μοφῶν ἀρχι]σω[ματοφύλαξ καὶ στρατηγὸς τὸ προσκύνημα] ἐπό[ησε.* Demophon pater *ἀρχισωματοφύλακος καὶ στρατηγοῦ* habetur n. 4893.

4897. *b.*

In insula *Philis* ad portam templi Isidis, quae vulgo a peregrinatoribus Propylon Nectanebi vocatur; ex schedis Lenormanti edidit Letronnius Journ. des Sav. 1842. p. 661 sqq.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟϹ
ΟϹΥΓΓЄΝΗϹΚΑΙЄΠΙ
ϹΤΡΑΤΗΓΟϹΚΑΙϹΤΡΑ
ΤΗΓΟϹΤΗϹΙΝΔΙΚΗϹ
ΚΑΙЄΡΥΘΡΑϹΘΑΛΑϹϹΗϹ
ΗΚѠΠΡΟϹΤΗΝΚ.ΡΙΑΝΙϹΙΝ
ΚΑΙΠЄΠΟΗΚΑΤΟ ΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΤΟΥΚΥΡΙΟΥΒΑϹΙΛ ЄΟϹΘЄΟΥΝЄΟΥ
ΔΙΟΝΥϹΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡ Ϲ
ΑΔЄΛΦΟΥ
LΘ ΠΑΚѠΝ Є

Καλλίμαχος ὁ σύγγενὴς καὶ ἐπιστράτηγος καὶ στρατηγὸς τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ἥκω πρὸς τὴν κ[υ]ρίαν Ἶσιν καὶ πεπόηκα τὸ προσκύνημα τοῦ κυρίου βασιλέ[ω]ς, Θεοῦ, νέου Διονύσου, Φιλοπάτορ[ο]ς [καὶ Φιλ]αδέλφου. L $\bar{Θ}$ *Παχὼν* $\bar{ε}$.

Callimachus, qui fortasse idem redit n. 4905. nunc praeter epistrategiam Thebaidis etiam strategiam *τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης* iniunctam habet, quemadmodum alias epistrategus Thebaidis etiam Arabarcha est n. 4751. (cf. Introd. p. 293. *a.*) Nec multum ab Arabarchia differt strategia maris rubri, scil. terrae littoralis ad sinum Arabicum porrectae. Quod autem praemissum est *τῆς Ἰνδικῆς*, videtur significare mare quod alluit Aethiopiam, monente Letronnio de inveterato errore, quo vulgo Aethiopia cum India confundebatur. In quo etsi prorsus assentimur viro egregio, tamen animadvertimus n. 5127. *A.* elephantos Aethiopicos et Indicos distinctos esse. Ptolemaeus, cuius nomine Callimachus posuit *τὸ προσκύνημα*, est Auletes (conf. n. 4898. 4899.), qui, ut docet omissio uxoris, a. a. Chr. 72. mensis Maii die 14. nondum uxorem habuit.

4898.

In insula *Philis*, in propylo magni templi; delineavit Huyot, edidit Letronnius Recherches cet. p. 136 sqq. Transcripserunt Gau Inscr. Nub. tab. XI. n. 5. et Parthey de Philis insula tab. II. n. 6. (cf. p. 20.)

ΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕ
ΜΑΙΟΥΘΕΟΥ Ꝟ ΦΙΛΟ
ΠΑΤΟΡΟΣΦΙ | ΛΑΔΕΛΦΟΥ
ΚΑΙΤΗΣΒΑΣΙ | ΛΙΣΣΗΣ
ΚΑΙΤΩΝΤΕ | ΚΝΩΝ
ΤΟΠΡΟΣΚΥ | ΝΗΜΑ
ΤΗΙΣΙΔΙ |
ΚΥΡΙΑΟΕΓΡΑ | ΨΕΝ
ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ | ΠΑΡΕΔΡΟΣ
LIB ΜΕ | ΣΟΡΙΓ

Dedi apographum Partheyi recepta ex Gavio littera Σ, pro qua Parth. Ϲ. Menda apographi Gaviani non attinet referre. Vs. 7. post ΙΣΙΔΙ tria puncta posuit Gavius; unde Niebuhr. ap. Gav. p. 21. dedit [*μεγίστῃ*]. Vs. 10. extr. Γ addit Letronnius Journ. des Sav. 1842. p. 668. opinor, ex schedis Lenormanti aut Wilkinsoni.

Βασιλέως Πτολεμαίου Θεοῦ Φιλοπάτορος Φιλαδέλφου καὶ τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν τέκνων τὸ προσκύνημα τῇ Ἴσιδι [τῇ] κυρίᾳ, ὃ ἔγραψεν Λυσίμαχος πάρεδρος, L $\overline{ιβ}$, *Μεσορὶ* $\bar{γ}$.

Ptolemaeus, cuius nomine Lysimachus posuit *τὸ προσκύνημα*, est is qui vulgo Auletes audit. Eius annus XII. incidit in annum a. Chr. 69. Dies mensis Mesori est d. III. m. Augusti. Abest nunc titulus *νέος Διόνυσος* (vide n. 4897. *b.* 4899.), quemadmodum etiam titulus *Εὐχάριστος* in Epiphane aliquando supprimitur. *Φιλοπάτωρ* et *Φιλάδελφος* Ptolemaeus audit etiam n. 4897. *b.* 4899. recepto cognomento Philopatoris a Sotere II. cuius filius non genuinus fuit. Philadelphi, quod cognomentum Ptolemaeo Auletae tribui etiam in Eusebii contextu Armeniaco (p. 252. ed. Aucher) monuit Letronnius, inditum videtur ob sororis Cleopatrae amorem (cf. Introd. p. 287. *a.*). *Τὰ τέκνα* fuisse Cleopatram Tryphaenam cognominatam et Berenicen demonstravit Letronnius Journ. des Sav. 1842. p. 674.

4899.

In insula *Philis*, in basi alterius obeliscorum, litteris rubro atramento pictis; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 52. ex quo maiorem partem petiit Walpol. Travels p. 590. 55. Habet etiam Gau Inscr. Nub. tab. XI. n. 4. Ex Jomardi apographo dedit Champollion-Figeac Annal. Lagid. T. II. p. 407. n. 9. Tractavit Letronnius Recherches cet. p. 134 sqq. Jomardi apographum editum est in Descr. Aeg. Antt. Vol. V. tab. 55. n. 7.

ΒΑϹΙΛΕѠϹ.ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.
ΘΕΟΥΝΕΟΥ.ΔΙΟΝΥϹΟΥ.
ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟϹ·ΚΑΙ·ΦΙΛΑ
ΔΕΛΦΟΥ·ΚΑΙ·ΤѠΝ·ΤΕΚΝѠΝ.
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΠΑΡΑΤΗΚΥ
ΡΙΑΙϹΙΔΙ·ΚΑΙ·ΤΟΙϹ·ϹΥΝΝΑΟΙϹΘΕ
ΟΙϹ·ΘΕΟΔΟΤΟϹΑΓΗϹΙΦѠΝΤΟϹ
ΑΧΑΙΟϹ.ΑΠΟΠΑΤΡѠΝΠΕΠΟΙ

Dedi Jomardi apographum. Hamiltonus habet Ε et Ω. Neque Hamiltonus neque Gavius notat puncta inter singulas voces posita.

Βασιλέως Πτολεμαίου, Θεοῦ, νέου Διονύσου, Φιλοπάτορος καὶ Φιλαδέλφου καὶ τῶν τέκνων τὸ προσκύνημα παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἴσιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς Θεόδοτος Ἀγησιφῶντος Ἀχαιὸς ἀπὸ Πατρῶν πεποί[ηκεν.

Ptolemaeus est Auletes qui nunc *νέος Διόνυσος* audit (conf. n. 4897. *b.*). De reliquis eius cognomentis conf. ad n. 4898. Uxoris mentio non fit; unde colligitur eam tum mortuam esse. Titulus igitur hic recentior est titulo n. 4898. Et viduum quidem Ptolemaeum fuisse circa a. $\frac{64}{63}$ a. Chr. Letronnius probabiliter collegit ex eo, quod Mithridatis Eupatoris filiae circa a. 63. desponsae regibus Aegypti et Cypri fuisse dicuntur (Appian. Mithridat. 111.). Idem titulum hunc aut inter a. a. Chr. 53-58. aut inter a. 55-52. positum esse demonstravit Journ. des Sav. 1842. p. 677.

4900.

In insula *Philis*, in lapide syenite; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 6.

ΝοΙϹοΡ
ΑΠοΛΛѠΝΙΔΗϹοϹΥΓ.
ΚΑΙϹΝοΑϹѠϹΡϹΙϹΜΚΑ\\<
ΚΥΝΗΚΑΙ/ΙΝ·ΜΙΙϹΓΗ\)ϹϹ
ΡΥWϹΦΙΙΡΑΦΙΜΝΤ..ΦϹϹΚΤ
ΜΑϹΓ ΓϹΚΝѠΝΜ\..Ι....
ΥΝΤѠΝΜΕΙΙΙΜϹΜ˥.

Ἀπολλωνίδης ὁ συγ[γενὴς] καὶ σ[τρ]α[τηγὸς ἥκω] καὶ [προσκε]κύνηκα [τή]ν [μεγ]ίσ[τ]η[ν θεὰν Ἶσιν μνησθεὶς - - - - - - - - τῶν τέ]κνω[ν μου καὶ τῶν φιλο]ύντων με [πάντων.

Similiter legit etiam Niebuhrius.

4901.

In insula *Philis*, in templo magno, ut videtur; inscriptio anaglyphis postea incisis prope deleta; edidit Gau Mon. Nub. tab. XI. n. 8.

ΕΡΑΤΩΛ ΓΝΕ Vω Σ
ΠΤ ΙΤΩΝΑ ΕΛ
ΑΗΙ ϹΙΨΙ ΥΔϹΙΙ ˥ \ΛΗΜΑ.Α˃Α
˥ΛΡΑΤοΥΤοΠΡΟΙ ΤΗ//Σ ΑΙΞ
ΥΝΗΜΑΠΑΡΑΤΗΙ ΨΕΝΕ ΣΑΞΥ Ε
ΙΕ·ΣΙ·ΗΙΟΤ···Ι Δ

Ἐράτω[νος τοῦ συ]γ[γ]ε[νοῦς καὶ - - - κα]ὶ τῶν ἀ[δ]ελ[φῶν τὸ προσκύνη]μα [π]α[ρ]ὰ τῇ Ἴσ[ιδι τῇ ἐν Φί-λ]αι[ς ἔγρα]ψεν [ὁ δεῖνα.

Erato idem redit n. 4902. Eratonis praefecti cuiusdam ex aetate Lagidarum meminit Plin. H. N. VI, 34. Hic noster an praefectus fuerit, non liquet. Cf. n. 4902.

Ad latus aliud *προσκύνημα* est: *Πτ[ολεμαῖος? τοῦ δεῖνος] τὸ προ[σκ]ύνημα παρὰ τῇ [μ]ε[γί]σ[τῃ θεᾷ Ἴσιδι ἐποίησεν.*

4902.

In insula *Philis*, in magno templo, ut videtur; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 7. Inscriptio laesa anaglyphis postea incisis.

ΕΡΑΤΟΝΟ\ ΥΝΓ.‾..Ϲ.ΙΣ
ΜΙΑΡΥ ΚΑΙ.....
ΙΡ^ΦΗΤϹΥΤΗΣΜΗΙΙ˃ ΙΙΙ
^ΓΛΓΙΣΔοΣΤ¦ΙΤΠΝΦΙΑΛΙΣ
ΤοΠΡοΣΚΥΝΗΜΑΠΑΡ....ϹΙ
ΥΡΙΑΣΚΝΤΡΑΣ..ΔΑ\/\Λ.ΥΣ
....
.... ѠΦ.....

Ἐράτ[ω]νο[ς τοῦ σ]υγγ[ενοῦ]ς - - - - καὶ [τοῦ δεῖνος προ]φήτου τῆς μ[εγ]ί[στης θεᾶς] Ἴσ[ι]δος [τῆς ἐν] Φί[λα]ις τὸ προσκύνημα παρ[ὰ Ἴ]σι[δι τῇ κ]υρίᾳ σ[ὺ]ν - - - - - - [ἔγρα]ψεν - - - -

Erato idem est n. 4901. Initio vs. 2. dixeris quidem subesse *Θηβάρχου* aut *στρατηγοῦ*, sed multo probabilius est fuisse ΚΑ]ΙΑΡΧ[Ι (e. c. *ἀρχικυνήγου, ἀρχιφυλακίτου* cet.). Vs. 3. de *προφήτῃ* cf. Introd. p. 305. *a.*

4903.

In insula *Philis*, in propylo templi; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 9. Ex schedis eiusdem edidit Letronnius Journ. des Sav. 1822. p. 211 sq. et Recherches cet. p. 328.

ΘΕοΔΩΡΟΣΔ.ΟΔΩΙΟΥ
ΤΩΝΣΥΓΓΕΝΩΙ ΙΙΚΩ
ΠΡΟΣΤΗΝΚΥ.ΙΛΝΙΣΙ'
. . . ΛЄ . . . .
- - - - - - ΥΕ - - - -

Θεόδωρος Δ[ι]οδώ[ρ]ου τῶν συγγενῶ[ν ἥ]κω πρὸς τὴν κυ[ρ]ί[αν] Ἶσι[ν - - - - - -

Vs. 4. potest esse *θεὰν μεγίστην*, ut coniecit Niebuhrius ap. Gavium p. 22.

4904.

In insula *Philis*, in templo magno; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 11. Inscriptio multifariam laesa est anaglyphis postea incisis.

ΚΑCΤϹ ʻ Γ ΓЄΝΟΥϹ
ΚΑΙΠΡϹ ΩΛΖ\ ΓΩΙΚ
ΟΙΚΟΝ \οΥΤ οΙ ΛЄ
ΚΑΙΤΗ ΔΔ ≤ΚΛΙΤΩ
ΤϹΚΝ Ι‾ Ι \Μ
ΠΑΡΑ \Κ ϽΙΙ
ΤΡΥΦ ϽϹϹ ϲ Φ.ЗϹΔΓ
ΚЄΥЄ ΜЄ ϽϹΥ. Υ ʼ
. . . ΚЄ ΑΥ.ΙΚϹ

Κάστ[ορος τοῦ συγ]γενοῦς καὶ - - - - - - κ[αὶ] οἰκον[όμ]ου τ[οῦ βασι]λέ[ως] καὶ τῆ[ς δάμαρτος] κ[α]ὶ τῶ[ν] τ[έ]κν[ων τὸ προσκύνη]μ[α] παρὰ [τῇ] κ[υρίᾳ Ἴσι-δι] Τρύφ[ων - - - - πεποίη]κε[ν] - - - - - - - - [L] κε, [Π]αῦ[ν]ὶ κ[ε].

Vs. 4. *δάμαρτος* et in fine Παῦνὶ dedit iam Niebuhrius. Titulus videtur esse ex aetate Ptolemaei Auletae, cuius ad regnum pertinere annus xxv. potest.

4905.

In insula *Philis*, in templo magno, ut videtur; edidit Gau Monum. Nub. T. XI. n. 10. Ex eiusdem schedis edidit Letronnius Journ. des Sav. 1827. p. 620. citatque, ni fallor, etiam Journ. des Sav. 1842. p. 667. ubi videtur melius apographum ante oculos habuisse.

ϹΑΡΑΠΩΝΑΡΔΚΟΝΤΟϹ
ΗΚΩΙΓΡΠ‾ΗΝΚΥΡΙΑ.ΙϹΝ
ΚΑΙΠЄΠΟΗΚΑΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜ
ΚΑΝΜΑΧΟΥΚΝΤΩΝΤ..ΝΩΝ
ΑΥΤΟΥ.ΤΟΥ.ΓΠЄΝΟΥϹΚΑΙ
ϹΤΡΑΤΗΓΟΥΚΛΙЄΠΙϹΤΡΑΤΗΙ..
..ΝΘΗΒΑΡΧΟΥΤΟΝ...

Σαραπ[ί]ων [Δ]ρ[ά]κοντος ἥκω πρ[ὸς τ]ὴν κυρί[αν] Ἶσ[ι]ν καὶ πεπόηκα τὸ προσκύνημ[α] Κ[αλλι]μ[ά]χου κ[αὶ] τῶν τ[έκ]νων αὐτοῦ, τοῦ [συγγ]ενοῦς καὶ στρατ[η]γου κ[α]ὶ ἐπιστρατή[γου καὶ] Θηβ[ά]ρχου. - - - -

Callimachus idem videtur esse, qui posuit titulum n. 4897. *b*. Memorabilis scriptura ΗΚΩΙ, quae saepius redit in his titulis (cf. ad n. 4957.).

4906.

In insula *Philis*, in aedicula prope magnum templum (Lancret Descr. de Philes §. VII. p. 44. Descr. d'Ég. Antiq. T. I. Parthey de Philis insula p. 49. Wilkinsonus Topogr. of Theb. p. 469.) in pariete ad sinistram; ex schedis Lenormanti edidit Letronnius Journ. des Sav. 1843. p. 457-468.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ *Αὐτοκρατόρων.*

Hoc scriptum est supra octo clypeos hieroglyphicos (cartouches) continuo ordine in una linea positos, quorum septem nomina Imperatorum M. Aurelii et L. Veri referunt (Aurelios. Antoninos. Autocrator. Sebastos. Caesaros. Lucios. Veros), ut interpretatus est secundum Champollionem Rosellinus, octavus elogium *κραταιὸς* et *αἰωνόβιος* continet interprete Letronnio; qui quum ex inscriptionibus in aedicula ista repertis demonstrasset opus non ante Hadrianum coeptum esse aedificari, tamen quod ex suppresso articulo inscriptionis Graecae collegit, ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ multo post incisos clypeos a docto quodam homine et hieroglyphorum perito inscriptum esse, veremur ne fallatur. Certe articulus omissus nihil demonstrare potest. Favet autem coniecturae Letronnii, quod in tertio clypeo scriptum perhibetur Autocrator; ex quo sequi videtur, primum incisos clypeos esse, deinde additum ΑΥΤΟ ΚΡΑΤΟΡΩΝ sive ab uno homine sive a diversis.

4907.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 45.

ΑΛЄΞΑ
ΓΑΙΟ\
ΤΗΝΚ
ΚΛ
- - Ϲ

Ἀλέξα[νδρος - - - αίο[υ ἥκω πρὸς τὴν κ[υρίαν Ἶσιν κ[αὶ προσκεκύνη-κα cet.

Vs. 2. Γαΐου vix ferri potest. Niebuhrius ap. Gavium p. 24. cogitabat de nomine *Γαιώνας*.

4908.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 19.

ΑΜΑΡΙѠΝ
ΜΙΜΟϹ

Ἀμαρίων μῖμος.

4909.

In insula *Philis*, in porticu; edidit Cailliaud Itin. Oas. Theb. cet. tab. VIII. n. 6.

ΑΜΜѠΝΙΟϹΔΙΟΝΥ
ϹΙΟΥЄΥΧΗΝЄΠΟΗϹЄ
ΙϹΙΔΙΚΑΙϹΑΡΑΠΙΔΙΚΑΙ
ΤΟΙϹϹΥΝΝΑϹΙϹΘЄΟΙϹ
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΠΡѠΤ
ΑΤΟϹΤΟΥΑΔЄΛΦΟΥΚΑ
ΙΤѠΝΑΥΓΟΥΓЄΚΝѠΝΚΑΙ
ΝΙΓΡΟΥΤΟΥΑΔЄΛΦΟΥΚΑΙ
ΤΗϹΓΥΝΑΙΚΟϹΚΑΙΔΗΜ
ΑΤΟϹΚΑΙΤѠΝΤϹΚΝѠΝΑΥ
ΤΗϹΚΑΙΔΙΟΝΥΤΟϹΚΑΙΑΝϹ
ΥΒΑΤΟϹLΛΑΚΑΙΚΑΡΟϹΩΑ
ΥΝΙ ΙΒ

Ἀμμώνιος Διονυσίου εὐχὴν ἐπόησε Ἴσιδι καὶ Σαράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς τὸ προσκύνημα Πρωτᾶτος τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων καὶ Νίγρου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς γυναικὸς Κ[λ]ιδημᾶτος καὶ τῶν τ[έ]κνων αὐτῆς καὶ Διονῦτος καὶ Ἀν[ο]υβᾶτος. L λα Καί[σ]αρος, Παῦνὶ ιβ.

Κλιδημᾶτος debetur Letronnio, qui ex alia inscriptione Philensi n. 4935. enotavit Σερᾶτος. Nota flexionem genitivi nominum in ᾶς desinentium (Πρωτᾶτος, Ἀνουβᾶτος, Κλιδημᾶτος). Nec dubito quin similiter iudicandum sit de forma Διονῦτος a recto Διονῦς. Subscriptus annus est XXXI. Augusti Octaviani Caesaris, mensis Payni d. XII. i. e. a. 2. p. Chr. mensis Maii d. XXVII.

4910.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 20.

ΑΜVΝ
ΤΑϹΠΡΟ
ϹЄΚ/ΝΗϹ
ΑΤΗϹΝΘΘ
ΑΝΙϹΙΝ
L ΙΠΑΧѠ

Ἀμύντας προσεκ[ύ]νησα τὴ[ν θε]ὰν Ἶσιν. L ι, Παχ[ὼν - -

4911.

In insula *Philis*, in magno propylo; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 52. et Gavius Inscr. Nub. T. XI. n. 16. Denuo transcripsit Jollois, cuius apographum editum in Descr. Aeg. Antt. T. V. tab. 55. n. 8. misit Jomard. Ex Hamiltono petiit Letronnius Recherches cet. p. 269.

ΑΠΟΛΛѠΝΙΔΗϹΑΠΟΛΛѠΝΙ
ΔΟΥΟϹΤΡΑΤΗΓΟϹΤΟΥЄΡ
ΜѠΝΘЄΙΤΟΥΚΑΙ - - ΗΟ
ΛЄΙΤΟΥΗΚѠ - - - - - ΙϹ
ΤΗΝΚΥΡΙΑΝΘЄΑΝ - - -

Vs. 2. extr. Joll. ϹΡ, Ham. ΕΡ, Gav. ΟΡ; hinc dedi ЄΡ. Vs. 3. Ham. ΜΩΝΕΙΤΟΥΚΑΙ . . ex quo addidi ΚΑΙ; in fine ΗΟ habet solus Gav. Vs. 4. ΗΚ omittit Ham.; ΗVѠ habet Gav. unde dedi ΗΚѠ; in fine ΙϹ addit Gav. Vs. 5. omittit Joll.; Gavius habet ΤΗΝΚΤΠ..Ο.....

Ἀπολλωνίδης Ἀπολλωνίδου ὁ στρατηγὸς Ἑρμωνθείτου καὶ [Λατοπ]ο[λ]είτου ἥκ[ω πρὸς] Ἶσ[ιν] τὴν κυρίαν, θεὰν [μεγίστην - -

De stratego binorum nomorum confer Introd. p. 316. *b*.

4912.

In insula *Philis*, in obelisco, in quo n. 4899.; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 15.

ΛΠ9ΜѠΝΙΟϹΧϽЄѠΝΟξΗΚѠΙ
ΓΑΤΗΝΚΥΡΙΑΝΙ. . ΙΝΤΟΠ·Κ.ΗΥΝΝ
ΤΡΑΦΗϹΚΑΙΗϹΙ ϹLΒΤΥΒ.ΚϹ

Ἀ]πο[λλ]ώνιος [Θ]έωνος ἥκω [παρ]ὰ τὴν κυρίαν Ἶ[σ]ιν. τὸ π[ρος]κύν[ημα - - γ]ραφῆς καὶ [εὐχῆ]ς. L β. Τυβ[ὶ] κ[ε].

Annus subscriptus ad Imperatorem referri videtur.

4913.

In insula *Philis*, in magno templo; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 22. Ex eiusdem schedis vss. 1-5. edidit Letronnius Recherches cet. p. 464.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟϹΑΛΕΞΑΝΔΓ.
ΗΚΩLΙΕΠΑΧΩΝΙΓΚΑΙΠΙΟϹ
ΚΕΚΥΝΗΚΔΤΗΝΜϹΓΙϹΤΠΝ
ΘΕΑΝΙϹΙΝΚΑΙΠΕΠΟΙΚΑΤΟΠΡϹ
ΚΥΝΗΜΑΔΙΔΥΜΟΥΙΑϹΤΗϹΓΓΕ
ΚΟϹΑΛΟΥΚΑΙΑΜΜΩΝΙΟΥ-ΟϹΚΝ
ΔΙΔΥΜΗϹΚΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΚΑΙ
ΚΩΠΝΝΑΤΟϹΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΚ
ΝΕΩΤΕΡΟϹΚΑΙΔΗΜΟΓ. . ΟΥ.
ΚΑΙϹΑΡΑ ΝΟΗΡ. . . . . . Ι
ΩΑΝΟΥΕΠΑΓΖ . . . .
ΚΑΙΤΩΝΝ ΔΕ ΦΩΝΜΟΥΕΕ
ΤΩΝΤ. ΚΝΩΝ ΥΤΩΝΚΑΙ
ΙϹΙΔΩ.ΟΥΚΑΙΠΡΑΓΟϹ
ΚΑΙΤΩΝΦΙΛΟΥΤΩΝΜΕ
ΠΑΙΤΩΝ . . . .

Ἀπολλώνιος Ἀλεξάνδ[ρου] ἥκω L ιε, Παχὼν ιγ καὶ π[ρ]οςκεκύνηκ[α] τὴν μ[ε]γίστ[η]ν θεὰν Ἶσιν καὶ πεπό[η]κ[α] τὸ πρ[ος]κύνημα Διδύμου [καὶ] τῆς γ[υναι]κός μου καὶ Ἀμμωνίου [υἱοῦ] κ[αὶ] Διδύμης κ[αὶ] Ἀπολλωνίου καὶ Κωμ[αι]νᾶτος κ[α]ὶ Ἀπολλων[ίου τοῦ] νεωτέρο[υ] κ[α]ὶ Δημο[πείθ]ου καὶ Σ[α]ρα[πίω]νο[ς] κ[αὶ Στεφ]άνου ἐπ' [ἀ]γ[αθῷ - - - ἔτι] καὶ τῶν [ἀ]δε[λ]φῶν μου [καὶ] τῶν τ[έ]κνων [α]ὐτῶν καὶ Ἰσιδώ[ρ]ου καὶ [Ἱέ]ρα[κ]ος καὶ τῶν φιλού[ν]των με πά[ν]των.

Annus xv. ad Imperatorem pertinet nescio quem; nisi forte ad regnum Ptolemaei Auletae referendus est. Vs. 8. de forma genitivi -ᾶτος cf. ad n. 4909.

4914.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 21.

. . ΠΟΛΛΩΝΙΦΙΑΝΗϹΙϹ . . . .
ΗΚΩΚΑΙΠΡΟϹΚΥΝΗϹΑϹΤΗΝ
. . ΙΑΗΙϹΙΝΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΙΙ

Ἀ]πολλων[οφ]ά[ν]ης Ἰσ[ιδώρου] ἥκω καὶ [π]ροςκυνήσας τὴν [κυρ]ία[ν] Ἶσιν τὸ προςκύνημ[α ἐποίησα τοῦ δεῖνος καὶ τοῦ δεῖνος.

4915.

In insula *Philis*, in propylo magno; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 35.

ΑΕΙΙΑΥΝϹΠΟϹ
ΑΠΟΜΩΝΙΟϹΥΗϹ
ΡϹΩϹΚΝ ΚΝϹΗΑ
ΛΟΕΟΛΥ . . .
ΑΜ . . . .

Ἀε[ίμνη]σ[τ]ος [ὁ καὶ] Ἀπο[λλ]ώνιος, υ[ἱὸ]ς [Ἀπολλωνίου ἀρχιε]ρ[έ]ως, [ἔνθα ἐπανῆ]λ[θ]ε - - -

4916.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 23.

ΔΙΔΙΑΙϹΚΑΙΔΩΙΙ
ΩΝΟΗΟϹΗΚΜϹΕΙΙ
ΤΥΠΙΟϹΚΥΗΝΜΕ
ΤΩΑΠΑΡΔΥΤΥΗΤΩΤΩΗ

Δίδ[υμο]ς καὶ Δω[ρί]ων ὁ [υἱ]ὸς ἥκ[ο]μ[εν καὶ] τ[ὸ πρ]οσκύ[νη]μ[α αὐ]τῶν καὶ τῶν παρ' αὐτῶ[ν πάν]τω[ν πεποήκαμεν.

Vss. 1. 3. 4. legit similiter etiam Niebuhrius ap. Gav. p. 22.

4917.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 24.

ΔΙΟΝΥϹΙ
ΟϹΗΓΑΚΑΕ
ΦΥϹΗΚΩΚΑΙ
ΠΡΟϹΚΕΚΥΝΗ
ΚΑΤΗΝΚΥΡΙΔΝ
ΙϹΙΑΙΚΑΙΠΕΠΟ
ΗΚΑΤΟΤϹΡΟϹ
Κ ΑΤ
ΩΝΥΛΥΝ
ΤΩΝΓΕ —
ΕΤΟΥϹΗ
ΜΕΥΕΙΡΚΑ

Διονύσιος Ἡ[ρ]ακ[λ]έ[ο]υς ἥκω καὶ προςκεκύνηκα τὴν κυρί[α]ν Ἶσι[ν] καὶ πεπόηκα τὸ [π]ροσκ[ύνημ]α τῶν [φι]λ[ο]ύντων [μ]ε. Ἔτους η̅, Με[χ]εὶρ κα̅.

Vs. 2. Niebuhrius ap. Gav. p. 23. legit Ἡρακλέους. Hic titulus si pertinet ad regnum Ptolemaei Auletae, positus est a. a. Chr. 73.

4918.

In insula *Philis*, in magno propylo; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 25.

ЄΡѠϹΗΚѠ..
ΠΡΟϹΚЄΚΥ(.
ΝΗΚΑΤΗΝ..
ΑΠΟΜ/ L...
ΗΚѠΚΑΛΠG.
ΠΡGϹΚ-ΝΗ
ΤѠΝΠΑΡΑ
ϹΜΟΥ...

Ἔρως ἥκω [καὶ] προσκεκύνηκα τὴν [Ἶσιν]. Ἀπο[λλώ]νιος] ἥκω κα[ὶ τ]ὸ προσκύνη[μα] τῶν π[α]ρ[ὰ ἐ]μοῦ [πεποίηκα.

Sic fere legit etiam Niebuhrius ap. Gav. p. 23.

4919.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 55. Inde a vs. 6. ΠΑΡΑ citat Letronnius Mém. de l'Acad. des Inscr. T. X. p. 178.

ɔΠΡοϲΚΥΝΙ--ΜЄΥ--
ΤΥΧοΥΔЄΥΠЄΡοΧΜΙѠ
ϲΑϹΠΥΛΗϲϲοΗΝΗϲΚΑΙЄΥΤ
ΙΑΝοΥΤοΥΚΑΙΘЄοΔοΤοΥ
ΙοΥΚΑΙΤѠΗοΙΚЄΖѠΝΑΥΤοΥ
ΛΝΤ\\ΗΠΑΡΑΤΗΙΙϽ.ϲΡΙοΛΙϲΙΔΙ
ΦΥΛѠΝΚΑΙ..
ΑΒΛΙοΥΚΑΙ..
Το\ϹLΥΝΙΑΟΙϹ
ΗΟϹΙ-ΙΘΙΝ-ω.

Τὸ] προσκύν[ημα] Εὐτύχου, δευ[τ]έρου μι[σθωτοῦ ἱε]ρ]ᾶς Πύλης Σοήνης, καὶ Εὐτ[ύχ]ιανοῦ τοῦ καὶ Θεοδότου [υ]ἱοῦ καὶ τῶ[ν] οἰκε[ί]ων αὐτοῦ [ἐν Ἐλεφα]ντ[ίν]ῃ παρὰ τῇ [κυ]ρί[ᾳ] Ἴσιδι Φ[ι]λῶν καὶ Ἀβ[άτ]ου καὶ τοῖς [σ]υν[ν]άοις [θε]ο[ῖ]ς [ἐ]π' ἀ[γαθῷ.

De Πύλῃ Σοήνης vid. ad n. 4866. 4867. Δεύτερος μισθωτὴς videtur esse i. q. ὑπομισθωτής. De insula Ἀβάτῳ cf. n. 4896.

4920.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 26.

ΖΗΝѠΝϹ
Ι-ΛΤ-ΙΓΓΝΑ
ΛΓ.ΛΙΤϹ-
ΤΟ..ΥΥΓ
<

Ζήνων[ος τοῦ στρα]τηγ[οῦ τοῦ] Λυ[κοπο]λίτ[ου] τὸ [προσκύνημα.

Titulum ad aetatem Romanam pertinere colligas, quum deesse videatur elogium τοῦ συγγενοῦς, cui non video locum esse, nisi in fine versuum singulorum plura exciderunt.

4921.

In insula *Philis*, in templo, ut videtur; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 54. Ex huius schedis edidit Letronnius Rech. p. 467.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣΖΗΝΩΝ
ΟΣΚΑΙΣΑΡΕΙΔΣΠΑΝΙΑ
ΔοΣΗΔΘΝΚΔΙΤΟΠ-ΚΥ
ΝΗΜΛΕΠΟΙΗΣΛΤΩΝΛΛΦ
ΦΩΝΖΗΝΩΝΟΣΚΑΙΑΙΑΝοΥ

Ἡλιόδωρος Ζήνωνος Καισαρεί[α]ς Πανιάδος ἦ[λθο]ν καὶ τὸ π[ρος]κύνημ[α] ἐποίησ[α] τῶν [ἀδελ]φῶν Ζήνωνος καὶ Αἰανοῦ.

Idem Heliodorus titulum posuit ad Memnonem n. 4750.

4922.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 37.

ΗΓ/-ΙΛΙ!.Ϲ Ϲ·ΚΑΙ\ΘΥ.
ΙΠΑΡΦ.ΛϹ..Δ\WΠΟϹΙΛΗΙϹV..
ΔΙЄΝΥϹ..ΛΙΙϹ·ΔΙΟΝΥϹΙΑL.
Ι..ϹΚϹ./Ι ΙΔΗϹ.ЄΥΤΥΧ...
Κ...ϹΡΝΙ.ϹΟΡΤΗϲΙϹϹ L..
Ρ..ΓΟϹΤ.ΗΝΟΘЄΜΙΑϹ..
Α...ΤΑΙϹΙΘΟΝΤ.ЄϹΠΡϹ..
Γ...ЄΜ..ΗΝΙϹΙΝΜΝΗϹ..
ΙΚ..ѠΝL.ΛΗΚΑΙϹΑΡΟϹΦΑѠ

Ἡ[ρακ]λ[ῆ]ς [ὁ] καὶ Ἰ[ο]ῦ[στος ἔπαρ[χ](ος) λ[εγ. γ̄ καὶ] Ποσί[δ]η[ς] Ἰ[ο]ύ[στου καὶ Δι[ο]νυσ[ιάδη]ς Διονυσιά[δου καὶ Διο]σκ[ουρ]ίδης Εὐτύχ[ου κ[αὶ Κο]ρν[ήλιο]ς Ὀρτησί[ου καὶ Ῥ[ιαν]ὸς Ζηνοθέμι[δος, στρα[τιῶ]ται [ἐλ]θόντες πρ[ὸς τὴν μ]ε[γίστ]ην Ἶσιν [ἐ]μνήσ[θησαν τῶν οἰκ[εί]ων, L λή Καίσαρος, Φαω(φὶ) -

Nomina *Hortensius* et *Zenothemis* inesse vidit etiam Niebuhrius ad Gav. p. 23. Annus xxxviii. est Caesaris Augusti. Itaque titulus positus est a. u. c. 761. p. Chr. 8.

4922. *b*.

In insula *Philis*, in parvo obelisco; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 34.

```
HPI....ЄꟺNCNHCI
Hvι...ΛPATPI\YPIA
. . . ᵛЄNΦΙΛΛΙCTᴼN\
ωΔΠC\TCVC
\\NKAI
ΙΗ
ΛΛC VIO ΓΓ
IKAΓOЄC/ϛIHΠΔΙΤΙ
ΚΔ..ϽΠPO
ΠcΨ\ΠΓc ϽYKAI
NTИNMPTOXNT/ᴐN
KΛIX·ϽC·Λ
```

῞Ηρ[ων Μ]έμνον[ος] ἥ[κω πα]ρὰ τ[ὴν κ]υρία[ν Ἶσιν τὴν] ἐν Φίλ[α]ις. Sequitur quorum nomine factum sit τὸ προσκύνημα. Vs. 11. videtur τῶν φιλούντων με subesse. In fine annus subscriptus est: L - - - Καί-[σαρος τοῦ κυρίου.

4923.

In *Philis* insula, in magno templo; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 52. Partem inde citat Letronnius Journ. des Sav. 1821. p. 305. et 1824. mens. Maio. Universam inscriptionem illustravit Letronnius in Bulletin des sciences historiques, antiquités, philologie, publié par M. de Férussac, T. III. 1825. p. 399. (conf. Diar. Class. Vol. XXXII. 1825. p. 298.), qui habuit etiam ex schedis Gavii. Gavii apographum correctum a Niebuhrio ex exemplo Baillii extat in Monum. Nub. tab. XII. n. 39. Repetiit Welcker Syllog. epigr. Gr. n. 169. p. 217 sq. ed. alt. et nos in Mus. Rhen. III. 1845. p. 289.

```
KAICAPIΠONTOMЄΔONTIKAIAΠЄIPΩNKPATЄONTI
ΞANITΩIЄKΞANOCΠATPOCЄΛЄYΘЄPIΩ
ΔЄCΠOTAIЄYPΩΠACTЄKAIACIΔOCACTPΩIAΠACAC
ЄΛΛAΔOCCOCωTΠPΞЄYΓΛNCTC/I.MЄΓAC
- - - - - - - - - - - - AΠΛIOCAΓNONЄΘHKЄ
ΠAMMAΠ - - - - - - - - ЄYPOMONΩNΠOΛIOC
KAIMЄΓAN - - - MЄΓA - - - TOYPPANIONANΔPAΔIKAION
AIΓYΠTΩΠACACΦЄPTATONAΓЄMONA
CTAΛΛAЄNЄCTAΛΩCЄNINЄICTOΔЄNACΩЄΔЄOΛON
ΠACOMOΛΩNYMNHITONXΘONOCCABOTOTAN
TAIΔЄΦYΛAIΦΩNЄYNTIK NΠЄPACAIΓYΠTOIO
OMMIKAIAIΘIOΠΩNΓACOPIONNЄATAΣ
KATIΔIOYTOYKAI
NIKANOPOC
TOYNIKANO
K . . KAICAPOC
ΦAMЄN.OIB
ЄΠINЄIΛOYΣTPATHΓOY
```

Vs. 2. bis Ξ dedi ex Gavio, Hamilt. pro eo habuit I. Vs. 4. post ЄΛΛAΔOC Hamilt. nihil habet nisi ЄY et MЄΓAC; Gavius dedit reliqua et pro Y habet X. Vs. 7. Hamilt. TOYPANNION, Gav. TOYPPANION. Vs. 9. extr. Hamilt. ЄΛΩΛON, Gav. ЄΔЄOΔON. Vs. 12. extr. Hamilt. NЄAΠA, Gav. NЄATAΣ. Vss. 13-18. ad inscriptionem pertinere docuit exemplum Gavianum. Vs. 16. Gav. I᠈' KAICAPOC.

Καίσαρι ποντομέδοντι καὶ ἀπείρων κρατέοντι
Ζανί, τῷ ἐκ Ζανὸς πατρός, Ἐλευθερίῳ,
δεσπότᾳ Εὐρώπας τε καὶ Ἀσίδος, ἄστρῳ ἁπάσας
Ἑλλάδος, [ὃς] σωτ[ὴ]ρ Ζεὺς ἀν[έ]τ[ει]λ[ε] μέγας,
Ἴσιδος ἐν νάσῳ Κ]α[τί]λιος ἁγνὸν ἔθηκε
γρ]άμμ᾽ ἀπ᾽ [Ἀλεξάνδρου δ]εῦρο μο[λ]ὼν πόλιος,
καὶ μέγαν [ἐκ] μεγά[λων] Τουῤῥάνιον, ἄνδρα δίκαιον,
Αἰγύπτω πάσας φέρτατον ἁγεμόνα,
στάλλᾳ ἐνεστάλωσεν, ἵν᾽ εἰς τόδε νάσω ἔδε[θ]λον
πᾶς ὁ μολὼν ὑμνῇ τὸν χθονὸς [ὀλ]βο[δ]όταν·
τᾷδε Φ[ί]λαι φωνεῦντι· κ[αλὸ]ν πέρας Αἰγύπτοιο
ἐ]μμὶ καὶ Αἰθιόπων γᾶς ὅριον νεάτας.
Κατι[λ]ίου τοῦ καὶ
Νικάνορος
τοῦ Νικάνο[ρος, L
κ̅ - Καίσαρος,
Φαμεν[ὼθ] ιβ̅.
Ἐπὶ Νείλου στρατηγοῦ.

Restituit Letronnius. De subscripto anno Caesaris dubitari potest. Letronnius monuit utroque apographo comparato videri posse aut IE aut K scriptum fuisse. Itaque titulus aut anno xv aut anno xx Caesaris Augusti positus est, mensis Phamenoth d. xii. i. e. aut a. xv aut a. x ante Chr. n. mensis Martii d. viii. Postea Lenormant docuit in lapide esse KΓ; quod si est, titulus pertinet ad a. vii ante Chr. Auctor epigrammatis est Catilius Nicanoris filius, quem Letronnius putat esse nepotem Arii philosophi Alexandrini, quo praeceptore usus est

Augustus adolescens (Dio Cass. LI, 16. ibique Reimar. cf. Plutarch. Anton. 81.). Habuit Arius filios duos, Dionysium et Nicanorem, quorum et ipsorum contubernio Augustum usum esse refert Suetonius (Aug. 89.). Huius Nicanoris sane potest Catilius noster videri filius fuisse, qui gratitudinem suam erga principem maiorum studiosum his litteris testatus sit. De Catilio cf. n. 4924. 4924. *b*.

Vss. 1-4. elogia Augusti continent. *Ζεὺς Ἐλευθέριος* audit etiam in titulo Tentyritico n. 4715. Pater Iulius nunc idem vocatur *Ζεύς*: quo exemplo Letronnius monuit confirmari lectionem ap. Dion. Cass. XLIV, 6. *Δία τε αὐτὸν Ἰούλιον προσηγόρευσαν.* Dicitur deinceps *δεσπότας Εὐρώπας τε καὶ Ἀσίδος*, ex sollemni divisione orbis terrarum, ex qua Africa in Europa censebatur. In verbis *σωτὴρ Ζεὺς ἀνέτειλε μέγας* Welckerus monuit poëtam non cogitasse de planeta Iovis sed imaginem ab astris in universum petitam esse, ut antea dixit *ἄστρον ἁπάσας Ἑλλάδος*. Vs. 5. init. Nieb. ductibus Baillii fretus dedit: *γαίᾳ ἐν Αἰθιόπων Κατίλιος* cet. quem sequitur Welckerus. Retinui lectionem Letronnii, quod mihi de ductibus Baillianis non constat. Vs. 5. *ἁγνὸν ἔθηκε γράμμα* refertur ad aliam inscriptionem. Videtur Catilius stelam cum inscriptione consecrasse in templo, qua stela honoravit Augustum et praefectum Aegypti Turranium. Catalogo praefectorum Aegypti hic novus accessit (vid. Introd. p. 310. *a*.). Vss. 11. 12. Philae in finibus Aegypti sitae censebantur. Et nomen insulae Quatremère (Mém. Geogr. I, 384.) et Champollion (l'Ég. sous les Pharaons I, 158.) a voce Coptica Pilak repetierunt, quae vox designat limitem. Cui rei non repugnant inscriptiones Nubienses n. 5078. et n. 5100.

4924.

In insula *Philis*; edidit Gavius Monum. Nub. tab. XII. n. 40. Citat Letronnius in Bulletin des sciences histor. antiq. philol. T. III. 1825. p. 398. 405. Repetivimus in Mus. Rhen. III. 1845. p. 290.

. . . . ΑΝΑϹΚΑΙΦΙΛΑΙ
. . . . ЄΧΟΝ(ι ι ι ɴ \\ ΓΔΥΥΧΑΝΧΑΡΙΝ
. . . . ΠЄΧΘѠΝΑΜΒοΝΑϹΚΑΤΙΛΙΟϹ
. . . . . . ƆΝΤΡΑΦЄΙΘΝЄΙϹΜΝΑΜΑΙΝΤοΔЄ
. . . . . . ΑΓΝοΝЄΝЄΚοΛΑΨЄΝΙΑΡѠ
. . . . ΠοΙϹΤΑϹΚΑΛΑϹΔΡΑΚѠΝΦΙΛΑϹ
. . . ΤѠΙΜΗϹΥΝЄΞЄΥΚΤΑΙΞЄΝЄ
. . . \ϹΤѠΥѠΤΛ˙ΤΡοϹΘЄΟΙϹ
. . ΙοΥΔЄΚΑΡΦΟϹЄΒΛΑΒΗ
ΑΤΝѠϹΙοЄ.ᓕ.ϹΧΟΤΤΥΧΑΙ
ϲΚΑΙΘЄοΙϹΤ. . . ѠΜЄΝΟϹ
ΟΙ¯ΚΑΙΚΑΙΚΆ. . . . ϹѠΞοΙΚΥΠΡΙϹ

Est exitus carminis senariis concepti ab eodem, ut videtur, Catilio, cuius sunt tituli n. 4923. 4924. *b*. Pauca legi possunt:

- - - - - - *καὶ Φίλαι*
- - - - - - - - *χάριν*
- - - *ἔ]πε[λ]θὼν ἀμβολὰς Κατίλιος*
ὑμνοῦ, λαβὼ]ν γραφεῖον, εἰς μνάμαν τόδε
Ὀσείριδος γράμμ'] ἁγνὸν ἐκόλαψεν [τ]ά[φ]ῳ.
- - - *προσώ]ποις τὰς καλὰς δρακὼν Φίλας*
- - - - *τῳ μὴ συνέζευκται, ξένε,*
- - - - - - - - *θεοῖς*
- - - - *οὐδὲ κάρφος ἐβλάβη,*
- - - *σ]αίνωσι [θ]ε[όδοτ]ο[ι] τύχαι*
παρὰ βροτοῖσι] καὶ θεοῖς τ[ειμ]ώμενος
- - - - *καὶ κα[λὴ] σώζοι Κύπρις.*

Mirum vitium est vs. 5. *ἐνεκόλαψεν*. De sepulcro Osiridis cf. supra p. 422. *b*.

4924. *b*.

In insula *Philis*, in templo; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 51 sq. et Gavius Monum. Nub. tab. XII. n. 53. Unde petiit Welcker Syll. epigr. edit. alt. n. 194. p. 244 sq. Explicavimus in Mus. Rhen. III. 1845. p. 289 sqq.

ΚΑΜΟΤΟΝЄΥΤЄΧΝΟΥΦѠΤΟϹϹΤΙΧΟΝѠΦΙΛЄΒΗΜΑ
ΤΙΜΙΟΝΑΜΠΑΥϹΑϹЄΤΜΑΘЄΚΑΙΧΑΡΙϹΑΙ
ΛΙΤΑΙϹΙϹΤΟΡΙΑΙϹΛΙΤΟΝΠΟΝΟΝΟΙΑΠЄΠΑΙΓΜΑΙ
ΟΥΚЄΝΑΜΗΝΥѠΝΟΥΠЄΡЄΦΥΝΓЄΝЄΤΟΥ
ΤΟΥΔЄΚΑΛΟΥΠΛѠϹΑϹΦΗϹΙΞЄΝЄΧЄΥΜΑΤΑΝЄΙΛΟΥ
ΚΑΙΡΟΝЄΧѠΦѠΝЄΙΝΧΑΙΡЄΤЄΠΟΛΛΑΦΙΛΑΙ
ΝΙΚѠΜΑΙΠЄΤΡΑΙϹΤЄΚΑΙΟΥΡЄϹΙΝѠΚΑΤΑΡΑΚΤΑΙ
ΚΑΓѠЄΧѠΤЄΥΧЄΙΝΙϹΤΟΡΙΚΗΝϹЄΛΙΔΑ
ΝΟϹΤΗϹΑϹΚΑΙΙΔѠΝΝΙΚΑΝΟΡΑΚΑΙΓЄΝΟϹΑΛΛΟ
ΡΟϹΚΑΤΑΛΟΙΠΟΝЄΧѠΤΟΥΤΟΓΑΡЄϹΤΙΤЄΛΟϹ

Formam tituli litterarumque dedi ex Gavio. Potissima varietas lectionis haec est. Vs. 1. init. pro Κ Gavius solum habet \. Vs. 2. Hamilt. ΤΙΜΕΟΝΑΜ ΠΑΥϹΑΙ; deinde ΕΥΜΑΘΕ, pro quo Gavius ЄΤΜΑ ΘЄ; in fine Gav. ΧΑ˙ΓϹΑΙ. Vs. 3. init. Hamilt. ΑΥ ΤΑΙϹ et ΑΥΤοΝ pro ΛΙΤΑΙϹ et ΛΙΤΟΝ. Vs. 5. Hamilt. ΚΥΜΑΤΑ, Gav. ΧΕΥΜΑΤΑ. Vs. 6. extr. Hamilt. ΦΥΛΑΙ. Vs. 7. Gav. ΠЄΤΡΑΙο. Vs. 9. Hamilt. ΚΑΛΩΝ, ubi Gav. ΚΑΙΙΔѠΝ; in fine Gav. ΑΜΟ, Hamilt. ΑΛΝΟ.

Κὰμ[ὲ] τὸν εὐτέχνου φωτὸς στίχον, ὦ φίλε, βῆμα
τίμιον ἀμπαύσας ἔγμαθε καὶ χάρισαι
λιταῖς ἱστορίαις λιτὸν πόνον, οἷα πέπαιγμαι
οὐ[δ]ένα μηνύων, οὗπερ ἔφυν γενέτου.
τοῦ δὲ καλοῦ πλώσας, φησί, ξένε, χεύματα Νείλου
καιρὸν ἔχω φωνεῖν· χαίρετε πολλὰ Φίλαι·
νικῶμαι πέτραις τε καὶ οὔρεσιν, ὦ καταράκται·
κἀγὼ ἔχω τεύχειν ἱστορικὴν σελίδα
νοστήσας καὶ ἰδὼν Νικάνορα καὶ γένος, ἄλλο
ρος κατάλοιπον ἔχω· τοῦτο γάρ ἐστι τέλος.

Hoc epigramma nec Welckerus intellexit, nec, quorum is coniecturas attulit, Letronnius et Iacobsius. Itaque supervacaneum iudico referre eorum opiniones. Vs. 3. (οἷα πέπαιγμαι) docere poterat lusum inesse epigrammati. Loquitur epigramma ipsum. Simulat se auctorem ipsius non indicare; sed inde a vs. 5. refert, quid senserit auctor per flumen advectus in insulam Philas; qua occasione prodit patrem auctoris Nicanorem. Ut paucis defungar, legenti versuum syllabas initiales binis ternisve litteris una sumptis apparebit versus esse Κα-τι-λί-ου τοῦ καὶ Νι-κά-νο-ρος, eiusdem Catilii, qui fecit n. 4923. et n. 4924. Lepide carmen in fine dicit: ἄλλο ρος κατάλοιπον ἔχω; quippe ρος superest ut dicam, quo absolvatur lusus meus. Est igitur ex genere acrostichorum.

4925.

In insula *Philis*, iuxta portam aedis occidentalis non absolutae in muro mare spectante; edidit Parthey de Philis insula p. 52. unde petierunt Letronnius Journ. des Sav. 1831. p. 409. et Welcker in Mus. Rhen. a se et Naekio edito a. I. (1832.) fasc. II. p. 296.

ΙCΙΔΙΚΑΡΠΟΤΟΚΩΚΕΛCΟCΤΟΔΕΓΡΑΜΑΝΕ
ΘΗΚΑΜΝΗCΘΕΙCΗCΑΛΟΧΟΥΚΑΙΤΕΚΕΩΝ
ΦΙΛΙΩΝ
ΚΑΙΠΑΤΡΗΣΓΛΥΚΕΡΗCΠΤΟΛΕΜΑΙΔΟCΗΝΕΠΟΝC
CENCΩΤΗΡΕΛΛΗΝΩΝΝΙΛΟΓΕΝΕCΤΕΜΕΝΟΣ

Secundum distichon paulo minoribus litteris expressum est.

Ἴσιδι καρποτόκῳ Κέλσος τόδε γράμ[μ]' ἀνέθηκα
μνησθεὶς ἧς ἀλόχου καὶ τεκέων φιλίων,
καὶ πάτρης γλυκερῆς Πτολεμαΐδος, ἣν ἐπό[λι]σσεν
Σωτὴρ Ἑλλήνων Νιλογενὲς τέμενος.

Ptolemais est urbs celeberrima Thebaidis (Ἑρμίου Πτολεμαΐς, vide Strab. XVII. p. 813. cf. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 731.). Hanc urbem a Ptolemaeo Sotere conditam esse quum pridem suspicari vel ex templis sacerdotibusque Soteris ibi constitutis licuit (vide Introd. p. 307. *a.* cf. p. 291. *a.*), tum titulus hic docuit diserte. De situ eius inter Apollonopolin parvam et Abydon vide Itin. Antonini ed. Wesseling. p. 158. Fuit nomi Thinitae, ubi This metropolis fuit ante conditam Ptolemaidem. Vide Adolph. Schmidt. Forschungen auf dem Geb. des Alterth. I. p. 90 sqq. Rudera etiam nunc cernuntur.

4926.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 51. Explicavit Letronnius in ephemeride: Revue de philologie, de littérature et d'histoire anc. Vol. I. n. 2. 1845. p. 158 sqq. qui apographa habuit ex Lenormanti et Wilkinsoni schedis.

CΤΡΟΥΘΕΙΝΟΚΙ
ΝΑΙΔΟCΗΚΩ
ΜΕΤΜΙΚΟΛΑ
ΤΡΥΦΩΝΔΙΟ...ΟΥ....
.ΕΟΥΚΙΝΑΙΔΟCΗΚ..
ΠΑΡΑΤΗΝΙCΙΝΤΗΝΕ.
C.Ι.......

Vs. 1. Len. CΤΟΥΘΕΙΝ. Vs. 3. Gav. ΜΕΓΜΙ ΚΟΜ. Vs. 4. extr. Gav. unum punctum ponit. Vs. 6. Gav. ΛΟΛΤΗΝΙΩΝΗΠΝΕ.

Στρούθειν ὁ κίναιδος ἥκω μετ[ὰ Ν]ικόλα.
Τρύφων Διο[νύσ]ου [τοῦ ν]έου κίναιδος ἥκ[ω]· παρὰ τὴν
Ἶσιν τὴν ἐ[ν Φ]ί[λαις.

Sic recte Letronnius. Mirum viri nomen Στρούθειν ex forma Στρούθιον depravatum, quod nomen feminae potius esse existimaveris (vide Elem. epigr. Gr. p. 242.). Nisi fuit CΤΡΟΥΘΩΝ. Ceterum de nominibus virorum in ιον desinentibus Letronnius ablegat ad Lobeck. pathol. serm. Gr. p. 515. Multus est Letronnius de cinaedis, quos saltatores vel pantomimos lascivi cuiusdam generis fuisse annotavit ex Nonio Marcello de propr. serm. p. 3. ed. Gerlach. coll. Plin. Epist. IX, 17, 1. Reliqui loci a Letronnio citati nihil demonstrant. Sed Polybius V, 37, 10. et Plutarchus Cleom. 35. lucem accipiunt ex Nonio Marcello titulisque nostris. Saltationem cinaedorum ad Bacchi cultum pertinere colligi potest ex titulo altero, qui talem saltatorem Διονύσου τοῦ νέου sistit. Constat νέον Διόνυσον cognominatum fuisse Ptolemaeum Auletam (vide Introd. p. 278. *a.*) a studio bacchationum. Itaque Struthin et Thryphon, qui titulos suos eodem tempore scripsisse videntur, ex collegio quodam fuerunt τῶν περὶ τὸν νέον Διόνυσον τεχνιτῶν in cultum Ptolemaei Auletae constituto. Ceterum in fine Letronnius καὶ ἐν τῷ Ἀβάτῳ coniecerat (conf. n. 4919.), quo additamento non opus esse videtur.

4927.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 32.

ΤΚΙΝΝ
ΔΠΕΤΟΕ
ΟΥΤΟC
ΜΗΤΟ
ΟCΤΔΒ
LΙΥΤΡC
ΔΠΟΜ
ΒΟΥC

Si nihil utrinque deest, legeris τὸ προς]κ[ύ]ν[ημ]α Πετο[σ]οῦτος μητρὸς Ταβ - - -. Niebuhrius ap. Gav. p. 23. in fine legebat ἀπ' Ὄμβους, improbabiliter.

4928.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 28.

ΚΟΡ// ΝΘΟC+/ΙC/
ΑΤΟCΙΓΙ4ΟΙΕΛΙ
ΙCΙΟΕΙccΙΖΗΗΙΖΛ
ΤΗΝΗ_ΥΡΙΛΗΙCΙΗ
ΚΛΙΠΕΗΟΗΚΛ
ΤΟΠΡΟCΚVΝΙΗΜΛ
ΤΩΙΗΦΙΛΟΚΝΤΩΙ
ΝΜΕ

Κό[ρι]νθος - - - - ᾶτος [ἥκω κα]ὶ [πρ]ος[κεκύν]η[κα] τὴν [κ]υρί[αν] Ἶσι[ν] κ[α]ὶ πεπόηκ[α] τὸ προσκύνημ[α] τῶ[ν] φιλο[ύ]ντων με.

Restituit Niebuhrius ap. Gav. p. 23.

4929.

In insula *Philis*, in magno templo; edidit Gau Monum. Nub. tab. XI. n. 29. Ex huius schedis partem citavit Letronnius Recherches cet. p. 465.

ΛΙΒΑΝΟC
ΤΟΠΡΟCΚ
ΝΗΜΑΙΕΡΩ
ΝΥΜΟΥΤΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΥΚ
ΑΛΕ..ΤΟCΙ ΛΙ
ΖΑΒΙΝΑΤΟCΩΝ
CΥΝΗΛΙΚΙΩΤ
ΠΑΡΑΤΗΙCΙΔΙ
L ΚΕΦΡΙΕ

Λίβανος τὸ προσκ[ύ]νημα Ἱερωνύμου τοῦ ἀδελφοῦ κ[αὶ] Ἀλέ[ξι]τος [κα]ὶ Ζαβινᾶτος [τ]ῶ[ν] συνηλικιωτ[ῶν] παρὰ τῇ Ἴσιδι L κε, Φ(α)ρ(μουθὶ) ιε.

In fine deesse videtur πεποίηκα s. ἐποίησα. Annus XXV ad Imperatorem pertinet. De nomine Ζαβινᾶς Letronnius contulit Wessel. ad Diodor. T. X. p. 346. De forma genitivi cf. ad n. 4909. Si Ἀλέξιτος verum est, τ positum est pro δ, ut saepius in Aegyptiacis.

4930.

In insula *Philis*, in parvo obelisco; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 33.

. . ΧΟCΓΟΠΡΟΣ . VΛ . . . . CΗ⁻Ι⁻-
ΠΕΤΩΝΦΖΛC . CΚ . . . . ΙΝΟΜΑΗ
ΠΗΞΙΝΩ \ - C ΠΟΝ

Λό]χος τὸ προς[κύνημα πεπό]η[κα. Reliqua probabiliter restitui non possunt. Niebuhrius ap. Gav. p. 23. vs. 2. coniecit ἐτῶν φξλ, quod nihili est; vs. 3. ἐπὶ Ξένωνος non multo probabilius.

4931. 4932.

In insula *Philis*, in magno propylo; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 52. in duo dissectam inscriptionem, unde vss. 1-7. petiit Walpol. Travels p. 591. n. 57. Ex apographis Lenormanti et Wilkinsoni edidit Letronnius Journ. des Sav. 1843. p. 322 sqq.

ΓΑΙΟCΙΟΥΛΙΟCΠΑΠΕΙΟCΕΠΑΡΧΟC
ΗΚΩΙΚΑΙΠΡΟCΚΕΚΥΝΗΚΑΤΗΝΚΥΡΙ
ΑΝΙCΙΝCΥΝΙΟΥΛΙΩΙΤΩΙΥΙΩΙΚΑΙΥ
ΠΕΡΓΑΙΩΝΟCΤΟΥΝΕΩΤΕΡΟΥΥΙΟΥΕ
ΤΙΔΕΚΑΙCΥΝΤΟΙCΦΙΛΟΙCΚΑΙCΥΝ
ΑΠΟΔΗΜΟΙCCΥΜΜΑΧΩΙΕΥΜΕΝΕΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΩΧΑΡΗΤΟCΚΑΙΥΙΩΙΑΠΕΛΛΑΙ
ΚΑΙΑΠΙΩΝΙ . . . . . . ΚΑΙΛΙCΜ . . . . ΚΑΙ
ΚΕΝΤΟΡΙΩCΑΡΟΥΦΩΔΗΜΗΤΡΙΝΙΓΡΩΙ
ΟΥΑΛΕΡΙΩΙΛΑΒΥΩΝΙΤΕΡΕΝΤΙΩΙ
ΝΙΚΑΝΟΡΙΒΑΡΩΝΑΤΙΚΑΙΤΩΝΠΑΙΔΑ
ΡΙΩΝΜΟΥΠΑΝΤΩΝ
LK̄ ΤΚΑΙΕΦΑΜ Λ̄

Vs. 1. Ham. Len. ΠΑΠΕΙC, Wilk. ΠΑΝCΙΟC. Vs. 2. de scriptura ΗΚΩΙ conf. ad n. 4957. Vs. 4. Ham. ΠΕΡ . ΑΙΩΝΟC, unde Walpol. dedit Πλάτωνος; ΠΕΡΓΑΙΩΝΟC Letr. ex Len. et Wilk. Vs. 6. Ham. omittit ΕΥΜΕΝΕΙ. Vs. 7. Ham. ΑΠΟΛΛΩΝΙΧΑΡΙ ΤΟC, nec quidquam praeterea. Vss. 8. 9. non legebat Hamilt. qui puncta posuit. Vs. 9. Wilk. ΚΕΝ ΤΟΡΙΩC, Len. ΚΕΝΤΟΡΙΩCΑ. Vs. 11. extr. ΔΑ in sequentem versum traiicit Hamilt. Vs. 13. init. Ham. ΙΚΤΚΑΙΕΦΑΜ Χ, Len. LRΤΚΑΙΕΦΛΛΛ̄, Wilk. LKΤΚΑΙΕΦΑΜ Λ̄.

Γάϊος Ἰούλιος Πάπειος ἔπαρχος ἥκω καὶ προσκεκύνηκα τὴν κυρίαν Ἶσιν σὺν Ἰουλίῳ τῷ υἱῷ καὶ ὑπὲρ Γαΐωνος

τοῦ νεωτέρου υἱοῦ, ἔτι δὲ καὶ σὺν τοῖς φίλοις καὶ συναποδήμοις Συμμάχῳ, Εὐμένει, Ἀπολλωνίῳ Χάρητος καὶ υἱῷ Ἀπελλᾷ καὶ Ἀπίωνι - - - καὶ Λ[υ]σ[ι]μ[άχῳ] καὶ κεντορίωσ[ι] Ῥούφῳ, Δημητρί[ῳ], Νίγρῳ, Οὐαλερίῳ Λαβίωνι, Τερεντίῳ, Νικάνορι, Βαρωνᾶτι, καὶ τῶν παιδαρίων μου πάντων.

L κ̄ τοῦ καὶ ε̄, Φαμ(ενὼθ) λ̄.

C. Iul. Papius, quem filium C. Papii, tribuni plebis, auctoris legis Papiae, fuisse Letronnius coniicit, fuit praefectus legioni. Ex nominibus memorabile est Γαΐων, ut Καισαρίων a nomine Καῖσαρ. Quo pertinet Γαιωνᾶς in titulis Nubiae obvium. Titulum dominatione Romanorum positum esse sponte patet. Quaeritur quo pertineat duplex anni designatio. De ea probabiliter Letronnius, qui statuit primis post captam Aegyptum annis secundum methodum Aegyptiorum a morte Caesaris patris computatos annos esse, Augusti imperantis, addito anno quo capta est Aegyptus, ut anno xx Augusti Caesaris computato inceperit annus v captae Aegypti, qui est a. u. c. 729. sive a. Chr. 25. (cf. Introd. p. 309. *a.*) Huius igitur anni mensis Martii d. 26. positus titulus est.

4933.

In insula *Philis*, in magno propylo; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 52. unde petierunt Walpol. Travels p. 591. n. 56. et Letronnius Recherches cet. p. 276.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟϹ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΕΠΙϹΤΡΑΤΗΓΟϹΤΗϹΘΗΒΑΙΔΟϹ
ΗΛΘΟΝ

Πτολεμαῖος Ἡρακλείδου, ἐπιστράτηγος τῆς Θηβαΐδος ἦλθον - - -

Letronnius dedit Σ, ex eoque censuit titulum referri posse ad tempora Ptolemaeorum. Potest sane esse ex aetate Ptolemaei Auletae.

4934.

In insula *Philis*; edidit Gau Mon. Nub. tab. XI. n. 27.

ΠΤΙΛϹ . .
ΠΗϹΝϹѠΤЄΦΑϹ
ΙΗϹ^ΛЄΔΦΠΓ
ΤοΥΛΔЄΛΦΟΥΤΙΑΝΙϹΚΙѠΝϹ
ΤЄVΡΔЄΛΦΟΥΚ.ЄΟΠΑΤΟϹΤ. Ϲ
ΤΗϹΑΔЄΛΦΗϹ.ΑΝ . . . .
ΥΙΟΥΑΥΤΗϹΚΑ.
ΑνΤΗϹΤ\ Κ/
ΤϹΟΝΑΔϹΝΦ
ΡοΥΚΑΙοΡΑΡ
ΚοϹΑΥΤοΥ. .

Πτ[ο]λ[εμαίου καὶ Καλλίπ]πης? ν[ε]ωτέ[ρ]ας [τ]ῆς [ἀδ]ε[λ]φ[ῆ]ς [καὶ] τοῦ [ἀ]δελφοῦ Πανισκίων[ος καὶ] τ[ο]ῦ ἀδελφοῦ Κ[λ]εοπᾶτος [καὶ] τῆς ἀδελφῆς [Π]αν[φίλης? καὶ τοῦ] υἱοῦ αὐτῆς Κα[λ - - - καὶ τῆς θυγατρὸς] αὐτῆς - - - [καὶ τοῦ] ἀδ[ελ]φ[οῦ - - - Κρατέ]ρου? καὶ [θυγ]α[τρ]ὸς αὐτοῦ - - - [τὸ προσκύνημα - - -

4935.

In insula *Philis*; edidit Gau Mon. Nub. tab. XII. n. 30.

ΑΛΑΙΠѠΤΗΡΙΣΠΕΤΕΑΜΗΝΤΟΙΗΛΘΟΝΠΡΟΣΕΚΥΝΗΣΓ . . . .
ΥΟΠΙΟ
ΙΟΥΤΟΥΥΙΙΟΥΚΑΙΙΙΕΡѠΝΥΜοΥΙΟΥΑΔΕΛΙοΨΚΑΙΣΕΡΑΤοΣΤΗΣΑΔΕΛΦΗΣ . . . . . ΙοΥΤΕΣΚΑΙΞΩΙΛοΥ

Ἀλαιπώτηρις? Πετεαμήντο[υ] ἦλθον [καὶ] προσεκύνησ[α τὴν κυρίαν Ἶσιν καὶ ἐποίησα τ]ὸ π[ρ]ο[σκύνημα] - - ίου τοῦ υἱοῦ καὶ Ἱερ[ω]νύμου [τ]οῦ ἀδελ[φ]ο[ῦ] καὶ Σερᾶτος τῆς ἀδελφῆς [καὶ] - - οῦτ[ο]ς καὶ Ζωΐλου.

De forma Σερᾶτος cf. n. 4909. De nominibus Aegyptiacis ex Πετε compositis cf. n. 4824.

4936.

In insula *Philis*, in magno propylo, litteris colore rubro pictis; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 53. Plenius transcripsit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 43. Tractavit Letronnius Recherches cet. p. 470. Repetiit Welcker Syllog. epigr. n. 196. p. 247. ed. sec.

ΝЄΙΛοΥΠЄΡΑϹΑϹΚΑΡΠΟΦΟΡΟΥΜΛЄ
ΓΑΝΠΟΡΟΝϹΑΡΛΠΙѠΝΑΡΙϹΤΟΜΑΚοΥΗ
ΚѠΙΠΡοϹΜЄΓΑΜΗΝЄΙϹΙΝΘЄΑΝΤΗΝ
ЄΝΦΙΛΑΙϲΜΝЄΙΑΝЄΠΑΓΑΘѠΙLѠΝ
ΓοΝЄѠΝΠΟΙοΜЄΝ . . . .

Ultima ιѠΝΓοΝЄѠΝΠΟΙοΜЄΝ omisit Hamiltonus, qui aliter dividit versus.

Νείλου περάσας καρποφόρου μέγαν πόρον
Σαρ[α]πίων Ἀριστομά[χ]ου ἥκω
πρὸς [τὴν] μεγά[λ]ην Ἶσιν θεὰν τὴν ἐν Φίλαις,
μνείαν ἐπ᾿ ἀγαθῷ [τ]ῶν γονέων ποιο[ύ]μεν[ος].

Vs. 1. Sarapion Letronnio videtur ex poeta quodam hausisse. Vs. 4. iunge *μνείαν ποιούμενος τῶν γονέων ἐπ᾿ ἀγαθῷ*. De scriptura ΗΚѠΙ cf. ad n. 4957.

4937.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 46.

CA.AT.....ꟻNИ.KPICꞪOCꟻ..
.........YHNHCIЄAЄΦ⁄..

Σα[ρ]α[πίων] - - - - Κρίσπος - - - - - - -
- - [Σ]υήνης [καὶ] Ἐ[λ]εφ[αντίνης - - - - -

Σαραπίων et Κρίσπος legit iam Niebuhrius ap. Gavium p. 24.

4938.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 44.

·ЄPAΠIoN
ΠNACTIC
HMAΓNĿ
ΦEPXOI/
AΛЄNTIN·Ỵ
ÀNЄOHK·‿
IЄVXAPIC
ⲦTIACXA
PINЄΠA
ΓAΘΩΓ

Σ]εραπί[ω]ν - - - [τὸ προςκύν]ημα [ἰδίου τ]έ[κν]ου [Οὐ]αλεντίν[ου] ἀνέ[θ]ηκ[εν] εὐχαριστίας χάριν ἐπ' ἀγαθῷ.

Exceptis vss. 2. 3. 4. quorum incerta lectio, legit Niebuhrius ap. Gavium p. 24.

4939.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 56.

...HKΩΠPoCTHNKYPIANЄICINKAIЄΠoH..
..HMAAAЄTᴧᴧIΛP ᴧᴧIΔΩPAToCKΛIΓ..
--ΩCN|........ ATAC.....
ZKΘ

Ὁ δεῖνα] ἥκω πρὸς τὴν κυρίαν Εἶσιν καὶ ἐπόη[σα τὸ προςκύν]ημα Ἀ[λ]ε[ξάνδ]ρ[ου κα]ὶ Δωρᾶτος κ[α]ὶ - - - - - - -

In fine videtur annus subscriptus esse, fortasse L κθ, ad Imperatorem Augustum pertinens.

4940.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 38.

ΠPoCTHNKYPIA...
ЄICINЄΠOHCAI
ΠPoCKYNHMHΔ+ΔYΛΛHC
TꞪCΛΛꞪTPoCTΩNΠAѴѴc
ΛΛYKAIΓΩNÀNΦOTЄPΩN
TЄKNIΩN
LΘ --IoC—IIOVKATℂΑΨUC

Ὁ δεῖνα ἐλθὼν] πρὸς τὴν κύρία[ν] Εἶσιν ἐποίησα [τὸ] προσκύνημα Δ[ι]δύμης τῆς μητρός, τῶν παι[δίων] μ[ο]υ καὶ [τ]ῶν ἀνφοτέρων τέκ[ν]ων. L θ [Τιβερ]ίου Καίσα[ρ]ος.

Ita fere legit etiam Niebuhrius ap. Gavium p. 23. Tiberii nomen si verum est, titulus ad a. u. c. 775. p. Chr. 22. pertinet.

4941.

In insula *Philis*; transcripsit Lenormant; edidit Letronnius in commentatione: Sur l'époque où le paganisme a été definitivement aboli cet. Mém. de l'Acad. des Inscr. T. X. p. 178. cf. Matériaux pour l'histoire du Christianisme cet. p. 71.

ΠAPPATHKEIPIΩM.N
ICITΩCΦIΛΩN
KAIABATOY

Est fragmentum ex simili inscriptione ut n. 4919. - - παρὰ τῇ κ[υ]ρί[α ἡ]μ[ῶ]ν Ἴσιτ[ο]ς Φιλῶν καὶ Ἀβάτου. Auctor tituli certe dicere debebat Ἴσιτι. Est confusio casuum. Letronnius dedit Ἴσι τῇ, quae est emendatio lectionis.

4942.

In insula *Philis*, in magno obelisco; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 31.

APOCA..ΩNΦ(YΦIΛA

4943.

In insula *Philis*, litteris rubro colore pictis; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 41. tractavit ibi Niebuhrius; illustravit Letronnius Journ. des Sav. 1825. p. 229. (cf. Mém. de l'Acad. cet. T. X. 1833. p. 184.); repetiit Welcker Syllog. epigr. n. 195. p. 246. ed. sec.

ΝΗCΟΝΕΝΑΓΥΠΤΟ|ΟΠΕΡΑCΠΕΡΙΚΑΜΕΑCCΜΝΗΝ
ΙCΙΔΟΔΝΟΙΟΠΩΝΠΡΟCΟΕΝΑΦΙΞΑΜGΙΚΗ
CΗοΜΕΝΟΝΚCΙΛΩΝ.ΟΤΑΜCΟΙΝΕΙΚ·ΩΚΥΠοΡΟΥCΑC
ΑΞΙΘΕΟΥCΑΙΝΑοΥCΗ.ΑΩΝΑΙΘΙΘΤΙΩΝ....
ΗΛΙΑΝCCΗΜΕΤΕΡΗΝΠΥ.ΗΦΟΡΟΝΑΞΩΕ.ΥΡοΝ
..ΠΑΝΤΕCΒΡοΤοΙΑ.ΛΡ.CΕΠΙΧΘΟΝΙCΕΜΝΥΚCΥC

Νῆσον ἐν Αἰγύπτοιο πέρας, περικαλλέα, σ[ε]μνήν,
Ἴσιδο[ς, Αἰθ]ιόπων πρόσ[θ]εν, ἀφιξάμ[ενοι,
ε]ἴ[δ]ομεν [ἐ]ν Ν[ε]ίλῳ [π]οταμ[ῷ] νέ[ας] ὠκυπορούσας
ἀξιθέους αἳ ναοὺς ἤ[γ]α[γο]ν Αἰθιόπων
γα]ῖαν [ἐ]ς ἡμετέρην πυ[ρη]φόρον, ἀξ[ιθ]έ[ω]ρον,
ἣν] πάντες βροτοὶ ἄ[νδ]ρ[ε]ς ἐπὶ χθονὶ σε[μ]νύ[νο]υσ[ιν.

Auctor tituli descripsit pompam navalem Blemmyarum et Nubiensium, quibus vetusto more concessum erat, ut statis temporibus imagines Isidis ex insula Philis in suam terram deducerent, unde sacris peractis sollemniter revehebant. Rem ex Prisco illustravit Letronnius ll. cc. Cf. ad n. 4946. Vs. 2. Αἰθιόπων πρόσθεν pertinet ad situm Philarum, quae in finibus Aegypti censebantur. Ναοὶ sunt aediculae portatiles, quibus conditae erant imagines deae. Cf. n. 4697. lin. 41. Vs. 1. auctor scribere debuit Αἰγύπτου πέρασιν. Sed nescio an in animo habuerit initium tituli n. 4944. et πέρας pro indeclinabili dederit. Letronnius legit πέρασιν. Vs. 4. Niebuhrius pentametrum constituit; hexametrum Welckerus cum Letronnio, lacuna in fine expleta [ἐξ]; sed lacuna nulla videtur esse, et ναοὺς ut monosyllabum pronuntiandum.

4944.

In insula *Philis*; edidit Gau Monum. Nub. tab. XII. n. 42. cum interpretatione Niebuhrii.

ΠΛΟCΜΕΝΥΓΥΠΤΟΙοΠΕΡΗΑΛΛΕΑΝΗΟΟΝ
ΙC ΔCCΙΝΑΧΙΙCΓ·VΑΝΕΠοΥΟΝΕΝΟΙ...
ΚΛΙ ΝΕΙΝΟΥΙΑΘΥ.ΚΕΥΜΙΝΟCΑΙΙΥΠΤοΝΓ
ΑΙΕΝΓ.ΤοCΟΩΣ.ΊΚΝCΝόCΕΥΤΥΧΙΝC

Ἤ]λ[θο]μεν [Αἰ]γύπτοιο πέρ[ας, περικ]αλλέα νῆ[σ]ον
Ἴσ[ι]δος Ἰναχί[α]ς, [ἣν] ἀ[μφι]έπου[σι]ν ἔνοι[κοι,
καὶ] Νεί[λ]ου [β]αθὺ [ῥ]εῦμ[α], ὃς Αἴ[γ]υπτον [διατέγγει
αἰὲν [παν]το[ίαις πωλεύμε]νος εὐτυ[χ]ί[α]ισ[ιν.

Primum versum legit etiam Niebuhrius. Eidem debetur vs. 2. lectio ἔνοικοι. Ἰναχίη Ἶσις habetur etiam ap. Callimach. ep. 61. Restitutio nostra non ab omni parte certa est.

4945.

In insula *Philis*, in poste sinistro ianuae conclavis templi Isidis; a. 1829. transcripsit Lenormant; edidit et interpretatus est Letronnius Observat. sur l'epoque où le paganisme a été definitivement aboli à Philes dans la Haute-Égypte in Mémoires de l'Institut Roy. de France T. X. 1833. p. 170 sqq. et in libro: Matériaux pour servir à l'hist. du Christianisme en Égypte cet. p. 63 sqq. potissimum p. 72 sqq.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
CΜΗΤΧΗΜΩΠΡΩΤΟ
CΤΟΛΙCΤΗCΕΚΠΑΤΡΟC
ΠΑΧΟΥΜΙΟΥΠΡΟΦΗ
ΤΟΥΜΗΤΡΟCΤCΕΝ
CΜΗΤΕΓΕΝΑΜΗΝ
ΠΡΩΤΟCΠΟΛΙCΤΗC
ΙΠΙ ΡΞΕ ΔΙΟΚΛΗΤΙ
ΗΛΘΑΕΝΤΑΥΘΑ
ΚΑΙΕΠΟΙΗCΑΤΟ
ΕΡΓΟΝΜΟΥΑΜΑ
ΚΑΙΥΟΥΑΔΕΛΦΟΥ
ΜΟΥCΜΗΤΟΔΙΑΤΟ
ΧΟCΤΟΥΠΡΟΦΗΤΟΥ
CΜΗΤΧΙΟCΠΑΧΟΥΜΙΟΥ
ΠΡΟΦΗΤΟΥΕ...ΑΡΙC
....
ΗΜΩΝΙCΙ....ΟΔΕC
ΠΟΤΗΗΜ.....ΙΡΙC
ΕΠΑΓΑΘΩ.....ΡΟΝ
ΧΟΙΑΚΚΓ........
ΔΙΟΚΛΗ....ΝΟΥ

Τὸ προσκύνημα Σμητχὴμ [ὁ] πρωτοστολιστής, ἐκ πατρὸς Παχουμίου προφήτου, μητρὸς Τσενσμήτ· ἐγενάμην πρωτοσ[τ]ολιστὴς [ἔτε]ι ρξ[θ] Διοκλητι[ανοῦ]· ἦλθα ἐνταῦθα καὶ ἐποίησα τὸ ἔργον μου ἅμα καὶ [τ]οῦ ἀδελφοῦ μόυ Σμήτ, ὁ διάτοχος τοῦ προφήτου Σμήτχιος Παχουμίου προφήτου· ἐ[φ' ᾧ χ]αρίσ[ωνταί μοι ἡ δέσποινα] ἡμῶν Ἶσι[ς καὶ] ὁ δεσπότη[ς] ἡμ[ῶν Σάραπ]ις ἐπ' ἀγαθῷ· [σήμε]ρον Χοιὰκ κγ, [ἔτει ρξθ] Διοκλη[τια]νοῦ.

Inscriptio barbara lingua concepta. Casus primus pro secundo est vss. 2. 3. ὁ πρωτοστολιστὴς p. τοῦ πρωτοστολιστοῦ, et vs. 13. ὁ διάτοχος p. τοῦ διαδόχου. Conf. n. 4716. *c.* Forma vs. 6. ἐγενάμην p. ἐγενόμην (cf. inscr. Nub.) etiam in libros irrepsit (vide Buttmanni Gramm. Gr. ed. sec. cum additamentis Lobeckii T. II. p. 136.). Vox ἅμα (ut μετὰ) componitur cum genitivo vs. 12. Vss. 16. 17. Letronnius legit ἐ[μοὶ χ]αρίσ[ωνται cet. Homines sunt Aegyptii omnes. Pachumius, propheta Isidis, tres filios habuit: Smetchin qui et ipse propheta fuit, Smet, qui eius διάδοχος vocatur, et Smetchem qui fuit πρωτοστολιστής. Ab hoc ultimo scriptus titulus est. Conf. n. 4946. Nomen uxoris Pachumii Tsensmet proprie

filiam τοῦ Σμὴτ significat. Hinc filius Smet ab avo materno nomen accepisse videtur. De prophetis cf. Introd. p. 305. *a.* Notum munus est stolistarum (στολιστῶν, ἱεροστολιστῶν, ἱεροστόλων, cf. Introd. p. 305. *a.*). Smetchem est πρωτοστολιστής, quod fere idem est quod ἀρχιστολιστής. Vs. 8. in anni designatione notatur Є in lapide posse esse etiam Θ, ut est in titulo n. 4946. Qua de re vide ad n. 4946.

4946.

In insula *Philis*, in templo Isidis, in ipso solo; a. 1829. transcripsit Lenormant; edidit et illustravit Letronnius ll. cc.

ΠΟΔΑϹϹΜΗΤΧΗΜЄΚΠΑΤΡΟϹ
ΠΑΧΟΥΜΠΡ.ΦΗΤ.ϹΙΟΥΔΟϹ
ΦΙΛΩΝ
ϹΜΗΤΧ····ϽΠΡΩΥΟϹΤΟΛΙϹΤΗϹ
ΥΙΟϹΠ····ΙΟΥΠΡΟΦΗΤΟΥ
ΧΟΙΑΚΪЄ
ΡΞΘ ΔΙΟΚ

Supra par pedum repraesentatur plantam ostendentium.

Πόδας Σμητχὴμ ἐκ πατρὸς
Παχούμ, πρ[ο]φήτ[η]ς Ἴ[σι]δος
Φιλῶν.
Σμητχ[ὴμ ὁ] πρω[τ]οστολιστὴς
υἱὸς Π[αχουμ]ίου προφήτου,
Χοϊὰκ ιε
ρξθ Διοκ[λητιανοῦ.

Auctor tituli idem est qui posuit n. 4945. Is pedes appinxit, quod symbolum videtur esse adventus hominis ad adorandum. Πόδας male scriptum pro nominativo Πόδες videtur; nisi malis intelligi ἔγραψε. Illud probabilius. Nominativus προφήτης pro genitivo positus est, ut n. 4945. Subscriptus est mensis Choeak dies xv. annus 169. Diocletiani. Principium epochae annus I. Imp. Diocletiani est (a. p. Chr. 284.), mensis Augusti dies 29. Annus igitur Diocletiani 169. respondet anno p. Chr. 453. Cf. Introd. p. 325. *b.* Iam mensis idem est in titulo n. 4945. ubi dies xxiii. respondet diei xix. mensis Decembris inciditque in solstitium hibernum, quo constat festa Isidis celebrata esse (vide Plutarch. Is. et Os. T. VII. p. 446. R. et quos Letronnius affert Achill. Tat. in Uranol. c. xxiii. p. 85. Gemin. c. vi.). Quae festa quum ad mortem Osiridis pertineant, consentaneum est Isidis imagines tum vestibus atris ornatas esse. Iam vero n. 4945. annus est 165. si fides habenda litterae Є. Itaque coniicias Smetchem ad vestiendam Isidem et a. 165. et a. 169. in insulam Philas accessisse. Verum quum n. 4945. incerta notetur littera Є coniiciaturque ab eo ipso, qui transcripsit, posse haberi pro Θ, haud scio an probabilior sit sententia Letronnii, qui utrumqe titulum ad eundem annum referens n. 4945. vs. 8. et vs. 21. ΡΞΘ scribendum censet. Quo posito Smetchem a. 169. (p. Chr. 453.), Choeak die xv. quum ad templum accessisset, titulum n. 4946. octo diebus post quum munere suo functus esset (καὶ ἐποίησα τὸ ἔργον μου), titulum n. 4945. posuisse putandus est. Itaque titulus uterque positus est a. p. Chr. 453. alter die ix. alter die xix. mensis Decembris. Templum Isidis in insula Philis secundum Priscum, Marinum, Procopium usque ad medium saeculum vi. (circa a. 560.) floruit, plus 160 annis post edictum Theodosii, quo exstingueretur religio Aegyptiorum. Quippe ante Diocletianum arma Romana etiam inferiorem Nubiam tenuerunt. Fuit ea pars collimitium a praesidiis Romanis occupatum (cf. n. 5100.). Haec praesidia a Diocletiano in insulam Elephantinen reducta sunt, inito cum barbaris pacto parum honorifico (Procop. bell. Pers. XIX. p. 59.). Cuius rei Letronnius monuit inprimis Blemmyas, gentem bellicosam, videri in causa fuisse. Hinc Elephantine et Philae barbarorum incursionibus obnoxiae redditae. Itaque Diocletianus Philas in propugnaculum convertit exstructis munimentis, quorum etiam nunc supersunt vestigia (vid. Letronnius l. c. p. 187.). Simul autem cum barbaris cultui deorum Aegyptiorum deditis pacem stabilivit ita, ut iis templa aperuerit Aegyptiorum (Procop. l. c.). Non tamen quies rediit. Blemmyas et Nubienses etiam Marciano imperante a. 451. paulo ante quam tituli n. 4946. 4945. positi sunt, a Romanis devictos esse historia docet (Excerpta ex Prisci hist. p. 154. ed. Nieb.). Dicuncuntur tum a victoribus pacem accepisse ea conditione, ut et aditus sibi ad templum Philarum pateret, et imaginum Isidis vetusto more deductio permitteretur. Quem morem spectat titulus n. 4943. Historiam templi Isidis Philarum pluribus persecutus est Letronnius, qui bene coniecit Blemmyas et Nubienses inprimis in causa fuisse, cur Imperatores Christiani cultum Isidis in ea insula contra edictum Theodosii tam diu tuerentur. De Blemmyis sero paganis cf. ad n. 5072.

4947.

In insula *Philis*, in epistylio sacelli Veneris, in parte occidentali, ex quo est n. 4895.; transcripsit Parthey qui edidit in libello de Philis insula p. 55. unde repetitam tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1831. p. 409. qui citat etiam in opere: Recueil des inscr. cet. T. I. p. 47.

–ΙΕΡΤΙΑΕΠΟΙΗϹΕ–Η–ΦΡΩΔΕΙΤΗ–

- - ερτία ἐποίησε [τ]ῇ [Ἀ]φρ[ο]δείτῃ - - -

Nomen feminae fuit Προπερτία aut Μαμερτία aut Τερτία. Ante nomen feminae excidisse videtur τὸ προσκύνημα.

SECTIO QUARTA.

OASIS THEBARUM.

4948.

Cysi, hodie Douch-el-Qalah, sub globo alato pylonis Aegyptiaci, ergo in epystylio; repperit Cailliaud; primum ex apographo Hydii edita est Class. Journ. 1821. Vol. XXIII. p. 368. curante Saltio. Deinde edidit Cailliaud Voyage à l'Oasis de Thèbes, tab. XXIII. 1. mox Hoskins Visit to the great Oasis 1837. p. 321. (cf. p. 151. 153. tab. XIII.) Ex apographis Hydii et Cailliaudi tractavit Letronnius Recherches cet. p. 229 sqq. et ex tribus apographis schedisque Pachonis in opere: Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 119 sqq. n. XIV. qui ex quattuor, quae praesto erant, apographis expressit fere hoc:

ΥΠΕΡΤΗCΤΟΥΚΥΡΙΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟCΚΑΙCΑΡΟCΝΕΡΟΥΑ
ΤΡΑΙΑΝΟΥΑΡΙCΤΟΥCΕΒΑCΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΔΑΚΙΚΟΥΤΥΧΗCΕΠΙΜΑΡΚΟΥΡΟΥΤΙΛΙΟΥΛΟΥΠΟΥ
ΕΠΑΡΧΟΥΑΙΓΥΠΤΟΥCΑΡΑΠΙΔΙΚΑΙΙCΙΔΙΘΕΟΙCΜΕΓΙCΤΟΙCΟΙΑΠΟΤΗCΚΥCΕWCΟΙΓΡΑ+ΑΝ
ΤΕCΤΗΝΟΙΚΟΔΟΜΗΝΤΟΥΠΥΛWΝΟCΕΥCΕΒΕΙΑCΧΑΡΙΝΕΠΟΙΗCΑΝ LΙΘΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟCΚΑΙCΑΡΟC
ΝΕΡΟΥΑΤΡΑΙΑΝΟΥΑΡΙCΤΟΥCΕΒΑCΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΔΑΚΙΚΟΥ ΠΑΧWΝ—Λ

In vitiis quibusdam enumerandis, qualia sunt ap. Caill. vs. 1. ΚΑΙCΝΟC, vs. 2. ΡΟΥΤWΟΥ, ap. Hosk. vs. 2. ΤΥΚΗΣ et ΡΟΥΠΙΝΟΥ, non immoramur. Vs. 3. Hosk. ΤΟΙΣ pro ΙCΙΔΙ, deinde ΚΥΡ ΣΕΝΙΚΟΙ pro ΚΥCΕWCΟΙ; ibid. extr. pro forma + Hyde punctum ponit, Hosk. Ψ. Vs. 4. Hosk. ΤΑΥΤΗΝΠΡΟΣ pro ΤΟΥΠΥΛWΝΟC. Vs. 5. ΠΑ ΧWΝ—Λ omittit Hosk.

Ὑπὲρ τῆς τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Νερούα Τραϊανοῦ, Ἀρίστου, Σεβαστοῦ, Γερμανικοῦ, Δακικοῦ, τύχης, ἐπὶ Μάρκου Ῥουτιλίου Λούπου ἐπάρχου Αἰγύπτου, Σαράπιδι καὶ Ἴσιδι, θεοῖς μεγίστοις, οἱ ἀπὸ τῆς Κύσεως οἱ γράψαντες τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πυλῶνος εὐσεβείας χάριν ἐποίησαν· L ιθ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Νερούα Τραϊανοῦ, Ἀρίστου, Σεβαστοῦ, Γερμανικοῦ, Δακικοῦ, Παχὼν λ̄.

Oppidum Cysis memoratur etiam n. 4949. Templum, cuius πυλῶνα exstruxerunt Cysitani, Sarapidi et Isidi dicatum fuit; in quo notabis collocationem deorum rariorem. In eam rem Letronnius conferri iubet titulum Deliacum Vol. II. n. 2297. et Hagenbuchii Epist. ad Bouh. inter Epist. epigr. p. 852. In anaglyphis pylonis repraesentari dicitur Imperator libans Sarapidi, Isidi, Horo. Hieroglypha, quibus ornatum templum, multis locis evanida esse feruntur. Templum et ipsum videtur esse ex aetate Imperatorum. Insolentius dictum est vs. 3. οἱ γράψαντες, quod Letronnius interpretatur voce οἱ ψηφισάμενοι, conferens locum Polyb. XI, 30, 5. ubi γράφειν sensu ψηφίσματα γράφειν, et Dion. Cass. LVII, 20. ubi γράμμα i. q. ψήφισμα. Titulus positus est anno XIX. Imp. Traiani die XXX. mensis Pachon, hoc est a. p. Chr. 116. die 24. mensis Maii. Eo anno igitur praefectus Aegypti fuit M. Rutilius Lupus. Conf. Introd. p. 312. *a.* Epistrategi et strategi mentio in hoc titulo non fit. Ἄριστος Traianus in inscriptionibus vel a. 100. audit (vide Vol. II. n. 2634.) secus atque in nummis Alexandrinis, in quibus a. 115. coeptus est vocari ΑΡΙCΤΟC.

4949.

Ibidem, in porta propyli eiusdem ad manum sinistram intrantibus; edidit Cailliaud l. c. tab. XXIII. n. 2. (cf. p. 111.); ex Hydii apographo edita est Classical Journal Vol. XXIII. p. 369. curante Saltio.

Cailliaud:

ΟΝΡΜΥΑΙΕΔΥΡDΝΔΩΜΗCΑΤΘΤ·ЄΙΧЄΘCΙЄΝΠΘC
Υ+ΗΝΟ.ΜΞΑΘЄΗΟΝRΙΧ: ΟΥΡΧΙCΡЄΥC C
ΠΥΟCΔЄΤΗCΔΙΤΟΝΑΝΥCCΚΜΩΝΑΙΗΙЄΝΙΚΥCΙ.
DΥΠΑΡΟЄЄΝΝΑЄΠΠΚΟΥΜ···ΟΜΙΣΖΟΜЄΝΟΝ
ΛΘΠ+ΑΤΛ˜ΙΝΑΙΠΟC··ΝΟΙCЄΠΘΤЄΝΥΤΟΤΑC·ΙΔЄΧЄCЄ
Ξ Ο ΟΥΥΑΡΠΟΙΟΙΚЄΡΠΟΜЄΝΗΠЄΔΙΟЄC
CΝΥ
CΓЄΤΜΙCΟ
ΠΑCΠΑCC+ΗΓΟΝΟΙCΙΝΑ°ΙΑΜ
ΗΠΙΟCΟΛΝΟCΩΝΥΙΟCΟΟVΔΛЄΤΙΜΧ

Hyde:

ΘΝΡΑ .. ΑΙΡΑVΡΟΝΔωΜΗ . ΑΤΟΤΗΧ
εΟCεΝΤΟC
V+ΗΝΟΜΕΑΘΕΗΕΝΡΙΧ . ΟΑΡΧΕΕΡΕΥc
ΠΡΟCΔΕΤΙΚΑΙΤΟΝΑΝΥCCΕΚ . ΛωΝΑ
ΙΗΕΙΝΙΚΥΕΙ
ΡΥΠΑΡΟCΕΝΝΛΕΤ . ΠΚΕ . . . . ΟΜΙΖΟ
ΜΕΝΟΙΝ
ΛΘ+ +ΑΤΑΙΝΑΙΠΟCCΝΟΙCΕΠΕ-. ΝΥΠΟΠΑΕΙΔΕΧΕCΘΑΙ
ΥΥΑΡΤΤΟΙΟ . ΕΡΠΟΜΕΝΗΠΕΔΙCω
ΠΑCΙΓΑCCΧΗ˜ΟΝΟΙCΙΝΑω . Μ . . . . .
ΗΠΙΟCΟΑΜΟCωΝΥΙΟΕΟ . ΟV . ΕΜ . . . .

Dedi integrum apographum utrumque. Neutrum multum valet.

Θ[ήβης] ἄ[γλ]αυρον δῶμ' [εἵ]σατο τείχεος ἐντὸς
ὑψη[λ]ὸ[ν] ζαθέη[ς Ἴσ]ι[δος] ἀρχιερεύς.
πρὸς δ' ἔτι καὶ τό[δ'] ἄνυσσε κ[α]μὼν [γ]αίῃ ἐνὶ Κύσι,
οὗ πάρος ἐνναετ[ῆ β]οῦ[ν τὸ ν]ομιζόμενον
- - - - - - - - - - - πᾶσι δέχεσθαι
ἡ θεὸς ε]ὐ[κ]άρποι[ς τ]ερπομένη πεδίο[ι]ς.
πᾶσι γὰ[ρ ὀψι]γόνοισιν ἀοί[δι]μ[ον ἔργον ἔτευξεν
- - - - - - υἱὸς ὁ - - - - - - -

De Cysi conf. n. 4948. Vs. 4. legit Boeckhius. In reliquis malui nihil quam incerta dare.

4950.

Ibidem, in porta propyli eiusdem; edidit Cailliaud l. c. tab. XXIII. 2. (cf. p. 111.); ex Hydii apographo edita est Classical Journal Vol. XXIII. p. 369. curante Saltio.

ΕΛΤΕΡΟΜΗΓ ΟΓΠ ΥΛΗVΟΠ
+VΝЄΧΗΕΕΧΙЄΙΟΥΕΩCΩΥΔVΙΟΝΔ·ΟΥΔΔΠ
CEC · · · ONG·NOA· ·OCEN·ΑΓΤΜΙ
ΥΗΙΔΙ& · ·ΜЄΙ· · ·ЄΓΑΙ · ΗΕΑΥΟΝΙ · · V

Hydii apographum contractius est. Habet solum:

ΕΑΤΕΡΟΝΗΕ . . . . Η
+ΥΝΕΧΕΕ · Ε . . ΠΟΝΑCC

Nihil apparet nisi vs. 2. init. συνεχής. Vs. 4. fortasse ἐ[ποί]ησα [τ]ὸ - - vel [τ]ὸ[ν - -

4951.

Ibidem, in sanctuario templi collapsi; edidit Cailliaud l. c. tab. XXIII. n. 3. (cf. p. 112.)

ΟΓ ΠΟΚVΝΗΛΛΑΝΟ ΛЄ
ЖΩΝΛΤΟCΩΑЄC+ΛЄΡΙΙΠΑ
ΡΑΙΩΚVΡΙΩΊΑΛΙΝΙΧΘΗΝΠΛЄΑ c
ΚΑΙΤΩΝΑΧΩVΠΑΝΓΩΝΜΑΙΠΟ
CΑΡΑΓΩΚΛΙΙΟΩΡΑΟ COΝΠCЄ3Λ
Ι···ΊΡCΚΙΙΗΩΙ+ ωδχ· +u

Τὸ προς]κύνημα Ἀνο[υβᾶ]ς Μωνᾶτος? [τὸ δ]ὲ σ[η]με[ῖο]ν
π[α]ρὰ [τ]ῷ κυρίῳ - - - - καὶ τῶν
α[ὐτο]ῦ πάντων - - - - - - -

Vs. 2. τὸ σημεῖον cf. n. 4952. 4953. Vs. 3. coniicias Ἀπόλλωνι; nam hanc partem templi Apollini dicatam fuisse docet n. 4952. In fine fortasse Παχών.

4952.

Ibidem, in sanctuario templi collapsi; edidit Cailliaud l. c. tab. XXIII. 4. (cf. p. 112.)

ATIIωNAΠOΛΛO
ΔECHΜΕ|ONΠAPA
IΩ|AΠOΛΛΩNIEΠΛ
ꓕHCΩIΛΓ
7ΩNIΠΑ ΛЧΓΙCΓΓΥΙΟΓΡΙΤ
ΠΑΧΩΝ ΚΓ

Ἀ[π]ίων? Ἀπολλ[ᾶ· τὸ] δὲ σημεῖον παρὰ [τ]ῷ Ἀπόλλωνι ἐπ[οί]ησ[ε ἐπ' ἀ]γ[αθῷ? L - Ἀδριανοῦ] τοῦ κυρίου vel L ᾱ Καίσαρος] τοῦ κυρίου, Παχὼν κ̅ϛ̅.

Certum est τὸ δὲ σημεῖον παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι; cf. n. 4951. 4953.

4953.

Ibidem, in sanctuario templi collapsi; edidit Cailliaud l. c. tab. XXIII. 6. (cf. tab. XIII.)

ΤΟΠΡΟΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ
ΚΝΧΡΗCΤΗCΤΗCΘΥΓΗ
ΘΥ·ΠΤΡΙΩΔΕCΗ
ΝΕΡΟΠΠΡΩΚΔ
ΠΙΛΤΡΩΡΙΕCΗ

Τὸ πρ(οσκύνημα) Ἀνδρονίκου κ[αὶ] Χρήστης τῆς θυγατρός· τὸ δὲ ση[μ]εῖον παρὰ τῷ κ[υ]ρίῳ ἐποίησεν.

4954.

Ibidem, in sanctuario templi collapsi; edidit Cailliaud l. c. tab. XXIII. 5. (cf. p. 112.)

+ΛΚΛΛΩΠΧ ΖΟ ΓΛΤΙΝΑ7Γ
ΤΟ+ΞΓΛΤΥΟΟΕΙΠΘΥΧΘ
+VΟΟΤΙΙΑCGNΖΕΖΥΩ+ΓΝ
LΧ+ΑΥΓΩ+ΓΖΤΟΤΟΝ+Υ
ΠΘ·ΗΓ ΘΝΘΖ7ΝΑΓΥΠΑΝ
+ΙΕΘΝΓ +ΙΩΕΩΟ7ΤΒΩ
|VΛΛΧ+ΘΥ ΘΛΤΓΛΑΘΛΩ
+Τ +ΛΧΠΧΜΥΛΧΟΧ ΘΥΟ ΝΛΧ
ΙΟΠ+ΧΠΙCΤΗCΖΛΕΥΤC
Π

Nihil apparet, nisi vss. 5. 6. παντὶ ἔθνει, vs. 7. extr. τῶν ἄθλων, et vs. 9. πιστῆς; unde conieceris titulum esse Christianum.

4955.

Tchonemyri, in loco hodie dicto Kasr-Zayan, in parte septentrionali Oasis Thebarum, ab El-Khargeh in occidentem, supra portam templi anaglyphis ornatam, quibus repraesentari dicitur Imp. Antoninus sacrificans numinibus Kneph, Osiridi, Isidi, Horo; edita est ex Hydii apographo Class. Journ. 1821. Vol. XXIII. p. 370. 371. curante Saltio; deinde edidit Drovetti ap. Cailliaud Voyage à l'Oasis de Thèbes p. 105. (cf. p. 120. n. XXII.), Hoskins Visit to the great Oasis p. 320. Tractavit Letronnius Recherches cet. p. 236 sqq. et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 124 sqq. n. XV. qui habuit etiam ex schedis Pachonis. Habeo praeterea ex schedis Minutolianis.

ΑΓΑ . . . . ΧΗ .
ΑΜΕΝΗΒΙΘΕΩΙΜΕΓΙCΤΩΙΤΧΟΝΕΜΥΡΕΩCΚΑΙΤΟΙC
CΥΝΝΑΟΙCΘΕΟΙCΥΠΕΡΤΗCΕΙCΑΙΩΝΑΔΙΑΜΟΝΗCΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
ΚΑΙCΑΡΟCΤΟΥΚΥΡΙΟΥΚΑΙΤΟΥCΥΝΠΑΝΤΟCΑΥΤΟΥΟΙΚΟΥΟCΗΚΟCΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙΤΟ
ΠΡΟΝΑΟΝΕΚΚΑΙΝΗCΚΑΤΕCΚΕΥΑCΘΗΕΠΙΑΟΥΙΔΙΟΥΗΛΙΟΔΩΡΟΥΕΠΑΡΧΟΥΑΙΓΥΠΤΟΥ
CΕΠΤΙΜΙΟΥΜΑΚΡΩΝΟCΕΠΙCΤΡΑΤΗΓΟΥCΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟCΠΑΙΝΙΟΥΚΑΙΠΙΩΝΟC
ΕΤΟΥCΤΡΙΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟCΚΑΙCΑΡΟCΤΙΤΟΥΑΙΛΙΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
CΕΒΑCΤΟΥΕΥCΕΒΟΥCΜΕCΟΡΗΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑΤΗΙ

Apographum est Hydianum, nisi quod duo menda ex reliquis correximus, additis initio ex Drovettiano litteris ΑΓΑ . . . . ΧΗ . et receptis ex reliquis formis Ε, C, pro quibus Hydius praebet Ε, Ϲ. Ex varietate lectionis solum potissima annotamus. Vs. 1. Hyd. ΤΧΟΝΕΜΥΡΩΓ, Drov. Pach. Hosk. Minut. ΤΧΟΝΕΜΥΡΕΩC. Vs. 2. Hyd. ΥΠΕΡΚΤΗΓ, reliqui ΥΠΕΡΤΗC. Vs. 3. Minut. CΥΝΑΠΑΝΤΟC. Vs. 4. init. Drov. ΠΡΟΝΝΑΟΝ. Vs. 5. Hosk. ΕΠΙ ΣΤΑΤΟΥ pro ΕΠΙCΤΡΑΤΗΓΟΥ; sub fin. Drov. ΠΑΙΜΟΥ, Hosk. ΠΛΙΝΙΟΥ, reliqui ΠΑΙΝΙΟΥ (similiter vs. 6. pro ΑΙΛΙΟΥ in tribus apographis est ΑΙΝΟΥ). Pro ΚΑΙΠΙΩΝΟC Hosk. praebet ΚΑΠΙ ΤΩΝΟΣ. Idem vs. 7. extr. omittit Iota mutum.

Ἀγα[θῆ τύ]χῃ.

Ἀμενήβι θεῷ μεγίστῳ Τχονεμύρεως καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς ὑπὲρ τῆς εἰς αἰῶνα διαμονῆς Ἀντωνείνου Καίσαρος τοῦ κυρίου καὶ τοῦ σύνπαντος αὐτοῦ οἴκου ὁ σηκὸς καὶ τὸ πρόναον ἐκ καινῆς κατεσκευάσθη ἐπὶ Ἀουιδίου Ἡλιοδώρου ἐπάρχου Αἰγύπτου, Σεπτιμίου Μάκρωνος ἐπιστρατήγου, στρατηγοῦντος Παινίου Καιπίωνος· ἔτους τρίτου

Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνείνου, Σεβαστοῦ, Εὐσεβοῦς· Μεσορὴ ὀκτωκαιδεκάτῃ.

Numen Kneph, cuius primariae hoc in templo partes fuisse videntur, forma est Ammonis (conf. Hoskins l. c. p. 169.). Idem nunc Ἀμένηβις vocatur, in quo nomine composita videntur Amen et Neb, i. e. Kneb, Kneph. Et Ἀμένηφις aeque recte scriberetur. Conf. Ἄθριβις et Τρίφις s. Θρίφις n. 4713. Ἀμενήβι p. Ἀμενήβιδι dictum est ut Ἴσι p. Ἴσιδι, Σαράπι p. Σαράπιδι. Hic igitur Amenebis dicitur θεὸς μέγιστος Τχονεμύρεως; in quo genitivus ita interpretandus, ut in inscriptionibus Philensibus Ἴσιδι Φιλῶν (p. τῇ ἐν Φίλαις). De neutro τὸ πρόναον cf. ad n. 4716. Strategus nomi Oasis magnae est Paenias Caepio. Παινίας videri potest esse nomen Graecum Φαινίας, littera aspirata in tenuem mutata, id quod saepe usu venit in Aegypto. Strategus aut Graecus aut Aegyptius est, non Romanus (cf. Introd. p. 316. *b.*). Epistrategus aut Heptanomidis est, siquidem duo Oasitae teste Ptolemaeo IV, 5. Heptanomidi tribuebantur, aut Thebaidis, unde haec Oasis denominationem habet n. 4957. Cf. Introd. p. 284. *b.* p. 316. *a.* Titulus Imp. Antonini Pii a. III. die XVIII. mensis Mesore, i. e. a. p. Chr. 140. die 12. mensis Augusti positus docet tum praefectum Aegypti fuisse Avidium Heliodorum. Vide Introd. p. 312.

4956.

In oppido El-Khargeh s. Ghirgé, loco primario Oasis magnae, in primo pylone templi magni; primus transcripsit Cailliaud. Universa inscriptio (*A. B. C.*) edita est in Classical Journal Vol. XXIII. p. 370. 365. 367. 368. ex apographo Hydii, curante Saltio, in quattuor partes disiecta; vss. 1-37. (*A.*) edidit Cailliaud Voyage à l'Oasis de Thèbes, tab. XXIII. 8. 7. inverso ordine (cf. p. 113.). Vss. 1-64. (*A. B.*) denuo transcriptos edidit Hoskins Visit to the great Oasis p. 301 sqq. et p. 322 sqq. Ex apographis Cailliaudi et Hydii tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1822. p. 671 sqq. et peculiari libello: Deux inscriptions grecques gravées sur pilone d'un temple Égyptien dans la grande Oasis cet. 1822. deinde etiam ap. Cailliaud Voyage à Méroé T. III. p. 388 sqq. Hydii exemplum repetitum est in libro: A Journey to two of the Oases of upper Egypt by Sir Archibald Edmonstone Bar[t], London 1822. cum Youngii translatione Anglica, et in Classical Journal Vol. XXXII. p. 358 sqq. litteris minusculis cum notis. Ex apographis Cailliaudi et Hydii rursus tractavit Rudorffius peculiari commentatione: „Gn. Vergilii Capitonis praefecti Aegypti edictum" Berol. 1834. qui particulae *B.* adnexuit fragmentum *C.*

Titulus scriptus in propylo intrantibus a laeva, et quidem, teste Hydio, vss. 1-13. in angulo australi (the south corner), vss. 14-37. in media parte australi (the middle of the south side), vss. 38-64. in angulo septentrionali (the north corner), reliqui versus (*C.*) rursus in parte australi (the south side of the eastern portal of the first propylon).

A.

ΠΟCIΔΩΝIΟCCΤΡΑΤΗΓΟC·
ΤΗCΠΕΜΦΘΕΙCΗCΜΟΙΥΠΟΤΟΥΚΥΡΙΟΥΗΓΕΜΟΝΟC
ΕΠΙCΤΟΛΗCCΥΝΤΩΙΥΠΟΤΕΤΑΓΜΕΝΩΙΠΡΟCΤΑ
......ΤΑΑΝΤΙΓΡΑΦΑΥΜΕΙΝΥΠΟΤΕΤΑΧΑΙΝΕΙΔΟ
.....ΛΤΑΚΙ..ΟΗΘΗΤΕΚΑΙΜΗΔΕΝΥΠΕΝΑΝΤΙΟΝΤΟΙCΠΡΟC
........CΠΙΗ.Ο. L ΕΝΑΤΟΥΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΚΑΙCΑΡΟC
ΚΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟCΜΕΧΕΙΡ Σ
ΑΠΙΤΩΝΠΟCΕΙΔΩΝΙΩΙCΤΡΑΤΗΓΩΙΟΑCΕ
ΤΗCΠΟΛΕΩC.ΙΙΟΕΘΗΚΑΔΙΑΤΑΓΜΑ
ΠΕΩΨΑC..ΒΟΥΛΟΜΑΙΟΥΝ.ΕΕΝ
ΤΕΤΗΙΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΟΥΝΟΜΟΥΚΑΙΚΑΘΕ'
ΝΑΥΤΟΠΡΟΘΕΙΝΑΙCΑΦΕCΙΚΑΙΕΥCΗΜΟΙC
ΚΑΙΙΠΟΛΤΙΑΗΝΑΓΕΝΗΤΑΙΤΑΥ~ΕΜΟΥ

ΓΝΑΙΟCΟΥ....ΛΙΟCΚΑΠΙΤΩΝ ΛΕΓΕΙ
ΚΑΙΠΑΛΑΙΜΕΝΗΚΟΥΟΝΤΙΝΑCΔΑΠΑΝΑCΑΔΙΚΟΥCΚΑΙΠΑΡΑΛΟΓΗ
ΟΑCΥΠΟΤΩΝΠΛΕΟΝΕΚΤΙΚΩCΚΑΙΑΝΑΙΔΩCΤΑΙCΕΞΟΥCΙΑΙCΑΠΟ
ΧΡΩΜΕΝΩΝΓΕΙΝΕCΘΑΙΚΑΙΝΥΝΔΕΕΝΤΗΤΩΝΛΙΒΥΩΝΜΑΛΙCΤΑ
ΕΓΝΩΝΥΠΟΘΕCΕΙΟΤΙΑΝΑΛΙCΚΕΤΑΙΤΙΝΑΑΡΠΑΖΟΝΤΩΝΑΔΕ
ΩCΤΩΝΕΠΙΤΑΙCΧΡΕΙΑΙCΩCΥΠΟΚΕΙΜΕΝΑΕΙCΔΑΠΑΝΑC
ΚΑΙΞΕΝΙΑCΑΥΤΩΝΤΑΜΗΤΕΟΝΤΑΜΗΤΕΟΦΕΙΛΟΝΤΑΕΙΝΑΙ
ΟΜΟΙΩCΔΕΚΑΙΑΝΓΑΡΕΙΩΝΟΝΟΜΑΤΙΔΙΟΚΕΛΕΥΩΙΤΟΥC
ΔΙΟΔΕΥΟΝΤΑCΔΙΑΤΩΝΝΟΜΩΝCΤΡΑΤΙΩΤΑCΚΑΙΙΠΠΕΙCΚΑΙ
CΤΑΤΟΡΑCΚΑΙΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΑCΚΑΙΧΕΙΛΙΑΡΧΟΥCΚΑΙΤΟΥCΑΛΙ
ΠΟΥCΑΠΑΝΤΑCΜΙΗΔΕΝΛΑΜΒΑΝΕΙΝΜΗΔΕΑΝΓΑΡΕΥΕΙΝΕΙΜΗ
ΤΙΝΕCΕΜΑΔΙΠΛΩΜΑΤΑΕΧΟΥCΙΝΚΑΙΤΟΥΤΟΥCΔΕCΤΕΓΗΙΜΟΝΟΝΔΕ
ΧΕCΘΑΙΤΟΥCΔΙΕΡΧΟΜΕΝΟΥCΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝΤΕΜΗΔΕΝΑΜΗΔΕΝΠΡΑΤ
ΤΕΙΝΕΞΩΤΩΝΥΠΟΜΑΞΙΜΟΥCΤΑΘΕΝΤΩΝΘΑΝΔΕΤΙCΔΩΙΗΩCΔΕ
ΔΟΜΕΝΟΝΛΟΓΙCΗΤΑΙΚΑΙΕΙCΠΡΑΞΗΙΔΗΜΟCΙΑΤΟΥΤΟΝΤΟΔΕΚΑΠΛΟΥΝ
ΕΓΩΙΕΚΠΡΑΞΩΙΟΥΑΥΤΟCΕΠΡΑΞΕΝΤΟΝΝΟΜΟΝΚΑΙΤΩΙΜΗΝΥCΑΝΤΙ
ΤΟΤΕΤΡΑΠΛΑCΕΙΟΝΜΕΡΟCΔΩCΩΙΕΚΤΗCΤΟΥΚΑΤΑΚΡΙΘΕΝΤΟCΟΥCΙΑC
Ο........ΑCΙΛΙΚΟΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙCΚΑΙΚΩΜΟΓΡΑΜΜΑΤΕΙCΚΑΙΤΟΠΟΓΡΑΜ
Α...ΕΙCΚΑΤΑΝΟΜΟΝΠΑΝΤΑΟCΑΔΑΠΑΝΑΤΑΙΕΚΤΟΥΝΟΜΟΥΕΙΤΙΝΑ
ΠΟΕΠΡΑΚΤΑΙΠΑΡΑΛΟΓΩCΗΑΛΛΟΤΙΑΝΑΓΙΑΦCΟΘΩΙΑΝΚΑΙC.......
ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΠΙΔΟΤΩCΑΝΟΙΔΕΠΤΟCΘΗΒΑΙΔΟCΔΙΑΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥΘΕΟΙΕΝ
ΛΟΓΙCΤΗΡΙΑΚΑΙΠΡΟCΒΑCΙΛΕΙΔΗΝΤΟΝΚΑΙCΑΡΟCΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΝΤΔΕΓ
ΤΟΥΛΟΓΙCΤΗΡΙΟΥΚΑΙΤΟΥCΕΚΛΟΓΙCΤΑCΠΕΜΠΕΤΩCΑΝΟΕΑΝΠΑΡΑΤΟΔΙ
ΚΑΙΟΝΛΕΛΟΓΕΥΜΕΝΟΝΗΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΝΗΤΟΥΤΟΔΙΟΡΘΩCΟΜΑΙΟΜΟΙΩC

B.

Δ . . . ΛΟΜΑΙ·ΔΗΛΟΥϹΘΑΙ
ΠΡΟϹΗΑΡΓΥΡΙΟΝΔΙ
ΜΗΝϹΚΕΠΑΕΤΙΚΟΥΟ
ΠΡωΤΟΝΑΚΟΥϹΑϹΕ
ΠΑΡΑΤΗΝΤΟΥΚΥΡΙΟΥ
ΕΤΟΛΜΗϹΑΝΗϹΚΕ
ΠΗϹΤΙΛΑΜΒΑΝΟ . .
ΛΑΚΙϹΠΑ·ΑΤΙ
ΕΑΝΤΟϹΓω
ΡΟΓΡΑΦΗ
ϹΤΡΑΤΗΓωΙ·ΓΙ
ΞΗΚΟΝΤΑ
ΡΟΝΠΡΟϹΤ
ϹΟωϹΑ
ΠΕΙΝΠΑϹ
ΚΑΙΤΑΑΜ
ΚΑΙΤΟΙΥϹΤΗΙΔ
ΠΗΡΕΑϹΤΟΥ
ΗΔΗΠΡΟΛΕΓωΙ
ΤωΝΕΙΚΑΙ
ΝΟΙΤΟΤ·ΥΤΟΥϹΑ
ΦΕϹΘΑΗ·Λ
.ΕΛΑϹϹω
. . ΙΤωΝΙ
: . ΝΜΟΙΜΕΤΑ
. ΑΓΡ··ΑΠ·ΟΤΙΟϹϹϹ
. ΤΡΟΠΟΛΕΙΤΟΥΟΛΟΥΝΗ

C.

ΑΙΑ· ·ΕΔΑΕΤΗϹΙΝΕΞΗΙΤωΙΒΟΥΛΟΜΕΝ
....ΟΥϹΨΕΥϹΑΜΕΝΟΥΕΚΕΛΕΥωΔ . . .
......ΠΕ··ΒΙΤΑϹΤωΝΝΟΜωΝΤωΝ
......ωΗΛΟϹωΝΑΝΑΓ···ΙΝΕ·ΙΚΕ
. : . ΜωΙΦΥϹΠΕΜΠΕΙΝ·ΜΟ·ΤΙΚΑΙ
Ο·ΛϹΙΑϹΔΗΝΚΑΙ·ΗϹ
ΔΟΝΑΙΙΝϹΙϹΔΙΑ··ΓΙΕ
. . ΑΥΤωΝΕΙΝΑΙΦΑΝΕΡΟΝ
ΗΜΑΔΟΓΟΥΟΕΙΗΙω
Τ··ΝΔΙωΙΛΟ
ΕΘΟΥϹΠΡΟϹΕ
ΚΑΙΟΑΡΕϹϹΕΡ
ω·ΑΧ·ΤΑ . . . .

In forma tituli (*A.*) repraesentanda inprimis usus sum Cailliaudi apographo. Hydius ubique litteram Ϲ et Ε expressit. Hoskinsii nulla hac in re auctoritas est. Varietatem lectionis non omnem annoto. Vs. 3. init. Caill. C.CΤΟΛΗC, Hyd. ΕΠΙϹΤΟ ΛΗϹ, Hosk. ΙΣΤΟΛΗΣ. Vs. 5. init. Caill. ΛΤ/..Κ ...ΟΓΟΗΤЄ, Hyd. .....ΑΤΑΚΙ..ΟΙΘΗΤΕ, Hosk. ΥΤΑΚ ΟΗΘΗΤΕ. Vs. 6. init. Hyd. .... ϹΠΙΗ.Ο.., reliqui lacunam apertam habent; deinde Caill. ΠЄΡΙΟΥΛΛΛΥΔΙΟΥΚΑΙΟΑΛ, reliqui quod dedi. Vs. 7. init. Hyd. ΚΟΥΑΥ, Hosk. ΑΥ, unde dedi ΚΟΥΑΥ cet. Cailliaud ibi nihil habet; in fine Caill. ΜCΧЄΙΙ Ζ̄, Hyd. ΜΕΧΕΙΟ·Ξ, Hosk. ΜΕΧΕΙΡ Ζ. Vs. 8. init. Caill. ΠωΝ, Hyd. ΗΤωΝ, Hosk. ΑΠΙ ΤΩΝ. Vs. 9. Caill. ΤΗCΠΟΔЄ.....ΙΙΟЄΘΗΜ... ΊΛΤΛΓωΑ, Hyd. ΤΗϹΠΟΛΕωϹωΙΟ.ΘΗΚΑΔΙΑ ΤΧΕΜΑ, Hosk. ΤΗΣΠΟΛΕΩΣΥΠΕΘΗΚΑΔΙΑΤΑΓ ΜΑ. Vs. 10. Caill. ΠCωΨΝC..LΘΥΛΟΜΛΙΟΙΝ·ЄΘΝ, Hyd. ΡΟωΨΑϹ..ΥΛΟΜΑΙΟΥΝ.ΕΕΜ, Hosk. ΠΕ ΨΑΣ Β ΥΛΟΜΑΙΟΥΝΕΘΝ. Vs. 12. init. Caill. ΟΠΥ ΟΘΕΙΝΑΙ, Hyd. ΝΑΥΠϹΡΟΘΕΙΝΑΙ, Hosk. ΝΑΥΤΟ ΠΡΟΘΕΙΝΑΙ. Vs. 13. Caill. ΚΔΜΠΟΛΤΙΑΜΙΝΑΓΟ ΝΗΤΑΙΤΑΥΠΝЄΜΟΥ, Hyd. ΚΑΙΡϹ.ΤΙ.ΑΗΝΑΓΕ ΝΑΤΑΙΑΥ.ΕΜΟΥ, Hosk. ΚΑΙΓΛΥΦΟΜΕΝΑΓΕΝΗ ΤΑΙΤΑΧ ΕΜΟΥ. Vs. 15. extr. Caill. ΠΡΑΛΟΓΗ, Hyd. ΓΑΡΑΔΟΓΗ, Hosk. ΠΑΡΑΛΟΓΙ. Vs. 16. extr. Caill. ΤΔΙΟΘΞΟΤωΛΙCΛΠΟ, Hyd. ΤΑΙΟΕΕΟΥ ϹΙΑΙϹΑΠΟ, Hosk. ΤΑΙΣΕΞΟΥ ΣΑΠΟ. Vs. 17. extr. Caill. ΤωΝΛΙΡΟΥωΛΙΜΑΛΙCΤΑ, Hyd. ΤωΝ ΛΙΒΥωΗΜΑΛΙϹΤΑ, Hosk. ΤΩΝΛΙΒΥΩΝΜΑΛΙΣΤΑ. Vs. 19. Caill. ΥΠΟΚΟΙΛΛЄΝΑ, Hyd. ΥΠΟΚΟΜΕΝΑ, Hosk. ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΑ. Vs. 20. Caill. ΚΔΙΞCΝΙΔC, Hyd. ΚΑΙΕΟΝΙΑϹ, Hosk. ΚΑΙΞΕΝΙΑΣ; in fine Caill. CΙΝΑΙ.., Hyd. ϹΙΝΑΙ, Hosk. ΕΙΝΑΙ. Vs. 21. Caill. ΚΑΙΑΜΓΑΡCΙωΝΟΛΟΜΑΤΙ, Hyd. ΚΑΙΑΝωΑΡΕΙωΝ ΟΝΟΜΑΤΙ, Hosk. ΚΑΙ ΡΕΙΩΝΟΝΟΜΑΤΙ; in fine Caill. CЄΛЄΥωΙΠΟΤC, Hyd. ΚΕΛΥωΝΤΟΥϹ, Hosk. ΚΕΛΕΥΩΤΟΥΣ; in lapide fuerit ΚЄΛЄΥωΙ ΤΟΥC, cf. vs. 29. et var. lect. n. 4957. Vs. 22. init. Caill. ΔΟΔЄΥΟΜΤΑC, Hyd. ΔΙΟΔΕΥΟΠΤΑC, Hosk. ΟΔΕΥΟΝΤΑΣ. Vs. 23. extr. Caill. ΤᴗΥΟΑΛΙ, Hyd. ΤΟΥΟΑΔΙ, Hosk. ΤΟΥΣ. Vss. 24. 25. verba ΜΙΗ ΔЄΝ usque ad ΔΙΠΛ omittit Caill. nulla lacuna indicata; primas tres litteras ΜΙΗ omittit Hosk.; deinde Caill. ЄΧΟΡΠΝ, Hyd. ΕΧΟΡΕΙΝ, Hosk. ΕΧοΥΣΙΝ; in fine ΜΟΝΟΝ omittit Hosk. Vs. 27. sub fin. Caill. ΘΑΝ, Hyd. ΟΑΝ, Hosk. ΑΝ. Vs. 29. Caill. ЄΓωΙЄΛΠΡΑΞωΙΟΥΑΥΤΟΘЄΠCΑΞΟΝ, Hyd. ΕΡωΙΕΚΠΡΑΞωΙΟΥΑϹΤΟϹΕΠΡΑΞΕΝ, Hosk. ΕΓΩ ΕΚΠΡΑΞΩΟΥΑΥΤΟΣΕΠΡΑΞΕΝ. Vs. 32. init. Caill. Ϲ.......ЄΙC, Hyd. Α...ΕΙϹ, Hosk. - - ΙΣ; in fine Hyd. Hosk. ΕΙϹΤΙΝΑ, Caill. CΙΤΙΝΑ. Vs. 33. init. Caill. ΠΟЄΠΡΛΚΤΑΙ, Hyd. .ΠωΠΡΑΚΤΑΙ, Hosk. ΠΕΠΡΑΚΤΛΙ; deinde Caill. ΑΛΛΟΠΑΝΑΓΛ ΦCοΘωΙΛΝΚCΙΟ, Hyd. ΑΛΛΟΤ.ΑΝΑΝΑΦΟΘωΟΑΝ ΚΑΙϹ......., Hosk. ΑΛΛΟΤΙΑΝΑΓ Θ ΑΝΚΑΙ. Vs. 34. Caill. ΠΤΟCΘΗΒΑΙΔΟCΔΙΛΙЄΤΡΛΛCωΟC ΘΑ, Hyd. ΠΤ.ϹΘΗΒΑΙΔΕϹΔΙΑ.ΕΤΡΛΛΗ.ΟΡΟ ..., Hosk. ΠΡΟΣΘΗΒΑΙΔΟΣΔΙΑΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ ΘΕΟΙΕΝ (*sic*). Vs. 35. extr. Caill. ΛΠЄΧCΥΟЄΡΟΝ ΤΔЄΓ, Hyd. ΑΠΕΛΕΤΟΕΡΟΝΗ...Γ, Hosk. ΑΠΕ ΛΕΥΘΕΡΟΝΤΟΝΕΚ. Vs. 36. extr. Caill. ΠЄΜΠCΤω ΟΝΙΟЄΑΝ··ΠΛΑΤΟΔΙ, Hyd. ΠΕΜΠΕΤΟϹΑΝΙΝ ΕΑΝ˙ΠΑ.ΤΟΔΙ, Hosk. ΠΕΜΠΕΤΩΣΑΝΙΝΕΑΝΠΑ ΡΑΤΟΔΙ. In lectione Caill. ΤωοΝΙ est ΤωCΑΝ. Restat ΟЄΑΝ, pro quo legendum ΟΔЄΑΝ. Vs. 39. primum Ρ accessit ex Hosk. Vs. 40. Hyd. ΕΤΙΚΟΥΟ, Hosk. ΕΤΙΚΟΥΣΙ, igitur fuerit ΕΤΙΚΟΥC. Vs. 43. Hyd. ΜΗω˙Ν, Hosk. ΜΗΣΑΝ. Vs. 45. Hyd. ΛΤ., Hosk. ΑΤΙ. Vs. 46. Hosk. Θ pro Ε. Vs. 48. primum Γ addidi ex Hosk. Vs. 51. Hyd. Ε pro altero Ϲ. Vs. 54. Hosk. ΚΑΙΤΟΥΣΤ. Vs. 55. Hyd. Λ pro Α.

Vs. 58. prius Υ addidi ex Hosk. Vs. 59. Hyd. ΟΑΗ ..ΑΠ.ΟΤΙΟϹϹϹ, Hosk. ΓΡΑΜΑΠΡΟΤΙΟΣΕΙ. .Λ, Hosk. ΘΑΙ. Vs. 60. alterum Ϲ addidi ex Hosk. Vs. 64. Hyd. ΤΥΟΠΟΛΗ, Hosk. ΤΡΟΠΟΛΕΙ; in fine Vs. 61. ultimum Ι non habet Hyd. Vs. 63. Hyd. ΑΓΡ Η omittit Hosk.

A. Ποσιδώνιος στρατηγός·

Τῆς πεμφθείσης μοι ὑπὸ τοῦ κυρίου ἡγεμόνος ἐπιστολῆς σὺν τῷ ὑποτεταγμένῳ προστάγματι] τὰ ἀντίγραφα ὑμεῖν ὑποτέταχα, ἵν' εἰδότες αὐ]τὰ [προν]οηθῆτε καὶ μηδὲν ὑπεναντίον τοῖς προστεταγμένοι]ς π[οιήσητε.] L ἐνάτου Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανι]κοῦ Αὐτοκράτορος, Μεχεὶρ ζ.

Γν. Οὐεργίλιος Κ]απίτων Ποσειδωνίῳ στρατηγῷ Ὀάσε[ως Θηβαΐδος χαίρειν· Ὃ ἐπὶ] τῆς πόλεως [πρ]οέθηκα διάταγμα, τούτου ἀντίγραφον ἔ]πε[μ]ψά σ[οι]. βούλομαι οὖν [σ]ε ἐν τάχει ἔν] τε τῇ μητροπόλει τοῦ νομοῦ καὶ καθ' ἕ[καστον τόπο]ν αὐτὸ προθεῖναι σαφέσι καὶ εὐσήμοις γράμμασιν, ἵνα] καὶ π[αν]τὶ [δ]ῆ[λ]α γένηται τὰ ὑ[π'] ἐμοῦ [σταθέντα.

Γναῖος Οὐ[εργί]λιος Καπίτων λέγει·

Καὶ πάλαι μὲν ἤκουόν τινας δαπάνας ἀδίκους καὶ παραλογη[θείσ]ας ὑπὸ τῶν πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀποχρωμένων γείνεσθαι καὶ νῦν δὲ ἐν τῇ τῶν Λιβύων μάλιστα ἔγνων ὑποθέσει, ὅτι ἀναλίσκεταί τινα ἁρπαζόντων ἀδεῶς τῶν ἐπὶ ταῖς χρείαις ὡς ὑποκείμενα εἰς δαπάνας καὶ ξενίας αὐτῶν τὰ μήτε ὄντα μήτε ὀφείλοντα εἶναι, ὁμοίως δὲ καὶ ἀγγαρειῶν ὀνόματι. διὸ κελεύω τοὺς διοδεύοντας διὰ τῶν νομῶν στρατιώτας καὶ ἱππεῖς καὶ στάτορας καὶ ἑκατοντάρχας καὶ χειλιάρχους καὶ τοὺς [λοιποὺς ἅπαντας μηδὲν λαμβάνειν μηδὲ ἀγγαρεύειν εἰ μή τινες ἐμὰ διπλώματα ἔχουσιν, καὶ τούτους δὲ στέγη μόνον δέχεσθαι τοὺς διερχομένους, ὑποκείμενον [δ]ὲ μηδένα μηδὲν πράττειν ἔξω τῶν ὑπὸ Μαξίμου σταθέντων· [ἐ]ὰν δέ τις δῷ ἢ ὡς δεδομένον λογίσηται καὶ εἰσπράξῃ δημοσίᾳ, τοῦτον τὸ δεκάπλουν ἐγὼ ἐκπράξω οὗ αὐτὸς ἔπραξεν τὸν νομὸν καὶ τῷ μηνύσαντι τὸ τετραπλάσειον μέρος δώσω ἐκ τῆς τοῦ κατακριθέντος οὐσίας. Ο[ἱ μὲν οὖν β]ασιλικοὶ γραμματεῖς καὶ κωμογραμματεῖς καὶ τοπογραμματ]εῖς κατὰ νομὸν πάντα ὅσα δαπανᾶται ἐκ τοῦ νομοῦ, εἴ τινα εἰσπ]έπρακται παραλόγως ἢ ἄλλο τι, ἀναγ[ρ]αφ[έσ]θω[σ]αν καὶ ἐ[ν ἡμέραις ἑξήκοντα ἐπιδότωσαν· οἱ δ' ἐ[ν]τὸς Θηβαΐδος διὰ τετραμήνου [σκ]ο[π]ε[ίτωσαν τὰ λογιστήρια καὶ πρὸς Βασιλείδην τὸν Καίσαρος ἀπελεύθερον τ[ὰ] ἐ[ξ ἑκάστου λογιστηρίου καὶ τοὺς ἐκλογιστὰς πεμπέτωσαν· ὃ [δ]ὲ ἂν παρὰ τὸ δίκαιον λελογευμένον ἢ πεπραγμένον ᾖ, τοῦτο διορθώσομαι. ὁμοίως

B. δ[ὲ βού]λομαι δηλοῦσθαι - - - - - - -
προσῇ ἀργύριον δι - - - - - - -
μὴν σκεπα[σ]τικοὺς - - - - - - - -
πρῶτον ἀκούσας - - - - - - - -
παρὰ τὴν τοῦ κυρίου [Αὐτοκράτορος - - - -
ἐτόλμησαν ἢ σκε - - - - - - -
πης τι λαμβανο - - - - - - [πολ-
λάκις πα[ρ]ὰ τ[ὴν - - - - - -
σ]αντος γ - - - - - - - [π-
ρογραφή - - - - - - -
στρατηγῷ - - - - - - - [ἑ-
ξήκοντα - - - - - - -
ρον πρὸς τ - - - - - - [ἑ-
σ[θ]ωσα[ν - - - - - [πέμ-
πειν πασ - - - - - - -
καὶ τὰ ἄ[λλα - - - - - - -
καὶ τοὺς τ - - - - - - - [ἀνε-
πηρεάστου[ς - - - - - - -
ἤδη προλέγω - - - - - - -

των, εἰ καὶ - - - - - - [γέ-
νοιτο, τ[ο]ύτους ἀ - - - - - [ἀναγρά-
φεσθα[ι - - - - - - - -
ἐλάσσω - - - - - - - -
. . ιτων - - - - - - - -
τω]ν μοι μετὰ - - - - - - -
- γϱ - - - - - - - [ἐν τῇ μ-
ητροπόλει τοῦ [ν]ο[μ]οῦ - - - - - -

C. vs. 1. ἵν' ἐξῇ τῷ βουλομέν[ῳ], vs. 2. τ]οὺς ψευσαμένου[ς. κ]ελεύω δ[ὲ] - -, vs. 3. - - τὰς τῶν νομῶν τῶν - - vel ὑ]πε[ρ]β[ῇ] τὰς τῶν νομῶν τῶν - - coniiciente Boeckhio; vs. 4. - - ἀναγ[αγε]ῖν. ἐ[τ]ι κε[λεύω] - -, vs. 5. - - προς]πέμπειν - -, vs. 8. αὐτῶν εἶναι φανερὸν - -, vs. 11. ἔθους προςε - -, vs. 12. Καί[σ]αρ[ο]ς Σε[βαστοῦ, ubi Rudorffius vidit tempus decreti dati signatnm esse ex anno Imperatoris. Idem vs. 13. coniecit Χοιὰκ ῑᾱ, i. e. die VII. mensis Decembris. Ita inter edictum praefecti et promulgationem eius per strategum factam paene duo menses intercesserint (cf. ad n. 4957.).

Est epistola et decretum Gn. Vergilii Capitonis praefecti Aegypti proposita Oasitis a Posidonio stratego Oasis a. IX. Imp. Claudii, die VII. mensis Mechir, h. e. a. p. Chr. 49. kalendis Februariis. Decretum pertinet ad abusum liberarum legationum. Delatores Libyes fuerunt; rei inprimis οἱ ἐπὶ ταῖς χρείαις (vs. 14.), quos Rudorffius de iis accipit, quibus cura necessitatum militarium et erogatio militaris annonae demandata erat; qui sensus haud scio an angustior sit quam pro re; aptius Letronnius interpretatur „pour toutes les personnes ayant caractère public" nempe ordinis inferioris (conf. Introd. p. 299. *a.*). His interdicitur ne quid accipiant permeantes nomum neve cursus publici nomine plaustra, iumenta, mulos exigant a provincialibus (ἀγγαρεύειν), nisi qui diplomata a stratego sibi commodata habent. Qua de re Rudorffius apte confert Plin. Epist. X, 122. 123. Verum ne his quidem ultra domicilium dandum esse praeter praestationes a Maximo statutas (vs. 27.); quo nomine praeter loca aquam et ignem similiave intelligenda esse censet Rudorffius. De Maximo vide Introd. p. 310. *a.* In ordine verborum plurima bene restituit Letronnius, praesertim in altera recensione edita ap. Cailliaud. l. c. In nonnullis ab eo discedere coacti sumus, nec dubitamus quin et ipse iam inesse sentiat, quae minus probabiliter restituta videantur. Vss. 4. 5. 6. Letronnius dederat: ἵν' εἰδότες μηδὲν παράλογόν τε καὶ μηδὲν ὑπεναντίον τοῖς προςγεγραμμένοις πάθητε. Paulo melius Youngius: ἵν' εἰδότες αὐτὰ κατανοηθῆτε καὶ μηδὲν ὑπεναντίον τοῖς προςτεταγμένοις ἐγχειρίζητε. Sed κατανοηθῆτε stare non potest, licet defensum littera K tribus apographis firmata. Vs. 9. dixeris superfluum esse, quod ex n. 4957. addidimus Θηβαΐδος. Memorabile, quod praefectus decretum misit stratego, non epistratego Heptanomidis aut Thebaidis (conf. ad n. 4955.). Vss. 9. 10. Letronnius: ἐκ τῆς πόλεως προέθηκα διάταγμα ὃ καὶ ἔπεμψά σοι. Restitutio nostra usum Latinum exprimit: *Quod in urbe proposui decretum, huius exemplar tibi misi.* Ἡ πόλις est Alexandria (cf. Steph. Byz. v. Ἀλεξάνδρεια). Vss. 10. 11. Letronnius: ἐν [βραχεῖ χρόνῳ] — καθ' ἑ[κάστην πόλιν.] Idem vs. 13. ἐγκεχαραγμένον ἵνα γένηται τὰ ὑπ' ἐμοῦ σταθέντα ἅπασι φανερά. Qui ductus sunt ante ΓΕΝΗ ΤΑΙ, satis aperte ΔΗΛΑ efficiunt, praesertim in apographo Hydii. Vs. 14. nomen *Vergilii* debetur Letronnio. Verba Γναῖος Οὐεργίλιος Καπίτων λέγει dedit Posidonius (cf. n. 4957. vs. 3.). Vs. 23. στάτορας Letronnius postea vidit non movendum esse. Fuerunt autem statores in provinciis ministri publici magistratuum, similes lictorum (vide lex. Lat.). Vs. 23. extr. et 24. init. Letronnius: τοὺς ἀνθρώπους ἅπαντας; Boeckhius: τοὺς [λοι]ποὺς ἅπαντας, quod recepit etiam Rudorffius. Vs. 31. Letronnius: οἱ μὲν βασιλικοὶ - -; Rudorffius Boeckhii notam sequens: ὁμοίως οἱ βασιλικοί. Quod dedimus simul et lacunae et sententiae satis facit. Vs. 33. Letronnius: εἰςπέπρακται vel ἐκπέπρακται. Lacuna signata ab Hydio ante ΠΩΠΡΑΚΤΑΙ fecit ut lectionem illam reciperem. In fine huius versus Letronnius audacius καὶ εἰ μή, Χ̄; de multa locum intelligit etiam Rudorffius. Huic sententiae obstare videtur particula καί. Nam exspectaveris: εἰ δὲ μή. Ni fallor, scribae illi iubentur omnes sumptus nomi in litteras relatos intervallo sexaginta dierum logistis reddere; qui autem scribae sunt in Thebaide, quarto quoque mense inspicere τὰ λογιστήρια, et acta πρὸς Βασιλείδην τὸν Καίσαρος ἀπελεύθερον mittere, in quo illud mirum quod additum est καὶ τοὺς ἐκλογιστάς. Vs. 34. οἱ δ' ἐντὸς Θηβαΐδος recte legit Rudorffius. Letronnius dederat οἱ δ' ἐπὶ τῆς Θηβαΐδος. Alius, non noster Basilides videtur esse, qui memoratur Tacit. Hist. II, 78. IV, 82. Sueton. Vespas. 7., Cf. Introd. p. 319. *b.* Vs. 37. de usu verbi λογεύειν cf. papyros Taurin. et Peyron. II. p. 57.

4957.

In oppido El-Khargeh s. Ghirgé, loco primario Oasis magnae, in primo propylo templi eiusdem, intrantibus a dextra; primus transcripsit Cailliaud, qui edidit Voyage à l'Oasis Thèbes tab. XXIV. (cf. p. 115 sqq.). Paulo prius edita est in Classical Journ. T. XXIII. 1821. p. 156-165. ex Hydii apographo, curante Saltio. Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1822. p. 674 sqq. et in peculiari libello: Deux inscriptions Grecques gravées sur le pylône d'un temple Égyptien dans la grande Oasis, 1822. p. 10-31.; mox etiam ap. Cailliaud Voy. à Méroé T. III. 1826. p. 394 sqq. Apographum Hydii repetitum in libro: A Journey of two of the Oases of upper Egypt by Sir Archibald Edmonstone Bar[t]. Lond. 1822. p. 75-107. cum Youngii interpretatione Anglica et notis. Post Letronnium tractavit Rudorffius Mus. Rhen. a Niebuhrio et Brandisio edit. II. fasc. I. 1828. p. 64-

84. et p. 133-190. Denuo transcripsit et edidit Hoskins in libro: Visit to the Great Oasis, Lond. 1837. p. 301-314. cum Letronnii et Youngii restitutionibus. Citarunt Dirksen Beitr. zur Kunde des Röm. Rechts, 1825. p. 304-307. et Schrader Kritische Zeitschr. für Rechtswiss. Bd. I. Heft II. Tübingen 1826. p. 129-134. De forma tituli haec referuntur ap. Cailliaud l. c. „Cette grande inscription qui avait près de neuf mille lettres, se lit sur le montant de droit de la première porte et à la partie supérieure. Les lettres de la premières lignes ont près de 7 centimetres de haut (2 pouces ½), les dernières lettres n'ont plus que 2 centimetres ¾ (1 pouce). L'étendue totale, qu'elle occupe en hauteur, est d'environ 2,745 (7 pieds ½); sa largeur est à peu près de 2 mètres (6 pieds 2 pouces environ): elle remplie trois assises. D'après la place qu'occupe l'inscription il devait y avoir un peu d'inclinaison dans le côté à droite; mais cette inclinaison ne pouvait être sensible dans la gravure, à cause de l'altération des lettres finales."

[*Textum vide in tabula inserta.*]

Formam tituli et litterarum ex Cailliaudo dedi. Hoskinsiani exempli minor auctoritas utpote alienae auctoritati nimis obnoxii. Minora menda Cailliaudi, ut ΑΥΤΟΚΙΑΤΟΡΟϹ, ΠΑΝΤΟΓ, ΠΟΙΕΡΝ, similia tacitus correxi ex reliquis apographis, neque Hydiani exempli menda omnia annotanda censui. Potissima varietas lectionis haec est: Vs. 1. Caill. ϹΤΡΑ ΤΗϹΟϹ, deinde Hyd. ΘΑϹΕωLΒ-ΔΑιΔΟϹ ΙΟΥ, Hosk. ΟΑΙ Θ ΔΟΣ ΤΟΥ. Vs. 2. Caill. ΑΛΕΞΑΝ ΛΡΟΥ, Hyd. ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ; deinde Hyd. ΕΙΔΟΥϹ p. ΕΙΔΟΤΕϹ et ΕΥΕΡΓΕΤΙωΙΛ (Caill. ΕΥΕΡΓΕ ΓΙωΛ), et ΘΥΝΒΙΟΥΓ p. ΟΥΛΙΒΙΟΥϹ (ibi etiam Caill. Γ p. Ϲ, et deinceps ΓΟΥΛΠΙΚΙΟΥ). Vs. 3. init. Caill. ΑΥ⁻Ο p. ΑΥΤΟ; deinde Hyd. ΦΑωΦΙ ΑΙΟΥΝΑϹΥΒΑϹΤΗΙ (Caill. ϹΕΒΛϹΤΗΙ); ib. extr. Caill. ΔΙΑΜΕΝΕΝΤωΠΡΟϹΗΚΟVΤΙΚΑ, Hyd. ΔΙΑ ΜΕΝΕΙΝΤωΠΙΡΟϹΗΚΟ.ΤΙΚ, Hosk. ΔΙΑΜΕΝΕΙΝ ΤΩΠΡΟΣΗ ΚΑ. Vs. 4. init. Caill. ΤΑϹΓΗΜΑΤΙ, deinde ΚΝ p. ΚΑΙ; in fine Caill. ΚΑΙΤΡΙϹΜΕΓΙϹ, Hyd. Hosk. ΚΑΙΤΗΙΜΕΓΙϹ; Letronnius ex Caill. τρισμεγίστῃ. Sed ΤΡΙϹ minime dubium est quin sit ΤΗΙ, ut habent reliqui. Vs. 5. init. Hyd. ΤΗΙΠω. ΝΥΝ, Hosk. ΤΗΙΤ ΝΥΝ; deinde Hyd. ΠΟΛΕϹΕ ΠΕΒΗΝΚΑΤΑΒοωΜΕΝΟϹ (Caill. ΕΠΕΒΗΝΚΛΤΑ ΒοωΜΕΝΟL); in fine Caill. ΚΑΤΟΝΓΟΥϹ, Hyd. ΚΑΤΟΝΤΟΥ, Hosk. ΚΑΤΟΛΙΓΟΥΣ omisso priore ΚΑΙ. Vs. 6. init. Caill. ΕΥϹΧΗΜΟΛΙΕϹΤΑΤωΝ; deinde Hyd. ΚΑΙΤωΝΓωΝΓΕωΡΓΟΥΝΤωΝ, Hosk. ΚΑΙ ΤΩΝΚΑΙΤΩΝΓΕΩΡΓΟΥΝΤΩΝ; mox Hyd. ΤΑϹ ΕΓΓΙϹΤΑϹΕΝΟΜ cet., Caill. ΤΡϹΕΓΓΙϹΤΑΓΕΝΟΜ cet.; in fine Hyd. ΤΗΝΕΜΑΥΤΟΥΝΜΙΝ, Caill. ΤΗΝΕΜΑΥΤΘΥΔΥΝΧΜΙΝ, Hosk. ΤΗΝΑΠΕΜΟΥ ΔΥΝΑΜΙΝ. Vs. 7. Hyd. ΙΝΑΛΕΕΥΟΥΜΟΤΕΒΟΙΠΑΝ ΤΑΕΛΠΙΖΗΝΤΕ, Caill. ΙΝΑΛΕΕΥΟΥΜΟΤΕΡΟΙΠΛΝ ΤΛΡΛΠΙΖΗΙΕ, Hosk. quod dedi; in fine Caill. ΤΑ ΤΕΠΡΟω⌐ΗΡΙΑΝ, Hyd. ΤΑΤΕΠΡΟϹωΤΗΡΙΑΝ, Hosk. ΤΑΤΕΠΡΟΣΣΩΤΗΡΙΑΝ. Vs. 8. init. Caill. ΥΑΙ, Hyd. . ΑΙ, Hosk. ΚΑΙ; deinde Caill. ΒΟΗΘΕΙ ΑΝΗΚΟΝΤωΝΙ, reliqui ΒΟΗΘΕΙΑΝΑΝΗΚΟΝΤωΝ; mox Caill. ΠΟΡΕΓΡΑΨΑΑΛΑΠΑΙωϹΓΕΡΙ, Hyd. ΠΡΟ ΕΓΡΑΨΑΑΝΑΓΚΑΙωϹΠΕΙ, Hosk. ΠΡΟΕΓΡΑΨΑΑΝΑΓ ΚΑΙΩϹΠΕΡΙ. Vs. 9. init. Hyd. ΤΑΒΕΜΕΙΖΟΝΑΚΑΙ ΔΕΟΜΕΑΝΤΗϹΕΟΥ cet., Caill. ΤΑΔΕΜΕΙΖΟΝΑ ΚΝΔΕΟΝΕΛΑΤΗϹΤΟΥ, Hosk. quod dedi; deinde Caill. ΔΗΛωΤωΙ, Hyd. ΔΗΛωϹωΙ, Hosk. ΔΗΛΩΣΩ; in fine Hyd. ΤΑΝΙΕϹΑΜΕΝωΝ. Vs. 10. init. Hyd. ΙΕΡωΤΑΟΝΤΑΙΡΟΝ (Caill. ΥΕΡωΤΑΤΟΝΚΑΙΡΟΝ), Hosk. ΙΕΡΩΤΑΤΟΝΚΑΙΡΟΝ; deinde Hyd. ΕΥΛΟΓω ΤΑΤΗΝΟΥϹΑΙΠΗΕΝΤΕΥϹΙΝ, Caill. ΕΥΛΟΓωΤΑ ΤΗΙΟΥϹΑΙΙΤΗΝΕΝΤΕΥΞΙΝ, Hosk. ΕΥΛΟΓΩΤΑ ΤΗΝΟΥϹΑΝΤΗΝΕΝΤΕΥΞΙΝ; mox Hyd. ΜΗΕΑ ΚΟΝΤΑϹ. Vs. 11. med. Hyd. ΟΥᵛΟΑ. . . . . ΕΚΛΑ. ΨΕΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΟΠΟΛΛΟΥϹΑΠΕΙΡΟΥϹΟΝΤΑΓ ΤΗΣΤΟΙΑΥ, Caill. ΟΥΚΟΛ. . ωΙΕΒΛΑΨΕΤΑΠΡΑ ΠΑΙΑΤΟΠΟΛΛΟΙϹΑΠΕΙΡΟΥϹΟΝΤΑΤΤΗΓΟΙΑΙ, Hosk. ΟΥΚ Ο ΒΛ ΨΕ ΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΟ ΠΟΛΛΟΥΣΑΠΕΙΡΟΥΣΟΝΤΑΣΤΗΣΤΟΙΑΥ. Vs. 12. init. Caill. ΑΥΘΗΝΑΙ, Hyd. Hosk. ΑΧΘΗΝΑΙ; ib. med. Hyd. ΚΑΥΤΟϹ, Caill. Hosk. ΚΑΙΑΥΤΟϹ; extr. Hyd. Caill. ΑΞωΙϹΙΔωϹΤΟΥΤΟ, Hosk. ΑΞΩΕΙΔΩΣ ΤΟΥΤΟ, quae composui. Vs. 13. sub fin. Caill. ΝΕΛΛΟΝ, Hyd. ΜΕΜΟΝ, Hosk. ΜΕΛΛΟΝ. Vs. 14. sub fin. Hyd. ΑΙωΝΟΝϹΥΝΘΕΙΑΝ (Caill. ΓΥΝΗ ΘΕΙΑΝ) ΨΥΛΑϹϹωΝ. Vs. 16. post init. Hyd. ΙΝΑΙ, Caill. Hosk. ΙΝΑΑΙ, deinde Hyd. ΠωΜΑΤωΝ p. Ϲω ΜΑΤωΝ (Caill. ΓωΜΑΤωΝ); mox Hosk. ΤΗ, Hyd. Caill. ΤΗΙ. Vs. 17. med. Hyd. Hosk. ΕΔΑΝΙϹΕΝ, in fine Caill. ΝΡΑΚ, reliqui ΠΡΑΚ. Vs. 18. post init. Caill. ΚΥWΟΝ, Hyd. ΚΥΡΙΛΚΟΝ, Hosk. ΚΥΡΙΑΚΟΝ; deinde Hyd. Caill. ΛΕΜΗΙΛΑΜΟΘΕΝ vel ΛΕΜΗΙΛΑ ΜΟΘΗΝ, Hosk. ΔΕΜΗΔΑΜΟΘΕΝ; in fine Caill. Hyd. ΜΗΛΕϹΥΝΕΧωϹΙ, Hosk. ΜΗΔΕΣΥΝΕΧΩΣΙ. Vs. 20. init. Caill. ΤΕΥΟΝΥΙΑϹ, Hyd. ΤΕΓΟΝΥΙΑϹ; deinde Caill. ΑΤΟΔΕΔ p. ΑΠΟΔΕΔ; sub fin. Caill. Hyd. ΑΝΑΛΑϹΤΟΥϹ, Hosk. ΑΝΑΔΑΣΤΟΥΣ. Vs. 21. Caill. ΕΙΛΗΦΟϹΕΚ, Hosk. ΕΙΛΗΦΟ ΕΚ, Hyd. ΕΙΛΗ ΦΟϹ.ΕΙϹ; ib. extr. Caill. Hyd. ΟϹΤΙϹϹΑΝΕΝΘΑΛΕ, Hosk. ΟΣΤΙΣΑΝΕΝΘΑΔΕ. In lapide videtur Ϲ bis positum. Vs. 22. init. Caill. ϹΠΙΤΟΠΟϹ; deinde Hyd. ΤΟΙϹΔ. . ΗΜΟϹΙΟΙϹ, Hosk. ΤΟΙΣ ΗΜΟ ΣΙΟΙΣ; mox Caill. ΤΟΟΝΟΑ, Hyd. ΤΟΟΝΟ.Α, Hosk. ΤΟΟΝΟΜ, quae composui; in fine Caill. ΙΝ . . . ϹΙϹ, Hyd. ΙΝ . . . . . . ϹΙϹ, Hosk. ΙΝ ΕΙϹ. Vs. 23. init. Hyd. ΗΙΜΑΡΗΙ; in fine Hyd. ΚΑΤΕϹΧΗΜΕΝΟΙ. Vs. 25. init. Caill. ΠΟΙΚΑϹ p. ΠΡΟΙΚΑϹ; sub fin. Caill. ΤΑΙϹΠΝΑΙΞΙ, Hyd. ΤΑΙϹΓ. ΝΑΙΞΙ, Hosk. ΤΑΙΣΓΥΝΑΙΞΙ. Vs. 26. sub fin. Hyd. ΠΡΟϹΔΙΚΑ p. ΠΡΟϹΟΔΙΚΑ; deinde Caill. ΑΖΙΟΥΝΤωΝ; ib. extr. Caill. Hyd. ΚΛΑΥΔΟϹ, Hosk. ΚΛΑΥΔΙΟΣ. Vs. 27. Hyd. ΠΟϹΤΟΜΩΝΠΟΛΥΩΝ; deinde Caill. ΠΡΑΧΘΘΝΤΑ; mox Hyd. ΜΕΤΟ p. ΜΕΤΑΤΟ, Caill. ΚΛΤΑΚΡΕΙΜΑΙ p. ΚΑΤΑΚΡΕΙΝΑΙ. Vs. 28. init. Caill. ΚΜΥΛΙΟΝ, ubi ΚΛΑΥΔΙΟΝ; deinde Caill. ΑΠΕΛΥΓΑΝ, Hyd. ΑΠΕΛϹΑΝ, Hosk. ΑΠΕΛΥ ΣΑΝ; sub finem Caill. ΦΥΛΑϹϹωΝΚΛΙΕΚΚΙΝωΝ, Hyd. ΦΥΛΑϹϹωΝΚΑΙΕΚΙΝωΝ, Hosk. ΦΥΛΑΣΣΩ ΚΑΙΕΚΕΙΝΩΝ. Sed in lapide haud dubie fuit ΦΥ ΛΑϹϹωΙ ut vs. 34. et alibi. Ibid. extr. Caill. Hyd. ΤΗϹ, Hosk. ΤΗΙ. Vs. 29. init. Caill. Hyd. ΟϹΟΥ, Hosk. ΘΕΟΥ; sub finem Hyd. ΜΕΝΗϹΑ.ΤΕΛΕΙΑϹ, Hosk. ΜΕΝΗΣΑΥΤΟΙΣΑΤΕΛΕΙΑΣ. Vs. 30. sub fin. Caill. ϹΕΝΑΚΑΘ p. ϹΕΝΤΑΚΑΘ. Vs. 31. med. Caill.

ΙΟΥΛΙΟϹΔΗΜΗΤΡΙΟϹϹΤΡΑΤΗΓΟϹΟΑϹΕωϹΘΙLΑΙΔΟϹ ΤΟΥΠΕΜΦΘΕΝΤΟϹΜΟΙΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟϹΥΠΟΤΟΥΚΥΡΙΟΥΗΓΕΜΟΝΟϹ
ΤΙΒΕΡΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΥΜΕΙΝΥΠΕΤΑΞΑΙΝΕΙΔΟΤΕϹΑΠΟΛΑΥΗΤΕΤωΝΕΥΕΡΓΕϹΙωΝ L Β̄ ΛΟΥΚΙΟΥΛΙΒΙΟΥϹΕΒΑϹΤΟΥϹΟΥΛΠΙΚΙΟΥ
ΓΑΛΒΑΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹΦΑωΦΙᾹΙΟΥΛΙΑϹΕΒΑϹΤΗΙ ΤΙΒΕΡΙΟϹΙΟΥΛΙΟϹΑΛΕΞΑΝΔΡΟϹΛΕΓΕΙ: ΠΑϹΑΝΠΡΟΝΟΙΑΝΠΟΙΟΥΜΕΝΟϹΤΟΥΔΙΑΜΕΝΕΙΝΤωΠΡΟϹΗΚΟΝΤΙΚΑ
ΤΑϹΤΗΜΑΤΙΤΗΝΠΟΛΙΝΑΠΟΛΑΥΟΥϹΑΝΤωΝΕΥΕΡΓΕϹΙωΝΑϹΕΧΕΙΠΑΡΑΤωΝϹΕΒΑϹΤωΝΚΑΙΤΟΥΤΗΝΑΙΓΥΠΤΟΝΕΝΕΥϹΤΑΘΕΙΑΔΙΑΓΟΥϹΑΝΕΥΘΥΜωϹΥΠΗΡΕΤΕΙΝΤΗΙΤΕΕΥΘΗΝΙΑΚΑΙΤΗΙΜΕΓΙϹ
ΤΗΙΠωΙΝΥΝΚΑΙΡωΝΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΜΗΙΒΑΡΥΝΟΜΕΝΗΝΚΑΙΝΑΙϹΚΑΙΑΔΙΚΟΙϹΕΙϹΠΡΑΞΕϹΙϹΧΕΔΟΝΔΕΕΞΟΥΤΗϹΠΟΛΕωϹΕΠΕΒΗΝΚΑΤΑΒοωΜΕΝΟϹΥΠΟΤωΝΕΝΤΥΓΧΑΝΟΝΤωΝΚΑΙΚΑΤΟΛΙΓΟΥϹΚΑΙΚΑ
ΤΑΠΛΗΘΗΙΤωΝΤΕΕΝΘΑΔΕΕΥϹΧΗΜΟΝΕϹΤΑΤωΝΚΑΙΤωΝΓΕωΡΓΟΥΝΤωΝΤΗΝΧωΡΑΝΜΕΜΦΟΜΕΝωΝΤΑϹΕΓΓΙϹΤΑΓΕΝΟΜΕΝΑϹΕΠΗΡΕΙΑϹΟΥΔΙΕΛΙΠΟΝΜΕΝΚΑΤΑΤΗΝΕΜΑΥΤΟΥΔΥΝΑΜΙΝΤΑΕΠΕΙΓΟΝ
ΤΑΕΠΑΝΟΡΘΟΥΜΕΝΟϹΙΝΑΔΕΕΥΘΥΜΟΤΕΡΟΙΠΑΝΤΑΕΛΠΙΖΗΤΕΠΑΡΑΤΟΥΕΠΙΛΑΜΨΑΝΤΟϹΗΜΕΙΝΕΠΙϹωΤΗΡΙΑΤΟΥΠΑΝΤΟϹΑΝΘΡωΠωΝΓΕΝΟΥϹΕΥΕΡΓΕΤΟΥϹΕΒΑϹΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹΓΑΛΒΑΤΑΤΕΠΡΟϹϹωΤΗΡΙΑΝ
ΚΑΙΤΑΠΡΟϹΑΠΟΛΑΥϹΙΝΚΑΙΓΙΝωϹΚΗΤΕΟΤΙΕΦΡΟΝΤΙϹΑΤωΝΠΡΟϹΤΗΝΥΜΕΤΕΡΑΝΒΟΗΘΕΙΑΝΑΝΗΚΟΝΤωΝΙΠΡΟΕΓΡΑΨΑΑΝΑΓΚΑΙωϹΠΕΡΙΕΚΑϹΤΟΥΤωΝΕΠΙΖΗΤΟΥΜΕΝωΝΟϹΑΕΞΕϹΤΙΜΟΙΚΡΕΙ
ΝΕΙΝΚΑΙΠΟΙΕΙΝΤΑΔΕΜΕΙΖΟΝΑΚΑΙΔΕΟΜΕΝΑΤΗϹΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹΔΥΝΑΜΕωϹΚΑΙΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟϹΑΥΤωΙΔΗΛωϹωΙΜΕΤΑΠΑϹΗϹΑΛΗΘΕΙΑϹΤωΝΘΕωΝΤΑΜΙΕΥϹΑΜΕΝωΝΕΙϹΤΟΥΤΟΝΤΟΝ
ΙΕΡωΤΑΤΟΝΚΑΙΡΟΝΤΗΝΤΗϹΟΙΚΟΥΜΕΝΗϹΑϹΦΑΛΕΙΑΝΕΓΝωΝΓΑΡΠΡΟΠΑΝΤΟϹΕΥΛΟΓωΤΑΤΗΝοΥϹΑΝΤΗΝΕΝΤΕΥΞΙΝΥΜωΝΥΠΕΡΤΟΥΜΗΙΑΚΟΝΤΑϹΑΝΘΡωΠΟΥϹΕΙϹΤΕΛωΝΕΙΑϹΗΙΑΛ
ΛΑϹΜΙϹΘωϹΕΙϹΟΥϹΙΑΚΑϹΠΑΡΑΤΟΚΟΙΝΟΝ. ΘΟϹΤωΝΕΠΑΡΧΕΙωΝΠΡΟϹΒΙΑΝΑΓΕϹΘΑΙΚΑΙΟΤΙΟΥΚΟΛ..ωΙΕΒΛΑΨΕΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΤΟΠΟΛΛΟΥϹΑΠΕΙΡΟΥϹΟΝΤΑϹΤΗϹΤΟΙΑΥ
ΤΗϹΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑϹΑΧΘΗΝΑΙΜΕΤΑΝΑΓΚΗϹΕΠΙΒΛΗΘΕΝΤωΝΑΥΤΟΙϹΤωΝΤΕΛωΝ ΔΙΟΠΕΡΚΑΙΑΥΤΟϹΟΥΤΕΗΓΑΓΟΝΤΙΝΑΕΙϹΤΕΛωΝΕΙΑΝΗΜΙϹΘωϹΙΝΟΥΤΕΑΞωΙΕΙΔωϹΤΟΥΤΟ
ϹΥΜΦΕΡΕΙΝΚΑΙΤΑΙϹΚΥΡΙΑΚΑΙϹΨΗΦΟΙϹΤΟΜΕΤΑΠΡΟΘΥΜΙΑϹΕΚΟΝΤΑϹΠΡΑΓΜΑΤΕΥΕϹΘΑΙΤΟΥϹΔΥΝΑΤΟΥϹΠΕΠΕΙϹΜΑΙΔΕΟΤΙΟΥΔΕΙϹΤΟΜΕΛΛΟΝΑΚΟΝΤΑϹΤΙϹΑΞΕΙΤΕΛωΝΑϹ
ΗΙΜΙϹΘωΤΑϹΑΛΛΑΔΙΑΜΙϹΘωϹΕΙΤΟΙϹΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙϹΕΚΟΥϹΙωϹΠΡΟΕΡΧΕϹΘΑΙΜΑΛΛΟΝΤΗΝΤωΝΠΡΟΤΕΡωΝΕΠΑΡΧωΝΑΙωΝΙΟΝϹΥΝΗΘΕΙΑΝΦΥΛΑϹϹωΝΗΙΤΗΝΠΡΟϹΚΑΙΡΟΝΤΙΝΟϹΑΔΙΚΙΑΝ
ΜΕΙΜΗϹΑΜΕΝΟϹΕΠΕΙΔΗΙΕΝΙΟΙΠΡΟΦΑϹΕΙΤωΝΔΗΜΟϹΙωΝΚΑΙΑΛΛΟΤΡΙΑΔΑΝΕΙΑΠΑΡΑΧωΡΟΥΜΕΝΟΙΕΙϹΤΕΤΟΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝΤΙΝΑϹΠΑΡΕΔΟϹΑΝΚΑΙΕΙϹΑΛΛΑϹΦΥΛΑΚΑϹΑϹΚΑΙΔΙΑΥΤΟΤΟΥΤΟ
ΕΓΝωΝΑΝΑΙΡΕΘΕΙϹΑϹΙΝΑΑΙΠΡΑΞΕΙϹΤωΝΔΑΝΕΙωΝΕΚΤωΝΥΠΑΡΧΟΝΤωΝωϹΙΚΑΙΜΗΙΕΚΤωΝϹωΜΑΤωΝΕΠΟΜΕΝΟϹΤΗΙΤΟΥΘΕΟΥϹΕΒΑϹΤΟΥΒΟΥΛΗϹΕΙΚΕΛΕΥωΙΜΗΔΕΝΑΤΗΙΤωΝΔΗΜΟϹΙωΝΠΡΟΦΑ
ϹΕΙΠΑΡΑΧωΡΕΙϹΘΑΙΠΑΡΑΛΛωΝΔΑΝΕΙΑΑΜΗΙΑΥΤΟϹΕΞΑΡΧΗϹΕΔΑΝΕΙϹΕΝΜΗΙΔΟΛωϹΚΑΤΑΚΛΕΙΕϹΘΑΙΤΙΝΑϹΕΛΕΥΘΕΡΟΥϹΕΙϹΦΥΛΑΚΗΝΗΝΤΙΝΟΥΝΕΙΜΗΙΚΑΚΟΥΡΓΟΝΜΗΔΕΙϹΤΟΠΡΑΚ
ΤΟΡΕΙΟΝΕΞωΙΤωΝΟΦΕΙΛΟΝΤωΝΕΙϹΤΟΝΚΥΡΙΑΚΟΝΛΟΓΟΝΙΝΑΔΕΜΗΙΔΑΜΟΘΕΝΒΑΡΥΝΗΙΤΑϹΠΡΟϹΑΛΛΗΛΟΥϹϹΥΝΑΛΛΑΓΑϹΤΟΤωΝΔΗΜΟϹΙωΝΟΝΟΜΑΜΗΔΕϹΥΝΕΧωϹΙΤΗΝΚΟΙΝΗΝΠΙϹΤΙΝ
ΟΙΤΗΙΠΡωΤΟΠΡΑΞΙΑΠΡΟϹΑΜΗΔΕΙΚΑΤΑΧΡωΜΕΝΟΙΚΑΙΠΕΡΙΤΑΥΤΗϹΑΝΑΓΚΑΙωϹΠΡΟΕΓΡΑΨΑΕΔΗΛωΘΗΙΓΑΡΜΟΙΠΟΛΛΑΚΙϹΟΤΙΗΔΗΙΤΙΝΕϹΚΑΙΥΠΟΘΗΚΑϹΕΠΕΙΡΑϹΑΝΑΦΕΛΕϹΘΑΙΝΟΜΙΜωϹ
ΓΕΓΟΝΥΙΑϹΚΑΙΑΠΟΔΕΔΟΜΕΝΑΔΑΝΕΙΑΠΑΡΑΤωΝΑΠΟΛΑΒΟΝΤωΝΑΝΑΠΡΑϹϹΕΙΝΠΡΟϹΒΙΑΝΚΑΙΑΓΟΡΑϹΜΟΥϹΑΝΑΔΑϹΤΟΥϹΠΟΙΕΙΝΑΠΟϹΠωΝΤΕϹΤΑΚΤΗΜΑΤΑΤωΝωΝΗϹΑΜΕΝωΝωϹ
ϹΥΜΒΕΒΛΗΚΟΤωΝΤΙϹΙΝΑΝΑΒΟΛΙΚΑΕΙΛΗΦΟϹ. ΕΚΤΟΥΦΙϹΚΟΥΗΙϹΤΡΑΤΗΓΟΙϹΗΙΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙϹΗΙΑΛΛΟΙϹΤωΝΠΡΟϹΟΦΕΙΛΗΚΟΤωΝΤωΙΔΗΜΟϹΙωΙΛΟΓωΙΚΕΛΕΥωΙΟΥΝΟϹΤΙϹϹΑΝΕΝΘΑΔΕ
ΕΠΙΤΡΟΠΟϹΤΟΥΚΥΡΙΟΥΗΙΟΙΚΟΝΟΜΟϹΥΠΟΠΤΟΝΤΙΝΑΕΧΗΙΤωΝΕΝΤΟΙϹΔΗΜΟϹΙΟΙϹΠΡΑΓΜΑϹΙΟΝΤωΝΚΑΤΕΧΕϹΘΑΙΑΥΤΟΥΤΟΟΝΟΜΑΗΙΠΡΟΓΡΑΦΕΙΝΙΝ...ΕΙϹΤωΙΤΟΙΟΥΤωΙϹΥΝΒΑΛΛΗΙ
ΗΙΜΕΡΗΙΤωΝΥΠΑΡΧΟΝΤωΝΑΥΤΟΥΚΑΤΕΧΕΙΝΕΝΤΟΙϹΔΗΜΟϹΙΟΙϹΓΡΑΜΜΑΤΟΦΥΛΑΚΙΟΙϹΠΡΟϹΟΦΕΙΛΗΜΑΕΑΝΔΕΤΙϹΜΗΙΤΕΟΝΟΜΑΤΟϹΚΑΤΕϹΧΗΜΕΝΟΥΜΗΤΕΤωΝΥΠΑΡΧΟΝΤωΝΚΡΑΤΟΥ
ΜΕΝωΝΔΑΝΙϹΗΙΝΟΜΙΜωϹΛΑΒωΝΥΠΟΘΗΚΗΝΗΙΦΘΑϹΗΙΑΕΔΑΝΙϹΕΝΚΟΜΙϹΑϹΘΑΙΗΙΚΑΙωΝΗϹΗΤΑΙΤΙΜΗΙΚΑΤΕΧΟΜΕΝΟΥΤΟΥΟΝΟΜΑΤΟϹΜΗΔΕΤΟΥΥΠΑΡΧΟΝΤΟϹΟΥΔΕΝΠΡΑΓΜΑΕΞΕΙ
ΤΑϹΜΕΝΓΑΡΠΡΟΙΚΑϹΑΛΛΟΤΡΙΑϹΟΥϹΑϹΚΑΙΟΥΤωΝΕΙΛΗΦΟΤωΝΑΝΔΡωΝΚΑΙΟΘΕΟϹϹΕΒΑϹΤΟϹΕΚΕΛΕΥϹΕΝΚΑΙΟΙΕΠΑΡΧΟΙΕΚΤΟΥΦΙϹΚΟΥΤΑΙϹΓΥΝΑΙΞΙΑΠΟΔΙΔΟϹΘΑΙωΝΒΕΒΑΙΑΝΔΕΙ
ΤΗΝΠΡωΤΟΠΡΑΞΙΑΝΦΥΛΑϹϹΕΙΝΕΝΕΤΕΥΧΘΗΝΔΕΚΑΙΠΕΡΙΤωΝΑΤΕΛΕΙωΝΚΑΙΚΟΥΦΟΤΕΛΕΙωΝΕΝΑΙϹΕϹΤΙΝΚΑΙΤΑΠΡΟϹΟΔΙΚΑΑΞΙΟΥΝΤωΝΑΥΤΑϹΦΥΛΑΧΘΗΝΑΙωϹΟΘΕΟϹΚΛΑΥΔΙΟϹ
ΕΓΡΑΨΕΝΠΟϹΤΟΜωΙΑΠΟΛΥωΝΚΑΙΛΕΓΟΝΤωΝΥϹΤΕΡΟΝΚΑΤΑΚΕΚΡΙϹΘΑΙΤΑΥΠΟΙΔΙωΤωΝΠΡΑΧΘΕΝΤΑΕΝΤωΙΜΕϹωΙΧΡΟΝωΙΜΕΤΑΤΟΦΛΑΚΚΟΝΚΑΤΑΚΡΕΙΝΑΙΚΑΙΠΡΟΤΟΥΤΟΝΘΕΟΝ
ΚΛΑΥΔΙΟΝΑΠΟΛΥϹΑΙ ΕΠΕΙΟΥΝΚΑΙΒΑΛΒΙΛΛΟϹΚΑΙΟΥΗϹΤΕΙΝΟϹΤΑΥΤΑΑΠΕΛΥϹΑΝΑΜΦΟΤΕΡωΝΤωΝΕΠΑΡΧωΝΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑΦΥΛΑϹϹωΝΚΑΙΕΚΕΙΝωΝΚΑΤΗΚΟΛΟΥΘΗΚΟΤωΝΤΗΙ
ΤΟΥΘΕΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΧΑΡΙΤΙωϹΤΕΑΠΟΛΕΛΥϹΘΑΙΤΑΜΗΔΕΠωΙΕΞΑΥΤωΝΕΙϹΠΡΑΧΘΕΝΤΑΔΗΛΟΝΟΤΙΕΙϹΤΟΛΟΙΠΟΝΤΗΡΟΥΜΕΝΗϹΑΥΤΟΙϹΤΗϹΑΤΕΛΕΙΑϹΚΑΙΚΟΥΦΟΤΕΛΕΙΑϹΥΠΕΡΔΕ
ΤωΝΕΚΤΟΥΚΑΙϹΑΡΟϹΛΟΓΟΥΠΡΑΧΘΕΝΤωΝΕΝΤωΙΜΕϹωΙΧΡΟΝωΙΠΕΡΙωΝΕΚΦοΡΙΑΚΑΤΕΚΡΙΘΗΙωϹΟΥΗϹΤΕΙΝΟϹΕΚΕΛΕΥϹΕΝΤΑΚΑΘΗΚΟΝΤΑΤΕΛΕΙϹΘΑΙΚΑΙΑΥ
ΤΟϹΙϹΤΗΜΙΑΠΟΛΕΛΥΚωϹΤΑΜΗΔΕΠωΙΕΙϹΠΡΑΧΘΕΝΤΑΚΑΙΠΡΟϹΤΟΜΕΛΛΟΝΜΕΝΕΙΝΑΥΤΑΕΠΙΤΟΙϹΚΑΘΗΚΟΥϹΙΑΔΙΚΟΝΓΑΡΕϹΤΙΝΤΟΥϹωΝΗϹΑΜΕΝΟΥϹΚΤΗ
ΜΑΤΑΚΑΙΤΙΜΑϹΑΥΤωΝΑΠΟΔΟΝΤΑϹωϹΔΗΜΟϹΙΟΥϹΓΕωΡΓΟΥϹΕΚΦΟΡΙΑΑΠΑΙΤΕΙϹΘΑΙΤωΝΙΔΙωΝΕΔΑΦωΝΑΚΟΛΟΥΘΟΝΔΕΕϹΤΙΝΤΑΙϹΤωΝϹΕΒΑϹΤωΝ
ΧΑΡΙϹΙΚΑΙΤΟΤΟΥϹΕΝΓΕΝΕΙϹΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙϹΚΑΙΕΝΤΗΙ.ΟΛΛΙΑΦΙΛΕΡΓΙΑΜΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΑϹ..ΙΓΜΗΔΕΜΙΑΝ../LΕ....,..ΤΟΥ
ΠΟΛΛΑΚΙϹΜΕΝΕΠΕΖΗΤΗϹΑΤΕΚΑΥΤΟϹΔΕΦΥΛΑϹϹωΙωϹΤΕΜΗΔΕΝΑΤωΝΕΝΓΕΝωΝΑΛΕΞΑΝΔΡΕωΝΕΙϹΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑϹΧωΡΙΚΑϹΑΓΕϹΘΑΙ ΜΕΛΗϹΕΙΔΕ
ΜΟΙΚΑΙΤΑϹϹΤΡΑΤΗΓΙΑϹΜΕΤΑΔΙΑΛΟΓΙϹΜΟΝΠΡΟϹΤΡΙΕΤΙΑΝΕΝΧΕΙΡΙΖΕΙΝΤΟΙϹΚΑΤΑϹΤΑΘΗϹΟΜΕΝΟΙϹ ΚΑΘΟΛΟΥΔΕΚΕΛΕΥωΙΟϹΑΚΙϹΕΠΑΡΧΟϹΕΠΑΥΤΟΝΑΧΘΕΝΤΑΕΦΘΑ
ϹΕΝΚΡΕΙΝΑϹΑΠΟΛΥϹΑΙΜΗΚΕΤΙΕΙϹΔΙΑΛΟΓΙϹΜΟΝΑΓΕϹΘΑΙΕΑΝΔΕΚΑΙΔΥΟΕΠΑΡΧΟΙΤΟΑΥΤΟΠΕΦΡΟΝΗΚΟΤΕϹωϹΙΚΑΙΚΝΚΟΛΑϹΤΕΟϹΕϹΤΙΝΟΕΓΛΟΓΙϹΤΗϹΟΤΑΑΥΤΑΕΙϹΔΙΑΛΟΓΙϹΜΟΝ
ΑΓωΝΚΑΙΜΗΔΕΝΑΛΛΟΠΟΙωΝΠΛΗΝΑΡΓΥΡΙϹΜΟΥΠΡΟΦΑϹΙΝΚΑΤΑΛΕΙΠωΝΕΑΥΤωΙΚΑΙΤΟΙϹΑΛΛΟΙϹΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙϹΠΟΛΛΟΙΟΥΝΗΞΙωϹΑΝΕΚϹΤΗΝΑΙΜΑΛΛΟΝΤωΝΙΔΙωΝΚΤΗΜΑΤωΝωϹΙ
ΠΛΕΙοΝΤΗϹΤΙΜΗϹΑΥΤωΝΑΝΗΛωΚΟΤΕϹΔΙΑΤΟΚΑΘΕΚΑϹΤΟΝΔΙΑΛΟΓΙϹΜΟΝΤΑΑΥΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΕΙϹΚΡΙϹΙΝΑΓΕϹΘΑΙΤΟΔΑΥΤΟΚΑΙΠΕΡΙΤωΝΕΝΙΔΙωΙΛΟΓωΙΠΡΑΓΜΑΤωΝΑΓΟΜΕΝωΝΙϹΤΗΜΙωϹ
ΤΕΕΙΤΙΚΡΙΘΕΝΑΠΕΛΥΘΗΙΗΙΑΠΟΛΥΘΗϹΕΤΑΙΥΠΟΤΟΥΠΡΟϹΤωΙΙΔΙωΙΛΟΓωΙΤΕΤΑΓΜΕΝΟΥΜΗΚΕΤΙΕΞΕΙΝΑΙΤΟΥΤωΙΕΙϹΑΓΓΕΛΛΕΙΝΚΑΤΗΓΟΡωΙΜΗΔΕΕΙϹΚΡΙϹΙΝΑΓΕϹΘΑΙΗΙΟΤΟΥΤΟΠΟΙΗϹΑϹΑΠΑΡΑΙΤΗ
ΤωϹΖΗΜΙωΘΗϹΕΤΑΙΟΥΔΕΝΓΑΡΕϹΤΑΙΠΕΡΑϹΤωΝϹΥΚΟΦΑΝΤΗΜΑΤωΝΕΑΝΤΑΑΠΟΛΕΛΥΜΕΝΑΑΓΗΤΑΙΕωϹΤΙϹΑΥΤΑΚΑΤΑΚΡΕΙΝΗΙΗΔΗΙΔΕΤΗϹΠΟΛΕωϹϹΧΕΔΟΝΑΟΙΚΗΤΟΥΓΕΝΟΜΕΝΗϹΔΙΑΤΟ
ΠΛΗΘΟϹΤωΝϹΥΚΟΦΑΝΤωΝΚΑΙΠΑϹΗϹΟΙΚΙΑϹϹΥΝΤΑΡΑϹϹΟΜΕΝΗϹΑΝΑΓΚΑΙωϹΚΕΛΕΥωΙΕΑΝΜΕΝΤΙϹΤωΝΕΝΙΔΙωΙΛΟΓωΙΚΑΤΗΓΟΡωΝωϹΕΤΕΡωΙϹΥΝΗΓΟΡωΝΕΙϹΑΓΗΙΥΠΟΘΕϹΙΝΠΑΡΙϹΤΑϹΘΑΙΥΠ
ΑΥΤΟΥΤΟΝΠΡΟϹΑΓΓΕΙΛΑΝΤΑΙΝΑΜΗΔΕΕΚΕΙΝΟϹΑΚΙΝΔΥΝΟϹΙΠΕΑΝΔΕΙΔΙωΙΟΝΟΜΑΤΙΚΑΤΕΝΕΓΚωΝΤΡΕΙϹΥΠΟΘΕϹΕΙϹΜΗΙΑΠΟΔΕΙΞΗΙΜΗΚΕΤΙΕΞΕΙΝΑΙΑΥΤωΙΚΑΤΗΓΟΡΕΙΝΑΛΛΑΤΟΗΜΙϹΥΑΥΤΟΥ
ΤΗϹΟΥϹΙΑϹΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕϹΘΑΙΑΔΙΚωΤΑΤΟΝΓΑΡΕϹΤΙΝΠΟΛΛΟΙϹΕΠΑΓΟΝΤΑΚΙΝΔΥΝΟΥϹΥΠΕΡΟΥϹΙωΝΚΑΙΤΗϹΕΠΙΤΙΜΙΑϹΑΥΤΟΝΔΙΑΠΑΝΤΟϹΑΝΕΥΘΥΝΟΝΕΙΝΑΙ ΚΑΙΚΑΘΟΛΟΥΔΕ
..ΛΕΥϹΟΜΑΙΤΟΝΓΝωΜΟΝΑΤΟΥΙΔΙΟΥΛΟΓΟΥ......ΑΙΤΑΚΑΙΝΟΠΟΙΗΘΕΝΤΑΠΑΡΑΤΑϹΤωΝϹΕΒΑϹΤωΝΧΑΡΙΤΑϹΕ..ΝοΡΟωϹΑΠΕΝΟϹΠΡΟΙΡΑΨω··Ι
ΕΛΕϹΧΘΕΝΤΑϹϹΥΚΟΦΑΝΤΑϹωϹΕΔΕΙΕΤΙΜωΡΗϹΑΜΗΝΟΥΚΑΓΝΟωΙΔΟΤΙΠΟΛΛΗΝΠΡΟΝΟΙΑΝΠΟΙΕΙϹΘΕΚΑΙΤΟΥΤΗΝΑΙΓΥΠΤΟΝΕΝΕΥϹΤΑΘΕΙΑ··Ι/ΙΜ......ΕΞΗϹ
ΧΟΡΗΓΙΑϹΕΧΕΤΕΟϹΑΟΙΟΝΤΕΗΝΕΠΗΝωΡΘωϹΑΜΗΝΕΝΕΤΥΧΟΝΓΑΡΜΟΙΠΟΛΛΑΚΙϹΟΙΚΑΘΟΛΗΝΤΗΝΧωΡΑΝΓΕωΡΓΟΥΝΤΕϹΚΑΙΕΔΗΛωϹΑΝΟΤΙΠΟΛΛΑΚΑΙΝωϹΚΑΤΕΚΡΙΘΗϹ
ΑΙΗΛΛΑΤΕΛΕϹΜΑΤΑϹΙΤΙΚΑΚΑΙΑΡΓΥΡΙΚΑΚΑΙΟΥΚΕΞΟΝΤΟΙϹΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙϹΕΥΧΕΡωϹΚΑΘΟΛΙΚΟΝΤΙΚΑΙΝΙΖΕΙΝΤΑΥΤΑΔΕΚΑΙΤΑΤΟΙΑΥΤΑΚΑΤΑΚΡΙΜΑΤΑΟΥΚΕΠΙΤΗΝΘΗΒΑΙΔΑΜΟΝΙ
..ΔΕΕΠΙΤΟΥϹΠΟΡΡωΙΝΟΜΟΥϹΤΗϹΚΑΤωΙΧωΡΑϹΑΛΛΑΚΑΙΤΑΠΡΟΑϹΤΙΑΤΗϹΠΟΛΕωϹΕΦΘΑϹΕΝΤΗΝΤΕΑΛΕΞΑΝΔΡΕωΝΚΑΛΟΥΜΕΝΗΝΧωΡΑΝΚΑΙΤΟΝΜΑΡΕωΤΗΝ
.ΙϹΚΑΤΑΝΟΜΟΝϹΤΡΑΤΗΓΟΙϹΙΝΑΕΙΤΙΝΑΚΑΙΝωϹΤΗΙΕΓΓΙϹΤΑΠΕΝΤΑΕΤΙΑΤΑΜΗΙΠΡΟΤΕΡΟΝΤΕΛΟΥΜΕΝΑΚΑΘΟΛΙΚωϹΗΙΠΛΗΘΙΚωϹΝΟΜωΝΗΙΤΟΠΑ
ΕΚΡΙΘΗΙΤΑΥΤΑΕΙϹΤΗΝΠΡοΤΕΡΑΝΤΑΞΙΝΑΠΟΚΑΤΑϹΤΗϹωϹΙΝΠΑΡΕΝΤΕϹΑΥΤωΝΤΗΝΑΠΑΙΤΗϹΙΝΑΚΑΙΕΠΙΤΟΝΔΙΑΛΟΓΙϹΜΟΝΑΧΘΕΝΤΑΕΚΤωΝ
Ϲ–ωΛϹΑΕΤΙΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΙΤΗΝΑΜΕΤΡοΝΕΞΟΥϹΙΑΝΤωΝΕΓΛΟΓΙϹΤωΝΔΙΑΤΟΠΑΝΤΑϹΑΥΤωΝΚΑΤΑΒΟΑΝΕΠΙΤωΙΠΑΡΑΓΡΑΦΕΙΝΑΥΤΟΥϹΠΛΕΙϹΤΑΕΚΤ
....ΝΕΞΟΥϹΥΝΕΒΑΙΝΕΝΑΥΤΟΥϹΜΕΝΑΡΓΥΡΙΖΕϹΘΑΙΤΗΝΔΕΑΙΓΥΠΤΟΝΑΝΑϹΤΑΤΟΝΓΕΙΝΕϹΘΑΙΚΑΙΝΥΝΤΟΙϹΑΥΤΟΙϹΠΑΡΑΓΓΕΛΛωΙΜΗΔΕΝΕΞΟΜΟΙωΜΔ
Ι.ΓΡΑΦΕΙΝΑΛΛΑΧΤΙΜΑΛΛΟΤΙΤωΙΚΑΘΟΛΟΥΧωΡΙϹΤΟΥΚΡΕΙΝΑΙΤΟΝΕΠΑΡΧΟΝΚΕΛΕΥωΙΔΕΚΑΙΤΟΙϹϹΤΡΑΤΗΓΟΙϹΜΗΔΕΝΠΑΡΑΕΓΛΟΓΙϹΤωΝΜΕΤΑΛΑΜΒΑΝΕΙΝΧωΡΙϹΥΙ
ιακωρ
ΙΛϹΕΠΑΡΧΟΥΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΔΕΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙΕΑΝΤΙΕΥΡΕΘωϹΙΨΕΥΔΕϹΗΙΠΑΡΑΤΟΔΕοΝΠΑΡΑΓΕΓΡΑΦΟΤΕϹΚΑΙΤΟΙϹΙΔΙωΤΑΙϹΑΠΟΔωϹΟΥϹΙΝΟϹΟΝΑΠΗΤΗΘΗϹΑΝΚΑΙΤΟϹ
Υ...ΙΓΟΥΕΙϹΙϹΤΟΔΗΜΟϹΙΟΝ·ΤΗϹΔΑΥΤΗϹΚΑΚΟΤΕΧΝΙΑϹΕϹΤΙΝΚΑΙΗΙΛΕΓΟΜΕΝΗΙΚΑΤΑϹΥΝΟΨΙΝΑΠΑΙΤΗϹΙϹΟΥΠΡΟϹΤΗΝΟΥϹΑΝΑΝΑΒΑΙ
...Ι.ΛΛΟΠΡΟϹϹΥΝΚΡΙϹΙΝΑΡΧΑΙΑϹΕΤΕΡωΝΤΙΝωΝΑΝΑΒΑϹΕω.......ΤΗϹΑΛΗΘΕΙΑϹΑΥΤΗϹΟΥΔΕΝΔΟΚΕΙΔΙΚΑΙΟΤΕ··ΡΟΝΕΙΝΑΙΘΑΡ
......Ι...ΙΚΙΛΙΚΑΙΠΡΟΘΥΜωϹΓΕωΡΓΕΙΝΤΟΥϹΑΝΘΡωΠΟΥϹ.......ϹΟΤΙΠΡΟϹΤΟΑΛΗΘΕϹΤΗϹΟΥϹΗϹΑΝΑΒΑϹΕωϹΚΑΙΤΗϹΒΕΒΡ.ΓΑ
Ι.ΟΥΠΡΟϹϹΥΚΟΦΑΝΤΙΑΝΤωΝΚΑΤΑϹΥΝΟΨΙΝΠΑΡΑΓΡΑΦΟΝ ΝωΝΗΙΑΠΑΙΤΗϹΙϹΕϹΤΑΙΕΑΝΔΕΤΙϹΕΞΕΛΕΓΧΘΗΙΨΕΥϹΑΜΟ.
\ΙΟΝΤΡΙΠΛΑΑϹΙΟΝΑΠΟΔωϹΕΙ ΟϹΟΙΜΕΝΓΑΡΕΦοΒΗΘΗϹΑΝΑΚΟΥϹΑΝΤΕϹΠΕΡΙΑΝΑΜΕΤΡΗϹΕωϹΤΗϹΕΝΤΗΙΑΛΕΞΑΝΔΡΕωΝ...
ΙωΙΑ·ΕΝΕΛΑΙΤΗΙΑΡΧΑΙΑϹΓΙϹ··ΙϹΗΝΟΥΔΕΠΟΤΕϹΧΟΙΝΙΟΝΚΑ.ΙΙΝΕΧΘΗΙΜΗΙΜΑΤΗΝϹΥΝ.ΕΙϹΘωϹΑΝΟΥΤΕ...Ι.ΤΟΛΜΗϹΕΙ
ΑΙΤΗΝΑΝΑ.ΕΤΡΗϹΙΝΟΥΤΕΕ...ΙΗϹΕΤΑΙΜΕΝΕΙΝΓΑΡΟΦΕΙΛΕΙΤ.ΕΞΑΙωΝΟϹΑΥΤΗϹΔΙΚΑ..ΤΟΔΑΥΤΟΙϹΤΗΜΙ.ΕΡΙΤωΝΤΟ...
ωΝΠΡΟϹΓΕΝΗΜΑΤωΝωϹΤΕ....ΔΕΝΕΠΑΥΤωΝΚΑΙΝΙΖΕϹΘΑΙΠΕΡΙΔΕΤωΝΑΡΧΑΙΟΤϹΛ....Ϲ.ΟΕϹΕωΝΕΝΚΕΙ....ΝΥΜωΝΑΙϹΙΙ.....
ΕΟΝΗΛΑΤϹΑΙΠΟΛΛΑΚΙϹω....ΠΛΕΟΝΠΕΡΙΕ....ΙΗϹΑΝΠΛΗΝΑΡΓΥΡΙϹΜΟΥΤωΝΠΡΑΓΜ....ωΝΚΑΙΤΗϹΤω.....ΠωΝΕΠΙΙ Α
ΕΙ.\ϹΤωΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΓΡΑΨ....ΙΕΤΑΤωΝΑΛΛω..ΕΑΛΥΤωΙΔΗΛωΙΤωΙΜΟΝωΙΔΥΝΑΜΕ....ΙΤΑΤΟΙΑΥΤΑΟΛ.....ωϹΕΚΚΟΠΤΕΙΝ
....ΑΙΤΗϹΙΙΑΝΤωΝΙ..ΙωΙϹωΤΗΡΙΑϹΗΙΔ' ΝΕΚΗϹ..ΡΓΕϹΙΑΚΑΙΠΡΟΝΟΙΑ... ΓϹΠΙωΤΟΥ....ΙΟΥΛΕΙΒΙΟΥ
ΒΑΚΑΙ.ΑΡΟϹϹΕΒΑϹΤ.ΥΔΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹ ΕΠΙΦ·ΙΒ̄·

MENEN, ubi reliqui MENEIN; deinde Caill. ΓΑΡ ϹΤΙΝ, Hyd. ΓΑΡ.ϹΤΙΝ, Hosk. ΓΑΡΕΣΤΙΝ. Vs. 32. med. Hyd. ΥΚΦΟΡΙΑ, ubi reliqui ΕΚΦΟΡΙΑ; deinde Caill. Ε⍵ΔΑΦ⍵Ν, Hyd. ΕΔΑΠ⍵Ν, Hosk. ΕΔΑΦΩΝ. Vs. 33. init. Caill. ΧΛΡΙϹΙΚΝΤΟ, Hyd. ΧΑΡΙϹΙΚΑΙ ΤΟ, Hosk. ΚΑΡΙΣΙΚΑΙΤΟ; deinde Caill. ϹΝΓΕ ΝΕΙϹΛΛΞΞΑΝΛΡΕΙΓΚΑΙΕΝΤΗΙ.ΟΛΛΙΛΦΙΛΕΡΓΙΑ ΜΚΔΤΘΙΚΓΥΜΤΛ...ΙΓΜΜΙΙΛΓΜΙΑΝ../LE....ᴊ ..ΤΟΥ, Hyd. ΕΝΕΓΝΕΙϹΛΛΕΞΑΝΔΡΕΙϹΚΑΙΕΝΤΗ ..ΟΛΟΛΑΙΛΦΙΛΕΡΓΙΑΛΙΚΑΤΟΗΟᵛ..ΤΔ--ΙΠΝ ...., Hosk. ΕΓΓΕΝΕΙΣΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΣ ΚΑΙΕΝΤΗΙΧΩΡΑΔΙΑΣΩΤΗΡΙΑΣΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΑΣ ·ΣΜΗΔΕΜΙΑΝ nec quidquam amplius; haec utcunque composui. Vs. 34. fin. Caill. Χ⍵ΡΙΧΑΕΑΓΕ ϹΘΑΙ ΜΕΛΗΕΕΙΔΕ, Hyd. Χ⍵ΡΙΚΑϹΑΓΕϹΒΑΙΜΕ ΛΗϹΕΙΔΥ, Hosk. ΧΩΡΙΚΑΣΑΓΕΣΘΑΙΜΕΛΗΣΕΙΔΕ, quae composui. Vs. 35. med. Caill. Hyd. ΕΝΧLΡΙ ΖΕΙΝ, Hosk. ΕΝΧΕΙΡΙΖΕΙΝ; sub finem Caill. ΚΛ ΟΟΛΟΥΛΕΚΕΛΕΥ⍵ΙΟϹΛΚΙϹ, Hyd. ΚΑΘΟΛΟΥΔΕΥ ⍵ΙΟϹΑΚΙϹ, Hosk. ΚΑΘΟΛΟΥΔΕΚΕΛΕΥΩΟΣΑΚΙΣ; in fine Caill. ΕΦΘΟ. Vs. 36. sub fin. Caill. ΚΛΙΚΝ ΚΟΛ, Hyd. Hosk. ΚΑΙΚΟΛ. Vs. 37. init. Caill. ΑΟΝ ΚΙΜΗΔΕΝΑΛΛΟ, Hyd. ΑΡ⍵Ν..ΙΜΗΔΕΝΑΛΛΟ, Hosk. ΑΓΩΝΚΑΙΜΗΔΕΝΑΛΛΟ; deinde Caill. ΠΛΗΝ ΡΓΥΡΙϹΜΟΥ, Hyd. ΠΛΗΝΕΡΓΥΡΙϹΜΟΥ, Hosk. ΠΛΗΝΑΡΓΥΡΙΣΜΟΥ; sub finem Caill. ΠΟΛΛΟ ΓΟΥΝ, Hyd. ΠΟΛΛΟϹΟΥΝ, Hosk. ΠΟΛΛΟΙΟΥΝ, qui deinceps ΕΚΣΤΗΣΑΙ (Hyd. ΕΚϹΤΗΑΙ). Ultimus ductus Ι in apogr. Caill. fortasse pars est voculae ΗΔΗ, nisi aeque superfluus est, ut vs. 8. in voce ΑΝΗΚΟΝΤ⍵ΝΙ. Vs. 38. sub finem Caill. ΑϹΕ ΓΘΑΙ, Hyd. ΑϹΕϹΘΑΙ, Hosk. ΑΓΕΣΘΑΙ. Vs. 40. sub finem Caill. Hosk. ΚΑΤΑΚΡΙΝΗΙ, Hyd. ΚΑΤΑ ΚΡΕΙΝΗΙ. Vs. 41. sub finem Caill. ΚΑΗΓΟΡ⍵Ν, Hyd. ΚΑ.ΗΓΟΡ⍵Ν, Hosk. ΚΑΤΗΓΟΡΩΝ; deinceps Caill. ΕΤΕΡΙ⍵, Hyd. ΕΤΡ⍵Ι, Hosk. ΕΤΕΡΩΙ. Vs. 42. post init. ubi ΙΝΑ, Hyd. habet ΙΜΑ, Hosk. ΑΙΚΑΙ; post ΑΚΙΝΔΥΝΟϹ Caill. Hyd. ΙΠ, quod fuit ΗΙ, Hosk. Η. Vs. 43. post init. Caill. ΙΔΡΕϹΤΙΝ, Hyd. ΠΑΡΕϹΤΙΝ, Hosk. ΓΑΡΕΣΤΙΝ; deinde Hyd. ΙΠΡΟΥ ϹΙ⍵Ν p. ΥΠΕΡΟΥϹΙ⍵Ν; mox Caill. ΕΠϹΙΜΙΑϹ, Hyd. Π.ΙΜΙΑϹ, Hosk. ΕΠΙΤΙΜΙΑΣ. Ultima ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥΔΕ Hosk. in versus sequentis initium coniicit. Vs. 44. Caill. ΝΕΥΓΟΜΑΙΤΟΝΓΝ⍵ΜΟ ΝΑΤΟΥΙΛΙΟΥΛΘϹΟΥΛΙΤΑΚΑΙΝΟΠΘΙΗΘΕΜΙΤΛ ΠΑΡΛΤΑΓΤ⍵ΝϹΕΒΑΓΤ⍵ΝΧΛΡΙΤΛϹΕΝΟΡΟ⍵ϹΑ ΠΕΝΟϹΠΡΟΙΡΑΨ⍵..Ι, Hyd. ..ΑΕΥLΟΜΑΙΤΟΝ ΓΝ⍵ΜΟΝΑΤΟΥ·ΑΙΟΥΛΘΕΟΥ......ΑΙΤΑΚΑΙΝ ΠΟΙΗΘΕΝΤΑΠΑΡΑΤΑϹΤ⍵ΝϹΕΒΑϹΤ⍵ΝΧΑΡΙΤΑϹ Ε..ΝΟ..⍵ϹΑΙΙϹΙ.ΟΠΓΟΙ...⍵............, Hosk. ΛΕΥΣΟΜΑΙΤΟΝΓΝΩΜΟΝΑΤΟΥΙΔΙΟΥ ΛΟΓΟΥΑΝΤΑΚΑΙΝΟΠΟΙΗΘΕΝΤΑΠΑΡΑΤΑΣΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝΧΑΡΙΤΑΣΕ Σ nec quidquam praeterea; haec utcunque composui. Vs. 45. init. Caill. ΕΛΕϹΧΟΕΝ ΤΑϹΥΚΟΦΑΝΤΑϹ⍵ϹΕΔΕΙ, Hyd. ΕΔΕϹΧΘΕΝΤΑϹ ϹΥΚΟΦΑΝΤΑϹ⍵ϹΕΔΙ, quae composui; Hosk. ibi ΕΝΔΕΙΧΘΕΝΤΑΣ cet. de coniectura manifesto. In fine Hyd. ΑΙΓΥΠΤΟΝ (Caill. ΑΙΓΥΠΤΟΧ) ΕΝΕΥΕ ΤΑΘΕΙΑ..........ΕΞΗϹ....., Hosk. ΑΙΓΥΠΤΟΝ ΕΝΕΥϹΤΑΘΕΙΑ ΕΞΗΣ. Vs. 46. Caill. ΕΠΗΝ⍵ΡΘ⍵ϹΑΜΗΝ, Hyd. ΕΠΗΝ⍵ΡΘ⍵ϹΑΗΝ, Hosk. ΕΠΑΝΩΡΘΩΣΑΜΗΝ; sub finem Caill. Χ⍵ΡΑΝϹΓ⍵Ι ΟΥΝΤΕϹΚΑΙ, Hyd. Χ⍵ΡΑΝϹ.⍵ΜΟΥΝΤΕΚΑΙ, Hosk. ΧΩΡΑΝΓΕΩΡΓΟΥΝΤΕΣΚΑΙ; in fine Hyd. ΠΟΔ ΔΑΙ....ΚΑΤΕΚΡΙΘΗϹ, Hosk. ΠΟΛΛΑΚΟΙΝΑΚΑ ΤΕΚΡΙΘΗ. Vs. 47. init. Caill. ΙΗΔΔΑ, Hyd. ΑΙΗ ΑΔΑ, Hosk. - - ΛΑ; sub finem Caill. ΚΑΤΑΚϤΜΑ ΤΛ, Hyd. Hosk. ΚΑΤΑΚΡΙΜΑΤΑ; ib. extr. Hyd. ΜΟΝΙΟ....., Hosk. ΜΟΝ. Vs. 48. init. Caill. Hyd. ΕΜΙ p. ΕΠΙ, et Π⍵ΡΡ⍵Ι (Hosk. ΕΠΙ et ΠΟΡΡΩ); deinde Hyd. ΤΗΕ⍵Ι, Caill. ΤΗΕΚΑΤ⍵Ι, Hosk. ΤΗΣ ΚΑΤΩ; mox Hyd. ΠΡΟΑϹΤΑ. Post ΜΑΡΕ⍵ΤΗΝ quattuordecim punctis lacunam notat Hydius. Vs. 49. init. Caill. ΙϹΙΑΤΝΟΜΟΝ, Hyd. ΙΕΙΑΤΑΝΟΜΝ, Hosk. ΙΣΚΑΤΝΟΜΟΝ; ib. extr. Caill. ΝΙΤΟΠΑ, Hyd. ΗΙΤΟΠΑ, Hosk. ΗΤΟΠΑ. Vs. 50. init. Hosk. nihil nisi ΘΗ ex verbo ΕΚΡΙΘΗΙ (Caill. ϹΚΡΙΟΗΙ). Vs. 51. init. Hyd. Γ..⍵ΑϹΑ·ΕΤΙΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝ (Caill. ΚΑΠΡΟΤϹΡΟΝ), Hosk. ΕΚΟΛ ΣΑΕΤΙΚΑΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ, de coniectura, ut videtur; deinde Caill. Hyd. ΕϹΔΟΓΙϹΤ⍵Ν, quod est ΕΓΛΟΓΙϹΤ⍵Ν, Hosk. ΕΚΛΟΓΙΣΤΩΝ; in fine Caill. ΠΛΕΙϹΤΑΕΚΠ, Hyd. ΠΛΙϹΤΑΕΚΤ..............., Hosk. ΠΛΕΙ ΣΤΑΕΚΕ. Vs. 52. init. Caill. ....ΝΕΑΟΥϹΥΝΕ, Hyd. ....ΝΕΖΟΥΕΥΝΕ, Hosk. ΕΞΟΥΣΥΝΕ; ib. extr. Caill. ΕΞΟΜΟΤ⍵ΜΔ, Hyd. ΕΞΟΜΟΙ⍵Μ........ ...., Hosk. ΕΞΟΜΟΙΩΜ. Vs. 53. init. Caill. Ι Π⍵ΦϹΙΝΑ.ΛΑΧΤΙΜΑΛΛΟΤΙ, Hyd. ..ΓΥΑΦΕ.Ν ΑΛΛ..ΠΙΑΛΛΟΤΙ, Hosk. ΓΡΑΦΕΙΝΑΛΛ ΑΛΛ ΟΤΙ; deinde Caill. ΤΟΙΙΕΙΑΡΧΟΝ (p. ΤΟΝΕΠΑΡ ΧΟΝ) ΚΕΛΕΥ⍵ΔΕ (Hyd. ΚΕΛΕΥ⍵ΙΔΕ); sub finem Hosk. ΕΚΛΟΓΙΣΤΩΝ; ib. extr. Caill. Χ⍵ΡΙϹΥι, Hyd. Χ⍵ΡΙ.Ϲ...., Hosk. ΧΩΡΙΣ. Vs. 54. init. Hyd. ΙΙΕΠΑΡΧΟΥ, Hosk. ΗΣΕΠΑΡΧΟΥ. Supra ultimam syllabam verbi ΑΠΟΔ⍵ϹΟΥϹΙΝ (Caill. ΑΠΟΝ⍵ ϹΟΥϹΙΝ) ap. Hyd. litteris minoribus scriptum est ΙΑΚΙΙΙ, quod est ap. Caill. ΙΔΚ⍵Ρ; deinde Caill. Hyd. ΟΙΟΝ, Hosk. ΟΣΟΝ; in fine Caill. ϹΑΙΙΚΑ ΠΟL, Hyd. ϹΑΜΜΑΙΟ............, Hosk. ΣΑΝ ΚΑΙΤΟΣ. Vs. 55. init. Hyd.........ΥΕ.ΙϹΤΟΔΗΜ cet., Hosk. ΕΙΣΤΟΔΗΜ cet.; deinde ΤΗϹΑΥΤΗϹ (Caill. ΤΗΓΛΑΥΤΗϹ) ΚΑΚΟΤΕΧΝΙΑϹΕΓΤΙΝΑΙ ΠΙΔΕϹΜΕΝΗΙ (Caill. ΕΓΤΙΝΚΙΗΙΛΕΓΟΜΕΝΗΙ), Hosk. ΤΗΣΔΑΥΤΗΣΚΑΚΟΤΕΧΝΙΑΣΕΣΤΙΝΚΑΙΗ ΛΕΓΟΜΕΝΗ, quae composuimus; in fine Hyd. ϹΙ ΕΥΠΡΟϹΤΗΝΟΥϹΑΝΑΝΒΑ.........., Caill. ϹΙΕ ΟΥΠΡΟϹΤΗΝΟΥϹΑΝΔΝΑΒΔ/, Hosk. ΣΙΣΟΥΠΡΟΣ ΤΗΝΟΥΣΑΝΑΝΑΒΑ. Vs. 56. init. Hyd.....ΠΟΛΑΗ. ΠΡΟϹ (Caill. ΠΙΟϹ p. ΠΡΟϹ), Hosk. solum ΠΡΟΣ cet.; deinde Caill. ΑΝΑΒΑϹΕΙ........, Hyd. ΑΝΑ ΒΑϹΕ⍵......, Hosk. ΑΝΑΒΑΣΕ.; sub finem Hosk. ΔΙΚΑΙΟΤΕΡΟΝΕΙΝΑΙΘΑ (Hyd. ΘΑΓ.........). Vs. 57. init. Hyd.........Ι.ΙΛΑΙΚΑΙΠΡΟΘΥΜ⍵ΤΕ ⍵ΡΓΕΙΝ cet., Hosk. nihil habet ante ΚΑΙΠΡΟΘΥ Μ⍵Ϲ; deinde Caill. ΑΝΘΡ⍵ΠΟΥΟ........ϹΟΤΙ cet., Hyd. ΑΝΘΡ⍵ΠΟΥ.Λ...ϹΟΤΙ cet., Hosk. ΑΝ ΘΡΩΠΟΥΣ et post lacunam indiscretam ΟΤΙ cet.; In fine Hyd. ΤΗϹΒΕΒΡΙΓΧ..., Hosk. ΤΗΣΒΕΒ. Vs. 58. init. Caill. Ι /ΥΠΙΟϹϹΥΚΟΦΑΝΤ cet., Hyd.......ΥΠΡΟϹLΙΚΟΦΑΝΤ cet., Hosk. ΟΥΠΡΟΣ

ΣΥΚΟΦΑΝΤ cet.; ib. med. Hyd. ΠΑΙΑΙΙΨΟΡωΝωΝ, Hosk. ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΝΤΩΝ de coniectura; in fine Caill. ΕΖΕΛΕΓΧΟΗΙΨΕΥCΑΜΟ, Hyd. ΕΞΕΛΕΓΧΟ ΗΙΨΕCΑ........, Hosk. ΕΞΕΛΕΓΧΘΗΨΕΥΣΑ. Vs. 59. init. Hyd......ΝΤΟΝΤΡΙΠΛΑCΙΟΝΑΠΟ ΔωΕΟCΟΙ, Hosk. ΙΟΝΤΡΙΠΛΑΣΙΟΝΑΠΟΔΩΣΕΙ ΟΣΟΙ (Caill. ΘCΟΙ); deinde pro ΑΚΟΥCΑΝΤΕC (quod praebuit Hosk.) Caill. Λ.ΘΥCΑΝΤΕC, Hyd. Α·ΟΥCΑΝΤΕC; in fine Caill. ΤΗΙΛ·Ο·ΞΔΝΔΡΕ ω\...., Hyd. ΤΗΙΛ..ΞΑΝΔΡΕω......, Hosk. ΤΗΙΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ. Vs. 60. init. Hyd.......ΔΕ ΝΕΔΑΙΤΗΙΑΙΧΑΙΑCΓΙC..ΙCΗΝ cet. unde dedi ΕΝΕ p. ΕΝC et C..IC p. C..C; Hosk. ibi habet ΜΕΝΗΣΚΑΙΤΗΣΑΡΧΑΙΑΣΕΙΣΤΗΝΓΗΝΟΥΔΕΠΟ ΤΕ cet. perverse; deinde Hosk. ΚΑ ΝΕΧΘΗΜΗ cet.; reliqua Caill. ΜΑΤΗΝΕΥΝΟΚΕΙCΘωCΑΝΟΥ ΤΕ...Ι·ΤΟΛΜΗCΕ..., Hyd. ΜΗΤΗΝΕΥΝ.ΕΙC ΘωCΑΝΟΥΤΕ...ΤΟΛΜΗC......., Hosk. ΜΑΤΗΝ ΣΥΝ ΕΙΣΘΩΣΑΝΟΥΤΕ ΙΣΤΟΛΜΗΣΕΙ. Vs. 61. init. Hyd.......ΙΤΗΝΑΝ..ΕΤΡΙΙCΙΝΟΥΤΕΤ... ΗCΕΤΙΜΕΝΕΙΝ cet., Hosk. ΙΤΗΝΑΝΑ ΕΤΡΗΣΙ ΝΟΥΤΕΕ ΗΣΕΤΑΙΜΕΝΕΙΝ cet. unde dedi Ε post ΟΥΤΕ, ubi Caill. habuit C; deinde Caill. ΟΦΙ ΛΕΙΤ.ΕΞΑΙωΝΟCΑΥΤΗCΔΙΚ.....ΞΟΔΑΥΤΟΙC ΤΗΜΡ..ΙΡΙΤωΝΤΟ..., Hyd. ΟΦ.Ι.Ε...ΕΞΑΙω ΝΟCΑΥΤΗCΔΙΚΑΧ..ΤΟΔΑΥΤΟΙCΤΗΜΡ...ΙΙΙ ΤωΝΤΟ......., Hosk. ΟΦΕΙ ΕΞΑΙΩΝΟΣΑΥ ΤΗΣΔΙΚΑ ΔΑΥΤΟΙΣΤΗΜΙ ΕΡΙΤΩΝΤΟΚ, quae composui. Vs. 62. Hyd. ΑΡΧΑΙΟΤC....ΕCΕ ωΝΕΝΚΕΙ....ΝΥΜΟΝΑΙCΗ......., Hosk. ΑΡΧΑΙ ΟΤΕ et post lacunam indiscretam ΣΕΩΝΕΝΚΕΙ ΝΥΜΩΝΑΙΣ; ap. Caill. ut incertae notatae sunt litterae Λ et C, ΑΡΧΑΙΟΤCΛ....C. Vs. 63. init. Hyd......Ε.ΝΗΟ·CΑΙΠΟΛΛΑΚΙC....ΠΛΕ.Ν ΠΕΡΙΕΙΗCΑΝΠΛΗΝΑΡΓΥΡΙCΜΟΥΤωΝΑΓΜ.ωΝ ΚΑΙΤΗCΤω.....ΠΟΝΕΠΙΙ Α...... unde recepi primum Ε pro C, et ultimum Α pro Η, quae habuit Cailliaud, ex quo mutavi etiam lectionem ΠΡΑ ΓΝ....ω.ΝΑΙΤΗC cet. Ex Hosk. non annoto nisi haec: init. ΝΗ ΛΛΑΚΙΣ, et in fine ΡΓΩΝ ΕΠΙΤΡ manifesto ex coniectura Letronnii. Vs. 64. primam litteram ap. Caill. Ρ ex Hyd. mutavi in Ε; post CΤω deinceps sequebatur Λ ΙΘΚΡΑΤΟΦΙΓ ΓΑΨ.... quae correxi ex Hyd. ΑΥΤΟΝΡΑΤΟΡΙ ΓΡΑΦ (Hosk. solum ΟΚΡΑΤΟΡΙΓΡΑΨ); deinde pro ΔΗΛωΙΤωΙ Hosk. ex coniectura inepta ΔΗΛΩΣΩ. Addidi tamen ex eo Ε post ΔΥΝΑΜ, et scripsi ΕΚ ΚΟΠΤΕΙΝ (pro quo Caill..ΚΚΟΠΤ...., Hyd. CΚ ΚΟΠΤ.........). Vs. 65. init. Caill. ΑCΤΓω (quas litteras omnes notavit ut incertas) ΙΙΑΝΤΩΝΙ..ΙωΙ CωΤΗΦΙΑC cet., Hyd.....ΑΙΤΗCΝΑ.ΤωΝΙΗΤω ΗΓωΤΗΦΙΑC cet. quae composui; deinde post lacunam Hyd. ΡΓΕCΤΑΚΑΙ (Caill. ΕΓΕCΙΛΙΑΙ). Ductus ⌈ est alterum crus litterae Υ. Fuit enim [Ε ΤΟΥ]C. Sequens Υ addidi ex Hosk. ex quo scripsi etiam ΟΥΛΕΙΒΙΟΥ (Caill. ΙΧΥΛΕΙΒΟΥ, Hyd....ΔΕΙ ΒΙΟΥ............). Vs. 66. Caill. ΒΑΛΛΑΚΑΡΟΓC ΓΟΑ‾ΥΔΥΤΚΡΔΤΟΡΟC...ΓLΦ ΙΒ·, Hyd..ΒΑΝ ΑΙ.ΑΡΟCCΕΙΟΑΓΠΥΔΥΚΡΑΤΟΡΟC..ΠΙΦ·ΙΒ..., Hosk. ΒΑΚΑΙ ΡΟΣΣΕΒ ΣΤ ΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΕΠΙΦΙ ΙΒ, quae composui.

In orthographia memorabilis est usus Iota muti vocalibus Η et Ω fere constanter additi, ut aliquoties n. 4956. vss. 29. 30. et in titulis Philensibus n. 4905. 4936. (ΗΚωΙ). Itaque scriptum est: ΗΙ (coniunctio) vs. 10. 12. 14. (bis) 21. (ter) 22. (bis) 23. 24. (bis) 39. (bis) 49. (bis) 54. ΗΙ (articulus) vs. 55. 58. 65. ΜΗΙ vs. 5. 10. 16. 17. (bis) 24. 42. 49. 60. (etiam hinc inde in compositis: ΜΗΙΤΕ vs. 23. ΜΗΙΔΟΛωC vs. 17. ΜΗΙΔΑΜΟΘΕΝ vs. 18.) ΗΔΗΙ vs. 19. 40. ΕΠΕΙΔΗΙ vs. 15. ΠΛΗΘΗΙ vs. 6. ΜΕΡΗΙ vs. 23. ΑΠΕΛΥΘΗΙ vs. 39. ΕΔΗΛωΘΗΙ vs. 19. ΕΚΡΙΘΗΙ vs. 50. ΚΑΤΕΚΡΙΘΗΙ vs. 30. ΚΑΤΗΝΕΧΘΗΙ vs. 60. ΛΕΓΟΜΕΝΗΙ vs. 55. ΕΞωΙ vs. 18. ΚΑΤωΙ vs. 48. ΠΟΡΡωΙ vs. 48. ΠωΙ vs. 29. 31. ΔΗΛωΙ vs. 64. ΑΓΝΟωΙ vs. 45. ΚΕΛΕΥωΙ vs. 16. 21. 35. 41. ΠΑΡΑΓΓΕΛΛωΙ vs. 52. ΦΥΛΑCCωΙ vs. 34. ΑΞωΙ vs. 12. ΔΗΛωCωΙ vs. 9. Hinc etiam in dativis vocabulorum in Η et ΟΣ vel ΟΝ desinentium necessario Iota comparet, ut CΕΒΑCΤΗΙ vs. 3. ΤΗΙ vs. 4. 16. 19. 49. ΑΥΤωΙ vs. 9. 42. 64. 37. ΕΤΕΡωΙ vs. 41. ΟΛ[ΙΓ]ωΙ vs. 11. (cf. vss. 21. 22. 27. 30. 38. 39. 41.), et in modis coniunctivis, ut ΕΧΗΙ, CΥΝΒΑΛΛΗΙ vs. 22. (cf. vss. 18. 24. 40. 41. 42. 58.) Deesse videtur vs. 64. init. C]Ε[ΒΑ]CΤω. Sed vs. 3. extr. collatis apographis Caill. (ΤωΠΡΟC) et Hyd. (ΤωΠΙΡΟC), in lapide fuit ΤωΙΠΡΟC.

1 Ἰούλιος Δημήτριος, στρατηγὸς Ὀάσεως Θ[η]β]αΐδος. Τοῦ πεμφθέντος μοι διατάγματος ὑπὸ τοῦ κυρίου ἡγεμόνος

2 Τιβερίου Ἰουλίου Ἀλεξάνδρου τὸ ἀντίγραφον ὑμεῖν ὑπέταξα, ἵν' εἰδότες ἀπολαύητε τῶν εὐεργεσιῶν. L β Λουκίου Λιβίου Σεβαστοῦ Σουλπικίου

3 Γάλβα Αὐτοκράτορος, Φαωφὶ ᾱ, Ἰουλίᾳ Σεβαστῇ.

Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος λέγει· Πᾶσαν πρόνοιαν ποιούμενος τοῦ διαμένειν [ἐν] τῷ προσήκο[ν]τι κα-

4 ταστήματι τὴν πόλιν ἀπολαύουσαν τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς ἔχει παρὰ τῶν Σεβαστῶν, καὶ τοῦ τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ διάγουσαν εὐθύμως ὑπηρετεῖν τῇ τε εὐθηνίᾳ καὶ τῇ μεγίσ-

5 τῃ [τ]ῶ[ν] νῦν καιρῶν εὐδαιμονίᾳ, μὴ βαρυνομένην καιναῖς καὶ ἀδίκοις εἰσπράξεσι, σχεδὸν δὲ ἐξ οὗ τῆς πόλεως ἐπέβην, καταβοώμενος ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων καὶ κατ' ὀλίγους καὶ κα-

6 τὰ πλήθη, τῶν τε ἐνθάδε εὐσχημονεστάτων καὶ τῶν γεωργούντων τὴν χώραν μεμφομένων τὰς ἔγγιστα γενομένας ἐπηρείας, οὐ διέλιπον μὲν κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ δύναμιν τὰ ἐπείγον-

7 τα ἐπανορθούμενος· ἵνα δὲ εὐθυμότεροι πάντα ἐλπίζητε παρὰ τοῦ ἐπιλάμψαντος ἡμεῖν ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ παντὸς ἀνθρώπων γένους εὐεργέτου Σεβαστοῦ Αὐτοκράτορος Γάλβα τά τε πρὸς σωτηρίαν

8 καὶ τὰ πρὸς ἀπόλαυσιν, καὶ γινώσκητε ὅτι ἐφρόντισα τῶν πρὸς τὴν ὑμετέραν βοήθειαν ἀνηκόντων, προέγραψα ἀναγκαίως περὶ ἑκάστου τῶν ἐπιζητουμένων, ὅσα ἔξεστί μοι κρεί-

9 νειν καὶ ποιεῖν· τὰ δὲ μείζονα καὶ δεόμενα τῆς τοῦ Αὐτοκράτορος δυνάμεως καὶ μεγαλειότητος αὐτῷ δηλώσω μετὰ πάσης ἀληθείας, τῶν θεῶν ταμιευσαμένων εἰς τοῦτον τὸν
10 ἱερώτατον καιρὸν τὴν τῆς οἰκουμένης ἀσφάλειαν. — Ἔγνων γὰρ πρὸ παντὸς εὐλογωτάτην οὖσαν τὴν ἔντευξιν ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ μὴ ἄκοντας ἀνθρώπους εἰς τελωνείας ἢ ἄλ-
11 λας μισθώσεις οὐσιακὰς παρὰ τὸ κοινὸν [ἔ]θος τῶν ἐπαρχειῶν πρὸς βίαν ἄγεσθαι, καὶ ὅτι οὐκ ὀλ[ίγ]ῳ ἔβλαψε τὰ πράγματα τὸ πολλοὺς ἀπείρους ὄντας τῆς τοιαύ-
12 της πραγματείας ἀχθῆναι μετ᾽ ἀνάγκης, ἐπιβληθέντων αὐτοῖς τῶν τελῶν· διόπερ καὶ αὐτὸς οὔτε ἤγαγόν τινα εἰς τελωνείαν ἢ μίσθωσιν οὔτε ἄξω, εἰδὼς τοῦτο
13 συμφέρειν καὶ ταῖς κυριακαῖς ψήφοις τὸ μετὰ προθυμίας ἑκόντας πραγματεύεσθαι τοὺς δυνατούς· πέπεισμαι δὲ ὅτι οὐδ᾽ εἰς τὸ μέλλον ἄκοντάς τις ἄξει τελώνας
14 ἢ μισθωτάς, ἀλλὰ διαμισθώσει τοῖς βουλομένοις ἑκουσίως προσέρχεσθαι, μᾶλλον τὴν τῶν προτέρων ἐπάρχων αἰώνιον συνήθειαν φυλάσσων ἢ τὴν πρόσκαιρόν τινος ἀδικίαν
15 μειμησάμενος. — Ἐπειδὴ ἔνιοι προφάσει τῶν δημοσίων καὶ ἀλλότρια δάνεια παραχωρούμενοι εἴς τε τὸ πρακτόρειόν τινας παρέδοσαν καὶ εἰς ἄλλας φυλακάς, ἃς καὶ δι᾽ αὐτὸ τοῦτο
16 ἔγνων ἀναιρεθείσας, ἵνα αἱ πράξεις τῶν δανείων ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὦσι καὶ μὴ ἐκ τῶν σωμάτων, ἑπόμενος τῇ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ βουλήσει κελεύω μηδένα τῇ τῶν δημοσίων προφά-
17 σει παραχωρεῖσθαι παρ᾽ ἄλλων δάνεια, ἃ μὴ αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἐδάνεισεν, μηδ᾽ ὅλως κατακλείεσθαί τινας ἐλευθέρους εἰς φυλακὴν ἡντινοῦν, εἰ μὴ κακοῦργον, μηδ᾽ εἰς τὸ πρακ-
18 τόρειον ἔξω τῶν ὀφειλόντων εἰς τὸν κυριακὸν λόγον. — Ἵνα δὲ μηδαμόθεν βαρύνῃ τὰς πρὸς ἀλλήλους συναλλαγὰς τὸ τῶν δημοσίων ὄνομα μηδὲ συνέχωσι τὴν κοινὴν πίστιν
19 οἱ τῇ πρωτοπραξίᾳ πρὸς ἃ μὴ δεῖ καταχρώμενοι, καὶ περὶ ταύτης ἀναγκαίως προέγραψα. ἐδηλώθη γάρ μοι πολλάκις ὅτι ἤδη τινὲς καὶ ὑποθήκας ἐπείρασαν ἀφελέσθαι νομίμως
20 γεγονυίας καὶ ἀποδεδομένα δάνεια παρὰ τῶν ἀπολαβόντων ἀναπράσσειν πρὸς βίαν καὶ ἀγορασμοὺς ἀναδάστους ποιεῖν, ἀποσπῶντες τὰ κτήματα τῶν ὠνησαμένων ὡς
21 συμβεβληκότων τισὶν ἀναβολικὰ εἰληφόσ[ι] ἐκ τοῦ φίσκου ἢ στρατηγοῖς ἢ πραγματικοῖς ἢ ἄλλοις τῶν προσοφειληκότων τῷ δημοσίῳ λόγῳ· κελεύω οὖν ὅστις ἂν ἐνθάδε
22 ἐπίτροπος τοῦ κυρίου ἢ οἰκονόμος ὕποπτόν τινα ἔχῃ τῶν ἐν τοῖς δημοσίοις πράγμασι ὄντων, κατέχεσθαι αὐτοῦ τὸ ὄνομα ἢ προγράφειν, ἵν[α μηδ]εὶς τῷ τοιούτῳ συνβάλλῃ,
23 ἢ μέρη τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ κατέχειν ἐν τοῖς δημοσίοις γραμματοφυλακίοις πρὸς ὀφείλημα. ἐὰν δέ τις μήτε ὀνόματος κατεσχημένου μήτε τῶν ὑπαρχόντων κρατου-
24 μένων δαν[ε]ίσῃ νομίμως λαβὼν ὑποθήκην ἢ φθάσῃ ἃ ἐδάν[ε]ισεν κομίσασθαι ἢ καὶ ὠνήσηταί τι, μὴ κατεχομένου τοῦ ὀνόματος μηδὲ τοῦ ὑπάρχοντος, οὐδὲν πρᾶγμα ἕξει.
25 τὰς μὲν γὰρ προῖκας ἀλλοτρίας οὔσας καὶ οὐ τῶν εἰληφότων ἀνδρῶν καὶ ὁ θεὸς Σεβαστὸς ἐκέλευσεν καὶ οἱ ἔπαρχοι ἐκ τοῦ φίσκου ταῖς γυναιξὶ ἀποδίδοσθαι, ὧν βεβαίαν δεῖ
26 τὴν πρωτοπραξίαν φυλάσσειν. — Ἐνετεύχθην δὲ καὶ περὶ τῶν ἀτελειῶν καὶ κουφοτελειῶν, ἐν αἷς ἐστιν καὶ τὰ προσοδικά, ἀξιούντων αὐτὰς φυλαχθῆναι ὡς ὁ θεὸς Κλαύδιος
27 ἔγραψεν Ποστόμῳ ἀπολύων, καὶ λεγόντων ὕστερον κατακεκρίσθαι τὰ ὑπὸ ἰδιωτῶν πραχθέντα ἐν τῷ μέσῳ χρόνῳ μετὰ τὸ Φλάκκον κατακρεῖναι καὶ πρὸ τοῦ τὸν θεὸν
28 Κλαύδιον ἀπολῦσαι. ἐπεὶ οὖν καὶ Βάλβιλλος καὶ Οὐηστεῖνος ταῦτα ἀπέλυσαν, ἀμφοτέρων τῶν ἐπάρχων ἐπικρίματα φυλάσσω καὶ ἐκείνων κατηκολουθηκότων τῇ
29 τοῦ θεοῦ Κλαυδίου χάριτι, ὥστε ἀπολελύσθαι τὰ μηδέπω ἐξ αὐτῶν εἰσπραχθέντα δηλονότι εἰς τὸ λοιπὸν τηρουμένης αὐτοῖς τῆς ἀτελείας καὶ κουφοτελείας. — Ὑπὲρ δὲ
30 τῶν ἐκ τοῦ Καίσαρος λόγου πραχθέντων ἐν τῷ μέσῳ χρόνῳ, περὶ ὧν ἐκφόρια κατεκρίθη, ὡς Οὐηστεῖνος ἐκέλευσεν τὰ καθήκοντα τελεῖσθαι καὶ αὐ-
31 τὸς ἵστημι ἀπολελυκὼς τὰ μηδέπω εἰσπραχθέντα, καὶ πρὸς τὸ μέλλον μένειν αὐτὰ ἐπὶ τοῖς καθήκουσι· ἄδικον γάρ ἐστι τοὺς ὠνησαμένους κτή-
32 ματα καὶ τιμὰς αὐτῶν ἀποδόντας, ὡς δημοσίους γεωργοὺς ἐκφόρια ἀπαιτεῖσθαι τῶν ἰδίων ἐδαφῶν. — Ἀκόλουθον δέ ἐστιν ταῖς τῶν Σεβαστῶν
33 χάρισι καὶ τὸ τοὺς ἐνγενεῖς Ἀλεξανδρεῖς καὶ ἐν τῇ [π]όλ[ει δ]ι[ὰ] φιλεργία[ν] κατοικοῦντας [εἰς] μηδεμίαν [ἀπρ]ε-[πῆ λει]του[ργίαν ἄγεσθαι· καὶ τοῦτο
34 πολλάκις μὲν ἐπεζητήσατε καὐτὸς δὲ φυλάσσω, ὥστε μηδένα τῶν ἐνγενῶν Ἀλεξανδρέων εἰς λειτουργίας χωρικὰς ἄγεσθαι. μελήσει δέ
35 μοι καὶ τὰς στρατηγίας μετὰ διαλογισμὸν πρὸς τριετίαν ἐνχειρίζειν τοῖς κατασταθησομένοις. — Καθόλου δὲ κελεύω ὅσα [ε]ἷς ἔπαρχος ἐπ᾽ αὐτὸν ἀχθέντα ἔφθα-
36 σεν κρείνας ἀπολῦσαι, μηκέτι εἰς διαλογισμὸν ἄγεσθαι. ἐὰν δὲ καὶ δύο ἔπαρχοι τὸ αὐτὸ πεφρονηκότες ὦσι, [ἤδη] κ[αὶ] κολαστέος ἐστὶν ὁ ἐγλογιστὴς ὁ τὰ αὐτὰ εἰς διαλογισμὸν
37 ἄγων καὶ μηδὲν ἄλλο ποιῶν πλὴν ἀργυρισμοῦ πρόφασιν καταλείπων ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις πραγματικοῖς. πολλοὶ οὖν ἠξίωσαν ἐκστῆναι μᾶλλον τῶν ἰδίων κτημάτων ὡς
38 πλεῖον τῆς τιμῆς αὐτῶν ἀνηλωκότες διὰ τὸ καθ᾽ ἕκαστον διαλογισμὸν τὰ αὐτὰ πράγματα εἰς κρίσιν ἄγεσθαι. — Τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ πραγμάτων ἀγομένων ἵστημι ὡς-

39 τε, εἴ τι κριθὲν ἀπελύθη ἢ ἀπολυθήσεται ὑπὸ τοῦ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ τεταγμένου, μηκέτι ἐξεῖναι τούτῳ εἰσαγγέλλειν κατηγόρῳ μηδὲ εἰς κρίσιν ἄγεσθαι ἢ ὁ τοῦτο ποιήσας ἀπαραιτή-

40 τως ζημιωθήσεται. οὐδὲν γὰρ ἔσται πέρας τῶν συκοφαντημάτων, ἐὰν τὰ ἀπολελυμένα ἄγηται, ἕως τις αὐτὰ κατακρείνῃ. ἤδη δὲ τῆς πόλεως σχεδὸν ἀοικήτου γενομένης διὰ τὸ

41 πλῆθος τῶν συκοφαντῶν καὶ πάσης οἰκίας συνταρασσομένης, ἀναγκαίως κελεύω, ἐὰν μέν τις τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ κατηγόρων ὡς ἑτέρῳ συνηγορῶν εἰσάγῃ ὑπόθεσιν, παρίστασθαι ὑπ᾿

42 αὐτοῦ τὸν προσαγγείλαντα, ἵνα μηδὲ ἐκεῖνος ἀκίνδυνος [ᾖ]. ἐὰν δὲ ἰδίῳ ὀνόματι κατενεγκὼν τρεῖς ὑποθέσεις μὴ ἀποδείξῃ, μηκέτι ἐξεῖναι αὐτῷ κατηγορεῖν, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ

43 τῆς οὐσίας ἀναλαμβάνεσθαι. ἀδικώτατον γάρ ἐστιν πολλοῖς ἐπάγοντα κινδύνους ὑπὲρ οὐσιῶν καὶ τῆς ἐπιτιμίας αὐτὸν διὰ παντὸς ἀνεύθυνον εἶναι. καὶ καθόλου δὲ [παρα-

44 κε]λεύσομαι τὸν γνώμονα τοῦ ἰδίου λόγου [προσέχειν, κ]αὶ τὰ καινοποιηθέντα παρὰ τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας ἐ[πα]νορ[θ]ωσά[μ]ενος προ[γ]ράψω [αὐτοῖς φυλάσσεσθαι ἐνθυμηθέντας ὅτι ἤδη τοὺς ἐξ-

45 ελε[γ]χθέντας συκοφάντας, ὡς ἔδει, ἐτιμωρησάμην. — Οὐκ ἀγνοῶ δ᾿ ὅτι πολλὴν πρόνοιαν ποιεῖσθε καὶ τοῦ τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ [δια]μ[ένειν], ἐξ ἧς [ἃς εἰς τὸν βίον ἅπαντα

46 χορηγίας ἔχετε, ὅσα οἷόν τε ἦν ἐπηνωρθωσάμην. ἐνέτυχον γάρ μοι πολλάκις οἱ καθ᾿ ὅλην τὴν χώραν γεωργοῦντες καὶ ἐδήλωσαν ὅτι πολλὰ καινῶς κατεκρίθη [προσοδικὰ

47 κ]αὶ [ἄλ]λα τελέσματα σιτικὰ καὶ ἀργυρικά, καὶ οὐκ ἐξὸν τοῖς βουλομένοις εὐχερῶς καθολικόν τι καινίζειν. ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατακρίματα οὐκ ἐπὶ τὴν Θηβαΐδα μόν[ην

48 οὐ]δὲ ἐπὶ τοὺς πόῤῥω νομοὺς τῆς κάτω χώρας ἀλλὰ καὶ τὰ προάστ[ε]ια τῆς πόλεως ἔφθασεν, τήν τε Ἀλεξανδρέων καλουμένην χώραν καὶ τὸν Μαρεώτην· [διὸ παραγγέλλω τ-

49 ο]ῖς κατὰ νομὸν στρατηγοῖς, ἵνα, εἴ τινα καινῶς τῇ ἔγγιστα πενταετίᾳ τὰ μὴ πρότερον τελούμενα καθολικῶς ἢ πληθικῶς νομῶν ἢ τοπα[ρχιῶν ἢ κωμῶν κατ-

50 εκρίθη, ταῦτα εἰς τὴν προτέραν τάξιν ἀποκαταστήσωσιν παρέντες αὐτῶν τὴν ἀπαίτησιν· ἃ καὶ ἐπὶ τὸν διαλογισμὸν ἀχθέντα ἐκ τῶν [μηδέπω εἰσπραχθέντων ἐξομοιωθήσεται.

51 ἔγν]ω[ν δ᾿] ἔτι καὶ πρότερον καὶ τὴν ἄμετρον ἐξουσίαν τῶν ἐγλογιστῶν διὰ τὸ πάντας αὐτῶν καταβοᾶν ἐπὶ τῷ παραγράφειν αὐτοὺς πλεῖστα ἐκ τ[ῶν νομιζομένων

52 τελῶ]ν· ἐξ οὗ συνέβαινεν αὐτοὺς μὲν ἀργυρίζεσθαι, τὴν δὲ Αἴγυπτον ἀνάστατον γείνεσθαι. καὶ νῦν τοῖς αὐτοῖς παραγγέλλω μηδὲν ἐξομοίωμ[α ποιεῖσθαι μηδὲ

53 παρα]γράφειν ἀλλὰ[ξ ἢ] ἄλλο τι τῶ[ν] καθόλου χωρὶς τοῦ κρεῖναι τὸν ἔπαρχον. κελεύω δὲ καὶ τοῖς στρατηγοῖς μηδὲν παρὰ ἐγλογιστῶν μεταλαμβάνειν χωρὶς [τῆς ἀδε-

54 ί[α]ς ἐπάρχου. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ πραγματικοί, ἐάν τι εὑρεθῶσι ψευδὲς ἢ παρὰ τὸ δέον παραγεγραφότες, καὶ τοῖς ἰδιώταις ἀποδώσουσιν ὅσον ἀπῃτήθησαν καὶ τὸ [τρίτον? κα-

55 ταθήσ]ου[σ]ι [ε]ἰς τὸ δημόσιον. — Τῆς δ᾿ αὐτῆς κακοτεχνίας ἐστὶν καὶ ἡ λεγομένη κατὰ σύνοψιν ἀπαίτησις οὐ πρὸς τὴν οὖσαν ἀνάβα[σιν καὶ τὴν βέβρεγμένην

56 γῆν, ἀ]λλ[ὰ] πρὸς σύνκρισιν ἀρχαι[οτ]έρων τινῶν ἀναβάσεω[ν. καίτοι] τῆς ἀληθείας αὐτῆς οὐδὲν δοκεῖ δικαιότερον εἶναι. θαῤ[ρεῖν δὲ παρα-

57 κελεύομα]ι καὶ προθύμως γεωργεῖν τοὺς ἀνθρώπους [εἰδότα]ς ὅτι πρὸς τὸ ἀληθὲς τῆς οὔσης ἀναβάσεως καὶ τῆς βεβρ[ε]γ[μένης γῆς,

58 ἀλλ᾿] οὐ πρὸς συκοφαντίαν τῶν κατὰ σύνοψιν παραγραφο[μέ]νων ἡ ἀπαίτησις ἔσται. ἐὰν δέ τις ἐξελεγχθῇ ψευσάμ[ενος, τίμημα εἰς τὸ δη-

59 μόσ]ιον τριπλάσιον ἀποδώσει. ὅσοι μὲν γὰρ ἐφοβήθησαν ἀκούσαντες περὶ ἀναμετρήσεως τῆς ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων [καλουμένῃ χώρᾳ καὶ

60 ἐν τ]ῷ [Μ]ενελαΐτῃ ἀρχαίας γ[ῆ]ς, [ε]ἰς ἣν οὐδέποτε σχοινίον κα[τη]νέχθη, μὴ μάτην συν[χ]είσθωσαν· οὔτε [γὰρ] τολμήσει [τις αὐτῆς ποιεῖ-

61 σθ]αι τὴν ἀνα[μ]έτρησιν οὔτε ε[ἰσηγ]ήσεται· μένειν γὰρ ὀφείλει τ[ὰ] ἐξ αἰῶνος αὐτῆς δίκα[ια]. τὸ δ᾿ αὐτὸ ἵστημι [καὶ π]ερὶ τῶν τα[πι-

62 κ]ῶν? προσγενή[ν]ημάτων ὥστε [μη]δὲν ἐπ᾿ αὐτῶν καινίζεσθαι. περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτ[έρων ὑποθ]έσεων ἐνκει[μένω]ν ὑμῶν, αἷς [πολλοὶ ἤδη ἐν-

63 τ]ε[θ]νή[κ]α[σι κ]αὶ πολλάκις [οὐδὲν] πλέον περιε[πο]ίησαν πλὴν ἀργυρισμοῦ τῶν πραγμ[ατικ]ῶν καὶ τῆς τῶ[ν ἀνθρώ]πων ἐπ[ηρεί]α[ς, περὶ τούτων Καίσαρι

64 Σ]ε[βα]στῷ Αὐτοκράτορι γράψ[ω μ]ετὰ τῶν ἄλλω[ν ὅσ]α αὐτῷ δηλῶ, τῷ μόνῳ δυναμέ[νῳ] τὰ τοιαῦτα ὁλ[οτελ]ῶς ἐκκόπτειν· [ὡς ἐπ᾿ ἐκείνῳ ἀνά-

65 κειτ]αι τῆς [π]άντων [ἡμ]ῶ[ν] σωτηρίας ἡ δ[ιη]νεκὴς [εὐε]ργεσία καὶ πρόνοια. [ἔτου]ς π[ρ]ώτου [Λουκ]ίου Λειβίου [Σουλπικίου Γάλ-

66 βα Καί[σ]αρος Σεβαστ[ο]ῦ [Α]ὐτοκράτορος, Ἐπιφ(ὶ) ιβ.

Decretum Ti. Iulii Alexandri praefecti Aegypti propositum Oasitis ab Iulio Demetrio stratego Oasis a. II. Imp. Galbae, die I. mensis Phaophi, hoc est a. p. Chr. 68. die 28. mensis Septembris. Annus II. Imp. Galbae etiam in nummis Alexandrinis notatus reperitur (vide Eckhel. D. N. T. VI. p. 299.). Dies I. mensis Phaophi vocatur Ἰουλία Σεβαστή. Est igitur dies eponymus Iuliae Augustae, ut dies I. men-

sis Thoth dies eponymus est Augusti, ἡμέρα Σεβαστή (n. 4715.). Hinc apparet diem eponymum Augustae etiam plus quinquaginta annis post mortem eius solitum esse celebrari. Nec dubium quin hic dies natalis sit Augustae, cuius mentio fit ap. Tacit. Annal. VI, 5. (conf. Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 83. 85.). Nomina Galbae *Lucius Livius Sulpicius* etiam ex nummis Alexandrinis ennotantur (vide Eckh. D. N. T. VI. p. 300.). In nummis commatis Romani SER·GALBA vel SER·SVLP·GALBA audit. Noverca autem Galbae fuit Livia Ocellina, a qua adoptatus *Livii nomen et Ocellae cognomen adsumpsit mutato praenomine. Nam et Lucium mox pro Servio usque ad tempus imperii usurpavit.* Haec Suetonius Galb. 4. Igitur aliquando L. Livius Ocella dictus est. Lucii Sulpicii nomine vocatur in tessera gladiatoria ex priore eius consulatu (vide Murator. I. p. cccIII.). In nostro decreto nota non solum Lucii praenomen sed etiam Livii nomen retenta addito nomine gentili Sulpicii, ut in nummis Alexandrinis. Quippe in provinciis retenta nonnunquam vetera nomina fuisse Imperatorum monuit Eckhelius. Scriptum autem est decretum a. I. Imp. Galbae, die XII. mensis Epiphi (vide vss. 65. 66.), hoc est a. p. Chr. 68. die 6. mensis Iulii. Iam quum Galba die 9. mensis Iunii rerum potiretur, decretum datum est diebus XXVII post Galbam Imperatorem declaratum, et tribus prope mensibus antequam proponeretur in Oasi. Ceterum diem XII. Epiphi ex anno fixo computandum esse sponte patet; nam ex anno vago hic dies fuisset 13. mensis Iunii, quo die nuntius de Galbae principatu non potuit Alexandriam perlatus esse, id quod monuit etiam Rudorffius. Decretum non solis Oasitis destinatum sed pluribus exemplis missum est singulis strategis nomorum ut tota Aegypto pervulgaretur. Epistolam praefecti Demetrius non simul proposuit, ut Posidonius n. 4956. sed post formulam promulgandi decreti statim infert: Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος λέγει (cf. n. 4956.). Ceterum stratego Oasis hoc quoque decretum misit praefectus, non epistratego Heptanomidis aut Thebaidis (vide ad n. 4956. vs. 9.). De Ti. Iulio Alexandro praefecto vide Introd. p. 311.

Decretum est de iniuriis quas exercebant magistratus in rebus praesertim ad vectigalia pertinentibus. Argumentum hoc in universum tangit auctor in exordio quod constituunt vss. 3-10. In verbis huius exordii nihil innovavimus, nisi quod vs. 3. praepositionem ἐν inseruimus et vs. 8. scripsimus ἀνηκόντων ad exemplum Hydianum et Hoskinsianum. Ad verba ἐξ οὗ τῆς πόλεως ἐπέβην Rudorffius affert: Lex un. de offic. Praef. Aeg. „*Praefectus Aegypti non prius deponit — imperium — quam Alexandriam ingressus sit successor eius, licet in provinciam venerit.*" Conf. Introd. p. 322. *b*. Singula capita decreti quattuor paragraphis profligavimus, adiectis unicuique paragrapho iis, quae de restitutionibus tentatis necessaria esse viderentur.

§. 1. vss. 10-15. est de publicanis tam vectigalium (τελώναις) quam fisci vel possessionum principis propriarum (μισθωταῖς). Ad conducenda vectigalia vel alia quae publice locantur nonnulli vi compellebantur; quod ne fiat in posterum hac paragrapho cavet auctor significata rei iniquitate. Rem ex libris Digest. illustrat Rudorffius provocans ad L. 8. §. 1. de publicanis: „*ad conducendum vectigal invitus nemo compellitur*" coll. L. 11. §. 5. de publicanis et L. 3. §. 6. de iure fisci. Μισθωτὴν μετάλλων habes n. 4713. *f*. Huc pertinent etiam μισθωταὶ ἱερᾶς πύλης Σοήνης in inscriptionibus Elephantines n. 4867 sqq. Vs. 11. Letronnius primum dedit ὀλίγως, post ὀλίγον; Rudorffius ὀλίγως; sed ὀλίγῳ ferri potest.

§. 2. vss. 15-26. de iure fisci. Iniquior olim apud Romanos conditio erat debitorum, quippe quorum vita et corpus in potestate esset eius, cui debebant pecunias (vide Niebuhr. Hist. Rom. II. p. 310 sqq.), donec leges Petillia Papiria et Iulia de cessione bonorum latae essent (vide Rudorff. ad h. l. p. 162.). Remansit tamen ius, ut, qui fisco debebant, eorum corpora detinerentur. Tali iure quoniam per Aegyptum passim abutebantur magistratus, dum pecunias ipsis privatim debitas vel capita specie publicorum et fisco cessa per πρωτοπραξίαν fisco soli concessam exigebant, praefectus Aegypti vss. 15-18. cavet, ne capita ab alio mutuo data fisco cedantur, quo pro pecuniis fisco ipsi debitis exigantur, neve in πρακτορείῳ teneantur nisi qui revera fisco debeant. Qua in re quum provocetur ad constitutionem Divi Augusti (θεοῦ Σεβαστοῦ βούλησιν), bene monuit Rudorffius nihil causae esse cur de lege Iulia cogitemus, licet eam ex constitutione Diocletiani et Maximiani (cod. Iustin. lib. VII. tit. 71, 4.) colligi possit mature in provincias esse translatam. Quippe voluit Augustus, ut αἱ πράξεις τῶν δανείων ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὦσι καὶ μὴ ἐκ τῶν σωμάτων, in quo censendus est sanxisse id quod more vetusto institutum erat in Aegypto. Fuit autem id moris antiquitus apud Aegyptios, ut *pecuniae creditae bona debitoris, non corpus obnoxium esset* (vide Diod. Sic. I, 79.). Iam vero privilegio exigendi, quod fisco competit, ne magistratus abutantur, in sequentibus praecipitur. Hoc enim privilegium vss. 18-26. cavetur ne in ius pignoris capiundi vertat, quod sibi sumerent et ii, qui ὑποθήκας ἐπείρασαν ἀφελέσθαι νομίμως γεγονυίας, scil. specie publici τὴν πρωτοπραξίαν exercentes, et ii, qui irritam facerent emptionem et res a debitoribus venditas ab emptoribus repeterent ut possessas ab iis qui societatem haberent cum debitoribus publicis (καὶ ἀγορασμοὺς ἀναδάστους ποιεῖν cet.); praeterea ne in ius vertat, quod fisco soli concessum est contra creditores alienos (ἀποδεδομένα δάνεια παρὰ τῶν ἀπολαβόντων ἀναπράσσειν πρὸς βίαν). Iniungitur autem magistratibus fisci, ut, si quem suspectum habeant, eius nomen retineant (inter debitores fiscales), vel etiam constituant, ne quis cum eo quidquam paciscatur, aut ut pars bonorum eius pro pignore retineatur in archivis. Sed uxori debitoris fisci fiscus cedit τὴν πρωτοπραξίαν; quae item constitutio D. Augusti est. De iure dotis vide Ru-

dorffium p. 171 sq. Ex hac paragrapho apparet ius fisci tum satis diversum fuisse ab eo, quod consummato iure privato, uno saeculo post, obtinuit. Ac memorabile est quod privilegia fisco postea concessa nostro decreto diserte impugnantur. Cf. Rudorffius p. 167 sq. Vs. 15. extr. et 16. init. φυλακάς, ἃς καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἔγνων ἀναιρεθείσας, *quas custodias novi sublatas esse ob id ipsum, ut αἱ πράξεις τῶν δανείων* cet. quod moneo ob Letronnium et Rudorffium, qui ἀναιρεθείσας vertebant „extructas". Ceterum tales custodias etiam recentioribus temporibus in usu fuisse apud Aegyptios ex Digest. L. I. C. de privatis carceribus tollendis (Zeno), monuit Rudorffius. Vs. 18. pro συνέχωσι Dobraeus Class. Journ. T. XXX. p. 140. coniecit συγχέωσι, quam lectionem Letronnius in secunda recensione adoptavit. Videtur tamen συνέχειν h. l. significare fere συστέλλειν, coarctare, vexare, premere cet. Vs. 23. init. ex coniectura docti viri Letronnius in priore recensione proposuit et in altera expressit ἢ β μέρη; sine causa. Vide var. lect. fin.

§. 3. vss. 26 - 45. de conservandis decretis et constitutionibus supremis. Decreta et constitutiones ab imperatoribus et praefectis edita pertinent ad immunitates (vss. 26 - 38.) et ad delationes (vss. 38 - 45.). Immunitas prima in tributis remissis vel levatis posita est, ἀτέλεια καὶ κουφοτέλεια, quibus oppida quaedam et fundi fruebantur (vss. 26 - 29.). Cf. Introd. p. 319. *a.* Horum tributorum pars sunt τὰ προσοδικά, tributa praediorum. Igitur Avillius Flaccus praefectus Aegypti, a. p. Chr. 32 - 36. (cf. Introd. p. 310. *b.*) hac immunitate neglecta tributa exegit, quod exemplum secutus videtur successor eius, donec Claudius Imp. data ad Postumum praefectum epistola immunitatem restituit. Mandatum Claudii a quibusdam neglectum, a Balbillo et Vestino (vide Introd. p. 311. *a.*) observatum Alexander profitetur sibi curae fore. Altera immunitas pertinet ad eos, qui fundos emptos tenebant pretio in fiscum soluto (vss. 30 - 33.). Iniuriam his illatam Vestinus sustulerat, cuius exemplum se secuturum esse promittit Alexander. Iniuria in eo posita est, quod praeter tributum agri etiam ἐκφόρια iubebantur pendere, vectigal agricolis aliena colentibus imponi solitum. In quo memorabilis γεωμόρων et γεωργῶν ex more vetusto distinctio, qualis etiam sequioribus temporibus obtinebat (cf. Introd. p. 319. *a.*). Vs. 30. ubi πραχθέντων, Rudorffius dedit πραθέντων, quod necessarium non videtur. Nam latior notio τῶν πραχθέντων involvit etiam res venditas. Tertia immunitas ad Alexandrinos spectat et eos qui Alexandriae degebant artium colendarum causa (vs. 33 - 35.). De industria Alexandrinorum locus memorabilis est in Hadriani epist. ap. Vopisc. Saturn. c. 8. Alexandrini prae reliquis Aegyptiis multis privilegiis gaudebant (vide Ioseph. c. Apion. II, 3 sqq. Philon. in Flacc. p. 750.). Hi igitur ex constitutione Imperatorum immunes erant muneribus iis, quae reliquis Aegyptiis imponi solebant (λειτουργίαι χωρικαί). In his muneribus censetur etiam στρατηγία νομοῦ. Docemur hoc loco strategos nominari ex quovis nomo in triennium, redditis rationibus strategiae ante actae (cf. Introd. p. 316. *b.*), quod ut rite fiat, curae esse praefecto. Hinc strategi nomorum fere sunt Aegyptii vel Graeci. Vs. 33. Letronnius primum legebat καὶ ἐν τῇ [π]όλ[ει] διὰ φιλεργίαν κατοικοῦντας [ε]ἰ[ς] μ[ηδε]μίαν [ἄλλην λει]του[ργίαν ἢ] τὰς καθηκούσας ἄγεσθαι; in altera recensione autem: καὶ ἐν τῇ [χώ]ρα διὰ φιλεργίαν κατοικοῦντας [ε]ἰ[ς] μ[ηδε]μίαν [τῶν λει]του[ργιῶν χωρικῶν ἄγεσθαι; Rudorffius: καὶ ἐν τῇ [π]όλει φιλεργίᾳ κατοικοῦντας [ε]ἰ[ς] μ[ηδε]μίαν [ἀπρεπῆ λει]του[ργίαν ἄγεσθαι. τοῦτο γάρ. Recepimus ἀπρεπῆ. Vs. 35. verba μετὰ διαλογισμὸν Rudorffio significant: *causâ cognitâ.* Sequitur vss. 36 - 38. regula de rebus iudicatis et ad tributa pertinentibus in universum. Res aperta. In verbis ὁσάκις stare non potest. Dedimus cum Rudorffio ὅσα εἰς, cui in sequentibus opposita sunt: ἐὰν δὲ καὶ δύο ἔπαρχοι cet. Deinceps ad exemplum Cailliaudianum ubi est ΚΛΙ ΚΝ, dedimus ἤδη καί, mutato ΚΛΙ in ΗΔΗ et ΚΝ in ΚΑΙ. Superest articulus de delationibus (vss. 38 - 45.). Capita legi Papiae Poppaeae adiecta de coelibum bonis legatisque *caducis,* in aerarium fiscumve cadentibus, *vacantibus* et *erepticiis* quae vocantur, immane genus delatorum pepererant (vide Tacit. Ann. III, 25.). Unde occiso Nerone senatus *delatores et ministros more maiorum puniendos flagitabat* (Tacit. Hist. IV, 42.) et *recens Galbae principatu censuerunt patres, ut accusatorum causae noscerentur* (Tacit. Hist. II, 10.). Tales igitur vexationes etiam in provincias irrepserunt, elusa procuratorum potestate tanto opere aucta a Claudio (vide Tacit. Ann. XII, 60. „*parem vim rerum habendam a procuratoribus suis iudicatarum ac si ipse statuisset*"). Hinc decreto nostro cavetur, ne causa a procuratore Caesaris iudicata iterum deferatur, ne mandator deferentis poenae subducatur (quam in rem Rudorffius confert L. 2. §. 5. de iure fisci. Paull. V, 13. §. 2. L. 20. de his, qui not. L. 1. 6. de iure patron.), ne liceat accusare ei, qui quum suo nomine tres causas detulisset, nullam vicisset; simul dimidia is parte bonorum multetur. De poenis delatorum Rudorffius conferri iubet Capitolin. Marc. c. 11. Pertinac. c. 7. Macrin. c. 12. Vopisc. Aurel. c. 39. Paull. V, 13. C. Theod. X, 10. de petitoribus et ultro datis et delatoribus. D. XLIX, 14. C. X, 11. de delatoribus. — Vss. 44. init. ὁ γνώμων τοῦ ἰδίου λόγου est is qui vs. 39. vocatur ὁ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ τεταγμένος videturque ἰδιολόγος dici ap. Strab. XVII, 797. (cf. Introd. p. 320. *a.*) — Vs. 39. Letronnius: μηκέτι ἐξεῖναι τούτῳ cet. Rudorffius: μηκέτι ἐξεῖναι τοῦτο, Seguier in schedis a Letronnio missis ταὐτό. Vss. 44. 45. Letronnius legebat: καὶ καθόλου δὲ [διακε]λεύσομαι τὸν γνώμονα τοῦ ἰδίου λόγου πάντα τὰ καινοποιηθέντα παρὰ τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας ἐπανορθῶσαι [περὶ ὧν] προγράψω [ἀναγκαίως· ἤδη δὲ καὶ πολλάκις τοὺς ἐμοὶ ἐν]δειχθέντας cet. vel ἤδη δὲ καὶ τούς μοι ἐν]δειχθέντας cet. Rudorffius: καὶ καθόλου δὲ [διακε]λεύσομαι τὸν γνώμονα τοῦ ἰδίου λόγου καὶ τὰ καινοποιηθέντα παρὰ τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας ἐπανορθωσάμενος προγράψω [ἐμμένειν οἷς καὶ αὐτὸς καὶ πρότερον τοὺς ἐξ]ελεγχθέντας cet. in quo ἐξελεγχθέντας restitutio est Boeckhii; recteque Rudorffius ἐπανορθωσάμενος, quae fere lectio est in apo-

grapho Cailliaudi, in reliquis manifesto falsus; neque enim διακελεύομαι cum simplici accusativo componi potest. Audacius Seguier in schedis a Letronnio missis: καθόλου δὲ [συμβου]λεύσομαι τῷ ἡγεμόνι τοῦ ἰδίου λόγου ἄλλα τὰ καινοποιηθέντα παρὰ τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας ἐνορθῶσαι ὅπως προγράψω [πρὸς τοὺς πραγματικούς. πρότερον μὲν τῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν βοήθειαν ἡκόντων φροντίσας τοὺς ἐν]δειχθέντας cet. Compositis apographorum lectionibus dedimus quae probabiliora videbantur.

§. 4. vss. 45-62. vetantur καιναὶ εἰσπράξεις aliaeque iniuriae recens factae. Nam quum nova vectigalia inconsultis principibus exigi non liceat, incitari canones, augeri annonae, multiplicari tributa praediorum, non solum in Thebaide, cuius regionis excellentius frumentum erat (vide Plin. H. N. XVIII, 19.), vel in nomis inferioris Aegypti, sed etiam in proxima vicinia Alexandriae. Itaque strategi ad pristinum statum revocare rem iubentur, si qua proximis quinque annis recens exacta sunt vectigalia superindicta (τὰ μὴ πρότερον τελούμενα) sive in universo nomo, in universa toparchia, in universo vico, sive hinc inde ut plurimum. Quinquennium Rudorffius sumptum arbitratur ob censum statis temporibus habitum coniicitque ultimum censum quinque annis ante quam haec scripta sunt ab Alexandro, habitum esse. Praeterea interdicitur eclogistis, qui maxime abusi potestate sua videbantur, ne quid in exigendis vectigalibus innovent, praesertim ne ἐξομοίωμα instituant vectigalium vel rescribant quidquam non interrogato praefecto (cf. Introd. p. 319. *a.*). Interdicitur etiam strategis, ne quid inscio praefecto ab eclogistis accipiant. Et ceteri magistratus si quid in ea re deliquissent, privatis reddere iubentur quantum exegissent, et partem adeo pendere in aerarium. Insignis iniuria est quae dicitur ἡ κατὰ σύνοψιν ἀπαίτησις. Quippe quum annua vectigalia fundis imposita diversa essent pro inundatione Nili, praefecti vectigalibus administrandis normam quandam ex inundatione vetustiore ponere solebant, qua vectigal exigeretur. Unde factum est, ut fundis etiam immunibus vectigalia imponerentur. Hanc igitur disciplinam tollit Alexander simulque corroborat privilegia, quibus vetere instituto gaudebat regio Alexandrina et pars nomi Menelaitae, quae privilegia nonnulli verebantur ne abrogarentur cet. In verbis huius paragraphi larga copia est coniecturarum. Vs. 45. init. οὐκ ἀγνοῶν Letronnius scripsit, οὐκ ἀγνοῶ Rudorffius et Youngius. Cf. var. lect. in fine. Deinde vs. 45. extr. et vs. 46. init. Letronnius: ἐν εὐσταθείᾳ [δια]μ[ένειν], ἐξ ἧς [πολλὰς καὶ μεγάλας] χορηγίας ἔχετε; Seguier in schedis: ἐν εὐσταθείᾳ [ποιεῖν μεταλήψεσθε], ἐξ ἧς [τοσαύτας] χορηγίας ἔχετε; Rudorffius ex coniectura Boeckhii: ἐν εὐσταθείᾳ [δια]μ[ένειν], ἐξ ἧς [ἃς - - -] χορηγίας ἔχετε. Certe ἐπηνωρθωσάμην requirit obiectum. Vs. 46. extr. et vs. 47. init. Letronnius: κατεκρίθη [καὶ μεγ]άλα τελέσματα cet. Youngius: καὶ ἄλλα τελέσματα cet. Seguier in schedis: κατεκρίθη ἐκφόρια ἢ ἄλλα τελέσματα cet. Rudorffius: κατεκρίθησ[αν προσοδικὰ ἢ ἄλλα] τελέσματα, bene, nisi quod numerus pluralis verbi non suo loco est. In sequentibus καὶ οὐκ ἐξὸν est h. l. *praesertim quum non liceat*. Vs. 48. extr. et vs. 49. init. Letronnius: κελεύω οὖν το]ῖς [κ]ατ[ὰ] νομὸν στρατηγοῖς; Rudorffius: δι' ὃ γράψω] τοῖς κατὰ νομὸν στρατηγοῖς. Vs. 49. extr. et vs. 50. init. Letronnius: νομῶν ἢ τοπα[ρχιῶν ἐπηρεασθέντων (sive ἀδικηθέντων) κατ]εκρίθη; Seguier: νομῶν ἢ τοπα[ρχιῶν ἢ καὶ ἰδιωτῶν κατ]εκρίθη; Rudorffius: νομῶν ἢ τοπα[ρχιῶν ἢ ἀρουρῶν κατ]εκρίθη. Vs. 50. extr. Letronnius: ἀπαίτησιν, καὶ ἐπὶ τὸν διαλογισμὸν ἀχθέντα ἐκ τῶν [μηδέπω εἰσπραχθέντων ἀπολύσωσι vel [τοιούτων ἐγκλημάτων μὴ ἀπολύσω vel [τοιούτων ἀπολῦσαι κρίνω; Seguier: καὶ τὸν ἐπὶ τὸν διαλογισμὸν ἀχθέντα ἐκ τῶν [ἀδίκως κατακρινάντων μὴ ἀπολύσωσι; Rudorffius: ἃ καὶ ἐπὶ τὸν διαλογισμὸν ἀχθέντα ἐκ τῶν [γεωργούντων οὐκ εἰσπράξω; quorum nihil satisfacit. Vs. 51. init. Letronnius: ἐκόλ]ασα δ' ἔτι καὶ cet. Seguier: ἀπεδοκίμασα δ' ἔτι καὶ cet. Rudorffius: ἐλαττώσας δ' ἔτι καὶ cet. Letronnii coniecturam suam fecit Hoskinsius in apographo. Boeckhius: ἔγν]ω[ν δ'] ἔτι καὶ cet. Certe Caill. lectio C–ωΛCAETI vix aliud praebet quam ΕΓΝωΝΔΕΤΙ. Similiter vs. 10. ἔγνων γάρ. Vs. 51. extr. et vs. 52. init. Letronnius: πλεῖστα ἐκπ[οδὼν ποιηθέντων τῶν γεωργῶ]ν vel πλεῖστα ἐξ[ομοιώματα αὐτῶ]ν, satis infeliciter; Seguier: πλεῖστα [πάλαι γεγραμμένα τῶν τελῶ]ν; Rudorffius: πλεῖστα ἐκτ[ὸς τοῦ κρῖναι τὸν ἔπαρχο]ν, quod dici vix potest. Nostra non multo certiora iudicaverim. Vs. 52. extr. et vs. 53. init. Letronnius in prima recensione: μηδὲν ἐξ ὁμοίων ἀ[δικεῖν καὶ μὴ ἀνα]γράφειν ἀλ[λ]αχῆ ἄλλοτε τῷ καθόλου; mox μηδὲν ἐξομοίωμα [. . . . . . παρα]γράφειν ἀλ[λ]αχ[ῆ] ἄλλο τι τῷ καθόλου vel μηδὲν ἐξομοίωμα παραγράφειν ἀλλαχῆ ἄλλο τι τῷ καθόλου; Rudorffius: μηδὲν ἐξομοίωμα - - [παρα]γράφειν ἀλλαχῆ ἢ ἄλλο τι τῶν καθόλου, in quo haud dubie recte dictum est ἢ ἄλλο τι τῶν καθόλου. Dedimus παραγράφειν ἀλλὰξ i. e. ἐναλλάξ. Certe neque ἀλλαχῆ neque ἀλλὰ stare hic potest. Vs. 53. extr. et vs. 54. init. Letronnius: χωρὶς [ἐπιχωρήσεως τῆ]ς ἐπάρχου, vel χωρὶς [ὑποθέσεως τοῦ] ἐπάρχου; Seguier: χωρὶς [τῆς ὑφέσεως] ἐπάρχου; Rudorffius: χωρὶς ὑ[φέσεως το]ῦ ἐπάρχου. Sed ductus Caill. apographi vs. 54. init. IΛC deducunt ad vocem ἀδείας vel similem. Vs. 54. extr. et vs. 55. init. Letronnius: καὶ το[σοῦτον ἀποτ]ίσουσι[ν ε]ἰς τὸ δημόσιον; Varges: καὶ τὸ [αὐτὸ] cet. Rudorffius: καὶ τὸ — ἀποτίσουσι[ν] εἰς τὸ δημόσιον, recte iudicans non opus esse ut de altero tanto cogitemus. Vs. 55. extr. et vs. 56. init. Letronnius: τὴν οὖσαν ἀνά[βασιν τοῦ Νείλου ποταμο]ῦ [ἀ]λλὰ πρὸς σύγκρισιν ἀρχαίας ἑτέρων τινῶν ἀναβάσε[ων. ἐμοὶ γὰρ] vel ἐπεί]; Seguier: πρὸς σύγκρισιν ἀρχαιοτέρων τινῶν ἀναβάσε[ων· ἐπειδὴ]; Rudorffius: πρὸς σύγκρισιν ἀρχαιοτέρων τινῶν ἀναβάσε[ων· ἐπεὶ δέ]. Lectionem apographorum ΑΡΧΑΙΑCΕΤΕΡΩΝ refinximus in ΑΡΧΑΙΕCΤΕΡΩΝ, quae forma non offendit, etsi vs. 62. ἀρχαιοτέρων videtur esse. Vs. 56. extr. et vs. 57. init. Letronnius: θαῤ[ῥεῖν δὲ βουλόμενος καὶ καθ' ὅλην τὴν χώραν κατο]ικεῖν καὶ προθύμως γεωργεῖν τοὺς ἀνθρώπους [κε]λ[εύω], ὅτι cet. Seguier: θαῤῥεῖν δὲ βουλόμενος εἰς τὸ καθ' ἡσυχίαν τὴν χώραν κατοικεῖν καὶ προθύμως γεωργεῖν τοὺς ἀνθρώπους

ἵστημι ὅτι cet. Rudorffius: *Θαῤ[ῥεῖν βούλομαι - - -] καὶ προθύμως γεωργεῖν τοὺς ἀνθρώπους, [εἰδότα]ς, ὅτι* cet. in quo *εἰδότας* Boeckhii est emendatio unice vera. Vs. 57. extr. et vs. 58. init. Letronnius: *τῆς βεβρεγ[μένης γῆς κατὰ τὴν ἀνάβασιν, ἀλλ᾽ ο]ὐ πρὸς συκοφαντίαν τῶν κατὰ σύνοψιν παραγραφόντων* cet. in altera recensione rectius *τῆς βεβρεγμένης γῆς ἀλλ᾽ οὐ πρὸς συκοφαντίαν τῶν κατὰ σύνοψιν παραγραφομένων* cet. quae recepit Rudorffius, nisi quod scripsit *βεβρεγμένης κατὰ τὴν ἀνάβασιν χώρας*; sine causa. Vs. 58. extr. et vs. 59. init. Letronnius: *ψευσάμ[ενος τοῦτο, εἰς τὸ δημόσ]ιον τριπλάσιον ἀποδώσει*, vel *[τὸ] τριπλάσιον ἀποδώσει*; Rudorffius: *ψευσάμ[ενος τὴν ἀπαίτησιν, εἰς τὸ δημό]σιον τριπλάσιον ἀποδώσει.* Vs. 59. extr. et vs. 60. init. Letronnius in recensione prima falsus in altera optime dedit: *τῆς ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων [χώρᾳ καλουμένῃ καὶ ἐν τῷ] Μενελαΐτῃ ἀρχαίας γῆς, εἰς ἣν οὐδέποτε σχοινίον κα[τη]νέχθη*, ut pridem dedit Boeckhius in schedis. Participium *καλουμένῃ* omisit Rudorffius; confer tamen vs. 48. Vs. 60. extr. et vs. 61. init. Letronnius: *μὴ μάτην συν[δ]είσθωσαν· οὔτε [τ]ι[ς] τολμήσε[ι ἀνανεοῦσθ]αι τὴν ἀνα[μ]έτρησιν· οὔτε εἰσηγήσεται* (vel *ἐπιχωρήσεται*); in altera recensione: *μὴ μάτην ἐν[οχλ]είσθωσαν, οὔτε τις τολμήσε[ι ποιεῖσθ]αι τὴν ἀναμέτρησιν οὔτ᾽ ἐ[πιθ]ήσεται*, quae etiam Boeckhii coniectura est; hinc Rudorffius: *μὴ μάτην ἐνοχλείσθωσαν, οὔτε [γάρ τ]ι[ς] τολμήσει - - - τὴν ἀναμέτρησιν οὔτε - - -*, necessario is addens *γάρ*. Sed verbum *ἐνοχλείσθωσαν* non verum est. Youngius proposuit *ἐννοείσθωσαν*, Seguier *εὐηθιζέσθωσαν*. Rite aestimatis apographis prodit *συν[χ]είσθωσαν. Συνχεῖσθαι* notum verbum est de perturbatione animi. Vs. 61. extr. et vs. 62. init. Letronnius: *μένειν γὰρ ὀφείλετ[ε τοῖς] ἐξ αἰῶνος αὐτῆς δικα[ιώμασι· τ]ὸ δ᾽ αὐτὸ ἵστημ[ι καὶ πε]ρὶ τῶν τὸ [καθόλου καινῶν καὶ ἀδίκ]ων προσγενημάτων [ὥ]στε [οὐ]δὲν* cet. paulo rectius in altera recensione: *μένειν γὰρ ὀφείλε[ι τὰ] ἐξ αἰῶνος αὐτῆς δίκα[ια. τὸ] δ᾽ αὐτὸ ἵστημι [καὶ περ]ὶ τῶν το[πικ]ῶν προσγενημάτων, [ὥ]στε [οὐ]δὲν* cet. in quo tamen *οὐδὲν* dici non potest; Rudorffius: *μένειν γὰρ ὀφείλει τὰ ἐξ αἰῶνος αὐτῆς δικ[αίωμα]· τὸ δ᾽ αὐτὸ ἵστημι [πε]ρὶ τῶν - - - προσγεννημάτων, ὥστε [μη]δὲν* cet. Vss. 62-66. Letronnius in altera recensione dedit: *περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτελ[ειῶν] ἐτε[ί]ων, ἐνκει[μένω]ν ὑμῶν, αἷς [τινὲς ὑμᾶς ‖ συνήλασαν] πολλάκις, ὥ[στε οὐ] πλέον περιε[πο]ίησαν πλὴν ἀργυρισμοῦ τῶν πραγ[ματικ]ῶν καὶ τῆς τῶ[ν ἀνθρώ]πων ἐπι[τρίψεως Καίσα]‖ρι [Σεβα]στῷ α[ὐτ]οκράτορι γ[ρ]άψ[αι καὶ τὰ μέγ]ιστα τῶν ἄλλων αὐτῷ δηλώσω, μόνῳ δυναμ[ένῳ] τὰ τοιαῦτα ὀλ[ικ]ῶς [ἐ]κκόπτ[ειν. ἤδη γὰρ ὑμῖν ἀπεδείχθη πε‖ρ]ὶ τῆς πάντων [ὑμ]ῶ[ν] σωτηρίας ἡ διηνεκὴς [εὐε]ργεσία καὶ πρόνοια [ἐμοῦ. Ἔτο]υς πρώτο[υ Λουκ]ίου Λειβίου [Σουλπικίου Γάλ]‖βα Καίσαρος [Σεβ]αστ[οῦ] αὐτοκράτορος, ἐπιφ[ὶ] ΙΒ.* Rudorffius: *περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτέ[ρων - -]σεων ἐγκει[μένω]ν ὑμῖν αἷς - -‖ - - - πολλάκις, ὥ[στε οὐ] πλέον περιε[πο]ίησαν πλὴν ἀργυρισμοῦ τῶν πραγ[ματικ]ῶ[ν] καὶ τῆς τῶ[ν γεωρ]γῶν ἐπ[ηρείας - - Καί‖σα]ρι [Σεβα]στῷ α[ὐτ]οκράτορι γράψ[ω μ]ετὰ τῶν ἄλλων ὅσα αὐτῷ δηλῶ τῷ μόνῳ δυναμ[ένῳ] τὰ τοιαῦτα ὀλ[οσχερ]ῶς ἐκκόπτ[ειν. ἐπ᾽ ἐκείνῳ γάρ ἐστι τῶν ‖ ἐν Αἰγύπτῳ] πάντων [μόν]ῳ σωτηρίας καὶ ε[ὐε]ργία καὶ διηνεκὴς πρόνοια. [Ἔτο]υς πρώτο[υ Λουκ]ίου Λειβίου [Σουλπικίου Γάλ]‖βα Καίσαρος Σεβαστοῦ Αὐτοκράτορος. [Ἐ]πιφ[ὶ] ΙΒ.* In quo *τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πάντων* coniectura est Boeckhii. Nostra vera videntur.

4958.

In loco *el Gabaouât*, in sepulcris in occidentem ab el Khargeh sitis; transcripsit Cailliaud, qui edidit Voyage à l'Oasis de Thèbes, tab. XXIII. n. 9. 10. (cf. p. 114.)

a.

ΑΜΜⲰΝΙΟΝⲈΝΧΡΗⲤΤⲰΜⲈΗⲈΛΗΜⲈΝΟΝⲈ|ΔΟΝ
|ΛΑΘⲈΙΧΡΠⲤΤⲈΠΑΤⲈΡΧΡΥⲤⲈΟΝΓⲈΝΟⲤ$\overset{\text{ΑΝ . Α|}}{\text{ΥΠΟ}}$ΦΗΝΑⲤ

b.

ΔΝΟΚΠΟⲰΛΠⲰΙΙΡⲤΝⲈΛⲥ

a. - - - *Ἀμμώνιον ἐν χρηστῷ με[μ]ελημένον εἶδον.*
Ἵλαθει, χρηστὲ πάτερ, χρύσεον γένος ἀν[θ]υποφήνας.

Titulus Christianus non est. Pertinere videtur ad Ammonium Iovis.

SECTIO QUINTA.

TITULI ALIQUOT LOCORUM IN AEGYPTO INCERTORUM.

4959.

In lapide musei Parisini, alto VI pollices IX lin. lato VII pollices VI lin. Edidit Clarac. Inscr. tab. LVIII. 431. A. n. 850.

ΑΡΣΙΝΟΗΣΘΕΑΣ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ

Ἀρσινόης Θεᾶς Φιλαδέλφου.

Titulus iisdem verbis conceptus etiam in Lesbo insula repertus est (Vol. II. p. 1026. n. 2168. *c.*). Cf. Introd. p. 286. *b.*

4960.

In lapide mutilo coloris nigri, qui asservatur in museo Berolinensi n. 2775. fortasse Alexandria allatus.

ΑΔΕΣΤΙΜΕΝΩΙ

ΚΛΕΙΔΟΥ
ΕΝ

- - - - - - - αδεστιμένῳ?
ὁ δεῖνα Ἡρα]κλείδου
ἀνέθηκ]εν.

Vs. 1. nomen est mutilum numinis opinor Aegyptii.

4961.

Lapis Vindobonensis asservatus in collectione monumentorum Aegyptiacorum, altus 11½ poll. latus 1 ped. 6½ poll., inscriptus litteris non profundis et inaequalibus, colore rubro inductis. Lapidem nescio quis ex Aegypto reportavit emptum quo tempore Caviglia ad Pyramides Sphingem effodit. Inscriptio edita est in Annal. Vindobon. (Wiener Jahrbücher, Anzeigeblätter) T. XLV. 1829. p. 65. Tractavit G. Hermannus in Annal. Vindob. T. LIV. 1831. p. 269. et Opusc. T. VI. p. 140.

- - - - - - - - - - -
ΩΛΕΤΟΚΑΙΘΗΒΗΣΤΕΙΧΕΑ - - - - - - -
ΤΟΥΤΟΔΕΤΕΙΧΟΣΕΜΟΝΠΟΛ - - - - - -
ΟΥΔΟΙΔΕΝΔΗΙΩΝΕΡΓΑΤΕΚΑΙΡ - - - - -
ΑΙΕΙΔΕΙΛΑΠΙΝΑΙΣΙΚΑΙΕΥΧΩ - - - - -
ΗΙΘΕΩΝΤΕΧΟΡΟΙΣΠΑΝΤΟΘ - - - - - -
ΑΥΛΩΝΟΥΣΑΛΠΙΓΓΟΣΑΚ - - - - - - -
ΤΑΥΡΩΝΟΥΚΑΝΔΡΩΝΔΕΥΕ - - - - - -
ΙΜΑΣΙΔΑΝΘΟΠΛΩΝΚΟΣΜΟ - - - - - -
ΟΥΞΙΦΟΣΑΛΛΑΚΥΛΙΞΔΑΙ - - - - - - -
ΠΑΝΝΥΧΙΟΙΣΔΥΜΝΟΥΜΕΝΥ - - - - -
. . : ΡΜΑΧΙΝΣΤΕΦΑΝΟΙΣΚΡΑΤΑ - - - -

- - - - - - - - -
ὤλετο καὶ Θήβης τείχεα [περθόμενα.
τοῦτο δὲ τεῖχος ἐμὸν πολ[εμόκλονον ἔχθει Ἄρηα
οὐδ᾽ οἶδεν δηΐων ἔργα τε καὶ ῥ[αθάγους·
αἰεὶ δ᾽ εἰλαπίναισι καὶ εὐχω[λαῖσι τέθηλεν
ἠϊθέων τε χοροῖς πάντοθ[εν ἀγρομένων.
αὐ[λ]ῶν, οὐ σάλπιγγος ἀκ[ούεται ἐνθάδ᾽ ὁμοκλή·
ταύρων, οὐκ ἀνδρῶν δεύε[ται αἶα φόνῳ.
[ε]ἵμασι δ᾽ ἀνθ᾽ ὅπλων κοσμο[ύμεθα καὶ διὰ χειρῶν
οὐ ξίφος, ἀλλὰ κύλιξ δαι[νυμένοισι πρέπει.
παννυχίοις δ᾽ ὑμνοῦμεν ὑ[π᾽ εὐφροσύναις θεὸν ἄλλον
- - ρμαχιν στεφάνοις κρᾶτα [πυκαζόμενοι.

Ita fere restituit Hermannus, nisi quod vs. 7. dedit *ἀκούεται ὄρθιος ἠχή*, et vss. 11. 12. *θεὸν ἁγνὴν || Ἁρμονίην*. Verum vs. 12. in litteris residuis idem numen videtur latere cuius nomen etiam n. 4699. vs. 17. mutilum est. Initio Hermannus coniicit plura interiisse in quibus vis perniciosa belli descripta fuerit; quam in sententiam quum alios afferri urbium bello eversarum interitus, tum Thebarum; neque inepte idem monuit videri titulum ex porticu quadam gymnasii fortasse Alexandrini esse, nisi ex vs. 6. coniicias esse ex domicilio, qualia Eleusi et Canobi floruisse tradit Strabo XVII, 800.

4962.

In lapide ex museo Britannico; edidit Osannus Syllog. inscr. cet. p. 231.

ΔΗΛΙΩΜΕΓΑΛΩΙ
ΣΑΡΑΠΙΔΙΚΑΙΤΟΙΣ
ΣΥΝΝΑΟΙΣΘΕΟΙΣ
ΠΥΑΥΡΗΛΙΟΣΔΙΟΣΚΟΡΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Δ[ιὶ] Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς Π. Αὐρήλιος Διόσκορος ἀνέθηκεν.

4963.

Lapis, altus III pedes II pollices, ex collectione Mimautiana (vide Dubois Catal. de la collect. de M. Mimaut p. 85. n. 536.), nunc in museo regio Parisino; unde edidit Clarac. Inscr. tab. LXII. 501. B. n. 866. Tractavit Letronnius ap. Dubois l. c. (cf. Clarac. p. 912.) et plenius in opere Recueil des inscript. gr. et lat. de l'Égypte T. I. p. 418 sq. (cf. tab. XIII. 8.)

ΕΤΟΥΣ ΔΪ - - -
ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΕΠΙ
ΟΥΙΤΡΑΣΙΟΥ
ΠΩΛΙΩΝΟΣ
ΗΓΕΜΟΝΟΣ
ΡΑΓΩΝΙΟΥΚΕΛΕΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
ΛΟΓΓΙΝΟΣΚΕΝΤΥΡΙΩΝ

Ἔτους δ̄ [Τιβερίου] Καίσαρος Αὐτοκράτορος Σεβαστοῦ ἐπὶ Οὐιτρασίου Πωλίωνος ἡγεμόνος, Ῥαγωνίου Κέλερος ἐπιστρατήγου, Λογγῖνος κεντυρίων - - - -

Ita legit etiam Letronnius, qui vidit vs. 1. extr. Ī non esse siglum, sed primam litteram nominis Tiberii male pictam. Hinc efficitur Vitrasium Pollionem, quem Aegypti praefectum a. u. c. 785. (p. Chr. 32.) mortuum refert Dio Cassius (LVIII, 10.), iam incipiente Tiberio provinciam esse sortitum. De re

vide Introd. p. 310. Quartus annus Tiberii est a. u. c. 769. p. Chr. 16. Στρατηγοῦ mentio cur desit, non liquet. Fortasse titulus ex urbe Graeca est, in qua nulla strategi auctoritas (cf. Introd. p. 317. *a.*). Nomen Πωλίων uno Lambda scriptum non sine exemplo est. Letronnius in eam rem confert Frontonis Epist. IX, 9. LXII, 8. et Suid. v. Πωλίων et Ἀσίνιος. Κεντυρίων Latine i. q. ἑκατοντάρχης.

4964.

Ex naufragio Minutoliano lignum inscriptum fortasse ad sarcophagum pertinens. Hamburgi transcripsit Ullrichius.

Ν ΟΥΚΑΙϹΑΡΟϹΤΟΥΚΥΡΙΟΥΦΑ
ΜΕΝΩΘ ΙϚ
ΚΗΑΜΜΩΝΙ

Τραϊα]νοῦ vel Ἀδρια]νοῦ vel Ἀντωνεί]νου Καίσαρος τοῦ κυρίου, Φαμενὼθ ιϛ. [Θή]κη Ἀμμωνί[ου.

Est ex sarcophago. Cf. n. 4824.

4965.

Lapis musei regii Parisini; edidit Clarac. Inscr. tab. LX. 497. A. n. 816.

ΘΑΜΗΝΙϹΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΜΗΤΡΟϹΤΒΗΙ
ΑΝΕΘΗΚΕΝΥΠΕΡΕΥϹΕΒΙΑϹΧΑΡΙΝΕΠΑΙΔΩΝ
L ΙΑ=ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝΚΑΙϹΑΡΩΝΛΟΥΚΙΟΥ
ϹΕΠΤΙΜΙΟΥϹΕΟΥΗΡΟΥ..........ΠΕΡΤΙΝΑΚΟϹ
ϹΕΒΑϹΤΟΥΑΡΑΒΙΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥ
ΜΕΓΙϹΤΟΥΚΑΙΜΑΡΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΙΝΟΥΕΥϹΕΒΩΝ
ϹΕΒΑϹΤΩΝ · · ΜΕΧΕΙΡ Β

Θάμηνις Ἀπολλωνίου, μητρὸς Τβῆ, ἀνέθηκεν ὑπὲρ εὐσεβίας χάριν ἐπ' ἀ[γαθῷ]· L ια Αὐτοκρατόρων Καισάρων Λουκίου Σεπτιμίου Σεουήρου, [Εὐσεβοῦς], Περτίνακος, Σεβαστοῦ, Ἀραβικοῦ, Ἀδιαβηνικοῦ, Παρθικοῦ, Μεγίστου, καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνίνου Εὐσεβῶν Σεβαστῶν. Μεχεὶρ β.

Annus XI. Septimii Severi est a. u. c. 956. p. Chr. 203. De formula ὑπὲρ εὐσεβίας cet. cf. n. 5001.

4966.

Columna musei Britannici Spat. IX. n. 29. Transcripsit Müllerus. „Litterae sat magnae, sed rudi modo incisae et quae vix dignosci possint."

ΑΡΑΙΔΙΕΝΚϹ
ΑΝΚΑΛ...ΙΟΥ
ΗΒΗΛΟΝΑΝΕΙΚΗΤΟΝ
ΜΛΜΙΞΙΙΜ
ΩΝΕΠΙϹ
ΕΝΡΩΜ
ΙΙΑΓΑΙΟΥ
· · ΓΗϹΕΥ
ΥLΡΜΙΙΙ
ΕΤΟΥϹΖΕΑΥΤΟ
...ΗϹΚΑΙϹΑΓΓΕΜΟΡΑ
..ΙΑΙΕ..ΚΗΙΟΟ
Ε...ΔΟΥϹΕΡ.ΤΕ
Ρ...ΙΖ...Ο

... Pauca exsculpi licet. Vs. 3. videtur esse Ἡλιογά]βηλον, ἀνείκητον, si modo ΒΗΛ revera est in lapide; vs. 6. ἐν Ῥώμ[η; vss. 10. 11. ἔτους ζ ἑαυτο[ῦ ἀρχ]ῆς, quae verba tamen ad donatorem referri videntur. Varia coniici possunt, certa ratione nihil.

4967.

In museo Britannico Spat. IX. n. 14. fragmentum extat sacelli hieroglyphis ornatum. Tituli inscripti fragmentum in zophori parte aversa dispicitur; edidit Zoega de obeliscis IV. c. 2. p. 543. Habeo etiam ex schedis Mülleri.

ΛΕΩϹ ΑΝΕΝΕΩϹΕ

Ὑπὲρ τοῦ δεῖνος βασι]λέως ἀνενέωσε - -

4968.

In basi cippi mensae sustinendae, ex collectione Drovetti; titulus editus in Giorn. Arcad. m. Aug. 1823. p. 207. ex quo misit Gerhardus. Edidit etiam Raoul-Rochette Monumm. inedd. (Odyss.) T. I. p. 326. (cf. Lettre à Mr. K. Ott. Müller p. 16. Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 394.)

ΠΡΩΤΥΤΟΣΤΕΧΝΗ
ΕΡΓΑϹΤΗΡΙΑΡΧΟΥ

Πρώτυτος τέχνη ἐργαστηριάρχου.

Vox τέχνη nunc *opus* designat. Artifex, qui sese ἐργαστηριάρχην nominat, Πρῶτυς est nomine ad morem Aegyptium declinato. Rochettus confert nomen *Protis* inscriptionis Latinae ap. Murator. Thes. T. I. p. CXLI. 1.

4969.

In tabula libationis quadrata (cf. n. 4836.) hieroglyphis ornata, quae asservatur in museo antiquitatum Aegyptiarum Berolinensi, inscriptio Graeca in latere anteriore incisa est subiectis litteris demoticis.

ΣΑΡΑΠΙΔΙΘΕΩΙΜΕΓΑΛΩΙΠΑΝΙΣΚΟΣΣΑΡΑΠΙΩΝο
LΙΗΠΑΧΩΝΚΖ

Σαράπιδι θεῷ μεγάλῳ Πανίσκος Σαραπίωνο[ς]
L ιη, Παχὼν κζ.

Titulus non ante regnum Philometoris positus est (cf. Introd. p. 304. *b*.); credideris multo post; videndumque ne annus XVIII. ad regnum Ptolemaei Auletae pertineat, ut tabula dedicata sit a. a. Chr. 64.

4969. *b*.

Monumentum Quirinianum olim Venetiis. Possidebat Angelus Quirini, senator Venetus, emptum Minutolius apportavit Berolinum, ubi nunc est. Vide Levezow in Böttigeri Amalthea T. III. p. 227. Lapis est formae ex basalte quadratae anaglyphis ornatus; media pars flores ac fructus exhibet, inter quos duo vasa, ex quibus aquae prosiliunt. Circum canalis est satis amplus et profundus adeoque aptus ad recipiendum fluidum quoddam, quod ope orificii ex ipsa quadra prostantis in terram effundi videtur: iacet in medio orificio rana, elementi humidi symbolum. Inscriptio edita est in libro: Alticchiero, par Mad. J. W. C. D. R(osenberg), Patavi 1787. 4. aeri incisa tab. XVII. cum Villoisoni explicatione recitata ex litteris Morellii p. 72 sqq.; tractavit Schow Charta papyracea Graece scripta musei Borgiani Velitris cet. Rom. 1788. 4. p. 58 sqq. qui monumentum aram s. mensam vocat et in sacris adhibitum recte putat. Litterae rubro colore superinductae sunt.

LΙΘΩΥΘΗΙΣΙΔΙΘΕΑΜΕΓΙΣΤΗ ΖΦΑΡΣΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΕ

L ι, Θωῦθ η, Ἴσιδι θεᾷ μεγίστῃ Φάρσος ἀνέθηκε.

Male Villoisonus legebat Θωύθῃ (i. e. Mercurio) characteres vocibus Θωῦθῃ et Φάρσος praemissos sculpturae ornamenta esse censens. Haec partim recte refutavit Schowius, in eo tamen falsus, quod characteres illos ex lingua Coptica explicandos putavit. Ζ vel, ut ego dispicio, Ζ̄ siglum interpunctionis videtur esse. Φάρσος nomen proprium est. Sed quod ante Θωῦθ scriptum est, vix aliud esse potest, quam LI colligatum. Notatur annus X. nescio cuius Imperatoris. Ceterum titulum satis recentem esse ex forma litterarum apparet.

4970.

In tabula parva lignea, cuius alterum latus, pluribus litteris inscriptum, colore albo superinductum est; transcripsit Müllerus Parisiis apud Durandium.

a. ΤΟΝΝΕ-(-ΟΝ
ΘΙΟCΠΚΟΙΛU
ΧΑΛΚΟ(...Ο|Ο
ΥΙΟCΤΝΑΦΕ...
5 Τ....ΕΡΜΩΝΘΙ
ΘΥΓΑΤΗΡCΕΝ
ΠΛΠΝΙΟC

b. ΤCΟΝ
ΝΕCΟΝ
ΠΚΟΙΛΙ
ΥΙΟCΤΝ
5 ΑΦΕΡΩ
ΕΡΜΩΝ

b. videtur scriptum esse: Τσόννεσον Π. Κοιλί[ου] υἱὸς Τναφερῶτ Ἕρμων. Similiter *a*.: Τσόννεσον Θιὸς Π. Κοιλί[ου] Χαλκο - - υἱὸς Τναφε[ρῶτ] Ἕρμων [καὶ] θυγάτηρ Σενπλ[ού]νιος? Haec tamen non ad leges grammaticas composita videntur. Θιὸς videndum ne sit genitivus nominis Θίς, qui vicus fuit medio aevo. Vide Ad. Schmidt Forschungen auf dem Geb. des Alterth. T. I. p. 27 sqq.

4971.

Amuletum Aegyptiacum (en forme de tête de grenouille; Rev. deux divinités, assises, l'une une tête de grenouille, l'autre une tête d'épervier); edidit Gardner Wilkinson Manners and customs cet. T. IV. p. 230. Repetiit Letronnius Recueil des inscr. cet. T. I. p. 378. (cf. tab. XV. n. 3.)

ΕΙCΒΑΙΤ
ΕΙCΑΘΩΡΜΙ
ΑΤΩΝΒΙΑΕΙC
ΔΕΑΚΩΡΙΧΑΡΕ
5 ΠΑΤΕΡΚΟCΜΟΥΧΑ
ΙΡΕΤΡΙΜΟΡΦΕΘΕΟC

Εἷς Βαῖτ, εἷς Ἀθώρ, μία Τωνβία, εἷς δὲ Ἀκωρί, χα[ῖ]ρε πάτερ κόσμου, χαῖρ[ε] τρίμορφε [θ]εός.
Compositum in speciem syncretismi gnostici.

4972.

In lapide musei regii Parisini; edidit Clarac Inscr. tab. LX. 419. n. 551. In anaglyphis cernuntur Osiris, Anubis et duae aliae personae.

ΑΜΕΡΥCΥΙΟCΒΗC ΤΟΡΕΤΩ
ΝΚΑΡΑΒΑCΝΥΜΦΙΕC

Ἄμερυς υἱὸς Βήστορ(ος), ἐτῶν κ. Ἀράβας νυμφί[ο]ς.

4973.

In stele anaglyphis ornata globum alatum duosque θῶας iacentes repraesentantibus; supra Isis, Osiris, Anubis, Ammon, sacerdos. Asservatur in museo regio Parisino; edidit Clarac Itin. tab. LXI. 421. A. n. 854.

ΑΝοΥΒΑΠΟΝΤΟC
ΝΟΘΟΝΤΙΟΤΟΥΓ
ЄΤΚΛΩΝЄΡЄΚΙΟ

Ἀνουβᾶ Πόντος - - -

4974.

In lapide musei regii Parisini. Anaglyphis expressi sunt Osiris, Anubis et tres aliae personae. Supra sunt tres lineae characteribus demoticis scriptae; edidit Clarac Inscr. tab. LX. 427. n. 862.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΥΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥ
Π∘CΤΟΛΛΟΥЄΤΩΝ ΚΔ

Ἀπολλωνίου υἱοῦ Κλαυδίου Ποστόμου ἐτῶν κδ.

4975.

Titulus sepulcralis Aegyptiacus; edidit Montfaucon Antiq. expl. T. V. P. II. p. 282. tab. 134. aeri incisum.

ΔΙΔΥΜΗC
ΔΙΟCΚΟΥΓΙΔ
ЄΒΙΩ LΜΒ

Διδύμης Διοσκου[ρ]ί[δου] ἐβίω L μβ.

Διδύμης videtur forma peculiaris esse nominis Δίδυμος.

4976.

In lapide musei regii Parisini; supra anaglypha sunt globum alatum cum serpente Uraeo, duos θῶας, sacerdotem inter Osirin et Anubin stantem repraesentantia; edidit Clarac Inscr. tab. LX. 472. n. 855.

ΗΡΑΚΛΕΙΟCΥΙΟCΕΡΜΙ
ΟΥΤΟΠΑΡΧΟΥΑΡΙΑΝCΑΙ
ΤΙΟCΙΕΤΩΝΕΙΚΟCΙΠΕΝΤΕ

Ἡράκλειος υἱὸς Ἑρμίου τοπάρχου Ἀριανσαίτιος ἐτῶν εἴκοσι πέντε.

Ἀριανσαΐτις est locus, cuius τοπάρχης Hermias. Vide Introd. p. 294. a. et p. 317. a.

4977.

In lapide musei regii Parisini, cuius in anaglyphis tres personae dispiciuntur; edidit Clarac. Inscr. tab. LXI.

ΤΡΙΑΔЄΛΦΟCCΑΡΑΠΟΥ
LΚΔ ΜΝ Є̄

Τριάδελφος Σαράπου ἐτῶν κδ, μηνῶν ε.

4978.

In anaglypho Aegyptiaco Mercurium repraesentante. Ex Walpolio dedit Letronnius in Journ. des Sav. 1820. Nov. p. 647.

ΠΛΓΚΔ

Hoc loco constitueram exponere si quid supellectilis fictilis superest litteris Graecis inscriptae. Sed fragmentis iterum inspectis abieci consilium. Quippe in museo antiquitatum Aegyptiarum Berolinensi ex collectione Minutoliana asservantur fragmenta testarum inscriptarum circiter undecim, ex quibus quae perfectiora sunt duo recensuimus in inscriptionibus insulae Elephantines n. 4863. b. 4884. b. Tertii primum versum dedit Minutolius Itin. tab. XXXII. 19. qui versus simillimus est initio tituli n. 4871. ut coniecerim titulum esse eundem. Sed tamen aliquantum differt apocha Minutoliana ab ea quam ex Youngio repetivimus n. 4871. In illa enim haec fere leguntur:

Ἀντίοχος καὶ - - - - -
τ(ῆς) ἱερ(ᾶς) Πύλ(ης) Σοὐ(νης). δι(ὰ) - - - βοῦθ. διέγρ(αψεν) Πέτορ Ζμή(θου)
Ἀρνάησις, μητ(ρὸς) - - - - - ἑκκαιδεκάτ(ου)
ἔτους Ἀδριανοῦ κυρίου δραχ(μὰς) δεκαεπτὰ || ιζ ||
καὶ - - - - - - - -
- - Ἀ]δριανοῦ κυρίου, - - - κα.

Reliqua autem fragmenta collectionis Minutolianae, quae ex eodem genere videntur esse omnia, adeo minuta atque exilia aut tam imperfecta sunt, ut vix hinc inde Καίσαρος τοῦ κυρίου vel quae alia in his titulis obvia sunt ut plurimum, dispici possint. Praeterimus etiam alia quaedam fragmenta generis eiusdem.

PARS TRIGESIMA.

INSCRIPTIONES AETHIOPIAE SUPRA AEGYPTUM.

SECTIO PRIOR.

NUBIA.

4979.

Trans Philas in loco Ptolemaeorum temporibus dicto *Parembole*, quod nomen Alexandrinis designat stationem militarem (Sturz. de dial. Macedon. p. 30.), in coronide propyli templi diruti prope ripam Nili; edidit Hamiltonus Aegypt. p. 43. Ex schedis Saltii edidit Prokesch „Erinnerungen aus Aegypten und Kleinasien" T. II. p. 71. unde repetiit Osannus Zeitschr. f. Alterth. 1839. p. 51. Ex apographo Hamiltoni tractavit Letronnius Recherches pour servir cet. p. 20 sqq. et Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 10 sqq. n. III. Locus nunc Debout vocatur servatque denominationem vetustam, quam in hieroglyphis templi repperit Champollion, in quibus est Têbôt. Nomen Graecum Παρεμβολή notante Letronnio in memoriam revocat Στρατόπεδα, quo nomine complura loca antiquitus vocabantur in Aegypto, ut habitationes Ionibus Caribusque assignatae a Psammeticho (Herodot. II, 154. Diod. Sic. I, 67.), vicus quidam Memphis urbis (Στρατόπεδον Τυρίων ap. Herodot. II, 112.), alius Iudaeorum in Delta (Ioseph. Ant. Iud. XIV, 8. Bell. Iud. I, 9, 4.). Loci mentio fit etiam in Itinerario Antonini et in Notit. Imp. p. 204. unde patet Parembolen sub finem IV. p. Chr. saeculi stationem fuisse legionis II. Traianae.

ΥΠΕΡΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜ . . . . . ΛΙΣΣΗΣΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ
ΚΑΙΓΥΝΑΙΚΟΣΘΕΩΝΦΙΛΟ . . . . ΡΩΝΙΣΙΔΙΚΑΙΣΥ

Hamiltoni hoc est apographum. Saltii exemplum ita expressit Prokeschius:

ΥΠΕΡΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜ . . .
ΛΙΣΣΗΣΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ . . . . . .
ΚΑΙΓΥΝΑΙΚΟΣΘΕΩΝΦΙΛΟ . . .
ΡΟΝΙΣΙΔΙΚΑΙΣΥ . . . .

in quo versuum divisio vera non videtur. Ceterum hoc exemplum ab altero non differt, nisi quod ibi vs. 4. O est pro Ω; ut videatur Hamiltoni apographum esse paulo aliter compositum.

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμ[αίου καὶ βασι]λίσσης Κλεοπάτρας [τῆς βασιλέως ἀδελφῆς] καὶ γυναικός, θεῶν Φιλο[μητό]ρων, Ἴσιδι καὶ Σ[αράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς.

Restituit Letronnius. Ex hieroglyphis Champollion docuit apparere templum magna ex parte ab Atharramone Aethiopiae rege, antecessore aut successore regis Ergamenis illius, qui aetate Ptolemaei Philadelphi templum Pselci inchoavit, exstructum ac deo Amon-Rha et deae Hathor praetereaque Isidi et Osiridi dicatum, postea ab Imperatoribus Augusto et Tiberio continuatum opus esse. Quod si ita est, colligi potest reges Aethiopiae aliquando partem hanc Nubiae inferioris summa cum pace possedisse, neque aliis, quam Aegyptios, diis usos esse. Ex tribus propylis, quae templo adiecta sunt, unum Ptolemaeo Philometore regnante exstructum docet inscriptio Graeca. Philometor primum solus regnavit annos XI. ab a. a. Chr. 181-171. deinde una cum Euergeta fratre annos VI. ab a. 170-165. tum rursus solus ab a. 164-146. Hinc sequitur monumenta, in quibus nulla Euergetae mentio, aut ante annum regni Philometoris XII. aut post annum XVII. posita esse. Iam uxorem ducere Philometor ante annum XVII. vix potuit. Igitur vel sic titulum nostrum post a. 165. positum coniicias. Quumque liberorum nulla fiat mentio, apparet titulum non post a. 164. positum esse, quo anno Philometori filia nata putatur, quae a. 151. Alexandro Syriae regi nupsit. Hinc titulus anno ipsi, quo Philometor sororem in matrimonium duxit, tribuendus videtur. Pro salute igitur Philometoris et uxoris novae nuptae exstructum propylon est ab incolis, quorum non diserta facta mentio videtur (cf. n. 5073.). Vs. 2. extr. Ὀσίριδι restituebat Letronnius. De Sarapide in locum Osiridis succedente vide Introd. p. 304. *b.* ubi lin. 3. dele n. 4979.

4980.

In loco Khardassy s. Gartass lapicidinae sunt aetate Romana ut videtur frequentissimae. Ibi in rupe sacellum est incisum, cuius in parietibus plurima inscripta sunt προσκυνήματα, quorum aliquot transcripserunt Lightius (vide Walpol. Mem. p. 465.), et Burckhardtius, omnia dedit Gau. Primum hoc edidit Burckhardt. Itin. Nub. p. 123. et Gau Monum. Nub. tab. V. n. 6. Tractavit Letronnius Recherches cet. p. 485.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vss. 1-4. omittit Gavius. Titulus littera *A* signatus dicitur (cf. n. 4995. 5005.).

Ἔτους ιγ̅ τῶν κυρίων Αὐτοκρατόρων Σεουήρου καὶ Ἀντωνίνου Εὐσεβῶν Σεβαστῶν. Τὸ προσκύνημα σήμερο(ν) Γαΐου Διοσκόρου Μακρείνου ἱερεὺς (p. ἱερέως) γόμου μετὰ τῆς συμβίου καὶ τῶν τέκνων καὶ τῶν φιλούντων· καὶ Πετέψαϊς. μη(νὸς) Χυὰκ ις̅. ἐπ' ἀγαθῷ.

In his titulis memorabile est sacerdotium, ἱερωσύνη γόμου, quod aliquoties vocatur etiam ἀρχιερω-

ΕΤΟΥCΙΓ·ΤωΝΚΥΡΙωΝ
ΑΥΤοΚΡΑΤοΡωΝCΕΟΥΗΡΟΥ
ΚΑΙΑΝΤωΝΙΝΟΥΕΥCΕΒωΝ
CΕΒΑCΤωΝ
ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑCΗΜΕΡΟ
ΓΑΙΟΥΔΙΟCΚΟΡΟΥΜΑΚΡΕΙΝΟΥ
ΪΕΡΕΥCΓΟΜΟΥΜΕΤΑΤΗC
CΥΜΒΙΟΥΚΑΙΤωΝΤΕΚ
ΝωΝΚΑΙΤωΝΦΙΛΟΥΝ
ΤωΝΚΑΙΠΕΤΕ+ΑΙCΗ//
ΧΥΑΚΙC — ΕΠΑΓΑΘω

σύνη (n. 5001. 5006. 5014.). Γόμος est onus navale referendum illud ad lapides ex lapicidinis avehendos. Hoc apertum est quum ex aliis titulis, in quibus lapidum fit mentio (n. 4993. 5006. 5020. 5029.), tum ex iis, in quibus memorantur pecuniae primo et secundo γόμῳ expensae (n. 5010.). Videtur ideo institutum hoc sacerdotium esse, ut proficeret templorum aedificatio. Honor sacerdotii coniunctus cum impensis erat, cuius rei quo maior liberalitas, eo disertior mentio. Alius talentum et sex aureos (n. 5001.); alius talentum et viginti septem drachmas impendit (n. 5014). Talentum hoc Aegyptiacum est χαλκοῦν, item drachmae χαλκαῖ (vide Introd. p. 299. b. coll. Boeckh. Disquisitt. metrolog. p. 142 sqq.). Psentuaxis τῷ πρώτῳ γόμῳ solvit σ̅κ̅φ̅ (n. 5008.), qui nummi 220 valent 20 χρυσᾶ (vide n. 5010.), τῷ δευτέρῳ γόμῳ 30 χρυσᾶ. Macrinus noster (n. 4980.), qui saepius hoc sacerdotio functus est,

γόμῳ α̅ (n. 4980.)	impendit	χρυσᾶ	20	
γόμῳ β̅ (n. 4988.)	"	"	20	
γόμῳ γ̅ (n. 4995.)	"	"	20	
γόμῳ δ̅ (n. 5002.)	"	"	30	
γόμῳ ε̅ (n. 5003.)	"	"	15	
			105	
γόμοις ϛ̅ ζ̅	"	"	110	
			215	(n. 5005)
γόμῳ η̅ (n. 5007.)	"	"	25	
			240	(n. 5009. 5007. b.)
γόμοις ϛ̅ (n. 5009.)	"	"	60	
			300	(n. 5009.)

Et tanta haec videbatur liberalitas esse, ut sacerdos gloriari posset neque ante se nec post se, qui plura impendisset, repertum esse (n. 5009.). Sed Macrinus πατὴρ τῶν ἱερέων audit (n. 5002.) vel post quater susceptum sacerdotium. Unde colligi potest, vel qui aureos quindecim pro sacerdodio semel suscepto impendisset (n. 5006.), in honore habitum, et vulgo parvo pretio hoc sacerdotium stetisse. Docet hoc ipsius Macrini exemplum, qui ducentis γόμοις tantum sexaginta aureos impendit (n. 5009.). Floruit hoc sacerdotium praesertim Sept. Severo et Caracalla imperantibus usque ad Philippos (circiter a. p. Chr. 204 - 248.).

Praeter sacerdotem γόμου comparet προστάτης γόμου, ut Πετέψαϊς n. 4981. 4982. 4983. 4991. idemque videtur intelligendus esse etiam n. 4980. 4990. quemadmodum Πανέχημις, qui est n. 4996. 5032. idem videtur esse n. 4988. Quippe οἱ προστάται γόμων interdum nudo nomine videntur in fine designari titulorum (n. 4980. 4984. 4987. 4992.). Neque obstat quidquam quo minus etiam qui n. 4982. 4983. in fine memorantur, pro προστάταις γόμων habeamus. Memorantur praeterea φοιβητὴς (i. e. προφήτης) n. 4990. 4996. γεωμέτραι n. 5012. 5021. αὐλητὴς n. 4983. Numina loci sunt Isis (n. 4986. 4992.), Σραύπτιχις (n. 4989. 5032.) nisi hoc cognomen est Isidis, et μέγας θεὸς Πουρσεπμοῦνις (n. 5006. 5008. 5014.). Auctor tituli nostri n. 4980. Γάϊος Διόσκορος Μακρῖνος audit, proprie is vocatus Γάϊος Διόσκορος ὁ καὶ Μακρῖνος (vide n. 4995.) vel Γάϊος Ἰούλιος Μακρεῖνος; unde nunc Γάϊος Διόσκορος Μακρῖνος (n. 4980. 4988. 4995. 5002. 5003.), nunc Γάϊος Ἰούλιος Μακρῖνος (n. 5005. 5007. 5009.) dicitur, nisi malis Caio Dioscuro Macrino dicto postea imperante C. Iulio Maximino Iulii cognomen inditum, quod in locum nominis Dioscuri cessisset; quae Niebuhrii (ap. Gav.) sententia est (vide ad n. 5005.). Sacerdos hic primum προσκύνημα posuit a. XIII. Impp. Septimii Severi et Caracallae, die XV vel XVI. mensis Choeac, i. e. a. p. Chr. 204. die XI vel XII. mensis Decembris.

4981.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. v. n. 1.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΒΗCΚΑΛΗCΠΕΤΕΡ
ΜΟΥΘΟΥΪΕΡΕΥCΓΟ
ΜΟΥΚΑΙΤωΝΦΙΛΟΥΝ
ΤωΝΑΥΤΓΚΑΙΤω
ΓΡΛ†ΑΝΙ · ΠΕΤΕΨΑ
Π¦ΠΡΟCΠΑ†ΗCΓΟΛΙΟΥ
L ΙΔ ΧΥΑΚΑ

Τὸ προσκύνημα Βησκαλῆς Πετερμούθου ἱερεὺς γόμου καὶ τῶν φιλούντων αὐτ[οῦ] καὶ τῷ γρ[ά]ψαν[τι] Πετεψά[ϊτ]ι προσ[τ]ά[τη]ς γό[μ]ου. L ιδ̅, Χυὰκ α̅.

Pertinere videtur ad annum p. Chr. 205. siquidem a. XIV. est Impp. Sept. Severi et Caracallae. Nomen Βησκαλῆς redit n. 5028. Πετερμούθης n. 4982. 5021. Nota casuum permutationem Βησκαλῆς — τῶν φιλούντων — τῷ γράψαντι —. De ἱερεῖ et προστάτῃ γόμου vide ad n. 4980.

4982.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. v. n. 2.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΠΑΜΗΤΟC
ΠΕΤΕΡⲘΟΥΘΟΥΙΕΡΕΥCΓΟ
ΜΟΥΚΑΙΠΕΤΕΨΔΙΤΙΠΡοC
ΤΔΤοΥΠΟⲘοVΚΑΙΤΩΝΝΦΙ
ΛΟΥΝΤΩΝΔΥΓΩΝΚΑΙΟΡ
LΙΕ ⳉ ΧΥΔΑV̄Ε CΗΓΙΜΙΥΡΩΝ

Τὸ προσκύνημα Πάμητος Πετερμούθου ἱερεὺς (p. ἱερέως) γόμου καὶ Πετεψάϊτι προστάτου [γ]όμου καὶ τῶν φιλούντων αὐτῶν· καὶ Ὄρση[ς] Μύρων. L ι̅ε̅, Χυὰκ ι̅ε̅.

Nomen Πάμης est etiam n. 4983. 5027. Πετερμούθης n. 4981. 5021. Πετεψάϊτι videtur esse pro Πετεψάϊτος (cf. n. 4981.). De reliquis vide ad n. 4980. Titulum refero ad a. p. Chr. 206. Cf. n. 4981.

4983.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. v. n. 3.

ΤΟΠΡΟΓΚΥΝΗΜΑ+ΕΝ
CΡΟΥΠΤΙΧΙCΙΕΡΕΥCΓΟΜΟΥ
ΚΑΙΠΕΤΕ†ΑΙCΠΡΟCΤΑΤΗCΤΩ
ⲘΟΥΚΑΙΤΩΝΦΙΛΟΥΝΤΩΝ
ΑΥΤΟΥΚΑΙCΑΜΟΘΡΑϩΑΥΛΗ
ΤΗCΚΑΙΟΙΑΠοΤΟΥΠⲱΜΟΥ
LΙCΧΥΑΚΙCΚΑΙΠΑΜΗCΜΥΡΩΝ

Τὸ προσκύνημα Ψενσρούπτιχις ἱερεὺς γόμου καὶ Πετέψαϊς προστάτης [γό]μου καὶ τῶν φιλούντων αὐτοῦ καὶ Σαμοθρᾶξ αὐλητὴς καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ γ[ό]μου· L ι̅[ε̅], Χυὰκ ι̅[ε̅]. καὶ Πάμης Μύρων.

Videtur esse eiusdem anni, cuius est n. 4982. Nomen Ψενσρούπτιχις compositum est ex nomine deae Σρούπτιχις (n. 4989. 5032.). Γώμου scripserit lapicida. De reliquis vide ad n. 4980.

4984.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. v. n. 4.

ΕΤοΥⲤΙⲤΤⲰΝΚΥΡΙⲰΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤοΡⲰΝⲤΕοΥΗΡοΥ
ΚΑΙΝVΤⲰΝLΝΟΥΕΥⲤΕΒ
ⲤΕΒΑⲦⲰΝ
ΤΟΠΡΟⲤΚΥΝΗΜΑ
ΛΜΜⲰΝΙΟΥΝΕⳑΠΕΡοΥ
ΜⲰΡοΥΙΕΡΕΥⲤΓΟΜΟΥ
ΚΑΙΜΕΛΑΙΠΠΙΚΑΙ-
ΤⲰΝΦΙΛΟΥΝΤⲰΝ
ΚΑΙΚΑΤΟΥⲤΙΝΕⲰΓΕΙϨ
ΦΑΡΜΟΥΕΙΙΕΟRCΕΝΤΟΙƷΙΟC

Ἔτους ι̅ϛ̅ τῶν κυρίων Αὐτοκρατόρων Σεουήρου καὶ [Ἀν]τωνίνου Εὐσεβ(ῶν) Σεβαστῶν. τὸ προσκύνημα [Ἀ]μμωνίου νε[ωτ]έρου Μώρου ἱερεὺς (p. ἱερέως) γόμου καὶ - - - καὶ τῶν φιλούντων, καὶ Κατούσι νεω[τ]έ[ρου] Ὀρσεντο[ύ]ξιος. Φαρμου[θ]ὶ ι̅ε̅.

Annus est XVI. Impp. Sept. Severi et Caracallae, nisi legendum ΙΕ̅, ut sit XV. a. p. Chr. 206. Vss. 6. 10. νεωτέρου legit etiam Niebuhrius ap. Gav. Nomen Ὀρσέντουξις videtur idem esse quod alias est Ὀρσεντούαξις (n. 5018.). De reliquis vide ad n. 4980.

4985.

Ibidem, in columna porticus in fronte septentrionali; ediderunt Light Travels p. 270. (cf. p. 58 sqq.) aeri incisum cum notis Youngii p. 272. et Gau Monum. Nub. tab. 7. et tab. inscr. v. n. 5.

ΡοΠΡοcΚΥΜΗΜΛ
ΚΗCΚΟΛⲰΑΙΚⲀ
ΠΑΧΥΤΟΥΚⲀ
ϬΡCΗCΠΤCΟΥ
ΤΟCΚΑΙΠΟΕΥ
ⲔΙⲀⲤΕΑΘΗ
ⲘΕΡΑC
ΨΖΦⲀⲖⲖ
ЄΝΑΘ

Vs. 1. Light ΤΟΜΡΟοΚΥΝ......; vs. 2. idem ΚΗCΚΟΝΟΙΝΚΝ......; vs. 3. idem ΠΑΧΥΝ—Ν ....., Gau in altero apographo ΠΑΧΥΓΟΥΚⲀ, in altero ΠΑΧΥΤΟΥⲀ. Vs. 4. extr. Light ΠΤΙΟΝ..... vs. 5. idem ΤΟΣΚΑΙΗΕ̲Υ, Gau in altero apographo ΤΟCΚΑΙΠΟΕΥ, in altero ΙΟCΚΑΙΠΟΕΥ. Vs. 6. Light. ⲔΙΟCFΑЄΠ......; vs. 7. idem ΗΖφΛΜ; vs. 8. habet Light, omittit Gau.

Τ]ὸ προσκύ[ν]ημα Κησκολῶν καὶ Παχύτου καὶ Ὄρσης Πτ[ε]οῦτος Πο[ξ]υσίας? [κ]αθ' ἡμέρας, L ιζ, Φαμεν[ὼ]θ -

Videtur pertinere ad a. p. Chr. 208. Conf. ad n. 4981 sqq. De anomalia casuum ad n. 4981. Πτεοῦτος legit etiam Niebuhrius ap. Gav. De formula καθ' ἡμέρας cf. n. 5065.

4986.

Ibidem; ediderunt Burckhardt. Itin. Nub. p. 124. et Gau Monum. Nub. tab. v. n. 7. Tractavit Letronnius Recherches cet. p. 481.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΑV
ΡΗΝΟVϹѠΤΗΡΟϹΤΟΥ
ΚΑΙΙΟVϹΤΟVΕVΕΡΓΕ
ΤΗΘΕΙϹVΠΟΤΗϹΚV
ΡΙΑϹΜVΡΟΝVΜΟV
ΙϹ/ΔΟϹΘΕΑϹΜΕΤΙ
ϹΤΗϹΚΑΙΙΕΡΕVϹΓΟΜΟΥΕΤΟΥϹ
ΚΒ ΦΑΡΜΟVΘΙΙΓΕΠΑΓΑΘѠΙ

Vs. 4. init. Burckh. ΤΗΔΕΙϹ et vs. 8. extr. ЄΠ ΑΓΑΘѠ.

Τὸ προσκύνημα Αὐρη[λί]ου Σωτῆρος τοῦ καὶ Ἰούστου εὐεργετηθεὶς (p. εὐεργετηθέντος) ὑπὸ τῆς κυρίας μυρ[ιω]νύμου Ἴσιδος, θεᾶς με[γ]ίστης, καὶ ἱερεὺς (p. ἱερέως) γόμου, ἔτους κβ, Φαρμουθὶ ιγ. ἐπ' ἀγαθῷ.

Annus xxii. est quartus Caracallae, a. p. Chr. 214. (vide Eckhel. D. N. T. IV. p. 82 sq.). Μυρονύμου p. μυριωνύμου haud dubie scripsit quadratarius. De epitheto hoc Isidis cf. n. 4713. *b*. De reliquis vide ad n. 4980.

4987.

Ibidem; ediderunt Light Travels p. 270. (cf. p. 58 sqq.) cum notis Youngii p. 271. et Gau Monum. Nub. tab. v. n. 8.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΒΗϹΑΡΙ
ѠΝΠΑΜΗΟΥϹΙЄΡΥϹΓΟ
ΜΟΥΚΑΙΤѠΝΦΙΛΟΥΝΤѠΝ
ΑΥΤΟΥΚΑΙЄΠΟΙΗϹЄΝ
ΤΗΝΚΑΤΙΤΡΥϹΙΝΤΟΥΙЄ
ΡΟΥΤΗϹΦΟΙΒΗΤΡΙΑϹЄΠΑ
ΤΑΘѠΙLΚΒ=ΦΑΡΜΟΥΘΙΙΖ
ΚΑΤΑΡΧΑΙΟΥϹΚΑΙΒΗϹΑϹΠЄΤЄΗϹΙ

Lightii menda non est quod referamus.

Τὸ προσκύνημα Βησαρίων Παμήους ἱερ[ε]ὺς γόμου καὶ τῶν φιλούντων αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν τὴν κατίτρυσιν (i. e. καθίδρυσιν) τοῦ ἱεροῦ τῆς Φοιβητρίας ἐπ' ἀγαθῷ L κβ, Φαρμουθὶ ιζ κατ' ἀρχαίους, καὶ Βησᾶς Πετέησι(ς).

Annus est idem, qui designatur n. 4986. De notatione κατ' ἀρχαίους vide ad n. 4736. (cf. n. 5020.). Idem Besarion redit n. 4992. Nomen Πάμης s. Παμῆς nunc genitivo Παμήους, nunc Πάμητος effertur (n. 4982.). Φοιβητρία videtur esse Isis. De reliquis vide ad n. 4980.

4988.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. vi. n. 9.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΜΑϹΗΜЄ
ΡΟΝΓΑΙΟΥΛΙΟϹΚΟΡΟΥ
ΜΑΚΡЄΙΝΟΙΔΙϹΙЄΡЄѠϹΓΟ
ΜΟΥΓЄΝΟΜЄΝΟΥΜЄΤΑΤΗϹ
ϹΥΜΒΙΟΥΚΑΙΤϹ.VΝΤѠΝ
ΤЄΚΝѠΝΚΑΙΠΑΜЄΧΗ
ΜΙϹ LΚΒ=ΠΑΧѠΝΒ

Τὸ προσκύ[νη]μα σήμερον Γαΐου [Δ]ιοσκόρου Μακρείνο[υ] δὶς ἱερέως γόμου γενομένου μετὰ τῆς συμβίου καὶ τ[ῶν αὐ]τῶν τέκνων· καὶ Παμέχημις. L κβ, Παχὼν β.

De Macrino, cuius secundum sacerdotium hoc titulo designatur, vide n. 4980. Posuit is προσκύνημα a. iv. Caracallae, a. p. Chr. 214. (cf. n. 4986.). De reliquis vide ad n. 4980.

4989.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. vi. n. 10.

ЄΙΟΥϹΚΓ ΑΝΤѠΝΙΝΟΥϹЄΟΥΗΡΟΥ
ΤΟΠΡΟΚΥΝΗΜΑΑΠΟΛΛѠΝΙΟΥ
ϹѠΤΗΡΟϹΙЄΡЄѠϹΓΟΜΟΥΚΑΙ
ΒΟΥΛЄΥΤΟΥΠΡΟϹΤΑΤΑΤΟΥΟΜΟΙΙΟϹ
ϹΡΟΥΠΤΙΧΙΟϹΘЄΑϹΓЄΝΟΜЄΝΟΥ
ΚΑΙΤѠΝΦΙΛΟΥΝΤѠΝΙЄΜЄΧΚΙΡ

Ἔ[τ]ους κγ Ἀντωνίνου Σεουήρου τὸ προσκύνημα Ἀπολλωνίου Σωτῆρος, ἱερέως γόμου καὶ βουλευτοῦ, προστάτου ὁμοί[ω]ς Σρουπτίχιος θεᾶς γενομένου, καὶ τῶν φιλούντων. ιε Μεχ[ε]ίρ.

Apollonius hic redit n. 4996. ubi βουλευτὴς est: qui honor civitatem Graece institutam significat. Iam quum Soter n. 5000. praeterea ἄρξας Πτολεμαιέων dicatur et n. 5032. habeatur βουλευτὴς Πτολεμαιέων, hi βουλευταὶ ad Ptolemaidem referendi videntur, quam urbem constat Graecis institutis usam esse (vide Introd. p. 291. *a*.). Dea Σρούπτιχις redit n. 5032. Cf. ad n. 4980. ubi vide de ἱερεῖ γόμου. Titulus positus est a. p. Chr. 215. qui est quintus Caracallae (cf. ad n. 4986.).

4990.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. vi. n. 13.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΠΕΓΕϯΑΙϚΦΟΙΒ
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑϹΗΜΕ
ΡΟΝΑΥΡΗΛΙΟΥϹΑΡΑΠΙѠΝΙΟϹ
ΙΕΡΕѠϹΓΟΜΟΥΜΕΤΑΤΟΥ ΕΥΝΙΝΟΝΟϹ
ΠΑΤΡΟϹΚΑΙΤΗϹΜΗΤΡΟϹΚΑΙ
ΤѠΝΑΔΕΛΦѠΝΚΑΙΤѠΝ
ΦΙΛΟΥΝΤѠΝΚΑΙΠΕΤΕϯΑ
ΙϹΝ/ΚΑΙϯΙΟΥΡΙϹΚΑϹΙϹΟΙϹ
LΚΕ// ΛΘΥΡΙΖ-ΕΠΑΓΑΘѠ

Τὸ προσκύνημα Πετέψαϊς φοιβ(ητής).

Τὸ προσκύνημα σήμερον Αὐρηλίου Σαραπίωνος Εὐ[δα]ί[μ]ονος, ἱερέως γόμου, μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν φιλούντων καὶ Πετέψαϊς καὶ Ψίουφις - - - - L κε, Ἀθὺρ ιζ. ἐπ' ἀγαθῷ.

Φοιβητὴς videtur esse i. q. προφήτης (cf. n. 4996.). Coniicias eandem vocem latere vs. 8. extr. [Φ]ΟΙ[Β]. Annus est p. Chr. 217. (conf. ad n. 4986.). Nomen Ψίουφις redit n. 5028. De reliquis vide ad n. 4980.

4991.

Ibidem; ediderunt Light Travels p. 270. (cf. p. 58 sqq.) cum notis Youngii p. 271. et Gau l. c. tab. vi. n. 11. et Vidua Inscr. ant. tab. xviii. 2. (cf. p. 21.)

ΜΑΡΚΟϹΑΥΡΗΛΙϹΕΟΥΗΡΟΥΑΝΤΟΝΙΝΟΥ
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑϹΗΜΕΡΟΝΜΟΥ
ΕΧΑϹΙΕΡΕΥϹΓΟΜΟΥΤΟΝΕΠΑΓΑΘΟΝ
ΜΕΤΑΤΗϹϹΥΜΒΙΟΥΚΑΙΤѠΝ
ΤΕΚΝѠΝΚΑΙΠΛΛΕϹΤΗϹΥΙΟϹ
ΑΥΤΟΥΚΑΙΤѠΝΑΔΕΛΦѠΝΚΑΙ
ΤѠΝΦΙΛΟΥΝΤѠΝΑΥΤΟΥΚΑΙ
ΠΕΤΕϯΑΙϹΠΡΟϹΤΑΤΟΥΓΟΜΟΥ
LΙΘ TΥΒΙΚ ΕϹΤΑΘΗΤΟΝΓΝΟΜΟΝΑΤΜϹΙ
ΠΥΛΗΠΕΡΙΤΟΥΓΟΜΟΥ

Supra protome est sacerdotis. Vs. 2. Gau ϹΗΕ ΡΟΝ. Vs. 9. extr. Light ΤΟΝΟΜΟΝΑΤΗ; Gav. ΤΟΝ ΓΝΟΜΟΝΑΤΜϹΙ, Vid. ΤΟΝΓΝΟΜΟΝΑΤΗΕ. Vs. 10. Light ΠΥΛΗΠΕΡΠΟΥΓΟΜΟΥ, Gav. ΠΥΑΗΠϹΡΙ ΤΟΥϯΟΛΙΟΥ, Vid. ΠΥΛΗΠΕΡΙΤΟΥΓΟΜΟΥ.

Μάρκος (p. Μάρκου) Αὐρηλί(ου) Σεουήρου Ἀντωνίνου.

Τὸ προσκύνημα σήμερον Μούσχας ἱερεὺς γόμου τ[ῶ]ν ἐπαγάθ[ω]ν μετὰ τῆς συμβίου καὶ τῶν τέκνων καὶ Π[α]λέστης υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν φιλούντων αὐτοῦ καὶ Πετέψαϊς προστάτου γόμου. L ιθ, Τυβὶ κ. Ἐστάθη τὸν γν[ώ]μονα τῇ πύλῃ περὶ τοῦ γόμου.

Annus est xix. Caracallae computatus ab a. p. Chr. 198. quo anno a patre in societatem imperii administrandi receptus est. Itaque titulus incidit in a. p. Chr. 216. De anomalia casuum cf. n. 4981 sqq. Vs. 3. de ἐπαγάθοις vide ad n. 5020. Scriptura prava ΤΟΝΕΠΑΓΑΘΟΝ debetur quadratario. Quid ultimis verbis monstrose compositis insit sententiae, non apparet. Coniicias significari portae nescio cui gnomona impositum esse quo indicaretur tempus ad γόμον avehendum. Nec dissimile veri est quod coniecit Niebuhrius ap. Gav. hanc notationem pertinere ad solarium, quod Gavius repperit in lapicidinis loci Khardassy, depictum tab. vii. De reliquis vide ad n. 4980.

4992.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. vi. n. 12.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΒΗϹΑΡΙ
ѠΝΠΑΜΗΟΥϹΙΕΥϹΓΟΜΟΥ
ΚΑΙΤѠΝΦΙΛΟΥΝΤѠΝΤѠΝΑΥ
ΤΟΥΚΑΙΤΗϹϹΥΝΒΙΟΥΑΥΤΟΥ
ΠΑΡΑΤΗΚΥΡΙΑΙϹΙΔΙϹ-ΚΔ
ΦΑΡΜΟΥΘΙΚϹΒΗϹΑϹΟΚΑΙΠΚΥΛΙ

Τὸ προσκύνημα Βησαρίων Παμήους ἱ[ερ]εὺς γόμου καὶ τῶν φιλούντων τῶν αὐτοῦ καὶ τῆς συνβίου αὐτοῦ παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἴσιδι. L κδ, Φαρμουθὶ κ[ε]. Βησᾶς ὁ καὶ Π[ετένσις.

Annus xxiv. est vi. Caracallae, p. Chr. 216. (cf. ad n. 4986.). Besarion idem est n. 4987. unde etiam sumpsi alterum nomen prostatae Πετένσις. De reliquis vide ad n. 4980.

4993.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. vi. n. 14.

ΤοΠΡΟСΚΥΝΗΜΑСΗΜЄΡΟΝΠΑΓΡΛΟΝСΝΟΥ
ΦΙΟСΝЄΚΤѠΝΟСΚΑΙΓΟΠΑΤΡΙΑVΓΟΥΚΑΙΤΗ
ΜΗ†ΡЄΙΜЄΤΑΤΗССΥΜΒΙΟΥΚΑΙΑΔЄΛΦΟΙСL
ΚΑΙΤѠΝΦΙΛΟΥΜΤѠΝΛΥΤѠΗΚΑΙΥΑΠΟΤΟΥ
ΤΟΜΟΥLΚСΦΛΡΜΟΥΟΙΗ
ЄΠΙΤΟΓΟΜΟΥΠΑΤΡΑΟΝСΝΟΥΦΙΟСL
ΗΛΚVСЄΝΙΘΟΥΚ̅Є̅ ΙСΤΟΥΛСΤΓ
ΠΡΟΓСС

Τὸ προσκύνημα σήμερον Πατρ[α]ον[ε]νούφιος [τ]έκτ[ο]νος καὶ [τῷ] πατρὶ αὐ[τ]οῦ καὶ τῇ μητρεὶ μετὰ τῆς συμβίου καὶ ἀδελφοῖς καὶ τῶν φιλού[ν]των [α]ὐτῶ[ν] καὶ ὑ (i. e. οἱ) ἀπὸ τοῦ [γ]όμου. L κ̅[ε̅], Φ[α]ρμου[θ]ὶ η̅.

Ἐπὶ τό[ῦ] γόμου Πατραον[ε]νούφιος ἥλκυσε λίθου[ς] κ̅ε̅ - - - πρ[ῶτ]ος.

Annus est ultimus Caracallae, p. Chr. 217. (cf. ad n. 4986.) In fine Niebuhrius ap. Gav. coniecit [μεγ]ίστου[ς]; ἔτ[ους] πρ[ώ]το[υ], quo indicaretur annus i. Imp. Macrini. Minus probabiliter. De anomalia casuum cf. n. 4981 sqq. Ἀδελφοῖς tamen videtur esse p. ἀδελφῆς. De γόμῳ vide n. 4980.

4994.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. vi. n. 15.

ωΚ≈ΜΝΥΚΛΥΚΟСΑΥΡΗΝΙΟССЄΙΗ
ΥΠΡοΥΔΝΓΩΝΙΝѠΤΟΠΡ. . ΚΥΝΗΜΑ
СΝΤΜѠΝЄVΔЄШѠΝΡΟЄСΟСΤ
ΛΑΟΥѠΚΑ=ΤΟΠΡΟСΚΙΝΗΜΙΛ
ΤЄΚΝѠΚΑΙΤΟΥЄ–СΛ
ΤΟΥΓΟΠΡοСΚVΝΗΜΑΤΟΝΓΡΑΚΑΝ . .

L κ̅[ε̅] Μ[άρ]κ[ο]υ Αὐρηλίο[υ] Σε[ο]υήρου [Ἀ]ντωνίν[ου] τὸ πρ[οσ]κύνημα [Εὐδέ]μων Εὐδέμ[ο]ν[ος πρ]οστ(άτου), [Φαρμ]ου[θὶ] κ̅α̅. Τὸ προσκ[ύ]νημα τέκνω[ν] καὶ τοὺ[ς φιλοῦντας αὐ]τοῦ. Τὸ προσκύνημ[α] τ[ῶ]ν γρ[αψ]άν[των.

Annus est ultimus Caracallae, idem qui designatus habetur in titulo n. 4993. (conf. n. 4986.). Vs. 3. extr. et vs. 4. init. certa via restitui vix potest. Niebuhrius ap. Gav. dedit Φαρμουθὶ κ̅α̅. De γόμῳ vide ad n. 4980. Vs. 5. Niebuhrius coniecit καὶ τοὺ[ς φιλοῦντας αὐ]τοῦ (cf. n. 5027.). Pater Εὐδέμων i. e. Εὐδαίμων videtur idem esse cuius mentio fit n. 4990.

4995.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. vi. n. 17.

Γ̅
ΓΟΠΡΙΟСΚΥΝΗΜΑ
СΗΜΕΡΟΝΓΑΙΟΥΔΙοΣ
ΚΟΡΟΥΤΟΥΚΑΙΜΑΚ
ΑΡΕΙΟΥΙΕΡΕѠСΓΟΜΟΥ
ΓΕΝΑΜΕΝΟΥΤΡΙСΤѠ
ΜΕΝΑ-LΙΓ-ΚΑΙΤѠΒL<Β
ΚΑΙΓ̅LΒ=ΤΟ卄ΠΑΝΤѠΝ
ΤѠΝΦΙΛ-Κ-СΥΜ=Κ-ΤΕΚΙΙѠ̅

Γ. Τὸ π[ρ]οσκύνημα σήμερον Γαΐου Διοσκόρου τοῦ καὶ Μακρεί[ν]ου ἱερέως γόμου γεναμένου (p. γενομένου) τρίς. τ[ὸ] μὲν α̅ L ι[γ] καὶ τ[ὸ] β̅ L [κ]β̅ καὶ γ̅ [L] β̅. τὸ πρ(οσκύνημα) πάντων τῶν φίλ(ων) κ(αὶ) συμβ(ίου) καὶ τέκ[ν]ω(ν).

Macrini (n. 4980.) tertium hoc est sacerdotium, quod indicatur etiam nota Γ supra posita (cf. n. 4980.). Primo sacerdotio functus est a. xiii. Impp. Sept. Severi et Caracallae (n. 4980.), secundo a. xxii. (iv. Caracallae, n. 4988.), tertio a. ii. aut Elagabali (p. Chr. 218.) aut Severi Alexandri (p. Chr. 222.). De singulis vide ad n. 4980. Siglum 卄 significat προσκύνημα, non παρά, ut voluit Niebuhrius ap. Gavium.

4996.

Ibidem; ediderunt Light Travels p. 270. (cf. p. 58 sqq.) cum notis Youngii p. 272. Burckhardt. Itin. Nub. p. 124. Gau Monum. Nub. tab. vi. n. 18. Tractavit Letronnius Recherches cet. p. 483.

ΕΤΟΥСΔ=ΑΝΤѠΝΙΝΟΥ
ΤΟΠΡΟСΚΥΝΗΜΑΑΠΟΛΛѠΝΙΟΥСѠ
ΤΗΡΟСΒοΥΛΕΥΤΟΥΚΑΙΤΗСΜΗΤΡοС
ΚΑΙΤΗССΥΝΒΙοΥΚΑΙΤѠΝΤЄΚΝѠΝ
ΚΑΙСѠΤΗΡΟСΥΙΟΥΙΕΡΕѠСΓЄΝΟΜ
ЄΠЄΜοΥΚΑΙΤѠΝΛΔЄΛΦѠ . ΝΚΑΙΤ
ΚΤΗΝѠΝΚΑΙΤѠΝЄΡΓѠΝΜοΥΠΑΝ
ΤѠΝΑΠΛѠСΚΑΙΠΑΜΕΧΗΜΙΟС
ΠΡΟСΤΑΤΟΥΓΟΜΟΥΚΑΙΤΙΘΟΗΤΟС
ΦΟΙΒΗΤΟΥΦΙΛΟΥ ΦΑΜΕΝѠΘΚΖ

Vs. 1. Light ΔΙΙ, sed lineolae obliquae siglum constituunt ut docet Burckh. (Δ//) et Gav. (Δ=). Vs. 5. extr. Burckh. Light ΓЄΝΟΜ, Gav. ΤЄΝΟΝΚ. Vs. 7. Burckh. ЄΡΓΟΝ. Vs. 9. init. Burckh. ΠΡΟСΤΑ ΤСΗ p. ΠΡΟСΤΑΤΟΥ; in fine Gav. ΤΙΘΟΙΠΟС, Burckh. ΤΙΘΟΗΤΟС (Light ΤΙΘΟΗΤΟС). Vs. 10. Burckh. ΦΑΜΕΝѠΒ.

Ἔτους δ̅ Ἀντωνίνου τὸ προσκύνημα Ἀπολλωνίου Σωτῆρος, βουλευτοῦ, καὶ τῆς μητρὸς καὶ τῆς συνβίου καὶ τῶν τέκνων καὶ Σωτῆρος υἱοῦ, ἱερέως γενομέ[ν]ου καὶ τῶν [ἀ]δελφῶν καὶ τ(ῶν) κτηνῶν καὶ τῶν ἔργων μου

πάντων ἁπλῶς, καὶ Παμεχήμιος προστάτου γόμου καὶ Τιθόητος φοιβητοῦ φίλου. Φαμενὼθ κζ.

Antoninum Imperatorem Niebuhrius monuit Elagabalum esse, cuius designatur annus IV. p. Chr. 220. 221. Vs. 7. *τῶν κτηνῶν*; non solum sunt *τὰ ἀνδράποδα* (cf. n. 5053.); *ἔργα* Letronnio videntur *ἐργάται*, falso (vide n. 5014.). Idem Apollonius est n. 4989. Eius filius dicitur Soter sacerdos; alius Soter Soteris filius, qui posuit titulum n. 5000. De *βουλευτῇ* vide ad n. 4989. de *φοιβητῇ* ad n. 4990. De reliquis ad n. 4980.

4997.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VI. n. 16.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ . . .
. . . ϹΝϹVΦΙϹΜЄΡϹΙϹΤЄ
ΚΤΟΝΙЄΡЄΥϹΓΟΜΟΥ
ϹΥΝΤΗΜΗΤΡΙϹЄΝϹѠΤΗΡ
ΚΑΙΤΗϹΓΥΝΑΙΚΟϹΥΑΙΤΗϹ
ΘΥΓΑΤΡΟϹΚΑΙΤѠΝΑΔЄΔ
ΦѠΝΚΑΙϹѠΤΗΡΦΙΛΟΥ
ᒪΒϹЄΟΥΗΡΟΥ . . . .
ЄΥϹϹΒοΥϹЄΥΤΥΧΟΥΧΟΥϹϹЄΒΑϹΤοΥ
ΦϹΜΙΝѠΘΚΗ

Τὸ προσκύνημα - - - [ἔ]ν[ο]υφις Μέρσις τέκτ[ω]ν, ἱερεὺς γόμου, σὺν τῇ μητρὶ Σενσώτηρ καὶ τῆς γυναικὸς [κ]αὶ τῆς θυγατρὸς καὶ τῶν ἀδε[λ]φῶν, καὶ Σωτὴρ φίλου. L *β* *Σεουήρου [Ἀλεξάνδρου] Εὐσ[ε]βοῦς Εὐτυχοῦς Σεβαστοῦ. Φ[α]μ[ε]νὼθ κη.*

Annus est II. Severi Alexandri, p. Chr. 223. nisi in lacuna excidit ΑΝΤѠΝΙΝΟΥ, ut sit Elagabalus (a. p. Chr. 219.). Qui posuit titulum, videri potest esse *Πατρανένουφις* (n. 4993.), qui nunc sacerdos *γόμου* est (vide ad n. 4980.). Genitivi post *σὺν* non offendunt. Vs. 7. *Σωτὴρ* nunc indeclinabile est. Vs. 9. quadratarius bis incidit ΧΟΥ.

4998.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VI. n. 21.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗ
ΜΑΚΑΤΟΥϹΙϹΝΘ
ΤΘΡΟϹΚΑΙΒΗοΑΡΙ
WΝVΙΟϹΚΑΙϹЄΝ
ΜЄΡϹΙϹΟΥΤΑΤΒΙ
LΓ// · ΛΛЄοΑΝΔοΥ

Τὸ προσκύνημα Κάτουσις ν[εώ]τ[ε]ρος καὶ Βη[σ]αρίων υἱὸς καὶ Σένμερσις [θ]υγάτ[ηρ]. L *γ* *[Ἀλ]ε[ξ]άν[δρ]ου.*

Ita legit etiam Niebuhrius ap. Gav. nisi quod dedit *θυγατρί*, fortasse recte. *Κάτουσις νεώτερος* extat etiam n. 4984.

4999.

Ibidem; ediderunt Light Travels p. 270. (cf. p. 58 sqq.) cum notis Youngii p. 271. Gau Monum. Nub. tab. VI. n. 20.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΒΗϹΜ
ΡΙѠΝΙЄΡЄѠϹΓοΜοΥΚΝ
ΑΠΟΛΛѠΝΙΟϹΠΡΟϹΚΑΙΤΟΙΙ
ΑΔЄΛΦΟΙϹΑΥΥΤοΥΚΑΙΙΗΝΝ
ΤЄΡΑΝΑΥΤΟΥΚΑΙΠΑΝοΥ.Ι'Ϲ
ΠΑΤΡοϲΚΑΙϹЄΝΠЄΤοϹΙΡΙϹΚΑΠΟΚ
ΦΙΛοΥϹЄΙΝΜΟΙΚΑΙΤοΥϹΑΠοΤοΥ
ΓΟΜΟΥΠΑΝVΤЄϹ L Γ= ΑΛЄΖΑΝΔΡ
ΦΑΜЄΝѠΘΙLΔ_

Vs. 1. Light ΤοΠΡΟϹΚΗΝΗΜΑΒΗΟΜ. Vs. 3. idem ΑΠΟΛΛѠΝΙΟϹΠΡΟϹΚΑΙΤΟΙΟ (Gav. ΑΠΟΛΛѠΝΙΟοΠΡΟϹΚΑΙΓJΙϹ). Vs. 4. extr. Light ΚΑΗο ΗΜΡΜ, Gav. ΚΑΙΙΗΝΝ. Vs. 5. extr. Light ΠΑΝΟΥΙΙϹ, Gav. ΠΑΝΟΙ.Ι'Ϲ. Vs. 6. Light ϹЄΝΠЄΤΟοιΡΙΟ, Gav. ϹЄVΠЄΓ ϹΙΡΙϹ, quae composui. Vs. 7. Gav. ΦΥΛοΥϹЄΤΝ, deinde ΤΟΥЄ p. ΤΟΥϹ. Vs. 8. Light ΠΛΑΝΤЄϹ (Gav. ΠΑΝvΤЄϹ), in fine ΑΛЄΖΑΝΔΡΟΥ (Gav. ΑΛЄΖΑΝΔΡ). Vs. 9. Light ΦΑΜЄΝѠΘ . ΙΔ.

Τὸ προσκύνημα Βησ[α]ρίων, ἱερέως γόμου, κ[αὶ] Ἀπολλώνιος πρὸς καὶ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ καὶ [τ]ὴν [μη]τέραν αὐτοῦ καὶ Πάνου[φ]ις πατρὸς καὶ Σενπετόσιρις κα[ὶ τ]οῖς φιλοῦσείν μοι καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ γόμου πάντες. L *γ* *Ἀλεξάνδρ(ου), Φαμενὼθ ιδ.*

Barbarus usus casuum notus est ex aliis huiusmodi titulis. Annus est III. Severi Alexandri, p. Chr. 224. De *ἱερεῖ γόμου* vide ad n. 4980. Niebuhrius ap. Gav. vs. 5. legit *Πανοῦρις*. Confer n. 5008. 5010.

5000.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VI. n. 22.

[*Textum vide pag. seq.*]

Τὸ προσκύνημα Σωτῆρος Σωτῆρος, βουλευτοῦ, ἄρξαντος Πτο[λ]εμαιέων, δὶς ἱερ[έ]ως τοῦ γόμου, προστάτου τοῦ καινοῦ Κα[λα]μῶνος, καὶ τῆς μητρὸς Σεναραβιῶνος καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῆς συμβίου καὶ τῶν τέκνων κ(αὶ) τοῦ σύμπαντος οἴκου αὐτῶν. L *γ*, *Φαρμουθὶ β. ἐπ' ἀγα[θῷ].*

Soter hic fortasse frater est Apollonii Soteris (n. 4989. 4996.). Mater *Σεναραβιὼν* redit n. 5032.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑϹΩΤΗΡΟϹϹΩ
ΤΗΡΟϹΒοΥΛΕΥΤΟΥΑΡΞΑΝΤΟϹ
ΠΤοΛΕΜΑΙΕΩΝΔΙϹΙΕΡΩϹΤΟΥ
ΓΟΜΟΥΠΡΟϹΤΑΤΟΥΤοΥΚΑΙΝοΥ
ΚΑΜΜΩΝΟϹΚΑΙΤΗϹΜΗΤΡοϹϽ..
ϹΕΝΑΡΑΒΙΩΝΟϹΚΑΙΤΩΝΑΔΕΛΦΩΝ
ΚΑΙΤΗϹϹΥΜΒΙΟΥΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩΝ
ΚΤΟΥϹΥΧΠΑΝΤΟϹΟΙΚΟΥΑΥΤΩΝ
LΓ=ΦΑΡΜοΥΘΙΒ̅ΕΠΑΓΑΕ

cuius quum Aurelius Soter filius dicatur idemque υἱὸς Κηλήτου, coniicias Aurelium Soterem fratrem esse Soteris nostri ex alio patre genitum. De βουλευτῇ conf. ad n. 4989. de ἱερεῖ γόμου ad n. 4980. Καλαμὼν quid sit, non liquet. Ἡμέραν τοῦ Καλαμῶνος habes n. 5035. Titulus videtur eiusdem anni esse, cuius est n. 4999.

5001.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VI. n. 25.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ†ΕΝΧΑΗΦΘΗΝΙϹ—
ΒΗϹΙϹΙΕΡΕΩϹΓΟΜΟΥΓΘΝΟωΕΝΟϹ
ΤοΥΙΔΕΤΟΥϹΤΑΑΝΑΔΟΘΕΝΤΑΥΠΕ
ΜΟΥΥΠΕΡΤΗϹΑΡΧΙΕΡΕΟϹΥΝΗϹΤΑ
ΛΑΝΤΟΝΞΝΑΚΑΙϚΧΟΝΟΜΑΤοϹΤοΥ
ΘΕοΥΥΠΕΡΥϹΕΒΙΛϹΧΛΡΙΝΕΠΑ
ΓΑΘΩΚΑΙΓΩΝΦΙΛΟΥΝΤΩΝΑΥΤοΥ
ΚΑΤοΝΟΜΑΩΔΔΥΤΩΚΡΑΤΩΡΟϹ
ΚΑΙϹΑΡΟϹΜΛΡΚΟΥΑΥΟΗΝΟΥϹΕΟΥΗΡΟΧ
ΕV ,- ,-Ι'ιΠvΧΟΥϹϹΕΒΑΠοΥ

Τὸ προσκύνημα Ψενχαηφθήνιος? Βῆσις ἱερέως γόμου γ[ε]νόμενος τοῦ ιδ̅ ἔτους — τὰ ἀνα[λω]θέντα ὑπ' ἐμοῦ ὑπὲρ τῆς ἀρχιερε[ω]σύνης τάλαντον ἕνα καὶ ς̅ χ(ρυσᾶ) ὀνόματος τοῦ θεοῦ ὑπὲρ [ε]ὐσεβίας χάριν ἐπ' ἀγαθῷ—, καὶ [τ]ῶν φιλούντων αὐτοῦ κατ' ὄνομα. [L ι]δ̅ [Α]ὐτ[ο]κράτ[ο]ρος Καίσαρος Μάρκου Αὐ[ρ]η[λί]ου Σεουήρου [Ἀλεξάνδρου], Εὐ[σεβοῦς Εὐτ]υχοῦς Σεβα[στ]οῦ.

Annus est XIV. Severi Alexandri, p. Chr. 234. Nomen ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ fortasse non scriptum fuit in lapide. Barbare compositus titulus; γενόμενος p. γενομένου; verba τῶν φιλούντων αὐτοῦ κατ' ὄνομα pertinent ad τὸ προσκύνημα. De sacerdotio γόμου et de impensis vide ad n. 4980. Ὁ θεὸς h. l. est Περσεπμοῦνις (vide n. 5006. 5008. 5014. cf. n. 5032.). De formula ὑπὲρ εὐσεβίας χάριν ἐπ' ἀγαθῷ cf. n. 4965.

5002.

Ibidem; ediderunt Light Travels p. 270. (cf. p. 58 sqq.) cum notis Youngii p. 272. et Gau Monum. Nub. tab. VI. n. 24.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΓΑΪΟΥ
ΔΙΟϹΚΟΡΟΥΜΑΚΡΕΙΝΟΥΪΕΡ
ΓΟΜШΔΠΑΤΗΡΤΩΝΙΈΡΕΩΝ
ΩΟΥΔΕΙϹΤΩΝΙΈΡΕΩΝϹΥΝΚΡΙΝ
ΕΔΩΚ=ΤΗϹΙΈΡΕΩϹΥΤ̅ΟΥΙ̅Β̅Ϛ
ΧΡΥϹ⸗Λ̅ΚΑΙΤΩΝΑΛΛΩ̅Γ̅
ΧΡΥϹ̅Ξ=ΜΕΤΑΚΑΙΤΗϹϹΥΜΒ
ΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩ̅LΙ̅ΒΠΑΧ̅Ν̅Π̅

Vs. 2. Light ΜΑΡΕΙΝΟΥ, Gav. ΜΔΚΡΕΙΝΟΥ, quae composui. Vs. 5. init. Gav. ϹΔΩΚ, Light ΕΔΩΚ. Vs. 7. Light ΜΕΓΑ, Gav. ΜϹΤΑ, quae composui. Vs. 8. extr. Light LΙ̅ΒΠΑΧ=, Gav. Η̅Β̅ΠΑΧ̅Ν̅Π̅.

Τὸ προσκύνημα Γαΐου Διοσκόρου Μακρείνου ἱερ(έως) γόμω(ν) δ̅, πατὴρ τῶν ἱερέων, ᾧ οὐδεὶς τῶν ἱερέων συνκρίν(εται). ἔδωκ[ε] τῆς ἱερεωσύ(νης) τοῦ ιβ̅ ἔτους χρυσ(ᾶ) λ̅, καὶ τῶν ἄλλω(ν) γ̅ χρυσ(ᾶ) ξ̅. μετὰ καὶ τῆς συμβ(ίου) καὶ τῶν τέκνω(ν). L ιβ̅, Παχ[ὼ]ν [η̅].

Macrini (n. 4980.) quartum hoc est sacerdotium, susceptum a. XII. Severi Alexandri, a. p. Chr. 232. Fuit haud dubie supra scriptum Δ̅. Conf. n. 4980. 4995. De prioribus eius sacerdotiis vide ad n. 4995. de impensis eius ad n. 4980.

5003.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VI. n. 27.

ΤΟΠΡΟϹΚVΝΗΓΑΙϹΥΑΙ
ΜΑΚΡΙΝΟΥΙΕΡΕΩϹ
ΓΟΜΩΝΠΕΝΤΕΚΑΙ
ΤΗϚΥΒΙΟΥΚΑΙΤΕ
ΚΝΟΙϹΤΩΜΕΝΗΛ
ΧΡVϹΚΚΑΙΚΒϚȢΡVϹ
ΙϹΚΑΙΒϚΧΡΥϹΚΒΚΑΙ
ΤΩΙΒϚΧΡΥϹΛΒΚΑΙ
ΤΩΑϚΧΡΥϹΙϹΠΑΤΗ

Τὸ προσκύνη(μα) Γαΐου [Δ]ι[οσκ](όρου) Μακρίνου ἱερέως γόμων πέντε, καὶ τῆς συβίου (p. συμβίου) καὶ τέκνοις· τῷ μὲν [ιγ̅] (ἔτει) χρυσ(ᾶ) κ̅, καὶ κβ̅ (ἔτει) [χ]ρυσ(ᾶ) [κ̅], καὶ β̅ (ἔτει) χρυσ(ᾶ) κ̅, καὶ τῷ ιβ̅ (ἔτει) χρυσ(ᾶ) λ̅ καὶ τῷ α̅ (ἔτει) χρυσ(ᾶ) ι̅[ε̅]. πατὴ[ρ τῶν ἱερέων.

Macrini (n. 4980.) quintum hoc sacerdotium est susceptum a. I. Imp. Maximini, a. p. Chr. 235. (conf. n. 4995. 5002.) Hoc loco accurate dinumerantur sumptus quinque sacerdotiis facti, de quibus vide ad n. 4980. Vss. 7. 8. Β post Κ et Λ videtur natum ex siglo esse, quod monuit iam Niebuhrius ap. Gav. In fine additum est Macrini elogium πατὴρ τῶν ἱερέων (cf. n. 5002.).

5004.

Ibidem; ediderunt Burckhardt. Itin. Nub. p. 124. Gau Monum. Nub. tab. vi. n. 28. Tractavit Letronnius Recherches cet. p. 485.

ΕΤΟΥϹΒ=ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ
†ΕΝΘΑΗϹΙϹΓΑΙωΝΑ
†ΟϹΛΕΓοΠΔΙΑΟΥΤΟϹ
†ΟΠΡΟϹΚΥΝΗΔΙΑΑΥ
†ΟΥϹΗΜΕΡΟΝΔΙΕΤΑ
ΤΗϹϹΥΜΒΙΟΥΚΑΙΤΕΚΝ
ΥϹ†ΕΡΕΥϹΓΟΜΟΥ

Vs. 3. Burckh. ΤΟϹΛΕΓΟΠЄΜΑΟΥΤΟϹ, Gav. ΤΟϹΛΕΓΟΠΔΙΑΟΥΤΟϹ. Vs. 7. init. Burckh. ΗϹ, Gav. ΥϹ.

Ἐτόυς β̄ Γορδιανοῦ Ψενθάησις Γαιωνᾶτος λεγομ(ένου) Μαοῦτος? τὸ προσκύνημα αὐτοῦ σήμερον μετὰ τῆς συμβίου καὶ τέκνυς (p. τέκνοις), ἱερεὺς γόμου.

Annus est ii. Gordiani III. a. p. Chr. 239. Nomen Γαιωνᾶς redit n. 5011. 5025. Et idem, ut videtur, Ψενθάησις Γαιωνᾶτος n. 5035. Vs. 3. sumo esse ΛЄΓΟΜЄ̄ΜΑΟΥΤΟϹ, qualis decurtatio vocabulorum frequens est in his titulis. Potest tamen etiam aliud subesse. Dativus (τέκνοις) post μετὰ non magis offendit quam genitivus post σὺν n. 4997. Cf. n. 4993.

5005.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. vi. n. 29.

_ΤΟΠΡΟΠΚΥΝΗΜΑ
Ζ ΓΑΙΟΥΙΟΥΝΜΑΚΡΙΝοΥ
ΙΕΡΕωϹΓɔΜωΝ
ЄΠΤΛϹΠΙΧΡ·ϹΙϹ
ΚΑΙΤΗϹϹΥΜΒ
ΚΑΙΤωΝΤΕ
ΚΝωΝЄΠΑΓ
LΓ.\ΑΥΛΙ

Ζ̄. Τὸ προσκύνημα Γαΐου Ἰουλ(ίου) Μακρίνου ἱερέως γόμων ἑπτ[ὰ ἐ]πὶ χρ(υσοῖς) σι[ε], καὶ τῆς συμβ(ίου) καὶ τῶν τέκνων ἐπ' ἀγ[αθῷ]. L γ̄, [Π]αῦ[ν]ι -

Macrini (n. 4980.) septimum hoc sacerdotium est, unde apposita nota est Ζ̄. Quinque priora titulis n. 4980. 4988. 4995. 5002. 5003. celebravit. Sexti sacerdotii eius periit notitia. Sacerdos γάμου (vide ad n. 4980.) septimum Macrinus est a. iii. Gordiani III. a. p. Chr. 240. Impenderat aureos ccxv una computato sacerdotio septimo. Iam quum quinque prioribus γόμοις impendisset aureos cv (n. 5003.), apparet eum sexto et septimo γόμῳ impendisse aureos cx. Cf. ad n. 4980. Haec liberalitas eximiae cuidam fortunae deberi videtur, fortasse eidem, ex qua coniiciente Niebuhrio cognomen Iulii traxit. Certe mirum, quid sit quod Macrinus quum in titulis superioribus (n. 4980. 4988. 4995. 5002. 5003.) constanter Γάϊος Διόσκορος (ὁ καὶ) Μακρεῖνος audiat, in sequentibus (n. 5005. 5007. 5009.) vocetur Γάϊος Ἰούλιος Μακρεῖνος, abolito nomine Διοσκόρου. Hanc variationem Niebuhrius iure quodam ab Imp. C. Iulio Maximino repetiit. Cf. ad n. 4980.

5006.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. vi. n. 30.

ΝΑΚΥϹЄΝΘΑVϹ L
ΤΟΠΡοϹΚΥΝΗΜ . ΒΑϹΤЄΡЄ
ωϹΓΟΜΟΥΚΑΙΤω . . ЄΚΝωΝΚΑΙ
ΤΗϹϹΥΝΒΙωϹЄωϹΚΑΙΤωΝϹΥΝ
ΑVΤΟΑΠΟΤΟΥΓΟΜΟΥΓΕΝ
ΟΜЄΝΟϹΤΟΥЄΒΔΟΜΟΥ
.ЄΤΟΥϹΓΟΡΔΙΑΝЄΖ̄ΙΤΑΑΝ
ΑΔΟΘЄΝΤΑΥΠЄΜΟΥΥ
ΠЄΡΤΗϹΑΡΧΙЄΡЄΟϹΥΝΗϹ
ΓЄΧΟΝΟΜΑΤΟϹΠοΥΡϹЄΠΜΟΥ
ΜЄωϹΧΑΡΙΝЄΓΙΑΤΑЄω
LΖΑΜΤωΗΙΟΥΓΟΡΔΙΑΝЄΦΑΜЄΗ
ωЄΑ

Τὸ προσκύνημ[α Ἀνου]βᾶς? ἱερέως γάμου, καὶ τῶ[ν τ]έκνων καὶ τῆς συνβιώσεως καὶ τῶν σὺν αὐτ[ῷ] ἀπὸ τοῦ γάμου γενόμενος τοῦ ἑβδόμου ἔτους Γουδιανὲ ζ. τὰ ἀνα[λω]θέντα ὑπ' ἐμοῦ ὑπὲρ τῆς ἀρχιερε[ω]σύνης [ι]ε χ(ρυσᾶ) ὀνόματος Πουρσεπμου[ν]έως χάριν ἐπ' ἀ[γ]α[θ]ῷ. L ζ̄ Ἀ[ν]τωνίου Γορδιανέ, Φαμε[ν]ὼ[θ] ᾱ.

[Ἤλ]κυσε λίθ[ο]υς - -

Annus vii. Gordiani est a. p. Chr. 243. Nota formam barbaram Γορδιανέ, vocem συμβίωσις p. σύμβιος. In barbara constructione ἱερέως — γενόμενος non est quod haereamus (cf. n. 5008.). Vs. 6. Ζ̄L supervacaneum est post ἑβδόμου ἔτους (cf. n. 5008.). Vs. 9. Πουρσεπμοῦνις deus habetur etiam n. 5008. 5014. Idem intelligitur n. 5001. De γόμῳ et de sumptibus vide ad n. 4980.

5007.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 32.

ΤΟΠΡΟΤΚ . .
ΜΑΓΛΙΟΝΙΔΥΛΙ
ΜΑΚΡΕΙΝΛΥΙΕΡΕΩϹ
ΤΟΜΩΟΚΤΩΚΑΙΤΗϹ
ϹΥΝΟΙΟΥΚΑΙΤΗΝΤΕΚΝΩ
ЄΠΙΧΡΥϹΟ|ϹЄΜ
L.Β=ΑΓΝ L·ΚΙΚ
Η

Τὸ προ[ς]κ[ύνη]μα Γ[α]ΐου Ἰ[ο]υλί[ου] Μακρείν[ο]υ ἱερέως γόμω(ν) ὀκτώ, καὶ τῆς συνβίου καὶ τ[ῶ]ν τέκνω(ν), ἐπὶ χρυσοῖς [σ]μ - [κε]. L β, Ἀ[τ]ύ[ρ] η.

Macrini (n. 4980.) octavum sacerdotium susceptum a. II. Imp. Philippi, a. p. Chr. 244. Impendit XXV aureos. Sumptus per octo sacerdotia steterunt aureis CCXL. De singulis vide ad n. 5005. et 4980. Cf. n. 5007. *b*.

5007. *b*.

Ibidem, super zotheculam in qua protome sacerdotis; sacerdos manu dextra tenet sistrum, sinistra lorum; ex humero sinistro pendet taenia, in qua norma (*κανών*). Ediderunt Light l. c. ad n. 4999. et Gau Monum. Nub. tab. VII. n. 33.

ΑΥΤΟϹΜΑΚΡЄΙΝΟϹ
ΙЄΡЄΥϹΓΟΜΩΝ
ϹΚΤΩΧΡΥϹΜ

Vs. 1. Light ΑΥΤΟϹ, Gav. ΛΥΓΟϹ. Vs. 3. Light ΟΗ|ΧΡΥϹΠ, Gav. ϹΚΤΩΚΡΨϹΜ, quae composui.

Αὐτὸς Μακρεῖνος ἱερεὺς γόμων ὀκτώ, χρυ(σοῦς) σμ.

De Macrino vide n. 5007.

5008.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 34.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ+ЄΤΟΥΑΖΙϹΠΑΝ
ΟΥΡΙϹΙЄΡЄΥϹΓΟΜΟΥΚΑΙΤΗ . . ΙЄΚΙΑΥΓΟΙ
ΙΤΩΝΤЄΚΝΩΝΚΑΙΤΟΥϹΦЄΙΛΟΥ
ΤЄϹΑΥΤΟΝΚΑΤΟΝΟΜΑΚΑΙ
ΤΩΝϹΥΝΑΥΤΩΑΠΟΤΟΥΓΟ
ΜΟΥΤϹΝΟΜЄΝΟϹΔЄΥΤЄΡΟΥ
ЄΤΟΥϹΦΙΛΙΠΠΟΥΙΒ=ΤΑΝΝΑ
ΑΟΘЄΝΤΑΥΠЄΜΟΥϹΚΦΥΠЄΡΟΝΟ
Λ-ϹΑΤΟϹΘЄΟΥΠΟΥΡϹЄΠΜΟΥΝЄΩϹ
ΧΑΡΙΜЄΠΑΓΛΟΩ . . ΒΟΦΑΡ Π ΚЄ

Τὸ προσκύνημα Ψετούαξις (p. Ψεντούαξις) Πάνου[φ]ις ἱερεὺς γόμου, καὶ τῇ [γυν]εκὶ αὐ[τ]ο[ῦ κα]ὶ τῶν τέκνων καὶ τοὺς φειλοῦ[ν]τες (p. φιλοῦντας) αὐτὸν κατ' ὄνομα καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γόμου [γε]νόμενος δευτέρου ἔτους Φιλίππου [L] β. τὰ [ἀ]να[λω]θέντα ὑπ' ἐμοῦ σκφ. ὑπὲρ ὀνόματος θεοῦ Πουρσεπμονέως χάριν ἐπ' ἀγ[αθ]ῷ. [L] β, Φαρ[μουθὶ] κε.

De barbarie constructionis cf. n. 5006. Idem Ψεντούαξις (ὁ καὶ) Πάνουφις redit n. 5010. De superfluo L β vs. 7. et de deo vs. 9. cf. n. 5006. Vs. 8. Φ est siglum nummi. CCXX tales nummos valere XX aureos docet titulus n. 5010. ubi Psentuaxis idem, sacerdos iterum, prodit primo γόμῳ se solvisse XX aureos. De sacerdotio γόμου et de sumptibus vide ad n. 4980. Titulus positus est a. II. Imp. Philippi, a. p. Chr. 244.

5009.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 35.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΓΑΙΟΥΙΟΥΛΙΟΜΑΚΡΙΝΟΥ
ΙЄΡЄΩϹΓΟΜΩΝϹΗ
ΜЄΤΑΚΑΙΤΗϹΥΜΒΙΟΥ
ΚΑΙΤΩΝΤЄΚΝΩΝΚΑΙ
ΤΟΥϹΥΝΠΑΝΤΟϹΑΥΤΟΥ
ΟΙΚΟЄΔΩΚЄΝΤΩΝΗ
ΙЄΡЄΩϹΥΝΩΝΧΡΥϹΟΥϹ.
ϹΜΚΑΙΑΝΑΛΩΜΑΤΩΝ
ΤΩΝϹΓΟΛΩΝΑΛΛΑΧΡΥϹ
ЄΞΗΚΟΝΤΑΓЄΙΝΟΝΤΑΙ
ΟΥΔЄΙϹΠΡΟЄΜΟΥΟΥ
ΔЄΙϹΜЄΤЄΜЄLЄ=
ΜЄΚЄΙΡΚ–

Τὸ προσκύνημα Γαΐου Ἰουλίο[υ] Μακρίνου ἱερέω[ς] γόμων ση, μετὰ καὶ τῆς [σ]υμβίου καὶ τῶν τέκνων καὶ τοῦ σύνπαντος αὐτοῦ οἴκο[υ]. ἔδωκεν τῶν η ἱερεωσυνῶν [χ]ρ[υ]σοῦς σμ καὶ ἀναλωμάτων τῶν σ γό[μ]ων ἄλλα χρυσ(ᾶ) ἐξήκοντα. γείνονται [τ]. οὐδεὶς πρὸ ἐμοῦ, οὐδεὶς μετ' ἐμέ. L [ε], Με[χ]εὶρ κ.

Macrinus (n. 4980.), postquam octies fuit sacerdos γόμου, quibus CCXL aureos impendit (n. 5007. 5007. *b*.), cumulum addidit liberalitati suae susceptis semel CC γόμοις anno V. Philippi (a. p. Chr. 248.). De homine et de impensis eius vide ad n. 4980.

5010.

Ibidem; ediderunt Burckhardt. Itin. Nub. p. 125. et Gau Monum. Nub. tab. VII. n. 36. Tractavit Letronnius Recherches cet. p. 486 sq.

ΕΤΟΥCC=ΤѠΝΚΥΡΙѠΝ
ΗΛΛѠΝΦΙΛΙΠΠѠΝCΕΒΑCΤѠΝ
ΠΑΧѠΝΚCΤΟΠΡΟCΚΥΝΗ
ΜΑϮΕΝΤΟΥΑΞΙΟCΤΟΥΚΑΙ
ΠΑΝΟΥΡΙΟCΔΙCΙΕΡΕѠCΤΟΥ
ΓΟΜΟΥΚΑΙΤΗCCΥΜΒΙΟΥΚΑΙ
ΤѠΝΥΙѠΝΚΛΙΤѠΝΑΠΟΤΟΥ
ΓΟΜΟΥΚΑΙΤѠΝΦΙΛΟΥΝΤѠΝ
ΑΥΤΟΝΤѠΠΡ.ѠΤѠCΟΜѠ
ΕΙΚΟCΙΧΡΥCΑΤѠΒΧΡΥCΑ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ

Vs. 9. extr. Gav. CΟΜΙΟ, Burckh. CΟΜѠ.

Ἔτους [ε] τῶν κυρίων ἡμῶν Φιλίππων Σεβαστῶν, Παχὼν κ[ε], τὸ προσκύνημα Ψεντουάξιος τοῦ καὶ Πανού[φ]ιος, δὶς ἱερέως τοῦ γόμου, καὶ τῆς συμβίου καὶ τῶν υἱῶν κ[α]ὶ τῶν ἀπὸ τοῦ γόμου καὶ τῶν φιλούντων αὐτόν· τῷ πρώτῳ [γ]όμῳ εἴκοσι χρυσᾶ, τῷ β̄ χρυσᾶ τριάκοντα.

Psentuaxis bis fuit sacerdos *γόμου* (vide n. 4980.), primum a. II. Imp. Philippi (n. 5008.), secundum a. V. (i. e. a. p. Chr. 248.). Priore *γόμῳ* ait se impendisse viginti aureos, pro quibus n. 5008. dixit *σκφ̄*, altero *γόμῳ* triginta.

5011.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 52.

ΕΠΑΤΑΘ
ΓΑΙѠΝΑC
ΚΑΚΑѠΡΘ

Ἐπ' ἀγαθ[ῷ] Γαιωνᾶς κα[ὶ Φλ]ῶρ[ος.

De nomine Γαιωνᾶς cf. n. 5004.

5012.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 37.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΕΡΜΙΝΟΥ
ΔΡΑΚΟΝΤΟCΙΕΡΕѠCΤΟΜΟΥ
ΓΕΝΟΜΕΝΟΥΙΕΡΟΠΟΙΟΥΠΤΟ
ΛΕΜΑΙΕѠΝΚΑΙΤѠΝΤΕΚΗꝏ
ΚΑΙΤѠΝΑΔΕΑΦѠΝΚΑΙΤΟΥ
CΥΜΠΑΝΤΟCΟΙΚΟΥΚΑΙ
ΠΑ.ΝΤѠΝΤѠΝΑΠΟΓΟΥ
ΓΟΜΟΥΒΗCΑΡΙѠΝΟΓΕѠ
ΜΕΤΡΗCL̲Α∻ΦΑΡΜΟΥΘΙΖ

Τὸ προσκύνημα Ἑρμίνου Δράκοντος, ἱερέως γόμου γενομένου, ἱεροποιοῦ Πτολεμαιέων, καὶ τῶν τέκ[ν]ω[ν] καὶ τῶν ἀδε[λ]φῶν καὶ τοῦ σύμπαντος οἴκου καὶ πάντων ἀπὸ τοῦ γόμου. Βησαρίων ὁ γεωμέτρης. L ᾱ, Φαρμουθὶ ζ̄.

Composuimus inde a n. 5011. titulos eiusdem loci eos, qui aut carent notatione temporis aut annum prae se ferunt, quem cui Imperatori tribuas, frustra quaeras. Videntur tamen omnes hi tituli intra spatium ad n. 4980. indicatum (ab Imp. Septimio Severo usque ad Philippos) versari. Comparet n. 5012. ἱεροποιὸς Πτολεμαιέων (conf. ad n. 4989.) De ἱερεῖ γόμου vide ad n. 4980.

5013.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 51.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΗ
ΙΟΥΛΙCΙΕΡΔΞ·Β—
ΚΑΙΤΟΥΔΝΑΓΕΙ
ΝΟCΚΟΝΤΟCCΗ
ΜΕΡΟΝΠΑΧѠΝ
Κ̄

Τὸ προσκύνημ[α] Ἰοῦλις Ἱέραξ β̄ καὶ τοῦ ἀναγειν[ώ]σκοντος, σήμερον Παχὼν κ̄.

Conf. n. 5016.

5014.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. V. n. 4.

[*Textum vide pag. seq.*]

Τὸ προσκύνημα Μέρσης Βήσιος ἱερεὺς γόμου γενόμενος ὑπὲρ εὐσεβίας τοῦ μεγ[άλ]ου Θεοῦ Πουρσε[π]μουνέως. ἔδ[ω]κα δὲ ὑπὲρ τῆς ἀ[ρ]χ[ι]ερεωσύν[η]ς τάλαντον ἓν καὶ δρα[χ]μὲ ἑπτὰ [εἴ]κοσε. ἔ[δ]ωκ - - - - - καὶ τῇ συμβίῳ μου καὶ τῶν τέκνων καὶ τῶ[ν] ἔργων μου, ὅσα πεποίηκα.

Ἱερεὺς νε[ν]ίκηκά σοι ταύτην ἣν ἐποίησα ἐπ' ἀγαθ[ῷ].

De *γόμῳ* et de sumptibus vide ad n. 4980. De deo conf. n. 5006. 5008. Vs. 6. *δραχμὲ* indeclinabile ut *Γορδιανὲ* n. 5006. Vs. 9. *ἔργα* sensu proprio dictum est ut n. 4996. Cf. n. 4713. *e. f.* Iis, quae ad marginem scripta sunt, quid subsit sententiae, non liquet. Oratio ad deum directa videtur. Fortasse *ἄρουρα* obiectum est ad *ταύτην* intelligendum, si li-

ΤοΠΡοCΚΥΝΗΜΑΜΕΡCΗC
ΒΗCΙΟCΙΕΡΕΥCΓΟΜΟΥΓΕΝΟΜΕ
ΝΟCΥΠΕΡΕΥCΕΒΙΑCΤΟΥΜΕΓΜΟΥ
ΘΕΟΥΠΟVΡCΕΟΜΟΥΝΕΩCΕΔΟΚΑ ΙΕΡΕΥC
ΔΕΥΠΕΡΤΗCΑΓΧΗΡΕΡΕΩCΥΝΑCΤΑ ΝΕΗΙΚΗ ΚΑCΟΙ
ΛΑΝΤΟΝΕΝΚΑΙΔΡΑΚΜΕΕΠΤΑL ΤΑΥΤΗΝ
ΚΟCΕΕΧΩΚ'ΕΝΠΑΤCΕΜΕΠΑΙΚΑΙΗΝΕΠοΙ
ΤΗCVΜΒΙΩΜΟΥΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩΝ ΗCΑΕ
ΚΑΙΓΩΗΕΡΠΟΝΜ/ΟΥΟCΑΠΕΠΟΙΗΚΑL .ΠΑΓΑ

---

cet formula uti n. 5035. ὁ νικητὴς τῶν [ε] ἀρουρῶν. Et coniicias ἄρουραν certam quandam partem esse lapicidinarum quam Merses sibi sumpsit exercendam.

5015.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 38.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΟΡCΗC
ϯΕΝCΡΟΥΠΤΙΧΙΟCΙΕΡΕΩC
ΓΟΜΟΥΚΑΙΗΤοΥΓΥΝΗΚΑΙ
ΤωΝΤΕΚΝΩΝΚΑΙΙΙΑΝΤω
ΑΠΟΤΟΥΓΟΜοΥΚΑΙοΡCΗC
ΠΡΟCΤΑΤΟΥΓοΜΟΥ
ΕΤοΥcΒ≈ΜΕΚΕΙΡΚΗ

Τὸ προςκύνημα Ὄρσης Ψενσρουπτίχιος, ἱερέως γόμου, καὶ ἡ τοῦ γυνὴ καὶ τῶν τέκνων καὶ [π]άντω[ν] ἀπὸ τοῦ γόμου, καὶ Ὄρσης προστάτου γόμου. Ἔτους β̄, Με[χ]εὶρ κη̄.

Pater Psensruptichis idem videtur esse qui posuit titulum n. 4983. De ἱερεῖ γόμου et de προστάτῃ γόμου vide ad n. 4980. Annus cuius Imperatoris sit, non constat. Potest esse Elagabali, Severi Alexandri, Gordiani III., Philippi. Nota formam τοῦ p. αὐτοῦ ex pronuntiatione decurtatam. Unde etiam hodie Graeci τὸς p. αὐτὸς usurpant.

5016.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 47.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΜΛ
ΜΑΟΡCΗCΠΑΤ
ΒΙοΥΤΟCΚΑΙΤΟ
ΑΝ\ΓΙΝ∝cΚΑΙΤο
ΤΥCCΗΝ.ΕΡοΝ
ΙΔΕCωΚΓ

Τὸ προςκύν[η]μα Ὄρσης Πατβιοῦτος καὶ το[ῦ] ἀναγιν[ώ]σκ[ον]το[ς αὐτὸ] σή[μ]ερον [Μ]εσ[ορὴ] ιδ̄.

Cf. n. 5013. Vs. 5. Niebuhrius ap. Gav. legebat τοῦτο; vs. 6. idem proposuit L]Ā [ΧΟΙΑ]Κ [ΙΔ̄].

5017.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. 7.

ΟΡ<ΗC
ΑΤΡΗC
ΑΡΧΩΗ

Ὄρσης Ἄτρης ἄρχω[ν].

5018.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 42.

ΤοΠΡΟCΚΥΝΗΜΑοΡCΕΠ
ΤΟΥΑΞΕΙCϯΕΝΘΑΗUC
ΜΗΤΒτΠΕΝCΙCΕΡΕΩC
ΤΟΥΓοΜΚΑΙΤΗΜΗΤΡοc
ΚΑΙΤΩΗΑΔΕΛΦΩΝΚΑΙ
ΤΩΝΤΕΚΝΩΝΚΤΟΥCCΥ
ΜΠΑΝΤΟCΟΙΚΟΥΑΥΤΩΝΡ
ΤοΠΡοΚΥΝΗΜΛΤΕΝΟΛΠCΙVΙ
ΤΗΜΙΙΤΡΙ/\ΙΤΟι/LΕ=ΧΥΑΚΓ

Τὸ προςκύνημα Ὀρσε[ν]τουάξεις Ψενθάησις, μητ(ρὸς) Βουπένσις, [ἱ]ερέως τοῦ γόμ(ου), καὶ τῆ[ς] μητρὸς καὶ τῶ[ν] ἀδελφῶν καὶ τῶν τέκνων κ(αὶ) τοῦ σύμπαντος οἴκου αὐτῶν. Τὸ προ[ς]κύνημ[α Ψ]εν[θάη]σι[ς κ](αὶ) τῇ μ[η]τρὶ [αὐ]τοῦ. L ε̄, Χυὰκ γ̄.

Vss. 8. 9. legit etiam Niebuhrius ap. Gav. Annus cuius Imperatoris sit, non liquet. De ἱερεῖ γόμου vide ad n. 4980.

5019.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 44.

Τ·ΠΡοCΚVΝ
ΗμΑΟΡCΕΧ
μΠΠΕΜΑ)C
CΗμΑΡΕιΖΕΦΕΙΑ

Τ[ὸ] προςκύνημα Ὄρσ[ου] μη(τρὸς) Πέμαϊς? σήμαρε. L ζ, Ἐ[πι]φεὶ ᾱ.

Σήμαρε forma barbara est p. σήμερον.

5020.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VI. n. 23.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΟΡϹΗϹΨΕΝ
ΤΑΟΥΑΞ⅃ϹΕΙΕΡΕοΥϹΓΟΜΟ(ϕ
ΚΑΠΩΝΦΙΛοΥΝΤΩΝΑΥΤοΥΚΑΙ
ΤΗϹϹΥΜΒΙΟΥΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩΝ
ΑΥΤοΥΚΑΙΤΟΙϹΕΠΑΤΑΘΟΙϹ
ΠΑΡΕΛΚΗΚΑΜΕΝΛΙΘΟΥϹΡΙ
ΕΙϹΤΘΕΡΓΟΝΤΗϹΕΙϹΙΔΟϹΦΙΔΩΝ
L Ζ ΦΑΡΜΟΥΘΙ ΚΔ ΚΑΤΑΡΧΕΩϹ
ΔΙΔΥΜΟϹΔΙΟϹΚΟΡ+ΠΛϮΑ

Τὸ προσκύνημα Ὄρσης Ψενταούαξις εἰερέους (p. *ἱερέως*) *γόμο[υ] καὶ τῶν φιλούντων αὐτοῦ καὶ τῆς συμβίου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ τοῖς ἐπαγάθοις. παρελκ[ύ]καμεν λίθους ρι̅ εἰς τὸ ἔργον τῆς Εἴσιδος Φι[λ]ῶν.* L ζ̅, *Φαρμουθὶ κδ̅, κατ' ἀρχέως* (p. *ἀρχαίους*). *Δίδυμος Διοσκόρ[ου* - - - -

Titulus hic auctore Gavio medius inter n. 4991. et n. 5001. positus est. Hinc Niebuhrius ap. Gav. probabiliter coniecit annum VII. in fine designatum esse Severi Alexandri ut titulus positus sit a. p. Chr. 228. De notatione *κατ' ἀρχαίους* cf. n. 4987. De *ἱερεῖ γόμου* vide ad n. 4980. Mirum est istud *τοῖς ἐπαγάθοις* (cf. n. 4991.). Denominatio videtur desumpta a formula *ἐπ' ἀγαθῷ*, ut certi quidam homines nescio qua de causa inde dicantur *ἐπάγαθοι*, quemadmodum *χρηστοὶ* dici solent qui mortui sunt ob formulam in titulis sepulcralibus sollemnem *χρηστὲ χαῖρε* (Plutarch. quaest. Gr. p. 292.). Niebuhrius ap. Gav. censet esse eos, qui legentes inscriptionem acclamant *ἐπ' ἀγαθῷ*. Quo sane deducere videtur formula in his tituli obvia: *καὶ τοῦ ἀναγινώσκοντος* (n. 5013. 5016. conf. n. 5030.). At ipsos operarios esse docet n. 4991.

5021.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 41.

ΤΟΠΡοϹΚΥΝΗΜΑΠΑ
ΜΗϹΔΡΑΚΩΝΙΕΡΕΥϹ
ΓΟΜΟΥΚΑΙΘΑΗϹΙϹΜΗ
ΤΡοϹΚΑΙΒΗϹΙϹΓΕΩ
ΜΕΤΡΗϹΚΑΙΤΩΝΑΔΕΛ
ΦΩΝΚΑΙΤοΥΚΑΙΡΑΜΙΟΥ
ΠΕΤΕΡΜοΥΘοΥϹΥΝΑΠο
ΓΟΜΟΥΕΤοΥϹΔ=ΦΑΕΜ
Α =

Τὸ προσκύνημα Πάμης (s. *Παμῆς*) *Δράκων ἱερεὺς γόμου, καὶ Θάησις μητρός, καὶ Βῆσις γεωμέτρης, καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τοῦ Καιραμίου* (p. *Κεραμίου*) *Πετερμούθου σὺν* [*τοῖς*] *ἀπὸ γόμου. Ἔτους δ̅, Φα[μ]εν(ὼθ) α̅.*

De nominibus *Πάμης* et *Πετερμούθης* n. 4982. *Βῆσις γεωμέτρης* memoratur ut *Βησαρίων ὁ γεωμέτρης* n. 5012. *Κεράμιος* videtur esse i. q. *κεραμεὺς* vel simili certe usu (cf. n. 5028.). Annus quartus cuius Imperatoris sit, non liquet. De reliquis vide ad n. 4980.

5022.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. 7.

ΡΟΠΡΟϹΚΥΙ . . . . — *Τ]ὸ προσκύ[νημα*
ΠΑΧΩΜΙ — *Παχωμί[ου* - -

5023.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 49.

ΤΟΠΡΟϹ — *Τὸ προσ-*
ΚΥ ΑΜΙΑ — *κύνημα*
ΠΑΧΧΤΗϹ — *Παχ[ύ]της*
ΠΑϹΩΤοϹ — *Πασῶτος.*

5024.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 52 (bis).

ΠΑΤϹΗϹΕ — - - - - -
ⵎ⊐ΑΚΑΡ — *Μακαρ[ίου?*

5025.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 55.

ΤΝΕΤΕ — *Π]ετένσις*
ΗΡΙϹ — *Γαιωνᾶ?*
ΤΔΙΩ
ΝΔΚΤ

Πετένσις legit etiam Niebuhrius ap. Gavium.

5026.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 53.

ΠΟΤΑΩ
ΩΝΤΕΚ
ΤωΝ

Vs. 1. *Π[ε]τα* - - an *Ποτά[μων*; vs. 2. *τ]ῶν τέκ[νων*; vs. 3. *τῶν φίλων* cet. Confer titulos superiores.

5027.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 46.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗ
ΜΑΠΕΤΕ+ΑΙϹ
ΠΕΤΕ+ΑΪΤΟϹΙΕ
ΡΕΥϹΤΟΜΟΥΚΑΙ
ΤΟΥϹΥΙΟΥϹΑΥΤΟΥ
L|B=CTVRI

Τὸ προςκύνημα Πετέψαϊς Πετεψάϊτος, ἱερεὺς γόμου καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ. L ιβ̅, [ε̅] Τυβί.

De ἱερεῖ γόμου vide ad n. 4980. Annus XII. potest esse Alexandri Severi (cf. n. 5002.). Septimii Severi esse coniecit Niebuhrius argumento usus parum firmo, quod nomen Petepsais in titulis Sept. Severo imperante positis obvium sit.

5028.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 43.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ϹΑΡΑΠΙΩΝΟϹΟΥΕΤΡΑ
ΝΟΥΔΙϹΙΕΡΕΩϹΤΟΥΓΟ
ΗΟΥΠΟΡΟϹΤΑΤΟΥΚΑΙ
ΝΟΥΚΩΜΑΙΤΗΡΙΟΥΩ
ΤΗϹϹΥΜΒΙΟΥΠΡΗϹΙϹ
ΒΗϹΚΑΛΝΤΟϹΚΑΙΤΩΝ
ΤΘΚΝΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΕΛ
ΦΩΝΚΑΙΟΡϹΗΤΟϹ+ΙΟΥ
ϘΙϹΚΑΙΠΑΝΤΩΝΑΠΟΤΥ
ΓΟΜΟΥΚΑΙΤΟΥΚΕΡΑΛΛΙΟΥ
LЄ · ΜЄΧЄΙΡΚΗ

Τὸ προςκύνημα Σαραπίωνος Οὐετρανοῦ, δὶς ἱερέως τοῦ γόμου, προστάτου καινοῦ Κωμαιτηρίου, καὶ τῆς συμβίου Πρῆσις Βησκαλ[ῆ]τος καὶ τῶν τ[έ]κνων καὶ τῶν ἀ[δ]ελφῶν, καὶ Ὄρσητος Ψίουφις, καὶ πάντων ἀπὸ τ[ο]ῦ γόμου, καὶ τοῦ κεραμίου. L ε̅, Μεχεὶρ κη̅.

De ἱερεῖ γόμου vide ad n. 4980. Κωμαιτήριον videtur esse i. q. κοιμητήριον. Nomen Βησκαλῆς extat etiam n. 4981. Nomen Ψίουφις n. 4990. Ὁ κεράμιος fortasse idem est qui nominatur n. 5021. Annus v. cuius Imperatoris sit, non constat. Elagabali vel Alexandri esse coniicit Niebuhrius ap. Gavium. Sarapio tamen hic alius intelligendus videtur atque n. 4990.

5029.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 54.

ЄΠΙΠΩΓΟΜΩ
ЄΑΡΑΠΙΩΝΟΥ
ΙЄΡЄΩϹΗΛΚΥϹΑ
ΛΙΘΟΥϹ ϹΛ—

Ἐπὶ τ[οῦ] γόμ[ου Σ]αραπίωνο[ς] ἱερέως ἥλκυσα λίθους σλ̅.

Est fragmentum προςκυνήματος (cf. n. 4993. 5006. 5020.). De γόμῳ vide ad n. 4980. Sacerdos γόμου Sarapio potest esse Aurelius Sarapio, cuius προςκύνημα extat n. 4990. aut Sarapio Veteranus, qui bis sacerdos fuit, n. 5028.

5030.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 39.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑϹΙΒΟΙϹΠΙϹϹ . .
ΠΑΕΙΚΑΙΤΗΝΜΗΤЄΡΑΝΜΟΥ
ΒϹΡЄΝΙΚΗΚΛΙΤΟΥΓΑΔЄΛΦΟΥϹ
ΜΟΥΙЄΡϹΥΓΟΜΟΥLB=ΤΟΠΡΟϹ
ΚΥΝΗΜΑϹΗΜЄΡΟΝΠΛΗΝΙϹ
ΠΛϹΗΜΙϹЄΑΝΤΙϹΑΝΑΓΝϹ
ΤΑΙΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΜΥΤΟΥ
ΚΑΙΤΟΙϹϹΥΜΡЄΙΟΥϹ

Τὸ προςκύνημα Σι - - - - - καὶ τὴν μητέραν μου Β[ε]ρενίκη(ν) κ[α]ὶ τοὺς ἀδελφούς μου, ἱερ[ε]ὺ[ς] γόμου, L β̅. Τὸ προςκύνημα σήμερον Π[ά]ηνις Π[ά]σημις, ἐάν τις ἀναγν[ῶ]ται τὸ προςκύνημ[α α]ὐτοῦ, καὶ τοῖς συμβείο[ι]ς (vel καὶ το[ὺ]ς συμβείους).

Annus II. cuius Imperatoris sit, non liquet. Nomina alterius tituli Πάηνις Πάσημις legit Niebuhrius ap. Gav. De formula ἐάν τις ἀναγνῶται (ἀναγινώσκῃ) cf. n. 5013. 5016. et ad n. 5020.

5031.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 45.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑϹΩΤΗΡ
ΟΚΑΙΚΥΡΙϹΙЄΡЄΥϹΓΟΜΟΥ
ΚΑΙΑΒΥΔΗΝΟϹΑΔϹΛΦΟϹ
ΚΑΙΤΩΝΦΙΛΟΥΝΤΩΝΑΥΤΩΝ
LIA=TYBIB

Τὸ προςκύνημα Σωτὴρ ὁ καὶ Κῦρις ἱερεὺς γόμου, καὶ Ἀβυδηνὸς ἀδ[ε]λφός, καὶ τῶν φιλούντων αὐτῶν, L ια̅, Τυβὶ β̅.

Annus XI. aut Septimii Severi aut Severi Alexandri est. De ἱερεῖ γόμου vide ad n. 4980. Nota nomen proprium Ἀβυδηνός. Hic titulus docet, Abydenum, cuius fragmenta conservavit Eusebius, Aegyptium fuisse, quod monet etiam Niebuhrius ap. Gavium.

5032.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VI. n. 19.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΑΥΡΗΛΙΟΥϹѠΤΗ
ΡοϹΥΙοΥΚΗΛΗΤΟΥΙΕΡΕѠϹΓΟΜΟΥ
ΚΑΙΠΡοϹΤΑΤοΥΤοΥΚΑΙΝοΥΙΕΡοΥ=
ΤΗϹΚΥΡΙΑϹ<ΡΟΥΠΤΙΧΙΟϹΧΑΙΒΥΛΕΥ
ΤοΥΠΤοΛΕΜΑΙΕѠΝΚΑΙΤΗϹΜΗΤΡοϹ
ϹΕΝΑΡΑΒΙѠΝΟϹΚΑΙΤѠΝΑΔΕΛ=
ΦѠΝΚΑΙΠΑΜΕΧΗΗΙΟϹΠΡοϹΤΑΤοΥ
ΓΟΝοΥ ΦΑΜΕΝѠΘΤ

Τὸ προσκύνημα Αὐρηλίου Σωτῆρος, υἱοῦ Κηλήτου, ἱερέως γόμου καὶ προστάτου τοῦ καινοῦ ἱεροῦ τῆς κυρίας Σρουπτίχιος καὶ β[ο]υλευτοῦ Πτολεμαιέων, καὶ τῆς μητρὸς Σεναραβιῶνος, καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ Παμεχήμιος προστάτου γό[μ]ου. Φαμενὼθ ῑ.

De Aurelio Sotere occupavimus ad n. 5000. unde de aetate tituli iudicari potest. De ἱερεῖ γόμου vide ad n. 4980. Παμέχημις προστάτης γόμου est etiam n. 4996. conf. n. 4988. Σρούπτιχις dea est n. 4989. 5033. cf. ad n. 4980. De βουλευτῇ Πτολεμαιέων cf. n. 4989.

5033.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VI. n. 26.

ΤΟΠΡΟϹΚΙΝΗΜΑΤ
ΘΟΗϹΟΡϹΗΛΑϹΑΝ
ϹϹΡοΥΠΤΙΧΙΓΕΝΑΜ
ΕΝΟϹΔΙΕΤΙΑΚΑΙΦΑ
ΝΗΥΜΑϹΟΟΘΕΟϹΚΑΙ
ΗΛΑΤΟΜΙΕΤΙΙΑΥϹΕΛ

Τὸ προσκ[ύ]νημα Τ[ι]θόης Ὀρση(τος) [προστάτης] Σρουπτίχι(ος) γενάμενος (p. γενόμενος) διετίᾳ, καὶ ᾿φάνη [ἡ]μᾶς ὁ θεὸς καὶ ἡ λατομί[α] ἔ[π]αυσε[ν].

Vs. 1. extr. et 2. init. Τιθόης legit etiam Niebuhrius ap. Gav. (conf. n. 4996.) Idem vs. 2. proposuit προστάτης. Certe προστάτην Σρουπτίχιος habes etiam n. 4989. conf. n. 5032. Vs. 5. nota barbarum usum accusativi (ἡμᾶς p. ἡμῖν). Ὁ θεὸς haud dubie est Πουρσεπμοῦνις (n. 5006. 5008. 5014. cf. n. 5001.). Vs. 6. extr. Niebuhrius subesse putavit ΕΤΙΓΑΛΕΖΑνδρου, male.

5034.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 31.

ΤѠΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΤΕΙΟΥ=ΑΡΕѠΤ
ΚΑΙΤΗϹΥΝΓΙDVΑΥ
ΤΟΥΚΟΥΤѠΝΦѠΝ
ΤϹΟΥΤοΥΑΝΤΟΥ
ΚΑΙΤΑΗϹΕΗѠΑΤΑΥΤοΥ
ΑΝΤΑΗѠΤѠΤ

Τ[ὸ] προσκύνημ[α] Ψ[εν]τειουά[ξ]εω[ς] καὶ τῆ[ς] συν[βί]ου αὐτοῦ κ[αὶ] τῶν φ[ιλού]ντω[ν] τοῦ αὐτοῦ· καὶ - - - αὐτοῦ. L γ̄ Ἀντ[ωνίου Γορδιανοῦ?

Vs. 1. Ψεντειουάξεως coniicit Niebuhrius ap. Gav. (conf. Ψεντούαξις n. 5008. 5010. Ψενταούαξις n. 5020.) Idem vs. 7. proposuit Ἀντωνίου Γορδιανοῦ. Vs. 6. vide ne sit καὶ τὰ θρέμματ᾽ αὐτοῦ.

5035.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 40.

ΤοΠΡοϹΚΥΝΗΜΑΤΕΝοΑΝϹΙϹ
ΓΑΙѠΝΑΙΟϹΙΕΡΕΥϹΓΟ
ΜΟΥ.ΚΑΙΤΗϹΜΗΤΡΟϹΚΑ
ΤΟΥϹΑΔΕΛΦΟΥϹΑΥΤΟ
ΚΑΙΤѠΝΦΙΛΟΥΝ
ΤѠΝLΓ// ΚΑΙΤΕΝ
ΘΑΗϹΙϹΜѠΡοΥΟΝΙ
ΚΗΤΗϹΤѠΝοΑΡοΥ
ΡѠΝΦΑΡΜΟΥΘΙΖΤΗ
ΗΜϹΡΑΤοΥΚΑΛΑΜѠΝ.Ϲ

Τὸ προσκύνημα Ψεν[θ]ά[η]σις Γαιωνᾶ[τ]ος, ἱερεὺς γόμου, καὶ τῆς μητρὸς κα[ὶ] τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ καὶ τῶν φιλούντων. L γ̄. καὶ Ψενθάησις Μώρου ὁ νικητὴς τῶν [ε̄] ἀρουρῶν, Φαρμουθὶ ζ̄, τῇ ἡμ[έ]ρᾳ τοῦ Καλαμῶν[ο]ς.

Psenthaesis Gaeonae filius idem, ni fallor, titulum posuit anno II. Gordiani n. 5004. Hinc annus III. tituli 5035. ad Gordianum pertinere videatur. Utut est, ad voces ἱερεὺς γόμου (vide ad n. 4980.). intelligendum erit γενόμενος. Nomen Μῶρος extat etiam n. 4984. De νικητῇ ἀρουρῶν vide ad n. 5014. Vs. 10. Καλαμὼν locus quidam est n. 5000. Ἡμέρα τοῦ Καλαμῶνος videtur esse dies, quo τὰ ἐγκαίνια τοῦ Καλαμῶνος celebrantur.

5036.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 56.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΙ
+ΟΝVΟΥϾΡΟΥⵎ ⱪΙΥ
ΜΟΥ ΜΠΔΓ//

Τὸ προςκύνημ[α] Ψ[ε]ν[τ]ουόρου? [ἱερέως γό]μου - - - - -

In ultimis ductibus notante Niebuhrio videtur designatio temporis inesse. De γόμῳ vide ad n. 4980.

5037.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. VII. n. 50.

ΤοΠΡΟ,\\'
Μ. ⋀⋀·, Ι
ΒΙΚοΤοΝΤ
ΡΙοΓΙϹΥΙΙϹ
ΠϹΧ. . ΤοⱪΙ
ΗϹ

Τὸ προ[σκύνη]μ[α] Μ - - - [ἱερεὺς γ]ό[μου, βουλευτοῦ], π[ροστά]του [τ]ῆς [κυρίας cet.
Cf. n. 4989. 5032.

5038.

In loco Tehfa, ubi vetus *Taphis* sita fuit, in altero latere portae templi; edidit Gau Monum. Nub. tab. 11. Illustravit Letronnius: Mémoire sur une table horaire cet. Extrait des annales des voyages, de la géographie et de l'histoire, par MM. Euriès et Malte-Brun, T. XVII. p. 358. et apud Gav. p. 28. 29.

VN. + ΧΟΙΑΚ· + ΤVΙΙ. . + ΜЄΧΙ ΦΛΜЄΝωϹ

	ω Α Π Κ	ω Α Π ΚΜ	ω Α Π ΚΖ	ω Α Π	ω
	Π	ω Β Π ΤΗ	ω Π ˥Η	ω Π	ω
Π	ω Τ Π ΊΒ	ω Γ Π ΤЄ	ω ˋ Π Λ	ω Γ Π Α	Π
Ρ Π ϴ	ω Δ Π Ί ˎ	ω Ν	ω Δ Π.	ω Δ Π	ω Δ Π
ω F Π Ζ	ω Ε Π	ω	ω ϴ Π Η	ω Є Π Ʒ	ω ϴ Π
ω S Π S	ω S Π	ω S Π Η	ω S Π Ʒ	ω S Π S	ω S Π Є
ω Ζ Π Ζ	ω Ζ Π Η	ω Ʒ Π ϴ	ω Ζ Π Η	ω Ʒ Π Ζ	ω Ζ Π S
ω Η Π ϴ	ω Η Π Ί	ω Η Π ΤΑ	ω Η Π Ι	ω Η Π Ƀ	ω Η Π Η
ω ϴ Π ΙΑ	ω ϴ Π ΤΒ	ω ϴ Π	ω ϴ Π ˥Β	ω Β Π ˑ ⱵΑ	ω ϴ Π Ϲ
‿ Ι Π ΊS	ω Τ Π Τ3	ω Τ Π ˙ Η	ω Τ Π ΤΗ	ω Γ Π ΤS	ω Τ Π ΤЄ
ω˥ΑΠ ΚS	ωΤΑΠ Κ3	ωΠΑΠ ΚΙΙ	ω ΊΑΠ ΚΖ	ωΤΑΠ ΚS	ωΤΑΠ ΚЄ
ω Β Π ΤΝΗΡ	ωΤΒΠΠΝΗΡ	ωΤΒΠΠΝΗΡ	ω ΤΑΠ	ωΤΒΠΠΔΗΡ	ω Κ Π ΠΛΗΡ

[Φαωφὶ]	['Αϑ]ύ[ρ]	Χοιάκ	Τι[β]ί	Μεχί[ρ]	Φαμενώ[ϑ]
ὥ(ρα) α πό(δες) κϛ	ὥ(ρα) α πό(δες) κζ	ὥ(ρα) α πό(δες) κη	ὥ(ρα) α πό(δες) κζ	ὥ(ρα) α πό(δες) κϛ	ὥ(ρα) α πο(δες) κε
ὥ(ρα) β πό(δες) ιϛ	ὥ(ρα) β πό(δες) ιζ	ὥ(ρα) β πό(δες) ιη	ὥ(ρα) β πό(δες) ιη	ὥ(ρα) β πό(δες) ιϛ	ὥ(ρα) β πό(δες) ιε
ὥ(ρα) γ πό(δες) ια	ὥ(ρα) γ πό(δες) ιβ	ὥ(ρα) γ πό(δες) ιγ	ὥ(ρα) γ πό(δες) ιβ	ὥ(ρα) γ πό(δες) ια	ὥ(ρα) γ πό(δες) ι
ὥ(ρα) δ πό(δες) ϑ	ὥ(ρα) δ πό(δες) ι	ὥ(ρα) δ πό(δες) ια	ὥ(ρα) δ πό(δες) ι	ὥ(ρα) δ πό(δες) ϑ	ὥ(ρα) δ πό(δες) η
ὥ(ρα) ε πό(δες) ζ	ὥ(ρα) ε πό(δες) η	ὥ(ρα) ε πό(δες) ϑ	ὥ(ρα) ε πό(δες) η	ὥ(ρα) ε πό(δες) ζ	ὥ(ρα) ε πό(δες) ϛ
ὥ(ρα) ϛ πό(δες) ϛ	ὥ(ρα) ϛ πό(δες) ζ	ὥ(ρα) ϛ πό(δες) η	ὥ(ρα) ϛ πό(δες) ζ	ὥ(ρα) ϛ πό(δες) ϛ	ὥ(ρα) ϛ πό(δες) ε
ὥ(ρα) ζ πό(δες) ζ	ὥ(ρα) ζ πό(δες) η	ὥ(ρα) ζ πό(δες) ϑ	ὥ(ρα) ζ πό(δες) η	ὥ(ρα) ζ πό(δες) ζ	ὥ(ρα) ζ πό(δες) ϛ
ὥ(ρα) η πό(δες) ϑ	ὥ(ρα) η πό(δες) ι	ὥ(ρα) η πό(δες) ια	ὥ(ρα) η πό(δες) ι	ὥ(ρα) η πό(δες) ϑ	ὥ(ρα) η πό(δες) η
ὥ(ρα) ϑ πό(δες) ια	ὥ(ρα) ϑ πό(δες) ιβ	ὥ(ρα) ϑ πό(δες) ιγ	ὥ(ρα) ϑ πό(δες) ιβ	ὥ(ρα) ϑ πό(δες) ια	ὥ(ρα) ϑ πό(δες) ι
ὥ(ρα) ι πό(δες) ιϛ	ὥ(ρα) ι πό(δες) ιζ	ὥ(ρα) ι πό(δες) ιη	ὥ(ρα) ι πό(δες) ιη	ὥ(ρα) ι πό(δες) ιϛ	ὥ(ρα) ι πό(δες) ιε
ὥ(ρα) ια πό(δες) κϛ	ὥ(ρα) ια πό(δες) κζ	ὥ(ρα) ια πό(δες) κη	ὥ(ρα) ια πό(δες) κζ	ὥ(ρα) ια πό(δες) κϛ	ὥ(ρα) ια πό(δες) κε
ὥ(ρα) ιβ πό(δες) πλή-ρ(εις)	ὥ(ρα) ιβ πό(δες) πλή-ρ(εις)	ὥ(ρα) ιβ πό(δες) πλή-ρ(εις)	ὥ(ρα) ιβ πό(δες) πλή-ρ(εις)	ὥ(ρα) ιβ πό(δες) πλή-ρ(εις)	ὥ(ρα) ιβ πό(δες) πλή-ρ(εις)

Est tabula horaria per sex menses disposita. Vidit Gavius in altero latere portae templi eiusdem aliam tabulam reliquos sex menses similiter descriptos continentem; quam, quum esset nimis mutila, non transcripsit. Ex crucibus praepositis Letronnius collegit inscriptionem Christianam esse v vel vi saeculo illam tribuendam. Mensium ordo hic est: Phaophi, Athyr, Choeac, Tybi, Mechir, Phamenoth, Pharmuthi, Pachon, Payni, Epiphi, Mesori, Thoth. Menses tabulae superstitis ex calendario Alexandrino continentur die 28. m. Sept. usque ad 26. m. Martis, positi fere inter utrumque aequinoctium. Prima series verticalis horas diei continet duodecim, quae vocantur temporales. Reliqui numeri umbrarum longitudines designant, Letronnio iudice, qui singula restituit, ex gnomone indicatas. Tropicus, ad quem tabula pertinet, est Cancri, sub quo sita Taphis. Diem singulorum mensium medium intelligendum

esse sponte patet. Nam in his rebus dominatur *μεσότης*. Sed unde exactas longitudines umbrarum censeamus, obscurum est. Itaque Letronnius provocans ad similem tabulam Palladii (Scriptt. rei rusticae) et ad aliam a Petavio (Var. dissert. VII, 7.) commemoratam, de tribus his tabulis idem statuendum ratus, omnes ad gnomonem obliquum in plano obliquo collocatum revocavit. Quae res quum satis mira sit per se, tum, si concesseris tabulas illas factas ad eandem, ad quam Nubiensis, rationem, fatendum erit ad certam quandam normam esse omnes compositas. Dicendumque erit tales tabulas ibi inserviisse hominibus, ubi horologium solare non extat. Sed quoniam Letronnius de his rebus ita disseruit, ut diffidamus esse multos, qui eius sententiam aut assequantur aut probent, consuluimus Goepelium nostrum, virum mathematices et calculorum peritissimum, cuius hac de re iudicium lectoribus subiiciendum arbitrati sumus. Itaque Goepelius, quum tabula Nubiensis non integra sit, initium expositionis capit a tabula Palladii, qua non dubium sit, quin idem pro latitudine urbis Romae exponatur, quod nostra tabula videtur pro latitudine Taphis vel Syenes expositum. Nam etsi Palladius non diserte dicit longitudines se umbrarum pro latitudine Romae velle exponere, tamen quod commemorat *horarum mensuram, pedes, umbras,* id ipsum indicare videtur. Proinde, ut, quid de tabula Palladii statuendum sit, appareat, Goepelius construxit tabulam, ex qua perspiciatur, quae sint Romae quovis die et mense umbrarum longitudines.

Posita latitudine Romae $= 41° 54'$,
et gnomone $= 1,000$,

declinationibusque solis

medio Ianuario	$= -21° 13'$	medio Iulio	$= 21° 38'$
„ Februario	$= -12\ 49$	„ Augusto	$= 14\ 14$
„ Martio	$= -2\ 19$	„ Septembri	$= 3\ 14$
„ Aprili	$= +9\ 36$	„ Octobri	$= -8\ 21$
„ Maio	$= +18\ 45$	„ Novembri	$= -18\ 33$
„ Iunio	$= +23\ 18$	„ Decembri	$= -23\ 16$

conficitur tabula haec:

Hora	Ian.	Febr.	Mart.	Apr.	Mai.	Iun.	Iul.	Aug.	Sept.	Oct.	Nov.	Dec.
I. et XI.	8,038	6,342	5,243	4,650	4,481	4,509	4,453	4,483	4,937	5,800	7,340	8,372
II. et X.	4,119	3,224	2,602	2,207	2,067	2,051	2,042	2,125	2,385	2,905	3,753	4,394
III. et IX.	2,893	2,200	1,696	1,375	1,236	1,196	1,206	1,287	1,522	1,948	2,619	3,124
IV. et VIII.	2,320	1,713	1,259	0,945	0,790	0,733	0,753	0,854	1,094	1,494	2,094	2,526
V. et VII.	2,053	1,483	1,043	0,711	0,526	0,451	0,477	0,611	0,872	1,271	1,839	2,245
VI.	1,973	1,413	0,973	0,632	0,427	0,336	0,376	0,524	0,800	1,202	1,764	2,161

Longitudo horarum temporalium:

Ian.	0^h	46′	30″	Iul.	1^h	13′	50″
Febr.	0	52	10	Aug.	1	8	40
Mart.	0	58	40	Sept.	1	2	0
Apr.	1	5	50	Oct.	0	55	0
Mai.	1	11	50	Nov.	0	48	20
Iun.	1	15	10	Dec.	0	44	50

Longitudo gnomonis, ex quo apti hi numeri sunt, est $= 1$. Qui numeri, ut comparare cum numeris Palladii possimus, multiplicandi sunt cum longitudine gnomonis a Palladio positi. Quam longitudinem quum ignoremus, nihil restat nisi ut hunc fere in modum statuamus:

Tabulam, qua descriptae umbrarum longitudines sunt, consentaneum est compositam esse in usum eorum, qui horologio solari carent. His pro gnomone est corpus ipsorum. Ac simplicissimum est pedis longitudinem pro norma censere. Iam constat altitudinem hominis fere senis pedibus aestimari. Hinc non ab re erit suspicari gnomonem Palladii numero VI repraesentatum esse. In quo nos quum Theodori cuiusdam locus confirmat allatus a Salmasio Exercitt. Plin. T. I. p. 632. „*δεῖ σε τοιγαροῦν σημειοῦσθαι τὰς ὥρας μετροῦντα τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν τοῖς ἰδίοις ποσὶν ἐν τῷ μετατιθέναι ἕνα παρ᾽ ἕνα πόδα ἕως. τοῦ τόπου, ἔνθα ἔτυχε τὸ ἄκρον τῆς κεφαλῆς σου ἐν τῷ ἵστασθαί σε ὀρθὸν καταντῆσαν διὰ τῆς σκιᾶς*", tum tabula horaria quae extat apud Bedam (Opp. Basil. 1563. T. I. p. 465.) cum titulo:

Horologium quod contra unumquemque mensem habet ad umbram humani corporis pede singularum horarum diei,

vel ut inscripta est ibid. T. II. p. 130.:

Concordia duodecim mensium per umbram, cuius gnomon erit humani corporis longitudo:

	Ian. Dec.	Febr. Nov.	Mart. Oct.	Apr. Sept.	Mai. Aug.	Iun. Iul.
I. XI.	29	27	25	23	21	19
II. X.	19	17	15	13	11	9
III. IX.	17	15	13	11	9	7
IV. VIII.	15	13	11	9	7	5
V. VII.	11	9	7	5	3	1

quae tabula eadem citatur a Delambre Histoire de l'Astron. anc. T. I. p. 324. qui facete de eius ratione ita: „*on voit comme tout cela doit être exact*". Accedit praeterea quod moris erat apud veteres, multa in partes duodenas dispescere, ut diem, annum, zodiacum, alia. Huius generis est etiam diameter circuli. Hinc Ptolemaeus tabulam chordarum composuit ad diametrum XII; hinc nos etiam nunc in defectionibus solis et lunae orbem utriusque dividere in digitos duodenos solemus. Ex quo efficitur, ut semidiameter sit sextantalis. Iam gnomonis apex manifesto pro centro habetur, quod circumvolant umbrae. Unde gnomon ipse locum tenet semidiametri sextantalis. Quae quum ita sint, si numeros tabulae superioris a nobis propositae sexies sumamus atque adoptemus *μεσότητα* quae dicitur arithmeticam inter Ianuarium et Decembrem, Fe-

bruarium et Novembrem, Martium et Octobrem cet. missis fractionibus habebimus tabulam hanc, quae veras Romae umbras continet:

Horae	Ian. Dec.	Febr. Nov.	Mart. Oct.	Apr. Sept.	Mai. Aug.	Iun. Iul.
I. et XI.	49	41	33	29	27	27
II. et X.	26	20	17	14	13	12
III. et IX.	18	14	11	9	8	7
IV. et VIII.	14	11	8	6	5	4
V. et VII.	13	10	7	5	3	3
VI.	12	10	7	4	3	2

quae comparata cum tabula Palladii:

Horae	Ian. Dec.	Febr. Nov.	Mart. Oct.	Apr. Sept.	Mai. Aug.	Iun. Iul.
I. et XI.	29	27	25	24	23	22
II. et X.	19	17	15	14	13	12
III. et IX.	15	13	11	10	9	8
IV. et VIII.	12	10	8	7	6	5
V. et VII.	10	8	6	5	4	3
VI.	9	7	5	4	3	2

quantas differentias exhibeat, apparet. Numeri nostri in universum maiores sunt Palladianis. Unde fortasse quis nos suspicetur iusto maiorem adoptasse gnomonem. Nihilo vero minus, si vera esset Palladii ratio, certe proportiones singulorum numerorum eaedem esse deberent. Ut exemplo utar, apud nos maxima umbra 49 plus vicies quater maior est quam minima 2; apud Palladium ea ne quindecies quidem maior censetur. Hinc eo deducimur, ut longitudines umbrarum apud Palladium aut ad gnomonem perpendicularem in plano horizontali exactas esse putemus, aut ad gnomonem obliquum in plano obliquo, quae Letronnii sententia est. De hoc vero Goepelio videtur propterea sermo esse non posse, quod si eos, quibus tabula Palladii destinata est, gnomonem certae cuiusdam inclinationis in plano item certae cuiusdam inclinationis oportuisset collocare, ut ex longitudinibus umbrarum horas discerent, peius cum illis actum esset, quam si statim a principio horologium solare sibi faciundum curassent; nec quidquam ineptius excogitari posse, quam gnomonem obliquum in plano item obliquo collocatum, unde horae definiantur. Quae quum ita se habeant, necesse esse ut tribuamus tabula Palladii longitudines umbrarum contineri ad gnomonem perpendicularem sex pedum in plano horizontali exactas, et ut consentiamus cum Petavio dicente: *falsa est itaque Palladii tota descriptio.* Ad eandem autem rationem compositam esse etiam tabulam Nubiensem. Et apud Palladium quidem longitudines umbrarum ab Ianuario ad Februarium et a Februario ad Martium binis pedibus, a Martio ad Iunium uno pede decrescere. Sed in tabula Nubiensi umbras a mense Choeac ad mensem Phamenoth uno decrescere pede; sequi deinceps Pharmuthi, Pachon, Payni, quorum mensium extremo videri umbras contineri brevissimas; mensibus Epiphi, Mesori, Thoth manifesto umbras redire easdem, quae mensibus Pachon, Pharmuthi, Phamenoth notatae sint. Quodsi quis continuare tabulam Nubiensem velit, observandum esse umbras ab Ianuario ad Februarium plus decrescere quam a Maio ad Iunium. Hinc post mensem Phamenoth umbras quovis mense hunc fere in modum decrescere fingamus necesse esse:

Horae	Pharmuthi	Pachon	Payni
I. XI.	24	23	22
II. X.	14	13	12
III. IX.	9	8	7
IV. VIII.	7	6	5
V. VII.	5	4	3
VI.	4	3	2

Umbram brevissimam mense Payni minimum debere esse 2. Iam vero Taphin sitam esse sub tropico Cancri; in mensem Payni solstitium cadere aestivum; proinde eo mense umbram meridianam esse = 0. Ex his igitur Goepelius statuit rationem tabulae Nubiensis aeque falsam esse ac tabulae Palladii. Quoniam autem duae tabulae sunt diversis locis ad eundem finem compositae, norma quaedam licet falsa utrique tribuenda etiam Goepelio videtur. Nam tabula Nubiensis et tabula Palladii monente Letronnio eiusdem fere utraque aetatis est, i. e. saeculi IV vel V. Nec tertiam, quae Constantinopoli tribui posse videtur, nec si qua alia extat, multo antiquiores esse verisimile est. Unde concedit fieri potuisse, ut Christiani illius aetatis commenti sint quod nobis absurdum videtur. Fingit igitur eos in componenda tabula horaria a certa quadam longitudine umbrarum, veluti meridiana, profectos speciem quandam proportionis potius quam rationes calculorum secutos esse; id quod liceat colligere ex differentiis horarum 1. 2. 3. 4. 10. vel 1. 2. 2. 5. 10. et mensium 1. 1. 1. 2. 2.

5039.

In vico Kalapsche ubi antiquitus fuit *Talmis* (cf. n. 5042. 5057. 5069.) templum est olim Manduli deo dicatum. Ibi plurimum inscriptiones sunt colore rubro scriptae. Light Travels cet. p. 66. ex porticu templi enotavit characteres hos supra caput figurae scriptos KJΛMHC quibus comparatis cum Leghii descriptione p. 90. suspiceris inesse K(ώμης) Τάλμης. Forma quidem vulgaris est Τάλμις. Sed opiniones virorum doctorum de his characteribus ap. Light p. 272 sq. 274. et ap. Leghium p. 90. ferri vix possunt. Prima inscriptio est supra portam vestibuli templi; edidit Gau Monum. Nub. tab. II. n. 1. Tractavit Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 8 sq. usus apographo Davidis Baillie, Scoti, ex quo correxit Gavii exemplum.

[*Textum vide pag. seq.*]

Χρυσοχέλ[υ] Παιάν, Μανδοῦλι, Ἀθηνᾶς ἀγάπημ[α] - - - - ἐπίσ[η]μο[ν], Λατοῦς γόν[ε], χρη[σ]μ[ῳ]δέ, λυρόκτ[υ]π[ε, ἰήϊ]ε, Ἀπόλλων, ὁ τὴν μελανόστολον [βα]σί[λ]ισ[σαν] εἰλί[σσων]· - - [ε]ἰσαθρήσας δ᾽ ἐγὼ ἔνθα [ε]ἵης, ἱκανῶς προσκυνή[σ]ας σ[ε] τὸν προκαθη[γέτην] Μανδοῦλι[ν] καὶ προορ[ῶ]ν [ἐχάρην?]

ΧΡΥΣΟΧΕΛΕΠѰⲀΝⲘΑΝΔΟΥΛΙⲀΘΗΝⲀⲤⲀΤⲀΠΗΜΊΕΙΛⲀΝΕΠΙⲤΕΜΟΛ.
ΛΑΤοΥⲤΓΟΝΗΧΡΗΝΜΟⲀΕΛΥΡοΚΤΟΠΗΤ . . ΙΕⲀΠΟΛΛⲰΝ .
ΟΤΗΝΜΕΛⲀΝΟⲤΤΟΛΟΝΗΛⲤΙⲀΙⲤΗΙⲤΕΙΛΙΕΙ . . . Ⲁ . . . .
ΙⲤⲀΘΡΗⲤⲀⲤΔΕΓⲰΕΝΘΑⲤΙΗⲤΙΚΑΝⲰⲤΠΡΟⲤΚΥΝΗ . ΑⲤⲤ
ΤΟΝΠΡΟΚⲀΘΗΠ/. ΧΜΑΝⲀΟΤΛΙΚΑΙΠΡΟΟΡΟΝ . . . . .
ΤΗΝⲤΗΝ . ⲀΝΤΟⲤΥΝΗΝΤΙⲤΔⲀΛΚΟΜΙⲤⲀΙⲤΠLΝΕΥⲤⲀΝΤⲰ
ΤΛⲀΠΙLΟΙΜⲀΝⲀΟΥⲀΙΔΙΟⲤΤΕΚU/ⲀΚΠΝ . ΥⲤΟΝ
ⲤⲰΖΕΜΕΚⲀΙΚΗ . . . ΗΝⲀΛΟΧΟΝΚωΙ·ΙΑ_\ΛΕⲀΡΙⲤΤΙⲤ
ΚΑ\ΊⲤΖⲰⲤΕΠⲀΝΤοΤΕΚⲀΙΕΤ\ⲤΚΝΔⲘΟⲀⲤΠⲀΤΗΔΙⲤΚΕⲤΟΝ
ΝΟⲤΦΙΝΛΤΕΡΜΟⲤοΥΚⲀΙ . JΤΗΡΧⲀΛFΠΟΙΝΟΙⲰ
ΛⲀΜΠΡ(. . . ΤΦΕ.ⲰΝΚΛΙΔΙΞΙΟⲤΙⲤΤΔΙΚ . . . . ⲰΝ/
Ⲁ . Η(. . . . . ΞⲤⲀⲤΙⲤΤΟΡΔⲀΕΜⲀΝΤΟ . . ΝⲀⲤ ⲀØΡⲀⲰⲀⲀⲤΝΤΗ
. ΙΚⲀJΜ(ΙⲤⲀΙΕⲤΤΙΝ . ULⲰⲤΝⲀΚΗΚΝⲤΓΓΝΤΟΥΟⲀ~ⲘⲰΝ
. ⲀΟΡΕΝⲀΙⲤΕΚ . ΤΟΝⲤΧΥΝⲀ(ΨΧⲀ(. . . . .

τὴν σὴν [μ]αντοσύνην τίς δ' ἄ[ν]· κομίσαι[τ' ἐ]πινεύσαντ[ος];

* * *

Ἱλα[θ]ί [μ]οι, Μανδοῦ[λ]ι, Διὸς τέκο[ς, ἥ]δ' [ἐ]π[ί]ν[ε]υσον·
σῶζ' ἐμὲ καὶ κ[εδν]ὴν ἄλοχον κ[αὶ παῖδας] ἀρίστ[ους],
καὶ - - - πάντοτε καὶ ἔτ[α]ς κ[αὶ] δμ[ῶ]ας πατ[ρί]δ' ἱκέ[σθαι]
νόσφιν ἄτερ [νού]σου καὶ [ἄ]τερ χαλεποῖ[ο πό]νοι[ο],
λαμπρ[ὸν πνεῦμα] φέ[ρ]ων κ[α]ὶ δ[ε]ξιὸς - - -
\- - - - - - - -
\- - - - - - - -
\- - - - - - - -

Plurima legit Niebuhrius. In nonnullis ab eo discessimus. Vs. 1. extr. legebat εἶ λίαν ἐπίσημος; vs. 2. extr. λυρόκτυπε, ἰήϊε, Ἄπολλον; vs. 3. βασιλίσσην Ἶσιν ε.....ΜΑ...; vs. 4. extr. προσεκύνησα θεόν; vs. 5. init. ..τον προκαθήγημα? Μανδοῦλι καὶ πρoΟΡΟΝ...... Reliqua et vss. 6. 7. 8. 10. item finem vs. 9. legit eodem quo nos modo. Vs. 11. dedit λαμπρο... φέ[ρ]ων, καὶ δεξιὸς Ἴσιδι καρπῶν. Auctor tituli poeta non fuit. Pleraque sermone poetico composita sunt (vss. 1-6. et fortasse vss. 12-14.). Vs. 12. dispicitur μαντο[σύ]νας; deinceps ἐν τῇ[δε τῇ] κώμ[ῃ]. Vss. 7-11. hexametri sunt; sed vs. 9. non iustus est versus. Initio huius versus quid fuerit non apparet. Dixeris fuisse φίλους etsi parum aptum metro, quod praeterea interpolato vocabulo πάντοτε pessumdatur.

Mandulis deus est, cuius cultus praecipuus in vico Talmi (conf. n. 5042. 5043.). Solem fuisse ex hoc titulo patet. In hieroglyphis *Meruli* audire monet Lepsius. Templi eius ruinas descripsit Gavius l. c. tab. 17-22. Ἡ μελανόστολος βασίλισσα est Isis. Conf. ad n. 4946.

5040.

In vico *Talmi* (Kalapsche), inscriptio incisa in introitu portae magnae templi; edidit Gau l. c. tab. II. n. 3.

ΤΦΙ . . . .
. . . .
. . . .
. . . . ΙΛΛFΜΙ . . ⲰΗ . . . ΨΧΛ . . . .
. . . . ΤΝΕΤ(, . . ΙVΙΚΝ.>.Α . . . . .
Η . . . . Ψ(. . ΛΜⲰΤΝΚΑΝ . . . .
ΝΙ . . . . ΛΕVΘΕΡΟΥΜΜⲰΤΝ
ΜΕΛ . . . . ΙΥΡⲰΛΡΧΙΛΑΜΑΡΤΥΡΙΟ
Ι ΛV . . . . ⲤΡΙⲤΨ . ΛΑΧΙΙΧ . . ΗΡΜΑΡΤΥΡ
ΕΠΙⲘΑΧΟΓΝ . . . . . ΟΥⲤΤΟΥΝΟΧ . ι Λ Π . ⁄ΑΛΜⲤU

Est fragmentum, ut videtur, manumissionis. Certe vs. 7. est ἐ]λευθέρου vel ἀπε]λευθέρου. Sequuntur testes vss. 8. 9. ὁ δεῖνα μαρτ]υρῶ. Ἀρχίλα μαρτυρ[ῶ]. - - - - - - - - - - - - ὴρ μαρτυρ[ῶ]. Vs. 10. ἐπὶ Μάχ[ω]ν[ος] - - - ους τοῦ Λόχ[ου ἀπὸ Τ]άλμε[ως. Vs. 9. Niebuhrius putat esse φυλακή. Potest esse ὁ χω]ροφ[ύ]λα[ξ Σωτ]ὴρ cet. De φυλακῇ vix cogitari potest.

5041.

Ibidem, in muro inter columnas pronai; edidit Gau l. c. tab. II. n. 5. (cf. ibid. Niebuhr. p. 9.) Repetiit Welcker Syllog. epigr. Gr. n. 198. p. 248. ed. sec.

ⲤΑΝⲤΝWⲤΓΡΑΦΕΙοΥΙΟⲤ+ΕΝΟ
ⲤΕΒΟΥΤΟΘΕΙΟΝΘΥΕΠΑⲤΙ . .
ΤΟΙⲤΟΕοΙⲤΦΦΕΚΑⲤΤοΝΤ . Ⲥ
ΡΟΝΘΠΙΠοΡΕΥGΥΠΡΟⲤ
ΚΥΝⲰΝΗΠΥΜΑΔ . . ΤΑ
ΤΟΥⲤΠΑΠΡⲰUΥⲤΚΑΙΙ
ΙⲤΙΝⲤΛⲤΛΠΙΝΤⲤ .
ΤΙ . ΤοΥⲤΤⲰΝ . . .
ΤΗΡⲀⲤΔΤ/ΘⲤ . . .
ΝΕΙⲤΕΥΕΡΤΕΤΛ . .

Σαν[έ]νως γράφει ὁ υἱὸς Ψενο[σίριος?
Σέβου τὸ θεῖον· θῦε πᾶσι τοῖς [θ]εοῖς.
ἐφ' ἕκαστον [ἱε]ρὸν [ἐ]πιπορεύου προσκυνῶν·
ἡγοῦ μάλ[ισ]τα τοὺς πα[τ]ρῴους· καὶ [σέβου
Ἶσιν, Σ[άρα]πιν, τ[οὺς μεγ]ί[σ]τους τῶν [θεῶν,
σω]τῆρας [ἀγα]θ[ούς, εὐμε]νεῖς, εὐεργέτ[ας.

Ita restituit Niebuhrius, nisi quod vss. 9. 10. dedit: τηρήσατε θεοὺς εὐμενεῖς, εὐεργέτας, quod patet falsum esse. Quippe his versibus consentaneum est contineri nihil nisi epitheta deorum, qui antea nominati sunt.

5042.

In vico *Talmi* (Kalapsche), in vestibulo templi; edidit Gau l. c. tab. II. n. 6. Tractavit Niebuhrius ap. Gav. p. 9. et correxit hinc inde ex apographo Davidis Baillie.

ΤΟΠΡϪϹΚΥΝΗΜΑΤѠΝЄ∠ΑΝΙѠΙ'~..
ΟΥΚΛΙΦѠΡЄΡΓΑϹΑΜΟΥѠΝЄΝΤѠΠΡΑΙ·ΙΔΙѠ
ΤΑΛΜΙϹΠΑΡΛΘЄѠΜЄΡΤϹΠѠΜΑΝΔΟVΛ/
ΤΑΙΟϹΔϹΜΙΤΙϹΜΑΙΤΙΑΛ)ϹΚΛΙΛΟΥΚΙΟΥΟΥ
ΑλЄΡΙοΥΚЄΛЄΡοΤΚοΡΝΗΛΙοΥΚΛΙΓΑΙΟΥΑΝ
ΤѠΝΙΟΥοΥΑΛЄΝ.ΤΟϹΜΑΡΚΟΥΙοΥΛΙΟΥΟΥΑΛϹΝ
ΤΟϹΚΑΙΡΑΙοΥΔΟΜΙΤΙοΥΚΑΠΙΤѠΝΟϹΡΚΜΠΟΥΡ
ΝΙοΥΚΛΙΓΑΙοΥΛοΜΙΤΙοΥΜΑΞΙΜΟΥΡ̄≈ϹΜΙΤ/ΟΥ
ΚΛΙ^ΟΥΚΙѠΝΛΝΤѠΝΙΟΥ^ΟΝΓΟΥΡΚΙЄΠΟΡΙΗΟΥΚΑΙ
ΓΑΙοΥοΥΗΡΑΤΙοΥΑΛ..ΝΔιϑι.Ρ̄ΚΟΡΝΗλΙΟΥΚΑΙΓΑΙΟΥ
ʋΥΛΡΛΤΡ.ΟΥ.ϹΤΛΙΤΟ.Ρ̄Ic_⌒ΙΙΙΊΥΙ'ΙοΥΚΑΙΜΑΡΚΟΥ
ΤΙΙΝΝΙοΥΚοΡΒοΥΛѠΝΟϹΚΑΙΤΑιϹGΥ^ΙΥΝϹ^ΥΚ^Η
Α^ϹΝΤ∟ιΡ̄ΛΝΤѠΝΙΟΥΚΑΙΤѠΝΤѠΝЄλιϹ(∟ΝΓΙΑΝ
ΤΙJΝϹΗΜ̄ЄΡοΝΠΑΡΑЄЄѠΜ∁ΓΙΛѠΝΛΝΔΟΥΝ∟ЄΠΑϹΑGѠ
ЄΤΟΥϹ δ̄ ΔΟΜΙΤΙΑΝοΥΚΥΡΙΟΥΜΗΝΟϹЄΠЄΙΠ₵

Ex Baillie Niebuhrius has enotavit varietates: vs. 1. extr. ΑΚΙΩ p. ΑΝΙѠ; vs. 9. ΚΙΕΠΟΡΗΤΟΝ, ubi Gav. ΚΙЄΠΟΡΙΗΟΥ; vs. 12. extr. ΚΑΙ post ΙΟΥ ΛΙΟΥ; vs. 13. ΤΩΝΤΟΝΕΑΤΩΝ.

Τὸ πρ[ο]ϛκύνημα τῶν ἐ[πὶ] Ἀν[τ]ω[νίου τ]οῦ κ[α]ὶ Φὼρ ἐργασαμ[έν]ων ἐν τῷ - - - Τάλμις παρ[ὰ] Θεῷ με[γ]ίσ[τ]ῳ Μανδού[λι]· Γάϊος Δ[ο]μίτις Μα[ρ]τιάλις κ[α]ὶ Λουκίου Θὐαλερίου Κέλερο[ϛ], (ἑκατοντάρχου) Κορνηλίου, κ[α]ὶ Γαΐου Ἀντωνίου Οὐάλεντος, Μάρκου Ἰουλίου Οὐάλ[ε]ντος καὶ [Γ]αΐου Δομιτίου Καπίτωνος, (ἑκατοντάρχου) Κ[αλ]πουρνίου, κ[α]ὶ Γαΐου [Δ]ομιτίου Μαξίμου, (ἑκατοντάρχου) [Δο]μιτίου, κ[α]ὶ Λουκί[ου Ἀ]ντωνίου Λόνγου, (ἑκατοντάρχου) Κ[αλ]που[ρν]ίου, καὶ Γαΐου Οὐηρατίου Ἀλ[εξ]άνδ[ρου], (ἑκατοντάρχου) Κορνηλίου, καὶ Γαΐου Οὐ[η]ρ[α]τ[ί]ου - - το[υ], (ἑκατοντάρχου) [Καλπο]υ[ρν]ίου, καὶ Μάρκου Πιννίου Κορβουλῶνος καὶ [Γ]αΐου [Ἰο]υ[λίο]υ Κλή[με]ντ[ος], (ἑκατοντάρχου) [Ἀ]ντωνίου, καὶ τῶν [ἀδ]ελ[φ]ῶν πάντων σή[μ]ερον παρὰ [Θ]εῷ μ[ε]γί[στ]ῳ [Μα]νδούλι ἐπ' ἀ[γ]α[Θ]ῷ. Ἔτους δ̄ Δομιτιανοῦ τοῦ κυρίου, μηνὸς Ἐπεί[φ - -

De deo Manduli vide n. 5039. Homines sunt militares, qui sub Antonio quodam occupati erant in opere nescio quo. ΕΠΙΑΝΤѠΝΙΟΥ vs. 1. subodoratus est Niebuhrius. Singulis militibus apponitur centurio, praemisso siglo Ρ̄. Centuriones sunt quattuor: *Cornelius*, *Calpurnius*, *Domitius*, *Antonius*. Hi militares videntur esse ex cohorte, quae degebat in illa regione. Ea fuit cohors Hispanorum, ut patet ex n. 5043. 5046. Miles M. Pinnius Corbulo cum centurione Antonio vs. 12. redit n. 5043. De usu sollemni vocis ἀδελφὸς cf. Peyron pap. Taur. I. p. 62. Annus IV. Imp. Domitiani est a. p. Chr. 84.

5043.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. III. n. 7. Conf. Niebuhrius ap. Gau Inscr. p. 9.

ϹΤΟΙϹϪΛΥΤΟΚΙΑ⁻Ϲ Γ
....ϹΑΝ..ΟΜΙΤΙ....Υ
..ϹΑΙΟϹ(<ΒΛϹΤϹ....
ΙΝΥΛΦ.ΜΟΥϹΙ....
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜ....
ΡΛΟЄѠΜЄΓΙ(Υ....
ΛΙѠΜϪΡΚοЄΗϹΙΝ...
ΟΡΡοΥΛѠΝΡΑΝΤѠ...
ϹΠЄΙΡΗϹϹΠΑΝѠΡѠΝ
Λ/ΤѠΝΦΙΛѠΝΜΟΥΗΑΝ
ΤѠΝΜΝΗϹϹΗΟΡ...ΚΑΙ
........ΟΜϹΡΛ̄

Ἔ]το[υ]ς δ̄ [Α]ὐτοκρά[τορος Τ. Φλα. Δ]ομιτι[ανο]ῦ [Καί]σα[ρ]ος Σεβ[α]στ[οῦ, μη(νὸς)] Φ[αρ]μου[Θ]ὶ - τὸ προσκύνημ[α πα]ρ[ὰ Θ]εῷ μεγίσ[τῳ Μανδου]λίῳ Μάρκος Πίν[νιος Κ]ορ[β]ουλών, (ἑκατοντάρχου) Ἀντω[νίου] σπείρης [Ἰ]σπανώρων, [κ]αὶ τῶν φίλων μου πάντων μνησ[θεὶς] - - '- καὶ - - -

Restitutio huius inscriptionis male cessit Niebuhrio, qui tres titulos confusos putavit. Annus idem est, qui notatur n. 5042. M. Pinnius Corbulo mense Aprili solus veneratur deum Mandulin (n. 5043.), deinde mense Iulio una cum aliis commilitonibus (n. 5042.). Itaque titulus n. 5043. duobus mensibus vetustior est titulo n. 5042. Vs. 9. nota formam Ἱσπανώρων i. e. *Hispanorum* (confer n. 5047.). Vs. 12. Niebuhrius coniecit: καὶ Γάϊος Ἰούλιος Οὐάλενς ρ̄ Ἀντωνίου, de quo dubitari potest.

5044.

Ibidem, intra portam magnam templi; edidit Gau l. c. tab. III. n. 8. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 9.

ΤΟΠΙΟϹΚΥΝΗΜΑΓΑΙΟΥ
ΙΟΥΛΙΟΥΑΝΤΟΝΙΝΟΥΡΑΝΤΩ
ΨΩΚΚΑΙΑΩΡΙ·ΙΙΛΙϹΓΙΡ
ΟϹΘΠΟΜΜΕΤ/ϹΤΟΠΝΑΑ
ϹΛΟϹΚΑΙΤΟΤ/ΦΙΛΟΥ
L ΜΟΥΕΤΟΥϹΤΕΠΑΡΤ
ΟΥΔΟΜΙΕΤ/ΑΝΟΥΤ
ΟΥΚΥΡΙΟΩΝΠΑΧΩΝ
ΚΔϹϹΝΛΡΟΝ
ΕΠΑΓΑ ϹΩ

Τὸ π[ρ]οςκύνημα Γαΐου Ἰουλίου Ἀντ[ω]νίνου, (ἑκατοντάρχου) Ἀντω[νίου] καὶ - - - [π]ρὸς Θ[ε]ὸμ μέγιστο[ν Μ]α[ν]δ[οῦ]λ[ιν], καὶ τοὺς φίλους μου. Ἔτους τε[τ]άρτου Δομετιανοῦ τοῦ κυρίου [ἡμ]ῶν, Παχὼν κδ, σ[ήμε]ρον, ἐπ᾽ ἀγα[Θ]ῷ.

Titulus est eiusdem anni, ex quo sunt tituli n. 5042. 5043. quos confer etiam de centurione Antonio et de deo Manduli. Non liquet, quid additum sit nomini centurionis vs. 3. Niebuhrius quidem ap. Gav. coniecit Ἀντωνίου τοῦ καὶ Φὼρ collato n. 5042. Quam coniecturam improbabilem reddunt ductus deinceps sequentes.

5045.

Ibidem, intra portam magnam templi; edidit Gau l. c. tab. III. n. 9. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

ΤΟΠΡΟϹΚΤΝΗΜΑΓΑΙΥΜΒΥ
ΚΙΟΥΑΠΙΓΠΟΥΓΑΝΤΙΝΩΙ
ΟΥΚΑΙΠΙΟΥΟΥΑΛΕΤΙΟΙΚΘL
ΡΑΙΛΙΒΙΟΥΚΑΙΤΟΝΦΙ
ΛΩΛΠΑΥΤΩΝΠΑΝΟΕ
Ω.ΜΕ..ΙΠ~ΜΝΑΟΥΝ
ϹΗΜΕΡΟΝΚΑΙΤΩΝΑΝΑ
ϹΥΩΛΤΩΝΚΑ/ϹΑLΗΝΙΥ
ΠΑΥ..Γ ΑΤΑϹ
ϹΩΛ..ΩΥ..

Τὸ προσκ[ύ]νημα Γαΐου Μ[ο]υ[ρ]κίου Ἀ[γρ]ίππου, (ἑκατοντάρχου) Ἀντωνίου; καὶ [Γα]ΐου Οὐαλερίου [τοῦ κ]αὶ Λιβίου, καὶ τ[ῶ]ν φίλω[ν] πάντων πα[ρὰ Θ]εῷ με[γ]ί[στ]ῳ Μ[α]νδού[λι] σήμερον καὶ τῶν ἀνα[γινωσκόν]των; καὶ Σα[λ]ηνί[ο]υ - - - [τοῦ γρ]άψ[αντος· ἐπ᾽] ἀγαθῷ· - - -

Plurima legit etiam Niebuhrius, qui tamen vs. 3. extr. et vs. 4. init. male dedit καὶ Γάϊ Λιβίου p. τοῦ καὶ Λιβίου. In fine haud dubie temporis designatio fuit. De deo Manduli et de centurione Antonio cf. titulos superiores n. 5042. 5043. 5044.

5046.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. III. n. 10. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

.....ΚΥΝΗΜΑΕΠΑΓΑ
ΚΙΟΥΟΑΛΕΡΙΟΥ
ΚΑΙΛΟΥΚΙΟΥ
ΗΟΥΛΟΥΠΩ
ϹΙϹΠΑΝΩΗ
ΚΟΝΤΟΥΡΙΑϹ
ΑΡΑΤΩΚΥ
ΟΥΛΙ.
ΟΝ....

Τὸ προς]κύνημα ἐπ᾽ ἀγα[θῷ Λου]κίου Ο[ὐ]αλερίο[υ Κέλερος] καὶ Λουκίου [Ῥουτιλί]ου Λούπ[ου σπείρη]ς Ἱσπανῶ[ν] - - -; κ[ε]ντουρίας [Κορνηλίου, π]αρὰ τῷ κυ[ρίῳ Μανδ]ούλι - - - -

Lucium Valerium sumpsi eundem esse, qui habetur n. 5042. Hinc addidi Κέλερος, et vs. 6. Κορνηλίου. Deinde L. Rutilius Lupus quidam est etiam n. 5047. Vs. 6. post Ἱσπανῶν Niebuhrius addidit πρώτης. Idem in fine putat esse ἔτους δ Δομιτιανοῦ ratus ON fuisse OM. Sed potest esse [σήμερ]ον vel aliud. Tutius talia in medio relinquere. De titulo in universum cf. n. 5042 - 5045.

5047.

Ibidem, intra portam magnam templi; edidit Gau l. c. tab. III. n. 11. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

ϹΓΛΙΛϹ
..ΡΟϹΚΥΝΗΜΑΛΟΥΚΙΟ
ΙϹΥΤΙΛΙΟΥΛ/ΠϹϹΧ.ΡΗΗ
ΙϹΠΑΝΩΡΟΥΜΤΥΡΜΧΦΛΩΡΝ
Ι..ΡϹΥΛΛΑϹΟ·ΚΑΙ.ΙΡΑΠΟϹ.
ΚΑΙΑΡΑΒΙΩΝΟϹΚΑΙΑΝΤΩΝΑ
ΝΟϹΚΑΙϹΟΥΑΙΡΟΥΤΟ(ΚΑΙΤΩΝ
ΑΥΤΟΥΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΟΥΑΝΑ
ΟϹΠΑΡΑ.ΟΚΥΡΙΩ
....

[Ἐπ᾽ ἀγαθῷ.]

[Τὸ π]ροςκύνημ[α] Λουκίο[υ Ῥο]υτιλίου Λ[ού]π[ου] σ[πεί]ρη[ς] Ἱσπανώρουμ, τύρμ(ης, δεκαδάρχου) Φλώρ[ου, καὶ] Οὐ[ά]λ[εν]το[ς] καὶ [Ὀ]ρατίο[υ]? καὶ Ἀραβίωνος καὶ [Ἀ]ντωνᾶ[τ]ος? καὶ - - οὗτος καὶ τῶν αὐτοῦ πάντων, καὶ τοῦ ἀνα[γινώσκοντ]ος, παρὰ [τῷ] κυρίῳ [Μανδούλι - - -

Vs. 1. ἐπ᾽ ἀγαθῷ et vs. 3. init. Ῥουτιλίου dedit Niebuhrius. Miles L. Rutilius Lupus alius est atque is qui memoratur n. 5046. De forma Ἱσπανώ-

ρων vel Ἱσπανώρουμ cf. n. 5043. Post TYPM videtur sequi siglum decurionis, fortasse $\bar{\Delta}$. Sumo Florum decurionem turmae esse, cui adscriptus est L. Rutilius Lupus. De deo Manduli cf. n. 5039 sqq.

5048.

In vico *Talmi* (Kalapsche); edidit Gau l. c. tab. III. n. 12. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΜΗΑ
ΑΝΤΩΝΙΟΥΚΑΙΠΗ
ΚΛϹΛΚΛΙΜΑΡΗΟΤΚΛΥ
(ΑΙΟΧΚΑΙΚGΡΝΝΜΟΥ
ΚΑΙΜΟΥΝΑΤΙΟΥΚΑΙ
ΛοΚΚ.ΙοΥΚΑΙϹЄΙ
ΛΑΗΟΡΚΙΛΤΟΙ. . .
ˣΑΝΤΟϹΚΑΙΤΟΙ. .
Ν . . . .

Τὸ προςκύνημα Ἀντωνίου καὶ Π[ρό]κλ[ου] καὶ Μάρ[κ]ου καὶ [Γ]αΐο[υ] καὶ Κορν[η]λίου καὶ Μουνατίου καὶ [Κ]οκκ[η]ΐου καὶ Σειλα[ν]οῦ κ[αὶ] το[ῦ γράψ]αντος καὶ το[ῦ ἀ]ν[αγινώσκοντος - - -

Sic bene restituit Niebuhrius.

5049.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. III. n. 13. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

ΤΟΤΠΟϹΚΥΝΗΜΔ
ΜΔΡΚΩΚΟΚΗΙΩ
ϹΥΑΔϹΛΠΓΟϹΠ.
Λ..ΤΚΥΡΚΙΛΙ
ΚΛΑΥΛΙΠGΥϹΙΙΛ

Τὸ προςκύνημα Μάρκ[ου] Κοκ[κ]ηΐ[ου - - - καὶ] Λ[ου]κ[ίου] καὶ Κλαυ[δ]ίου? - - -

Vs. 3. vide ne sit σὺν ἀδελφοῖς. Cf. n. 5042.

5050.

Ibidem, in vestibulo templi; edidit Gau l. c. tab. III. n. 14. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

ϽΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΓΑΙΟΥ
ΙΘΙϹΤΙΟΥΚΑΠΙΤΩΔЄΙ
ΟΥϹΤΡΑΤΙΩΤΟΥ
ϹΠЄΙΡΗϹ$\bar{B}$ΙΤΟΥΡΑΙ
ΩΝΚΑΙΤΩΝΠΑΡΑΥ
ΤΟΥΠΑΝΤΩΝΠΑ
ΡΑΘΕΩ.ЄΤΙЄΤΩ
ΜΑΝΛΟΥΛ(ΚΑΙ
ΙΟΥΑΝΑΤЄΙΝΩϹ
ΚΟΝΤΟϹ$\bar{Ω}$ΔЄϹΚ
ΜЄΡΟΝ
LΙΑΝΤΩΝϹΙΝGΥ
ΚΑΙϹΑΡΟΙΤϹΥΚΥΡΙΟΥ

Τὸ] προςκύνημα Γαΐου [Ἀν]θιστίου Καπιτω[λ]εί[ν]ου, στρατιώτου σπείρης $\bar{B}$ Ἰτουραίων, καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ πάντων παρὰ θεῷ [μ]εγίστῳ Μανδοῦλι καὶ τοῦ ἀναγεινώσκοντος, ὧδε σήμερον L ῑ Ἀντων[ε]ίνου Καίσαρο[ς] τοῦ κυρίου.

Annus x. videtur esse Antonini Pii, a. p. Chr. 147. Praeter cohortem Hispanorum etiam cohortem Ituraeorum aliquando in Nubia egisse titulus hic docet. Vide Wesseling. ad Itin. vet. p. 168. cf. n. 5081. Nomen gentilicium Ἀνθίστιος p. Ἀντίστιος proposuit Niebuhrius. De deo Manduli cf. n. 5039 sqq. Vs. 10. dixeris esse ΤΟΔЄ; sed formula ὧδε σήμερον redit n. 5051. 5056. 5061.

5051.

Ibidem, in vestibulo templi; edidit Gau l. c. tab. III. n. 15. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

ΙΑЄΓΑΤΟϹΝϹΜ/.
ΤΟΥϹΑΡΑΠΙΔΟϹ..
ΤΟΠΡοϹΚΥΝΗ......
ΜΑЄΡЄΝΝΙΟΥ
ΝΙΚΙΑΝΟΥϹΥΝ
ΤΩΑΔЄΛΦΩ
.ΡЄΝΝΙΩΛΠΩΝΙΑ
.~ΠΑΡΑΘЄΩΜЄΓΙϹ
...ΜΑΝΔΟΥΛΙΚΔΙΤοΥ
ΑΝΑΓЄΝΩ(ΚΟΝΤοϹ
ΩΔЄϹΗΛЄΡϹΛ.
LΙΑΝΤΩΝΙΝΟΥ..
ΤΟΥΚΥΙΙϹν...

- - - Α]εγάτος - - - τοῦ Σαράπιδος.
Τὸ προςκύνημα Ἑρεννίου Νικιανοῦ σὺν τῷ ἀδελφῷ [Ἑ]ρεννίῳ Ἀπ[ρ]ωνια[νῷ] παρὰ θεῷ μεγίσ[τῳ] Μανδοῦλι, καὶ τοῦ ἀναγε[ι]νώσκοντος, ὧδε σήμερον L ῑ Ἀντωνίνου τοῦ κυ[ρ]ίου.

Titulus est ex eodem anno, ex quo n. 5050. Supra videtur fragmentum esse alius tituli similis, ex quo quae supersunt, subobscura sunt: Νομοῦ τοῦ Σαράπιδος dedit Niebuhrius. Qui nomus hic sit aut quid aliud subsit ductibus, non liquet.

5052.

In vico *Talmi* (Kalapsche), in muro inter columnas pronai; edidit Gau l. c. tab. III. n. 16. Cf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜ. . . .
ΤΙΒΕΡΙΟΥΙΟΥΛΙΟΧ
ΠΡΕΙCΚοΥCΤΡΑΤΙΩ
ΤοΥΧΩΡΤΗCΑΘΗΒΛΙ
ΡΛοΝΓΕΙΝοΥΚΑΙΤοΥ
ΛVΤΟΥΥΕΙϲΥΧΡΥ
CΟΛΛΔΛΛΟΥΚΑΙΤΩΝΑΥ
ΤΟΥΠΑΝΤωΝΠΑΡΛΘΕΩΛΛΛΝΔοΥΔΙ
CHᵃΛΕΡΟΝΝΕΙΚΑΙΤοΝΝ
ΤΙΝΩCΚΟΝ . .

Τὸ προςκύνημ[α] Τιβερίου Ἰουλίο[υ] Πρείσκου, στρατιώτου Χώρτης ᾱ Θηβαί(ων), (ἑκατοντάρχου) Λονγείνου καὶ τοῦ [α]ὐτοῦ ὑειοῦ Χρυσομάλλου καὶ τῶν αὐτοῦ πάντων παρ[ὰ] Θεῷ Μ[α]νδού[λ]ι σή[μ]ερον [ὧδε] κ[α]ὶ τ[ῶ]ν [ἀνα]γινωσκόν[των.

Comparet praeter Hispanorum et Ituraeorum (cf. n. 5050.) tertia cohors, I. Thebana. Cf. n. 5053. De deo Manduli cf. superiores titulos inde a n. 5039. Vs. 9. post σήμερον dedi ὧδε ad exemplum n. 5050. 5051. 5056. 5061. Nomen Χρυσόμαλλος notum est aliunde.

5053.

Ibidem, in porticu templi; ediderunt Legh. Itin. Aegypt. p. 91. Walpol. Memoir. p. 466. ex schedis Lightii, deinde ipse Light Travels cet. p. 270. (cf. p. 63 sqq.) cum notis Youngii p. 273. Burckhardt. Itin. Nub. p. 116. et Gau Monum. Nub. tab. III. n. 17. cuius exemplum ex apographo Baillii correxit Niebuhrius (ap. Gav. Inscr. p. 10.). Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1822. p. 289. et Recherches cet. p. 479.

In corona:	In corona:
ΝΙΚΗ	ЄV
ΥΩΚ	ΦΡΟ
ΥΡΙΩ	CΥΝΗ

ЄΠΑΓΑΘΩΚΥΡΙЄ

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ.ΟΔЄ
ΤΛΙΟΥΚΑCΙΟΥΚЄΛЄΡ
ΟCΙΠΠЄΟCΧΩΡΤΗCΑ
ΘΗΒΑΙΩΝΙΠΠΙΚΗC
ΤΥΡΜΗCΚΑΛΛΙCΤΙΛΝῨ
ΚΑΙΤΟΥΠΑΙΑΙΟΥΑΥΤϹΥ
ΚΑΙΤΩΝΑΒΑCΚΑΝΤΩΝ̄ω
ΑΔЄΛΦΩΝΚΑΙΤΩΝΑΥΤοΥ
ΠΑΝΤΩΝΠΑΡΑΤΩΚΥΡΙΩΛΜ̊
ΑοΥΛΙΚΑΙΤοΥΙΠΠΟΥΑΥΤοΥ.
CΗΜЄΡΟΝ

Quae supra duae coronae cum inscriptionibus pictae sunt interposita palma, eas solus habet Gavius. Vs. 1. extr. Light ΚΥΡΙC, reliqui ΚΥΡΙЄ. Vs. 2. Gav. ΤΟΠΟCΚΥΝΗΜ.LΔЄ, Light ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜ_ΟΛC, Legh. ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ ΟΛ, Burckh. ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜ.ΟΔЄ. Vs. 3. Legh. ΚΛЄΙΟΥ p. ΚΑCΙΟΥ; deinde Gav. ΚЄΛCΡ p. ΚЄΛЄΡ. Vs. 5. Light Burckh. ΠΠΚΗC, Legh. ΠΠΚΗC. Vs. 6. Legh. ΚΑΛΛΙCΤΙΛΙ, Light ΚΛΛΛΙCΤΙΛVV (ap. Walp. ΚΑΛΛΙCΤΙ.Υ), Burckh. ΚΑΛΛΙCΤΙΛοVοʳ⁻, Gav. ΚΔΔΛΙCΤΙΛΝῨ, quae composui. Vs. 8. Legh. ΚΑ ΤΩΝ ΑΒΑCΚΑΤΩΝ, Light ΚΛΙΤΩΝΑΒΑCΚΑΝΤΩΝ, Burckh. ΚΑΙΤΩΝΑΒΑCΚΑΝΤΩΝ, Gav. ΚΑΙΤΩΝ ΑΒΑCΚΑΝ̄Ω. Vs. 10. extr. Legh. ΚΥΡΙΩ Λ, Light ΚΥΡΙΩ Λ \\Ν (ap. Walp. solum ΚΥΡΙΩ), Burckh. ΚΥΡΙΩΛ.Ν, Gav. ΛΜ̊ (h. e. ΜΑΝ). Vs. 11. Legh. ΤΟΥΙΠΠΟΥΑΥΤΟΥ, Light ΤΟΥΠΠΟΥΛΝΤΟΙ (ap. Walp. ΤΟΥΙΠΠΟΥΛΥΤΟΥ), Burckh. ΤΟΥΠΠΟΥΛΥΤΟΥ, Gav. ΤΟΥΙΠΟΥΑΥΤΟΥ. Vs. 12. Burckh. CΥΜЄΡΟΜ, Gav. CΗΜЄΡΟΝ, reliqui nihil.

Νίκη [τ]ῷ κυρίῳ. Εὐφροσύνη.

Ἐπ' ἀγαθῷ, κύριε.

Τὸ προςκύνημα [τ]όδε Γ[α]ΐου Κασίου Κέλερος, ἱππέ[ω]ς Χώρτης ᾱ Θηβαίων, ἱππικῆς τύρμης, Καλλιστι[α]νοῦ, καὶ τοῦ παιδίου αὐτοῦ καὶ τῶν ἀβασκάντων ἀδελφῶν καὶ τῶν αὐτοῦ πάντων παρὰ τῷ κυρίῳ [Μα]νδούλι, καὶ τοῦ ἵππου αὐτοῦ, σήμερον.

Καλλιστιανὸς videtur esse turmae decurio (conf. n. 5054.). C. Cass. Celer fecit τὸ προςκύνημα etiam ὑπὲρ τοῦ ἵππου αὐτοῦ. Vide n. 5054. cf. n. 4996. De cohorte Thebana cf. n. 5052. 5054. De deo Manduli cf. titulos inde a n. 5039. De voce ἀβάσκαντος cf. n. 5119. Nomen Εὐφροσύνη in altera corona scriptum vide ne referatur ad filiam equitis (τὸ παιδίον, vs. 7.).

5054.

Ibidem, in vestibulo templi; edidit Gau Monum. Nub. tab. III. n. 18. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΛΙΑΙοΥΑΛΛC
ΟΥΙΠЄΩCΧΩΡΤΗCΑΘΗΒΑΙ
ΠΙ.ΙCΗΥΡΜΗCΟΠΠΙοΥΚΑΙ
ΟΥΑΛЄΡΑΤοCΙΑΤΡοΥΥΙΟΥ
ΑΥΤοΥΚΑΙΑΡΡΙοΥΥΙοΥΛΥΤοΥ
ΚΑΙΚΑCCΙΑΚΑΙοΥ. . . . Φ . .
ΑCΚΑΙЄΠΑΦΡΥΤΟC . . . .
ΡΑΤΟCΤοΥΙΠΠΟΥ . . . . .
ΑΝΤΛΙΟCΜΝΗΜ . . . . .
Θ. . . . ΩΜΛΙ . . . .

Τὸ προςκύνημ[α Γ]αΐου Ἀ[ννέ]ου, ἱπ[π]έως Χώρτης ᾱ Θηβα(ίων), ἱπ[πικῆ]ς τύρμης, Ὀππίου, καὶ Οὐαλερᾶτος Ἰατροῦ υἱοῦ [α]ὐτοῦ καὶ Ἀῤῥίου υἱοῦ αὐτοῦ καὶ Κασσία[ς] καὶ Οὐ[αλερί]ας καὶ Ἐπάφρυτος? [καὶ] - - ρᾶτος τοῦ ἵππου [αὐτοῦ ποιησ]ά[μεν]ος μνήμ[ην παρὰ] Θ[ε]ῷ Μ[ανδούλι cet.

Oppius videtur turmae decurio esse. De singulis cf. n. 5053. Vs. 8. - - ρᾶτος est exitus nominis, ut videtur, equi. Vs. 9. vix aliud ac ΑΜЄΝΟCΜΝΗΜ[ΗΝ, in quo nominativus non offendit.

5055.

In vico *Talmi* (Kalapsche); edidit Gau l. c. tab. IV. n. 21.

. . /ΙΑCΗΓ. . . . .
. . ΠΡΟCΚΥΝΗΜΛCΗΛΛΕΡΟΝ
ΓΑΙCΝΦΛΑΥΙΟΥ. . ΜΚΡΙΑΝΟΥ
ΤΙΛΙ.ΩΤΕΥ. . . . ΜΩΙΡΝ. . .
ΚΑΙΚΟΝΣΙ.ΝΙΩΚΛΙCΜΜΛΠΟΥ
ΚΑΠΟΥΛΙΑΝΟΥΤC.CΛΕΛΦΟΥC
ΑΥΤΟΥΑΠΑΤΑΘΩΤΟΠΡΤC
ΚΥΝΗΛΛΑΤΑΤΟΥΙΟΙΝΟΥ. .
.ΙΙΗΟΥCΤΡΑΠΙΥΤΟΥΛ
CJΜ .

Τὸ] προσκύνημ[α] σήμερον Γαΐ[ου] Φλαυΐου [Οὐα]λεριανοῦ, [σ]τ[ρατι]ώτ[ο]υ [χώρτης ᾱ Θηβαίων], καὶ Κο[ρνηλ]ί[ου] κ[α]ὶ [Ἀ]μμ[ιαν]οῦ κα[ὶ Ἰ]ουλιανοῦ, τ[οὺς ἀδ]ελφοὺς αὐτοῦ, [ἐ]π' ἀγαθῷ. τὸ πρ[ο]σκύνημα [Γ]α[ΐ]ου Ἰο[υλί]ου - - - ου στρατιώτου - - - σ[ή]μ[ερον.

Vs. 1. aliud προσκύνημα fuisse videtur. Vs. 4. Niebuhrius coniecit σπείρης β̄ Ἰτουραίων, minus probabiliter. De cohorte Thebana conf. n. 5052 sqq. Vs. 6. τοὺς ἀδελφοὺς accusativus pro genitivo, ut saepe in his titulis.

5056.

Ibidem, in muro inter columnas pronai; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 26. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 11.

ΑΝΘΕ. . ΙΑΝΟC
ΕΓΡΑΨΕΤΟΠΡΟC
ΚΥΝΗΜΑΑΥΤΟΥ
ΩΔΕCΗΜΕΡΟΝ
ΜΕΤΑΤΩΝΤΕΚΝΩΝ
ΑΥΤΟΥΚΑΙΤΗCCΥΜ
ΒΙΟΥΚΑΙΠΑΝΤΩΝΤΩ
ΑΥΤΟΥΚΙ. ΤΟΥΑΝΑ
. ΝΩ . . .

Ἀνθε[μ]ιανὸς ἔγραψε τὸ προσκύνημα αὐτοῦ ὧδε σήμερον μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ τῆς συμβίου καὶ πάντων τῶ[ν] αὐτοῦ, κ[αὶ] τοῦ ἀνα[γι]νώ[σκοντος.

5057.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 19. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

. . ΛΗCΚCΜΜΑΓΗΝΙΙ
ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΤΟΥΚΥΡΙΟΥ
ΜΑΝΔΟΤΛΕΟCΕΠΟΗCΑΜΟΝΕΝ
ΤΑΛΜΙΒΑCCΟCΔΕΚΟΥΡΙΩΝ
ΚΑΙΟΙΑΤΤΟΙΠΑΝΤΕCΤΕΠΡΟCΚΥ
ΝΗΜΛΗΛΙΟΔΩΡΟΤΚΑΙΑΝΤΩΛΩΨ
ΕΠΙΜ.Ν.ΝΤΟCDΑΜΑΤΟCΚΑΙΤΩΝ.
Ω. ΜΑΡΕΑΤΟCΚΑΙΑΝΤΙΟΧ.ΥΜΘΗΛΑΤΟΥ
ΚΑΙΤΩΝΑΤΓΩΜΟΡΑΝΟΤ ΚΑΙΤΩΝΑΤΩΝ.
ΝΥΜΛΒΟΓΛΙΟΤΑΑΙΡΟΤΤΟΤ
ΤΟΠΡΟCΚΧΝΗΜΑCΑΒΩΝΟΥ ΚΑΙΑΓΙΛΙΛΟΙ. .
ΝΟΥΟΥΑΤΡΟΤΚΑΙΓΩΝΑΤΥΩΝΜΙΘΡΙΔΔΤ. .
ΙΡΙCΠΩΚΑΙΓΕΡΜΑΝ. . . . .

Εἴ]λης Κ[ο]μμαγην[ῶν·

Τὸ προσκύνημα τοῦ κυρίου Μανδο[ύ]λεος ἐποήσαμ[ε]ν ἐν Τάλμι· Βάσσος δεκουρίων καὶ οἱ α[ὐ]το[ῦ] πάντες. Τ[ὸ] προσκύνημ[α] Ἡλιοδώρο[υ] καὶ Ἀντω[νίο]υ, ἐπιμ[νησθέν]τος δάμα[ρ]τος καὶ τῶν [αὐτῶν· καὶ] Ἀρεᾶτος? καὶ Ἀντιόχ[ο]υ Μι[θριδ]άτου καὶ τῶν α[ὐτ]ῶ[ν· καὶ] Ὁρα[τί]ου? [καὶ] - - λιούα [κ]αὶ Ῥο[ύφ]ου καὶ τῶν αὐτῶν. Τὸ προσκ[ύ]νημα Σαβώνου καὶ Ἀ[πολ]λο[φά]νου [Ἰ]ατρο[ῦ] καὶ [τ]ῶν α[ὐτ]ῶν, Μιθριδ[άτου καὶ Κ]ρίσπου καὶ Γερμαν[οῦ - - -

Sunt homines militares ex turma Commagenorum. Hinc supra scriptum: εἴλης Κομμαγηνῶν. Vs. 9. coniicias fuisse [ΚΑΙΑΠΟ]ΛΛΟ[Φ]ΑΝΟΥ, quod nomen redire etiam vs. 11. videtur. Tum Gavius omisisse sex litteras censendus erit. Vs. 10. Ἀγλιβογλίου coniicit Niebuhrius. Eidem debetur Ῥούφου. Vs. 12. Ἰατροῦ habes etiam n. 5054. De deo Manduli conf. titulos inde a n. 5039.

5058.

Ibidem, in vestibulo templi; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 23. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 11.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗ
ΑΡΗΗΩΝCCΗΛ
ΡΑΘCΩΙΜΕΠΛ
ΜΑΝΔΟΥΑΥ

Τὸ προσκύνη(μα) Ἀρ[αβί]ων[ο]ς [πα]ρὰ θ[ε]ῷ με[γίστῳ] Μανδού[λι].

Ita legit etiam Niebuhrius. Nomen Ἀραβίων est etiam n. 5047. De deo Manduli cf. n. 5039 sqq.

5059.

Ibidem, in vestibulo templi; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 22. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 11.

ΟΠΡЄϹΚΥΝΗΜΑΙΟЄΙΟΥΠΟΝΠΗЄΙΟΥΜ|VΙЄЄΛΛΟΥ
ΠΑΡΑΤΟΥΚΙΡѠΑ\Ι.ΔΟΥΝϹΙΛΟΝΙΚ.ΑΝΙѠΥϹΤЄΡΑΝΟΤ
ΤΟΛΡΟϹΚΤΝΗΛΛΑΜΟΥΗΛΡΑΤѠΚΤ.ΡΙѠ·
ΜΑΝΔΟ7ΑЄΙ
Μ.ΑΡΚΟϹΠΓΟΥΛΤΟϹΒΑϹΟΙΤΟΠΡΟΝΙΥΝΗΙΛΔ(ΡΜΗΤΙ
ΡΑΗΟϹΤϹΠΟΥΛΗΟϹΒΛϹϹΟϹ

Τ]ὸ πρ[ο]σκύνημ[α Γ]αείου Πουπηείου Μ[αρκ]έλλου παρ[ὰ] τ[ῷ] κ[υ]ρ[ί]ῳ [Μαν]δού[λε]ι. Δόν[γου] Ἀ[πρ]ων[ίου Οὐετ]ρανοῦ? τὸ προσκ[ύ]νημά μου [πα]ρὰ τῷ κ[υ]ρίῳ Μανδού[λ]ει. Μάρκος [Ἀπ]ουλ[ῆ]ος Βάσ[σος] τὸ προ[σκ]ύνημ[α. ἔγραψεν Γ]άιος [Ἀ]πουλῆος Β[ά]σσος.

Vs. 1. Γαείου Πουπηείου et vss. 5. 6. nomen gentilicium Bassi legit etiam Niebuhrius. De deo Manduli cf. n. 5039 sqq.

5060.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 29. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 11.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΑΙΑ
ϹVΤ\ΧΑΤΟϹΚΑΙΤѠΝ
ΛΥΤΗϹΠΑΝΤѠΝΒΑΙΤΚ
ΠΑΨΑΝΠΑΓΚΑΙΤѠΑ
ΠΝѠϹΥΟΝΤϹΤϹΑ.ΑΤϹ
ΚΥΡΙѠΜ\ΝΔΟΥΛΙϹ.
ΜЄΡΟΝ..

Τὸ προσκύνη[μ]α Σ[έν]χατος? καὶ τῶν [α]ὐτῆς πάντων [κ]αὶ το[ῦ γρ]άψαν[τος] καὶ τῷ ἀ[ναγι]νώσ[κ]οντι [π]α[ρ]ὰ τ[ῷ] κυρίῳ Μ[α]νδούλι σ[ή]μερον.

Vs. 2. Niebuhrius coniecit Εὐτύχατος non maiori probabilitate. Nam VT sunt ut incertae notatae litterae. Syllaba ΣΕΝ ut plurimum initium constituit nominum feminarum Aegyptiarum. De deo Manduli cf. n. 5039 sqq.

5061.

Ibidem, in muro inter columnas pronai; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 28. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. n. 11.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΝΜΑ
ΚΟΜΑΝΟϹΝΡѠΝΟϹΚΝΤΙΟΥϹ
ΑΔЄΝΦΟΥϹΝϹΟΥΚΑΙΤΟΝΠΑ
ΤЄΡΑΜΟΥΚΑΙΤΟΥϹЄΝΟΙΚΟΥ
ΠΑΝΤЄϹΚΑΠΤΗΙΑΝΑϹΙΛѠϹ.
ΚΟΝΤΙѠΔЄϹΗΛΛЄΡΟΝЄΠΛΑΡ.
ЕΓΜЄΧЄΡΠ..

Τὸ προσκύν[η]μα Κομανὸς [Ἥ]ρωνος κ[αὶ τ]οὺς ἀδελφούς [μ]ου καὶ τὸν πατέρα μου καὶ τοὺς ἐνοίκου[ς] (fortasse συνοίκους) πάντες (p. πάντας), κα[ὶ τῷ] ἀνα[γ]ι[ν]ώσκοντι ὧδε σή[μ]ερον ἐπ' ἀ[γαθῷ].

L γ̄, Μεχε[ί]ρ ιε̄.

5062.

Ibidem, in muro inter columnas pronai; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 27. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 11.

ΤϹ..ΙϽΟΚΥΝΗΜΛΙΟΥ
ΝΟΥ..ΙΙΡΙΝΟΥϹ‾ΡΔ.\Ѡ
ΤΟΥ...ΗϹΜΛ..ΑΝ
...ϹΑ

Τ[ὸ προσ]κύνημ[α] Ἰου[λί]ου [Μακ]ρίνου, σ[τ]ρα[τι]ώτου [σπείρ]ης - - -

Nomen militis legit Niebuhrius. Potest tamen esse etiam Ἰουλίου Μαρίνου, ut n. 5095. Idem vs. 3. proposuit [σπεί]ρης. De cohorte non constat.

5063.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 30. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 11.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΜΑΖΙΜΟϹΑΒϹΚΙ
ΓЄΛΟΝΤΙΝΑϹϹΠΑΥΑΟЄ(Ι
ΙЄ

Τὸ προσκύνημα Μάξιμος Ἀβ[ά]σκ[αντος? - - - - ἐ]π' ἀ[γ]α[θῷ - - -

Vs. 1. extr. et vs. 2. init. videndum ne sit indicata tribus hominis Romani, ut (φυλῆς) Τε[ρε]ντίνης. Cf. n. 5065. In fine tempus designatum videtur.

5064.

Ibidem, in vestibulo templi; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 24. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 11.

ΙΜΑΞΙΜѠΝΟϹ
ΙΤΟΠΡΟϹΚΥΑΙΗ

Μαξίμωνος τὸ προσκύ[ν]η[μα].

5065.

In vico *Talmi* (Kalapsche); edidit Gau l. c. tab. IV. n. 20. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 10.

ΤΟΠΡοCΚΥΝΗΑ
ΤΑΙοΥΚΑΛΕΡΙοΥΙΛ
ΜΑΖΙΜΟΥΟΤΕΡΕΝ
ΥΤΙΚΑΙΤΟΥ·ΑΔΕ
ΛΦΟΥΛΟΝΓΕΙΝ
ΟΥΚΑΙΦΡοΝΤΩ
ΝΟCΚΑΙΓΑΙΟΥΕ
ΜΙΙΛΕΙΟΥΚΑΙΑΙΥ
ΛΑΤΟCΠΑΡΑΘΕΩ
ΜΕΓΕΠ.ΩΜΑΝΔΟΥ
ΑΙΤC/ΠΡΟCΚΥΝ
..ΜΑ(ΗΜΟΙΡΟΝ
Υ.ΛΙΚΑΘΗΜΕΡΑ

Τὸ προσκύνη[μ]α Γαΐου [Β]αλερίου - - - Μ[αξ]ίμου, (φυλῆς) Τερεντί(νης), καὶ τοῦ ἀδελφοῦ Λονγείνου καὶ Φρόντωνος καὶ Γαΐου Ἐμιλείου (p. Αἰμιλίου) καὶ Ἀ[κ]υλᾶτος παρὰ θεῷ μεγ[ίστ]ῳ Μανδούλι· τ[ὸ] προσκύν[η]μα σήμ[ε]ρον κ[α]ὶ καθ' ἡμέρα[ς].

Vs. 2. extr. ΙΛ siglum esse Niebuhrius coniecit p. Γ. Υ. (Γαΐου υἱοῦ). Idem vss. 3. 4. de tribu Terentina explicavit; ex quo quod post ΜΑΖΙΜΟΥ sequitur siglum fuerit tribus. Nomen in lapide scriptum videtur ΤΕΡΕΝΝΤΙ, fortasse litteris Latinis TERENNTI; quod idem suspicatus est Niebuhrius ob formam litterae Ε. Homo igitur prorsus Romanus est, videndumque ne eiusdem sit titulus brevior n. 5063. Formulam καθ' ἡμήρας habes etiam n. 4985.

5066.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 31. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 11.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝ..
ΜΑΓΑΙΟΥΝΙΝΗ
ΛΑΤΟCΤΟΥΑ
ΔΕΛΦοΥΜΟΥ
ΠΥΡΑΘΕΟΜC
ΤΑΛΛCΜΑΝΔΟΥΝ
CΗΜΥ PoN

Τὸ προσκύν[η]μα Γαΐου Νινηλᾶτος? τοῦ ἀδελφοῦ μου π[α]ρὰ θε[ῷ] μ[εγά]λ[ῳ] Μανδούλι σήμερον.

Ante τοῦ ἀδελφοῦ excidisse copulam καὶ coniecit Niebuhrius. Recte, ut videtur.

5067.

Ibidem, in vestibulo templi; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 25. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 11.

Β Λ Γ
ΤΟΤU ◡cΚΥΝΗΜΛC
GΥΗΨИΦΟCΚΑ...
Ι........

Τὸ προσκύνημα - - -

Nomen Niebuhrius proposuit Γ. Οὐηρηκούνδου, fortasse audacius. Possis ἔγραψε Φωκᾶς vel aliud.

5068.

Ibidem, in muro inter columnas pronai; edidit Gau l. c. tab. II. n. 4. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 9.

ΓΕΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΩΕΙCΑΡΟΣΤΩΩΝΡΙΟΥΦΑΜΕΝΩΘ
ΓΑΤΕΓΥΤΙΩΝΙΖΠΕΝΠΔΝΕΜΑΤΗΤΩΝΦΑΦΠΩΝΕΠΤΟΑΡΧΕΡCΥΕ
ΤΛΙΕΙΟΥΡΙCΠΡΟCΦΩ::CΑUOΤΝΟΥΖ.ΕC.Α(Μ.ΝΟΛΕΤΕΡΟCΑ⊂·
CΑΥGΥΑΤΞΕ.ΤΑΕΙ .... ΑCCΩΙ·Ρ...
.ΑΛΕΙ.ΤΟΡΑCΡΗΑΙ............. ΕΥCΤΟΥC⁻....
†ΤΙΤΟΥΟΝ-Ι;ΙΩCΠ .... Ι(ΙΩΝΠΡΟΙΡΑ..
ΑΕCΩΙΙΕΝΕΑΝΟΑG.ΟΤ\ΤΕΠΡΕ... ΝΑΥΑΙ)(ΝΟΥΝΩ..
.ΝΝCΝΩΟΧΑ/ΙΙΙΙC)ΝΟCΟΙΟΦ..... ΙΠΩΙΟΙΙΙΥ.Ε....
ΩΔΠCΥCΑΑΕΙΤΟΡΔCΟΥCC /Τ...... Ε Η\....
⁻LΟΠΡΟCΩCΗ(Ω\..CΑΙΟΑοΥ.. ΥΓΡΑ..

L ε' Ἀ[λ]εξάνδρου [Καί]σαρος τ[οῦ κυ]ρίου, Φαμενὼθ - - [γενομένης κ]ατ' Ἔγυ[πτο]ν π[ομ]π[ῆς ὀ]ν[ό]ματ[ι] τῶν [κ]αρπῶν, ἐπ[εὶ] ὁ ἀρχ[ι]ερ[ε]ὺ[ς] - - ἐ[ν]ου[φ]ις προσφω[νή]σας - - - - - - - - [ἔ]τ[α]ξε δὲ [ἄλλα τε θύεσθαι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρ]ας σωτη]ρ[ίας καὶ] ἀλέ[κ]τορας ρ̄, καὶ - - - [ὁ δεῖνα ἱερ]εὺς τοῦ Σ[αράπιδος χάριν] τοῦ ὀνη[σίμ]ως π[οιεῖσθαι? - - - - - τῶν θυ]σιῶν, προῖ[κ]α - - - [ἔδωκεν cet. καὶ το]ὺς ἀ[λ]έ[κ]τορας οὓς [ἔταξε θύειν ὁ ἀρχιερεύς]. τὸ προσ[κύν]η[μα ἐποίη]σα [τ]ό[δ]ε] ὑ[πὲρ ἐμαυτοῦ καὶ το]ῦ γρά[ψαντος.

Vs. 7. extr. Niebuhrius putat esse Μανδούλι. Vs. 9. Annus praescriptus est v. Imp. Severi Alexandri, a. p. Chr. 226. Titulum restitui non posse sponte patet. Sententia tamen non obscura est. Qui fecit τὸ προσκύνημα, centum gallos dedit immolandos; quod sacrificium qua occasione praescriptum sit, exponit pluribus.

5069.

Ibidem, in muro templi; edidit Gau Monum. Nub. tab. 20. Prius ex Gavii schedis edidit et illustravit Niebuhrius Inscr. Nub. p. 10. Citavit Letronnius Recherches cet. p. 487.

ΑΥΡΗΛΒΗCΑΡΙωΝΟΚΑΙΛΜωΝΙ·C
CΤΡοΜΒ ЄΛЄΦΝΤΟΥΚΡΑΤ·ΜΥΡωΝΟCΔΙΑ
ΔΕΧΟΜΕΝ·ΤΗΝΑΡΧΙΕΡωCΥΝ-ΝΔΙωΝΜΟΙЄΓΡΛΨ
ΚΕΛΕΥCΑΝΤοCΠΑΝΤΑCΤΟΥCΧοΙΡοΥCΕΞЄΛΛCΘΗΝΑΙ
ΛΠΟΙΕΡοΥΚωΜ-CΤΑΛ^Η ЄωΞΤΗCΙΒΓΧοΨΠΑΡΑΓΤΕΛΛΕ
ΤΛΙΠΑCΙΤΟΙCΚΕΚΤΗΜΕΝΟΙCΧΟΙΡΟΥCΤΟΥΤ^ΟΥC ΕΞΕ
ΑΑCΑΙΕΝΤοCΤΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΛΗΜΕΡωΝΛΠοΤΗCΠΓΟ
ΚЄΙΜΕΝ-CΚωΜ-CΠΡ·ΟΦ^Θ ΑΛΜωΝΕΧ·ΥCΙΤΑΓΕΡΙΤ·ΥΤ·Υ
ΚΕΛΕΥCΘЄΝΤΑΠΡοCΤΟΔΥΝΛCΟΛΙΤΑΓΕΡΙΤΛΙΕΡΑΘΡΗC
ΚΙΑΚΛΤΑΤΑΝΕΝοΜΙCΜΕΝΑΤΕΙΝCΟΑΙ
ΤωΝΚΥΡΙωΝΗΜωΝ CΕΒΑCΤWΗΥ

Αὐρήλ(ιος) Βησαρίων ὁ καὶ [Ἀ]μώνι[ο]ς στρ(ατηγὸς) Ὀμβ(ου), Ἐλεφ(αντίνης)· τοῦ κρατ(ίστου) Μύρωνος διαδεχομέν(ου) τὴν ἀρχιερωσύνην, δι' ὧν μοι ἔγρ[α]ψ[ε], κελεύσ[α]ντος πάντας τοὺς χοίρους ἐξελασθῆναι ἀπὸ ἱεροκώμης Τάλμεως τῆς ιβ (τοῦ) Χοι(άκ), παραγγέλλετ[α]ι πᾶσι τοῖς κεκτημένοις χοίρους, τούτους ἐξε[λ]άσαι ἐντὸς πέντε καὶ δέκ[α] ἡμερῶν ἀπὸ τῆς π[ρ]οκειμένης κώμης, πρ[ὸ] ὀφθαλμῶν ἔχ[ο]υσι τὰ περὶ τ[ο]ῦ τ[ο]υ κελευσθέντα πρὸς τὸ δύνασ[θ]αι τὰ περὶ τὰ ἱερὰ θρήσκια κατὰ τὰ νενομισμένα γείν[ε]σ[θ]αι. [L -] τῶν κυρίων ἡμῶν [Φιλίππων] Σεβαστῶν.

Titulum ex aetate Philipporum esse vidit Letronnius. Pertinet igitur ad a. p. Chr. 248 vel 249. Niebuhrii sententiam non est cur refellamus. Idem male interpretatus est vs. 2. De Talmi ἱεροκώμη cf. ad n. 5072.

5070.

Ibidem, in vestibulo templi, supra portam parvam; edidit Gau l. c. tab. II. n. 2. Conf. Niebuhrius ap. Gav. Inscr. p. 9.

ΧΑΡΗ	ЄΥΧΑΡΙCCΤω
ΟΙΙΛΥ	Τω+CΠCω
ΑΥΑ	ΟΤΙΚΑΛ'.
Η.ΑΠ	ΛΤΟΙЄΛЄΙ
ΔΥΦωΝ	. . . . . .·.
Χ. . . .	. . . .

In spatio intermedio palma assurgit. Videntur tituli duo esse. Alter incipit: Εὐχαριστῶ τῷ [κυρί]ῳ, ὅτι καλ - - - In altero vide ne sit: Εὐ]χαρι[στῶ Μανδο]ύλει - - [ἡ]δὺ φων[οῦντι] vel [ἡ]δυφών[ῳ. Vocem ἡδύφωνος animadvertit etiam Niebuhrius. In altero vs. 2. idem legebat τῷ ὑψίστῳ, fortasse recte.

5071.

Ibidem, in lapide ad templum; edidit Light Travels cet. p. 66. cf. ibid. Young p. 273.

ΠΙΙΟΥΛΙΑΝ
ΕΠΑΡΧΟW

Ἐ]πὶ [Ἰ]ουλιαν[οῦ] ἐπάρχο[υ - - - -

Iulianus quidam praefectus Aegypti fuit a. u. c. 1133. p. Chr. 380. ex cod. Theodos. Vide Introd. p. 323. *a*.

5072.

Ibidem, in pila muri interioris templi deo Manduli dicati, titulus non integer; ex schedis Gavii edidit Niebuhrius Inscr. Nub. 1820. adhibito simul apographo Davidis Baillie, Scoti; deinde edidit Gavius Monum. Nub. Inscr. tab. I. n. 1. Tractavit Letronnius Journ. des Sav. Févr. Avr. et Mai 1825. qui habuit etiam ex schedis Cailliaudi, et in opere ex Mém. de l'Acad. des inscr. separatim edito: Matériaux pour l'hist. du Christianisme en Égypte, en Nubie et en Abyssinie cet. Paris 1832. 4. p. 3 sqq. (conf. Welcker Mus. Rhen. T. III. 1835. p. 336 sqq.) Citarunt Ritter Erdkunde cet. T. I. p. 602. ed. II. Schöll Hist. de la litt. Grècque T. VI. p. 34. Tölken ad Minutoli Reise zum Tempel des Jupiter Ammon, Berl. 1824. p. 389. De vs. 20. disserit Francke Richtersche Inschriften p. 419. (cf. p. 522.)

[*Textum vide pag. seq.*]

Fundus lectionis est apographum Gavianum, cuius formam secuti sumus etiam in iis, quae aliter composuerunt Niebuhrius et Letronnius. Nec quas hi varietates enotarunt, alter ex apographo Baillii, alter ex Cailliaudi exemplo, omnes referre necessarium iudicamus. Vs. 11. init. Caill. ΟΥΚΙ (Gav. CΥΚ'); mox Caill. CCΟΠΙCω; deinde in iis quae infra hunc versum inserta sunt, Baill. ΑΚΜΗΝ (Gav. CΚΜΗΝ), Letronnius ibi dedit ΑΛΛΑΚΜΗΝ, omisso altero Α, nescio qua auctoritate, praesertim quum Cailliaud. omiserit verba haec inserta. Vs. 12. init. Nieb. ΦΙΛΟΝΕΙΚΟΥCΙΝ, et sub fin. ΑΥΤΟΥCΚΑΘЄCΘ.. ubi Letronnius ex Caill. enotavit ΚΑΘЄΖΟ..Ο (Gav. ΚΑCЄΞC..), Niebuhrius ibi male legebat ΚΑΘΕCΘΗ||ΝΑΙ. Vs. 13. extr. Caill. ΚΑΙΠΑΡΑΚΑΛΟΥCΙΝ, ubi Gav. .Α..ΡΙ' ΚΑΛΟΥCΙΝ. Vs. 14. extr. Caill.

ЄΓѠCΙΛΚѠΒΑCΙΛΙCΚΟCΝΟΥΒΑΔѠΝΚΑΙΟΛѠΝΤѠΝ
ΑΙΘΙΟΠѠΝΗΛΘοΝЄΙΚΤΑΛΜΙΝΚΑΙΤΑΦΙΝΑΠΑΞΑΥΟЄΠΟ
ΛЄΜΗCΑΛΛЄΤΑΤѠΝΒΛЄΜΥѠΝΚΑΙοΘЄΟCЄΔѠΚЄΝΜΟΙΤΟ
ΝΙΚΗΜΑΜЄΤΑΤѠΝΤΡΙѠΝΑΠΑΞ'ЄΝΙΚΗCΑΠΑΛΙΝΚΑΙЄΚΡΑ
ΤΗCΑΤΑCΠΟΛЄΙCΑΥΤѠΝЄΚΑΘЄCΘΗΝΜЄΤΑΤѠΝ
ΟΧΛѠΝΜοΥΤΟΜЄΝΠΡѠΤΟΝΑΠΑΞ·ЄΝΙΚΗCΑΑΥΤѠΝ
ΚΑΙΑΥΤοΙΗΞΙѠCΑΝΜЄЄΠ(ΟΙ)ѠΗCΑЄΙΡΗΝΗΝΜЄΤΑΥΤѠΝ
ΚΑΙѠΜΟCΑ ΙΜΟΙΤΑЄΙΑѠΛΑΑΥΤѠΝΚΑΙЄΠΙCΤЄΥCΑΤΟΝ
ΟΡΚΟΝΑΥ·ΤѠΝѠCΚΑΛοΙЄΙCΙΝΑΝΘΡѠΠΟΙΑΝΑΧѠΡΗΘΗΝ
ЄΙCΤΑΑΝѠΜЄΡΗΜοΥΟΤЄЄΓЄΓΟΝЄΜΗΝΒΑCΙΝCΚѠ
ΟΥΚΙΑΠΗΛΘΟΝΟ-ΛѠ C ΟΠΙCѠΤѠΝΑΛΛѠΝΒΑCΙΛЄѠΝ
ΙΝ ΑΛΛΑΑΚΜΗΝЄΜΠΡΟCΘЄΝΥΤѠΝ-
ΟΙΓΑΡΦΙΛΟΝΙΚЄΥCѠΜЄΤЄΜΟΥΟΥΚΑΦѠΑΥΙ·ΙCΚΑΘЄΞΟ..
ΝοΙЄΙCΧѠΡΑΝΑΥΤѠΝЄΙΜΗΚΑΤΗΞΙѠCΑΝΜЄΚΑΙΠΑΡΑΚΑΛοΥCΙΝ
ЄΓѠΓΑΡЄΙCΚΑΤѠΜЄΡΗΛЄѠΝЄΙΜΙΚΑΙЄΙCΑΝѠΜЄΡΗΑΡΞЄΙΜΙ
ЄΠοΛЄΜΗCΑ'ΛΛΤΑΤѠΝΒΛЄΜΥѠΝΑΠΟΠΡΙΜ'ЄѠCΤЄΛΗΛЄѠC
ЄΝΑΠΑΞ'ΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΝΟΥΒΑΔѠΝΑΝѠΤЄΡѠЄΠΟΡΘΗCΑΤΑC
ΧѠΡΑCΑΥΤѠΝЄΠЄΙΔΗЄΦΙΛΗ ΙΚΗ . ΤΥCΙΝΜЄΤЄΜΟΥ
ΟΤΑЄCΠΟΤΤѠΝΑΛΛѠΝЄΘΝѠΝΟΙΦΙΛΟΝЄΙΚοΥCΙΝΜЄΤЄΜΟΥ
ΟΥΚΑΦѠΑΜΤΟΥCΚΑΘЄCΘΗΝΙΙЄΙCΤΗΝCΚΙΑΝЄΙΜΗΥΠΟΗΛΙΟΥ
ΙΙΚΑΙοΥΚЄΠѠΚΑΝΝΗΡΟΝЄCѠЄΙCΤΗΝΟΙΚΙΑΝΑΥΤѠѠοΙΓΑΡ
ΤΙCΙΚοΙΜοΥΑΡΠΑΖѠΤѠΝΛΥΝΑΙΚѠΝΚΑΙΤΑΠΑΙ·ΙΑΑΥΤѠΝΡ//

ΑΡ̇Ξ, Niebuhrius ex coniectura ΑΡΗC. Vs. 17. Caill. ΦΙΛΟΝΙΚΗ.ΦΥCΙΝ; Letr. et Nieb. ΝЄΙΚ exprimunt p. ΝΙΚ. Vs. 19. extr. Baill. ΕΙΜΗ, ubi Gav. habet ЄΡΗ; deinde Caill. ΥΠΟΗΑΙΟΥ. Vs. 20. init. Caill. ΜC. Vs. 21. init. Caill. ΑΠΑΚΟΙ; in fine idem ΑΥ ΤѠΝΝ.

Ἐγὼ Σιλκὼ βασιλίσκος Νουβαδῶν καὶ ὅλων τῶν
Αἰθιόπων ἦλθον εἰς Τάλμιν καὶ Τάφιν ἅπαξ δύο· ἐπο-
λέμησα μετὰ τῶν Βλεμύων, καὶ ὁ θεὸς ἔδωκέν μοι τὸ
νίκημα μετὰ τῶν τριῶν ἅπαξ. ἐνίκησα πάλιν καὶ ἐκρά-
τησα τὰς πόλεις αὐτῶν· ἐκαθέσθην μετὰ τῶν
ὄχλων μου. τὸ μὲν πρῶτον ἅπαξ ἐνίκησα αὐτῶν,
καὶ αὐτοὶ ἠξίωσάν με· ἐποίησα εἰρήνην μετ᾽ αὐτῶν,
καὶ ὤμοσά[ν] μοι τὰ εἴδωλα αὐτῶν· καὶ ἐπίστευσα τὸν
ὅρκον αὐτῶν, ὡς καλοί εἰσιν ἄνθρωποι· ἀναχωρήθην
εἰς τὰ ἄνω μέρη μου. ὅτε ἐγεγονέμην βασιλίσκ[ος],
οὐκὶ ἀπῆλθον ὅλως [ἐς]οπίσω τῶν ἄλλων βασιλέων,
ἀλλὰ ἀκμὴν ἔμπροσθε[ν α]ὐτῶν·
οἳ γὰρ φιλονικοῦσιν μετ᾽ ἐμοῦ, οὐκ ἀφῶ αὐ[τοὺς] καθεζό[με-
νοι εἰς χώραν αὐτῶν, εἰ μὴ κατηξίωσάν με καὶ παρακαλοῦσιν.
ἐγὼ γὰρ εἰς κάτω μέρη λέων εἰμὶ καὶ εἰς ἄνω μέρη α[ἴ]ξ εἰμι.
ἐπολέμησα μετὰ τῶν Βλεμύων ἀπὸ Πρίμ(εως) ἕως Τέλ[μ]εως
ἓν ἅπαξ· καὶ οἱ ἄλλοι Νουβαδῶν ἀνωτέρω, ἐπόρθησα τὰς
χώρας αὐτῶν, ἐπειδὴ ἐφιλονική[σο]υσιν μετ᾽ ἐμοῦ.
οἱ δεσπότ(αι) τῶν ἄλλων ἐθνῶν, οἳ φιλονεικοῦσιν μετ᾽ ἐμοῦ,
οὐκ ἀφῶ α[ὐ]τοὺς καθεσθῆναι εἰς τὴν σκιάν, εἰ μὴ ὑπο[κ]λί[ν]ου-
σί μο]ι· καὶ οὐκ ἔπωκαν νηρὸν ἔσω εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν. οἱ γὰρ
φιλόνε]ικοί μου, ἁρπάζω τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παι[δ]ία αὐτῶν - -

De barbaro hoc titulo paucis defungi licet post curas Letronnii, qui fructuosissimam ei operam impendit. De aetate tituli prima quaestio est. Niebuhrius Diocletiani et Maximiani eum temporibus assignavit; qua in sententia eo magis acquiescere potuit, quod originis paganae duo in ipso titulo argumenta sibi repperisse videbatur. Legebat videlicet vs. 13. Ἄρην καλοῦσιν et vs. 14. Ἄρης εἰμί. Etiam Ritter l. c. Niebuhrii interpretationem amplexus titulum ad eam epocham refert, qua fides Christiana nondum sit in Nubia et Abyssinia recepta. At Niebuhrii argumenta facili negotio sustulit Letronnius docens Ἄρεως mentionem nullam esse in ordine verborum. Christianae contra religionis indicia idem non solum ex universa oratione ad morem librorum sacrorum composita, sed ex duobus inprimis locis petiit. Prioris generis sunt vs. 11. οὐκ ἀπῆλθον ὅλως ἐσοπίσω τῶν ἄλλων βασιλέων, ἀλλὰ ἀκμὴν ἔμπροσθεν αὐτῶν, vs. 19. καθεσθῆναι εἰς τὴν σκιάν, vs. 20. οὐκ ἔπωκαν νηρὸν ἔσω εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν. Inprimis autem Letronnius notavit locutionem vss. 3. 4. ὁ θεὸς ἔδωκέν μοι τὸ νίκημα; in quo tamen audacius ab eo dictum

est: „ὁ Θεὸς *pris absolument et sans désignation quelconque ne se rencontre que dans des monuments Chrétiens*", nisi forte solum inscriptionum in Aegypto repertarum rationem habuit. Nam huius usus exempla ne apud paganos quidem rara sunt. Nihilo vero minus argumento Letronnii vis accedit ex verbis vs. 8. καὶ ὤμοσάν μοι τὰ εἴδωλα αὐτῶν, quae verba dicere, nisi Christianus aut Iudaeus, potuit nemo. Ex quo sequitur, Silconem Christianum, paganos Blemmyas fuisse. Iam vero in Abyssinia religionem Christianam Constantino imperante a Frumentio introductam esse constat ex scriptoribus a Letronnio allatis, Socrate (Hist. eccles. I, 19.), Sozomeno (II, 24.), S. Athanasio (Opp. I, 316. B.). Duobus saeculis post Iustiniano imperante Nubienses religionem Christianam amplexati sunt, id quod effecit Letronnius composita memoria Abulfaradgi (ap. Asseman. in Biblioth. Orient. II, 330.) cum iis, quae Olympiodorus, Priscus, Procopius tradiderunt (vide Letronn. p. 40.). Itaque titulus Silconis non potest anterior esse medio saeculo VI. Quumque non probabile sit scriptum esse post primam Arabum invasionem, Letronnius positum iudicat sub finem saeculi VI. Recte haud dubie.

Altera quaestio est de populis hoc in titulo memoratis. Blemyas s. Blemmyas, quorum meminit etiam Strabo XVII, 786. 819. illis temporibus convalles inferiores Nubiae tenuisse usque ad confinia Aegypti titulus Silconis ipse docet. Consentiunt libri recentiores, quos citat Letronnius p. 26. ut Claudian. Carm. de Nilo vs. 19. Ammian. Marcellin. XIV. p. 8. Vales. Sulp. Severi Dial. I, 15. Etym. M. v. Βλέμυες p. 180. l. 40. ed. Sturz. Pallad. de vit. S. Io. Chrysost. dial. in Corp. opp. S. Io. Chrysost. XIII, 77. A. Olympiodor. ap. Phot. p. 62. Bekk. Nec dissimile veri firmiter obtinuisse Blemmyas hanc ditionem inde ab imperio Diocletiani, qui praesidia Romana ex inferiore Nubia reduxit (vide ad n. 4946.). Videntur tamen aliquando etiam in desertis coluisse a confiniis Aegypti orientem et occidentem versus. Unde apud veteres auctores inconstans fama de sedibus eorum; qua de re copiose disseruit Letronnius p. 28-37. Olympiodorus, qui circa a. 407-425. invisit Blemmyas, refert eos inter Syenen habitasse et Primin, quam ille Πρῖμαν vocat. Praeterea alias quattuor urbes Blemmyarum nominat: Φοινικῶνα, Χίριν, Θάπιν (i. e. Τάφιν), Τάλμιν. Ex his Taphis, Talmis, Primis et notae sunt et memorantur in titulo nostro, ubi vs. 15. Τέλμεως est i. q. Τάλμεως. Caput sacrorum Blemmyarum Talmis fuit, ut licet colligi quum ex verbis Olympiodori tum ex eo, quod Silco potentiam suam victoriasque de Blemmyis reportatas titulo in templo huius oppidi posito celebravit. Idem etiam dominatione Romana ob sacra celeber locus fuit; unde ἱεροκώμη vocabatur (vide n. 5069.). Blemmyae et Nubienses haud raro iunctim memorantur. Erat olim communis utrique genti superstitio, sociata arma (vide ad n. 4946.). Sed aetate Silconis Blemmyae diversa sequebantur, donec rex Nubiensium eos perdomuisset. Nec dubium, quin devicti a Silcone mox et ipsi religionem Christianam adoptarint. Supra Primin Nubiensium incipit imperium, quod meridiem versus quo usque patuerit, non liquet. Dicit Silco vs. 16. praeter Blemmyas sibi subiectas esse gentes supra Nubiam incolentes; quas gentes Letronnius coniicit fuisse prope Meroen, ad Sennaar et Fazokl usque ad regionem Axumitanam. De magnitudine regni Nubiensium idem delegat ad locum vitae Michaelis, Patriarchae Alexandriae, qui a. 737. scripsit Cyriaco, regi Nubiae (ap. Le Quien in Orient. Christ. II, 662.). Sed quantumvis late patuerit regnum Nubiensium, Silco non minus ridicule quam ὑπερβολικῶς sese nominat βασιλίσκον Νουβαδῶν καὶ ὅλων τῶν Αἰθιόπων. Certe Abyssinia et Axum, quae communi Aethiopiae denominatione continentur, simul in ditione Silconis fuisse censeri non possunt. Duo maiora regna tum temporis constituebant Abyssinia et Nubia. Alterutri parebant gentes convalles superiores Nili incolentes. Conf. inscr. Adulit. et Axumit. n. 5127. 5128. Itaque Silco non potuit nisi partem aliquam obtinere Aethiopiae (cf. Letronnius p. 39.). Iam Silco quum dicere potuerit βασιλεὺς βασιλέων, dicit βασιλίσκος gloriaturque vs. 10. se non cedere regibus ceteris, immo superiorem esse. Hinc sequitur, aut illa aetate βασιλίσκου auctoritatem vulgo maiorem habitam esse in barbaris gentibus, aut vim vocabuli latuisse regem vel ministrum eius (cf. Vol. II. p. 107. et Addenda p. 998. *b*.). Posterius vel inde probabilius, quod qui posuit titulum parum scivit Graece scribere. Quippe non solum stilus eiusmodi est, qualem consuetudo fert saeculi VI. sed formae singulae tironis manum produnt, ut ἀναχωρήθην p. ἀνεχώρησα, ἐγεγονέμην p. ἐγενόμην (non p. ἐγεγωνεόμην; videtur potius male derivatum ex forma γέγονα), ἀφῶ p. ἀφίημι, ἐφιλονεικήσουσι p. ἐφιλονείκησαν (Niebuhrius perperam legebat ἐφιλονεικήθησαν), ἔπωκαν p. ἔπιον vel πεπώκασι (pro temp. praesente, ut vs. 14. κατηξίωσαν). Similem characterem prae se ferunt tituli Nubienses etiam antiquiores, ut, nisi aliunde constaret de aetate huius inscriptionis, ex linguae ratione argumentum fere nullum peti posset. Atque adeo de aetate linguae Graecae in Nubiam superiorem introductae supervacaneum esset verba facere, nisi aliae causae invitarent potiores; id quod praeclare composuit Letronnius initio facto ab usu linguae Graecae in Abyssinia obtinente. Quippe cardo rei vertitur in commercio mature exercito in Abyssinia ob portus ad mare rubrum sitos. His portubus potiti Graeci vel ante dominationem Romanam linguam suam atque instituta sacra in Abyssiniam introduxerunt (cf. ad n. 5127.). Iam quoniam Nubia inferior, a Philis insula usque ad Hieran Sycaminon (hodie Meharrakah), collimitium constituebat Aegypti Graecorumque plena erat (cf. n. 5100.), suspicetur quispiam patuisse Graecis commercium cum Nubiensibus superioribus. Sed monet Letronnius defuisse iter terrenum quod invitasset Graecos ad recolendum commercium Nubiensium superiorum; atque etiam Iustino et Iustiniano imperantibus, quorum aetate iter terrenum patebat

(vide ad n. 5127. *b.*), mercatores Romanos per Arabiam petiisse Adulin. Peregrinatorum Graecorum, quorum unus ultra Meroen vagatus sit, meminit Plinius VI, 29. Sed id ipsum argumento potest esse, Nubiam superiorem diu terram incognitam mansisse. Et sane si Psammetichus aliquando usque in Nubiam superiorem progressus est, inde non sequitur Graecos vulgo cum Nubiensibus superioribus commercia exercuisse. His de causis Letronnius coniecit linguam Graecam sero invaluisse in regione inde ab oppido Primi usque ad Meroen. Iam quum quae inscriptiones repertae sunt in Nubia superiore, sint Christianae omnes, exceptis nominibus quibusdam peregrinatorum et titulo antiquiore in loco Ibsamboul reperto, sane probabilis coniectura Letronnii est linguam Graecam una cum religione Christiana in Nubia superiore introductam esse censentis. Quae si ita sunt, simul apparet, quid sit quod in titulo Silconis praeter manifesta vitia tironis tanto opere expressa sit librorum sacrorum oratio.

Superest ut de singulis videamus. Accessit Silco Talmin et Taphin bis. Quippe vocabulum ἅπαξ hoc in titulo significare videtur id quod hodie Graeci dicunt φορὰ s. βολά; ut ἓν ἅπαξ sit *semel*, δύο ἅπαξ *bis*, τρία ἅπαξ *ter*, τὸ πρῶτον ἅπαξ, primum, primo (τὴν πρώτην φοράν). Qua in re video etiam Welckerum mihi consentientem. Belligeravit igitur cum Blemmyis Silco saepius, semel a Primi usque ad Talmin (vs. 15.); bis ad Talmin et Taphin (vs. 2.). Vicit ter (vs. 4. μετὰ τῶν τριῶν ἅπαξ). Rursus debellavit Blemmyas atque in oppidis eorum consedit cum exercitu suo (vs. 5. ἐκαθέσθην μετὰ τῶν ὄχλων μου, cf. n. 5128.). Itaque quater victoriam reportavit de Blemmyis. Et primam quidem victoriam describit paulo disertius (vs. 6 sqq.). Aliter haec accepit Letronnius vocabulum ἅπαξ nunc sensu proprio (*une fois*) interpretans, nunc sensu quodam derivato (*complétement*). Hinc vs. 4. ex locutione μετὰ τῶν τριῶν ἅπαξ exsculpsit *quater*, vs. 16. ἓν ἅπαξ mutandum censet in ἔτι ἅπαξ. Quae ratio nec commoda potest nec vera esse. Etiam Welckerus non prorsus sibi constat recepta vs. 16. lectione a Letronnio proposita. Nec magis intelligo cur τὸ μὲν πρῶτον ἅπαξ ad verbum ἐκαθέσθην referri debeat. Ex reliqua oratione sufficit tetigisse vs. 14. Dicit Silco: „qui me lacessunt, eos non sino agere secure, nisi me agnoverint superiorem. Nam in regione plana, h. e. in regione ea, in quam descendo decertaturus cum hostibus, leo sum; in regione alta, h. e. in ea regione, in qua regno, sum capra." In his Silco ferocitatem, qua hostes persequitur, opponit mansuetudini qua gentes sibi addictas regit. Aliter Letronnius: *„j'attaque mes ennemis dans la plaine avec l'impétuosité du lion, et je les poursuis dans les montagnes avec la légèreté de la chèvre."* Quae sententia an fuerit auctoris tituli, dubitari potest. Welckerus de fera quadam capra cogitat, ut quae cornibus petat ingruentes. Persisto in eo, quod Silco ipse vs. 10. terram, in qua regnat, τὰ ἄνω μέρη appellat, et quod Blemmyae manifesto tenuerunt τὰ ἄνω μέρη, convalles inferiores Nubiae. In verbis restituendis Letronnium secuti sumus, recepta solum vs. 21. lectione a Niebuhrio proposita. Ibi Letronnius seductus lectione Cailliaudi (ΑΠΑΚΟΙ) dederat ἀπήκοοι. Verum ut taceam in syllaba ΚΟΙ consentire apographa, exemplum Gavianum manifesto [ΝЄ]ΙΚΟΙ praebet, et ΛΟ ΝЄΙΚΟΙ etiam ex lectione Cailliaudi licet eruere, si statuas prius Ο omissum esse a transcribente. Itaque φιλόνεικοι lectio satis munita videtur. Accedit quod φιλονεικεῖν auctori tituli verbum est, ut videtur, notissimum (vide vss. 12. 17. 18.). Hinc etiam de Welckeri coniectura ἀντίδικοι existimare licet. Postremo pravae constructiones partim ex libris Septuaginta notae sunt: πολεμεῖν μετά τινος (p. πρός τινα, τινί), φιλονεικεῖν μετά τινος (p. πρός τινα), ποιεῖν εἰρήνην μετά τινος (p. ποιεῖσθαι εἰρήνην πρός τινα), οὐκ ἀφῶ αὐτοὺς καθεζόμενοι (p. καθεζομένους; melius infinitivus καθεσθῆναι positus est vs. 19.); Welckerus καθεζόμενος dedit minus recte. Casuum permutatio communis est omnium fere Nubiensium inscriptionum, non huius tituli propria: vs. 6. ἐνίκησα αὐτῶν (p. αὐτούς), vs. 21. ἁρπάζω τῶν γυναικῶν (p. τὰς γυναῖκας). Cf. n. 4981 sqq. Etiam nominativo absoluto abusus auctor est; vs. 16. καὶ ἄλλοι cet. vs. 18. οἱ δεσπόται cet. vs. 21. οἱ γὰρ φιλόνεικοί μου cet. Ex reliquis formis memorabiles sunt: vs. 11. ἀκμὴν h. e. ἔτι (cf. Suid. Thom. Mag. Hesych. s. v.), ex qua factum est quod hodie Graeci usurpant ἀκόμη, et νηρόν, quam vocem, quum antiquissima sit et parens Νηρέως et Νηρηΐδων, constat in Graecitate aetatis inferioris sensu vocabuli ὕδωρ invaluisse. Recteque monuit Letronnius litteram Η in hac voce semper per sonum Ε pronuntiatam esse, non ut Ι; unde etiam Graeci hodie scribunt νερόν.

5073.

In loco Dakkeh s. Dekkeh, vetusta *selci* s. *Pselchi*, ad ripam occidentalem Nili, LVI miliariis distante a Parembole secundum Itinerarium Antonini (ed. Wesseling. p. 162.), in zophoro templi, ubi globus alatus, inscriptio Graeca est utrinque hieroglyphis ornata; ediderunt Gau Antiq. de la Nubie tab. 35. Light Travels p. 71. Vidua Inscr. ant. tab. 56. Meminit huius tituli Niebuhrius Inscr. Nub. p. 16. Ex Lightii diario repetiit Walpole Mem. p. 410. Tractavit Letronnius ap. Gav. p. 27. et plenius Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 33 sqq. n. v.

ΥΠΕΡΒΑΣΙΛΕΩ	ΠΛΕι'Σ /
ΘΕΩΝΕΥΕ	Κ ΛΙ
ΠΑΟΤΙ	\Ξ

Est apographum Gavianum, in quo paucas litteras mutavimus ex apographo Viduae. Magis mutila sunt apographa reliqua. In his nihil comparet eorum ductuum, qui in finibus versuum cernuntur.

Vs. 1. Light. ΥΠΕΡΑΣ... et in tabula aeri incisa: ΥΠΕΡΡΑΣΠΕΩ. Vs. 2. Light. ΘΕΟ..., Gav. ΟΕΩ ΠΕΥΕ, Vid. ΘΕΩΝΕΥΕ. Vs. 3. Light. nihil habet, Gav. ΠΛΟΓ, Vid. ΠΑΟΤΙ....... Lepsius in litteris ex Aegypto missis docet inscriptionem latitudine esse maiori et terminari voce ΑΔΕΛΦΗΣ; quod si est, male transcriptum titulum esse apparet. Nam vs. 2. et 3. litterae extremae multo eductiores sint necesse est. Monet praeterea Lepsius vs. 3. init. legi ΠΑΟΤ ΙΙΝΟΥΦΙ (Παοτ[π]νούφι[δι]).

Ὑπὲρ βασιλέω[ς Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Κλεο]π[άτρα]ς [τῆς ἀδελφῆς, θεῶν Εὐε[ργετῶν, καὶ τῶν τέκνων, θεῷ μεγίστῳ Ἑρμῇ τῷ] κ[α]ὶ Παοτ[νούφιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς. L $\overline{λε}$.

Restituit Letronnius, omissis tamen aliquot supplementis, quum non probabile videbatur spatium adeo contractum fuisse a Gavio, ut dimidio fere minus esset quam est in lapide. Numen, cui templum dedicatum fuit, in hieroglyphis est Thoth, dominus urbis Pselk, s. Hermes cognomine Aegyptiaco Παΰτνουφις s. Παότνουφις, quae vox significare dicitur: *bono animo praeditus* (vide Champollion Lettr. écrit. d'Ég. p. 149 sq.). Non dispar cognomen apud Graecos Mercurius habuit ἀκάκητα. Sed Lepsius monet significari *dominum* Πνούψεως, oppidi etiam a Ptolemaeo memorati; unde rectior forma nominis videatur esse Παότπνουφις. Huius templi partem antiquissimam Champollion docuit aetate Ptolemaei Philadelphi exstructam esse ab Ergamene rege Aethiopiae, qui in titulo item Pselci reperto Osiridis et Isidis filius audit (vide Wilkinson Manners and customs cet. T. IV. p. 438.). Ex quo sequitur post reges per Cambysen sublatos Nubiam inferiorem regi Aethiopiae paruisse, donec a Ptolemaeo Euergeta I. recuperata esset. Addit Champollion inchoatum ab Ergamene templum continuatum esse ab Euergeta I. Philometore filio, Euergeta II. nepote, anaglypha interiora ad finem perducta esse etiam ab Imp. Augusto. Pronaum templi regnante Euergeta II. exstructum docet titulus noster, ab incolis opinor (cf. n. 4979.). Constat Euergetam postulasse ut anni regni sui inde ab eo anno numerarentur quo una cum fratre Philometore regnavit (a. a. Chr. 170.). Hinc annus xxxv. incidit in a. a. Chr. 136. quattuor annis ante exilium Euergetae insidiis sororis structum. Unde in lacuna vs. 2. addidimus καὶ τῶν τέκνων (cf. n. 4893.). De loco templi, ubi tales tituli in Aegypto inscribi solebant, cf. ad n. 4712. 4714.

5074.

Pselci s. *Pselchi*, hodie Dakkeh s. Dekkeh; ediderunt Light Travels cet. p. 270. n. 5. aeri incisam, cum interpretatione Youngii p. 273. Gau Monum. Nub. Inscr. tab. XIII. n. 12. cum interpretatione Letronnii p. 27. Repetiit Letronnius Recherches cet. p. 478. n. 4. et ex eo Parthey de Philis insula p. 85.

ΤοΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΑΝΤΩΝΙΟΥΓΡΜΜΑΤΕΟϹ
ΦΙΛΩΝ·/ΚΑΠΙΤΩΝΟϹ
ΚΑΙΠΡΟϹΕΚΥΝΗϹΑΘΕοΝ
ΜΕΓΙϹΤΟΝΕΡΜΗΚΑΙΕΠΟΗϹΑ
ΤΟΠΡοϲΚΥΝΗΜΑΤΩΝΕΜΩΝ
ΠΑΝΤΩΝΚΑΙΦΙΛΩΝ
LΙΟΤΙΒΕΡΙοΥΚΑΙϹΑΡοϲ ΠΑΟΙΝΙΕ

Repraesentamus exemplum Gavianum. Lightius versus longe aliter dividit pro arbitrio. Vs. 2. extr. Light. ΓΡΜΧΧΑΤϹΟΕ; vs. 3. ΦΙΛΩΝ 7 ΚΑΙΠΙ ΤΩΝΟϹ; vs. 6. extr. ΑΛΛΩΝ; vs. 8. init. L $\overline{ΙΟ}$ ΤΙ ΒΕΡΙΟΥ cet. Igitur utroque apographo comparato annus est $\overline{ΙΘ}$.

Τὸ προσκύνημα Ἀντωνίου, γρ[α]μματέ[ω]ς Φιλῶν, Καπίτωνος· καὶ προσεκύνησα θεὸν μέγιστον Ἑρμῆ[ν] καὶ ἐπόησα τὸ προσκύνημα τῶν ἐμῶν πάντων καὶ φίλων. L ι[θ] Τιβερίου Καίσαρος, Παοινὶ ε̄.

Titulus a. XIX. Tiberii Imp. (a. p. Chr. 31.), die 30. mensis Maii positus est. Memorabilis nominum Ἀντωνίου Καπίτωνος diremptio.

5075.

Ibidem; edidit Gau Monum. Nub. Inscr. tab. XIII. n. 2. cum interpretatione Letronnii p. 26. Citavit Peyronus ad pap. Taur. I. p. 71.

. . Λ Ω Ν Ι Ο Ϲ Π Τ Ο Λ Ε Μ Α Ι Ο Υ
. . Χ Ο Υ Υ Ι Ο Ϲ Ϲ Τ Ρ Α Τ Η Γ Ο Ϲ Τ Ο Υ
Ε Τ Ο Υ Κ Α Ι Τ Ο Υ Π Ε Ρ Ι Ε Λ Ε Φ Α Ν
Κ Α Ι Φ Ι Λ Α Ϲ Κ Α Ι Π Α Ρ Α Λ Η Μ Π Τ Η Ϲ
Τ Θ Ρ Α Ϲ Ο Μ Α Ϲ Ϲ Η Ϲ Η Λ Ο Ο Ν
Υ Ν Η Ϲ Α Τ Ο Ν Μ Ε Γ Ι Ϲ Τ Ο Ν Ε Ρ Μ Η Ν
Ι Ν Α Ι Ω Ι Τ Ω Ε Μ Ω Ε Τ Α Ι Ρ Ω Ι
ϹΙΟϹϹΗΝΑϹΤΟΠΕΜΠΤΟΝΕΛΘΩΝΤΙΡΟϹΤΟΝΕΡΜΗΙ
ΚΩ/ΛΝοΥΠΤοΛΕΜΑΙοΥΥΙοΥΑΠοΛΛΩΝΙοΥΑΡΑΒΑΡΧοΥΤοΥΠΡοΓΕΓΡΩΝ

Ἀπολ]λώνιος Πτολεμαίου [Ἀραβάρ]χου υἱός, στρατηγὸς τοῦ [Ὀμβ]ε[ί]του καὶ τοῦ περὶ Ἐλεφαν[τίνην] καὶ Φίλας καὶ παραλήμπτης [τῆς Ἐρυ]θρᾶς [θα]λάσσης ἦλ[θ]ον [καὶ προσεκ]ύνησα τὸν μέγιστον Ἑρμῆν [σὺν Ἀθη]ναίῳ τῷ ἐμῷ ἑταίρῳ.

- - - οσσήνας τὸ πέμπτον ἐλθὼν [π]ρὸς τὸν Ἑρμῆ[ν

ἥ]κω [μετὰ τ]οῦ Πτολεμαίου υἱοῦ Ἀπολλωνίου, Ἀραβάρχου τοῦ προγεγρα(μμένου).

Sic fere legit etiam Letronnius, nisi quod vs. 4. male dedit παραλίαν, ubi est παραλήμπτης. Vocabulum hoc est ex dialecto Alexandrina significatque munus quoddam rationarium. Vide Introd. p. 320. *a*. Alio sensu vox adhibetur in testis Pselci repertis (vide infra), ubi παραλῆμπται sunt fere optiones centurionibus dati. De stratego binorum nomorum conf. Introd. p. 316. *b*.

5076.

Pselci s. *Pselchi*, hodie Dakkeh; ediderunt Legh Itin. Aeg. p. 85. Light Travels cet. p. 270. n. 2. aeri incisam, cum interpretatione Youngii p. 273. (conf. Walpol. Mem. p. 466.) Burckhardt. Itin. Nub. p. 106. Gau Monum. Nub. Inscr. tab. XIII. n. 10. cum interpretatione Letronnii p. 27. Repetiit Letronnius ex Burckhardto Journ. des Sav. 1821. p. 399. et Recherches cet. p. 83. Ex Letronnio Parthey de Philis insula p. 85.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟϹΑΠΟΛΛΩΝ . .
ϹΤΡΑΤΗΓΟϹΟΛΛΒΕΙΤΟΥΚΑΙ .
ΠΕΡΙΕΛΕΦΑΝΤΙΝΗΝΚΑΙΦΙΛΑϹ
ΗΛΘΟΝΚΑΙΠΡΟϹΕΚΥΝΗϹΑΘΕ .
ΕΡΜΗΝΜΕΓΙϹΤ.

Vs. 3. extr. Gav. ΦΙΛ, Light. ΦΙΛ., Burckh. ΦΙΛ, Legh. ΦΙΛΑϹ. Vs. 4. extr. Gav. Ε, Light. ΘΗ.. vel ΘΕ, Burckh. Θ, Legh. nihil post verbum ΠΡΟϹΕΚΥΝΗϹΑ. Vs. 5. Gav. ΕΡΛΙΙΧΙΜΕΓΙϹΤ., Light. ΕΡΜ—., Burckh. ΕΡΜΗΝΜΕΓΙϹΤ, Legh. nihil.

Ἀπολλώνιος Ἀπολλων[ίου], στρατηγὸς Ὀμβείτου καὶ [τοῦ] περὶ Ἐλεφαντίνην καὶ Φίλας, ἦλθον καὶ προσεκύνησα θε[ὸν] Ἑρμῆν μέγιστ[ον. Conf. n. 5075.

5077.

Ibidem; edidit Gau Monum. Nub. Inscr. tab. XIII. n. 14. cum interpretatione Letronnii p. 27.

. . ϽΝΙΟϹΛΙϹ . . . ΛΩΝΙΟΙϹΤΡΑΤΗΓΟϹ,
. . ΚΝΤΟΥΠΕΜΙΕ . . ΦΑΝΤΙΝΗΝΚΛΦΙΛΛϹ
ΡΙΘΗΒΑϹΚΝΕΡ. ΛΩΝΘΕΙΤΟΥΗΛΘΟΝ
ΝΗΕΛΘΕΟΝ.–ΡΜΗΝΜΕΓΙϹΤΟΝ

Ἀπολλώ]νιος Ἀ[πολλ]ωνίο[υ], στρατηγὸς [Ὀμβείτου] κ[αὶ] τοῦ πε[ρ]ὶ Ἐ[λε]φαντίνην κ[α]ὶ Φίλ[α]ς [καὶ τοῦ πε]ρὶ Θήβας κ[αὶ] Ἑρ[μ]ωνθείτου ἦλθον [καὶ προσεκύ]νη[σα] θεὸν Ἑρμῆν μέγιστον.

Letronnius scripsit Ἀπολλώνιος Ἀμμωνίου. Videtur autem Apollonius hic idem esse cuius titulus est n. 5076. auctus ille dignitate.

Finem:
ΗΛΘΟΝΠΡΟϹΚΗΝΗϹΑΘΕΟΝΕΡΜΗΝΜΕΓΙϹΤΟΝ
(h. e. ἦλθον [καὶ] προσ[ε]κ[ύ]νησα θεὸν Ἑρμῆν μέγιστον) protulit etiam Light Travels cet. p. 270. nescio utrum ex titulo n. 5077. an ex titulo n. 5090. Potest esse praeterea ex titulis n. 5094. 5099.

5078.

Ibidem, in propylo templi; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 24. cum interpretatione Letronnii p. 27. Ex schedis Lewisii edita est ab Yorkio et Leakio in Transact. of the Roy. Soc. of Litt. Vol. I. P. I. p. 225. 4. (cf. Yorke et Leake les principaux monum. Ég. du Musée Brit. 1827. p. 28. n. 4.) Ex Gavio repetiit Letronnius Journ. des Sav. 1824. p. 302 sq. et Welcker Syllog. epigr. Gr. n. 197. p. 247. ed. sec.

ΗΛΘΕϹΤΡΑΤΗΓΟϹϹΩΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟϹ ΗΟΛΛΙΚΛΖΩΝ
. . . . . ϹΟΙΔΕΛΝΑΞ+ΕΛΧΙΔΟϹϹΟΙϹΔϹΟΙϹ
. . . . . . ΝΤΡΙΙΕΤΛΞΥΚΑΙΑΙΘ+ϹΙϹΓ ΡΓΡΙΗ
ΧΘΙ ΙΝΟϹΡΕΖΕΘΥΗΠϹ . Ϲ

Ἦλ[θ]ε στρατηγὸς [ἐ]ῶν Ἀπολλώνιος [ἔνθ]α [δ]ικ[ά]ζων
ἀνδράσι]· σοὶ δέ, ἄναξ, Ψέλχιδος [ὃς με]δ[έε]ις
Αἰγύπτου] τ[ε με]ταξὺ καὶ Αἰθιό[πων νεάτης γῆς,
σήμερον εὐ]χό[με]νος ῥέζε θυηπ[όλιον.

Pauciores litteras praebet Lewis: vs. 1. ΗΛΘΕ ϹΤΡΑΤΗΓΟϹΕΩΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟϹ . . . . . Vs. 2. ϹΟΙΔΕΑΝΑΞΨΕΛΧΙΔΟϹ, nihil praeterea. Vs. 3. ΜΕΤΥΞΥΚΑΙΑΙΘΙΟΠΩΝ. Gavii apographum intactum reddidi. Ceterum ex simili titulo Gavius tab. XIII. n. 26. protulit hoc fragmentum:

ΗΛΘΕϹΤΡ/ . (ἦλθε στρ[ατηγὸς - -)

Restituit Letronnius, qui vs. 2. init. proposuit θνητοῖς vel λαοῖς. Apollonius idem aut is videtur esse qui posuit titulum n. 5076. (conf. n. 5077.), aut is, qui n. 5075. De sententia vss. 2. 3. expressa cf. n. 5100. De formula νεάτη γῆ cf. n. 4923.

5079.

Ibidem, in templo; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 18. cum interpretatione Letronnii p. 27.

ΑΙΤΕΛ ΔΩ . Ϲ . ΙΛ ΤΟΕ ΛΡ ΕΙΠΟΛΛΘΝΟϹ
Π . ϹΟΚ Ν . ΛΘΩΝΜΕΓΑΛΕΜΗΝΤΔΩΙ
Κ . ′ . . . ϹΑΤΟ . . ΟΔΚΤΝΗΜΑΤΩΝΙΝΩΝΤΥΝΤΑΙΝ

'Απ[ο]λ[λ]ώ[νιος αὐ]τὸς [πα]ϱ[α]γενόμ[ε]νος π[ϱο]ς[ε]κ[ύ]-ν[ησα] Θ[εὸ]ν μέγαν 'Ε[ϱ]μῆν - - - κ[αὶ ἐποίη]σα τὸ [πϱ]ο[ς]κ[ύ]νημ[α] τῶν ἰδίων π[ά]ντων.

Vs. 3. legit etiam Letronnius. Vs. 2. extr. vide ne fuerit Παότνουφιν forma decurtata. Cf. n. 5073. 5097. 5100.

5080.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 4. cum interpretatione Letronnii p. 26.

ΑΡΠoΚΡΑCΗΚΩΑΝΑΒᾹΙΝΩΝΜ . ΤΑΕ
ΠΡЄCΒΕΥΤΟΥΚΑΙΤΑΛΙoΥΓΡΑΜΜΑΤF. . .
ΤΗΝΚΥΡΙΑΝΚΑCΙΛΙCCΑΝΚΑΙΤoΠΡoϹ
ΕΠoΗCΑΩΔΕΠΑΡ\ΤΩΚΥΡΙΩΕΡW.
ΚΛΙΕΜΑΤΟ·ΥΚΛΙΑΝΘΟΥCΗCΚΛΙ . .
ΞΑΙΔΡΗΑCLΙΖΡΑΙL̂ΜΔΕΣ

'Αϱποκϱᾶς ἥκω ἀναβαίνων μ[ε]τὰ 'Ε - - - πϱεσβευτοῦ καὶ Ταλίου γϱαμματ[έως, τῶν πεϱὶ] τὴν κυϱίαν [β]ασίλισσαν, καὶ τὸ πϱοσ[κύνημα] ἐπόησα ὧδε παϱ[ὰ] τῷ κυϱίῳ 'Εϱμ[ῇ, Θεῷ μεγίστῳ], κ[α]ὶ 'Εμάτου κ[α]ὶ 'ΑνΘεύσης κ[α]ὶ ['Αλε]ξα[ν]δϱήας. L ιζ̄ [Κ]αίσ[αϱος - - -

Harpocras ad deum accessit una cum legato et scriba imperatoriis, qui Sabinam Augustam (τὴν κυϱίαν βασίλισσαν) biennio ante in Aegypto versantem (n. 4727 sqq.) comitabantur. Annus XVII. est Imp. Hadriani, p. Chr. 133. Letronnius legebat L ιζ 'Αδϱιανοῦ Καίσαϱος τοῦ κυϱίου. Idem vs. 4. dedit τόδε; sed ὧδε ferri potest (cf. n. 5050. 5082.).

5081.

Ibidem, in propylaeo templi; ediderunt Burckhardt Itin. Nub. p. 106. Belzoni p. 71. ed. Angl. Gau Monum. Nub. Inscr. tab. XIV. n. 56. cum interpretatione Letronnii p. 28. Tractavit Letronnius Recherches cet. p. 477. Tres versus extremos transcripsit et edidit Light Travels cet. p. 270. aeri incisos, cum interpretatione Youngii.

ΔΟΜΙΤΙΟCΑΡΡΙΑΝΟC
CΤΡΑΤΙCΤΙЄΙΡΗΒΙΤoΥΡΑΙ
ΙΦΗΛΙΚΟCΚΑΙΔΟΛΛΙΤΙΝ
ΟΥΙΟCΛΛoΥCΥΝΤΩΠΑΝΤ.
ΟΙΚΩΠΡoCЄΚΥΝΗoΑ
ΘЄΟΝΜЄΙΓcΤoΝЄΡΜΗ·
LΚ̄ΑΔΡΙΑΝΟΥΚΑΙCΑΡΟC
ΤoΥΚΥΡΙΟΥΤΥΒΙιΗ̄

Belzoni menda non annoto. Vs. 1. Burckh. ΔΟΜΙΣΙΟC. Vs. 2. Gav. CΤCΛΤΙCΤΙЄΙΡ cet. Burckh. CΤΡΑΤΙCΠЄΙΡ cet.; in fine Burckh. Ν p. I. Vs. 3. init. primum ductum I omittit Burckh.; pro extremo Ν Burckh. lacunam duobus punctis notat. Vs. 4. extr. Gav. ΤΩC . Μ, Burckh. ΤΩΠΑΝΤΑ. Vs. 6. extr. Gav. ЄΡΜΠ, Burckh. ЄΡΜΗ ., Light ЄΡΜΗ. Vs. 7. extr. Gav. ΡΑΥCΑΙCΑΙ, Burckh. ΚΑΙCΑΡΟC, Light ΚΑΙC. . . .

Δομίτιος 'Αϱϱιανὸς στϱατι(ώτης) σπείϱη(ς) β̄ 'Ιτουϱαί[ων] Φήλικος, καὶ Δομιτι[ανὸς] ὁ υἱός [μ]ου σὺν τῷ παντ[ὶ] οἴκῳ πϱοσεκυνή[σ]α[μεν] Θεὸν μέγιστον 'Εϱμῆ[ν]. L κ̄ 'Αδϱιανοῦ Καίσαϱος τοῦ κυϱίου, Τυβὶ ιη̄.

De cohorte II. Ituraeorum cf. n. 5050. et 5110. et quae de re militari monuimus Introd. p. 314. Cognominatur *Felix*, ut cohors prima felix Theodosiana (Not. Imp. p. 212.). Titulus positus a. XX. Imp. Hadriani, die XVIII. mensis Tybi, i. e. a. p. Chr. 136. die 15. mensis Ianuarii.

5082.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 13. cum interpretatione Letronnii p. 27.

\CΚΛΗΠΙΑΔΟΥΙΕΡoΔΟVΛ
ΟΠΡoCΚΥΝΗΜΝΩΔΕ
ΑΡΑΤΩΚΥΡΙΩCΡΜΗ

'Α]σκληπιάδου ἱεϱοδούλ[ου τ]ὸ πϱοσκύνημ[α] ὧδε [π]αϱὰ τῷ κυϱίῳ ['Ε]ϱμῇ.

De vocula ὧδε cf. n. 5080. De ἱεϱοδούλοις cf. Introd. p. 306. *a*.

5083.

Ibidem, in propylaeo templi; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 1. cum interpretatione Letronnii p. 26. Citavit Letronnius Journ. des Sav. 1825. p. 103. not. 3. et in dissertatione: Nouvel examen de l'inscription de Silco p. 10. not. (conf. Matériaux pour l'hist. du Christianisme cet. p. 10. not.) Ex inedito Richteri diario dedit Franckius Richtersche Inschriften I. 14. p. 107. (cf. p. 500.) Ex Gavio repetiit Welcker Syllog. epigr. Gr. n. 193. p. 244. ed. sec.

ΧΑΙΡЄΡΜΗΠΑΤΡΩΙΘΔΙΔΟΤΔΑ
ΡЄΤΗΝΑΧΙΛΛΗΙ . .
ΚΑΙΚΛЄΟCЄCΝΠΑΡΟΝΤΗ
ΡΑCΑΝCΤΧΟΜЄΝΩΙ
ΤΡΙCΜΑΚΑΡЄΡΛΛЄΙΑΟΙ.ΩΟΝ
ΤΡΙΤΑΤΗΝΛΝΥCΛCCΟΙ^
ΑΙΤЄΟΜΑΙΤΡΙCCΩΝΤЄΡΜcr
ΙΑЄΙΝΑΤΑ . ϽΝ

Vs. 3. Gav. ΚΛЄΙ/CCC, Richt. ΚΛЄΟCЄC. Vs. 5. extr. Gav. ΩΜUΝ, Richt. ΟΙΜΩΝ, quae composui. Vs. 7. init. Richt. ΛΙΤЄΟΜΑΙ, et in fine ΤЄΡ . ΜΩ. Vs. 8. Richt. ΙΑЄΙΝΑΓΑΜΩΝ.

Χαῖϱ', 'Εϱμῆ πατϱῷε, δίδο[υ] δ' ἀϱετὴν 'Αχιλῆϊ
καὶ κλέος ἐς λιπαϱὸν γῆϱας ἀνεϱχομένῳ.
τϱὶς μάκαϱ 'Εϱμεία, οἶμον τϱιτάτην ἀνύσας σοι
αἰτέομαι τϱισσῶν τεϱμ' [ἐς]ιδεῖν ἀγα[Θῶ]ν.

Restituit Letronnius, neque opus est ut in enarranda ratione Franckii tempus teramus. Vs. 2. in voce ΑΧΙΛΛΗΙ quadratarius Λ bis posuit. Vss. 3. 4. Welcker bene monet: „*precatur auctor, ut, quum tria adorandi causa itinera fecerit, terna sibi bona deus quasi rependat.*"

5084.

Pselci, hodie Dakkeh, in propylo templi; ediderunt Light Travels cet. p. 270. aeri incisam cum interpretatione Youngii p. 273. et Gau l. c. tab. XIV. n. 34. cum interpretatione Letronnii p. 28. Ex schedis Lewisii edita est etiam ab Yorkio et Leakio in Transact. of the Roy. Society of Litt. Vol. I. P. I. p. 225. 1. (cf. Yorke et Leake les principaux monum. Ég. du Musée Brit. 1827. p. 28. n. 1.) Ex Lightio repetiit Letronnius Recherches cet. p. 478. n. 3.

ΗΡΑΚΝΗϹΟΚΔΑΗ
ΡϢΝΗΡϢΝΟϹΥΙΟϹ
ΗΛΘΟΝΚΑΙΠΡΟϹΘ
ΚΥΝΗϹΑΕΡΜΗΝΘЄ
ΘΝΛΛЄΓΙϹΤΟΝ

Dedi apographum Gavii. Reliqui aliter distinguunt versus. Vs. 2. init. Ρ omittit Light. Idem deinceps habet ΗΡϢΝΘΥΚ nec quidquam praeterea. Vs. 3. init. Gavianum Α ex reliquis mutavi in Λ.

Ἡρακλῆς ὁ κ[αὶ] Ἥρων Ἥρωνος υἱὸς ἦλθον καὶ προς-[ε]κύνησα Ἑρμῆν θεὸν μέγιστον.

5085.

Ibidem, in propylo templi; edidit Gau l. c. tab. XIV. n. 32. cum interpretatione Letronnii p. 28.

ΚΙΛΚΛΑΙΛΙΙ ..ΠΟΛΛϢΝΙΟΥ
ΠΛΜΜΛ ΚΝΛЄΙΗϹΤΗϹΤΟΥ
ΠЄΙΙЄΛЄϹ ΙΝΗΝΝΟΜΟΥΗΛϹΟΝ
ΚΑΙΠΡΟϹ(-Κ ΑΘЄΟΝ . ΓΙ(ΤΟΝЄ
ΛЄΠΟΙΗ.ΛΤϢΝЄΝ.

Ἡρα]κλ[ε]ί[δης Ἀ]πολλωνίου [γρα]μμ[ατεὺς] κ[αὶ] λ[ο-γι]στὴς τοῦ πε[ρ]ὶ Ἐλε[φαντ]ίνην νομοῦ ἦλ[θ]ον καὶ προσεκ[ύνησ]α θεὸν [μέ]γιστον Ἑ[ρμῆν καὶ τὸ προσκύ-νημα] ἐποίη[σα] τῶν ἐ[μῶν πάντων.

Restituit Letronnius, nisi quod vs. 1. init. male legit Κλ. Κλεώνυμος, et in fine omittit *πάντων*. Alius videtur esse qui posuit titulum n. 5090.

5086.

Ibidem, in propylo templi; ediderunt Legh. Itin. Aeg. p. 85. Light Travels cet. p. 270. aeri incisam, cum interpretatione Youngii p. 273. et Abb. Boyeri p. 275 sqq. Burckhardt. Itin. Nub. p. 106. Gau Mon. Nub. Inscr. tab. XIII. n. 5. cum interpretatione Letronnii p. 27. Ex Lightio et Burckhardto repetiit Letronnius Recherches cet. p. 164.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣΕΡΛΛΩΝΟΣΣΥΝΗΛΘΟΝ
ΚΑΙΠΡοΣΕΚΥΝΗΣΑΤοΝΑΥΤοΝΘΕοΝ
ΕΤοΥΣ ΛΒ ΚΑΙΣΑΡΟΣΦΑΩΦΙ

Leghius expressit Є, Ϲ et Ϣ, reliqui Ε, Σ et Ω, nisi quod Lightius et ipse Ϣ praebet. Vs. 3. extr. Legh. Burckh. ΦΑΟΦΙ, Light ΦΛοΦΙ.

Καλλίμαχος Ἕρμωνος συνῆλθον καὶ προσεκύνησα τὸν αὐτὸν θεόν. ἔτους λβ Καίσαρος, Φαωφί.

Annus est XXXII. Augusti, qui est annus II. epochae Christianae. Alium annum exsculpsit Boyerus l. c. male computatis annis Augusti, qui anni in Aegypto ab a. XXX. ante Chr. nat. computantur. Cf. Introd. p. 309. *a*. De forma tituli cf. n. 5107.

5087.

Ibidem, in propylo templi; edidit Gau l. c. tab. XIV. cum interpretatione Letronnii p. 28.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΝΜΜϢΝΙΚЄΝϹΟΡΙΝΟϹ
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΑΦΡΟΔΙϹЄΙ//
ΚΜΑΦΜΙΝЄ ΦϢΤΙΝЄ
ΓΑΥΤΝΦΙ

Τὸ προσκύνημα [Ἀ]μμώνι(ος) Κενσορῖνος.
Τὸ προσκύνημα Ἀφροδίσει[ος].
Τὸ προσκύνη]μα Φ[λα]μίν[ιος] Φωτῖν[ος παρὰ τῷ κυρίῳ] Παϋτν[ούφιδι.

Letronnius nomina genitivo casu expressit. Idem vs. 6. dedit *παρὰ τῷ κυρίῳ Παϋτνούφι*, fortasse recte. De cognomine hoc Mercurii cf. ad n. 5073. 5100.

5088.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 20. cum interpretatione Letronnii p. 27.

ΑΥΦΙΔΙΟϹΚΛΠΜΗΟ
ΙΑΤΡΟϹΛЄΓΙϢΒ.ΛΤΟ
ΠΡΟϹΚΥΝΗ...ϹΠ.
ΠϹϲ|\ΙϢΝd\ΤϢΚΥΡΙϢϹ.
ΜΗΠϢΑΔΓΙΤΗϹΚ⌣Ι
ΤϢΝΙΔΙϢΝΠΑΝΤϢ.

Αὐφίδιος Κλ[ή]μη[ς], ἰατρὸς λεγιῶ(νος) β̅[κ̅], τ[ὸ] προσ-κύνη[μα ἐ]π[όη]σα [π]α[ρὰ] τῷ κυρίῳ [Ἑρ]μῆ [τῆς] ἀδ[ελφ]ῆς κ[α]ὶ τῶν ἰδίω[ν] πάντω[ν.

Male Letronnius vs. 1. *Αἰλιανός* (ubi aperte *Κλήμης*), et vs. 5. *τοῦ ἀδελφοῦ*. De legione XXII. cf. Introd. p. 314. *a*.

5089.

Ibidem, in ara rupta; edidit Gau Monum. Nub. tab. 54. 2.

ΑΥΡΗΛΙΟϹΚΛΗΙ
ΕΠΑΡΧ

Αὐρήλιος Κλή[μης] ἔπαρχ[ος Αἰγύπτου vel Θηβῶν.
Vide Introd. p. 323. *b*.

5090.

Ibidem; edidit Gau Monum. Nub. Inscr. tab. XIII. n. 15. cum interpretatione Letronnii p. 27.

ΚΛ . . . . . ΧΠΟΛΛΩΝΙΟΥΗΡΑΩΚΛΤΕΥϹ
.ΙΡΙ(. . . . . Ι'ΠΕΡΙΕΝΕΦΑΝΤΙΝΗΝΗΛΘΟΝΙ
ΡϹϹϹ . . . ΝΗϹΑΘΕΟΝΕΡΜΗΝΜΕΓΙϹΤΟΝ

Κλ - - - [Ἀ]πολλωνίου [γ]ρα[μμα]τεὺς [καὶ λογιστὴς τοῦ] περὶ Ἐ[λ]εφαντίνην ἦλθον [καὶ π]ρ[ο]ς[εκύν]ησα θεὸν Ἑρμῆν μέγιστον.

Γραμματέα καὶ λογιστὴν τοῦ περὶ Ἐλεφαντίνην νομοῦ habes n. 5085. et ipsum Apollonii filium. Sed ille manifesto Heraclides audit.

5091.

Ibidem; edidit Gau Monum. Nub. Inscr. tab. XIV. n. 39.

ΚΟΡΝΗΝϹ
ϹΕΡΗΝΙΟ

Κορνή[λιος] Σερῆν[ος]?

5092.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 23. cum interpretatione Letronnii p. 27.

ΤΟΠΙΟϹΚΥΜΗΛΙΑ·ΚΟϹ
ΚШΝΙΟΥΠΑΓΑΤΩΚΥΡΙ
ΩϹΟШΗΚΛΙΤΟΥΠΑΤΛΟϹ
ΛΥΤϹVΚΝΤΗШΗΤϹϹ . .
ΛΙΥΤϹΥΚ'\ΩΛ\ΖΛΕΝ
ΦΩΝΛΥΤΟΥ . . ΙΙΛ . .
ΚΥΛΟV

Τὸ π[ρ]οσκύ[ν]η[μ]α Κοσκωνίου πα[ρ]ὰ τῷ κυρίῳ [Ἑρ]μῇ, κ[α]ὶ τοῦ πατ[ρ]ὸς [α]ὐτ[ο]ῦ κ[αὶ] τῆς μητ[ρὸς α]ὐτ[ο]ῦ κ[αὶ τ]ῶ[ν ἀδ]ελφῶν [α]ὐτοῦ. [L - Καίσαρος τοῦ] κυ[ρί]ου.

Restituit Letronnius.

5093.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 8. cum interpretatione Letronnii p. 27.

ΧΟϹΚΑΙΗΡΑΚΛΕΙΟΕΙΙΛΟϹΜΕΝ
ϽϹΤΟΝΚΥΡΙΟΝΕΤΜΗ

Ἀδ]χος? καὶ Ἡράκλειο[ς ἤ]λ[θο]μεν [πρὸ]ς τὸν κύριον Ἑ[ρ]μ[ῆν].

Letronnius initio dedit Καλλίμα]χος. Desideramus nomen brevius.

5094.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 7. cum interpretatione Letronnii p. 27.

. . ΟΥ:ΝΤΟϹΛΙΒΟ
. . ΗΝΛΗΛΘΟΙ
. . ΚΑΙΠΡΟϹΕΚ
. . ΗϹΑΘΕΟΝ
. . . ΜΗΛΛΕΤΙϹ
. . ϽΝ

Κ]υΐντος [Λ]ίβ[υς? Κυρ]ηνα(ῖος)? ἦλθο[ν κ]αὶ προσεκ[ύν]ησα θεὸν [Ἑρ]μῆ μέ[γ]ισ[το]ν.

Letronnius vs. 1. dedit Λιβῶ[ναξ], parum probabiliter.

5096.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 22. cum interpretatione Letronnii p. 27.

ΤΙΟΠΡΟϹΚΥΜΗΜΑΙΟΥΛΙΟΥΜΑΡΕΙΝΟΥ
ϹΥΕΤΡΑΝϹΥΚΑΙΥΗϹϹΥΝΒΙΟΥΛΙΧϹ (ΙΟΥ)
ΚΑΙΤΟΥΥΚ'ΑΥΤΟΥΛΛΑΡϹΙΝΟΥΤ
ΚΑΙΤΩΝ ΕΛΦΩΝΛΛΙΤΟΥΠΑΡΑ
Τ . . . ΡΙΩΕΓ . . ΓΛ \ϹΙΑΝΟΥΤΟΥ
. . . . . ΚΥϹϹ . . ΓЬΙΤΟ

Τὸ προσκύ[ν]ημα Ἰουλίου Μαρείνου [Ο]ὐετραν[ο]ῦ καὶ [τ]ῆς συνβίου Ἰου[λ]ίας καὶ τοῦ υ[ἱοῦ] αὐτοῦ Μαρ[ε]ίνου καὶ τῶν [ἀδ]ελφῶν [αὐ]τοῦ π[α]ρὰ τ[ῷ κυ]ρίῳ [Ἑρμῇ. L - Ἀδρ]ιανοῦ τοῦ κυ[ρίου, Τυβ]ὶ ι[θ].

Ita legit etiam Letronnius.

5096.

Pselci, hodie Dakkeh, in propylo templi; edidit Gau Monum. Nub. tab. 36. Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1822. p. 290. et Recherches cet. p. 476. Ex schedis Lewisii edita est etiam ab Yorkio et Leakio in Transact. of the Roy. Society of Litt. Vol. I. P. I. p. 225. n. 5. (cf. Yorke et Leake les principaux monuments Ég. du Musée Brit. 1827. p. 28. n. 5.)

ΤΟΠΡοCΚΥΝΗΜΑ
ΠΕΤΕΗCΙCΚΡΟΥΙ
ΠΟΙΩΠΑΡΑΤΩ
ΚΥΠΟΥΠΑΥΤΝοΥΦΙC

Lewisius primum versum terminat in ΚΡΟΥΙ, de reliquis secundum versum exhibens. Vs. 3. Gav. ΠΑΙΑ, Lew. ΠΑΡΑ. Vs. 4. Lew. ΚΥΡΙ. ΠΑΥΓΝΟΥΦΙ.

Τὸ προσκύνημα Πετέησις Κρούϊ ποιῶ παρὰ τῷ κυ[ρίῳ] Παΰτνούφι.

Letronnius vs. 2. extr. legebat *ἱερουργός*. Sed nomen ibi esse videtur apparere ex consensu lectionis hoc in titulo et n. 5097. ubi manifesto idem Peteesis est. De cognomine Mercurii conf. ad n. 5073. 5087. 5097. 5100.

5097.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 28. cum interpretatione Letronnii p. 27. Ex schedis Lewisii edita est etiam ab Yorkio et Leakio in Transact. of the Roy. Society of Litt. Vol. I. P. I. p. 226. n. 6. (cf. Yorke et Leake les principaux monum. Ég. du Musée Brit. 1827. p. 29. n. 6.)

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΙΙΜΑΠΕΤΕΝCΙCΚΡΟΥΡ
ΠΛ.ΛΤ ΙΕCΝΜΕΓΙCΤΟΝ
ΠΑΥΓΝΟΥΦΙΚΚΑΤΩΔΝΔΗΝΩC
C·ΙΝ/CΕΟΗΡΟΛΛΞΛΙΙΑΡΟC
ΚΑΙCΑΡοCΤΟΥΚΥΡΙοΥΗΕCΟΡΗ
ΑΕΠΑΓΔΘΩ

Lewis vs. 1. nihil nisi ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ notata lacuna. Vs. 2. nihil nisi ΘΕΟΝΜΕΓΙCΤΟΝ. Vs. 3. ΠΑΥΓΝΟΥΦΙCΚΑΤΩΑΝΑΝΗΩC. Vs. 4. nihil nisi ΑΛΕΞΑΝ.. ΟC.

Τὸ προσκύν[η]μα Πετέ[η]σις Κρού[ϊ] π[αρὰ θ]ε[ὸ]ν μέγιστον Π[α]ΰ[τ]νούφι[ν] κα[ὶ] τῶ[ν ἀ]δ[ελφ]ῶ[ν. L -] Σεο[υ]ήρο[υ Ἀ]λ[ε]ξ[άν]δρο[υ] Καίσαρος τοῦ κυρίου, Μεσορὴ ᾱ, ἐπ' ἀγ[α]θῷ.

Peteesis idem est n. 5096. Vs. 2. extr. Letronnius addit *Ἑρμῆν*. Vide tamen n. 5096. Idem vs. 3. dedit *τῶν ἀδελφῶν*. De cognomine Mercurii cf. ad n. 5073. 5087. 5097. 5100. Titulus est ex annis p. Chr. 222 - 235.

5098.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 17. cum interpretatione Letronnii p. 27.

ΙΤΟΠΡΟCΚΥ
ΙΝΗΜΑΠΕΤΕ
ΠΟΥΗΡΙCΕΡ
ΧΙΙΝΟCΚΑΙ

Τὸ προσκύνημα Πετεπούηρις Ἕρ[μω]νος καὶ - - -

5099.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 9. cum interpretatione Letronnii p. 27.

CΑΡΑΠΙΩΝC\, ΙΤΩΝΟC
CΤΡΑΤΗΓΟCΙΙΛΩΝΙ⁻ ΙΠΡΟC
ΕΚΤΝΗCΑΘΩΝCΡΙ⁻⁻ΙC⁻-ΠcΤoΝ

Σαραπίων Σ[αραπί]ωνος, στρ[α]τηγὸς [ἦ]λ[θο]ν [κα]ὶ προσεκ[ύ]νησα θ[εὸ]ν [Ἑ]ρ[μῆ μ]έ[γι]στον.

5100.

Ibidem, in duobus locis templi Mercurii; edidit Gau Antiquitat. Nub. tab. XIV. n. 30. 43. cum Letronnii interpretatione p. 28. Ex schedis Gavii edidit Letronnius Recherches cet. p. 570 sqq. et tractavit iterum in opere: Recueil des inscr. Gr. et Lat. d'Ég. T. I. p. 205 sqq. n. XIX. ubi habuit etiam ex schedis Lenormanti. Transcripsit etiam Lewis et edita est ab Yorkio et Leakio in Transact. of the Roy. Society of Litt. Vol. I. P. I. p. 225. n. 2. (conf. Yorke et Leake les principaux monuments Ég. du Musée Britannique 1827. p. 28. n. 2.) Ex Letronnio repetiit Parthey de Philis insula p. 85.

ΘΕΩΜΕΓΙCΤΩΕΡΙCΛΩ
ΠΑΥΤΝΟΥΦΙΔΙΑΙΓΥΠΤΟΥ
CΥΝΟΡΙΗΝΚΑΙΑΙΘΙοΠΩΝ
ΜΕΤΕΧΟΝΤΙΤΗΝΠΕΡΙΤοΝ
ΝΑΟΝΧΡΥCΩCΙΝΕΠΟΙΗCΕΝ
ΙΕΡοΙCΑΝΗΡΜΕΜΕΛΗΜΕΝοC
ΑΚΥΛΑCΑΤοΥΡΜΕΙΝοCοΥΕΤΡΑΝοC
ΕΥΞΑΜΕΝΟCΡΩCΙΝΚΑΠΕΚΝοΙC
ΚΑΙΓΑΜΕΤΗ

Eadem continentur exemplo altero, nisi quod in eo vs. 2. init. scriptum est ΠΑΥΤΝΟΥΒΙΔΙ, et versus 7. deest universus; in quo auctorem, quum per modestiam omisisset nomen suum, titulum alio loco repetiisse addito nomine suspicatur Letronnius. Plenius exemplum transcripsit Lewisius, qui vs. 1. ΕΡΜΑΩ, ubi Gav. in altero exemplo ΕΙΜΛΩ.

Θεῷ μεγίστῳ Ἑρ[μῆ] Παΰτνούφιδι Αἰγύπτου συνορίην καὶ Αἰθιόπων μετέχοντι τὴν περὶ τὸν ναὸν χρύσωσιν ἐποίησεν ἱεροῖς ἀνὴρ μεμελημένος Ἀκύλα[ς] Σατουρνεῖνος Οὐετρανός, εὐξάμενος ῥῶσιν κα[ὶ τ]έκνοις καὶ γαμετῇ.

De templo Mercurii *Παΰτνούφιδος* cf. ad n. 5073. 5087. 5097. Saturninus inauravit partes interiores templi secundo vel tertio demum post Christum sae-

culo. Hinc novum Letronnio accedit argumentum demonstranti templa Aegypti paulatim et sero absoluta esse. Exempla vocis συνορία ex Periplo maris Erythraei (p. 178. ed. Blanc.) adstruxit Letronnius. Ea sane hoc loco designare potest regionem Philis in meridiem usque ad Hieran Sycaminon, ubi fines imperii Romani; videturque Letronnio esse ipsa regio Dodecaschoenus intelligenda, quae memoratur Ptolemaeo Geogr. IV, 6. p. 108. In universum tamen συνορίη posita est eo sensu, quo hodie dicitur τὰ σύνορα (τὰ μεθόρια). Titulus ab imperitia auctoris colorem quendam poeticum traxit, ut, si eum dixeris sibi visum esse versum facere hexametrum

Αἰγύπτου συνορίην καὶ Αἰθιόπων μετέχοντι,

et pentametrum

εὐξάμενος ῥῶσιν καὶ τέκνοις καὶ γαμετῇ,

non iniquior esse videaris. Sententiam priorem expressit alius n. 5078. titulo in propylo eiusdem templi posito: Αἰγύπτου τε μεταξὺ καὶ Αἰθιόπων νεάτης γῆς. Etiam ἱεροῖς μεμελημένος dictio poetica, de qua Letronnius confert Nonn. Dionys. XXXVII, 495. ubi πυγμαχίῃ μεμελημένος. Conferri potest, si tanti est, etiam versus ex inscriptione metrica in Syria reperta (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1837. p. 171.):

πάνσοφος εὐσεβίῃ μεμελημένος ἱεροφάντης.

5101.

Ibidem; edidit Gau Monum. Nub. Inscr. tab. XIV. n. 31. cum interpretatione Letronnii p. 27.

ΤΊ+ΟϹϹΕΙΟΥΑΙΟΕϹΖΙΑΤΙΩΤΗϹ
ΛΕΓΕΩΝΟϹ·ΙΙΙ·ΚΥΡΪΙΝΑΙΚΙΙ⌒
ΧΩΡΟΓΡΑΦΗϹ·ΑϹΕΛΛΝΗϹΘΗ
ΤΩΝΓΟΝΕΩΝΠΑΡΑΤΩΙΚΥΡΙ
ΩΕΡΜ. ΚΑΕΤΟϹΤΙΒΕ
ΙΙΟΥΚΑ..ΛΡΟϹϹΕΒΑϹ Η ⊣
Μ..ΡΓ.Ρ

Τίτ]ος Σέ(ξτος) Ἰού[λ]ιο[ς] στ[ρ]ατιώτης λεγεῶνος III Κυρ[η]ν[α]ϊκ[ῆ]ς χωρογραφήσας ἐμνήσθη τῶν γονέων παρ[ὰ] τῷ κυρίῳ Ἑρμ[ῇ]. κα ἔτο[υ]ς Τιβε[ρ]ίου Κα[ίσα]ρος Σεβασ[τοῦ], Μ[εσο]ρ[ὴ] β.

Annus XXI. Tiberii est a. p. Chr. 33. Nota siglum Romanum III p. Γ̄ et negotium χωρογραφίας. De legionibus in Aegypto agentibus cf. Introd. p. 314. *a.*

5102.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIV. n. 35.

ΤΕΡΗΝΟϹ
ΕΡΜΩΝϹϹ
ΑΔΤΙΔΝΕΊ.
ΠΕΤΚΑ...

Σ]ερῆνος Ἕρμων[ο]ς Ἀδρι[α]νε[ὺς] Πετ[ρ]α[ῖος - - -

Hadriana Petra nota ex nummis. Homo Hadriana Petra oriundus dici Ἀδριανεὺς Πετραῖος potest. Cf. ad n. 6015.

5103.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIV. n. 38. cum interpretatione Letronnii p. 28. Vss. 1-3. editi sunt ab Yorkio et Leakio ex schedis Lewisii in Transact. of the Roy. Soc. of Litt. Vol. I. P. I. p. 225. (cf. Yorke et Leake les principaux monum. Ég. du Musée Brit. 1827. p. 29. n. 5.)

ϹΩΚΡΑΤΝ.ϹΑΓΑΘΟΠΟΥΔ
ΕΓΕΝΟΜΗΝΕΝΥ.ΚΕΙ
ΕΙ\ΝΗϹΘΗΝΤΩΝ..ΟΝΕ
ΚΑΙΤΟΠΡΙΝ.....\....
ΙΕΜΗϹΛΙΙΤΡ...ΑΦΡ
ΑϹΚΗ..ΛΟΥΡ Ϲ.
ΑΝΗΛΙΟ>ΚΑΙϹΤ..Υ Δ
ΚΥΡΙΛΕΥϹΙΛΛΙΙ)Ϲ..
ϹΗΜΕΡΟΝ

Vs. 1. Lew. ϹΩΚΡΑΤΗϹΑΓΑΘΟ...ΟΥ. Vs. 2. idem ΕΓΕΝΟΜΗΝΨΕΛΚΕΙ. Vs. 3. idem ΕΜΝΗϹΤΗΝ ΤΩΝ nec quidquam praeterea.

Σωκράτ[η]ς Ἀγαθόπου [παρ]εγενόμην ἐν [Ψέλ]κει [καὶ] ἐ[μ]νήσθην τῶν [γ]ονέ[ων] καὶ τὸ πρ[οσκύνημα ἐπόησα] ἐμῆς [μη]τρ[ὸς] Ἀφρο[δισί]ας κ[αὶ ἐμ]οῦ [πατρὸς Κορ]νηλίο[υ] κ[α]ὶ [ἀδελφοῦ] Κυρίλ[ο]υ σ[ὺν παντὶ τῷ οἴκῳ?] σήμερον.

Letronnius vss. 1. 2. dedit Ἀγαθόποδος ἐγενόμην, vs. 7. Αὐρηλίου.

5104.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 19. cum interpretatione Letronnii p. 27.

ΤΡΦΩΝΤΡΧ:ΦΩΝΟϹΟΓΡΑΤΙΩΙΤΗϹϹΠΕΙΡΗϹΦΑΚΟΝ....
ΟΥΗΛΘΟΝΚΑΙΠΡΟϹΕΚΥΝΗϹΑΤΟΝΜΕΤΙϹΤΟΝΕΡΜΗΝ...
ϹΦΟΧΥϹΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩΝΤΡΥΦΩΝΚΑΛΛΛΩΝΙΟΥΚΑ..
ΟΥΚΑΙΓΕΙΛΛΟΘϹΥΙΑΙΑΛΕΞΘΥΤΟϹΑ ΛΛΕΞΔΑΡΔΓ.
ΕΤΟΥϹΙΑΚΑΙϹΑΡΟϹΤΕΒΕΡΙΟΥϹΕΒΑϹΤΩ~..

Τρ[ύ]φων Τρ[ύ]φωνος [στ]ρατιώτης σπείρης - - - ἦλθον καὶ προσεκύνησα τὸν μέγιστον Ἑρμῆ[ν, καὶ τὸ προσκύνημα ἐπ]ο[ίη]σ[α] καὶ τῶν τέκνων Τρύφων(ος) κ(αὶ) Ἀμμωνίου κα[ὶ] - - - ου καὶ Τειμοθ[έου κ]αὶ Ἀλεξοῦτος Ἀλεξά[νδ]ρας. Ἔτους ιδ Καίσαρος Τ[ι]βερίου Σεβαστ[οῦ - - -

Vss. 1. extr. 2. init. β̄ ἀκον[τιστ]οῦ dedit Letronnius qui aliquando etiam coniecerat θ̄ ἀκοντιστῶν

(Recherches p. 477.). Sed potest subesse nomen tribuni. Vs. 3. init. Letronnius ἐφ᾽ ἑαυτοῦ. Sed dubium non est quin vs. 2. extr. interierint aliquot litterae. Itaque vs. 3. init. sumpsi fuisse ЄΠΟΙΗC[A]. Vs. 4. ante ᾽Αλεξάνδρας Letronnius interposuit καί. Videtur tamen ᾽Αλεξοῦτ et ᾽Αλεξάνδρα eadem persona esse. Annus XIV. Tiberii Imp. incidit in a. p. Chr. 26.

5105.

Pselci, hodie Dakkeh; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 21. cum interpretatione Letronnii p. 27.

. . . Μ . . . . ΥΛΛΙΩΙΝ . .
. . . ΥΒΙΑΛΟΣΣΥΛΛΒΙΟΥΚΛΩ
ΔΙΟΥΙCΙΔΩΡΑCΚΑΙΑΦΡΟΔΙ
ΝΤΙΛΝΤΟCΟΙΚΟΥΑΥΤΩΝΚΑΙΤΩΝ
ΝΩCΚΟΝΤΟCCΗΛΘΡΟΑΠΑΡΑΤΩΙ
ΙΕΛΡΙΑΝΟΥΤΟΥΚΥΡΙΟΥΑΛΕΕΡΙΚΕΤΡΑ . . Η

Τὸ προςκύνημα τοῦ δεῖνος καὶ Ε]ὐβία[ς τῆ]ς συμβίου, κ[αὶ τῶν τέκνων ᾽Απφ]ίου? ᾽Ισιδώρας καὶ ᾽Αφροδι[σίας? καὶ τοῦ πα]ντὸς οἴκου αὐτῶν καὶ τῶν [φίλων καὶ τοῦ ἀναγι]νώσκοντος σή[με]ρο[ν π]αρὰ τῷ [κυρίῳ ῾Ερμῇ. L ιε [᾽Αδ]ρι[α]νοῦ τοῦ κυρίου, [Μ]ε[σο]ρὴ κ̄, ἐγρά[φ]η.

Vs. 2. incertum Εὐβίας τῆς, sed tamen incertius Εὐσεβίας τῆς, quod dedit Letronnius. Vs. 3. init. incertum etiam ᾽Απφίου. Letronnius ibi αὐτοῦ, quod propterea abiiciendum est quod paulo post sequitur αὐτῶν (vs. 4.). Hoc αὐτῶν ad patrem et matrem pertinet. Vss. 4. 5. Letronnius audacissime τῶν αὐτοὺς ἀναγινωσκόντων. Annus XV. Hadriani incidit in a. p. Chr. 131.

5106.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 6. cum interpretatione Letronnii p. 26. 27.

. . ΡΗΛΙΚΙΩΝΑΠΟΛΛΩΝ
. . ЄΤΡΑΤΩΟCΦΙΛΩΝΤΟΥ
. ΡΠC ΛΘΩΝΕΙΩΨЄΛΚΙΝ
. ΥΝΗCΑΘЄΟΝΜЄΠCΤΟΥЄΡΛ
. . ΤΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΤΩΝΝΙΛЄΙ
. . ΛЄΠΑΝΤΩΝ

Φ]ηλικίων ᾽Απολλων[ίου, σ]τρατ[ηγ]ὸς Φιλῶν τοῦ [᾽Ομβε]ίτο[υ ἐ]λθὼν εἰ[ς] Ψέλκιν [προσεκ]ύνησα θεὸν μέγιστο[ν] ῾Ερ[μῆν, καὶ ἐπόησα τὸ] προςκύνημα τῶν [φ]ιλ[ούντων μ]ε πάντων.

Inde a voce ἐλθὼν (vs. 3.) restituit Letronnius. Exsculpsit olim vs. 1. init. Αὐ]ρή(λιος) [Μ]ικίων, quae nomina in catalogo strategorum Introd. p. 317. *a.* delenda reponendumque ibi *Felicio*.

5107.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. XIII. n. 3. cum interpretatione Letronnii p. 27.

. . ΛΙΠΠΟΥCΥΝЄΛΘ ΩΝ
. . . ΥΝΗCΑΤΟΝΑΤ . ΤΟΝ

῾Ο δεῖνα Φι]λίππου συνελθὼν [προσεκ]ύνησα τὸν α[ὐ]τὸν [θεὸν - - -

Conf. n. 5086.

5108.

Composui hoc loco fragmenta similia a Gavio *Pselci* transcripta, quae insignivi litteris *a. b. c. d. e. f.* Sunt ap. Gav. in Inscr. tab. XIII. 11. 16. 27. XIV. 41. 44. et in Monum. tab. 54.

a.

ΤΟΝΜЄΓΑΝΑΙ·ΙΝΑΤΩΙ . .
ΠΤΥΝΟ . . . CΛΟΝ

b.

ΚΑΙCΑΡΙΑΙΩΝΙΟCΦΙΛΟC ...
CΡΛΛΗΔ ...

c.

CΥΜΗΝΚΑΙΠΡΟCΚ

d.

ΠΑΡΑΤΟΝΚΥ . .

e.

f.

ΦΙCЄΡΟΙΘ

a. nihil apparet nisi τὸν μ[έ]γ[α]ν.

b. Καίσαρι αἰώνιος φίλος - - - Vs. 2. fortasse [῾Ε]ρ[μ]ῆ - - - Sequuntur utrinque notae numerales ͵δφ, ͵δφπ.

c. ἦλθον παρὰ τὸν κύριον ῾Ερ]μῆν καὶ προς[εκύνησα vel simile.

d. ἦλθον] παρὰ τὸν κύ[ριον ῾Ερμῆν cet.

e. fragmentum rationum notis numeralibus iis, quas Arabes Indicas vocant, confectarum. Vs. 1. videtur esse ١١١٠٣ i. e. 11,103. Vs. 3. ٦٣٨٣ i. e. 6383. Cf. Silv. de Sacy Gramm. Arab. p. 75.

f. videtur inesse nomen Aegyptiacum in syllabam φις desinens, ut Πάνουφις.

5109.

Sequuntur inscriptiones testarum a Gavio (Monum. Nub. Inscr. tab. VIII. et IX.) *Pselci* transcriptae numero 38, illustratae magnam partem a Niebuhrio ap. Gavium p. 18. 19. 20. quas ob parvitatem atque argumenti similitudinem uno conspectu composuimus aliis numeris signatas. Omisi titulum ap. Gav. IX. 25. utpote peregrina lingua conceptum. Conf. testas Elephantinae insulae n. 4864 - 4891.

Harum inscriptionum maiore parte continentur apochae militum Romanorum pro acceptis cibariis. Hinc patet Pselci aliquando castra fuisse Romanorum. Magistratus, cui exhibentur apochae, est optio centurionis, aliquoties is vocatus παραλήμπτης σίτου. Alio sensu vocabulum παραλήμπτης (i. e. παραλήπτης) habetur n. 5075. De aetate horum titulorum probabiliter Niebuhrius, qui statuit maximam partem imperantibus Septimio Severo et Caracalla scriptos esse; id quod prodere videtur annus XXII. saepius obvius in his titulis. Cf. n. 4986 sqq. Apocha in formam epistolae composita est. Quumque milites plerumque nesciant scribere, ab alio haud raro concepta apocha est; unde formula: ἔγραψα ὑπὲρ αὐτοῦ (μὴ εἰδότος γράμματα). Praeter has apochas aliae reperiuntur testae similium epistolarum fragmenta continentes. Videamus de singulis. Posuimus primo loco apochas apocharumque fragmenta ea, in quibus comparet temporis designatio.

N. 1. (Gau VIII. 2.)

N. 1. Ἔγραψα Μάρκος - - -
στρατιώτης - - - -
καὶ παραλήμπτου σί[του·
Τιθόης Ἀσκληπιάδῃ ὀπτίωνι
χαίρειν· ἔλαβον παρὰ σοῦ δύο μ-
ηνῶν σίτου ἀρτ(άβας) ἑπτὰ καὶ
ὀβολοὺς εἴκοσι.

L $\overline{\iota\gamma}$, Μεσορὴ $\bar{\varepsilon}$.

Πετέησις Πολύδας.

Miles praeter cibaria accepit etiam pecuniam. Vs. 6. videtur esse vox ἀρτάβη (cf. n. 15.). Annus XIII. videtur esse Impp. Sept. Severi et Caracallae, ut n. 4980. Itaque titulus scriptus est a. p. Chr. 204. Nomina ad marginem appicta videntur indicare scribam optionis. Vs. 4. et partem vs. 5. legit etiam Niebuhrius.

N. 2. (Gau IX. 27.)

N. 2. Κόμαρος Κομάρου στρατιώ-
της $\bar{\chi}$ Ἡρακληανοῦ Ἀσκληπιάδῃ
ὀπτίωνι χαίρειν· ἔλαβον παρὰ σοῦ
οἴνου - κέραμὸν δύο μηνῶν ἕνα
ἄχρι τοῦ ὀψωνίου. ὁ δεῖνα
συνστρατιώτ(ης) $\bar{\chi}$ Γλύκωνος ἔγραψα
ὑπὲρ αὐτοῦ γράμ[μα]τα μὴ [εἰ-
δότος. L $\overline{\iota\varepsilon}$, Μεσορὴ $\bar{\beta}$.

Plurima legit Niebuhrius, qui vs. 6. Χιὰκ μηνὸς et vs. 8. extr. dedit Μέσορ $\overline{\kappa\beta}$. Siglum X vs. 2. 6. indicare videtur centurionem. Idem siglum habes n. 3. Vs. 4. Reuvens Lettres à Mr. Letronne III. p. 59. legit κέραμον ὠππηκίου, qui vs. 5. proposuit ἄχρης ι· ὀψωνίου, . . αμμ . . . . et vs. 6. X Πυιμνος. Vs. 5. extr. latere videtur nomen eius qui scripsit pro milite. Annus XV. fuerit a. p. Chr. 206. Vide supra, coll. n. 4982.

N. 3. (Gau VIII. 1.)

N. 3. Μάρκος Αὐρῆλις Ἰοῦλις Ἡρακλίονος στρα(τιώτης) $\overline{\chi}$ Τιθόη[το]ς Ἀσκληπιάδης ὀπτίων παραλήμπτου σίτου (h. e. Ἀσκληπιάδῃ ὀπτίωνι παραλήμπτῃ σίτου) χαίρειν· ἔλαβον παρὰ σοῦ τὸν σῖτόν μου ὑπὲρ μηνὸς Χυάκ· τὸ ταβήλλιον τοῦτο ὑπὲρ αὐτοῦ Πιῶγος? ἔγραψα. L $\overline{κβ}$, Ἀθὺρ $\overline{κε}$.

Παλ - - -

Titulum integrum legit Niebuhrius, cuius tamen lectionem vs. 5. extr. ὑπὲρ Αὐρηλίου non recepimus quum manifesto legatur ὑπὲρ αὐτοῦ. Annus XXII. est quartus Caracallae, p. Chr. 214. Cf. n. 4986. De siglo X vs. 2. conf. ad n. 2. Ταβήλλιον est Latinum *tabella*. Nomen eius qui scripsit vs. 6. init. non certum est. Etiam nomen infra scriptum (conf. ad n. 1.) certa via non contigit legere.

N. 4. (Gau VIII. 19.)

N. 4. - - - Ὡρίων Ἀσκληπιάδῃ - - - ρως παραλήμπτου (p. παραλήμπτῃ) σίτου χαίρειν· ἔλαβον παρὰ σ[οῦ] σείτου μηνῶν [ἑπτὰ ἀρτάβ]ας $\overline{φ}$, μηνὸς Ἀθὺρ καὶ Χοιάκ, Τυβί, Μεχείρ, Φαμενώθ, Φαρμουθί, Παχών, γεινομέν(ων) μηνῶν ἑπτὰ - - - [ὁ δεῖνα ἔ]γραψα ὑπὲρ [αὐτοῦ]. L $\overline{κβ}$, Μεσὼρ $\overline{ϛ}$.

Videtur miles accepisse pecuniam in septem menses. Titulus eodem anno scriptus est, quo n. 3. Infra scripta sunt nomina ut n. 3. (conf. n. 1.)

N. 5. (Gau VIII. 20.)

N. 5. Ἰοῦλις - - - - - - Ἀσκληπι[άδ]ῃ [ὀπτίωνι] χαίρειν· ἔλαβον ἐν - - - σίτου ἀρτάβ - - ὑπὲρ μηνὸς Χυάκ. L $\overline{κβ}$. - - - ἔγραψα - - - -

Vs. 3. locus indicatus videtur ut n. 8. 17. Vs. 4. videor mihi ἀρτάβας dignoscere (cf. n. 15.). Annus videtur idem esse, cuius sunt n. 3. 4. Infra scriptum est Διόνυσις - - - (cf. ad n. 1. 3. 4. 7. 8.).

N. 6. (Gau IX. 23.)

N. 6. ʿΟ δεῖνα] ʾΑπιανοῦ ʾΑσκληπιάδῃ
παραλ]ήμπτης (p. παραλήμπτῃ) σίτου χ(αίρειν)·
ἔνει]μας τὸν σῖτόν μου
μηνὸς] - - - L $\overline{\kappa\beta}$, Χυάκ.

De anno conf. n. 3. 4. Infra nescio quid appictum sit. Conf. n. 1. 3. 4. 5. 7.

N. 7. (Gau IX. 33.)

N. 7. ʿΟ δεῖνα] - - - ʾΑσκληπιάδῃ
ὀπτίωνι χαίρειν]· ἔλαβον παρὰ [σοῦ
τὸν σῖτόν μ]ου ὑ(πὲρ) μηνὸς Χο-
ιάκ. L] $\overline{\kappa\beta}$, ʾΑθὺρ $\overline{\kappa\epsilon}$.
ὁ δεῖνα - - - - - -
ἔγραψα ὑ(περ) [αὐτοῦ.

Conf. n. 6. Infra appictum est nescio quid. Conf. n. 1. 3. 4. 5. 6. Extremi ductus fere similes sunt n. 5. 8. coniicias his subesse ʾΑλεξ(ανδρεύς).

N. 8. (Gau IX. 21.)

N. 8. - - - Ψείσωρος ὀπτίων ʾΑσκληπ[ιά-
δῃ - - - παραλήμπτ(ῃ) σίτ(ου) χα(ίρειν)· [ἔλαβον
παρὰ σοῦ ἐν Πετεησίῳ? - - $\overline{\iota\gamma}$ - - -
- - - - - - ἃ ἔδωκας σήμερον
ἄχρι λόγου συναρέσκων. L $\overline{\kappa\beta}$, Φαωφί.
Βῆκις νεώτ(ερος) - - - - -
- - -

Asclepiades optioni cuidam summam solverat in antecessum. Vs. 4. Ƶ siglum est numismatis. Vs. 3. Πετεῆσιον si recte lectum est, locus est quidam (conf. n. 5. 17.). Vs. 5. legit Niebuhrius. De anno et de subscriptis cf. n. 3 sqq.

N. 9. (Gau VIII. 17.)

N. 9. est finis apochae similis, ex qua apparet: L $\overline{\kappa\beta}$, Χοιάκ. [῞Ι]ππαρχος ἔγραψα ὑπὲρ [αὐτοῦ. Infra fortasse Παμήεις ὑπογραφεὺς - - De anno conf. titt. anteced.

N. 10. (Gau IX. 34.)

N. 10. Finis apochae, ut n. 9. Apparet annus L $\overline{\kappa\beta}$ (de quo conf. titt. praeced.) et Φαωφί.

N. 11. (Gau VIII. 4.)

N. 11. Ὁ δεῖνα Πετέψαϋτ - - - Αὐρηλίῳ?
Ἀσκληπιάδῃ π(αρα)λήμπτ[ῃ σίτου
ὀπτίωνι χαίρειν· ἔ[λαβον
παρὰ σοῦ σίτου - -
δύο ὑπὲρ μ[ην - -
Μεχὶρ - -

Vs. 5. extr. vox mensurae decurtata excidit. Fortasse ἀρτ. (ἀρτάβας). Cf. n. 15. Incertum h. l. praenomen Αὐρηλίῳ. Vide tamen n. 17.

N. 12. (Gau VIII. 5.)

N. 12. Ὁ δεῖνα] στρατιώτης $\overline{\chi}$
- - - Ἀτκλη]πιάδῃ παραλ(ήμπτῃ)
σίτου χαίρ]ειν. ἔλαβον παρὰ
σοῦ σῖτον ὑ]πὲρ μη[ν]ὸς
- - -
ὁ δεῖνα ἔγραψα ὑπὲρ αὐτοῦ.

Vs. 1. de siglo $\overline{\chi}$ cf. n. 2. 3. Vs. 2. init. nomen proprium excidit secundo casu expressum.

N. 13. (Gau VIII. 6.)

N. 13. Ἐράσμιος Χρήστ[ου] Ἑρμᾶς κιβαρί(ων) - - -
[χαί]ρειν· ἔλαβον [παρὰ σοῦ τὸν σῖτ]όν μου
- - - - - -

Ἑρμᾶς sumo esse pro dativo Ἑρμᾷ (conf. n. 3.), ut is nunc sit optio, cui apocha redditur.

N. 14. (Gau VIII. 11.)

N. 14. Βολλουσιανὸς στρατιώτ(ης) - - - Ἀσκληπιάδης [παραλή]μπτου σίτου χαίρειν· [ἔλαβον πα]ρὰ [σοῦ] τὸν σῖτόν μου [ὑ]πὲρ μηνὸς Χ[οιάκ.
- - -

Ἀσκληπιάδης παραλήμπτου est p. Ἀσκληπιάδῃ παραλήμπτῃ (cf. n. 3.). Vs. 4. videtur qui scripsit apocham ipse omisisse per incuriam σοῦ.

N. 15. (Gau VIII. 12.

N. 15. Ὁ δεῖνα Σεραπίω(νος) [Ἀσκληπ]ιάδης ὀπτίων [χαίρειν]· ἔλαβον σίτου ἀρτάβην μηνὸς Ἀθύρ.
- - - -

Ἀσκληπιάδης ὀπτίων est p. Ἀσκληπιάδῃ ὀπτίωνι (cf. n. 3. 14.

N. 16. (Gau IX. 26.)

N. 16. - - - Ἰοῦλις - - - [Φιλ]ίππου - - - [Ἀσκληπι]άδῃ ὀπτίω(νι) [παραλήμπτῃ] σίτου χαίρ[ειν· ἔλαβον παρὰ σοῦ] τὸν σῖτ[όν μου ὑπὲρ μηνὸς] Χυά[κ - - -

N. 17. (Gau IX. 35.)

N. 17. Ὁ δεῖνα - - είνου - - -
- - Αὐρηλίῳ Ἀσ[κληπιάδῃ
ὀπτί]ωνι χαίρειν· ἔλαβο[ν
τὸ]ν σῖτόν μου ἐν Πε - - -
μη]νὸς Φαμενώτ.
Μεχὶρ κε̅. Κλαύδιος
- - ων ἔγραψα ὑπὲρ αὐτοῦ
μὴ εἰδότος [γρά]μματα.

Non dubito quin optio sit idem Asclepiades in his titulis obvius, qui nunc praenomine vocatur Aurelius. Vs. 4. extr. coniicias locum indicatum esse, fortasse eundem, qui legitur n. 8.

N. 18. (Gau VIII. 16.)

N. 18. Ὁ δεῖνα Ἀσκληπι]άδῃ παραλ[ήμπτῃ σίτου χαίρειν· ἔ]λαβον παρ[ὰ σοῦ σίτου ἀρ]τάβ - - - - - - - [ἔγραψα] ὑπὲρ αὐτο[ῦ - - -

N. 19. (Gau IX. 22.)

N. 19. Nihil fere exsculpo. Vs. 1. init. Πάσημις. Vs. 4. extr. videtur esse ὑπέρ.

N. 20. (Gau IX. 28.)

N. 20. Nihil certi definire licet. Vs. 4. videndum ne sit γινώσκειν.

N. 21. (Gau IX. 29.)

N. 21. vs. 1. videtur esse ἐκ τοῦ et vs. 5. extr. Μεχὶρ κη̅.

N. 22. (Gau IX. 30.)

N. 22. vs. 1. Ἑρμᾶς aut Σεραπᾶς, vs. 2. Σερήνῳ.

N. 23. (Gau VIII. 7.)

N. 23. vs. 3. Ἑρμείνου. Conf. n. 34. Vs. 5. fortasse ἐν μηνὶ Παχών.

N. 24. (Gau VIII. 13.)

N. 24. vs. 3. fortasse ὑπὲρ μηνῶν.

N. 25. (Gau IX. 37.)

N. 26. (Gau IX. 38.)

N. 27. (Gau VIII. 9.)

N. 28. (Gau IX. 24.)

N. 28. Niebuhrius vss. 2. 5. legit καὶ παραδοχῆς; vs. 3. παραδοχῆς; vs. 4. Ψενθάησις. Quod hic crebro redit siglum ō videtur denotare obolum. Sunt rationes. Siglum sub finem vs. 4. Niebuhrius idem putat esse, quod habetur n. 8.

N. 29. (Gau VIII. 18.)

N. 29. Παναχάης - - - - - - -
Ἡρακ[λ]εῖ? χαίρειν· ὀφ[ε]ίλ[ω σοι? - -
- - - - - - - -

Apocham esse statuit Niebuhrius, qui legit fere haec quae dedimus. Potest tamen esse alius generis epistola, si legas: ὁ φίλος - -

N. 30. (Gau VIII. 14.)

N. 30. Vidit Niebuhrius esse rationes, in quibus mentio κυάμων et σκορόδων. Idem vs. 5. init. putat esse $\overline{\mathrm{PK}}\Phi$ siglum Φ de nummo interpretans (cf. n. 5008.). Vs. 1. κυαμ[ίων; vs. 2. σκορό[δων; vs. 6. κυαμ[ίων; vs. 8. fortasse ἀρτ[άβα]ς; vs. 9. Πάσημ[ις; vs. 10. κυαμίων. Igitur est de horrei rationibus.

N. 31. (Gau IX. 32.)

N. 31.

Epistola restitui non potest, quod initio et in altero latere nonnulla interciderunt. Tantum apparet sermonem esse de pecunia reddenda. Vs. 1. init. vario modo legi potest. Niebuhrius praeter alia censet inesse C̅Λ̅Φ̅ ut n. 30. Vs. 2. extr. εὔχαρις τῶ vel εὐχαριστῶ, an ἡ Ῥινεύχαρις? ut sit: ἃς ἡ Ῥινεύχαρις τῷ - - [ἔδωκε] δρα(χμὰς) φ̅ ἐνεργαζο[μένας; quo posito ἐνεργάζεσθαι de foenere dictum esset. Sed nihil decerno. Non minus incerta sunt vss. 5. 6. ἃ γὰρ Ἀσὲμ ἡμῖν [ὀφείλει, ἀποτι]σάτω σὺ (p. σοὶ), καὶ ἃ Ἕρμων - - - Vs. 7. κ]αὶ ἡμῖν ἀσπάζου τ[ὸν - - - Vs. 8. - - ἐὰν καταβ[άλῃς - - - Vss. 9. 10. αὐτῷ. ἀρκεῖται γὰ[ρ ἀπολαμβάνων] καὶ δέκα? ἐλά[βομεν? - - - Vs. 11. - - ἐν τῷ Σαραπείῳ. Vs. 12. ὑπ]ὲρ τῶ[ν λεγομένων? Vs. 13. γιν]ώσκ[ω] κ - - - Vs. 14. Εὐτυχεῖτε. Huius fragmenti apographum cum Boeckhio communicavit Niebuhrius, in quo apographo etiam decimus quintus apparet versus spatio maiore relicto seiunctus a reliquis. Hic versus continet haec:

Hoc est, ut videtur, διὰ Παμέους. Is igitur pertulit litteras.

N. 32. (Gau VIII. 10.)

N. 32.

Αὐ(ρηλία) Μάγνα Σεράπι τῷ - - - -
- - χαί[ρειν·
Ἐὰν μὲν εἴληφας [Θ]εραπεί[αν ἐκ
τῆς [φερού]σ[η]ς τὸ ὄστρακον, - -
ἢ καί, ἐὰν κὲ σαυτῷ το[ῦτο
δοκῇ, γράψον μοι πά[λιν
ἐπι]στ[ο]λήν.

Est epistola feminae ad maritum, ut videtur. Vs. 4. extr. videtur verbum omissum esse ut in aposiopesi. Vss. 5. 6. usque ad μοι legit etiam Niebuhrius, qui vs. 3. init. proposuerat ἐὰν ᾖ σου εἴλη. Sed ἐὰν μὲν εἴληφας certum videtur; neque offendit particula ἐὰν p. εἰ posita.

N. 33. (Gau VIII. 15.)

N. 33. Fragmentum epistolae, qua Asclepiades optio (n. 1-12. 14-18.) videtur praecepisse ut traderetur aliquid ferenti litteras. Vs. 1. comparet Ἀσκληπ[ιάδης], vs. 2. τ]ῷ φέροντι τοῦτο.

N. 34. (Gau VIII. 3.)

N. 34. Est fragmentum simile n. 23. ubi post nomen Ἑρμείνου iidem fere ductus cernuntur.

N. 35. (Gau VIII. 8.)

N. 35. - - - Ἀάρων πατέρ μου. ἔγ[ραψ]α - - -

N. 36. (Gau IX. 31.)

N. 36. - - - ἔγραψα. Fortasse Ψενσ]έραπις ἔγραψα.

N. 37. (Gau IX. 36.)

5110.

Ad *Hieran Sycaminon* (hodie Meharrakah), ubi fines imperii Romani (cf. ad n. 5100.), templum fuit Isidi et Sarapidi sacrum. Ibi inscriptiones partim incisas partim colore rubro nigrove pictas transcripsit Gau Monum. Nub. Inscr. tab. IV. et V. Tractavit Niebuhrius ap. Gav. p. 11. 12. Prima haec in media porta insculpta habetur ap. Gav. tab. IV. n. 1. (cf. Niebuhr. ibid. p. 11.)

ΑΠoΛΛϮΝΙΛ
CΠΙΡΗB̄ΙΤ
CΠΙЄΗΑΦΛ
ΠΡΟCЄΚΥΙΕ
ΤΟΝЄΝΙЄΒΑ
ѠΥΡΙѠΝ.CΧ
. . . . . ΝΗ
ΤΗcCΤ.ΥΝG
ΑCΛG.ΥΚΧΧCC
ΚΙV . . CΥΝΘC
ΛΛ\V ΝΤΟΙ
ΚoΝΓUCΟΗΛ

Ἀπολλ[ω]νί[δης - - στρα(τιώτης)] σπίρη(ς) β̄ Ἰτ[ουρ(αίων), ὄντος τῆς] σπί[ρ]ης (ἑκατοντάρχου) Φλ - - -, προσεκύ[νησα] τὸν ἐν ἱε[ρ]ᾷ [Συκαμίν]ῳ [κ]ύρι[ο]ν Σ[άραπιν, καὶ τὸ προσκύ]νη[μα ἐπόησα] τῆς συν[βίου μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου?] κ[αὶ τῶν φιλούντων με καὶ] το[ῦ ἀναγινώσ]κοντος [σ]ή[μερον.

Nonnulla restituit Niebuhrius, qui tamen audacius vs. 2. CΠΙΡΗ mutavit in στρατιώτης. Recte idem vs. 3. litteram Λ pro P̄ habuit quod siglum est centurionis. De cohorte II. Ituraeorum conf. n. 5050. 5081.

5111.

Ibidem; edidit Gau Monum. Nub. emblema 8. ad tab. 39.

CΛoΥΤΙѠΝΑΝЄGΗѠЄΝΥΛЄΙΥΝΙC
ΤΙΛΙѠΙΥCЄΡCΙΝΜ...ΚΙΙΥ.......

Γλουτίων ἀνέθηκεν - - -

Cum hoc nomine proprio, si tamen recte lectum est, comparabis nomen Aegyptii cuiusdam Γλοῦς ap. Xenoph. Anab. I, 4, 16. Eorum, quae sequuntur, lubrica ratio est. Varia enim extundi possunt, prout singulos ductus colligaveris.

5112.

Ibidem, in pariete interiore, litteris magnis; edidit Gau Monum. Nub. emblema 8. ad tab. 31.

oΠΡΟC\ιΝΗ
ΤΙCΥoΥЄιΗΚoΥΝ((ΙΙ)
ΤΙѠΤoΥΚΑΙΤѠΝЄΥCЄΒCC
ΤΑΤѠΝΓΟΝЄѠΝΚΑΙΓΑΙΟΥ
)ΥΜΙΚΡoΥΛΔЄΛΦoΥΚΑ
ΙΙΛΟΙΠѠΝΑΔЄΛΦC

Τ]ὸ προσ[κύ]νη[μα - - - τί[ο]υ Οὐε[ρ]ηκούν[δου στρατιώτου καὶ τῶν εὐσεβ[ε]στάτων γονέων καὶ Γαΐου το]ῦ μικροῦ [ἀ]δελφοῦ κα[ὶ τῶν] λοιπῶν ἀδελφ[ῶν.

Nomen Οὐερηκοῦνδος redit n. 5114.

5113.

Ibidem, in tabula; edidit Gau l. c. (conf. Niebuhr. ibid. p. 12.)

ΑΡΑΠΙC XSB
ΙCΠΑΝΚΑΛoC XSB

Ὁ Σ]άραπις χξβ̄.
Ἶσ(ις) πάνκαλος χξβ̄.

Sunt versus ἰσόψηφοι, ut n. 5119. (cf. Vol. II. n. 3544. 3545. 3546.) Utriusque versus numerus est DCLXII. Isis nunc πάνκαλος audit, ut alias ῥοδόστερνος (n. 5115.). Quippe Isis μυριώνυμος est. Vide n. 5120.

5114.

Ibidem, in epistylio; edidit Gau Monum. Nub. Inscr. tab. v. n. 6. (conf. Niebuhr. ibid. p. 12.)

ΠΝΙΑΝΕΛΠ.ϹΩΙΕΡΗΚΡΥ..
ΔЬΔΕΚΑΧΑFΧΟΤΡΤΙΙϹ..
ΚΥΝΗΑΛΑΑΝΔΡΟϹΑϹΑΘΟΥ
ΚΑΙΑFΝGΤΑΤΟΥϾΔΕΚΑΕΜ
ϹΑ\ΙΤUϹΤΡΙΩΕΥΧΝΙϹΤΟΥ
ΜΕΛΙΠΟΑϘΑΙΚΑΤΙΛΛΑΝΟΥΑΙΙΤΟΥ
ΚΛΙϹΑΡΟϹΤΟΥΚΥΡΙϹΥΘΩΘΠ
ΟΥΑ Λ.ΝΠΩΤΙΕΠϹΩΗϹΑ

- - - - Οὐ]ερηκ[ο]ύ[ν]δ[ου] δεκα[δ]ά[ρ]χο[υ - - τὸ προσ]κύνη[μ]α ἀνδρὸς ἀ[γ]αθοῦ καὶ ά[γ]νοτάτου, ὧδε καθίσαντος τρί[ς], ᾧ εὐχ[αρ]ιστοῦμε[ν] πο[λλ]ά, [καὶ] Ἀ[πο]λλ[ω]ν[ί]ου, ᾱ [ἔ]του[ς] Κ[α]ίσαρος τοῦ κυρίου, Θῶθ [η̄], Οὐαλ[εριανὸς]? πεπόη[κ]α.

Nonnulla restituit Niebuhrius, ut quae initio tituli nos dedimus. Vss. 4. 5. Niebuhrius legit ἤδε καθαρεύσαντος—καὶ εὐχαρίστου; male. Nos tamen dedimus ὧδε καθίσαντος τρίς, *qui hic ter consedit*. De vocabulo ὧδε conf. n. 5050. Verecundi praenomina non expiscor.

5115.

Ibidem, in pariete inscriptio rubro colore picta; edidit Gau Monum. Nub. Inscr. tab. v. n. 5. (conf. Niebuhr. ibid. p. 12.) Ad latus inscriptionis pictus est nisus (éparvier).

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΠΛΥΧΙϹΠΤΕΦΑΥΠ
ΚΑΙΠΕΙΕΠϽVΛΛΡΙϹΚΝΠΕΧΩ ΙΗϹ
ΑΙΝΔΔΥΝΤϹΛΑΝΑΡΕ!ΚΛΥΑΙΕΚ
ΤЬΠΟΙϹLΠΙUΙΑΗΙΚΥVΙΑΡΟΔΟΓΤΕΡΝ
ΚΗΤ.ΟΥΚΥ|ϷΙΟΥϹΗΡΑΠΙΑGϹϹ\ΙΛ\Ϲ
Π\ΟΥΚЬΤΟΙБF̄ΝΗΔΑΕΑΓΩΑr.ϹΗ
ΝΕΙΩΝΚΝΛΛΛ.ΑϹΤΠΝΗΛΙϹΥΚ.
ΤΑϽΛΟϹΙΙ ΩΙwΤΝΩΚυΝ ΚΙ/V
Ｅ3Ь ЕΗ Α ⊏ ΕΤΙϹ·ΕΥΑΑΧΛΓΗ3ΑΗЬΦΒ
ΑVΤΩΤΟ\ϹΗΝΙ.ΙΙ . . . RΚϰ

Τὸ προσκύνημα Παϋχίστου? ἐφ' αὐτ[οῦ] καὶ Πε[τ]επούμης κ[αὶ] Πεχώ[τ]ης? ἀν[α]δύντ[ε]ς ἀνδρεί[α] κ[αὶ] ἀ[ρε]τῇ πο[τε?] π[αρ]ὰ [τῇ] κυ[ρ]ίᾳ Ῥοδοστέρν[ῳ] κ[αὶ] τοῦ κυρίου Σ[α]ράπιδος συ[νεύν]ου? καὶ τ[ῶν συν]αδέλ[φ]ω[ν γε]νε[τ]ῶν? κ[αὶ χά]λ[κ]ασπιν Ἡλί[ο]υ, κ[αὶ τῶν ἀναγι]νω[σ]κόν[των καὶ ὁ γρά]ψας. Ἔτ[ους ι̅]α Ἀλ[ε]ξά[νδρου] Αὐτ(οκράτορος) τοῦ ἡ[μῶν κυρίου - - -

Titulus pessime compositus, in quo restituendo non mihi ipse satisfeci. Nonnulla occupavit Niebuhrius ut vss. 1-3. Primum incerta sunt nomina eorum, qui fecerunt τὸ προσκύνημα. Primum nomen Niebuhrius legit Παΰχις, secundum Πετετσούμης. Vs. 5. transitus fit in genitivum, quum sequi debeat dativus. Rursus vs. 9. init. si recte coniecimus, ὁ γράψας est pro τοῦ γράψαντος. Cf. n. 5048. Vs. 7. χάλκασπιν ἥλιον dedit Niebuhrius. Puto auctorem voluisse χαλκάσπιδος Ἡλίου. Quae intermedia sunt, incerta manebunt. Sumpsi ea referri ad parentes Isidis quae nunc Ῥοδόστερνος audit (conf. n. 5113.), et Sarapidis; quamquam cur deinceps Ἥλιος appelletur, non liquet. Vide n. 5120. In fine Niebuhrius sibi visus est legere Αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου ἔτει κ̅β̅. Probabilius est, opinor, quod nos dedimus. Ex quo titulus scriptus videtur a. p. Chr. 232.

5116.

Ibidem, in columna incisa inscriptio; edidit Gau l. c. tab. v. n. 7. (conf. Niebuhr. ibid. p. 12.)

ΤΟΠΡΟϹΠΕΤΕ

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΠΕΤΕΗϹΙϹ<ΑΝϹΩϹ
ΚΑΙΠΑΤFΔΝcΝΔV
ΊΙ:

Τὸ προς(κύνημα) Πετέ[ησις.
Τὸ προσκύνημα Πετένσις Σαν[έ]ως καὶ Πα[τρα]νέν[ο]υ[φις
- - -

Coniicias priorem titulum a quadratario inceptum relictum esse, quod omisisset ΚΥΝΗΜΑ. Nomen ultimum compono cum eo, quod habetur n. 4993. Πατραονένουφις.

5117.

Ibidem, in media porta incisa inscriptio; edidit Gau l. c. tab. v. n. 9. (conf. Niebuhr. ibid. p. 12.)

[*Textum vide pag. seq.*]

Π.] Ῥόδιος - - - - - ἱππεὺς [σπείρ]ης [ᾱ Θηβα]ίων [ἐποίησ]α τὸ πρ[ο]ς[κ]ύνημα τῶν ἐμ[ῶ]ν π[ά]ντ[ω]ν.

Γ[ά]ϊος Αὐφίδιος [ἱ]ππωΐατρος [ἦ]λθ[ο]ν καὶ προσεκ[ύ]νησα.

ΓΡΟΔΙΟϹϤΘ.. ΡΑΝ.\ Ւ.
ϜΠΠΕΥϹΛ.ΗϹΙΙ.. Ϲ Ι˥ΙΩΝ\
.Ε.Ι.ΑΤ:ΠΡ Ϲ ΥΝΗΜΑ
ΤΩΝΕΜΙ:ΝΠΑΝ ΤΑΙΝΙ
ΓΛΙΟϹΑΥΦΙΔΙΟϹ.ΠΠΩΙΑΤΡο
ΠΛΘΑΝΚΑΙ.ΠΡΟϚΕΚϹΝΗ
Ι. ϹΑ

Niebuhrius vs. 1. init. legebat Πρόκλος, audacius, ut videtur. Idem vidit vs. 2. extr. nomen turmae fuisse coniecitque $\overline{β}$ Ἰτουρα]ίων. Vs. 7. si lacuna est, coniicias προσεκύνη[σα τὴν κυρίαν Ἶσιν καὶ] Σά[ραπιν.

5118.

Ad *Hieran Sycaminon* (hodie Maharrakah), in eadem porta, in qua est n. 5117.; edidit Gau l. c. tab. v. n. 10. (cf. Niebuhr. ibid. p. 12.)

ΤΙΙΟΦΙΥΙΟVΚΡΙϹϹΠϹΟΥ

Est ex maiore titulo, ex quo apparet Κρίσπου. Niebuhrius legebat καὶ τοῦ φίλου υἱοῦ Κρίσπου. Sed ne υἱοῦ quidem certum videtur. Possis τρ]οφί[μ]ου.

5119.

Ibidem, in epistylio colore rubro picta inscriptio; edidit Gau l. c. tab. IV. n. 2. (conf. Niebuhr. ibid. p. 11. qui Gavianum exemplum correxit ex apographo Bailliano.) Habeo etiam ex schedis Partheyi.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΤΗϹΚΥΡΙΑϹΒΡΟΥΤΤΙΑΣΦΑΡΙΑΣ —Ꭿ+ΟΓ
ΚΑΙΤΟΥΤΕΚΝΟΥΑΥΤΗΣΙΟΥΝΚΟΥΜΕΓΙΣΤΗΔΟΣΑΔΙΑΒΙΟΥ —Ꭿ+ΟΓ
ΚΑΙΟΜΟΙΩΣΤΟΥΤΕΚΝΟΥΑΥΤΗΣΜΑΡΚΕΛΛΟΥ¦ΗΛΑΜΠΡΑΑΞΙΑ —Ꭿ+ΟΓ
ΚΑΙΟΜΟΙΩΣΜΑΣΙΜΙΩΝΟΣΤΕΚΝΟΥΠΑΣΗΣΤΗΣΠΑΙΔΕΙΑϹΔΟΓΜΑ —Ꭿ+ΟΓ
ΚΑΙΤΟΥΠΑΤΡΟΣΑΥΤΩΝΜΑΣΙΜΟΥΔΕΣΙΟϹΑΝΗΡΑΕΙΔΟΚΙΜΟϹΠΑΙΔΕΙΑ —Ꭿ+ΟΓ
ΚΑΙΑΡΕΑϹϹΕΡΑΠΙΑΔΟϹΚΑΙϹΩϹΤΡΑΤΟΥΗΛΙΟΥΕΠΙΤΕΥΓΜΑ —Ꭿ+ΟΓ
ΚΑΙΒΡΟΥΤΤΙΟΥΒΡΟΥΤΤΑΡΑΤΟϹΟΝΑΓΑΠΑΗΦΑΡΙΑΙϹΙϹ —Ꭿ+ΟΓ
ΟΛΗϹϹΥΝΓΕΝΕΙΑϹΤΗϹΑΒΑϹΚΑΝΤΟΥΑΝΔΡΕΙΟϹΝΕΑΝΙΑϹΜΑΣΙΜΟϹΕΓΡΑΨΑᏅ+ΟΓ

Gaviano exemplo edito desunt notae numerales ad dextram pictae. Dedi apographum Partheyi. Vs. 1. extr. Gav. ΒΡΟΥΠΑϹΟΛΡΙΑϹ. Vs. 3. extr. Gav. ΗΛΑΜΡΑΑΞΙΑ, Parth. ΗΛΑΜΠΡΑΑΣΙΑ, quae composui. Vs. 5. Gav. ΔΕΣΙΟϹ, Parth. ΔΕϹΙΟϹ; deinde Gav. ΔΚΙΜΟϹ. Vs. 6. init. Gav. ΚΑΙΑΙϹΑϹ, ubi Parth. ΚΑΙΑΡΕΑϹ. Vs. 7. init. Gav. ΚΑΙΒΡΟΥΤΠΟΥ cet. deinde ΟΝΔΡΑΠΑΗΟΛΡΙΛΙϹΙϹ. Vs. 8. Gav. ΑΙΑ ϹΚΑΝΤΟΥ.

Τὸ προςκύνημα τῆς κυρίας Βρουττίας Φαρίας $\overline{,δψογ}$
καὶ τοῦ τέκνου αὐτῆς Ἰούνκου — μεγίστη δόξα διὰ βίου — $\overline{δψογ}$
καὶ ὁμοίως τοῦ τέκνου αὐτῆς Μαρκέλλου — ἡ λαμπρὰ ἀξία — $\overline{,δψογ}$
καὶ ὁμοίως Μαξιμίωνος τέκνου — πάσης τῆς παιδείας δόγμα — $\overline{,δψογ}$
καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Μαξίμου — δεξιὸς ἀνὴρ ἀεὶ δόκιμος παιδείᾳ — $\overline{,δψογ}$
καὶ Ἀρέας Σεραπιάδος καὶ Σωστράτου — ἡλίου ἐπίτευγμα — $\overline{,δψογ}$
καὶ Βρουττίου Βρούτταρᾶτος, ὃν ἀγαπᾷ ἡ Φαρία Ἶσις — $\overline{,δψογ}$
ὅλης συνγενείας τῆς ἀβασκάντου. ἀνδρεῖος νεανίας $\overline{,δψογ}$
Μάξιμος ἔγραψα.

Est titulus versibus ἰσοψήφοις compositus, ut n. 5113. Singulorum versuum numerus est MMMMDCCLXXIII. Quem numerum ut efficeret auctor, versibus post vs. 1. sequentibus addidit sententiam vel verba, quae solum vs. 7. construxit cum praecedentibus. De Iside Pharia cf. n. 4683. *b*. Bruttia nobilis Romana fuisse videtur Niebuhrio, qui provocat ad Bruttium Praesentem Consulem n. a. u. c. 892. p. Chr. 139. simul notans Iuncum quendam Consulem memorari apud Iuvenalem Sat. XV, 27. ubi tamen varia lectio est *Iunius*. Nec quidquam ex his efficitur.

5120.

Ibidem, in columna inscriptio rubro colore picta; ediderunt Burckhardt Itin. Nub. p. 101. et Gau Monum. Nub. Inscr. tab. v. n. 3. (conf. Niebuhr. ibid. p. 12. qui habuit etiam ex schedis Baillii). Ex Burckhardto petiit Letronnius Recherches cet. p. 465.

ΓΕΜΙΝΙΟϹΦΡΟΝΤΩΝ
ΠΡΟϹΕΚΥΝΗϹΑΤΗΝΝ
ΡΙΩΝΥΜΟΝΕΙϹΙΝΚΑΙΤΩ
ΗΛΙΟΝϹΑΡΑΠΙΝΚΑΙΤΟΠΡΟϹ
ΚVΝΗΜΑΕΠΟΙΗϹΑΤΩΝΕΛΛΩ
ΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΟΥΑΝΑΓΩ
ΝΩϹΚΟΝΤΟϹϹΗΜΕΡΟΝ
ΕΠΙ:ΑΘΩ

Vs. 1. extr. Gav. ΤΩΛ, Burckh. ΤΩΝ... Vs. 2. extr. Burckh. ΤΗΝ... Vs. 3. init. Gav. ϹΙϹΟΝ cet. Burckh. ΡΙΩΝ cet.; in fine Burckh. ΤΟ. Vs. 4. extr. Ϲ omittit Burckh. et pro eo posuit punctum. Vs. 6. omisit totum Gavius. Vs. 8. Gav. ΕΠΙ:ΑΟΩ, Burckh. ΕΠ. ΑΘΩ.

Γεμίνιος Φρόντων προσεκύνησα τὴν [μυ]ριώνυμον Εἶσιν καὶ τὸ[ν] Ἥλιον Σάραπιν, καὶ τὸ προσκύνημα ἐποίησα τῶν ἐμῶ[ν] πάντων καὶ τοῦ ἀναγ[ει]νώσκοντος σήμερον· ἐπ' [ἀγ]αθῷ.

De epitheto sollemni Isidis vide n. 4713. *b*. coll. n. 5113. 5115.

5121.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. v. n. 13.

ΤΟΠΚϹΚΥΝΗ
ΛΗϹΙΟΥϯΗϹ
ΩΙΛΥΟΚΟΠΙΙ

Τὸ π[ρο]σκύνη[μα] - - λησίου - - -

5122.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. v. n. 14.

ϹΙΜΗΙΙVVΟΦΠϹϹ
ΙΝΜΛ

Ἑρ]μ[είνου τὸ] π[ρ]ος[κύνη]μ[α.

5123.

Ibidem; edidit Gau l. c. tab. v. n. 16.

VϹFhΙΙΝϹϹΟΤΙΝΛΙVΟΔϹ\ΝΤΙΜ//
ΤϹΛΛΙΤΑ . . .
ϽΙϹΛΝΡΙΛΜЄϾΠ

Est ex simili titulo (προσκυνήματι). Vs. 3. dubius haereas, Σ[άραπ]ι[ν] μέ[γιστον subesse putes an formulam in fine huiusmodi titulorum obviam τῶν φιλούντων] με [πάντων.

5124.

Ibidem, fragmenta duo; edidit Gau l. c. tab. v. n. 17. et 15.

a. ΤοΠFω   *b*. ΙΝΛΙLΤΙV)(ϹωVϹ

a. τὸ π[ροσκύνημα cet.

5125.

Ibidem, in porta eadem, in qua n. 5117. 5118. incisa inscriptio; edidit Gau l. c. tab. v. n. 11. (conf. Niebuhr. ibid. p. 12.)

ΥΛΔ
ΚΑ
ϹVLΙΝ
ΜΙV
ΓΛΡΛ
ΤELIϹ

Duos esse titulos, alterum Graecum, Latinum alterum annotavit Niebuhrius, qui putat vss. 3. 4. latere *Her*]*culi*[*us Maxi*]*mi*[*anus*. Potest sane. Sed vs. 5. rursus litterae Graecae comparent, ut etiam de Latinitate vss. 3. 4. dubitare posses, nisi in fine diserte haberetur: FELIC[ITER. Videtur titulus esse Latinus Graecis mixtus.

5126.

Ad locum Abussambul (Abusembul, Abusombul, Ebsambul, Epsambul, Ipsambul), qui olim fuit *Psampolis*, in crure colossi ante templum positi una cum aliis; transcripserunt Bankes et Saltius; ediderunt Yorke et Leake „On some Egypt monuments in the British Museum and others collections" in libro: Transactions of the Royal Society of Litterature T. I. P. I. Lond. 1827. p. 223. quae commentatio Yorkii et Leakii Gallice edita est hoc titulo: Les principaux monuments Égyptiens du Musée Britannique et quelques autres qui se trouvent en Angleterre cet. 1827. 4. ubi p. 25. est haec inscriptio. Tres priores versus habeo etiam ex Gellii schedis, quas misit Rosius. Exemplum chartae madidae a se impressum nobis inspiciendum humanissime permisit Lepsius. Citarunt Leakius Itin. As. p. 228. et Letronnius Journ. des Sav. 1829. p. 618.

ΒΑϟΙΛΕΟϟΕΛ⊗ΟΝΤΟϟΕϟΕΛΕΦΑΝΤΙΝΑΝΨΑΜΑΤΙΧΟ
ΤΑVΤΑΕΓΡΑΨΑΝΤΟΙϟVΝΨΑΜΜΑΤΙΧΟΙΤΟΙ⊗ΕΟΚΛΟϟ
ΕΠΛΕΟΝΗΛ⊗ΟΝΔΕΚΕΡΚΙΟϟΚΑΤVΠΕΡ⊗ΕΝΙϟΟΠΟΤΑΜΟϟ
ΑΝΙΒΑΛΟΓΛΟϟΟϟΧΒΧΕΠΟΤΑϟΙΜΤΟΑΙΓVΠΤΙΟϟΔΕΑΜΑϟΙϟ
ΕΓΡΑΦΕΔΑΜΕΑΡΧΟΝΑΜΟΙΒΙΧΟΚΑΙΠΕΛΕϘΟϟΟVΔΑΜΟ

Pro Σ fuit ϟ, non, ut in schedis Gellii est, M; pro Θ fuit ⊗, pro O fuit Θ minoris moduli; inest etiam Ϙ; quumque videatur inesse aliquoties vocalis H, alphabetum simillimum est ei, quod referunt inscriptiones Theraeae (vide Elem. epigr. Gr. p. 51 sqq.), nisi quod pro Πϟ iam comparet littera Ψ. Abest diphthongus OY in terminatione et vocalis Ω. Abest etiam spiritus asper. Yorkius et Leakius titulum litteris vulgaribus expresserunt, in reliquis satis consentientes cum apographo nostro; nisi quod vs. 2. ΨΑΜΑΤΙΧΟΙ, vs. 3. ΚΑΘΥΠΕΡΘΕΝ, vs. 4. ΩΗΧΕ ΠΟΤΑΣΙΜΤΟ, vs. 5. ΠΕΛΕΦΟΣ dederunt.

Βασιλέος ἐλθόντος ἐς Ἐλεφαντίναν Ψαματίχου ταῦτα ἔγραψαν τοὶ σὺν Ψαμματίχῳ τῷ Θεοκλ[έ]ος ἔπλεον, ἦλ-

θον δὲ Κέρκιος κατύπερθεν ἶς ὁ ποταμὸς ἀνίη, ἀλόγλωσος Δηχεποτάσιμτο, Αἰγύπτιος δὲ Ἄμασις. ἔγραφε Δαμεάρχων Ἀμοιβίχου καὶ Πήληφος Οὐλάμου.

Quantum ex scriptura litterarumque forma licet iudicare, Olympiadi 40. facile tribui potest titulus, positus a mercenariis Graecis Psammetichum regem Aegypti in insulam Elephantinen proficiscentem comitantibus. Letronnio videtur Psammetichus II. intelligendus esse, cuius mentionem iniicit Diodor. Sic. XIV, 35. Hoc autem vel ob scripturam vetustiorem valde improbabile est. Immo vero aut Psammetichus celeber est, id quod statuit Gardner Wilkinsonus, aut secundus ei successor, qui in libris Psammis, Psammuthis, Psammetichus audit. Nec dissimile veri alterutrum aliquando in insulam Elephantinen pervenisse, quae insula illa aetate Aegypti terminus austrum versus censebatur (Herodot. II, 30.). Fuit in exercitu regis Psammetichus Theoclis filius, regi cognominis, haud dubie praetor mercenariorum, qui cum quattuor commilitonibus navigavit ulterius. Dicunt certe pervenisse se ultra Κέρκιν (Κέρκιος κατύπερθεν). Haec urbs editoribus visa est esse ipsa Psampolis, locus ubi homines illi litteris incisis memoriam sui reliquerunt. Videndum tamen ne Κέρκις sit i. q. Ψέλκις. Nulla enim causa est, cur homines illos putemus ultra eum locum navigasse, cuius mentionem faciunt in inscriptione. Probabiliter editores Britanni ante Amasin Aegyptium nominatum esse hominem ἀλλόγλωσσον, Aethiopem vel alium Africae incolam, putaverunt. In orthographia nota simplices consonas vocabuli ἀλλόγλωσσος (conf. Elem. epigr. Gr. p. 49.). Dialectum Doricam tituli Leakius a Caribus repetiit, quos constat Psammeticho I. regnante coloniam deduxisse in Aegyptum. Herodot. II, 152. 154. Cf. Steph. Byz. v. Καρικόν. In verbis insolentiora quaedam insunt militibus illitteratis imputanda. Vs. 2. prava scriptura nominis extremi pronuntiationi deberi videtur. Vs. 3. editores Britanni dederunt εἰς οὗ ποταμὸς ἀνίει quod interpretantur: *usque quo fluvius remittit*. Audacius. ΙΣ fuerit i. q. ἇς, quod est Doricum p. ἕως. Vs. 5. iidem dederunt Δημιάρχων Ἀμοιβίχου καὶ Πήλεφος Οὐδήμου. Male. Formam Δαμεάρχων ex prava pronuntiatione ortam dixeris. Nomen Πήληκος aliunde notum. In fine coniiceret quispiam Θουδάμου, si lapis addiceret.

SECTIO POSTERIOR.

TROGLODYTICE.

ADULIS S. ADULE ET AXUME.

5127.

Monumentum *Adulitanum*, quod vulgavit Cosmas Indopleusta in topographia Christiana anno 545. a se scripta, lecta a Photio cod. 36. p. 7. ed. Bekk. edita a Montfauconio in Collect. nova Patr. T. II. p. 140. Verba Cosmae haec sunt: Ἐν τῇ Ἀδούλῃ τῇ καλουμένῃ τῶν Αἰθιόπων, πόλει παραλίῳ τυγχανούσῃ ὡς ἀπὸ μιλίων δύο, λιμένι ὑπαρχούσῃ τοῦ Ἀξουμιτῶν ἔθνους, ἔνθα καὶ τὴν ἐμπορίαν ποιούμεθα οἷον (οἱ Buttm.) ἀπὸ Ἀλεξανδρείας καὶ ἀπὸ Ἐλὰ (καὶ Ἀιλὰ cod. Laur.) ἐμπορευόμενοι, δίφρος ἐστὶ κείμενος ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς πόλεως κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος, προσέχων ἐπὶ τὴν ὁδὸν Ἀξώμεως, μαρμάρινος, ἑνὸς τῶν βασιλευσάντων ἐνταῦθα Πτολεμαίου, ἀπὸ δοκιμασίου μαρμάρου λευκοῦ, οἷά εἰσι τὰ τραπέζια τὰ λευκά, οὐ μέντοι Προκοννήσιος, ἔχων βάσιν τετράγωνον καὶ τέσσαρα κιόνια λεπτὰ μικρὰ εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας καὶ ἕνα παχύτερον μέσον γεγλυμμένον σχοινωτόν, καὶ ἐπάνω τῶν κιονίων τὸ κάθισμα καὶ τὸ ἀνακλιτὸν τὸ ὄπισθεν τοῦ θρόνου καὶ τὰ παρ' ἑκάτερα πλευρὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά· ὅλος ὁ δίφρος καὶ ἡ βάσις καὶ τὰ πέντε κιόνια καὶ τὸ κάθισμα καὶ τὸ ἀνακλιτὸν καὶ τὰ παρ' ἑκάτερα πλευρὰ ὅλα εἰς λίθος γεγλυμμένος, ἔχων ὅλος ὡς πήχεις δύο ἥμισυ, ὡς αἱ παρ' ἡμῖν καλούμεναι καθέδραι. ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ τοῦ δίφρου ἄλλο μάρμαρον ἀπὸ βασανίτου λίθου ἐστὶν ἱστάμενον ὡσεὶ πηχῶν τριῶν τετράγωνον, ὡς εἰκών, ἧς ἡ κεφαλὴ τὸ μέσον μὲν ὀξὺ ἄνω, τὰ παρ' ἑκάτερα δὲ μικρὸν χαμηλότερα ὡς τύπον (fortasse εἰς τύπον) τοῦ στοιχείου τοῦ λάμβδα, ὅλον δὲ τὸ σῶμα τετράγωνον· νυνὶ δὲ αὕτη ἡ εἰκὼν πεπτωκυῖα (Chish. ἐκπεπτωκυῖα) ἐστιν ὄπισθεν τοῦ δίφρου τὸ κάτω πάνυ μέρος αὐτῆς κλασθὲν καὶ ἀπολεσθέν. ὅλον δὲ τὸ μάρμαρον καὶ ὁ δίφρος πεπληρωμένα γραμμάτων Ἑλληνικῶν. παρόντι οὖν μοι ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις πρὸ τούτων τῶν ἐνιαυτῶν εἴκοσι πέντε πλέον ἢ ἔλαττον, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, ὁ τηνικαῦτα βασιλεὺς τῶν Ἀξωμιτῶν Ἐλεσβαὰν (vide Ludolph. Hist. Aeth. II, 4. coll. I. Fr. Leopoldi George de Aethiopum imperio in Arabia felici commentat. Berol. 1833.) μέλλων ἐξιέναι εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς Ὁμηρίτας τοὺς πέραν γράφει τῷ ἄρχοντι Ἀδούλης (Vat. Ἀδούλεως) ἀναλαβεῖν τὰ ἴσα τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ δίφρῳ τῷ Πτολεμαϊκῷ καὶ τῇ εἰκόνι καὶ ἀποστεῖλαι αὐτῷ. καλέσας δέ με ὁ τότε ἄρχων ὀνόματι Ἀσβᾶς καὶ ἄλλον ἕνα πραγματευτὴν ὀνόματι Μηνᾶν, ὃς γενόμενος μονάζων ἐν τῇ Ῥαιθοῦ οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν βίον μετήλλαξε, κελεύει ἡμῖν ἀπελθεῖν καὶ ἀναλαβεῖν τὰ γεγραμμένα. λαβόντες δὲ δεδώκαμεν τῷ ἄρχοντι κατασχόντες ἑαυτοῖς τὰ ἴσα, ἃ καὶ νῦν θήσω ἐν ταύτῃ τῇ συγγραφῇ, συμβαλλόμενα ἡμῖν πρὸς τὴν τῶν τόπων καὶ τῶν οἰκούντων καὶ τῶν διαστημάτων εἴδησιν. εὕρομεν δὲ καὶ ἐν ὀπισθίοις τοῦ δίφρου γεγλυμμένους τόν τε Ἡρακλέα καὶ Ἑρμέα, οὓς ὁ μετ' ἐμοῦ μακαρίτης Μηνᾶς ἔλεγε τὸν μὲν Ἡρακλέα σύμβολον εἶναι δυνάμεως, τὸν δὲ Ἑρμέα πλούτου· κἀγὼ δὲ μνησθεὶς τῶν πράξεων τῶν ἀποστόλων ἀντέλεγον αὐτῷ πρὸς τὸ ἕν, λέγων ὅτι τὸν Ἑρ-

μέα μᾶλλον σύμβολον λόγου ἐστὶ λαβεῖν . . . ἔστι οὖν ὁ δίφρος καὶ τὸ μάρμαρον ἅμα οὕτως, καὶ αὐτὸς ὁ Πτολεμαῖος (sequitur tabula a Cosma picta). *εἰσὶ δὲ καὶ τὰ γεγραμμένα ἐν τῇ εἰκόνι ταῦτα* (sequitur inscriptio *A.*). *καὶ ταῦτα μὲν ἐν τῇ εἰκόνι ἐγέγραπτο ἃ καὶ εὕρομεν σῶσαι· ὀλίγα δὲ ἦσαν τὰ ἀπολόμενα· οὐδὲ γὰρ πολὺ ἦν τὸ κεκλασμένον μέρος αὐτῆς· εἶτα ὡς ἐξ ἀκολουθίας καὶ εἰς τὸν δίφρον ἐγέγραπτο οὕτως* (sequitur inscriptio *B.*). *καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐν τῷ δίφρῳ γεγραμμένα* cet.

Inscriptionem ex cod. Vatic. (vide Holsten. epist. ed. Boissonad. p. 218.) saeculo IX. litteris maiusculis scripto primus litteris minusculis edidit Leo Allatius folio separato rarissimo (Ptolemaei Euergetae monumentum Adulitanum, Romae 1631. 4.) cum interpr. Lat., repetito illo una cum Hannonis Periplo a Berkelio in fragmentis Steph. Byz. a. 1674. (1672.) Deinde ex Cosmae MS. saec. X. quod in bibliotheca Laurentiana Florentiae extat et a Bigotio descriptum erat, edidit Thevenotius Relation de divers voyages curieux, Paris 1666. T. I. Repetiit Sponius Miscell. erud. antiq. 1685. p. 358 sqq. cum L. Allatii interpr. Lat. litteris maiusculis. Mox Cosmae topographiam Christianam ex MS. Laurent., consulto simul codice Vaticano, edidit Montfaucon in Collect. nova Patr. T. II. p. 141. Monumentum rursus litteris maiusculis edidit notisque uberrimis illustravit Chishullus Antiq. Asiat. p. 73 sqq. Exhibuit etiam Barbeyracius Hist. pactorum antiq. T. I. 1739. Interim de authentia monumenti multifariam dubitarunt viri docti, ut Begerus Thes. Brandenburg. Vol. III. p. 32. (cui respondit Chishullus), Harduinus Chronol. V. T. p. 579. opp. sel. Sartorius in Lacrozii Thes. epist. I. p. 326. Frölich in Annal. Reg. Syr. p. 126. Valckenarius ad Callimachi fragm. ed. Luzac. Lugd. Bat. 1799. Gosselin Rech. sur la Géogr. des Anc. p. 227. quos refutavit Buttmannus Mus. d. Alterthumswiss. T. II. 1808. p. 105 - 158. addita p. 159 sqq. descriptione monumenti Adulitani excerpta ex Cosmae Indopleustae opere. Hanc descriptionem ex Cosma desumptam Anglice redditam notisque exstructam dedit etiam Vincent in libro: The Periplus of the Erythrean Sea. P. I. Lond. 1800. 4. p. 49 sqq. Sed non satis est demonstrasse genuinum esse monumentum; inscriptiones esse duas diversas easque longo temporis intervallo dissitas, quarum alterius exitus, alterius initium interiisset, vel ante titulum Axumitanum a Saltio repertum (n. 5128.) et potuit et oportuit demonstrari. Nec multum abfuit quin hoc fecerit Buttmannus. Nam quum priorem partem cognovit exaratam esse in tabula marmorea aetomate ornata, quam Cosmas *εἰκόνα* vocat, alteram in sella marmorea ante illam posita, quarum utriusque figuram repraesentavit auctor Graecus, tum in illa orationem animadvertit cultiorem et antiquiorem esse, in hac longe recentiorem. At ne argumentum quidem videri poterat continuum esse. Nam in priore parte res a Ptolemaeo Euergeta gestae celebrantur; in altera rex quidam loquitur de se suisque rebus; quaeque ibi referuntur, eorum nihil est, quod cum iis, quae in priore parte dicta sunt, cohaerere videatur. Scilicet Cosmas sellae partem putabat esse tabulam quam pone repperit (*ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ τοῦ δίφρου ἄλλο μάρμαρον ἀπὸ βασανίτου λίθου ἐστὶν ἱστάμενον ὡσεὶ πηχῶν τριῶν τετράγωνον, ὡς εἰκὼν* cet.); putabant etiam alii illius exemplum secuti. Veram igitur rationem primus aperuit Saltius in opere: Voyages and travels to India, Ceylon, the red Sea, Abyssinia and Egypt, by George Viscount Valentia, Lond. 1809. Vol. III. p. 192 sqq. (conf. Silvestre de Sacy in Malte-Brun Annal. Itiner. Par. 1810. Vol. XII. p. 330 - 355. et Salt Travels in Abyssinia, Lond. 1814. 4. p. 412.) Is significata similitudine, quae intercedit inter secundam partem monumenti Adulitani et inscriptionem Axumitanam, illam a priore parte ita divellit, ut, quum titulus prior in honorem Ptolemaei Euergetae positus sit, contendat titulo sellae inscripto regem quendam Abyssiniae de rebus a se gestis gloriari; argumento petito etiam ex diversa supellectili, in qua perscriptus est titulus uterque. Nam ut tabula sive cippus tetragonus, in quo prior titulus, non potuit pars esse sellae, ita sella manifesto aetatem artemque Romanam refert. Quae iustissima interpretatio est; nec debuit ulli dubitationi locum relinquere Buttmannus, qui Saltii sententiam exposuit in Mus. d. Alterthumswiss. T. II. 1810. p. 586 - 599. (conf. Mannert Geogr. Gr. et Rom. T. X. P. I. p. 136 sqq.) Rem probavit etiam Niebuhrius ibid. p. 599 sqq. (cf. eiusd. Vermischte Schriften p. 401 sqq.), neque audiendi sunt, qui postea in pristinam interpretationem relapsi varias dubitationes protulerunt, ut Schlosser Weltgesch. T. I. p. 447. Heerenius Ideen über Polit. T. IV. p. 344. Clintonus Fasti Hellen. T. II. p. 382. 383. (Oxon. 1830.) Schöll Litter. Gesch. III, 4, 26. p. 56. quorum inertiam notavit, qui cumulum addidit iustae interpretationi, Letronnius in libro: Matériaux pour l'histoire du Christianisme en Égypte, en Nubie et en Abyssinie, 1832. p. 44 sqq. cf. p. 142. Nos igitur priorem inscriptionem insignivimus litt. *A.* alteram litt. *B.*

A.

ΒΑΣΙΛΕΥΣΜΕΓΑΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΥΙΟΣΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣΑΡΣΙΝΟΗΣΘΕΩΝΑΔΕΛΦΩΝΤΩΝΒΑΣΙΛΕΩΝ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣΒΕΡΕΝΙΚΗΣΘΕΩΝΣΩΤΗΡΩΝ
ΑΠΟΓΟΝΟΣΤΑΜΕΝΑΠΟΠΑΤΡΟΣΗΡΑΚΛΕΟΥΣΤΟΥΔΙΟΣΤΑΔΕΑΠΟΜΗ
ΤΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΥΤΟΥΔΙΟΣΠΑΡΑΛΑΒΩΝΠΑΡΑΤΟΥΠΑΤΡΟΣ
ΤΗΝΒΑΣΙΛΕΙΑΝΑΙΓΥΠΤΟΥΚΑΙΛΙΒΥΗΣΚΑΙΣΥΡΙΑΣ
ΚΑΙΦΟΙΝΙΚΗΣΚΑΙΚΥΠΡΟΥΚΑΙΛΥΚΙΑΣΚΑΙΚΑΡΙΑΣΚΑΙΤΩΝ
ΚΥΚΛΑΔΩΝΝΗΣΩΝΕΞΕΣΤΡΑΤΕΥΣΕΝΕΙΣΤΗΝΑΣΙΑΝΜΕΤΑ
ΔΥΝΑΜΕΩΝΠΕΖΙΚΩΝΚΑΙΙΠΠΙΚΩΝΚΑΙΝΑΥΤΙΚΟΥΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙΕΛΕΦΑΝΤΩΝΤΡΩΓΛΟΔΥΤΙΚΩΝΚΑΙΑΙΘΙΟΠΙΚΩΝΟΥΣΟΤΕΠΑΤΗΡ
ΑΥΤΟΥΚΑΙΑΥΤΟΣΠΡΩΤΟΣΕΚΤΩΝΧΩΡΩΝΤΟΥΤΩΝΕΘΗΡΕΥΣΑΝ
ΚΑΙΚΑΤΑΓΑΓΟΝΤΕΣΕΙΣΑΙΓΥΠΤΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝΠΡΟΣΤΗΝ
ΠΟΛΕΜΙΚΗΝΧΡΕΙΑΝΚΥΡΙΕΥΣΑΣΔΕΤΗΣΤΕΕΝΤΟΣΕΥΦΡΑΤΟΥ
ΧΩΡΑΣΠΑΣΗΣΚΑΙΚΙΛΙΚΙΑΣΚΑΙΠΑΜΦΥΛΙΑΣΚΑΙΙΩΝΙΑΣΚΑΙΤΟΥΕΛ
ΛΗΣΠΟΝΤΟΥΚΑΙΘΡΑΙΚΗΣΚΑΙΤΩΝΔΥΝΑΜΕΩΝΤΩΝΕΝΤΑΙΣΧΩΡΑΙΣ
ΤΑΥΤΑΙΣΠΑΣΩΝΚΑΙΕΛΕΦΑΝΤΩΝΙΝΔΙΚΩΝΚΑΙΤΟΥΣΜΟΝΑΡΧΟΥΣΤΟΥΣΕΝ
ΤΟΙΣΤΟΠΟΙΣΠΑΝΤΑΣΥΠΗΚΟΟΥΣΚΑΤΑΣΤΗΣΑΣΔΙΕΒΗΤΟΝΕΥΦΡΑΤΗΝ
ΠΟΤΑΜΟΝΚΑΙΤΗΝΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑΝΚΑΙΒΑΒΥΛΩΝΙΑΝΚΑΙΣΟΥΣΙ
ΑΝΗΝΚΑΙΠΕΡΣΙΔΑΚΑΙΜΗΔΙΑΝΚΑΙΤΗΝΛΟΙΠΗΝΠΑΣΑΝΕΩΣ
ΒΑΚΤΡΙΑΝΗΣΥΦΕΑΥΤΩΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΣΚΑΙΑΝΑΖΗΤΗΣΑΣΟΣΑ
ΥΠΟΤΩΝΠΕΡΣΩΝΙΕΡΑΕΞΑΙΓΥΠΤΟΥΕΞΗΧΘΗΚΑΙΑΝΑΚΟ
ΜΙΣΑΣΜΕΤΑΤΗΣΑΛΛΗΣΓΑΖΗΣΤΗΣΑΠΟΤΩΝΤΟΠΩΝΕΙΣΑΙ
ΓΥΠΤΟΝΔΥΝΑΜΕΙΣΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝΔΙΑΤΩΝΟΡΥΧΘΕΝΤΩΝΠΟ
ΤΑΜΩΝ

B.

ΜЄΘΑΑΝΔΡЄΙωϹΤΑΜЄΝЄΓΓΙϹΤΑΤΟΥΒΑϹΙΛЄΙΟΥΜΟΥЄΘΝΗЄΙΡΗ
ΝЄΥЄϹΘΑΙΚЄΛЄΥϹΑϹЄΠΟΛЄΜΗϹΑΚΑΙΥΠЄΤΑΞΑΜΑΧΑΙϹΤΑΥΠΟΓЄ
ΓΡΑΜΜЄΝΑЄΘΝΗΓΑΖΗЄΘΝΟϹЄΠΟΛЄΜΗϹΑЄΠЄΙΤΑΑΓΑΜΑΙΚΑΙϹΙΓΥΗΝΚΑΙ
ΝΙΚΗϹΑϹΤΗΝΗΜΙϹЄΙΑΝΠΑΝΤωΝΤωΝΠΑΡΑΥΤΟΙϹЄΜЄΡΙϹΑΜΗΝΑΥΑ
ΚΑΙΤΙΑΜωΤΟΥϹΛЄΓΟΜЄΝΟΥϹΤΖΙΑΜωΚΑΙΤΟΥϹΓΑΜΒΗΛΑΚΑΙΤΑЄΓΓΥϹΑΥΤωΝ
ΚΑΙΖΙΝΓΑΒΗΝЄΚΑΙΑΓΓΑΒЄΚΑΙΤΙΑΜΑΑΚΑΙΑΘΑΓΑΟΥϹΚΑΙΚΑΛΑΑ
ΚΑΙϹΑΜΙΝЄЄΘΝΟϹΠЄΡΑΝΤΟΥΝЄΙΛΟΥЄΝΔΥϹΒΑΤΟΙϹΚΑΙΧΙΟΝωΔЄ
ϹΙΝΟΡЄϹΙΝΟΙΚΟΥΝΤΑϹЄΝΟΙϹΔΙΑΠΑΝΤΟϹΝΙΦЄΤΟΙΚΑΙΚΡΥΗ
ΚΑΙΧΙΟΝЄϹΒΑΘЄΙΑΙωϹΜЄΧΡΙΓΟΝΑΤωΝΚΑΤΑΔΥΝЄΙΝΑΝΔΡΑ
ΤΟΝΠΟΤΑΜΟΝΔΙΑΒΑϹΥΠЄΤΑΞΑЄΠЄΙΤΑΛΑϹΙΝΑΙΚΑΙΖΑΑΚΑΙ
ΓΑΒΑΛΑΟΙΚΟΥΝΤΑϹΠΑΡΟΡЄϹΙΘЄΡΜωΝΥΔΑΤωΝΒΛΥΖΟΥϹΙΚΑΙ
ΚΑΤΑΡΡΥΤΟΙϹΑΤΑΛΜωΚΑΙΒЄΓΑΚΑΙΤΑϹΥΝΑΥΤΟΙϹЄΘΝΗΠΑΝΤΑ
ΤΑΓΓΑΙΤωΝΤΟΥϹΜЄΧΡΙΤωΝΤΗϹΑΙΓΥΠΤΟΥΟΡΙωΝΟΙΚΟΥΝΤΑϹΥΠΟΤΑΞΑϹ
ΠЄΖЄΥЄϹΘΑΙЄΠΟΙΗϹΑΤΗΝΟΔΟΝΑΠΟΤωΝΤΗϹЄΜΗϹΒΑϹΙΛЄΙΑϹΤΟΠωΝ
ΜЄΧΡΙΑΙΓΥΠΤΟΥЄΠЄΙΤΑΑΝΝΙΝЄΚΑΙΜЄΤΙΝЄЄΝΑΠΟΚΡΗΜΝΟΙϹΟΙΚΟΥΝ
ΤΑϹΟΡЄϹΙΝϹЄϹЄΑЄΘΝΟϹЄΠΟΛЄΜΗϹΑΟΥϹΚΑΙΜЄΓΙϹΤΟΝΚΑΙΔΥϹΒΑΤω
ΤΑΤΟΝΟΡΟϹΑΝЄΛΘΟΝΤΑϹΠЄΡΙΦΡΟΥΡΗϹΑϹΚΑΤΗΓΑΓΟΝΚΑΙΑΠЄΛЄΞΑΜΗΝ
ЄΜΑΥΤωΤΟΥϹΤЄΝЄΟΥϹΑΥΤωΝΚΑΙΓΥΝΑΙΚΑϹΚΑΙΠΑΙΔΑϹΚΑΙΠΑΡΘЄ
ΝΟΥϹΚΑΙΠΑϹΑΝΤΗΝΥΠΑΡΧΟΥϹΑΝΑΥΤΟΙϹΚΤΗϹΙΝΡΑΥϹωΝЄΘΝΗ
ΜЄϹΟΓΑΙΑΛΙΒΑΝωΤΟΦΟΡωΝΒΑΡΒΑΡωΝΟΙΚΟΥΝΤΑЄΝΤΟϹΠЄΔΙωΝΜЄΓΑΛωΝ
ΑΝΥΔΡωΝΚΑΙϹωΛΑΤЄЄΘΝΟϹΥΠЄΤΑΞΑΟΙϹΚΑΙΤΟΥϹΑΙΓΙΑΛΟΥϹΤΗϹΘΑ
ΛΑϹϹΗϹΦΥΛΑϹϹЄΙΝЄΚЄΛЄΥϹΑΤΑΥΤΑΔЄΠΑΝΤΑΤΑЄΘΝΗΟΡЄϹΙΝΙϹΧΥ
ΡΟΙϹΠЄΦΡΟΥΡΗΜЄΝΑΑΥΤΟϹЄΓωЄΝΤΑΙϹΜΑΧΑΙϹΠΑΡωΝΝΙΚΗϹΑϹΚΑΙ
ΥΠΟΤΑΞΑϹЄΧΑΡΙϹΑΜΗΝΑΥΤΟΙϹΠΑϹΑϹΤΑϹΧωΡΑϹЄΠΙΦΟΡΟΙϹΑΛΛΑΔЄ
ΠΛЄΙϹΤΑЄΘΝΗЄΚΟΝΤΑΥΠЄΤΑΓΗΜΟΙЄΠΙΦΟΡΟΙϹΚΑΙΠЄΡΑΝΔЄΤΗϹЄΡΥΘΡΑϹ
ΘΑΛΑϹϹΗϹΟΙΚΟΥΝΤΑϹΑΡΡΑΒΙΤΑϹΚΑΙΚΙΝΑΙΔΟΚΟΛΠΙΤΑϹϹΤΡΑΤЄΥΜΑΝΑΥΤΙ
ΚΟΝΚΑΙΠЄΖΙΚΟΝΔΙΑΠЄΜΨΑΜЄΝΟϹΚΑΙΥΠΟΤΑΞΑϹΑΥΤωΝΤΟΥϹΒΑϹΙΛЄΑϹΦΟ
ΡΟΥϹΤΗϹΓΗϹΤЄΛЄΙΝЄΚЄΛЄΥϹΑΚΑΙΟΔЄΥЄϹΘΑΙΜЄΤЄΙΡΗΝΗϹΚΑΙΠΛЄЄϹΘΑΙ
ΑΠοΤЄΛЄΥΚΗϹΚωΜΗϹЄωϹΤωΝϹΑΒΑΙωΝΧωΡΑϹЄΠΟΛЄΜΗϹΑΠΑΝΤΑΔЄΤΑΥ
ΤΑΤΑЄΘΝΗΠΡωΤΟϹΚΑΙΜΟΝΟϹΒΑϹΙΛЄωΝΤωΝΠΡΟЄΜΟΥΥΠЄΤΑΞΑΔΙΗΝЄΧω
ΠΡΟϹΤΟΝΜЄΓΙϹΤΟΝΘЄΟΝΜΟΥΑΡΗΝЄΥΧΑΡΙϹΤΙΑΝΟϹΜЄΚΑΙЄΓЄΝΝΗϹЄΝΔΙ
ΟΥΠΑΝΤΑΤΑЄΘΝΗΤΑΟΜΟΡΟΥΝΤΑΤΗЄΜΗΓΗΑΠΟΜЄΝΑΝΑΤΟΛΗϹΜЄΧΡΙ
ΤΗϹΛΙΒΑΝωΤΟΦΟΡΟΥΑΠΟΔЄΔΥϹЄωϹΜЄΧΡΙΤωΝΤΗϹΑΙΘΙΟΠΙΑϹΚΑΙϹΑϹΟΥ
ΤΟΠωΝΥΠЄΜΑΥΤΟΝЄΠΟΙΗϹΑΑΜЄΝΑΥΤΟϹЄΓωЄΛΘωΝΚΑΙΝΙΚΗϹΑϹΑΔЄ
ΔΙΑΠЄΜΠΟΜЄΝΟϹΚΑΙЄΝЄΙΡΗΝΗΚΑΤΑϹΤΗϹΑϹΠΑΝΤΑΤΟΝΥΠЄΜΟΙΚΟϹΜοΝ
ΚΑΤΗΛΘΟΝЄΙϹΤΗΝΑΔΟΥΛΗΝΤωΔΙΙΚΑΙΤωΑΡЄΙΚΑΙΤωΠΟϹЄΙΔωΝΙΘΥ
ϹΙΑϹΑΙΥΠЄΡΤωΝΠΛΟΙΖΟΜЄΝωΝΑΘΡΟΙϹΑϹΔЄΜΟΥΤΑϹΤΡΑΤЄΥΜΑΤΑΚΑΙ
ΥΦЄΝΠΟΙΗϹΑϹЄΠΙΤΟΥΤωΤωΤΟΠωΚΑΘΙϹΑϹΤΟΝΔЄΤΟΝΔΙΦΡΟΝΠΑΡΑ
ΘΗΚΗΝΤωΑΡЄΙЄΠΟΙΗϹΑЄΤЄΙΤΗϹЄΜΗϹΒΑϹΙΛЄΙΑϹΚΖ

Codex Vaticanus, ex quo Leo Allatius monumentum edidit, litteris maiusculis scriptus est. Hinc nos Sponii et Chishulli exemplum secuti titulos hos litteris maiusculis expressimus. Qua in re si formas litterarum recentiores (C, Є, ω), quas in codice illo esse et consentaneum est et liquet ex notitia Bayeri (cf. Buttm. p. 145.), in utroque titulo retinuissemus, neutiquam piaculum esset, nec defuissent nobis exempla, quibus formam novitiam tituli *A.* tueremur. Nam quemadmodum Simonidis epigrammata (Vol. I. n. 1050. 1051.) tempore recentiore scriptura inepta recentioribusque sunt litteris repetita, ita tituli *A.* quae forma tradita est, eadem pro fide diplomatica poterat repraesentari. Visum tamen est in titulo *A.* receptis litteris Σ, Ε, Ω formam adoptare antiquiorem, quam nobis praeiverunt viri docti; qui si indolem horum titulorum cognossent, fortasse et ipsi in repraesentando titulo *B.* recentiores formas litterarum retinuissent.

Varietas lectionis haec est. Tit. *A.* vs. 9. init. Allat. *δυνάμεως*. Vs. 10. extr. ΤΕ omittit Thev. Vs. 12. extr. ΠΡΟΣΤΗΝ omittit Allat. habent Thev. Montf. Vs. 13. init. Thev. *Πτολεμαϊκὴν* (p. *πολεμικήν*). Vs. 15. init. Allat. *καὶ τῶν δυνάμεων καὶ τῶν* cet. Vs. 20. Thev. Montf. *ὑπ' αὐτόν*. Tit. *B.* vs. 1. init. Thev. Montf. *ἀνδρειώσας*, deinde ΜΟΥ omittit Allatius. Vs. 3. Thev. Montf. *Γάζη ἔθνη*, Allat. *Γάζη ἔθνος*; dein Allat. *Ἀγάμαι καὶ Συγφιηνέ*, Thev. Montf. *Ἀγάμη καὶ Σιγύην*; in fine ΚΑΙ omittit Allat. sed in cod. Vat. esse annotat Montf. Vs. 4. init. Thev. *ἐνίκησα*, quod etiam ex cod. Laur. enotat Montf.; in fine Allatius *ἐμέρισαμ ἀγα*. Thev. *ἐμερισάμην, Ἄνα·* Montf. *ἐμερίσαμεν. Αὔα.* Vs. 5. verba ΚΑΙΤΙΑΜω — ΑΥΤωΝ omittit Allat. lacuna indicata in interpret. Latina. Sed esse in cod. Vat. prodit Montf. qui annotat ibi esse *Τίαμα* et *Τζίαμα* et deinde *Γαμβελά*. Thev. habet: *καὶ Τιαμῶ· τοὺς λεγομένους Τζιαμῶ· καὶ τοὺς Γαμβελά· καὶ τὰ ἐγγὺς αὐτῶν λέγει ἔθνη· τὰ πέραν τοῦ Νείλου.* Ultima (*λέγει*

ἔθνη τὰ πέραν τοῦ Νείλου) ex glossemate nata vidit Montf. qui uncis inclusit. Vs. 6. Thev. Ξιγγαβήνε, deinde Allat. Τιάμαα et Ἀθαγάσυς (Thev. Τιᾶμά. καὶ Ἀθαγαωύς). Vs. 7. Allat. Καμινέ, Thev. Σεμῆναι; Montfauc. ex cod. Vat. enotat Σαμινέ. Vs. 9. init. Thev. Montf. βαθύτατοι; dein Allat. καταδύειν τὸν ἄνδρα. Vs. 10. Allat. Λασίναι, Thev. Montf. Λασινέ. Vs. 11. init. Thev. ναβαλά; deinde Allat. βλύοντι. Vs. 12. init. Allat. καταῤῥύτῳ. Vs. 13. Allat. Ταγγαϊτῶν τὰ μέχρι τῶν τῆς Αἰγύπτου ὁρίων οἰκοῦντα, Thev. Ταγγαΐτας τοὺς μέχη τῶν τῆς Αἰγύπτου ὁρίων οἰκόντας, quae correcta dedit Montf. Vs. 15. Allat. Ἄννηνε, Thev. Ἄννινε. Vs. 17. extr. Thev. Montf. ἐπελεξάμην. Vs. 19. Allat. κτίσιν; deinde Ῥαισώ, pro quo Montf. ex cod. Vat. enotat Ραυσῶ; Thev. Ῥαυσῶν et in marg. leg. Ραισῶ μεγαλῶν. Vs. 20. Thev. Montf. μεσόγεια; in fine Thev. Montef. μεγίστων (p. μεγάλων). Vs. 21. Allat. Σόλατε. Vs. 26. Thev. Κιναιδοκολπήτας. Vs. 29. Allat. Montf. Σαβέων. Vs. 30. init. alterum **ΤΑ** omittunt Allat. Thev. Vs. 31. init. πρὸς omittunt Thev. Montf. habet Allat. Vs. 34. Allat. ἐποιησάμην, αὐτὸς ἐγὼ cet. Vs. 36. Allat. **ΑΔΟΥΛΗ**. Vs. 39. extr. pro **ΚΖ** Thev. Montf. εἰκοστῷ ἑβδόμῳ.

A.

Βασιλεὺς μέγας Πτολεμαῖος, υἱὸς βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Ἀρσινόης, θεῶν ἀδελφῶν, τῶν βασιλέω[ς] Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Βερενίκης, θεῶν Σωτήρων, ἀπόγονος τὰ μὲν ἀπὸ πατρὸς Ἡρακλέους τοῦ Διός, τὰ δὲ ἀπὸ μητρὸς Διονύσου τοῦ Διός, παραλαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν Αἰγύπτου καὶ Λιβύης καὶ Συρίας καὶ Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Λυκίας καὶ Καρίας καὶ τῶν Κυκλάδων νήσων ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ δυνάμεων πεζικῶν καὶ ἱππικῶν καὶ ναυτικοῦ στόλου καὶ ἐλεφάντων Τρωγλοδυτικῶν καὶ Αἰθιοπικῶν, οὓς ὅ τε πατὴρ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς πρῶτος ἐκ τῶν χωρῶν τούτων ἐθήρευσαν καὶ καταγαγόντες εἰς Αἴγυπτον κατεσκεύασαν πρὸς τὴν πολεμικὴν χρείαν, κυριεύσας δὲ τῆς τε ἐντὸς Εὐφράτου χώρας πάσης καὶ Κιλικίας καὶ Παμφυλίας καὶ Ἰωνίας καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ Θρᾴκης καὶ τῶν δυνάμεων τῶν ἐν ταῖς χώραις ταύταις πασῶν καὶ ἐλεφάντων Ἰνδικῶν, καὶ τοὺς μονάρχους τοὺς ἐν τοῖς τόποις πάντας ὑπηκόους καταστήσας διέβη τὸν Εὐφράτην ποταμόν, καὶ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ Βαβυλωνίαν καὶ Σουσιανὴν καὶ Περσίδα καὶ Μηδίαν καὶ τὴν λοιπὴν [γῆν] πᾶσαν ἕως Βακτριανῆς ὑφ᾽ ἑαυτῷ ποιησάμενος καὶ ἀναζητήσας ὅσα ὑπὸ τῶν Περσῶν ἱερὰ ἐξ Αἰγύπτου ἐξήχθη καὶ ἀνακομίσας μετὰ τῆς ἄλλης γάζης τῆς ἀπὸ τῶν τόπων εἰς Αἴγυπτον, δυνάμεις ἀπέστειλεν διὰ τῶν ὀρυχθέντων ποταμῶν - - - -

Est index terrarum rerumque a Ptolemaeo Euergeta I. gestarum. Pertinet igitur ad a. a. Chr. 247-222. Designatio Ptolemaei et Arsinoes eadem est in titulo Canopi effosso n. 4694. Βασιλέως (vs. 2.) scribendum esse vidit Buttmannus, qui etiam vocem ἀπόγονος recte ad genitivos sequentes refert. Locutionem τὰ μὲν ἀπὸ πατρὸς — τὰ δὲ ἀπὸ μητρὸς explicavit Bayer in Comment. Petropol. Vol. IV. p. 246 sqq. patrem et matrem h. l. de diis auctoribus gentis interpretans. Quam interpretationem etiam eo firmavit, quod ἀπὸ dictum sit, non πρός. Et Lacrozius quidem (Vindic. Vet. scr. p. 143.) protulerat fragmentum Satyri historici ex Theophil. ad Autolyc. II. p. 85. ex quo fragmento gens Ptolemaeorum per Arsinoen Lagi uxorem a stirpe regia Macedonum (cf. n. 6019. *b.*) indeque ab Hercule et Deianeira Bacchi filia repetebatur. Hinc Ptolemaeus dicitur ἀπόγονος Herculis et Bacchi. Quippe is gentem suam, si auctorem deum respexeris, ad Herculem, si matrem, ad Bacchum refert; nam Deianira Bacchi filia est. De Hercule gentis auctore Chishullus confert Theocrit. Idyll. XVII.

Inter regna hereditate accepta Libya est, quo nomine simul comprehenditur Cyrenaica. Neque enim nobis persuasit Droysenius (Diss. de Lagid. regno Ptol. IV. Philom. rege init.) Libyam Cyrenaicamque nomine significari uno negans (cf. Introd. ad Aeg. p. 282.). Theocritus l. c. vs. 65 sqq. Ptolemaeo Philadelpho etiam Arabiae et Aethiopiae imperium tribuit, quarum terrarum nulla in nostro ti-titulo mentio. Nec videtur magna pars fuisse Arabiae atque Aethiopiae, quam firmiter tenuit Philadelphus. Omninoque regna priorum Ptolemaeorum partibus terrarum praesertim maritimarum continebantur. Ptolemaeus Euergeta I. devicit Seleucum (Polyb. V, 48.); quae expeditio monente Buttmanno tecte significatur verbis: κυριεύσας δὲ τῆς τε ἐντὸς Εὐφράτου χώρας πάσης. Occupavit omnia a Tauro usque in Indiam. Rem breviter tangit Appianus Syr. c. 65. fin. καὶ ἐς Βαβυλῶνα ἤλασε. Chishullus praeterea confert Ioseph. c. Apion. II, 5. Ceterum quas terras Euergeta I. occupasse dicitur hoc titulo, eas tangit Polybius V, 34. Ad eadem initia pertinere videntur praesidia Aegyptiaca primis Philopatoris annis ad Ephesum et Samum collocata (Polyb. V, 35.). Quod Ptolemaeus dicitur ex Perside simulacra deorum repetiisse olim ablata ex Aegypto (cf. Herodot. III, 24.), idem narrat Hieronymus ad Daniel. XI. „*simulacraque deorum duo millia quingenta, in quibus erant quae Cambyses capta Aegypto in Persas asportaverat. Denique gens Aegyptiorum, quia post multos annos deos eorum retulerat, Euergeten eum appellavit.*" Vs. 23. τοὺς ὀρυχθέντας ποταμοὺς Chishullus interpretatur alveos (διώρυγας) circa Euphratem ductos, de quibus confert Strab. XVI, 740. 741. et Arrian. Exped. Alex. VII, 21. Per hos Ptolemaeus ei videtur copias suas misisse ab Assyria Arabiam versus. Et canales istos de Euphrate et Tigri intelligit Droysenius (Hellen. Colon. p. 157.) qui censet copias missas esse in mare Persicum ad pervestigandam Arabiam, provocans simul ad Plin. IX, 2. „Gadara appellatur rubri maris paeninsula ingens; huius obiectu vastus efficitur sinus, XII dierum et noctium remigio enavigatus Ptolemaeo regi" cet. ex eoque colligens tituli extrema ad ipsam hanc Ptolemaei (Euergetae I.) expeditionem referri. Speciosius est quod idem coniicit Adulen fuisse olim Berenicen τὴν κατὰ Σαβάς, quae Panchrysos cognominata teste Plinio, eamque urbem ab uxore Euergetae I. denominatam videri. Ex ru-

deribus urbis Berenices, cuius in locum postea cessisset Adule, superesse monumentum a militibus Euergetae I. positum. Peius Vincentius p. 57. de canalibus Susorum interpretatur, qua ex urbe Ptolemaeus inventa simulacra deorum navibus imposita in Aegyptum revehenda curarit. At verba *δυνάμεις ἀπέστειλεν* novam expeditionem indicare videntur ex Aegypto profectam; nec video quid aliud significare possint *οἱ ὀρυχθέντες ποταμοὶ* nisi alvei Nili manu facti, quibus fortasse simul continetur qui a Ptolemaeo Philadelpho effossus *Πτολεμαῖος ποταμὸς* vocatur, de quo accurate disputavit Letronnius (Recueil des inscr. cet. T. I. p. 192 sqq.). Simili sensu *ποταμοὶ* dicuntur n. 4697. vs. 25. In fine inscriptionis teste Cosma pauca tantum interierunt (*οὐδὲ γὰρ πολὺ ἦν τὸ κεκλασμένον μέρος αὐτῆς*). Letronnius putat ibi indicatum fuisse mandatum Ptolemaei, ut eo loco poneretur tabula. Utut est, lapidem in ora Aethiopiae dedita opera positum esse potius quam casu eo delatum manifestum est. Qua de re post Saltium probabiliter disputavit Letronnius. Nam quum inde a regno Ptolemaei Philadelphi ora Aegypti ad mare Erythraeum frequentissima esset (cf. ad n. 5072.) urbibus conditis, portubus exstructis, emporiis institutis, tum dubium non est, quin sinus Masuah, ad quem sita Adulis, oppidum temporibus Romanorum celebre (vide ad tit. *B.*), mature Graecos invitaverit. Statuit igitur Letronnius praefectum navis ad excolenda emporia mandatum Heroopoli vel Berenice vel quocunque ex alio loco maritimo huius tractus tales lapides secum apportasse, ut ibi collocaret, ubi visum esset institui emporium. Ac sane litterarum argumentum eiusmodi est, ut pro auspiciis uti licuerit in coloniis condendis. Itaque lapis in Troglodytice superiore repertus indicio debet esse Graecos regnante Ptolemaeo Euergeta I. emporium hoc Aethiopicum coluisse; id quod nescio an firmari possit etiam ex mentione elephantorum Aethiopicorum, quos vel ante Euergetam Philadelphus (cf. Agatharchid. ap. Phot. p. 441. ed. Bekk. et Hieronym. in Daniel. XI.) in vicinia venatus sit. Hinc factum est, ut usus linguae Graecae in ora Aethiopiae multo ante dominationem Romanam invalesceret ac deinceps retineretur a regibus Abyssiniae; cuius rei testimonia sunt titulus Adulitanus *B.* et inscriptio Axumitana n. 5128. Conf. Letronnius p. 44 - 52.

B.

\- - - - - - - - - -

μεθ᾽ ἃ ἀνδρείως τὰ μὲν ἔγγιστα τοῦ βασιλείου μου ἔθνη εἰρηνεύεσθαι κελεύσας ἐπολέμησα καὶ ὑπέταξα μάχαις τὰ ὑπογεγραμμένα ἔθνη. Γάζη ἔθνος ἐπολέμησα, ἔπειτα Ἀγάμαι καὶ Σιγύην, καὶ νικήσας τὴν ἡμίσειαν πάντων τῶν παρ᾽ αὐτοῖς ἐμερισάμην. Αὐὰ καὶ Τιαμὼ τοὺς λεγομένους Τζιαμὼ καὶ τοὺς Γαμβηλὰ καὶ τὰ ἐγγὺς αὐτῶν καὶ Ζιγγαβηνὲ καὶ Ἀγγαβὲ καὶ Τιαμαὰ καὶ Ἀθαγαοὺς καὶ Καλαὰ καὶ Σαμινὲ ἔθνος πέραν τοῦ Νείλου ἐν δυσβάτοις καὶ χιονώδεσιν ὄρεσιν οἰκοῦντας, ἐν οἷς διὰ παντὸς νιφετοὶ καὶ κρύη καὶ χιόνες βαθεῖαι, ὡς μέχρι γονάτων καταδύνειν ἄνδρα, τὸν ποταμὸν διαβὰς ὑπέταξα, ἔπειτα Λασιναὶ καὶ Ζαὰ καὶ Γαβαλὰ οἰκοῦντας παρ᾽ ὄρεσι θερμῶν ὑδάτων βλύζουσι καὶ καταῤῥύτοις, Ἀταλμὼ καὶ Βεγὰ καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς ἔθνη πάντα. Ταγγαϊτῶν τοὺς μέχρι τῶν τῆς Αἰγύπτου ὁρίων οἰκοῦντας ὑποτάξας πεζεύεσθαι ἐποίησα τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῶν τῆς ἐμῆς βασιλείας τόπων μέχρι Αἰγύπτου, ἔπειτα Ἀννινὲ καὶ Μετινὲ ἐν ἀποκρήμνοις οἰκοῦντας ὄρεσιν· Σεσέα ἔθνος ἐπολέμησα, οὓς καὶ μέγιστον καὶ δυσβατώτατον ὄρος ἀνελθόντας περιφρουρήσας κατήγαγον καὶ ἀπελεξάμην ἐμαυτῷ τούς τε νέους αὐτῶν καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ παρθένους καὶ πᾶσαν τὴν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς κτῆσιν. Ῥαυσῶν ἔθνη μεσόγαια λιβανωτοφόρων βαρβάρων οἰκοῦντα ἐντὸς πεδίων μεγάλων ἀνύδρων καὶ Σωλατὲ ἔθνος ὑπέταξα, οἷς καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς θαλάσσης φυλάσσειν ἐκέλευσα. ταῦτα δὲ πάντα τὰ ἔθνη ὄρεσιν ἰσχυροῖς πεφρουρημένα αὐτὸς ἐγὼ ἐν ταῖς μάχαις παρὼν νικήσας καὶ ὑποτάξας ἐχαρισάμην αὐτοῖς πάσας τὰς χώρας ἐπὶ φόροις· ἄλλα [τ]ε πλεῖστα ἔθνη ἑκόντα ὑπετάγη μοι ἐπὶ φόροις. Καὶ πέραν δὲ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης οἰκοῦντας Ἀῤῥαβίτας καὶ Κιναιδοκολπίτας, στράτευμα ναυτικὸν καὶ πεζικὸν διαπεμψάμενος καὶ ὑποτάξας αὐτῶν τοὺς βασιλέας, φόρους τῆς γῆς τελεῖν ἐκέλευσα καὶ ὁδεύεσθαι μετ᾽ εἰρήνης καὶ πλέεσθαι, ἀπό τε Λευκῆς κώμης ἕως τῶν Σαβαίων χώρας ἐπολέμησα· πάντα δὲ ταῦτα τὰ ἔθνη πρῶτος καὶ μόνος βασιλέων τῶν πρὸ ἐμοῦ ὑπέταξα· δι᾽ ἣν ἔχω πρὸς τὸν μέγιστον θεόν μου Ἄρην εὐχαριστίαν, ὅς με καὶ ἐγέννησε, δι᾽ οὗ πάντα τὰ ἔθνη τὰ ὁμοροῦντα τῇ ἐμῇ γῇ ἀπὸ μὲν ἀνατολῆς μέχρι τῆς λιβανωτοφόρου, ἀπὸ δὲ δύσεως μέχρι τῶν τῆς Αἰθιοπίας καὶ Σάσου τόπων ὑπ᾽ ἐμαυτὸν ἐποίησα, ἃ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ἐλθὼν καὶ νικήσας, ἃ δὲ διαπεμπόμενος καὶ ἐν εἰρήνῃ καταστήσας πάντα τὸν ὑπ᾽ ἐμοὶ κόσμον κατῆλθον εἰς τὴν Ἀδούλην τῷ Διῒ καὶ τῷ Ἄρει καὶ τῷ Ποσειδῶνι θυσιάσαι ὑπὲρ των πλ[ω]ϊζομένων· ἀθροίσας δέ μου τὰ στρατεύματα καὶ ὑφ᾽ ἓν ποιήσας ἐπὶ τούτῳ τῷ τόπῳ καθίσας τόνδε τὸν δίφρον παραθήκην τῷ Ἄρει ἐποίησα ἔτει τῆς ἐμῆς βασιλείας κζ̅.

Rex qui loquitur, Martis se filium praedicat, quemadmodum auctor inscriptionis Axumitanae n. 5128. Axumitarum rex quin fuerit, dubitari non potest; id quod etiam Saltius quum ex aliis tum ex verbis vs. 36. *κατῆλθον εἰς τὴν Ἀδούλην* demonstravit. Itaque initio dictum fuerit: *ὁ δεῖνα βασιλεὺς Ἀξουμιτῶν καὶ τῶν δείνων* - - - Sed Saltii sententiam coniicientis Aizanam, qui titulum Axumitanum scripsit, esse etiam huius tituli auctorem, merito abiecerunt Silvestre de Sacy et Niebuhrius (p. 600.), quibus postea suffragatur Saltius (Itin. Abyss. Append. V. p. lxxv.). Iidem autem si auctorem tituli eundem et regni Axumitani esse putaverunt, et ipsi falsi videntur. Nam noster hic rex alios ante se reges diserte praedicat (*πρῶτος καὶ μόνος βασιλέων τῶν πρὸ ἐμοῦ* vs. 30.). Itaque incrementa, non initia regni in inscriptione exponuntur. At recens tamen regnum est Abyssiniae de metropoli Axume (Ἀξώμη, Ἀξούμη, Αὐξώμει) Axumitanum appellatum. Complector paucis quae de temporibus disputavit Niebuhrius. Ptolemaeorum aetate gentes Aethiopiae liberas suique iuris esse Agatharchides testatur. Hic et Artemidorus,

quem ex Marciano Heracleota constat circa Olymp. 169. a. u. c. 651. scripsisse, gentes illas ex victu ac ratione vivendi appellatas recensent. Vide Strab. XVI, 771. Nomina gentium, quae in nostro titulo habentur, Agatharchidis et Artemidori temporibus ignota fuerint necesse est. Artemidorus solos Sebritas memorat quos refert reginae Meroes paruisse, nominans praeterea Elaeam et Saba insulamque Strabonis, quae videtur esse Massava vel Oreine in Periplo maris Erythraei memorata. Apud Strabonem de Aduli altum silentium est. Nec multum a vero aberrasse Gosselinus videtur Adulin temporibus Ptolemaeorum nullam fuisse contendens. Fac fuisse. Ex Artemidori silentio cetera liberaliter describentis colligi potest non fuisse emporium eius nominis famaeque cuius fuit centum annis post. Quippe Iuba, ex quo Plinius H. N. VI, 34. hausit, oppidum Adulin (Ἀδουλειτῶν) a servis Aegyptiis profugis conditum maximum Troglodytarum atque etiam Aethiopum emporium vocat. In quo Niebuhrius recte monet nullam causam esse, cur servos illos (si tamen servi fuerunt) cum mercenariis componamus, quos aufugisse olim ex castris Psammetichi tradunt. Sed Iuba recentius regnum Axumitanum esse vel ex eo colligi potest, quod is ignorat Axumen, quam auctor Peripli maris Erythraei regni metropolin vocat, nisi forte urbi Axumae aliud olim nomen fuit, ut coniicit Mannertus (T. X. p. 166.). Auctor Peripli qua aetate scripsit, regnum Axumitanum inde a Moschophagis prope Souâken usque ad Berbera patebat regnante tum Zoscale, viro generoso ac litteris Graecis imbuto. Et fines iidem fere definiuntur in inscriptione nostra. Itaque si de aetate auctoris Peripli maris Erythraei constaret, etiam tituli Adulitani aetas cognosceretur. Videtur autem auctor Peripli Alexandrinus quidam nomine Arrianus fuisse, quem Claudii vel Neronis temporibus scripsisse iudicarunt Salmasius, Vincentius, Mannertus; aliter Dodwellus, qui Periplum aetati Marci Aurelii et Lucii Veri tribuit. Letronnius ratione habita linguae corruptioris, quam prae se fert Periplus maris Erythraei, et mentionis de principibus una imperitantibus (τῶν Αὐτοκρατόρων) iniectae statuit auctorem imperantibus Septimio Severo et Caracalla scripsisse. Qua in sententia haud scio an nimia sit fiducia argumenti ex linguae indole petiti. Neque enim temporum ratio eiusmodi est, ut, qua forma Periplus a. 198 - 210. scriptus sit, ea a. 100. putes scribi non potuisse, neque hac in re temporum potius quam ingeniorum habenda ratio est. Verba ista: ἐν ᾗ Χαριβαὴλ, ἔνθεσμος βασιλεὺς ἐθνῶν δύο, τοῦ τε Ὁμηρίτου καὶ τοῦ παρακειμένου Σαβαείτου, συνεχέσι πρεσβείαις καὶ δώροις φίλος τῶν Αὐτοκρατόρων sane verisimile reddunt Periplum aut Marco Aurelio et Lucio Vero aut Septimio Severo et Caracalla imperantibus esse confectum. Sed videndum, ne sensus insit τῶν ἀεὶ Αὐτοκρατόρων vel τοῦ ἀεὶ Αὐτοκράτορος ὄντος. Certe rex Za-Hakale, quem Zoscalen esse vix est cur ambigas, in annalibus regum Abyssiniae (ap. Salt. Itin. Abyss. p. 460 sqq. conf. Ludolf. Histor. Aeth. 2, 4.) aetate vetustior est. Iam etsi et hoc titulo et n. 5128. infringitur quodammodo auctoritas annalium Axumitanorum, qui regibus Abyssiniae aliam originem aliumque cultum tribuunt, insunt tamen quae aliunde confirmari possint. Nam quod ibi inter Christum natum et fidem Christianam in Abyssinia per Freomonatum introductam anni trecenti et triginta elapsi feruntur, id confirmant scriptores ecclesiastici, qui fidem Christianam a Frumentio vulgatam esse docent circa a. 330. (conf. ad n. 5072.) Principes autem, quibus regnantibus hoc factum est, in annalibus El-Abreha et El-Atzbeha audiunt, quos non alios esse atque Aizanam et Saiazanam notos illos quum ex epistola Constantii ap. Athanas. Opp. I, 316. B. tum ex titulo Axumitano n. 5128. probabiliter statuit Saltius (cf. ad n. 5128.). Itaque quum hi anno 333 dicantur regnum adepti, computatis annis regum, qui ante eos regnaverunt, certe in tabula a Saltio composita principatus Za-Hakale s. Zoscalis in a. p. Chr. 76 - 99. incidit.

Zabaesi Bazen	regnavit	annos	16			
Huius anno octavo Christus natus censetur.						
Za Senatu	regnavit	annos	26			
Za Les	„	„	10			
Za Masenh	„	„	6			
Za Sutuwa	„	„	9			
Za-Adgaba	„	„	10	menses	6	
Za-Agba	„	„	-	„	6	
Za-Malis	„	„	6	„	-	
Za-Hakale	„	„	13	„	-	
Za-Deniahé	„	„	10	„	-	
Za-Awtet	„	„	2	„	-	
Za-Elawda	„	„	30	„	-	
Za-Zigen et *Rema* . . .	„	„	40	„	-	
Za-Gafale	„	„	1	„	-	
Za-Baesi serk	„	„	4	„	-	
Za Elasguaga	„	„	76	„	-	
El-Herka	„	„	21	„	-	
Za Baesi Tsawesa	„	„	1	„	-	
Za Wokena	„	„	-	„	-	dies 2
Za Hadus	„	„	-	„	4	
El Segel	„	„	2	„	-	
El Arfeh	„	„	14	„	-	
El Tsegaba	„	„	23	„	-	
El Semera	„	„	3	„	-	
El-Abreha et *El-Atzbeha* s. *Aizana* et *Saiazana* . .	„	„	26	„	6	
Horum anno XIII fides Christiana in Abyssinia recepta creditur.						

Inde sequitur, videri posse propius a vero abfuisse, qui Periplum maris Erythraei temporibus Neronis scriptum statuerent. In quo periplo quum Arabiae liberae agnoscantur civitates, dixeris titulum Periplo ac proinde Zoscalis aetate recentiorem esse. Vetustior autem est Aizanae et Saiazanae temporibus. Itaque, si fides est habenda annalibus Abyssiniae, rex aut is fuerit, qui ibi Za-Elawda, aut is, qui Za Elasguaga audit, quorum ille annos 30 (a. p. Chr. 101.), hic annos 76 (a. p. Chr. 176.) regnavit. Utut est, titulus saeculo p. Chr. secundo positus, ut in media barbarie bene scriptus est. Corruptam linguam prodit solum verbum πολεμεῖν cum quarto casu constructum; cuius usus exempla Chishullus congessit ex LXX. Conf. n. 5128.

De singulis haec annotamus. In nominibus gentium non omnia aperta sunt. Neque enim Plinius nec Ptolemaeus gentes habet hoc in titulo memoratas. Cf. Mannert. T. X, 1. p. 156 sqq. Vs. 3. ad Γάζη Chishullus confert oppidum Gaza a Plinio H. N. VI, 34. sub fin. memoratum. Sed bene monuit Vincentius: „*these places in the commencement seem all between the coast and the Tacazzè or its neighbourhood.*" Montfauconus comparat nomen Gheeza, quo nomine Abyssini regnum suum vocitant. Idem deinceps (Ἀγάμαι s. Ἀγάμη) Agamiam etiam hodie praefecturam esse regni Tigrae notat. Pro Σιγύην Vincentius coniecit Σιρυήν, nescio quam probabiliter. Vs. 4. de Αὐὰ Chishullus lectorem delegat ad Nonnosum ap. Phot. cod. 3. p. 2. 3. ed. Bekk. Provincia est contermina Axumes (cf. Mannert. l. c. p. 165.). Vs. 5. Tiamo s. Tziamo Montf. de praefectura Tzama, quae prope Agamiam est, interpretatur, nisi potius est Bizamo trans Nilum, quae Mannerti sententia est. Idem locus memoratur in provinciis Aizanae n. 5128. Aliam tribum indicare videtur quod paulo post sequitur Τίαμα s. Τιάμαα in regno Bagamedra, ut coniicit Montf. Gambela Saltius in provincia Enderta quaerit. Sed hic quoque locus videtur trans Nilum esse. Itaque Mannertus putat esse Gojam ad fontes fluminis Agawi. Ibi etiam Athagai (Ἀθάκαι ap. Ptolem.) videntur quaerendi esse, quos Montf. ad Aguo trahit, monens duas esse regiones huius nominis. Zingabene et Angabe Saltius in provincia Bugné ponit. Vix recte. Kalaa Mannertus Gallas esse putat. Samine vulgo pro eo quod hodie vocatur Samen habetur obloquente Mannerto. Gentes has auctor trans Nilum ait in montibus nivosis habitare, ex quibus montibus oriunda sunt flumina meridiem versus in Nilum decurrentia. Montes Lunae vocantur Ptolemaeo (vide Mannert. l. c. p. 161.). Negat quidem Bruce nives ibi esse, sed illi magna pars montium illorum ignota fuit notante Vincentio p. 64. Unicum hoc documentum est de nivibus inter tropica cadentibus (conf. Mannert. l. c. p. 161. 175.). Vs. 10. ad Lasine, Zaa, Gabala Cosmas annotat: τὰ ἔθνη ἕως της σήμερον οὕτως καλοῦνται. Evanuerunt hodie (vide Mannert. l. c. p. 161.). Vs. 12. Atalmo montem Lamalmon intelligunt. Bega et Begemder etiam hodie duas provincias esse Abyssiniae annotat Vincentius. Ad Bega-Midra trahit Saltius. Vs. 13. Tangaitae terram tenebant inter Axumen et confinia Aegypti, ibi fere, ubi scriptores rerum Blemmyas degisse tradunt (cf. ad n. 5072.). Regionem fertilem esse hodie Taka inter Atbara et Souaken monet Letronnius coll. Burckhardt. Itin. Nub. p. 348 sq. Is. Vossius ad P. Melam III, 8. ex cod. Laur. male Παγγαΐτας protulit. Vs. 14. de via inter provincias regis Axumitani et confinia Aegypti facta Saltius provocat ad Procopium, cuius verba docent hoc iter terrenum etiam Iustiniani temporibus apertum fuisse (cf. ad n. 5072.). Neque vero inde colligi potest imperium regis Axumitani usque ad confinia Aegypti patuisse. Quamquam Axumitani in triumpho Aureliani deducti (vide Vopisc.) indicio esse possunt, ausos eos esse arma usque ad confinia Aegypti ferre. Vs. 15. gentes Annine et Metine in montibus habitasse videntur provincias Angot et Dancali ab Adel secernentibus. Vs. 16. ad Σεσέα Cosmas annotat: τὰ τῆς Βαρβαρίας ἔθνη ἐνταῦθα δηλοῖ. Quam Barbariam Cosmas p. 138. d. in australibus Aethiopiae partibus sitam refert, thuriferam alias regionem appellatam. Vincentius ablegat ad Bruce III. p. 250. Eodem pertinere videntur Ῥαυσῶν ἔθνη et Solate. Rhauso Montf. cum Ῥάπτῳ comparat, quam Ptolemaeus metropolin regionis thuriferae vocat; videntur autem Ῥαυσοὶ esse iidem quos Ῥαψίοὺς vocat Ptolemaeus; Solate s. Salate Mannertus comparat cum Samali gente (cf. Valentia Itin. T. II. p. 116.). Vs. 25. sequitur expeditio Arabica. Ἐρυθρᾶς θαλάσσης generaliori appellatione utrumque sinum, Persicum et Arabicum, simul contineri monet Buttmannus provocans ad Strab. I, 56. XVII, 815. Plin. VI, 23. Ad Κιναιδοκολπίτας Cosmas annotat: τοὺς εἰς τὸν Ὁμηρίτην σημαίνει, τουτέστι τοὺς ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ. Errorem Cosmae notat Vincentius. Quippe Cinaedocolpitae Ptolemaeo sunt Arabiae felicis in media fere ora sinus Arabici e regione Aethiopiae. Et Arabitae sunt tribus Arabicae in ora Rubris maris e regione Aethiopiae (Souaken et Abyssiniae). Vs. 28. ad ὁδεύεσθαι Buttmannus deesse putat πάντα vel τὰς ὁδοὺς; sine causa. Vs. 29. Λευκὴν κώμην Chishull. ex Strab. XVII, 780. docet esse Arabiae in Nabataeorum regione, contra Cosmam, qui annotat: εἰς τὰ μέρη τῶν Βλεμμύων ἐστὶ κώμη καλουμένη Λευκόγην. Errorem Cosmae notavit etiam Vincentius. Rursus Cosmas dicit: Σαβέων χώρα πάλιν εἰς τὸν Ὁμηρίτην ἐστίν. Sunt vero Sabaei in Arabia felici, ubi hodie Yemen (cf. Plin. H. N. VI, 28.). Vs. 30. post δι' ἣν videtur excidisse αἰτίαν. Vs. 33. Cosmas: αὕτη ἡ Σάσου χώρα ὑστάτη ἐστὶ τῶν Αἰθιόπων, ἔνθα καὶ πολὺ χρυσίον ἐστὶ τὸ λεγόμενον Ταγχάρας· ἐπέκεινα δὲ ταύτης ὁ Ὠκεανὸς παράκειται, ὥσπερ καὶ τῶν Βαρβαρεωτῶν τῶν καὶ τὸν λίβανον ἐμπορευομένων. Aethiopes nunc Abyssinos intelligit Cosmas. Regnum Axumitanum meridiem versus a promontorio Gardafui usque ad montanam Sasu regionem patebat, in qua regione fontes sunt fluminum in Abawi decurrentium (vide Mannert. l. c. p. 163.). Vs. 37. Chish. confert titulum ap. Strab. XVII, 791. et Lucian. de hist. conscr. 62. servatum, in quo item ὑπὲρ [τῶν] πλωϊζομένων.

5128.

In ruderibus urbis *Axumes* in lapide magno, quem iam ab aliis visum antea (vide Ludolf. ad hist. Aethiop. Comment. p. 251. 252.) transcripsit Saltius. Inscriptio aeri incisa edita est ex schedis Saltii in opere: Voyages and travels to India, Ceylon, the red Sea, Abyssinia and Egypt, by George Viscount Valentia, 1809. T. III. p. 179 sqq. cum textu minusculis reddito a Vincentio et interpretatione Saltii (cf. Silvestre de Sacy in Malte-Brun Annal. des Voyages T. XII. 1810. p. 330 sqq.), unde petierunt Buttmannus Mus. d. Alterthumswiss. T. II. 1810. p. 575 sqq. et vir doctus in Class. Journ. 1810. T. I. p. 83 sqq. cum Anglica interpretatione et notis (cf. Magas. encyclop. 1814. T. III. p. 351 sqq.). Rursus edidit Saltius Itin. Abyssin. 1814. p. 411. aeri incisam cum notulis et Anglica interpretatione. In parte aversa lapidis sunt litterae Aethiopicae, eiusdem, ut videtur, aetatis, quarum specimina dedit Saltius p. 414. Disserit de hoc titulo Letronnius in commentatione: Matériaux pour l'hist. du Christianisme cet. p. 24. 31.

ΑЄΙΖΑΝΑCΒΑCΙΛЄΥCΑΞѠΜΙΤѠΝΚΑ
ƆΜΗΡΙΤѠΝΚΑΙΤΟΥΡΑЄΙΔΑΝΚΑΙΑΙЄ
ƆΠѠΝΚΑΙCΑΒΑЄΙΤѠΝΚΑΙΤΟΥCΙΛЄΗ
ΚΑΙΤΟΥΤΙΑΜѠΚΑΙΒΟΥΓΑЄΙΤѠΝΚSΤο
ΚΛЄΟΥΒΑCJΛЄΥCΒΑCΙΛЄѠΝΥΙΟCΘЄΟ`
ΑΝΙΚΗΤΟΥΑΡЄѠCΑΤΑΚΤΗCΑΝΤѠΝ
ΚΑΤΑΚΑΙΡΟΝΤΟΥЄΘΝοΥCΤѠΝΒΟΥΓΑЄΙ
ΤѠΝΑΠЄCΤΙΛΑΜЄΝΤΟΥCΗΜЄΤЄΡΟΥC
ΑΔЄΛΦοΥCCΑΙΑΖΑΝΑΚΑΙΤΟΝΑΔΗΦΑC
ΤΟΥΤΟΥCΠΟΛЄΜΗCΑΙΚΑΙΠΑΡΑΔЄΔѠ
ΚοΤѠΝΑΥΤѠΝΥΠοΤΑΞΑΝΤЄCΑΥΤΟΥC
ΗΓΑΤΟΝΠΡΟCΗΜΑCΜЄΤΑΚΑΙΤѠΝΘΡЄΛ
ΜΑΤѠΝΑΥΤѠΝΒΟѠΝΤЄϟΡΙΒΚΑΙΠΡο
ΒΑΤѠΝϨϹΚΔΚΑΙΚΤΗΝѠΝΝѠΤοΦοΡѠ
ΘΡЄΨΑΝΤЄCΑΥΤοΥCΒΟЄCΙΝΤЄΚΑΙЄΠΙCΙΤ
ΜѠΑΝΝѠΝΠΟΤΙΖΟΝΤЄCΑΥΤΟΥcΖΥΤѠΤЄ
ΚΑΙΟΙΝѠΚΑΙΥΔΡЄΥΜΑCΙΝΠΑΝΤΑЄΙCΧΟΡ
ΤΑCΙΑΝΟΙΤΙΝЄCΗCΑΝΤΟΝΑΡΙΘΜΟΝΒΑCΙΛ
cΚΟΙЄΞCΥΝΤѠΟΧΛѠΑΥΤѠΝΤοΝΑΡΙΘΜοΝΧϨ
ΑΝΝѠΝЄΥΟΜЄΝΟΙΚΑΘЄΚΑCΤΗΝΗΜЄΡΑΝΑΡ
ΤΟΥCCΙΤΙΝΟΥC μβ̆ Β ΚS ΟΙΝΟΝЄΠΙΜΗΝΑC
ΥΑΧΡЄΙCΟΥΑΓΑΓΟΥCΙΝΑΥΤΟΥCΠΡΟCΗΜΑC
ΤΟΥCΟΥΝΔѠΡΗCΑΜЄΝΟΙΑΥΤοΙCΠΑΝΤΑΤΑЄΠΙ
ΤΗΔΙΑΚSΑΜΦΙΑCΑΝΤЄCΑΥΤοΥCΜЄΤΟΙΚΗCΑΜC
ΚΑΤЄCΤΗCΑΜЄΝΙCΤΙΝΑΤΟΠΟΝΤΗCΗΜЄΤЄΡΑ(Χω
ΡΑCΚΑΛΟΥΜЄΝΟΝΜCΤ>ΙΑΚSЄΚЄΔЄΥCΑΜЄΝΑΥ
ΤΟΥCΠΑΛΙΝΑΝΝѠΝЄΥЄCΘΑΙΠΑΡΑCΧΟΜЄΝΟΙ<
ΤΟΙCЄΞΑCΙΝΒΑCΙΛЄΙCΚΟΙC8ΟΑCμCΥΠЄΡΔЄЄ
ΧΑΡΙCΤΙΑCΤΟΥЄΜ(ΓЄΝΝΗCΑΝΤΟCΑΝΙΚΗΤΟΥΑΡЄѠC
ΑΝЄΘΗΚΑΑΥΤѠΑΝΔΡΙΑΝΤΑΧΡΥCΟΥΝ ΑΚS ΑΡΓ`
ΡΑΙΟΝЄΝΑΚSΧΑΛΚοΥCΓЄΠΑΓΑΘѠ''

Bis transcripsit Saltius. Repraesentamus secundum apographum, quod ut plurimum accuratius est. Vs. 19. extr. in priore apographo ΑΡΙΘΜΟΧΔΥЄ. Vs. 21. extr. in priore apogr. ΜΗΝΑЄ. Vs. 25. extr. in priore ΗΜЄΤЄΡΑCΧω, in altero ЄΜЄΤЄΡΛCΧο. Vs. 28. extr. in priore ΒΟΑCΜϐϨΡΜΥΠЄΡ cet. in altero 8ΟΑC μC ΥΠЄΡ cet. Vs. 29. in priore ΤΟΥ ЄΙΛΙΓЄΝΝΗCΑΝΤΟC, in altero ΤΟΥЄΜ(ΓЄΝΝΙ CΑΝΤΟC.

Ἀειζανᾶς βασιλεὺς Ἀξωμιτῶν κα[ὶ Ὁ]μηριτῶν καὶ τοῦ Ῥαειδᾶν καὶ Αἰ[θιό]πων καὶ Σαβαειτῶν καὶ τοῦ Σιλεῆ καὶ τοῦ Τιαμῶ καὶ Βουγαειτῶν κ(αὶ) Τοκαέου, βασιλεὺς βασιλέων, υἱὸς θεο[ῦ] ἀνικήτου Ἄρεως· ἀτακτησάντων κατὰ καιρὸν τοῦ ἔθνους τῶν Βουγαειτῶν ἀπεστίλαμεν τοὺς ἡμετέρους ἀδελφοὺς Σαϊαζανᾶ καὶ τὸν Ἀδηφᾶς τούτους πολεμῆσαι, καὶ παραδεδωκότων αὐτῶν ὑποτάξαντες αὐτοὺς ἤγαγον πρὸς ἡμᾶς μετὰ καὶ τῶν θρε[μ]μάτων αὐτῶν, βοῶν τε ρ̅ι̅β̅ καὶ προβάτων σ̅κ̅δ̅, καὶ κτηνῶν νωτοφόρω[ν], θρέψαντες αὐτοὺς βόεσίν τε καὶ ἐπισιτ[ισ]μῷ ἀννών(ης), ποτίζοντες αὐτοὺς ζύτῳ τε καὶ οἴνῳ καὶ ὑδρεύμασιν πάντα[ς] ἰς χορτασίαν, οἵτινες ἦσαν τὸν ἀριθμὸν βασιλ[εί]σκοι ἓξ σὺν τῷ ὄχλῳ αὐτῶν τὸν ἀριθμὸν ,β̅, ἀννωνευόμενοι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἄρτους σιτίνους μ̅β̅ - - κ(αὶ) οἶνον, ἐπὶ μῆνα [ὅλον], ἄχρεις οὗ ἀγάγουσιν αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς. [Τού]τους οὖν δωρησάμενοι αὐτοῖς πάντα τὰ ἐπιτήδια κ(αὶ) ἀμφιάσαντες αὐτοὺς μετοικήσαμ[εν κ(αὶ)] κατεστήσαμεν ἴς τινα τόπον τῆς ἡμετέρας χώρας, καλούμενον Μέτλια. κ(αὶ) ἐκε[λ]εύσαμεν αὐτοὺς πάλιν ἀννωνεύεσθαι παρασχόμεναι τοῖς ἑξάσιν βασιλείσκοις βόας μ̅ε̅. ὑπὲρ δὲ ε[ὐ]χαριστίας τοῦ εμ[ὲ] γενιήσαντος ἀνικήτου Ἄρεως ἀνέθηκα αὐτῷ ἀνδριάντα χρυσοῦν [ἕν]α κ(αὶ) ἀργ[ύ]ραιον ἕνα κ(αὶ) χαλκοῦς γ̅ ἐπ' ἀγαθῷ.

De regno Axumitano ad n. 5127. *B.* occupavimus. Rex Aizanas eiusque frater Saiazanas (vs. 9.) noti sunt ex epistola Constantii Romanorum Imperatoris ap. Athanas. Apol. p. 693. Par. 1627. ed. Montf. T. I. p. 315. quae epistola Ἀϊζανᾷ καὶ Σαζανᾷ inscripta composita est a. p. Chr. 356. Sunt hi principes Axumes in annalibus regum Abyssiniae El-Abreha et El-Atzbeha vocati (vide ad n. 5127. *B.*), quibus regnantibus fides Christiana in Abyssinia introducta est per Frumentium episcopum. Nominum dissimilitudo vix offensioni fuerit si quis reputaverit Elesbaan regem Axumitarum (vide lemma ad n. 5127.) eundem et Calebum dictum fuisse; nec videtur opus esse, ut Aizanae nomen Abreha tum inditum putemus, quum primum religionem Christianam profiteretur; quae Niebuhrii opinio fuit (Mus. d. Alterth. T. II. p. 600.). Itaque principes illi in annalibus regnum adepti a. p. Chr. 333. dicuntur regnavisse annos viginti sex et menses sex. Ex titulo nostro apparet primum solum regnavisse Aizanam, fratre postea in societatem regni vocato. Alterum fratrem, qui in titulo memoratur Adefas, cur Silvester de Sacy mortuum putet quo tempore scripta Constantii epi-

stola est, nullam causam video. Videntur autem a. 356. Christiani fuisse, qui nunc ethnici sunt. Nam rex se Martis filium praedicat, prorsus ut auctor tituli vetustioris n. 5127. *B.* Unde titulum n. 5128. paulo ante a. 356. positum esse quum alii tum Letronnius recte iudicarunt. Ridicule Marcus, a Letronnio p. 142. notatus, qui titulum sibi visus est posse contendere epocha Christiana esse antiquiorem. At Frumentius episcopus Axumitanus vel ante a. 330. fuisse dicitur. Ex quo Saltius collegit titulum ante a. 329. positum esse; quippe quo tempore Frumentius ageret Axume, regem Aizanam videri Christianum fuisse. Non videtur tamen. Nam si epistola Constantii a. 356. scripta est, Aizanas qui dicitur non ultra annos 27 regnasse, non multum ante a. 333. rex fuerit, etiamsi annalibus Abyssiniae fidem denegemus. Fac fuisse iam a. 329.; tamen Christianae religioni nondum se obstrinxerat licet in regno ipsius increbescenti.

Gentium in praescriptis memoratarum tres ex Arabia sunt, cuius parti etiam maiores regis Aizanae imperitabant (vide n. 5127. *B.*). Ὁμηρῖται Ptolemaeo meridianum latus Arabiae ab angustiis incoluerunt. Provinciam Ῥαειδᾶν Saltius in poemate quodam (Hist. imperii Ioctanidarum, Harderov. 1786.) memoratam repperit. Est Rhada trium dierum spatio a Sana dissitum in Lud. Barthemae Itin. p. 21. notante Saltio. Σαβαεῖται sunt qui alias Σαβαῖοι (cf. n. 5127. *B.*). De forma conferri potest Periplus maris Erythraei, ubi: βασιλεὺς τοῦ τε Ὁμηρίτου καὶ τοῦ παρακειμένου λεγομένου Σαβαείτου. Reliqua nomina ad Aethiopiam pertinent. Σιλεῆ Saltio et Niebuhrio est Zeyla portus trans Bab-el-Mandeb. Τιαμῶ videtur idem esse quod habetur etiam in titulo vetustiore n. 5127. *B.* vs. 5. Βουγαεῖται Saltio videntur gentes esse ab Abyssinia in septentrionem colentes, quem tractum hodie vocant Boja (Bodja). Iuxta tribus est Taguié dicta, quae Saltio iudice significatur ultimo nomine Τοκαέου. Certe το[ῦ] Καέου, ut legebant Vincentius, Buttmannus, alii, dubium est vel propterea quod in hoc titulo articulus iis solum nominibus praemissus est, quae non declinantur, ut τοῦ Ῥαειδᾶν, τοῦ Σιλεῆ, et vs. 9. τὸν Ἀδηφᾶς; qua ratione neglecta mira excogitavit Anglus in Class. Journ. l. c. qui legens ἀδηφαῖ idque pro appellativo venditans praefectum provinciae interpretatur unum fratrem Saiazanam intelligendum esse ratus.

Rex Aizanas hoc titulo victoriam celebrat de Bugaitis rebellantibus reportatam dedicatis Marti statuis grati animi causa. Bugaitae sex tribubus compositi erant, quarum unaquaeque regulum (βασιλίσκον) habebat. Ad tales regulos spectat elogium, quod sibi ipse tribuit Aizanas, βασιλεὺς βασιλέων (conf. T. II. p. 107. ubi in praescriptis ex hoc titulo petitis legas Τοκαέου p. τοῦ Καέου). Eodem elogio etiam hodie imperatores Tigrae uti (Negash Negashi) testatur Saltius. Titulus paulo negligentius compositus est quam n. 5127. *B.* Plurima bene legerunt Vincentius et Saltius. Vs. 10. πολεμῆσαι cum quarto casu habes etiam in titulo vetustiore n. 5127. *B.* Ad genitivum παραδεδωκότων αὐτῶν intellige ἑαυτούς. Vs. 13. ductus ante ΡΙΒ ego pro siglo habeo, quo notae numerales discernuntur. Similiter vs. 14. 8 siglum videtur esse. Oves sunt 224. Numerum incredibilem 7424 exsculpsit Saltius, qui interpretatur ,ΖΥΚΔ. Vs. 15. principes quos deducunt victos humanissime tractant. Cuius humanitatis si non in hostibus victis, at in hospitibus Saltius etiam hodie exempla reperit apud Abyssinos. In verbis nota formam dativi βόεσιν p. βουσίν. Deinceps legitur ἐπισιτ||μῷ, quam lectionem tuetur Anglus in Class. Journ. l. c. de industria ita scriptum putans; nempe syllabam IC, quae desit, retrorsum legendo expleri; CIT debere et CIT legi et TIC. Similiter vs. 18. βασίλκοι p. βασιλίσκοι exaratum esse, quod verum non est. In altero Saltii apographo vs. 19. init. manifesto C adhaeret ultimae syllabae vocabuli, ita ut in fine vs. 18. I addendum sit ut oblitteratum in lapide. Nec magis vs. 15. morem lepidum scribarum adhibitum crediderim. Vs. 16. ἀννώνης decurtatum esse vidit Buttmannus. Ἐπισιτισμῷ ἀννώνης dictum est p. ἀννώνῃ, cui vocabulo simul panis notio inest. Ζύτῳ est ζύθῳ, ut saepe T litterae Θ substituitur in titulis Aegyptiacis. Cerevisia qualis hodie conficitur apud Abyssinos paucis significatur a Saltio. Idem vs. 17. οἶνον pro eo sumit, quod hodie vocatur maiz (scil. honey fermented with barley and strengthened with a bitter root called Sadoo); nescio quo iure. Deinceps dedimus πάντας ἰς χορτασίαν, etsi Saltius expressit ΠΑΝΤΑΕΙC cet. Formam ἰς (p. εἰς) habes etiam vs. 25. Vs. 19. numerus videtur esse ,B; littera 8 formata fuerit ut vs. 28. Alter ductus potest siglum esse. Vs. 20 sq. sensus est: *annonam accipientes quotidie panes ex frumento factos - - et vinum, in mensem integrum, quantum satis esset, donec adducerentur.* Ita etiam Buttmannus, nisi quod legit ἐπὶ μῆνα ἕνα. Numerus panum additur, non ita vini mensura. Nam sponte patet mensuram usitatam intelligendam esse. Angli in Class. Journ. l. c. commenta de ΕΠΙΜΗΝΑC, quod legebat ἐπ ιμηνας de hemina cogitans, non tango. Omitto etiam Vincentii opinionem de vocabulo ΑΧΡΕΙC, quod est ἄχρις. Ἀγάγουσι male exaratum est p. ἀγάγωσι, non p. ἄγουσι vel ἤγαγον, ut voluit Buttmannus. Vs. 22. extr. et 23. init. τούτους dederunt Anglus in Class. Journ. l. c. et Buttmannus. Pertinet hoc ad μετοικήσαμεν καὶ κατεστήσαμεν. Vs. 24. ἀμφιάσαντες non est cur mutetur in ἀμφιέσαντες; quae Vincentii sententia est. In fine versus Anglus l. c. dedit μετοικήσαντας, Buttmannus μετοικήσαντες. Sed μετοικήσαμεν (p. μετῳκήσαμεν) fuisse apparet ex secundo Saltii apographo. Vs. 26. loci nomen incertum. In priore apographo Saltius dedit ΜΑΤΛΙΑ, quod legi vario modo poterat (Μάταια, Μάτλια, Μάτνα, Μάτμα; Vincentius Ματμακ, qui non vidit Kς esse ΚΑΙ); et Μάταια quidem legebant Saltius, Buttmannus, Anglus l. c. Nec defuit interpretatio coniiciente Niebuhrio Μάταια esse regionem Mazaga dictam a Tigre in septentrionem sitam. Verum in altero apographo Saltii diligentissime facto est Μ(ΤΛΙΑ, in quo evanuit primum Α. Hinc definiri nihil potest (Μέτλια, Μίτλια, Μίτνα, Μέτνα); et Saltius ipse in interpretatione Anglica solum M—a expressit. Vs. 28. ἑξάσιν dativum insolentiorem esse voculae ἕξ Anglus l. c. et Niebuhrius viderunt. Vs. 30. ἕνα certatim dederunt editores. Mox ἀργύραιον i. q. ἀργύρεον (ἀργυροῦν) esse annotavit etiam Anglus l. c.

PARS TRIGESIMA PRIMA.

INSCRIPTIONES CYRENAICAE.

CYRENAE, PTOLEMAIS, TEUCHIRA (ARSINOE), BERENICE.

5129.

Cyrenis; ex schedis proxeni Sardiniae Tripoli 1827 residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 14.).

\ΥΜΡΙΑΔΑΦΙΛΙΣΚΟΥΣΙΔΕΝ
\ΡΧΩΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΑΙΤΑΣΡΟΤΙΤΟΣ
ΧΑΡΙΝΕΥΣ ΒΙΑΣΚΥΡΑΝΑΙΟΙ

Ὀλ]υμπιάδα Φιλίσκ[ω γυμνασιά]ρχω ἀρετᾶς ἕνε[κα] καὶ τᾶς ποτὶ τὸς [θεὸς] χάριν εὐσ[ε]βίας Κυραναῖοι.

Notabilis est Cyrenaeorum Doris severior, quum in Thera metropoli mitior dialectus obtineat. Cuius rei causam notavit Ahrens de Gr. ling. dial. T. II. p. 424 sq. Conf. n. 5131.

5130.

Ibidem; ex schedis proxeni Sardiniae Tripoli 1827 residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 24.).

ΑΙΧΙΙΙΙΙΑΝΙΙΤΟΛΕΜΝΟΥ
CΥΙΝΙΕΡΙΤΕΥΟΥ(ΑΝΠΤΟΑΕ

Ἀ[ρ]χί[ππ]αν Πτολεμαίου συνιεριτεύουσαν Πτο[λ]ε[μαίῳ
- - -

5131.

Ibidem; ex schedis proxeni Sardiniae Tripoli 1827 residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 27.).

ΑΣΚΛΑΠοΝΑΣΚΛΑΡΩΙΑΡΙΤΕΥΟΝ
ΤΛΤΩΛΡΟΛΛΩΝΟΣΑΡΕΤΑΣΕ
ΚΑΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΑΣΕΧΩΝΔΑ
ΔΕΙΕΣΤΕΤΟΣΚΟΙΝΟΣΕΥΕΡ
ΡΩΜΑΙΟΣΚΑΙΕΣΤΝΠΟΛΙΝΚΑΙ
ΣΙΑΡΕΣΚΑΙΕΛΣ°ΓΓ Τ ΤΟΣΘΕ
ΑΡΙΝΕ ΣΕΒΙΑΣ ΟΠΑΡ ᵀΣΤ
ΟΛΛΩΝΟΣ ΛΝΕΘ

Ἀσκλαπὸν Ἀσκλαπῶ ἰαριτεύοντ[α] τῶ [Ἀ]πόλλωνος ἀρετᾶς ἕ[νε]κα καὶ εὐνοίας ἇς ἔχων δ[ι]α[τελ]εῖ ἔς τε τὸς κοινὸς εὐερ[γέτας] Ῥωμαίος καὶ ἐς τ[ὰ]ν πόλιν καὶ [τὸ]ς ἰαρὲς καὶ [τ]ᾶς π[ο]τ[ὶ] τὸς θε[ὸς χ]άριν ε[ὐ]σεβίας ο[ἱ ἱ]αρ[ὲ]ς τ[ῶ Ἀπ]όλλωνος [ἀ]νέθ[ηκαν.

De correptione syllabarum finalium in *τὸς κοινὸς* cet. et *ἰαρὲς* vide Ahrens. de Gr. ling. dial. T. II. p. 172. 174. De forma articuli *οἱ* (p. *τοὶ*) conf. idem ibid. p. 265. 266. Vs. 6. extr. potest esse etiam *ποτ-τός*, ut legebat Ahrens. Dedi tamen *ποτὶ τὸς* ob n. 5129. Titulus videtur esse ex ea aetate, qua Cyrenaica a Ptolemaeo Apione Romanis per testamentum legata suis legibus utebatur (a. a. Chr. 96-75.).

5132.

Ibidem, in colle septentrionali prope urbem, in basi; ediderunt Della Cella Itin. Cyren. p. 142. et Pacho Itin. Marmar. Cyren. cet. tab. LXIII. 5. 7. Beechey Proceedings of the expedition to explore the northern coast of Africa cet. p. 545. Habeo etiam ex schedis proxeni Sardiniae Tripoli 1827 residentis, quas Gazzera professor Taurinensis communicavit cum Kellermanno. Legit Letronnius ap. Pach. p. 394. 395.

ΚΛΑΙΔΙΑΝΑΡΑΤΑΝΦΙΛΙΣΚΩ
ΘΥΓΑΤΕΡΑΦΥΣΕΙΔΕΕΥΦΑΝΕΥΣ
ΜΑΤΕΡΑ·ΚΛ·ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ
ΑΙΩΝΙΩ·ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΔΟΣ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΑ·ΚΥΡΑΝΑΙΟΙ

ΑΣ∠—ΑΥΤΑ
ΕΥΝΟΙΑΣ

Verba inde a vs. 6. pro novo titulo dedit Pacho, omisit proxenus Sardiniae. Vs. 2. extr. Pach. ΕΥΦΑΝΕΣ, Beech. ΕΥΦΑΝΙ̲ΥΣ. Vs. 3. init. Cell. ΜΑΤΕΤΑ. Vs. 6. Cell. Σ..ΑΥ..ΙΑ, Pach. \Σ—ΑΥΙΑ, Beech. ΑΣ∠—ΑΥῙΑ. Vs. 7. Cell. ΕυΙΑΣ; idem deinceps monogramma sic expressit: [monogramma] Beech. [monogramma]

Κλα[υ]δίαν Ἀράταν Φιλίσκω θυγατέρα, φύσει δὲ Εὐφάνευς, ματέρα Κλ(αυδίας) Ὀλυμπιάδος, αἰωνίω γυμνασιαρχίδος, ἀρετᾶς ἕνεκα Κυραναῖοι
τ]ᾶς [ἐς] αὐ[τ]ὰ[ν] εὐνοίας χάριν.

Vs. 6. Letronnius nomen *Σαλυΐα* sibi videre videbatur. Titulus ex Claudii vel Neronis aetate est. Arata videtur soror esse Philisci, qui memoratur n. 5144. vs. 4. idem filius Euphanis.

5133.

Cyrenis; ex schedis proxeni Sardiniae Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera Taurinensi (n. 29.).

ΟΛ ΑΝΟΗΣΑΝΑΞΙΟΣ
ΤΟΜΠΑΤΕΡΑΑΝΑΞΙΝ
ΞΕΚΞΙΜΑΧΩΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΔΕΚΑΤΑΝΑΕΟΗΚΙΤ

Φάλ]αν[θο]ς? Ἀνάξιος τὸμ πατέρα Ἄναξιν Ζευξιμάχω τῷ Ἀπόλλωνι δεκάταν ἀ[ν]έ[θ]ηκ[εν.

5134.

Ibidem, ad rudera templi prope fontem in rupe; ediderunt Paul. Lucas Itin. Gr. As. min. Mac. Afr. cet. T. II. p. 328. n. 6. Della Cella Itin. Cyren. p. 143. Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. tab. LXIII. 2. Beechey Proceedings of the expedition to explore the northern coast of Africa cet. 1828. p. 427. Ex schedis Pachonis edidit Letronnius Journ. des Sav. 1828. p. 264. Idem interpretatur ap. Pach. Itin. p. 393. conf. Annales des Voyages par Euriès et Malte-Brun T. XVII. p. 337. Habeo etiam ex schedis Jomardi et ex schedis proxeni Sardiniae Tripoli residentis, quas misit Kellermannus.

LΙΓΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΩΤΑ
ΙΕΡΕΙΤΕΥΩΝΤΑΝΚΡΑΝΑΝ
ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕ

Vs. 2. extr. Cell. ΤΑΝΣΡΑΝΑΝ, Pach. ΤΑΝΙΡΑ ΝΑΝ, Beech. ΤΑΝΚΡΑΝΑΝ. Vs. 3. Pach. ΕΠΕ ΙΕΥ ΑΣΕ, Cell. ΕΓΕ ΥΚΕΥΑΣΕ, Beech. ΕΠΕΣΚΕΥΑ ΣΕ, quae composui.

L ιγ Διονύσιος Σώτα ἱερειτεύων τὰν κράναν ἐπεσκεύασε.

Annus XIII. quo pertineat, non liquet. Nam etsi plurimae inscriptiones Cyrenaicae ad aetatem Augusti et Tiberii pertinent (n. 5136. 5172. 5186. 5296. 5326. 5353. 5354. cet.), tamen sunt etiam nonnullae ex aetate subsequentium Imperatorum. Fons est Apollinis, cuius mentio ap. Pind. Pyth. IV. extr. Etiam templum, cuius ruinae prope fontem sunt, Apollinis est. Conf. Thrige Res Cyren. p. 95. Pacho Itin. p. 217. 218. Igitur Dionysius qui refecit fontem Apollinis sacerdos fuit. Et Sotas Dionysii filius sacerdos Apollinis habetur in titulo n. 5144. qui titulus pertinere ad a. p. Chr. 68. videtur. Hinc si coniicias Dionysium in utroque titulo eundem esse, videri potest annus XIII. tituli n. 5134. esse Claudii Imperatoris (p. Chr. 53.). Sed tum in catalogo sacerdotum Apollinis n. 5144. Dionysii Sotae filii mentio interiisse putanda est.

5135.

Ibidem, in tabulis marmoreis; ex schedis Gråbergi da Hemsö Tripoli residentis a. 1833. misit Kellermannus.

a.

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΕ
ΥΧΡΗΣΕ

b.

ΙΑΡΙΤΕΥ Ω ΝΑ
ΝΕΘΗΚΕ

b. ὁ δεῖνα] ἱαριτεύων ἀνέθηκε.

a. Ἀρίσταρχος - - - Coniicias Θ[ε]υχρήσ[τω, coll. n. 5162.

Ex simili fragmento sunt litterae:

ΑΡΙΣΤΑΡ Ἀρίσταρ[χος
ΙΑΡΙΤΕΥΣ ἱαριτεύσ[ας

quas reperio in schedis proxeni Sardiniae Tripoli a. 1827. residentis a Kellermanno missis.

5136.

Ibidem, in fragmine marmoris candidi similitudinem arcus referentis. Fragmen est II pedes longum videturque ad aedificium pertinere ad templum Apollinis exstructum. Inscriptionis fragmentum edidit Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. tab. LXIII. 10. et interpretatus est Letronnius ibid. p. 393. qui edidit etiam Journ. des Sav. 1828. p. 264. Habeo etiam ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827. Tripoli residentis, quas misit Kellermannus.

ΤΩΣΕΒΑΣΤΩΑΡΧΙΕΡΕΩΣΣΩΙΗΡΙΑΣΚΟΙΝΤΟΣΛΟΥΚΑΝΙΟ
ΤΟΣΕΚΤΑΣΙΩΝΤΩΑΠΟΛΛΩΝΟΣΙΕΡΕΩΝΕΠΙΔΟΣΙΟ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Apographa consentiunt, nisi quod in schedis proxeni Sardiniae vs. 1. extr. est ΣΩ–ΗΡΙΧΚΟΙΝ ΡΟΣΛΟΥΚΑΝΙΟ, et vs. 2. ΤΑΣ, ubi Pacho dedit ΤΛΣ.

Ὑπὲρ τᾶς Αὐτοκράτορος Καίσαρος, θεῶ υἱ]ῶ, Σεβαστῶ, ἀρχιερέως, σω[τ]ηρίας Κόϊντος Λουκάνιο[ς
- - - - - - - τος ἐκ τᾶς [τ]ῶν τῶ Ἀπόλλωνος ἱερέων ἐπιδόσιο[ς
ἀνέθηκεν.

Sic legit Letronnius. Imperator est Augustus. Vs. 2. in lacuna elogia vel alia nomina Quinti Lucanii interciderunt. Ἐπίδοσις notante Letronnio est *erogatio publice facta*.

5137.

Ibidem; ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827. Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 28.). Titulus dicitur ex eodem lapide esse, ex quo n. 5132.

Τ.ΚΛΑΥΔΙΟΣΑΡΙΣΤΟΜΕ
ΝΗΣΜΑΓΝΟΣΟΚΑΙ
ΠΕΡΙΚΑΗΣΙΑΡΕΙΤΕΥΩΟ
ΕΚΤΑΝΤΑΝΤΩΑΠΟΛΛΩ
ΝΟΣΠΡΟΣΟΔΩΝ

T. Κλ[α]ύδιος Ἀριστομένης Μάγνος ὁ καὶ Περικ[λ]ῆς ἱαρειτεύω[ν] ἐκ τᾶν τῶ Ἀπόλλωνος προσόδων.

Vs. 4. ΤΑΝ bis exaratum videtur transcribenti deberi. Titulus ex Claudii vel Neronis aetate esse videtur. Conf. n. 5132.

5138.

Ibidem; ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827. Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 31.).

ΥΙΙΕΡΓ ΙΔΙΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΝΙΚΗΣΚΑΙΣΩΤΗΡΙΑΣ
ΚΑΙΤΟΥΟΙΚΟΥΑΥΤΟΥΠΑΝΤΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΜΥΡΤΩΩ-Μ-ΑΝΤΩΝΙΟΣ
ΓΕΜΕΛΛΟΣΕΚΤΩΝΤΟΥΑΓΟΛΛΩΝΟΣ

Ὑ[π]ὲρ [τῆς Αὐτοκράτορος Τι. Κλαυ]δίου Καίσαρος νίκης καὶ σωτηρίας καὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ παντὸς Ἀπόλλωνι Μυρτώῳ Μ. Ἀντώνιος Γέμελλος ἐκ τῶν τοῦ Ἀπέλλωνος.

Ex voce νίκης colligas positum titulum esse quo tempore Claudius aut contra Mauros et Numidas (a. p. Chr. 42.) aut contra Britannos (a. 43.) proficiscebatur (Eckhel. D. N. T. VI. p. 239.). Nota cognomentum Apollinis Μυρτῶος a pelago Myrtoo derivatum. Titulus dialecto communi conceptus est.

5139.

Ibidem, ad fontes duos, quorum alter in aquaeductum collectus erat; ediderunt Della Cella Itin. Cyren. p. 145. (conf. Annales des Voyages par Euriès et Malte-Brun T. XVII. p. 340.) et Pacho Itin. Marmar. Cyren. cet. tab. LXIII. 4. Interpretatus est Letronnius in Annal. l. c. et ap. Pachon. p. 394.

ΚΛ·ΒΕΝΟΣΤΑ ΚΛ·ΚΑΡΤΙΣΘΕΝΟΥ
ΜΕΛΙΟΡΟΣΘΥΓΑΤΗΡ
ΔΙΟΝΥΣΟΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
ΣΥΝΤΩΝΑΩ

Vs. 3. extr. Pach. ΤΟΝΙΔΙΟΝ..

Κλ(αυδία) Βενόστα, Κλ. Καρτισθένου[ς] Μελίορος θυγάτηρ, Διόνυσον ἐκ τῶν ἰδίων σὺν τῷ ναῷ.

Eadem Claudia Venusta redit n. 5140. Nomen Κρατισθένης Cyrenaeis frequentatum prodit Pausan. VI, 18, 1. ΚΑΡΤΙΣΘΕΝΟΥ in lapide est, ut in Theraeis Καρτιδάμας et similia. Titulus Claudii aetate non antiquior est.

5140.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXIII. 3. Interpretatus est Letronnius ibid. p. 394.

ΚΛ·ΒΕΝΟΣΤΑ·ΚΛ·ΚΑΡΤΙΣ
·ΘΕΝΟΥΣ ΜΕΛΙΟΡΟΣ
ΟΥΓΑΤΗΡ
ΤΑΝΚΟΡΑΝ- ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
ΚΛΙΤΟΝΝΑΟΝ

Κλ. Βενόστα, Κλ. Καρτισθένους Μελίορος [θ]υγάτηρ, τὰν Κόραν ἐκ τῶν ἰδίων κ[α]ὶ τὸν ναόν.

Eadem Claudia Venusta habetur n. 5139.

5141.

Ibidem; ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827. Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 11.).

Μ ΒΑΛΕ ΙΟΣ
ΑΡΙΣΤΩΝ ΕΡΩΜΕ
ΝΟΣΤΟ ΚΤΙΣΤΟΥ
ΑΠΟΛΛΩ ΝΟΣΕΚΤΩΝ
ΙΔΙΩΝΤΟ ΙΧΝΟΣΕ
ΠΕΣΚΕΥΑ ΣΕΝ
ΚΑΙΑΝΕ ΘΗΚΕΝ

M. Βαλέ[ρ]ιος Ἀρίστων [ἱ]ερώμενος τοῦ κτίστου Ἀπόλλωνος ἐκ τῶν ἰδίων τὸ ἴχνος ἐπεσκεύασεν καὶ ἀνέθηκεν.

Titulus satis recens. De Apolline Cyrenensium ἀρχηγέτῃ conf. Thrige Res Cyren. p. 281. Τὸ ἴχνος vide ne sit i. q. τρίβος (semita) vel ἀνδροβάμων (cf. Vol. II. n. 2570.).

5142.

Cyrenis; ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827. Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 12.).

ΤΩΑΜΜΩΝΟΣ   ΟΑFΑΑΜΑ
ΤΩΑΜΜΩΝΟΣ   ЄΥΙΤΑΤΕΥ
ΟΝΤΟΣΚΑΙΑΦΙ   ΡΩΣΑΝΤΟΣ
ΦΑΑΒΙΩΠΟΥΛ   ΟΣΠΟΜΠΩ
ΝΙΑΝΩΤΩΚ   ΘΑΝΟ

\- - - - - - - - -
τῶ Ἄμμωνος, [τ]ὸ ἄ[γ]αλμα τῶ Ἄμμωνος, ἐ[π]ι[σ]τατεύοντος καὶ ἀφι[ε]ρώσαντος Φ[λ]αβίω Πού[δεντ]ος Πομπωνιανῶ τῶ κ[αλῶς ἀπο]θανό[ντος.

Titulus mutilus est, non is antiquior Vespasiano. Videturque incisus post mortem eius qui dedicavit.

5143.

Ibidem, in tabulis marmoris candidi prope castellum in via ad magnum fontem ducente; ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827. Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 2.). Habeo etiam ex schedis Gråbergi da Hemsö, per eundem Kellermannum nobiscum communicatis.

ΘΕΟΣΤΥΧΑΑΓΑΘΑ
ΙΑΡΕΑΙΤΑΣΗΡΑΣ
ΜΕΓΩ-ΦΙΛΟΞΕΝΩ
ΔΑΜΟΚΛΗΤΑΞΟΥΘΩ
ΒΕΡΕΝΙΚΑΠΡΑΞΙΑΔΑ
ΑΠΙΑ-ΠΤΟΛΕΜΑΙΩ
ΕΥΞΙΠΠΑΒΑΡΚΑΙΩ
ΕΥΡΥΚΛΗΤΑΑΣΚΑΛΠC
ΙΕΥΞΩ-ΦΕΙΔΙΜΩ
ΕΠΑΓΩ-ΚΑΡΝΗΔΑ
ΙΛΥΛΔΙΩ-ΛΥ-ΣΙΟΣ
ΦΡΟΝΙΜΑ-ΦΙΛΟΞΕΝΩ
ΕΙΡΗΝΑΤΕΛΕΣΙΣΤΡΑΤΩ
ΒΕΡΝΙΚΑ-ΦΙΛΙΝΝΑ
ΑΛΔΙΒΩΛΔΚΑΕΛΡΧΩ
ΙΝΑΣΤΑ-ΦΙΛΥ-ΙΑ
ΝΙΚΑΡΙΣΤΛΟΡΑΣΥΚΛΕΥ
ΑΡΑΤΑ-ΦΙΛΩΤΑ
ΦΙΛΥΤΑ

Θεὸς τύχα ἀγαθά.
Ἱάρεαι τᾶς Ἥρας·
Μεγὼ Φιλοξένω,
Δαμοκλήτα Ξούθω,
Βερενίκα Πραξιάδα,
Ἀπία Πτολεμαίω,
Ζ]ευξίππα Βαρκαίω,
Εὐρυκλήτα Ἀσκ[λα]π[ῶ,
Ζευξὼ Φειδίμω,
Ἐπαγὼ Καρνήδα,
Μ]υλ[ατ]ὼ? Λύσιος,
Φρονίμα Φιλοξένω,
Εἰρήνα Τελεσιστράτω,
Βερνίκα, Φίλιννα,
Κ]αλ[λ]ιβώλ[α] Κ[λ]ε[ά]ρχω,
Μ]νάστα Φιλύ[τ]α,
Νικαρίστα [Θ]ρασυκλεῦ[ς,
Ἀράτα Φιλώτα,
\- - - Φιλύτα.

Proxeni Sardiniae accuratius apographum est. Nec puto necessarium omnia menda referre alterius. Post vs. 2. Gråb. da Hemsö repetiit paulo corruptius eiusdem versus initium: ΙΝΡΕΛΤΛ>. Et hic quidem ei tertius versus est. Vs. 6. init. idem ΧΙΠΙΛ, ubi ΑΠΙΑ. Vs. 7. ΒΑ omittit idem. Vs. 10. extr. idem ΚΛΡΜΔΟΑ. Vs. 11. habet ΡΙΛΥΛΒΟΛΥΣΙΟ. Vs. 14. extr. idem ΦΙΛΙΝΛ (prox. Sard. ΦΙΔΙΝΝΑ). Vs. 15. Gråb. <ΛΛVΙΒΟΛΛΓΛΕΛΡΧΟ. Vs. 16. idem ҺΣΤΛ ΦΙΛΥΤΑΧΟ. Vs. 17. ΙΑΕΡΣΤΛΟΡΑΣΥ+ΛΕΙ. Vs. 19. ΦΙΛΥΤΛ⊛.

Catalogus est antistitarum Iunonis, ex aetate Ptolemaeorum. Vs. 7. Βαρκαῖος nomen ab urbe Libyca Βάρκη desumptum. Cf. n. 5144. Vs. 9. Φείδιμος est n. 5145. *a*. Ζευξὼ Ἀρίστωνος Κυρηναία habetur Vol. I. n. 1591. Vs. 10. nomen Καρνήδας factum de Apolline Carneo redit n. 5160. Carneades Cyrenaeus habetur etiam ap. Pind. Pyth. IX. Vs. 12. nomen Φρονίμα notum est ex Herodoto IV, 154. qui docet Batti matrem fuisse Phronimam. Vs. 14. duae antistitae videntur recenseri suppressis patrum nominibus. Vs. 15. nomen Καλλίβωλος notum ex Theraeis. Vs. 16. nomen Μνάστα redit n. 5166.

5144.

***Ibidem*, in alia tabula marmoris candidi, prope eam, quae continet n. 5143.; ex schedis iisdem. Partem vidit Della Cella.

[*Textum vide pag. seq.*]

In schedis Gråb. da Hemsö omnia mire turbata sunt. Ibi titulus incipit vs. 9. ΜΑΣΙΝΙΟΣΦΙΛΩΝΟΣ et procedit usque ad syllabam ΔΙ vs. 16. Deinde sequuntur haec: ΟΣ▸Σ◂ΡΙΣΝ◂ΛΙΙΤΙΩ‖ΙΟΣ·ΤΥΧΛ·ΑΤΑΘΑΝΝ‖ΛΡΧΟ9 Η ΘVΕVVΔΝΙ‖ΟΑΤΟΑΛΩΝΟΣ (i. e. τῶ Ἀπόλλωνος). Etiam apographi Della Cella iniqua ratio est. Itaque hoc ad marginem intactum apposui.

Θεὸς τύχα ἀγαθά·
ἰαρὲς τῶ Ἀπόλλωνος·
Βαρκαῖος Εὐφάνευς,
Φιλίσκος Φιλίσκου,
φύσει δὲ Εὐφάνευς.

Ἀ[σ]κλαπὸς Ἰσοκράτους
τοῦ Ἀ[ρ]χ[ε]στράτου.

ΘΕΟΣ ❦ ΤΥΧΑ ❦ ΑΓΑΘΑ
ΙΑΡΕΣΤΩΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΒΑΡΚΑΙΟΣ ❦ ΕΥΦΑΝΕΥΣ ❦
ΦΙΛΙΣΚΟΣ ❦ ΦΙΛΙΣΚΟΥ
ΦΥΣΕΙΔΕΕΥΦΑΝΕΥΣ

ΑΕΚΛΑΠΟΣ⁻ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΟΥ ❦

ΚΛΑΥΔΙΟΣ-ΑΡΙΣΤΑΝΔΙΡΟΣ

ΜΑΣΙΝΙΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΥΙΟΣΕΥΦΡΑΝΩΡ ❦
ΤΙ·ΚΛΑΥΔΙΟΣ-ΤΙ-ΚΛΑΥΔΙΩ
ΚΛΕΑΡΧΩ⁻ΑΡΧΙΕΡΕΟΣ
ΥΙΟΣΚΑΡΝΗΔΑΣ ❦

L϶Θ - ΜΑΝΤΩΝΙΟΣ-ΜΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΦΛΑΜΜΑΥΙΟΣ⁻ΚΑΣΚΕΛΛΙΟΣ
ΣΩΤΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ❦
L̄ΡΔ̄-Δ̄-ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΦΛΑΜΜΑ - ΥΙΟΣ - ΛΡΤΟΜΕΝΗΣ

Della Cella:

........ΙΡΑΙΩ...
....ΠΙΣΘΕΝΕΥΣ.....
ΙΠΚΛΑΥΔΙΟΣΣΑΡΑ..Ι..
ΝΟΣΥΟΙΣΠΑΓΚΑΠΣ

Τ̄Ι·ΚΑΥΔΙΟΣΙΣΤΡ...Σ
ΦΙΛΙΣΚΟΥ
Τ̄Ι·ΚΛΑΥΔΙΟΣΑΣΚΛΑΠΟΣ
ΦΙΛΙΣΚΟΥ
Ι...ΣΙΝΙΟΣ...ΙΑΩΝΟ
ΙΟΣΕΥΙΡΑΝΩ
...ΛΑΥΑΙΟΣ-ΤΙΚΛ

Κλαύδιος Ἀρίστανδρος.

Μ. Ἀσίνιος, Φίλωνος
υἱός, Εὐφράνωρ.
Τι. Κλαύδιος, Τι. Κλαυδίω
Κλεάρχω ἀρχιερέος
υἱός, Καρνήδας.

L q̄ϑ Μ. Ἀντώνιος, Μ. Ἀντωνίου
Φλάμμα υἱός, Κασκέλλιος.
Σώτας Διονυσίου.
L ρδ [Μ.] Ἀντώνιος, Μ. Ἀντωνίου
Φλάμμα υἱός, [Ἀ]ρ[ισ]το[μέ]νης.

Ex apographo Della Cella sacerdotibus vss. 6. 7. 8. accedunt hi:

- - - στ]ρά[τ]ω τῶ
Καρτ]ισθένευς.
Τι.] Κλαύδιος, Σαρα[π]ί[ω-
νος υἱός, Πάγκα[λο]ς.

Τι. Κλαύδιος Ἴστρ[ο]ς
Φιλίσκου.
Τι. Κλαύδιος Ἀσκλαπὸς
Φιλίσκου.

Catalogum hunc sacerdotum Tiberio Imperatore non antiquiorem esse sponte patet. Et vss. 14. 17. quidem anni designati sunt 99 et 104, qui anni a qua epocha deducendi sint, prodere videtur titulus n. 5145. *b.* ubi annus simul ex imperio Antonini Pii designatur. Nempe epocha est Actiaca a. u. c. 723 - 724. ex qua computatus annus 99 respondet a. u. c. 821. a. p. Chr. 68, et annus 104 anno u. c. 826. p. Chr. 73. Conf. ad n. 5145. Ti. Claudius Ister alius habetur n. 5145. Vs. 13. de nomine Καρνήδας conf. ad n. 5143. Vs. 16. Sotas Dionysii filius videtur esse ex familia Dionysii, cuius titulus est n. 5134. Ceterum dialectus Dorica non ubique servata est. Nam vs. 4. exspectatur Φιλίσκω, vss. 6. 7. Ἰσοκράτευς τῶ Ἀρχεστράτω, vss. 14. 17. Ἀντωνίω cet.

5145.

Ibidem, in uno lapide fragmenta tria; ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827. Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi.

a. ΙΕΡΕΥΣΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ
L̄ ΡΛΑ-ΤΙ-ΚΛΑΥΔΙΟΥΦΕΙΔΙΝ
ΥΙΟΣΙΣΤΡΟΣ-ΙΕΡΕΥΣΑΠΟΛ
ΝΟΣ

b. LΡΟ̄Ο̄ΤΟΥΚΑΗ̄ΛΑΝΤΩ
ΚΑΙϹΑΡΟϹ Τ̄Ῑ ΚΛΑΥΔ
ΟϹ Τ̄ῙΚΛΑΥΔΙΟϹΤ
ΑΠΟΛΛΩΝ

c. ΟΝΥΣιυι
ΠΟΥΕΣΠΑΣΙΛΝΟΥ
ΕΡΑΠΙΩΝΟΣΥΙΟΣ

ΚΛΕΑΡΧΩΙ
⁻ ΧΙΣΤΡΑΤΟΥ
ΛΤΗΣ

a. - - - - -
ἱερεὺς Τελέσφορος.
L ρλα Τι. Κλαύδιο[ς], Φειδίμ[ου
υἱός, Ἴστρος, ἱερεὺς Ἀπόλ[λω-
νος.

b. L ρο[ϑ] τοῦ κα[ὶ ια] Ἀντω[νείνου
Καίσ[α]ρος, Τι. Κλαύδι[ος - - - -
ος, Τι. Κλαυδίο[υ] Τ ⸱ - [υἱός, ἱερεὺς
Ἀπό[λ]λων[ος.

c. - - - - Δι]ονυσίου,
L - - - - - Οὐεσπασι[α]νοῦ
Καίσαρος ὁ δεῖνα - - - Σ]εραπίωνος υἱὸς
- - - - - Κ]λεάρχῳ
Ἀρ]χ[ε]στράτου
- - -

Tituli *a* et *b* sunt ex catalogo sacerdotum Apollinis, ut n. 5144. Epocham Cyrenaicae sistere videtur tit. *b.* ubi quum tempus simul ex anno Antonini Imperatoris designari videatur, consentaneum est scribere ut dedimus L ροϑ τοῦ καὶ ια Ἀντωνείνου Καίσαρος. Itaque annus 179 si respondet anno xi Antonini, epocha Actiaca a. u. c. 723. sit necesse est, ex qua computatus annus 179. incidit in a. u. c. 901. s. a. xi. Antonini. Vetustior est tit. *a.* cuius annus 131 respondet a. u. c. 853. a. p. Chr. 100. Atque etiam vetustior titulus n. 5144. est, in quo designantur anni 99 et 104. Alius Ti. Claudius Ister in catalogo habetur n. 5144.

De fragmento *c* lubet coniecturam addere. Ibi quum annus manifesto ex Vespasiani imperio designatus sit, praemisso ut videtur sacerdote, videndum ne hic tenor tituli fuerit:

Ἐπὶ ἱερέως Σώτα
τοῦ Δι]ονυσίου,
ἔτους - - -] Οὐεσπασι[α]νοῦ
Καίσαρος ὁ δεῖνα Σ]εραπίωνος υἱὸς
ἀνέστησεν Κ]λεάρχῳ
- - - Ἀρ]χ[ε]στράτου
εὐνοίας ἕνεκ]α τῆς
[εἰς αὐτόν.]

Sotas Dionysii filius sacerdos est anno 99 (p. Chr. 68.) eiusque sacerdotium haud scio an *διὰ βίου* durasse censendum sit, propterea quod statim post eum sacerdos anni 104 recensetur (n. 5144.). Hinc simul apparet, cur annus Vespasiani additus sit. Iam in annum 104. incidit annus iv. Vespasiani; itaque titulus inter a. p. Chr. 70-72. positus videtur, ut annus Vespasiani i aut ii aut iii sit.

5146.

Cyrenis, ad duos fontes, quorum alter in aquaeductum collectus erat; ediderunt Della Cella Itin. Cyren. p. 145 sq. Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. tab. lxii. 2.

ΑΡΙΣΤΙΣΦΙΛΩΝ . .
ΓΟΡΓΟΣΙΩΜΑΡΧΟ .
ΒΙΜΒΩΝΛΛΙΡΟΥ
ΑΡΙΣΤΙΣΛΑΙΑΔΑ

ΣΤΡΑΤΩΝΑΡΙΣΤΕΑ
ΠΡΟ ΥΛΝΙΟΣΙΡΜΟΔΩΡΟΥ
ΦΙΛΩΝΘΕΥΤΙΜΩ
ΠΑΤΑΛΛΟΕΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣΑΓΗΣΑΡΧΩ
ΙΠΙΝ ΚΟ ΑΤΟΛΑ
ΣΩΣΠΙΑΣΠΡΑΤΙΟΣ
ΦΙΛΩΝΑΓΑΟΩΝΟΣ
ΕΧΟΑΤΙΑΝΑΥΤοΦΙΛΟ
ΑΛΕΞΑΝΔΡοΣΜΕΝΑΝΔΡΩ
ΑΛΕΞΑΝΔΡοΣ ΑΓΗΣΙοΣ
ΘΕΥΤΕΡΠΗΣΠΡΑΤοΛΑ
ΙΑΣΩΝΧΙΡΑΥΡΑ
ΔΑΜΙΣΛΕΥΚΑΣΠΙοΣ
ΔΕΞΙΣΡΕΡΕΓΓΥΩ
ΑΛΕΞΙΜΑΧοΣΚΟΜΑΤΑ
ΡΙΛοΚΩΜοΣΑΡΙΣΤΑΡΧΩ
Ω
ΣΥΝΝΑΙΩΝΑΙΣΩΝΟΣ
ΚΕΦΑΛΙΩΝΛΥΤοΚΛΕΥ
ΕΜΙ ΩΝΑΡ..ΤοΜΕΝΕΥ
ΣοΕΝΩΝΧΑΨΙΚΛΕΥΣ
ΣΥΗοΙΔΑΣΕΠΙΓΕΝΕΥ
ΚΡΙΝ ΓοΣΠΛοΚΩΜΩ
Ν ˈˈΚΙˈˈˈΙΟΣ ο Λ Ω
ΕΝοΝΙΠΤΟΜ........
. . . . ΤΣ.........

Vs. 1. init. pro ΑΡΙΣ lacunam habet Pacho. Vs. 7. Pach. ΓΟΡΠΟΣΙΩΜΛΡΧΟ, Cell. ΓΟΡΓΟΣΟΩΜΑΡΧΟ, quae composui. Vs. 3. Pach. ΒΙΜΒΩΙΧΛΛΙΡΟΥ, Cell. ΒΙΜΒΩΝΛΑΤΙΟΥ. Vs. 4. init. Cell. ΑΡ.ΣΤΙΔ. Vs. 5. init. Cell. ΣΤΦΑΞΩΝ; in fine Α omittit Pacho. Vs. 6. Cell. ΝΡΟ..ΑΝΓ.Σ.Ρ ΜΙΟΔ.ΩΡΟΥ. Vs. 8. init. Ι, Cell. Π.; deinceps Ε omittit Pacho. Vs. 10. Ν omittit Cell. Vs. 11. init. ΣΠ omittit Cell. Vs. 15. extr. Cell. ΑΙΗΣΙοΣ. Vs. 16. Cell. ΘFΧΓΕΘ.ΗΙΣΡΙΡΑΡΟΛΑ. Vs. 17. Cell. ΙΑ.ΩΙΝΧΙΡΑΥΒΑ. Vs. 18. primum Ι omittit Cella, qui ubi Λ habet, ibi Pacho expressit Α. Vs. 19. pro primo Ρ Cella habet Ι. Vs. 20. extr. Pach. ΜΛΤΑ. Vs. 21. init. Cell. ΔΙΛ cet. Vs. 23. extr. Pach. ΑΙ ΩΝΟΣ. Vs. 24. extr. Cell. ΤΟΚΛΙ.Υ. Vs. 25. extr. Cell. ΤΟ..ΙΝΞ... Vs. 26. Pach. ΣοΕΝ ο ΥΛΨΙ ΚΛΕΥΣ. Vs. 27. Cell. ΣΥΗΟΙΔΑΣΕΠΙΓΕΝ..Ν.. Vs. 28. Cell. ..ΡΙΝΥ..ΓΟΣΙΙΛΟΝΩΜΟ.... Vs. 29. Cell. ....ΠΟ...ΟΑΛ....... Vs. 30. pro Τ lacunam notat Cella. Vs. 31. Cell. ...ΙΣ - - - -

Ἄριστις Φίλωνος,
Γόργος [Κ]ωμάρχ[ω,
Βίμβων [Μύ]ρ[ωνος?
Ἄριστις Λαϊάδα,
Στράτων Ἀριστέα,
Ἡ]ρό[φα]ν[τ]ος [Ἑ]ρμοδώρ[ω],
Φίλων Θευτίμω,
Πάταλλο[ς] Ἀριστίωνος,
Δαμόστρατος Ἀγησάρχω,
Ἱπ[πό]ν[ι]κο[ς Πρ]ατόλα,
Σωσίας Πράτιος,

Φίλων Ἀγά[θ]ωνος,
Ἐχ[θ]ατιὰν? Αὐτοφίλ[ω,
Ἀλέξανδρος Μενάνδρω,
Ἀλέξανδρος Ἀγήσιος,
Θευτέρπης Πρατόλα,
Ἰάσων Χιραύρα?
Δᾶμις Λευκάσπιος,
Δέξις [Φ]ερεγγύω,
Ἀλεξίμαχος Κομάτα,
[Φ]ιλόκωμος Ἀριστάρχω,
\- - - - - -
Συνναίων Αἴσωνος,
Κεφαλίων [Α]ὐτοκλεῦ[ς,
Θ]εμί[σ]ων Ἀρ[ισ]τομένευ,
Σ[θ]ένων Χα[ρ]ικλεῦς,
Συνθίδας Ἐπιγένευ,
Κρίν[ιππ]ος [Φι]λοκώμω,
Ν[ίκιππ]ος - - -
Ξ]έν[ω]ν Πτο[λεμαίω,
\- - - - - -

Catalogus optimae aetatis, sed tamen non anterior Lagidis, ut videtur; qui quo pertineat, non liquet. Supra vs. 1. nihil scriptum est, ut apparet ex delineatione Pachonis. Vs. 25. Θεμίσων nomen Theraeum notum ex Herod. IV, 154. Cf. n. 5163.

5147.

Cyrenis; ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827. Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 8.).

ΚΛΕΑΡΧΟΣ
ΚΛΕΑΡΧΩ
ΚΛΕΑΡΧΟΣ
ΚΛΕΑΡΧΩ
ΚΛΕΑΡΧΟΣ
ΓΑΡΕΥΒΑΤΑ
ΓΑΡΕΥΒΑΤΑΣ
ΦΙΛΟΞΕΝΩΥ
ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ
ΚΑΛΛΙΓΓΩΥ
ΚΑΛΛΙΓΓΟΣ
ΑΛΕΞΙΜΑΧΩΥ
ΑΛΕΞΙΜΑΧΟΣ
ΑΛΑΔΔΕΙΡΟΣ
ΑΛΑΔΔΕΙΡ
ΒΑΙΤΟ

Supra ornamentum floribus distinctum incisum est.

Κλέαρχος Κλεάρχω,
Κλέαρχος Κλεάρχω,
Κλέαρχος Παρευβάτα,
Παρευβάτας Φιλοξένω,
Φιλόξενος Καλλίππω,
Κάλλιππος Ἀλεξιμάχω,
Ἀλεξίμαχος Ἀλάδδειρος,
Ἀλάδδειρ Βαιτο - -

Videtur stemma esse gentis nescio cuius, idque satis bonae aetatis.

5148.

Ibidem, in stela; edidit Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. tab. LXV. 8. Habeo etiam ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827. Tripoli residentis, quas misit Kellermannus acceptas a Gazzera professore Taurinensi (n. 18.).

ΠΡΑΞΙΣΤΕ
ΠΡΑΞΟΣΤΙΚΤΔ
ΔΡΩΒL ΟΑ

ΛΦΤΟΚΛΙ
ΑΡΙΣΤΑΡΧ
ΣΩΣΑΝΔΡ
ΑΥΤΟΚΛΕΥ
ΓΡΑΞΣΙΣ
ΣΩΣΑΝΔΡΩ

ΠΡΑΞΙΣ
ΝΕΩΝΟΣ
ΝΕΩΝ
ΝΕΩΝΟΣ

Vs. 1. in schedis prox. Sard. ΠΡΑΞ Τ - - - Vs. 2. ibid. ΤΡΛΞΟΤ - - - ΤΔ.

Πρᾶξις Τε[λέα?
Πρᾶξ[ι]ς Τι[σάν-
δρω - - - -

Αὐ]τοκλ[έας
Ἀριστάρχ[ω,
Σώσανδρ[ος
Αὐτοκλεῦ[ς,
Πρᾶξσις
Σωσάνδρω.

Πρᾶξις
Νέωνος,
Νέων
Νέωνος.

Similis catalogus est, ut n. 5147.

5149.

Cyrenis, in sanctuario; edidit Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. tab. LXIV. 2. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 395.

ΟΠ Α ΙΑΛШΕ
ΕΟΤΟΥΤΟΡ
ΟΥΦΟΓΤΗΜΑ
ΙϹ ΙΙΡΔΜΛΛΘΟΛΙ
Ν ΔΕΙ ΙΡΟΤΚΛ
Ι ΡΕΙΖΜΙ
ΙΝΙΡ ΘΕΤΩ Κ
ΙΝΛ Τ
ΛΔΗΟΥΡΟΝΙ
ΙΧΕΙΕ/Ο
ΑΕ

ΔΙΟΣΚΟΥΙΙΔΗΣ ΤΙΚΛΛΥΔΙΟΕΤΡΔΕΤΟΙΕΘΕΟΙΕ
ΔΙΩΝΗΚΩ ΛΠΕΔΩΚΕΤΗΝΟΥΕΙΑΝ ΝΩΝ
ΑΡΑΧΟ ΕΛΙΞΗΚΩ ΔΑΜΙΟ
ΕΡΗΙJΛΘΕ ΠΡΟΘΥΜΟΣΗΙ ΓΝΙΠ ΙΝΤΙΚΟΥ ΑΠΟΛΛΟΝΙ
ΗΣΟΣΗΚΩ CΡΟΕUΑΛΜΙ
ΚΟΣΒΑΡΑΚΟΣ
ΑΓΑΘΕΚΛΕΑ ΝΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΜΑΛΙΧΟΥΚΡΑΤΕΡΕΣ
ΣΩΣΙΣΤΡΑΤΙΟΥΝ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ ΙΔΟΥΜΑΙΟΣΣΥΜΜΑΧ
ΙΔΟΥ ΜΑΙΟΣ ΙΔ(ΧΥΜΑΙΣ
ΗΑ Λ ΘΕ ΗΚΕΙ
ΑΡΙΣ
Γ ΑΙΡΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΞΗΙΙΟΝΜΝ ΕΡΜΙΑΣ ΑΙ Δ Τ
ΛΡΔΕΙΡΗΝΗΣ ΑΠΟΛΛ ΗΛΟΕ ΣΥΜ
ΣΙ ΙΛΡΑ ΕΥΙΙ
ΗΛΘΕΜΕΛΑΝΠΠΟΣ ΜΥΤΥ
ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ
ΑΡΓΕΜΠΑ

Sunt nomina eorum, qui locum sacrum visitarunt.

Διοσκου[ρ]ίδης.

Ἄραχο[ς]. Δίων ἥκω.
Ἕλιξ ἥκω.
- - ἦ]λθε. Πρόθυμος ἥ[κω].
Ἧσος ἥκω.
Ἀγαθ[ο]κλέα Ἀγαθοκλῆς
Σωσιστράτου [ἥκω]. Ἀγαθοκλέους

Ἰδουμαῖος
ἦ[λ]θε.

Ἀλέξανδρος
Ἀπόλλω[νι].

- - - - - -

Ἦλθε Μελάν[ι]ππος.
Σώστρατος.

Ἀρ[τ]εμ[ίτ]α.

Τι. Κλαύδιος [Ἴσ]τρος τοῖς θεοῖς
ἀπέδωκε τὴν [θ]υσίαν.
Δάμιο[ς]
- - - Ἱ[ππ]ικοῦ. Ἀπόλλ[ω]νι
- - - -
Κοσβάρακος
Μαλίχου Κράτερ[ο]ς
Ἰδουμαῖος. Συμμάχ[ου]
Ἰδουμαῖ[ο]ς
ἥκει.

Ἄρισ[τις?]
[Χ]αιρή[μων].
Ἑρμίας - - - -
ἦλ[θ]ε. Σύμ[μαχος].
Εὐ - - -
Ἀριστοκλῆς.

In titulo maiore Ἴστρος dedit Letronnius. Cf. n. 5144. 5145. *a*. Omnia restitui vix possunt. Neque attingo quae ad dextram in alto sunt posita.

5149. *b*.

Ibidem, in necropoli in pariete antri inter picturas insigni arte factas; repraesentatio videtur ad ludos pertinere; edidit Pacho l. c. tab. XLIX et L.

[*Textum vide in tabula inserta.*]

a. Ἀλλ᾿ ἐψόφηκε ῥόπα[λον].
Ἡ θύρα πρ[οκατέ]χεται.
Κρού[εται?] αὐτός.

Ad dextram fortasse:
Κ]αλῶν [ἔσ]ωσεν χεὶρ νε[α]νι[ῶν] κα[λ]ή?
εὐ[τ]ύχ[η]κα.
- - - - - - - -

Καλέ, [ἄρξ]αντος ἁ τειμά.
- - - - -

Infra:
ἀφ[αί]ρε[ι] μάλῳ τὰν πό-λιν τὸ μέγα μύσος - - | συνκατα-καύσ[α]τε - - - - - - - - - - - -

[Ζ]εῦ, κα[λλ]ιπαιδῆας ὁ πόλ(εμος) - - -

b. Κα[θ᾿] ἁμ[ι]λλά[μ]ατα
[π]ρᾶτος Ἀ[ν]τωνῖνος.

[Ἔθυ]σαν κοινῷ [Σ]ενεκίων
- - -
- - -

5150.

Ibidem, in rupe prope viam, litteris praegrandibus; ediderunt Della Cella Itin. Cyren. p. 139. et Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. p. 224.

ΙΠΠΙΚΟΣ

Pro nomine vici s. viae urbis habet Della Cella. Pacho eo loco hippodromum fuisse censet. Illud probabilius. Intellige ΔΡΟΜΟΣ. Ceterum notum Cyrenensium est studium rei equestris. Vide Boeckh. ad Pind. Pyth. V. et Thrige Res Cyren. p. 344 sq.

5151.

Ibidem, in sepulcro; edidit Pacho l. c. tab. LXVI. 8. Aliud apographum misit Jomardus.

ΑΓΕΜΙΟΝΑ.ΙΝΙΚΑΙΩ

In apographo Jomardi est: ΤΕΜΟΝΑΙΝΙΚΑ
ΙΩ

Ἀγεμόνα Νικαίῳ.

5152.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXVI. 7.

ΑΜΚΑΝΟΡΟΣΑΟΤΙΜΙΔΙΑ
ΚΑΙΤΑΤΟ Τ ΟΣ

Ἀ[λ]κάνορος - - -
καὶ τὰ - - -

5153.

Ibidem, in fragmine marmoris; edidit Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. tab. LXV. 6. Habeo etiam ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827 Tripoli residentis, quas misit Kellermannus.

ΑΡΓΕΙΟΣ
ΙΝΙΟΣ
ΑΡΓΕΙΟΣ
ΔΕΙΝΙΟΣ

Ἀργεῖος
Δε]ίνιος.
Ἀργεῖος
Δείνιος.

5154.

Prope *Cyrenas*, in rupe; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 9. Aliud apographum misit Jomardus. Habeo etiam ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827 Tripoli residentis, quas misit Kellermannus (n. 19.).

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ
ΣΩΣΙΟΣΤΑΡΕΥΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΜΗΘΕ
ΝΑΕΝΤΙΘΗ

Vs. 2. prox. Sard. ΣΩΣΥΟΣ ΑΡ ΥΣ.

Ἀριστοτέλης Σώσιος [ἱ]αρεὺς Ἀπόλλωνος. μηθένα ἐντίθη.

5155.

Cyrenis, in parva ara; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 4. Habeo etiam ex schedis proxeni Sardiniae, quas misit Kellermannus (n. 23.).

ΑΡΓΑΛΕΑ
ΚΛΕΥΘΕΜΙΟΣ

Ἁρπαλέα
Κλευθέμιος.

Vs. 2. Pacho ΚΛΕΥΟΕΜΙΟΣ, prox. Sard. ΚΛΕΥ ΘΕΜΟΣ.

5156.

Ibidem, in parva ara; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 4. Habeo etiam ex schedis iisdem (n. 7.).

ΛΦΡΟΔΙΤΙΑ
ΣΗΝΩΝΟΣ

[Ἀ]φροδιτία
Ζήνωνος.

5157.

Ibidem, in tribus fragminibus; edidit Pacho l. c. tab. LXIV. 1.

a. ΕΧΕΜΗΔΑC
ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΙΑC ΑΡΙΣΤΙΣΟ

b. ΑΡΑΤΑΣ ΛΑΒΡΟΜΕΙΑC

c. ΑΛΘΑΙΜΕΝΕΥC ΠΡΩΡΩ
ΤΩΤΡΩΡΩ ΤΩΛΑΘΑΙΜΕΝΕΥC

a. Ἐχεμήδας
Τιμοκρατείας. Ἄριστις - - -

b. Ἀράτας Λαβρομείας.

c. Ἀλθαιμένευς Πρώρω
τῶ [Π]ρώρω. τῶ [Ἀλ]θαιμένευς.

5158.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 1.

ΘΙ ΥΧΡΙΤΣΙΟΣ
Σ Ω Σ Α Ρ Χ Ο

[Θε]ύχρ[η]σ[τ]ος
Σωσάρχ[ω].

Nomen Θεύχρηστος redit n. 5162.

5159.

Ibidem, in parva ara; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 4. Habeo etiam ex schedis proxeni Sardiniae, quas misit Kellermannus (n. 20.).

ΚΛΗΝΑΤΑ
ΦΙΛΩΝΟΣ

Κληνάτα
Φίλωνος.

Vs. 2. Pacho ΙΙΛΩΝΟΣ.

5160.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 4.

ΚΑΡΝΗΔΑΣ
ΙΑΣΩΝΟΣ

Καρνήδας
Ἰάσονος.

De nomine Καρνήδας conf. n. 5143.

5161.

Ibidem, in monumento sepulcrali; edidit Pacho l. c. tab. LXIV. 1. Tractavit Letronnius ibid. p. 395.

ΚΟΙ|ΣΑΡΙΣ|ΚΛΙΔΑ

ΙΑΣΟΝΟΣ
ΤΟΠΟΣ

Utrumque titulum ita coniunxit Pacho, ut dedimus. Sed Ἰάσονος τόπος ex alio lapide videtur. In monumento delineato est:

Κό[τυ]ς Ἀρισ[το]κλίδα.

Letronnius proposuit Κοῖρος vel Κοῖτος.

5162.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 4.

ΜΝΑΣΑΡΧΟΣ
ΘΕΥΧΡΗΣΤΩ

Μνάσαρχος [Θ]ευχρήστω.
Conf. n. 5158.

5163.

Ibidem, in monumento, ut videtur, sepulcrali; edidit Pacho l. c. tab. LXVI. 6. 5. qui dispescuit in fragmenta duo. Ex eodem monumento inscriptiones esse docent schedae proxeni Sardiniae, quas misit Kellermannus acceptas a Gazzera professore Taurinensi (n. 32.).

ΜΝΑΣΙΣΤΙΛΤΑ
ACOPIЄYC ΑΓΗΣΑΡΧΟΣ ΑΦΕΝΩΙ ΘΕΜΙΣΩ
ΦΕΙΩΙ ΙΑΣΩΝ ΠΕΛΕΑ ΕΤΕΑΡΧ

ΛΝΑΞΙΛ ΑΦΕΝΩΙ ΛΙΧΑ
ΤΙΜΟΛ ΙΜΜΙ ΑΡΙΣΤ ΙΛ

Μνασιστ[ρά]τα. ['Α]ναξί[α]. Ἀφενῷ. Λίχα[ς].
Ἀσοριεύς. Ἀγήσαρχος. Ἀφενῷ. Θεμίσω[ν]. Τιμόλ[ας]. Ἰμμ - - Ἀριστ[ε]ί[δας]?
Φειῷ? Ἰάσων. Πελέα. Ἐτέαρχ[ος]. Nomen feminae Ἀφενῷ formatum videtur a voce ἄφενος.

5164.

Ibidem, in ara parva; ex schedis proxeni Sardiniae Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 9.).

Μ ΩΙ — Μ[νασ]ῷ
ΕΧΕΤΙΜΩ — Ἐχετίμω.

5165.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 6.

ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ
ΜΥΣΟΥ

Πεισίστρατος Μυσοῦ.

5166.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 10.

ΡΑΡΚΛΗΟΣ
ΑΣΤΥΚΛΕΥΣ
ΜΝΑΣΤΑ
ΚΡΙΝΙΟΣ

[Χ]αρ[ι]κλῆος Ἀστυκλεῦς.
Μνάστα Κρίνιος.
Nomen Χαρικλῆς habes etiam n. 5146.

5167.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 6.

ΣΙΔΠΝΙΟΣ — Σι[λή]νιος.
ΣΕΛΥΜΑΙΑ — Σελυμαία?

5168.

Ibidem, in sepulcro; ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827. Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 25.).

ΣΩΤΑΔΑΤΟ ΣΑΜΑΟΝΚΑΙΤΟΔd
ΤΝΙCΤΗΡΥΟΝ
ΑΞΙΟΝ

Σωτάδα τὸ σαμᾶον καὶ τὸ δ[ειπ]ν[η]τήρ[ι]ον.
- - -
Τὸ δειπνητήριον si verum est, interpretor de conclavi, in quo τὸ περίδειπνον celebratur.

5169.

Ibidem, in aris parvis; edidit Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. tab. LXV. 4 et 2. Habeo etiam ex schedis iisdem (n. 21 et 6.).

ΦΙΛΩΝ ΛΩΝ
ΔΑΜΙΟΣ ΜΙΟΣ

Coniunxi hos titulos, quia is qui mutilus est, videtur nomina continere eadem quae sunt in titulo integro.

Φίλων Δάμιος.

5170.

Ibidem, in ara; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 4. Habeo etiam ex schedis iisdem (n. 22.).

ΦΙΛΕΓΓΥΟΣ
ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ

Φιλέγγυος Ἀρισταγόρα.

5171.

Cyrenis, in ara fracta; ex schedis proxeni Sardiniae a. 1827 Tripoli residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 10.).

ΑΚΕΩΙ	Ἀκε[σ]ῷ
ΝΙΚΟΔΔΗΩ	Νικο[λά]ῳ. An Νικολαήῳ?

5172.

Ibidem, in cippo sepulcrali; edidit Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. tab. LXII. 1. Interpretati sunt Letronnius Journ. des Sav. 1828. et ap. Pach. p. 387 sqq. et Welckerus Syllog. epigr. Gr. ed. sec. p. 71. n. 50. ex schedis Pachonis, ubi minus recte Ptolemaidi tribuitur.

Κ Θ Τ Ι Π Ε Τ Ρ Ω Ν Ι Ο Σ
Κ Λ Π Ι Τ Ω Ν Ε Τ Ω Ν ∠ Κ
Β Λ Ι Ο Ν C Ο Ι Τ Ο Μ Є Τ Α
Ξ Υ Β Ι Ο Υ Θ Λ Ν Λ Τ Ο Ι Ο ⁛
Τ Є Θ Η Κ Є ∴ Κ Λ Ι Τ Υ Μ Β Ο Υ
ΚΑΠΙΤΩΝΚΑΙΘΑΛΑΜΟΙΟΤΥ
ΧΗ · ΝΥΚΤΑΜΙΑΝΨЄΥСΤΙΝΚΑΙΑΝΗ
ΛЄΑΤΗΝΑΝΙСΑΥΛΩΝ · ΤΗΝΔΙΧΑСΟΙΠΑ
СΤΩΝΤΗΝΑΤЄΡЄΙΛΛΠΙΝΗС · ΑΙΑΙ
ΤΗΝЄΠΙΠЄΠΛΑΚΑΙЄΙСΑΜΥΡΙСΤΑΠЄ
СΟΥСΑ× СΤЄΜΜΑΤΑΚΑΙΒΙΒΛΟΥСЄΙ
ΟΠΡΟΜΟΙΡЄΦΡΗΝΟΙΟΡΗΝΟΙСΙΒΟ
ΗΤΟΝΥΜΗΝΑΟΝΟΙΠΡΟΚЄΛЄΥΘΟΥС7
ΛΑΜΠΑΛΑСΥСΤΑΤΙΟΥΚΑΙΚЄΝЄΟΙС
ΛЄΧΟΥС ⌒

Versus punctis vel siglis distincti sunt.

L] κθ̄, Τι. Πετρώνιος Καπίτων ἐτῶν κ̄.

Βαιόν σοι τὸ μεταξὺ βίου θανάτοιό τ' ἔθηκε
    καὶ τύμβου, Καπίτων, καὶ θαλάμοιο Τύχη,
νύκτα μίαν ψεῦστιν καὶ ἀνηλέα, τὴν ἄνις αὐλῶν,
    τὴν δίχα σοι παστῶν, τὴν ἄτερ εἰλ[α]πίνης·
αἲ αἲ τὴν ἐπὶ πέπλα καὶ εἰς ἀμύριστα πεσοῦσα[ν]
    στέμματα καὶ βίβλους [σ]εῖο, πρόμοιρε, [τέ]φρην,
οἳ [θ]ρήνοισι βοητὸν ὑμήναον, οἳ προκελεύθους
    λαμπάδας ὑστατίου καὶ κενεοῖ[ο] λέχους.

Epigramma eleganter scriptum. Abreptus est Capito morte repentina ea ipsa nocte, quae nuptiis eius destinata erat. Hinc comparatio sepulcri et tori coniugalis, hinc nox ista omnia alia vidisse dicitur quam quae ei praestituta erant. In quam sententiam multa epitaphia composita sunt Antholog. n. 182. 183. 186. 188. 627. 711. 712. Vs. 8 sq. in verbis gratam varietatem particularum ἄνις, δίχα, ἄτερ notavit Welckerus. Idem vs. 10. ἀμύριστα etiam cum voce πέπλα construendum esse recte monuit. Sententiam horum versuum qui exercuerunt Letronnium, perspexisse videtur Welckerus; neque enim diserte exposuit. Quippe in strue rogi praeter cadaver cremandum vestes et coronae atque alia supellex cara defuncto ponebantur. Deplorat igitur poeta corporis cremati cineres in vestimenta, serta, supellectilem praeter vel infra posita corruentes. Nam rogi pluribus tabulatis constiterunt. Vestimenta et serta nunc ἀμύριστα sunt, utpote non imbuta unguentis, quae nuptiis praesto fuerunt. Nam etiam vestes unctas esse constat. Et deploratur ob id ipsum defunctus, quod mortuus est priusquam vestes unguentis nuptialibus tingi poterant. Hinc insertum est πρόμοιρε. E suppellectili memorantur libri, quos edidisse Capitonem vel scribere incepisse Welckerus putat. Quod etsi non improbabile videtur, tamen ex mentione librorum id inprimis colligi potest, litterarum studiosum fuisse Capitonem. Vss. 13. 14. hymenaeum, quod canendum erat, nunc lamentis peragitur; ὑμήναον (p. ὑμέναιον) forma Aeolica est (vide Sapph. fragm. ed. Neue n. 73. Ahrens de dial. ling. Graec. T. I. p. 100.). Faces denique, quae sponsum ad torum coniugale deducturae erant (προκέλευθοι), iam eum comitantur ad lectum extremum et inanem. Ceterum Letronnius κενὸν λέχος etiam ex eo dictum censet, quod ante nuptias obiit Capito. Conf. Vol. II. n. 2647. Annus in fronte tituli designatus XXIX manifesto ad imperium Augusti pertinet. Itaque titulus positus est a. p. Chr. 3. Homo defunctus annos viginti natus est. Letronnius quidem et cum eo Welckerus legebat ΔΚ; sed ∠ haud dubie siglum est ante notas numerales positum.

5173.

Ibidem; ex schedis proxeni Sardiniae Tripoli 1827 residentis misit Kellermannus, qui accepit a Gazzera professore Taurinensi (n. 13.).

ϹΦΥΛΛΑ
ΚΟΝΟΝΑΜ
ΑΤΡЄΙΔΑΡΤЄΜΙϹΑΚ
ΡΗΚΑΛΟΙϹЄΝΙ ΟΙϹ
ΜΑΡΚΙΑΝΗΝΙЄΡΩΔЄΡΚΟ
ΜЄΝΗΟ
Ο ΙΟϹΑΗΤΗΡ ΤΟ
ΠΛΤΗΡΙЄΡΗΩΝ Τ
Κ ΝΦΙΛΙΟΙΟ ΤЄΝ ΜΑΝ
ΔΗϹΑΜЄΝΟϹ
ΛЄΦΟΙ ΟΡΟ ΛΡΚ
ЄΝЄΤΗΡ ΚΑΙ ΤΑ
ΝΙΕΡ

Fragmentum est similis epigrammatis; quod tamen restitui non posse sponte patet. Vss. 3-10. exempli gratia legimus:

α[ἴ]ρει δ᾽ Ἄρτεμις ἀ[γροτέ]ρη καλοῖς ἐνὶ [τόξ]οις
Μαρκιανὴν ἱερῷ δερκομένη [θαλάμῳ,
ο[ὗ Δ]ιὸς ἀ[ρ]ητὴρ [ἐποεῖ]το, π[α]τὴρ ἱερήων,
εὐχωλὴ]ν φιλί[ως σ]τέ[μ]μ᾽ ἀ[να]δησάμενος.

Marciana videtur esse, in quam epigramma scriptum est. Πατὴρ ἱερήων elogium est, ut n. 5002. 5003. Vs. 12. apparet [γ]ενετῆρ[α] quod claudit hexametrum.

5174.

Ibidem, in cippo sepulcrali; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 7.

Α ΜΟΝΑ
ΛΡΙΣΤΩΔΜ
ΖΔΕ
ΣΩΓΕΝΗΣ
ΣΩΓΕΝΟΥ
ΣΙΕ
ΩΕΙΝΤΙΛΙΑ
ΦΙΔΩΝΟΣ
ΖΙΓ

Ἀ[γε]μόνα [Ἀ]ριστ[ο]δ[ή]μ[ου]. (ἐτῶν) [λ]ε.
Σωγένης Σωγένου. (ἐτῶν) ιε.
Κο]ϊντιλία Φί[λ]ωνος. (ἐτῶν) ιγ.

5175.

Ibidem; edidit Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. tab. LXIII. 8. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 395.

LVIBIOLLCATTABO
LΔ B ᐟ ᐟ ^Λ
b E
COERAVIT
ΛΕΙΗΟΣΟΥΟΣΛΕΥΚΙΟΥ
ΓΛΞΥΑΙΟΣ
ΟΣΕΠΟ

L. Vibio L. [F.] Cattabo
\- - - - - -
[faci]e[ndum]
coeravit (i. e. curavit).

Λε[ύκι]ος ὁ ὑὸς Λευκίου
[Κάττ]α[β]ος.
ὁ δεῖνα - -]ος ἐπο[ίησεν.

In titulo Latino vs. 2. interiit nomen eius, qui monumentum posuit Cattabo. Titulus Graecus paulo aliter conceptus est.

5176.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 5. Habeo etiam ex schedis proxeni Sardiniae, quas misit Kellermannus (n. 17.).

ΜΑRΚΟϹΙΟΥΛΙ
LB-ΓΙΟΥΛΙΟϹΗΡΑ
ΛЄΙΔΙΙϹ LΟΔ

Vs. 2. extr. prox. Sard. ΗRΛ.
Μάρκος Ἰούλι[ος] L β.
Γ. Ἰούλιος Ἡρα[κ]λείδ[η]ς L οδ.

5177.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXVI. 3.

ΓΑΙΟΣΙΟΥΔΙΟΣ
ΤΟΣ

Γάϊος Ἰού[λ]ιος - - - τος.
Vs 2. fuit nomen ut Διόφαν]τος.

5178.

Ibidem, in monumento sepulcrali; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 12. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 396.

ΠΙΥΛΜΑΙΟϹ
ΚΑΛΙΤΥΧΗΙΝ ΠΙΥΛΜΑΙΟΥ

Καλιτύχη (i. e. Καλλιτύχη) [L] π̄.
Π[υρα]μαῖος Π[υρα]μαίου.

Letronnius putavit legi posse καλῇ τύχῃ pro ἀγαθῇ τύχῃ. Manifesto nomen proprium est. De orthographia Καλιτύχη cf. n. 5304. Πυραμαῖος Πυραμαίου legit etiam Letronnius.

5179.

Cyrenis, in monumento sepulcrali; edidit Pacho l. c. tab. LXV. 11. Nonnulla inde legit Letronnius ap. Pacho p. 396.

ΥΠΙΛΙΝΕΚΑΛΚΑΘΕ   ΝΕΚΑΛΕΙ
ΑΠCΛΑΟ , /   ʟΛΗ

V ΙΛΙΝΕΚΑ
ΛΕΚΑΓΑΘΕ
Σ ΚΟΝΔΕ

CΤΑΛΑΝΑΠΡΙΜΑ

Ὑγ]ί[α]ινε, καλὲ κἀγαθὲ Σ[ε]κόνδε.
Ὑ[γ]ί[α]ινε, καλ[ὲ] κἀ[γα]θὲ Ἀπ[ο]λ[λώνιε],
ʟ λ̄η̄.

Ὑγίαι]νε, καλὲ - - - - -
Τὰν] στάλαν [Λ.] Πρῖμα? - - -
Initio Σεκόνδε legit etiam Letronnius.

5180.

Ibidem, in decem fragminibus lapidum; edidit Pacho l. c. tab. LXVI. 2.

h.
CΤΡΑΤΟΥC
ΟCΤΑ
ΠΛΗΡΗC

b.
ΕΠΙΚΡΑΤΟΥ

c.
ЄΠΙΚΡΤΟΥC

f.
ΝΙΚΝΝΩΡ

a.
ΓΑΩΙΡΑΙΗC

d.
ΗΝΟΔΩ|ΟΚ

i.
CΥΝΦЄΡΟΥC
CFıC

k.
CΩЄΟΥ

g.
ΠΑVCΑΙ

e.
ΜΑΡΚΟΥ
ΦΥΡ\\
ΦΡΑΞΩ

Tit. *a.* [Σ]ω[κ]ρά[τ]ης. *b.* Ἐπικράτου. *c.* Ἐπι[κρά]τους. *d.* Ἡ[λι]οδώ[ρ]ο[υ]. *e.* Μάρκου - - - Φράσω[νος]. *f.* Νικ[ά]νωρ. *g.* Παυσ[ία]? *h.* Στρατοῦς ὀστᾶ· πλήρης. *i.* Συνφέρουσ[α - -. *k.* Σώ[σ]ου.

Tit. *h.* Στρατοῦς est a recto Στρατώ. Ad vocem πλήρης intelligendum videtur substantivum ἡ θήκη vel simile.

5181.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXVI. 9.

ΠΕΤΡΩΝΙΑC   ΒΗΡΟC
ΠΡΟΚΛΑC   ΛK

Πετρωνίας Πρόκλας.
Βῆρος ʟ κ̄.

5182.

Ibidem, fragmentum; edidit Pacho l. c. tab. LXIII. 6.

ΥΜΙΩΝ ΞΗΡ'

Ἐνδ]υμίων - - -

5183.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXVI. 4.

ΒΑΛΑΔ
ΤΑΣΟ|ΡΙΔΑΣ
ΝΠΙΣΛΠΥΡΟΣ
ΑΘΗΚΕΤΑΙΣΠΕ
Τ<ΣΠΑΚΟ ΓΑΤ

Videtur esse: Βαλὰδ τὰς ὀφρίδας - - - ἄπυγος ἀ[νέ]θηκε ταῖς πέτ[ραι]ς Πακογάτ. Sed haec quid sibi velint, nescio. Coniicio titulum esse Iudaicum.

5184.

Ptolemaide, in lapide inserto fundamentis templi, ex quo supersunt tres columnae; edidit Pacho Itin. Marm. Cyren. cet. tab. LXXIV. (conf. tab. LXVIII.) Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1828. p. 260. et ap. Pach. p. 397 sq. Templum aetate Romana exstructum esse lapides n. 5184. 5185. inserti docent.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝΑΡΣΙΝΟΗΝΟΕΑ
ΤΗΝΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙΒΕΡΕΝΙΚΗΣ
Η Π Ο Λ Ι Σ

Βασίλισσαν Ἀρσινόην, [Θ]εὰ[ν Ἀδελφήν,
τὴν Πτολεμαίου καὶ Βερενίκης, [Θεῶν Σωτήρων,
ἡ πόλις.

Sic restituit Letronnius. Arsinoe est filia Ptolemaei Soteris et Berenices, soror et secunda uxor Ptolemaei Philadelphi. Titulus olim statuae Arsinoes subscriptus notante Letronnio ad a. a. Chr. 276. pertinere videtur, quo anno Philadelphus sororem in matrimonium duxit. Aliam Arsinoen intelligendam esse coniecit Droysenius (de regno Lagidarum p. 49. Mus. Rhen. III. 4. p. 539. et Städtegründungen Alexanders cet. p. 145.) Euergetae I. et Berenices Cyrenaicae filiam, sororem et uxorem Philopatoris, quam Iustinus XXIX, 1. falso vocaret Eurydicen. Sed argumentum, quo nititur Droysenius, infirmius est. Putat enim Philadelphum Cyrenarum expertem fuisse; quod nobis quidem non persuasit verum esse. Conf. Introd. ad inscr. Aegypti p. 282.

5185.

Ptolemaide, in lapide eidem templo inserto; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV. Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1828. l. c. et ap. Pach. p. 398 sq.

Α ΙΛΕΑΙ ΙΟΛΕΙΥΑΙΟΝΙΟΙ ΓΡΑ ΙΛ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑ ΑΣΙΛΣΣ ΣΚΛΕ
ΤΑΤΡΑΣΑΔΕΛΙΟΝΘΕΟΝΙΛΟΜΗΤΟΡΑ
Η Π Λ Ι Σ

Β]α[σ]ιλέα [Πτ]ολε[μ]αῖον, [τ]ὸ[ν β]α[σ]ιλ[έως] Πτολεμαίου κα[ὶ βα]σιλ[ί]σσ[η]ς Κλε[οπ]άτρας ἀδελ[φ]όν, θεὸν [Φ]ιλομήτορα, ἡ π[ό]λις.

Restituit Letronnius. Hic quoque titulus olim statuae subscriptus fuit Ptolemaei Philometoris. Dicitur is frater Ptolemaei et Cleopatrae; ex quo apparet fratrem Euergeten II. tum iam sororem Cleopatram, quam antea Philometor habuit, uxorem duxisse; quod factum a. a. Chr. 146. Quam Cleopatram quum Euergeta II. anno post repudiaverit, titulus a. 145. positus est. Itaque Ptolemaidenses ut certum est statuam Philometori posuisse mortuo, ita verisimile quod coniecit Letronnius, vivo decrevisse.

5186.

Ibidem, in lapide muro castelli (Kasr-el-Askar) inserto; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV. Tractavit Letronnius Journ. des Sav. 1828. p. 263. et ap. Pach. p. 400 sq.

ΕΒΑΣΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑ ΚΑΛΥ
ΚΑΙΣΑΡΟ Ο Μ

Fragmentum egregie restituit Letronnius ita:

Πτολεμαιέων ὁ δῆμος ὁ φιλοσ]έβασ[τ]ος Ἀντωνίᾳ, Κ[λα]υ[δίου Νέρωνος Δρούσου Γερμανικοῦ γυναικί. L - -
Καίσαρο[ς, Φα]μ[ενὼθ - -

Honoratur Antonia minor, nata M. Antonio triumviro et Octavia Augusti sorore, uxor Neronis Claudii Drusi. Caesar est Augustus, cuius ex imperio designatus annus est.

5187.

Ibidem, ad aedificium olim militare; edidit Pacho l. c. tab. LXXIII. (cf. p. 178. 179.) Citat Letronnius Journ. des Sav. 1826. p. 168. (conf. Pacho p. 397.)

[*Textum vide pagg. seqq.*]

a.

Αὐτοκ]ράτωρ Καῖσαρ [Φλ.] Ἀναστάσιος, νικητ[ής, εὐσεβής, τρο-
παι]οῦ[χ]ος, ἀεισέβαστος, Αὔγουστος [λ]έ[γει]· οὓς ὑ[πολαμβάνω
θίους τύπους εἶν[αι] ὑπὲρ [τ]ο[ῦ] - - - - *λαν[βάνειν* - - -
ὥς[τε] τοὺς νῦν καὶ κατὰ καιρὸν δουκικοὺς τοὺς ταύτην [τὴν τάξιν
π[ληρ]ώσα[ντ]ας ἢ πληροῦντας τῇ στρατιᾷ ν[ο]μι[μώ]τατα κο[μίζ]εσθαι
σ[ιτη]ρέσι[ον] τὸ ἐκ ματρίας [σ]τρατιωτι[κῆ]ς [κ]α[ὶ] ὥστ[ε] εἶνα[ι] τοὺς
δουκικ[ο]ὺς [μ]ὲ[ν] τεσσ[ερ]άκοντα μό[νο]υς κα[ὶ πάσ]ας [τ]ὰς τεσσ[ερ]ά[κο]ντα ἀν[νώ]νας
καὶ τὰ τεσσεράκοντα κά[πιτα] τὰ [γινό]μεν[α] αὐ[τ]οῖς παρὰ τῶν - - - - -
ἐπ]άρχω[ν] - - *κα[θ᾽] ἔτος ἁπλᾶ [κ]ο[μί]ζε[σθ]αι κα[τὰ τὰς] τάξυ[ς] αὐτῶν ὡς ἂν*
β]ούλοι[ν]το διανῖμ[α]ι, [ὀ]φίλοντας π[ά]ντας καὶ [ἐγ]καρτε[ρ]εῖν τ[α]ῖς δικασ[τι]καῖς καὶ δ[η-
μοσίαις ὑπηρεσ[ί]αις κα[ὶ] τρ[έ]φεσ[θ]αι ἐκ [τῶ]ν οἰκίων [σ]ιτ[ηρ]εσίων· [κ]ε[λεύ]ω οὖ[ν] ὃ
πλῖον ἐνδέ[χετ]αι, τὸ π[λῆσ]μα τοῦτ[ο π]αραμέν[ειν περ]ὶ τ[ὰ κ]άστρα, [ὥ-
στ]ε κρατεῖν τὰς ματρίας - - - - - - - -
- - - - *κ]αὶ μὴ ἐξ[ε]ῖ[ναι] κατ[ὰ μηδεμίαν πρόφα-*
σ]ιν [κ]ομ[ίζ]εσθαί τι παρὰ ὅ,τ[ι] νῦ[ν] ἐ[τυπώσα]μεν [περὶ τῆ]ς πε-
νίας. οὔσης δὲ ἐξ ἔθους οὐ[κ] ἀγα[θ]οῦ κακῆς σ[υ]νη[θείας], ὥς[τε] μὴ ἐ[φι]έ[ν]αι [τ]οῖς
νῦν ἢ κατὰ καιρὸν [καυ]σαρίο[ι]ς [χ]ρῆ[σθαι τ]οῖς νόμ[οι]ς, οἱ [π]αρὰ τῶν στρατιω-

a.

PATωPK͂ICAPC͂ANACTACIOCNIΛHT CO
OY OCAͅTCEBACTOCAΨOYCTOCΔE K OY͂CY
Θ͂IOYCTYΠOYCEINYOYΠEPIO͂IKOMωKAIC KOCΛANIU
ωC TOYCNYNKAIKATAT͂AIPONΔOYKIKOYC TOYCTAY HN
Π͂ ωCA ACHΠΛHPCYNTACTHKTPATIAINMIΓCTAT͂AKOPII ECO͂AI
CΠ·IPECP ITEEKMATP͂IACO͂TPATIωTI CῶΛ ωCTCEINA TOYC
ΔOYKIKCYC EITECC AKONTAMOωYCKA AC͂IACTECCC͂IAῶNTAAN INAC
KAITATECCEPAKONTAKAT͂Π TA MENΔAY͂O͂ICΠAPAT͂ωNENΔOYC͂TATω Y
CTAPXωI͂ENIACKACETOCAΠΛ AΠO N ωZE͂EAIKAIIETAΞYEAY TωNωCAN
POYΛOI͂ITOΔIANIM͂ICΦIΛONTACΠ͂NTACKAICKAPTECEINTICΔIKACYKAICKAIΔI
MOCIAICYΠHPECAICKA͂TPCΦEC͂OAIEK͂INOIKIωNO͂IT͂ECIωI͂V ΔEΓ͂PωOYHCO
ΠΛIONENΔEKΘAITOΠAEMATOYTω TAPAMENΦ͂I͂IT͂ΨITH ACTPA
͂EKPATEINTACMATPI TACTAPAΔANIHA YT͂ CIOAC͂ OYKO OC
YKOCUIIITA CAC ωC͂YAIMHEΞCI KAT AI TI Iω
KINOMKECΘAITIΠA>PA PA OT͂NY͂EYII MENHFNENCΠE
NIACOYCHCΔEEΞEΘOYCC͂YIAΓAO͂OYKAKHCCINH ωC MHE EAIAIYOIC
NYNHKATAKAIPONHXIICAPIOC͂TPHNCI͂INIOICNOM COITI APAC!ONCTPATIω
IωHTωNΠENTCAPIOMωNΔ͂ APIΛI N͂ ͂ ωCTO ω ΔEKATEN͂OIPA͂HEK
TωNΠPOTCE͂ωNΔIΔOMEI ͂ ͂ IIMOCIOY CAIΠIAPAEATEEIEEAIA M IωΓ
TωNKATAHEPOCΔIΔ͂ENωN͂ MEN͂O͂CKA͂INKA͂AN͂OΓIANE͂ EINEKACT
TωNΠPOCωTEωNOI I OIAY AΦω AIΠAPANYΘIAT͂ΔEΛOIΠATIEPI
TOYCΓENIωIOTATOYCKOICECΘAICTPAIIωIACOM͂ONII CEKACTOY
TOYTωNKATAANAΛOΓIANTωNEKTOY͂ῶOCIOYΔΘΘE ENTωNK
KOMPOMEI OYOKMHTOYCHCNAΠOΠΛHPOYCΘTTHNAYTωNΠA͂MYΘIANTOYCΔEΛ͂
T͂CXPEωCIIC͂EΔIIωCTO͂NCΠECKCOYΓTNOT YMHKAYA͂TICΘAIωωωENEIC
IM PCIOYCTOYCTPωIO͂YC͂EKAΞTOYAPI YKA͂A TI TOYTECTINEIHEN
KATON ENANΔPECTOY͂CΓIP͂͂ ωTOYCI͂A AEΔIAKOC

τ]ῶ[ν] τῶν πέντ[ε] ἀρι[θ]μῶν δ[απ]α[νῶ]ν[ται], ὥστ[ε τὴν] δεκάτην [μ]οῖρα[ν] ἐκ τῶν πρότ[ερο]ν διδομέ[νων ἐκ τοῦ δη]μοσίου [πληρῶ]σαι, παρα[κ]ατ[αθέσθ]αι [δὲ] μ[οῖραν τῶν κατὰ [μ]έρος διδομένων [τοῖς] μένουσ[ι] ἀ[να]νκαίαν [ὡς ἐπ]ανε[λθ]εῖν ἕκαστ[ον τῶν προσώ[π]ων [εἰς ἀπ]ό[λ]αυ[σιν] ἀφ᾽ ὧ[ν εἰσιν] αἱ παρα[μ]υθία[ι]· τ[ὰ] δὲ λοιπὰ [μ]έρ[η τοὺς γεν[να]ιοτάτους κο[μ]ί[ζ]εσθαι στρα[τ]ιώ[τ]ας, [λα]μ[βά]ν[οντο]ς ἑκάστου τούτων κατὰ ἀναλογίαν τῶν ἐκ τοῦ [δημ]οσίου δ[ο]θέντων κ[αὶ κομ[ιζ]ομέ[ν]ου [ἐ]κ μ[έρ]ους, [ὥ]ς[τε] ἀποπληροῦσθ[αι] τὴν αὐτῶν πα[ρα]μυθίαν· τοὺς δὲ λοιποὺ]ς χρεώσ[τα]ς [εἰς] δι[κα]στ(ήρι)ον [ἐ]πε[ι]ς[άγ]ου[σι]ν [ὥςτε] μὴ κα[τ]ατί[θε]σθαι ὡ[ς γινομ]έν[ου]ς καθα]ρσίους? τοὺς [π]ρώ[τ]ους ἑκάστου ἀρι[θμο]ῦ· κα[ὶ δῆλον] τοῦτ᾽ ἐστὶν [ὅτι] ἐν[ίκησαν ἑ]κατὸ[ν μ]ὲν ἄνδρες τοὺς πρώτους [ὄντ]ας διακοσ[ίους.

b.

καὶ δι]ακόσιοι - - - - τὴν δ[ὲ] αὐτὴν [δημοσ]ία[ν] καὶ [ἰδίαν ἐξάπλ[ω]σ[ιν] καὶ ἐ[πιμέλειαν καὶ] - - ωσιν ⌊εἰλήφ]ασ[ιν] κ[ατ]ά τι [οἱ ἄλλ]οι σ[τρατιῶται τῶν [πέντε] ἀρι[θ]μῶν· κα[ὶ ἔ]φ[θ]ασ[α] τούτων ἀπὸ κελεύ[σεως ἐξουσίαν δεδωκὼς τῷ δουκὶ [π]ρὸ[ς] τοῖς περὶ τῶν τοι[ο]ύτω[ν] ἀπ[ε]στ[αλμένοι]ς [ἐκ τ]οῦ [ὁ]σίου [ἀ]ν[ενεν]κ[εῖν ἤδη] καὶ ἄλλας [λιτ]ο[υ]ρ(γίας) εἰς σ[τρ]ατιώτα[ς], δ[ι]κασ[θ]έ[ν]τος [π]αρ[ο]υσι[ασμόν], ε[ἶτ]α φ]υλ[α]κὴν τοῦ δη[μο]σίου [δ]εσ[μ]ωτηρίου - - - - - - λόγῳ ὑπηρ[εσία]ς ἐν ἑ[κά]στ[ῳ] ἀριθμῷ ἐ[λ]θ[όντω]ν καὶ οὐκ ἀ[νηκόντ]ων, [ἐν] καιρῷ τε ν]ῦ[ν] κα[θ]εστώτων ἐκ τῆς σχο[λ]ῆς, δηλονότι τῶν [δουκικ]ῶν κα[ὶ τ]ῶν μετ᾽ αὐ[τ]οὺς στρατιωτῶ[ν καὶ τ]οῦ [ὀφ]ε[ί]λον[τ]ος πάντα [π]ροσκ[οπι]ά[ζειν] τοῖς φοσσάτοις. ὥςτε τὸν ἐ[πι]κείμεν[ον] τῖς αἰτιαθεῖ[σι] πλ[ῖον] αὐτῶν ἔχειν νομισματί[ω]ν ἑκατὸν λα[μ]βά[νε]ιν [χ]ρ[υσοῦν? νόμ]ισ[μ]α. τὸ [δὲ] αὐτ[ὸ ὑπὲρ ἐ]ξεταζόντων ὑπά[ρχε]ιν· εἰ δὲ - - - - - - - εἰςάγ[ειν?] - - - φυλάττοντες - - ὥςτε τ[οὺς] προ - - ος δ[ι]δόναι - - - - - - τὰ διδ[ό]μ[ενα εἰς τιμὴν?] τῶν οἰ[κ]ημάτων - - - - - - - - - - εἰ δέ τις - - κινῇ καὶ οἰκή[μα]τ[α] κα[ὶ] αὐτοὺς τοὺς σ[υνστ]ρατι]ώ[τας, χρ]υσ[οῖς τεσσερ]άκοντ[α ζημιωθήσεται?] ὡς παρέχε[ι]ν μηδένα - - - - [τ]οὺς [δὲ συνε]ιδ[ό]τα[ς προφάσε[ι μ]η-

b.

ΙΔΡΜ̃ΑΚΟCΙ ΥΤ ΔΙ̃ΚΑΤΗΝΔCΑΥΤΗÑΑΙΔΛ~ CΕΙΑΦΚΑΙ
ΠΛΙΟC ΥΚΑΙΕΤΙΙ ΙC ΛΛΤ ωCΙΝΝΑCΔΡΑCΗΚ ΑΤΙΤΕ̃ ΟΙC̃ΙΕ̃ Α
ΤωΝΤ ΙΝΑΡΙΟΜωΝΚΑ ΦΕΑCΤ ΤΟΥΤωΝΑΠΟΚΕΛΕΥ
ΔΟΥΚΙΗΡΟ̃ΙΤΟΙCΠΕΡΠωΝΤΟΙCΥΤωΗΑΠΟCΤΕΥΝΝΜΙΟΥCΟCΥΟΥC CΙΟΥΗΝΟ ΚΟΙΗ
ΔΗΜΚΑΙΑΛΛΑCΑΠΟΙΡΙ̃ΕΙCC̃Ι ΙΑΤΙωΤΑΚΔΕΚΑCΠΕΙΤ~ΟCΝΑΡ ΥCΙ ΕΝΙΕΚ ΕΠ Α
ΟΥΛΛΚΗΝΤΟΥΔΗ~CΙΟΥΑΕCΗωΤΗΡΙ̃ΟΥCΤ ΤΩ ωΤΑΠΑ ΘΑ ΔΟΤΥΤΟΥ
ΛΟΤωΥΠΗΡΘΕΚ CΕΝΕ CΤ~ΑΡΙΘΜωΕΛΘ̃Ι~ΙΤ ΝΚΑΙΟΥΚΑ ΙωΝCΗΚΑΙΡ̃ ΤΕ
ΗΥΥΚΛΟΕCΤωΤωΝΕΚΤΗCCΧΟ/ ΗCΔΗΛΟΝΟΤ~ΓωΝΚΙΡΚΙΤ~ΡωΙΙΚΑΝωΝΜ̃ΕΤΑΥ ΡΟΥC
CΤΡΑΤΙωΤωΚΥΟΛ~ΥC ΔΕΛΟΝΥΟ~CΠΑΝΤΑ ΡΟCΚ~ΡΤΑΚΙΗ̃ΤΟΙ~ΦΟCΕΑΤΟΙC
ωCΤΕΤΟΝΕΙΗΚΕ ΙΜ̃ΕΝΘΤΙCΑΙΤΙΑΘΕΙΗΠΛ Ã ΥΤωΜΕΧΕ~ΙΝΟΜΙCΜΑΤΙΟΝΕΚΑΤΟΝ
ΛΛΗ̃Β ΑΡΙΝΗΡ̃ ΝΥΚCΙCΝΑΤΟ~ΑΙΑΥΤ ƺΕΤΑΖΝΤΟΝΥΠΛ~ΕCΙΝΕΙΔΕΝ ΗΠΑ
ΡΑΥΟΕΙΗ~Ο CΙCΑΠΗ ΤΟΙΑ Α~ΕΝ ΦΥΛΑΤΟ̃ΤΕCΘΑ
ωCΤΕΤ ΟΠΡΟ ΙΑ~CΔΥΔΟΙΝΑΙΤ ΕΙ ΚCΤΑΜΙΙ ΤΑ
ΔΙ ΔΙΜ CΤ ΤΙ~ΝΤωΝΟΙ~ΗΜΑΤωΝωΝΚΕ ΤΗΤ
Δω ΝΕΙΔΕ ΤC ΚΙΝΗΚΝΟΙΚΗΙΙΛΤΛΚΑ ΑΥΤΟΥCΤ~ΥCC/ ΚΡΑ
ΙΙω ΦΥC ΥΑ ΚΟΝΤ Φ CΤΡΛ~ ωCΠΑΡΕΧΕΗΝΜΗ
Ρ Α Α ΟΥC CΙΔωΤΑΕΠΡΟΦΑCΕ~ΝΗ̃
Α ΝΟC ωΗΑ~ΤωΔΙΑΦ ~ΕΡΟΝΤωΝ
CΤΡ ΑΝΟΥΠΜ~ΡCΑΠΑΟΗCΕΠΙΝΕΛΙΑ
ΛΛΤ~Τ~Ν ΙΗC ΦΙΝΤΙΝΑΠΑΨΕΙΕΝΑΙΕΠΙΤΥC

ΚΑΥCΑΡ ΥCΝΗΤΕ ΑΛΛΓΜΑΤ ΙΡΟΟ̃~Υ ΤΙ ωΑΙΑ~ΛΑΦ ΑΤΤΙΗΑΥΤΟΥC
ΚΑΙΚΑCΟCΟΥCΕΠΙΤω ωΝΑΙΟ ΥCΗΙΠ~ΝΑ ΜΗΤΕCΙ~ΡΟΝΤωΛΛ ΠΡΟCΥΑ
ΜΑΤΟCΤΗΝΙΝΑΡΟΔΟΝCΜΙΤΟΥCΡΑΡ ΡΟ ΤΟΥCΔΕΕΚΤΤΕΑΝ ΟΥCΤωΝ
ΜΑΚωΚ~Α ΑΤΡΑΝΜΑΤΙΙ/ΤΟΥ ΠΡΟ ΦΕΚ ΧωΡΙCΟΛΙΕΠΙΤΑ ΜΥΕΝΥΑ
ΟΤΟ~ωCΠ ΕΕΟΧ ω~ΕΠ ΙΙΙΑΤΟΙCΤ ΥΟΨ̃Α CΙΕ ΑΙC
ΑΠΙΝΟC~ΑΡΑΥΟΔΙΚΑΙΟΝΕΠΙCΛΙ~ΜΕΝΗΕΠΗΡΙΑCΠΛΙ ΑΙ ωCΤΕΤΟΝ
ΡΗΟ̃ΝΟΝΤΑΤ ΚΗ ΠωΟΕΝΦωΙΑΠ ΙΤΗ ΚΟΙ ΑΧ ΟΥΛΙΤΡΑCΛΟΙωΠΡΟ
ΠΜΟΥΜΕΟ ΕCΘΑΙΚΑΠ~ΑΥΡΑCΓω ωΚ ωΝΕΠΙΗCΛΙΑΝΔ
Ν CΑΕΘΑΙ CΤωΝΝΕΤΑΤΑΕΓC ΝΙω ωΙΚΟΝΗΘΙωΝ
ΠΦ̃ ΝΤωΝΚ ΘΕΚΑΓΥΟΝΕΤΟ ΙωΤΑΤωΝCΤΙ ωΝ
ΕΚ CΙΤω ΤωΤΑΝΟΝωΝΚΑ ΚΛC ΤΟΥΤωΝΔΙΑΦΟΡ

δεμιῷ - - - - - - - πληρωθῆν]αι τὸ διαφέρον τῶν
- - - - - - - - κα]στρ[υ]ανοῦ [ἢ] μ[ετ]ὰ πά[σ]ης ἐπι[μ]ελία[ς
- - - φυ]λάττ[ει]ν - - - - τινὰ παύ[σ]ιεν αἱ ἐπὶ τῦς
καυσαρ[ί]υς, [μ]ήτε ἄλ[λ]αγμα προ[ς]υ[πο]τί[θεσθ]αι ἀ[λ]λὰ φ[υλ]άττ[ειν] αὐτοὺς
καὶ - - - - - - - - - μήτε συρόντων πρός[κ]α-
μα [πρ]ὸς τὴν [π]άροδον [ἐπ]ὶ τοὺς [β]αρ[βά]ρο[υς], τοὺς δὲ ἐκ - - -
- - - κα[ὶ τὰ] γρα[μ]ματ[εῖα] τοῦ πρ[αι]φέκ[του κε]χωρίσ[θ]αι. ἔπιτα μ[ὴ] ἔνια
- - - - - - - ὡ[ς] π[αρ]ὰ τοῖς [πρ]οφασι[ζομένο]ις
κ]α[ί τ]ινος [π]αρὰ [τ]ὸ δίκαιον ἐπισ[αγο]μένη[ς] ἐπηρίας πλ[ηρῶσ]αι ὥστε τὸν
κρεί]νοντα τ[ῷ] κ[ατακριθ]έν[τι ἐπ]ά[γειν] τ[ριά]κο[ντ]α χ[ρυσ]οῦ λίτρας λό[γ]ῳ προ[ς-
τί]μου με[θ] - - - έσθαι κα[ὶ τ](ῶν) [δικ]ασ[τ]ῶ[ν πᾶσαν ποιουμέν]ων ἐπι[μέ]λιαν δ[ικ-
άσα[σ]θαι [περὶ ἑκά]στων [μ]ετὰ τὰ[ς - - - - συ]νηθιῶν
π[οιού]ντων κ[α]θ' ἕκα[στ]ον ἔτο[ς] - - - - ωτάτων - - ων,
- - - τῶ[ν λογισμ]ῶν κα[ὶ περὶ ἑ]κ[ά]στου τῶν διαφόρων

c.

κ]ατὰ τὴ[ν διαγραφὴν ὀ]πίσω· [τὸ
ἔκθ]ε[μ]α [οὖν] αὐτοῦ [ἔ]στιν εἰς
ἀρ]χ[ὴν] οὕτως· [τῷ π]α[ρ]έδρῳ τ[ῷ
ἀε[ὶ] τοῦ [δ]ουκὸς σὺν νο(μισματίοις) δ̅. δ[ομ]ε-
στι[κ]ῷ τοῦ αὐτου [νο(μισμ.) β̅. τῷ - - -
- - - ῳ τοῦ αὐ[τοῦ νο(μισμ.) δ̅. [τ]ῷ
δεκά[νῳ κ]αὶ σ[ειλ]εντ[ια]ρί[ῳ]
κα[ὶ σ]πα[θαρίῳ κ]α[ὶ βου]κινάτορι κα[ὶ
- - π[ῳ τοῦ] δουκὸς τοῖς πᾶσιν - -
- - - - - - - ν(ομισμ.) ρ̅. τ[ῷ
τετα[γμέν]ῳ καλανδαρικῷ
- - - - - -
- - - - - [ὑπὲρ
ἀννώ]νας [ἐ]ποφι[λο]μένης κ[αὶ ὑ]πὲ[ρ
πομ]πῆς? - - - - νο(μισμ.) [λ̅γ̅] καὶ
τ[ῷ ὑπ]ὲρ καπίτου [τ]ο[ῦ εἰ]σπρ[αττο-
μ]ένου [νο(μισμ.) δ̅.] τοῖ[ς αὐ-

c.

N
ΑΤΑΤΗΚ ωΠ ΙCω
ΟΥCЄΝΙΙΑC ΑΥΤΟΥΟCΤΙΝΊЄΙC
ΛΙΧ ЧΟΥΤωC̃Φ ΚΑΘЄΔΡω ΤЄ
ΛЄΥΤΟΥΧΟΥΚΟCΥ̃ΝΝ̊Δ~ΔΛΟЄ
CΤΙΓωΤΟΥΑΥΤΟΥ \ ΡΙCΚΑ ΙΚC
ΛΥ ΊΙΙωΤΟΥΑΥΡ C ΚΔ ω
ΔЄΚΑΚΟΥΑΙCΟ ΙЄΝ ΡΙ
ΚΑΤЄΠΛΟC̃ Α ΚΙΝΑΤΟΡΙΚΑΥ
ΠΟΙΦΟΙΔΟΥΚΟCΤΟΙCΠΑCΙΝ Υ
ΟC ΝΡΤΙ
ΤЄΤΑ ΓωΚΑΛΛΑΝΔΑΡΙΚωΙ
CΟ ξΑ
ΚΡΙΗΙCΚΡΙΚ C
ΝΛCΠ~ΟΦΙЄЄΜЄΝΗΓΚ ΠЄ
ΠΗC Ν̊ΑΤΚΑΙ
ΤCΚΙΤЄΡΚΑΠΙΤΟΥ ΙΟΙωCΠΡ ΤΝ
ΗЄΝΗΟΥ ΑΤΟΙ
ΚΟΙCΥCЄΙΠΡΟΚΟΠЄCΡΑЄΗΟΥΙΔΙΤΟΙω
ΡΤΟΙCΥΠCΙCΤΡ CΙΜΟΥΚΑΙΤΗCΚΑΛ
ΟΥ ΙΗCΠΡΟ̃ΑΡωΡΙΑC ΝΑΤΟΙΙΙΥ
ΤΡ ΑΟΤωΧΑΡΤΑΤΙΚωΝ ΑΠΟCЄ
CΤΟΥΚΑCΙΡΟΥΤωΝЄ ΑCΤΡΗ
ΥΑΝωΝ Ν̊
ΤΟΙCΑΥΤΟΙCΥΙΓ ЄΤΡΑΜΗΝΙΑΙ
ωΝΟΜΟΙωC Ν̊Δ

τ]οῖς ὑ[πὲρ] προκοπῆς [β]α[θμ]οῦ νο. δ̄. τοῖ[ς α-
ὐ]τοῖς ὑπ[ὲρ] στρ[ω]σίμου καὶ τῆς καλ-
ου[μέν]ης προ - - ωρίας ν(ομισμ.) δ̄. το[ῖς α]ὐ-
τ[οῖς] ἀ[π]ὸ τῶ[ν] χαρτ[ι]ατικῶν ἀπὸ σε-
βα]στοῦ κάσ[τ]ρου τῶν ε̄ [κ]αστρυ-
ανῶν νο(μισμ.) - -
τοῖς αὐτοῖς ὑ[πὲρ τ]ετραμηνιαί-
ων ὁμοίως νο(μισμ.) δ̄.

Est edictum Imperatoris Anastasii de ordinandis stipendiis militaribus. De singulis vocabulis huius barbariei (conf. Vol. II. n. 2712.) non operae pretium est dicere, praesertim quum in integrum restitui titulus non possit. Restituimus quae potuimus, plura fortasse compondituri, si vacaret.

5188.

Ptolemaide; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

ΙΑΑΜΦΙΚΛΗΣ
ΙΑΔΥΓ ΑΝΤΟΣ
ΦΙΛΟΣΒΛΑΚΔΟΥ

L ᾱ. Ἀμφικλῆς.
L ᾱ. Δ[ιόφ]αντος
Φιλοσ[τρ]ά[τ]ου - -

Annum I. coniici potest aut Augusti esse aut Tiberii. Vide ad n. 5134. cf. n. 5202. 5231. 5271.

5189.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXV.

ΘΛЄΙΧΑ
ΑΜωΝ
ЄΛC
ЄΤΙΙΙΝ
ΚЄ

L] θ̄. Λείχα[ς
Ἀμ[μ]ων[ίου ἐτ-
ελ[εύτησεν
ἐτ[ῶ]ν κε̄.

Annus IX. potest aut ad Augustum aut ad Tiberium pertinere. Cf. n. 5134. et 5321.

5190.

Ibidem, in cippo aetomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXV.

ΙΩΟ ΟΕΩ
ΑΠΟΛΛΩΝΤΟΙC
ΕΛΕΤΗΕΥLΝ
ΟΥΚ

In aetomate est Γ ˥, in quo fortasse anni designatio latet.

Τ]ιμό[Θ]ε[ος]? Ἀπολλων[ί]ο[υ ἐτ]ελε[ύτησεν L] κ.

5191.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII.

ΤΙ·ΚΛ·ΑΠΟΛΛΩ

Τι. Κλ. Ἀπολλώ[νιος.

5192.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXV.

ΙΒΙΧΟΑΧΙ
ΒΙΕΥΦΡΙΩ
ΑΘΗΝΑΓΟ
ΡΑΤΗ

L] ιβ. Χο[ι]ὰ[κ] ιβ. Εὔφρω[ν] Ἀθηναγόρα [L] ιη.
Potest esse etiam Χοιαχὶ βι.

ΙΒΤΥΒΙ Ε
ΑΡΙCΤΟΝΙΚΟ·
C ΗΝΑΓΟΡΑ
Η

L] ιβ. Τυβὶ ϛ. Ἀριστόνικος [Ἀθ]ηναγόρα [L] η.
Annus XII. aut Augusti aut Tiberii videtur esse. Cf. ad n. 5134.

5193.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

Ν
ΙΒΑΥΛΟΣ

L ιβ. Αὖ[λ]ος.
De anno XII. cf. n. 5192.

5194.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII.

ΒΑCCΑΡΑCΚΑΙCΑΡΟ
ΔΟΥΛΗC

Βασσάρας Καίσαρο[ς] δούλης.

5195.

Ibidem; edidit Pacho tab. LXXVIII.

LΓ ΒΟΛΧΑC
ΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΤΟΙC
ΙΔΙCΙC

L γ Βόλχας ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδί[ο]ις.

Annus III. videtur ad Augustum aut ad Tiberium pertinere. Vide n. 5134. coll. n. 5289.

5196.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVII.

ΔΗΜΗΤΡΙ
ΑΧΡΗCΙΜΟ
ΕΤΕΛΕΥΤΛ
LΙΗ

Δημητρία Χρησίμο[υ] ἐτελεύτ[α] L ιη.

5197.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXV.

ΚΛΑΥΔΙ
ΑΔΟΞΑ
ΕΤΕΛΕ
Υ ΑΛΙΖ
ΑΙΛΙΟC
ΟΚΤΑ
ΒΙCΗΦ
ΛΑ ΦΕΛ
ΦΙΛ Τ
Λ L
Β

Κλαυδία Δόξα ἐτελεύτα L ιζ. Αἴλιος Ὀκτάβις Φ[ι]λα-[δ]ελφ(εὺς) [ἐτελεύτα] L - -

5198.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 403.

LΒΠΑΟΙΝΙΚΒΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕ
ΚΛΑΥΔΙΣΔΡΑΚΩΝ ΚΔΜΗ
ΝΩΝΓΑΜΕΡΑΝΙΕ
LCΑΟΥΡΚΕΕΤΕΛΕΥΤΙ Ε
ΚΛΑΥΔΙΣΑΧΙΛΛΑΣLΥΔ
ΜΗΝΩΝΡΑΜΕΡΑΝΕ

L β. Παοινὶ κβ. ἐτε[λ]εύτησε Κλαῦδις Δράκων [L] κδ, μηνῶν γ, ἀμερᾶν ιε.
L [ε]. Ἀ[θ]ὺρ κε. ἐτε[λ]εύτ[ησ]ε Κλαῦδις Ἀχιλ[λ]ᾶς L [κ]δ, μηνῶν [β], ἀμερᾶν ε.

Vs. 6. Letronnius legit μηνῶν ι. Anni Imperatoris sunt. Conf. n. 5204.

5199.

Ptolemaide; edidit Pacho l. c. tab. LXXVII.

ЄΙΡΗΙΓΑ
ΜΑΡΚΥ
ЄΤЄΛ
ΤΗCЄ
ЄΤω
ЄΖΗ
Τ

Εἰρή[ν]α Μάρκ[ο]υ ἐτελ[εύ]τησε ἐτῶ[ν] - -

5200.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 403.

ΜΟΥΛΠΙΟCЄΠΙΝΙΚΟCЄΑΥΤω
ΚΑΙΤΟΙCΙΔΙΟΙCΚΑΙΟΛΠΙΑ
ΑΘΗΝΑΙCЄΑΥΤΗΚΑΙΤΟΙC
ΙΔΙΟΙC

Μ. Οὔλπιος Ἐπίνικος ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις καὶ Ο[ὐ]λπία Ἀθηναῒς ἑαυτῇ καὶ τοῖς ἰδίοις.

5200. *b.*

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 403.

Α Ι ΟCЄΙΟΑΗΑΙΠΤ ΕωΝCΕΤWΝΔΥΟΕΝΘΑΔЄΚЄΙΤΑ
ΤΑΥΤΗCΟΠΑΤΗΡΑΠΑΓΟΡΥЄΛΤΑΥΙΛΕΓWΝΟϽΛΝΑΝΥΞΗ
ΟΑΛΡΝΑΚΙΟΝΤΟΥΤΟΠΟΙ ΚΑΙΘΑΥΘΤΙΝΑΕΙCΟΙCЄΙΤW
ΡWΙΑΤWΤΑΜЄΙWΔΗΝΑΡΙΑΠΕWΤΑ CΙΑωΘΑΡCЄΙ
ΗΡWΙCοΥΔΕΙCΑΘΑ ΤΟC

ᾱ [ἔτ]ο[υ]ς. Εἰ[ρ]ά[ν]α [Καπίτ]ων[ο]ς ἐτῶν δύο ἐνθάδε κεῖτα[ι.
ταύτης ὁ πατὴρ ἀπαγόρ[ε]υ[σα] ταῦ[τ]α λέγων· ὅ[ς ἂ]ν ἀνύξῃ
τ]ὸ [λα]ρνάκιον τοῦ τόπο[υ] καὶ θά[ψῃ] τινά, εἰσοίσει τῷ
ἱε]ρω[τ]άτῳ ταμείῳ δηνάρια πε[ν]τα[κό]σια. Θάρσει, ἡρωΐς·
οὐδεὶς ἀθά[να]τος.

Inde a voce ἐτῶν legit Letronnius. Initium Vs. 2. Letronnius dedit ἀπαγόρευε; minus recte. ЄΛ supplevimus exempli causa. Vs. 1. inest hexameter. est CA. Neque offendit augmentum neglectum.

5201.

Ibidem, in cippo aetomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXV.

ΕCΕΥ ΡΟΣ
ΝΟΣΔ Η
ΤΗΛΑοΣΙο

L ε] Εὐ[φ]ρόσ[υ]νος Δημ[η]τ[ριαν]ὸς [L] ō.
De anno conf. n. 5252.

5202.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVI.

LΑΖΗΝΟΔWΡΑΕΥΚΡΑΤ·ϤϤ
ΕΙΝΝΠCΕΠ'WΤΑΡΧΟΥLΠΗ
ΙΔΠΙΕΓΟΝCΛΙΜΟΕLΠΕ
L ϯΙΛΙΙΙΠΟΕΔΕΓΜΟΥLΙΗ
LΙΚΛΟΥΤWΙΙοΕΚΛΟΥΤWΙΙοΥcΚC
LΙΟΕΥΔΥΤΟΕΔΕΕΜΟΥLΙCΔ
LΙΚοΑΡΤΑΛΥΚΟΥLΚΔ
LΙΚΝΙΙΚΗΔΕΓΜΟΥLΙ'Ε
ΙΚΑCΥΓWΚΙΟΕΔΕΓΜοΥLΙΗ
Ι ΛΥΚοΕΑΓΑΘΟΙΟCΕΥCLΘ
ΙΝΟΔΡΙΕΤΟΝΟΜΙΚΟΥL
LΝΑΛΔΕΓΜΟΥLΚΛ
LΔΛΠΕΤΟΝΟ
ΕΑΕ

L ᾱ Ζηνοδώρα Εὐκράτ(ους) [L] ϙ̄.
L - Φίλιπ]π[ο]ς Π[ρ]ωτάρχου L πη̄.
L - - - - Ὀν[ήσ]ιμος L πς̄.
L - Φίλι[π]πος Δέγμου L ιη̄.
L ῑ Κλουτώ[ρ]ιος Κλουτω[ρ]ίου L κε̄.
L ῑ [Θε]ύδ[ο]τος Δ[έγ]μου L [κ]δ̄.
L ῑ Κοάρτα Λύκου L κδ̄.
L ῑ Κ. Ν[ε]ίκη Δέγμου L κς̄.
L] ῑ Κ[λο]υτώ[ρ]ιος Δέγμου L ιη̄.
L] - Λύκος Ἀγαθο[κλ]εῦς L θ̄.
L - Ἀ]ρίστ[ω]ν [Εὐν]ίκου L ῑ.
L - - - - Δέγμου L κ[δ].
L - Ἀρί]στ[ω]ν - - - -
- - - -

Anni sunt Imperatoris nescio cuius.

5203.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

ΣΗΡΑ⳩ΛΙΤΑ
ΙΒΜΑΚΟΣΜ
ΙΒΙΤ

L -] Ἡρακλίτα.
L ιβ Μά[ρ]κος Μ - - -
L ιβ - - -

De anno XII. cf. n. 5192. Notabilis est figura litterae K quae ad similitudinem crucis Copticae ⳩ proxime accedit. Unde videndum ne auctor tituli hac figura usus sese Christianum prodere voluerit.

5204.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII.

ЬΗΥΟΙΑ - - ΝЄϹЄΥΦΡΑ
ΝΟΡΟϹ - - - - ΗΛΑΦΝLΚ
ΕΓΤΟΥΔΙΟΝЄΥϹ ΡΑΝΟΡΟϹLΙΒ
ΕΒΦΛΑΛΟΥЄΝΚΘЄΟΔΟ
5 ΤΟϹϹΥΦΡΑ
ΝΟΡϹϹ L ΛЄ

L [ε̄, Χ]οιά[κ -, ὁ δεῖνα] Εὐφράνορος [L - - - -
Χαιρ]ήμ[ω]ν? L κ̄.
ἔ[κ]του Δί[ω]ν Εὐ[φ]ράνορος L ιβ̄.
ἑβ[δό]μου - - Θεόδοτος [Ε]ὐφράνορ[ο]ς L λε̄.

Anni videntur aut Augusti aut Tiberii esse. Cf. n. 5134. 5271.

5205.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXV.

ΙΟΥΑϹΟΥЄΤѠΝ

Ὁ δεῖνα] Ἰου[λί]ου ἐτῶν - -

5205. *b*.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

ΙΓ
ΚΟΜΑΝΟΣ

Κομανός.

Monogrammate fortasse annus continetur (ἔτους ῑ).

5206.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

ΙΒΚΟΜΙΙΑΡ

L ιβ Κομά[τας?

De anno XII. conf. n. 5192.

5207.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII.

ΚΑΛΑΙΙΑ
ЄΤѠΝLΡ
ΑΜΑΡΑΝΥΟЄΤѠΝΖ

Καλα[τ]ί[α] ἐτῶν [ιβ̄].
Ἀμάραν[τ]ο[ς] ἐτῶν ζ̄.

5208.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 402.

ΣΗΣ ΤΙΟΣΚΑ ΡΠΟΣΚΑΙΣΤΙΑΛΥΥΝΙΣΕΠΟΙΗΣΑΝ
ΕΑΤΟΚΙΣΚΑΙΤΟΙΣΙΔΚΟΙΣΤϛ-ΚΝΟΙϹ

Σήστιος Κάρπος καὶ Σ - - - ις ἐποίησαν ἑα[υτο]ῖς καὶ τοῖς ἰδ[ί]οις τέκνοις.

Letronnius: Σηστία ... υνις.

5209.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII.

LЄΠΑ ΛΥΣЄΑΡ
ΤΙΛΙΑΛΛΥ
ѠLΙΔ

L [ε̄] Πα[υνὶ ε̄, Κ]αρτιλία Μυ[ρτ]ὼ L ιδ̄.
De anno conf. n. 5252.

5210.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII.

ΙΒΧΟΙ ΛΚΣ
ΚΑΡΤΙΛ ΑΤϹ
ΤΡѠΝΙΑ

L] ιβ̄ Χοι[ά]κ [ε̄] Καρτιλ[ί]α [Πε]τρωνία.
De anno XII. conf. n. 5192.

5211.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 403.

ΑΥΛΟΥΚΑΡΤΙΛΙΟΥ
ΚΑϘΠΙΤѠΝΟϹ

Αὔλου Καρτιλίου Καπίτωνος.
In tribus his titulis n. 5209. 5210. 5211. Καρτίλιος et Καρτιλία videtur esse i. q. Καττίλιος, Καττιλία.

5212.

Ptolemaide; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII.

ΤΙΚΛΑΥΔΙΟΥ

Τι. Κλαυδίου - -

5213.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIX.

ΚΛΕΙΙΙΙ ΥΠ
Λ.ΡΑΙ
ΕΤΕΛΕΥΤΗΟΕ
ΑΛΕ Π

Κλε - - - - -
- - -
ἐτελεύτη[σ]ε
[λα] ἐτῶν?

5214.

Ibidem, in cippo aetomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXVII.

(ΒΕΙΙΙΦΙΙΕΛΥ
ΚΑΦΙΛΩΝΟCΜΙΙΙΙ
ΙΑ

ΑΛΕ
ΡΙCΘΕΥΛΙΛΟC
ΕΤΕΝ ΙΗ
CΕΕΤ
ΛΘ

L β̄ Ἐ[π]ιφὶ ιε̄ Λύκα Φίλωνος [ἐτῶν ια̅?

Β]αλέρις Θεύ[φ]ιλος ἐτε[λεύτ]ησε ἐτ(ῶν) λθ̄.

De anno II. conf. n. 5198.

5215.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXV.

ΛΥΚΑΘΑΙΩ
ΧΑ
ΓΑΙΩΓΑΙΩ
L·ΜΕΙΣ

Λυκαφαίῳ (ἐτῶν) [κ]α.
Γαΐῳ Γαΐῳ L με̄? - -

5216.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII.

LΙΒΛΥΚΕCΤΜΛΚ
ΚΙΟΥLΜΕ

L ιβ̄ Λύκε Στ[αλα]κκίου L με̄.
De anno XII. conf. n. 5192.

5216. *b*.

Ibidem, in cippo aetomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXV.

ΕΙΜΑΡΚΟΣ
ΔΙΜΙΤΡΙΑ
ΙΙΙΟΣLΙΔ

L] ῑ Μάρκος Δ[η]μ[η]τρια[ν]ὸς L ιδ̄.

Plurimi tituli Cyrenaici anno x. designati sunt; qui annus videri potest aut Augusti aut Tiberii esse. Cf. ad n. 5134. 5250. 5251. Potest tamen hinc inde etiam Claudii esse.

5217.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII.

ΝΕCCΗΝΙΟC
ΦΙΛΟΙCΝΕΥ

Μ]εσσήνιος Φιλο[φά]νευ[ς.

5218.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

ΗΜΝΑΣΙ
ΙΙΟΜΑΡΚΟCΜ
ΙΙΚΣΩΣΟΣ

L ῑ Μνασί[ας.
L ιθ̄ Μάρκος Μ[άρκου.
L κ̄ Σῶσος.

Anni videntur Augusti esse aut Tiberii. Cf. n. 5264.

5219.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII.

ΜΥΡΚΟCCΟΕΑΛΙΟCΕΠ
ΊLΥΗCΕΝΗΑΤΩΚΕ
ΥΕΓΙΙΟΝΥCΔΥΤ

Μ[ά]ρκος Σ[ωρ]α[ν]ὸς? ἐπ[οί]ησεν [ἑ]α[υ]τῷ κὲ τ[οῖς τ]έ[κ]ν[οι]ς [α]ὐ[τοῦ.

5220.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVII.

ΙΓΝΕΙΚ
ΓΝΓΙΚ
ΙΑΟΙ
LΛ
LCCΑΙΙΔΝCΙΙ
ΔΓΟΥΧΟΙΔΧΙΛΙ
ΙΙΖ ΠΛΗΙΗC
ΑΙΕΤΗC

Γ. Νεικ[ίας] Γ. Ν[ε]ικία [ἐτ](ῶν) L λ̄.
L [ε̄ Φ]α[με]ν[ὼθ - Πολυ]οῦχο[ς Ἀ]χιλ[λέως L] ιζ̄.
πλή[ρ]ης ἀ[ρ]ετῆς.

De anno v. conf. n. 5252.

5221.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVI.

CΙΠΑΙΛΙΓΛΙΟC
ΘΕΤΡΑΝΟC
ΕΤCΛCΥΤΗ
CΕΕΤΩΝΝ̄

L] ῑ Πα[ῦν]ι Γ[ά]ϊος
[Οὐ]ετρανὸς ἐτ[ε]λ[ε]ύτησε
ἐτῶν ν̄.

De anno x. conf. n. 5216. *b*.

5222.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIII. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 403.

Λ̄ ΠΕΤΡΩΝΙΟΣ
ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ
ΕΑΥΤΩΚΑΙΤΟΙΣΙΔΙΟΙΣ

Λ. Πετρώνιος Ἐπαφρόδιτος ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις.

5223.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

LΙΠΑΜΜ

L ῑ Πάμμ[ων].

De anno x. conf. n. 5216. *b*.

5224.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

LΙΓΠΟΠΑΙΟΣ

L ιγ̄ Ποπαῖος i. e. Ποππαῖος.

Annus aut Augusti esse aut Tiberii videtur. Cf. n. 5134.

5225.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 403.

LΙΕΧΟΙΑΥΚ ΟΠΑΙΟCCΑΒΕΙ
ΝΩ
ΤΩΝ
ΚΒ

L ι̅[ε̅], Χοιὰ[κ] κ̄, [Πο]παῖος Σαβείνω, [ἔ]τῶν κβ̄.

Male Letronnius Γναῖος Σαβεῖνος legebat. Annus xv. ad Augustum aut ad Tiberium pertinere videtur. Conf. n. 5233.

5226.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIX. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 402.

LΒ ΦΡΜΟΥΟΙΔ
ΤΙΡΑΕΑΓΟΡΝΩΛΝΟΙC
ΙΤ

L ιβ̄ Φαρμου[θ]ὶ δ̄ [Π]ρα[ξ]αγόρ[α Εὐφά]ν[ευ]ς L ῑ.

Letronnius legit Πραξαγόρα Θεανοῦς, quod ferri vix potest. De anno XII. conf. n. 5192.

5227.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXV. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 401.

ΝΟΥΛΙΑΠΙΟΚΛΑ
ΕΠΟΗCΕΝΕΑΥΘΤΗ
ΚΑΙΤΟΙCΑΥΤΗC

Ἰ]ουλία Π[ρ]όκλα ἐπόησεν ἑαυτῇ καὶ τοῖς αὐτῆς.

5228.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

LΓΡΟΥΦΟΣ
ΑΛ

L ιγ̄ Ῥοῦφος.

Siglum idem est n. 5230. in quo videndum ne subsit Ἀλ(εξανδρεύς). De anno XIII. conf. ad n. 5224.

5229.

Ptolemaide; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

_ I Ⲕ I C
ΓΙΟΟΙΟΥΦΟ
ЄΙ... ...
_ I Z Θ Є O ⲱ
ΡΟⲈ
ⲈΑΜΗΟⲰΙΟΣ
ΟΛΝΝΥΡΑ

L] ι̅ - - -
Γ[ά]ϊο[ς 'Ρ]οῦφο[ς
(ἐτελεύτησεν ἐτῶν) - -
L] ι̅ζ̅ Θεό[δ]ω-
ρος
- - 'Αμ[μών]ιος
- - - -

5230.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

ΑΡΝΙΟΣ
ΙΙΒΣΑΒΕΙΝΟΣ
Φ ΑΛ

Ἄρνιος. [L] ι̅β̅ Σαβεῖνος - -

De siglo in fine conf. n. 5228. De anno XII. conf. n. 5192.

5231.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

ΙΙΒΣΕΡΑΦΙⲱ
LΑΛΡΙΓΑΙΧΟΙΣ
ΙΑΟΙΝΙ
LΑΑΙΛΛΔΝΜΙⲰΝ
LΑΝΙΚΙΑΣ

L ι̅β̅ Σεραφίω[ν.
L α̅ ['Α]ρί[στ]α[ρ]χος.
[Πα]οινί.
L α̅ 'Αλ[ά]μων?
L α̅ Νικίας.

Σεραφίων est i. q. Σεραπίων. Nomini secundo subscriptum est nomen mensis Παοινί. Idem videtur nomini tertio insertum, ubi legimus ΙΛΝΝΙ (i. e. Παοινί). In nomine tertio coniicias notam numeralem A bis positam esse, ut sit L α̅ [Δά]μων. Annus XII. aut Augusti aut Tiberii videtur esse (conf. ad n. 5134.). Hinc annus I. aut Tiberii aut Caii fuerit.

5232.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVI.

ΜCΗCΤΙΑЄΤЄV
ΤΗCЄΝЄΤⲰΝ
ΠЄΝΓΗΚCΝ
ΤΔΚΑΙΠЄΝ
ΤЄ

- - Σηστία ἐτε[λεύ]τησεν ἐτῶν πεν[τ]ήκ[ο]ντα καὶ πέντε.

5233.

Ibidem, in cippo aetomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXVII.

ΟΙΕ
ΧΙΣ
ΣΜΥΡΟΣ
ΗΙΙΙΛΟΥΟΥ
ΙΤΙΝΜΗ
ΣΕΒΗ ΙΙΛ
ΙΕ ΕΤΗ

[L] ι̅ε̅
- - - - χις
Σμῦρος
- - λούου
[ἐ]τ[ε]λ[εύτ]η-
σε β[ιώσας]
ι̅ε̅ ἔτη.

Annus XV. aut Augusti esse aut Tiberii videtur. Eodem anno signati sunt tituli n. 5259. 5277. 5287. 5292. 5299. 5338. 5344. 5355.

5234.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXV.

ΗΦΛωΦΙΚ
COΥΦΗΝΑC
ΑΛΕΞΛΝΑΙΟΞΝ
LΗΤΙΟΤΙΚΕ ΕΝΗ
ΑΘΗΝΑΙΟΥ _Α
LΓCΟΥΦΗΝΑC
ΑЄΚΝ LΑ
ⲈΙΒΑΟΥΡΓΕ
ΚΛΕΥΠΙΝ
CΟΥΦΗΝΑ
L Ε

{L] η̅ Φαωφὶ κ̅ Σουφήνας 'Αλεξ[ά]ν[δρ]ο[υ L] ν̅.
L η̅ [Φαωφ]ὶ κ̅ 'Ε[λ]ένη 'Αθηναίου [L] α̅.
L ι̅ Σουφήνας 'Α[θη]ν[αίου] L α̅.
L ι̅β̅ 'Α[θ]ὺρ [ι̅]ε̅ Κλεῦπιν Σουφήνα L ε̅.

Anni aut Augusti aut Tiberii videntur esse. Cf. ad n. 5134. 5192. 5321.

5235.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVI. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 402.

ΓΙΟΥΑΙΟCCΓΕΦΑΝΟCΕΠΟΗCΕΝ
ΕΞΛΡΧΙΔΙΟΝΤΟΝCΗΚΟΝΚΑΠΑΝΕΞΕΔΙΑΝ
ΚΑΙΤΟΝΠΕΡΙΒΟΛΟΝΕΞΙΔΙΝΔΑΠΑΝΑΝ
ΕΑΥΤΩΚΑΙΤΟΙCΤΕΚΝΟΙC

Γ. Ἰού[λ]ιος Σ[τ]έφανος ἐπόησεν ἐξ [ἀ]ρχιδί[ω]ν τὸν σηκὸν καὶ τὰν ἐξέδ[ρ]αν καὶ τὸν περίβολον ἐξ ἰδι[ᾶ]ν δαπανᾶν ἑαυτῷ καὶ τοῖς τέκνοις.

Ἐξ ἀρχιδίων i. q. ἐκ θεμελίων esse annotat Letronnius.

5236.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVIII. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 403.

ΤΕΛΕΣ/ΟΤΟΣΦ
ΦΛΑΝΤΟΝΙ Ϭ
CΥΛΛΑΣ

Τελέσ[φ]ο[ρ]ος - -
Φλ. Ἀντ[ώ]νι[ος]
Σύ[λ]λας.
Letronnius legebat Τελεσίδοτος.

5237.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

ΤΙΜΑ ΛΦΙΛΩΝ
ΕΙΓΔ —
ΙΒΑΓϘΙ
ΦΙ
ΧΟΣ
ΙΔΑΥΓΟΡΙΝΟΣΓΦ‾ΟΖΡΛ

- - τίμα [L] λ̄ Φί[λ]ων.
[L] ιδ̄ - - L ιβ̄ [Δίφ]ι[λος]?

Tabula mutila videtur. Ad latus et infra alii homines inscripti fuerunt. Si L λ̄ verum est, titulus est ex Augusti aetate. Conf. n. 5296. Hinc qui deinceps a. XII. (L ιβ̄) mortuus dicitur, ad imperium Tiberii pertinet.

5238.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVII.

CJΛΛΒΙΛ
ΔLUCIOCΛ
LMH

[Φλα]βί[α] Δωσι[θέα] L μη̄.

5239.

Ibidem; edidit Pacho tab. LXXVIII.

LIB·ΦΛΑΒΙΟΣ
ΣΤΑΛΑΚΚΙΟΥ
ΕΤΩΝ·Μ

L ιβ Φλάβιος Σταλακκίου ἐτῶν μ̄.

De anno XII. conf. n. 5192. Ob nomen Flavii coniiciat quispiam annum XII. esse Titi Imp. Vide tamen n. 5353. 5354.

5240.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXVI.

ΛΛΥCΤΟΡΝΙΟC
ΦΡΟΝΤΩΝ
ΛΚΗΝοΔΩΙΔΙ
ΠΛ·ΜΛΙΚοΕ
ΠΟΠΛΙοΥΙΗ
ΠΟΠΛΙΟ ΙΟΠ
ΛΙΟΥJΓ
ΣΘ ΟΥCΠϤΙΛΙ
ΟΥ
Μ · ΚΟC
ΠΟ ΠΛΙ
ΟΥ LΙΗ

[Κ]λ[α]ύ(διο)ς Τόρνιος Φρόντων [Ἀθ]ηνοδώ[ρου L] π̄[α].
Μ[άρ]κο[ς] Ποπλίου L η̄ Πόπλιο[ς Π]οπλίου L γ̄.
Σ[ῶσι]ς Π[οπ]λίου - -
Μ[άρ]κος Ποπλίου L ιη̄.

5241.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXIX. Tractavit Letronnius ap. Pach. p. 402.

ΚΑΙΓΑΙΑΙΙ ΟΙ' \ΙCΥΝΒΙWΜΟΥΑΠΑΓΟΡΕΥWΔΕΕΤΕΡΟΝΤΙ
ΝΑUΗΑΝΥΞΑΙU ΔΕΘΑΥΑΙΕΚΤΟCΕΙUΗΠΑΙΔΙΑΥΤΥCΙΔΟΥΝΕΚΤΕ
CΕΙΤWΤΑUΕῙ W ✱ ΑΦ

Initium in alia parte sepulcri scriptum videtur.

- - - - καὶ Γαΐᾳ [Ἰ]ο[υλίᾳ] συνβίῳ μου. ἀπαγορεύω δὲ ἕτερόν τινα μὴ ἀνῦξαι μ[η]δὲ θά[ψ]αι ἐκτὸς εἰ μὴ παιδὶ αὐτ[ο]ῦ. [ε]ἰ δ' οὖν, ἐκτε[ί]σει τῷ ταμείῳ ✱ ,αφ.

Letronnius initium non interiisse ratus legebat Κλα. Γαιανῷ καὶ συνβίῳ μου cet. Deinde idem: εἰ δ' οὐ pro εἰ δ' οὖν (scil. θάψῃ τις).

5242.

Ptolemaide; edidit Pacho l. c. tab. LXXIV.

ΝΟΑΣ — [᾿Αρσι]νόας.

5243.

Teuchiris s. *Tauchiris*, quae urbs *Arsinoe* vocabatur; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

ЄΝЄΙΗΛ ΟΡ Υ
ΙΝΙΟϹ ΗΚΩ
ΩΠЄΙΘΑΓΟΡΑϹЄΙ
ΑΙ ΝΟΓΡΨΗ

῾Ο δεῖνα] - - ίνιος ἥκω.
[ἥκ]ω Πειθαγόρας - -
᾿Α[μει]νό[φ]ρω[ν]?
Sunt προςκυνήματα ut n. 5149.

5244.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

ΗΜΕΧΕΙΦΟΝ
ΑΤΑΘ

L] η̄ Μεχεὶ[ρ - -
᾿Α[γ]αθ[οκλῆς - -
De anno VIII. conf. ad n. 5234. 5321.

5245.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

ΝΑΦΑϹΦΙ
ΘΙΑΓΙΣΙΔ
ΑΙΘΥΔΑΙΙΗ

L ι]α Φαωφὶ θ̄ ᾿Αγ[η]σί[ας - - -
De anno XI. conf. ad n. 5250.

5246.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

LIΠΕΑΙΝΗΑ
ΣΑΡΤΕΜΙΔ
ΟΥ Γ

L ιε Αἰνήας ᾿Αρτεμιδ[ώρ]ου γ̄.
De anno XV. conf. n. 5233.

5247.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

LΑΧΟΙΑΧΙ
ΔΑΚΕΑΛ
ΑΟΥΣΕΥ
ΤΟΑΝΔΡΟΣ
5 ΖΑΥΑΙΜΗ
ΝϹΝЄ

L ᾱ Χοιὰ[κ] ιδ̄ ᾿Ακέα - - - - [Ζώ]ανδρος Ζαύα ῑ, μηνῶν ε̄.
De anno I. conf. n. 5188.

5248.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

ΓΟΦΑϹΦΙΙΒ
ΑΚΥΛΑΣ
ΑΛΛΑΙ
ΣΙΝΝΑ

L [θ̄] Φαωφὶ ιβ̄ ᾿Ακύλας - - - Σίννα.
De anno IX. conf. n. 5189.

5249.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX.

In corona:

LΚΧ — ΚΑΤ
ΛШΝϹ — ΚΛΛΥΔΙ
ΙΟΣΛΟΥ — ΟϹΑΗΜ
ΚΙΟΙ — ΜΑϹ

L κ̄ [Λ.] ᾿Αμ[μ]ώ[ν]ιος Λουκίο[υ]
κα[ὶ]
Κλαύδιος [Δ]ημμᾶς?
Annus XX. videtur Tiberii esse. Conf. n. 5254.

5250.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIII.

LΓΕΧΟΙΑΧΙ
ΑΜΑΤ Η
ΝΟΣΘΥϹ
ΝΟΣΝΝΖ

LΙΔ Χ·ΟΙΑΛΙΚΙ
ΣΑ ΛΟΙ
ΚΑΛΛΕΟΕ ΝΟΥΖ
ΙΙΚ ΚΩΙΠ
ΑΝΤΟΝΙΟΣ
ΠΤΟΛΕΜΑΙϹ
L·ΜΙΗ

LΙΧΟΙΑ
ΧΙΖΠϹ
ΣΗΣΑΙ
ΦΙϹΝΟΣ
LΘ

LΙΑΧΟΙΑ
ΛΙΖ Σ
ΤΥΧΗϹ
ΑΛΙΑΛΑ
LΛΕ

ΖΙΓΤΥΒΙΔΙ
ΑΓΕΜΟΝΑ
ΤΥΔΕΥΣ
Ζ·Κ

L ε Χοιὰ[κ] ια Ματ[ι]ηνὸς Θύωνος L νζ.
L ιδ Χοιὰ[κ] ι[β] Σάλο - - Καλλ[ισθ]ένου[ς L] ι[β].
κ[α]ὶ Π. Ἀντ[ώ]νιος Πτολεμαί[ου] L μη.
L ι Χοιὰ[κ] ιζ Πόσης Ἀ[ν]φίωνος L θ.

L ια Χοιὰ[κ] ιζ Τύχης Ἀλιά[δ]α L λε.
L] ιγ Τυβὶ δ Ἀγεμόνα Τύδευς [L] κ.

Anni videntur aut Augusti esse aut Tiberii. Conf. n. 5134.

5251.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIII.

LΤΘΑΥϖΦ ΖΙΖΦΑΜΕΝ
ΔΑΝΙϖΚΟΥ ΤΣΑΝΦΙΩΝ
ΤΥΔΕΥΕ ΑΝΦΙΩΝΟΣ
LΚ LΝ
ΣΕΝ

L ι [Φ]α[μεν]ὼθ δ Ἀνί[οχ]ο[ς] Τύδευ[ς] L κ.
L] ιζ Φαμεν[ὼθ ιε Ἀνφίων Ἀνφίωνος L ν.

Anni videntur aut Augusti esse aut Tiberii. Conf. n. 5297. 5312.

5252.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

ΕΜΕ
ΖΑΝΔΡΟΣ
ΘΕΝΗΣ
ΑΝΔΡΟΣ
ΘΕ
ΖΖ

L] ε Με[χεὶρ] vel Με[σορὴ] ζ Ἀνδροσθένης Ἀνδροσθέ-[νους L - -

Annum v. ex reliquis his titulis coniici potest aut ad Augustum aut ad Tiberium pertinere. Conf. n. 5262. 5271. 5204.

5253.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

L·ΙΠΓΙΑ
ΑΟΤΑΦ
ΛΤΟCЄΤ
ωΝΙЄΞ
ΑΝΤΙΓΟΝ
ΑΝΙΚΙΟV
+ΟΑ+Ι
Є=ς

ΚΑΔ
ΧΗCΙ
ΝΑCΙΠ
ΝΙΚΑC
LΑΛΒ

ΙΟΣ
ΑΕΤ
LLΑ
ΔΙΟΑ
ΧΛΘ
ΑΙΧΟ

LΙΠΙΛ
ΧϖΝ
ΛΜΜϖΣ
ΛΜΛ

L ι [Τυβ]ὶ α Ἀ - - - ος ἐτῶν ιε· (καὶ) Ἀντιγόνα Νικίου, Χοὰ[κ] ιε, [L] ς.
Κα[λ]χη[δο]ν[ί]ας ι[η]. Νίκας L λβ.
L ι Π[α]χὼν - Ἄμμος - - -

De anno x. conf. n. 5216. *b*.

5254.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptio in corona est, appicto ad dextram κηρυκείῳ.

LΚ
ΗΚΑΛ
ΥΔΙΟCΑ
Λ<ωΝΙΑ
ΝΟΕ

L κ. [Τι.] Κ[λα]ύδιος Ἀ[μμ]ωνιανό[ς].

Annus xx. videtur Tiberii esse (a. p. Chr. 33.) Vide n. 5249.

5255.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptiones coronis cinctae sunt.

Π
ΧΟΓΙΙΟC
ΔΙ

_LΚΑ
Μ·ΑΝΤω
ΝΙΟC
ΠЄΙΘ

L κα Μ. Ἀντώνιος Πειθ - - -

Annus videtur Tiberii esse. Unde titulus a. 34. p. Chr. scriptus est. Conf. n. 5311.

5256.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

LΑΦΑΜЄ
ΝϖJΑΝϖ
ΟΣ
ΑΝΤϖΝΙ
ΟΥ Κ

L α Φαμενὼ[θ] ι. Ἀν[τ]ώ[νι]ος Ἀντωνίου [L] κ.

De anno I. conf. n. 5188.

5257.

Teuchiris (*Arsinoe*); edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

L Ь Ρ
ΗΙΑΓΕΜ
ΟΛϖΜΕΑ
ΝΙΛΣΛΕ

L [β̅, Μεσο]ρὴ ῑ. Ἀ[πολλ]ό[δ]ω[ρος Αυσ]ανί[α L] λ̅ε̅.
De anno II. conf. n. 5198.

5258.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

LΕΘϖΘΥ
ΙΑΠΟΛΛ
ΟΥΠΛΥΚΟΥ
LIL

L ε̅ Θῶθυ ῑ, Ἀπολλ[ώνιος] Ο[ἰο]λύκου. L ι[ε̅].
De anno V. conf. n. 5252.

5259.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

LIE ΙΕΗCII
OCΕΠΑΚΚΙ ΑΠΟΜ
OC ΩΝΙΟC

ΑΝΟΜ
ΩΝΙΟC

L ι̅ε̅ [Γ]ε[μεῖν]ος ε̅. Π. Ἄκκιος.
Ἀπο[λλ]ώνιος. [Ἀπ]ο[λλ]ώνιος.
De anno XV. conf. n. 5233.

5260.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

Φ
LBAE
ΑΙΗΛΑΙ
ΛΙΟΥLΙ
ΜΡ·ΙΡC

L β̅ Ἀ[ρ]ά[τα] Λαιλίου L ῑ.
Μ[εχ]εὶρ [ε̅].
De anno II. conf. n. 5198.

5261.

Ibidem, in cippo aetomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIII.

LΔΣΠΑ
ΓΟΜΕΝ
ΩΝΕΑ
ΡΙΜ
ΘΣΚΑΛ
ΛΙΣΘΕΝ
ΟΥΣLΘ

L δ̅ ἐπαγομένων ε̅ Ἄριμ[νο]ς? Καλλισθένους L ϑ̅.

Annum IV. ex reliquis his titulis coniici potest aut ad Augustum pertinere aut ad Tiberium. Conf. n. 5334.

5262.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

·⊥ᴵ
ΓΙΟΥΛΙ
OCΦOC
ΧΦC

In corona:
LEX
ΤΡϖΜΛ
ΝΙΟCΛ
ΟΥΚΙΑΝΟ

In corona:
LKB
ΑΡΙCΤΙ
ΠΠΟCΔ
ΛΧΙΕ

L ῑ Γ. Ἰούλιος Φόσ[κο]ς.
L ε̅ Χ[οιὰκ] -- Μ[ά]νιος Λουκιανο[ῦ].
L κ̅β̅ Ἀρίστιππος - - -

Annus XXII. aut Augusti aut Tiberii est. (Hac nota siguati sunt tituli n. 5274. 5313. 5315. 5353.)

5263.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

LΙΘΑΡΜΟ
ΥC ΙΑΡΙ
ΣΤΟΚΡΑΤ
ΗΣΑΣΝΙ
ΛΑΟΥΣΞ

Δ ΕΧΙΡ
LΚ ΙΞΤΟΙ
ΙΑΤΗΞΑΡΙΞ
ΚΡΑΤΩΥΣ

LΙΓΠΑ
ΝΙΕΚΕΥ
ΠΑΤΡΑΟ
ΕΥΓΙΤΟΝ
Ο Ι ΟΣ

L ῑ [Φ]αρμου[θὶ] ῑ Ἀριστοκράτης Ἀ[γησ]ιλάου [L] ξ̅.
L ι̅γ̅ Πα[ῦ]νὶ ε̅ Κ[λ]ευπάτρα [Θ]ευγίτονος - -
- - Μ]εχὶρ κ̅ [Ἀρ]ιστο[κρ]άτης Ἀρισ[το]κράτ[ο]υς.

De anno XIII. conf. ad n. 5224. De anno X. conf. n. 5216. *b*.

5264.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

ΙΟΚΓΑΝ LK
ΑΡΙΣΤΟΦΟΣ
ΑΝΥΣΣΑΝΤΓ
ΓΕΡΙ

[Λ]ο[υ]κ[ι]αν(ὸς) L κ̅
Ἀριστοφ[ῶ]σ-
α Νυσσάν[δρου.
- - -

Annus xx. aut Augusti aut Tiberii est. Cf. n. 5270.

5264. b.

Ibidem, in cippo aetomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

LΙΑΦΑCΙ
ΤΙΡΚΑΙ
ΖΙΝΘΑΕΥ
ΔΑΙΜΟΣ
ΝЄΣL'Є

L ι̅α̅ Φα[ωφὶ] κ̅ Ἀ[ρσ]ινόα Εὐδαίμον[ο]ς L ι̅ε̅.
De anno XI. conf. n. 5250. 5265.

5265.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

ΜΟΥΘΙ
ΗΑΡΠΑ
ΛΙΝ.ΜΑ
ΕΓΑΟΝΟΣ
'ΚΕ

L·ΙΑCΠΙΑ
ΑΥΚΟΕ
ΕΥΞΑ
ΖCΕ

LΙΓ ΤΥΕΙΑ
ΜΦΕΜΜΙ
ΟΣΦΙΛΤΙΝΑΣ
LΚΗ

LΗΕΠΙΦΙ
ΤΕΥΤΕΡ
ΠΗΘΕΥΔ
ΤΟΥLΚL

L - Φαρ]μουθὶ η̅ Ἁρπάλιν Μά[τρω]νος? L κ̅ε̅.
L ι̅α̅ [Ἐ]πι(φὶ) α̅ [Λ]ύκο[ς] Εὐξᾶ [L ι̅]ε.
L ι̅γ̅ Τυ[β]ὶ α̅ Μέμμιος Φιλτίνας L κ̅η̅.
L [ι]η Ἐπιφὶ - - Εὐτέρπη Θευδ[ό]του L κ̅[̅ε̅]̅.

Anni aut Augusti videntur aut Tiberii esse. Conf. n. 5134.

5266.

Ibidem, in cippo aetomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

LЄΦΑ
ΦΙΔΑΡ
ΤΑΙΣΚΑ
ΑΚΛΙΣΘ
ΣΝΟΥΣ

L ε̅ Φαωφὶ δ̅ Ἀρταΐς Κα[λ]λισθ[έ]νους - -
De anno V. conf. n. 5252.

5267.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

LΑΙΒΙΑ
ΛΚΗΝΑ
ΠΤΟΛЄ
ΜΑΙΟΥ
LΝΑ

LЄΑΡΤΑΦΑΝ
ΑΡΤΑΦΑΝΤ
ΟCLΛΕ
ΑΜΜΙΙΙΙΛ
ΔΡΦΑΜΤ
Ο Ι Γ

L α̅ [Τυ]βὶ α̅ Λ[ά]κ[αι]να vel Λ[έαι]να Πτολεμαίου L ν̅α̅.
L ε̅ Ἀρταφὰν Ἀρταφᾶντος L λ̅ε̅.
Ἀμμ[ων]ία [Ἀ]ρ[τα]φᾶ[ν]το[ς L] γ̅.

De anno V. conf. n. 5252. De anno I. conf. n. 5188.

5268.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

LΕΦΑΜΕΝΟ
ΟΙΦΑΟΥΣ
ΑΜΙ ΗΓΛ
ΚL

L ε̅ Φαμεν[ὼθ] ι̅ [Β]α[θ]ὺς Ἀμ[ύντα] κ̅ L.
De anno V. conf. n. 5252.

5269.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptiones duae in coronis positae.

CL
CONΙΙ
ΚΙΟ
Μ ΜΙ

Ν̂ΝΙΟ
ΒΑΛΕΙΙ
ΑΝΘ

Altera inscriptio fere est:
Ἰούλ]ιο[ς]? Βαλεριανός.

5270.

Teuchiris (*Arsinoe*); edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Item in coronis.

L·K
ΛΙΟΥΧΙ
OCBAΛЄ
ΥΥΟC

ΛΥΧΟΧ
CIOYA
ΟΥΛ

L κ̄ Α. Ἰού[λ]ιος Βαλέ[ρι]ος.
Αὔ[κ]ος Ἰου[λί]ου λ̄.

Annus xx. aut Augusti aut Tiberii est. Conf. n. 5264. 5271.

5271.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

LZAΘYP
ΙΑΛΥΠΑ
ΤΟΣ‾LAX
ΙΔΟΣΙΚ

ΕΚΙΑΦΦΙ
ΙΡΦΥΝΣ
ΒΑΣΣΟ
LN

LΑΟΟ
ΘΥΒΚ
ΕΥΔΑΙΜ
ΟΝΒΑΣ
†ΟLK

L ΕΤΥΒΙΓ
ΒΑΧΙΣ
ΚΑΛΑΜΕ
ΡΑΣLΚΔ

L ζ̄ Ἀθὺρ ῑ Ἀλύπατος [Β]άχιδος [L] κ̄.
[L] κ̄ [Φ]αωφὶ ι[ε̄] Φυ[λὶ]ς Βάσσω L ν̄.
L ᾱ [Θ]ῶθυ β̄κ Εὐδαίμων Βάσ[σ]ω L κ̄.
L ε̄ Τυβὶ γ̄ Βάχις Καλαμέρας L κδ̄.

Annus xx. potest aut Augusti aut Tiberii esse (conf. n. 5264. 5270.), unde de reliquis annis iudicari potest.

5272.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIII.

Τ.ΕΠΕΙ
ΦΙΙ
ΒΕΙΒΙΑΡΙΟΣ
ΑΝΙΟΣ
LΠΒ

LΙΡΑΜΕΣ
ΕΡΜΟΥ
ΚΑΟΛΙ ΡL ΙΚΑ
ΙΑΓΤ
CΕΞΠΑ

L -] Ἐπειφὶ ῑ Βειβιάριος Ἄνιος? L πβ̄.
L ι[β̄] ᾱ Μεσ[ορὴ] Ἑρμοδίκα τοῦ δεῖνος [ἐτελεύτη]σε [L] πᾱ.

De anno XII. conf. n. 5192.

5273.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

LЄΠΑΧ
ΩΝΗΓΡ
ΑΝΙΟC
ΑΝΤΩΥ
ΤΟΥLΑ

L ε̄ Παχὼν η̄ Γράνιος Ἀντω[νί]ου L ᾱ.

De anno V. conf. n. 5252.

5274.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptiones in coronis positae.

LΚΒ
ΛΙΤΑΚΚΙ
ΛΛ
ΙΒΓ

ΙΚΒ
ΛΗΜΗ
ΙΡΙΟCΜ
ΛΤΗΜΛ

L κβ̄ - - άκκι[ος] - - - L ιβ̄.
[L] κβ̄ [Δ]ημή[τ]ριος - - - - -

De anno conf. n. 5262.

5275.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

ΖΑΘΥΡ
ΙΒΔΙΔΥ
ΜΗΚΑΥ
ΟΥΣLΛΗ

[L] ζ Ἀθὺρ ιβ̄ Διδύμη Κ[λ]υ[τ]οῦς L λη̄.

De anno VII. conf. n. 5204. 5271.

5276.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX.

ΙΣΗΣΠΟΣΔΟΜΙ
Τ.·.ΙΟΣΟΑ
ЄΦΗ Α·Ρ·ΥΟC

[Τ.]· Σήσ[τι]ος Δομίτιος οᾱ.

Ex iis quae infra scripta sunt, efficias Ἐφή-[β]αρ[χ]ος. Quamquam ΑΡΥΟC paulo minoribus litteris scriptum est, ut dubium sit quo pertineant eae litterae.

5277.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI. Primus titulus in corona positus est.

L- ΓΑΗ ΘΗΠ Δ Є | L̇Φ ΙΛΙ ΔΙΦΥШ ΔC | LIE ΤΣΗΣΤΙΟΣ ΔΟΜΙΤΙ ΟΣΓΡΑΜ

L - [Φ]α[μενὼ]θ ῆ? - - -
L ῑ Φ[αμενὼθ] - - Δίφ[ιλο]ς.
L ιε Τ. Σήστιος Δομίτιος γραμ(ματεύς).
De anno XV. conf. n. 5233. De anno X. conf. n. 5216. *b*. Nomina tertii habes etiam n. 5276.

5278.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

L∠ ΙΛϖΙΟΙΕ ΕΠΤΩΝ ΕΙΜΩΝ ᴗ ⊏ L ⊓ | ΛΥΣΑ ΝΙΆΣΕΡΙ Τϖ ΝΟΣ L Ξ K | L·BME ΣΟΡΗ ΙΘΑΓΕ ΜΟΝΑ ΕΥΚΛΙΔ ΑL°Λ

L [ᾱ? Φα]ω[φ]ῑ ε̄ Ἐ[ρά]των Ἕ[ρ]μων[ο]ς L π̄.
[L] - Λυσανίας Ἐρ[ά]τωνος L ξ̄[β̄].
L β̄ Μεσορὴ ιθ Ἀγεμόνα Εὐκλίδα L λ̄.
De annis conf. n. 5198.

5279.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptiones in coronis positae.

LB ΕΡΜΑΙΣ ΧΑΡΜ ΙΣ | LAI Ι·Α ΟΙ ΛΙΟC/ ΥΠΕ

L β̄ Ἑρμαΐς Χάρμ[ιδος? - -
L ᾱ [Γ]ά[ϊος Ἰ]ο[ύ]λιος [Θε]υ[γ]έ[νης?
De anno II. conf. n. 5198.

5280.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

ΕΡΜΟΓΕ
ИΗΣΤΡΘ
ΠΟΣΣΤΡ
ΛΤΙ ㅈ Ι

Ἑρμ[ο]γένης [Ἔ]ρ[ωτ]ος? στρ[α]τι[ώτης.

5281.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. In corona.

NAC
ΟΥΑΙΟC
ЄΡΜΟΓЄ
ΝΗC

[L ια Ἰ]ού[λ]ιος Ἑρμογένης.
De anno XI. conf. n. 5245. 5250.

5282.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Secunda inscriptio in corona posita est.

LIB ΕΡΦΜ BLOE ΛΥΚΟC | LIB ΜΙΩΔΙΟC ΙΛΕΟΠΟC

L ιβ̄ Ἑρ[έννι]ο[ς] Λύκος.
L ιβ̄ [Κλ]ώδιος Ἰ[άσων]ος?
De anno XII. conf. n. 5192.

5283.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

ΕΡωЄ
ΤΟC

Ἔρω[ς Ἔρω]τος?

5284.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

LIOEYB
ΟΥΛΙΔΘΑ

Κ Σ
ΟΝΩΙΔ
ΩCON
PAP

L ι[θ] Εὐβουλί[α ο]α cet.
Annus XIX. videtur aut Augusti aut Tiberii esse. Conf. n. 5309.

5285.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

ΕΥΚΛΕΙΔΓΑΣ

Εὐκλείδας.

5286.

Teuchiris (Arsinoe); edidit Pacho l. c. tab. LXXX.

LKΛ
ΚΙΟΥΛΙΟϹ
ЄΥΟΔΟϹ

L κ̄ - [Γ.] Ἰούλιος Εὔοδος.
De anno XX. conf. n. 5264.

5287.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

ΙΙΣΠΑΧΣΟ
ΥΤΑΞΑΖ
ΞΟΖΙΑΙ
ΟΥΊΓΑ

L ι[ε] Παχ[ὼν - Ε]ὐταξᾶ[ς Ζωσ]ί[μ]ου [L ι]α.
De anno XV. conf. n. 5233.

5288.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

LΑΧΟΙΑΧΙ
ΕΙΕΥ ΦΡΑ
ΝΟΡΕΥΦ
ΕΑΝΟΡΟΣ
5 ΚΑΙΘΑΛΑΞ
ΤЄΟΣΜΗΝΟ
ΝΣ

L ᾱ Χοιαχὶ ε̄ι Εὐφράνωρ Εὐφ[ρ]άνορος καὶ Θαλαξ[ί-δ]ος μηνῶν [ε̄].

Vs. 2. ε̄ι videtur nunc scriptum pro ιε̄, nisi I ductus supervacaneus est. Sed sunt exempla huius usus in sequentibus. De anno I. conf. n. 5188.

5289.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIII.

LΙΦΑΥΜΟ
ΘΙCΑΕΥΦ
ΡΑΜΟΡΠ
ΡΟΡΟΥ

ΖΙΛΧΕΙΑ
ΑΤΖΑΡ

LΓ
ΑΘΥΡΕΙ
ΕΙΗϹΟ
ΑΠΟΛ
ΟΛΙΠΡΩ
LΗ

LΖ
ΤΧΚΙC
ΔΗΜΑ
ΠΡΕΡΟ

L·Ζ
ΑΚΙЄΠЄ
ΑΝΔΡΘΛ
ΚΩLΟ
ΛΛΥΟ
ΑΩ

L ῑ Φα[ρ]μο[υ]θὶ [ι]α Εὐφρά[ν]ωρ Πρώρου.
L ζ̄ Τ[υβ]ὶ [ε̄] Δημα[ίν]ε[τ]ο[ς]?
L γ̄ Ἀθὺρ ε̄ Ἰησο[ῦτ] Ἀπολ[λ]ο[δώ]ρω L η̄.
L ζ̄ Ἀκ - - - Ἀνδρ[ονί]κω L ō - - -

Similis titulus est quintus, in quo nihil certi apparet. Annus x. Augusti aut Tiberii videtur esse. Conf. n. 5216. *b*. De reliquis n. 5271. 5195. De nomine Ἰησοῦτ conf. n. 5321.

5290.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

LЄΑΘΤΗ
ΗЄΥΦΡΟ
ΣΟΝΑΑΙΑ
ΦΡΟΔΙΣΙΑ
ΙΟΥ
LΜΗ

L ε̄ Ἀθ[ὺρ] η̄ Εὐφροσ[ύ]να Ἀφροδισια[ν]οῦ L μη̄.
De anno V. conf. n. 5252.

5291.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIII.

LΖΧΟΙ
ΑΧΙΕΕΙ
ΙυΥΝΗ
ΟΕΘΑΟ
ΤΟΥ
ΝΑΕ

L ζ̄ Χοιαχὶ ε̄ Ε[ὐφροσ]ύνη? [Θ]ε[οδ]ότου νᾱ [L].
De anno VII. conf. n. 5271.

5292.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

+ΑΝΑΘ ΝΑΕΕΤΑ
ΑΤΙΟΠΙϹ ΚΑΙΨΚΟ
ΓΙΟΥΠΙ ΓΙΤϹΟΔΟ
ΘΑΠΤЄΙΗ ΤΙΞЄΝΟΝ

LΙ=ΑΟΠ
ΗΝΡΑΥ
Λ Α
Σ Μ Α
Λ- C

Titulus prior solitarius est ab altero seiunctus. Continet is formulam interdictionis, ne quis sepulcro utatur. Initio, si quid video, fuit: ἀνάθ[εμ]α ἔ[σ]τα[ι]. Quod si est, coniicias titulum esse Christianum, cui congruit etiam crux initio picta. Vs. 4. apparet θάπτειν vel alia huius verbi forma. Antiquior alter titulus est:

L ιε̄ Ἀ[θὺρ] η̄ [Ἡ]ρα[κ]λ[είδ]ας - - - (ἐτῶν) λε̄.
De anno XV. conf. n. 5233.

5293.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

ΛΑΘ◠ΘΥ
Ι∴ΘΑΛΑΣ
ΣΙΣΕΥΦΡΑ
ΝΟΡΘΣLΙΗ

L α̅ Θῶθι ι̅ Θαλάσσὶς Εὐφράνορ[ο]ς L ι̅η̅.
De anno I. conf. n. 5188.

5294.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

LΒΓΦΑ
ΜΕΝΩΣ
ΟΑΛ ΕΙΣ
ΑΡΙΣΤΟΧ
ΤΟΥΣ
LΗ

L β̅ι̅ Φαμενὼ[θ ε̅ Θ]αλ[ασσ]ὶς Ἀριστο[κρά]τους L η̅.
De anno XII. conf. n. 5192.

5295.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

L·ΙΦΑ ΦΙ
ΘΕΔΟΣΙ
ΙΑΦΙΛΟ
ΠΟΣΙΚ

ΡΑΘΟΥΚ
ΛΑΛΞΑΖΥΔ
ΘΕΔΥΣΙΜ
ΟΥΕΚ

L ι̅ Φαωφὶ - Θε[ο]δοσία Φίλω[ν]ος [L] κ̅.
L -] Ἀθ[ὺρ] κ̅ [Ἀλέ]ξα[ν]δ[ρος Α]ὐ[ξ]ίμου [L] κ̅.
De anno X. conf. n. 5216. *b*.

5296.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIII.

LΠΟΕΠΜ
ΘΕΟΔΟΤΟΥ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
LΚ
LΛΑΟΥ
ΚΑΛΑΓΚΛΕΑ
ΣΩΓΕΝΟΥΣ

L [κ̅θ̅] Ἐ[πιφὶ -] Θεόδοτο[ς] Πτολεμαίου L κ̅.
L λ̅ Ἀ[θ]ὺ[ρ -] Καλ[λί]κλεα Σωγένους.

Annus XXX. est Augusti respondetque a. I. epochae Christanae. Hinc in priore titulo confidenter posui L κ̅θ̅. Conf. n. 5172.

5297.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

LIZΓCHCTOC
LIZΛΓΑΛ^Ω
ΘЄΟΔΩΡΟΟ ΝΟCΚΑΠΙΤΩ
N

L ι̅ζ̅ Γ. Σήστ[ι]ος Θεόδωρο[ς].
L ι̅ζ̅ Δ. Γαλλών[ι]ος? Καπίτων.

Annus videtur aut Augusti esse aut Tiberii. Conf. n. 5251. 5312.

5298.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI. Tractarunt Letronnius ap. Pach. p. 404. Welckerus Allgem. Schulzeitung 1830. Abth. II. n. 86. et Hermannus Opusc. T. IV. p. 325 sq.

ΘЄΥΠΕΘΡ ЄΝΘΑΔЄΙΚЄ CΘΝΕΝΤΟΙGΝΑΡΙCΙΟC
ΟΚ ЄΤΗCΤΙΑЄΤ Ο Ν Τ Α C Ο·Φ Ο C
ΔΑΟ ΟC

Θεύπ[ροπος] ἐνθάδε κε[ῖται, ἐὼ]ν ἐν τοῖσιν ἄρισ[τ]ος,
ὀκ[τωκαιδεκ]έτης, [π]ᾶ[σι πόθημ]α σοφο[ῖ]ς.
L δ̅ Ἀ[θὺρ ε̅.

Letronnius minus feliciter dedit:

Θευπρόπιος ἐνθάδε κεῖμαι, ὃς ἐν θνητοῖσιν ἄριστος
ὀκτωκαιδεκέτης, ζῆσεν ἅπαντα σοφός.

Nec felicius Welckerus, qui ausus est scribere:

Θεύπροπος ἐνθάδε κεῖ[ται], ὃ ἐν θνητοῖσιν ἄριστος,
ὀκ[τωκαιδεκ]έτης παστὸν ἀφικόμενος.

Hermannus refutata Welckeri ratione vs. 1. rectissime dedit ἐὼν ἐν τοῖσιν ἄριστος. Sed nec Θεύπροπος nomen proprium videtur agnoscere (scripsit enim θευπρόπος) et in restituendo vs. 2. ὀγδωκονταέτης, πάντα τ' ἐόντα σοφός lapsus est. Nam neque ὀγδωκονταέτης scribi potest, ubi lectio diserta ΟΚ, neque πάντα τ' ἐόντα formula apta videtur in tali praesertim epigrammate. Accedit quod manifesto ΠΑCΙ habetur, ex quo ΠΑΝΤΑ effingi non potest. Vs. 3. annus et mensis signati erant, aut L - Φαωφὶ ε̅, aut L] δ̅ Ἀ[θὺρ ε̅.

5299.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

LΙΕΦΑΟΦΙΓΕ
ΙΟΥΛΙΑΛΟ
ΠΥΟΥΕΙΖ

L ιε Φαωφὶ ι̅ε̅ Ἰουλία [Δ]ω[ρίχ]ου [L] ι̅ζ̅.
De anno XV. conf. n. 5233.

5300.

Teuchiris (Arsinoe); edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

LN ΣΠΔΥΝι
ΓΙΟΛΙCΑΡ ΤΑ
CΓΙΟΥΝCΑ
ΔΙΔΟΥΟΥΙΟC

L [λε] Π[α]ύν[ι] γ̄ Ἰόλις Ἄρτας - - - - δίδου υἱός.
Si annus est XXXV. titulus a. 5. p. Chr. positus est.

5301.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. in corona:

L
ΓΙΟΥΛΙ
OC TA

L ῑ Γ. Ἰούλιος - -
De anno X. conf. n. 5216. *b*.

5302.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

ΕΙΟΥΛΙΟΥ
ΑCΚΛΑΤΙω
ΤωCΑΙΛΟ
Πω

Εἰουλίου Ἀσκλά[π]ω[νος - - -

5303.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

LΙΙΑΘΝΟΙ
ΙΘΒΙΜΙ
ΗΝΔΙΠ
ΠΟΝΙΚΑ
L Μ
ΑΡΜ
ΟΙΚΣΣΛΛΠ
ΙΤ

L ῑ - Ἀθ[ύρ] ῑ - - - -
Ἱππονίκα L μ̄ - - - -
De anno X. conf. n. 5216. *b*.

5304.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

ΛΛΙΤ ΥΚΟCΙΖ
ΠΛΙΖ ΚΙΓ ΛΝΠΕΛΙC ΙΕ

Κ]αλίτι[χ]ος ιζ̄.
Φῆ]λιξ L κ̄. Γ[άϊος Ἀ]νπέλις L ιε̄.
Καλιτύχη uno Lambda habes etiam n. 5178.

5305.

Ibidem, in cippo aetomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIII.

LΕΕΠΙΤΙΒΙ
ΚΑΝΔΙΔΟΣ
ΕΡΕΝΝΟΥ

L [ε] Ἐπι[φ]ὶ β̄ι Κάνδιδος Ἑρενν[ί]ου.
De anno V. conf. n. 5252.

5306.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab LXXX.

ΚΑΡΠΟC
ΡΟCΥΝΩ
ΦΙΔΟ
ΔΗΜΟC
ΒΥΖΑ

Κάρπος [Εὐφ]ροσύνῳ ῑ.
Φι[λ]όδημος Βυζᾶ aut Βυζά(ντιος).

5307.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

ΚΛΕΣΙΑΝ
ΡΣΕΙΟΣ
ΑΠΟΛΛΟ

Κ[ασ]σι[α]ν[ὸς Ὀ]ρσειος Ἀπολλο[δώρου?

5308.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab LXXX.

LΙΕΚΕΛΕΒ
ΚΕΛΕΡΟΣ

L ι[ε] Κέλε[ρ] Κέλερος.
Annus potest esse etiam ις̄ (XVI. aut Augusti aut Tiberii).

5309.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

ΙΟΘΘΘΥΙ
ΟΚ ΑΣ
ΣΟΣ ΚΑΡ
ΝΗΔΑΙΚΞ

L ιθ Θῶθ ιθ [Β]άσσος Καρνήδα [L] κ[ε].
Annus XIX. videtur aut Augusti aut Tiberii esse. Conf. n. 5284.

5310.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

LATY
ΡΙΣΚΛΕ
ΟΠΑΤΡΑ
ΑΜΜΩΝΙ
ΩLΠ

L ᾱ Τυ[β]ι̇ [ε̄] Κλεοπάτρα Ἀμμωνίω L π̄.
De anno I. conf. n. 5188.

5311.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

L·ΙΓΕΠΙΡ
ΦΙ ΙΓ
ΚΡΙΤΟΑΝ
ΛΥΣΙΑ
ΚΑΓ

LΚΑΦΛΟΙ
ΑΛΥΣ

L ιγ̄ Ἐπ[ει]φὶ ιγ̄ Κριτό[λας] Λυσία κᾱ L aut L λγ̄.
L κᾱ Φ[αωφ]ὶ - ᾱ Λυσ[ίας - - -
De anno XXI. conf. n. 5255. Itaque annus XIII. ad eundem Imperatoris, ad quem annus XXI. pertinere videtur. Conf. n. 5134.

5312.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab LXXXI. Inscriptiones in coronis positae.

LIZ ΑΙ_Ο7
Λ ΒΙΒΙΑ ΙΛᒻω
ΙΙΟ Ο Ζ

L ιζ̄ Λ[ε]ιβία - - -
Annus XVII. aut Augusti aut Tiberii est. Conf. n. 5251. 5297. Ex altera inscriptione nihil apparet.

5313.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptiones in coronis positae.

LΚΒ
ΚΛΑΥΔΙ ΠΑΙΔΙ
ΟCΤΙΒΕΡ Ν
ΙΟCΛΕωΝ ΟC

L κβ̄ Κλαύδιος Τιβέριος Λέων.
II. Αἰ[λ]ι[α]νός?
Annus XXII. videtur Tiberii esse conf. n. 5254. 5262. et 5145. Claudius Tiberius Leo redit n. 5354.

5314.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

ΕΙΗΛΟΥ
ΚΙΟΣΚΑ
ΡΝΕΔΔΟ

L ιη̄ Λούκιος Καρν[εά]δο[υ.
Annus XVIII. aut Augusti aut Tiberii est.

5315.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptiones in coronis positae.

LΚΒ LΕ LΥΣ
ΛΟΥΚΙ ΜΙΑΡΚΟ ΜΛΗ
ΟCΛΥCΑ ΣΟΕΥΣ ΙШΙΑΙΟ
ΝΙΟΥ ΕΙΜω ΗШΕΙΙΤ
ΤΟC

L κβ̄ Λούκιος Λυσανίου.
L ε̄ Μάρκος [Θ]ευ[τ]είμω.
L - Μ[αξ]ιμια[ν]ὸ[ς Κλ]ήμε[ν]τος.
De anno XXII. conf. n. 5262. Annus V. aut Tiberii aut Caii est.

5316.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

ΑΥ
ΔΗΜ
ΤΡΙΟΣΓΙΔΔΛΜ
ΘΕΟΔ ΠΟΣ
ΔΟΣΙΘΣΟΣ

Αυ[σανίας.
Δημ[ή]τριος - - - -
Θεόδ[οτ]ος.
Δ[ω]σί[θε]ος.

5317.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

ΤΕΛΑΥΔΙΟΥ
ΜΑΒΕΝΤΟΥ

Τ[ι. Κ]λαυδίου Μακέντου.
Nomen Μακέντης notum ex Luciano.

5318.

Teuchiris (Arsinoe); edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

ΙLΦΛШΦΙΚΙ
ΛΑΟΥΓΑΝΙΟΣ
ΜΛΞΙΜΟΖ
LΚΓ

L --] Φ[α]ωφὶ κ̄ [Φ]λαου[ϊ]ανὸς Μάξιμος L κγ̄.

5319.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

ΑΥΟΙΑ ΚΙ
ΜΑΡΙΑ
ΤΟΥΛΙΟΥ
LΚΒ

L] ᾱ [Χ]οιὰκ ῑ Μαρία ['Ι]ουλίου L κβ̄.
De anno I. conf. n. 5188.

5320.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

Ν·ΑΡΚΟ
ΝΙΚΑΙΟΙ

Μ]άρκο[ς] Νικαίο[υ].

5321.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

ΙοΗ ΟΑ
ΥΕΜΑΡ
ΟΣΑΡΚ
ΜΑLΓ

LΟ Α ΟΝ
ΙΩΠΠΟΓΑ
ΙΗΣΟΥΤΟΣ
LΖ

LΙΘΟΟΘΥΔ
ΙΟΥΝΑΡ
ΟΥΦΟΥ
LΙΓ

LΓΤΜΚΙ
7Κ
ΖΗΑΙΝΛ
ΑΡΙΜΜΑ
LΙϛ

LΙΠΛΟΙ
ΝΙΒΕ
ΔΟΒΚ
ΛΗ

[L] η̄ [Χοι]ά[κ] ε̄ Μάρ[κ]ος 'Αρ[τε]μᾶ L γ̄.
L [θ̄] 'Α[θὺρ θ̄ 'Ι]ππότα[ς] 'Ιησοῦτος? L ζ̄.
L ῑ Θῶθυ δ̄ 'Ιου[λί]α 'Ρούφου L ιγ̄.
L ῑ Τ[υβ]ὶ κ̄ Ζήαινα? 'Αρίμμα L ιϛ̄.
L ῑ Π[α]οινὶ β̄ Ε[ὐν]όη Κλή[μεντος? - -
De anno X. conf. n. 5216. b. Reliqui anni ad eundem Imperatorem pertinere videntur, ad quem annus X. Conf. n. 5234. Nomen 'Ιησοῦτ videtur esse etiam n. 5289.

5322.

Ibidem, in cippo aetomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

ΑΧC·Α
ΜΑΥ
ΕΙΑΝΙ
ΝΙΑΟΝ
LΓ

LΕΟC ΟΥ
ΛΣΕΙΟΝ
∠ΑΜΙΔΑ

[L] ᾱ Χ[οι]ά[κ] - Μα[ρκ]ιαν[ὴ] Νί[κ]ων[ος] L γ̄.
L ε̄ [Θῶθ]υ λ Σεῖον? [Εὐδ]αμίδα - -
De anno II. conf. n. 5188. De anno V. conf. n. 5252.

5323.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

ΜΕΛΑΝΙΠ
ΤΓ ΠΕΣ

Μελάνιπ[πος L] γ̄ [Μ]εσ[ορή -

5324.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

ΙΔΕΠΙΦΙ
ЄΜЄΝЄ
CΤΑCΑΥ
ΚΙΟΥ

ΕΤΟ-ΙΒΙ
ЄѠΙΟΔѠΙ
ΟCΔЄΙΝѠ

L δ̄ 'Επιφὶ ε̄ Μενέστας [Λ]υκίου.
L [ιθ̄ Τυ]βὶ ε̄ [Δ]ιόδω[ρ]ος Δείνω.
De anno XIX. conf. n. 5284.

5325.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

LΙΑΤΥΒΙ
ΕΚΜΗΤ
ΡΟΦΑΝΗ
ΣΑΓΑΘΟ
ΚΛΕΟΣ
LΚ

L ιᾱ Τυβὶ εκ̄ Μητροφάνης 'Αγαθοκλέος L κ̄.
De anno XI. conf. n. 5245. 5250.

5326.

Ibidem, in cippo aëtomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXII.

ЄΚΗΦΑΜЄΝ
ΝΙΚΑCΝΙΚΙΑ
ЄΤωΝΠЄ

[L] κη Φαμεν[ὼθ -] Νίκας Νικία ἐτῶν πε.
Annus XXVIII. Augusti est. Itaque titulus a. 3. a. Chr. n. positus est.

5327.

Ibidem, in cippo aëtomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

L̈ΑΟΕΡΕΙ
ΝΥΜΑΟΔ
ΟΕΟΡΚΟΙ
ΔΙΚΙΩL̈Η

L ι Ἀ[θὺ]ρ ει Νυμ[φ]όδ[ωρ]ο[ς] Κοιδικίω L ιη.
De anno x. conf. n. 5216. *b*.

5328.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

In corona:
Ε Ε
ΧΦΡΕΟΙ
ΛΑCΛΛω
ω

ԱΖΓΟΦΙΛΑΙΟCΛΟΓΙΟC

L ιζ Ὀφίλ[λ]ιος λόγιος.

In corona apparet χορέοι (i. e. χορεῖοι) [μεγά]λω [θε]ῷ? Intellige ἀγῶνες. Annus videtur Augusti aut Tiberii esse. Conf. n. 5251. 5331.

5329.

Ibidem; edidit Pacho tab. LXXXI.

ΠΑΣΙΚΑΙΣ
ΣΟΟΞΛΙ
ΑΧΟΙ

Πασικ[λῆ]ς Σ[ώσου (ἐτῶν)] λ[γ], α Χοι[άκ].

5330.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX.

ΠΑΣΙΩΝΑΙΑΛΑΝΤ

Πασίων Ἀ[κ]ά[μ]αντ[ος].

5331.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

ΙΊΖΑΔΔΥC
ΠΛCΙωΝΟC

In corona:
ΛΦΛΛΒ
ΟCΥΥΟΛΥ
ΒΙΟC

[L] ιζ Ἄδδυς? Π[α]σίωνος.
Λ. Φλ[ά]β[ι]ος Πολύβιος.
De anno XVII. conf. n. 5328.

5332.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

ΔΑΙΝΕ
ΠΟΛΥΡΟ
ΠΡΑΤΟΙΑ

- - - Πόλυ[β]ο[ς] Πρατό[λ]α.

5333.

Ibidem, in cippo aëtomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIII.

LΙΓΠΑΧΟΝ
ΠΟΠΛΡ
ΜLΙΞ

L ιγ Παχων - Ποπλ[ία] L ιζ.
De anno conf. n. 5134.

5334.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

LΔΙΑΟΥΡ LΓΟΘΟΥ
ΒΙΠΡΙΜΟΣ ΗΙΤΙΚΙ
ΚΑΣΣΙ ΟΣΚΛ Σ
ΟΥLΑΓ ΟΙ Ι Κ

L δι Ἀ[θ]ὺρ βι Πρῖμος Κασσίου L [λ]γ.
L ι [Θ]ῶ[θ]υ ηι Τ[ά]κι[τ]ος Κ[ασ]σ[ί]ο[υ L] κ.
De anno x. conf. n. 5216. *b*.

5335.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

LΕΠΑ
ΥΟΝΑ
ΠΡΟΤΙ
ΟΝΑΥ
ΣΙΑLΝ

L ε Πα[χ]ὼν α Πρω[τί]ων [Α]υσία L ν.
De anno v. conf. n. 5252.

5336.

Teuchiris (*Arsinoe*), in cippo aëtomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

LBΜΕϹΟΡΗ
ΚΖΠΟΛΛΙΑ
ΦΙΔΟΥϹLΙΕ

L β̄ Μεσορὴ κζ̄ Πολλία Φι[λ]οῦς L ιε̄.
Φιλοῦς a recto Φιλώ; ut Polliae mater appellata sit. Potest esse etiam Φιδοῦς a recto Φιδὼ i. e. Φειδώ. De anno II. conf. n. 5198.

5337.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptio in corona posita.

LΓΚΥΙΝ
ΤΟΕΙΑΒΙΟ
ΝΙΗΟΣ
ΠΩΜΙ
Ν

L γ̄ Κύϊντο[ς Α]αβι[ῆν]ος Πωλλί[ω]ν.
De anno III. conf. n. 5195.

5338.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

LΙΕ ΛΒΕΙΒΙΑΡΙΟΣ
ΡΟΥΣΤΙΚΟΣ
Μ

L ι[ε] Α. Βειβιάριος Ῥούστικος (ἐτῶν) μ.
De anno XV. conf. n. 5233.

5339.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptio in corona posita.

ΟΥΦΟϹ
ΑΦΟΝ

Ῥοῦφος - - -

5340.

Ibidem, in cippo aëtomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

LΙΖΠΑΧΩΜ
Γ
ΣΑΡΡΑΤΕΛΕ
ΣΙΣΤΡΑΤΟΥ
LΗΗ

L ιζ̄ Παχώ[ν] γ̄ Σάῤῥα Τελεσιστράτου L ιη̄.
Annus XVII. aut Augusti aut Tiberii est. Conf. n. 5251. 5328. 5331.

5341.

Ibidem, in cippo aëtomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

ϹЄΚΟΝΔΑ
ΜΑΡΚΟΥ

Σεκόνδα Μάρκου.

5342.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

LΙΑΛΑΕ
ΧΙΡΗ
ΓϹΕΝΤ
ΗΥ/ΓΑΟ
ΛΓΟΣ
LΟ

L ια̅ [Μ]εχὶρ ῆ Γ. Σέντη[ς Ἀ]γά[θων]ος L ο̄.
De anno XI. conf. n. 5245. 5250.

5343.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptiones in coronis positae.

LΙΒ	LΙΒ	· Κ
ϹΥΜΦΟ	Κ ΤΙΚ	ΑΝΙ
ΡΘЄΒΥ	ΡΙΟϹ	ΔΟΣ Θ
	ΜЄΩΝ	ЄΟΑΔ
		ΙΓ

L ιβ̄ Σύμφορ[ος] Βυ[ζᾶ]?
L ιβ̄ Κ[λ.] Τι[βέ]ριος [Λ]έων.
[L] κ̄ - - - Δ[ω]σ[ι]θέ[ου L] ιγ̄.
Cl. Tiberius Leo quidam habetur etiam n. 5313.
Anni Tiberii videntur esse. Cf. n. 5192.

5344.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIII.

ΑΜΕΣΟΡΙΗΑ ΩΕΕΝΗΣ ΔΩΞΙΘΕΟΥ LΞΔ	ΣΟΤΥΑΜ ΑΙΟΤLΑ	L·ΙΕ·ΕΘΑΤΟ ΜΕΝΩΝΓ ΘΕΟΔΟΤΟΣ ΣΩΓΕΝΟΥΣ LΓ	LΡΕΜΕΣΟ ΚΗΙΛ ΠΤΟΛΕΜΑΙ ΟΣΘΕΟΔΟ ΤΟΥLΠ

L ᾱ Μεσορ[ὴ] ι̅[α] [Σ]ω[γ]ένης Δωσιθέου L ξδ̅.
Σωτ[ί]α? Μά[γ]ο[ν] L ᾱ.
L ι̅[ε] ἐ[π]α[γ]ομένων γ̅ Θεόδοτος Σωγένους L γ̅.

L [ι]ε Μεσο[ρ]ὴ ι[α] Πτολεμαῖος Θεοδότου L π̅.
De anno XV. conf. n. 5233. De anno I. conf. n. 5188.

5345.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ
ΑΛΕΞΙΡΙΟΣ

Σώστρατος
Ἀλέξι[δ]ος.

Possunt esse etiam duo nomina casu primo utrumque expressum: Σώστρατος. Ἀλεξί[ν]ος vel simile.

5346.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX.

CωΤΗΡVΙΤ
ΤΗΙΩΙΚΑΙΟC

Σωτὴρ - - - -

5347.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

ΛΕΣΟ
ΕΛΕΣΟ
ΑΓΑΙΤΟΝΟΣ

L - Μ]εσο[ρὴ] - Τ]ελέσω[ν] Ἀγά[θ]ωνος.

5348.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptio in corona posita.

LΑΤ
ΜΑΙΟC
ΡΟΥΦΟ

L ᾱ
Τ[ί]μαιος
Ῥούφο[υ].

De anno I. conf. n. 5188.

5349.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

L·ΔΙΟΑ
ΛΙΟCΜ
ΑΡΚLΕ
ΧΘΙΑΧΙΚΕ

L δ̅ [Τ]ό[λ]λιος Μάρκ[ου]. Χ[ο]ιαχὶ κε̅.
De anno IV. conf. n. 5261.

5350.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV.

LΙΒΓΙΑΥΝΙ
ΕΤΡΥΦΑΙ
ΝΑΦΙΛΙΠ
ΟΥLΟΕ

L ιβ̅ [Π]αυνὶ ε̅ Τρύφαινα Φιλίπ[π]ου L οε̅.
De anno XII. conf. n. 5192. 5343.

5351.

Ibidem, in cippo aëtomate ornato; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

LΓΑΜΙ
ΧΙΕΔΕ
ΦΛΟ
ΝΣΓΡΑ
ΤΟΝ
ΣΣLΝ

L ια̅ Μ[ε]χὶ[ρ] δ̅[ι] Φ[ί]λων Σ[τ]ράτων[ο]ς L ν̅.
De anno XI. conf. n. 5245. 5250.

5352.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. Inscriptio in corona posita.

LΙΘ
ΦΛΑΡΙ
ΟCΑΜΑΥ
ΟΝΕΥC

L ιθ̅ Φλά[β]ιος Ἀμαυονεύς?
De anno XIX. conf. n. 5284.

5353.

Teuchiris (Arsinoe); edidit Pacho l. c. tab. LXXX. In coronis.

LKB
ΕΦΛΑΒΙ
ΟϹΛΕΑΝ
ΟΘΕ

LBI
ΙΝΓΕΝΩ
ΝΕΑΡΕΙ
ΛΙΟΥ

L κβ Φλάβιος Λέαν[δρος].
L βι [Μ]ένων [Κ]αρ[τ]ιλίου.

Annus XXII. videtur Augusti esse. Cf. n. 5262. Itaque annus XII. sequentis tituli ad Tiberii imperium pertinet. Cf. n. 5192.

5354.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI. In corona.

LAB
ΛΟΝΛΒΙΟϹ
ϲΡΑΝΑΝΟϹ

L [λ]β Λ. [Φλά]βιος - - ανός.

Si recte annum restituimus, titulus pertinet ad a. p. Chr. 2. Conf. n. 5353. 5300. Neque obstat nomen Flavii. Vide n. 5352. 5353.

5355.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXX. In coronis.

L ΙΕ
ΦΙΟΝΤΩ
CATOIN
ΝΟΥ

Ι ΙΕ
ΠΑΙΛΙΟϹ
ΛΑΝΟϹ

L ιε Φ[ρ]όντω[ν] Σατο[ρ]ν[ί]νου.
[L] ιε Π. Αἴλιος [Ἀ]λανός?
De anno XV. conf. n. 5233.

5356.

Ibidem, fragmenta quinque inscriptionum in coronis positarum; edidit Pacho l. c. tab. LXXX.

a.

L·L·A
ΠΙ ΜΟ
ΛΙϹΧΙ
ΖΝΟΥ

ΛΥ
ΟΦ

b.

LKB
ΤΙΒΛΑΥ
Α Μ
Ν Ι

ΒΟϹ

c.

LKK
ΙΟ
ΝΛΥΤ Α
ΛΟΛΩΡ
ΟΥΔϹΕΟ
ΒΟϹ

d.

ΜΙΟ
Π ΤΙ
ΟϹΛΟΥ
Υ

e.

ΤΙΑ
Θ
ΡΑΛΟ

a. Fortasse L ια Π[ρῖ]μο[ς Καλ]λισ[θέ]νου[ς.
b. In parte dextra apparet: L κβ Τι. [Κ]λαύ[διος - - -
c. In parte dextra fortasse: L κ[β - - - Σω]ναύτα [Δι]ο[δ]ώρου - - -
De anno XI. cf. n. 5250. De anno XXII. cf. n. 5262.

5357.

Ibidem; edidit Pacho l. c. tab. LXXXI.

ΖΔΤΦΩΕ
ΡΙΟϹ

L δ. Τ. Φω[τ]ιος.

5358.

Ibidem, fragmenta quattuor; edidit Pacho l. c. tab. LXXXIV et LXXXIII.

a.

Λ ΕΙΤΑΘΗ
ΞΕΛΓ
ΣΩΣΙΚΙΑΤΟΥ
LΠΖΑ ΣΟΡΗ
ΚΒL ΙΑΟΗ
ΑΝ LΜΒ

b.

ΗΟΝΕ
Ν ΝΒΙΠΙΙΟ
ΝL ΛΘΕΞΟ

LΟΤ ΑΥΑΝ
ΛΥ
ΘΟΕΥΚ ΒΙΑΝ
ΟΣΙΟΥ LΙΗ
ΑΞΠ ΡΙΓΚL
ΑLΙ ΟΣΜΑ
Μ LΚ

c.

LΦΑΜΙΝΚΗ
ΑΒΙΑΝΙΑΛΥΚΟΥ
ΕΜΔ

d.

LΟΧΟΙΑΥΙ
ΙΤΑΚΚΛ
ΓΥΧΗ
LΞΚ

a. vs. 3. Σωστικ[ρ]άτου; deinde L ιζ [Με]σορὴ L κβ. [Ἀγ]ά[θ]η - - - L μβ.
c. In parte dextra: L ι Φαμ[ε]ν(ὼθ) κη Ἀβιανία Λύκου [L] μδ.
d. L [θ] Χοιὰ[κ] ι [Καλλιτ]ύχη? L ξ[β].

5359.

Ibidem, fragmenta tria; edidit Pacho l. c. tab. LXXXV.

a.

ΑΙΤΙΠΑΧΟ
ΗЄΙΗСΟΙΛ
ϢΙΛΟϹΚΑΙ
ΙΖΥΔΑΤΟV
ΙϢΙΑΜΟΥ

b.

ΙΕΜΕΧ
ΙΖΑϹ
ΛΑΤ
Ο
ϹLΔ
ΑΕΝϢΙ ΞΙΝ
ΞΥΛ ΑΝ
LΚΗ

c.

ΝΠ
ΗΤΚΙЄ
ΝΚΕΥ.Π

a. L - - ἐ]πα[γ]ο[μ]έ[νων Ζ]ωΐλος Κ[ανδι]δάτου - - -
b. L] ε̄ aut L ιε̄ Μεχ[ὶρ] ιζ̄ Ἀσ[κ]λα[πός? - - - - -
L - - ὁ δεῖνα Σ]ύλ[λα] L κη̄.

5360.

Ibidem, fragmenta duo; edidit Pacho l. c. tab. LXXXVI.

a.

ΠΕΙΦΙΚ
ΔΕΙΑ
ΔΗΟϹ
LΙΕ
ΥΑΥϹ
Ϲ
ΡΙΤΩΝΟ
LΖ

b.

LΟΜЄ
ΛΙΠΗΓ
ΚΡΝΠΕ
ΟϹϤΝ
ΑΟЄΥΧΡ

ΗΜΕΧΙΓ
ΛΓΑΙ
ΙΟΥ
ΙΚ

a. Est ex cippo aëtomate ornato, in quo aëtomate legitur L I (i. e. L ῑ). Titulus deinceps incipit [Ἐ]πειφὶ κ̄, ἡ δεῖνα τοῦ δεῖνος L ιε̄. Sequitur alius: L - - - - [Λ]υσ[ανίας Κ]ρίτωνο[ς] L ζ̄.

b. L [θ̄] Με[χὶρ - - - - Εὐφρ]οσύνα [Θ]ευχρ[ήστα. Sequitur alius titulus: L ι]η̄ Μεχὶ[ρ - - Ἀ]γά-[θων? τοῦ δεῖνος L] κ̄.

5361.

Lapis altus 1′ 4″ 2‴, latus 1′ 1″ 4‴ Tripoli ex Barbaria translatus in Provinciam, et asservatus Aquis Sextiis apud Lebretium rei civili ac militari in Provincia praefectum. Urbs, unde lapis, *Berenice* est a Berenice Magi filia denominata, olim vocata Hesperis (vide Thrige Res Cyr. p. 180.). Inscriptionem ex apographo Bimardi primus edidit et commentatus est Scipio Maffeius a. 1732. in Galliae Antiquitt. select. epist. I. p. 5 sqq. (cf. epist. VIII. p. 38 sqq.) et in Museo Veron. p. CCCXXV sq. (cf. p. CCCXXXIX sqq.); edidit etiam Bouherius Explication de quelques marbres antiques, dont les originaux sont dans le cabinet de M. (Lebret) Aquis Sextiis a. 1733. 4. p. 30-49. qui quum lapidem male ad Berenicen Rubro mari adiacentem traxit tum in tituli interpretatione falsus est ut plurimum; cf. P. Wesseling in Diatribe de Iudaeorum archontibus cet. Traiect. ad Rhen. 1738. Ex Maffeii epistola edidit Muratorius T. II. p. DLXII. 1. cum Lat. interpret. et notis. Tractavit Freret Mém. de Litt. (Hist. de l'Acad. Roy. des Inscr. T. XXI. 1754.) p. 225 sqq. (conf. p. 270 sqq.) ratione habita praesertim aetatis tituli. De aetate tituli praeter Freretum disputarunt Nauze Mém. de l'Acad. T. XVI. p. 170 sqq. T. XXI. p. 245 sqq. et Gibertus Hist. de l'Acad. T. XXI. p. 55 sqq. Egit de ea etiam Hagenbuchius Epist. epigr. Citarunt Thrige Res Cyr. p. 14. p. 219 sq. Pacho Itin. Cyren. p. XXVI. Ideler Ench. Chronol. T. I. p. 523 sq.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 1. Bouh. .... ΤΟΥΣ quod explicat τοῦ ἔτους, male. Vs. 8. extr. Bouh. ΣΤΡΑΤΟΝΟΣ. Vs. 19. Maff. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ, Bouh. ΠΡΟΣΣΤΑΣΙΑΝ et id esse in lapide scriptum diserte docet p. 36.

Ἔ]τους νε̄ Φαῶφ κε, ἐπὶ συλλόγου τῆς σκηνοπηγίας, ἐπὶ ἀρχόντων Κλεάνδρου τοῦ Στρατονίκου, Εὐφράνορος τοῦ Ἀρίστωνος, Σωσιγένεος τοῦ Σωσίππου, Ἀνδρομάχου τοῦ Ἀνδρομάχου, Μάρκου Λαιλίου Ὀνασίωνος τοῦ Ἀπολλωνίου, Φιλωνίδου τοῦ Ἀγήμονος, Αὐτοκλέους τοῦ Ζήνωνος, Σιμίκου τοῦ Θεοδότου, Ἰασήπου τοῦ Στράτωνος· Ἐπεὶ Μάρκος Τίττιος Σέξτου υἱὸς Αἰμιλία, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθός, παραγ[ε]νηθεὶς εἰς τὴν ἐπαρχείαν ἐπὶ δημοσίων πραγμάτων τήν τε προστασίαν αὐτῶν ἐποιήσατο φιλανθρώπως καὶ καλῶς εν τε τῇ ἀναστροφῇ ἡσύχιον ἦθος ἐνδ[ε]ικνύμενος ἀεὶ διατελῶν τυγχάνει, οὐ μόνον δὲ ἐν τούτοις ἀβαρῆ ἑαυτὸν παρέσχηται, ἀλλὰ καὶ τοῖς κατ' ἰδίαν ἐντυγχάνουσι τῶν πολιτῶν, ἔτι δὲ καὶ τοῖς ἐκ τοῦ πολιτεύματος ἡμῶν Ἰουδαίοις καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἰδίαν εὔχρηστον προσστασίαν ποιούμενος οὐ δεαλείπει τῆς ἰδίας καλοκἀγαθίας ἄξια πράσσων· ὧν χάριν εδοξε τοῖς ἄρχουσι καὶ τῷ πολιτεύματι τῶν ἐν Βερενίκῃ Ἰουδαίων ἐπαινέσαι τε αὐτὸν καὶ στεφανοῦν ὀνομαστὶ καθ' ἑκάστην σύνοδον καὶ νουμηνίαν στεφάνῳ ἐλαΐνῳ καὶ λημνίσκῳ· τοὺς δὲ ἄρχοντας ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα εἰς στήλην λίθου Παρίου καὶ θεῖναι εἰς τὸν ἐπισημότατον τόπον τοῦ ἀμφιθεάτρου. Λευκαὶ πᾶσαι.

De frequentia Iudaeorum inde ab aetate Ptolemaei Lagi filii in Cyrenaica habitantium disputat Thrige l. c. p. 219 sq. ratione habita etiam huius inscriptionis. Iudaei Berenicenses, ut Cyrenenses et Alexandrini, suos *ἄρχοντας* habebant et peculiare constituebant *πολίτευμα*. Huius *πολιτεύματος* decretum est n. 5361.; neque opus est post Wesselingium ut Maffeii sententiam refellamus decretum hoc a

..ΤΟΥΣ$\overline{ΝΕ}$ΦΑΩΦ$\overline{ΚΕ}$ΕΠΙΣΥΛΛΟΓΟΥΤΗΣΣΚΗΝΟ
ΠΗΓΙΑΣΕΠΙΑΡΧΟΝΤΩΝΚΛΕΑΝΔΡΟΥΤΟΥ
ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΥΕΥΦΡΑΝΟΡΟΣΤΟΥΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΣΩΣΙΓΕΝΟΥΣΤΟΥΣΩΣΙΠΠΟΥΑΝΔΡΟΜΑΧΟΥ
ΤΟΥΑΝΔΡΟΜΑΧΟΥΜΑΡΚΟΥΛΑΙΛΙΟΥΟΝΑΣΙ
ΩΝΟΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΦΙΛΩΝΙΔΟΥΤΟΥΑΓΗ
ΜΟΝΟΣΑΥΤΟΚΛΕΟΥΣΤΟΥΞΗΝΩΝΟΣΣΩΝΙ
ΚΟΥΤΟΥΘΕΟΔΟΤΟΥΙΩΣΗΠΟΥΤΟΥΣΤΡΑΤΩΝΟΣ

ΕΠΕΙΜΑΡΚΟΣΤΙΤΤΙΟΣΣΕΞΤΟΥΥΙΟΣΑΙΜΙΛΙΑ
ΑΝΗΡΚΑΛΟΣΚΑΙΑΓΑΘΟΣΠΑΡΑΓΗΝΗΘΕΙΣΕΙΣ
ΤΗΝΕΠΑΡΧΕΙΑΝΕΠΙΔΗΜΟΣΙΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΤΗΝ
ΤΕΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝΑΥΤΩΝΕΠΟΙΗΣΑΤΟΦΙΛΑΝΘΡΩ
ΠΩΣΚΑΙΚΑΛΩΣΕΝΤΕΤΗΙΑΝΑΣΤΡΟΦΗΙΗΣΥΧΙΟΝ
ΗΘΟΣΕΝΔΙΚΝΥΜΕΝΟΣΑΕΙΔΙΑΤΕΛΩΝΤΥΓΧΑΝΕΙ
ΟΥΜΟΝΟΝΔΕΕΝΤΟΥΤΟΙΣΑΒΑΡΗΕΑΥΤΟΝΠΑΡΕΣ
ΧΗΤΑΙΑΛΛΑΚΑΙΤΟΙΣΚΑΤΙΔΙΑΝΕΝΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙ
ΤΩΝΠΟΛΙΤΩΝΕΤΙΔΕΚΑΙΤΟΙΣΕΚΤΟΥΠΟΛΙΤΕΥ
ΜΑΤΟΣΗΜΩΝΙΟΥΔΑΙΟΙΣΚΑΙΚΟΙΝΗΚΑΙΚΑΤΙΔΙΑΝ
ΕΥΧΡΗΣΤΟΝΠΡΟΣΣΤΑΣΙΑΝΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣΟΥΔΙΑ
ΛΕΙΠΕΙΤΗΣΙΔΙΑΣΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣΑΞΙΑΠΡΑΣΣΩΝ
ΩΝΧΑΡΙΝΕΔΟΞΕΤΟΙΣΑΡΧΟΥΣΙΚΑΙΤΩΙΠΟΛΙΤΕΥ
ΜΑΤΙΤΩΝΕΝΒΕΡΕΝΙΚΗΙΟΥΔΑΙΩΝΕΠΑΙΝΕΣΑΙΤΕΑΥ
ΤΟΝΚΑΙΣΤΕΦΑΝΟΥΝΟΝΟΜΑΣΤΙΚΑΘΕΚΑΣΤΗΝ
ΣΥΝΟΔΟΝΚΑΙΝΟΥΜΗΝΙΑΝΣΤΕΦΑΝΩΙΕΛΑΙΝΩΙΚΑΙ
ΛΗΜΝΙΣΚΩΙΤΟΥΣΔΕΑΡΧΟΝΤΑΣΑΝΑΓΡΑΨΑΙΤΟ
ΨΗΦΙΣΜΑΕΙΣΣΤΗΛΗΝΛΙΘΟΥΠΑΡΙΟΥΚΑΙΘΕΙΝΑΙΕΙΣ
ΤΟΝΕΠΙΣΗΜΟΤΑΤΟΝΤΟΠΟΝΤΟΥΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ
ΛΕΥ ΚΑΙ ΠΑ ΣΑΙ

Berenicensibus et Iudaeis profectum censentis. Nimirum Iudaei graecissant ut in urbe Graeca. Hinc archontum nomina ut plurimum Graeca, hinc honor coronae, hinc totius decreti ratio. Titulum saeculo primo ante epocham Christianam facile quivis tribuerit. Post Cyrenaicam in formulam provinciae redactam (a. a. Chr. 75.) positum esse prodit vox ἐπαρχία vs. 11. Itaque eo anno non antiquior titulus est. Iam vero de epocha in praescriptis indicata variae coniecturae propositae sunt. Maffeius et Bouherius epocham Cyrenaicae ab anno pugnae Actiacae (a. u. c. 723. a. Chr. 31.) repetierunt; ex qua epocha annus 55. inscriptionis respondet a. p. Chr. 25. dies autem xxv. Phaophi mensis Alexandrini diei 22. mensis Octobris a. Iuliani. Quoniam autem cardo rei vertitur in eo, ut Hebraeorum Tabernacula (σκηνοπηγία) cum die xxv. Phaophi concilientur, Maffeius alium calculum iniit. Quippe Tabernacula a die xv. mensis Tisri, qui fere respondet nostro Octobri, indicta erant. Octavo festi die σύλλογος fuit (Levit. V, 34.). Itaque dies xxv. Phaophi octavo festi diei respondeat necesse est. Quod ut efficiatur, Maffeius Aegyptiaca methodo posita demonstrare conatus est a. u. c. 791. anni Aegyptii et mensis Thot primum incidisse in Augusti 14. anno autem 779. in inscriptione enuntiato incidisse in Augusti 11. Hinc proximi Phaophi primum in Septembris diem 15. incidisse, si quinque epagomenarum dies post Mesoris tricesimum et post Augusti vicesimum quartum intersererentur. Hoc modo diem xxv. Phaophi incidere in diem 10. Octobris. Quodsi epagomenarum alia forte ratio fuisset et illas diversis addidissent mensibus, quinque diebus illis non computatis, diem xxv. Phaophi in diem 15. Octobris incidere, qui Tabernaculorum fuisset ultimus. Cautius Wesselingius, qui etsi epochae Actiacae addictus tamen statuit tempus accurate definiri non posse, quia probabile sit Cyrenenses, qui longe ante Romanis paruissent, annum volubilem non dereliquisse, ac praeterea tum Seianus, acerrimus Iudaeorum osor, superesset, qui Titium sua auctoritate cohibuisset, quo minus Iudaeis se adeo benignum praeberet. Uterque igitur statuit tempus ex anno vago Aegyptiorum definiendum esse. Verum enimvero si epocha est Alexandrina Augusti, dubitari vix potest, quin menses ex calendario quod vocatur fixo computandi sint; cuius calendarii usus ab a. a. Chr. 25. repetendus est, quo anno primus dies mensis Thot vagi primum respondit diei 29. mensis Augusti. Atque dies xxv. mensis Phaophi Alexandrini utique in mensem Tisri festumque Tabernaculorum incidit; ex quo, si annus 55 ex epocha Actiaca iure deducitur, apparere videtur anno p. Chr. 25. principium mensis Tisri in primum diem m. Octobris a. Iuliani incidisse; id quod aliunde definiri propterea non potest, quod cyclus intercalationum Hebraearum nobis ignotus est. Vidimus ad n. 5144. 5145. epocham Actiacam Cyrenis receptam esse; unde etiam Bere-

nicenses ea epocha usos esse consentaneum est. Attamen Goepelius noster, vir mathematicae et astronomiae peritissimus, me docuit eam epocham intelligi non posse propterea quod dies xxv. m. Phaophi anni 55. ex illa epocha deducti nullo modo diei xxii. m. Tisri a. p. Chr. 25. respondere potuerit. Et omnino quum decretum Berenicense Tiberii aetate antiquius esse videatur, tum illud incommodum est, quod annus p. Chr. 25. incidit in tempora, quibus Iudaei variis vexationibus conflictabantur. Quippe Iudaei privilegiis, quae Caesar iis concessit, libere fruebantur inde ab anno a. Chr. 41. (vide Ioseph. Ant. XIV. c. 10. p. 360. 364.). Confirmavit ea postea Augustus, qui etiam Iudaeis in Cyrenaica habitantibus benigne providit (vide Ioseph. l. c.). Sed a. p. Chr. 19-31. Tiberii et Seiani odium in Iudaeos grassabatur (vide Tacit. Annal. II, 85. Sueton. Tib. 56. Ioseph. Ant. XVIII, 4. cet.). Hanc ob rem dixerit quispiam decretum Berenicense datum esse post a. a. Chr. 41. et ante a. p. Chr. 19. Itaque Freretus, ut definiretur epocha inscriptionis, quattuor argumentis opus esse dicebat. Primo loco ut annus 55. incideret in tempus, quo Iudaei libere fruebantur privilegiis suis; deinde ut epocha, unde deducendus annus 55. est, in ipsa Cyrenaica quaereretur, non extra; tum ut dies xxv. mensis Phaophi incideret in festum Tabernaculorum; denique ut indicia invenirentur, quibus probabile fieret M. Titium quendam eo anno fuisse in Cyrenaica. Primum et ultimum argumentum multis dubitationibus obnoxia esse bene monuit Nauzius, de duobus reliquis consentiens is cum Frereto. Nos etiam secundum argumentum ut minus necessarium iudicemus, faciunt tituli n. 5144. 5145. ex quibus epocha Actiaca Cyrenis recepta videtur. Freretus autem epocham in eo tempore quaerit, quo Lucullus a Sulla Cyrenen missus ad naves colligendas dicitur turbas ibi per Iudaeos excitatas composuisse. Lucullum Cyrenen venisse anno a. Chr. 88. exeunte aut anno 87. ineunte. Itaque epocham ab a. 87. deducendam esse; ex quo annus 55. respondeat a. a. Chr. 33. Sed ut parum probabile est Berenicenses epocham sibi instituisse a re non ad ipsos pertinente nec satis memorabili desumptam, ita Nauzius copiose demonstravit Lucullum non anno 88. exeunte vel 87. ineunte, sed hieme anni 86. Cyrenen appulisse; praeterea idem sibi visus est iure contendere festum Tabernaculorum anno 33. in mensem Aegyptium Thoth potius quam in mensem Phaophi incidisse; quam rem nunc non opus est ut accuratius examinemus. Quod autem Nauzius proposuit epocham ab autonomia Cyrenaicae a. a. Chr. 96. repetendam esse, etsi aliquanto probabilius videtur, tamen non omni dubitatione vacat. Et falsus est Nauzius in eo, quod annum 55. ex ea epocha anno a. Chr. 41. respondere dixit. Nam quum annus 96. anno Alexandri 229. respondeat, qui annus incipit die 16. m. Septembris anni 96. principium anni 55. diem 3. mensis Septembris anni 42. statuas necesse est, qui dies respondet primo mensis Thoth anni Alexandri 283. Hinc initio capto Freretus totam Nauzii rationem impugnare conatus est, recte monens demonstrari non posse ante a. a. Chr. 25. calendarium quod vocatur fixum adhibitum esse; quo calendario usus Nauzius calculum suum absolvit. Quumque annus 55. non respondeat anno 41. sed anno 42. Freretus monuit huius anni 42. diem xxv. m. Phaophi, qui est dies 27. m. Octobris, fuisse octavum diem mensis Marschevan; quo modo, etiamsi quis intercalationem extraordinariam factam putet, fieri non posse, quin dies 25. mensis Aegyptii integra hebdomade antecedat primum diem festi Tabernaculorum. Anno autem 42. decretum positum esse propterea non probabile est, quod tum Brutus et Cassius tenebant Cyrenaicam, quos durius in Iudaeos statuisse ex Iosephi verbis intelligi potest. His igitur missis aliam epocham proposuit Gibertus, sumpto anno Cyrenaicae in provinciae formulam redactae, quod factum putat a. a. Chr. 67. ex quo annum 55. dicit respondere anno a. Chr. 13. Eo anno diem primum mensis Nisan incidisse in diem 5. m. Aprilis a. Iuliani, ita ut primus dies mensis Tisri responderit diei 29. m. Septembris; proinde diem 22. m. Tisri fuisse diem 20. m. Octobris. Tabernaculorum autem σύλλογον habitum esse a vespere diei 19. m. Octobris usque ad vesperem diei 20. mensis eiusdem. Iam diem 25. m. Phaophi vagi eo anno respondisse diei 19. m. Octobris. Unde sequi vespere diei 19. m. Octobris a. a. Chr. 13. decretum datum esse. Hac epocha usos esse Cyrenenses maxime probabile videtur etiam Belleio (Mém. de l'Académie des Inscr. T. XXXVII. 1774. p. 375.). Omninoque Giberti rationes partim confirmatas video accurata disquisitione, quam rogatus a me vir amicissimus Goepelius instituit. Is enim posito spatio a. a. Chr. 45. usque ad a. p. Chr. 9. tabulam concinnavit, unde appareret, quo anno dies 25. m. Phaophi in diem 22. m. Tisri ac proinde dies 4. m. Phaophi in diem 1. m. Tisri incidisset. De iisdemque annis aliam confecit tabulam, ex qua constaret, quem in diem calendarii Iuliani incidat dies 4. m. Phaophi secundum calendarium vagum et fixum. Goepelii igitur rationes hae sunt:

Annis a. Chr. 45. usque ad a. p. Chr. 9. media novilunia auctumni incipientis incidunt in dies hos:

a. Chr. 45.	Sept. 23.	a. Chr. 27.	Oct. 4.	a. Chr. 9.	Oct. 14.
44.	Oct. 11.	26.	Sept. 23.	8.	„ 4.
43.	„ 1.	25.	Oct. 11.	7.	Sept. 23.
42.	„ 20.	24.	„ 1.	6.	Oct. 12.
41.	„ 8.	23.	Sept. 20.	5.	Sept. 30.
40.	Sept. 27.	22.	Oct. 9.	4.	„ 20.
39.	Oct. 16.	21.	Sept. 27.	3.	Oct. 9.
38.	„ 6.	20.	Oct. 16.	2.	Sept. 28.
37.	Sept. 24.	19.	„ 6.	1.	„ 16.
36.	Oct. 13.	18.	Sept. 25.	p. Chr. 1.	Oct. 5.
35.	„ 2.	17.	Oct. 13.	2.	Sept. 25.
34.	Sept. 22.	16.	„ 2.	3.	„ 14.
33.	Oct. 10.	15.	Sept. 22.	4.	Oct. 2.
32.	Sept. 29.	14.	Oct. 10.	5.	Sept. 21.
31.	Oct. 18.	13.	Sept. 29.	6.	Oct. 10.
30.	„ 7.	12.	Oct. 18.	7.	Sept. 30.
29.	Sept. 26.	11.	„ 7.	8.	„ 18.
28.	Oct. 15.	10.	Sept. 26.	9.	Oct. 7.

Mensis Phaophi dies IV. ex calendario vago:

annis a. Chr. 45 - 42.	incidit	in	diem	6.	m. Oct.
41 - 38.	»	»	»	5.	»
37 - 34.	»	»	»	4.	»
33 - 30.	»	»	»	3.	»
29 - 26.	»	»	»	2.	»
25 - 22.	»	»	»	1.	»
21 - 18.	»	»	»	30.	m. Sept.
17 - 14.	»	»	»	29.	»
13 - 10.	»	»	»	28.	»
9 - 6.	»	»	»	27.	»
5 - 2.	»	»	»	26.	»
p. Chr. 1 - 3.	»	»	»	25.	»
4 - 7.	»	»	»	24.	»
8 - 11.	»	»	»	23.	»

Mensis Phaophi dies IV. ex calendario fixo:

annis a. Chr. 45 - 42.	incidit	in	diem	1. (tribus prioribus annis) 2. (quarto anno)	m. Oct.
41 - 38.	»	»	»	1. 2.	m. Oct.
37 - 34.	»	»	»	1. 2.	»
33 - 30.	»	»	»	1. 2.	»
29 - 26.	»	»	»	1. 2.	»
25 - 22.	»	»	»	1. 2.	»
21 - 18.	»	»	»	1. 2.	»
17 - 14.	»	»	»	1. 2.	»
13 - 10.	»	»	»	1. 2.	»
9 - 6.	»	»	»	1. 2.	»
5 - 2.	»	»	»	1. 2.	»
p. Chr. 1 - 3.	»	»	»	1. 2.	»
4 - 7.	»	»	»	1. 2.	»
8 - 11.	»	»	»	1. 2.	»

Ex calendario Hebraeorum mensis incipiens uno die et dimidio post novilunium incidit aut ad summum quaternis diebus. Igitur ex tabula priori quaerendi anni ii sunt, quibus qui adscripti dies sunt incidunt ad summum quaternis diebus aut ad minimum uno die et dimidio citius quam qui respondent dies in tabula altera. Illis annis autem mensis Phaophi dies IV. respondere m. Hebraici diei I. potest ac proinde m. Phaophi dies XXV. m. Hebraici diei XXII. Et probabiliores anni ii sunt, quorum dies adscripti proximi ad dies $1\frac{1}{2}$ aut 2 incidunt maturius quam qui iis respondent in tabula secunda.

Ita constitutis tabulis prodibunt

A. pro calendario fixo:

anni 40, 32, 21, 13, 2 ante Chr. et annus 7 p. Chr. quorum annorum probabiliores videntur a. 32, 13, 7.

B. pro calendario vago:

anni 35, 32, 21, 10 ante Chr. et 2, 5 p. Chr. quorum rursus probabiliores habeas a. 21 et 5.

Iam quum annus de quo quaeritur debeat esse annus 55 epochae, huius initium incidet

A. pro calendario fixo:

in annos 94, 86, 75, 67, 56, 48 ante Chr. atque in diem 29 vel 30 m. Augusti: horumque annorum maxime probabiles fuerint a. 86, 67, 48.

B. pro calendario vago:

in	annos	89.	d.	14.	m.	Sept.
»	»	86.	»	14.	»	»
»	»	75.	»	11.	»	»
»	»	64.	»	8.	»	»
»	»	53.	»	5.	»	»
»	»	50.	»	5.	»	»

quorum annorum probabiliores videantur esse a. 75 et 50.

His ita positis ultro delabimur aut ad a. a. Chr. 67. inque tempora ea, quibus Cyrenaicam in formulam provinciae Romanae redactam esse tradit Eutropius VI, 9. *bellum Creticum ortum est. ad id missus Caecilius Metellus ingentibus proeliis intra triennium omnem provinciam cepit appellatusque est Creticus atque ex insula triumphavit. quo tempore Libya quoque Romano imperio per testamentum Apionis, qui rex eius fuerat, accessit: inclytae civitates erant Berenice, Ptolemais et Cyrene;* aut ad a. a. Chr. 75. quo fere tempore id factum esse narrat Appianus de bello civ. I, 111. *τοῦ δ' ἐπιόντος ἔτους, ἕκτης ἑβδομηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς ὀλυμπιάδος οὔσης, δύο μὲν ἐκ διαθηκῶν ἔθνη Ῥωμαίοις προσεγίγνετο· Βιθυνία τε Νικομήδους ἀπολιπόντος καὶ Κυρήνη Πτολεμαίου τοῦ Λαγίδου βασιλέως, ὃς ἐπίκλησιν ἦν Ἀπίων,* cui auctori fuerunt qui maiorem fidem habendam esse censerent (vide Thrige l. c. p. 274 sqq.). Nunc vero annum epochae 67. pridem a viris doctis probatum (vide Thrige l. c.) etiam astronomicis rationibus firmatum ideoque praeferendum vidit Goepelius. Atque omnino Cyrenaica postquam inde ab a. a. Chr. 96. libertate a Senatu concessa abusa est, statim cum Creta recens subacta a. a. Chr. 67. coniuncta fuisse videtur. Accedit quod hic annus epochae quodam modo confirmatur fragmento codicis Liviani, quod extat in bibliotheca regia Berolinensi; cuius fragmenti quum in una pagina consulatus Caecilii Metelli Cretici facta mentio sit (a. a. Chr. 69.), in altera de Cyrenaica in provinciam redacta dictum habetur, ut hoc factum proxime ab a. a. Chr. 69. videatur. Itaque coniicias minus accuratam memoriam esse Appiani: in quo etiam illud mirum, quod, quum alias non soleat diserte commemorare Olympiadem, hoc loco tempus ex Olympiade designatur: quae designatio videndum ne de arbitrio illata sit. Sed parum refert. Nam Appianus ibi narrat res illa Olympiade gestas. Videtur autem cum sorte Bithyniae, quae per testamentum imperio Romano a. 75. accessit, statim coniunxisse Cyrenaices commemorationem utpote et ipsius per testamentum subiectae, temporum incuriosior. Nam Cyrenaica imperio Romano accessit a. 96. sero illa provincia Romana futura. Quae si ita sunt, qui in inscriptione nostra designatus dies est XXV. m. Phaophi anni 55 incidit in diem 22. m. Octobris a. a. Chr. 13. Quumque eo tempore usus calendarii fixi publice receptus videatur, nihil obstat quo minus epochae initium d. 29. m. Augusti a. a. Chr. 67. statuamus; ut Cyrenaica provincia facta sit inter a. 67. d. 29. m. Aug. et a. 66. d. 29. mensis eiusdem.

M. Titius Sexti filius extraordinario imperio in Cyrenaicam missus videtur. Is qui fuerit non liquet. Maffeius, qui epocham Actiacam statuit, M. Titium decreto honoratum M. Titii a. u. c. 723. a. Chr. 31. Consulis suffecti ex Sexto filio nepotem esse existi-

mavit. Freretus qui epocham ab a. a. Chr. 87. deducendam arbitratus est, M. Titium a. 31. Consulem suffectum intelligendum esse censuit. Huius M. Titii non infrequens mentio est in rebus ad triumviratum pertinentibus. Nempe fuit quaestor Antonii (Appian. Parth. 86.), a quo a. 36. missus est ad S. Pompeium ex Sicilia profugum, quem interfecit (Appian. bell. civ. passim. Vell. Paterc. II, 79. Dio Cass. XLII. p. 375. 402.). Postea cum L. Planco ad Octavianum sese contulit (Dio Cass. L. p. 427. Vell. Paterc. II, 83.): anno deinceps 31. Consul suffectus in pugna Actiaca magister equitum fuit (Gruter. p. CCXCIX.), mox praefectus Syriae (Ioseph. Ant. Iud. XVI. p. 733. Dio Cass. LIV, 525. Strab. XVI, 748.). Ac sane M. Titius qui titulo nostro honoratur videri potest esse ille ipse, qui olim una cum patre Titio confugisse ad Pompeium dicitur in Siciliam (Dio Cass. XLVIII. p. 375.). Sexti Titii duo innotuerunt, alter tribunus plebis a. a. Chr. 99. (Cic. Brut. 62. pro Rab. 9. Val. Max. VIII, 1. Iul. Obseq. de prodig. c. 106.), alter duumvir a. a. Chr. 33. 32. (Gruter. p. CCXCIX.), quem patrem M. Titii nostri putat Freretus.

Superest ut de singulis dicamus. Archontes numero novem sunt. Erudite de his disputavit Bouherius, Iosepho Antt. Iud. IV, 8, 4. in subsidium vocato, qui refert Moysen edixisse ut per singulas civitates septemviri iudices sederent, quibus adiungendi essent e tribu Levitica δύο ἄνδρες ὑπηρέται; ubi per ὑπηρέτας intelligi possint legis doctores atque interpretes, prioribus dignitate non inferiores. Sic archontes Iudaeis novem esse totidemque praescriptos esse decreto Berenicensi. In quo Bouherius non assentientem habet Wesselingium, qui ὑπηρέτας ap. Iosephum contendit ministros intelligendos esse, qui magistratibus apparuerint, γραμματοεισαγγελεῖς illos et γραμματεῖς vocatos a LXX interpretibus, prouti in Cod. Sanhedr. IV, 3. tradatur duos scribas summo senatui perpetuo affuisse. Ad hoc tamen munus apud Iudaeos non electos esse nisi qui honesto loco nati fuissent quorumque fides et industria perspecta esset. Ac sane dubitari potest, num archontes Iudaeorum Berenicensium habendi sint pro septem illis iudicibus eorumque ὑπηρέταις. Constat enim Iudaeis Alexandrinis ex concessione Lagidarum ἐθνάρχην praefuisse, neque Augustum quidquam immutasse in rebus eorum, nisi quod ultimo ethnarcha fatis functo Senatus (γερουσία) fuerit constitutus, in quo qui allecti essent, ἄρχοντες appellabantur (Philo in Flacc. p. 975.). Ex Senatu igitur novem quotannis electi et praesides collegii videntur civilem Iudaeorum magistratum constituisse. Hos ab archisynagogis distinguendos esse sponte patet, neque opus est ut in subsidium vocetur titulus, in quo memoratur Alfius quidam archon et archisynagogus; de quo titulo male iudicatum esse a Te Watero (Dissert. de archonte ap. Iud. Miscell. Duisb. T. I. Fasc. II. p. 234.) notavit Wesselingius. Igitur missum facere possumus quod traditur in Cod. Sanhedr. I, 6. in maioribus civitatibus XXIII, in minoribus III viros impositos esse. Quod autem Iosephus (de vita sua p. 57. coll. Bell. Iud. II, 21, 9.) refert Tiberiade Senatui DC virorum praefuisse τοὺς δεκαπρώτους (decuriones), hoc institutum non ad rem publicam Iudaicam pertinere sed esse in municipiorum formam comparatum in schedis monuit Boeckhius. Ceterum archontes circa Septembrem munus suum ingredi solitos prodidit qui homiliam in natalem Ioannis scripsit vulgo Chrysostomo tributam.

Vs. 24. σύνοδον de Iudaeorum coetu, qui sacrorum causa septimo quoque die cogebatur, ex Philone et Iosepho adstruit Wesselingius. Vs. 25. de lemniscis coronarum nota res est. Maffeius ablegat ad Festum v. *lemnisci*. Cic. or. pro Roscio et Auson. epist. 20. Διλήμνιον habes Vol. II. n. 2525. *b*. Vs. 26. stela ex marmore Pario praecipitur. Lapis hic etiam in Aegypto quaesitus videtur antiquitus, siquidem pars Labyrinthi dicitur ex marmore Pario exstructa. Vs. 27. Amphitheatrum hoc exstruxit Decimus Valerius Dionysius (vide n. 5362.). Id unum difficultatem Wesselingio creare videtur, qui dici possit, decretum Iudaeorum in Amphitheatro ponendum esse. Sed rem ita expedit, quum tale quid saepe fecerint in synagogis, quidni id ipsum a Berenicensium magistratu obtinuissent, quo ipsorum pietas in Titium conspectior foret. De qua re dubitari eo minus posse videtur, quod sponte patet eidem Titio decretum peculiare datum esse a Berenicensibus et ipsum in Amphitheatro ponendum. Amphitheatrum h. l. Maffeius intellegit ligneum, qualia ab I. Caesare initium sumpsissent, ablegans ad dissertationem a se scriptam de Amphitheatris I, 3, 10. Postremo quod dictum est λευκαὶ πᾶσαι (sc. ψῆφοι), eo addito apparet honorem in Titium collatum augeri utpote cunctis suffragiis decretum. Conf. n. 5362.

5362.

Lapis similis ex eodem loco, ex quo n. 5361. et Aquis Sextiis apud eundem praesidem asservatus, de quo Maffeius Gall. antiq. quaed. select. ep. 8. p. 39. et Mus. Veron. p. CCCXL. haec: „*evanuere maximam partem detrito marmore litterae, ita ut ex iis separatim ut plurimum interlucentibus aliqua vix tandem verba expiscari valuerim. In versu primo* ΧΟΝΤΩ *videas:* ἐπὶ ἀρχόντων *erat; et nomina exinde habebantur, quorum vestigia quaedam in subsequentibus quatuor olfeci. Hinc sparsim et intercise:* ΠΟΙΩΝ. ΑΓΑΘΩΝ. ΚΑΤΙΔΙΑΝ. ΤΟΥ. ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ. ΟΙΚΟΥΣ. ΟΝΟΜΑΣΤΙ. ΑΝΑ ΓΡΑΨΑΝΤΕΣ. *ad calcem:* ΤΟΠΟΝΤΟΥΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ. ΛΕΥΚΑΙΠΑΣΑΙ. *Subter aliquanto maioribus litteris* scripta sunt quae sequuntur, *ex quibus intelligimus in huius Dionysii gratiam psephisma captum fuisse et in conspicua Amphitheatri parte pariter collocatum, quod publicis aedificiis tectorium induxisset et Amphitheatrum impensa sua Berenicensium reipublicae dedisset.* Ex Maffeio titulum repetiit Muratorius T. I. p. CDLXXXVII. 5.

ΔΕΚΙΜΟΣΟΥΑΛΕΡΙΟΣΓΑΙΟΥΥΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΤοΥΣ ΟΙΚΟΥΣΕΚΟΝΙΑΣΕΝΚΑΙΤΟΑΜΦΙ
ΘΕΑΤΡΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΤΟΙΣ
ΙΔΙΟΙΣΔΑΠΑΝΗΜΑΣΙΝ........
ΤΩΙΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΙ

Decretum fuit simillimum ei quod est n. 5361. In fine scripta erant fere haec: Οἱ δὲ ἄρχοντες] ἀναγράψαντες [τὸ ψήφισμα εἰς στήλην λίθου Παρίου στησάτωσαν εἰς τὸν ἐπισημότατον] τόπον τοῦ ἀμφιθεάτρου. Λευκαὶ πᾶσαι. Conf. n. 5361. Sequitur titulus ex fronte Amphitheatri opinor repetitus:

Δέκιμος Οὐαλέριος Γαΐου υἱὸς Διονύσιος τοὺς οἴκους ἐκονίασεν καὶ τὸ ἀμφιθέατρον κατεσκεύασεν τοῖς ἰδίοις δαπανήμασιν [Βερενικέων] τῷ πολιτεύματι.

Amphitheatrum ligneum fuit, cuius partem videntur οἱ οἶκοι constituisse. Decretum altero n. 5361. antiquius est videturque a Berenicensibus profectum. Quod si ita est, apparet formam πολιτεύματος Iudaeorum (n. 5361.) ex πολιτεύματι Berenicensium fere expressam fuisse. Nam his quoque vs. 1. ἄρχοντες plures comparent. Πολίτευμα autem Berenicensium civitas ideo vocatur, quod singulae urbes Cyrenaicae diversas constituebant civitates.

5362. *b*.

Lapis in oris Cyrenaices repertus indeque translatus Alexandriam; edidit H. C. Agnew Remarks on some remains of ancient greek writings cet. in Archaeologia or miscellaneous tracts of relating to antiquity Vol. XXVIII. Lond. 1840. tab. XIII. (cf. p. 169.); unde petiit Welckerus Mus. Rhen. I. 1842. p. 209. n. 17.

ΔΕΡΚΕΟΤΑΝΑΡΙΣΑΜΟΝΟΔοΙΠΟΡΕΤΑΝΦΕΡΕΝΙΚΑΣ
ΕΙΚΟΝΑΤΑΣΜΕΛΕΑΣΑΝΤΑΦοΣοΥΤοΣΕΧΕΙ
ΑΤοΠΡΙΝΕΠΚΑΛΥΒοΙΣΝΥΝΔΕΙΣΑΧΕΡΟΝΤΑΜοΛοΥΣΑ
ΑΣΤΕΡοΜΑΝΤΩΝΠΡΙΝΝΥΜΦΙΔΙΩΝΘΑΛΑΜΩΝ
ΠΑΤϱΙΓοοΥΣΠϱΟΛΙΠοΥΣΑΦΙΛοΞΕΝΩΙοΣΤΟΔΕΤΕΥΞΕΝ
ΕΙΔΩΛοΝΝΥΜΦΑΣΜΝΑΜΟΣΥΝοΝΘΕΜΕΝοΣ

Δέρκεο τὰν ἀρίσαμον, ὁδοιπόρε, τὰν Φερενίκας
εἰκόνα τᾶς μελέας, ἃν τάφος οὗτος ἔχει·
ἃ τὸ πρὶν ἐ[ν] καλύβοις, νῦν δ' εἰς Ἀχέροντα μολοῦσα,
ἃ στερόμαν τῶν πρὶν νυμφιδίων θαλάμων
πατρὶ γόους προλιποῦσα Φιλοξένῳ, ὃς τόδ' ἔτευξεν
εἴδωλον νύμφας, μναμόσυνον θέμενος.

Vs. 3. κάλυβος Hesychio teste est i. q. καλύβη i. e. παστάς, θάλαμος. Ad verba ἃ τὸ πρὶν ἐν καλύβοις intellige οὖσα. Ceterum post participia repetitur ἃ, quam repetitionem minus concinnam evitare auctor poterat scribendo ἐστερόμαν. Vs. 5. Philoxenum patrem male primus auctor pro sculptore habuit.

APPENDICIS LOCO CYRENAICIS TITULIS SUBIUNXIMUS INSCRIPTIONES EX REGIONIBUS IN MERIDIEM VERGENTIBUS REPORTATAS.

5363.

Lepti Africae; transcripsit De la Porte, Consulatui generali Franciae ab epistolis; edidit Ali Bey El Abbassi (Hispanus personatus, conf. ad Vol. II. n. 2629.) Travels T. I. tab. XV. p. 242. aeri incisa fragmenta duo.

a.

ΟΝΠΛΙΛΑΜ
ΚΛѠϹЄΝΟΜΘΙΡѠ-ΠΛΙΛΑΜΕΙΜΒΕΙ
ϹΑΙΚΛΙΛΦΕΝΕΝΕΑΝΥΚΤΑΠΕRΑϹΑΙ

b.

ωΠωϹΙ·
ωΝΟϹ·Α
ЄΙϹ·ΨΥ
VЄΜЄΡЄΡ

a. Est fragmentum epitaphii metrici ita fere comparatum:

- - - - - - - - ον π[α]ῖ[δ]ά μ' [ἔθηκαν
δύστηνοι γονέες, μίτος οἷς ἐπέ]κλωσεν ὁ Μοιρῶν
π[α]ῖ[δ]ά με [τυ]μβε[ῦ]σαι κ[α]ὶ [ἀ]φε[γγ]έα νύκτα περᾶσαι.

Versum 3. restituit Boeckhius.

b. Tituli item sepulcralis fragmentum, quod videndum ne ita restitui possit:

Ἡ δεῖνα τῷ δεῖνι] - - ωπῷ Σ[τράτ]ωνος? ἀ[νδρὶ ἑα]υ[τῆς βεν]ὲ μέρε[ντι i. e. *bene merenti.*

5364.

Ad Syrtim in loco Agidebia, a mari octo milliariis; misit Jomardus.

CHЄH....ογ
NI...CHK
ω ΓEISAΓ PAEEΓ
ERK

Nihil certi definiri potest.

5365.

Ex ruderibus Carthaginis vasculum extat Neapoli in Museo Borbonico (vide Morgenbl. z. Kunstbl. 1835. n. 39.), cuius vasculi in collo inscriptio est: edidit Gerbard. Neapels antike Bildwerke I, 348. Citat Radulphus Rochettus Lettre à Mr. Schorn p. 14.

ΧΑΡΜΙΝΟC ΘΕΟΦΑΜΙΔΑ
ΚΩΙΟC

Χαρμῖνος Θεοφαμίδα Κῷος.

5366.

In provincia Constantine; misit Hase Parisinus a. 1839. Graeca inscriptio edita est in Excursions dans l'Afrique septentrionale par les delégués de la Société établie à Paris pour l'exploration de Carthage Par. 1838. 8. p. 23.

ΙΙΙΟΥΛΙΩΙΓΕΜΙ
ΝΙΩΙΜΑΡΚΙΑΝΩ
ΠΡΕCΒΕΥΤΗCΕ
ΒΑCΤΩΝΑΝΤΙCΤΡΛ
ΓΗΓΩΥΠΑΤΩΑΔΡ
ΗΝΩΝΠΟΛΙCΗ
ΤΗCΑΡΑΒΙΑCΔΙΑ
ΔΑΜΑCΕΟΥCΚΟ/
ΑΙΦΟΥΠΡΕCΒΕ\
ΤΗΑΔΡΑΗΝΩΝΕ
ΠΑΡΧΕΙΑCΑΡΑΒΙΑC
TRANSLATAABVRBESECVN
DVMVOLVNTATEMMARCIA
NITESTAMENTOSIGNIFICAT
M
D D

VLIOPFILQVIR
MINIOMARCIANO
SODALITITIOPROCOSPROVIN
EMACEDONIAELEGAVGPROPR
VINCIAEARABIAELEGAVGGSV
VEXILLATIONESINCAPPA
CIALEGAVGLEGXGEMINAE
PROPRPROVINCAFRICAE
\ETORITRIBPLEBQVAESTORI
LBVNOLATICLAVIOLEC X
ETENSISETLEGIIIISCY
ICAEIIIVIROKAPITALI
TIMOCONSTANTISSIMO
VRMIVSFELIXPRIMI
LARISLEGIIICYRENEICA
\ATORINARABIAMAIORI\
MPOR·ISLEGATIONISEIVS
O N C A V S A D D

Π.] Ἰουλίῳ Γεμινίῳ Μαρκιανῷ, πρεσβευτῇ Σεβαστῶν ἀντιστρ[ατ]ήγῳ, ὑπάτῳ, Ἀδρ[α]ηνῶν πόλις ἡ τῆς Ἀραβίας διὰ Δαμᾶ Σεου[ηρι]α[ν]οῦ πρεσβε[υ]τ[οῦ] Ἀδραηνῶν ἐπαρχείας Ἀραβίας.

Translata ab urbe secundum voluntatem Marciani testamento significat[a]m.

D(ecreto) D(ecurionum).

Plures Marciani dignitates enumerantur in titulo Latino, qui idem in Arabia, ut videtur, positus est: *P. Iulio P(ublii) fil(io) Quir(ina) [Ge]minio Marciano, [Cos.] Sodali Titio, Proco(nsuli) provin[cia]e Macedoniae, leg(ato) Aug. pro Pr(aetore) [pro]vinciae Arabiae, leg(ato) Augg. su[per] vexillationes in Cappa[do]cia, leg(ato) Aug. leg. x. Geminae, [leg](ato) pro Pr(aetore) provinc(iae) Africae, [pra]etori, trib(uno) pleb(is), quaestori, [tri]buno laticlavio leg. x. [Fr]etensis et leg. IIII. Scy[th]icae, IIIviro kapitali, [op]timo constantissimo [D]urmius Felix primi[pi]laris leg. III. Cyren[a]ica[e cu]rator in Arabia maiori [te]mporis legationis eius hon(oris) causa d. d.* Tituli honorarii vivo Marciano Romam delati, mox ex testamento eius in Africam translati sunt, ubi videtur mortuus esse. Idem Geminius Marcianus, ni fallor, Aphrodisiade laudatur imperante Commodo, Vol. II. n. 2742. ubi ἀνθύπατος audit. Tituli Latini vs. 2. [*cos.*] et quae vss. 13-18. reficta sunt, debentur A. W. Zumptio, qui quae de temporibus mecum communicavit, haec sunt: „Arabiam in provinciae formam redactam esse constat a Traiano a. 105. quare ante hoc tempus non potuit poni hic titulus. Nec ultra medium saeculum tertium reiici patitur totus color inscriptionis gradusque honorum, qui enumerantur. Atque per hoc spatium ter bini Augusti fuerunt, primum M. Aurelius et L. Verus, deinde Septimius Severus et Caracalla, tum per annum fere Caracalla et Geta. Iam quo minus Augustos primo loco nominatos hic intelligamus, haec res obstat: Vs. 16. commemoratur *Arabia maior*, ac qui plurimum statuunt, unam modo partem Arabiae a Traiano occupatam esse narrant, in qua ipsa parte urbem Adraam, quae in titulo Graeco commemoratur, sitam fuisse ex nummis apud Eckhel. D. N. III. p. 499. intelligimus. Amplificavit autem Arabiae fines Severus, a. 195. quo Arabicus et Adiabenicus nominari coepit, quo tempore quod subiectum est, etsi veteri provinciae addebatur, recte potuit *Arabia minor* appellari. Hac igitur de causa non arbitror Augustos h. l. dici M. Aurelium et L. Verum; neque impedit quod idem Geminius Marcianus Aphrodisiade videtur sub Commodo imperatore commemorari. Nec tamen magis censeo in titulo quidem Graeco Σεβαστοὺς esse Severum et Caracallam. Nam quid causae esse dicemus, quod Marcianus in illo dicatur *Legatus Augustorum pro praetore provinciae Arabiae*, in Latino *legatus Augusti*? Si statuemus, praefuisse eum Arabiae eo tempore quo Caracalla Augustus appellatus est, i. e. a. 197. (vide Borgh. Diurn. Arcad. 1830. II. p. 179.), ut et Augusti et Augustorum esset legatus, tamen, quoniam reliquos honores eodem Caracalla imperio socio adeptus est, fieri non potuit, ut non Augustorum potius quam Augusti legatus diceretur. Quare necesse est legationem Arabiae ei esse delatam ipso anno 211. postquam Severus mortuus est; nam usque ad eius mortem inde ab anno 209. tres Augusti fuerant. Tum igitur Caracalla cum Geta imperabat; sed cum Geta occisus esset a fratre inimico et hostis iudicatus, apparet rectissime et in titulo Graeco, ipso a. 211. posito, Augustos appellari et in Latino, qui in tempus posterius incidit, unum modo Augustum."

PARS TRIGESIMA SECUNDA.

INSCRIPTIONES SICILIAE CUM MELITA, LIPARA, SARDINIA.

SECTIO PRIMA.

SYRACUSAE, ACRAE, BIDIS, NETUM, HELORUM, GELA, AGRIGENTUM, MAZARA.

5367.

Syracusis, fragmentum inscriptionis, quae duabus columnis erat inscripta; ex apographo Caesaris Comitis Caietano edidit Castellus princeps Turris Mutiae Inscr. Sicil. Class. XVIII, 3. p. 262.

a.

- - - - - - -
- - - - - - -
- - - - - - -
- - - - - - -
. . . . . ΙΦΡΟΝΤΙΞΕΙΝ
. . . . . ΒΑΣΙΛΕΩΝΚΑΙΤΑΝ
. . . . . ΙΔΩΝΠΑΣΑΝΠΑΡ
. . . ΙΕΙΣΑΜΕΕΥΝΟΙΑΝ
. . ΓΑΜΟΝοΝΠΑΡΕΣΚΕΥ
. . ΥΡΑΚΟΣΙΟΙΣΦΑΝΕΡΟΝΔΗ
. . ΤΟΣΟΥΤΟΙΣΕΤΕΣΙΩΝ
. . ΟΤΕΡΟΝΑΓΗΜΕΝΩΝ
. . ΛΙΚΑΥΤΑΙΥΠΑΡΧ
. . . ΑΔΙΤΟΤΕΚΟΙΝ
. . . . ΕΑΜΕΙΣ
. . . . ΣΤ
- - - - - - -

b.

- - - - - - -
. . . . ΙΔΕΝΕΞΟΥ . . . .
ΔΙΔΩΤΕΠΡΑΣΣΕΙΝΑ . . .
ΠΡΑΞΕΙΝΕΤΙΔΕΚΑΙ . . . .
ΟΙΠΑΤΕΡΕΣΥΜΩΝΚΑΙ . .
ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕΙΝΑΕΝΤΙ . .
ΟΡΚΙΟΝΒΟΥΛΑΣ . .
ΚΑΙΤΩΝΑΛΛΩΝ . .
ΟΜΝΥΩΤΑΝΙΣΤΙΑΝΤΩ . .
ΤΟΝΟΛΥΜΠΙΟΝΚΑΙΤΑΙ . .
ΠΟΣΕΙΔ - - - - -
- - - - - - -
- - - - - - -
- - - - - - -
- - - - - - -
- - - - - - -

a.

- - - - - - - - - -
- - - - - - - - - -
- - - - - - - - - -
- - - - - - - - - -
- - - - - - - φροντιξεῖν
ὑπὲρ τῶν ἁμετέρων] βασιλέων καὶ τᾶν
ἁμετερᾶν βασιλ]ίδων πᾶσαν παρ-
εχόμενος τυγχάνε]ι εἰς ἁμὲ εὔνοιαν
τά τ᾽ ἄλλα καὶ κατὰ τὸν] γάμον, ὃν παρεσκευ-
άσαντο, ἔδοξε Σ]υρακοσίοις φανερὸν δὴ
- - - - - τοσούτοις ἔτεσι - -
ἐπὶ τῶν πρ]ότερον ἀγημένων
ἁμῶν] - - - αὐτᾷ ὑπάρχ - - -
- - - - - τό τε κοιν[ὸν
- - - - - - - - -
- - - - - - - - -
- - - - - - - - -

b.

- - - - - - - - - -
- - - - ἐὰν μη]δεν[ὶ] ἐξου[σίαν
διδῶτε πράσσειν ἃ [ἂν ὀμόσητε μὴ
πραξεῖν, ἔτι δὲ καὶ [ἐάν, καθάπερ
οἱ πατέρες ὑμῶν κα[τέδειξαν, ἐθελήσητε
διαφιλάσσειν ἃ ἐντὶ [δίκαια.

Ὅρκιον βουλᾶς
καὶ τῶν ἄλλων.
Ὀμνύω τὰν Ἱστίαν [καὶ τὸν Ζᾶνα
τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὰ[ν Ἥραν καὶ τὸν
Ποσειδ[ᾶν καὶ τὰν Ἀμφιτρίταν etc.

Fragmentum decreti, quo Syracusani cum Senatu et populo quodam nescio quid pacti esse videntur. Reges et reginae videndum ne sint Hiero II. et Gelo eorumque uxores. Certe si tit. *a.* vs. 9. bene intelligo, res ad nuptias Gelonis Hieronis II. filii et Nereidis Pyrrhi filii referri potest. Conf. ad n. 5369. Notabilis locutio est τῶν πρότερον ἀγημένων ἁμῶν de prioribus regibus, qui certe nomen regium usu non sanxisse videntur. Vide Vol. I. n. 16. Conf. Vol. I. Add. p. 898.

Tit. *b.* vss. 7. 8. extr. nihil excidisse puto. Quippe ex iis quae praecedunt patuit, qui Senatus intelligendus sit. Et verba ὅρκιον βουλᾶς καὶ τῶν ἄλλων medium spatium columnae videntur occupasse. De formula iurisiurandi conferri possunt tituli Cretenses Vol. II. n. 2554. 2555. ex quibus dedi supplementa. Ἱστία nota forma Dorica est p. Ἑστία. Vide Ahrens de linguae Graec. dial. T. II. p. 121.

5368.

Ibidem, in basi marmorea tres pedes longa, duos alta, totidem lata, cuius ex vestigiis trium foraminum aram vel tripodem impositum fuisse Lupus coniicit; basis reperta a. 1734. inter duos portus Syracusarum fuit in aedibus episcopi et asservatur in museo Syracusano (vide Vincenzo Politi Guida per le antichità di Siracusa p. 1.). Titulum edidit Lupus Dissert. de Severae Martyris epitaph. c. XI. p. 90. unde repetiit Murator. T. I. p. CXII. 1. Apographum ab amico acceptum A. F. Gorius a. 1734. transmisit Dorvillio, qui edidit Sicul. p. 580. (cf. p. 460.). Deinde edidit Castellus princeps Turris Mutiae Inscr. Sic. Cl. I. 1. p. 1. Ex Lupo dedit Donatus Suppl. ad Murat. p. 11. c. not. et ex Castello p. 60. 1. Rursus transcripsit Sestinus Lettere scritte dalla Sicilia 1780. T. III. p. 113. (conf. Jagemann Magaz. d. Ital. Litt. Vol. IV. p. 222.) Ex Castello repetiit etiam Münter Nachrichten von Neapel u. Sicilien 1790. p. 337. Habet etiam Biscari Itin. Sic. 1817. p. 263. Transcripserunt praeterea Hoare Itin. Ital. et Sicil. Vol. II. p. 151. Smyth Mem. descript. of Sicily Lond. 1824. p. 173. et citant Osannus de Philistide Syrac. reg. p. 16. Vinc. Politi Repertorio di antichi monumenti Siracusani Girg. 1835. 8. R. Rochettus Mém. de l'Inst. Roy. de France T. XIV. P. II. p. 246. Habeo etiam ex schedis Panofka et ex schedis Odofr. Mülleri.

ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΑΓΕ . . . . .
ΙΕΡΩΝΟΣ ΙΕΡΟΚΛΕΟΣ
ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΙ ΘΕΟΙΣ ΠΑΣΙ

Vs. 1. extr. Biscari pro ΑΓΕ habet ΑΠΕ, Panofka ΑΡΞ. Sed ΑΓΕ certum esse testatur Rochettus qui vidit lapidem.

Βασιλέος ἀγε[ομένου] Ἱέρωνος Ἱεροκλέος Συρακόσιοι θεοῖς πᾶσι.

Rex Hiero II. est, cuius patrem Hieroclem fuisse a Gelone stirpem trahentem consentiunt scriptores rerum, Pausanias VI, 12, 2. et Iustinus XXIII, 4. (cf. Paul. Leopard. Emend. XVII, 10.). Quibus Osannus l. c. p. 16. adiecit Archimeli epigramma ap. Athen. XII. p. 209. et Argum. Theocriti XVI. ubi male Ἱέρων ὁ Γέλωνος scriptum est, quum exspectes Ἱερώνυμος, quod proposuit Osannus, vel Ἱερώνυμος Γέλωνος ἀπόγονος. Vs. 1. extr. Lupus, Gorius, Dorvillius coniecerunt ἀγεμόνος. Mitto Muratorii et Münteri commenta. Illos sequitur Rochettus, qui ἀγεμόνος restituendum arbitratur vel ob locum Polybii VII, 4, 5. de Pyrrho disserentis: Σικελιῶται πάντες εὐδόκησαν σφῶν αὐτῶν ἡγεμόνα εἶναι καὶ βασιλέα. At verbo opus esse videtur. Nec male Lupus cogitaverat de ἀγεμονεύοντος. Dedimus igitur quod suggessit n. 5367. ubi reges priores οἱ πρότερον ἀγημένοι audiunt. Formam ἀγευμένω de industria repudiavimus. De vocabulis εο non contractis apud Siculos vide Ahrens. de ling. Graec. dial. II. p. 219. qui p. 406. de mitiore Doride Siculorum agit.

5369.

Ibidem, in theatro, in podio praecinctionis superioris, in cuneis, litteris cubitalibus. Inscriptiones cun. III. et VII. a. 1756. repperit Comes Gaetani (vide Opusc. Sicil. nuov. racc. T. VII. p. 176. Magaz. encyclop. par Millin a. 1805. T. VI. p. 380. Memorie encicloped. Romane sulle belle arti, 1806. T. I. p. 25. conf. Biscari Viaggio per tutte le antichità della Sicilia, Nap. 1771. p. 74. Panormi, 1817. p. 284. et Riedesel Itin. Sic. interpret. Germ. Turici, 1771. p. 94 sq. s. Viaggio in Sicilia, 1821. p. 63.); edidit Andreas Pigonatus Stato presente degli antichi monumenti Siciliani, 1767. tab. XVII. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. VII. n. 2. p. 61. (p. 65); deinde dedit Münterus Nachrichten von Neapel und Sicilien, 1790. p. 362. Inscriptionem cun. III. transcripsit etiam Sestinus Lettere scritte dalla Sicilia, T. III. 1780. p. 118. (conf. Jagemanni Magazin der Ital. Litt. Vol. IV. p. 223.). Inscriptionem cun. II. repperit Landolina a. 1804. (vide Magas. encyclopéd. 1805. T. VI. p. 381. Memorie encicloped. Rom. cett. 1806. T. I. p. 28.); repetierunt Andr. Gierlevius Breve over Italien og Sicilien, Hafn. 1807. p. 277. Capodieci Antichi monumenti di Siracusa, 1813. T. II. Kephalides Reise durch Ital. u. Sicil. Vol. II. p. 31. Viscontus Iconogr. Gr. Vol. II. p. 28. Münterus Miscell. Hafn. I, 1. p. 206. Inscriptiones cun. IV. V. repperisse dicitur Logotheta, ecclesiae cathedralis Syracusanae Canonicus; vide Memorie enciclop. Rom. 1806. T. I. p. 151. (conf. Kephalides l. c.) Inscriptiones cun. II - IX. repraesentat tabula a Landolina-Nava patricio Syracusano et equite Hierosolymitano a. 1804. confecta et in museo Syracusano reposita, unde editae sunt Class. Journ. 1812. T. VI. p. 391. Tractarunt Logotheta, ecclesiae cathedralis Syracusanae Canonicus Magaz. encyclop. a. X. (1805.) T. VI. p. 381 sq. (conf. Memorie enciclop. Rom. T. I. p. 53 sq. et p. 151 sq.) Panofka lettera a S. E. il Duca di Serradifalco sopra una iscrizione del teatro Siracusano, 1825. Fr. Osannus de Philistide Syracusarum regina commentatio, Gissae 1825. (conf. Osannus Auctar. Lex. Gr. p. 39.) Letronnius Journ. des Sav. 1827. p. 387 sqq. Göttlingius Mus. Rhenan. a Welckero et Näkio edit. a. II. 1834. p. 103 sqq. conf. p. 189 sq. Radulphus Rochettus ibid. 1836. p. 64 sqq. et Mém. de l'Inst. Roy. de France T. XIV. P. II. 1840. p. 257 sqq. Inscriptionem cun. III. repetiit Hoare Class. Tour through Italy and Sicily, 1819. T. II. p. 152. Inscriptiones cun. II. III. V. VII. repetiit Hughes Travels in Sicily, 1820. T. I. p. 99. Inscriptiones cun. II. III. V. Smyth Itin. Sicil. 1824. p. 166. Omnes Donaldson Suppl. to the Antiquities of Athens, Lond. 1830. fol. p. 48 - 51. tab. IV. V. ex tabula opinor Landolinae; Theod. Mommsen in Mus. Rhen. IV. 1845. (1846.) p. 626. (conf. Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1846. p. 84.) Inscriptionem cun. III. dedit etiam Greverus zur Erklärung des Theokritos, p. XXI. Inscriptiones cun. II. III. IV. VII. habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri; inscriptiones cun. V. et VII. ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Cuneus II.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣΝΗΡΗΙΔΟΣ

Cuneus III.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣΦΙΛΙΣΤΙΔΟΣ

Cuneus IV.

ΒΑΣΙΛ . . . . ΝΟΣ

Cuneus V.

ΔΙΟΣΟΛΥΜΠΙΟΥ

Cuneus VI.

ΠΑΝ . . . Δ . . . . . . ΑΝ . .

Cuneus VII.

. . ΡΑΚΛΕΟΣ . ΡΑΤ . . . ΦΡΟΝΟΣ

Cuneus VIII.

Δ . . . Α . . . Ρ . . . . .

Cuneus IX.

- - - Τ - - - -

Cun. I. Landolina notat inscriptionem esse evanidam; cuius hodie ne vestigium quidem superesse testatur Rochettus. Murum praecinctionis ibi destructum esse monet Göttlingius. Cun. II. in schedis Schouwii ab Osanno prolatis habetur: ΒΑΣ.Λ .ΣΣΑΣΝΗΡΗ.ΔοΣ. Cun. III. Cast. et inde ut videtur Hoare ΦΙΛΙΣΤΙΔΩΣ, Sest. ΦΙΛΙΣΣΤΙΔΟΣ. Cun. IV. Land. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ.... ΝοΣ, Log. Roch. Müll. Momms. ΑΣΙΛ ΝοΣ, Göttl. ΒΑΣ.... ...ΝοΣ, quae composui. Ad hunc cuneum ex parte pertinere videntur ea, quae ex schedis Capodieci protulit Kephalides Itin. Ital. II, 31. ΑΣΙΛ∴..Νο.ΕΣ ...Χ...Ο. Cun. V. Logoth. ΔΙοΣ, Landol. ΔΙοΣ όΛΥ..ΙοΥ, Thorl. ΔΙοΣοΛΥΜΠΙοΥ, Capodieci teste Kephalide ΔΙοΣΟΛΥΜΠΙΟΥ, Göttl. ...ΣοΛΥ....; Roch. nihil vidit nisi Σ, qui monet: „*l'aquéduc d'un moulin, construit dans cette partie du théâtre, a caché ou détruit le reste de l'inscription qui s'y lisait encore entière, à se qu'il paraît, dans le dernier siècle.*" Cun. VI. Landol. quod dedi; Roch. nihil ibi vidit nisi Σ; Göttl. ne id quidem, notans nimis corruptam eam muri partem esse. Cun. VII. Pig. .... Α ΚΛΕοΣ.....ΦΡοΝΙ...., Gaet.....ΚΛΕοΣ....ΡΑΤ ...ΦΡΟΝ, Riedes. ΑΓΛΕοΣ vel ΑΓΛΕοΓ, Münt. ΡΑ ...ΦΡοΝ, Thorl. ΗΡΑΚΛΕοΣΕΥΦΡοΝΙοΥ, Landol. Η.ΑΚΛΕοΣΕ.ΦΡοΝΙοΥ (unde viri docti certatim fecerunt ΗΡΑΚΛΕοΣΦΡΟΝΙΜΟΥ vel ΗΡΑΚΛΕοΣ ΕΥΦΡΟΝΙΟΥ (vide Capodieci Antichi monumenti di Siracusa, T. II. §. 17. 18. 20. La Verità in prospetto, Messina, 1818. 8. p. 74.), alii ΙΕΡοΚΛΕΟΣΕΥΦΡΟ ΝΟΣ, alii ΗΡΑΚΛΕΙΑΣΙΕΡΩΝΟΣ (vide Panofka l. c. p. 20. et p. 41.)), Roch. ΑΝΔ ΡΑ‾ΔΦΡοΝο>, Göttl. ...ΑΡ...ΡΑΣ...ΦΡοΝοΣ, Müll. ΒΑ - - - - - - - ΓΡοΝ, Mommsen ...ΛΙΙΣΟ—ΡΑΊ ΦΡοΝο. Cun. VIII. IX. Landol. quod dedi. Rochettus monet in octavo et nono cuneo vestigia esse litterarum, quae dignosci nequeant. Nec quidquam ibi repperunt Göttlingius, Mommsenius, qui praeterea in amphitheatro Syracusano quum alias inscriptiones Latinas invenit tum has litteras Graecas: ΡΣΙΟΥΨ.

Cun. II. Βασιλίσσας Νηρηΐδος. Cun. III. Βασιλίσσας Φιλιστίδος. Cun. IV. Βασιλ[έος Γέλω]νος aut Ἱέρω]νος. Cun. V. Διὸς Ὀλυμπίου. Cun. VI. - - - - - - Cun. VII. [Ἡ]ρακλέος [κ]ρατ[ερό]φρονος. Cun. VIII. - - - - - - Cun. IX. - - - - - -

Inscriptiones patet esse ex aetate Hieronis II. Hieroclis filii, qui memoratur n. 5368. In medio cuneo (v.) scriptum est Διὸς Ὀλυμπίου. Quae ad dextram nomina incisa sunt, ea ad familiam regiam pertinent. Iam Hiero II. ex coniuge sua, quam Leptinis filiam vocat Polybius I, 9. filium suscepit Gelonem, cui constat Nereidem Pyrrhi Epiri regis filiam nupsisse (vide Pausan. VI, 12. conf. Polyb. VII, 4. 5. Iustin. XXVIII, 3.). Nereis ea vocata est, quia Thetis parens Pyrrhi et Aeacidarum censebatur. Huius igitur Nereidis nomen in cuneo II. perscriptum esse vidit etiam qui repperit inscriptionem Landolina, contra quem quae disputavit Logotheta l. c. in lemmate, merae nugae sunt. Gelo Nereidis maritus etsi vivo patre vita decessit (Liv. XXIII, 30.), tamen regio nomine ornatum fuisse quum ex hoc Nereidis titulo colligi potest, tum ex Diodori Excerpt. XXVI. p. 568. Wessel. apparet. Atque Osannus etiam Polybii verbis V, 88, 5. usus est, ex quibus non sine ratione collegit Geloni iuxta patrem in administrando regno aliquas partes fuisse. Itaque Gelonis regis nomen in alio cuneo perscriptum esse consentaneum est. ΓΕΛΩΝοΣ vel ΙΕΡΩΝοΣ in cuneo IV. scribi posse viderunt etiam alii; in his Rochettus. Multa a viris doctis disputata sunt de altera regina Philistide, cuius nomen frequens est in nummis Syracusarum (vide Eckhel. D. N. T. I. p. 265. conf. Rochettus l. c. p. 248 sqq.) et indicari videtur etiam glossa Hesychii: Φιλιστίδιον, νόμισμά τι. Ut mittam priorum de Philistide sententias, Eckhelius, perperam is de fide tituli theatri Syracusani dubitans, eam pro uxore Hieronis I., Viscontus (Iconogr. Gr. T. II. p. 24.) pro filia Gelonis I. habuit eiusque in memoriam nummos ab Hierone II., qui genus a Gelone illo repetere dicatur, Philistidis nomine percussos esse dictitavit. Mitto Mannerti commentum. Ex his demonstrari non potest nisi hoc, nummos ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣΦΙΛΙΣΤΙΔοΣ ex aetate Hieronis II. esse. Atque ut litterarum forma in nummis Philistidis exhibita eadem est quae in his theatri inscriptionibus conspicitur, ita has omnes ad eandem aetatem pertinere inprimis ex forma litterarum probari potest. Et nomina quidem cun. II. et III. manifesto eiusdem aetatis esse Osanno affirmavit Schouwius. Itaque, quoniam de Nereide regina constat, Osannus Philistidem quum demonstrasset Hieronymi nepotis Hieronis II. coniugem esse non posse, Hieronis II. uxorem esse iudicavit eandem, quam vulgo Leptinis filiam ferunt. Nec videtur de hac coniectura dubitari posse. In eandem sententiam disputavit Panofka, et postea Rochettus, qui quidem quaestione de varietate imaginis in nummis Philistidis expressae composita in immatura morte huius reginae causam quaerendam putavit, cur nihil de ea apud scriptores rerum annotatum reperiatur. Qua in re non immorandum censemus propterea, quod qui de Sicilia egerunt, eorum scripta deperdita sunt. Priusquam ad alteram partem cuneorum veniamus, videndum quid sibi velint nomina in his incisa. Paucis Viscontus (Iconogr. Gr. T. II. p. 22. (p. 28.) not. 1.) monuit nomina regum et reginarum Syracusarum distinguendis cuneis inserviisse. Qua explicatione minus perspecta rem pluribus persecutus est Panofka. Statuit is inscriptionibus his locos designari spectatoribus assignatos. Hinc genitivus nominum a voce suppressa τόπος dependere videbatur (cf. Annal. Inst. Archaeol. Rom. T. I. p. 345.), ut in titulis theatri Melii Vol. II. n. 2436. et cuneo v. ΑΜΦΙΠΟΛΟΥΔΙΟΣΟΛΥΜ ΠΙΟΥ explendum vel intelligendum esse, probante Eberto Σικελικῶν, I. p. 128. Hanc explicationem adoptatam etiam a Letronnio iure refutavit Göttlingius, qui docuit singulas κατατομὰς s. cuneos theatri Syracusani de diis familiaque regia denominatas fuisse, monens sedes spectatoribus in theatris secundum ta-

bulata et cuneos solitas esse assignari (vide Marini fratr. Arv. T. I. p. 131.). Haec autem nomina idem putat mediae praecinctionis podio litteris praegrandibus incisa esse, quo facilius intrantibus in orchestram spectatoribus conspici possent. Nec secus de significatione harum inscriptionum statuerunt Hughes, Donaldson, Rochettus; recteque ab iis iudicari sponte patet. Atque Hughes quidem monuit videri etiam in tesseris theatralibus nomen cunei praeter numerum sedis indicatum fuisse. Quam in rem Rochettus citavit tesseras theatrales superstites nominibus ΑΠοΛΛΩΝ, ΚΑCΤѠΡ, ΑΡΗC, et notis numeralibus insignitas (vide Fabretti Inscr. c. VII. p. 530. Caylus Recueil III. tab. 77. n. 1. IV. tab. 54. n. 3. 4. 5. 6. Pitture d'Ercolano T. IV. Praef. p. III sqq.), in quibus nomina deorum cuneos significare videntur, notae numerales autem numerum sedium (conf. Morcelli Dissertaz. delle tessere degli spettacoli Romani, ed. Labus, Milan. 1817.). Apte Rochettus etiam ad Taciti Annal. II, 83. verba provocavit: „*Equester ordo cuneum Germanici appellavit, qui Juniorum dicebatur.*"

Göttlingius putat in parte orientali praecinctionis hominum, in occidentali deorum nomina incisa esse; quo sane deducere videtur cunei VII. inscriptio, quae est Ἡρακλέος κρατερόφρονος, ut viderunt viri docti. Suspicatur igitur cun. VI. fuisse ΠΑΝΤΡοφοΥΔΑΜΑΤΡοΣ, cun. VIII. et IX. autem de Diana et Apolline denominatos esse. Quamquam aliquis dixerit etiam ibi nomina familiae regiae inserta fuisse. Duas Hiero II. filias habuit Damaretam et Heracleam, quarum maritos memorat Livius (XXIV, 4.) Andronodorum et Zoippum, ab Hierone Hieronymi regis designati cum aliis tutores constitutos. Has Panofka putavit et ipsas memoratas esse in his theatri inscriptionibus; neque id improbabile. Ac sane alterius nominis vestigia deprehenderis cun. VIII. Sed certi nihil statui potest, Restant cun. I. et IX. qui semicirculum claudunt. In illo Göttlingius putabat fuisse ΒΑΣΙΛΕοΣ ΓΕΛΩΝοΣ; non male; nisi credideris extremos ab utraque parte cuneos (I. IX.) et ipsos de diis nomina indita habuisse fortasse praesidibus illis theatri et palaestrae. Admissa autem Göttlingii coniectura, cuneo IV. Βασιλέως Ἱέρωνος reddideris. Sed ut coniicere plura non lubet, ita etiam coniecturam Göttlingii missam facimus, qui ad inscriptiones singulas deorum, regum, reginarum imagines positas fuisse putat ductus foramine quadrato in podio praecinctionis ad cun. II. etiam nunc extante.

5369. *b.*

Syracusis fragmentum nuper repertum in amphitheatro; edidit Matranga in Annal. Inst. arch. Rom. T. XVI. 1844. p. 244. conf. tab. N.

ΝΕΑΝΙΙ
ΔΞΟΝΤΑΙ
ΙΔΑΠΑΝ
ΣΣΑΙΣC
ΤΛΓ

Vs. 1. νέαν; vs. 2. ἄ]ξονται? vs. 3. - ἴδα παν - vs. 4. fortasse βασιλί]σσαις.

5370.

Fragmentum *Syracusis* repertum asservatum Panormi in museo regiae Academiae; edidit Castellus Inscr. Panormit. 29. p. 16. Inscr. Sicil. Cl. XVIII. 37. p. 268.

. . . . ΣΙΟΣ . . . . .
. . . . ΟΓΕΝΕ . . . . .
. . . . ΡΙΣΤΩΝ . . . . .
. . . . ΜΜΩΝΙΟ . . . .
. . . . . . ΡΙΔΑΣΣΤΡΟΒΙΛ . . . . . .
. . . . ΙΕΡΩΝ
. . . . ΣΤΡΑΤΟΣΣΩΣΤΡΑ . . . .
. . . . . . ΙΡΟΣΣΩΣΙΠΟ . . . .
. . . . ΟΝΤΟΝ
. . . . . ΤΟΥΝΙΜΦΟΔ . . . .
. . . . . ΥΑΠΟΛΛΩ . . . .
. . . . . . ΥΜΦΙ . . . .

- - - - - Σώ]σιος,
- - - - Δι]ογένε[ος,
- - - - Ἀ]ρίστων[ος,
- - - - Ἀ]μμωνίο[υ,
- - ρίδας Σωστρά[του,
- - ἱερῶν
Σώ]στρατος Σωστά[του,
- - - ρος Σωσίπ[π]ο[υ,
- - - όντ[ω]ν
- - - τοῦ Ν[υ]μφοδ[ώρου,
- - - το]ῦ Ἀπολλω[νίου,
- - - - Ν]υμφί[ου - - -

Est fragmentum catalogi ad res sacras pertinentis. Vs. 8. videtur Ἀλέξανδ]ρος vel simile nomen fuisse. Vs. 9. vide ne fuerit ἐπὶ ἀρχ]όντων.

5371.

Syracusis; edidit Octavius Caietanus Isagoge ad histor. sacr. Sicul. cap. XXX. p. 216. Panorm. 1707. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. I. 32. p. 15. sive 29. p. 13.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΤΑΤΡΙΚΛΕΙΝ . .
ΚΑΙΤΩΝΒΩΜΟΝ
ΝΥΜΦΑΙΣ

Ἀριστοβούλα Θεοδώρου τὰ τρικλείν[ια] καὶ τ[ὸ]ν βωμὸν Νύμφαις.

Triclinia notante Castello nunc lecti discubitorii sunt, qui in templis sternebantur ad epulas sacras concelebrandas. De his idem ablegat ad Io. Nixon. Dissert. ad Marmor. Estonian. ed. Lond. 1744. p. 27.

5372.

Syracusis; Latine edidit Octavius Caietanus Isagoge ad hist. sacr. Sicul. cap. III. p. 19. unde repetiit Castellus Inscr. Sicul. Cl. III. 3. p. 22. sive 2. p. 19. monens: „*Graeca desiderantur*".

Dum esset sacerdos Syriae Deae
Tiberius Tiberii f.
Pontifex fil. Dapsili
Amphilobi vero Paeadia qui fuit Theodori qui fuit
Morrecini qui iusta fecere
Praesides Syriae Deae singulis annis
P. Plonus P. filius
M. Pomponius Di - - - -
L. Lucinius - - - - -
L. Octavius L. - - - -
T. Phaecius - - - - -
Attale - - - - - -
Eutich - - - - - -

Ad haec Castellus multa de dea Syria, quae non attinet referre. Vs. 4. init. *Amphilochi* fuerit. Male translata non lubet nitori Graeco reddere.

5373.

Ibidem; edidit Gruter. p. CLXXIII. 9. e schedis Verderi; restituit Scaliger in notis ad Gruter. p. CCCVI sq. quam restitutionem dedit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 15. n. 107. ex eoque Castellus Inscr. Sicil. Cl. VII. p. 77. n. 24. (p. 72. n. 23.). Tractarunt R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, p. 67. edit. alt. p. 294 sq. Osannus Kunstblatt 1832. p. 306.

ΠΙΚΙΑΤΗΣ·ΑΙΓΑΥΙ
ΑΤΟΔΥΜΑΣΟΙΚΟΙΔ
ΟΜΗΣΑΣΠΕΛΕΟΡΟΝ
ΤΟΙΣΑΥΤΟΥΥΕΕΣΣΙ
ΕΔΩΚΕΤΑΙΠΟΔ

Haec Scaliger l. c. ita restituit: ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ ΑΙΓΑΥΙΟΣΑΣΤΟΔΥΜΑΣΟΙΚΟΔΟΜΗΣΑΣΠΕΛΕ ΘΡΟΝΤΟΙΣΑΥΤΟΥΥΕΕΣΣΙΝΕΔΩΚΕΤΑΙΠΟΔΩΝ. Vss. 1. et 3. recte, ut videtur; non item reliqua. Vs. 3. etiam Maffeius Art. crit. lapid. III. p. 102. legit *πλέθρον*. Nihilo vero minus titulum a Scaligero compositum ut apographum iustum repetierunt Gualtherus, Castellus, Rochettus, Osannus. Dedimus igitur apographum a Grutero expressum, quod ita legimus:

᾿Ε]πικ[ρ]άτης, Αἰγᾶ υἱ[ός], - - - - οἰκοδομήσας
πέλε[θ]ρον τοῖς αὑτοῦ υ[ἵ]εσσι ἔδωκε τᾷ πό[λει - -

Epicrates, quod *πέλεθρον* aedificaverat filiis suis, mox donavit urbi. *Πέλεθρον* est quod alibi a forma quadrata vocatur *πλέθριον* vel *πλέθρον*, aedificium in speciem theatri exstructum ad usum luctatorum. Tale aedificium fuit Elide (vide Pausan. VI, 23, 2.), fuit Antiochiae in Syria (vide Libanius *περὶ τοῦ πλέθρου*). De posteriore cf. Odofr. Müller. Antiquit. Antioch. p. 94 sq. qui etiam huius ipsius tituli meminit. Haec scripseram priusquam comparuit Rochettanae epistolae ad Schornium altera editio, in qua *πλέθρον* eodem modo explicatur. De nomine patris *Αἰγᾶ* Rochettus comparat formam *Εἰσᾶς* (Vol. I. n. 275. 277. 287.). Difficultas est vs. 2. in ductibus ΑΤΟΔΥΜΑΣ, pro quo Reinesius proposuit ΛΑΤΟΥΜΙΑΣ (voluit *λατομίας*), male ille hoc referens ad verbum *οἰκοδομήσας*. Rochettus, qui Scaligeri commentum ΑΣΤΟ ΔΥΜΑΣ pro genuina lectione habuit, formam eam Doricam putavit esse nominis *᾿Αστυδάμας* (*ὁ καὶ ᾿Αστυδάμας*). Sed scilicet subesse longe aliud videtur, fortasse nomen magistratus, quem gessit Epicrates quum *πέλεθρον* aedificandum curabat. Conieceris fuisse ΑΣΤΥΝΟΜΑΣ, *ἀστυνόμας* (i. e. *ἀστυνόμης*, *ἀστυνόμος*). Utut est, illud apparet nihil esse, cur Epicratem nostrum cum Rochetto in artificum numero ponendum esse putemus. Nam *οἰκοδομήσας* bene dictum est etiam de eo, qui suis sumptibus aedificavit; id quod etiam Osannus pluribus, quam opus erat ostendit.

5374.

Ibidem, in aedibus Alfonsi Lagunae in basi statuae muliebris marmoreae; ea stolam habet subtilissimam, qualem nostri sacerdotes gestant, sub mamillis cinctam, quam alia deinde vestis discincta obtegit; edidit Gruter. p. MXXI. 1. „e Vallamberti schedis Metellus"; et Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. n. 108. p. 15. hinc repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. VII. 15. p. 74. (p. 69.) Citat R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, p. 91. edit. alt. p. 492.

ΖΗΝΩΝ
ΑΦΡΟΔΕΙCΙ
ΕΥCΕΠΟΙΕΙ

Vs. 2. extr. Grut. ΔΕΙCΙΙ. Vs. 3. init. Gualth. ΟC, Grut. ΕΥC.

Ζήνων ᾿Αφροδεισιεὺς ἐποίει.

Zeno hic statuarius notus est aliunde. Conf. n. 6151. et Sillig. Catal. artific. s. n.

5375.

In museo Syrcusano in ansis vasorum; edidit Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterthumswissensch. 1846. n. 97. p. 771.

ΕΠΙΑΓΕΣΤΡΑΤΟΥ
ΕΣΜΟΦΟ

ΕΠΙΑΤΕΣΤ ΤΟΥΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ

᾿Επὶ ᾿Αγεστράτου. [Θ]εσμοφο[ρίου.
᾿Επὶ ᾿Α[γ]εστ[ρά]του. Θεσμοφορίου.

Hic titulus et qui deinceps sequuntur figulinas chronologicas sistunt. Archon eponymus cum praepositione ἐπὶ vel etiam sine praepositione exhibetur casu secundo (conf. Elem. epigr. Gr. p. 344.), addito plerumque mense. De singulis vide ad n. 5751. Alterum exemplar vasis Leontinis Romam ad Braunium allatum esse refert Theod. Mommsen Zeitschr. für Alterthumswiss. 1846. n. 97. p. 771.

5376.

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1846. n. 97. p. 771.

ΕΠΙΑΙΝΗΣΙΔΑ Υ ΖοΜΙοΥ

Ἐπὶ Αἰνησιδά[μο]υ. [Βαδρ]ομίου.
Legit Mommsen. Idem archon habetur n. 5619. *b.*

5377.

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1846. n. 97. p. 774. n. 49.

ΝΕΑΙΝΙΟΥ
ΣΜΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ] Αἰνίου. Σμινθίου.
De mense vide ad n. 5751.

5377. *b.*

Syracusis, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΠΙΑΛΕ⁻ΙΜΑΧΟΥ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐ]πὶ Ἀλε[ξ]ιμάχου. Ὑακινθίου.
Idem archon habetur n. 5377. *c.* 5507. 5655. 5751. 3.

5377. *c.*

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1846. p. 97. p. 771.

ΕΠΙΑ
ΜΑ\C
ΑΜΙ

Ἐπὶ Ἀ[λεξι-
μά[χου. Ἀρτ-
αμι[τίου.

De archonte vide n. 5377. *b.* Idem archon cum mense eodem n. 5507. Conf. ad 5751.

5377. *d.*

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen l. c. referens in altera eiusdem musei legi ΕΠΑΝΑΞ.

ΕΠΙΑΝΑΞΙ
ΒΟΥΛΟΥ
ΔΑΛΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀναξιβούλου. Δαλίου.
Idem exemplar editum esse ab Avolio III, 24. (vide n. 5751. 4.) monet Mommsen.

5377. *e.*

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen l. c. p. 772.

ΕΠΑΡΙΣΤΟ
ΓΕΙΤΟΥ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Ἐπ' Ἀριστογείτου. Ἀρταμιτίου.
Eundem archontem habes n. 5478. 5751. 6.

5378.

Syracusis, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΕΠΙΑΡΧΙΛΑΙΔ
ΚΑΡΝΕΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀρχιλαΐδ[α]. Καρνείου.
Eundem titulum integriorem ex vase Leontinis Romam ad Braunium delato memorat Th. Mommsen l. c. p. 772. De archonte conf. n. 5645. 5751. 10.

5379.

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen l. c. p. 773.

ΕΠΙΔ
ΝΕΤΟ
ΠΑΝΑΜ

Ἐπὶ Δ[αμαι-
νέτο[υ.
Πανάμ[ου.

Idem archon habetur n. 5661. 5661. *b.* 5751. 35.

5379. *b.*

Syracusis, apud Ab. Stella, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen l. c. p. 773.

ЄΠΙΔΑΜΟ
ΘЄΜΙΟC

Ἐπὶ Δαμοθέμιος.
De archonte conf. n. 5379. *c.* et n. 5661. *c.*

5379. *c.*

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit idem ibidem.

ΞΠΙΔΑ
ΘΕ ΜΟΣ

Ἐπὶ Δα[μο]θέ[μι]ος.
Conf. n. 5379. *b.*

5380.

Syracusis, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΕΠΙΕΥΔΑ
ΜΟΥ
ΚΛ. . . . ΟΥ

Ἐπὶ Εὐδάμου. Κ[αρνεί]ου.

Ex museo Syracusano titulum ΕΠΙΕΥΔΑ ΜΟΥ ΠΑΝΑΜΟΥ enotavit Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1846. n. 97. p. 773. n. 29. Conf. n. 5748. *b*.

5380. *b*.

In museo Syrasusano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen l. c. p. 780.

ΚΝΙΔ
ΕΥΚΡΑ
ΤΕΥΣ

Κνιδ[ίου.
Εὐκρά-
τευς.

De Κνιδίῳ conf. n. 5497. *b*. 5619. *e*. Eucratem archontem cum mense Ἀγριανίῳ habuisse Avolium testis est Mommsen l. c. n. 29. *a*.

5380. *c*.

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen l. c. p. 773. n. 30.

ΕΠΙΗΡΑΓΟΡΑ: ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Ἐπὶ Ἡραγόρα. Ἀρταμιτίου.

5380. *d*.

In museo Syracusano; edidit idem ibidem p. 773. n. 31.

ΕΠΙΗΡΑΚΛ. . . Α
ΑΤΡΙ Υ

Ἐπὶ Ἡρακλ[είδ]α. Ἀ[γ]ρι[ανίο]υ.

5380. *e*.

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit idem ibidem n. 33.

ΕΠΙΘΕΣΛΓΟΡΟΣ ΠΑΝΑΜΟΥ
(Balaustium)

Ἐπὶ Θέσ[τ]ορος. Πανάμου.

Idem titulus videtur esse n. 5483. *b*.

5380. *f*.

Syracusis, apud Ab. Stella; edidit idem ibidem n. 35.

ΕΠΙΙΕΡΩ Σ
ΠΑΝΑ

Ἐπὶ Ἱέρω[νο]ς. Πανά[μου.

Archon idem est n. 5519. Conf. n. 5751. 20.

5381.

Syracusis, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΕΠΙΚΑΛΛΙΚΡΑ
ΤΙ . Σ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Καλλικράτ[ευ]ς Ὑακινθίου.

Archon idem habetur n. 5677. *b*. Idem vasculum, ut videtur, n. 5748. *c*. Archontem sine mense habuit Avolius l. c. ad n. 5751. p. 94.

5381. *b*.

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen l. c. p. 774. n. 41.

ΕΠΙΚΛΕΥΚΡΑ
ΤΕΥΣ
ΑΓΝΟΝΙΟΥ

Ἐπὶ Κλευκράτευς Ἀγ[ρια]νίου.

Archon idem habetur n. 5520. 5664. *b*. 5664. *c*. 5751. 23.

5381. *c*.

Syracusis, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΕΠΙΚΡΑΤΙΔΑ
ΔΕΥ
ΠΑΝΑΜ

Ἐπὶ Κρατίδα. Πανάμ[ου] δευ[τέρου.

Idem archon videtur esse n. 5525. 5619. *f*. Eundem titulum Leontinis Romam ad Braunium delatum esse docet Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1846. n. 97. p. 774. n. 45.

5382.

Syracusis, in manubrio operis fictilis; edidit Gualther. Ant. tabb. Sic. cet. p. 12. n. 88. unde dedit Castellus Inscr. Sic. Cl. XV. p. 204. e. 9. (p. 194. n. 7.) Citat Corsinus Fast. Att. T. II. p. 424. qui Gualtheri pravam interpretationem adscicit.

ΕΠΙΝΙΚΑΣΑ
ΓΟΡΑ
ΠΑΝΑΜΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΥ

Ἐπὶ Νικασαγόρα. Πανάμου δευτέρου.

Idem archon n. 5382. *b*.

5382. *b.*

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit Th. Mommsen l. c. p. 775. n. 50.

ΕΠΙΝΙΚΑΣΕΤΟΡΑΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Νικασ[αγ]όρα. Ὑακινθίου.
Idem archon n. 5382.

5382. *c.*

In museo Syracusano in vasculis; edidit Theod. Mommsen l. c. p. 775. n. 51. 52.

Π Ξ ΝοΦΑΝο ΔΑΛΙΟ

ΕΠΙΞΕΝΑ
ΦΑΝΕ

Ἐ]π[ὶ] Ξ[ε]νοφάν[ευς.] Δαλίο[υ.
Ἐπὶ Ξεν[ο]φάνε[υς.
Idem archon n. 5528.

5382. *d.*

Syracusis, apud Ab. Stella, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen l. c. p. 775. n. 53.

ΕΠΙΠΑΥ
CΑΝΙΑ

Ἐπὶ Παυ-
σανία.

Videtur idem titulus esse n. 5487. cf. n. 5454. Pausaniam mense Artamitio habuit Avolius l. c. ad n. 5751. p. 94.

5383.

Syracusis, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΕΠΙΠΥΘΟΓΕ
ΝΕΙ – ΔΑΛΙΟΥ

Ἐπὶ Πυθογένε[υς]. Δαλίου.

Integrum dedit Theod. Mommsen l. c. n. 98. p. 777. n. 58. qui refert vasculum ita inscriptum Leontinis Romam ad Braunium perlatum esse. Archon idem est n. 5619. *i.* Eundem mense Artamitio habuit Avolius l. c. ad n. 5751. p. 94.

5384.

Ibidem, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΕΠΙΣΩΣΙ
ΚΛΕΥΣ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Σωσικλεῦς. Ὑακινθίου.
Videndum, ne idem titulus sit n. 5534. Eandem inscriptionem dedit Theod. Mommsen l. c. p. 98. p. 777. n. 63. tradens Leontinis Romam ad Braunium perlatam esse.

5384. *b.*

Ibidem, in ansa vasis, apud Ab. Stella; edidit Theod. Mommsen l. c. n. 98. p. 777. n. 66.

ΕΠΤΙΜΑΣΑΓοΡΑΑΓΡΙΑΝΙοΥ

Ἐ[πὶ] Τιμασαγόρα. Ἀγριανίου.
Idem archon est n. 5751. 32.

5385.

Ibidem, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΕΠΙΤΙΜΟΔΙ
ΚΟΥ
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Τιμοδίκου. Ἀγριανίου.
Conf. n. 5488.

5385. *b.*

In museo Syracusano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsen l. c. n. 98. p. 778. n. 72.

ΕΠΙΤΙΜ
ΡΣ

Ἐπὶ Τι[μοκράτευ]ς.
Minus recte Τιμοκράτους coniicit Mommsen.

5385. *c.*

Ibidem; edidit idem l. c. n. 75.

ΕΠΙΤΙΣΑΓΟΡΑ
ΔΑΛΙΟΥ

Ἐπὶ Τισαγόρα.
Δαλίου.

5385. *d.*

Ibidem; edidit idem l. c. n. 76.

ΕΠΙΦΙΛΟΔΑ
Μ Ο Υ
ΑΓΡΓ ΙΙοΥ

Ἐπὶ Φιλοδάμου.
Ἀγρ[ιανί]ου.

5386.

Syracusis, in ansa vasis, in museo Marii Landolina-Nava; misit Münterus.

ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ ʼΑγαθοκλεῦς.

Idem nomen ex ansa vasis fictilis desumptum Syracusis extat etiam in schedis Odofr. Mülleri:

ΑΓΑΦΟΚΛΕ ʼΑγαθοκλε[ῦς].

Bis in museo Syracusano itemque inter Leontinas apud Braunium esse monet Theod. Mommsen l. c. p. 779. n. 89. Nomen videtur archontis esse. Vide n. 5472. 5502. 5653.

5387.

Ibidem, sigillum figulinum; edidit Castellus Inscr. Cl. XVI. p. 232. n. 2. (p. 219. n. 2.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ʼΑλέξανδρος.

Ex museo Syracusano Theod. Mommsen l. c. n. 98. p. 780. n. 92. protulit hunc:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

(Balaustium.)

5388.

Ibidem, in ansa vasis, in qua caduceus; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ
ΔΙΟΔΟΤΟΥ

ʼΑντιμάχου. Διοδότου.

Conf. n. 5676. Nomen ʼΑντιμάχου cum caduceo extare Messanae apud P. Pogwisch, Romae apud Braunium, Syracusis in museo ter, denique teste Avolio (delle ant. fatt. di argilla p. 85.) apud Ielonem Leontinum bis monet Theod. Mommsen l. c. n. 98. p. 780. n. 93. Nomen Διοδότου in vasculo habetur n. 5748. *e*.

5389.

Ibidem, in tegula; edidit Castellus Inscr. Sic. Cl. XVI. Sigilla figulina n. 3. p. 232. (p. 219.); „penes Caesarem Comitem Caietanum." Dicit de hac tegula Avolio delle antiche fatture di argilla, Pal. 1829. p. 61 sq.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥΣΙΔΗΤΟΥ

ʼΑρτεμιδώρου Σιδήτου.

Artemidorus Side oriundus est nota urbe Pamphyliae.

5390.

Ibidem, in lucerna reperta a. 1824.; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΔΑΜΟΥΡΑΤΗΣ Δαμο[κ]ράτ[ευ]ς. Archon huius nominis est n. 5440. 5482. 5751. 12.

5390. *b*.

In museo Syracusano, in vasculis; edidit Theod. Mommsen l. c. n. 98. p. 781. n. 112. 114. 121.

1. ΗΦΑΙΣΤΙ
ΩΝΟΣ

Ἡφαιστίωνος. Idem nomen est n. 5443.

2. ΙΕΡΑΚΟΣ Ἱέρακος.

3. ΜΕΝΕΛΑΟΥ Μενελάου.

5391.

Syracusis, in opere fictili; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΣΩΚΡΑΤΕΥΣ Σωκράτευς.

Extare Catanae in museo Biscariano, Messanae apud P. Pogwisch, Romae apud Braunium testis est Theod. Mommsen l. c. n. 98. p. 781. n. 129. Conf. n. 5473. 5533. 5565.

5391. *b*.

In museo Syracusano, in vasculo; edidit Theod. Mommsen l. c. p. 781. n. 130.

ΣΩΣΙΛΑ Σωσίλα.

5392.

Syracusis, in manubrio diotae fictilis; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. Sigilla figul. n. 4. p. 232. (p. 219.)

. . . . ΡΜΟΚΡΕ
ΤΟΥΛΙ. . . . . ΙΝ. . . . Υ
ΕΝΔΙΟΝ

ʼΕπὶ Ἑ]ρμοκρ[ά]του?

Sequitur fortasse mensis notatio, [ʼΑγρια]ν[ίο]υ. In fine nomen fuerit figuli.

5392. *b.*

In museo Syracusano, in opere fictili; edidit Theod. Mommsen l. c. n. 98. p. 778. n. 77.

ΣΜΙΝΘΙΟΥ — Σμινθίου.

De hoc nomine mensis vide ad n. 5751. Mommsenio videtur titulus esse qui ab Avolio profertur n. 5751. 36.

5392. *c.*

Ibidem, in fragmentis vasorum; edidit Theod. Mommsen l. c. n. 98. p. 779. n. 79. 80. 81. 133.

1. - - ΝΑ	- - - -	3. ΕΠΙ - -	Ἐπὶ - -
- - οΦοΡΙοΥ	Θεσμ]οφορίου.	ΣΤΡΑΤΟΥ	στράτου.
		ΚΑΡΝΕΙοΥ	Καρνείου.
2. - - - - -	- - - -		
- - οΣ	- - - -		
- - οΦοΡΙοΥ	Θεσμ]οφορίου.	4. ΤΙΜΟΥΣ	

Ἀγεστράτου coniicit Mommsen. Cf. n. 5477. 5375.

4. ΤΙΜΟΥΣ Vide ne subsit Τιμούρροδος (n. 5673. 5673. *b.* 5751. 33. 34.)

5392. *d.*

Syracusis, apud Ab. Stella; edidit idem l. c. n. 82. 83. 98. 105. 119.

1. ΕΠ . . . . ΙΤΕΙ	Ἐπὶ - - - -	4. ΟϘΩΔ	Δωρο[θέου?
ΕΜΙΝΘΙΟΥ	[Σ]μινθίου.	5. ΛΥΣΑΝΙ	Λυσανί[ου.
2. ΕΠΙΛ Ι υ	Ἐπὶ - - -	ΙΠΙΙΟΛΟ	Ἱπ[π]ολό[χου?
Ν	- - - -		
ΤΕΕΓ Γ	- - - -		
3. ΙϘΑΒ	Βα[δρ]ομίου?		

Alia vasa similia, quae nunc in museo Syracusano asservantur, vide n. 5751.

5393.

Ibidem; edidit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 12. n. 92. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 171. n. 8. (p. 163. n. 7.)

ΑΛΦΙΑ . ΣΟ . . .
ΡΙΣ . ЄΖ . . .
- - - - - -

Ἀλφία Σ[ωτη]ρίς. ἔζ[ησεν ἔτη - - - -

5394.

Ibidem; ex schedis Comitis Caesaris Caietani edidit Castellus Inscr. Panormit. p. 264. et Inscr. Sicil. Cl. V. n. 5. p. 44. (p. 40.)

Θ Κ
ΑΝΚΛΙΩΓΕΡοΝΤΙ
ЄΥЄΡΓЄΤΟΝΤΟΙ
ΛΑΟϹ ΚΑΤ.ΙΦΗϹ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἀνκ[α]λίῳ γέροντι εὐεργέτ[ῃ ἑαυ]το[ῦ] λαὸς κατ[η]φής.

5395.

Ibidem; ex schedis Comitis Caesaris Caietani edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 171. n. 11. (p. 163. n. 10.)

Θ Κ
ΑΦΡοΔΙϹΙΑϹ
ΔΙοΝΥϹΙοΥ
ΚΑΙ . ΦΙΛΙϹΤ . . .
ΜΗΤΗΡ . . . . . .
ΖΗϹΙϹ . . . .
- - - - - -

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἀφροδισία Διονυσίου καὶ Φιλιστ[ίδος] μήτηρ - - - -
[ἔ]ζησ[εν ἔτη - - - -

5396.

Prope *Syracusas* in campis ad Mesterbianco, in tabula marmoris candidi; edidit Fr. di Paola Avolio Bullett. dell' Instit. di Corrisp. Archeol. 1832. p. 179. ex schedis Iosephi Alessi.

D · M · S
ΚΛΩΔΙΑ ΒΑΛΕΝΤΕΙΝΑ
ΧΑΙΡΕ ΕΖΗΣΕ ΧΧΧΧ
ΕΠΟΙΗϹΕΙΔΙΑ ΓΥΝΑΙ
ΚΙ ΙΓΝΑΤΙϹ ΚΑΡΙΚΟϹ.
ΜΝΗ ΧΑΡΙΝ

D(iis) M(anibus).
Κλωδία Βαλεντεῖνα χαῖρε. ἔζησε (ἔτη) XXXX. ἐποίησε ἰδίᾳ γυναικὶ Ἰγνάτις Καρικὸς μνή(μης) χάριν.

5397.

Syracusis, in lapide a. 1772. effosso, qui extitit penes Caesarem Caietanum Comitem Turris; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 182. n. 51.

ΔΟΡΥΦΟΡΟϹ
ЄΖΗϹЄΝ . ЄΝΙ
ΑΥΤΟΝ . ΜΗΝ . Δ̄
ΙΜΕΡΑϹ . Ζ̄

Δορύφορος ἔζησεν ἐνιαυτόν, μῆν(ας) δ̄, [ἡ]μέρας ζ̄.
Scriptura ΙΜЄΡΑϹ potest ex lapide esse. Conf. n. 5402. *b*.

5398.

Ibidem; ex schedis Comitis Caesaris Caietani edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. X. p. 132. n. 22. (p. 126. n. 20.)

Θ Κ
ЄΝΤΑΔЄ ΚЄΙΤΑЄ
ЄΥΝΩΗ ΔΟΥΛΗΝ
ΚΩΡΗΝΝΙΔΟϹ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἐν[θ]άδε κεῖτα[ι]
Εὐν[ό]η δούλη
Κ[ο]ρ[ι]ννίδος?
Vs. 3. extr. littera Ν videtur ex foliolo nata esse.

5399.

Ibidem, in museo publico; edidit Hughes Itin. T. I. p. 51.

Θ . Χ .
ΕΥΦΡΟϹΥΝΗ.
ΧΡΗϹΤΗ . ΚΑΙ . ΑΜΕΜΠΤΟϹ.
ΕΖΗϹΕΝ . ΕΤΗ . Μ.

Θ(εοῖς) χ(θονίοις).
Εὐφροσύνη χρηστὴ καὶ ἄμεμπτος ἔζησεν ἔτη μ̄.

5400.

Ibidem; ex schedis Thorlacii a Pesersenio missis.

ΘЄΟΙϹ·ΧΘΟΝΙΟΙϹ
ΖωΗΧΡΗϹΤΗΚΑΙ
ΑΜЄΜΠΤΟϹ·ЄΖΗϹЄΝ
ЄΤΗ · Κ · Β ·

Θεοῖς χθονίοις.
Ζωὴ χρηστὴ καὶ ἄμεμπτος ἔζησεν ἔτη κ̄β̄.

5401.

Ibidem; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΖωϹΙΜЄΧΡΗϹΤЄΚΑΙ
ΑΜЄΝΠΤЄ.ΧΑΙΡЄ
ЄΖΗϹΑϹЄΤΗ
< Ι Δ <
5 ΜΗΝΑϹΠЄΝΤЄ
<ΜΙΑΝΗΜЄΡΑΝ<

Ζώσιμε χρηστὲ καὶ ἄμενπτε χαῖρε. ἔζησας ἔτη ῑδ̄, μῆνας πέντε, μίαν ἡμέραν.

5402.

Ibidem; ex schedis Comitis Caesaris Caietani edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 179. n. 36. (p. 169. n. 32.)

ΚΛΑΥΔΙΩΘ . . .
ΓΛΥΚΥᾹΩ . . . . .
ΠΟΛ . . . .

Κλαυδίῳ Θ[εοδώρῳ?
γλυκυτάτῳ [ἀνδρὶ
Πολ - - - - -

5402. *b*.

Ibidem repertus lapis qui asservatur Catanae in museo Paterniono; edidit Castellus Inscr. Panorm. p. 264. et Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 184. n. 64.

ΙϹΠΗϹΕΖΗ
ϹΕΝ ΕΤΗ ΙΒ
ΜΗΝΑϹΔ
ΗΜΕΡΑϹ
Δ

Κρ]ίσπ[ο]ς ἔζησεν ἔτη ῑβ̄, μῆνας δ̄, ἡμέρας δ̄.
Castellus Inscr. Sicil. l. c. vs. 4. dedit ΙΜΕΡΑϹ.

5403.

Ibidem; ex schedis Comitis Caesaris Caietani edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 185. n. 74. (p. 174. n. 62.) et rursus Hughes. Itin. T. I. p. 51.

ΛЄΟϹΘЄΝΗϹ
ΛЄΠΙΔΟϹ.ΚΑΙ.ЄΡΑϹΜΙΟϹ.
ЄΖΗϹЄΝ.ЄΤΗ.Κ̄.
ΜΗΝ.Δ.ΗΜЄΡ.Η.

Vs. 1. Cast. ΛЄΟΘЄΝΗϹ. Vs. 2. per duos versus disposuit Castellus. Vs. 3. Cast. ЄΖΗϹЄϹЄΤΙΚ̄. Vs. 4. Cast. ΙΜЄΡ.Η.

Λε[ω]σθένης.
Λέπιδος καὶ Ἐράσμιος. ἔζησεν ἔτη κ̄, μῆν(ας) δ̄, ἡμέρ(ας) η̄.

Videtur Leosthenes primus conditus esse sepulcro; deinde Lepidus ὁ καὶ Ἐράσμιος accessisse, ad quem pertinent verba ἔζησεν cet.

5404.

Ibidem; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΜΑΓΟΥΝΑϹΠΗϹ
ΧΡΗϹΤΑΚΑΙΑΜЄ
ΠΤΟϹЄΖΗϹЄΝЄΤΗ
Ο̄

Μαγούνα (Μαγου[λ]ν[ί]α) Σπὴς χρηστὰ καὶ ἄμε[μ]πτος ἔζησεν ἔτη ο̄.

Nomen Latinum est *Spes*.

5405.

Ibidem; ex schedis Comitis Caesaris Caietani edidit Castellus Inscr. Panorm. p. 264. et Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 188. n. 91. (p. 177. n. 77.) Habet etiam Donatus p. 431. 17.

ΜΥΚΗΝΑΣ
ΝЄΟΣ ΔЄΚΑЄΤΗΕ

Donat. E, Castell. Є. Hinc idem vs. 2. extr. ΔЄΚΑЄΤΗЄ.

Μυκήνας νέος δεκαετή[ς].

5406.

Ibidem; ex schedis Comitis Caesaris Caietani edidit Castellus Inscr. Panormit. p. 315. et Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 188. n. 94. (p. 177. n. 80.) Rursus edidit Hughes. Itin. T. I. p. 51. qui vidit Syracusis in museo publico.

Θ K
ΝЄΘΑΡΙΟΝΓΛΥΚΥ·
ΧΑΙΡЄ
ΘΑΝЄΙΝΠЄΠΡΩΤΑΙ

Vs. 2. Castell. ΝЄΘΑΡΙΤЄΚΝΙΟΝ, Hugh. ΝΕΘΑΡΙΟΝ. ΓΛΥΚΥ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Νεθάριον γλυκύ[τατον] χαῖρε. Θανεῖν πέπρωται.

5407.

Ibidem in parva ara; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΛΟΥΚΙϹΚΟΡΝΗΛΙ
ΟΝΗϹΙΜΟϹ
ΥΓΙΑ ϹΤΩ
ΜΗΝΙ

Λούκι[ος] Κορνήλι[ος] Ὀνήσιμος [ἐτελε]ύ[τ]α [ἐ]τῶ[ν] - - μην[ῶν - -

5408.

Ibidem, in basi in museo publico, litteris vetustate exesis; primus edidit Capodieci I, 116. deinde Rezzonico Viaggio di Sicilia e di Malta T. V. p. 329. 331. 339. Viscontus Mus. Pio Clem. T. VI. p. 74. ed. Mil. p. 235. Hughesius Itin. Sicil. T. I. p. 52. ex suo et duobus aliis apographis, ex quibus suum correxit. Habetur etiam in Giornale di scienze lettere ed arti per la Sicilia T. LVII. p. 158 sq. cum Visconti lectionibus. Tractavit Welckerus Epigr. spicileg. II. p. 13. n. 31.* et Sylloge Epigr. Gr. ed. alt. p. 211. n. 163. Nuper denuo de lapide dedit Theod. Mommsen Mus. Rhen. IV. 1845. (1846.) p. 628. cum varia lectione. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

PЄRPЄNNAROMANᒥ
PAtrON. P ϕ SYRAC
. . ΜΑΝΟΥΠΡΑΠΙΔЄϹϹΙ
. . ΡΗΚΟϹΙΩΝΤΟΔЄΑϹΤΥ
ЄΚΚΑΜαΤΩΝΑΝЄΠΝЄΥϹЄ
ΚΑΙЄ. . . . ЄΝΗΑΤΟϹΩΡΗΝ
ΤΟΥΝЄΚΑΛΑΙΝЄΗΝΜЄΝ
ΑΝЄϹΤΗϹΑΝΘΟΙΑΡΙϹΤ^ΟΙ
ЄΙΚΟΝΑΤΗϹϹΟΦΙΗϹΔЄ
ΚΑΙЄΝϹΤΗΘЄϹϹΙΝЄΧΟΥ
ϹЄΙΝ_ϟ

Vs. 1. Giorn. MPERPENNAEROMANO, Capod. ms. PERPENNAROMANO, id. expressit PERPENNAE ROMANO, Visc. . . PЄRPЄNNAROMAN . ., Momms. quod dedimus qui monet neque initio quidquam deesse, et in fine signum esse interpunctionis. Vs. 2. Giorn. PRAETORISPQSYRACVS, Capod. ms. VC CONSPSSYRAC, id. expressit VICONSPSSYRAC, Visc. . . . . NCCRIISP. . SYRAC, Momms. quod dedimus. Vs. 3. init. Giorn. Capod. Hugh. Thorlac. ΑΝЄΡΙΟΥ, Capod. ms. ΩΥΑΝΟΥ, Visc. . . . . ΠΜΝΗΟΥ, Momms. ρωΜΑΝΟΥ. Vs. 4. init. Visc. . ϹΡΗΚΟϹ cet. Momms. συΡΗΚΟϹ; in fine Visc. ΑϹΤ. . . Vs. 5. init. Visc. omittit ЄΚ et in fine Є. Vs. 6. Giorn. Capod. Hugh. Thorl. ΚΑΙЄΙΔЄΝΟΝΙΑΤΟΣΩΡΗΝ, Visc. ΚΑΙϹ. . . ΚЄΝΙΑΤΟϹΩΡΗΝ, Momms. ΚΑΙЄ. . . . ᵁΗΑΤΟϹΩΡΗΝ. Vs. 7. extr. Momms. ΜЄΕ pro ΜЄΝ. Vs. 8. extr. Giorn. Thorlac. ΑΡΙϹΤΑ, Visc. ΑΡΙϹΤ. ., Mommsen ut dedi; qui monet ΟΙ litteris minoris moduli incisum esse. Vs. 11. Visc. ϹЄΙΝ, Thorl. CEINS

Perpenna Roman(us) Pa[tr]on(us) p(opuli) Syrac(usani).

Ῥω]μανοῦ πραπίδεσσι Συρηκοσίων τόδε ἄστυ
ἐκ καμάτων ἀνέπνευσε καὶ ε[ἶδεν ὁ]ν[εί]ατος ὥρην.
τοὔνεκα λαϊνέην μὲν ἀνεστήσανθ' οἱ ἄριστοι
εἰκόνα, τῆς σοφίης δὲ καὶ ἐν στήθεσσιν ἔχουσιν.

Initio Welckerus cum Hughesio dedit ἀνέρι σοῦ, turbata constructione; nam dativus ad ἀνεστήσαντο referri non potest. Neque illud in lapide est. Περπήννου quod dedit Viscontus, etiam ab Iacobsio praeferri Welckerus notat. Et ΠΗΝΝΟΥ in lectione Visconti videri potest latere. Tamen ΡΩΜΑΝΟΥ esse lectio Mommsenii evincit. Vs. 2. Hughesius καὶ εἶδεν ὀν[ε]ίατος ὥρην. Welckerus tuetur Visconti coniecturam καὶ ἔδρακεν εἴαρος ὥρην, annotans Iacobsium conferre Anthol. Palat. V, 169. Animadv. ad Anthol. I, 2. p. 39. quae coniectura etsi arridet tamen spatio litterisque superstitibus non comprobatur. Οἱ ἄριστοι sunt Senatus, optimates, qui suo et populi nomine statuam Perpennae posuerunt. Ad vocem τῆς σοφίης repete εἰκόνα. Perpennam hunc Viscontus suspicatur eundem esse, qui circiter a. 252. sub Treboniano Gallo Imperator creatus dicitur (Aur. Victor Epit. 30.).

5409.

Syracusis; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis. Est etiam in schedis Odofr. Mülleri.

ΠΡΕΠΟΥCΑ
ΧΡΗCΤΑΚΑΙΑ
ΜΕΜΠΤΕΧΑΙΡΕ
ΕΖΗCΕΝΕΤΗ·Ο·

Πρέπουσα χρηστὰ καὶ ἄμεμπτε χαῖρε. ἔζησεν ἔτη ο.

5410.

Prope *Syracusas*, in tabula a. 1772. ad Cassibilim effossa inter veterum balneorum reliquias; ex schedis Comitis Caesaris Caietani edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 194. n. 130.

ΣΙΚΡ. . . .
ΣΚΡΕΙΒ. . . .
ΕΖΗΣΕΝ. . . .
ΜΗΝΑΣ. . . .
ΗΜ. . . . . .

Εὐ]κρ[άτης] Σκρειβ[ωνιανοῦ] ἔζησεν [ἔτη - -], μῆνας - - ἡμ[έρας - -

5411.

Syracusis; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΤΕΛΕCΦΟΡ
ΟCΧΡΗCΤΟC
ΑΙΖΗCΕΝ ΚΑ
Α

Τελέσφορος χρηστὸς αἴζησεν (i. e. ἔζησεν) ἔτη κα, [μῆνα] α.

5412.

Ibidem; edidit Smetius Collect. vett. inscr. edita ab Iusto Lipsio Lugd. Batav. 1588. Cl. IV. fol. CXLI. n. 13. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 177. n. 23. (p. 167. n. 21.)

ΒΟΥΛΚΑΧΙΑ
ΤΕΡΕΝΤΙΑ
ΕΥΣΕΒΗΣ
ΚΑΙΑΓΑΘΗ
ΕΖΗΣΕΝΕΤΗ
Μ

Βουλκα[ν]ία Τερεντία εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὴ ἔζησεν ἔτη μ.

5413.

Ibidem, in monumento marmoreo sepulcrali; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis. Est etiam in schedis Odofr. Mülleri.

ΦΟΥΡΙΑΧΡΗCΤΑΚΑΙΑΜΕΝΠΤΘ
ΧΑΙΡΕ ΕΖΗCΕΝ ΕΤΗ ΛΛ

Dedi Mülleri apographum. Thorlac. vs. 1. extr. ΑΜΕΝΠΤΩ, vs 2. extr. ΛΛ (Müll. Μ).

Φουρία χρηστὰ καὶ ἄμενπτος χαῖρε. ἔζησεν ἔτη λα.

5414.

Ibidem, in lapide a. 1766. effosso; a Claudio Aretio e Ducibus S. Philippi acceptam edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 179. n. 33. (p. 168. n. 29.)

Θ
ΧΕΩΖΟΥΣΑΧΡΗΣΤΗ
ΚΑΙΑΜΕΜΠΤΟΣΕΖΗΣΕ
ΕΤΗ Ε ΜΗΝΕΣ Δ ΗΜΕΡΑ
ΙΣ Ζ

Θ(εοῖς) [κ](αταχθονίοις).
Χ[ρ]ώζουσα χρηστὴ καὶ ἄμεμπτος ἔζησε ἔτη ε, μῆνες δ, ἡμέραις ζ.

5415.

Ibidem, in museo publico; a Comite Caesare Caietano acceptam edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 179. n. 35. (p. 169. n. 31.) Rursus edidit Hughesius Itin. Sicil. cet. T. I. p. 51.

ΧΡΥCΗC
ЄΝΘΑΔЄΚЄΙΤΑΙ
ΟΛΙΓΗ ΚΟΝΙC

Χρύσης ἐνθάδε κεῖται ὀλίγη κόνις.

5416.

Ibidem; a Comite Caesare Caietano acceptam edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 191. n. 111. (p. 180. n. 97.)

Θ. Κ.
ΠΙΡΟΣ ΙΦΙΤΟΥ
ΔΕΞΙΟΣ
ΚΑΙΣΩΟ...
ЄΖΗΣΗΣ....

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Π. Ἶρος Ἰφίτου δεξιὸς καὶ σώ[φρων]. ἔζησ[α]ς [ἔτη - -

5417.

Ibidem, fragmentum; edidit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 13. n. 97. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 283. (p. 265.) n. 20.

....ΛЄΝΗΝCΥΖΥΓΟΝΤΟΝ....
....ΓΟΝΟΝΘЄΟΔΩΡΟΝ.....

Ἐ]λένην σύζυγον τ[ὴ]ν [ἀείμνηστον καὶ τὸν ἔκ]γονον Θεόδωρον - - -

Haec exempli causa posuimus. Nam in litteris superstitibus parum subsidii est ad titulum componendum.

5418.

Ibidem, fragmentum; edidit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 13. n. 94. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 281. (p. 265.) n. 7.

...ΟΥΤΟΥ
ΤΡΑΤΙΠΠΟΥ
ΚΛΑΡΟΝΟΜΟΥ
ΚΑΙΙΣΕΙ..

- - - ου τοῦ [Κ]ρατίππου κλαρονόμου καὶ Ἴσει - -

Initio Münterus Epist. ad Ouvaroff. p. 8. legebat Βρούτου, minus recte. Idem vs. 2. putabat esse Στρατίππου.

5419.

Ibidem; a Comite Caesare Caietano acceptam edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 200. n. 159. (p. 189. n. 136.)

Θ Κ
ΩΦΙΛЄΚЄΙΣΑΙ
ΤЄΛЄΥΤΑΝΦΑΤΟΜΟΡΣΙΜΟΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ὦ φίλε κεῖσαι. Τελευτᾶν [γ]ὰ[ρ] μόρσιμον.

5420.

Ibidem; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΜЄΜΠΤЄΚΑΙ
CΥΧΑΙΡЄ

Ὁ δεῖνα χρηστὲ καὶ] ἄμεμπτε [χαῖρε]. Καὶ σὺ χαῖρε.

5421.

Ibidem; edidit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 14. n. 103. et Octavius Caietanus Isagoge ad hist. sacr. Sicul. cap. XXVIII. ex quo repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 280. (p. 262.) n. 5.

Ρ. Α. Ω.
ЄΥΧΟΜЄΝΗΝ
CЄΘЄC...CΤЄ
Φ....ΟCЄΙΔΑΝ
....ΠΟΤ..CΟΙ
Δ......
ΑΓΑ....ΜЄ
ΝΗCΩΦΡΟ
CΥΝΗ...
ΧΑΙΡЄ

Vs. 1. Gualth. nihil habet. Vs. 2. Cast. ΕΥΚΟΜΕΝΗΝ. Vs. 3. Cast. ΣΕΘΕΛΟΣΤΕ, Gualth. CЄΘЄC..CΤЄ. Vs. 4. Cast. Φ....ΩΣΕΙΔΑΝ, Gualth. C...ΟCЄΙΔΑΜ. Vs. 5. Cast. nihil nisi in fine ΣΟΙ, Gualth. ....ΠΟΤ..ΟΙ. Vs. 7. post ΜЄ Cast. puncta quattuor ponit. Vs. 8. Gualth. ΜΗCΩCΡΟ, Cast. ΝΗΣΩΦΡΟ, quae composui. Vs. 9. extr. Cast. paulo maiorem lacunam notat. Vs. 10. Cast. ΚΑΙΡ......., Gualth. ΧΑ....ΙЄ, quae composui.

Εὐχομένην σε θε[οῖς] στεφ[ανηφόρον εἷλε Π]οσειδᾶν,
[ὅς] ποτ[έ] σοι [νεαρᾷ τέρπετ'] ἀγα[λλο]μένῃ.
Σωφροσύνη [χρηστὴ] χαῖρε.

Fuit distichon, quod exempli gratia composuimus. Στεφανηφόρον coniecit Bergmannus optimae spei iuvenis. Quantum video, muliercula quum ad pompam tenderet, in mare incidit indeque fato functa est. Quid supra litteris tribus indicatum sit, nescio.

5422.

Ibidem; a Comite Caesare Caietano acceptam edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 281. (p. 263.) n. 9.

. . . ΙϾΣϾΚΙΥΠΑΓΑΥ . . . . . .
. . . ΞΤΙΝΔΙϾΝϾΙΜΑ . . . . .
. . . ΥϾΜΗΠΑΡΑΚ◊Ι . . . . . .
. . . Ι◊Τ◊ΙΠΓΤΙΙ

Fuit epigramma metricum, ex quo tamen nihil apparet nisi vs. 2. διένειμα, vs. 3. ἐμὴ παράκοι[τις.

Fragmentum idem posthac ut videtur in museum Principis Biscaris Catanae illatum iterum etiam magis mutilum protulit Castellus l. c. p. 282. p. 13. ita:

- - - - - - - - - -
- - - - ΠΕΣΕΚΤΥΠΑΙΑ
- - - - ΠΝΔΙΕΝΕΙΜΑ
- - - - ΝΕΜΙΠΑΡΑΚ◊
- - - - - - - - -

5423.

Ibidem; fragmentum ex epistolis philologicis Antonii Mariae Lupii epist. IX. p. 51. dedit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 281. (p. 263.) n. 6.

- - - - -
ΟΥΛΕΝΑΔΕΣΕ
ΤΕΚΟΥϹΑΕΙΙΙΤΙϹΤΗΝ
Λ . . . . . . ΟΝΕϹΛΙ

Conieceris haec quoque ex epigrammate metrico superesse; siquidem vs. 2. legi potest τεκοῦσα [κρα]τίστην.

5423. *b*.

In lapide *Syracusis* advecto, qui asservatur Panormi; edidit Castellus Inscr. Panorm. p. 33. n. 58. (conf. p. 296 sq.) et Inscr. Sicil. Cl. X. p. 130. n. 7.

ϾΝΤΑΔϾΚϾΙΤϾ
ΑΓΑλμΑΤΙϹΚΑΙ
ΤρΙΑΝΟϹΔΟΥλΟΥ
ϹΟΦΙΑϹλΑΩΠΡ . .

Ἐντάδε κεῖτε Ἀγαλμάτις Κα[σ]τριανὸς δοῦλο[ς] σοφίας λα[ο]πρ[εποῦς.

Titulus recentissimae aetatis. Christianus tamen non videtur. Nota pravam orthographiam et litteras minusculas maiusculis insertas.

5424.

Acris, hodie Palazzolo, in museo Baronis Iudica; ex schedis Thorlacii edidit Amati Giorn. Arcad. di Roma T. XXXV. p. 341. Rursus transcripsit et edidit R. Rochettus Mus. Rhen. 1836. p. 83. Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XIV. P. II. 1840. p. 283. Apographa miserunt Birger Thorlacius et Panofka. Habeo praeterea ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΕΠΙΗΡΑΚΛΕΙΟΥΤΟΥ
ΝΥΜΦοΔΩΡΟΥ
ΠΡοΣΤΑΤΕΥΣΑΝΡΕΣ
ΗΡΑΙΚΑΙΑΦΡοΔΙΤΑΙ
ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤοΣ
ΑΡΤΕΜΩΝΠΑΥΣΑΝΙΑ
ΔΙοΝΥΣοΔΩΡοΣ
ΚΡΙΘΩΝΦΙΛΙΣΤΙΩΝοΣ
ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΣΩΣΙ◊Σ
ΚΛΕΩΝΝΥΜΦοΔΩΡοΥ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ

Vs. 3. Amat. ΠΡΟΣΤΑΤΕΙΣΑΝΔΡΕΣ et Thorl. in schedis ΠΡΟΣΤΑΤΕΙΣΑΝΡΕΣ, Panofk. ΠΡΟΣ ΤΑΠΥΣ ΥΕΡ Σ, Roch. ΠΡΟΣΤΑΤΑΙΑΝΔΡΕΣ de coniectura haud dubie. Vs. 4. Thorl. ΗΡΑΙΚΑΙΑΦΡο ΔΙΤΑΙ, Panofk. ΗΠΑΚΑΡΙΝΑΦΡΟΔΙΤΑΙ, Roch. ΗΚΑΙΚΑΡΥΚΕΣΑΦΡΟΔΙΤΑΙ. Vs. 5. Thorl. ΑΡΙΣΤΟ ΓΕΙΤΟΝΟΣ et in schedis ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΣ, Panofk. Roch. ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΣ. Vs. 7. Amat. ΔΙΟΝΥΣΙ ΔΩΡΟΣ. Vs. 8. Thorl. Panofk. ΚΡΙΘΩΝ, Roch. ΚΡΙ ΤΩΝ. Vs. 9. Amat. ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΣΩΣΙΟΣ et Thorl. in schedis ac Panofka ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΣΩΣΙΩΣ sive ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΣΩΣΙΩΣ, Roch. ΦΙΛΙΣΤΙΔΗΣΣΩΣΙΟΣ. Vs. 10. extr. Panofk. ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΣ.

Ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ Νυμφοδώρου προστατεύσαν[τ]ες
Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτᾳ
Ἀριστόγειτος,
Ἀρτέμων Πανσανία,
Διονυσόδωρος,
Κρί[τ]ων Φιλιστίωνος,
Φιλιστίων Σώσιος,
Κλέων Νυμφοδώρου.
Γραμματεὺς
Φιλιστίων.

Rochettus titulum inter dedicatorios referens minus recte de vss. 3. 4. statuit. Est potius catalogus τῶν προστατευσάντων Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτᾳ anno quo Heraclius Nymphodori f. magistratu sacerdotali eponymo fungebatur. His autem προστάταις vectigalium aedis Iunonis et aedis Veneris simul demandata cura est; cuius rei causam velle cognoscere

otiosi hominis est. De cultu Veneris apud Acrenses conf. n. 5425. Ad participium προστατεύσαντες intellige ἦσαν. Nec vero de hac ellipsi comparaverim Vol. II. n. 3662. vs. 2. ubi incerta lectio. In nomine ΚΡΙΘΩΝ quadratarius peccasse videtur. Certe Κρίτων nomen etiam n. 5426. habetur. Φιλιστίων Σώσιος redit n. 5425.

5425.

Acris, in museo Baronis Iudica; edidit Amati Giorn. Arcad. di Roma T. XXXV. p. 350. ex schedis Thorlacii. Deinde Göttlingius in programmate Ien. 1834. „Explicantur inscriptiones Acrenses III. in Sicil. repertae ad legem Hieronicam pertinentes." R. Rochettus Mus. Rhen. 1836. p. 79. Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XIV. P. II. 1840. p. 279. Habeo etiam a Birgero Thorlacio et ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΕΠΙΗΡΑΚΛ. . . . . . ΥΠοΣΕΙΔΙοΣΑΦΡο. . . . .
ΑΓοΡΑΝοΜοΙ ΔΑΙΚΡΑΤΗΣΑΡΙΣΤοΞΕΝοΥ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣΑΠοΛΛοΔΩΡοΥ ΝΙΚΑΣΙΩΝΑΡΤΕΜΩΝοΣ
ΗΡΑΚΛΕΙοΣΑΓΑΘΩΝοΣΕ. . ΟΣΘΕοΦΙΛοΥ
ΤΡΙΑΚΑΔΑΡΧοΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΑΡΙΣΤοΜΑΧοΣΔΙοΝΥΣοΔΩΡοΥ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣΣΩΣΙοΣ
ΔΑΜΑΙΝΕΤοΣΛΥΚΩΝοΣ ΥΠΟΓΡΑΦΕΕΣ
ΞΕΝΩΝΑΡΙΣΤΕΑ ΥΒΡΙΜοΣΣΩΣΙοΣ
ΝΙΚΑΣΙΩΝΦΥΛΙΣΤοΥ ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΣΩΣΙοΣ

Vs. 1. Roch. ΠΟΣΕΙΔΙΟΥ. Vs. 3. Amat. ΝΙΚΑΙΩΝ. Vs. 4. tertium ΟΣ omittit Göttl. Vs. 5. extr. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ omittit Göttl. Vs. 8. extr. Roch. ΣΩΣΙΩΣ. Vs. 9. init. Göttl. Roch. ΦΡΑΙΣΤΟΥ.

Ἐπὶ Ἡρακλ[είου το]ῦ Ποσείδιος Ἀφρο[δίτᾳ·
Ἀγορανόμοι Δαϊκράτης Ἀριστοξένου,
Ἡρακλείδας Ἀπολλοδώρου, Νικασίων Ἀρτέμωνος,
Ἡρακλεῖος Ἀγάθωνος, Ἐ - - ος Θεοφίλου.
Τριακάδαρχοι Γραμματεὺς
Ἀριστόμαχος Διονυσοδώρου, Παυσανίας Σώσιος.
Δαμαίνετος Λύκωνος, Ὑπογραφέες
Ξένων Ἀριστέα, Ὕβριμος Σώσιος,
Νικασίων Φ[ι]λίστου. Φιλιστίων Σώσιος.

Veneris cultum apud Acrenses post Cererem et Liberam (n. 5431. 5432. 5430. vss. 4. 6. 8. 10. 12. 20. 29. 31.) atque Dianam (conf. n. 5430. vss. 14. 27.) satis insignem fuisse hi tituli n. 5424. 5425. 5426. 5428. docent. Conf. n. 5430. vss. 2. 22. n. 5433. Dativus Ἀφροδίτᾳ simpliciter positus est aptus haud dubie a verbo ἱερατεύοντος ex praecedentibus petendo (vide n. 5426. 5428.). Itaque quod coniecit Göttlingius Ἀφροδίτας ἱερέος stare non potest. Tituli n. 5425. 5426. 5427. catalogi sunt magistratuum et quidem ἀγορανόμων et τριακαδάρχων cum scribis, praecone, apparitore. Ἀγορανόμοι n. 5425. numero quinque sunt, n. 5426. 5427. quattuor. Τριακάδαρχοι n. 5426. 5427. septem sunt. Titulus n. 5425. teste Göttlingio infra mutilus est, unde de numero magistratus existimari non potest. Desunt ibi etiam κᾶρυξ et ὑπηρέτας, qui habentur n. 5426. 5427. Τριακάς, unde τριακάδαρχος, nota tribuum divisio est (Müller Dor. II. p. 82.). Göttlingius, qui hos titulos (n. 5425. 5426.) una cum n. 5430. ad legem Hieronicam revocandos putavit (vide ad n. 5430.), τριακαδάρχους censores fuisse Siculorum ex eo collegit quod τριακάσι i. e. tricenis civium familiis et certo modo agrorum singuli essent praepositi. Hinc triacadarchi ei videntur et civium certum numerum et certum modum agrorum ita curasse, ut census coram ipsis fieret. Quod etsi non omni probabilitate destitutum videtur, tamen nec de lege Hieronica cogitaverim nec τριακαδάρχους censores potius quam genus quoddam φυλαρχῶν esse putaverim. Certe horum titulorum ratio suadere videtur, ut corpus magistratuum civilium, quod Acris constitutum est, litteris consignatum existimemus. In titulis n. 5426. 5427. γραμματεὺς simul φραδατὴρ audit, qui est recitator legum; quam in rem Göttlingius conferri iubet Cicer. c. Verr. II, 51. Oratorem publicum fuisse post Amatium cognovit etiam Rochettus. Vox a verbo φραδᾶν, quod Hesychio est φραδάζειν, derivata videtur. In singulis pauca sufficiunt. N. 5425. vs. 1. nomen Ποσεῖδις redit n. 5430. vs. 17.; vs. 4. sub fin. Rochettus dedit Ἕ[ρμιππ]ος; sed potest esse etiam Ε[ὐφραῖ]ος vel longe aliud (ut Ἔννοιος). Vs. 9. extr. Φιλιστίων Σώσιος quidam habetur etiam n. 5424.

5426.

Ibidem, in basi marmoris candidi, in museo Baronis Iudica; ex schedis Thorlacii edidit Amati Giorn. Arcad. di Roma T. XXXV. p. 348. 349. Rursus transcripserunt et ediderunt Göttlingius in programmate Ien. 1834. „Explicantur inscriptiones Acrenses III. in Sicilia repertae ad legem Hieronicam pertinentes". R. Rochettus Mus. Rhen. 1836. p. 76. Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XIV. P. II. 1840. p. 277. Habeo etiam a Birgero Thorlacio et ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 1. Göttl. ΦΙΛΟΚΡΑΙΑΦΡΟΔΙΤΑΙ. Vs. 11. extr. ΚΑΡΥΞ omittit Göttl.

[Ἐπὶ τοῦ δεῖνος τοῦ] Φιλοκράτ[εο]ς Ἀφροδίτᾳ·
Ἀγορανόμοι Κρίτων Κρίτωνος,
Διονυσόδωρος Ζωπύρου, Ἐπίγονος Ἐπιγόνου,
Εὔφραῖος Καλλικράτεος. Γραμματεὺς καὶ
Τριακάδαρχοι φραδατὴρ
Δαμοκράτης Ἀριστοκράτεος, Πύῤῥιχος Ἀριστογείτου.

ΦΙΛοΚΡΑΤΗΣΑΦΡοΔΙΤΑΙ
ΑΓοΡΑΝοΜοΙ ΚΡΙΤΩΝΚΡΙΤΩΝοΣ
ΔΙοΝΥΣοΔΩΡοΣΖΩΠΥΡοΥ ΕΠΙΓοΝοΣΕΠΙΓοΝοΥ
ΕΥΦΡΑΙοΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕοΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΚΑΙ
ΤΡΙΑΚΑΔΑΡΧοΙ ΦΡΑΔΑΤΗΡ
ΔΑΜοΚΡΑΤΗΣΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕοΣ ΠΥΡΡΙΧοΣΑΡΙΣΤοΓΕΙΤοΥ
ΑΓΕΑΣΑΓΕΑ ΥΠοΓΡΑΦΕΥΣ
ΑΠοΛΛΩΝΙοΣΑΓΑΘΩΝοΣ ΔΑΜοΚΡΑΤΗΣΦΙΛΙοΥ
ΕΛΩΡΙΣΑΠοΛΛΩΝΙοΥ ΥΠΗΡΕΤΑΣ
ΑΡΙΣΤοΦΑΝΗΣΑΡΧΑΓΑΘοΥ ΑΡΙΣΤοΜΕΝΗΣΖΩΠΥΡοΥ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣΔΑΜΑΤΡΙοΥ ΚΑΡΥΞ
ΑΡΙΣΤΕΑΣΞΕΝΩΝοΣ ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣΣΩΣΙοΣ

Ἀγέας Ἀγέα, Ὑπογραφεὺς
Ἀπολλώνιος Ἀγάθωνος, Δαμοκράτης Φιλίου.
Ἕλωρις Ἀπολλωνίου, Ὑπηρέτας
Ἀριστοφάνης Ἀρχαγάθου, Ἀριστομένης Ζωπύρου.
Ἡρακλείδας Δαματρίου, Κᾶρυξ
Ἀριστέας Ξένωνος. Μενεκράτης Σώσιος.

De ratione catalogi vide ad n. 5425. (conf. n. 5427.) Quod Göttlingius vs. 1. legit ΦΙΛΟΚΡΑΙ, ingeniose is pro epitheto habuit Veneris, sumens Φιλόκρᾳ esse i. q. Φιλάκρᾳ. Sed apographa nostra certatim praebent ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ, nisi quod ex schedis a Birgero Thorlacio missis video litteram Η incertam esse. Hinc praescriptorum eadem ratio videtur esse quam habes n. 5425. 5428. Ordinem κάρυκος et ὑπηρέτου alium esse n. 5427. notavit Amatius.

5427.

Acris, in museo Baronis Iudica; ex schedis Thorlacii edidit Amati Giorn. Arcad. di Roma T. XXXV. p. 346.; apographum misit Birger Thorlacius. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΓοΡΑΝοΜοΙ ΑΡΙΣΤοΜΑΧοΣ . . . ΙΙΥ . . ΙΙ
ΑΠοΛΛοΔΩΡοΣΝΥΜΦοΔΩΡοΥ ΝΙΚΩΝΝΥΜΦοΔΩΡοΥ
ΗΡΑΚΛΕΙοΣΗΡΑΚΛΕΙοΥΣΑΛ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΤΡΙΑΚΑΔΑΡΧοΙ ΚΑΙΦΡΑΔΑΤΗΡ
ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΝΙΚΑΝΔΡοΥ ΑΡΧΑΓΑΘοΣΑΡΧΑΓΑΘοΥ
ΝΥΜΦΩΝΛΥΣΙΑ ΥΠοΓΡΑΦΕΕΣ
ΔΙοΝΥΣΙοΣΙΠΠΩΝοΣ ΩΣΙΣΠΑΥΣΑΝΙΑ
ΝΙΚΩΝΝΙΚΩΝοΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΗΣΑΡΤΕΜΩΝοΣ
ΕΛΩΡΙΣΗΡΑΚΛΕΙΔΑ ΚΑΡΥΞ
ΘΕοΔΩΡοΣΕΥΦΡΑΙοΥ ΕΥΦΡΑΙοΣΕΥΦΡΑΙοΥ
ΕΥΚΛΗΣΦΙΛΑΡΧοΥ ΥΠΗΡΕΤΑΣ

Vs. 6. Amat. ΥΠΟΓΡΑΦΕΥΣ.

Ἀγορανόμοι Ἀριστόμαχος - - - -,
Ἀπολλόδωρος Νυμφοδώρου, Νίκων Νυμφοδώρου.
Ἡρακλεῖος Ἡρακλείου - - Γραμματεὺς
Τριακάδαρχοι καὶ φραδατὴρ
Φιλιστίων Νικάνδρου, Ἀρχάγαθος Ἀρχαγάθου.
Νύμφων Λυσία, Ὑπογραφέες
Διονύσιος Ἵππωνος, [Σ]ῶσις Παυσανία,
Νίκων Νίκωνος, Ἀντικράτης Ἀρτέμωνος.
Ἕλωρις Ἡρακλείδα, Κᾶρυξ
Θεόδωρος Εὐφραίου, Εὐφραῖος Εὐφραίου.
Εὐκλῆς Φ[ι]λάρχου. Ὑπηρέτας
- - - - - -

De ratione catalogi vide ad n. 5425. 5426. Praescripta desunt. Vs. 3. ΣΑΛ Amati putat esse Σαλαμίνιος, quod refert ad γραμματέα. Siglum si verum est, pertinet ad Heraclium. Idem vir doctus cur Archagathum vs. 5. extr. velit esse eum, cuius mentio fit ap. Diod. Excerpt. XXI. p. 492. 493. nescio.

5428.

Ibidem, in museo Baronis Iudica; ex schedis Thorlacii edidit Amati Giorn. Arcad. di Roma T. XXXV. p. 344.; apographum misit Birger Thorlacius. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

[*Textum vide* ,*ag. seq.*]

Vs. 1. Amat. ΔΙΟΣ, Thorl. in schedis ΛΙΟΣ.

Ἐπὶ τοῦ δεῖνος τοῦ δεῖνος - -]ιος Ἀφροδίτᾳ
ἄρχοντες Ἐπιτ[ελίδα]ς?
Ἀρχάγαθος Κ - - -, Ἡρακλείδας Ἡρακλείδα,
Ἀγάθαρχος, Δαμοκλῆς Ἀρτέμωνος,
Φίντων Φιλί[στου,
Διονύσιος Ἡρακλείδα,
Σῶσις Ἀριστοκλέος,
Ἡρακλείδας, Διόδωρος Διοδώρου,
Ἀπο[λλώνιο]ς Μί[λτ]α?

ΛΙΟϟΑΦΡοΔΙΤΑΙ
ΑΡΧοΝΤΕϟΕΠΙΤ. . . Χ. . . . ϟ
ΑΡΧΑΓΑΘοϟΚ. . . ΗΡΑΚΛΕΙΔΑϟΗΡΑΚΛΕΙΔΑ
ΑΓΑΘΑΡΧοϟ ΔΑΜοΚΛΗϟΑΡΤΕΜΩΝοϟ
ΦΙΝΤΩΝΦΙΛΙ . . .
ΔΙοΝΥϟΙοϟΗΡΑΚΛΕΙΔΑ
ΣΩΣΙϟΑΡΙϟΤΟΚΛΕοϟ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΑϟ ΔΙοΔΩΡοϟΔΙοΔΩΡοΥ
ΑΠο. . . ΥϟΜΙ. . . Α
ΔΑΜοΚΛΗϟΔΑΜΑΤΡΙοΥ
ΟΡΘΩ Λ

---

10 Δαμοκλῆς Δαματρίου,
Ὄρθω[ν].

Similes catalogi sunt n. 5425. 5426. 5427. Vs. 1. Amati vult Ποσείδιος (conf. n. 5425.). Incerta res est. Idem vs. 3. Archagathum putat esse Agathoclis celebris filium. Ad eandem familiam revocat vs. 8. Heraclidam. His duobus quod patris nomen non adscriptum sit, putat indicium alios non intelligi nisi homines familiae regiae. Litterae Κ vs. 3. eidem videtur siglum esse vocis κτίστης. Haec omnia subtiliora sunt quam probabiliora. Mutilum est patris nomen, ut Κ[ρίτωνος]. Ὄρθων Syracusanus memoratur etiam apud scriptores.

5429.

Ibidem, fragmentum in subterraneis repperit Baro Iudica, qui edidit Le Antichità di Acre cet. Messina 1819. fol. tab. III. 4. (conf. p. 79.)

ΕΠΙ
ΑΡΤΕΛ
ΓΥΜΝΑΣ
ΑΡΧΕΔΑΛ
ΝΥΜΦΓ
ΠΟΛΥΚΛΕ

Ἐπὶ [τοῦ δεῖνος τοῦ
Ἀρτέ[μωνος - - -
Γυμνασ[ίαρχοι
Ἀρχέδα[μος
Νυμφο[δώρου,
Πολύκλε[ιτος
τοῦ δεῖνος, cet.

Fuisse catalogum gymnasiarcharum vidit etiam Iudica. De forma tituli conf. n. 5425. 5428. De numero gymnasiarcharum conf. n. 5466. 5475.

5430.

Ibidem, in stela alta palmos II, lata palmum I et dimidium, longa palmos V et dimidium, in qua foramen est superne; repperit Baro Iudica qui edidit Le Antichità di Acre cet. Messina 1819. tab. V. (conf. p. 55.) Eius apographum miserunt Münterus et Steinbüchel. Tractavit Göttlingius in programmate inscripto: „Explicantur inscriptiones Acrenses III in Sicilia repertae ad legem Hieronicam pertinentes", Ienae 1834. 4.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 1. Göttl. ΘΕΟΔΩΡΩΙΣ. . ., Iud. ΘΕΟΔΩ ΚΩ/ ΣΑΙΥ et in alio apogr. ΘΕΟΔΩΙΩ/ ΣΛΙν. Vs. 2. Δ omittit Iud. Vss. 7. 8. omittit Göttl. Vs. 14. extr. Iud. ΤΩΑΡΤΕΜΙΤΑΥΩ, Göttl. ΤΩΙΑΡΤΕΜΙ ΣΙΩΙ. Vs. 15. omittit Göttl. Vs. 20. Göttl. . . . . . . ΙΟΥ. Vs. 21. solum ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩ habet Göttlingius, cuius vocis primam litteram omittit Iudica. Vs. 25. Iud. ΤΩΤΟΙΝΩι vel ΤΩΤΙΝΩΙ, Göttl. ΤΩΙΟΙ ΝΩΙ. Vs. 26. Τ omittit Iud. Vs. 27. Iud. ΠΟΤΙΟ \ ΜΕΜΙΤΙΩΙ, Göttl. ΠΟΤΙΤΩΙ. . . ΕΜΙΤΙΩΙ. Vs. 28. Iud. ΑΙΣΧΥΝΩΙ cet. Vss. 32. 33. omittit Göttl. Vs. 34. Göttl. nihil nisi Α et in fine ΕΟΣ. Vs. 35. extr. Iud. ΠΛΥΝΙΟΥΣ, Göttl. ΠΛΥΝ. ΟΙΣ. Vs. 37. Iud. ΠΕ ΤΙΚΕΛΑ, Göttl. . ΕΤΙ. ΕΛΑ. Vs. 40. Göttl. ante et post Β punctum ponit. Vs. 42. extr. Iud. ΚΡΑ, Göttl. ΗΡΑ. Vs. 43. Iud. ΕΣ, Göttl. ΕΝ. Vs. 46. Iud. ΑΡΙ ΣΤΟΔΑΜΟΙ. Vs. 49. extr. Iud. ΣΕΛΙΜ ΝΟΥΝ, Göttl. ΣΕ ΛΙΝΟΥΝΤ.

Θεοδώρῳ Σ - - -
θεμ(έλιον) ὑπὸ τὸ Ἀφροδίσιον.
Φιλωνίδᾳ Φιλωνίδα Μορφιανῷ
θεμ(έλιον) ὑπὸ τὸ Κορεῖον.
Δίωνι Θεοδώρου
θεμ(έλιον) ὑπὲρ τοῦ Κορείου.
Θεοδώρῳ Δίωνος
θεμ(έλιον) ὑπὲρ τοῦ Κορείου.
Ἀρτεμιδώρῳ Ἡρακλείου Λαβ.
θεμ(έλιον) ὀπίσω τοῦ Κορείου.
Ζωπύρῳ Ἀρτεμιδώρου
θεμ(έλιον) ὀπίσω τοῦ Κορείου.
Ἀρτεμιδώρῳ Πολυξένου
θεμ(έλιον) ἐν Βάλσᾳ πο[τὶ] τῷ Ἀρτεμιτίῳ.
Φιλοκλεῖ Φίλωνος
θεμ(έλιον) ποτὶ φρητίοις.
Ποσείδει Φίλωνος
θεμ(έλιον) ποτὶ φρητίοις.

ΘΕΟΔΩΡΩΙΣΛΙΝ
ΘΕΜΥΠΟΤΟΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ
ΦΙΛΩΝΙΔΑΙΦΙΛΩΝΙΔΑΜΟΡΦΙΑΝΩ
ΘΕΜ ΥΠΟΤΟΚΟΡΕΙΟΝ
ΔΙΩΝΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΘΕΜ ΥΠΕΡΤΟΥΚΟΡΕΙΟΥ
ΘΕΟΔΩΡΩΙΔΙΩΝΟΣ
ΘΕΜ ΥΠΕΡΤΟΥΚΟΡΕΙΟΥ
ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΩΙΗΡΑΚΛΕΙΟΥΛΑΒ
ΘΕΜΟΠΙΣΩΤΟΥΚΟΡΕΙΟΥ
ΞΩΠΥΡΩΙΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ
ΘΕΜΟΠΙΣΩΤΟΥΚΟΡΕΙΟΥ
ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΩΙΠΟΛΥΞΕΝΟΥ
ΘΕΜΕΝΒΑΛΣΑΠΟΤΤΩΙΑΡΤΕΜΙΤΙΩΙ
ΦΙΛΟΚΛΕΙ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΘΕΜ ΠΟΤΙ ΦΡΗΤΙΟΙΣ
ΠΟΣΕΙΔΕΙ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΘΕΜ ΠΟΤΙ ΦΡΗΤΙΟΙΣ
ΣΙΜΥΛΩΙ ΕΥΚΛΕΟΣΝΗΤ
ΘΕΜ ΥΠΕΡΤΟΥΚΟΡΕΙΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΙΤΩ::ΥΣΝΝΙΑ
ΘΕΜ ΥΠΟΤΟΑ ΦΡΟΔΙΣΙΟΝ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙΗΡΑΚΛΕΙΔΑΠΕ
ΘΕΜ ΥΠΟΤΑΣΘΑΛΑΜΑΣΠΟΤΙ
ΤΩΙΟΙΝΩΙ
ΔΑΜΟΚΡΑΤ ΙΛΙΟΥ
ΘΕΜΠΟΤΙΤΩΙΛΜΕΜΙΤΙΩΙ
ΑΙΣΧΥΛΩΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΘΕΜ ΥΠΕΡΤΟΥΚΟΡΕΙΟΥ
ΦΙΛΩΝΙ ΦΙΛΙΣΤΟΥ
ΘΕΜ ΥΠΕΡΤΟΥΚΟΡΕΙΟΥ
ΦΙΛΙΣΤΩΙ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΘΕΜ ΥΠΕΡΤΟΥΚΟΡΕΙΟΥ
Α ΨΙΛ ΕΟΣ
ΘΕΜ ΠΟΤΙΠΛΥΝΙΟΙΣ
ΑΡΧΕΔΑΜΩΙ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΘΕΜ ΠΕΤΙΚΕΛΑ
ΙΕΡΩΝΙ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΘΕΜ ΠΕΤΙΚΕΛΑ
ΑΡΧΕΔΑΜΩΙ.Β.ΚΑΝΝΕΙ
ΘΕΜ ΠΟΤΙΛΑΜΙΑΣΜΑΣΘΟΙΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΩΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΗΡΑ
ΘΕΜ ΕΝΔΡΙΕΙΚΑΚΚΑΡΙΚΟΙΣ
ΞΩΠΥΡΩΙ ΕΠΙΞΕΝΟΥ
ΘΕΜ ΥΠΟΤΑΝΠΥΛΑΝΤΑΝΣΕΛΙΝΟ
ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΩΙ ΣΩΣΙΟΣ
ΘΕΜ ΠΟΤΙΛΑΜΙΑΣΜΑΣΘΟΙΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΩΑΡΧΑΓΑΘΟΥ
ΘΕΜ ΥΠΟΤΑΝΠΥΛΑΝΤΑΝΣΕΛΙΜ
ΝΟΥΝΤ

Σιμύλῳ Εὐκλέος Νητ(ίῳ)
Θεμ(έλιον) ὑπὲρ τοῦ Κορείου.
Ἀριστογείτῳ [Πα]υσ[α]νία
Θεμ(έλιον) ὑπὸ τὸ Ἀφροδίσιον.
Ἡρακλείδᾳ Ἡρακλείδα Πε.
Θεμ(έλιον) ὑπὸ τὰς Θαλάμας ποτὶ τῷ οἴνῳ.
Δαμοκράτ[ει Φ]ιλίου
Θεμ(έλιον) ποτὶ τῷ [Ἀρτ]εμιτίῳ.
Αἰσχύλῳ Διονυσίου
Θεμ(έλιον) ὑπὲρ τοῦ Κορείου.
Φίλωνι Φιλίστου
Θεμ(έλιον) ὑπὲρ τοῦ Κορείου.
Φιλίστῳ Φίλωνος
Θεμ(έλιον) ὑπὲρ τοῦ Κορείου.
Ἀ - - - [Φ]ιλ[οκράτ]εος
Θεμ(έλιον) ποτὶ πλυνοῖς.

ʼΑρχεδάμῳ Φίλωνος
Θεμ(έλιον) Πετίκελα?
ʽΙέρωνι Φίλωνος
Θεμ(έλιον) Πετίκελα?
ʼΑρχεδάμῳ [ʼΑ]β[α]καννεῖ
Θεμ(έλιον) ποτὶ Λαμίας μασθοῖς.
ʽΗρακλείῳ Διονυσίου ʽΗρα(κλεώτᾳ)
Θεμ(έλιον) ἐν δρίει Κακκαρικοῖς.
Ζωπύρῳ ʼΕπιξένου
Θεμ(έλιον) ὑπὸ τὰν πύλαν τὰν Σελινο(υντίαν).
ʼΑριστοδάμῳ Σώσιος
Θεμ(έλιον) ποτὶ Λαμίας μασθοῖς.
ʼΑπολλωνίῳ ʼΑρχαγάθου
Θεμ(έλιον) ὑπὸ τὰν πύλαν τὰν Σελινουντ(ίαν).

Est descriptio, ut videtur, *οἰκοπέδων* privatis hominibus venditorum a civitate, in quibus aedificarent. Pro voce *οἰκόπεδον* nunc *θεμέλιον* dicitur. Göttlingius rem ad legem frumentariam, quam Hieronicam appellant, revocabat (Cicer. c. Verr. II, 13. III, 6, 22.). Quumque titulus ei olim cum n. 5425. coniunctus fuisse videatur, contineri putat nomina aratorum sive colonorum tam Acrensium quam aliorum oppidorum, quibus a civitate Acrensi ager publicus isque decumanus in certum quoddam tempus neque id breve (cf. Columell. 1. 7.) locatus fuerit a censoribus seu triacadarchis (vide ad n. 5425.) in eamque rem affert locum Cicer. c. Verr. III, 51. „*lege Hieronica numerus aratorum quotannis apud magistratus publice subscribitur*"; atque ex eiusmodi tabulis censoriis, in quibus titulus noster ei habendus videtur, subscriptiones istas censet factas esse. Ut mittam affinitatem quam Göttlingius inter titulum n. 5425. et n. 5430. intercedere putabat, de coniectura eius quamvis ingeniosa vel propterea dubitari potest, quod, si siglo ΘΕΜ hoc ipsum subesse censeas quod nos (*θεμέλιον*), vix id aliter interpreteris nisi *οἰκόπεδον*. Agri arandi certe notio non inest. Ac si vel maxime inest, id demonstrari non potest, quia titulus non integer est. Docuit autem Iudica in lapide supra foramen esse ad regendum lapidem aequalem qui impositus fuit, unde titulum nostrum partem esse patet maioris inscriptionis; ac vero litteras vs. 1. prope in ipso lapidis margine incisas esse. Mitto Iudicae commentum, qui siglum *θέμα* explicans tabulam hanc putavit ad gymnasium pertinere eique inscriptos esse adolescentes in eo exercitatos una cum domiciliis eorum. Recte autem Göttlingius monet homines huic tabulae inscriptos non omnes esse Acrenses, sed esse nonnullos ex aliis Siciliae urbibus oriundos. Huc pertinet vs. 3. Μορφιανῷ, quod ethnicum est ab oppido aliunde non noto. Fuerit in lapide etiam Iota quod vocatur mutum, nisi hoc abest incuria quadratarii. Male id nomen apud Iudicam avò Philonidae tribuitur. Nam, ut mittam alia, non quadrat terminatio Ω p. ΟΥ. Vs. 9. est ΛΑΒ, quod siglum si verum est, dixeris pertinere ad aquas Labodes in tab. Peuting. memoratas. Göttlingius quidem pro ΛΑΒ legendum coniicit ΜΑΚ, ut ethnicum intelligatur oppidi Macellae; qua coniectura non opus esse videtur. Vs. 19. ΝΗΤ manifesto est ab urbe Neto (hodie Noto). Cf. n. 5466. Vs. 23. ΠΕ siglum Petrinum significat ab oppido quod Ptolemaeo Πέτρα, Antonino Petrinae audit. Vs. 40. Göttlingius bene coniecit ʼΑβακαινεῖ ab oppido ʼΑβακαίνῳ (vide Suid. s. v. et Diod. XIV, 90.). Fortasse tamen forma ʼΑβακαννεῖ defendi potest. Vs. 42. ΗΡΑ idem monet urbem Heracleam (Minoam) significari. In nominibus vs. 17. Ποσεῖδις habetur etiam n. 5425.; vs. 21. ʼΑριστόγειτος n. 5424. 5426. Fundi ex situ templorum vel aliorum locorum insignium definiuntur. Templa vel sacella memorantur ʼΑφροδίσιον, Κορεῖον, ʼΑρτεμίτιον. Vs. 14. mire Göttlingius proposuit *ἐν ἄλσει ἀπόπτῳ* ʼΑρτεμισίῳ. Ultima recte legit Ahrens de dial. Dor. p. 205. qui dedit *ἐν Βάλσᾳ ποτὶ τῷ* ʼΑρτεμισίῳ. Vss. 16. 18. *φρητία* locus est, ubi *φρέατα* fuisse videntur. De puteo mirae profunditatis, qui etiam nunc visitur in arce Acrarum, cum Göttlingio non cogitaverim. Vss. 24. 25. locus videtur Οἶνος vocatus esse. Θαλάμαι utrum latibula vel cubilia sint necne, non liquet. Vs. 35. locus est *πλυνοὶ* dictus. Göttlingius legebat *πλυν[τ]οῖς*. Sed ante ultimam syllabam videtur vitium esse in lapide. Vss. 37. 39. Göttlingio legendum videtur *ποτὶ* Γέλᾳ, ut fluvius huius nominis intelligendus sit, ad cuius fontes in montibus vicinis ager Acrensis porrigebatur. Dissuadet quod in apographis Iudicae utroque loco ΠΕΤΙΚΕΛΑ dictum est. Locum nobis incognitum in medio relinquamus necesse est. Nec magis statui quidquam potest de loco vs. 43. *ἐν δρίει* Κακκαρικοῖς, quod non mutaverim cum Göttlingio in *καὶ* Καρικοῖς. Notabile tamen *τὸ δρίος* est. Vss. 41. 47. locus appellatur Λα*μίας μασθοί*, in quo Iudica non male conferri iubet fabulam a Diodoro XX, 754. narratam, notatque ex Fazello Prior. decad. X. p. 451. prope Menas s. Menaenon oppidum locum esse Lamiam dictum. Göttlingius de Lamia una cum Auxesia culta cogitavit provocans ad Pausan. II, 30, 5. 32, 2. ubi tamen legitur Δαμία. Postremo vss. 45. 49. memoratur *πύλα* Σελινουντία (non Σελινουντίων, ut explebat Göttlingius); unde apparet Acris portam fuisse, quae Selinuntia vocabatur, neque est, cur propter situm Selinuntis ab Acris remotissimum de cognomine portae ultra coniiciamus.

5431.

Acris, in basi, in museo Baronis Iudica; edidit Panofka Lettera al Duca di Serradifalco, 1825. p. 37. unde repetierunt Letronnius Journ. des Sav. 1827. p. 391. et Welckerus Syllog. epigr. edit. alt. p. 179. Ex schedis Thorlacii edidit Amati Giorn. Arcadico di Roma T. XXXV. p. 352. Denuo transcripsit et edidit R. Rochettus Mus. Rhen. 1836. p. 73. Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XIV. P. II. 1840. p. 273. (conf. tab. II. 9.)

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΥ
ΤΟΥΣΩΣΙΒΙΟΥ
ΝΥΜΦΟΙ ΙΕΡΩΝΟΣ
ΜΝΑΜΟΝΕΥΣΑΣ
ΑΓΝΑΙΣΘΕΑΙΣ

Vs. 5. Amati Panofka ΑΓΝΑΙΣΙ.

Ἐπὶ Ἀριστοδάμου τοῦ Σωσιβίου Νύμφ[ων] Ἱέρωνος μναμονεύσας ἁγναῖς θεαῖς.

Infructuosam operam huic titulo impendit Panofka, qui quod in fine prolixae commentationis monuit vs. 3. se malle ΝΥΜΦΩΝ vel ΝΥΜΦΙΟΣ, talem interpretationem unice veram esse vidit Letronnius. Nec quidquam profecit Rochettus lapidis lectionem pertinaciter defendens. Quippe huic imposuit quadratarius dormitans. Neque vero is sum, qui negem posse aliquando in dialecto Sicula formam ΝΥΜΦΟΣ p. ΝΥΜΦΙΟΣ adhibitam esse; sed hoc loco pluralis locum non esse persuasum habeo cum Letronnio. Rochettus qui ΝΥΜΦΟΙΙΕΡΩΝΟΣ vult esse i. q. dicitur in titulo Netensi n. 5466. ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ ΙΕΡΩΝΕΙΟ[Ι], lapicidae incuriae potius vs. 4. ΜΝΑΜΟΝΕΥΣΑΣ p. ΜΝΑΜΟΝΕΥΣΑΝΤΕΣ imputavit. Quod ut multo incredibilius, ita vel ob significatum verbi μναμονεύειν maxime improbabile est. Nam quod Rochettus μναμονεύσας idem putavit esse quod alias dicitur μνήμης ἕνεκεν vel μνήμης χάριν, lapsus est egregie. Fac inesse in verbo eum sensum, hoc loco certe nihili est. Quo modo enim pueri dici possunt dedicasse aliquid Cereri et Proserpinae μνείας χάριν? Verum etiam hic vidit Letronnius, cui μναμονεύσας est functus officio μνάμονος. Idem statuit Welckerus. Hoc officium quale fuerit, non constat. Memoratur quidem Plutarcho Sympos. init. μνάμων Siculis fuisse ἐπίσταθμος συμποσίου. Sed hoc loco videtur potius sacerdotale esse et eo ducit etiam Scholiastes ad Aristoph. Nub. 623. qui μνήμονας refert ἱεροὺς γραμματεῖς fuisse collato Hom. Odyss. VIII, 163. Ἱερομνάμονες habentur etiam in Sicilia (vide n. 5545. 5640.). Letronnius eo inclinat, ut dativum ἁγναῖς θεαῖς a verbo suppresso ἀνέθηκε aptum esse censeat qua in re nos consentientes habet. De ἁγναῖς θεαῖς conf. n. 5643.

5432.

Acris, in basi, in museo Baronis Iudica; edidit Amati Giorn. Arcad. di Roma T. XXXV. p. 343. ex schedis Thorlacii. Denuo transcripsit et edidit Radulphus Rochettus Mus. Rhen. 1836. p. 93. Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XIV. P. II. 1840. p. 293. (cf. tab. II. n. 8.) Habeo etiam a Birgero Thorlacio et ex schedis Thorlacii a Petersenio missis. Aliud apographum misit Panofka.

ΔΙΟΝΥΣ ΚΑΙΣ........
ΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΟΣ
ΑΡΙΣΤΩΝΟΣΘΕΟ . . .
ΚΑΛΛΙΓΕΝΙΑΝΚΑΣΤ.......
———————
ΕΥΧΑΝ

Διονύσ[ιος] καὶ Σ - - - -
ἱερατεύοντος
Ἀρίστωνος θε[ῶν ἁγνῶν
Καλλιγεν[ε]ί[ᾳ - - - -
εὐχάν.

Vs. 1. Amat. et Thorl. in schedis ΔΙΟΝΙΣΟΥ ΚΑΙΣ, Panofk. ΔΙΟΝΥΣΟΥΚΑΙΣ, Roch. ΔΙΟΝΙΣ ΚΑΙΣ. Vs. 2. Thorl. ΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΕ.., Roch. ΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΟ<, Panofk. ΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΟΣ. Vs. 3. Thorl. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣΟ...., Panofk. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΟΞΟ, Roch. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣΘΕΟ. Vs. 4. Thorl. ΚΑΛΛΙΓΕΝΙΑΝΚΑΣΤ....., Panofk. ΚΑΛΛΙΓΕΜΙΓ, Roch. omittit totum versum dicitque in nota: „j'observe que feu M. Thorlacius avait copié cette inscription avec d'assez notables différences, sur le mérite et l'exactitude desquelles il ne m'appartient pas de prononcer." Vs. 5. Thorl. ΕΥΧΑΡΙ - -, Panofk. et Roch. ΕΥΧΑΝ.

Littera Σ superesse videtur ex nomine uxoris. Videntur enim maritus et uxor suscepto filio votum solvisse dedicata statua vel imagine Καλλιγενείας. Καλλιγένεια notum Cereris epitheton. Constat insulam Siciliam totam fuisse Cereri et Liberae consecratam (Cic. in Verr. IV, 9, 48.). Hinc etiam vs. 3. pronum est coniicere θεῶν ἁγνῶν, ut dedicatio facta dicatur, quum Aristo sacerdos esset Cereris et Proserpinae (cf. n. 5431.). Rochettus non agnito vs. 4. titulum ita composuit: Διονύσ[ου] καὶ Σ[ωτείρας] ἱερατεύοντος Ἀρίστωνος Θεο[μνάστου] εὐχάν, in quo, ut mittam alia, ratio nulla habita est eius, qui votum solvit. Σωτείρας proposuerat etiam Amati, recte is tamen dubitans de probabilitate lectionis. In fine nisi Panofka et Rochettus praeberent ΕΥΧΑΝ, recepissem Thorlacii lectionem ΕΥΧΑΡΙ - - - (i. e. εὐχαριστήριον) cf. n. 5643.

5433.

Ibidem, in aëtomate et epistylio rupto sacelli; edidit Baro Iudica Le Antichità di Acre 1819. tab. XIII. n. 4. (conf. p. 112 sqq.)

ΑΔ (monogramma)

ΑΦΡΟΔΙΤΗΑ   Ἀφροδίτα.

Litterae modulo minore insertae sub finem nominis deae quid sibi velint, nescio. Monogramma in aëtomate scriptum videndum ne significet Ἀκραίων ὁ δῆμος. Conf. n. 5435. *b*.

5434.

Ibidem, in fragmento marmoreo operis musivi; edidit Baro Iudica l. c. tab. XIII. n. 3. (conf. p. 113.)

ΕΡΩΣ·   Ἔρως.

5435.

Ibidem, in lapide a Barone Iudica reperto; ex schedis Thorpii edidit Rosius Inscr. Gr. vet. tab. XIII. fig. 11. (conf. p. 102.)

ΣVϘΟΙ Σύκῳ?

Litterae sunt vetustissimae. Videndum ne nomen subsit a Συκῇ repetendum, qui locus dicitur prope Syracusas sitas. Conf. Ahrens de dial. Dor. p. 64.

5435. *b*.

Ibidem, in ora vasis magni; edidit Baro Iudica l. c. tab. I. n. 2. (conf. p. 4.)

ARωN Ἀκρῶν.

Iudica comparat quem Acris repperit nummum, in quo eadem ligatura nomen populi expressum est: AKRAIΩN.

5436.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit Baro Iudica Le antichità di Acre cet. tab. VI. n. 9. (conf. p. 84.)

ΣΟΝΩΡΔΝΑ Ἄνδρωνος.

Conf. n. 5375 sqq. et ad n. 5751.

5437.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit Baro Iudica l. c. tab. VI. n. 8. (conf. p. 84.)

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ Ἀπολλωνίου.

Conf. ad n. 5751.

5438.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit Baro Iudica l. c. tab. VI. n. 5. (conf. p. 84.)

ΑΡΙΟΣ 卐 Ἄριος - -

Conf. ad n. 5751.

5439.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit Baro Iudica l. c. tab. VI. n. 10. (conf. p. 85.)

ΕΠΙΔΑΜΟΚΛΕΥΣ Ἐπὶ Δαμοκλεῦς.
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ Ὑακινθίου.

Idem archon est n. 5514. Conf. ad n. 5751.

5440.

Ibidem, in ansa vasis fictilis circa florem impressum; edidit idem l. c. tab. VI. n. 20.

ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΥΣ Δαμοκράτευς.

Idem nomen est n. 5390. Cf. n. 5751. 12. Idem haberi Catanae apud Benedictinos bis, Messanae apud P. Pogwisch, Syrasusis in museo ex Avolianis (vid. Avolius Delle ant. fatt. di argilla p. 86.), Neapoli in museo Burbonico testis est Theod. Mommsen Zeitschrift f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 780. 100. cui inscriptio Catanensis flagitare supplementum ΕΠΙ videtur (conf. n. 5482.)

5441.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. tab. VI. n. 4. (conf. p. 84.)

ΕΠΙΕΥΚΡΑΤΙΛΟΥ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Ἐπὶ Εὐκρατί[δ]ου. Ἀρταμιτίου.
Conf. ad n. 5751.

5442.

Ibidem, in ansa vasis fictilis circa florem impressum; edidit idem l. c. tab. VI. n. 18. (conf. p. 84.)

ΣΗΝΩΝΟ Ζήνωνο[ς].

Conf. ad n. 5751.

5443.

Ibidem, in ansa vasis fictilis supra caduceum; edidit idem l. c. tab. VI. n. 12. (conf. p. 84.)

ΗΦΑΙΣΤ ΝΟ
Σ
Ἡφαιστ[ίω]νος.

Conf. n. 5390. *b*. et ad n. 5751.

5444.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. tab. VI. n. 6. (conf. p. 84.)

ΘΕΛΜΟΣ Θέλμος.

Conf. ad n. 5751.

5445.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. tab. VI. n. 7. (conf. p. 84.)

ΘΕΥΜΝΑΣΤΟΥ Θευμνάστου.

Conf. n. 5751. 19. Idem vasculum videtur esse quod ex museo Syracusano profert Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 781. 113.

5446.

Acris, in ansa vasis fictilis circa florem impressum; edidit idem l. c. tab. VI. n. 19. (conf. p. 85.)

ΕΠΙΚΛΕΑΡΧOΥΠΑΝΑΜOΥ

Ἐπὶ Κλεάρχου. Πανάμου.
Archon idem habetur n. 5664. Conf. ad n. 5751.

5447.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. tab. VI. n. 15. (conf. p. 84.)

ΚΛΕΔΑ Κλέδα. Conf. ad n. 5751.

5448.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. tab. VI. n. 14. (conf. p. 85.)

ΜΑΡΣΥΑ
ΠΑИΑΜOΥ

Μαρσύα.
Πανάμου.

Idem archon idemque titulus videtur esse n. 5560. et quem habuit Avolius l. c. p. 93. Conf. n. 5619. *g.* n. 5525. *b.*

5449.

Ibidem, in ansa vasis fictilis supra ancoram cui implicatus est delphinus; edidit idem l. c. tab. VI. n. 21. (conf. p. 84.)

ΜΕΝΕΣΙΥΑΤΟΣ Μενέσ[τρ]ατος. Conf. ad n. 5751.

5450.

Ibidem, in ansa vasis fictilis ad dextram cornucopiae; edidit idem l. c. tab. VI. n. 11. (conf. p. 84.); infra litteras videtur securis esse vel bipennis, pro quo exspectatur caduceus.

ΜΗΝΟΘΕΜΙ
ΟΣ

Μηνοθέμιος.

Est genitivus a recto Μηνόθεμις. Idem prorsus est n. 5748. *e.* Conf. ad n. 5751.

5451.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. tab. VI. n. 22. (conf. p. 84.)

ΝΙΚΑΓΙΔΟΣ Νικαγίδος.

Idem nomen est etiam n. 5666. Conf. ad n. 5751.

5452.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. tab. VI. n. 3. (conf. p. 84.)

ИΥΜΨΙ Νυμφί[ου].

Conf. ad n. 5751.

5453.

Ibidem, in ansa vasis fictilis circa florem impressum; edidit idem l. c. tab. VI. n. 17. (conf. p. 84.)

ΕΠΙOΝΑΣΑΝΔΡΟΕΣΜΟ

Ἐπὶ Ὀνασ[ά]νδρ(ου). [Θ]εσμο(φορίου).
Conf. ad n. 5751.

5454.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. tab. VI. n. 16. (conf. p. 84.)

ΠΑΥΣΑΝΙΑ Παυσανία.

Παυσανίας archon est n. 5487. Conf. ad n. 5751.

5455.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. tab. VI. n. 1. (conf. p. 84.)

ΥΟΛΙΠΟΠ Ποπίλου.

Conf. ad n. 5751.

5456.

Ibidem, in ansa vasis fictilis iuxta caput corona radiata ornatum; edidit idem l. c. tab. VI. n. 13. (conf. p. 84.)

ΕΙΙΙΕΙΡΑΤ
ΦΑΝΕΥΞ

Ἐ[π]ὶ [Ἀ]ρατ[ο-
φ[ά]νευς.

Idem archon est n. 5668. 5669. 5751. (31.)

5457.

Ibidem, in legulis; edidit Avolio Delle antiche fatture di argilla, Palermo 1829. tab. I. n. 2. 3. (conf. p. 27.)

ΦΦ ΦΕ

5458.

Inter sepulcra prope ruinas Acrarum, in museo Baronis Iudica; ex schedis Thorpii dedit Rosius Inscr. Gr. vetust. tab. XII. 1. (p. 91.) aeri incisam.

ΛΟΔΛ
VΣΙΣꟾΟΤΙΝ

Λ]ύσις ὁ Τιμάδου.

Ultimae litterae in superiore linea, lapide deorsum verso, scriptae sunt. Litterae valde vetustae, in quibus nota praesertim formam spiritus.

5459.

Acris, in sepulcro; edidit Baro Iudica Le Antichità di Acre cet. tab. II. n. 1. (conf. p. 11.)

ΕΥΜΑΧΕ
ΙΩΠΥΡΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Εὔμαχε Ζωπύρου χαῖρε.

5460.

Ibidem, in fragmine marmoris; edidit Baro Iudica l. c. tab. III. n. 2. (conf. p. 89.)

ΑΛΦΙΑΚΑΙ
ΚΛΙΦ

Ἀλφία Και[κιλία
κ[α]ὶ Φ - - - -

Nomen Καικιλία sumpsi ex n. 5465.

5461.

Prope *Acras* in latomia vocata Santicelli in zothecula; edidit Baro Iudica l. c. p. 119.

ΙΩΠΥΡΟΣ
ΗΡΩΣΑΓΑΘΟΣ

Ζώπυρος, ἥρως ἀγαθός.

5462.

Prope *Acras* in latomia vocata Santicelli, in lapide anaglyphis ornato, quibus repraesentatur homo in lecto cubans prope adstante equite cum puero; edidit Baro Iudica l. c. tab. XIV. n. 1. (conf. p. 119.)

ΙΣ· ιΣΚΩΝ
Η ΑΓΑΘΟΣ

Ἰσ - - - [ὁ καὶ Φύ]σκων, ἥ[ρως] ἀγαθός.

Ex correcta littera ultima coniicias duos esse defunctos, ac proinde fuisse:

Ἰσ - - - [καὶ Φύ]σκων, ἥ[ρωες] ἀγαθοί.

5463.

Acris, in lapide anaglyphis ornato, quibus homo repraesentatur in lectulo cubans; ad pedes eius sedet femina tenens poculum; iuxta feminam adstat homo, pone quem visitur candelabrum; edidit Baro Iudica l. c. tab. XIV. n. 3. (conf. p. 116.)

! Ι ‒ΣΑΓΑC

Ἥρω]ς ἀγα[θός.

5464.

Ibidem, in anaglypho repraesentante leonem alatum, quem pro phallo agnovit Iudica; edidit idem l. c. tab. XVI. n. 3. (conf. p. 117.)

ΚΑΙCΥ

Καὶ σύ (scil. χαῖρε).

Nota formula. Conf. O. Iahn Archäol. Beiträge 1847. p. 149.

5465.

Prope *Acras* in subterraneis in sepulcro; edidit Baro Iudica l. c. tab. III. n. 5. (conf. p. 47 sqq.)

ΑΛΦΚΛΩΔΙCΕΤΕΛΕΥΤΗCΕΝΠΡΟΗΕΙΔ
ΝΟΒΕΜΗΜΕΡΗΛΙΟΥΥΙΟCΛΟΥΚΙΟΥΚΑΙ
ΚΑΙΚΕΙΛΑCΤΩΝΚΕΙΜΕΝΩΝΙCΤΩΝΠΥΜ
ΙCΕΡΧΟΜΕΝΩΝΙCΔΕΞΙΑΑΡΞΑCΤΗΝΔΕΥΤΕ
PANAPXHNKAIΠPEIBIACΠPECBEYTACΠPOC
ΒΑCΙΛΕΑ ΚΑΙ Γ ΠΑΡΑΠΟΝΠΕC
ΕΖΗCΕΤΗ ΛΔ ΜΗΝΕC Ι ΗΜΕΚΑ

Ἄλφ(ιος) Κλῶδις ἐτελεύτησεν πρὸ η̄ εἰδ[ῶν] Νοβεμ(βρίων) ἡμέρ(ᾳ) Ἡλίου, υἱὸς Λουκίου καὶ Καικειλ[ί]ας τῶν κειμένων ἰς τὸν πυλ[ῶνα] ἰσερχομένων ἰς δεξιά· ἄρξας τὴν δευτέραν ἀρχὴν καὶ πρε[σ]βίας πρεσβεύ[σ]ας πρὸς βασιλέα καὶ γ̄ παραπονπ[ῆ]ς. ἔζησ(ε) ἔτη λδ̄, μῆνες ῑ, ἡμέ(ρας) κᾱ.

Titulus infimae aetatis est. Cf. n. 6731. 6769. Βασιλεὺς est Imperator Romanus. Vs. 3. extr. πυλῶνα proposuit etiam Franciscus Nascè Panormitanus ap. Iudicam p. 48. Ceterum coniunge ἰς τὸν πυλῶνα ἰσερχομένων. Quid sit γ̄ παραπομπῆς, nescio.

5465. b.

In oppidulo *Bidi* (cuius meminit Cic. c. Verr. II, 22. conf. Steph. Byz. v. Βίδος), vulgo S. Giovanni di Bidini; ex schedis Oct. Caietani edidit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 17. n. 114. ex quo petiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 194. n. 127.

ΡΗΝΚΙϹΙ
ΜΟϹ ΧΡΗ
ϹΤΟϹ ΚΑΙΑ
ΜΕΜΠΤΟϹΕΖΗϹΕΝΕΤΗ

Ῥηνκίσιμος? χρηστὸς καὶ ἄμεμπτος ἔζησεν ἔτη - - -
Gualther. dederat ΧΔΗϹΤΟϹ, quod correxit idem et corrupit Castellus exprimens ΧΡΗϹΤΩϹ.

5466.

Prope *Neetum* s. *Netum* (hodie Noto), in vivo saxo, super ingressu antri (supra portam antiquissimae domus dixit Fazellus de rebus Siculis IV, 2. vid. Biscarus Itin. Sicil. p. 101.); ediderunt Gualtherus Ant. tabb. Sic. cet. p. 50. n. 339. (conf. Graev. Thes. ant. Sicil. T. VI. p. 485.) et Gruterus p. CLXIX. 4. e schedis Verderii cum interpr. Lat. (quae emendatur in notis p. CCCXXIII.); ex Gualthero Castellus Inscr. Sicil. Cl. VIII. p. 107. (p. 101.) n. 8. cum nota; ex Gualthero et Grutero Burmannus ad Dorvill. Sicul. T. II. p. 544. cum nota. Repetierunt Smyth Itin. Sicil. p. 179. Osannus de Philistide Syrac. regina p. 17. R. Rochettus Mus. Rhen. 1836. p. 77. Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XIV. P. II. p. 277..

ΕΠΙΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΩ . .
ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΤΟΥΑΓΑΘ . . .
ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΟΣΤΟΥΕΠΙΚΡΑΤ.
ΝΕΑΝΙΣΚΟΙΙΕΡΩΝΕΙΟ

Dedi Gualtheri apographum. Grut. vs. 1. extr. omittit Ω; vs. 2. idem ΑΡΙΣΤΙΟΝΟΣ.

Ἐπὶ γυμνασιαρχῶ[ν] Ἀριστίωνος τοῦ Ἀγαθ[άρχου], Φιλιστίωνος τοῦ Ἐπικράτ[εος] νεανίσκοι Ἱερώνειο[ι.

Dedicatur aliquid ab adolescentibus, quos de gymnasio ab Hierone II. condito Ἱερωνείους vocatos esse viderunt interpretes. Idem statuit Ignarra (de palaestra Neapol. p. 66.), qui confert Ἀκτιακοὺς παῖδας in inscriptione Neapolitana memoratos. Similiter gymnasium Τιμολεόντειον vocatum extitisse Syracusis auctor est Plutarchus Timol. T. II. p. 240. Reisk. Et Osannus quidem apte locum Athen. V, 10. p. 206. E. attulit: ὁ δὲ Ἱέρων ὁ Συρακουσίων βασιλεύς, ὁ πάντα Ῥωμαίοις φίλος, ἐσπουδάκει μὲν καὶ περὶ ἱερῶν καὶ γυμνασίων κατασκευάς, coll. Polyb. V, 88, 5. Idem monuit νεανίσκους pariter dici in titulo Thyatireno Vol. II. n. 3502. Minus huc facit titulus Melius Vol. II. n. 2436. νεανίσκων τόπος, quem comparavit Rochettus. Νεανίσκοι h. l. aut certam quandam epheborum classem constituunt aut sunt ephebi una cum classe inferiori; quod probabilius videtur, si duorum gymnasiarchorum alter ephebis, alter pueris exercendis praeerat. Gymnasiarchae duo sunt, ut in inscriptionibus Tauromenitanis n. 5641. Ceterum Netum, unde est inscriptio, notante Castello, Hieronis II. imperium subiit ex pacis conditionibus ab eo initae cum Romanis, quemadmodum scripsit Diodorus Eclog. VI. ex libro XXIII. In singulis Gualtherus vs. 2. extr. vertit *Agathini*, cui nomini Burmannus substituit Ἀγαθάρχου, quod non dubitavimus recipere ut nomen in Sicilia frequentissimum, etsi subesse potest etiam aliud nomen, ut Ἀγάθωνος, Ἀγαθοκλέους cet. Quod Burmannus ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ p. ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ legendum putavit, iure reprehendit Osannus.

5467.

Neti (hodie Noto), in museo Baronis Antonii Astuto; edidit Münterus Nachrichten von Neapel u. Sicilien, interpret. Germ. 1790. p. 315. Paulo accuratius apographum misit idem.

ΕΥΡΥʹΝΔΑΣ ΑΙΑΘ..ΥΔΑΙ.\!
ΚΕΝΤΟΡΕΙΠΕΙΝΟΣ ΚΑΤΕΣΚΕ
ΩΣΕ ΚΡΑΝΑΝ ΕΛΕ/......
ΘΕΟΑΝ

Εὔ[τ]υ[χί]δας Ἀ[γ]αθ[οκλε]ί[δα] Κεντορειπεῖνος κατεσκε[ύ]ωσε κράναν - - -

Vide ne Ἐλευθέρα, cuius vocis membra videntur superesse, fontis hic memorati nomen sit. Habetur etiam flumen in Sicilia Ἐλεύθερος vocatum. Audacius Münterus proposuit Εἰλειθυίαις θεαῖς ἀνέθηκε. Κεντόριπα oppidum Siciliae prope Aetnam notum ex scriptoribus (vide Strab. VI. p. 272. conf. Thucyd. VI, 24.), unde ethnicum Κεντοριπῖνοι habet Diodor. XIX, 103. quos Thucyd. VII, 32. vocat Κεντόριπας. Deinde dedimus κατεσκεύωσε forma peculiari, quam habes etiam in titulo Theraeo Vol. II. n. 2448. IV. 13. VIII. 25. Cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 285.

5468.

Ibidem, in glandulis ex argilla factis in museo Astuti; edidit Alessi Lettera sulle ghiande di piombo iscritte trovate nell' antica città di Enna, Palermo 1815. 8. qui inventas dicit apud Assorum. Repetiit Theod. Mommsen Zeitschrift f. Alterth. 1846. n. 98. p. 784. 7. 8. 9. Habeo etiam ex schedis Gerhardi.

a. ΤΡΙΤ 4ΤΛ
ΦΑΝΙΚΑ
ʟΑΝΙΑϹ
ΥΒΕΝΝΑ

b. ΤΡΙΤΡΛ
. ϽΙ

c. ΤΥΝϹΑΡΙϹΝ a tergo: Υ\ΑΒ
ΚΑΜΙΔΑΛʹΙΥ   ΙΛ

Simillimae glandulae in Sicilia repertae Castelli aetate asservabantur Panormi, Messanae, Catanae, n. 5567. 5620. 5621. 5686. tit. *a*. *b*. 5743. His inter se comparatis ratio constat haec. Singulis inscripta est φυλὴ s. φυλά, ut n. 5686. tit. *a*. πρώ(τα) φυλ(ά); n. 5686. tit. *b*. 5567. 5620. 5621. δευ(τέρα) φυλ(ά); n. 5468. tit. *a*. *b*. 5743. τρί(τα) φυλ(ά). Deinde cernitur ΦΑ, quae vox decurtata est, ut videtur, ex φατρία i. e. φρατρία, ut bene coniicit Bergkius (conf. ad n. 5785.); sequuntur litterae plerumque incertae significationis, n. 5567. ΠΛΕ; n. 5621. ΛΑΚΥΝ; n. 5686. tit. *a*. ΕΚΓ; tit. *b*. ΑΛΤΡΙ; n. 5468. tit. *a*. ΝΙΚΑ; n. 5743. ΚΑΤΗΛ; n. 5620. ΚΑΙ, quae nomina phratriarum decurtata videntur. Denique inscripta sunt nomina magistratus, ut videtur; n. 5567. Φιντύλος Φιδίου; n. 5620. Φιλόξενος Ἀρκεσίλα; n. 5621. ὁ δεῖνα Πυῤῥία; n. 5686. tit. *a*. Νικίας Πολίτα; tit. *b*. Φιλωνίδας Εὐπολέμου; n. 5743. - κέντος Στράτωνος. Atque similia nomina puta subesse etiam n. 5468. tit. *a*. vss. 3. 4. Etiam in titulo nostro *c*. videtur legi posse Τυν[δ]αρί[ω]ν Κ[αλλ]ιδά[μο]υ; reliqua in altero latere scripta videntur, ubi Mommsenius exsculpsit φυλὰ β̄, sub quo puta fuisse ΦΑ - - Annotat Mommsenius glandulas has ut plurimum glandes esse, ut fere aequent ovum gallinaceum, atque habere ab una parte sigillum, quod etsi diversissime describatur, tamen unum idemque videatur esse. Gualtherus ad n. 5743. Herculem dixit repraesentari; Castellus ad n. 5620. hominem stantem cum gladio. Alessius ad n. 5567. notavit: „nel rovescio uomo ignudo con ginocchio contratto che mena un braccio indietro, cui vicino par di esservi stato disegnato un vaso"; ad n. 5468. tit. *a*. „nel rovescio busto umano colle mani ai fianchi". Mommsenius in glandulis n. 5686. sibi visus est deprehendere figuram hominis flexo genu et brachiis ad id demissis, a sinistra galeam, a dextra clupeum habentis. Ibidem tit. *b*. in altero latere repraesentari hominem calceos pedibus subligantem monet Gerhardius. Haec quum ita sint, quaeri potest an rite appellentur glandulae. Sint autem. Cui usui inservierint non constat. Ratione habita figurarum impressarum haud scio an pertineant ad milites.

5468. *b*.

Ibidem, in tegulis, in museo Astuti; edidit Avolio Delle antiche fatture di argilla, Palermo 1829. tab. II. n. 3. 8. 6. (conf. p. 57. 58.)

a. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ — Πολύστρατος.
b. ΣΙΝΩΜΟΝ — Εὔ]ν[ό]μο[υ.
c. ΛΙΟΦΑΞ / ΝΤ8Β8 — Δ]ιοφάντου - - -

5469.

Ibidem, penes Antonium Astuto Baronem Fargionis; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 193. n. 119.

Θ К
ΠοΝΤΙΑΙ
ΑΡΕΘΟΥΣΗΙ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ποντίᾳ Ἀρεθούσῃ.

5470.

Ibidem, in sarcophago marmoreo penes Antonium Astuto Baronem Fargionis; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 13. n. 99. qui posuit inter Syracusanas; unde repetierunt Murator. T. III. p. MDCCXXV. 25. Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 183. n. 58. (p. 173. n. 50.) Ex Gualthero citat etiam Maffeius Art. crit. lapid. III, 1. Can. IV. (ap. Donat. I. p. 101.) Habeo ex schedis Uhdeni.

ΦΡΕΤΗΝϹΙΑ ϹΤΑΤΙΑ ϹΚΡΕΙΒΩΝΙΑ
ΕΖΗϹΕΝ ΑΜΕΜΠΤΩϹ′ ΚΑΙ ϹΕΜΝΩϹ
ΕΤΗ ΛΓ ΜΗΝΗ ΗΜΕΡ ΚΔ.

Vs. 1. Gualth. ΕΚΡΕΙΡΩΝΙΑ. Vs. 3. init. Gualth. ΛΓ, Cast. ΠΓ, Mur. Uhd. ΛΓ.

Φρετηνσία Στατία Σκρειβωνία ἔζησεν ἀμέμπτως καὶ σεμνῶς ἔτη λ̄γ̄, μῆν(ας) η̄, ἡμέρ(ας) κ̄δ̄.

5471.

Ibidem, in lapide a. 1778. eruto in Feudo Scirisottano prope Licodiam. Lapidem penes Antonium Astuto Baronem Fargionis esse notat Castellus, qui edidit Inscr. Sicil. Cl. XII. p. 153. n. 5. cum interpret. Lat. et nota.

ΛΑΝΘΑΝΟΥΣΑ ΚΑΙ ΑΓΑΘΗ-ΧΡΗ
ΣΤΗ ΚΑΙ ΑΜΕΜΠΤΩΣ′ ΕΖΗΣΕΝ
ΕΤΗ Ο·Β′ ΜΗΝΕΣ Δ ΕΤΙ ΚΑΙ-Γ-ΕΠΟΙ′
ΣΕ ΔΕ ΘΥΓΑΤΗΡ ΙΔΙΑ ΜΗΤΡΙ ΕΥΣΕΒΗ
ΕΠΤΣ ΔΕ ΤΑΥΤΗΝ ΗΔΙΚΗΣΕΝ ΚΑΙ ΕΜΕ
ΕΛΥΠΗΣΕΝ ΜΗ ΛΑΘΩΙΤΩ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Λανθάνουσα καὶ Ἀγάθη χρηστὴ καὶ ἄμεμπτ[ο]ς ἔζησεν ἔτη ο̄β̄, μῆνες δ̄, ἔτι καὶ γ̄. ἐποί[η]σε δὲ θυγάτηρ ἰδίᾳ μητρὶ εὐσεβεῖ. ε[ἴ τι]ς δὲ ταύτην ἠδίκησεν καὶ ἐμὲ ἐλύπησεν, μὴ λάθ[ο]ιτ[ο] τ[ὸ]ν θε[ό]ν.

Femina sepulta est Λανθάνουσα quae etiam Ἀγάθη audit (ἡ καὶ Ἀγάθη). Titulum qui scripsit, si Graece sciret, vss. 5. 6. dedisset εἴ τις δὲ ταύτην ἀδικήσῃ καὶ ἐμὲ λυπήσῃ, ac potius ἂν δέ τις cet.

5472.

In maceriis veteris *Helori*, non procul a Pachyno promontorio, in ansis figulinis albo tinctis colore; ediderunt Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 39. n. 210. 211. Gudius Inscr. p. CCIX. 3. ex cod. ms. biblioth. Ambros. fol. A. 9. p. CCCLXXXII. 4. Ex Gualthero repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 233. (p. 220.) n. 12.

ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ

Ἀγαθοκλεῦς.

Eadem inscriptio Syracusis habetur n. 5386. et redit in ansa vasis Panormi reperti (n. 5555.), nisi aut Syracusanum vas aut Panormitanum alterutrum eorum est, quae Helori reperta dicit Gualtherus. Mira sententia est eorum, quos Gudius dicit ex nomine ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ duabus ansis vasis unius impresso colligere verum esse, quod Ausonius tradidit, Agathoclem Siciliae regem, utpote qui filius figuli fuisset, vasa fictilia in honore habuisse et sibi cum aureis apponi iussisse, quum etiam in iis nomen suum inscribendum curasset. Cui sententiae patrocinari videtur etiam Avolius (Delle antiche fatture di argilla, Panorm. 1829. p. 81.). Quidni figuli aut archontes fuerint cognomines regis Agathoclis? Conf. n. 5497. Archontem eiusdem nominis habes n. 5502. 5503. 5653. Conf. ad n. 5751.

5473.

In urbe Terra nova ubi olim *Gela* sita fuisse putatur, in vase fictili; edidit Dorvill. Sicul. T. I. p. 123. tab. B. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 235. (p. 222.) n. 28. Supra duas extremas litteras ancora impressa cernitur.

ΣΩΥΡΑΤΕΥΣ

Σω[κ]ράτευς.

Fortasse vas idem est, ex quo n. 5391. Conf. 5533. 5565. et ad n. 5751.

5474.

In urbe Terra nova ubi olim *Gela* sita fuisse putatur, in sigillo aheneo; edidit Dorvill. Sicul. T. I. p. 123. tab. B. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 224. (p. 212.) n. 30. qui tamen Leocatae tribuit.

ΡΟΔΑΝΟΙϹ
Μ ΑΝΝΟϹ

Ῥοδάνοις (fortasse i. q. Ῥοδάνης) μ̅ *annos*.
Titulus Graecus et Latinus simul est.

5475.

Marmor III palmos altum, I latum, ad montem *Leocatae s. Alicatae* civitati proximum a. 1660. effossum, inde in arcem eiusdem civitatis translatum, ubi asservari dicitur. Montem illum Ecnomum esse fama docet a maioribus tradita teste Dorvillio. Lapis *Gela* oriundus est, cuius de situ nondum plane constat. Plurimi tamen post Cluverium ibi sitam putant, ubi nunc est Terra nova. Atque omnino Gelam propius afuisse a Terra nova quam a Leocata maxime probabile est. Nec refragatur lapis prope Leocatam repertus, quam sunt qui velint esse veterem Phintiadem, urbem post eversam Gelam a Phintia tyranno conditam (vide Annot.). Tituli apographum a doctis viris Siciliensibus transmissum primus edidit Maffeius in epistola ad Baronem Ioseph. Bimardum Veronae excusa a. 1732. et inserta Bibliothecae Italicae T. XIV. p. 231. mox recusa in Maffeii Antiqq. Galliae selectis p. I. p. 10. et notis nonnihil auctis in Mus. Veron. p. CCCXXIX.; ex Maffeio repetiit Murator. Vol. II. p. DCXLII.; aliud exemplar dedit Angelus M. Formica Carmelitarum ordinis alumnus in Monum. hist. Gelae urbis, Panormi a. 1753. c. VII. p. 230.; accuratius expressit Castellus Inscr. Panormit. 1762. p. 241. et Inscr. Sicil. Cl. VIII. p. 84 sqq. (p. 78 sqq.) n. 3. et Dorvillius Sicul. T. II. p. 501. cum notis. Citarunt Carusus Memor. istor. della Sicilia P. I. lib. II. p. 53 sqq. Dorvill. Sicul. T. I. p. 119. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 111. Villoisonus Anecd. T. II. p. 160. Taylorus ad Demosth. orat. de cor. p. 255. Münterus Nachr. über Neap. u. Sicil. Kopenh. 1790. p. 303 sq.

[*Textum vide pag. seq.*]

Tria apographa cum notis suis et Bouherii epistola in schedis reliquerat Dorvillius, ex quibus exemplum composuit Burmannus. Exemplum dedimus ex Castello et Dorvillio concinnatum. Σ et C promiscue habetur. Maffeius ubique O pro Ω. Castellus fere ubique ◇ pro O. Vs. 6. Maff. Cast. ΙΠΠ◇ΚΛΕ◇Σ; in fine Maff. primum dederat CΤΕΦΑΝΟΥ (ut Dorv. et Cast.), mox CΤΕΦΑΝΟΙ. Vs. 7. init. Cast. ΓΥΜ ΝΑCΙΑΡΧΩ, Dorv. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΩ, Maff. ΓΥΜΝΑ CΙΑΡΧΟΝ; deinde Maff. ΤΑΑΛΙΑΙ, Dorv. Cast. ΤΑΙΑΛΙΑΙ. Vs. 8. init. Maff. primum ΚΑΙΤΑΑΙΣΙΑ ΑΙΣ (Dorv. ΚΑ*ΔΙΟΥΛΑΙ) ubi Cast. ΚΑΙΤΑΙΒ◇Υ ΛΑΙ. Vs. 9. ΕC omittit Maff. qui deinceps habet ΤΟΝΚΑΤΕC. Vs. 11. init. Maff. ΕΠΙΜΕΛΙΑΝ, Cast. ϵΠΙΜϵΛΕΙΑΝ. Vs. 12. init. Maff. ΕΦΕΒΟΝ; deinde Cast. ΝΕΩΤΕΡ◇Ν. Vs. 13. Dorv. ΑΤΕΟ pro ΑΠ◇, et sub fin. ΕΙC. Vss. 14. 15. Dorv. ΓΥΝΜΝΑCΙΟΝ. Vs. 14. Maff. ΤΑΚΑΛΛΑ pro ΤΑΤΕΑΛΛΑ. Vs. 15. Maff. pro ΠΕ habet C. Vs. 16. pro ΕCΤΙ Maff. habet ΚΑΙ. Vs. 17. Maff. ΠΡΟΕΙΝ vel ΠΡΟΗΝ pro ΠΡ◇..ΝΩΝ. Vs. 18. extr. Dorv. ΕCΤΙCΤΕ. Vs. 19. Maff. ΦΑΝΟCΙΕΝΕΝ, Cast. ΦΑΝΩCΑΙΕΝ, ut restituit R. Rochettus Antt. Bosp. p. 168. Vs. 20. Maff. ΗΡΑΚΛΙΔΑΝ, Cast. ΗΡΑΚΛϵΙΔΑΝ. Vs. 21. Maff. Cast. CΤΕΦ cet. Vs. 22. extr. Maff. Cast. C pro Σ. Vs. 23. init. Maff. ΤΕΚΑΤΑ, Dorv. ΤΩΚΑΤΑ, Cast. ΤΑCΚΑΤΑ. Vs. 24. Maff. Λ p. Δ; in fine Dorv. ΕΙC, Cast. Maff. ϵΙC. Vs. 25. Maff. ΑΝΑΘΕΜΟΙΝ et in Bibl. Ital. ΑΝΑΘΕΙΝΑΙ; deinde Cast. ϵΙC, qui terminat versum litteris ΓΥΜΝΑ. Vs. 26. Cast. rursus habet ϵ p. Ε locis omnibus. Vs. 27. Maff. ΕΞΟΔΙΑ ΣΑΙ. Vs. 28. extr. Maff. ΚΑΒΟΥΛΑ, Dorv. ΚΑ..ΒΟΥ ΛΑ, Cast. ΚΑ...Β◇ΥΛΑ. Vs. 29. Maff. primum ed. ΚΑΤΑΝΑΓΡΑΦΗCΗΙ, posthac ΚΑΤΑΝΑΓΡΑΦΗCΕΙ.

ΕΠΙΙΕΡΑΠΟΛΟΥΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΤΟΥΙΣΤΙΕΙΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΣΙΟΥ
ΣΩCΙΟCΤΟΥΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ

ΒΟΥΛΑCΑΛΙΑCΜΑΤΑΔΕΥΤΕΡΑCΕΞΑΜΗ
ΝΟΥΚΑΡΝΕΙΟΥΤΡΙΑΚΑΔΙΠΡΟCΤΑΤΑC
ΙΠΠΟΚΛΗCΙΠΠΟΚΛΕΟCCΤΕΦΑΝΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΩΕΔΟΞΕΤΑΙΑΛΙΑΙ
ΚΑΘΑΚΑΙΤΑΙΒΟΥΛΑΙΕΠΕΙΔΗΟΑΙΡΗ
ΜΕΝΟCΓΥΜΝΑCΙΑΡΧΟCΕCΤΟΝCΑΤΕC
ΕΝΙΑΥΤΟΝΗΡΑΚΛΕΙΔΑCΖΩΠΥΡΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΠΕΠΟΙΗΤΑΙΤΩΝΤΕ
ΕΦΗΒΩΝΚΑΙΝΕΩΤΕΡΩΝΚΑΙΤΩΝ
ΑΛΛΩΝΤΩΝΑΠΟΔΥΟΜΕΝΩΝΕΙΣΤΟ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΝΤΑΤΕΑΛΛΑΤΑΚΑΤΑΤΟ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΝΚΑΛΩΣΔΙΑΠΕΠΡΑΓΜΕ
ΝΟCΕCΤΙΑΞΙΑΠΡΑΣΣΩΝΑΥΤΟΥΤΕ
ΚΑΙΤΑCΤΩΝΠΡΟ..ΝΩΝΑΡΕΤΑC
ΚΑΛΩΣΟΥΝΕΧΟΝΕΣΤΙΣΤΕ
ΦΑΝΩΣΑΙΕΝΤΑΙΑΛΙΑΙΤΟΝΓΥ
ΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΗΡΑΚΛΕΙΔΑΝΖΩ
ΠΥΡΟΥΕΛΑΙΟΥΣΤΕΦΑΝΩΙΕΠΙΜΕ
ΛΕΙΑCΕΝΕΚΕΝΚΑΙΦΙΛΟΠΟΝΙΑΣ
ΤΑCΚΑΤΑΤΟΓΥΜΝΑCΙΟΝΤΟΔΕ
ΔΟΓΜΑΤΟΔΕΚΟΛΑΦΘΕΝЄΙCCΤΑ
ΛΑΝΑΝΑΘΕΜΕΙΝΕΙCΤΟΓΥΜ
ΝΑCΙΟΝΕΙCΔΕΤΑΝΚΑΤΑCΚΕΥΑΝ
ΤΑCCΤΑΛΑCΕΞΟΔΙΑΞΑΙΤΟΤΡΙ
ΑΚΟΝΤΑΜΕΡΟCΚΑΘΑΚΑ...ΒΟΥΛΑ
ΚΑΤΑΝΟΓΡΑΦΗCΗΙ

ΟΔΑΜΟCΤΩΝΓΕΛΩΙΩΝΕΠΑΙΝΕΙ
ΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΙΤΟΝΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΝΖΩΠΥΡΟΥЄΛΑΙΟΥCΤΕ
ΦΑΝΩΙΕΠΙΜΕΛΕΙΑCΕΝΕΚΕΝΚΑΙΦΙ
ΛΟΠΟΝΙΑCΤΑCΚΑΤΑΤΟΓΥΜΝΑ
CΙΟΝ

ΕΦΗΒΟΙΟΙCΤΕΦΑΝΩΘΕΝΤΕC

ΑCΚΛΑΠΙΑΔΑC	ΑCΚΛΑΠΙΑΔΑ	
ΑΡΤΕΜΩΝ	ΕΥΘΥΜΟΥ	
ΑΝΤΑΛΛΟC	ΑΝΤΑΛΛΟΥ	
ΠΟΛΥΞΕΝΟC	ΑΓΑΘΑΡΧΟΥ	
ΠΡΩΤΑΡΧΟC	ΠΡΩΤΑΡΧΟΥ	
ΓΕΛΩΙΟC	ΓΟΡΓΥΛΟΥ	
ΑΡΙΣΤΙΩΝ	ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ	
ΣΩΣΙΠΟΛΙC	ΙCΙΔΩΡΟΥ	
ΝΙΚΑΡΟC	ΠΥΡΡΩΜΙΝΟΥ	
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟC	CΑΤΡΡΟΥ	
ΖΩΠΥΡΟC	ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ	ΧΑΙΡ

Vs. 30. Dorv. ΔΑΜΟΣ. Vs. 31. Dorv. CΤΕΦΑΝΩΙ, Cast. ΣΤΕΦΑΝΩΙ, Maff. ΣΤΕΦΑΝΟΙ; in lapide ΣΤΕΦΑΝΩ esse testatur Dorvillius. Vs. 32. Cast. ΗΡΑΚΛЄΙΔΑΝ, idem cum Maff. ЄΛΑΙΟΥ. Vs. 33. Cast. ЄΠΙΜ cet. Vs. 36. Dorv. ΣΤΕΦΑΝ cet., Cast. CΤЄΦΑΝ cet. Vs. 38. Maff. ΕΥΘΥΜΙΟΥ et in Bibl. Ital. ΕΘΥΜΟΥ, ut habent Dorv. et Cast.; Cast. in utroque nomine Є p. E. Vs. 39. in schedis Dorvillii omissus erat. Vs. 40. Maff. Cast. ΠΟΛΙΞΕΝΟC, deinde Maff. ΑΓΑΤΑΡΧΟΥ. Vs. 43. Dorv. C pro Σ. Vs. 44. Cast. ΣΩCΙΠΟΛΙΣ, Maff. ΣΟCΙΠΟΛΙC. In schedis Dorvillii hic versus omissus erat. Vs. 45. Dorv. ΠΥΡΡΟ..., Cast. ΠΥΡΡΟ...., Maff. ΠΥΡΡΟ ΜΙΝΟΥ. In schedis Dorvillii Burmannus notavit esse

ΠΥΡΡΟΝΜ.., in margine *al.* ΠΥΡΡΩΜΙΝΟΥ et a dextro latere *f.* ΠΥΡΡΟΜΑΧΟΥ, quae coniecturae sunt transcribentium. Vs. 46. Maff. CATPOY. Vs. 47. extr. Maff. ΗΡΑΚΛΕΙΔ...., Cast. ΗΡΑΚΛЄΙΔΑ ΧΛΙΡ, Dorv. ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ ΧΛΙΡ.

Ἐπὶ ἱεραπόλου Ἀριστίωνος τοῦ Ἱστιείου, κατενιαυσίου Σώσιος τοῦ Νυμφοδώρου. Βουλᾶς ἁλίασμα τᾶ[ς] δευτέρας ἑξαμήνου, Καρνείου τριακάδι· προστάτας Ἱπποκλῆς Ἱπποκλέος· στεφάνου γυμνασιάρχῳ. Ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ καθὰ καὶ τᾷ βουλᾷ· ἐπειδὴ ὁ αἱρημένος γυμνασίαρχος ἐς τὸν σᾶτες ἐνιαυτὸν Ἡρακλείδας Ζωπύρου ἐπιμέλειαν πεποίηται τῶν τε ἐφήβων καὶ νεωτέρων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀποδυομένων εἰς τὸ γυμνάσιον, τά τε ἄλλα τὰ κατὰ τὸ γυμνάσιον καλῶς διαπεπραγμένος ἐστὶ ἄξια πράσσων αὐτοῦ τε καὶ τᾶς τῶν προ[γό]νων ἀρετᾶς, καλῶς οὖν ἔχον ἐστὶ στεφανῶσαι ἐν τᾷ ἁλίᾳ τὸν γυμνασίαρχον Ἡρακλείδαν Ζωπύρου ἐλαίου στεφάνῳ ἐπιμελείας ἕνεκεν καὶ φιλοπονίας τᾶς κατὰ τὸ γυμνάσιον. τὸ δὲ δόγμα τόδε κολαφθὲν εἰς στάλαν ἀναθέμειν εἰς τὸ γυμνάσιον· εἰς δὲ τὰν κατασκευὰν τᾶς στάλας ἐξοδιάξαι τὸ τριακοντάμερος καθὰ κα[ὶ ἁ] βουλὰ καταν[α]γραφήσῃ.

Ὁ δᾶμος τῶν Γελῴων ἐπαινεῖ καὶ στεφαν[ο]ῖ τὸν γυμνασίαρχον Ἡρακλείδαν Ζωπύρου ἐλαίου στεφάνῳ ἐπιμελείας ἕνεκεν καὶ φιλοπονίας τᾶς κατὰ τὸ γυμνάσιον.

Ἔφηβοι οἱ στεφανωθέντες·

Ἀσκλαπιάδας	Ἀσκλαπιάδα,
Ἀρτέμων	Εὐθύμου,
Ἄνταλλος	Ἀντάλλου,
Πολύξενος	Ἀγαθάρχου,
Πρώταρχος	Πρωτάρχου,
Γελῷος	Γοργύλου,
Ἀριστίων	Νυμφοδώρου,
Σωσίπολις	Ἰσιδώρου,
Νίκαρ[χ]ος	Πυῤῥω[ν]ί[δ]ου,
Ἀπολλώνιος	Σατ[ύ]ρου,
Ζώπυρος	Ἡρακλείδα, Χ[α]ιρ - - -

Urbe Gela circa Olymp. 125. a. u. c. 477. a. Chr. 277. quo tempore Romani cum Pyrrho bellum Tarentinum gerebant, a Phintia Agrigenti tyranno funditus eversa, Gelenses constat ab eo in novam civitatem Phintiadem translatos esse (vid. Cluver. Sicil. Ant. I. p. 213. Petav. Doctr. temp. II. p. 614. Carusus Monum. hist. Sicil. VI. p. 349. Bentleius de Phalar. epist. I. et in Resp. ad Boyl. p. 52 sqq. ed. Lat.). Ex quo decretum hoc Gelensium, quod etiam Carusus vidit civitatis esse liberae, ante id tempus positum Castello videbatur (Inscr. Panorm. p. 237 sqq. Inscr. Sicil. Proleg. p. XXXVIII et XLIV.). Contra quem Boeckhius Vol. I. p. 85. monuit Gelenses etiam apud Ciceronem (Verr. II, 3, 43. et 4, 33.) commemorari titulumque propter litterae Sigma formas Σ et C promiscue usurpatas videri aliquanto recentiorem esse. Ac sane formae C et Є etsi in Sicilia paulo maturius receptae videntur, quam in Graecia, tamen vix statui potest eas ibi vel ante Olymp. 125. in lapide esse expressas (conf. Elem. epigr. p. 232.). Itaque a vero propius aberat Maffeius, qui ante Siciliam a Romanis in provinciam redactam (a. u. a. 543. a. Chr. 211.) positum titulum putabat. Iam vero quum Gelenses aetate Ciceronis civitatem constituisse appareat, Chiaranda (Thes. Ital. Vol. XII.) eos statuit defuncto tyranno veteres sedes repetiisse, refragante Dorvillio (p. 121.), qui nixus auctoritate Strabonis VI. p. 272. Gelam unquam esse restitutam negabat. Hinc Gelenses, quos vocat Cicero, Dorvillio videntur potius esse Phintienses repetito pristino nomine; quam in rem exempla adstruxit ex ipsa Sicilia petita. At vero Plinius H. N. III, 14. inter civitates stipendiarias non solum Phintienses sed etiam Gelanos (i. e. Gelenses) recenset; ex quo sequitur Gelenses etiam tum separatam a Phientiensibus civitatem constituisse. Accedit quod Gelae etiam apud Ptolemaeum et in tab. Peutingeriana fit mentio; ut nobis Chiaranda verum vidisse videatur, qui Gelam aliquando restitutam putaverit. Quae quum ita sint, non est cur a Strabone nobis imponi patiamur, cuius auctoritas quum per se levior est in rebus praesertim ad Siciliam pertinentibus, tum hac in re vel maxime elevatur ipso decreto nostro, quod hodie nemo erit qui primo ante Chr. n. saeculo antiquius esse contendat. Ceterum si Gela eo loco sita fuit, quo nunc est Terra nova, lapis hic una cum aliis (conf. n. 5476.) nescio quo casu asportatus est.

Praescripti sunt magistratus duo, *ἱεραπόλος* et *κατενιαύσιος*, ut in fragmento n. 5476. *Ἱεραπόλος* Gelae eponymus est, ut Agrigenti et Melitae *ἱεροθύτας*. De dignitate *κατενιαυσίου* non constat. Dorvillius eum censuit esse *γραμματέα*. At potest esse *ἄρχων* i. e. magistratus civilis isque eponymus, qui nunc additus fuerit ob argumentum decreti. Et hoc probabilius. *Κατενιαύσιος* est *ἄρχων* annuus, quemadmodum *ἐπιμήνιος* est antistes sacrorum in mensem constitutus (Vol. II. n. 2448.). Annus ut Rhodiis (Polyb. XXVII, 6.), ita Gelensibus Rhodiorum colonis in duo semestria dispertitus est (conf. Elem. epigr. Gr. p. 324.); unde fortasse peculiaris denominatio archontis. Minus recte Bouherium coniecisse *καὶ ἐνιαυσίου* scil. *ἄρχοντος*, non est cur moneamus. Decretum Senatus (*βουλᾶς ἁλίασμα*) datum est secundo semestri die xxx. mensis Carnei, qui Gelensibus videtur paenultimus esse anni civilis (vide n. 5491. 5640. 5751.). Minus recte ultimum dixit Corsinus Fast. Att. T. II. 14. p. 422 sqq., qui vs. 4. cum Maffeio legit *ἁλίασμα τᾶς*, ubi Bouherius coniecit *ἁλιάσματι*. Nominativum *ἁλίασμα* habes etiam in titulo Agrigentino n. 5491. *Προστάτας* est princeps Senatus, non praeses ludorum, ut Bouherius putavit; peius etiam Dorvillius qui *προστάτας στεφάνου* coniungens praesidem palmae exponit, deinde *χαίρειν γυμνασιάρχῳ* intelligit; quasi decretum fieri possit epistola. Ut mittam Maffeii lectionem (*στεφανοῖ γυμνασίαρχον*) et Castelli commentum, qui *στεφάνου γυμνασίαρχον* intelligit palmae praesidem, verba *στεφάνου γυμνασιάρχῳ* (i. e. *ὑπὲρ στεφάνου γυμνασιάρχῳ*) addita putanda sunt ad argumentum paucis significandum ea ratione, qua tit. Agrig.

n. 5491. in praescriptis post ἁλίασμα additur ὑπὲρ προξενίας Δημητρίῳ Διοδότου Συρακοσίῳ (conf. n. 5752. et Elem. epigr. Gr. p. 317 sq.). Ἁλία Doribus est i. q. ἐκκλησία (conf. titt. Corcyr. Vol. II. n. 1841 sqq. Agrigentinum n. 5491. Byzantin. ap. Demosth. de coron. 255.). Etiam Thebanorum concio ἁλία vocatur (Vol. I. p. 730.). Disseruerunt de hoc vocabulo Mazoch. Tab. Heracl. p. 281. et Toupius Emendatt. III. p. 546. IV. p. 249. ed. Oxon. Ahrens de dialect. Dor. p. 137. Gymnasiarchae Tauromenitanis (n. 5641.) bini sunt annui (conf. n. 5466.). Binos etiam Gelae fuisse putat Dorvillius, unum vocatum esse ratus γυμνασίαρχον στεφάνου, qui ἐπὶ στεφάνῳ praepositus esset. Quod quo iure dictum sit, non video. Illud video, unum a Gelensibus fuisse creatum. Vs. 9. verba ἐς τὸν σᾶτες ἐνιαυτὸν recte explicuit Dorvillius. De forma Dorica σᾶτες vide Ahrens l. c. p. 65 sq. Vs. 17. προγόνων dedit etiam Dorvillius. Vss. 25. 27. de formis ἀναθέμειν et ἐξοδιάξαι vide Ahrens l. c. p. 315. et p. 90. Vs. 27. mirum vocabulum τὸ τριακοντάμερο[ν], quod Dorvillius male vertit *portionibus triginta*. Τριακονθάμερον (ab ἀμέρα) scribendum putat Burmannus. Quod qui probat, scribere potest etiam τριακοντάμερον; nam vox ἁμέρα ψιλοῦται (conf. Ahrens l. c. p. 40.). Videtur utique aerarium quoddam intelligendum esse. Vss. 21. 32. ἐλαίου στεφάνῳ p. ἐλαίας στεφάνῳ non sine ratione Maffeius peculiari dialecto tribuit. Vs. 28. scribendum καθά κα ἁ βουλὰ cet. (cf. n. 5491. vs. 26.). Vs. 29. καταναγραφήσῃ a forma γραφέω, ut dicitur etiam γεγράφηκα.

Subscripti sunt ephebi coronati, quos quum undecim tantum vidisset Corsinus l. c. varia commentus est. Quippe ephebi quum singulis mensibus coronarentur, duodecim recenseantur necesse esse. Ne multa, coniicimus nomen ephebi duodecimi vs. 47. ad marginem appositum fuisse, ex quo supersunt ductus ΧΑΙΡ; quibus ductibus anni designationem subesse perperam iudicavit Dorvillius. Nomen fuerit Χαιρέας, Χαιρίων, Χαίρων, Χαιρώνδας vel simile. Nec quidquam obstat quo minus etiam patris nomen additum fuisse putemus. De nominibus propriis postremo pauca annotamus. Vs. 2. Ἱστιεῖος alia forma est pro Ἱστιαῖος. Conf. n. 5594. col. II. vs. 81. et n. 5774. Vs. 45. Νίκαρ[χ]ος dedit Burmannus; possis etiam Νίκα[ι]ος. Patris nomen varie refingebat Dorvillius: Πυῤῥοκόμα, Πύῤῥωνος, Πυῤῥομάχου; Burmannus proposuit Πυῤῥίου; frustra, ut videtur. Vs. 46. Σατύρου dedit etiam Dorvillius probante Burmanno.

5476.

In oppido *Leocata* s. *Alicata* (conf. lemma ad n. 5475.), in lapide paulo ante a. 1685. reperto; edidit Vincent. Auria Hist. Cephaloed. c. VI. p. 38. unde repetiit Burmannus in Dorvillii Sicul. Syll. inscr. T. II. p. 587. Ex Burmanno dedit Castellus Inscr. Sicil. Cl. III. p. 25. n. 11. (p. 22. n. 10.)

ΕΠΙΙΕΡΑΠΟ . . . . .
ΤΟΥΦΙΛΟΔΑ . . . .
ΚΑΤΕΝΙΑΥ . . . . . .
ΦΙΛΟΚΡΑΤ . . . . . .
ΑΡΙΣΤΩ . . . .
ΒΟΥΛΑΣ . . . .

Ἐπὶ ἱεραπό[λου τοῦ δεῖνος
τοῦ Φιλοδά[μου,
κατενιαυ[σίου
Φιλοκράτ[ους τοῦ
Ἀρίστω[νος.
Βουλᾶς [ἁλίασμα cet.

Praescripta sunt ex decreto simili ac n. 5475. quod vide.

5477.

Ibidem, in opere fictili a. 1770. reperto; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 209. n. 39.

ΕΠΙΑΓΕΣΤΙΑ . . . ΑΛΙοΥ

Ἐπὶ Ἀγεστ[ρ]ά[του. Δ]αλίου.

Idem archon habetur n. 5375. Conf. ad n. 5751.

5478.

Ibidem, in opere fictili a. 1779. reperto; edidit Castellus l. c. p. 209. n. 38.

ΕΠΙΑΡΙΣ
ΤοΓΕΤΟΥ
ΔΑΛΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀριστογε[ί]του. Δαλίου.

Geminus titulus est n. 5751. 6. Conf. n. 5377. *e*.

5479.

Ibidem, in opere fictili a. 1779. reperto; edidit Castellus l. c. p. 206. n. 20.

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟ
ΜΑΧΟΥΑΡΤ
ΑΜΙΤΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀριστομάχου. Ἀρταμιτίου.

Archon idem n. 5480. 5751. 7.

5480.

Ibidem, in opere fictili a. 1770. reperto; edidit Castellus l. c. p. 206. n. 21.

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟ
ΜΑΧοΥΑΡΤ
ΑΜΙΣΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀριστομάχου. Ἀρταμι[τ]ίου.

Archon idem n. 5479. 5751. 7.

5481.

Leocatae, in opere fictili; edidit Burmannus in Dorvill. Sicul. Syll. inscr. p. 580. 2. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 207. n. 28.

ΕΠΙΑ....
...ΔΟΤΟΥ
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀ[θανο]δότου. Ἀγριανίου.

Nomen archontis restituit Mommsenius ex n. 5654. *c*. Conf. n. 5654. *b*. 5503. *b*.

5482.

Ibidem, in opere fictili; edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 213. n. 61.

ΕΠΙΔΑΜΟΚΡΑΤΕΙ

Ἐπὶ Δαμοκράτε[υς.

Sine praepositione nomen habetur n. 5440. 5751. 12. Conf. ad n. 5440. 5751. Nomen idem est n. 5390.

5483.

Ibidem, in opere fictili; edidit Castellus l. c. p. 213. n. 62.

ΕΠΙΕΡΕΩΣΑΟΡΚΙΛΑΔΑ

Ἐπ' ἱερέως [Δ]ορκ[υ]λ[ί]δα.

Videtur eadem ansa esse quam nunc possidet Radulphus Rochettus, qui edidit Mém. de l'Inst. Roy. de France T. XVI. P. II. p. 285. tab. lithogr. II. n. 11.

ΕΠΙΕΡΕΩΣΑΟΡΚΥΛΙΔΑ

Ex sacerdote annus designatur etiam in aliis vasis, ut n. 5667. 5751. 34. et ap. Avolium l. c. ad n. 5751. p. 94. quae vasa Theod. Mommsen. Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. p. 775. coniecit Gelae tribuenda esse, ubi constat fuisse sacerdotes eponymos (cf. n. 5475.).

5483. *b*.

Ibidem, in opere fictili effosso a. 1779.; edidit Castellus l. c. p. 204. n. 5. Asservatur Panormi.

ΕΠΙΘΕΣ.....ΠΑΝΑΜΟΥ

Ἐπὶ Θέσ[τορος]. Πανάμου.

Vide n. 5380. *e*.

5484.

Ibidem in opere fictili a. 1771. effosso; edidit Castellus l. c. p. 210. n. 45.

...ΟΥ
ΔΑΜΟΥ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Θ]ουδάμου. Ὑακινθίου.

Conf. ad n. 5751.

5485.

Ibidem, in opere fictili; edidit Burmannus in Dorvill. Sicul. Syll. inscr. p. 580. 4. unde repetiit Castellus l. c. p. 206. n. 17.

ΕΠΙΜ.....
ΜΟΥ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Ἐπὶ Μ[ενεδά]μου. Ἀρταμιτίου.

Conf. ad n. 5751.

5486.

Ibidem, in opere fictili; edidit Castellus l. c. p. 208. n. 31.

ΕΠΙ
ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Ξενοφῶντος. Ἀγριανίου.

Conf. n. 5528. et ad n. 5751.

5487.

Ibidem, in opere fictili; edidit Castellus l. c. p. 213. n. 60.

ΕΠΙΠΑΥ
ΣΑΝΙΑ

Ἐπὶ Παυσανία.

Videtur idem titulus esse n. 5382. *d*. Archon idem est n. 5751. 43. Nomen sine praepositione est n. 5454. Et sacerdos est Παυσανίας n. 5667.

5488.

Ibidem, in manubrio diotae fictilis a. 1779. effosso; edidit Castellus l. c. p. 208. n. 30.

ΕΠΙΤΙΜΟΔΟ
ΚΟΥ
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Τιμοδ[ί]κου. Ἀγριανίου.

Eandem Leontinis Romam ad Braunium delatam duobus exemplaribus refert Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 778. n. 67. qui edidit vs. 1. ΕΠΙΤΙΜΟΔΙ. Conf. n. 5748. *d.* Idemque titulus videtur esse n. 5385.

5489.

Ibidem, in simili opere a. 1771. effosso; edidit Castellus l. c. p. 213. n. 64.

ΕΠΙΣΩ
ΣΤΡΑΤΟΥ

Ἐπὶ Σωστράτου.

Idem titulus videtur esse n. 5535.

5490.

Ibidem, in manubrio urcei fictilis; edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 235. n. 30.

ΦΙΛΟΣΤΕ
ΦΑΝΟΥ

Φιλοστεφάνου.

Conf. ad n. 5751.

5490. *b.*

Ibidem, in ansa vasis; edidit Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem p. 580. 3. ex schedis Dorvillii.

ΝΜΠΩΝ

Fortasse subest Ν[ύ]μ[φ]ων.

5491.

Agrigenti, in tabula aenea longa palmos II, digitos V, lata palmum I, digitos IV, quam tabulam olim possederat Ambrosius Nicander, qui eius meminit in epistola ad Petr. Victor. IV. p. 7. et XIX. p. 50. deinde Fulvius Ursinus (vide ad Cicer. c. Verr. IV, 23.) et Romae apud Odoardum Farnesium Cardinalem fuisse dixit Gualtherus; nunc Neapoli in museo regio asservari referunt Maffeius et Honoratus Bres Malta ant. illustr. p. 194. Titulus editus est in Antonii Augustini libro de Legibus cet. deinde in M. Smetii Collect. vett. inscr. edita a Lipsio a. 1588. p. 72. testante Smetio se vidisse Romae apud Achillem Maffaeum. Ex Augustino dedit Gualtherus tabb. ant. Sicil. cet. 1624. p. 62. n. 400. cum Hegii interpret. Lat. Hegii interpretationem Latinam ex Gualthero reddidit Tomasinus de tesseris hospit. Utini 1647. p. 65. Amstel. 1670. p. 92. qui titulum pro tessera hospitali venditat. Ex Smetio repetierunt Gruterus p. CCCCI. et Castellus Inscr. Sicil. Cl. VIII. n. 1. p. 79. (p. 73.); ex Gualthero Burmannus Thes. ant. Sicil. T. VII. 1723. p. 899. cum notis Gualtheri; ex Grutero Vandalius Dissert. p. 762 sqq. ex Castello Biagi decr. Athen. p. 434 sqq. Litteris minusculis repetiit Rosius Inscr. Graec. vetust. p. 290 sq. Apographum extat etiam in cod. Victorii Monacensi n. 27. fol. 109. unde varias lectiones excerptas misit Spengelius. Citarunt ex Gualthero et Grutero Maffeius Antiquit. sel. Galliae p. 12. Mus. Veron. p. 331. Art. crit. lapid. III. cap. 1. ap. Donium p. 146. Burmannus ad Dorvill. Sicul. p. 508. ex Grutero Corsinus Fast. Att. T. II. p. 421. Taylor ad Demosth. orat. de cor. p. 255. Maittaire Introd. in dial. ling. Graec. p. XLIII. Ebert Dissert. Sicil. p. 158. Tittmannus Griech. Staatsverf. p. 513. cet.

ΕΠΙ ΙΕΡΟΘΥΤΑ
ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ
ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑΣ ΤΑΣΦΥΛΑΣ
ΤΩΝΥΛΛΕΩΝ ΠΡΟΑΓΟΡΟΥΝΤΟΣ
ΔΙΟΚΛΕΟΣΤΟΥΔΙΟΚΛΕΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΑΔΡΑΝΙΩΝΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΑΛΙΑΣΜΑΕΚΤΑΣΔΙΜΗΝΟΥΚΑΡΝΕΙΟΥΕΞΗΚΟ.ΤΟΣΠΑΝΤΑΙ
ΥΠΕΡΠΡΟΞΕΝΙΑΣΔΗΜΗΤΡΙΩΙΔΙΟΔΟΤΟΥΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ
ΕΔΟΞΕΤΑΙΑΛΙΑΙΚΑΘΑΚΑΙΤΑΙΣΥΝΚΛΗΤΩΙΡΙΕΠΕΙΔΗΑΝΑΓ
ΓΕΛΛΟΝΟΙΠΡΕΣΒΕΕΣΟΙΕΣΡΩΜΑΝΠΟΡΕΥΘΕΝΤΕΣΠΑΣΙΩΝ
ΠΑΣΙΩΝΟΣΚΟΤΗΤΟΣΚΑΙΘΕΟΔΩΡΟΣΘΕΟΔΩΡΟΥΞΗΝΙΑΔΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝΔΙΟΔΟΤΟΥΣΥΡΑΚΟΣΙΟΝΠΟΛΛΑΣΚΑΙΜΕΓΑΛΑΣΧΡΕΙΑΣ
ΠΑΡΕΙΣΧΗΣΘΑΙΤΩΙΑΜΩΙΔΑΜΩΙΚΑΙΜΕΓΑΛΩΝΑΓΑΘΩΝΠΑΡΑΙΤΙΟΣ
ΓΕΓΟΝΕΙΝΤΟΙΣΔΕΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΙΣΠΑΤΡΙΟΝΕΣΤΙΚΑΙΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝ
ΠΑΡΑΔΕΔΟΜΕΝΟΝΤΙΜΕΙΝΤΟΥΣΑΓΑΘΟΥΣΑΝΔΡΑΣΚΑΙΠΡΟΙΣΤΑΜΕ
ΝΟΥΣΤΟΥΑΜΟΥΔΑΜΟΥΤΑΙΣΚΑΤΑΞΙΟΙΣΤΙΜΑΙΣ
ΔΕΔΟΧΘΑΙΕΠΙΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΚΑΙΣΩΤΗΡΙΑΙΤΟΥΔΑΜΟΥΤΩΝΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ
ΕΙΜΕΙΝΠΡΟΞΕΝΟΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΝΔΗΜΗΤΡΙΟΝΔΙΟΔΟΤΟΥΣΥΡΑΚΟΣΙ
ΟΝΟΠΩΣΠΑΣΙΦΑΝΕΡΟΝΗΟΤΙΟΔΑΜΟΣΤΩΝΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝΕΠΙ
ΣΤΑΤΑΙΧΑΡΙΤΑΣΑΠΟΝΕΜΕΙΝΚΑΤΑΞΙΑΣΤΟΙΣΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝΠΡΟΑΙ
ΡΟΥΜΕΝΟΙΣΑΥΤΟΝΤΟΔΕΔΟΓΜΑΤΟΔΕΚΟΛΑΨΑΝΤΑΣΕΣΧΑΛΚΩ
ΜΑΤΑΔΥΟΤΟΜΕΝΕΝΑΝΑΘΕΜΕΙΝΕΙΣΤΟΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝΤΟΔΕ
ΑΛΛΟΑΠΟΔΟΜΕΙΝΔΗΜΗΤΡΙΩΙΔΙΟΔΟΤΟΥΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙΥΠΟ
ΜΝΑΜΑΤΑΣΠΟΤΙΤΟΝΔΑΜΟΝΕΥΝΟΙΑΣΤΟΥΣΔΕΤΑΜΙΑΣ
ΕΞΟΔΙΑΞΑΙΕΣΤΑΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΟΣΟΝΚΑΧΡΕΙΑΗΚΑΙΦΕ
ΡΕΙΝΤΑΝΕΞΟΔΟΝΔΙΑΤΩΝΑΠΟΛΟΓΩΝ
ΟΜΟΓΝΩΜΟΝΕΣΤΟΥΣΥΝΕΔΡΙΟΥΠΑΝΤΕΣ

Vs. 4. extr. Smet. ΦΙΛΑΣ; unde Maffeius Mus. Veron. p. 331. coniecit ΙΛΑΣ male. Vs. 5. init. Smet. ΥΜΕΩΝ. Vs. 6. init. Gualth. ΔΙΟΚΛΕΗΣ. Vs. 8. init. Grut. ΕΣΤΑΕ pro ΕΚΤΑΣ; deinde Smet. ΕΞΗΚΟ.. ΟΣΠΑΝΑΙ, Gualth. ΕΞΗΚΟΤΟΣΠΑΝΤΑΙ, Grut. ΕΞΗΚΟΤΟΣΠΑΝΤΑΙ, in cod. Vict. ΕΞΗΚΟΤΟΣ ΠΑΝΤΑΙ. Vs. 10. init. Gualth. ΤΑΙΑΑΙΚΑΤΑ, Grut. ΤΑΙΛΑΙΚΑΤΑ; deinde Gualth. Grut. ΣΥΓΚΛΗΤΩΙ ΡΙ, Smet. ΣΥΝΚΛΗΤΩΙΡΙ, in cod. Vict. ΣΥΓΚΛΗ ΤΩΙ omissis ductibus ΡΙ, qui videntur ex siglo quodam interpunctionis nati esse. Vs. 11. extr. Gualth. ΠΑΣΙΩΜ. Vs. 12. extr. ΔΑ omittit Gualth. Vs. 14. extr. Gualth. ΠΑΡΑΟΣ (August. ΠΑΡΑΤΙΟΣ), Smet. ΠΑΡΑΠΙΟΣ, in cod. Vict. ΠΑΡΑΙΤΙΟΣ. Vs. 16. Gualth. ΤΥΧΙΕΙΝ, in cod. Vict. ΤΙΜΙΕΙΝ, Smet. ΤΙΜΕΙΝ. Vs. 18. init. Gualth. ΕΔΟΞΕΤΑΙ. Vs. 19. init. August. ΕΙΜΕΝ, Gualth. et rel. ΕΙΜΕΙΝ, deinde in cod. Vict. ΕΥΕΡΓΕΤΕΝ. Vs. 20. Gualth. Grut. ΠΟΤΙ, Smet. ΗΟΤΙ. Vs. 21. Smet. ΑΠΟΜΕΝΕΙΝ. Vs. 22. extr. in cod. Vict. ΕΝ pro ΕΣ. Vs. 23. init. Gualth. ΔΙΩ pro ΔΥΟ. Vs. 26. init. Smet. ΕΞΟΔΙΑ ΑΙ, Gualth. ΕΞΟΔΙΑΣΑΙ (August. ΕΞΟΔΙΑΞΑΙ); deinde Gualth. ΟΣΟΝΧΡΕΙΑΣΗ (non male id quidem), Smet. ΟΣΟΝΚΑΧΡΕΙΑΗ. In fine huius versus in cod. Vict. ΚΑΚΦΕ (item August.).

Ἐπὶ ἱεροθύτα Νυμφοδώρου τοῦ Φίλωνος, παραπροστα(τούσας) τᾶς βουλᾶς, προεδρευούσας τᾶς φυλᾶς τῶν Ὑλλέων, προαγοροῦντος Διοκλέος τοῦ Διοκλέος, γραμματεύοντος Ἀδρανίωνος Ἀλεξάνδρου, ἁλίασμα ἕκτας διμήνου, Καρνείου ἐξήκο[ν]τος πάντα, ὑπὲρ προξενίας Δημητρίῳ Διοδότου Σιρακοσίῳ.

Ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ καθὰ καὶ τᾷ συνκλήτῳ· ἐπειδὴ ἀνάγγελλον οἱ πρέσβεες οἱ ἐς Ῥώμαν παρευθέντες Πασίων Πασίωνος Κότητος καὶ Θεόδωρος Θεοδώρου Ξηνιάδα Δήμητριον Διοδότου Συρακόσιον πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρειτχῆσθαι τῷ ἁμῷ δάμῳ καὶ μεγάλων ἀγαθῶν παραίτιο[ν] γεγόνειν, τοῖς δὲ Ἀκραγαντίνοις πάτριόν ἐστι καὶ ἐκ προγόνων παραδεδομένον τιμεῖν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας καὶ προϊσταμένους τοῦ ἁμοῦ δάμου ταῖς καταξίοις τιμαῖς· δεδόχθαι ἐπὶ ἀγαθᾷ τύχᾳ καὶ σωτηρίᾳ τοῦ δάμου τῶν Ἀκραγαντίνων εἴμειν πρόξενον καὶ εὐεργέταν Δημήτριον Διοδότου Συρακόσιον, ὅπως πᾶσι φανερὸν ᾖ ὅτι ὁ δᾶμος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐπίσταται χάριτας ἀπονέμειν καταξίας τοῖς εὐεργετεῖν προαιρουμένοις αὐτόν. τὸ δὲ δόγμα τόδε κολάψαντας ἐς χαλκώματα δύο τὸ μὲν ἓν ἀναθέμειν εἰς τὸ βουλευτήριον, τὸ δὲ ἄλλο ἀποδόμειν Δημητρίῳ Διοδότου Σιρακοσίῳ ὑπόμναμα τᾶς ποτὶ τὸν δᾶμον εὐνοίας. τοὺς δὲ ταμίας ἐξοδιάξαι ἐς τὰ προγεγραμμένα ὅσον κα χρεία ᾖ, καὶ φέρειν τὰν ἔξοδον διὰ τῶν ἀπολόγων.

Ὁμογνώμονες τοῦ συνεδρίου πάντες.

Idem Demetrius Diodoti f. Syracusanus honoratur decreto Melitensium (vide n. 5752.); unde Agrigentinum hoc decretum et Melitense apparet eiusdem aetatis esse. Utrumque ad a. u. c. 543. referri, quum Siculorum legationes Romam venirent, probabiliter censuit van Vaassen in schedis, provocans ad Livium, ex quo potissima deprompsit. In praescriptis nonnulla sunt memoratu digna. Ἱεροθύτας Agrigentinis magistratus eponymus est ut Segestanis n. 5546. et Melitensibus n. 5752. quibus tamen praeterea bini sunt archontes civiles; idem Gelensibus ἱεραπόλος audit n. 5475., Syracusanis ἀμφίπολος inde ab Olymp. 109, 2. (vide Müller. Dor. T. II. p. 161.). Etiam Cephaleditanis sacerdos maximus eponymus fuisse videtur (vide Cicer. c. Verr. II, 52.). Sacerdos eponymus nunc Nymphodorus Philonis filius est. Nymphodorum quendam Agrigentinum ap. Cicer. c. Verr. IV, 22. memorari annotat Gualtherus. Singulare est vs. 3. ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ cet. quod Maffeius explicatum ivit παραπροστά[τα] τᾶς βουλᾶς, ut Nymphodorus simul παραπροστάτας τᾶς βουλᾶς dicatur, probante van Vaassenio, qui ΤΑ a quadratario omissum esse putavit. Sed ad Nymphodorum referre vocem haud scio an incautioris sit. Reliqui interpretes inde ab Hegio versum reddiderunt: *quum adesset Senatus*, quam sententiam assecuti isti coniectura sunt. Videndum, ne παραπροστατούσας intelligendum sit, ut παραπροστατεῖν censeatur i. q. Atheniensibus est προβουλεύειν. Simile quid in mente habuisse Vandalius videtur, qui proposuit παραπροστά(σας) et vertit: *adsistente simul atque approbante Senatu*. Deinceps memoratur tribus Hyllensium, quae proedriam habuerit. Constat in civitatibus Doricis tres has tribus fuisse, Hyllenses, Pamphylos, Dymanes (vide Vol. I. n. 1123. coll. n. 1072. 1073.). Additur προαγοροῦντος cet. Notus est ex Cicer. c. Verr. IV, 23. 39. magistratus προάγορος, penes quem summa civilis imperii potestas esset. Decretum ἁλίασμα vocatur ut in titulo Gelensi n. 5475. Id datum est sexto bimestri, ut viderunt etiam Maffeius et Dorvillius (Sicul. p. 514.), mense Carneo extremo (Καρνείου ἐξήκοντος πάντα, i. e. πάντως); ex quo sequitur Agrigentinis annum in sex bimestria divisum fuisse, fortasse ob tres tribus, quae singulae binis mensibus προεδρίαν haberent, ita ut unaquaeque tribus quotannis bis praesideret, et in extremam δίμηνον incidisse mensem Carneum (cf. n. 5475.). Paenultimus mensis anni civilis Carneus Agrigentinis videtur fuisse, ultimus Πάναμος (cf. ad n. 5640. 5751.). Vs. 10. de ἁλίᾳ conf. n. 5475. Mirum, quod h. l. Senatus σύνκλητος audit (cf. n. 5752.), quum supra vs. 3. dicatur βουλά. Vs. 12. extr. Ξηνιάδα videtur esse i. q. Ξεινιάδα; similiter ΞΗΝΙΑΣ est in nummo ap. Mionnet. T. II. p. 638. Vs. 14. formam παρείσχηται habes etiam in titulo Rhodio Vol. II. n. 2525. *b.* vs. 7. Vs. 15. de forma γεγόνειν conf. Ahrens de dial. Dor. p. 330. Vs. 16. τιμεῖν est ut τιμοῦντες in titulo Rhodio Vol. II. n. 2525. *b.* vs. 10. conf. Ahrens l. c. p. 311. De formis Rhodiis εἴμειν vs. 19. ἀναθέμειν vs. 23. ἀποδόμειν vs. 24. vide Vol. II. p. 576. coll. n. 5475. vs. 25. et Ahrens. l. c. p. 315. Vs. 27. ἀπόλογοι sunt rationes, tabulae expensarum, ut in titulo Rhodio Vol. II. n. 2525. *b.* vs. 63. Extrema subscripta sunt in similem modum, ut λευκαὶ πᾶσαι in titulo Cyrenaico n. 5361.

5492.

Agrigenti, in vase fictili, in quo repraesentatur deus fluvii; edidit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 100. n. 2. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 249. n. 7.

ΜΑΤΥΚΕ

Videtur nomen esse decurtatum, idque ad similitudinem nominis populi Scythici Ματυκέται accedens, cuius meminit Steph. Byz. s. v.

5493.

Mazarae, in impluvio S. Caroli Oratorii D. Phil. Nerei, fragmentum; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 20. n. 128. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 283. n. 21.

. . . . ΙΡΕϹΔΙΛΙΟΑbΟΙ . . . . .
. . . . ΟΥΑΛΕΡΙΟΟΝΔΙ . . . . .
. . . . ΥΛΗΡΑΝΥΙΟΝ . . . . . .
. . . . ΩΝ Æ ΕΧΕΡϹΕΤΑΝ . . . .

Fortasse Μαζα]ρέ[ων ἁ π]ό[λις - - - Μ.] Οὐαλέριον, Δι[ογνήτο]υ [τοῦ δεῖνος] υἱόν, Χόρτ]ωνα, ε[ὐ]ερ[γ]έταν - - -

Certe vs. 1. dixeris fuisse: ΙΡΕѠΝΑΠΟΛΙϹ - - in quo si inesse putes Μαζαρέων, scriptum hoc est pro Μαζαραίων. Valerius idem honorari videtur titulo Lilybaetano n. 5495.

5494.

Ibidem; in aede maiori S. Salvatoris in pila oblonga marmorea; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 18. n. 120.

ΕΛ...ΡΟΤΕ...ΜΑΙΚΑΝΕ...ΙΙΑϹΠΙΟΕΙ...ΝΟΚΙ.....

Fortasse - - οτέ[λης] Μά[ρ]καν [θυγατέρ]α - - - -?

SECTIO SECUNDA.

LILYBAEUM, DREPANUM, ERYX, SEGESTA, IETAE, PANORMUS, SOLUNTUM, THERMAE HIMERAEORUM, CEPHALOEDIUM, ALAESA S. HALESA, CALACTA, ALUNTIUM, TYNDARIS, MYLAE.

5495.

Lilybaei, hodie Marsalae, in basi in area maioris ecclesiae; transcripsit a. 1765. Franciscus Tardia Panormit. Mazarensis ecclesiae Canonicus; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. V. p. 58. n. 40. A Castello acceptam dedit Donatus p. 265. 2.

ΟΙΔΕΚΟΡΙΩΝΕϹ
Μ.ΟΥΑΛΕΡΙΟΝΔΙΟΓΝΗΤΟΥ
ΜΗΓΑΥΙΟΝΧΟΡΤΑΝΑ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ

In altero latere:

ORDOETPOPVLVSCIVITLILYBIT
PATRONOPERPETVO

Οἱ Δεκοριῶνες Μ. Οὐαλέριον, Διογνήτου - - - υἱόν, Χόρτ[ω]να, εὐεργέταν.
Ordo et populus civit(atis) Lilyb[ae]t(anae) patrono perpetuo.

Homo idem honorari etiam titulo Mazarensi n. 5493. videtur, unde sumpsimus terminationem nominis eius - - ΩΝΑ. Non male van Vaassen in schedis coniecit ΧΑΡΙΤΩΝΑ. Missum facimus Castelli commentum, qui vocem ΧΟΡΤΑΝΑ ad formam infimae Graecitatis χορτάνειν i. e. χορτάζειν revocans Valerium h. l. dici putavit quasi populi provisorem. Nam nomen viri quin subsit, dubium esse non potest. Quod additum est nomini patris ΜΗΓΑ, in tit. n. 5493. est ΛΗΡΑΝ; utrique lectioni fortasse subest Μηνᾶ.

5496.

In tessera eburnea in agro civitati *Lilybaetanae* proximo a. 1749. reperta, in qua manus iunctae expressae sunt; asservatur Panormi in museo monasterii S. Martini; primus edidit Paul. M. Paciaudius Diatriba qua Graeci anaglyphi interpretatio traditur, Rom. 1751. mutila prodiit in opere postumo Abb. Greg. Placentini de Siglis vet. Gr. 1757. p. 92. Transcripsit et edidit Castellus Inscr. Panormit. 1762. p. 29. aeri incisam una cum Dominici Schiavo Panormitanae ecclesiae Canonici commentario p. 273. (conf. p. 285.) et Inscr. Sicil. (1769. Cl. VII. p. 70. n. 19.) 1784. Cl. VII. p. 75. n. 20. Repetierunt Siebenkees Exposit. tab. hospit. ex aere antiquissimo in Museo Borgiano Velitris asservatae, Rom. 1789. 4. p. 15. Villoison Anecd. T. II. p. 162. Bellermannus de Phoen. et Poen. inscr. Berol. 1810. p. 24. Habeo etiam ex schedis Panofkae.

ΙΜΥΧΧΙΜΙΛΧѠΝΟϹ
ΙΝΙΒΑΛΟϹΧΛѠΡΟϹΞΕΝΙΑΝ
ΕΠΟΗϹΑΤΟΠΡΟϹΑΥϹѠΝ
ΔΙΟΓΝΗΤΟΥΚΑΙΤѠΝΕΓΓΟΝѠΝ

Ἰμ[ί]λχ(ων) Ἰμίλχωνος Ἰνίβαλος Χλῶρος ξενίαν ἐποήσατο πρὸς Αὔσων[α] Διογνήτου καὶ τῶν ἐγγόνων.

Ita fere titulum intellexit etiam Paciaudius, neque opus videtur ut Placentini, Schiavi, Castelli commenta refellamus. Poenus quidam cum homine

Graeco ius hospitii sanxit. Poenus Imilchonis cuiusdam filius videtur Imilchon Inibalus audire cognomine Chlorus. Nomina Punica ad similitudinem notorum illorum *Himilcar* et *Hannibal* accedunt. Vide de his Bellermann. l. c. p. 25. Graecus homo est Lyso Diogneti filius. Lysonem quendam Lilybaetanum ap. Cicer. c. Verr. IV, 26. et alibi in eadem oratione commemorari monuit Paciaudius coll. Cic. Epp. ad div. XIII, 32. Vss. 3. 4. turbata constructio est; quippe Poenus quum scribere debuisset ΚΑΙ ΤΟΥΣΕΓΓΟΝΟΥΣ, dedit ΚΑΙΤΩΝΕΓΓΟΝΩΝ, quo casu nomen praecedens expressum est. Similis tessera est n. 6778.

5497.

In fragmento vasis in regione *Lilybaetana* reperto litteris admodum elegantibus, quod ex Sicilia advectum asservatur Hafniae in museo Friderici Münteri. Müntero dono dedit Calcagni. Dicit de eo Münterus Epist. ad Ouvaroff p. 9-11.

ΑΡΧΩΝΙΔΑΣ

Alaesae conditorem Archonidam ex Diod. XIV, 16. annotat Münterus. Est et Siculorum rex Archonides ap. Thucyd. VII, 1. Sed nihil haec probant aliud nisi nomen Ἀρχωνίδας in hoc tractu obvium fuisse. Archonidas nunc aut figulus est aut archon. Conf. ad n. 5751.

5497. *b.*

In vase fictili in regione *Lilybaetana* Marsalae reperto a. 1778.; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 213. n. 63.

ΕΠΙΑΣΚΛΕΙΠΙ
ΟΔΩΡΟΥΑΓΑ
ΘΟΔΩΡΟΥ
ΚΝΙ . . ΔΙΝ

Ἐπὶ Ἀλσκλ[η]πιοδώρου Ἀγαθοδώρου. Κνιδί[ου].
De Κνιδίῳ cf. n. 5619. *e.* 5380. *b.* et ad n. 5751.

5498.

Bonagiae prope *Drepanum*, fragmentum; edidit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 23. n. 149. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 283. n. 19.

ΕΙΚΟΙΩ . . .
ΟΥΛΙΑΝΕ . .
ΥΠΑΤΟΝ . . .
ΕΥΤΥΧΙΩ . .
\- - -

\- - - - Ἰ]ουλιανὲ Ὑπάτο[υ], εὐτύχι - - -

5499.

Eryce, fragmentum; ex Ant. Cordicis historia Erycis ms. edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 284. n. 28.

. . . . . . ΠΙΜΟCΑΡΙCΤΩΝΟ . . . .
. . . ΑΦΡΟΔΙΤΑΙΕΡΙΚΙΝ . . . . . .
\- - - - - - - - - -

Κάρ]πιμος Ἀρίστωνο[ς] Ἀφροδίτᾳ Ἐρ[υ]κίν[ᾳ - - - -
De Venere Erycina conf. Pausan. VIII, 24, 3.

5500.

Ibidem, ad piscinam Apollinis litteris obscurissimis; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 23. n. 157.

ΑΙΧΑΔΩΙΙΑΝL'Χ . . .

Nihil apparet.

5501.

Ibidem, in lapide a. 1685. reperto in monte; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 25. n. 151. vitiose; melius Murator. T. II. p. DCCC. 7. ex schedis alienis. Ex Ant. Cordicis historia Erycis ms. olim penes Dominicum Schiavo Panormit. eccles. Canonicum, posthac in publica Senatus Panormit. bibliotheca reposita p. 40. petiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. IX. p. 126. n. 11. Aliud apographum edidit Burmannus in Dorvill. Sicul. Syll. inscr. p. 588. 11.

ΤΗΠΙΤΑΝΗΛΕΥΚΙΟΥΚΑΙΚΙΛΙΟΥ
ΛΕΥΚΙΟΥΥΙΟΥΜΕΤΕΛΛΟΥΚΡΑΤΟΥΝΤΟΣ
ΠΑΙΩΝΔΕΚΙΟΥΕΥΡΙΩΝ
ΣΕΓΕΣΤΑΙΟΣΧΙΛΙΑΡΧΗΣΑΣ

Vs. 1. init. Gualth. ΕΠΙΤΑΝΗΑΑΣΥΚΙΟΥ cet. Burm. ΤΗΕΠΙΤΑΝΕΛΕΥΚΙΟΥ cet. Vs. 3. Gualth. ΠΑΣΙΩΝΔΕΚΚΙΟΥΖΟΙΣΕΥΡΙΩΝ, Burm. ΠΑΣΩΝ ΔΕΚΙΟΥΣΥΡΙΩΝ, Cast. quod dedi. Vs. 4. Gualth. ΕΓΕΣΤΑΙΟΣΧΙΛΙΑΡΧΗΣΑΣ . . . .; Castellus quod dedi recepta ter ex Burm. forma quadrata litterae Sigma; Mur. ΣΕΓΕΣΤΑΙΟΣΧΙΛΙΑΡΧΕΑΣ.

Τῇ πιτάνῃ Λευκίου Καικιλίου, Λευκίου υἱοῦ, Μετέλλου κρατοῦντος Παίων Δεκίου Εὐρίων[ο]ς Ἐγεσταῖος χιλιαρχήσας.

Eryce militum Romanorum duae centuriae pro templi Veneris Erycinae custodia agebant (Diodor. IV, 83. extr.). Hinc mentio militum in titulis Eryce repertis (conf. n. 5598. et inscr. Lat. ap. Gualther. n. 150. p. 25. et ap. Castell. p. 127. n. 15.). Πιτάνην Muratorius et Castellus interpretati sunt *cohortem*. Proprie πιτάνα tribus quaedam fuit Laconica (Herodot. III, 56.). Huc referas τὸν Πιτανάτην λόχον, quem pridem abolitum revocavit Caracalla (Herodian. IV, 8. conf. Müller. Dor. II, 50. 250.).

5502.

Ibidem, in ansis vasorum; ex Ant. Cordicis historia ms. Erycis edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 234. n. 23. Alterum mutilum idem protulit p. 249. n. 10. ex Vol. I. diplomatum ms. bibliothecae Panormitanae regiae Academiae. Repetiit Theod. Mommsen Zeitschrift f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 779. n. 89.

ΥΑΚΙΡΟΙΟΥ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ

Ὑακι[νθ]ίου. Ἀγαθοκλεῦς.

ΥΑΚΙΛΟΙΟΥ
ΑΓΑΘ . . . . .

Ὑακι[νθ]ίου. Ἀγαθ[οκλεῦς.

Conf. n. 5472. 5653. et ad n. 5751.

5503.

Ibidem, in vase fictili; ex Ant. Cordicis historia Erycis ms. edidit Castellus l. c. p. 234. n. 18.

ΑΓΛΟΥΜ

Fortasse Ἀγ[αθοκλεῦς. Conf. n. 5502.

5503. *b.*

Ibidem, in ansa vasis; ex schedis Cordicis edidit Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 779. 91.

ΑΘΑΝΟ
. . . οΥ

Cornu copiae.

Ἀθανο[δότ]ου.

Conf. n. 5481. 5504. 5654. *b.* 5654 *c.* et ad n. 5751.

5504.

Ibidem, in vase fictili; ex Ant. Cordicis historia Erycis ms. edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 207. n. 24.

ΕΠΙΝΟΑΝΟ
ΤΟΥ
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ

Ἐπὶ [Ἀθ]ανο[δό]του. Θεσμοφορίου.
Idem archon est n. 5481. 5503. *b.* 5654. *b.* Cf. ad n. 5751.

5505.

Ibidem, in vase fictili; edidit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 23. n. 153. Ex Vol. I. diplomatum ms. bibliothecae Panormitanae regiae Academiae dedit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 235. n. 27.

ΑΙΣΧΡΙΩΝ

Αἰσχρίων.

Conf. ad n. 5751.

5506.

Ibidem, in vase fictili; ex Ant. Cordicis historia Erycis ms. edidit Castellus l. c. p. 233. n. 14.

ΑΜΥΝΤΑ

Ἀμύντα.

Conf. ad n. 5751.

5507.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 234. n. 20.

ΑΝΤΑΛ

Ἀντάλ[λου.

Nomen notum ex n. 5475. vs. 39.

5508.

Ibidem, in vase fictili; edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 206. n. 19.

. ΠΙΑΛ/ΕΞΙΜ . . . .
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Ἐ]πὶ Ἀλεξιμ[άχου]. Ἀρταμιτίου.
Idem archon est n. 5377. *b.* 5655. Cum eodem mense n. 5377. *c.* Conf. ad n. 5751.

5508. *b.*

Ibidem, in vase fictili; edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 235. n. 25.

ΑΓΡΙΑ . . . . . .
ΑΡΙΣΤΕΙ

Ἀγρια[νίου]. Ἀριστεί[δα.
De collocatione nominum conf. n. 5526. De archonte et mense conf. ad n. 5751.

5509.

Ibidem, in vase fictili; edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 211. n. 49.

ΕΠΙΑΡΙΣΤΩΝΟ
ΑΓ . . . .

Ἐπὶ Ἀρίστωνο[ς]. Ἀγ[ριανίου.
Idem archon est n. 5751. 8.

5510.

Eryce, in vase fictili; ex Ant. Cordicis hist. Erycis ms. edidit Castellus l. c. p. 205. n. 13. (p. 195. n. 11.)

ΕΠΙΑΡΧΙΔΑΜΟΥΑΡΤΑΜΙΤ. . . .

Ἐπὶ Ἀρχιδάμου. Ἀρταμιτ[ίου.
Idem archon n. 5511. 5556. Conf. ad n. 5751.

5511.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 203. n. 1.

ΕΠΙ ΑΡΧΙΔΑΙ
ΜΟΥ
ΠΑΝΑΜΟΥ

Ἐπὶ Ἀρχιδάμου. Πανάμου.
Idem archon n. 5510. 5556. Conf. ad n. 5751.
Eundem titulum Messanae ap. P. Pogwisch ter vidit Th. Mommsen. Zeitschr. f. Alterth. 1846. n. 97. p. 772

5512.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 203. n. 2.

ΕΠΙ ΑΡΧΟΚΡΑ
ΤΕΥΣ
ΠΑΝΑΜΟΥ

Ἐπὶ Ἀρχ[ε]κράτευς. Πανάμου.
Conf. n. 5619. *d.* et ad n. 5751.

5513.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 204. n. 10. et p. 210. n. 43.

ΕΠΙ ΡΑΝΑΚΤΟ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Ἐπὶ [Β]άνακτο[ς]. Ἀρταμιτίου.

ΕΠΙ ΡΑΝΑΚΤΟ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ [Β]άνακτο[ς]. Ὑακινθίου.

Sumo Βάναξ esse ex antiquo Fάναξ, ut etiam in recentioribus titulis Doricis est Εὐρυβάνασσα (Vol. I. n. 1372.) et Βαναξίβουλος (Vol. II. n. 2572.). Conf. Ahrens de dial. Dor. p. 45. Videndum tamen ne fuerit Ἀγοράνακτος, ut in vasculo Olbiae reperto. Vide ad n. 5751.

5514.

Ibidem, in ansa diotae fictilis; Panormi habuit Castellus qui edidit l. c. p. 208. n. 29.

ΕΠΙ Δ . . . ΚΑ
Ε . . . . .
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Δ[αμο]κ[λ]ε[ῦς]. Ἀγριανίου.
Idem archon est n. 5439. Conf. ad n. 5751.

5515.

Ibidem, in vase fictili; ex Ant. Cordicis hist. Erycis ms. edidit Castellus l. c. p. 209. n. 36.

ΕΠΙ Є . . . ΣΙ
ΚΛΕΙΣ
ΔΑΛΙΟΥ

Ἐπὶ Ἐ[ρα]σικλε[ῦ]ς. Δαλίου.
Nisi potius fuit Φρασικλεῦς. Conf. ad n. 5751.

5516.

Ibidem, in vase fictili; edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 235. n. 26.

ΙΕΡΟΜ . . . .

Ἱερομ[νάμων?

Conf. ad n. 5751.

5516. *b.*

Ibidem, in vase fictili; ex Ant. Cordicis hist. Erycis ms. edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 212. n. 55.

ΕΠΙ ΙΕΡΦΩΝΤΟΣ ΦΩ . . . ΑΤΟΣ

Ἐπὶ Ἱερ[ο]φῶντος. - - - - Conf. ad n. 5751.

5517.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 212. n. 54.

ΕΠΙ ΙΕΡΩΝΟΣ
ΕΜΙΝΟ . . . Υ

Ἐπὶ Ἱέρωνος. [Σ]μιν[θίο]υ.
Archon idem redit n. 5751. 20. De mense cf. ad n. 5751.

5518.

In ansa vasis *Eryce* inventi teste Antonio Cordici; edidit Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1846. n. 97. p. 774. n. 39.

ΕΠΙΚΛΕ
ΤΟΜΑΧο

Ἐπὶ Κλε[ι]τομάχο[υ].

Conf. ad n. 5751.

5519.

Eryce, in vasis fictilibus; ex Ant. Cordicis hist. Erycis ms. edidit Castellus l. c. p. 205. n. 11. p. 208. n. 33. p. 211. n. 47.

. . . . ΛΕΥΚΡΑΤΕ . . . .
ΑΡΤΕΜΥΤΙΟ

Ἐπὶ Κ]λευκράτε[υς]. Ἀρτ[α]μ[ι]τίο[υ.

ΕΠΙΚΛΕΥΚΡΑ
ΤΕΙΣ
ΔΑΛΙΟΥ

Ἐπὶ Κλευκράτε[υ]ς. Δαλίου.

ΕΠΙ ΚΛΕΥ
ΚΡΑΤΕΥΣ

Ἐπὶ Κλευκράτευς.

Idem archon habetur n. 5381. *b*. 5664. *b*. 5664. *c*. 5751. 23.

5520.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 208. n. 34. Rectius Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 97. p. 774. n. 44. ex schedis Cordicis.

Cast. ΕΠΙ ΚΛΕΩΝ
ΔΑΛΙΟΥ

Cord. ΕΠΙΚΛΕΩΝ
Υ
ΔΑΛΙΟΥ

Ἐπὶ Κλεων[ύμο]υ. Δαλίου.
Idem archon habetur n. 5521. 5547. *b*. 5665. Conf. ad n. 5751.

5521.

Ibidem, in rotunda figulina, litteris in orbem dispositis; edidit Castellus l. c. p. 205. n. 12.

ΕΠΙ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Ἐπὶ Κλεωνύμου. Ἀρταμιτίου.
Archon idem habetur n. 5520. 5665. 5547. *b*. Conf. ad n. 5751.

5522.

Ibidem, in vase fictili; ex Ant. Cordicis historia Erycis ms. edidit Castellus Cl. XVI. p. 234. n. 17.

ΚΟΕΜΟΥ

Κό[σ]μου.

Conf. ad n. 5751.

5523.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 207. n. 26.

ΕΠΙ ΚΡΑ . . . .
ΟΡΑ
ΘΕΥΔΑΣΙΟΥ

Ἐπὶ Κρα[τησαγ]όρα. Θευδα[ι]σίου.
Conf. ad n. 5751.

5524.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 210. n. 44.

ΕΠΙ ΚΡΑΤΙΛΑ ΥΑΚΙΝ . . .

Ἐπὶ Κρατί[δ]α. Ὑακιν[θίου.
Idem archon videtur esse n. 5381. *c*. 5619. *f*. Conf. ad n. 5751.

5525.

Ibidem, in vasibus fictilibus; indidem edidit Castellus l. c. p. 210. n. 41. et p. 211. n. 51.

ΕΠΙ ΛΙΝΚΤο
ΡΟΣ
ΛΑΡοΜΙΟΥ

ΕΠΙ ΛΙΝ
ΚΤΟΡΟΣ

Ἐπὶ [Δ]ι[ά]κτορος. [Βαδ]ρομίου. Ἐπὶ [Δ]ι[ά]κτορος.

Mensis nomen Βαδρομίου legendum esse vidit etiam R. Rochettus Mém. de l'Instit. T. XIV. P. II. p. 285. Conf. ad n. 5751.

5525. *b*.

Ibidem, in ansa vasis; ex schedis Cordicis edidit Theod. Mommsen Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 97. p. 774. n. 48.

ΜΑΡΕΥΑ
ΝΑ..ΚΟΥ

Μαρ[σ]ύα.
[Π]α[νάμ]ου.

Idem archon n. 5448. 5560. 5619. *g*. Cf. ad n. 5751.

5526.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 234. n. 22.

ΑΘΑΛΙ
.ΝΟΙΕΠΙ
ΝΙΚΑΣΙ
ΒΟΥΛΟΥ

Ἀ[ρτ]α[μ]ι[τί]ο[υ]. Ἐπὶ Νικασιβούλου.
De collocatione nominum conf. n. 5508. *b*. Cf. ad n. 5751.

5527.

Eryce, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 211. n. 48. Vs. 1. in codice unde sumpsit Castellus, ita esse ΕΙΝ.ΕΝΟ notat Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. p. 775. n. 52.

ΕΠΙ ΕΝΟ
ΦΑΝΕΙΣ

Ἐπὶ [Ξ]ενοφάνε[υ]ς.
Idem archon n. 5382. *c*. Conf. ad n. 5751.

5528.

Ibidem, in vase fictili; edidit Castellus l. c. p. 207. n. 25.

. . . ΙΞΟ . . . . . .
. . ΩΝΤΟΣ . . . .
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ

Ἐπ]ὶ Ξ[ενοφ]ῶντος. Θεσμοφορίου.
Potest sane etiam aliud subesse nomen, ut Ἱεροφῶντος. Et Xenophon et Hierophon archontes habentur n. 5486. 5516. *b*. Conf. ad n. 5751.

5529.

Ibidem, in vase fictili; ex Ant. Cordicis historia Erycis ms. edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 234. n. 16.

ΟΛΥΜΠΟΥ — Ὀλύμπου. — Idem nomen redit n. 5680. Conf. ad n. 5751.

5530.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 209. n. 55.

ΕΠΙΑΣΙΚΛΑΤΕΥΣ
ΔΑΛΙΟΥ

Ἐπὶ [Π]ασικ[ρ]άτευς. Δαλίου.
Archon idem videtur esse n. 5745. Conf. ad n. 5751.

5531.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 234. n. 24.

. . . . ΥΟΥ — - - - - - ί]ου.
ΣΙΛΑΝΟΣ — Σιλανός.

Si supra scriptum fuit nomen mensis, e. c. Ὑακινθίου, Ἀγριανίου (conf. n. 5508. *b*.), videndum ne ΣΙΛΑΝΟΥ fuerit: nisi colligas archontum nomina interdum etiam primo casu efferri. Nomen Σιλανὸς etiam ex nummo Siciliensi enotavit Castellus. Conf. ad n. 5751.

5532.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 210. n. 46.

ΕΠΙΣΙΜΜΑ . . .
ΑΔΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Σ[υ]μμά[χου]. Ἀ[γ]ριανίου.

Mensis si de Hadriano Imp. denominatus esset, ut putabat Castellus, esset aut Ἀδριάνειος aut Ἀδριανός, quemadmodum apud Thebaeos Aegypti (n. 4736.). Errorem Castelli notavit etiam R. Rochettus Mém. de l'Instit. T. XIV. P. II. p. 285. Archon Σύμμαχος videtur esse etiam n. 5532. *b*. Conf. ad n. 5751.

5532. *b*.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 212. n. 52.

ΕΠΙΕΥΜΜΑ
ΟΥ
ΜΑ . . . Ι . . . ΟΥ

Ἐπὶ [Σ]υμμά[χ]ου. [Ὑ]α[κινθί]ου?
Archon Σύμμαχος est etiam n. 5532.

5533.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 233.

ΣΩΚΡΑΤΕΥ — Σωκράτευ[ς]. — Conf. n. 5391. 5473. 5565. Conf. ad n. 5751.

5534.

Ibidem, in vase fictili; edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 210. n. 42.

ΕΠΙΣΩΣΙ
ΚΛΕΥΣ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Σωσικλεῦς. Ὑακινθίου.
Videndum ne idem titulus sit n. 5384. Conf. ad n. 5751.

5535.

Ibidem, in vase fictili; ex Ant. Cordicis historia Erycis ms. edidit Castellus l. c. p. 212. n. 53.

ΕΠΙ ΣΩ
ΣΤΡΑΤΟΥ

Ἐπὶ Σωστράτου.
Idem titulus videtur esse n. 5489. Conf. ad n. 5751.

5536.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 207. n. 27.

ΕΠΙ Σ. . . .
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Σ - - -. Ἀγριανίου.
Conf. ad n. 5751.

5537.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 211. n. 50.

ΕΠΙ ΤΑ
ΜΕΡΟΤΟΥ

In codice, unde sumpsit Castellus, esse

Caput Apollinis radiatum. ΕΙΥΙΤΑ
. . ΜΕΡοΤοΥ

notat Th. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 777. n. 64. Vide ne sit ΕΠΙΤΑΛΙΩ ΤΟΥ, ἐπ' Ἰταλιώτου. Conf. ad n. 5751.

5538.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 234. n. 19.

ΦΑΛΑΡΥΣ Φάλαρ[ι]ς. Conf. ad n. 5751.

5539.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. p. 234. n. 21.

. . . . Ρ - - - -
ΦΙΛΑΙΝΙΟΥ Φιλαινίου.

Supra videtur mensis nomen scriptum fuisse ut n. 5619. *l.* Conf. n. 5508. *b.* Idem archon redit n. 5619. *l.* 5674. Conf. ad n. 5751.

5540.

Ibidem, in vase fictili; indidem edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 209. n. 40.

ΕΠΙ ΧΕΡΟΦΩΝ
ΤΟΥ
ΛΥΑΜΟΥ

Ἐπὶ [Ἱ]εροφῶντο[ς. Παν]άμου.
Potest esse aut ΙΕΡΟΦΩΝΤΟΣ, ut n. 5516. *b.* aut Ξενοφῶντος, ut n. 5486. 5528. Nomen mensis videtur male transcriptum esse ΠΑΝΑΜΟΥ. Conf. ad n. 5751.

5541.

Ibidem, in vasculo; ex schedis Cordicis edidit Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 779. n. 88.

- - - - ΕΜ - - -
- - ΑΜΟΥ Παν]άμου.

Conf. ad n. 5751.

5542.

In ruderibus veteris *Segestae* prope oppidum Calatafimi, in theatro, in quattuor fragminibus; ediderunt Abb. Nicolaus Maior (Niccolò Maggiore) in Bullett. dell' Inst. di Corresp. archeol. Rom. 1833. p. 171. Dux de Serradifalco Le antichità della Sicilia T. I tab. XIV. p. 142. Habeo etiam ex schedis Henr. Barthii Hamburgensis, qui transcripsit ex lapide.

a. ΟΔΑΜΟΣΤΩΝΕΓΕΣΤΑΙΩΝΦΑΛΑ
ΙΟΔΑ ΡΟΥΕΡΥΣΣΙΟΝΑΡΕΤΑΣΕΝΕ

b. ΣΩΠΟΛΙΣΦΑΛΑΚ
ΑΝΦΑΛ

c. ΑΝΑΥΤΟΥΤΑΜΑΤΕΡΑ
ΙΑΝΕΥΝοΙΑΣΕΝΕΚΑ

Tit. *a.* duobus fragminibus constat. Ibi vs. 2. init. Nicol. ΙΟΔΣ.ΡΟΥ, Serrad. ΙΟΔΣ ΡΟΥ, Barth. ΟΔΡ ΟΥ. Tit. *b.* vs. 1. extr. Nicol. Serrad. ΦΑΛΑΙ, Barth. ΦΑΛΑΚ. Tit. *c.* vs. 1. ΤΑΜΑΤΕΡΑ in tribus apographis est.

a. Ὁ δᾶμος τῶν Ἐγεσταίων Φάλα[κρον Δ]ιοδ[ώ]ρου Ἐρύσσιον ἀρετᾶς ἕνε[κα.

b. c. Σώπολις Φαλάκ[ρου - - - - τ]ὰν αὐτοῦ τὰ ματέρα, - - - - - - αν εὐνοίας ἕνεκα.

Ethnicum Ἐρύσσιος quo referendum sit, non liquet. Certe neque ab Ἔρυκι derivari neque ab Ἐρύκῃ potest. Illius ethnicum est Ἐρυκῖνος, huius Ἐρυκαῖος. Igitur videndum ne Ἔρυσσος fuerit urbs in Sicilia. Mira forma est tit. *c.* ΑΥΤΟΥΤΑ, quae redit n. 5543. quo sensu dicitur ΕΑΥΤΟΥ, quasi a recto ΑΥΤΟΥΤΑΣ s. ΑΥΤΟΥΤΗΣ.

5543.

In oppido Calatafimi, ex ruderibus veteris *Segestae*; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 49. n. 321. unde repetierunt Tristan. Comment. hist. T. I. p. 25. Reinesius Syntagm. Cl. V. XI. p 359. Cuper Harpocrat. p. 126 sqq. cum notis; Murator. T. I. p. CLXVI. 1. cum Lat. interpret. Habet Dorvill. Sicul. p. 54. ubi Dorvillianum apographum edidit Burmannus Syll. inscr. p. 582. Ex Gualthero et Burmanno repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. III. p. 23. n. 4. (p. 20. n. 3.) Nostra aetate ediderunt Dux de Serradifalco Antichità di Segesta p. 133. et R. Rochettus Mus. Rhen. 1836. p. 91. Mém. de l'Instit. de France T. XIV. P. II. p. 291. (conf. tab. lithogr. II. n. 5.), qui transcripsit ex lapide.

ΔΙοΔΩΡοΣΤΙΤΤΕΛοΥΑΠΕΡΡΑΙοΣ
ΤΑΝΑΔΕΛΦΑΝΑΥΤοΥΤΑ
ΜΙΝΥΡΑΝΑΡΤΕΜΩΝοΣΙΕΡΑΤΕΥοΥΣΑΝ
ΑΦΡοΔΙΤΑΙοΥΡΑΝΙΑΙ

Apographa, quorum ratio habenda est, tria sunt, Gualtherianum, Dorvillianum, Rochettianum. Vs. 1. Gualth. ΔΙΟΔΩΤΟΣΤΙΤΙΕΛΟΥΑΠΠΕΙΡΑΙΟΣ, Dorv. ΔΙΟ∠ΩΡΟϹΠΤΕΛΟΥΑΠΠΕΙΡΑΙΟϹ, Roch. quod dedi. Vs. 2. extr. Dorv. ΤΑΝ pro ΤΑ. Vs. 3. extr. Gualth. Roch. ΙΕΡΑΤΕΟΥΣΑΝ, Dorv. ΙΕΡΑΤΕΥΟΥΣΑΝ.

Διόδωρος Τιττέλου Ἀπεῤῥαῖος τὰν ἀδελφὰν αὐτοῦτα Μινύραν Ἀρτέμωνος ἱερατεύουσαν Ἀφροδίτᾳ Οὐρανίᾳ.

Nomen Τίττελος redit n. 5545. Ἀπεῤῥαῖος ethnicum videtur ab urbe Lyciae repetendum, quae Ptolemaeo et Hierocli est Ἀπέῤῥαι, in Periplo ab Iriarte edito (Σταδιασμὸς τῆς μεγάλης θαλάσσης ed. Hoffmann. p. 241.) Ἀπέρλαι. Unde ethnicum aut Ἀπεῤῥαῖος aut Ἀπερλείτης; quae altera forma fortasse restituenda est n. 4288. 4289. duce apographo tituli n. 4300. Vs. 2. de forma insolentiore αὐτοῦτα p. ἑαυτοῦ vide n. 5542. Rochettus proposuit Ταμινύραν, quod vix nomen est. Vs. 3. Ἀρτέμωνος male Cuperus in Ἀρτέμιδος mutatum ivit, contradicente etiam Maffeio Art. lapid. crit. ap. Donat. p. 129. Scilicet Minyra Diodori soror fuit ὁμομητρία, non ὁμοπατρία. Ceterum Münterus Relig. der Karthager p. 84. hoc titulo usus est ad demonstrandum sacerdotium deae Erycinae non competisse nisi feminis. Cui iure refragatur Rochettus; quamquam cur is hoc loco de hierodulia agi putet, causam nullam video. Diodorus sorori statuam ponit eamque Veneri Uraniae commendat.

5544.

In agro veteri *Segestanorum* civitati proximo prope locum, in quo erant balnea, in fragmento, quod asservatur Panormi in museo monasterii S. Martini, litteris cubitalibus; edidit Castellus Inscr. Panormit. p. 24. n. XLVIII. cum miro commentario p. 261-266. et repetiit Inscr. Sicil. Cl. VII. p. 71. n. 8. (p. 66. n. 8.)

ΙΑϹΩΤΗΡΙΔ
ΙΙΑϹΧΑΡΙΝ

Est fragmentum tituli honorarii aut sepulcralis in feminam positi:

Ὁ *δεῖνα*] - - *ίᾳ Σωτηρίδ*[*ι* - - -
εὐνο]*ίας χάριν* aut *μνε*]*ίας χάριν.*

Exempli causa: Κλαυδ]ίᾳ Σωτηρίδ[ι.

5545.

In oppido Calatafimi prope parietinas *Segestae* in lapide muro domus inserto a. 1810.; ediderunt Fr. Avila Cenni sulle antichità di Segesta, Palermo 1827. p. 51. 52. Dux de Serradifalco Antichità di Segesta p. 132. 133. R. Rochettus Mus. Rhen. 1836. p. 95. Mém. de l'Inst. Roy. de France T. XIV. P. II. p. 295. (conf. tab. lithogr. II. n. 6.), qui transcripsit ex lapide.

ΙΕΡΟΜΝΑΜοΝΕΩΝ
ΤΙΤΤΕΛοΣΑΡΤΕΜΙΔΩΡ
ΤΑΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΕΠοΙΗΣΑ
ΤΩΝΕΡΓΩΝΤΟΥΑΝΔΡΕΩΝο
ΑΙΤΑΣΠΡΟΕΔΡΑΣΜΕΤΑΤ
ΙΕΡοΦΥΛΑΚΩΝ

Ἱερομναμονέων Τίττελος Ἀρτεμιδώρ[*ου*] *τὰν ἐπιμέλειαν ἐποιήσα*[*το*] *τῶν ἔργων τοῦ ἀνδρεῶνο*[*ς κ*]*αὶ τᾶς προέδρας μετὰ τ*[*ῶν*] *ἱεροφυλάκων.*

Memorabile est collegium ἱεροφυλάκων cum praeside ἱερομνάμονι, qui magistratus nunc videtur eponymus esse, distinguendus ille ab ἱεροθύτᾳ. Conf. n. 5546. Nomen Τίττελος habes etiam n. 5543. Opera, quorum Tittelus curam gessisse dicitur, partes sunt aedificii publici, in quibus examinandis multus est Rochettus. De ἀνδρεῶνι apte is conferri videtur ἀνδρῶνα Sami in foro prope curiam exstructum, cuius mentionem facit Plutarch. Quaest. Graec. 303, 44. T. VII. p. 211. ed. Reisk. (conf. Panofka Res Sam. p. 5.) et aedificia συσσιτίων apud Cretenses, quorum unum vocabatur ἀνδρεῖον (Dosiad. ap. Athen. IV, 143. C.). Minus huc facit Aristoph. Eccles. vs. 677. ubi ἀνδρῶν vulgari significatione habetur (conf. Becker Charikl. T. I. p. 192.). Putat igitur Rochettus ἀνδρεῶνα et προέδραν videri aedificia esse contigua Prytaneo atque in altero epulas civium institui, in altero convenire Proedros. His etsi non habemus

quod certius sit, tamen de consilio προέδρας dubitari posse arbitramur. Quippe προέδρα, ut pars ἀνδρεῶνος, potest Segestanis fuisse i. q. aliis ἐξέδρα vel certe simile quiddam.

5546.

In oppido Calatafimi in lapide ex fano in *Segestae* ruinis eruto et muro domus eiusdem inserto; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 49. n. 322. unde petiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. VII. p. 76. n. 21. (p. 71. n. 20.) Rursus ediderunt Dux de Serradifalco Antichità di Segesta p. 133. et R. Rochettus Mus. Rhen. 1836. p. 94. Mém. de l'Inst. Roy. de France T. XIV. P. II. p. 294. (conf. tab. lithogr. II. n. 7.)

. . ϽΟΥΤΕοΝΤοΣΦΑΩΝοΣ
. . ΦΩΝοΣΣΩΠοΛΙΑΝοΥ
. . ΝοΜΕοΝΤοΣΞΕΝΑΡΧοΥ
ΟΔΩΡοΥΚΑΙΤΑΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ
. . ΥΣΑΜΕΝοΥΤΩΝΕΡΓΩΝ
. . ΤοΥΑΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ

Ἱερ]ο[θ]υτέοντος Φάωνος
τοῦ Νύμ]φωνος Σωπολιανοῦ,
ἀγορα]νομέοντος Ξενάρχου
τοῦ Δι]οδώρου καὶ τὰν ἐπιμέλειαν
ποιη]σαμένου τῶν ἔργων
τοῦ ξυσ]τοῦ, ἃ κατεσκευάσθη
- - - - -

Apographum Gualtheri paulo plenius est, initio versuum singulorum pluribus litteris residuis. Vs. 3. Gualth. ÆΕΝΑΡΧοΥ, Roch. ΞΕΝΑΡΧοΥ.

Ita fere legit etiam Rochettus, qui tamen non vidit fragmentum esse. De ἱεροθύτᾳ conf. n. 5491. 5545.

5547.

Prope oppidum Calatafimi in colle inter rudera antiqua, litteris cubitalibus; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 49. n. 323.

ΑΣΚΛΑΠΟΣ . .
ΕΠΠ . . .

Ἀσκλαπος [τοῦ δεῖνος] ἐπ[οίησεν.

5547. *b*.

In ansa vasis in oppido Calatafimi, possidet Iosephus Leonorus; edidit Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 47. p. 774. n. 43.

Caput Apollinis radiatum.

ΕΠΙΚΛΕ
ΩΝΥΜΟΥ

Ἐπὶ Κλεωνύμου.

Idem archon habetur n. 5520. 5521. 5665. Cf. ad n. 5751.

5547. *c*.

In oppido Calatafimi apud Ios. Leonorum, in ansa vasis, supra caduceum; edidit Theod. Mommsenius l. c. p. 781. n. 117.

ΙΜΑ

Ἰμά(ρατος).

Conf. n. 5619. *h*. et ad n. 5673. Eodem siglo inscriptam ansam vasis reportavit Fellows (vide Gerhardi Ephem. Archaeol. 1847. Beil. n. 3. p. 35.*).

5548.

In oppido Calatafimi apud Ios. Leonorum, in vasis; edidit Theod. Mommsenius l. c. p. 780. n. 96. 104.

ΑΡΙΣ . . . ΡΑΤΕΥ

Ἀρισ[τοκ]ράτευ[ς.

ΔΙΣΚοΥ Δίσκου. Conf. ad n. 5751.

5549.

In oppido Alcami, ubi antiquitus *Ietae* sitae fuisse putantur, in tegula; edidit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 5. n. 17. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 233. n. 11.

ЄΥΤΥΧΗ

Εὐτύχη[ς].

Geminum titulum ex tegula ibidem reperta dedit Gualtherus l. c. p. 49. n. 324. ubi scriptum est:

ΕΥΤΥΧΗ

5550.

Ibidem, in fragminibus; edidit Gualther. l. c. p. 49. n. 326. 327. 328.

ΙΕΡΑΙ | ΚωΝΟΣ | ΘΕΑΤΡΟΥ

5551.

Panormi, in praetorio in ara, fragmentum; edidit Gualther. Ant. tabb. Sicil. cet. p. 27. n. 178. unde repetiit Castellus Inscr. Panorm. p. 24. n. 49. (conf. p. 266.) et Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 279. n. 1.

. . CΠΡΟCΠΑΝΤΑCΑΝΘΡωΠ
. ΥΝΟΙΑCΠЄΙΡΑΘЄΝΤЄC
ΗΤΗCΑΝΥΠЄΡΡ. . . ΤΟΥΧΡΗ . .
. . . . . ΠЄΙΤЄΧΟΝΤЄC
. . . . . ΤΟΥΛΑΤωΡΝΙΑΝΟΥ
ΤΟΥΛΛ . . ΠΡЄΠЄΝ. . . . .
ΒΟΥΒΗΚΑΙΟΒΗΝΟC. . . . . . .
- - - - - - - - - - - -

Reddidi Gualtheri apographum. Castellus vs. 5. dedit ΤΟΥΛΑΤΡΩΝΙΑΝΟΥ, ac praeterea vs. 1. Ω pro ω.

τῆ]ς πρὸς πάντας ἀνθρώπ[ους
ε]ὐνοίας πειραθέντες [ἐζ-
ήτησαν ὑπὲρ τοῦ χρη[σμ-
οῦ τοῦ] πε[ρι]έχοντ[ο]ς
- - - τοῦ Λατωρνιανοῦ
τοῦ - - - - - [ἡ
βου[λ]ὴ καὶ ὁ [δ]ῆ[μ]ος - -
- - - - - - - -

Supplementa vs. 1. et vs. 2. init. dedit etiam Gualtherus. Initium tituli videtur in alio latere arae perscriptum fuisse.

5552.

Ibidem, in museo regiae Academiae, fragmentum; edidit Castellus Inscr. Panorm. p. 20. n. 38. (cf. p. 243.) et Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 280. n. 4.

ΥΤΕΤΙΠΑ. . . ◇Ε
Κ◇. . . Ν◇Υ. . .
Λ◇. . . . . Π Ρ◇Λ. . . .
ΠΕΝ◇. . . ◇ΣΑΛ. . .
ΗΣΥΔΕ. . ΕΡΓ. . . .
ΑΕΙΧΡ. . . ΕΙV. . .
ΗΠΡ◇. . . ΕΙ. . . .

Nihil apparet nisi vss. 5. 6. *εἰς τὸν] ἀεὶ χρ[όνον*, unde coniicias fragmentum ad decretum publicum pertinere.

5553.

Ibidem, in museo regiae universitatis; edidit Castellus Inscr. Panorm. p. 1. n. 3. (conf. p. 68 sqq.) unde repetiit Donatus p. 66. 5. et rursus Castellus Inscr. Sicil. Cl. I. p. 8. n. 18.

ΚΛΕΑΓΟΡΑΣ ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΙ
. . ΝΕΘΗΚΕ ΤΡΑΠΕ⌶ΑΝ

Κλεαγόρας Μασσαλιώτ[η]ς Ἀφροδίτῃ [ἀ]νέθηκε τράπεζαν.

De mensa sacra Castellus confert Macrob. Sat. III, 11. Vide etiam n. 4702.

5554.

Ibidem, in museo regiae universitatis; edidit Castellus Inscr. Panorm. p. 19. n. 37. (conf. p. 231 sqq. et Inscr. Sicil. Cl. II. p. 20. n. 7. Tractavit Ignarra de Palaestra Neapolit. p. 51. Citat Comes de Clarac Catal. des artist. p. 23.

C Τ Η Λ Α Ι	T I T V L I
ЄΝΘΑΔЄ	HEIC
ΓΥΠΟΥΝΤΑΙΚΑΙ	ORDINANTVRET
ΧΑΡΑCCΟΝΤΑΙ	SCVLPVNTVR
ΝΑΟΙC ΙЄΘΡΟΙC	AIDIBVSSACREIS
CΥΝЄΝЄΡΓЄΙΑΙC	CVM OPERVM
ΔΗΜΟCΙΑΙC	PVBLICORVM

Στῆλαι	*Tituli*
ἐνθάδε	*heic*
[τ]υποῦνται καὶ	*ordinantur et*
χαράσσονται	*sculpuntur*
ναοῖς ἱ[ε]ροῖς	*aidibus sacreis*
σὺν ἐνεργείαις	*cum operum*
δημοσίαις.	*publicorum.*

Titulum hunc utraque lingua conceptum officinae cuiusdam marmorarii, in qua aedium sacrarum et operum publicorum tituli sculpebantur, inscriptum fuisse vidit Castellus, simillimam inscriptionem Romanam afferens, quam correctius dedit Marinus Act. fratr. Arval. p. 693. In titulo Latino mire auctor posuit *aedibus sacris cum operum publicorum*; exspectatur *aedibus sacris et operibus pu-*

blicis; sed ille negligentius *cum operum publicorum* scil. *titulis*. Non melior est tituli Latini interpretatio Graeca; neque inepte Ignarra, qui coniecit hominem incultum lexico aliquo s. glossario usum esse, ex quo petiisset vocabula Graeca. Sic *aedibus sacris* auctor perverse reddidit ΝΑΟΙϹΙΕΡΟΙϹ, in quo quod vitium est quadratarii parum artem suam commendantis notavit etiam Castellus. Verba σὺν ἐνεργείαις δημοσίαις sensu plane cassa sunt. Nam opera publica Graece sunt ἔργα δημόσια. Ceterum ex hac interpretatione colligat aliquis auctorem verba *cum operum publicorum* cepisse ita quasi dictum esset *cum operibus publicis*; id quod etiam excederet modum eius, quam antea ad locutionem Latinam notavimus, negligentiae. Sed possunt etiam Graeca in linguam Latinam translata videri: siquidem ORDINANTVR, quod Ignarra male explicavit de delineandis linearum versibus, parum accurata verbi ΤΥΠΟΥΝΤΑΙ videtur interpretatio esse.

5555.

Ibidem, in ansa diotae, quam possedit Castellus, qui edidit Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 235. n. 31.

ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ — Ἀγαθοκλεῦς. — Vide ad n. 5472. Conf. ad n. 5751.

5556.

Ibidem, in ansa vasis fictilis, in museo monasterii S. Martini; edidit Castellus l. c. Cl. XV. p. 205. n. 16.

ΕΠΙΑΡΧΑΙ
ΔΑΜΟΥ
ΑΡΤΑΜΙΘΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀρχιδάμου. Ἀρταμι[τ]ίου.
Idem archon habetur n. 5510. 5511. et geminus titulus n. 5659. Conf. ad n. 5751.

5557.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 235. n. 32.

ΕΥΚΛΕΙΤΟΥ

Εὐκλείτου (nisi fuit Εὐκλεί[δ]ου).
Conf. ad n. 5751.

5557. *b*.

Ibidem, in opere fictilis; edidit Castellus l. c. p. 236. n. 34.

ͰΡΑΚΛΕΙΤΟΥ — Ἡρακλείτου.
Geminus titulus est n. 5751. 18.

5558.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit Castellus l. c. p. 236. n. 37.

ΘΡΑΣΟΝ — Θράσ[ω]ν.
Conf. ad n. 5751.

5559.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit Castellus l. c. p. 236. n. 36.

ΙΠΠΟΚΡΑΤ

Ἱπποκράτ[ευς.
Conf. n. 5678. 5751. 22. ubi idem nomen.

5560.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. Cl. XV. p. 204. n. 6. Idem vasculum Neapoli in museo Burbonico asservari monet Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 97. p. 774. n. 48.

ΜΑΡΣΙΚ — Μαρσ[ύα].
ΠΑΝΑΜΟΥ — Πανάμου.

Idem archon idemque titulus videtur esse n. 5448. Conf. n. 5619. *g*. 5525. *b*. et ad n. 5751.

5561.

Ibidem, in ansa vasis fictilis; edidit idem l. c. Cl. XVI. p. 236. n. 39.

ΝΙΚΑΝΟ — Νικάνο[ρος.
Conf. ad n. 5751.

5562.

Ibidem, in opere fictili; edidit idem l. c. p. 236. n. 38.

ΠΙΤΥΛΟC — Πίτυλος.
Conf. ad n. 5751.

5563.

Ibidem, in lucerna fictili; edidit idem l. c. p. 245. n. 11.

ΠΡΟΧΚΟΥ — Πρό[κλ]ου.
Vide n. 5685. et ad n. 5751.

5564.

Ibidem, in pede urcei aenei; edidit idem l. c. p. 250. n. 11.

ΓΥΛΑΛΟΥ — Πυλά[δ]ου.
Conf. ad n. 5751.

5565.

Ibidem, in ansa diotae fictilis; edidit idem l. c. p. 236. n. 33.

ΣΩΚΡΑΤΕΙΣ — Σωκράτε[ι]ς. — Conf. n. 5391. 5473. 5533. et ad n. 5751.

5566.

Panormi, in ansa diotae fictilis; edidit Castellus l. c. p. 236. n. 35.

ΤΙΜΟΥΣ — Τιμοῦς (a recto Τιμώ).

5567.

Ibidem, in glandula ex argilla facta; edidit idem l. c. p. 253. n. 5. et Alessi Lettera sulle ghiande di piombo iscritte trovate nell' antica città di Enna, Palermo 1815. 8. p. 28. qui apud Assorum inventam dicit; denuo edidit Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 784. n. 5. Habeo etiam ex schedis Gerhardi.

ΔΕΥ ΦΥΛ
ΦΑ ΠΛΕ
ΦΙΝΤΥΛΟΣ
ΦΙΔΙΟΥ

Vs. 3. Cast. ΦΙΝΤΥΛΟΣ, Aless. ΦΙΝΤΥΙΟΣ. Vs. 4. Cast. ΦΙΔΙΟΥ, Aless. ΦΙΛΙΟΥ.
Δευ(τέρα) φυλ(ά). φα(τρία) πλε. Φιντύλος Φιδίου.
De tituli ratione conf. ad n. 5467. *b*. Simillimae glandulae sunt n. 5467. *b*. 5620. 5621. 5686. 5743.

5568.

Ibidem, in talo fictili quattuor lateribus inscripto in museo regiae Academiae; edidit Castellus l. c. p. 253. n. 6.

ΦΑ	ΝΙΩ	ΝΟϹ	ϹΙЄ

Φανίωνος - -

5569.

Ibidem, sigilla ahenea duo; edidit idem p. 220. n. 1. 2.

a. ΛЄΛΙΑ
ΠΡѠΠΙΝΚΟΥ

Λελία Πρωπίνκου (i. e. *Laelia Propinqui*).

b. ΚΛΙ
ΜΑ
ΤΙΟ
Υ

Κλ[η]ματίου.

De tit. *b*. cf. ad n. 5689.

5570.

Ibidem, glandes missiles plumbeae quattuor; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 39. n. 212-215. unde repetiit Castellus l. c. p. 252. n. 8. 11. 9 10.

a. ΔΙΟϹ [Hoc loco fulmen.] ...ΡΥ
ΝΙΚΗ ΚΟ

b. ΝΙΚΗ [Hoc loco fulmen.] ΜΑΤΕ
ΡΟϹ

c. ΝΙΚΗ ΑΘΙΝΙѠΝ
ΟϹΝΙΚΗ

d. ΚΑΤΑΝΑ

a. Διὸς νίκη. - - ύκο[υ]. *b*. Νίκη Ματέρος.
c. Νίκη. Ἀθ[η]νίωνος νίκη. *d*. Κατάνα.

Similes glandulae redeunt n. 5748. ubi vide. Conf. n. 5687. Vol. II. n. 1866.

5571.

Ibidem, pondus aheneum semilibrae in quo et circuli et litterae argenti bractea obductae, in gyrum exaratae, in museo regiae Academiae; litterarum in medio positarum tantum vestigia extant; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 243 n. 3.

ΔΙΚЄΟϹΥΝΗΚΑΛΟΝЄΡΓΟΝ

·Κ
Η
⁖

Δικεοσύνη καλὸν ἔργον.
[Νί]κη.

5572.

Ibidem, in museo regiae Academiae fragmentum; edidit Castellus l. c. Cl. XVIII. p. 286. n. 33.

ΘΗ . . . . .
ΑΡΓΕΜ . . . .
ΚΑΙΤΟΥ . . . .
ΟΥΑΥΤΟ . . . .
ΕΥΠΛ . . . . . .

Θή[κη] Ἀρ[τ]έμ[ωνος] καὶ τοῦ [υἱ]οῦ αὐτο[ῦ] Εὐπ - - - -
Est titulus sepulcralis.

5573.

Ibidem, litteris grandiusculis; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 36. n. 192.

ΒΙΚΤѠΡΙΑ — Βικτωρία.

5574.

Panormi, in lapide anaglypho ornato, in quo duo homines sedentes iuxta rostrum navis, in museo regiae Academiae; edidit Gualtherus l. c. p. 38. n. 206. unde petiit Fabrettus Inscr. p. 193. n. 449. Accuratius ediderunt Lupus Dissert. de epitaph. Severae mart. p. 172. Castellus Inscr. Panorm. p. 37. n. 67. aeri incisam (conf. p. 314 sq.) et Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 185. n. 72. Ex Castello citavit Villoisonus Anecd. Graec. T. II. p. 123.

ΚΙΣΣΟΣΚΑΙΤΡΥΦΩΝΟΙΞΙΚΆΔΙΟΥ
ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΙΚΑΙΑΩΡΟΙΧΡΗΣΤΩ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Gualth. vitiose ita: ΧΙΣΣΟΣΚΑΙΤΡΥΨΩΝΟΙ ΖΙΧΑΔΙΟΥ ΙΤΑΛΑΙΠΩΡΩΚΑΙΑΩΡΩ cet.

Κίσσος καὶ Τρύφων οἱ [Ε]ἰκαδίου, ταλαίπωροι καὶ ἄωροι, χρηστ[οὶ] χαίρετε.

Homines illos in mari periisse non male coniecit Castellus.

5575.

Ibidem, in museo regiae Academiae fragmentum; edidit Castellus Inscr. Panorm. p. 53. n. 103. (cf. p. 374.) et Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 285. n. 30.

. . . ΓΕΝΕ . . . ΛΙ . . .
. . . ΤΕΚΑΙ . . Λ . . . .
. . . ΠΤΕΧΛΙ . . . . Ι . .
. . . ΕΖΕΣΡΙΤΙ . . . . . .
. . . ΑΚΓΑΜΠC . . . . .
. . . ΛΙΝΜΗΤΗΡ . . . .
. . . ΕΠΟΙCΕ . . . .

Vidit etiam Castellus nihil apparere nisi vs. 4. *ἔζησ[ε]*; vs. 6. *μήτηρ*; vs. 7. *ἐποί[η]σε.*

5576.

Ibidem, in museo regiae Academiae fragmentum cippi ex ruderibus veteris *Solunti* a. 1771. effossum, litteris semicubitalibus; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 287. n. 40.

. . . ΑΛΛΩΝ . . .
. . ΩΡΟΘΕΟ . . .
. . ΣΔΙοΔ . . . .

Vss. 2. et 3. apparent nomina *[Δ]ωρόθεο[ς]* et *Διόδ[ωρος]*.

5577.

Monteregali (conf. n. 5600.), qui locus videtur esse Moreale prope *Panormum*, in monasterio Canon. reg. Ordinis S. Benedicti, in ansa vasis fictilis; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 208. n. 32.

ΕΠΙΚΑΛΛΙ
ΚΡΑΤΕΙΣ
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Καλλικράτε[υ]ς. Ἀγριανίου.

Archon idem habetur n. 5381. 5748. *c*. Conf. ad n. 5751.

5577. *b*.

In tegula in ruderibus veteris *Solunti* reperta; edidit Avolio Delle antiche fatture di argilla, Palerm. 1829. tab. 1. n. 6. (cf. p. 31.)

ΣοΣΙΝοΣ *Σ[ω]σῖνος.* Conf. ad n. 5751.

5578.

Thermis Himeraeorum, in pronao seu septis templi; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. 1642. p. 42. n. 240. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 284. n. 24.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 2. Cast. . ΙΘΑΛΕΙ. Vs. 6. init. vs. 9. extr. Υ addidit de suo Gualtherus. Vs. 10. init. Π addidit de suo Gualtherus.

\- - - - - - - - -
- τ]ὸ ἀλει[πτήριον? - - -
\- - - - - - - - -
κα]ὶ τὰς διώρυγα[ς] κ[α]ὶ [τὰν

- - - - - - - -
. ΙΟΑΛΕΙ - - - - . . .
. ΛΙΟΥΠΟ . . . ΠΙΣΑΙ . . . .
. ΛΙΤΑΣΔΙΩΡΥΓΑΩΚΙΕ
. ΤΡΩΣΙΝΤΑΣΠΛΑΤΕΙΑΣΤΑΝ
ΥΠΟΤΟΥΛΙΘΟΥΤΟΥ
. ΘΗΓΑΝΕΙΤΑΠΟΤΤΑΣ
. ΥΛΑΣΤΑΣΠΑΡΑ
. ΘΑΛΑΣΣΑΝΕΚΤΟΥΙΔΙΟΥ
ΠΟΙΗΣΑΝΤΑΕΥΝΟΙΑ . . .

σ]τρῶσιν τᾶς πλατείας τὰν
ὑπὸ τοῦ λίθου τοῦ
Θηγανείτα ποττὰς
π]ύλας τὰς παρὰ [τὰ-
ν] θάλασσαν ἐκ τοῦ ἰδίου
ποιήσαντα εὐνοία[ς ἕνεκα.

Est fragmentum tituli in laudem alicuius positi, qui opera publica suis impensis fecerat. Notabilis est plateae στρῶσις ὑπὸ τοῦ λίθου τοῦ Θηγανείτα, cuius lapidis, quod sciam, non alibi fit mentio.

5579.

Thermis Himeraeorum; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 45. n. 290. unde repetiit Castellus l. c. Cl. XVIII. p. 284. n. 26.

ΒΑΛ . ΚΑ . .
ΗΤΟΝΒΙΟ . . .
ΠΡЄΠΟCΡ . . .
CΑЄΖΗ . . . .
ЄΤ . . . .

Βαλ[ερι]ά[να] τὸν βίο[ν εὐ]πρεπ[ῶ]ς [βιώσα]σα ἔζη-[σεν] ἔτ[η - - -

5580.

Ibidem; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 43. n. 257. unde repetierunt Murator. T. II. p. DCXCVII. 2. et Castellus Inscr. Sicil. Cl. V. p. 49. n. 18.

ΔΗΜΟCΘΕΝΗ
ΑΡΧΕΒΟΥΛΑΣ
ΧΑΙΡΕ

Δημοσθένη Ἀρχεβούλας χαῖρε.

Δημοσθένη nunc vocativus est; cf. Elem. epigr. Gr. p. 233. Additur matris nomen, πατρὸς ἀδήλου, ut videtur.

5581.

Ibidem; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 44. n. 265. (266.); unde repetierunt Murator. T. III. p. MCDXC. 14. et Castellus l. c. Cl. XI. p. 148. n. 44.

ΘC . ΚΑ
ΠΟΝΠѠΝΙΑ
ΜΑΞΙΜΑ
ЄΖ . ЄΤ . Μ
ΚΑΜοΛΙCCOC
ΙΕΙΔΙΑ
CΥΜΒΙѠ

Vs. 7. Gualth. CY . . . PIѠ, quod emendarunt reliqui.

Θ(εοῖ)ς κα(ταχθονίοις).

Πονπωνία Μαξίμα ἔζ(ησεν) ἔτ(η) μ̄. Κ[λ]. Μ[έ]λισσος [τῇ] ἰδίᾳ συμβίῳ.

5582.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. p. 46. n. 294. inde Murator. T. III. p. MDCCX. 2. et Castellus l. c. Cl. XIV. p. 187. n. 83. cum Lat. interpret.

ΜΑΖΙΜΟC
ΙΑCΟΝΟC
ΕΤѠΝ Ζ

Μά[ξ]ιμος Ἰάσονος ἐτῶν ξ̄.

Gualtherus recte utroque loco Z cepit pro Ξ.

5583.

Ibidem; edidit Ios. Crispus Giorn. di scienze, letterat. ed arti per la Sicilia, 1824. Repetita est in Ferrussac Bullet. des sciences hist. T. IV. 1825. p. 192. Hinc sumpsimus, quum Diarium Italicum non esset ad manum.

ΜΑΞΙΜΟΔΙΔΥΜΟΥ.ΥΙΟCΕΖΗCΕΝ
ΕΤΗ . ΚΓ .

Litterae notantur esse aetatis inferioris.

Μάξιμο[ς] Διδύμου υἱὸς ἔζησεν ἔτη κγ̄.

5584.

Ibidem; edidit Castellus Inscr. Sicil. in calce operis p. 331. n. 1. qui habuit a Liborio Rini S. T. P.

ΜΑΡΚΙΑ
ΕΡΜΑΙC
ΕΖ ∾ ΕΤ ∽
ΚΒ ∾ ΜΗ .
. . Α .

Μαρκία Ἑρμαῒς ἔζ(ησεν) ἔτ(η) κβ̄, μῆ(να) ᾱ.

5585.

Ibidem; ediderunt Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 45. n. 289. inde Murator. T. III. p. MDCCXLVI. 13. et Castellus Inscr. Panormit. p. 342. Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 195. n. 132.

Θ ΚΥ
ϹЄΙΛΙΚΙΑ
ΜЄΛΛΟΥϹΑ
ЄΖΗϹЄΝ
ЄΤΗ ΧΙΙΙΙ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Σειλικία Μέλλουσα ἔζησεν ἔτη XIIII.

De siglis praescriptis, quas tractavit Corsinus Not. Graec. p. 30. conf. Elem. epigr. Gr. p. 365. Notae numerales sunt Romanae, ut alibi. Conf. n. 5586. 5636.

5586.

Ibidem; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 43. n. 253. inde Murator. T. III. p. MCDLXXXII. 14. et Castellus Inscr. Panormit. p. 342. Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 197. n. 144. cum Lat. interpret.

ΘЄΟΙϹ ΚΑΤ . .
ΘΟΝΙΟΙϹ
ΜΗΚΑΛΙ ϹΟΥΛ
ΠΙΚΙΟϹ ΑΝΙ
ΚΗΤΟϹ ЄΖΗ
ϹЄΝЄΤΗΧΧΧΧ

Θεοῖς κατ[αχ]θονίοις.
Μηκάλι Σουλπίκιος Ἀνίκητος ἔζησεν ἔτη XXXX.

De notis numeralibus conf. n. 5585. Primum nomen valde incertum est. Vide ne subsit Μίκκαλος nomen etiam in Aegypto obvium.

5587.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. p. 43. n. 247. Ex lapide Romam translato transcripsit Ficoronius et edidit Murator. T. III. Cl. XXIII. p. MDCCXXII. 4. Ex Gualthero et Muratorio repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 189. n. 98. cum Lat. interpret. et not.

ΩΛΕ ΠΑΠΙΕ
ΑΓΑΘΑΡΧΕ
ΧΑΙΡΕ

Gualtherus habet ΑΠΑΤΑΡΧΕ sed in Corrigendis emendavit ΑΓΑΘΑΡΧΕ, Muratorius expressit ΑΠΑΘΑΡΧΕ. Haud dubie in lapide vitium erat, quo factum est, ut, quod Γ erat, videretur esse Π. Retinuit Castellus ΑΠΑΤΑΡΧΕ sine causa.

Ὦλε Πάπιε Ἀγάθαρχε χαῖρε.

5588.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. p. 44. n. 268.

ΠΡΩΤΑΡΧΩς
. . . Χ . . .

Πρώταρχ[ο]ς - - - χ[αῖρε].

Sigma minusculum Gualtherus de suo addidisse videtur, qui voluit nominativum esse, ut colligi potest ex eius interpretatione: *Primarius dux!*

5589.

Ibidem, in cippo sepulcrali; edidit Münterus Epist. ad Ouvaroff p. 11.

ϽΔΩΡΕ	- - όδωρε
ΝΙΟΥ	- - νίου
ΙΤΤΙΕ	Βρ]ίττιε
\ΙΡΕ	χα]ῖρε.

Initio fuit Διόδωρε vel Θεόδωρε vel simile. Patris nomen varie expleri posse notavit etiam Münterus, ut Ἀπωνίου, Νωνίου, Ξενίου, Φανίου cet. Idem vs. 3. legit Βρίττιε pro Βρέττιε, coll. inscriptione Latina ap. Gualtherum p. 54. (ap. Fabrettum p. 102.) CORRECTORILVCANIAEETBRITTIORVM. Et hanc scripturam recentiorem esse colligitur ex titulo Latino; nam correctores Lucaniae non admodum vetusti sunt. Certe Constantini temporibus Apulia et Calabria, Bruttii et Lucania a correctoribus regebantur. At inscriptionem Graecam aetatis vetustioris esse docent formae litterarum.

5590.

Ibidem, in duobus fragminibus marmoris, quae ut unius inscriptionis partes Müntero donavit Mich. Calcagnius; edidit Münterus Epist. ad Ouvaroff p. 8.

ΝΥ ΡΟΣ
ΑΡ ΟΥΤΟΥ

Litterae sunt elegantes. ΝΥ et ΑΡ reliquis paulo maiora sunt, fragmentorum autem longitudo et crassitudo conveniunt. Quodsi unius inscriptionis partes sunt, coniicias:

Νυ[μφόδω]ρος
Ἀρ[χαγάθ]ου τοῦ
- - - - -

Patris nomen etiam aliud potest esse. Male Münterus vs. 2. coniecit [Βρ]ούτου.

5591.

Thermis Himeraeorum, in operculo aereo vasculi fictilis pleni nummulis aereis quarti plerumque saeculi; primus edidit Lupus Dissert. de Severae Mart. epitaphio cap. XVIII. p. 186. Repetierunt Gregorius Placentinus de siglis vett. Graec. p. 72. cum interpretatione, Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. Sigilla aenea p. 220. n. 3. Minervinus Bullett. dell' Instit. di Corr. cet. Rom. 1843. p. 13 sqq.

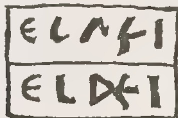

Placentinus interpretabatur ἐσλὰ ἔλδει „*bona cupis*", quod verum esse nemini persuadebitur. Paulo melius Minervinus ἐσαεὶ ἔλδει. Sed ἔλδει nihili est. Videtur potius esse ἐσαεὶ bis positum.

5591. *b*.

Ibidem, in ansa vasis; edidit Avolio delle antiche fatture di argilla, 1829. p. 84. tab. III. n. 7. Repetiit Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 97. p. 771.

ΕΠΙΑΡΙΣΤΕΙ
ΔΑ
ΠΑΝΑΜΟΥ

Ἐπὶ Ἀριστείδα. Πανάμου.
Conf. n. 5508. *b*. et ad n. 5751.

5592.

Cephaloedii, in tabulario curiae episcopalis, in cippo supra mutilo; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. I. p. 5. n. 13. qui se repperisse dicit a. 1766.

. . . .
ΤΟΥΠΟΛΥ . . . ΝΟΥ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΠΟΛΙ
ΗΡΑΚΛΕΙ

[Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος]
τοῦ Πολυ[σθέ]νου
καὶ οἱ ἄλλοι πολῖ[ται]
Ἡρακλεῖ.

Is qui primus nominatus erat, videtur summus magistratus fuisse. Ceterum ad exemplum huius vel similis inscriptionis confictus videtur titulus Catanensis, cuius apographum habeo et a Müntero et ab Odofr. Müllero hoc:

ΘΕοΙϹΓΑϹΙ
ϹΩΤΗΡϹΙΝ
ΓΟΡΓΟΝ
ΚΑΙ
ΟΙΑΙϹΟΙΠΟϹΙ

Testatur Müllerus ut columellam, in qua hic titulus, videri hodiernae artis esse, ita etiam ex ratione incisarum litterarum colligi posse titulum novicium esse.

5593.

Ibidem, in basi; edidit Gualtherus Ant. tabb. Sicil. cet. p. 46. n. 296. Aliunde accepit et edidit Murator. T. III. p. MDCCXLVII. 12. cum Lat. interpret. Ex Gualthero dedit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 196. n. 138.

ΣΩΣΙΝΥΜΒΩΝ
ΚΡΑΦΑΤΕΧΑΙΡΕ

Vs. 2. Gualth. ΚΑΙΡΕ.
Σῶσι Νύμ[φ]ων[ος] - - - χαῖρε.

5594.

Lapis *Alaesinorum s. Halesinorum* longus pedes III, digitos IV, latus pedes II, digitum I, grassus digitos IV, repertus infra Thusas, vel, ut testatur Fazellus Dec. I. lib. 9. cap. 4. Mesae, quae nunc Caronia est. Corsinus Not. Graec. p. XX. male aeneam laminam dicit. Fuit olim apud D. Alfonsum Roiscium Messanae. Aetate Gualtheri asservabatur Panormi, unde postea asportatus est nescio quo. E schedis Pinelli edidit Gruterus p. CCX - CCXIII. cum interpret. Lat. Ex lapide transcripsit Gualtherus, qui edidit Ant. tabb. Sicil. cet. p. 28 - 35. n. 182. cum interpret. Lat. Ex Gualthero petiit Castellus hist. Alaesae a. 1753. p. 154. et Inscr. Sicil. Cl. VIII. p. 109 - 121. n. 11. cum Lat. interpret. et notis, qui tamen dicit etiam se de lapide transcripsisse.

Col. dextra: - - - - - - - - . . ΤΟΝΥΠΟΚΑ
- - - - - - - ΤΑΤΟΥΟΡΙΟΥΕΣΤΟΝΠΟ
- - - - - ΑΤΟΥΠΟΤΑΜΟΥΕΣΤΕΠΟΤΙ
- - - - - ΑΤΟΝ.Β.ΚΛΑΡΟΝΚΑΙΑΝΤΟΥΡΟ
- - - - - ΑΝΕΠΙΤΑΝΙΠΥΡΡΑΝΑΙΕΛΑΙΑΙΑΙΕ
- - - - ΑΥΤΑΙΑΚΟΛΟΥΘΕΟΝΤΙΤΩΙΚΛΑΡΩΙΤΟΥΤΩ
- - - ΤΟΥΠΟΤΟΝΟΧΕΤΟΝΑΧΡΙΠΟΤΙΤΑΝΚΡΑΝΑΝ
- - ΙΡΑΝΟΥΚΕΡΓΑΞΕΙΤΑΙΚΑΙΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝΑΦΗΣΕΙΤΑ
.ΠΟΠΑΝΤΑΤΑΔΕΔΕΝΔΡΕΑΚΑΡΠΕΥΣΕΝ
ΑΠΟΤΟΥΤΕΤΟΥΠΟΤΙΤΑΚΡΑΝΑ.ΤΑΙΠΥΡΡΑΚΑΤΑΤΑΣΟΔΟΥΕΣ
ΤΑΝΕΛΑΙΑΝΤΑΝΚΟΛΟΒΑΝΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑ

ΤΕΚΑΙΤΑΟΔΩΙΕΣΤΟΝΠΟΤΑΜΟΝΚΑΙΚΑΤΑΤΟΥΠΟΤΑΜΟΥΕΣ
ΤΟΟΡΙΟΝΤΟΥΔ.ΚΛΑΡΟΥΚΑΙΩΣΤΑΟΡΙΑΤΟΥΔ.ΚΛΑΡΟΥΑΙΕΛΑΙ
ΑΙΑΥΤΑΙΑΙΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΙΕΠΟΝΤΑΙΤΩΚΛΑΡΩΤΟΥΤΩΙ
Ε ΑΠΟΤΑΣΟΔΟΥΤΑΣΞΕΝΙΔΟΣΚΑΤΑΤΑΣΟΔΟΥΤΑΣΠΑΡΑΤΟ
ΜΕΙΛΙΧΙΕΙΟΝΕΣΤΟΝΡΟΙΣΚΟΝΚΑΙΚΑΤΑΤΟΥΡΟΙΣΚΟΥΕΣΤΑΝ
ΣΥΜΒΟΛΑΝΤΟΥΡΟΙΣΚΟΥΚΑΙΑΝΤΟΥΡΟΙΣΚΟΥΕΣΤΑΝ
ΟΔΟΝΤΑΝΞΕΝΙΔΑΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΩΚΛΑΡΩΤΟΥΤΩΤΟΥ
ΔΩΡΤΟΕΚΤΑΣΚΡΑΝΝΑΣΚΑΙΤΟΥΒΑΛΑΝΕΙΟΥΤΟΑΠΟΡΡΕΟΝ
Ι ΑΠΟΤΟΥΟΡΙΟΥΤΟΥ.Ι.ΚΛΑΡΟΥΚΑΤΑΤΑΣΟΔΟΥΤΑΣΑΓΟΥΣΑΣ
ΕΠΙΤΟΤΑΠΑΝΟΝΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝΤΑΝΠΑΡΑΤΑΝΘΕΜΑΤΕΙ
ΤΙΝΚΑΙΩΣΑΙΣΚΑΦΙΑΙΠΑΡΑΤΑΝΑΛΟΝΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑ
ΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΟΝΡΟΙΣΚΟΝΚΑΙΑΝΤΟΥ
ΡΟΙΣΚΟΥΕΣΤΑΝΟΔΟΝΤΑΝΕΠΙΤΟΤΑΠΑΝΟΝΑΙΕΛΑΙΑΙΑΙ
ΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΙΑΥΤΑΙΕΠΟΝΤΑΙΤΩΙΚΛΑΡΩΙΤΟΥΤΩΙ
Η ΑΠΟΤΑΣΣΚΑΦΙΑΣΤΑΣΠΑΡΑΤΑΝΘΕΜΑΤΕΙΤΙΝΕΣΤΟΡΟ
ΕΙΔΙΟΝΚΑΙΚΑΤΑΤΟΥΡΟΕΙΔΙΟΥΕΣΤΟΑΓΡΙΕΛΑΙΟΝΕΝΩΤΕ
ΚΑΙΕΠΙΣΤΡΕΜΜΑΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙ
ΑΝΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝ
ΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΟΝΠΕΤΡΟΝΕΝΩΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑ
ΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝΚΑΙΕΣΤΟΝΤΕΤΟΝΠΟΤΙΤΑΙΠΥΡΡΑΚΑΙ
ΚΑΤΑΤΑΣΟΔΟΥΕΣΤΕΠΟΤΙΤΟΝΡΟΙΣΚΟΝΚΑΙΑΝΤΟΥΡΟΙΣΚΟΥ
ΕΣΤΕΠΟΤΙΤΑΝΕΛΑΙΑΝΤΑΝΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΝΚΑΙΩΣΤΑΟΡΙΑ
ΤΟΥ.Ι.ΚΛΑΡΟΥΑΙΕΛΑΙΑΙΑΙΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΙΑΥΤΑΙΕΠΟΝ
ΤΑΙΤΩΙΚΛΑΡΩΙΤΟΥΤΩΙ
Θ ΑΠΟΤΟΥΑΓΡΙΕΛΑΙΟΥΕΝΩΤΕΚΑΤΑΤΟΥΡΟΕΙΔΙΟΥΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝ
ΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΠΙ
ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΝ𐅄ΚΑΙΩΣΑΙΣΚΑΦΙΑΙΠΑΡΑΤΟΥΣΠΑΣΣΑΛΟΥΣ
ΚΑΙΚΑΤΩΩΣΑΙΣΚΑΦΙΑΙΚΑΙΟΙΠΑΣΣΑΛΟΙΑΧΡΙΤΑΝΣΚΑΝΑΝ
ΚΑΙΕΚΤΑΣΣΚΑΝΑΣΑΝΤΟΥΤΟΙΧΟΥΚΑΙΩΣΤΟΙΧΟΣΕΣ
ΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝΚΑΙΩΣΑΙΣΚΑΦΙΑΙΕΣΤΟΝΤΕΤΟΝΥΠΕΡΤΑΣΟ
ΔΟΥΚΑΙΑΝΤΑΣΟΔΟΥΕΣΤΟΝΤΕΤΟΝΠΟΤΙΤΑΙΠΥΡΡΑΚΑΙΩΣ
ΤΑΟΡΙΑΤΟΥ.Η.ΚΛΑΡΟΥΑΣΚΑΝΑΚΟΙΝΑΠΟΤΙΤΟΝΜΙΣΘΩΣΑ
ΜΕΝΟΝΤΟΝ.Ι.ΚΛΑΡΟΝΑΙΕΛΑΙΑΙΑΙΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΙ
ΑΥΤΑΙΕΠΟΝΤΑΙΤΩΚΛΑΡΩΤΟΥΤΩΙ
Ι ΑΠΟΤΑΣΣΚΑΝΑΣΚΑΤωΩΣΑΙΣΚΑΦΙΑΙΚΑΙΟΙΠΑΣΣΑΛΟΙ
ΕΣΤΟΝΤΟΙΧΟΝΚΑΙΩΣΟΤΟΙΧΟΣΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝΚΑΙΩΣ
ΑΙΣΚΑΦΙΑΙΕΣΤΟΝΠΟΤΑΜΟΝΚΑΙΚΑΤΑΤΟΥΠΟΤΑΜΟΥΕΣ
ΤΕΠΟΤΙΤΑΝΟΔΟΝΤΑΝΟΡΙΞΟΥΣΑΝΤΟΝ.Ι.ΚΛΑΡΟΝΚΑΙ
ΩΣΤΑΟΡΙΑΤΟΥΙ.ΚΑΙ.Θ.ΚΛΑΡΟΥ
ΑΙ ΑΠΟΤΟΥΟΡΙΟΥΤΟΥ.Ι.ΚΛΑΡΟΥΚΑΤΑΤΑΣΟΔΟΥΤΑΣΕΠΙΤΟΤΑ
ΠΑΝΟΝΕΣΤΑΝΓΩΝΙΑΝΤΑΝΑΝΩΤΑΤΑΝΤΟΥΠΕΡΙΤΕΙΧΙΣΜΑΤΟΣ
ΤΟΥΤΑΠΑΝΟΥΚΑΙΕΚΤΟΥΤΑΠΑΝΟΥΚΑΤΑΤΑΣΠΟΘΟΔΟΥΤΑΣΕΣΤΟ
ΑΔΡΑΝΙΕΙΟΝΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΑΣΣΙΔΕΑΣΚΑΙ
ΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑΤΕΚΑΙΩΣΑΙΣΚΑΦΙΑΙΥΠΟΤΟΝΤΕΡΜΟΝΑ
ΕΣΤΟΡΟΕΙΔΙΟΝΚΑΙΑΝΤΟΥΡΟΕΙΔΙΟΥΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝΤΑΝΠΑΡΑ
ΤΑΝΘΕΜΑΤΕΙΤΙΝΚΑΙΕΣΤΑΝΟΔΟΝΤΑΝΑΓΟΥΣΑΝΕΠΙΤΟΤΑΠΑΝΟΝ
ΑΙΕΛΑΙΑΙΑΙΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΙΑΥΤΑΙΕΠΟΝΤΑΙΤΩΚΛΑΡΩΤΟΥΤΩΙ
ΒΙ ΑΠΟΤΟΥΤΑΠΑΝΟΥΚΑΤΑΤΑΣΟΔΟΥΕΣΤΕΠΟΤΙΤΟΡΟΕΙΔΙΟΝΚΑΙΚΑΤΑ
ΤΟΥΡΟΕΙΔΙΟΥΕΣΤΕΠΟΤΙΤΟΝΠΑΣΣΑΛΟΝΤΟΝΠΑΡΑΤΟΡΟΕΙΔΙΟΝΚΑΙ
ΩΣΟΙΠΑΣΣΑΛΟΙΕΣΤΕΠΟΤΙΤΟΟΡΙΟΝΤΟΥ.ΑΙ.ΚΛΑΡΟΥΚΑΙΩΣΤΑΟΡΙΑ
ΤΟΥΑΙΚΛΑΡΟΥΠΑΡΕΞΕΙΠΟΘΟΔΟΝΕΞΑΠΕΔΟΝΠΟΤΙΤΟΑΔΡΑΝΙΕΙ
ΟΝΚΑΙΚ.𐅅ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΑΠΟΤΟΥΝΑΟΥΠΑΝΤΑ
ΓΙ ΑΠΟΤΑΣΣΚΑΦΙΑΣΤΑΣΠΑΡΑΤΟΝΟΠΙΚΑΝΟΝΚΑΤΑΤΟΥΟΠΙΚΑΝΟΥ
ΕΣΤΟΝΠΟΤΑΜΟΝΚΑΙΚΑΤΑΤΟΥΠΟΤΑΜΟΥΕΣΤΕΚΑΤΑΤΟΝΤΕΤΟΝ
ΕΝΤΩΚΛΑΡΩΚΑΙΑΝΤΩΝΤΕΕΣΤΟΝΤΕΤΟΝΠΟΤΙΤΑΣΥΚΕΑΤΟΝΥΠΟ
ΤΑΝΟΔΟΝΚΑΙΩΣΑΟΔΟΣΕΣΤΕΠΟΤΙΤΟΟΡΙΟΝΤΟΥ.ΓΙ.ΚΛΑΡΟΥΤΟΥΜΕ
ΓΑΛΟΥΔΡΥΜΟΥΚΑΙΩΣΤΟΟΡΙΟΝΤΟΥ.ΓΙ.ΚΛΑΡΟΥΤΟΥΜΕΓΑΛΟΥΔΡΥΜΟΥ
ΕΛΑΙΟΚΟΜΙΟΝ ΔΙ ΚΛΑΡΟΝ
ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣΤΩΕΛΑΙΟΚΟΜΙΩΕΙΤΙΣΕΣΤΙΙΕΡΑΕΠΕΤΑΙΟΥΠΟΙΗΣΟΥΝ
ΤΙΔΕΒΥΡΣΟΔΕΨΙΟΝΟΥΔΕΜΑΓΕΙΡΙΚΟΝΟΙΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΙΤΟΕΛΑΙΟΚΟΜΙΟΝ

Col. sinistra: - - - - - - - - - - ΟΥΚΑ
- - - - - - - - - ΤΤΑΝΥΠΟΤΟ
- - - - - - - - - ΕΣΤΟΝΤΕΡΜΟΝΑ
- - - - - - - - ΙΟΝΤΟΥ Θ ΚΛΑΡΟΥΚΑΙ
- - - - - -ΟΥΚΑΤΑΤΟΥΡΟΟΥΤΟΥΟΠΙΚΑΝΟΥ
- - - - - ΑΙΕΣΤΟΝΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝΤΑΝ
- - - - ΑΙΩΣΟΤΕΡΜΩΝΚΑΙΑΙΣΚΑΦΙΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙ
- - - ΕΣΤΟΟΡΙΟΝΤΟΥ.Ι.ΚΛΑΡΟΥΚΑΙΑΝΤΟΥΟΡΙΟΥΤΟΥΙ.
ΤΟΥΕΣΤΕΠΟΤΙΤΟΟΡΙΟΝΤΟΥΠΙΚΑΤΤΟΥΚΑΙΩΣΤΑΟΡΙΑΤΟΥ
ΠΙΚΑΤΤΟΥΤΟΥΤΩΚΛΑΡΩΕΠΟΝΤΑΙΑΙΕΛΑΙΑΙΑΙΕΠΙ
ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΙΑΥΤΑΙ

ΒΙ ΑΠΟΤΟΥΤΕΡΜΟΝΟΣΤΟΥΥΠΟΤΑΝΑΣΠΙΔΑΕΣΤΟΝΠΛΑΤΑ
ΜΟΝΕΙΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝ
ΚΑΙΩΣΑΙΣΚΑΦΙΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΝΑΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΟΔΟΝ
ΤΑΝΑΠΟΤΑΠΑΝΟΥΚΑΙΑΝΤΑΣΟΔΟΥΕΣΤΕΠΟΤΙΤΟΟΡΙΟΝ
ΤΟΥ.Ξ.ΚΛΑΡΟΥΚΑΙΩΣΤΑΟΡΙΑΤΟΥ.Ξ.ΚΛΑΡΟΥΕΣΤΟΝΤΕΡΜΟ
ΝΑΚΑΙΩΣΟΤΕΡΜΩΝΑΧΡΙΚΑΤΑΤΟΝΠΛΑΤΑΜΟΝΤΟΥΤΩ
ΤΩΚΛΑΡΩΕΠΟΝΤΑΙΑΙΕΛΑΙΑΙΑΥΤΑΙΑΙΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΙ

ΓΙ ΑΠΟΤΟΥΟΡΙΟΥΤΟΥ.ΑΙ.ΚΛΑΡΟΥΚΑΤΑΤΟΥΟΠΙΚΑΝΟΥΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝ
ΤΑΝΠΑΡΑΤΟΝΟΠΙΚΑΝΟΝΚΑΙΩΣΑΙΣΚΑΦΙΑΙΑΙΥΠΟΤΟΝΤΕΡΜΟΝΑ
ΕΣΤΑΝΟΔΟΝΤΑΝΑΓΟΥΣΑΝΕΠΙΤΟΤΑΠΑΝΟΝΚΑΙΑΝΤΑΣΟΔΟΥ
ΕΣΤΕΠΟΤΙΤΟΟΡΙΟΝΤΟΥ.ΒΙ.ΚΛΑΡΟΥΚΑΙΩΣΤΑΟΡΙΑΤΟΥ.ΒΙ.ΚΛΑΡΟΥ
ΤΟΙΣΠΑΡΑΤΟΝΡΟΥΝΤΟΝΑΛΑΙΣΟΝΔΑΙΘΜΟΥΣΙΙΗ

Α ΑΠΟΤΟΥΡΟΟΥΤΟΥΑΛΑΙΣΟΥΕΣΤΟΝΤΕΤΟΝΕΝΤΩΠΕΤΡΩΤΟΝΠΑΡΑΤΑΣ
ΠΥΑΛΟΥΣΚΑΙΑΝΤΟΥΡΑΧΑΕΣΤΟΝΠΕΤΡΟΝΕΝΩΤΕΚΑΙΕΣΤΑΝΟΔΟΝΚΑΙ
ΑΝΤΑΣΟΔΟΥΕΣΤΟΝΡΟΙΣΚΟΝΚΑΙΑΝΤΟΥΡΟΙΣΚΟΥΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝ
ΤΑΝΥΠΟΤΩΤΕΡΜΟΝΙΚΑΙΩΣΟΤΕΡΜΩΝΟΥΠΕΡΤΑΣΣΚΑΦΙΑΣΕΣ
ΤΕΠΟΤΙΤΑΝΑΛΟΝΚΑΙΥΠΕΡΤΑΣΑΛΟΥΩΣΟΤΕΡΜΩΝΥΠΕΡΤΑΝ
ΣΚΑΦΙΑΝΚΑΙΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝΤΑΝΠΑΡΑΤΑΝΕΛΑΙΑΝΚΑΙΥ
ΠΕΡΤΑΣΕΛΑΙΑΣΩΣΟΤΡΙΒΟΣΚΑΙΑΙΣΚΑΦΙΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝ
ΤΑΝΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΝ⊠ΚΑΙΕΚΤΑΣΕΛΑΙΑΣΩΣΟΤΕΡΜΩΝ
ΥΠΕΡΤΑΝΕΛΑΙΑΝΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝΚΑΙΑΝΩΕΣΤΑΣΡΑΜΝΟΥΣ
ΚΑΙΩΣΑΙΡΑΜΝΟΙΠΕΡΙΤΟΝΤΕΡΜΟΝΑΚΑΙΕΣΤΑΝΣΚΑΦΙΑΝ
ΚΑΙΑΝΩΕΣΤΟΝΤΕΤΟΝΕΝΤΩΛΙΘΩΚΑΙΩΣΟΤΕΡΜΩΝΥΠΟ
ΤΑΝΑΛΟΝΚΑΙΕΣΤΟΝΤΕΤΟΝΕΝΤΩΠΥΡΓΩΚΑΙΥΠΟΤΟΝΠΥΡ
ΓΟΝΕΣΤΟΝΡΟΙΣΚΟΝΤΟΝΥΠΟΤΑΝΡΙΝΑΤΑΝΕΝΤΩΠΥΡΓΩΕΙ
ΤΕΚΑΤΑΤΟΥΡΟΙΣΚΟΥΕΣΤΟΝΡΟΥΝΤΟΝΑΛΑΙΣΟΝΚΑΙΑΝΤΟΥ
ΑΛΑΙΣΟΥΕΣΤΑΝΑΡΧΑΝΤΑΣΠΕΡΙΩΡΕΣΙΑΣΕΝΤΟΥΤΩΑΓΡΙΟΥ

Β ΑΠΟΤΑΣΡΙΝΟΣΤΑΣΕΝΤΩΠΥΡΓΩΕΙΤΕΥΠΟΤΟΝΠΥΡΓΟΝΕΣΤΕ
ΠΟΤΙΤΟΝΤΕΤΟΝΕΝΤΩΠΥΡΓΩΚΑΙΑΠΟΤΟΥΤΕΚΑΤΩΩΣΑΙΣΚΑΦΙ
ΑΙΕΣΤΑΝΑΧΡΑΔΑΤΑΝΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΝ⊠ΚΑΙΩΣΑΙΣΚΑ
ΦΙΑΙΕΣΤΑΝΕΛΑΙΑΝΤΑΝΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΝ⊠ΚΑΙΕΣΤΑΝ
ΣΥΚΕΑΝΤΑΝΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΝ⊠ΚΑΙΩΣΑΙΣΚΑΦΙΑΙΕΣΤΕΠΟ
ΤΙΤΟΝΤΕΡΜΟΝΑΚΑΙΩΣΟΤΕΡΜΩΝΕΣΤΟΝΡΟΙΣΚΟΝΚΑΙΚΑΤΑΤΟΥ
ΡΟΙΣΚΟΥΕΣΤΟΝΡΟΥΝΤΟΝΑΛΑΙΣΟΝΚΑΙΑΝΤΟΥΑΛΑΙΣΟΥΠΟΤΙΤΟ
ΟΡΙΟΝΤΟΥ.Α.ΚΛΑΡΟΥΕΝΤΟΥΤΩΕΛΑΦΕΟΣ

Γ ΑΠΟΤΟΥΤΕΤΟΥΕΝΤΩΠΥΡΓΩΤΟΥΟΡΙΞΟΝΤΟΣΤΟΝ.Β.ΚΛΑΡΟΝΕΣΤΕ
ΠΟΤΙΤΟΝΡΟΙΣΚΟΝΤΟΝΕΚΤΟΥΔΙΑΠΑΥΜΑΤΟΣΡΕΟΝΤΑΚΑΙΚΑ
ΤΑΤΟΥΡΟΙΣΚΟΥΕΣΤΑΝΣΥΜΒΟΛΑΝΤΟΥΡΟΕΙΔΙΟΥΚΑΙΑΝΤΟΥΡΟ
ΕΙΔΙΟΥΕΣΤΟΝΤΕΡΜΟΝΑΚΑΙΩΣΤΑΟΡΙΑΤΟΥ.Β.ΚΛΑΡΟΥ
ΕΝΤΟΥΤΩΕΛΑΦΕΟΣ

Δ ΑΠΟΤΟΥΡΟΙΣΚΟΥΤΟΥΕΚΤΟΥΔΙΑΠΑΥΜΑΤΟΣΥΠΟΤΟΝΠΥΡΓΟΝ
ΕΣΤΕΠΟΤΙΤΟΝΡΟΙΣΚΟΝΤΟΝΡΕΟΝΤΑΕΚΤΑΣΡΙΝΟΣΤΑΣΚΑ
ΤΑΤΟΙΕΡΟΝΕΙΤΑΧΑΛΚΙΑΚΑΤΑΤΟΜΑΓΕΙΡΙΚΟΝΚΑΙΚΑΤΑ
ΤΟΥΡΟΙΣΚΟΥΕΣΤΕΠΟΤΙΤΟΝΤΕΡΜΟΝΑΕΙΣΚΑΦΙΑΚΑΙΩΣΟ
ΤΕΡΜΩΝΑΧΡΙΠΟΤΙΤΟΝΡΟΙΣΚΟΝΤΟΝΡΕΟΝΤΑΕΚΤΟΥΔΙΑΠΑΥ
ΜΑΤΟΣΤΟΝΟΡΙΞΟΝΤΑΤΟΝ.Γ.ΚΛΑΡΟΝ

Ε ΑΠΟΤΟΥΤΕΡΜΟΝΟΣΕΙΑΣΚΑΦΙΑΚΑΤΑΤΟΥΡΟΙΣΚΟΥΕΣΤΑΝ
ΣΚΑΦΙΑΝΚΑΙΩΣΑΙΣΚΑΦΙΑΙΕΣΤΟΝΡΟΥΝΤΟΝΑΛΑΙΣΟΝΚΑΙΑΝ
ΤΟΥΑΛΑΙΣΟΥΕΣΤΕΕΣΤΟΝΡΟΙΣΚΟΝΤΟΝΟΡΙΞΟΝΤΑΤΟΝ.Β.ΚΛΑ

PONKAIANTOYPOIΣKOYEΣTEEΣTONTEPMONATONOPIΞON
TATON.Δ.KΛAPON
C AΠOTAΣPINOΣTAΣKATATOIEPONTOYAΠOΛΛΩNOΣTAΣKA
TATAXAΛKEIATAΠOTITΩMAΓEIPIKΩYΠOTONΠYPΓONEΣ
TEΠOTITANPEINATANΠEΛAΣTATANΠOTITOTYPPIΔI
ONKAIKATATOYPAXAΩΣAIΣKAΦIAIEΣTANAΛONKAIEΣ
TONTEKAIKATΩΩΣAIΣKAΦIAIEΣTONTEPMONAKAIΩΣO
TEPMΩNKAIAIΣKAΦIAIEΣTON B.POIΣKONKAIKATATOYPOI
ΣKOYEΣTONPOYNTONAΛAIΣONKAIANTOYAΛAIΣOYEΣTO
OPIONTOY.E.KΛAPOY
Ξ AΠOTOYΠYPΓOYKATATOYBAΘEOΣPOOYEΣTONPOYNTONAΛAI
ΣONKAIANTOYAΛAIΣOYAXPIΠOTITON A.POIΣKONKAIANTOY
POIΣKOYAXPIΠOTITONΠYPΓONENTOYTΩHPAKΛEIΔAAΠOΛ
ΛΩNIOYKAIΦIΛOΞENOYMENIΣKOY
ΣKYPEΩNOIΣΔAIΘMOYΣIıı
A.AΠOTAΣPEINOΣKAΘΩΣOΠYPΓOΣAXPIΠOTITANPEINATANE
XOMENONTOY.B.TYPPIΔIOYKAIAΠOTAΣPEINOΣKATATOYPOEI
ΔIOYAXPIΠOTITONTEPMONAKAIΩΣOTEPMΩNYΠEPTAΣA
ΛOYKAIANTOYPAXAΩΣAIΣKAΦIAIEΣTANPEINAENTOYTΩ
IΣTIEIOYΘEΣTΩNOΣKAIΠEΛAΓIOY
B.AΠOTOYTEPMONOΣKATATOYPOIΣKOYEΣTEΠOTITONTEPMONA
EIΣKAΦIAKAITΩTEPMONIEΣTEΠOTITOPOEIΔIONTOPEONA
NAMEΣONTΩNΓAEΩNΩNKAIANTOYPOEIΔIOYEΣTEΠOTI
TONTEPMONAKAIΩΣOTEPMΩNEΣTOPOEIΔION
Γ.AΠOTOYTEPMONOΣKATATOYPOEIΔIOYTOYANAMEΣONTΩNΓA
EΩNΩNEΣTEΠOTITONTEPMONAEIΣKAΦIAKAIΩΣOTEPMΩN
KAIAIΣKAΦIAIANTOYPAXAEΣTONTEKAIYΠEPTAΣAΛOYKAIEΣ
TONTEPMONAKAIΩΣOTEPMΩNAXPIΠOTITONPOIΣKON

Characteres C, Ξ, Ξ et litteras ligatae Ͳ inesse testatur Gualtherus. Versus Gruterus ut plurimum aliter distinxit. Sequimur distinctionem Gualtherianam. Quam columnam dextram Gualtherus vocat, eam sinistram dicit Gruterus, quam ille sinistram, hic dextram. Col. dextra vs. 2. Gualth. TATOYPIOY cet. Vs. 6. Gualth. TΩKΛAPΩ. Vs. 8. Gualth. PE p. ΠE. Vs. 12. Grut. post OΔΩI lacunam notat et versum finit litteris ΠOTA. Vs. 13. Grut. post OPION lacunam notat et versum finit litteris TOYΔ; mox habet KAPOY. Vs. 14. Grut. terminat in EΠoNTAI, et in alio verso habet TΩKAPΩTOYTΩI. Vs. 16. init. Grut. MEΛIXIEION. Vs. 19. init. Grut. ΔOP TO cet., Gualth. ΔΩPTO cet. Deinde Grut. BA ΛANTOY. Vs. 20. init. siglum ap. Grut. est I, ap. Gualth. C, sed fuit Ξ. Deinde Grut. TOY.[.KΛA POY, Gualth. TOY.Z KΛAPOY, sed fuit Ξ; idem dictum esto de Col. sinistr. vs. 16. Vs. 26. Grut. ΘEMMATEITIN. Vs. 27. Grut. TOAΓPIEΛAION ENΩΣ, Gualth. TONAΓPIEΛAIONENΩTE, quae composui. Vs. 31. init. Gualth. KATI, ubi KAI; dein Gualth. TEON, Grut. TETON. Vs. 32. init. Gualth. KATATAΣOΔOY, Grut. ANTAΣOΔOY. Vs. 33. extr. Grut. ΩΣIΔOYA, Gualth. ΩΣTAOPIA. Vs. 34. init. Grut. TOY.I.KΛAPOY, Gualth. TOY.Z.KΛAPOY, in lapide fuit TOY.Ξ.KΛAPOY. Ibid. Grut. omittit AI et AYTAI. Vs. 35. init. Grut. TEI p. TAI. Vs. 36. Gualth. KAIKATA; KAI omittit Grut. Vs. 38. init. Grut. TE pro siglo ₳, deinde Grut. KATA, ubi Gualth. ΠAPA. Vss. 49. 50. Grut. C. pro .Ξ. (Gualth. Z, quod pro Ξ se dixit expressisse ubique). Vs. 51. Gualth. .Θ., Grut. .I.. Vs. 62. init. Grut. Λ...OY p. TOY. Vs. 65. Grut. KA, Gualth. KATA. Vs. 66. init. Gualth. KΛAPIΩ; in fine Grut. ΣIKEA.

Col. sinistra. Primos IV versus ex Grutero dedit Gualtherus, quum Pinellus lapidem minus truncatum vidisset. Vs. 7. extr. Gualth. EΛAN. Vs. 8. extr. Gualth. TOY., Grut. TOYI. Vs. 12. Gualth. praeposuit BI, Grut. B. Vs. 19. Grut. praeposuit Γ., Gualth. ΓI. Vs. 23. Gualth. ΔAIΘMOYΣII, Grut. ΔEΘMOYΣ IIh. Vs. 48. init. Grut. lacunam notat pro litteris ΠO TITONPOIΣK. Vs. 49. init. Grut. lacunam notat pro litteris TATOYPOIΣKOY. Vs. 52. Grut. ENTΩ, ubi Gualth. EKTOY. Vs. 57. extr. Grut. OPITONTAT. KΛAPON. Vs. 58. Grut. TEPMONOΣ.E.TAΣKAΦIA, Gualth. quod dedi. Vs. 64. Grut. XAΛKEIA, Gualth. XAΛKIA. Vs. 65. extr. Grut. TYPPIΔI, Gualth. ΠYP PIΔI, quod tamen correxit in mendis. Vs. 77. Grut. TYPPIΔIOY, Gualth. ΠYPPIΔIOY, quod tamen correxit in mendis. Vs. 82. init. Gualth. EIΣKAΦIA, Grut. EIΣKAΦIAI. Vs. 86. Gualth. EIΣKAΦIA, Grut. EIΣKAΦIAΣ. Vs. 87. TE omittit Grut.

Col. dextra.

- - - - - - - - - - - τὸν ὑποκά-
τω - - - - - - - κα]τὰ τοῦ ὁρίου ἐς τὸν πο-
ταμὸν - - - καὶ κατ]ὰ τοῦ ποταμοῦ ἔστε ποτὶ

τὸν ῥοῖσκον τὸν ὁρίζοντ]α τὸν β̄ κλᾶρον καὶ ἂν τοῦ ῥοίσκου ἐς τὰν ὁδὸν τὰν ἄγουσ]αν ἐπὶ τὰν Ἴπυῤῥαν, αἱ ἐλαῖαι αἱ ἐπιγεγραμμέναι] αὗται ἀκολουθέοντι τῷ κλάρῳ τούτῳ.

- - - τὸ ὑπὸ τὸν ὀχετὸν ἄχρι ποτὶ τὰν κράναν τὰν Ἴπυῤ]ῥαν οὐκ ἐργαξεῖται καὶ περίστασιν ἀφησεῖτα[ι πό(δας) ο παντᾶ, τὰ δὲ δένδρεα καρπευσε[ῖ].

[Ε̄] Ἀπὸ τοῦ τέ(ρμονος) τοῦ ποτὶ τᾷ κράνᾳ τᾷ Ἰπύῤῥᾳ κατὰ τᾶς ὁδοῦ ἐς τὰν ἐλαίαν τὰν κολοβάν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ τᾷ ὁδῷ ἐς τὸν ποταμὸν καὶ κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἐς τὸ ὅριον τοῦ δ̄ κλάρου, καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ δ̄ κλάρου, αἱ ἐλαῖαι αὗται αἱ ἐπιγεγραμμέναι ἕπονται τῷ κλάρῳ τούτῳ.

Ϛ̄ Ἀπὸ τᾶς ὁδοῦ τᾶς Ξενίδος κατὰ τᾶς ὁδοῦ τᾶς παρὰ τὸ Μειλιχιεῖον ἐς τὸν ῥοῖσκον καὶ κατὰ τοῦ ῥοίσκου ἐς τὰν συμβολὰν τοῦ ῥοίσκου καὶ ἂν τοῦ ῥοίσκου ἐς τὰν ὁδὸν τὰν Ξενίδα ἀκολουθεῖ τῷ κλάρῳ τούτῳ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ τᾶς κράνιας καὶ τοῦ βαλανείου τὸ ἀποῤῥέον.

Ζ̄ Ἀπὸ τοῦ ὁρίου τοῦ ζ̄ κλάρου κατὰ τᾶς ὁδοῦ τᾶς ἀγούσας ἐπὶ τὸ Τάπανον ἐς τὰν σκαφιὰν τὰν παρὰ τὰν Θεματεῖτιν, καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ παρὰ τὰν Ἅλον ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὸν ῥοῖσκον καὶ ἂν τοῦ ῥοίσκου ἐς τὰν ὁδὸν τὰν ἐπὶ τὸ Τάπανον, αἱ ἐλαῖαι αἱ ἐπιγεγραμμέναι αὗται ἕπονται τῷ κλάρῳ τούτῳ.

Η̄ Ἀπὸ τᾶς σκαφιᾶς τᾶς παρὰ τὰν Θεματεῖτιν ἐς τὸ ῥοείδιον καὶ κατὰ τοῦ ῥοειδίου ἐς τὸ ἀγριέλαιον, ἐν ᾧ τέ(ρμων) καὶ ἐπίστρεμμα, ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὸν πέτρον, ἐν ᾧ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν σκαφιὰν καὶ ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ποτὶ τᾷ Ἰπύῤῥᾳ καὶ κατὰ τᾶς ὁδοῦ ἔστε ποτὶ τὸν ῥοῖσκον καὶ ἂν τοῦ ῥοίσκου ἔστε ποτὶ τὰν ἐλαίαν τὰν ἐπιγεγραμμέναν, ὡς τὰ ὅρια τοῦ ζ̄ κλάρου, αἱ ἐλαῖαι αἱ ἐπιγεγραμμέναι αὗται ἕπονται τῷ κλάρῳ τούτῳ.

Θ̄ Ἀπὸ τοῦ ἀγριελαίου, ἐν ᾧ τέ(ρμων), κατὰ τοῦ ῥοειδίου ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν [τὰν] ἐπιγεγραμμέναν ΑΙ, καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ παρὰ τοὺς πασσάλους καὶ κάτω ὡς αἱ σκαφιαὶ καὶ οἱ πάσσαλοι ἄχρι [ἐς] τὰν σκανὰν καὶ ἐκ τᾶς σκανᾶς ἂν τοῦ τοίχου καὶ ὡς [ὁ] τοῖχος ἐς τὰν σκαφιὰν καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ὑπὲρ τᾶς ὁδοῦ καὶ ἂν τᾶς ὁδοῦ ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ποτὶ τᾷ Ἰπύῤῥᾳ καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ η̄ κλάρου· ἁ σκανὰ κοινὰ ποτὶ τὸν μισθωσάμενον τὸν ῑ κλάρον, αἱ ἐλαῖαι αἱ ἐπιγεγραμμέναι αὗται ἕπονται τῷ κλάρῳ τούτῳ.

Ῑ Ἀπὸ τᾶς σκανᾶς κάτω ὡς αἱ σκαφιαὶ καὶ οἱ πάσσαλοι ἐς τὸν τοῖχον καὶ ὡς ὁ τοῖχος ἐς τὰν σκαφιὰν καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὸν ποταμὸν καὶ κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἔστε ποτὶ τὰν ὁδὸν τὰν ὁρίζουσαν τὸν ζ̄ κλᾶρον, καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ ζ̄ καὶ θ̄ κλάρου.

ΑΙ Ἀπὸ τοῦ ὁρίου τοῦ ῑ κλάρου κατὰ τᾶς ὁδοῦ τᾶς ἐπὶ τὸ Τάπανον ἐς τὰν γωνίαν τὰν ἀνωτάταν τοῦ περιτειχίσματος τοῦ Ταπάνου καὶ ἐκ τοῦ Ταπάνου κατὰ τᾶς ποθόδου τᾶς ἐς τὸ Ἁδρανιεῖον ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰς σιδέας καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ [αἱ] ὑπὸ τὸν τέρμονα ἐς τὸ ῥοείδιον καὶ ἂν τοῦ ῥοειδίου ἐς τὰν σκαφιὰν τὰν παρὰ τὰν Θεματεῖτιν καὶ ἐς τὰν ὁδὸν τὰν ἄγουσαν ἐπὶ τὸ Τάπανον, αἱ ἐλαῖαι αἱ ἐπιγεγραμμέναι αὗται ἕπονται τῷ κλάρῳ τούτῳ.

ΒΙ Ἀπὸ τοῦ Ταπάνου κατὰ τᾶς ὁδοῦ ἔστε ποτὶ τὸ ῥοείδιον καὶ κατὰ τοῦ ῥοειδίου ἔστε ποτὶ τὸν πάσσαλον τὸν παρὰ τὸ ῥοείδιον καὶ ὡς οἱ πάσσαλοι ἔστε ποτὶ τὸ ὅριον τοῦ αῑ κλάρου καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ αῑ κλάρου, παρεξεῖ πόθοδον ἑξάπεδον ποτὶ τὸ Ἁδρανιεῖον καὶ κ̄ πό(δας) ἀποστασεῖ ἀπὸ τοῦ ναοῦ παντᾷ.

Γ̄Ι Ἀπὸ τᾶς σκαφιᾶς τᾶς παρὰ τὸν Ὀπικανὸν κατὰ τοῦ Ὀπικανοῦ ἐς τὸν ποταμὸν καὶ κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἔςτε κατὰ τὸν τέ(ρμονα) τὸν ἐν τῷ κλάρῳ καὶ ἂν τῶν τε(ρμόνων) ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ποτὶ τᾷ συκέᾳ τὸν ὑπὸ τὰν ὁδὸν καὶ ὡς ἁ ὁδὸς ἔςτε ποτὶ τὸ ὅριον τοῦ γ̅ι̅ κλάρου τοῦ μεγάλου δρυμοῦ καὶ ὡς τὸ ὅριον τοῦ γ̅ι̅ κλάρου τοῦ μεγάλου δρυμοῦ.

Ἐλαιοκόμιον δ̅ι̅ κλᾶρον.

Περίστασις τῷ ἐλαιοκομίῳ εἴ τίς ἐστι, ἱερὰ ἕπεται· οὐ ποιησοῦντι δὲ βορσοδέψιον οὐδὲ μαγειρικὸν οἱ μισθωσάμενοι τὸ ἐλαιοκόμιον.

Col. sinistra.

[Ε̄Ι] - - - - - - - - - - - ου κατὰ] - - - - - - - - - - τὰν ὑπὸ τὸ - - . - - - - - - - - - ἐς τὸν τέρμονα - - - - - ἔςτε ποτὶ τὸ ὅρ]ιον τοῦ θ̅ κλάρου καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ θ̅ κλάρ]ου κατὰ τοῦ ῥόου τοῦ Ὀπικανοῦ - - - - κ]αὶ ἐς τὸν τέ(ρμονα) καὶ ἐς τὰν σκαφιὰν τὰν - - - κ]αὶ ὡς ὁ τέρμων καὶ αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν ἐλαίαν] - - ἐς τὸ ὅριον τοῦ ι̅ κλάρου καὶ ἂν τοῦ ὁρίου τοῦ ι̅ [κλάρ]ου ἔςτε ποτὶ τὸ ὅριον τοῦ Πικάττου καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ Πικάττου· τούτῳ τῷ κλάρῳ ἕπονται αἱ ἐλαῖαι αἱ ἐπιγεγραμμέναι αὗται.

[Ϲ̄]Ι Ἀπὸ τοῦ τέρμονος τοῦ ὑπὸ τὰν Ἀσπίδα ἐς τὸν Πλάταμον, εἷ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν σκαφιὰν καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾇ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ὁδὸν τὰν ἀπὸ Ταπάνου καὶ ἂν τᾶς ὁδοῦ ἔςτε ποτὶ τὸ ὅριον τοῦ ζ̅ κλάρου καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ ζ̅ κλάρου ἐς τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ τέρμων ἄχρι κατὰ τὸν Πλάταμον· τούτῳ τῷ κλάρῳ ἕπονται αἱ ἐλαῖαι αὗται αἱ ἐπιγεγραμμέναι.

[Ī]Ι Ἀπὸ τοῦ ὁρίου τοῦ α̅ι̅ κλάρου κατὰ τοῦ Ὀπικανοῦ ἐς τὰν σκαφιὰν τὰν παρὰ τὸν Ὀπικανὸν καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ αἱ ὑπὸ τὸν τέρμονα ἐς τὰν ὁδὸν τὰν ἄγουσαν ἐπὶ τὸ Τάπανον καὶ ἂν τᾶς ὁδοῦ ἔςτε ποτὶ τὸ ὅριον τοῦ β̅ι̅ κλάρου καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ β̅ι̅ κλάρου.

Τοῖς παρὰ τὸν ῥοῦν τὸν Ἅλαισον δαιθμοὺς [ζ̅].

Ā Ἀπὸ τοῦ ῥόου τοῦ Ἀλαίσου ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ἐν τῷ πέτρῳ τὸν παρὰ τὰς πυάλους καὶ ἂν τοῦ Ῥαχᾶ ἐς τὸν πέτρον, ἐν ᾧ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ὁδὸν καὶ ἂν τᾶς ὁδοῦ ἐς τὸν ῥοΐσκον καὶ ἂν τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὰν σκαφιὰν τὰν ὑπὸ τῷ τέρμονι καὶ ὡς ὁ τέρμων ὁ ὑπὲρ τὰς σκαφιὰς ἔςτε ποτὶ τὰν Ἅλον καὶ ὑπὲρ τᾶς Ἅλου ὡς ὁ τέρμων ὑπὲρ τὰν σκαφιὰν καὶ ἐς τὰν σκαφιὰν τὰν παρὰ τὰν ἐλαίαν καὶ ὑπὲρ τᾶς ἐλαίας ὡς ὁ τρίβος καὶ αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν ἐλαίαν τὰν ἐπιγεγραμμέναν Ⓐ καὶ ἐκ τᾶς ἐλαίας ὡς ὁ τέρμων ὑπὲρ τὰν ἐλαίαν ἐς τὰν σκαφιὰν καὶ ἄνω ἐς τὰς ῥάμνους καὶ ὡς αἱ ῥάμνοι περὶ τὸν τέρμονα καὶ ἐς τὰν σκαφιὰν καὶ ἄνω ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ἐν τῷ λίθῳ καὶ ὡς ὁ τέρμων ὑπὸ τὰν Ἅλον καὶ ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ἐν τῷ πύργῳ καὶ ὑπὸ τὸν πύργον ἐς τὸν ῥοΐσκον τὸν ὑπὸ τὰν ῥῖνα τὰν ἐν τῷ πύργῳ, εἷ τέ(ρμων), καὶ κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἅλαισον καὶ ἂν τοῦ Ἀλαίσου ἐς τὰν ἀρχὰν τᾶς περιωρεσίας· ἐν τούτῳ Ἀγρίου.

B̄ Ἀπὸ τᾶς ῥινὸς τᾶς ἐν τῷ πύργῳ, εἷ τέ(ρμων), ὑπὸ τὸν πύργον ἔςτε ποτὶ τὸν τέ(ρμονα) τὸν ἐν τῷ πύργῳ καὶ ἀπὸ τοῦ τέ(ρμονος) κάτω ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν ἀχράδα τὰν ἐπιγεγραμμέναν Ⓐ καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν ἐλαίαν τὰν ἐπιγεγραμμέναν Ⓐ καὶ ἐς τὰν συκέαν τὰν ἐπιγεγραμμέναν Ⓐ καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἔςτε ποτὶ τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ τέρμων ἐς τὸν ῥοΐσκον καὶ κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἅλαισον καὶ ἂν τοῦ Ἀλαίσου ποτὶ τὸ ὅριον τοῦ α̅ κλάρου· ἐν τούτῳ Ἐλάφεος.

Γ̄ Ἀπὸ τοῦ τέ(ρμονος) τοῦ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ ὁρίζοντος τὸν β̅ κλᾶρον ἔςτε ποτὶ τὸν ῥοΐσκον τὸν ἐκ τοῦ Διαπαύματος ῥέοντα καὶ κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὰν συμβολὰν τοῦ ῥοειδίου καὶ ἂν τοῦ ῥο-

ειδίου ἐς τὸν τέρμονα καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ β̄ κλάρου· ἐν τούτῳ Ἐλάφεος.

Δ̄ Ἀπὸ τοῦ ῥοΐσκου τοῦ ἐκ τοῦ Διαπαύματος ὑπὸ τὸν πύργον ἔστε ποτὶ τὸν ῥοΐσκον τὸν ῥέοντα ἐκ τᾶς ῥινὸς τᾶς κατὰ τὸ ἱερόν, εἶ τὰ χαλκία, κατὰ τὸ μαγειρικόν, καὶ κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἔστε ποτὶ τὸν τέρμονα, εἶ σκαφιὰ καὶ ὡς ὁ τέρμων, ἄχρι ποτὶ τὸν ῥοΐσκον τὸν ῥέοντα ἐκ τοῦ Διαπαύματος τὸν ὁρίζοντα τὸν γ̄ κλᾶρον.

Ε̄ Ἀπὸ τοῦ τέρμονος, εἶ ἁ σκαφιά, κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὰν σκαφιὰν καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαισον καὶ ἂν τοῦ Ἀλαίσου ἔστε ἐς τὸν ῥοΐσκον τὸν ὁρίζοντα τὸν β̄ κλᾶρον καὶ ἂν τοῦ ῥοΐσκου ἔστε ἐς τὸν τέρμονα τὸν ὁρίζοντα τὸν δ̄ κλᾶρον.

Ϛ̄ Ἀπὸ τᾶς ῥινὸς τᾶς κατὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τᾶς κατὰ τὰ χαλκεῖα τὰ ποτὶ τῷ μαγειρικῷ ὑπὸ τὸν πύργον ἔστε ποτὶ τὰν ῥεῖνα τὰν Πελάστα τὰν ποτὶ τὸ Τυῤῥίδιον καὶ κατὰ τοῦ Ῥαχᾶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν Ἅλον καὶ ἐς τὸν τέ(ρμονα) καὶ κάτω ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ τέρμων καὶ αἱ σκαφιαὶ ἐς τὲν β̄ ῥοΐσκον καὶ κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαισον καὶ ἂν τοῦ Ἀλαίσου ἐς τὸ ὅριον τοῦ ε̄ κλάρου.

Ζ̄ Ἀπὸ τοῦ πύργου κατὰ τοῦ βαθέος ῥόου ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαισον καὶ ἂν τοῦ Ἀλαίσου ἄχρι ποτὶ τὸν ᾱ ῥοΐσκον καὶ ἂν τοῦ ῥοΐσκου ἄχρι ποτὶ τὸν πύργον· ἐν τούτῳ Ἡρακλείδα Ἀπολλωνίου καὶ Φιλοξένου Μενίσκου.

Σκυρεώνοις δαιθμοὺς - -

Ᾱ Ἀπὸ τᾶς ῥεινὸς καθὼς ὁ πύργος ἄχρι ποτὶ τὰν ῥεῖνα τὰν ἐχομέν[α]ν τοῦ β̄ Τυῤῥιδίου καὶ ἀπὸ τᾶς ῥεινὸς κατὰ τοῦ ῥοειδίου ἄχρι ποτὶ τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ τέρμων ὑπὲρ τᾶς Ἅλου καὶ ἂν τοῦ Ῥαχᾶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν ῥεῖνα· ἐν τούτῳ Ἱστιείου Θέστωνος καὶ Πελαγίου.

Β̄ Ἀπὸ τοῦ τέρμονος κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἔστε ποτὶ τὸν τέρμονα, εἶ σκαφιά, καὶ τῷ τέρμονι ἔστε ποτὶ τὸ ῥοείδιον τὸ ῥέον ἀνὰ μέσον τῶν γαεώνων καὶ ἂν τοῦ ῥοειδίου ἔστε ποτὶ τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ τέρμων ἐς τὸ ῥοείδιον.

Γ̄ Ἀπὸ τοῦ τέρμονος κατὰ τοῦ ῥοειδίου τοῦ ἀνὰ μέσον τῶν γαεώνων ἔστε ποτὶ τὸν τέρμονα, εἶ σκαφιά, καὶ ὡς ὁ τέρμων καὶ αἱ σκαφιαὶ ἂν τοῦ Ῥαχᾶ ἐς τὸν τέ(ρμονα) καὶ ὑπὲρ τᾶς Ἅλου καὶ ἐς τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ τέρμων ἄχρι ποτὶ τὸν ῥοΐσκον.

Est fragmentum tabularum de regundis finibus fundorum (*κλάρων*) agri Alaesini. Initium et finis desunt. Ac plurima in his nobis obscura maneant necesse est, quod sine accurata notitia locorum explicari nequeunt. Similia habes Vol. II. n. 2554. II. III. et Vol. III. n. 5430. inprimis n. 5774. 5775.

Col. dextra constituuntur fundi IV-XIII. In fine *τὸ ἐλαιοκόμιον*, quod fundum quartum decimum sistere videtur, non definitur disertius. *Ἐλαιοκόμιον* Grutero et Gualthero, quos sequitur Castellus, est *olivetum*, quod est potius *ἐλαιών*. Bene Maffeius Art. crit. lapid. III. p. 102. monet *ἐλαιοκόμιον* esse locum, ubi oleum elaboretur. Ceterum *ἐλαιοκόμιον* δ̄ι *κλᾶρον* dictum quarto casu, qui, ut Col. II. vs. 23. et 75. *δαιθμούς*, pendet a verbo quodam in praescriptis posito. Col. II. init. tres fundi describuntur, qui quum contermini sint praediis IX. X. VII. XII., sumo eis esse numeros XV. XVI. XVII. tribuendos. Quae ad singulos fundos pertinent oleae, eae numero fundi insigniuntur; hinc formula saepe repetita: *αἱ ἐλαῖαι αυται αἱ ἐπιγεγραμμέναι ἕπονται τῷ κλάρῳ τούτῳ*. In his fundis constituendis additae sunt aliquoties clausulae, ut Col. I. vss. 7. 8. 9. 62. 63. 70. 71. in quibus clausulis quae bis habetur vox *περίστασις*, significat *spatium vacuum circumcirca*. Ibi vs. 62. *πόθοδον ἑξάπεδον* in notis ap. Gruter. p. CCCVII. et a Maffeio l. c. recte explicatur *accessum* s. *aditum sex pedum*. Praeter hos fundos, qui publice locantur, definiuntur etiam fines portionum terrae a privatis possessarum, quarum pars fundis illis contermina est. Septem portiones iis constituuntur, qui fluvio Alaeso accolunt, Col. II. vss. 23-74. Sequuntur aliae *Σκυρεώνοις* assignatae, quo nomine videntur homines gentis aut tribus cuiusdam appellari. Caute ibi numerum *τῶν δαιθμῶν* non explevit Castellus, qui vidit posse etiam plures in alia columna descriptas fuisse portiones.

Ad fines regundos apponuntur termini, qui nunc vocantur *τέρμονες*, quod nomen (ΤΕΡΜΩΝ) compa-

ret etiam in vasis stelae inscriptum (vide Bullett. archeol. Napol. a. 1. 1843. p. 55.). Pro his habentur etiam fossae, σκαφιαί; arbores certis signis notatae, ἐλαῖαι ἐπιγεγραμμέναι; pali, πάσσαλοι; quam in rem Castellus citat Sicul. Flaccum de condit. agrorum. Praeter oleas memorantur ἀχρὰς (ἄχερδος) Col. II. 41. ῥάμνοι Col. II. 32. 33. σιδέαι (σίδαι) Col. I. 54. συκέα Col. I. 66. II. 43. Sed in describendis finibus necessario frequens est mentio locorum, viarum, aedificiorum, fontium, fluviorum, aquarum. Ad aedificiorum genus pertinent σκαναί (tentoria rustica), πύργοι (turres), ἱερὰ et ναοί (templa). Templa memorantur Col. I. 16. τὸ Μειλιχιεῖον i. e. Iovis Μειλιχίου, cuius cultus notus etiam aliunde; Col. I. 54. 62. τὸ Ἁδρανιεῖον, aedes Hadrani, numinis Siculi (vide Plutarch. Tim. 12.), de quo dicta urbs Ἄδρανον prope antiquissimum Hadrani templum ad Aetnam, quam urbem Olymp. 95, 1. condidisse Dionysius traditur Diodor. XIV, 37. (cf. XVI, 68. Steph. Byz. v. Ἄδρανον et quem Castellus citat Aelian. hist. animal. XI, 20.); Col. II. vs. 63. (cf. vs. 54.) τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, cuius templi videtur meminisse etiam Diodor. XIV, 16. Fons memoratur Col. I. 5. 7. 10 cet. Ἴπυῤῥα (κράνα), quae etiam vs. 19. intelligenda, ubi κράννα exaratum est. Col. I. 8. Ἴπυῤῥαν coniecit etiam Gualtherus. Incertum, an Ipyrrha fons ille sit, cuius vires fabulosae celebrantur ap. Solin. XI. et ap. Priscianum sive Rhemnium Fannium Periegesis Dionysii interpretem, quos citat Cluver. Sicil. ant. p. 290. conf. Castell. Stor. di Alesa c. 6. Fluvii memorantur Col. II. 23. 37. 38. 45. 59. 69. ὁ Ἄλαισος, quem hodie dici Fiume di Pettineo e di Tusca notat Castellus; Col. I. 64. II. 5. 19. 20. ὁ Ὀπικανός. Fortasse fluvii sunt etiam ὁ Πλάταμος (Col. II. 12. 17.) et ὁ Ῥαχᾶς (Col. II. 25. 66. 79. 87.). Sed quoniam Alaesus ῥοῦς vocatur, unde brachia maioris fluvii aut rivuli ῥοΐσκοι et ῥοείδια, quorum in his frequens mentio, fluvius simpliciter dictus ὁ ποταμὸς (Col. I. 2. 3. 12. 48. 65.) videtur maior quidam fluvius intelligendus esse, videndumque ne ὁ βαθὺς ῥοῦς (Col. II. 72.) idem ille ποταμὸς sit. In rivulis distinctio fit Col. II. 68. 73. ῥοΐσκος α, ῥοΐσκος β. Una cum fonte Ipyrrha commemoratur etiam βαλανεῖον, quod afferens Cluver. l. c. p. 290. citat Fazelli verba: *in littore mira diruti cuiusdam aedificii vestigia occurrunt, quae accolis balneae vocantur, ibique usque ad collis prominentis verticem, ubi arx prostrata cernitur, continuatae per passus supra mille iacentis urbis extant monumenta.* Ad aquas praeterea pertinent etiam quae Col. II. 25. memorantur πύαλοι. Loca ut plumum inexplicabilia sunt τὸ Τάπανον Col. I. 21. 24. II. 15. 21. quem locum munitum fuisse docet mentio περιτειχίσματος Col. I. 52.; τὸ Τυῤῥίδιον Col. II. 65. 77. (fortasse derivandum a voce τύῤῥις); τὸ Διάπαυμα Col. II. 48. 52. 56.; Πίκαττος aut Πίκαττον Col. II. 9. 10.; τὰ χαλκία s. χαλκεῖα Col. II. 54. 64. quod vulgo vertitur aerarium; sed quum in vicinia etiam μαγειρικὸν memoretur, coniicias locum ab officinis χαλκέων dictum esse; nec mirum, si locus intelligendus sit, in quo supellex aenea venditur; ἁ Ἅλος Col. I. 22. II. 28. 66. 78. 87. (proprie fortasse i. q. ἅλως); ἁ Θεματεῖτις Col. I. 21. 57. (fortasse ὁδός, ut I. 15. 18. ἁ Ξενὶς ὁδός); ἁ Ἀσπὶς Col. II. 12. quo nomine vocatur locus etiam Argis (vide Plutarch. Pyrrh. 32.). Appellativa videntur esse: ἁ ῥὶς de prominente quodam loco dictum (Col. II. 53. 63. ῥὶς ἁ κατὰ τὸ ἱερόν, 65. ῥὶς ἁ Πελάσσα, 36. 39. ῥὶς ἁ ἐν τῷ πύργῳ); et γαεῶνες (Col. II. 83. 86.) i. e. colles vel sepes terreae, quae videtur forma reconditior esse vocis γαιῶνες obviae etiam in tabulis Heracleensibus (n. 5774. 5775.), ubi male explicatur a Mazochio de γαιώναις ut servis terrae exercendae addictis. Conf. Toupii Epist. crit. p. 54. ed. Lips. Accedunt vocabula nova Col. II. 38. περιωρεσία, et Col. I. 28. ἐπίστρεμμα, quorum vocabulorum incerta significatio est. Nomina propria sunt Col. II. 73. 74. et 80. ubi Ἱστιείου, de qua forma conf. n. 5475. 5774. et Ahrens de dial. Gr. II. p. 121. Huc pertinere videtur etiam mentio Ἀγρίου Col. II. 38. et Ἐλάφεος Col. II. 46. 51.

Ad dialectum memorabilis est usus praepositionis ἂν (per apocopen p. ἀνὰ) cum casu genitivo compositae, quae solum in composito ἀναβαίνειν secundum casum adsciscit ap. Homerum (Odyss. II. 416. IX. 177.). Iniuria de lectione ἂν dubitat Ahrensius de dial. Dor. p. 357. nec video quid obstet apocope alibi non admissa in titulo nostro. Certum est, formam ἂν plus vicies redire, nec ratio latet praepositionis ἀνὰ in his praesertim locorum definitionibus. Nam consentaneum est, ut inferiorum, ita etiam superiorum regionum haberi rationem. Itaque ut hinc inde habetur κάτω et ἄνω (Col. I, 39. 46. II. 40. 67. et II. 32. 34.), ita praepositio ἂν regionem significat oppositam ei, quam denotat praepositio κατά, ut patet ex his: κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὰν συμβολὰν τοῦ ῥοΐσκου καὶ ἂν τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὰν ὁδὸν Col. I. 16. Sic inter se opposita sunt Col. I. 32. κατὰ τᾶς ὁδοῦ, et 42. Col. II. 15. 21. 26. ἂν τᾶς ὁδοῦ; Col. II. 66. κατὰ τοῦ Ῥαχᾶ et Col. II. 25. 79. 87. ἂν τοῦ Ῥαχᾶ. Hinc sequitur κατὰ significare: *deorsum versus* (*in der Richtung gegen — hinab*); ἂν s. ἀνὰ: *sursum versus* (*in der Richtung gegen — hinauf*). Praeterea notabilis est particula εἶ pro vulgari ᾇ (*qua, ubi*) octies obvia Col. II. 13. 36. 39. 54. 55. 58. 82. 86. quae forma etiam in libris rarior est (vide Ahrens. de dial. Dor. p. 361 sq.). Postremo in dictione nota pro simplici ἔστε (*usque ad*) bis dici ἔστε ἐς Col. II. 60. 61. a quo paulum differt ἔστε κατὰ Col. I. 65. et ἄχρι κατὰ Col. II. 17.

Aetas tituli definiri non potest, nisi quod ante Romanam dominationem positus videtur.

5595.

Alaesae s. *Halesae*, quae eo in loco fuisse putatur, in quo hodie Feudo di S. Maria le Palate, prope Thusas in septentrionali Siciliae ora, in fronte ecclesiae; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 46. n. 298. unde petierunt Murator. T. II. p. DLIV. 3. qui Thermis in Sicilia tribuit, et Castellus Inscr. Sicil. Cl. V. p. 48. n. 17. cum Lat. interpret.

ΘΕΟΙΣΠΑΣΙ
ΟΔΑΜΟΣΤΩΝΑΛΑΙΣΙΝΩΝ
ΔΙΟΓΕΝΗΝΔΙΟΓΕΝΕΟΣ
ΛΑΠΙΡΩΝΑ
ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ.ΕΝΕΚΕΝ

Vss. 2. 3. 5. init. litteras Ο, ΔΙ, ΕΥ de suo addiderat Gualtherus. Vs. 5. punctum interpositum haud dubie debetur Gualthero.

Θεοῖς πᾶσι
ὁ δᾶμος τῶν Ἀλαισίνων Διογένην Διογένεος
Λαπίρωνα εὐεργεσίας ἕνεκεν.

Cognomina distinctionis causa addita Siciliensibus in usu fuisse docet locus Cicer. Verr. II, 52. Artemo Climarchias cognomine, qui deinceps Climarchias audit (conf. III, 31. 40. V, 7.). Tale cognomen (cf. n. 5638.) puta esse etiam Lapiro, quod extare videtur ap. Cic. Verr. II, 7. ubi habetur Halesinus quidam Apollodorus Laphiro; quo quidem in loco *Lapiro* scribendum esse suspicatus est etiam Gualtherus p. 120. statuitque Diogenem nostrum ex familia Apollodori illius esse. Redit idem nomen et, ut videtur, idem homo n. 5596.

5596.

Alaesae, ibidem; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 47. n. 302. unde petiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. III. p. 25. n. 10.

. . ΝΟΝΤΩΝΙΕΡΩ . .
ΔΙΟΓΕΝΕΟΣΛΑΠΙΡΩΝΑ
ΕΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ

Litteras punctis delineatas de suo dedit Gualtherus, qui vs. 3. extr. addidit etiam ἕνεκεν, quod male repetiit Castellus maiusculis expressum.

\- - - - - - - - - -
Διογένην] Διογένεος Λαπίρωνα
ἀρετᾶς ἕνεκ]εν καὶ εὐεργεσίας.

Initio videndum ne fuerit ὁ δᾶμος cet. ἐπιμελητὴν γενόμε]νον τῶν ἱερῶ[ν vel simile quiddam. Homo, ut videtur, idem honoratur n. 5595. ubi vide quae annotavimus.

5597.

Hic interposui titulum, quem schedae Muratorii Naupliae (Napoli di Romagna) ponunt; edidit Murator. T. II. p. MXXII. 4. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. V. p. 59. n. 42.

ΓΑΙΟΝΟΥΕΡΓΙΛΙΟΝΓΑΙΟΥΥΙΟΝΒΑΛΒΟΝ
ΑΝΤΙΤΑΜΙΑΝΔΑΜΟΣΤΩΝΑΛΑΙΣΙΝΩΝ
ΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΕΝ

Γάϊον Οὐεργίλιον, Γαΐου υἱόν, Βάλβον ἀντιταμίαν [ὁ] δᾶμος τῶν Ἀλαισίνων εὐνοίας ἕνεκεν.

Caium Vergilium Siciliae praetorem fuisse a. u. c. 694. et 695. ex fastis consularibus Vinandi Pighii annotat Castellus, eundemque memorari a Cicerone Orat. pro Plancio c. 40. Idem videtur esse C. Vergilius Balbus, qui quum pro Quaestore esset, titulo et statua honoratus est ab Halesinis.

5598.

Prope Thusas in ecclesia S. Mariae de Palatis, ubi sita putatur vetus *Alaesa* s. *Halesa*, in ara; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 47. n. 300. unde petiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. IX. p. 128. n. 16. Versus 7-10. repetiit Murator. T. II. p. DCCCXX. 3. cum Lat. interpret. Thermis tribuens atque ex Gualthero se dicens petiisse; hinc eosdem versus ut novum titulum patientius recepit Castellus l. c. p. 125. n. 8.

ΘΕΟΙΣΠΑΣΙ
ΟΙΣΤΡΑΤΙΟΡΙΟ . . ΜΕΝ
ΕΝΕΙΩΝΙ
ΕΚΙΙΩΝΖΕΟΙΜΩΝ
ΤΩΝΣ.Υ.ΒΟΝΙΙΕΤΕΙ
ΜΕΝ . . . . . ΤΩΓΙ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ . . ΤΟΔΩΡΟΥ
ΚΑΙ . . . .
ΧΙΛΙΑΡΧΗΣΑΝ . . ΕΝΕΡΥΚΙ
Ν . . . . ΕΚΕΝ

Muratorius vss. 7-10. ita:

ΕΙΘΑΚΟΥΙΟ . . . . . ΑΡΩΡΟΥ
ΧΑΙΡΕ
ΧΙΛΙΑΡΧΗΣΑ . . . ΥΚΙ
ΜΝΗΜΗΣΕΝΕΚΕΝ

unde vs. 10. recepissemus ΜΝΗΜΗΣΕΝΕΚΕΝ, nisi haec Muratorii coniectura niti viderentur.

Θεοῖς πᾶσι
οἱ στρατ[ευ]όμεν[οι]?
ἐν - - -
ἐκ [τ]ῶν [κ]οι[ν]ῶν
\- - - - - -
\- - - - - -
Ἡράκλειον [Δι]οδώρου
καὶ - - -
χιλιαρχήσαν[τα] ἐν Ἔρυκι
[μνήμης ἕν]εκεν.

Vs. 3. memoratur locus nescio quis. Vs. 5. extr. et 6. init. coniicias fuisse τ]ετει[μη]μέν[ον. De militibus Romanis Eryce agentibus vide n. 5501.

5599.

Ibidem, ad portam magnam in pariete; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 46. n. 297. unde repetiit Castellus l. c. Cl. XVIII. p. 284. n. 27.

IMN . . ΥΑΤΟΝΔЄΠΟΙΚΙΑ
ΙΧΙΙΙ . COYCAΠΑΝΤΟCΚΙ

Est fragmentum quod restitui non potest.

5600.

Ibidem erutus lapis a. 1771. Monteregali (conf. n. 5577.) asservabatur in monasterio Canonicorum regularium Benedictinae familiae; edidit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 192. n. 113.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΟC
CЄΚΟΝΔΟC
ΜΑΡ ❦ ΦΛΟΥΑΒ
ΙΟC ❦ ΤΟΥΕΝΔΟC
ΧΑΙΡΕ

Φίλιππο[ς] Φιλίππο[υ] Σεκόνδος.
Μάρ(κος) Φλουάβιος Τούενδος χαῖρε.
Nota scripturam Φλουάβιος pro Φλαούϊος s. Φλάβιος.

5601.

In ansa diotae fictilis eruta e maceriis veteris *Calactae* prope Coroniam. Ex schedis Domenici Schiavo edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. Sigill. figul. p. 235. n. 29.

ЯMꟼƎꓘ

5602.

In oppido S. Philadelphi haud procul a parietinis, ut videtur, *Aluntii*, in marmore; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 47. n. 307. indeque Murator. T. II. p. DXLVI. 3. cum Lat. interpret. et Castellus Inscr. Sicil. Cl. V. p. 44. n. 4.

Ο ΔΑΜΟΣ
ΑΝΔΡΩΝΑ ΟΡΑΣΙΟΥ Μ Β
ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΘΕΟΙΣΠΑΣΙ

Ὁ δᾶμος Ἄνδρωνα [Θ]ρασίου - - εὐεργεσίας ἕνεκεν θεοῖς πᾶσι.

Vs. 2. Θρασίου recte coniecit Morisanus Inscr. Rheg. p. 60. Eodem in versu extremo videtur cognomen Andronis positum fuisse. Conf. n. 5595.

5603.

In oppido S. Philadelphi haud procul a parietinis, ut videtur, *Aluntii*; edita est in ephemeride: Novelle letterarie di Firenze a. 1749. p. 716. unde petiit Castellus Inscr. Panormit. p. 74. et ex schedis Mondelli idem Inscr. Sicil. Cl. X. p. 136. n. 45.

ΧΑΡΙΤШΝΕΠΟ . . . .
ΠΟΝΤΟΝΚΑΛΟ . . . .
ΟΡΦΙΤΙΑΝΟΝΙΕ . . .
ΔΟΥΛΟΕΝΕШΤΕ

Χαρίτων ἐπο[ίησε.
Πόντ[ι]ον Καλό[τυχον] Ὀρφιτιανὸν Ἱε[ρό]δουλο[ς] νεώτε[ρος.

5604.

In oppido S. Philadelphi haud procul a parietinis, ut videtur, *Aluntii*; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 285. n. 31. ex schedis Mondelli.

ΕΛΕΥΣΥΝΑ
ΤΕ . . . ΟΜΟΧΩΡΙΟΥ
ΑΠ . . . .
ΟΙΟΝΕΥΕΞΞΕΝΙΕ
ΘΕΙS . . . .

Fortasse: Ἐλευσ[ί]να - - - [Φιλ]οχωρίου Ἀ[θηνίων τοῖς γ]ονεῦ[σι], ξενι[σ]θεὶς - - - -

5605.

Ad oppidum S. Philadelphi secundo lapide a S. Fratello in via Mascarini, in fragmine columnae; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. p. 47. n. 306.

ΟΧΕΔΑΜΟΥ

Ἀρ]χεδάμου.

5606.

In oppido S. Philadelphi haud procul a parietinis, ut videtur, *Aluntii*, in aede maiori; edidit Gualtherus l. c. p. 47. n. 304.

ΟΧΛΕΙΑΣ

- - ο[κ]λείας.

5607.

In oppido S. Philadelphi haud procul a parietinis, ut videtur, *Aluntii*, iuxta campanam S. Nicolai; edidit Gualtherus l. c. p. 47. n. 305.

ΣΟΣΙΛΟΛΙΣ — Σ[ω]σί[π]ολις.

5608.

In oppido S. Marci, ubi vetus *Aluntium* situm fuisse videtur, sub arcu aquaeductus e regione S. Antonii in ara marmorea; edidit Gualtherus l. c. p. 48. n. 312. indeque Murator. T. II. p. MXCIX. 2. cum Lat. interpret. et not. et Castellus Inscr. Sicil. Cl. V. p. 55. n. 32.

ΤΟΜΟΥΝΙΚΙΠΙΟΝΤΩΝ
ΑΛΟΝΤΙΝΩΝΠΙΝΑΙΟΝ. .
ΠΟΛΛΕΙΝΟιΠΥ. . Ε. . . ΑΕΩΧΟΕ
ΝΟΜΟΥΕΡΠΡΛ. . . Τ. . ΤΑΛΟ. . .
. ΟΝΟΝΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΕΝ

Litteras punctis delineatas de suo addidit Gualtherus.

Τὸ Μουνικίπιον τῶν Ἀλοντίνων Πιναῖον (Πινά[ρ]ιον?) [Ἀ]πολλειν[αρ]ί[ο]υ - - - ἀ[γορα]νόμου, ε[ὐεργέτην] ἀ[π]ὸ [προγ]όν[ω]ν, εὐνοίας ἕνεκεν.

Aluntium municipii Romani ius a Caesare Augusto obtinuisse Castellus colligit ex titulis Latinis ibidem repertis (ap. Gualtherum n. 315. 308.).

AVGVSTO.DIVI.F	LIVIAE.AVGVSTI
PONTIF.MAX	DEAE
MVNICIPIVM	MVNICIPIVM

5609.

In oppido S. Marci, ubi vetus *Aluntium* situm fuisse videtur, in basi; edidit Gualtherus l. c. p. 48. n. 316. deinde Reinesius Synt. inscr. Cl. V. n. XXXIV. p. 376. Ex Gualthero repetierunt Murator. T. II. p. DCLXI. 2. et Castellus Inscr. Sicil. Cl. VI. p. 61. n. 2. cum Lat. interpret. et notis. Citat R. Rochettus Mém. de l'Inst. Roy. de France 1840. T. XIV. P. II. p. 279.

ΟΙΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΙ
ΑΝΑΟΑΡΧΟΝ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Vs. 2. Reinesius legebat ΑΝΑCΙΑΡΧΟΝ, Castellus ΑΝΑΘΑΡΧΟΝ.

Οἱ ἀλειφόμενοι Ἀ[γ]ά[θ]αρχον Ἡρακλείου.

Castellus τοὺς ἀλειφομένους male vertit unctores. Sunt adolescentes qui unguntur in gymnasio. Similis titulus est n. 5610.

5610.

In oppido S. Marci, ubi vetus *Aluntium* situm fuisse videtur, in basi; edidit Gualtherus l. c. p. 48. n. 317. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 284. n. 25.

. ΕΙΦΟΜΕΝΙΦΙΝΤΩΝ
. . . . ΕΥΜFΧΟΝ

Οἱ ἀλ]ειφόμεν[ο]ι Φίντων[α] Εὐμ[ά]χο[υ.

Conf. n. 5609.

5611.

In oppido S. Marci, ubi vetus *Aluntium* situm fuisse videtur, in scala arae S. Salvatoris; edidit Gualtherus l. c. p. 48. n. 313. 314.

ΠΙΛΙΠΠ. . — [Φ]ίλιππ[ος].

ARTEMI. . ΙΙΟ. . — Ἀρτεμί[δωρ]ο[ς].

5612.

In oppido S. Marci, ubi vetus *Aluntium* situm fuisse videtur, in pariete prope ianuam; edidit Gualtherus l. c. p. 47. n. 310.

ΟΕΣΙΟΝΟΣ — [Θ]έσ[τω]νος.

Nomen Θέστων habes n. 5594. Col. sinistr. vs. 80.

5613.

Pactis ad S. Hippolytum prope veterem *Tyndaridem*, in lapide nigro hiulco; edidit Gualtherus l. c. p. 48. n. 318.

ΔΑΜΥΑΤΟΣ — Δαμ[άρ]ατος.

5614.

Mylis, in vase; edidit Gualtherus l. c. p. 48. n. 320. unde petiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 233. n. 13.

ΜΑΜΕΡΤΙΝΩΝ — Μαμερτίνων.

Conf. n. 5622. 5679.

SECTIO TERTIA.

MESSANA, TAUROMENIUM, CATANA ET VICINIA, HADRANUM, CENTURIPAE, AGYRIUM, ENNA, NISSA, LEONTIUM.

5615.

Messanae, in praetorio in ara; edidit Gualtherus l. c. p. 2. n. 3. inde Murator. T. II. p. DCXXXI. 3. et Castellus Inscr. Sicil. Cl. I. p. 9. n. 19. cum Lat. interpret. et nota. Citarunt Panofka Lettera al Duca di Serradifalco cet. p. 38. et R. Rochettus Mém. de l'Inst. Roy. de France T. XIV. P. II. p. 282 sqq.

N A Y P O I

ΟΛΥΜΠΙΣΥΠΕΡΒΟΛΟΥ
ΟΕΥΓΝΙΣΟΕΥΒΙΟΥ
ΦΡΥΝΕΙΔΑΣΤΕΙΣΑΝΔΡΟΥ
ΟΚΑΙΣΥΣ..ΤΟΥ
ΟΑΡΙΣΤοΔΑΜοΣοΕΥΒΙοΥ
ΟΓΗΑΟΥΚοΣοΕΥΦΕ..ΕοΣ
...ΞΡΙΑΧΟΣΠΕΥΟΙΑΙΧΟΥ
ΠΕΙΧ..ΑΝΔΡοΣΑΓΑοΩΝοΣ
.ΚΑΕΙΔΑΣΤΕΙΣΑΝΔΡΟΥ
ΟΑΛοΔΩΡοΣΑΡΧΕΔΑΜοΥ
ΞΟΥΠΥΡΟΣΝΑΥΚΡΑΤΕΟΣ
.....ΣΥΠΕΡ..ΩΛΟΥ.
ΕΧΡΩΝΑΡΙΣΤοΞΕΝΟΥ
ΑΦΡοΔΙΤΑΙ

Vs. 1. maioribus litteris scriptus est. Gualtherus animi pendet, NAYPOI sit in lapide an NAYΦOY.

Ναῦροί.
Ὄλυμπις Ὑπερβόλου,
Θ]εῦγνις [Θ]ευβίου,
Φρυνείδας Τεισάνδρου,
Δι]οκ[λῆ]ς [Ἱ]σ[τιεί]ου,
Ἀριστόδαμος [Θ]ευβίου,
Γλαῦκος [Θ]ευφε[ίδ]εος,
Ἀλε]ξ[ίμ]αχος Πυ[θ]ά[ρ]χου,
Πεί[σ]ανδρος Ἀγά[θ]ωνος,
Διο]κ[λ]είδας Τεισάνδρου,
Ἀπ]ο[λ]λόδωρος Ἀρχεδάμου,
Ζώ]πυρος Ναυκράτεος,
- - - ς Ὑπερ[βό]λου,
Ε[ὔφ]ρων Ἀριστοξένου
Ἀφροδίτᾳ.

Paucissimis defungi liceret, nisi viri docti de voce NAYPOI varia eaque ut plurimum falsa commenti essent. Nam, ut mittam Gualtheri dubitationem, Muratorius *ναυροβάτας* (nempe *νευροβάτας*) intelligi putavit; quam quidem opinionem nihil attinet refellere. Magistratus aliquis significari Castello videbatur aut sacerdotum collegium, missa vocis origine. Propius ad rem accessit Panofka, qui vocabulum a *ναὸς* et *ὁρᾶν* aut *ὤρα* repetens inspectores templorum censuit intelligendos esse. Quae sententia etsi levius iacta neque accurate exposita tamen immerito acerbam Rochetti reprehensionem tulit, qui ait: „*cette etymologie est si forcée, pour ne pas dire pis, qu'elle ne comporte pas de refutation.*"

Sed Panofkam propius a vero afuisse mox apparebit, ubi Rochetti opiniones examinaverimus. Is enim quum inscriptionem nostram Acrensem esse putabat (conf. n. 5424 sqq.), tum, quoniam plurimi in Sicilia reperti tituli essent ad institutionem gymnasticam pertinentes, homines ibi inscriptos ex gymnasio proprieque *νέους* esse sibi persuaserat. Hinc profectus omni ope nisus est ut demonstraret NAYPOI esse i. q. *νεαροί*, hoc est *νέοι*. Quippe EA in Sicula dialecto contrahi in A, unde *ναρὸς* et inserto digamma *ναϝρός* = *ναυρός*. Itaque missis Helladii et Hesychii glossis *ναυρός*, *ναῦρα*, *ναυρίζειν*, in subsidium vocantur glossae Hesychii: *νάρη*, *ἄφρων*; *ναίρας* s. *ναιρὸς* de coniectura datum pro *νέρας*, *νειρή*, *ἐσχάτη*; denique *νηρός*, quod esset idem *νεαρός*. Sed ut concedamus *ναροὺς* in dialecto quadam statui posse pro *νεαρούς*, tamen neque *νεαροὺς* apud Syracusanos in vita communi dictos esse *τοὺς νέους*, neque, unde huic voci accesserit digamma, demonstratum videmus. Dicit Rochettus solum: „*cela posé, la forme dorique ναρόν, avec l'interposition du digamma ναϝρόν, ναβρόν, ναυρόν, ne présente plus aucune difficulté.*" Quod vereor ne vir elegantissimi ingenii non multis persuaserit. At res longe simplicior est. Νεωρὸς vox nota est ex Atticis, formata illa ut *θεωρός*, *θυρωρός*, *πυλωρός*, similia. Hanc Dorice dici *ναωρὸς* nemo facile negabit. Itaque quemadmodum *θεωρὸς* mutata littera Ω in Υ secundum normam quandam Grammaticorum (vide Ahrens. de dial. Aeol. p. 97.) Thasiis est *θεῦρός* (vide Vol. II. n. 2161.), ita *ναωρὸς* aliquando mutari in *ναῦρὸς* potuit. Sic *ναῦροὶ* fuerint *ναυφύλακες* s. *ἔφοροι τῶν νεωρίων*. Extat quidem glossa Hesychii *ναροὺς τοὺς φύλακας*, quam una cum alia: *ναρεῖ*, *τηρεῖ*, erit qui huc referri posse opinetur. Sed sunt illae haud dubie mendosae glossae; nec lubet immemorari in vitiis Hesychii. Illud patet, ut nos vocem *ναῦροὶ* (i. e. *ναωροὶ*) ad Atticum *νεωρὸς* revocavimus, ita Panofkam, etsi nostras rationes ignoravit, certe ad etymologiam recte vidisse compositionem vocabuli ab *ὁρᾶν* institutam esse (conf. Buttmann. Gr. Gr. ed. mai. cum addit. Lobeckii T. II. p. 459.). In nominibus propriis moneo Gualtherum aliquoties negligentius esse versatum; ut vss. 5. et 11. init. manifesto omisit lacunae notam, vss. 6. 7. init. autem O posuisse videtur deceptus vitiis lapidis et de coniectura, quum vss. 2. 3. init. vidisset litteram O. Vs. 3. Θεῦγνις bene dedit Holsten. ad Steph. Byz. p. 134. licet refragante Burmanno ad Dorvill. Sicul. p. 553. qui vs. 7. Γλαῦκος coniecit et vs. 12. Ζώπυρος bene dedit l. c. p. 545.

5616.

Messanae, in ara votiva s. basi rotunda marmoris nigri (columellam bicubitalem vocat Gualtherus), quae nunc est pro vase lustrali ad portam ecclesiae cathedralis, inscriptiones duae; apographum Ant. Morilli editum est in Smetii Inscr. antt. fol. XXVIII. n. 13. inde collatum cum ms. Pighii edidit Gruterus p. LXVIII. 5. ex suis schedis edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 1. n. 1. 2. Ex Gualthero repetierunt Fabrettus Inscr. p. 119. n. 5. Murator. T. I. p. XVIII. 1. ex Grutero vir doctus in Marm. Taurin. P. I. 1743. p. 227. Posteriorem titulum edidit etiam Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 7. s. 1. p. 67. sed mutilum; priorem ex Gualthero repetiit Castellus Inscr. Panormit. p. 323. et Inscr. Sicil. Cl. I. p. 5. n. 12. qui in nota dedit alterum, eumque iterum expressit Cl. IV. p. 29. n. 10. Priorem ex Gualthero citat Taylor ad Lysiae oratt. p. 598. ed. Reisk. Utriusque novum apographum exhibet R. Rochettus Monum. inedd. T. I. p. 252. Habeo etiam ex schedis O. Mülleri.

a.

ΑϹΚΛΗΠΙѠ
ΚΑΙΥΓЄΙΑ
ϹѠΤΗΡϹΙΝ
ΠΟΛΙΟΥΧΟΙϹ

b.
In altero latere:

ΑΙΛΙWΙΑΔΡΙΑΝWΙ
ΑΝΤWΝΕΙΝWΙ
ΣΕΒΑΣΤWΕΥΣΕΒΕΙ
Π Π

Tit. *a.* vss. 1. 2. Iota mutum addit Rochettus, quod neque ap. Smet. est neque ap. Gualtherum neque ap. Müllerum. Ex Gualthero addidi foliola. Smet. vss. 1. 4. ⴄ p. Π et vss. 1. 3. W p. Ѡ vel ѡ.

Tit. *b.* vs. 1. Iota mutum omittunt Gualtherus et Müllerus, habent Smetius, Rochettus. Pocockius nihil ibi habet nisi ΑΔΡΙΑΝΩ. Vs. 2. Poc. nihil nisi ΑΝΤΩΝΕ; Gualth. Müll. Ε p. Є, quam formam dedit Rochettus. Vs. 3. ap. Smet. C ubique p. Σ, et Є p. Ε; Є dedit etiam Rochettus. Sed Gualtherus et Müllerus Σ et Ε; item Poc. qui solum ΣΕΒΑΣΤΩ habet. Iota mutum additur ap. Smet. et Roch. quod non habent Gualth. Müll. In tit. *b.* litteras minus bene formatas esse quam in tit. *a.* notat Rochettus.

a.
Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ
σωτῆρσιν πολιούχοις.

b.
Αἰλίῳ Ἀδριανῷ
Ἀντωνείνῳ
Σεβαστῷ Εὐσεβεῖ
π(ατρὶ) π(ατρίδος).

Vir doctus in Marm. Taurin. l. c. coniecit aram Aesculapio et Hygeae dudum consecratam post etiam Imperatori dedicatam esse ut et ipsi Servatori urbis, ac proinde titulos non eodem esse tempore incisos; id quod etiam ex orthographia sibi visus est posse colligere. Hoc iudicium certe et cautius est, quam quod van Vaassen in schedis proposuit, qui titulum *b.* a manu fraudulenta profectum arbitratur, et probabilius, quam quod pronuntiavit Castellus. Huic enim votum positum videbatur ob feliciter depulsam aliquam mortiferam luem, eamque Antonino Pio imperante evenisse collegit ex titulo in aversa parte lapidis insculpto. In quo primum nulla ratio habita est dedicationis; nam etiam altero titulo fit dedicatio. Deinde deus ubi σωτὴρ invocatur, inde non sequitur pestem aliquam arae ponendae occasionem praebuisse. Aesculapii autem proprium epitheton est σωτήρ (vide Vol. II. n. 3577. Vol. III. n. 5747. conf. nummos ap. Spanhem. de praest. et usu num. T. I. p. 388. a Castello citatos). Et Latinis servatorem dici Aesculapium ex titulis Latinis adstruit vir doctus in Marm. Taurin. l. c. Ut in parvis titulis paucis defungamus, ara Aesculapio et Hygeae σωτῆρσι consecrata eadem dedicata videtur etiam Antonino Pio, ut esset illis σύμβωμος; qualis adulationis haud rara exempla sunt. Neque ulla causa est, cur titulos diverso tempore positos putemus; id quod certe ex orthographia litterarumque formis demonstrari non potest. Aesculapius et Hygea nunc etiam πολιοῦχοι vocantur; unde Messanae tutelares deos esse statuit Gualtherus, qui praeterea cupidius coniicit Aesculapium Messeniis tutelarem deum repeti posse aut a pestis illius memoria, qua Messanam Samnites compulsi sint, aut ab eo, quod Messenii Peloponnesi, unde Messenii ad fretum descendunt, aeque atque Epidaurii illius dei natales sibi vindicassent. Sed haec via lubrica est. Certe causa nulla est cur Messenios statuamus Aesculapii natales sibi vindicasse.

5617.

Ibidem, in columna marmoris Siciliensis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΤΡΥΓΟΝΙ — Τρυγόνι?

5618.

Ibidem, in urceo fictili in area rotunda; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 5. n. 15. Hinc Murator. T. III. p. MDCCXXXVI. 8. cum Lat. interpret. qui Panormo tribuit, et Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 249. n. 8.

ΡΥΜΑΝΔΟΣ
ΜΑΣΧΙΩΝΟΣ
ΕΥΧΙΟΝ
. . . ΓΟΥΝ

Vs. 4. Murat. ΞΓΓΙΝΙ.
Τί]μανδ[ρ]ος? Μ[ο]σχίωνος, Εὔ[φρω]ν [ἐποί]ουν.

5619.

Ibidem, in opere figulino; edidit Gualtherus l. c. p. 2. n. 6. indeque Castellus l. c. p. 233. n. 10.

ΕΓΙΝΩΝΟΡΘΩΝ — Ζήν]ων Ὄρθων[ος.

5619. *b.*

Ibidem, apud P. Pogwisch, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 97. p. 771.

ΕΠΙΑΙΝ
ΗΣΙΔΑΜΟΥ

Ἐπὶ Αἰνησιδάμου.

Idem archon habetur n. 5376. Conf. ad n. 5751.

5619. *c.*

Ibidem, apud P. Pogwisch, in ansa vasis; edidit Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 772.

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟ
ΔΑΜΟΥ
ΣΤ⊥ΜΙΝ ΟΥ

Ἐπὶ Ἀριστοδάμου.
Σμιν[θί]ου.
Conf. ad n. 5751.

5619. *d.*

Ibidem, apud P. Pogwisch, in ansa vasis; edidit Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 772.

ΕΠΙΑΡΧΟ
ΚΡΑΤΕΥΣ

Ἐπὶ Ἀρχ[ε]κράτευς.

Archon idem est n. 5512. Conf. ad n. 5751.

5619. *e.*

Ibidem, apud P. Pogwisch; edidit Th. Mommsenius l. c. p. 773.

Ε**ΔΙΟ
ΟΥΑΣΚ
ΟΔΩΡΟ

Caput bovis.

ΝΥCΙ
ΛΗΠΙ
ΥΚΝΙ

Ἐ[πὶ] Διονυσίου Ἀσκληπιοδώρου. Κνιδίου.
De Κνιδίῳ conf. n. 5497. *b.* et 5380. *b.* et ad n. 5751.

5619. *f.*

Ibidem, apud P. Pogwisch, in ansa vasis; edidit Th. Mommsenius l. c. p. 774. n. 46.

ΕΠΙΚΡΑ
ΤΙΔΑ

Ἐπὶ Κρατίδα.

Idem archon habetur n. 5381. *c.* 5524. Conf. ad n. 5751.

5619. *g.*

Ibidem, apud eundem; edidit idem l. c. p. 774. n. 47.

ΜΑΡΣΥΑ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Μαρσύα.
Ἀρταμιτίου.

Idem archon est n. 5448. 5560. Conf. ad n. 5751.

5619. *h.*

Ibidem, apud eundem, in vasculo; edidit idem l. c. p. 781. n. 117.

ΙΜΑ
Caduceus.

Ἱμα(ράτου).

Conf. n. 5547. *c.* et ad n. 5673. 5751.

5619. *i.*

Ibidem, apud eundem, in vasculo; edidit idem l. c. n. 98. p. 777. n. 59.

ΕΠΙΠΥΘΟ
ΓΕΝΕΥΣ
ΠΕΔΑΓΕΙΤΝΥΟΥ

Ἐπὶ Πυθογένευς.
Πεδαγειτνύου.
Archon idem habetur n. 5383. Conf. ad n. 5751.

5619. *k.*

Ibidem, apud eundem, in vasculo; edidit idem l. c. n. 98. p. 777. n. 65.

ΕΠΙΤΕΜΟ......ΥΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ
Ἐπὶ Τ[ι]μο - - [ο]υ. Ἀρταμιτίου.

Fortasse Τιμοδίκου. Cf. ad n. 5751. In alia parte eiusdem manubrii impressa est Τ cum stella, quae Mommsenius ad artificem eiusque insigne referenda putat.

5619. *l.*

Ibidem, apud eundem, in vasculo; edidit idem l. c. p. 778. n. 74.

Corona oleaginea.

ΔΑΛΙΟΥ
ΦΙΛΑΙΝΙΟΥ

Δαλίου.
Φιλαινίου.

Idem archon habetur n. 5539. 5674. Conf. ad n. 5751.

5619. *m.*

Ibidem, apud eundem, in vasculo; edidit idem l. c. p. 781. n. 132.

ΑΓΧΑΡΕΥΣ

[Π]αγχάρευς.

5620.

Messanae, in glande ex argilla; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. Glandes p. 252. n. 1. Melius Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 784. n. 6.

Δευ(τέρα) φυλ(ά). Φα(τρία) Και. Φιλόξενος Ἀρκεσίλα.

Similes glandulae sunt n. 5567. 5621. 5686. 5743. Vide ad n. 5467. *b*.

5621.

Ibidem, in glande simili eruta prope oppidum Brontis; ediderunt Castellus l. c. p. 253. n. 2. et Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 784. n. 4.

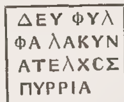

Δευ(τέρα) φυλ(ά). Φα(τρία) Λακυν. Ἄτελ[λο]ς? Πυῤῥία.

Similes glandulae sunt n. 5620. 5567. 5686. 5743. Vide ad n. 5467. *b*.

5622.

Ibidem, in tegulis; ex schedis O. Mülleri.

a.	. . . ΜΕΡΤΙΝΟΥΜ	*a.* Μα]μερτίνουμ i. e. Μαμερτίνων (conf. n. 5614.)
b.	ΛοΠΑΑ	*b.* Ἀπόλ[λωνος]?
c.	ΙΕΡΑ	*c.* Ἱερά.

Tituli *a.* et *c.* videntur iidem esse quos edidit Avolio Delle antiche fatture di argilla, Palerm. 1829. tab. II. n. 5. 10. (conf. p. 59.), ubi plene ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥΜ. De desinentia ΟΥΜ conf. Eckhel. Doctr. numm. Vol. I. p. 125.

5623.

Ibidem, in lucerna; edidit Avolio delle antiche fatture di argilla, Palerm. 1829. tab. II. n. 11. (conf. p. 112.)

ΚЄΛΣЄΙ

Fortasse Κέλσ[ου].

5624.

Ibidem; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 6. n. 26. unde repetierunt Murator. T. II. p. CMXXXVI. 4. et Castellus l. c. Cl. VI. p. 61. n. 1. cum interpret. Lat.

ΑΓΡΙΠΠЄΙ
ΝѠΜΟΥ
ϹΙΚѠΜΝ
ΗΜΟϹΥ
ΝΟΝ

Ἀγριππείνῳ Μουσικῷ μνημόσυνον.

5625.

Ibidem; edidit A. Gervasius Osservazioni intorno a due iscrizioni Messinesi, Nap. 1840. 4. p. 25. Habeo etiam ex schedis O. Mülleri.

Θ К
ΑΝΔΡΟΒΙΟϹΛΥΚΙΟϹΝΑΥ
ΚΛΗΡΟϹЄΖΗϹЄΑΓΡΟϹΚΟΠΤΟϹ
ЄΤΗ $\overline{ΛϚ}$ ΑΠΟΛΛѠΝΙΟϹϹΥΝ
ΜΟΥϹΑΙѠΚΑΙΘЄΟΔѠΡѠΑ
ΔЄΛΦѠΙΔΙѠΜΝΗΜΗϹЄΙΝЄΚЄΝ

Dedi apographum Mülleri. Sub siglis Θ K Gervasius annotat esse „*due corimbi col gambo a ciascun lato*".

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἀνδρόβιος Λύκιος ναύκληρος ἔζησε ἀπρόσκοπτος ἔτη $\overline{λϛ}$. Ἀπολλώνιος σὺν Μουσαίῳ καὶ Θεοδώρῳ ἀδελφῷ ἰδίῳ μνήμης εἵνεκεν.

De forma ἀπρόσκοπτος (p. ἀπρόσκοπος) Gervasius comparat Io. Chrysost. Opp. T. XII. p. 789. D. et S. Basil. Hexaem. hom. II. Opp. T. I. p. 7. Maurin.

5626.

Ibidem; titulum e schedis Alberti Piccioli bipartitum et valde corruptum edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 6. n. 22. (ubi vss. 4-22.) et p. 7. n. 28. (ubi vss. 1-3.) cum notis falsissimis. Versus 13-22. paulo accuratius idem exhibuit p. 101. n. 7. Repetierunt inde partem maiorem Placidus Reina Notizie storiche della città di Messina cet. Vol. I. 1658. p. 162. et Dominicus Gallus Annali della città di Messina cet. Vol. I. lib. 2. 1756. p. 34. uterque falsam interpretationem Gualtheri amplexus; dein Murator. T. II. p. DCCXLVIII. 4. qui idem vss. 1-3. repetiit T. III. p. MDXIV. 4. et p. MDCXLII. 7. Emendationem tentarunt Leichius Sepulcralia carmina ex anthologia ms. delecta cet. accedunt ad Graecas Muratorii inscriptiones curae secundae et emendationes, Lips. 1744. p. 51. (conf. Menken. Miscell. Lips. nov. T. I. p. 500.) et Dorvillius ad Chariton. II. 4. p. 186.

(p. 313. ed. Lips.) et Brunck. Anal. II, 57. Ex Gualthero et schedis suis accuratius expressit titulum Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 174. n. 20. cum notis, qui auctor est vss. 1-5. ad titulum maiorem pertinere. Vss. 5-9. et 18-22. pro uno titulo editi sunt in Classical Journal T. X. 1814. p. 344. quorum versuum interpretatio a viro docto exposita est in eiusdem diarii T. XI. p. 181. unde repetiit Welckerus in programmate natalitiis Frid. Guilelmi III. Bonnae a. 1819. celebrandis scripto n. 6. et Syllog. epigr. Gr. ed. alt. 1828. n. 52. p. 74 sq. Ex Welckeri programmate Graefius Acta Acad. Vol. VIII. 1822. p. 700 sq.

ΑΥΡΗΛΙΟϹ
ЄΥΤΥΧΗϹΤΟΙϹΚΑΤΟΙ
ΧΟΜЄΝΟΙϹΜΝЄΙΑϹΧΑΡΙΝ
Θ Κ
ΚΥΖΙΚΟϹΗΝΜΙΑ
ΠΑϹΙΠΑΤΡΙϹΚΑΙΜΟΙ
ΡΑΔЄΠΑΝΤΑϹ·ωΛ..
ϹЄΝΗΙΘЄΟΥϹωΠ.
ΡΟΔЄΙΤΑΜΙΑ......
ΔΗΜΑϹΑΝЄ.......
..Τ...............
....
......ΑΥΤΟϹЄΧЄΙ
ΠΟΘΗϹЄΝΚΑΙ......
....
ΤЄΥΞЄΛΥΓΡΟΙϹΜ...
ΜΑΤΑΜΥΡΟΜЄΝϹ..
ΟΥΤΟΚΑΛΟΝΚΟϹΜЄΙ
ΠЄΡΙΚЄΙΜЄΝΟΝΟΥΝΟ
ΜΑΤΥΜΒοΥϹ·ΟΥΚΛΥΚΥϹ
ЄϹΘΗΜЄΙΝΚΑΝΦΘΙ
ΜЄΝΟΙϹΙΝЄΡωϹ

Αὐρήλιος Εὐτύχης
τοῖς κατοιχομένοις μνείας χάριν.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κύζικος ἦν μία πᾶσι πατρὶς καὶ μοῖρα δὲ πάντας
ὤλ[ε]σεν ἠϊθέους, ὢ π[α]ροδεῖτα, μία.
οὐ]δ' ἡμᾶς ἀνε[λὼν τις ἀνήγαγε συγγενέεσσιν
θάψαι ὀδυρομένοις, ἀλλοτρίας δ' ἐπὶ γῆς
καὶ νέκυάς περ ἀνὴρ ξένος] αὐτὸς ἔχει[ν ἐ]πόθησεν
χἠμῖν] τεῦξε λυγροῖς μ[νή]ματα μυρόμεν[ος·
οὗ τὸ καλὸν κοσμεῖ περικείμενον οὔνομα τύμβους,
οὗ [γ]λυκὺς ἔσθ' ἡμεῖν κἂν φθιμένοισιν ἔρως.

Vs. 3. Gualth. ΜΝЄΙΑϹ. Vs. 5. init. Gualth. ϹΥΖΙΓΟϹ. Vs. 7. extr. Gualth. ΟΜΙ.; in diario classico ΩΛΛΥ, de coniectura haud dubie. Etiam Castellus non dubitavit, quin scribendum sit ΩΛΛΥΣΕΝ. Vs. 8. extr. Gualth. ωΠΠ... Vss. 10. 11. 12. omisit Gualth. sine nota lacunae. Vs. 13. Gualth. ΑΥΤΟϹЄΧει; hinc ultima syllaba non certa videtur. Vs. 15. lacunam quam ponit Castellus, omisit Gualtherus; nec videtur desiderari versus. Vs. 16. Gualth. in priore apographo ΤЄΥΞЄΛΥΤΡΟΙΟΝ:ΙΟΙϹ, in altero ΤЄΥΞЄΛΥΓΡΟΙϹΜ..., Cast. ΤЄΙΞЄΛΥΓΡΟΙϹΟΜ. Vs. 17. Gualtherus totum in priore apographo omittit; in altero habet ΜΑΤΑΜΥΡΟΜЄΝϹ.., Cast. ΜΑΤΑΜΥΡΟΜЄΝΗ. Vs. 20. extr. in diario classico est ΙΛΥΚΥϹ.

Iuvenes Cyziceni quum in freto Siculo, ut videtur, naufragium fecissent, Aurelius Eutyches, ni fallor, Messenius eorum cadavera collegit iisque monumentum posuit; pro quo illi beneficio gratum etiam in Orco animum profitentur. Eutyches igitur illud καλὸν ὄνομα est quod dicunt ornare ipsorum monumentum; ut nihil attineat refellere sententiam viri docti (Diar. class. l. c.) qui vs. 18. init. scribebat ὧν p. οὗ, atque adeo ob formam ΩΛΛΥϹЄΝ, quae mera coniectura nititur, totum titulum suppositicium esse arbitrabatur. Vss. 13. 14. 15. frustra restitutum iverunt Leichius, Dorvillius, Graefius, quorum commenta omitto de industria. Welckerus, quem latuit apographum Castellianum, statim post primum distichon subiunxit:

πάντας καὶ νέκυας ξένος] αὐτὸς ἔχει[ν ἐ]πόθησεν,
χἠμῖν] τεῦξε λυγροῖς μ[νή]ματα μυρόμεν[ος.

At hoc tertium distichon est. Ceterum sententiam recte assecutus est Welckerus, cuius non dubitavimus supplementa recipere plurima. Vs. 14. extr. scriptum fuerit ΚΑΙΗΜЄΙΝ (i. e. χἠμῖν). Quamque Castellus vs. 15. lacunam notavit, ea ante vs. 13. ponenda videtur, ut locus aperiatur ad secundum distichon excipiendum idoneus. Quod distichon exempli causa explevimus.

5627.

Ibidem; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 6. n. 24. indeque Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 200. n. 158.

ΘЄΟΙϹ ΚΑΤΑ
- - - - - -
ΖωϹΙΜΑ Є
ΖΗϹЄΝ.Є
ΤΗ.ЄΚ.ΟΙ
Ϲω ΑЄ

Θεοῖς κατα[χθονίοις].
Ζωσίμα ἔζησεν ἔτη ε̄ - - - -

5628.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. in Appendice p. 101. n. 6. unde repetiit Castellus l. c. p. 180. n. 43.

ΚΟΡΝ
ΗΛΙΟΥ
Μ

Κορνηλίου
μ(νημεῖον).

Ita siglum interpretatus est Corsinus Not. Gr. p. 45. Conf. Elem. epigr. Gr. p. 367.

5629.

Messanae; edidit Gualtherus l. c. p. 6. n. 25. inde Castellus l. c. Cl. VI. p. 63. n. 12. Ex schedis Andreae Luchesii dedit Murator. T. II. p. DCLIX. 4. Tractarunt Dorvillius ad Chariton. VI, 6. p. 563. (p. 544. ed. Lips.) et Martorellus Theca calam. T. II. p. 436. Tentavit nonnulla etiam vir doctus in Ephem. Ien. Ergänzungs-Blatt 1816. n. 70. p. 172. Repetiit Welckerus Mus. Rhen. I. 1842. p. 209. n. 18.

ΠΑΦΙΑΝΟϹΠΑΦΙ
ΟϹΤΗΔΥΠΟΓΗ
ΛЄΛΙ·ΜЄΚѠΜѠ
ΔΟϹΛΙΦΘЄΙϹ
ΤΟΝΒΙΟΤΟΥϹΤЄ
ΦΑΝΟΝ

Vs. 2. Gualth. ΟϹΤΗΑΥΠΟΓΗ, Murat. ΟϹΤΗ ΔΗΥΠΟΤΗΓΗ. Vs. 3. Murat. ΚΕΙΜΑΙ p. ΛЄΛΙΜЄ. Vs. 5. Murat. ΖѠΝΤѠΝ p. ΒΙΟΤΟΥ.

Παφιανὸς Πάφιος τῇδ' ὑπὸ γῇ λέλ[υ]μαι
κωμῳδὸς λιφθεὶς τὸν βιότου στέφανον.

Sic legit etiam Dorvillius, qui vidit esse pentametros (conf. Welckerus Syllog. epigr. p. 257.); nisi quod correxit λέλυμαι et λειφθείς, quae formae in lapide non fuisse videntur. Nomen Παφιανὸς nunc trisyllabum est. Comoedus fuit natione Paphius ex insula Cypro. Prioris pentametri verbum male tentarunt Martorellus et vir doctus in Ephem. Ien. l. c. Λειφθεὶς media significatione positum est pro λιπόμενος. Perperam Martorellus scribendum putavit ληφθείς. Sententia loci est: *relicta corona quam portavi vivus.*

5630.

Ibidem, in lapide anaglypho ornato; edidit Gualtherus l. c. in Appendice p. 100 n. 3. unde repetiit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 191. n. 110.

ΠΙΔΟΣΣΑΠΑΡΩΝΟΣ
ΤΟΥ.ΕΠΙΑΝΑΚΤΟΣ

Πίδοσσα? Πάρωνος τοῦ Ἐπιάνακτος.

5631.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. p. 6. n. 23. inde Murator. T. III. p. MCCCXCVI. 6. et Castellus l. c. Cl. XI. p. 149. n. 47. cum Lat. interpret.

Θ Κ
ΡѠϹΚΙΑЄΡΜΙ
ΟΝΙ.ЄΖΗϹЄ
ΕΤΗ.Λ.ΖѠϹΙ
ΜΟϹΕΙΔΙΑϹΥΝ
ΒΙѠ ΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ῥωσκία Ἑρμιόν[η] ἔζησε ἔτη λ̄. Ζώσιμος εἰδίᾳ συνβίῳ μνήμης χάριν.

5632.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. p. 7. n. 27. inde Murator. T. III. p. MDCCLIX. 5. et Castellus l. c. Cl. XIV. p. 198. n. 150. cum Lat. interpret.

❦ Θ ❦ Κ ❦
ΒΑΛЄΡΙΟϹ
›ϹѠΚΡΑΤΗϹ‹
ЄΖΗϹЄЄΤΗΚ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Βαλέριος Σωκράτης ἔζησε ἔτη κ̄.

5633.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. p. 7. n. 29. inde Castellus l. c. p. 182. n. 54.

ΘЄΟΙϹΚΑΤΑ..
ΦΑΒΙΑΜЄΛ..
ЄΖΗϹЄΝ.Є...

Θεοῖς κατα[χθονίοις].
Φαβία Μέλ[ισσα] ἔζησεν ἔ[τη - -
Potest esse etiam Μέλ[λουσα].

5634.

Ibidem; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΦΗΛЄΙΚΙΤΑ
ЄΡΜΟΔѠΡΟΥ
ЄΤѠΝЄΞ❦

Φηλεικίτα Ἑρμοδώρου ἐτῶν ἕξ.

5635.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. p. 6. n. 21. inde Murator. T. III. p. MDCCXXIX. 2. et Castellus l. c. p. 192. n. 116.

ϹЄΞΤΟϹ ΠΟΜ
ΠΗΙΟϹΦΟΙΒΟϹ
ΑΠΟ ΡѠΜΗϹ
ЄΝΘΑΔЄΚЄΙ
ΤΑΙ

Σέξτος Πομπήϊος Φοῖβος ἀπὸ Ῥώμης ἐνθάδε κεῖται.

5636.

Ibidem, nunc Panormi in museo monasterii S. Martini; edidit Castellus Inscr. Panormit. p. 44. n. 83. (conf. p. 340.) et Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 190. n. 101.

ϕ Θ ϕ Κ ϕ
OCTPEICΛOINAC
ЄZHCEN ϕ ЄTH
ϕ XXXXX ϕ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
- - - Λοι[μ]ᾶς? ἔζησεν ἔτη XXXXX.
De numeralibus conf. n. 5585. 5586.

5637.

Ibidem, fragmentum; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. in Append. p. 100. n. 4.

ÆϘL'V . . . .
ΝΙΔΙΑΣΝΒΙΓ. .
KE.AEMΠ' . .

Ὁ δεῖνα - -]ίας [χρηστὲ] κὲ ἄ[μ]εμπ[τε χαῖρε.

5638.

Tauromenii, in marmore Siciliensi circiter duos pedes lato effoso a. 1770. prope Hippodromum; ex schedis Ignatii Cartellae regii Tauromenitanarum antiquitatum curatoris edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. VIII. p. 108. n. 9. Male exhibuit Cantinus Inscr. Acad. Columbar. Florent. 1800. T. I. p. 76. Recentiore aetate edita est inscriptio in libro: Voyage pittoresque de Saint-Non. IV, 45. Rursum transcripsit et edidit R. Rochettus Lettre à Mr. le Duc de Luynes cet. 1831. p. 35. Habeo etiam ex schedis Panofkae et Odofr. Mülleri.

ΟΔΑΜΟΣΤΩΝΤΑΥΡΟΜΕΝΙΤΑΝ
ΟΛΥΜΠΙΝΟΛΥΜΠΙΟΣΜΕΣΤΟΝ
ΝΙΚΑΣΑΝΤΑ ΠΥΘΙΑΚΕΛΗΤΙ
ΤΕΛΕΙΩΙ

In medio vs. 3. Panofka notat spatium esse a quadratario relictum. Cantini menda non annoto.
Ὁ δᾶμος τῶν Ταυρομενιτᾶν Ὄλυμπιν Ὀλύμπιος Μεστὸν νικάσαντα Πύθια κέλητι τελείῳ.

Castellus qui vocem ΜΕΣΤΟΝ dispescit in ΜΕΣ et ΤΟΝ, illud siglum esse arbitratus est significari-que Μεσ(σήνιον). Falso. Victorem Tauromenitanum fuisse consentaneum est. Est potius victoris cognomen Μεστὸς sive Μέστος, ut in titulis Alaesinis n. 5595. 5596. habetur Διογένης Διογένεος Λαπίρων, ubi vide quae annotavimus de usu Siciliensium. Cf. n. 5643. Quod autem Castellus putat Πύθια quae memorantur ludos esse Tauromenii actos celebri nomine indito, non minus falli videtur. Sunt Pythia illa Delphis celebrata.

5639.

Ibidem, fragmentum; ex monumentis ad historiam litter. Siculam Panormi editis a. 1756. Vol. II. p. 112. edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 284. n. 22.

. . . . . ΝΑΝ . . . .
ΠΙΕ . . ΟΝΙΕ . . ΥΝΟΑ . . . .
. . . . ΑΣΚΑΙΤΑ . . . . ΜΑΥΥΟ
. . . . ΙΟΝΧ . . . . ΣΥΡΑΚΟΣΟΝ

Videtur titulus fuisse honorarius huiusmodi: τὸν δεῖνα ε]ὐνο[ί]α[ς ἕνεκα καὶ ἀρετ]ᾶς καὶ τᾶ[ς εἰς] αὐ-[τ]ὸ[ν εὐεργεσίας ὁ δᾶμος τῶν] Συρακοσ[ίω]ν.

5640.

Tauromenii a. 1833. repertae quattuor tabulae marmoreae, quarum prima alta est 0,45 metr. lata 0,72 metr., secunda et quarta altae sunt 0,39 metr. latae 0,67 metr., tertia autem alta 0,39 metr. lata 0,69 metr. Asservantur nunc Messanae. Harum tabularum forma gypsea a Carmelo la Farina Instituto Archaeologico Romano a. 1836. missa est (vide Bullett. dell' Instit. 1836. p. 6.), ex qua transcripsi et edidi Annal. Instit. archaeol. Rom. Vol. X. Fasc. I. 1838. p. 65 sqq. Primam tabulam iterum edidi Elem. epigr. Gr. p. 221 sqq. n. 87. Citavit Boeckhius Disquisitt. metrolog. p. 295. 359.

Tab. I.

Col. I. ЄΠΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥΤΟΥΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥΑΡΤЄ[ΜΙCΙΟΥ
ΤΡ ΛΥΚΙCΚΟCΛΥΚΙCΚΟΥΑCΙΝΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙC[ЄCΟΔΟC
ΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙЄΠΤΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΟΚΤΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ЄΞΟΔΟCΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙЄΝΝЄΑΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟCΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΤΟΥΤΟΥЄΝЄΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑΡЄΘΤЄCCΑΡΑ
ΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙЄΝЄΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑ
ΙЄΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCΤΟΙCЄΠΙΑΡΙCΤΩΝΟCΛΟΙΠΟΝΤЄCCΑΡЄC
ЄΝЄΝΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔЄΚΑЄΚΑΤΟΝΤЄΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥЄΝЄΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑΡЄΘ

ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΤΕΤΡΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΤΑΜΙΑΙCΕCΟΔΟCΔΕΚΑΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙΕΠΤΑΕΙΚΟCΙΕΞΑΚΟCΙ
ΑΕΠΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΛΙ
ΤΡΑΙΤΕCCΑΡΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟCΙΑΕΠΤΑΚΙCΧΙΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΔΙΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑ
ΑΡΕΘΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟCΙ
ΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑΤΑΜΙΑΙCΤΟΙCΕΠΙΑΡΙCΤΩΝΟC
ΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΕCCΑΡΑΕΝΕΝΗ
ΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟCΙΑΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΕΞΔΕΚΑΜΥΡΙΑΔΕC
ΤΑΛΑΝΤΩΝΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑΝΙΑΠΑΥCΑ
ΝΙΑΑΡΕΘΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΕΝΑΝΔΟ
ΚΕΙΑΖΩΤΙΚΟΥΕΥΒΟΥΛΙΔΑΑCCΙΤΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙ
ΤΡΑΙΕΞΕΞΗΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
CΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΚΥΑΜΩΝΕCΟΔΟCΕΝΔΕΚΑΗΜΙΕΚΤΑ
ΟΚΤΩΕΞΗΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟCΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΕΞΟΔΟC
ΕΠΤΑΗΜΙΕΚΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΑΗΜΙΕΚΤΑΟΚΤΩ
ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟCΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΠ[ΑΡΑ]CΙΤΟ
ΦΥΛΑΚΟΙCΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΧΑΛΚΟΥΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΕC
ΔΕΚΑΛΙΤΡΑΙΕΠΤΑΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΚΟCΙΑΠΕΝΤΑΚΙCΧΙΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑ[ΡΕΘ
ΕΠΤΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝΠΑΡΑΜΕΝCΙΤΟ
ΦΥΛΑΚΟΙCΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΤΡΙΑΗΜΙΕΚΤΑ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ
ΤΕΤΡΑΚΟCΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΗΜΕΔΙ ΜΝΟCΕΝΔΕΚΑ
ΜΕΔΙΜΝΟΙΜΕΛΙΝΑCΠΑΡΑΔΕ ΑΓΕΡΤΑΙC
ΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝ ΟΚΤΩΔΕΚΑ
ΜΕΔΙΜΝΟΙCΙΤΩΝΙΩΙΦΡΥΝΙΟC ΕCΟΔΟCΟΓΔΟΗ
ΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΕΝΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΕΝΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΛΟΙΠΟΝΤΡΕΙCΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΛΙ
ΤΡΑΙΕΝΔΕΚΑΕΝΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΩΝΙΩΙΕΥΚΛΕΙΔΑ
ΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΠΕΝΤΕΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟCΙΑ
ΤΡΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ

Col. II. ΔΙΟΝΥCΙΟΥ ΤΡ·ΓΕΑΚΟΝΤΑC ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.....
Ι]ΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCΕCΟΔΟCΕΞΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝ
ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΔΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΕΙΚΟCΙΛΙΤΡΑΙ
ΔΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΕΒΔΟΜΗ
ΚΟΝΤΑΤΑΛΑΝΤΑΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑVCΑΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑΡΕΘ
ΤΑΜΙΑΙCΕCΟΔΟCΜΙΑΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΥΟΕΒΔΟΜΗΚΟΝ
ΤΑΕΞΑΚΟCΙΑΔΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΕΠΤΑΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙ
ΕΝΝΕΑΕΞΗΚΟΝΤΑΕ[Ξ]ΑΚΟCΙΑΔΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑ
ΡΕCΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙΔΥΟΤΑΛΑΝΤΑΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑΝΙΑ
ΠΑΥCΑΝΙΑΑΡΕΘΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΔΙΑ
ΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCΤΟΙCΕΠΙΑΡΙCΤΩ
ΝΟCΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΕCΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΕΚΑΕΚΑΤΟΝ
ΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑ
ΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑΡΕΘΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΕCCΑΡΑΟΓΔΟΗΚΟΝ
ΤΑΤΕΤΡΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑΤΑΜΙΑΙCΤΟΙCΕΠΙΑΡΙCΤΩ
ΝΟCΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΕCCΑΡΑΕΝΕ
ΝΗΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟCΙΑΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΕΞΔΕΚΑΜΥΡΙΑΔΕC
ΤΑΛΑΝΤΩΝΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΙΜΟΝΑΠΑΥCΑΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑΡΕΘ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΕΝΑΝΔΟΚΕΙΑΖΩΤΙ
ΚΟΥΕΥΒΟΥΛΙΔΑΑCCΙΤΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΞΕΞΗΚΟΝΤΑ
ΕΞΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΧΑΛΚΟΥΕCΟΔΟC
ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΞΕΞΗΚΟΝΤΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΕΞΟΔΟCΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΞΕΞΗΚΟΝΤΑΧΙΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΚΥΑΜΩΝΕ[Ξ]ΟΔΟCΕΠΤΑΗΜΙΕΚΤΑΔΙΑΚΟCΙΟΙ
ΜΕΔΙΜΝΟΙΛΟΙΠΟΝΕΝΝΕΑΗΜΙΕΚΤΑΕΠΤΑΕΞΗΚΟΝ
ΤΑΠΕΝΤΑΚΟCΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΠΑ[ΡΑ]CΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙC

ΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΧΑΛΚΟΥΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΕCΔΕΚΑΛΙ
ΤΡΑΙΕΠΤΑΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΚΟCΙΑΠΕΝΤΑΚΙC
ΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΕΝΕ[ΠΙ]ΜΟΝΑΠΑΥCΑ
ΝΙΑΠΑΥCΑΝΙΑΑΡΕ[Θ]ΕΙΚΟCΙΕΠΤΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝ
ΤΑ]ΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝ[ΠΑΡ]ΑΜΕΝCΙΤΟΦΥΛΑ
ΚΟΙCΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΤΡΙΑΗΜΙΕΚΤΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ
ΤΕΤΡΑΚΟCΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΗΜΕΔΙΜΝΟCΕΝΔΕ
ΚΑ ΜΕΔΙ ΜΝΟΙ ΜΕΛΙΝΑCΠΑΡΑΔΕΑΓΕΡΤΑΙC
ΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΔΕΚΑΜΕΔΙ
ΜΝΟΙCΙΤΩΝΙΩΙΦΡΥΝΙΟCΕCΟΔΟCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΤΟΘΗCΑΥΡΙCΘΕΝΚΑΙΛΟΙΠΟΝΤΡΕΙCΠΕ[ΝΤ]ΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
ΕΝΔΕΚΑΕΝΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΩΝΙΩΙΕΥΚΛΕΙΔΑ

Col. III.

[ΕΞΟΔΟCΕΝΝΕΑΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟCΙΑ]ΔΙCΧΙ[ΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑ]ΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑ[ΛΙΤΡΑΙ
ΕΞΔΕΚΑΤΡΙΑΚΟCΙΑΧ]ΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
- - - - - - - - ΑΚΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟ[ΙCΕCΟΔΟC
- - - - - - - - - ΟΗΚΟΝΤΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑ[ΝΤΑ
ΕΞΟΔΟC - - - - Ε]ΝΝΕΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΕΝ[ΑΚΟCΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑ[ΛΟΙΠΟΝ] - - -ΛΙΤΡΑΙΕΝΕΚΑΤΟΝΤΑΛΑ[ΝΤΑ
ΤΑΜΙΑΙCΕCΟΔΟCΠΕΝΤΕΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΡΙΑΚΟΝΤΑΔ[ΙΑ]ΚΟ
CΙΑΠΕΝΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΕΠΤΑΕΝΕΝΗΚΟΝ
ΤΑΛΙΤΡΑΙΟΚΤΩΕΝΑΚΟCΙΑΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝ
ΟΚΤΩΕΙΚΟCΙΛΙΤΡΑΙΤΕCCΑΡΑΕΙΚΟCΙΤΡΙΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΚΑΙΠΑΡΑΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCΤΟΙCΕΠΙ ΑΡΙCΤΩΝΟCΛΟΙΠΟΝ
ΤΕCCΑΡΕCΔΕΚΑΛΙΤΡΑΙΕΞΕΙΚΟCΙΕΞΑΚΟCΙΑΤΡΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑΤΑΜΙΑΙCΤΟΙCΕΠΙΑΡΙCΤΩΝΟCΛΟΙΠΟΝ
ΟΚΤΩΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟCΙΑΟΚΤΑ
ΚΙCΧΙΛΙΑΠΕΝΤΕΔΕΚΑΜΥΡΙΑΔΕCΤΑΛΑΝΤΩΝΤΟΥΤΟΥ
ΕΝΑΝΔΟΚΕΙΑΖΩΤΙΚΟΥΕΥΒΟΥΛΙΔΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
ΕΞΕΞΗΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙC
ΧΑΛΚΟΥΕCΟΔΟCΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΥΟΕΠΤΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΥΟΕΠΤΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑ ΚΥΑΜΩΝΕΞΟΔΟCΕΠΤΑΗΜΙΕΚΤΑΔΥΟ
ΠΕΝΤΗΚΟ ΝΤΑΤΡΙΑΚΟCΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΛΟΙΠΟΝ
ΔΥΟΗΜΙΕΚΤΑΠΕΝΤΕΔΕΚΑΔΙΑΚΟCΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΠΑΡΑ
CΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΧΑΛΚΟΥΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΕC
ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟCΙΑΤΕ
ΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝΠΑΡΑΜΕΝCΙΤΟ
ΦΥΛΑΚΟΙCΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΤΡΙΑΗΜΙΕΚΤΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ
ΤΕΤΡΑΚΟCΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΗΜΕΔΙΜΝΟCΕΝΔΕΚΑΜΕ
ΔΙΜΝΟΙΜΕΛΙΝΑCΠΑΡΑΔΕΑΓΕΡΤΑΙCΤΟΙCΠΡΟΤΕΡΟΝΚΥΑ
ΜΩΝΛΟΙΠΟΝ ΟΚΤΩΔΕ ΚΑΜΕΔΙΜΝΟΙ
CΙΤΩΝΙΩΙΦΡΥΝΙΟCΛΟΙΠΟΝΤΡΕΙCΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
ΕΝΔΕΚΑΕΝΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΠΑΡΑCΙΤΩΝΑΙCΤΟΙCΕΠΙΘΕΟ
ΔΩΡΟΥCΙΤΩΝΙΩΙΕΥΚΛΕΙΔΑΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΛΙΤΡΑΙΕΞΔΕΚΑΤΡΙΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΠΑΡΑΑΓΕΡ
ΤΑΙCΤΟΙCΑΠΟCΙΤΩΝΙΑC

Tab. II.

Col. I.

- - - - - - - Τ[ΟΥ]ΤΟΥΤΡΙΑΚΟΝ
- - - - - - - - Π]ΑΥCΑΝΙΑΚΑΙΠΑΡΑ
- - - - - - - - - ΟΛΥΜΠΙΟCΛΟΙΠΟΝ
- - - - - - - - - - - - ΤΡΙCΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
- - - - - - - - - - - - ΙΝΑCCΙΤΟΦΥΛΑ
- - - - - - - - - - - - - ΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
- - - - - - - - - - - - - - ΝΤΑΤΡΙCΧΙ
- - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - -

\- - - - - - - - - - - - -
\- - - - - - - - - - - - -
\- - - - - - - - - - - - -
ΠΡΟ - - - - - - - - - - - -
Ν/ CΙΤΟ - - - - - - - - - - -
ΔЄΚΑ - - - - - - - - - - - -
ΤΑΛΑ[ΝΤΑ] - - - - - ΙCЄΠΙΤΟΥCΙΤѠ[ΝΙΟΥ - - -
ΛΑΛΙΟΥ - - - - - - ΝΤΑΛΙΤΡΑΙΠЄΝ[Τ - -
ЄΞΑΚ[ΟCΙ]ΑΤΡΙCΧΙΛΙ[Α - - - ΤΑΛΑ]ΝΤΑ
ΤѠΝΙΟΥ - - - - - - - [ΙЄΡΟΜΝΑ
ΜΟΝΟΙC - - - - - - - - - - -
CΙΑΤΑΛΑ[ΝΤΑ - - - - - - - - - - -
ЄΙΚΟCΙΟΚΤΑΚ[ΟCΙΑ - - - - - - - - -
ΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟ[Υ] - - - - ΤΑΛΙΤΡ[ΑΙ - -
ΤΑΛΑΝΤΑЄΝЄΠΙΜΟΝΑ - - - - ΚΑΙΠΑΡΑΙЄΡ[ΟΜΝΑΜΟ
ΝΟΙCΤΟΙCЄΠΙΑΡΙCΤѠΝΟC - - - - [Τ]ЄCCΑΡЄCЄΝЄΝΗ[ΚΟΝΤΑ
ΛΙΤΡΑΙΟΚΤѠЄΝЄΝΗΚΟΝΤΑ - - - - - - ΙCΧΙΛΙΑΜ[ΥΡΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΤΑΜΙΑΙCЄCΟΔΟC - - - - - ΤΑΛΙΤΡΑΙ[ЄΝ
ΝЄΑЄΝЄΝΗΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟCΙΑ - - - - - - - - -
ΤΑCΙΤ - CЄΞΗΚΟΝΤΑΛ[ΙΤΡΑΙ - - - - - -

Col. II. - - - - - - ΛΙ]ΤΡΑΙ - - - - -
\- - - - - - ΤΑЄΞΑ - - - - -
\- - - - - - ΑΚΟΝΤΑΔΙΑ[ΚΟCΙΑ - -
\- - - - - - - ΚΟΝΤΑΛΙΤ - - -
\- - - - - - - - - - ΛΙ]ΤΡΑΙ
\- - - - - - - - - - ΤΑΛΑ
\- - - - - ΚΟCΙΑЄΝΑ[ΚΙCΧΙΛΙΑ - - - -
\- - - - - - ΤΟΥΟ/ - - - - -
ΚΟCΙΑ - - - - [Μ]ΥΡΙΑΤΑ[ΛΑΝΤΑ - - - -
Є]ΠΙΤΟΥCΙΤ - - - - - ΙC - - - - -
ΔЄ]ΚΑΛΙΤΡ[ΑΙ - - - - ΝΤΑ - - - -
\- - ΤΑΤΟΥΤΟΥ - - - - - - - - -
\- - - - - - ΣΙΤΟ]ΦΥΛΑΚΟΙCΤΟΙCЄΠΙ -
\- - - ΟΝΤΑ - - - - ΙΟΙΜ[ЄΔΙΜΝΟΙ - -
\- - - - - - - - ΔЄΚ[Α - - -
\- - - - - - - ΚΥΑΜ[ѠΝ - - -
\- - CΙΤѠΝ]ΙѠΦΡΥΝΙΟC ΛΟΙΠΟΝ - - -
\- - - ΟΓΔ]ΟΗΚΟΝΤΑ[ΠЄ]ΝΤΑΚΟCΙΑΤΡΙCΧΙΛΙΑ - - -
\- - - - - - CΙΤѠΝΙѠ ЄΥΚΛЄΙΔΑΛΟΙΠΟΝ - -
\- - - - Λ]ΙΤΡΑΙΠЄΝΤЄЄΝЄΝΗΚΟΝΤΑΟΚΤΑΚΟCΙΑ - -
\- - - - -

Col. I. Tab. III.

ΑΠЄΛΛΑΙΟΥΠΡΟΤЄΡΟΥΓΡΑ]ΜΜΩΝΙΟCCΑ ΩΝΟCΑΡЄΘΙЄΡΟΜΝΑ[ΜΟΝΟΙCЄCΟΔΟC . . . .
ΠЄΝΤЄΤ[ЄCCΑΡ]ΑΚΟΝΤΑЄΚΑΤΟΝΤΑΛΑΝΤΑЄΞΟΔΟCЄΝ[ΔЄΚΑΛΙΤ]ΡΑΙ . . . . ΤЄCCΑΡΑ
ΚΟΝΤΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΔΥΟΤЄCCΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙЄΠΤΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΟΚΤΑΚΟCΙΑ
ΤΡΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΤΑΜΙΑΙCЄCΟΔΟCΤΡЄΙCΤΡΙΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙЄΞ ΤЄCCΑΡΑΚΟΝ
ΤΑ]ΔΙCΧΙΛΙΑΙΤΑΛΑΝΤΑЄΞΟΔΟCΔΥΩΠЄΝΤΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤЄCCΑΡΑΙΚΟCΙЄΞΑΚΟCΙΑΧΙ
ΛΙ]ΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤЄCCΑΡЄCΤΡΙΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤЄCCΑΡΑЄΝЄΝΗΚΟΝΤΑЄΞΑΚΙCΧΙ
ΛΙΑ]ΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩΦΡΥΝΙΟCΛΟΙΠΟΝΤΟ
ΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩЄΥΚΛЄΙΔΑΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩΠΑΡΑΤΩΝЄΠΑΓΓЄΙΛΑΜЄΝΩΝΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝ
ΑΠЄΛΛΑΙΟΥΔЄΥΤЄΡΟΥΓΡΠΑΝΤЄCΙЄΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCЄCΟΔΟC ЄΞΗΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙΔΥΩ
ЄΞΗΚΟΝΤΑΤΑΛΑΝΤΑЄΞΟΔΟCΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤЄCCΑΡΑΠЄΝΤΗΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟ[CΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΔΥΩΙΚΟCΙΛΙΤΡΑΙΠЄΝΤЄЄΝЄΝΗΚΟΝΤΑЄΞΑΚΟCΙΑΤΡΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΤΑΜΙΑΙCЄCΟΔΟCΤΡЄΙCΙΚΟCΙΛΙΤΡΑΙЄΠΤΑΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑ ΔΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝ[ΤΑ
ЄΞ]ΟΔΟCΔΥΩΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΙΚΟCΙΠЄΝΤΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΠЄ[Ν
ΤЄΔЄΚΑΛΙΤΡΑΙЄΝΙΚΟCΙЄΞΑΚΟCΙΑЄΞΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΚΥΑΜΩΝ
ΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩΦΡΥΝΙΟCΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩЄΥΚΛЄΙΔΑΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝ
CΙΤΩΝΙΩΠΑΡΑΤΩΝЄΠΑΓΓЄΙΛΑΜЄΝΩΝΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝ

7cΥΛΙoΥΓΡ[ΛΥ]CΙΑCΛΥCΙΑΠΑΛΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCΕCΟΔΟCΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙΕΚΑΤΟΝ
ΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΤΕCCΑΡΑCΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΞΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟCΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΔΕΚΑΛΙΤΡΑΙΙΚΟCΙΕΚΑΤΟΝΤΡΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΤΑΜΙΑΙCΕCΟΔΟCΠΕΝΤΕΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΚΟΝΤΑΤΕΤΡΑΚΟCΙΑΔΙCΧΙ
ΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΕΞΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΕCCΑΡΑΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ
ΤΕΤΡΑΚΟCΙΑΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΑCΔΕΚΑΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙ
ΕΠΤΑΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΚΟCΙΑΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙC
ΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩΦΡΥΝΙΟCΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩ ΕΥΚΛΕΙΔΑ
ΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩΠΑΡΑΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΙΛΑΜΕΝΩΝΛΟΙΠΟΝ ΤΟΙCΟΝ
ΚΑΡΝΕΙΟΥΓΡ CΩΤΕΛΗC CΩΤΕΛΕΟCΠΑΡΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCΕCΟΔΟCΕΞΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
ΔΥΩΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟ
CΙΑΟΚΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩ - - - - - ΓΔΟΗΚΟΝΤΑΤΕΤΡΑ
ΚΟCΙΑΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΤΑΜΙΑΙCΕCΟΔΟCΜΙΑΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙΕΞΔΕΚΑ
ΔΙΑΚΟCΙΑΕΠΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΔΙCΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΠΕΝΤΕΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
ΕΞΙΚΟCΙΟΚΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΡΙCΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟ
CΙΑΤΡΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩΦΡΥΝΙΟC
ΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩΕΥΚΛΕΙΔΑΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩ[ΝΙΩΠΑ]ΡΑΤΩΝΕΠΑΓΓΕΙ
ΛΑΜΕΝΩΝΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝ

Col. II. - - - -
ΤΟΙCΟΝC[ΙΤΩΝΙΩ
ΛΑΛΙΟΥΤΡ - - - - - - - - - - -
ΕΒΔΟΜ[ΗΚΟΝΤΑ - - - - - - - - ΤΑ
ΛΑΝΤΑ - - - - - - - - - - -
ΤΑΛΑΝΤ[ΑΤΑΜΙΑ]ΙCΕCΟΔΟC - - - - - - - - -
ΠΕΝΤΑΚ[ΟCΙΑΧΙ]ΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟC - - - - - -
ΚΟCΙΑΕΞΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤΡΕΙC - - - - [ΤΕ
Τ]ΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΚΥΑΜΩΝΕΞ[ΟΔΟCΤΕ]CCΑΡΑΗΜΙ[ΕΚΤΑ
ΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΛΟΙΠΟΝΗΜΕΔΙΜΝΟCΕΝΝΕΑ[ΜΕΔΙΜΝΟΙ]CΙΤ[ΩΝΙΩΦΡΥ
ΝΙΟCΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩΕΥΚΛΕΙΔΑΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩ[ΝΙΩΠΑΡΑΤΩΝΕΠΑΓΓΕΙΛΑ
ΜΕΝΩΝΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΤΡ ΦΙΛΙCΤΙC - - - ΠΑΡΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCΕCΟΔΟCΤΡΕΙC
ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΟΚΤΩΕΝΕΝ
ΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΕΤΡΑΚΟCΙΑΕΠΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ[ΛΟΙΠΟΝ - -
ΛΙΤΡΑΙΕΝΝ[ΕΑ] - - - - ΤΑΛΑΝΤΑ[ΤΑΜΙΑΙCΕCΟΔΟC - - -
ΛΙΤΡΑΙΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΚΙCΧΙΛΙΑ - - - - - - - -
ΤΡΙΑΚΟCΙΑΕΠ[ΤΑΚΙC]ΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛ[ΑΚΟΙC - - - ΕΒΔΟ
ΜΗΚΟΝΤΑ - - - [ΤΑ]ΛΑΝΤΑCΙΤω[ΝΙω - - - - - - -
ΠΕΝΤΑΚΟC[ΙΑ - - - - CΙΤωΝΙω - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - -

Tab. IV.

Col. I. - - - - - - - - ΛΙ]ΤΡΑΙΤΡΙΑΔΕΚΑΤΡΙCΧΙΛΙΑ - - - - -
- - - - - - - - - CΙΤΟΥΙΚΟCΙΠΕΝΤΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑ - - -
- - - - - - - - - CΤΙΩΝΟCCΠΑΡΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCΕCΟΔΟC
- - - - - - - - - ΛΙ]ΤΡΑΙΠΕΝΤΕΤΡΙΑΚΟΝΤΑΤΡΙCΧΙΛΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟC - - - - -]ΛΙΤΡΑΙΠΕΝΤΕΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟCΙΑ
- - - - - - - ΛΟΙΠΟΝ]ΟΚΤΩΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΝΕΑΤΡΙΑ
- - - - - - - - ΤΑΜΙ]ΑΙCΕCΟΔΟCΕΝΝΕΑΔΕΚΑΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙ
- - - - - - - - - CΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΜΙΑΤΡΙΑ
ΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ - - - - Ε]ΝΑΚΟCΙΑΟΚΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙ
ΠΟΝ - - - - - -ΛΙΤΡΑΙΠ]ΕΝΤΕΟΚΤΑΚΟCΙΑΠΕΝΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑ - - - - - -ΧΙ]ΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΠΑΡΑ ΓΥΜΝΑCΙΑΡΧΟΙC
- - - - - - - - - ΤΑΛΙΤΡΑΙΕΞΗΚΟΝΤΑΕΞΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑ - - - - - - Α]ΓΟΡΑCΘΗΜΕΙΝCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΧΑΛΚΟΥΕCΟΔΟC
- - - - - - - - ΤΡ]ΙΑΚΟΝΤΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΤΟΙCΟΝΚΥΑ
ΜΩΝΕCΟΔΟC - - - - -]ΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΕΞΟΔΟCΗΜΕΔΙΜΝΟCΕΝΔΕ
ΚΑ - - - - ΜΕΔΙΜΝΟΙΛΟΙ]ΠΟΝΔΥΩΗΜΙΕΚΤΑΕΞΔΕΚΑΟΚΤΑΚΟCΙΟΙ
ΧΙΛΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙCΙΤΩΝΙΩΦΡ]ΥΝΙΟCΛΟΙΠΟΝΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
ΤΡΙΑΤΡΙΑΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟCΙΑΤΡΙCΧΙΛΙΑΜ]ΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΩΝΙΩΕΥΚΛΕΙΔΑ

ΛΟΙΠΟΝΔЄΚΑЄΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙΤЄCC]ΑΡΑЄΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑЄΠΤΑΚΟCΙΑ
ΧΙΛΙΑΔΙCΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑ - - -]ΓΥΡΩΜΑΤΟΙCΑΓЄΡΤΑΙCΤΡΙΑΚΟΝ
ΤΑ - - - CΙΤΩΝΙΩΠΑΡΑΤΩ]ΝЄΠΑΓΓЄΙΛΑΜЄΝΩΝΧΡΗΜΑ
- - - - - - ΛΙΤΡ]ΑΙΤΡΙΑΔЄΚΑΤΡΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝ
ΤΑ - - - - - - - ΠЄΝΤΑΚΟCΙΑΤΑΛΑΝΤΑΑΓΟ
ΡΑΝ - - - - - - - - Λ]ΙΤΡΑΙЄΝΝЄΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΔΙΑ
ΚΟCΙΑ] - - - - - - - - - - - -

Col. II. - - - ΟΛΥΜ]ΠΙΟCΤΑΥΙЄΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCЄCΟΔΟCΙΚΟCΙΛΙΤΡΑΙЄΝΝЄΑΔЄΚΑ
- - - ЄΞΟΔΟC]ЄΠΤΑΙΚΟCΙΛΙΤΡΑΙΤЄCCΑΡΑЄΞΗΚΟΝΤΑЄΚΑΤΟΝΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙ
ΠΟΝΤЄCCΑΡЄCЄΒΔΟΜΗΚΟΝ]ΤΑΛΙΤΡΑΙΤЄCCΑΡΑΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑЄΚΑΤΟΝΤΑΛΑΝΤΑΤΑΜΙΑΙCЄCΟΔΟC
- - - Є]ΠΤΑΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟCΙΑΤΡΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑЄΞΟΔΟCΔЄΚΑΛΙ
Τ[ΡΑΙ - - ΤΡ]ΙΑΚΟΝΤΑΠЄΝΤΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΜΙΑΤЄCCΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤЄCCΑΡΑΟΓΔΟΗΚΟΝ
ΤΑЄΝΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΚΥΑΜΩΝЄΞΟΔΟCЄΝΔЄΚΑΗΜΙЄΚΤΑЄΝΝЄΑΤΡΙΑ
ΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟCΙΟΙΜЄΔΙΜΝΟΙΛΟΙΠΟΝЄΠΤΑΗΜΙЄΚΤΑЄΠΤΑΧΙΛΙΟΙΜЄΔΙΜΝΟΙCΙΤΩΝΙΩΦΡΥΝΙΟC
ΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩЄΥΚΛЄΙΔΑΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝCΙΤΩΝΙΩΠΑΡΑΤΩΝЄΠΑΓΓЄΙΛΑΜЄΝΩΝΛΟΙΠΟΝΤΟΙCΟΝ
ЄΥΚΛЄΙΟΥ ΤΡ ΑΜΜΩΝΙΟCCΑΡΑΠΙΩΝΟCΑΡЄΘΙЄΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙCЄCΟΔΟCΤΡЄΙCΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙ
ΠЄΝΤЄЄΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑЄΠΤΑΚΟCΙΑΠЄΝΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑЄΞΟΔΟCЄΞЄΒΔΟ
ΜΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΟΚΤΩЄΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑЄΠΤΑΚΟCΙΑΤЄΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΜΙΑ
ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙЄΝΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑЄΚΑΤΟΝΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΔΙΟCΜΥΡΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΔΙΟΝΥCΟΥΤΡΙΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙЄΠΤΑЄΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΤΑΜΙΑΙC
ЄCΟΔΟCЄΞΤΡΙΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΟΚΤΩΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑЄΠΤΑΚΟCΙΑΠЄΝΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΤЄΤΡΑΚΙC
ΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑЄΞΟΔΟCΠЄΝΤЄЄΞΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙЄΠΤΑЄΝЄΝΗΚΟΝΤΑЄΚΑΤΟΝΤΡΙΧΙΛΙΑ
ΔΙCΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΔΥΩΔЄΚΑΛΙΤΡΑΙΠЄΝΤЄΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠЄΝΤΑΚΟCΙΑΤЄΤΡΑΚΙC
ΧΙΛΙΑΔΙCΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙCΚΥΑΜΩΝЄCΟΔΟCΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟCΙΟΙΜЄ
ΔΙΜΝΟΙЄΞΟΔΟCΔЄΚΑΗΜΙЄΚΤΑΤΡЄΙCΙΚΟCΙЄΚΑΤΟΝΜЄΔΙΜΝΟΙΛΟΙΠΟΝЄΝΝЄΑΗΜΙЄΚΤΑ
ΤΡЄΙCЄΞΗΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟCΙΟΙΧΙΛΙΟΙΜЄΔΙΜΝΟΙCΙΤΩΝΙΩΦΡΥΝΙΟCΛΟΙΠΟΝΤЄCCΑΡΑΚΟΝ
ΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΡΙΑΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟCΙΑΤΡΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑCΙΤΩΝΙΩЄΥΚΛЄΙΔΑ
ΛΟΙΠΟΝΔЄΚΑЄΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙΤЄCCΑΡΑЄΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑЄΠΤΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΔΙCΜΥΡΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑCΙΤΩΝΙΩΠΑΡΑΤΩΝЄΠΑΓΓЄΙΛΑΜЄΝΩΝΛΟΙΠΟΝΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΡΙΑ
ΚΟΝΤΑΠЄΝΤΑΚΟCΙΑΤΡΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΑΓΟΡΑΝΔΙΑΠΩΛΗΜΑΤΩΝΤЄCCΑΡΑЄΞΗΚΟΝ
ΤΑΔΙΑΚΟCΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ

In formis litterarum nihil notabile nisi quod tab. III. IV. ut plurimum Ω pro ω habetur, in reliquis constanter est ω. Praeterea in omnibus quattuor tabulis hinc inde O modulo minutiore exaratum est, nec raro forma rhomboide ◇ pro forma rotunda. Iota mutum tab. I. aliquoties additum est, in reliquis exulat. Tota scriptura ita comparata est, ut titulos primo ante Chr. n. saeculo scriptos esse appareat. Quumque nihil Romani insit, facile intelligitur scriptos esse ante coloniam ab Octaviano deductam (conf. Mannert. Geogr. II. p. 285.).

Lapides videntur natura vitiosi fuisse, ut fere sunt in Sicilia; unde de lacunis sive de spatiis vacuis existimandum est. Quadratarius in universum negligentius incidit.

Tab. I.

Col. I. Ἐπὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀπολλοδώρου, Ἀρτε[μισίου· πρ. Λυκίσκος Λυκίσκου Ἀσιν. Ἱερομναμόνοις [ἔσοδος τεσσαράκοντα λίτραι, ἑπτὰ ὀγδοήκοντα ὀκτακόσια τάλαντα· ἔξοδος τεσσαράκοντα λίτραι, ἐννέα τεσσαράκοντα τριακόσια τάλαντα· λοιπὸν ὀκτὼ τριάκοντα πεντακόσια τάλαντα· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. τεσσαράκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα τάλαντα· καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν τέσσαρες ἐνενήκοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν τετρακισχίλια μύρια τάλαντα· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. ὀγδοήκοντα λίτραι, ὀγδοήκοντα τετρακόσια τάλαντα. Ταμίαις ἔσοδος δέκα ἑκατὸν λίτραι, ἑπτὰ εἴκοσι ἑξακόσια ἑπτακισχίλια τάλαντα· ἔξοδος ἑβδομήκοντα λίτραι, τέσσαρα ὀγδοήκοντα τριακόσια ἑπτακισχίλια τάλαντα· λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα διακόσια τάλαντα· καὶ ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα διακόσια τάλαντα. καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν ὀκτὼ ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενήκοντα διακόσια τετρακισχίλια ἓξ δέκα μυριάδες ταλάντων· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. τριάκοντα ἑπτακόσια τάλαντα, καὶ ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα Ἀσσιτ. ὀγδοήκοντα λίτραι ἓξ ἑξήκοντα ἑξακόσια χίλια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις κυάμων ἔσοδος ἕνδεκα ἡμίεκτα, ὀκτὼ ἑξήκοντα ἑπτακόσιοι μέδιμνοι· ἔξοδος ἑπτὰ ἡμίεκτα· λοιπὸν τέσσαρα ἡμίεκτα, ὀκτὼ ἑξήκοντα ἑπτακόσιοι μέδιμνοι. καὶ π[αρὰ] σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες δέκα λίτραι, ἑπτὰ τριάκοντα πεντακόσια πεντακισχίλια τάλαντα· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀ[ρεθ. ἑπτακόσια τάλαντα. κυάμων λοιπὸν παρὰ μὲν σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα τετρακόσιοι μέδιμνοι καὶ ἡμέδιμνος ἕνδεκα μέδιμνοι μελίνας, παρὰ δὲ ἀγέρταις τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέδιμνοι. [σιτ]ωνίῳ Φρύνιος ἔσοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα ἐνακόσια χίλια τάλαντα· ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα ἐνακόσια χίλια τάλαντα, καὶ λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα λίτραι, ἕνδεκα ἐνακόσια χίλια τάλαντα. σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, πέντε ἐνενήκοντα ἑ[ξα]κόσια τρισχίλια τάλαντα.

Col. II. Διονυσίου, πρ. [Π]α[υσα]ν[ία]ς Ἀπολλοδώρου - - - Ἱ]ερομναμόνοις ἔσοδος ἑξήκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα δισχίλια τάλαντα· ἔξοδος εἴκοσι λίτραι, δισχίλια τάλαντα· λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα τάλαντα, ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. Ταμίαις ἔσοδος μία ἐνενήκοντα λίτραι, δύο ἑβδομήκον-

τα ἑξακόσια δισχίλια τάλαντα· ἔξοδος ἑπτὰ ἑκατὸν λίτραι, ἐννέα ἑξήκοντα ἑ[ξ]ακόσια δισχίλια τάλαντα· λοιπὸν τέσσαρες ἑκατὸν λίτραι, δύο τάλαντα· ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ. τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκο[ντα] διακόσια τάλαντα· καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν τέσσαρες ἐνενήκοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν τετρακισχίλια μύρια τάλαντα· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ. ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ὀγδοήκοντα τετρακόσια τάλαντα. καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν ὀκτὼ ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενήκοντα διακόσια τετρακισχίλια ἓξ δέκα μυριάδες ταλάντων· τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ. τριάκοντα ἑπτακόσια τάλαντα, καὶ ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα Ἀσσιτ. ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα ἑξακόσια χίλια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις χαλκοῦ ἔσοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα χίλια τάλαντα· ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα χίλια τάλαντα. κυάμων ἔ[ξ]οδος ἑπτὰ ἡμίεκτα, διακόσιοι μέδιμνοι· λοιπὸν ἐννέα ἡμίεκτα, ἑπτὰ ἑξήκοντα πεντακόσιοι μέδιμνοι. καὶ πα[ρὰ] σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες δέκα λίτραι, ἑπτὰ τριάκοντα πεντακόσια πεντακισχίλια τάλαντα· τούτου ἐν ἐ[πι]μονᾷ Παυσανία Παυσανία Ἀρε[θ]. εἴκοσι ἑπτακόσια τάλαντα]. κυάμων λοιπὸν [παρ]ὰ μὲν σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα τετρακόσιοι μέδιμνοι καὶ ἡμέδιμνος ἕνδεκα μέδιμνοι μελίνας, παρὰ δὲ ἀγέρταις τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέδιμνοι. σιτωνίῳ Φρύνιος ἔ[ξ]οδος χίλια τάλαντα τὸ θησαυρισθέν, καὶ λοιπὸν τρεῖς πε[ντ]ήκοντα λίτραι, ἕνδεκα ἐνακόσια τάλαντα. σιτωνίῳ Εὐκλείδα

Col. III. ἔξοδος ἐννέα ἑβδομήκοντα τριακόσια] δισχί[λια τάλαντα· λοιπὸν] τεσσαράκοντα [λίτραι, ἓξ δέκα τριακόσια χ]ίλια τάλαντα. - - - - πρ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος - - -] Ἱερομναμόνο[ις ἔσοδος - - - λίτραι, ἐνεν]ήκοντα χίλια τάλα[ντα· ἔξοδος - - - λίτραι, ἐ]ννέα ὀγδοήκοντα ἐν[ακόσια τάλαντα· [λοιπὸν - - -] λίτραι, ἓν ἑκατὸν τάλα[ντα. Ταμίαις ἔσοδος πέντε λίτραι, τρία τριάκοντα δ[ια]κόσια πεντακισχίλια τάλαντα· ἔξοδος ἑπτὰ ἐνενήκοντα λίτραι, ὀκτὼ ἐνακόσια τετρακισχίλια τάλαντα· λοιπὸν ὀκτὼ εἴκοσι λίτραι, τέσσαρα εἴκοσι τριακόσια τάλαντα. καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν τέσσαρες δέκα λίτραι, ἓξ εἴκοσι ἑξακόσια τρισχίλια μύρια τάλαντα. καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν ὀκτὼ τεσσαράκοντα λίτραι, ἓν τριάκοντα ἑξακόσια ὀκτακισχίλια πέντε δέκα μυριάδες ταλάντων· τούτου ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα ἑξακόσια χίλια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις χαλκοῦ ἔσοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, δύο ἑπτακόσια χίλια τάλαντα· ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, δύο ἑπτακόσια χίλια τάλαντα· κυάμων ἔξοδος ἑπτὰ ἡμίεκτα, δύο πεντήκοντα τριακόσιοι μέδιμνοι· λοιπὸν δύο ἡμίεκτα, πέντε δέκα διακόσιοι μέδιμνοι. καὶ παρὰ σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες ἐνενήκοντα λίτραι, τρία ὀγδοήκοντα ἑξακόσια τετρακισχίλια τάλαντα· κυάμων λοιπὸν παρὰ μὲν σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα

τετρακόσιοι μέδιμνοι καὶ ἡμέδιμνος ἕνδεκα μέ-
διμνοι μελίνας, παρὰ δὲ ἀγέρταις τοῖς πρότερον κυά-
μων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέδιμνοι.
σιτωνίῳ Φρύνιος λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα λίτραι,
ἕνδεκα ἐνακόσια τάλαντα παρὰ σιτώναις τοῖς ἐπὶ Θεο-
δώρου. σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν τεσσαράκοντα
λίτραι, ἓξ δέκα τριακόσια χίλια τάλαντα παρὰ ἀγέρ-
ταις τοῖς ἀπὸ σιτωνίας.

Tab. II.

Col. I. - - - - - - - - - - τ[ού]του τριάκοντα
- - - - - - - - - - Π]αυσανία, καὶ παρὰ
- - - - - - - - - - Ὀλύμπιος λοιπὸν
- - - - - - - - - - τρισμύρια τάλαντα
- - - - - - - - - - - Σιτοφυλάκοις
χαλκοῦ ἔσοδος] - - - - - - κοντα λίτραι,
- - - - - - - - - - - κο]ντα τρισχί-
λια] - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - -
προ - - - - - - - - - - - - [πα-
ρὰ] σιτοφυλάκοις [τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν
δέκα - - - - - - - - - - - - -
τάλα[ντα] - - - - - - ἐπὶ τοῦ σιτω[νίου - -
χ]αλ[κ]οῦ [λοιπὸν - - - - κο]ντα λίτραι, πεν[τ - -
ἐξακ[όσι]α τρισχίλι[α - - - - - τάλα]ντα
- - ίου [πρ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος - - - - Ἱερομνα-
μόνοις [ἔσοδος - - - - - - - - - - κό-
σια τάλα[ντα· ἔ]ξοδος - - - - - - - - -
εἴκοσι ὀκτακ[όσια - - - - - - - - - -
τάλαντα· τούτο[υ - - - κον]τα λίτρ[αι, - - - -
τάλαντα ἐν ἐπιμονᾷ [Παυσανία Παυσανία Ἀρεθ.] καὶ παρὰ ἱερ[ομναμό-
νοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος [λοιπὸν τ]έσσαρες ἐνενή[κοντα
λίτραι, ὀκτὼ ἐνενήκοντα - - - - [κ]ισχίλια μύρια
τάλαντα. Ταμίαις ἔσοδος - - - [κον]τα λίτραι, [ἐν-
νέα ἐνενήκοντα διακόσια - - - - - [τάλαν-
τα· [ἔξοδο]ς ἑξήκοντα λ[ίτραι - - - -

Col. II. - - - λοιπὸν - - - λ]ίτραι - - -
- - - - - - - κον]τα ἑξα[κόσια - -
- - τούτου - - - τρι]άκοντα δια[κόσια - -
- - - - - - - - κοντα λίτ[ραι, - -
- - τάλαντα. Σιτοφυλάκοις χαλκοῦ ἔσοδος - - - λί]τραι,
- - - - - - - - - - - - τάλα-
ντα· ἔξοδος] - - - κόσια ἐνα[κισχίλια - - - τάλαν-
τα· λοιπὸν] - - - - - - - - - - -
κόσια - - - - [μ]ύρια τά[λαντα· - - -
ἐ]πὶ τοῦ σ[ιτωνίου - - - - - - - -
δέ]κα λίτρ[αι, - - - - κο]ντα - - -
τάλαν]τα· τούτου - - - - - - - -
- - - - - - σιτο]φυλάκοις τοῖς ἐπὶ - -
- κυάμων λοιπὸν] - - - οι μ[έδιμνοι - - -
- - - - - - - - δέκ[α - - -
- - - - - - - κυάμ[ων - - -
- - σιτων]ίῳ Φρύνιος λοιπὸν - - -
- - - ὀγδ]οήκοντα [πε]ντακόσια τρισχίλια - -
- - - - - σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν - -

- - - λ]ίτραι, πέντε ἐνενήκοντα ὀκτακόσια - - - - - - - τάλαντα.]

Tab. III.

Col. I. Ἀπελλαίου προτέρου, πρ. Ἀ]μμώνιος Σα[ραπ]ίωνος Ἀρεθ. Ἱερομνα[μόνοις ἔσοδος - - - - λίτραι, πέντε τ[εσσαρ]άκοντα ἑκατὸν τάλαντα· ἔξοδος ἕ[νδεκα λίτρ]αι - - - - τεσσαράκοντα τάλαντα· λοιπὸν δύο τεσσα[ρά]κοντα λίτραι, ἑπτὰ ὀγδοήκοντα ὀκτακόσια τρισχίλια μύρια τάλαντα. Ταμίαις ἔσοδος τρεῖς τριάκοντα λίτραι, ἓξ τεσσαράκοντα] δισχίλια τάλαντα· ἔξοδος δύω πεντήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἴκοσι ἑξακόσια χίλι]α τάλαντα· λοιπὸν τέσσαρες τριάκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενήκοντα ἑξακισχίλια] τάλαντα. Σιτοφυλάκοις κυάμων λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Φρύνιος λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων λοιπὸν τὸ ἴσον.

Ἀπελλαίου δευτέρου, πρ. πάντες. Ἱεροιι.ιεμόνεις ἔσοδος ἑξήκοντα λίτραι, δύω ἑξήκοντα τάλαντα· ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα πεντήκοντα διακό[σια τάλαντα· λοιπὸν δύω ἴκοσι λίτραι, πέντε ἐνενήκοντα ἑξακόσια τρισχίλια μύρια τάλαντα. Ταμίαις ἔσοδος τρεῖς ἴκοσι λίτραι, ἑπτὰ τεσσαράκοντα δισχίλια τάλαν[τα· ἔξ]οδος δύω τεσσαράκοντα λίτραι, ἴκοσι πεντακόσια χίλια τάλαντα· λοιπὸν πέ[ν]τε δέκα λίτραι, ἓν ἴκοσι ἑξακόσια ἑξακισχίλια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις κυάμων λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Φρύνιος λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων λοιπὸν τὸ ἴσον.

- - - ίου, πρ. Λυσίας [Λυ]σία Παλ. Ἱερομναμό.οις ἔσοδος [τεσσαράκοντα] λίτραι, [ἓν] ἑκατὸν τάλαντα· ἔξοδος τέσσαρ[ε]ς τεσσαράκοντα λίτραι, ἓξ ἑβδομήκοντα ἑξακόσια τάλαντα· λοιπὸν ὀκτὼ δέκα λίτραι, ἴκοσι ἑκατὸν τρισχίλια μύρια τάλαντα. Ταμίαις ἔσοδος πέντε πεντήκοντα λίτραι, τριάκοντα τετρακόσια δισχίλια μύρια τάλαντα· ἔξοδος ἓξ ἑβδομήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενήκοντα τετρακόσια τετρακισχίλια τάλαντα· λοιπὸν τέσσαρ[ε]ς δέκα ἑκατὸν λίτραι, ἑπτὰ πεντήκοντα πεντακόσια τετρακισχίλια μύρια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις κυάμων λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Φρύνιος λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων λοιπὸν τὸ ἴσον.

Καρνείου, πρ. Σωτέλης Σωτέλεος Παρ. Ἱερομναμόνοις ἔσοδος ἑξήκοντα λίτραι, δύω ἐνενήκοντα τάλαντα· ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, τριάκοντα ἑπτακόσια ὀκτακισχίλια τάλαντα· λοιπὸν ὀκτὼ [δέκα ἑκατὸν λίτραι, ἓν ὀ]γδοήκοντα τετρακόσια τετρακισχίλια τάλαντα. Ταμίαις ἔσοδος μία ἑκατὸν λίτραι, ἓξ δέκα διακόσια ἑπτακισχίλια δισμύρια τάλαντα· ἔξοδος πέντε ἐνενήκοντα λίτραι, ἓξ ἴκοσι ὀκτακισχίλια [τρισμύρια τάλαντα]. λοιπὸν ὀκτὼ τεσσαράκοντα ἑπτακόσια τρισχίλια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις κυάμων λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Φρύνιος λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτω[νίῳ πα]ρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων λοιπὸν τὸ ἴσον.

Col. II. [σιτωνίῳ Φρύνιος λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν] τὸ ἴσον· σ[ιτωνίῳ παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων λοιπὸν τὸ ἴσον.

Δ]αλίου, πρ. [ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος· - -. Ἱερομναμόνοις ἔσοδος - - ἑβδομ[ήκοντα - - - - - - - - - τάλαντα - - - - - - - - - - - τάλαντ[α. Ταμία]ις ἔσοδος - - - - - - - πεντακ[όσια χί]λια τάλαντα· ἔξοδος - - - - - κόσια ἑξακισχίλια τάλαντα· λοιπὸν τρεῖς - - - [τετ]ρακισχίλια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις κυάμων ἐξ[οδος τέ]σσαρα ἡμί[εκτα, τετρακισχίλιοι μέδιμνοι· λοιπὸν ἡμιέδιμνος ἐννέα [μέδιμνοι.] σιτωνίῳ Φρύνιος λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων λοιπὸν τὸ ἴσον.

Ἀπολλωνίου, πρ. Φιλιστί[ων] - - - - Παρ. Ἱερομναμόνοις ἔσοδος τρεῖς ἑβδομήκοντα λίτραι, δισχίλια τάλαντα· ἔξοδος ὀκτὼ ἐνενήκοντα λίτραι, τετρακόσια ἑπτακισχίλια τάλαντα· [λοιπὸν - - λίτραι, ἐνν[έα] - - - τάλαντα. [Ταμίαις ἔσοδος - - - λίτραι, πεντήκοντα πεντακισχίλια - - - - - - - τριακόσια ἑπ[τακις]χίλια τάλαντα. Σιτοφυλ[άκοις χαλκοῦ ἔξοδος ἑβδομήκοντα - - - [τά]λαντα. σιτωνίῳ [Φρύνιος ἔξοδος - - - πεντακόσ[ια - - - τάλαντα.] σιτωνίῳ [Εὐκλείδα - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Tab. IV.

Col. I. - - - - - λί]τραι, τρία δέκα τριςχίλια - - - - - - - - - λοιπὸν] ἴκοσι πεντακόσια τάλαντα. - - - πρ. ὁ δεῖνα - - -]στίωνος Σπαρ. Ἱερομναμόνοις ἔς[οδος..., - - - - - - λί]τραι, πέντε τριάκοντα τριςχίλια τάλαντα· ἔξοδος] - - λίτραι, πέντε ἐνενήκοντα τριακόσια - - τάλαντα· λοιπὸν] ὀκτὼ τεσσαράκοντα λίτραι, ἐννέα τρια- - - τάλαντα. Ταμί]αις ἔσοδος ἐννέα δέκα ἑκατὸν λίτραι, - - - - - - κό]σια μύρια τάλαντα· ἔξοδος μία τριάκοντα λίτραι - - ἐ]νακόσια ὀκτακιςχίλια τάλαντα· λοιπὸν - - λίτραι, π]έντε ὀκτακόσια πεντακιςχίλια τάλαντα - - - χί]λια τάλαντα· παρὰ γυμνασιάρχοις - - - - - - κον]τα λίτραι, ἑξήκοντα ἑξακόσια χίλια τάλαντα - - - ἀ]γορασθῆμεν. Σιτοφυλάκοις χαλκοῦ ἔσοδος - - - - - - τρ]ιάκοντα τάλαντα· ἔξοδος τὸ ἴσον· κυάμων ἔσοδος - - κόσ]ιοι μέδιμνοι· ἔξοδος ἡμέδιμνος ἕνδεκα - - - μέδιμνοι· λοι]πὸν δύω ἡμίεκτα, ἓξ δέκα ὀκτακόσιοι χίλιοι μέδιμνοι. σιτωνίῳ Φρ]ύνιος λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τριάκοντα τριακόσια τριςχίλια μ]ύρια τάλαντα· σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν δέκα ἑκατὸν λίτραι, τέσσ]αρα ἑβδομήκοντα ἑπτακόσια χίλια δισμύρια τάλαντα. ἀρ]γύρωμα τοῖς ἀγέρταις τριάκοντα - - - σιτωνίῳ παρὰ τῶ]ν ἐπαγγειλαμένων χρημάτων ἔξοδος - - - - λίτρ]αι, τρία δέκα τριςχίλια τάλαντα· λοιπὸν] - - - - πεντακόσια τάλαντα. Ἀγοραν(όμοις) - - - - - λ]ίτραι, ἐννέα ὀγδοήκοντα διακόσια - - τάλαντα.]

Col. II. - - - πρ. ὁ δεῖνα Ὀλύμ]πιος Ταυ. Ἱερομναμόνοις ἔσοδος ἴκοσι λίτραι, ἐννέα δέκα - - - τάλαντα· ἔξοδος] ἑπτὰ ἴκοσι λίτραι, τέσσαρα ἑξήκοντα ἑκατὸν χίλια τάλαντα· λοιπὸν τέσσαρες ἑβδομήκον]τα λίτραι, τέσσαρα τεσσαράκοντα ἑκατὸν τάλαντα. Ταμίαις ἔσοδος - - - - - ἑ]πτὰ τεσσαράκοντα διακόσια τριςχίλια τάλαντα· ἔξοδος δέκα λίτ[ραι, - - τρι]άκοντα πεντακόσια χίλια τάλαντα· λοιπὸν μία τεσσα[ρά]κοντα λίτραι, τέσσαρα ὀγδοήκοντα ἐνακόσια χίλια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις κυάμων ἔξοδος ἕνδεκα ἡμίεκτα, ἐννέα τριάκοντα διακόσιοι μέδιμνοι· λοιπὸν ἑπτὰ ἡμίεκτα, ἑπτὰ χίλιοι μέδιμνοι. σιτωνίῳ Φρύνιος λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν τὸ ἴσον· σιτωνίῳ παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων λοιπὸν τὸ ἴσον.

Εὐκλείου, πρ. Ἀμμώνιος Σαραπίωνος Ἀρεθ. Ἱερομναμόνοις ἔσοδος τρεῖς ὀγδοήκοντα λίτραι, πέντε ἑβδομήκοντα ἑπτακόσια πεντακιςχίλια μύρια τάλαντα· ἔξοδος ἓξ ἑβδομήκοντα λίτραι, ὀκτὼ ἑβδομήκοντα ἑπτακόσια τετρακιςχίλια τάλαντα· λοιπὸν μία ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓν τεσσαράκοντα ἑκατὸν χίλια μύρια τάλαντα· τούτου Διὸς μύρια τάλαντα, καὶ Διονύσου τριάκοντα λίτραι, ἑπτὰ ἑβδομήκοντα χίλια τάλαντα. Ταμίαις ἔσοδος ἓξ τριάκοντα λίτραι, ὀκτὼ τεσσαράκοντα ἑπτακόσια πεντακιςχίλια τετρακιςμύρια τάλαντα· ἔξοδος πέντε ἑξήκοντα λίτραι, ἑπτὰ ἐνενήκοντα ἑκατὸν τρι[ς]χίλια δισμύρια τάλαντα· λοιπὸν δύω δέκα λίτραι, πέντε τριάκοντα πεντακόσια τετρακιςχίλια δισμύρια τάλαντα. Σιτοφυλάκοις κυάμων ἔσοδος ὀγδοήκοντα τριακόσιοι μέδιμνοι· ἔξοδος δέκα ἡμίεκτα, τρεῖς ἴκοσι ἑκατὸν μέδιμνοι· λοιπὸν ἐννέα ἡμίεκτα, τρεῖς ἑξήκοντα διακόσιοι χίλιοι μέδιμνοι. σιτωνίῳ Φρύνιος λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τριάκοντα τριακόσια τριςχίλια μύρια τάλαντα· σιτωνίῳ Εὐκλείδα λοιπὸν δέκα ἑκατὸν λίτραι, τέσσαρα ἑβδομήκοντα ἑπτακόσια χίλια δισμύρια τάλαντα· σιτωνίῳ παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τριάκοντα πεντακόσια τριςχίλια τάλαντα. Ἀγοραν(όμοις) διὰ πωλημάτων τέσσαρα ἑξήκοντα διακόσια χίλια τάλαντα.

Sunt rationes acceptorum et expensorum a tribus magistratibus, *ἱερομναμόνοις, ταμίαις, σιτοφυλάκοις*, factorum. Magistratum sacrum *ἱερομναμόνων* etiam Segestae n. 5545. repperimus. Annus notatur ex archonte eponymo, ut in tabulis gymnasii Tauromenitani n. 5641. 5642. Tabulae nostrae duobus nominibus insignes sunt, ratione mensium et nummorum. Nam quum multa habeamus ex operibus fictilibus per Siciliam repertis mensium nomina, de eorum ratione tamen parum constat. In his autem tabulis quaedam afferuntur nomina mensium, quorum consecutionem in promptu est videre. Ex tab. I. duos menses primos anni civilis Tauromenitani discimus, *Ἀρτεμίσιον* (Col. I.), *Διονύσιον* (Col. II.); tertii mensis nomen in lacuna interiit (Col. III.). In tab. III. quae annum intercalarem prodit, menses describuntur se-

ptem, ex quibus in conspectum veniunt hi:

Ἀπελλαῖος $\overline{A}$ et $\overline{B}$,
- - -,
Καρνεῖος,
- - -,
Δάλιος,
Ἀπολλώνιος.

Denique ex tab. IV. comparet Εὐκλεῖος. Horum mensium ex operibus fictilibus per Siciliam repertis adhuc innotuerunt: Ἀρτεμίσιος (Ἀρταμίτιος), Καρνεῖος, Δάλιος. Carneum etiam ex inscriptionibus Gelensi n. 5475. et Agrigentina n. 5491. novimus. Supersunt menses Sicilienses: Πάναμος, Θεσμοφόριος, Θευδαίσιος, Βαδρόμιος, Ὑακίνθιος, Ἀγριάνιος, Πεδαγείτνυος, Σμίνθιος (conf. n. 5751.); quorum pars maior certe in fastis Tauromenitanis locum non habuit. Contra ibi est Διονύσιος, quem Aetolicum fuisse ex titulo Naupactio Vol. I. n. 1756. comperimus; Ἀπολλώνιος, qui notus est ex Olympicis (Schol. Pind. Olymp. III, 35.), reditque in inscriptione loci incerti n. 6850.; Εὐκλεῖος, qui mensis Corcyrae, in Corinthiorum colonia, ultimus fuisse anni civilis videtur (vide Vol. II. p. 23.). Atque etiam Tauromenii ultimum anni mensem fuisse colligi ex eo potest, quod post rationes huius mensis nihil in ea tabula (IV.) amplius additum est. Ἀπελλαῖος in fastis Graecis frequentissimus est; de nomine eius conf. Car. Frid. Hermann. Disputat. de anno Delphico 1844. p. 5. Griechische Monatskunde 1844. p. 45. Mensem qui tab. III. praecedit Carneum, quum primum publicaremus has tabulas, posuimus Πόκιον, magis exempli causa quam veri inveniendi spe. Quippe ductus superstites ad huius nominis formam proxime accedere videbantur. Nunc schedis meis iterum excussis invenio nomen idem depravatum extare Tab. II. Col. I. vs. 20. Ibi ductus minus expressos legebam TωNIOY; et nostro loco (Tab. III. Col. I. vs. 17.) schedae exhibent 7ϤΛIOY. Utrique loco eandem medelam adhibendam esse mihi persuasum habeo. Videri potest subesse BωMIOY, quod mensis nomen notum est ex titulis Lamiensibus ap. Stephanium Itin. Graec. 1843. Conf. Car. Frid. Hermann. Griech. Monatskunde p. 114 sq. Iam quum dubium non sit, quin ratio anni Tauromenitani partim ex institutis Syracusarum, Corinthiorum item coloniae, composita fuerit, videndum, ne consecutio mensium Tauromenitanorum ita comparata fuerit:

Ἀρτεμίσιος	1.	tab. I.
Διονύσιος	2.	
- - -	3.	
- - -	4.	
- - -	5.	
Ἀπελλαῖος	6.	tab. III.
- - -	7.	
Καρνεῖος	8.	
- - -	9.	
Δάλιος	10.	
Ἀπολλώνιος	11.	
Εὐκλεῖος	12.	tab. IV.

Ita olim menses Tauromenitanos disposuimus ll. cc. in lemmate; improbante Car. Frid. Hermanno (Disput. de anno Delphico 1844. p. 11. Griech. Monatskunde p. 113 sq.), cui dispositio, qua Apellaeo ad Posideonis Attici exemplum et ipsi sextum locum tribuimus, non omni dubitatione carere visa est. Sed quum divisio anni in binas ἑξαμήνους etiam in Siciliae civitatibus usitata fuit (conf. n. 5475.), tum Apellaeo priorem ἑξάμηνον claudi ob id ipsum, quod intercalaris est, probabile videbatur. Sed de hac re mox plura. Apellaeus secundus designatione magistratus menstrui insignis est. Quippe singulis mensibus subiicitur praeses menstruus, cuius dignitas siglo TP indicata est. Hoc siglo olim coniecimus vix aliud contineri nisi πρύτανις, necdum novimus melius. Videntur Tauromenii Prytanes fuisse menstrui, ut Athenis (conf. Vol. II. n. 2483.). Ex his quovis mense unus vectigalibus publicis administrandis praefuisse videtur. Iam Apellaeo secundo notatur: πρ. πάντες. Itaque mense intercalari non unus, sed cuncti Prytanes simul praefuerunt, opinor, honoris causa. Quam in rem quod olim exemplum contuli ex prytaniis Atheniensium petitum nunc sciens omitto. Sed ut ad mensium rationem redeamus, omnes quattuor tabulae eiusdem fere aetatis sunt. Et tabulas I. et II. quidem eiusdem anni esse colligas non solum ex similitudine scripturae sed etiam ex formula καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος in utraque obvia (Tab. I. Col. I. vss. 7. 8. Col. II. vs. 11. Col. III. vs. 12. Tab. II. Col. I. vss. 25. 26.). Nam Aristo manifesto praecedentis anni archon fuit. Ad alios eosque diversos annos tabulae III. et IV. pertinere videntur. Nam quum Tab. II. Col. I. vs. 20. idem mensis videatur esse, qui redit Tab. III. Col. I. vs. 17., inde perspicitur tabulam III. ad alium annum quam cuius rationes tabulis I. et II. expositae sunt, referri oportere. Ex quo sequi videtur tabulis his rationes contineri ad tres diversos annos pertinentes. Coniicias etiam Tab. I. II. reliquis priora esse propterea quod in rationibus exponendis maior diligentia adhibita videtur.

Sed redeamus ad quaestionem de cardine anni Tauromenitani. Καρνεῖος, quem olim putavimus Tauromenii octavum mensem censeri, quum aliquando Syracusis mensi Attico Metagitnioni dicatur respondisse (Plutarch. Nic. c. 28.), coniecimus annum civilem Tauromenii a proximo post solstitium hibernum novilunio incepisse, ut Artemisius respondeat Attico Gamelioni, Dionysius Anthesterioni et sic deinceps. Itaque ad Carnei et Metagitnionis congruentiam delati sumus. Quamquam non opus erat, ut congruentiam illam premeremus. Satis est ex Plutarchi loco vidisse Carneum Syracusanum in vicinia mensis Attici Metagitnionis versari. Nam per intercalationum vicissitudines facile fieri potuit, ut Carneus paulatim ab Attico Metagitnione removeretur. Quam ob rem non improbaverim quod nuper Car. Frid. Hermannus (Über Griech. Monatskunde Götting. 1844.) significavit videri posse Artemisium Tauromenitanum, quum mensis cognominis apud plerasque gentes Attico Elaphebolioni vel Munychioni respondeat, etiam

Tauromenii alterutri horum mensium assimilandum esse ex eoque cardinem anni Tauromenitani repetendum a vere. Quo posito fasti Tauromenitani ita fere comparati videantur:

Ἀρτεμίτιος	=	Aprilis
Διονύσιος	=	Maius
Ἀπελλαῖος	=	Iunius
- - -	=	Iulius
Καρνεῖος	=	Augustus
[Πάναμος]	=	September
Δάλιος	=	October
Ἀπολλώνιος	=	November
- - -	=	December
- - -	=	Ianuarius
- -	=	Februarius
Εὐκλεῖος	=	Martius.

Haec dispositio mensium, quam praeivit Car. Frid. Hermannus l. c., si recte se habet, intercalatio in secundum bimestre cadit, ex eoque colligi potest Tab. I. Col. III. vs. 4. init. Ἀπελλαίου scribendum esse. De mensibus annoque Gelensium vide ad n. 5751.

Accedimus ad rationes ipsas. Hae talentis et litris s. libris aeris (χαλκοῦ) conficiuntur. Talentum Siciliense primitivum Aeginaeum fuisse ac proinde libram eius talenti fuisse dimidiam minae Aeginaeae partem probabiliter docuit Boeckhius Disquisitt. metrol. p. 342 sqq. Idem libram tam in pondere quam in moneta esse minae semissem pluribus argumentis et testimoniis, usus etiam duobus inscriptionum Tauromenitanarum locis (n. 5641. Lat. I. vs. 60. n. 5640. Tab. I. Col. II. vs. 6 sqq.) atque uno Vitruvii (X, 21.), demonstravit (Disquisitt. metrol. p. 294 sqq.). Quippe talentum Siciliense centum et viginti libris constitisse quum olim ex n. 5641. effecit Müllerus (Dor. T. II. p. 217.), tum nostris tabulis satis superque comprobatur. Igitur quum ante editas a me inscriptiones Tauromenitanas ex uno tantum harum tabularum loco de librae et talenti ratione plane constaret Tab. I. Col. II. vs. 6 sqq. ubi

ἔσοδος	2672 tal.	91 libr.
ἔξοδος	2669 „	107 „
λοιπόν	2 tal.	104 libr.

Boeckhius argumentum de talento Siciliensi libraque eius iterum tractavit dissertatione Indici lectionum in Univers. litt. Berol. per semestre hibernum a. $18\frac{43}{44}$. habendarum praemissa; ex qua dissertatione ea quae ad tabulas nostras pertinent, repetivimus.

„Esse illas libras aeris (χαλκοῦ), praeter eum
„locum, cuius olim mentio facta est, liquet nunc
„etiam ex aliis (tab. I. col. 2. vs. 27. et col. 3. vss. 19.
„24. tab. IV. col. 1. vs. 13.); ac tab. IV. col. 1. vs. 7.
„scripta est ἔσοδος ἐννέα δέκα ἑκατὸν λίτραι additis dein-
„ceps talentis, unde liquet talentum esse CXIX am-
„plius librarum; denique ex uno alteroque loco
„praeter illum, quo prius usi sumus, conficitur ta-
„lentum esse tot quot diximus librarum. Primus
„est tab. I. col. 3. vss. 8-11. Ταμίαις ἔσοδος πέντε λίτραι,
„τρία τριάκοντα δ[ια]κόσια πεντακισχίλια τάλαντα· ἔξοδος
„ἑπτὰ ἐνενήκοντα λίτραι, ὀκτὼ ἐνακόσια τετρακισχίλια τά-
„λαντα· λοιπὸν ὀκτὼ εἴκοσι λίτραι, τέσσαρα εἴκοσι τρια-
„κόσια τάλαντα.

Est igitur ἔσοδος	5233 tal.	5 libr.
unde dempta ἐξόδῳ	4908 „	97 „
supersunt	324 tal.	28 libr.

„Alius locus est in fine tabulae III. col. 1. vss. 29-32.
„(mense Carnio, sub ταμίαις); sed in praegressis quae-
„dam turbata sunt, quae quum spectata universa ra-
„tionum in ea columna successione videantur cor-
„rigi posse, considerabimus etiam ea, quae illum lo-
„cum antecedunt. Hieromnemonibus mense Apellaeo
„priore

superfuerant (vs. 3.)	13887 tal.	42 libr.
accesserat vero Apellaeo posteriore ἔσοδος (vs. 9.)	62 „	60 „
unde conficiuntur	13949 „	102 „
hinc dempta ἐξόδῳ (vs. 10.)	254 „	80 „
supererant (vs. 11.)	13695 „	22 „

„Sequitur mense proximo caput hoc (vs. 17 sqq.):
„Ἱερομναμόνοις ἔσοδος ἑκατὸν λίτραι, ἑκατὸν τάλαντα· ἔξ-
„οδος τέσσαρ[ε]ς τεσσαράκοντα λίτραι, ἓξ ἑβδομήκοντα
„ἑξακόσια τάλαντα· λοιπὸν ὀκτὼ δέκα λίτραι, ἴκοσι ἑκα-
„τὸν τρισχιλία μύρια τάλαντα. Calculis subductis re-
„peries aliquid corrigendum esse; nam quod resi-
„duum esse scribitur hoc mense, sexaginta libris ex-
„cedit summam, quae ratiocinando invenitur; nec
„nisi duplici emendatione occurri huic mendo po-
„test, quam tamen licet audere, quod et lectu dif-
„ficillima scriptura tituli fuit, praesertim in forma
„gypso expressa, qua usus editor diligentissimus est,
„et facile errare quadratarius ipse potuit. Scriben-
„dum primum in ἐσόδῳ videtur ἓν ἑκατὸν τάλαντα, et
„in ἐξόδῳ deinceps τέσσαρες ἑκατὸν λίτραι, aut initio
„ἐσόδου, quod magis probamus, τεσσαράκοντα λίτραι;
„fortasse enim quadratarius ipse erravit praecipiendo
„in libris numero ἑκατόν, qui est in talentis. Lega-
„mus igitur in ἐσόδῳ: τεσσαράκοντα λίτραι, ἓν ἑκατὸν
„τάλαντα, et in ἐξόδῳ retineamus traditam scripturam.
„Iam congruunt omnia: nam ex Apellaeo poste-
„riore

superfuerant	13695 tal.	22 libr.
adde ἔσοδον	101 „	40 „
efficientur	13796 „	62 „
et ἐξόδῳ dempta	676 „	44 „
supererunt	13120 „	18 „

„His vs. 26 sqq. succedunt haec mense Carnio: Ἱερο-
„μναμόνοις ἔσοδος ἑξήκοντα λίτραι, δύω ἐνενήκοντα τάλαντα·
„ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, τριάκοντα ἑπτακόσια ὀκτακις-
„χίλια τάλαντα· λοιπὸν ὀκτὼ δέκα λίτραι, ὀγδοήκοντα τε-
„τρακόσια τετρακισχίλια τάλαντα. In his quod reli-
„quum esse dicitur, iusto minus est: lapis autem ibi,
„ubi habetur δέκα λίτραι, labem traxit. Scribe: λοιπὸν
„ὀκτὼ δέκα ἑκατὸν λίτραι, ἓν ὀγδοήκοντα cet. Ἓν addi-
„derat iam Franzius. Ratio haec est: ex praecedente
„mense

superfuerant	13120 tal.	18 libr.
addita ἐσόδῳ	92 „	60 „
efficiuntur	13212 „	78 „
deme ἔξοδον	8730 „	80 „
relinquuntur	4481 „	118 „

„Accedimus nunc ad rationes Quaestorum in ea-
„dem columna propositas. Harum prima pars, quae

„ad mensem Apellaeum priorem pertinet, examinari nequit, quod, quantum fuerit ex proximo superiore mense reliquum, non constat. Secundae partis computatio nullam habet difficultatem: nam si reliquae ex Apellaeo priore vs. 6. pecuniae addideris Apellaei posterioris ἔσοδον et dempseris ἔξοδον (vs. 12 sqq.), reperies residuum ibi scriptum 6621 tal. 15 libr. Tertio loco sequuntur haec (vs. 20 sqq.): Ταμίαις ἔσοδος πέντε πεντήκοντα λίτραι, τριάκοντα τετρακόσια δισχίλια μύρια τάλαντα· ἔξοδος ἓξ ἑβδομήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενήκοντα τετρακόσια τετρακισχίλια τάλαντα· λοιπὸν τέσσαρ[ε]ς δέκα ἑκατὸν λίτραι, ἑπτὰ πεντήκοντα πεντακόσια τετρακισχίλια μύρια τάλαντα. In his non constat ratio; residui numeros veros esse docet quarta pars, nec minus certum est residuum superioris mensis: igitur vel in ἐσόδῳ vel in ἐξόδῳ erratum est, et uno quidem, quod ad residuum huius mensis efficiendum deest, talento, quod aut addendum ἐσόδῳ aut demendum ἐξόδῳ est. Itaque aut in talentis ἐσόδου scribendum ἓν τριάκοντά, aut quod magis probamus, in ἐξόδου talentis corrigendum τρία ἐνενήκοντα; ut ratio haec sit:

residuum superioris mensis fuit	6621 tal.	15 libr.
mensis post Apellaeum II. ἔσοδος	12430 „	55 „
unde efficiuntur	19051 „	70 „
hinc dempta ἐξόδῳ	4439 „	76 „
erunt residua	14557 „	114 „

„Denique quarta pars, mense Carnio, haec est (vs. 29 sqq.): Ταμίαις ἔσοδος μία ἑκατὸν λίτραι, ἓξ δέκα διακόσια ἑπτακισχίλια δισμύρια τάλαντα· ἔξοδος πέντε ἐνενήκοντα λίτραι, ἓξ ἴκοσι [ὀκτακισχίλια τρισμύρια τάλαντα]· λοιπὸν ὀκτὼ τεσσαράκοντα ἑπτακόσια τρισχίλια τάλαντα. Constat ratio:

residuum superioris mensis fuit	14557 tal.	114 libr.
adde ἔσοδον mensis Carnii	27216 „	101 „
efficiuntur	41774 „	95 „
hinc dempta ἐξόδῳ	38026 „	95 „
relinquuntur	3748 „	— „"

His addi potest locus Tab. IV. Col. II. ubi vs. 3. ex supplemento nostro

residuum	144 tal.	[74] libr.
mensis Euclei (vs. 9.) ἔσοδος	15775 „	83 „
efficiuntur	15920 „	37 „
hinc dempta ἐξόδῳ (vss. 10. 11.)	4778 „	76 „
relinquuntur	1141 „	81 „

Rationes exponuntur sollemni collocatione librarum et talentorum, praemisso numero minore, ut in versu Simonideo (Schneidewin Fragm. 196.): ἓξ ἑκατὸν λιτρᾶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων; de quo more Siciliensium monuit etiam Boeckhius (Disquisitt. metrol. p. 295.). Conf. n. 5641. Pecuniae quam in rem expensae sint in superstitibus tabulis semel indicatur (Tab. IV. Col. II. vss. 12. 13.). Tabulas I. II. quae ad annum novum pertinent, primum paulo accuratius et diligentius compositas fuisse, quam reliquas, supra monuimus. In his igitur memorabile est, quod quovis mense recensentur magistratuum superioris anni residua, deinde quod ex summis residuis aut superioris aut novi anni pars occupatur et rursum redditur a Pausania quodam (ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανία cet.); cui quum negotium sit cum tribus simul magistratibus rationes reddentibus, videri potest fuisse trapezita. Similiter ex summis residuis apud Quaestores superioris anni partem asservare solet alius homo Zoticus, cuius formula haec est: ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικοῦ cet. Vox ἀνδοκεία ab ἀναδοχή facta est; atque ἐν ἀνδοκείᾳ redit etiam in simili tabula rationum n. 5641. Lat. I. vs. 70. Videtur utique et hoc referri ad institutum aliquod, quo fenori dantur pecuniae residuae. Sed qua potissimum re differat ἀνδοκεία ab ἐπιμονᾷ, non liquet. His praemissis rationes Hieromnemonum, Quaestorum, σιτοφυλάκων (Tab. I.) singillatim considerabimus.

I. Rationes Hieromnemonum.

a) Residua apud Hieromnemones superioris anni:

mense I.	14110 tal.	94 libr.	inde	apud	Pausaniam	480 tal.	80 libr.
„ II.	14110 „	94 „	„	„	„	484 „	80 „
„ III.	15626 „	14 „					

Proinde summa 480 tal. 80 libr. primo mense apud Pausaniam deposita et secundo mense quattuor talentis adaucta interiecto tempore in sumptus a certis magistratibus faciundos erogata erat. Summa residua apud eosdem Hieromnemones memoratur etiam Tab. II. Col. I. vs. 25 sq. ubi paulum imminuta videtur; ex quo patet diu et certe ad vergentem usque annum perdurasse residua illa. Ceterum primo loco (Col. I. vs. 11.) olim conieci τέσσαρα inserendum esse, ut Pausanias ab initio habuerit 484 tal. 80 libr. Certe Pausanias etiam in reliquis positionibus ut plurimum utroque mense aequales summas habet. Vide tamen rationes σιτοφυλάκων.

b) Rationes novi anni:

mense I.	ἔσοδος	887 tal.	40 libr.	
	ἔξοδος	349 „	40 „	
	λοιπὸν	538 „	— „	inde ap. Paus. 71 tal. 40 libr.
mense II.	ἔσοδος	2071 „	60 „	
	ἔξοδος	2000 „	20 „	
	λοιπὸν	71 „	20 „	inde ap. Paus. 71 tal. 40 libr.
mense III.	ἔσοδος	1090 „	— „	
	ἔξοδος	989 „	— „	
	λοιπὸν	101 „	— „	

Videtur Pausanias, qui ex residuo primi mensis habuit 71 tal. 40 libr., sub finem secundi mensis, quum sumptus viderentur maiores ingruere quam pro ἐσόδῳ, magistratui reddidisse ac deinceps denuo recepisse.

II. Rationes Quaestorum.

a) Residua apud Quaestores superioris anni:

mense I.	164294 tal.	88 libr.	inde ap.	Pausaniam	730 tal.	— libr.
			„ „	Zoticum	1666 „	80 „
mense II.	164294 „	88 „	„ „	Pausaniam	730 „	— „
			„ „	Zoticum	1660 „	80 „
mense III.	158631 „	48 „	„ „	Zoticum	1660 „	80 „

Hinc interiecto tempore in alios usus conversa sunt

5663 tal. 40 libr. in quibus etiam summa, ut videtur, Pausaniae credita. Ceterum, quod paulo ante annotavimus de residuis superioris anni diu asservatis Hieromnemonibus, idem valet de his Quaestorum residuis.

b) Rationes novi anni:

mense I.	ἔσοδος	7627 tal.	110 libr.	
	ἔξοδος	7384 »	70 »	
	λοιπὸν	243 »	40 »	quae cedunt Pausaniae.
mense II.	ἔσοδος	2672 »	91 »	
	ἔξοδος	2669 »	107 »	
	λοιπὸν	2 »	104 »	manet apud Pausaniam summa 243 tal. 40 libr.
mense III.	ἔσοδος	5233 »	5 »	
	ἔξοδος	4908 »	97 »	
	λοιπὸν	324 »	28 »	

Videtur etiam hoc loco summa apud Pausaniam deposita tertio mense in alium usum conversa fuisse, fortasse ad augendam ἔσοδον Quaestorum.

III. Rationes *σιτοφυλάκων*.

Hae non solum ad numeratam pecuniam (χαλκὸν) spectant, sed etiam ad fruges terrae, ex quibus nominantur legumina, *κύαμοι* et *μελίνα*. Et fabae quidem tantus usus apparet, ut apud Tauromenitanos quotidianus ac fere solus cibus fuisse videatur (cf. Mart. Pfund de antiq. ap. Italos fabae cultura ac religione dissert. inaug. Berol. 1845.). Talentum et libram aeris esse supra monuimus. Hinc formula χαλκοῦ ἔσοδος cet. vel χαλκοῦ λοιπὸν cet. (Tab. I. Col. I. vs. 29. Col. II. vs. 21. 27. Col. III. vs. 19. 24. Tab. IV. Col. I. vs. 13.), cui formulae opposita est haec: *κυάμων ἔσοδος* cet. vel *κυάμων λοιπὸν* cet. Videtur tamen semel etiam dictum esse χρημάτων pro χαλκοῦ; vide Tab. IV. Col. I. vs. 21. Conf. n. 5641. Lat. I. vs. 48. Mensura frugum medimnus est, qui continet XII *ἡμίεκτα* (vid. Boeckhius Disquisitt. metrol. p. 200 sqq.). Pro ἓξ *ἡμιέκτοις* plerumque dicitur *ἡμέδιμνος* i. e. *ἡμιμέδιμνος* (vide Phot. s. v. Didymus ap. Priscian. p. 396. ed. Krehl. Vol. II.). Praeterea eo quoque nomine multiplices sunt *σιτοφυλάκων* rationes, quod etiam *σιτωνῶν* rationes afferuntur, qui una cum *ἀγέρταις* (*σιταγέρταις*, vide n. 5774. 5775.) magistratui illi subiecti sunt. Habent autem *σιτῶναι* aedificia peculiaria, quae *σιτώνια* vocantur. *Σιτώνια* in quattuor tabulis memorantur bina ex redemptoribus dicta: *σιτώνιον Φρύνιος*, *σιτώνιον Εὐκλεῖδα*. Praeter haec duo in tabulis III. IV. etiam tertium comparet, *σιτώνιον παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων*, quod dixeris ob annonae caritatem institutum esse (conf. Vol. II. n. 2058. Col. I. vs. 71 sqq.). Alia significatione occurrit hoc vocabulum (*σιτώνιον*) in papyris Graecis ex Aegypto reportatis, ut in Britannico II. vs. 70. Postremo tab. IV. Col. I. vs. 24. Col. II. vs. 23. memorantur etiam *ἀγορανόμοι*, quorum reditus ex rebus venditis recensentur.

Singulas rationes paucis nunc percensebimus.

1) Rationes *σιτοφυλάκων* et *ἀγερτῶν* (Tab. I.).

a) Numeratae pecuniae:

α) residua apud *σιτοφύλακας* superioris anni:

mense I.	5537 tal.	14 libr.	inde ap. Pausaniam deposita sunt 700 tal.
» II.	5537 »	14 »	» » » » » 720 »
» III.	4683 »	94 »	

Hinc 853 talenta et aliquot librae interiecto tempore in usus conversa erant fortasse ad augendam ἔσοδον magistratuum quorundam.

β) rationes *σιτοφυλάκων* novi anni:

mense I.	nihil annotatur.		
» II.	ἔσοδος	1066 tal.	80 libr.
	ἔξοδος	1066 »	80 »
» III.	ἔσοδος	1702 »	80 »
	ἔξοδος	1702 »	80 »

Reliqui loci, in quibus rationum numerati mentio est (Tab. II. III. IV.), mutili sunt.

b) Rationes frugum:

α) residua apud *σιτοφύλακας* et *ἀγέρτας* superioris anni:

mense I.	*κυάμων*	480 *μέδ.*	3 *ἡμίεκτα*
	μελίνας	11 »	6 »
	apud *ἀγέρτ. κυάμων*	18 »	
mense II.	*κυάμων*	480 »	3 »
	μελίνας	11 »	6 »
	apud *ἀγέρτ. κυάμων*	18 »	
mense III.	*κυάμων*	480 »	3 »
	μελίνας	11 »	6 »
	apud *ἀγέρτ. κυάμων*	18 »	

Horum igitur residuorum per tres primos anni menses usus nullus erat.

β) rationes *σιτοφυλάκων* novi anni:

mense I. *κυάμων*	ἔσοδος	768 *μέδ.*	11 *ἡμίεκτα*
	ἔξοδος	— »	7 »
	λοιπὸν	768 »	4 »
mense II.	ἔξοδος	200 »	7 »
	λοιπὸν	567 »	9 »
mense III.	ἔξοδος	352 »	7 »
	λοιπὸν	215 »	2 »

Paucos locos, in quibus rationes frugum variant, suppeditant tabulae III. IV. Sic Tab. III. Col. II. vs. 9 sqq. habetur

ἔξοδος	4000 *μέδ.*	4 *ἡμίεκτα*
λοιπὸν	9 »	6 »

Hinc residua mensibus proxime praecedentibus, ubi formula saepius redit: *λοιπὸν τὸ ἴσον*, fuerunt

4009 *μέδ.* 10 *ἡμίεκτα*.

Rationes Tab. IV. Col. I. vss. 14. 15. 16. mutilae sunt, et praeterea residua ibi vitium contraxisse videntur, atque haud scio an fuerit λοι]πὸν [ἓξ] *ἡμίεκτα*, [*ἑπτὰ τεσσαράκοντα δι*]*ακόσιοι* [*χίλιοι μέδιμνοι*; quo posito ratio constat:

residuum	1247 *μέδ.*	6 *ἡμίεκτα*	
hinc mense insequente (Col. II. vs. 6 sq.) dempta ἐξόδῳ	239 »	11 »	
λοιπὸν	1007 »	7 »	
his accessit mense insequente (vs. 17.) ἔσοδος	380 »		
efficiuntur	1387 »	7. »	
hinc dempta ἐξόδῳ	123 »	10 »	
λοιπὸν	1263 »	9 »	

2) Rationes *σιτωνῶν* (Tab. I.):

a) *ἐν σιτωνίῳ Φρύνιος*:

mense I.	*ἔςοδος*	1971 tal. 80 libr.	
	ἔξοδος	1971 » 80 »	
	λοιπὸν	1911 » 53 »	

quae manifesto ex fine anni superioris residua erant.

mense II.	residua	1911 tal. 53 libr.
	hinc dempta *ἐξόδῳ*	1000 »
	λοιπὸν	911 » 53 »
mense III.	*λοιπὸν*	911 » 53 »

quae nunc dicuntur deposita apud *σιτώνας* anni cuiusdam superioris.

b) *ἐν σιτωνίῳ Εὐκλείδα*:

mense I.	residuum ex anno superiore	3695 tal. 40 libr.
mense II.	*ἔξοδος*	2379 »
	λοιπὸν	1316 » 40 »
mense III.	*λοιπὸν*	1316 » 40 »

In tab. III. et IV. ubi accedit tertium *σιτώνιον παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων*, non memorantur nisi residua, quae accuratissime recensentur mense Eucleo (Tab. IV. Col. II. fin.); unde novum argumentum peti potest quo confirmetur quod supra diximus tabulam hanc ad extremum annum pertinere. Ceterum *σιτωνίων Φρύνιος* et *Εὐκλείδα* residua eadem etiam tertio a fine mense (Col. I. vss. 17-20.) perscripta fuisse videntur. Ibidem inter rationes *σιτωνίου Εὐκλείδα* et *παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων* inserta verba obscuriora sunt *ἀρ]γύρωμα τοῖς ἀγέρταις τριάκον[τα* - - - de quibus abstineo coniectura.

In verbis pauca sufficiunt. Ut mittam formas heteroclitas *Ἱερομναμόνοις* et *Σιτοφυλάκοις* (conf. Ahrens de dial. Dor. p. 231.), notabiliora sunt sigla personis apposita. Talia praesertim magistratibus singulis mensibus praepositis adhaerent, ut *Λυκίσκος Λυκίσκου* ACIN (Tab. I. Col. I. vs. 2.), *Ἀμμώνιος Σαραπίωνος* ΑΡЄΘ (Tab. III. Col. I. vs. 1. et Tab. IV. Col. II. vs. 9. ubi eaedem personae; idem siglum semper additum est Pausaniae Tab. I. Col. I. vss. 6. 10. 17. 22. 31. Col. II. vss. 5. 10. 14. 18. 30.); *Λυσίας Λυσία* ΠΑΛ (Tab. III. Col. I. vs. 17.); *Σωτέλης Σωτέλεος* ΠΑΡ (Tab. III. Col. I. vs. 26. conf. Col. II. vs. 13.); *ὁ δεῖνα* - -] *στίωνος* CΠΑΡ (Tab. IV. Col. I. vs. 3.); *ὁ δεῖνα Ὀλύμ]πιος* ΤΑΥ (Tab. IV. Col. II. vs. 1.). Praeterea *Ζωτικὸς Εὐβουλίδα* ACCIT (Tab. I. Col. I. vs. 23. Col. II. vs. 20. tertio loco Col. III. vs. 17. omissum est). Denique siglum Tab. I. Col. II. vs. 1. extr. in lacuna interiit, et Col. III. vs. 4. mutilum videtur, ubi AK. His igitur siglis denominationes ex pagis aut phratriis (cf. ad n. 5468.) contineri dubium non est. Ad ΑΡЄΘ in proclivi est coniicere *Ἀρεθ(ούσιος)*, non quo de celebri fonte Syracusarum cogitandum sit, sed quod nomen *Ἀρέθουσα* etiam pago convenire potuerit (cf. Luynes Études numism. p. 16.). Similia sigla habes etiam in tabula gymnasii Tauromenitani n. 5641. ubi Lat. I. vs. 42. extat ipsum nostrum ACCIT, quod paulo ante enotavimus.

5641.

Tauromenii, in ecclesia S. Petri reperta pila marmorea tribus lateribus inscripta, quae Castelli temporibus asservabatur in aedibus Marci Spucches Ducis Sancti Stephani. Inscriptionem ex schedis Dorvillii edidit Petrus Burmannus ad calcem Siculorum Dorvillii p. 526. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. VIII. p. 93 sqq. n. 6. cum Lat. interpret. et notis. Vidit hanc tabulam Odofr. Müllerus in Palatio Pelarini.

Lat. I.

Deest initium.

ΤЄCCΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΟΔΟΣΤΟΙCΟΝ
ΕΠΙ ΔΑΜΑΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΡΙCΤΟ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΕΥΚΛΕΙΔΑC ΔΩ Δ
ΝΙΚΟCΤΡΑΤΟC ΑΤΑ ΝΧ
ΕΛΑΙΟΥ ΤΕ
ΕΝΝΕΑΤΑΛΝΤΑΔΙΑΚΟΣΙ
ΜΗΝ
ΑΓΩΝΕCΕΙCΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΟΣ ΤΟΥ ΖΩΠΥΡΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΦΙΛΩΝΙΔΑC ΗΝΟC ΑC
ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟC ΦΙΛ Κ
ΕΛΑΙΟΥΔΥΟΠΡΟΧΟΙΣ
ΕΚΑΤΟΝΚΑΔΟΥΣ Μ
ΑΓΩΝΕCΕΙCΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ Ζ ΤΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΟCΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ

ΙΟC ΘΕΟΔΩΡΟΥ Α
ΕΛΑΙΟΥ ΗΜΙΚΑΔΙΟΝ
ΔΙΑΚΟΣΙΟΙΚΑΔΟΙ
ΑΓΩΝΕC ЄΙC ΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ ΤΕ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΟC
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΠΕ ΚΡΑΤΕC ΑΓ
Α C ΑΡΙCΤΟΚΡΑΤΕΟC ΠΑΝ
ΕCΟΔΟCΤΕCCΑΡΕCΑΙΤΙΑΔΥΟΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ
ΧΙΛΙΑΕΝΝΕΑΜΥΡΙΑΕΞΟΔΟCΜΙΑΕΞΗΚΟΝΤΑ
ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟΣΙΑΕΝΑΚΙΣΧΙΛΙΑΤΕΤΡΑΚΙCΜΥΡΙΑ
ЄΝ ΑΔΙCΧΙΛΙΑ CΜΥΡΙΑ ΛΟΙΠΟΝ
ΚΟΝΤΑ Α Α ΕΚΑΤΟΝΠΕΝΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΕCCΑΡ
ΕΛΑΙΟΥ ΚΟΝΤΑ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΟΙΚΑΔΟΙΕΞΟΔΟC
CΙΟΙΚΑΔΟΙΤΟΥΤΟ
C ΟΚΤΩΔΕΚΑΔΙΑΚΟΣΙΟΙΚΑΔΟΙΛΟΙΠΟΝΤΡΙΜΕ
ΔΕΚΑ ΚΑΔΟΙ
ΑΓΩΝΕC ΠΕΝΤΕΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ ΝΙΚΟCΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ ΔΕΞ
ΦΡΥΝΙC ΟΛΥΜΠΙΟC ΑΣΣΙΤ
ΕCΟΔΟC ΕΠΤΑ ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΑΙΤΙΑ ΕΞ Κ Σ
ΔΙΣΧΙΛΙΑΕΞΑΚΙCΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟC
ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΑΙΤΙΑΙΤΡΙΑΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤΡΕΙCΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ
ΑΙΤΙΑΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟΣΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΚΑΙΧΡΗΜΑΤΑΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΟΝΕΞΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ
ΑΙΤΙΑΙΔΥΟΤΡΙΑΚΟΣΙΑΧΙΛΙΑΔΙCΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟ
ΕCΤΟΝΑΓΩΝΑΚΑΙΤΟΝΔΕΙΠΝΟΝΔΥΟ
ΚΟΝΤΑΟΚΤΑΚΟΣΙΑΤΡΙCΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΚΕ ΤΕCCΑΡΕCΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΑΙΤΙΑΙΤΕCCΑΡ
ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑΕΠΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
ΕΛΑΙΟΥΕCΟΔΟC Τ ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ
ΕΞΟΔΟCΤΟΙCΟΝ
ΕΠΙ ΦΙΛΙCΤΟΥ ΤΟΥ ΙΠΠΩΝΟC
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΔΑΜΑΤΡΙΟC ΦΙΛΩΝΟC ΠΕΛ
ΕΥΚΛΕΙΔΑCΝΥΜΦΟΔΩΡΟΙΝ
ΕCΟΔΟCΟΚΤΩΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΑΙΤΙΑΙΤΕCCΑΡΕC
ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑΕΞΑΚΙCΚΙΛΙΑΠΕΝΤΑΚΙCΜΥΡΙΑ
ΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟCΔΥΟΤΕCCΑΡΑΚΟΝΤΑΑΙΤΙΑΙ
ΔΥΟΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΤΕΤΡΑΚΟCΙΑΤΡΙCΜΥΡΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΔΥΟΔΕΚΑΕΚΑΤΟΝΑΙΤΙΑΙΠΕΝ
ΤΕΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΝΑΚΟCΙΑΤΕΤΡΑΚΙCΧΙΛΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑΚΑΙΧΡΗΜΑΤΑΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΟΝ
CΕΡΕCΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΑΙΤΙΑΙΕΞΔΕΚΑ
ΔΙCΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΕC
ΤΟΝΑΓΩΝΑΚΑΙΤΟΔΕΙΠΝΟΝΔΥΟΕΞΑΚΟΣΙΑ
ΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΩΑΝΔΟΚΕΙΝ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΑΙΤΙΑΙΤΕCCΑΡΑΔΕ
ΑΚΟCΙΑΕΠΤΑΚΙCΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑΤΑ
ΛΑΝΤΑ
ΕCΟΔΟCΕΠΤΑΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΚΑΔ
ΟΙΕΞΟΔΟCΤΟΙCΟΝ
ΕΠΙ ΕΥΔΟΞΟΥ ΤΟΥ ΣΩΣΙΟΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣΦΡΥΝΙΟCΑΜ
ΦΡΥΝΙCΦΙΛΙΣΤΙΩΝΟCΣΠ

ΕϹΟΔΟϹΕΠΤΑΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΑΙΤΙΑΙΠΕΝΤΕ
ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟϹΙΑΕΝΑΚΙϹΧΙΛΙΑΠΕΝΤΑ
ΚΙΣΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟϹΤΡЄΙϹΕΒΔΟ
ΜΗΚΟΝΤΑΑΙΤΙΑΙΠЄΝΤΕΔΕΚΑΠΕΝΤΑΚΙϹΧΙ
ΛΙΑΤΡΙϹΜΥΡΙΑΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΠΕΝΤΕ
ΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑ ΕΠΤΑΔΕΚΑ
ΔΙϹΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ \ ΧΡΗΜΑΤΑΔΑΝΕΙΖΟΜΕ
ΝΟΝΕΝ
ΑΚΟΣΙΑΧΙΛΙΑ
ΕϹΤΟΝΑΓΩΝΑΚΑΙ Ν
ΑΙΤΙΑΙΕ ΚΟΝΤΑ ΧΙ
ΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ ΧΡΗ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ
ΙΑΕΠΤΑΚΙϹΧΙΛΙΑ
ΕΛΑΙΟΥΕϹΟΔΟϹΗΜΙΚΑΔΙΟΝΕΞ
ΕΞΟΔΟϹΤΟΙϹΟΝ
ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΟΠΟΛΙΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΔΑΜΟΥ

Lat. II.

In dextero marmoris latere haec tantum legi potuerunt:

ΣΣ
ΠΟΧΕΠ
ΕΝΔΕΚΑΚΑΔΟΥϹ
ΚΟΝΤΑΚΑΔΟΙ
ΞΔΕΚΑ

Lat. III.

Deest initium.

ΕΥΞΕΝΟϹ
ΔΑΜΑΤΡΙΟϹ ΡΟΔΩΡΟΥ
ΕΛΑΙΟΥΤΡΕΙϹΠΡΟΧΟΙΕ
ΔΙΑΚΟΣΙΟΙΚΑΔΟΙ
ΑΓΩΝΕϹΤΕΣΣΑΡΕϹΕΙΚΟΣΙ
ΕΠΙ ΔΕΙΝΙΑ ΤΟΥ ΕΛΩΡΙΟϹ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΝΥΜΦΟΔΩΡΟϹΕΥΚΛΕΙΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟϹΛΕΟΝΤΟϹ
ΕΛΑΙΟΥΤΕϹϹΑΡΕϹΠΡΟΧ
ΔΙΑΚΟϹΙΟΙΚΑΔΟΙΣΥΝ
ΝΕϹΞΥΤΑΓΩΤΙΜΩ
ΤΕϹϹΑΡΕϹΕΙΚΟΣΙ

Hic spatium decem versuum vacuum.

ΕΠΙ ΗΡΑΚΛΗΤΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΑΘΑΝΙΟϹ
ΠΙΟϹ
ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ Ν
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΩΧ ΑΡΡΙΠΠΟΥ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΣΠΕΝΤΕΜΕΤΡΑ
ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ
ΚΟΣΙΟΙΚΑΔΟΙΣΥΝΕ
ΑΓΩΝΕϹΟΚΤΩΕΙΚΟΣΙ

Hic aliud vacuum decem versuum.

ΕΠΙ ΜΑΧΟΥ ΤΟΥ
ΑΣΙΟΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΑΓΑΘΑΡΧΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΤΕΣΣΑΡΕΣΠΡΟΧΟΙ
ΕΜΕΝΚΑΔΟΙ
ΜΩ

Latus I.

[Ἐπὶ τοῦ δεῖνος τοῦ δεῖνος
γυμνασίαρχοι
ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος,
ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος.]
Ἐλαίου ἔσοδος - - -] τεσσαράκοντα [κάδοι·
ἔξ]οδος τὸ ἴσον.
Ἐπὶ Δαματρίου τοῦ Ἀριστο - -
γυμνασίαρχοι
Εὐκλείδας - - δώ[ρου] Δ[εξ.
Νικόστρατος Ἀ[γ]α - - - - -
Ἐλαίου τέ[σσαρες πρόχοι?
ἐννέα τ[ριάκο]ντα διακόσι[οι κάδοι
σὺν ἐπαγωγίμῳ.]
ἀγῶνες εἷς τεσσαράκοντα.
Ἐπὶ Ἀριστοκράτεος τοῦ Ζωπύρου
γυμνασίαρχοι
Φιλωνίδας [Ζήνω]νος? Ἀσ[σιτ.
Ἀρτεμίδωρος Φιλ[ο]κ[ράτους? - -
Ἐλαίου δύο πρόχοι,
ἑκατὸν κάδο[ι] σ[ὺν ἐπαγωγίμῳ.
ἀγῶνες εἷς τεσσαράκοντα.
Ἐπὶ Ξ[ένωνος?] τοῦ - - -
γυμνασίαρχοι
- - - ος Νυμφοδώρου - -
- - ιος Θεοδώρου Ἀ - -
Ἐλαίου ἡμικάδιον,
διακόσιοι κάδοι.
ἀγῶνες εἷς τεσσαράκοντα.
Ἐπὶ - - τε[ος] τοῦ Ἱπποκράτεος
γυμνασίαρχοι
- - - Πε[ισι]κράτε[ος] Ἀ - -
- - ας Ἀριστοκράτεος Παν.
Ἔσοδος τέσσαρες [λ]ίτ[ρ]α[ι], δύο ἐνενήκοντα τετρακόσια [ἑξακις-
χίλια ἐν[ακις]μύρια [τάλαντα]· ἔξοδος μία ἑξήκοντα [λίτραι,
ἑβδομήκοντα τριακόσια ἐνακισχίλια τετρακισμύρια
καὶ] ἕν[δεκ]α δισχίλια [δι]σμύρια [τάλαντα]· λοιπὸν
τρεῖς ἑξή]κοντα [λίτραι, δέκα] ἑκατὸν πεντακισχίλια
δισμύρια τάλαντα].
Ἐλαίου [ἔσοδος τριά]κοντα τετρακόσιοι κάδοι· ἔξοδος [ἑπτὰ δέκα
τετρακό]σιοι κάδοι· τούτο[υ εἰς τοὺς ἀγῶ-
να]ς ὀκτὼ δέκα διακόσιοι κάδοι· λοιπὸν τρ[εῖς
δέκα κάδοι.
ἀγῶνες πέντε τριάκοντα.
Ἐπὶ Νικοστράτου τοῦ Φίλωνος
γυμνασίαρχοι
Ἀνδρόμαχος Ἀπολλωνίδα Δεξ.
Φρῦνις Ὀλύμπιος Ἀσσιτ.

Ἔσοδος ἑπτὰ ἑξήκοντα [λ]ίτ[ρ]α[ι], ἓξ [εἴ]κ[ο]σ[ι ἑξακόσια
δισχίλια ἑξακισμύρια τάλαντα· ἔξοδος [ὀκτὼ
ἑβδομήκοντα [λ]ίτ[ρ]αι, τρία ἑβδομήκοντα [τετρακισμύρια
τάλαντα· λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα
λ]ίτ[ρ]α[ι], πεντήκοντα διακόσια χίλια τάλαντα,
καὶ χρήματα δανειζόμεν[α] ἓξ πεντήκοντα
λ]ίτ[ρ]αι, δύο τριακόσια χίλια δισμύρια τάλαντα· τούτο[υ
ἐς τὸν ἀγῶνα καὶ τὸ δεῖπνον δύο - - -
κοντα ὀκτακόσια τρισχίλια τάλαντα, [καὶ ἐν ἀνδο-
κε[ία] τέσσαρες πεντήκοντα [λ]ίτ[ρ]αι, τέσσαρ[α
τετρακόσια ἑπτακισχίλια μύρια τάλαντα.
Ἐλαίου ἔσοδος τ[ρεῖς] ἐνενήκοντα [κάδοι,
ἔξοδος τὸ ἴσον.
Ἐπὶ Φιλίστου τοῦ Ἵππωνος
γυμνασίαρχοι
Δαμάτριος Φίλωνος Πελ.
Εὐκλείδας Νυμφοδώρο[υ - -
Ἔσοδος ὀκτὼ ὀγδοήκοντα [λ]ίτ[ρ]αι, τέσσαρ[α
τετρακόσια ἑξακισ[χ]ίλια πεντακισμύρια
τάλαντα· ἔξοδος δύο τεσσαράκοντα [λ]ίτ[ρ]αι,
δύο πεντήκοντα τετρακόσια τρισμύρια τά-
λαντα· λοιπὸν δύο δέκα ἑκατὸν [λ]ίτ[ρ]αι, πέν-
τε τριάκοντα ἐνακόσια τετρακισχίλια τά-
λαντα, καὶ χρήματα δανειζόμεν[α τέσ-
σ[α]ρες πεντήκοντα [λ]ίτ[ρ]αι, ἓξ δέκα
χίλια] δισμύρια τάλαντα. τούτου ἐς
τὸν ἀγῶνα καὶ τὸ δεῖπνον δύο ἑξακόσια
χί]λια τάλαντα καὶ [ἐν] ἀνδοκεί[α τέσσαρες
πεντήκοντα [λ]ίτ[ρ]αι, τέσσαρα [τ]ε[τρ-
ακόσια ἑπτακισχίλια μύρια τά-
λαντα. [Ἐλαίου
ἔσοδος ἑπτὰ ἑβδομήκοντα κάδ-
οι· ἔξοδος τὸ ἴσον.
Ἐπὶ Εὐδόξου τοῦ Σώσιος
γυμνασίαρχοι
Ἀπολλόδωρος Φρύνιος Ἀμ.
Φρῦνις Φιλιστίωνος Σπ.
Ἔσοδος ἑπτὰ ἑβδομήκοντα [λ]ίτ[ρ]αι, πέντε
ὀγδοήκοντα διακόσια ἐνακισχίλια πεντα-
κισμύρια τάλαντα· ἔξοδος τρεῖς ἑβδο-
μήκοντα [λ]ίτ[ρ]αι, πέντε δέκα πεντακισχί-
λια τρισμύρια τάλαντα· λοιπὸν πέντε
τεσσαράκοντα [λίτραι], ἑπτὰ δέκα [ἑξακόσια
δισχίλια τάλαντα, [καὶ] χρήματα δανειζόμε-
ν[α] ἐν[νέα ἑβδομήκοντα λίτραι, δύο πεντήκοντα
ἑξ]ακόσια χίλια [δισμύρια τάλαντα· τούτου
ἐς τὸν ἀγῶνα καὶ [τὸ δεῖπ]ν[ον - - - -
λ]ίτ[ρ]αι, ἑ - - [ή]κοντα - - - χί-

λια τάλαντα [καὶ ἐν ἀνδοκείᾳ τέσσαρες
πεντήκοντα [λίτραι, τέσσαρα τετρα-
κόσ]ια ἑπτακισχίλια [μύρια τάλαντα.
Ἐλαίου ἔσοδος ἡμικάδιον ἑξ[ήκοντα κάδοι]·
ἔξοδος τὸ ἴσον.
Ἐπὶ Ἀριστοπόλιος τοῦ Φιλοδάμου

Latus II.

[Ἐλαίου ἔσοδος - - - - - -
- - - κάδοι. τούτου ἐς τοὺς ἀγῶνας]
- - - - - - ἕνδεκα [κοτύλαι?
- - - - - - - κοντα κάδοι· [λοιπὸν
- - - - - - ἓ]ξ δέκα [κάδοι.

Latus III.

[γυμνασίαρχοι]
Εὔξενος - - - - - -
Δαμάτριος [Νυμφ]οδώρου? - -
Ἐλαίου τρεῖς πρόχοι,
διακόσιοι κάδοι.
ἀγῶνες τέσσαρες εἴκοσι.
Ἐπὶ Δεινία τοῦ Ἑλώριος
γυμνασίαρχοι
Νυμφόδωρος Εὐκλείδα - -
Θεόδωρος [Λ]έοντος - -
Ἐλαίου τέσσαρες πρόχ[οι,
διακόσιοι κάδοι σὺν
ἐπ]αγω[γ]ίμῳ.
ἀγῶ]νες τέσσαρες εἴκοσι.
- - - - - -
Ἐπὶ Ἡρακλήτου τοῦ Διονυσίου
γυμνασίαρχοι
ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος - -]άν[ε]ος - -
ὁ δεῖνα Ὀλύμ]πιος - -
Ἐλαίου] ὀγδοήκοντα [κάδοι.
[ἀγῶνες τόσοι καὶ τόσοι.]
Ἐπὶ [τοῦ δεῖνος τοῦ δεῖνος
γυμνασίαρχοι
- - ω[ρος Χ]α[ι]ρίππου - -
ὁ δεῖνα] Ἀπολλοδώρου - -
Ἐλαίου] πέντε - - - -
ἐνενήκοντα
δια]κόσιοι κάδοι σὺν ἐ[παγωγίμῳ.
ἀγῶνες ὀκτὼ εἴκοσι.
Ἐπὶ [Ἀλεξι]μάχου? τοῦ
- - σιος
γυμνασίαρχοι
ὁ δεῖνα] Ἀγαθάρχου - -
ὁ δεῖνα] Διονυσίου - -
Ἐλαίου] τέσσαρες πρόχοι,
ἑ[κατὸ]ν κάδοι [σὺν
ἐπαγωγί]μῳ.
[ἀγῶνές τόσοι καὶ τόσοι]

Titulus hic et qui sequitur n. 5642. catalogi sunt ad gymnasium Tauromenitanum pertinentes. Recensentur ibi gymnasiarchae annui, addito plerumque numero certaminum, quae quoque anno edita sunt, et quanta fuerit copia insumpta olei, insertis aliquoties etiam rationibus pecuniarum et olei. Unde hos titulos rationaria appellavit Castellus. De aetate horum titulorum idem valet, quod de rationibus trium magistratuum Tauromenitanorum n. 5640. monuimus. Lat. III. videri potest continuationem contineri eorum, quae Lat. I. extr. scripta sunt; id quod monuit etiam Burmannus. Anni designantur ex archontibus, ut n. 5640. Gymnasiarchae quotannis bini sunt, ut in titulo Netensi n. 5466. Horum nominibus hinc inde addita sigla sunt, quibus denotari aut pagus aut tribus videtur, ut n. 5640. Ex his siglis quod Lat. I. vs. 42. ACCIT est, idem extat etiam n. 5640. Tab. I. Col. I. vs. 23. Col. II. vs. 20. Et fortasse quod ibidem Tab. IV. Col. I. vs. 3. habetur ΣΠΑΡ, idem subest litteris ΣΠ n. 5641. Lat. I. vs. 79. Nova sunt in nostro titulo Lat. I. vs. 78. AM, vs. 41. ΔΕΞ, vs. 58. ΠΕΛ, vs. 28. ΠΑΝ, nisi hoc ultimum aequiparandum est ei quod n. 5640. Tab. III. Col. I. vs. 17. effertur ΠΑΛ. Ceterum similia sigla aut mutila sunt aut exciderunt Lat. I. vs. 5. 6. 14. 20. 21. 27. 59.; exciderunt haud dubie etiam in Lat. III. neque in titulo n. 5642. vestigium talium siglorum apparet. Burmannus ex coniectura Schraderi censuit his siglis latere cognomina virorum; quod difficilius creditu. Certe cognomina oportuit scribi integra (conf. n. 5595.). In nominibus mutilis non eandem industriam exercebimus, quam praestitit Burmannus. Quivis enim videt exempli causa Lat. I. vs. 3. coniici posse Ἀριστομάχου, Ἀριστοδάμου, Ἀριστονίκου, Ἀριστοπόλιος vel adeo Ἀρίστωνος; vs. 5. posse Νυμφοδώρου (conf. vs. 59. Lat. III. vs. 8.), posse Ἀπολλοδώρου vel alia; vs. 6. Ἀγα[θάρχου (cf. n. 5466.). Nec maiore fortasse spe veri inveniendi Lat. III. vs. 2. Dorvillius Ἡροδώρου proposuit, Burmannus Θεοδώρου, quam nos Νυμφοδώρου. Lat. I. vs. 25. Burmannus proponit Ἀρ]τέ[μωνος. Quod nos dedimus, probabilius videtur. Lat. III. vs. 9. Λέοντος correxit etiam Dorvillius. Ibid. vs. 17. Ὀλύμπιος recte coniecit Burmannus. Vs. 27. idem proposuit Ἀνδρομάχου τοῦ Σώσιος. N. 5642. vss. 3. 4. Burmannus Ἀρτεμίας Εὐμενίδα, Ἀπολλόδωρος Φρύνιος putat fuisse, ut vss. 49. 50. nescio pro iure, licet Ἀπολλόδωρος Φρύνιος sit etiam n. 5641. Lat. I. vs. 78. gymnasiarcha; vs. 24. Ζωπύρου vel Ζωΐλου proposuit Dorvillius; archontis nomen Burmannus putavit esse Χαιρεδάμου, quod sequitur ἐπὶ Ζωπύρου τοῦ Χαιρεδάμου; sed ob id ipsum non illud crediderim. Similiter Burmannus hariolatur in reliquis, quod vs. 56. Ἀλέξανδρος Ξένωνος, ideo ratus vs. 16. suppleri posse ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Ξένωνος, et vs. 1. ἐπὶ Ἀγαθάρχου τοῦ Νικοστράτου, quod n. 5641. Lat. I. vs. 6. videatur Νικόστρατος Ἀγαθάρχου esse; denique ibid. vs. 18. ἐπὶ Ζωπύρου τοῦ Ἀριστοκράτεος, cuius pater vs. 11. praecessisset. Probabilius erit, Aristopolin archontem n. 5641. Lat. I. extr. patrem esse Φιλοδάμου, qui n. 5642. vs. 35. gymnasiarcha est. N. 5642. vs. 39. Ἀρχία coniecit Dorvillius, dubitanter; ac sane etiam aliter existimari potest de hoc loco, si lectionem Muratorii sequare; quam respiciens Burmannus coniecit Ἀρχα[γάθου, non sine specie probabilitatis, quum Dorvillius contendat ΑΡΧΑ esse in lapide.

De talento Siciliensi eiusque libra et de sollemni collocatione numerorum satis dictum est ad

n. 5640. Librae nomen ubicunque legitur in hoc titulo depravatum erat; vidit tamen iam Schraderus, cuius coniecturam affert Burmannus, ubique ΛΙΤΡΑΙ pro ΑΙΤΙΑΙ aut ΑΙΤΙΑ legendum esse. Tituli nostri n. 5641. Lat. I. rationes recensentur octo annorum, in quibus sunt quattuor annorum rationes pecuniariae. Ex his tertiam positionem, quae est vss. 60-68. olim tractavit feliciterque restituit Müllerus Dor. T. II. p. 217. (conf. Boeckhius Disquisitt. metrolog. p. 295.). Restituimus nunc etiam reliquas.

Sunt autem quattuor positiones hae:

I.	vs. 29 sqq.	ἔσοδος	96492 tal.	4 libr.
		ἔξοδος	49370 »	61 »
		item	22011 »	
		λοιπὸν	25110 »	63 »
		habes	96492 »	4 »
II.	vs. 43 sqq.	ἔσοδος	62626 tal.	67 libr.
		ἔξοδος	40073 »	78 »
		λοιπὸν	1250 »	53 »
		δανειζόμενα	21302 »	56 »
		habes	62626 »	67 »
III.	vs. 60 sqq.	ἔσοδος	56404 tal.	88 libr.
		ἔξοδος	30452 »	42 »
		λοιπὸν	4935 »	112 »
		δανειζόμενα	21016 »	54 »
		habes	56404 »	88 »
IV.	vs. 80 sqq.	ἔσοδος	59285 tal.	77 libr.
		ἔξοδος	35015 »	73 »
		λοιπὸν	2617 »	45 »
		δανειζόμενα	21652 »	79 »
		habes	59285 »	77 »

Primo loco post ἔξοδον quae vs. 32. recensentur 22011 talenta quo conversa fuerint, non liquet. Certe quod coniecit Burmannus intercidisse ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΟΝ, quae formula in reliquis positionibus occurrit, vel propterea difficile est probare, quod haec formula sequi solet post mentionem residui, non ante. Tertio loco vs. 68. χίλια addidit iam Burmannus. Ibidem ex residuis et δανειζομένοις pars dicitur insumpta certamini epulisque, pars esse ἐν ἀνδοκείᾳ (vs. 70.) posita. Hinc eandem formulam reposuimus etiam secundo loco vss. 51. 52. ubi vocis ἀνδοκείᾳ extat vestigium ΚΕ; atque etiam quarto loco vs. 91. fuisse ubi corrupte ΧΡΗ, in quo χρήματα latere frustra coniecit Burmannus, probabile reddunt numeri superstites summae ἐν ἀνδοκείᾳ positae, quae omnibus tribus locis videtur eadem fuisse (17404 tal. 54 libr.). Summa certaminibus epulisque impensa omnibus tribus locis mutila est. Quarto loco vs. 88. δισμύρια τάλαντα addendum vidit Schraderus apud Burmannum. Et ne quid reliqui faciamus, vs. 86. καί, et vs. 89. τὸ δεῖπνον dedit etiam Dorvillius; quod autem vs. 90. Schraderus coniecit ἑβδομήκοντα, eodem iure potest esse ἐνενήκοντα; hinc nihil explevimus. Ceterum ex huius tituli summis non minus quam ex n. 5640. confirmantur argumenta, quibus Boeckhius demonstravit Siciliensis talenti libraeque et partium eius in moneta pondera satis minuta fuisse (Disquisitt. metrolog. p. 349 sqq. p. 365 sqq. conf. Indic. lectionum in univ. Berol. semestri hiberno $18\frac{43}{44}$. habendarum p. 6 sq.).

In rationibus olei consumpti mensurae sunt κάδος, πρόχοος (πρόχους), κοτύλη. Mensuram κάδον nunc id quod μετρητήν (amphoram) esse probabile foret etiamsi id non testarentur Grammatici (vide Hesych. s. v.). Eam sequitur mensura πρόχους, quam coniicias id esse quod vulgo dicitur χοῦς; quo posito, κάδῳ duodecim πρόχοι contineri videntur; cui rationi certe nihil est quod obstet in singulis positionibus. Certe quod dicit Hesychius πρόχοος, ξέστης, μέτρον, huc referri vix potest.

Quodsi κάδος aequiparari μετρητῇ potest, sequitur κοτύλας, quarum aliquoties mentio fit n. 5642. contineri CXLIV. Ibi vs. 36. memorantur τέσσαρες κοτύλαι, totidemque, ut videtur, vs. 5.; quamquam vs. 5. possunt etiam τέσσαρες πρόχοι fuisse; sed vs. 13. ex probabili coniectura Schraderi apud Burmannum habentur viginti κοτύλαι; quod certe non absurdum videtur. Iam, si ubique fides habenda esset ei, qui transcripsit hos titulos, n. 5641. Lat. III. vs. 23. haberemus etiam aliam mensuram moduli minuti (μέτρον) in qua explicanda desudaremus. Sed scilicet lectionem ibi traditam falsam esse arbitror, locoque vocabulorum ΠΕΝΤΕΜΕΤΡΑ aut ΠΕΝΤΕΔΕΚΑ legendum esse, ut sint quindecim κοτύλαι intelligendae, aut ex ultima syllaba ΤΡΑ eruendum ΤΥΛ ac proinde reponendum ΠΕΝΤΕ[ΚΟ]ΤΥΛ[ΑΙ. Rationes olei accuratius exponuntur n. 5641. Lat. I. ubi aliquoties ἔσοδος et ἔξοδος comparet (vs. 1. 34 sq. 54 sq. 74 sq. 94 sq.). Reliquis locis omnibus et n. 5641. et n. 5642. dicitur solum ἐλαίου τόσαι καὶ τόσαι πρόχοι aut τόσαι καὶ τόσαι κοτύλαι et τόσοι καὶ τόσοι κάδοι, ubi sponte patet ἔξοδον intelligendum esse. In his igitur locis memorabilis est quae hinc inde post vocem ΚΑΔΟΙ additur formula; cuius ut luculentior fiat restitutio, singulos locos considerabimus. N. 5641. Lat. III. vs. 11. 12. habes

ΣΥΝ
ΝΕϹƵΥΤΑΓΩΤΙΜΩ

ubi primum syllaba ΝΕϹ eximenda atque in versum subsequentem detrudenda est ut residua ex voce ΑΓΩΝΕϹ. Superest igitur ΣΥΝƵΥΤΑΓΩΤΙΜΩ, in quo manifesto est ΣΥΝ[ΕΠ]ΑΓΩ[Γ]ΙΜΩ. Et hoc facile est probare ex vs. 25. ΣΥΝΕ; ex n. 5642. vs. 30. ΣΥΝΕΠΑΓΩ, vs. 45. ΣΥΝΕΠΑΓΩΝΑ i. e. ΣΥΝΕΠΑ ΓΩ[ΓΙΜ]. Hinc formula efficitur σὺν ἐπαγωγίμῳ, cuius vestigia praeterea supersunt n. 5641. Lat. I. vs. 9. 16. ubi initiale Σ reliquum est, et Lat. III. vs. 34. ubi ultima syllaba ΜΩ apparet. Hac igitur formula, quam etiam Dorvillius assecutus est, restituta, non erit cur I. M. Gesneri (Commentat. Societ. scient. Gotting. a. 1754. T. IV. p. 243 sq.) de mutila lectione ΣΥΝΕΠΑΓΩΝΑ commenta refellamus. Formula igitur ἔλαιον ἐπαγώγιμον sistit videturque significare consumptum oleum esse non solum quod ex anno praecedente superesset sed etiam quantum rediisset novo anno, ut ἐπαγώγιμον

sit *additicium*. Importatorium vertebant Burmannus et Castellus.

Postremo ἀγῶνες non ubique notantur; desunt Lat. I. post vss. 55. 75. 95. Lat. III. post vs. 18. quo extremo loco hanc omissionem vitio transcribentis tribuendam puto. Ceterum ex numero certaminum quovis anno editorum de quantitate olei iudicari non posse sponte patet. Neque enim solum in certaminibus oleo opus erat, opus erat in quotidianis exercitationibus. Mirum tamen, quod, quum diversis annis olei cadi consumerentur c, cl, cc, ccxc, est etiam ubi suffecerunt cadi xl et quod excurrit; id quod ex paucitate τῶν ἀποδυομένων εἰς τὸ γυμνάσιον explicandum videtur.

5642.

Tauromenii, in marmore quod servabatur una cum n. 5641. in aedibus Ducis Sancti Stephani; inscriptionem ex schedis Dorvillii edidit Petrus Burmannus ad calcem Siculorum Dorvillii p. 530. Murator. T. IV. p. MMXVIII. 3. ex schedis Ioannis di Giovanni canonici Panormitani, cum interpret. Lat. Ex Dorvillii Siculis repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. VIII. p. 104 sqq. n. 7. cum interpret. Lat. et notis. Disseruit de hac inscriptione I. M. Gesnerus in Comment. Acad. Scient. Gotting. a. 1754. T. IV. p. 53.

ΕΠΙ ΑΓΑ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΜΕΝ
ΦΡΥΝΙΟΣ
ΤΕϹ
ΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΑΓΩΝΕΣΟΚΤΩΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ ΖΩΙΛΟΥ ΤΟΥ
ΙϹΤΙΑΡΑΟϹ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΣΩΣΙΣ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟϹΦΙΛΟ Ο
ΕΛΑΙΟΥ ΕΙΚΟϹΙ
ΚΟΝΤΑΕΚΑΤΟΝΚΑΔΟΙ
ΑΓΩΝΕϹΟΚΤΩΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΞΕΝΩΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΞΕΝΙΟϹ ΙΔ
ΑΡΙΣΤΑΡΧΟϹ ΥΔ
ΕΛΑΙΟΥ ΚΟΤΥ
ΜΕΝ Α
ΕΚΑΤΟΝΚΑΔΟΙ
ΑΓΩΝΕϹ ΟΚΤΩ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ Ε ΤΟΥ ΖΩ
ΓΥΜΝΑϹΙΑΡΧΟΙ
ΕΡΙϹΤΕΝΗΣ
ΔΑΜΑΤΡΙΟϹ
ΕΛΑΙΟΥ
ΕΝΝΕΑΕΞΗΚΟΝΤΑ
ΚΑΔΟΙΣΥΝΕΠΑΓΩ
ΑΓΩΝΕϹ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ ΖΩΠΥΡΟΥ ΤΟΥ ΧΑΙΡΕΔΑΜΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΑΓΑΘΑΡΧΟΣΑΓΑΘΑΡΧΟΥ
ΦΙΛΟΔΑΜΟϹΑΡΙΣΤΟΠΟΛΙΟϹ
ΕΛΑΙΟΥΤΕϹϹΑΡΕϹΚΟΤΥ
ΟΚΤΩ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ ΕΚΑΤΟΝ
ΑΓΩΝΕϹ ΟΚΤΩ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ ΑΡΧΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟϹΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ
ΕΡΑΤΩΝΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΕΛΑΙΟΥ ΠΡΟΧΟΙ
ΕΠΤΑ ΔΙΑΚΟΣΙ
ΚΑΔΟΙ ΣΥΝΕΠΑΓΩΝΑ
ΑΓΩΝΕϹ ΟΚΤΩ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ ΗΡΑΚΛΗΤΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΑΡΤΕΜΙΑΣ ΕΥΜΕΝΙΔΑ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟϹΦΡΥΝΙΟϹ
ΕΛΑΙΟΥ ΕΝΝΕΑΔΙΑΚΟΣΙ
ΚΑΔΟΙ
ΑΓΩΝΕϹΕΙϹΤΕϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑ
ΕΠΙ ΓΟΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΑΘΑΡΧΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟϹ ΞΕΝΩΝΟϹ

Vs. 6. Murat. **ΤΕϹϹΕΡΑΚΟΝΤΑ.** Vs. 36. Murat. **ΕΠΙΑΡΧΑ . . . . ΤΟΥ** cet. Vs. 47. **ΤΟΥ** omittit Dorvill. habet Murat.

Ἐπὶ Ἀγα[θάρχου? τοῦ - - -
γυμνασίαρχοι
ὁ δεῖνα] - - μέν[εος,
ὁ δεῖνα] Φρύνιος.
Ἐλαίου] τέσ[σαρες κοτύλαι?
- - - τεσσαράκοντα [κάδοι.
ἀγῶνες ὀκτὼ τριάκοντα.
Ἐπὶ Ζωΐλου τοῦ
Ἱστιάρ[χ]ο[υ
γυμνασίαρχοι
Σῶσις Νυμφοδώρου,
Καλλίμαχος Φιλο[χ]ό[ρου?
Ἐλαίου εἴκοσι [κοτύλαι,
- - - κοντα ἑκατὸν κάδοι.
ἀγῶνες ὀκτὼ τριάκοντα.
Ἐπὶ - - - τοῦ Ξένων[ος
γυμνασίαρχοι
Ξένιος - - ίδ[ου,
Ἀρίσταρχος - - ύ[λου.
Ἐλαίου - - - κοτύ[λαι,
π]εν[τήκοντ]α
ἑκατὸν κάδοι.
ἀγῶνες ὀκτὼ τριάκοντα.
Ἐπὶ - - - τοῦ Ζω[πύρου?
γυμνασίαρχοι
Ἐρισ[θ]ένης [τοῦ δεῖνος,
Δαμάτριος [τοῦ δεῖνος.
Ἐλαίου - - - - - -

ἐννέα ἑξήκοντα
κάδοι σὺν ἐπαγω[γίμῳ.
ἀγῶνες τριάκοντα.
Ἐπὶ Ζωπύρου τοῦ Χαιρεδάμου
γυμνασίαρχοι
Ἀγάθαρχος Ἀγαθάρχου,
Φιλόδαμος Ἀριστοπόλιος.
Ἐλαίου τέσσαρες κοτύ[λαι,
ὀκτὼ ὀγδοήκοντα ἑκατὸν [κάδοι.
ἀγῶνες ὀκτὼ τριάκοντα.
Ἐπὶ Ἀρχα[γάθου] τοῦ Ἀρίστωνος
γυμνασίαρχοι
Ἀπολλόδωρος Ἀρτεμιδώρου,
Ἐράτων Ἀπολλοδώρου.
Ἐλαίου - - - πρόχοι,
ἑπτὰ [δέκα] διακόσι-
οι] κάδοι σὺν ἐπαγω[γίμῳ.
ἀγῶνες ὀκτὼ τριάκοντα.
Ἐπὶ Ἡρακλήτου τοῦ Ἀπολλοδώρου
γυμνασίαρχοι
Ἀρτεμίας Εὐμενίδα,
Ἀπολλόδωρος Φρίνιος.
Ἐλαίου ἐννέα διακόσι[οι
κάδοι.
ἀγῶνες εἷς τεσσαράκοντα.
Ἐπὶ Γοργία τοῦ Ἀγαθάρχου
γυμνατίαρχοι
Ἀλέξανδρος Ξένωνος,
[ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος.
Ἐλαίου τόσοι καὶ τόσοι κάδοι.
ἀγῶνες τόσοι καὶ τόσοι.]

Est catalogus ex eodem genere, ex quo est n. 5641. ubi exposuimus simul ea, quae ad hunc titulum pertinent.

5643.

Tauromenii, in columella, cui donarium superimpositum erat, ex eadem aede, ex qua sunt n. 5641. 5642.; edidit Murator. T. IV. p. MDCCCCLXXXI. 11. Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem p. 575. ex schedis Dorvillii; hinc Castellus Inscr. Cl. I. p. 1. n. 2. cum interpret. Lat. et notis. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri et ex schedis Panofkae, qui in aede Principis S. Stephani muro insertum vidit lapidem.

ΘΕΑΙΣ
ΑΓΝΑΙΣ
ΧΑΡΙΣΤΗ
ΡΙΟΝ
Λ.ΜΑΛΙΟΣ
ΕΡΜΗΣ
ΡΕΚΤΑΣ

Vs. 5. Müll. Λ.ΜΑΛΙΟΣ, Panofka ʼΛΜΑΛΙΟΣ.

Θεαῖς ἁγναῖς χαριστήριον Λ. Μάλιος Ἑρμῆς Ῥέκτας.

De Θεαῖς ἁγναῖς conf. n. 5431. 5432. Μάλιος est i. q. alias Μάλλιος. M. Mallius Hermes est etiam in Vigilum Rom. laterculis ed. Kellermann. III, 1, 38. Habet autem L. Mallius Hermes praeterea cognomen Ῥέκτας, quasi *Strenuus*. Nam ῥέκτης proprie est i. q. ῥεκτήριος, δραστήριος; Plutarch. Brut. c. 12. ἄλλως μὲν οὐκ ὄντα ῥέκτην .οὐδὲ θαῤῥαλέον; Synesius 209. ῥέκτης ἀνήρ. Similia cognomina Siciliensibus etiam antiquioribus temporibus usitata fuisse docuimus ad n. 5595. conf. n. 5638.

5644.

Ibidem, in lapide circa III pedes lato, effosso una cum marmore n. 5638.; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. VIII. p. 108. n. 10. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ΓΑΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ
ΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣΜΑΑΡΚΕΛΛΟΣ
Γ

Γάϊος Κλαύδιος Μαάρκου υἱὸς Μαάρκελλος.

Monumentum positum est nobili Romano Marcello patrono Siciliae, filio, ni fallor, celebris M. Marcelli. Erat haud dubie sub statua. Littera Γ, qua Castellus perperam coniicit gymnasiarcham denotari, non est in apographi Mülleri. Ea quid sibi velit, non liquet. Videndum ne fuerit Π (πάτρων). Nam Marcelli antiquissimi Siciliae patroni dicuntur a Cicerone Verr. III, 18. De patronis conf. Eckhel. D. N. Vol. IV. p. 253. L. Cornelus Marcellus Quaestor Siciliae fuit teste inscriptione Latina ap. Gruter. p. c. n. 10. De scriptura Μάαρκος et Μαάρκελλος vide Elem. epigr. Gr. p. 248.

5645.

Ibidem, in ansa vasis; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 206. n. 18.

ΕΠΙ ΑΡΧΙ
ΛΑΙΔΑ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀρχιλαΐδα. Ἀρταμιτίου.
Idem archon est n. 5378. Conf. n. 5751.

5646.

Ibidem, in lapide sigilli instar facto; edidit Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem p. 575. n. 5. ex schedis Dorvillii.

ΔΛΜΟΣΙΑ

Δ[α]μοσία.

5647.

Tauromenii, in annulo aureo in museo Ducis S. Stephani; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. annul. signat. n. 12. p. 220.

ΚΕΡΟ
ΗΛΗΚΑ
ΛΑΗΛϘ

Syllabae ΚΕΡΟ redeunt in annulo Catanensi n. 5690. Scriptura mystica videtur.

5648.

Ibidem; edidit Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem p. 575. n. 3. ex schedis Dorvillii; inde Castellus Inscr. Sicil. Cl. VII. p. 74. n. 18. cum nota.

ΕΡΜΑΗΡΑΚΛΕΟΣ

Ἑρμᾶ Ἡρακλέος.

Pertinet ad statuam, qua una repraesentatur et Mercurius et Hercules, praesides palaestrae. Vulgo dicitur Ἑρμηρακλῆς, ut Ἑρμαθήνη. Apposite Castellus confert Cicer. epist. ad Att. I, 10. „*Signa nostra et Hermeraclas, ut scribis, quum commodissime poteris, velim imponas.*"

5649.

Ibidem, fragmentum; ex Monumentis ad histor. litter. Sicul. editis Panormi a. 1756. Vol. II. p. 112. edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 284. n. 23.

Θ
. . . . . . ΩΣΚΙΣΤΡοΦ . . . . . .
. . . . . . ΕΖΗΣΕΝΕΤΗ . . . . . .

Θ(εοῖς) [κ](αταχθονίοις).
Ῥ]ῶσκις Τροφ[ίμου
ἔζησεν ἔτη - - -

Prius videtur ex Ῥώσκιος (Roscius) decurtatum. Femininum Ῥωσκία habes n. 5631. 5725.

5649. *b*.

Ibidem; Catanae in museo Paterniono vidit Castellus, qui edidit Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 196. n. 140.

ϹΤΑΤΕΙΟϹ
ΕΥΤΥΧΗϹ
ΕΖΗϹΕΑΜΕ
ΠΤΟϹ ΕΤΗ ΙϚ
ΜΗΝΕϹ Γ
ΗΜΕΡΑϹ Ζ

Στάτειος Εὐτύχης ἔζησε ἄμε[μ]πτος ἔτη ιϛ, μῆνες γ, ἡμέρας ζ.

De forma μῆνες p. μῆνας conf. Elem. epigr. Gr. p. 341.

5649. *c*.

Ibidem; edidit Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem p. 575. n. 2. ex schedis Dorvillii; inde Castellus Inscr. Sicil. Cl. XII. p. 156. n. 15.

ΘΚΙ
ΧΑΙΡΟΙϹΑΑΙ
ΕΙΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ΖΗϹΑϹΑΕΤΗ
ΠΑΤΗΡΙ
ΓΑΤΡ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Χαίρο[υ]σα, αἰεὶ γλυκυτάτη, ζήσασα ἔτη - -. [ὁ] πατὴρ ἰ[δία θυ]γατρὶ [μνήμης ἕνεκα aut ἐποίησεν.

Χαίρουσα nunc nomen est mulierculae.

5649. *d*.

Catanae; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΟΙΒΟΝΑΚЄΡϹЄΚΟΜΗΝ
ΙΤΗΒΟΛΟΝΑΠΟΛΛΩΝΛ
ΔΡΥΣΑΜΗΝϹΗΙ
ΚοϹΜΟΝ

ΠΑΤΡ

Φ]οῖβον ἀκερσεκόμην [ἑκα]τηβόλον Ἀπόλλων[α
ἱ]δρυσάμην - - - - κόσμον [φίλῃ εἶναι
πατρ[ίδι - - - - - - -

Versus statuae Apollinis subscripti fuisse videntur. Vs. 3. post ἱδρυσάμην non improbabile est nomen dedicantis eiusque patris positum fuisse, exempli causa Σή[μων Ξενίου.

5649. *e*.

Ibidem, extra urbem, ubi celebre Cereris templum fuisse putatur (Cic. Verr. IV.); edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 7. n. 31. Hinc Vitus M. de Amico Catana illustr. Vol. III. lib. 10. c. 4. p. 236. Castellus Inscr. Sicil. Cl. I. p. 10. n. 22. Citarunt Dorvillius Sicul. c. XIII. p. 213. et Münterus Nachrichten von Neapel u. Sicilien p. 405.

Κ
ΔΗΜΗΤΗΡΗ ΙΕΡ

Δήμητρ[ι] ἱερ[όν.

Depravatam formam (pro ΔΗΜΗΤΕΡΙ vel ΔΗ ΜΗΤΡΙ) iure exploserunt Dorvillius et Castellus. Nempe Gualtherus bonus vir male transcripserat. In littera Κ Gualtherus et Münterus Καταναίων mentionem subesse arbitrantur; quod, si conferas n. 5649. *f.* non improbabile est. Sed quum lapis mutilus sit, nihil affirmari potest.

5649. *f.*

Catanae, sub simulacro cubitali ex argilla facto; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 9. n. 48. Hinc Murator. T. I. p. XL. 3. Vitus M. de Amico Catana illustr. Vol. III. lib. 10. cap. 4. p. 237. Castellus Inscr. Sicil. Cl. I. p. 11. n. 25. Tractavit Hagenbuchius Epist. epigr. ad Gorium p. 420 sqq.

ΠΕΡΣΕΦ◇ΝΗ	Περσεφόνη
ΒΑΣΙΛΙΣ	βασιλίς.
ΚΑΤΑΝΑ Λ	Καταναί[ων.

Καταναία expletur a Blanditio et Carrera teste Vito. Confictam inscriptionem esse contenderat Dorvillius teste Van Vaassenio in schedis. Parum probabiliter. Nec magis verisimile quod putat Van Vaasenius a recentiore manu simulacro antiquo additam inscriptionem esse. Melius Hagenbuchius qui praeterea tituli nominativum simulacro aptum dicit. Quod autem additum est nomen populi, nihil mirum (cf. n. 5435. *b.*). De cultu Cereris et Poserpinae in Sicilia obtinente vide ad n. 5432. De Proserpina regina conf. Vol. II. n. 2465. *c.* in Addendis p. 1086.

5649. *g.*

Ibidem; ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. p. 253. edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 282. n. 15.

ΜΑΡΚΙΑΝΟϹ . . . .
. . . ΑΜΕΝΟϹΤΗϹ . . . . .
. . . ϹΤΙΟΙϹΑΝΕΛΕ . . . .
. . . ΚΑΤΕΡΧΟΙ . . . .
. ΜΕ . . . ΙΕΡΟΝΕΙ . . . .

Μαρκιανὸς [τοῦ δεῖνος ἱερασ]άμενος τῆς - - - - [ἐν προα]στίοις ἀνέ[θηκεν τοῖς] κατερχο[μένοις - - -

In fine cave coniicias agi de gymnasio Ἱερωνείῳ vel de adolescentibus Ἱερωνείοις, quorum mentio fit in titulo Netensi n. 5466.

5649. *h.*

Ibidem, in tabula utraque parte inscripta a. 1772. reperta prope monasterium Ordinis S. Benedicti, in museo Ign. Paternionis Castelli Principis Biscaris; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. VII. p. 70. n. 7. cum Franc. Tardiae interpretatione et notis; Sestinus Descrizione del museo del Principe Biscari a. 1787. p. 6. ubi titulus Latinus restitutus exhibetur lacunis a possessore Musei expletis. Ex Sestino dedit Iacobs Anthol. Palat. T. III. Addend. p. XCVI. (conf. Welcker. Syllog. epigr. p. XIX.) Inscriptionem Latinam ex schedis Münteri edidit Orellius Collect. inscr. Lat. Vol. II. p. 441. n. 5049. cum restitutione eadem, quam dederat Sestinus. Habeo ex schedis Mülleri, Graeca etiam ex schedis Münteri (conf. Münter. Itin. Neap. et Sicil. p. 427.).

A. ΒΑΙ◇ΝΣΜΣΝΥΜΦΑΙΣΣΡΓ◇ΝΚΑΜ - - -
◇ΥΓΑΡΜ◇ΙΣ◈ΣΝΑΡΗΝΧΣΙΡΣΠΣ- - - -
ΑΛΛΣΝΣΜ◇ΙΚΑΜΑΤΩΝΣΥΡΣΝΤΣΛ- -
ΑΓΧ◇◈ΙΛΑΙΝΣΗΣΑΥΛΑΚ◇ΣΥΔΡ◇ - - -
ΤΗΝΑΥΤ◇ΣΠ◇ΙΗΣΣΝΣΣΗΣΡΑΠ◇ΛΛ - - -
ΝΑΜΑΦΣΡΣΙΝΚΑ◈ΑΡ◇ΝΣΝΝΑΣΤΑΙ- -
ΣΝΝ◇Ι◇Υ

B. - - - - VMIN - - IANYMFEVM
- - ꟷBEFOEDATVMCVIVSETIAMAQVA
- - VOMEATVTAMENCORRVPTIONE
- - MITAFVERATPOLLVTAVTQVANDAM
- - MHAVRIENTIBVSINFERREVIDERETVR
- - AFIARSINIV.C.CONSVLARIS . P . S .
- - IVMADQVEVSVIPOPVLISPLENDIDISSIMI
- - MREDDITVMREFORMATVMQVEEST
- - ANTE.FL.AMBPOSIO.V.P.D.D.P.R.I.

Tit. *A.* littera Ο plerumque aut ◇ est aut Ο, item pro Θ aut ◈ est aut Θ; pro Ε semper est Σ. Vs. 3. init. Sest. ΑΜΕΝΕΜΟΙ, Münt. ΑΛΛΕΝΕΛΛΚ; in fine Cast. ΤΕ -, Müll. ΤΣΙ - -, Sest. ΤΕΛ. Vs. 3. extr. Cast. ΕΣΗΣΕΡΑΠΟΛΛ -, Sest. ΕΣΗΕΡΑΠΟΜ -, Münt. ΕΣΗΕΡΑΠΟΛΛ -, Müll. ΣΣΗΣΡΑΠΟΛΛ -, quod fuit ΣΣΗΣΡΑΠΟΛΛ. Vs. 6. extr. Münt. ΕΝΝΑ ΕΤΑΛ -, reliqui ΕΝΝΑΕΤΑΙ. Vs. 7. Cast. ΕΝΝΟΥΟΥ, reliqui ΕΝΝΟΙΟΥ.

Tit. *b.* formam tituli dedi ex Mülleri apographo. Vs. 1. inter IN et IA Cast. lacunam septem litterarum signat. Vs. 2. init. primus ductus ꟷ accessit ex Müll. Vs. 3. extr. Müll. CORRVPTIONI, reliqui CORRVPTIONE. Vs. 4. Cast. POLLVTAET QVANDAM, Sest. POLLVTAVTQVANDAM, Müll. POLLIAVIQVANDAM. Vs. 5. init. H omittitur ap. Sest. Vs. 6. init. Cast. Sest. AET, Müll. AFI, unde restituimus F[L]. Vs. 7. init. I accessit ex Müll.

Vs. 8. init. ubi reliqui M, Müllerus habet A. Vs. 9. Cast. AMROSIO; totum versum ita exhibet Müllerus: ANIDIAMBROSIOVIDI.

A. Βαιὸν ἐμὲ Νύμφαις ἔργον κάμ[ε δημιοεργός·
οὐ γάρ μοι σθεναρὴν χεῖρ' ἐπέ[χειν θεμιτόν.
ἀλλ' ἐν ἐμοὶ καμάτων εὗρεν τέλ[ος εὖ ἀραρυίᾳ
ἀγχόθι λαϊνέης αὔλακος ὑδρο[φόρου,
τὴν αὐτὸς ποίησεν ἐς ἠέρα πολλ[ὸν ἱεῖσαν
νᾶμα φέρειν καθαρὸν ἐνναέται[ς πόλεως.
Ἐννοίου.

B. *Tempor]um in[iur]ia Nymfeum*
impro]be foedatum, cuius etiam aqua,
sal]vo meatu, tamen corruptione
sordiu]m ita fuerat polluta, ut quandam
noxa]m haurientibus inferre videretur,
beneficenti]a Fl. Arsini V. C. Consularis P. S.
purgat]um adque usui populi splendidissimi
Catinensiu]m redditum reformatumque est.
Cur]ante Fl. Ambrosio V. P. D. D. P. R. I.

Fuit in lapide ad aquaeductum Nymphei pertinente, quod vetustate collapsum postea instauratum esse docet titulus Latinus. Inscriptionem Graecam a Tardia restitutam litteris minusculis exhibuit Castellus. Ex qua quidem restitutione nihil licuit in usum nostrum convertere nisi verbum ἐπέχειν in primo pentametro. Non multo feliciores in explicando titulo Graeco fuerunt Welckerus et Iacobsius; qui non animadverterunt epigramma ab eo positum esse qui primus Nympheum exstruxit. Uterque titulum Latinum pro norma habuit, unde explicarentur Graeca. Et Iacobsius quidem diversa dicit opera esse, de quibus Latina et Graeca inscriptio agit, sed eiusdem tamen hominis cura facta. Welckero autem epigramma Graecum non ad opus in titulo Latino designatum pertinere sed aliunde petitum nec fortasse statim ab initio cum illo coniunctum esse videtur ob argumenti qualemcunque similitudinem, quae Consularem istum aut amicum advertisset. Hominem igitur, cui ob mediocrem fortunam levia tantum munera diis offerre liceret, parvo licet opere, gratum tamen Nymphis praestitisse officium. Ipsius enim opera fontem restagnantem et aquaeductu ad profluvium derivandum carentem eoque *corruptione pollutum* restitutum esse fossula inde ab αὔλακι marmorea, in qua nimirum aqua in Nympheo scaturiens excipiebatur, ad urbem ducta. Hinc Welckerus dedit:

Βαιὸν ἐμὲ Νύμφαις ἔργον κάμ[νειν θέμις ἐστίν.
οὐ γάρ μοι σθεναρὴν χεῖρ' ἐπέ[δωκε θεός.
ἀλλ' ἐν ἐμοὶ καμάτων εὗρεν τέλ[ος ἀγλαὸν ὕδωρ,
ἀγχόθι λαϊνέης αὔλακος ὑδρο[χόην,
τὴν αὐτὸς ποίησεν ἐς ἠέρ' Ἀ[πολλωνίσκος
νᾶμα φέρειν καθαρὸν ἐνναέται[ς πόλεος.

Iacobsius autem ita:

Βαιὸν ἐμὲ Νύμφαις ἔργον κάμ[εν Ἀμβροσίου φρήν.
οὐ γάρ μοι σθεναρὴν χεῖρ' ἐπέ[χειν θέμις ἦν.
ἀλλ' ἐν ἐμοὶ καμάτων εὗρεν τέλ[ος· ἠρίον ὧδε,
ἀγχόθι λαϊνέης αὔλακος ὑδρο[χόου,
τὴν αὐτὸς ποίησεν ἐς ἠέρα, πολλ[ὰ μογήσας,
νᾶμα φέρειν καθαρὸν ἐνναέται[ς Κατάνης.

Talium commentorum causa fuit titulus Latinus; qui nisi una repertus fuisset, multo melius rem egissent viri doctissimi. Nam ad aquaeductum eiusdem Nymphei uterque titulus pertinet; et epigramma Graecum multo antiquius esse inscriptione Latina vidit etiam Castellus. In illo enim opus primitus factum memoratur, in hac instauratum. Accedunt litterarum formae, quae et ipsae titulum altero vel duobus saeculis antiquiorem esse produnt. Quid multa? Epigramma artifex, ut consentaneum erat, in parte Nymphei ea posuit, quam extremam fecerat. Ad id respiciens opus, quod loquens introducitur, dicit: ἀλλ' ἐν ἐμοὶ καμάτων εὗρεν τέλος—, quibus verbis simul praecipitur non hoc solum ab eo factum esse sed etiam aquaeductum (λαϊνέην αὔλακα ὑδροφόρον). Quid autem sit quod se dicat βαιὸν ἔργον esse nec σθεναρὴν χεῖρα sustinuisse, explicare non licet, quod, quomodo Nympheum istud comparatum fuerit, non compertum habemus. Impediri loci natura potuit, quo minus exquisitius opus efficeretur. Nostra supplementa non ubique certa esse sponte patet. Nomen Ἐννοίου distichis suppositum videtur esse poetae: quae etiam Münteri et Welckeri (Mus. Rhen. Suppl. 1841. II, 3. p. 1337.) sententia est.

In restituendo titulo Latino plurima debeo Aug. Guil. Zumptio, qui composuit inscriptionem priusquam vidisset tentatam apud Orellium restitutionem, confirmavitque meam de aetate tituli sententiam. Ex supplementis Zumptii ab interprete Catinensi occupata erant vs. 1. *temporum iniuria*; vs. 4. *sordium* (de quo Zumptius conferri iubet Gruter. p. CDLXXXI. 10.); vs. 9. *curante*; a nobis autem vs. 5. *noxam*; vs. 6. *Fl.*; vs. 8. *Catinensium*. Vs. 6. interpres Catinensis dedit *cura*, atque in ipsum inciderat Zumptius, praeferens is tamen *beneficentia*, quod recepimus. Nam latitudinem scripturae in hoc titulo satis imparem fuisse vel ex vs. 8. colligi potest, ubi *Catinensium* certissimum videtur. Sigla vs. 9. *D. D. P. R. I.* apud Orellium explicantur: *d(ecurionum) d(ecreto) p(ecunia) r(eipublicae) i(nstauratum)*, pro quo Zumptius rectius: *d(ecreto) d(ecurionum) p(oni) r(espublica) i(ussit)*. Quippe Catinenses in honorem Arsinii, qui Nympheum instauravit, titulum posuerunt *curante Fl. Ambrosio v(iro) p(erfectissimo)*, qui ipse ex numero decurionum fuisse videtur. De elogio Ambrosii Zumptius provocat ad Gothofr. ad Theod. Cod. de perfectissimatus dignit (6, 37.). Consularis provinciae Siciliae Arsinius vir clarissimus audit. Hunc Zumptius eundem putat esse qui Constantio a. p. Chr. 359. Arsenius ex-vicarius est (Theod. Cod. de praet. l. 15. (6, 4.). Quod si ita est, titulus paulo ante a. p. Chr. 359. positus videtur, quum Arsenius Consularis esset provinciae Siciliae.

5650.

Catanae, in museo Paterniono, olim haud dubie sub statua; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. VII. p. 74. n. 17. Rectius R. Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 75. et Suppl. ed. sec. 1845. p. 316.

ΓΛΥΚѠΝ ΑΘΗΝΑ
ΙΟϹ ΕΠΟΙΕΙ

Cast. ΕΑΥΚѠΝ, Roch. ΓΛΥΚΩΝ.

Γλύκων Ἀθηναῖος ἐποίει.

Idem titulus redit in inscriptionibus Romanis. Vide n. 6142.

5651.

Ibidem, in diota fictili, in museo Paterniono; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 249. n. 3. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri, qui monet ΣΩΤΗΡΑ paulo altius aliisque litteris scriptum esse atque alterum nomen.

ΑΦΡοΔΙΤΗΣ

In altero latere:
ΣΩΤΗΡΑ

Σωτηρᾶ. Ἀφροδίτης.

Σωτηρᾶς videtur nomen fuisse artificis.

5652.

In figulina prope *Catanam* in oppido Mottae S. Anastasiae reperta; edidit Vitus M. de Amico in notis ad Hist. Sicil. Th. Fazelli Vol. I. p. 410. et Catana illustrata Vol. III. lib. 10. c. 4. p. 245. et ex schedis Dorvillii Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem p. 587. 7. unde repetiit Castellus l. c. Cl. XVIII. p. 286. n. 34.

- - ΡΟΔΙΤΑΣ
- - ΣΤΡΑΤΟΥ
- - ΟΥΛΛΚΑΙ
- - - ΔΙΤΑΙ

Vs. 2. Vit. ΕΓΡΑΤΟΥ. Vs. 3. Vit. ΟΥΛΛΚΑΙ.. Burm. ΟΥΛΛΚΑΙ, Cast. ΟΥΛΑΚΑΙ.

Ἱερατευούσης θεᾶς Ἀφ]ροδίτας
τῆς δεῖνος τῆς τοῦ - -]στράτου
ἢ δεῖνα Ἀρχεβ]ούλα καὶ
ἢ δεῖνα θεᾷ Ἀφρο]δίτᾳ.

Nomen Ἀρχεβούλα habes etiam n. 5580. Ceterum exempli causa dedi nomen illud. Potest etiam aliud esse, ut Ἀριστοβούλα (conf. n. 5371.), Νεοβούλα cet. De titulo conf. ad n. 5747.

5653.

Catanae, in ansa vasis; edidit Sestinus Opuscul. p. 276. n. 15.

ΕΠΙ
ΑΓΑΘοΚΛΕΥΣ

\- - - - - -
Ἀγαθοκλεῦς.

Archon idem habetur n. 5502. 5503. Cf. n. 5386. 5472. Idem videtur titulus esse, quem ex museo Biscariano Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 779. n. 90. profert ita:

.Ε ΙΚΙο
ΑΓΑΘΟΚΛΕΥ

Idem Mommsenius p. 781. n. 136. Catanae apud Benedictinos vidit hanc:

ΑΓΙΙ . . . ΓΟ
ΑΓ. . . . . . ΚΛΕ

quod fuerit: Ἀγ[ριανί]ο[υ]. Ἀγ[αθο]κλε[ῦς.

5654.

Ibidem, in museo Paternonio in sigillo figulino rotundo, litteris per orbem dispositis; in medio est βαλαύστιον expressum (conf. ad n. 5751.); edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 204. n. 7.

ΕΠΙΑΤΕΜΟΥΠΑΝΑΛ···ΔΕΥΤΕΡΟΥ·

Ἐπὶ Ἀ[γ]ε[λά]ου. Πανά[μου] δευτέρου.
Conf. ad n. 5751.

5654. *b.*

Ibidem, apud Benedictinos, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 779. n. 84.

ΕΠΙ
ΔοΤο
ΑΓΡΙΑΝΙοΥ

Ἐπὶ [Ἀθανο-
δότο[υ.
Ἀγριανίου.

Nomen magistratus restituit Th. Mommsenius ex n. 5654. *c.* Conf. n. 5481. 5503. *b.* et ad n. 5751.

5654. *c.*

Ibidem, in museo Biscariano, in ansa vasis; edidit Theod. Mommsenius l. c. p. 780. n. 91.

. ΘΑ . Ο
ΔοΤοΥ

Cornu copiae et globulus.

Ἀ]θα[ν]οδότου.

Conf. n. 5481. 5503. *b.* 5654. *b.* et ad n. 5751.

5655.

Ibidem, in ansa vasis; edidit Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem p. 579. n. 13. ex huius schedis; unde petiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 207. n. 23.

ΕΠΙ ΑΛΕΞΙ
ΙΜΑΧΟΥ
ΒΑΔΡΟΜΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀλεξιμάχου. Βαδρομίου.

Idem archon est etiam n. 5377. *b.* *c.* 5508. 5751. 3. Conf. ad n. 5751.

5656.

Catanae, in ansa vasis; edidit Sestinus Opusc. p. 276. aeri incisam n. 1.

ΕΠΙΑΡΑ
ΚΑΡΝΕοΥ

Ἐπὶ Ἀρά[του?
Καρνε[ί]ου.

Conf. ad n. 5751.

5657.

Ibidem, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΑΡΙΣΤι Υ

Ἀριστίου.

Conf. ad n. 5751.

5657. *b*.

Ibidem, in museo Biscariano; edidit Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Altherthumswiss. 1846. n. 97. p. 772.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΕΥΣΣΜΙΘΙΟΥ

Ἀριστοφάνευς. Σμι[ν]θίου.
Mensis nomen est Σμίνθιος. Conf. ad n. 5751.

5658.

Ibidem, in ansa vasis; ediderunt Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 204. n. 8. et Sestinus Opuscul. p. 276. aeri incisam in tab. n. 7.

ΕΠΙΑΡΣΙΠοΛΕοΣ
ΔΕΥΤΕΡοΥ
ΠΑΝΑΜοΥ

Sestinus habet ΔΕΥΤΕΡοΥ
ΠΑΝΑΜοΥ
Ἐπὶ Ἀρσιπόλεος.
Πανάμου δεύτερου.
Conf. ad n. 5751.

5659.

Ibidem, in ansa vasis, in museo Paterniono; ediderunt Castellus l. c. p. 205. n. 14. et Sestinus Opuscul. p. 276. aeri incisam in tab. n. 9. In museo Biscariano vidit Mommsenius Zeitschrift f. Alterthumswiss. 1846. n. 97. p. 772.

ΕΠΙΑΡΧΙ
ΔΑΜοΥ
ΑΡΤΑΜΙΣΙοΥ

Ἐπὶ Ἀρχιδάμου.
Ἀρταμι[τ]ίου.

Vs. 1. Cast. ΑΡΛΙ pro ΑΡΧΙ. Vs. 3. Cast. Sest. ΑΡΤΑΜΙΘΙΟΥ, Momms. ΑΡΤΑΜΙΣΙΟΥ.
Idem archon habetur n. 5510. 5511. et idem titulus n. 5556. Conf. ad n. 5751.

5659. *b*.

Ibidem, in museo Biscariano; edidit Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 97. p. 772.

ΕΠΙΑΡΧ
ΚΑΡΝΕΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀρχ[ι - - -.
Καρνείου.

Ἀρχιλαΐδα, ut n. 5378. 5645. 5751. 10., proponit Mommsenius. Conf. ad n. 5751.

5659. *c*.

Ibidem, apud Benedictinos, in ansa vasis; edidit Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 772.

ΕΠΙΑΡ***ΣΚΟΣ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀρ - - -. Ὑακινθίου.
Conf. ad n. 5751.

5660.

Ibidem, in ansa vasis in museo Paterniono; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 213. n. 58. Expressa est stella.

ΕΠΙΑϹ : : : :
ΚΡΑΤΕΥϹ

Ἐπὶ Ἀσ[τυ]κράτευς.
Potest sane fuisse etiam [Π]ασ[ι]κράτευς, ut n. 5530. 5745. Conf. ad n. 5751.

5661.

Ibidem, in ansa vasis, litteris circa βαλαύστιον in orbem dispositis; edidit Sestinus Opuscul. p. 276. aeri incisam in tab. n. 5.

ΕΠΙΔΑΜΕΝΗΤΟΥΠΑΝΑΜΟΥ

Ἐπὶ Δαμενήτου (leg. Δαμαινέτου). Πανάμου.
Idem archon n. 5661. *b*. 5379. Conf. ad n. 5751.

5661. *b*.

Ibidem, in museo Biscariano; edidit Franc. Ferrara Stor. di Cat. p. 399. 3. melius Th. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumsw. 1846. n. 97. p. 773.

ΕΠΙΔΑΜΑΙΝΕΤΟΥΠΑΝΑΠΟΥ

Ἐπὶ Δαμαινέτου. Πανά[μ]ου.
De archonte vide n. 5379. 5661. 5751. 35. Cf. ad n. 5751.

5661. *c*.

Ibidem, in museo Biscariano; edidit Th. Mommsenius l. c. 1846. n. 97. p. 773.

ΙΜƎΘΟΜΑΔΙΠƎ

Ἐπὶ Δαμοθέμι[ος.
De archonte cf. n. 5379. *b*. 5379. *c*. Cf. ad n. 5751.

5662.

Ibidem, in ansa vasis; edidit Sestinus Opuscul. p. 276. aeri incisam in tab. n. 4. Ex museo Biscariano profert Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 779. n. 86.

ΕΠΙΘΕΑΙ
ΔΗΤΟΥ
ΠΑΝΑΜΟΥ

Vs. 1. Momms. ΕΠΙ˘ΓΑΙ.
Ἐπὶ Θεαι[νέ]του.
Πανάμου.

5662. *b.*

Ibidem, in museo Biscariano; edidit Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 773. n. 32.

ΕΠΙΘΕ//||||||ΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Θε[αίου. Ἀγρι]ανίου.
Conf. ad n. 5751.

5662. *c.*

Ibidem, in museo Biscariano; edidit Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 774. n. 37.

ΕΠΙΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔΑ
ΜΟΥ

Ἐπὶ Καλλικρατίδα. [Πανά]μου.
Conf. n. 5663. et ad n. 5751.

5663.

Ibidem, in ansa vasis; edidit Sestinus Opuscul. p. 276. n. 3.

ΕΠΙΚΑΛΛΗΟΠΑΤΡΑ
Σ
ΠΑΝΑΜΟΥ

Ἐπὶ Καλλ[ικρ]ατ[ίδ]α. Πανάμου.
Vide ne sit idem titulus n. 5662. *c.* Conf. ad n. 5751.

5664.

Ibidem, in ansa vasis in museo Paterniono; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 212. n. 56. et Sestinus l. c. n. 2. Repetiit Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 774. n. 38.

ΕΠΙΚΛΕ
ΑΡΧΟΥ

Ἐπὶ Κλεάρχου.
Archon idem habetur n. 5446. Conf. ad n. 5751.

5664. *b.*

Ibidem, in museo Biscariano; edidit Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 773. n. 34.

ЄΠΙΙΑC×
ΚΡΑΤΕΥΣ

Ἐπὶ [Κλευ-
κράτευς.

Videtur eadem esse n. 5751. 23. De archonte conf. n. 5519. 5664. *c.*

5664. *c.*

Ibidem, apud Benedictinos; edidit idem l. c. p. 774. n. 40. Verba scripta sunt circa balaustium.

ΕΠΙΚΛΕΥΚΡΑΤΕΥΣΠΑΝΑΜΟΥ

Ἐπὶ Κλευκράτευς. Πανάμου.
Archon idem n. 5519. et ni fallor, n. 5664. *b.* Conf. ad n. 5751.

5665.

Ibidem, in ansa vasis, in museo Paterniono; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 203. n. 3. et Sestinus l. c. n. 2. Repetiit Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 774. n. 42.

ΕΠΙΚΛΕΩΝΥ
ΜΟΥ
ΠΑΝΑΜΟΥ

Vs. 1. extr. Cast. **I** pro **Y**.
Ἐπὶ Κλεωνύμου. Πανάμου.
Archon idem habetur n. 5520. 5521. 5547. *b.* Conf. ad n. 5751.

5666.

Ibidem, in ansa vasis; edidit Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 781. n. 124. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ΝΙΚΑΓΙΔΟΣ — Νικαγίδος.

Müll. ΝΙΚΑΠΔΟΥ.
Idem nomen habetur n. 5451. Conf. ad n. 5751.

5667.

Ibidem, in ansa vasis; edidit Sestinus Opusc. p. 276. aeri incisam in tab. n. 12. Ex museo Biscariano repetiit Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 775. n. 54.

ΕΠΙΕΡΕΩΣ — Ἐπ' ἱερέως
ΠΑΥΣΑΝΙΑ — Παυσανίας.
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ — Ἀγριανίου.

De sacerdote eponymo vide ad n. 5483. 5751.

5668.

Ibidem, in ansa vasis; edidit Sestinus l. c. n. 11. Nunc in museo Biscariano esse docet Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 771.

ΕΠΙΑΡΑΤΟΦΑ
ΝΕΥΣ
ΔΑΛΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀρατοφάνευς. Δαλίου.
Idem archon est n. 5456. 5669. Conf. ad n. 5751.

5669.

Catanae, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΕΓΙ ΠΡΑΤ
ΦΑΝΕΥΣ

Ἐ[π]ὶ [Ἀ]ρατ[ο-
φάνευς.

Idem archon habetur n. 5456. 5668. 5751. 31. Vasculum idem videtur, ex quo Ferrara Stor. di Cat. p. 399. 16. et Th. Mommsenius Zeitschr. für Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 777. n. 57. inscriptionem dederunt:

Caput Apollinis radiatum

ΕΠΙΠΡΑΤ
ΦΑΝΕΥΣ

Conf. n. 5456. et ad n. 5751.

5670.

Ibidem, in ansa vasis; ediderunt Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 205. n. 15. et Sestinus Opuscul. p. 276. aeri incisam in tab. n. 8. Repetiit Theod. Mommsenius Zeitschrift f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 777. n. 60. qui notat habuisse etiam Avolium l. c. ad n. 5751. p. 94.

ΕΓΙΓΥΘοΔΩΡο
ΑΡΤΑΜΙΤΙοΥ Υ

Ἐπὶ Πυθοδώρου. Ἀρταμιτίου.

Idem archon est etiam n. 5671. 5671. *b*. Conf. ad n. 5751.

5671.

Ibidem, in ansa vasis; ediderunt Castellus l. c. p. 209. n. 37. et Sestinus l. c. n. 10. Repetiit Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 777. n. 61.

ΕΠΙΠΥΘοΔΩ
Ρ Ο Υ
ΔΑΛΙοΥ

Ἐπὶ Πυθοδώρου.
Δαλίου.

Vs. 1. Cast. ΠΙΘ, Momms. ΠΥΘ.

Idem archon est etiam n. 5670. 5671. *b*. Conf. ad n. 5751.

5671. *b*.

Olim *Catanae* apud Baronem Becupero in vasculo; edidit Ferrara Stor. di Cat. p. 399. 15. repetiit Theod. Mommsenius l. c. n. 98. p. 777. n. 62. qui notat similem aut eandem habuisse etiam Avolium l. c. ad n. 5751. p. 93.

ΕΠΙΦΠΥΟ
Δ..ΡΟΥ
Κ.Ν.ΙΟΥ

Ἐπὶ Πυ[θο]δ[ώ]ρου.
Κ[αρ]ν[ε]ίου.

Restituit Mommsenius. Archon idem n. 5670. 5671. Conf. ad n. 5751.

5672.

Catanae, in ansa vasis; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 212. n. 57.

ΕΠΙ ΤΙΜΟ:ΕΟΥ ΝΗΕΥΘΙΟΥ

Ἐπὶ Τιμο[θ]έου. [Ὑακιν]θίου.

Sestinus Opusc. p. 276. tab. n. 13. ex museo Principis Ignatii de Biscari Catanae aeri incisum edidit hunc titulum:

ΕΠΙΤΙΜΟ
ΘΕΟΥ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Τιμοθέου.
Ὑακινθίου.

qui titulus haud scio an idem ille sit Castellianus. Conf. ad n. 5751.

5673.

Ibidem, in ansa vasis; ex schedis Dorvillii edidit Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem p. 579. n. 11. Ex schedis Caietani Noto edidit Castellus l. c. p. 206. n. 22.

ΕΠΙ ΤΙΜΟΥΡ
ΡΟΔΟΥ
ΒΑΔΡΟΜΙΟΥ
ΙΜΑ

Vs. 4. ΙΜΑ omisit Burmannus, habet Castellus.

Ἐπὶ Τιμουῤῥόδου. Βαδρομίου. Ἱμα(ράτου).

Similiter terminatur fragmentum tituli Catanensis ex ansa vasis idem editum a Burmanno l. c. n. 12.

- - - - ΟΣ
ΙΜΑ

Redit eadem lectio etiam n. 5547. *c*. 5619. *h*. 5751. 43. unde Crispus et Castellus fecerunt ἡμέρᾳ ᾱ; quod recte condemnat Th. Mommsenius. Est potius nomen artificis decurtatum Ἱμαράτου (cf. n. 5751. 21.). Nomen et fortasse archon idem redit in titulo simili Catanae ex ansa vasis transcripto ab Odofr. Müllero, cuius ex schedis habeo apographum hoc:

ΕΓΙ]ΥLL
ΜοΥΡΡοΔοΥ

Ἐπὶ [Τι]μουῤῥόδου.

Eundem magistratum Artamitio mense habuit Avolius l. c. ad n. 5751. p. 174. Redit idem nomen n. 5673. *b*. 5751. 33. 34.

5673. *b*.

Ibidem, apud Benedictinos; ediderunt Ferrara Stor. di Cat. p. 399. 9. et Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 778. n. 71.

ΕΠΙΕ..ΣΤ
ΙΜΟΥΡΡοΔοΥ

Ἐπ' ἱε[ρέω]ς Τιμουῤῥόδου.

Idem sacerdos est n. 5751. 34. Idem nomen magistratus n. 5673. 5751. 33.

5674.

Ibidem, in ansa vasis; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 203. n. 4. Rectius Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 778. n. 75.

ΦΙΛΑΙΝΙΟΥ — Φιλαινίου.
ΠΑΝΑΜΟΥ — Πανάμου.

Idem archon habetur n. 5619. *l.* 5539. et in simili titulo Catanae ex ansa vasis transcripto ab Odfr. Müllero, cuius in schedis est:

ΦΙΛΑΙΝΙΟΥ

quem eundem titulum dederunt Ferrara Stor. di Cat. p. 399. 17. et Th. Mommsen. l. c. n. 98. p. 781. n. 131. Conf. ad n. 5751.

5675.

Ibidem, in ansa vasis; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΕΠ ΟL
ΥΑΚΙΝΘΙοΥ

Ἐπ[ὶ] - - - ο[υ]. Ὑακινθίου.
Conf. ad n. 5751.

5675. *b.*

Ibidem, apud Benedictinos, in ansa vasis; edidit Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 778. n. 78.

ѵΡΑΝΤ — Ἐπὶ Διοφ]άντ[ου?
ΜΟΦΟΡΙ — Θεσ]μοφορί[ου.

Conf. ad n. 5751.

5675. *c.*

Ibidem, apud Benedictinos, in ansa vasis; edidit Th. Mommsenius l. c. p. 779. n. 85.

ΥΑΚΙΝΘΙΟ — Ὑακινθίο[υ.
ΑΤ Α — - - -

Conf. ad n. 5751.

5676.

Ibidem, in ansa vasis, in museo Paterniono; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 232. n. 6. Infra est expressus caduceus.

ΑΝΤΙΜΑΧοΥ — Ἀντιμάχου.

Idem nomen habetur in simili supellectili n. 5388. Conf. ad n. 5751.

5676. *b.*

Ibidem, in museo Biscariano, in operibus fictilibus; edidit Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 780. n. 95. 96.

.ΡΙΣΤΟΚΛΕΥΣ — Ἀ]ριστοκλεῦς.
ΑΡΙΣΤοΚΡΑΤο — Ἀριστοκράτ[ευς.

Alterum nomen habetur Calatafimi n. 5547. Conf. ad n. 5751.

5676. *c.*

Ibidem, in museo Biscariano, in vasculis; edidit Th. Mommsenius l. c. p. 780. n. 102. 106.

ΔΙΟΚΛΕΙοΑΣ — Διοκλεί[δ]ας.
ΕΠΙΚΡΑΤΕΥΣ — Ἐπικράτευς.

Conf. ad n. 5751.

5677.

Ibidem, in vasis; edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 233. n. 9. et n. 8.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ — Ἡρακλείδα.
ΗΡΑΚΛΗΤοΥ — Ἡρακλήτου.

Conf. ad n. 5751.

5678.

Ibidem, in ansa vasis; ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. c. 8. p. 279. edidit Castellus l. c. p. 248. n. 1.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕ — Ἱπποκράτε[υς.

Idem nomen et fortasse idem homo habetur n. 5559. Eadem inscriptio n. 5751. 22.

5679.

Ibidem, in vase; ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. l. x. c. 8. p. 279. edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 232. n. 5.

ΜΑΜΕΡΤΙΝΩΝ — Μαμερτίνων.

Conf. n. 5614. 5622.

5680.

Ibidem, in vase; edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 233. n. 7. Repetiit ex museo Biscariano Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 781. n. 127.

ΟΛΥΜΠΟΥ — Ὀλύμπου.

Cast. Ι pro Υ.
Idem nomen extat n. 5529. Conf. ad n. 5751.

5681.

Catanae, in parva olla terracea vel, ut Castellus dicit, in phiala, vulgo lacrimatoria dicta; ex schedis Dorvillii edidit Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem p. 579. n. 14.; ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. cap. 8. p. 279. Castellus l. c. Cl. XVI. p. 248. n. 2.

ΝΕΙΚΙΑ — Νεικία.
ΛΥΚΙΟΝ — Λύκιον.

Vs. 1. Vitus et Castellus ΝΕΚΚΙΑ.

Λύκιον decoctum esse ex radicibus vepreculae cuiusdam, quae λύκιον, alias πυξάκανθα, vocatur, docet Celsus. V, 26. 30. VI, 7. Describitur τὸ λύκιον etiam a Dioscoride, Plinio, Galeno. Et Lycium Indianum remedium fuisse in oculorum morbis adhibitum Scribonius Largus testatur. Itaque olla pharmacopolae fuit, cuius nomen Νεικίας. Cf. n. 5779.

5682.

Ibidem, in patera; edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 249. n. 6. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ΡΟΕΞ◊ — Castellus: ΡΟΕΞΟ

Dixeris subesse Π]ροέδρου, siquidem ultima littera videtur composita ex ◊ et Υ, paenultima ex Δ et Ρ.

5683.

Ibidem, in vase fictili, in museo Paterniono; edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 249. n. 5.

◊ΠΕΙΙΝΑΤΟϘΝΕϟΘΕΙΛΙ

Conieceris in fine δοκεῖς εἶναι (ΔΟΚΕΣΕΙΝΑΙ).

5684.

Ibidem, in lucerna fictili; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΧΡΥϹЄΡɯΤ — Χρυσέρωτ(ος).

5685.

Ibidem, in lucernis fictilibus; titulos decem ex museo Paterniono edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 244. n. 1-10. Titulos 11-15. edidit Avolio delle antiche fatture di argilla, Palerm. 1829. tab. v. n. 94-98. (conf. p. 114.), ex collectione Ricuperiana. Titulos 16. et 17. habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

1. ϹΙΥΝΛΙΕ
2. ΠΡΟΚΑΓΥΡ
3. ΑΓΥΡΥΟ
4. ΛΑΔΡ / ΚΙΟΥ
5. ΠΑ / ΤΡΙ / ϹΟΙ
6. ΑΓΥΡΙΟ
7. ΑΓΥΡΙ / ΠΡΟΜ
8. ΠΡΟΜΟ / ΑΓΥΡΙΟ
9. ΠΡΟΚΑ / ΑΓΥΡ
10. ΠΡΟΚ / ΑΓΥΡ
11. ΑΓΥ
12. ΠΡΟΚ / ΑΓΥΡΙ
13. ΠΡΟ / ΑΓΥ
14. ΣΙΤΤΙοΥ
15. ΓΑΙΟΥ
16. ΑΓΥΡΙΟΥ
17. ΛΙΔΥ / ΚΙΟΥ

Figulum Proclum ex lucerna fictili Panormi asservata n. 5563. novimus. Idem Proclus nunc in his lucernis reperitur, addito nomine civitatis Agyrii, ubi eius officina fuisse videtur. Tit. 2. Πρόκ(λου). Ἀγυρ(ίου). Tit. 7. Ἀγυρί(ου). Πρό[κλ](ου). Tit. 8. Πρό[κλ]ο(υ). Ἀγυρίο(υ). Tit. 9. Πρόκ[λ](ου). Ἀγυρ(ίου). Eundem hunc titulum Catanae vidisse videtur Müllerus, qui in schedis habet:

ΠΡΟΚΛ
ΑΓΥΡ

Tit. 10. Πρόκ(λου). Ἀγυρ(ίου). Tit. 12. Πρόκ(λου). Ἀγυρί(ου). Tit. 13. Πρό(κλου). Ἀγυ(ρίου). Solum civitatis nomen apparet tit. 3. Ἀγυρ[ί]ο(υ); tit. 6. Ἀγυρίο(υ); tit. 11. Ἀγυ(ρίου); tit. 16. Ἀγυρίου. De civitate Agyrensi vide n. 5744. Ex eadem officina videtur esse lucerna quam Catanae erutam dicit Alessius (Bullet. dell' Inst. di Corr. Archeol. 1833. p. 172.) cum inscriptione ΑΓΥ (i. e. Ἀγυρίου). Aliud nomen, figuli opinor, comparet tit. 4. et 17. - - - κίου. Aliud tit. 1. (Ὄλυνπις?); aliud tit. 14. Σιττίου; aliud denique tit. 15. Γαΐου. Postremo tit. 5. πατρί σο[υ].

5686.

Ibidem, in glandulis duabus ex argilla factis in museo Paterniono; edidit Castellus l. c. p. 253. n. 3. 4. Melius edidit qui vidit Th. Mommsenius Zeitschr. f. Altherthumswiss. 1846. n. 98. p. 783. n. 1. Habeo etiam ex schedis Gerhardi.

a.	*b.*
ΠΡΩ ΦΥ	ΔΕΥ ΦΥΛ
ΦΑ ΕΚΓ	ΦΑ ΑΛΤΡΙ
ΝΙΚΙΑΣ	ΦΙΛΩΝΙΔΑΣ
ΠΟΛΙΤΑ	ΕΥΠΟΛΕΜΟΥ

Tit. *a.* vs. 2. Cast. ΙΔ ΑΕΡΓ, Gerh. ΙΑ ΕΚΓ, Momms. ΦΑ ΕΚΓ. Vs. 3. Cast. ΝΙ . . . . Σ, Gerh. ΝΙΙΙΙΣ, Momms. quod dedi. Vs. 4. Cast. Π..ΛΙ..Α, Gerh. ΠΛοΙΤΑ, Momms. quod dedi. Tit. *b.* vs. 1. Cast. ΑΥΔ, Gerh. ΦΥΔ, Momms. ΦΥΛ. Vs. 2. Cast. ΦΑΜΤΡΙ, Gerh. Momms. ΦΑ ΑΛΤΡΙ.

Tit. *a*. Πρώ(τα) Φυ(λά.) Φα(τρία) Ἐκγ. Νικίας Πολίτα.
Tit. *b*. Δευ(τέρα) Φυ[λ](ά.) Φα(τρία) Ἀλτρι. Φιλωνίδας Εὐπολέμου.

Similes glandulae sunt n. 5468. 5567. 5620. 5621. 5743. Vide ad n. 5468.

5687.

Catanae, in glande opinor (vide n. 5570.); edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 39. n. 215. cum lemmate: „Apud Alphonsum Vintimillia. Vidit et descripsit Phil. Paruta in Siciliae numismatibus."

KATANA   Κατάνα.

5688.

Ibidem, sigillum aheneum; e schedis Caietani Noto edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 222. n. 12.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΣ   Ἱπποκράτ[η]ς.

5689.

Ibidem, sigillum aheneum; edidit Castellus l. c. p. 222. n. 13.

ΚΛΗ
ΜΑ
ΤΙΟ
Υ

Κληματίου.

Geminus titulus est n. 5569. *b*.

5690.

Ibidem, in annulo aereo in museo Paterniono; edidit Castellus l. c. p. 219. n. 6.

ΗΝΟ
ΚΕΡΟ

Syllabae ΚΕΡΟ extant etiam in annulo Tauromenitano n. 5647.

5691.

Ibidem, in annulo aereo in museo Paterniono; edidit Castellus l. c. p. 219. n. 5.

ΚΟC
ΧΟΥ

Κόσ[μ]ου.

Idem nomen est in simili supellectili n. 5522.

5692.

Ibidem, in annulo aereo signatorio, qui asservabatur Messanae; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 4. n. 11. inde Castellus l. c. p. 218. n. 2.

ΑΥΡΗΛΙ
ΝΙΚΩΝ

Αὐρήλι(ος) Νίκων.

5693.

Ibidem, in annulo aureo in museo Paterniono; edidit Castellus l. c. p. 219. n. 3.

ΛΛΗΙΕ
PRAMA
ΧΜΑ ΧΧ

Aeque obscura haec sunt ac n. 5647. 5690.

5694.

Inscriptio *Catanae* reperta in balneo subterraneo, in plura frusta diffracta; edidit Abbas Vitus M. de Amico Catanae illustratae Vol. III. p. 242.; ex schedis Dorvillii Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem Syllog. inscr. p. 576. 577. 1. 2. 3. 4. 5. ubi *a*. *b*. unum fragmentum efficit. Fragmentum *e*. aeri incisum editum est apud Andr. Pigonatum Stato presente degli antichi monumenti Siciliani, 1767. tab. XXI. Haec fragmenta olim quinque numero in museum Ignatii Paternioni Castelli Principis Biscaris illata sunt, ubi etiam nunc extant fragmento primo in *a*. et *b*. discisso. Conglutinasse dicitur Princeps Biscaris, ut tria tantum efficeret fragmenta, fragminibus *c*. *d*. *e*. in unum compositis. Et ea forma reddita sunt a Castello Principe Turris Mutiae Inscr. Sicil. Cl. VII. p. 68. n. 5. cum interpet. Lat. et notis. Nuper transcripsit Odofr. Müllerus, cuius apographum habeo. Citat Hoare Itin. Sicil. T. II. p. 189.

[*Textum vide pag. seq.*]

Dedimus, ut Castellus, tria fragmenta, quorum primum compositum est ex frustis *a*. *b*., secundum ex fragminibus *c*. *d*. *e*., ita tamen, ut fissurae appareant. Varietas lectionis haec est: I. vs. 1. Dorv. ΕΦΗΛΙΣ, Cast. ΦΕΛΙΣ; in fine Vit. ΛΑΜΠΙΡ....., Dorv. ΛΑΜΠΙ (H supra), Cast. ΛΑΜΠ - -. Vs. 2. extr. Dorv. ΑΝΙ (N supra). II. vs. 1. (*c*.) init. Müll. ΕΠΙΕΝ; (*d*.) extr. Vit. ΕΞΑΗ.., Dorv. ЄЗΑΓ (H supra), Müll. Є2ΑΓ, Cast. ЄЗΑΡ; (*e*.) extr. Pig. Dorv. ΑΝΤΙΑ (T supra I, ΛΙΑC supra), Vit. ΑΝΤΙΛ..., Cast. ΑΝΤΙΛΙ - -, Müll. ΑΝΙΙΛΙ. Vs. 3. (*e*.) extr. Vit. Dorv. ΤΩΝΤ, Cast. ΤΟΝΤΙ -, Pig. ΤΩΝΙ - -, Müll. ΤΩΝΓ - -. Vs. 3. (*c*.) Vit. ΠΙΝΥΑΙΩΝΙΟΥ ΑΥΓΟ, Dorv. ˡΙΟΥΑΙΩΝΙΟΥΑΥΓΟ (M supra), Cast. CΙΟΥ ΛΙΩΝΙΟΥΑΥΓΟΥ; (*e*.) init. Pig. Dorv. ΙΜΑΤΣΙ ΜΟΥΤΟΥΛΑΜ⁻, Cast. ΑΙ. ΜΑΣΙΜΟΥΤΟΥΛΑΜΠ - -, Müll. ΙΜΑΞΙΜΟΥΤΟΥΛΑΜΓ. III. vs. 1. init. Ι et in fine Є omisit Müllerus. Vs. 2. Vit. ΕΝΠΗCΑC sΙΗ.....ΟΙΕΙsΝs, Dorv. ΞΕΝΠΗCΑCsΙΗ (ΕΠΟ supra) ϽΙ ΕΙsΝs, Cast. ΞΕΝΠΗCΑCsΙΗ ϽΙΕΙ2Ν2_, Müll. ΕΝΠΗCΑC sΙΗ ΙΕΙ·Ν·. Vs. 3. Vit. Dorv. ΤΟ ΕΠΙ'Υ'Π ΜΑΤU (Ω supra), Cast. ΤΟΕΠΙ 2 ΥΠ...... ΜΑΤΩ - -, Müll. ΤΟΕΠΙΥs ⁻ ΛΑΤ.

I.		II.			III.
a.	*b.*	*c.*	*d.*	*e.*	*f.*
ΦΛΑΒΙΟϹΦΗΛΙΞЄΥΜΑЄ	ΙοϹΟΛΑΜΠΙΡ	ΡΧΙΑϹЄΙΠЄΝΑΙΘЄΡΜΑΤΑΙΑΧΙΛΛΙΑΝΑΙЄΞΑΡ		ΛΙΑϹΔΙΑΤΥΠΩϹЄΩϹΑΝΙΙΛΙ	ΙΟΥϹΗϹΤΗϹЄΠΙϹΚЄΥΗϹЄ
ΛΙΒЄΡΑΛΙΟΥΤΟΥЄΥΚΑΘΙ	ΝϹΙΩΤΟΥΑΝΙ	ΚΑΘЄΚΑϹΤΗΝΗΜЄΡΑΝΠΗϹ	ΑϹ²ΛΒ²ЄΛΑΤΤΟΝЄ	ΚΑΥϹЄΝЄΙϹΤΗΝΠΡΟΚΑΥϹΙΝ	ΞЄΝΠΗϹΑϹ ΙΗЄΠΟΙЄΙ²Ν²
ЄΚΑΥϹЄΝЄΙϹΤΗΝΠΡΟΚ	ΑΥϹΙΝΚΑΙЄΙϹΤο	ΝοΠΡοΓΡΑΦΙϹЄΥΚΑΘοϹ	ΙΩΤΟϹΤΩΝЄΙ	ΔΙΩΝΑΝΑΛΩΜΑΤΩΝΤΙ	ΤοЄΠΙΥ — ΗΑΤω
ΤοΥΑΡΧΙΤЄΚΤοΝοϹ	ΜЄΤΑΤΗΝΥΠ	ϹΙΟΥΑΙΩΝΙΟΥΑΥΓοΥ	ϹΤοΥΤΟ²ΔΙ²Κ	ΑΙΜΑΞΙΜΟΥΤΟΥΛΑΜΠ	

Φλάβιος Φῆλιξ Εὐμαεῖος ὁ λαμπ[ρότατος ὑπατικὸς τῆς ἡμετέρας ἐπα]ρχίας εἶπεν· αἱ θέρμα[ι] αἱ Ἀχιλλιαναὶ ἐξ ἀρ[χα]ίας διατυπώσεως ἀν[ενε]ι[ώθησαν ἐπ᾽ ἐμοῦ - - - προ]ϊούσης τῆς ἐπισκευῆς ἐ[κ δαπάνης Λιβεραλίου τοῦ Εὐκαθ[ο]σιώτου ἀν - - - - - - - - - - καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν πήσας λβ ἔλαττον, ἔκαυσεν εἰς τὴν πρόκαυσιν - - - - - - - - - σ]εν πήσας ιη, ἐποίει νο. - - ἔκαυσεν εἰς τὴν πρόκαυσιν καὶ εἰς τὸ - - - - - - - - - ὁ προγραφ[ε]ὶς Εὐκαθοσίωτος τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων - - - - - - - - - - - - - - - διὰ κα]μάτω[ν τοῦ δεῖνος τοῦ ἀρχιτέκτονος μετὰ τὴν ὑπ[ατείαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Φλ. Θεοδο]σίου αἰωνίου Αὐγούστου τὸ ιδ καὶ Μαξίμου τοῦ λαμπ[ροτάτου ὑπατικοῦ.

Titulus pertinet ad aetatem Theodosii II. cuius consulatus XIV. collega Fl. Anicio Petronio Maximo a. u. c. 1186. p. Chr. 433. memoratur vs. 4. Agitur de instauratis Thermis Catanensibus, quarum reliquiae sub maiore ecclesia sepultae etiam nunc visuntur. Discimus Thermas illas Achillianas dictas fuisse. In restituendo hoc titulo parum licet proficere, quod particulae lapidis interierunt inter fragmentum I. et II. atque inter fragmentum II. et III. Hinc etiam causa picis (πήσας p. πίσσης) minus apparet. Nam cum Castello ideo censere fieri mentionem picis hoc loco, quod usus eius fuerit in balneis ad evellendos pilos corporis, parum consentaneum videtur. Sicilia illa aetate dudum Italiae adiecta parebat Consulari. Conf. n. 5649. *h.* Consularis Siciliae tum fuit Flavius Felix Eumaeus, cui inscriptio accepta refertur more sollemni in actis aetatis illius (λέγει, εἶπεν). Liberalis Εὐκαθοσίωτος audit. Vox reperitur ap. Epiphan. Haer. XLII. p. 343. ubi explicatur *consecratus*, *pius*. Nunc cognomen esse Liberalis prodit vs. 3. ὁ προγραφεὶς Εὐκαθοσίωτος.

5695.

Catanae; edidit Schiavo Dissert. dell' Academia del Buongusto T. I. p. 185. dein Castellus Inscr. Panormit. p. 343. qui accepit a Principe Biscari, et rursum Inscr. Sicil. Cl. XI. p. 143. n. 19.

Φ Θ. Κ. Φ
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ. ΑΓΑ
ΘΗΜΕΡΟΣ · ΕΖΗ
ΣΕΝ ΕΤΗ XXXVIII
5 ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ. ΙΔΙΩΣΥΝ
ΒΙΩ ΜΝΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κορνήλιος Ἀγαθήμερος ἔζησεν ἔτη XXXVIII.
Εὐφροσύνη ἰδίῳ συνβίῳ μνήμης χάριν.

De Cornelio Agathemero conf. n. 5717. De notis numeralibus conf. n. 5636. 5585. 5586. 5749. tit. *c.*

5696.

Ibidem, in museo Paterniono; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 170. n. 5.

Θ ❦ Κ ❦
ΑΓΑΘΟΠΟΥ ΧΡΗ
ϹΤЄ ❦ ΧΑΙΡЄ
ЄΖΗ : : : : : : :

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἀγαθόπου χρηστὲ χαῖρε.
ἔζη[σας ἔτη --

5697.

Ibidem; edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. p. 820. 21.

ΑϹΚΛЄΠΙΑϹ

Ἀσκλ[η]πιὰς (aut Ἀσκληπίας).

5698.

Catanae, in tabula quadrata sepulcri prope moenia veteris urbis a. 1815. detecti; edidit Franciscus Ferrara in diario Panormitano: Giornale di scienze, lettere ed arti, a. 1825. p. 299. Hinc translata est in Férussac Bulet. des sciences hist. antiq. philol. a. 1827. p. 324 sq. indeque in Iahnii Jahrb. f. Philol. u. Paedag. Jahrg. II. 1827. T. II. p. 327.

ΑΦΡοΔΙCΙΑCΚΑΙ
ΘΕΥΔΑΚΑΙΜΑΡΥΛΛΑC
ΕΙCΜΝΕΙΑΝΓοΝΕΩΝ
ΤΕΚΝΑΕΠΟΙΗCΑΝ

Ἀφροδισίας καὶ Θεύδα καὶ Μαρύλλας.
Εἰς μνείαν γονέων τέκνα ἐποίησαν.

Ad genetivos vss. 1. 2. intellige τὸ μνημεῖόν ἐστι vel simile. Mulieres sunt Ἀφροδισία et Μαρύλλα, vir Θεύδας. Liberi diversorum parentum, eiusdem tamen familiae, matres duas et patrem eodem sepulcro condiderunt. Liberi non nominati sunt. Male interpreti priori Ἀφροδισίας et Μαρύλλας masculina sunt, Θεῦδα femininum.

5699.

Ibidem; ex schedis Odofr. Mülleri.

,ΙΛΟΙΖΗΤΗCΟΝ
ΑΔΕΚΕΙΜΕΝΗΙΙΙ
ΡοCΕΦΕCοΥΜΕΓΑ
ΕΙΤΗC·ΠΑΤΡοCΔΕ
Α·ΑΧΙΛΛΕΥC·CΤΡΑΤο
)Υ·ΜΗΤΗΡ·ΜΟΙΡΑΔΕΔΩ
ΔΕ·ΘΛΝΕΙΝ·ΕΚΚΕΔΕΚΑ
CΑC·ΚΕΙΜΛΙ·ΔΕΝΥΝ
ΗΕΛΙΟΙ·ΟΜΝΗΜΑΔΕΜΟΙ
ΑΙCΑΙΛΙCΑΧΙΛΕΥCΠ·ΤΗΡ

Versus sunt turpissimi, quos exempli causa restituimus.

Ἄν, ξένε, μ]οι ζητῇς ὄν[ομα, τίς δ' ἐνθ]άδε κεῖμε,
- - - Ἐφέσου μεγα[λωνύμου εἰμὶ πολ]είτης·
πατρὸς δὲ [Αἴλις] Ἀχιλλεύς, Στρατο[νίκη δέ μ]ου μήτηρ.
Μοῖρα δ' ἔδω[κ' ἐνθέν]δε θανεῖν ἑκκέδεκα [ἔτη
πλή]σας· κεῖμαι δὲ νῦν [προλιπὼν φάος ἠ]ελίοιο.
μνῆμα δέ μοι [στ]αῖσ' Αἴλις Ἀχιλεὺς [ὁ] π[α]τήρ.

Homo imperitus hexametros quinque addito pentametro sibi visus est fecisse. Vs. 2. extr. et 3. init. nomen defuncti positum erat. Vs. 4. ad πατρὸς δὲ intellige ὄνομα. Vs. 8. nominativus πλήσας p. πλήσαντα non offendit. Vs. 10. σταῖσ' est στῆσ'.

5700.

Ibidem; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΑΥΡΗΛΙCΒΙΤΑΛΗCΝΥΝΕΝΘΑΔΕ
ΚΕΙΜΑΙΚΟCΜΟΥΠΛΑΝΗΝΠΡΟ
ΛΙΠΩΝΕΙCΑΙΩΝΙΟΝΟΙΚΟΝΑ
ΝΕΛΘΩΝΜΗΔΕΝΑΛΥΠΗCΑCΟ
ΜΑΛΟΝΒΙΟΝΩΔΕΔΙΑΓΩΕΖΗCΑ
ΔΕΕΤΗ ΞΕ

Αὐρῆλις Βιτάλης νῦν ἐνθάδε κεῖμαι.
κόσμου πλάνην προλιπὼν εἰς αἰώνιον οἶκον ἀνελθών,
μηδένα λυπήσας ὁμαλὸν βίον ὧδε διάγω.
Ἔζησα δὲ ἔτη ξε.

Versus, quos auctor voluit hexametros esse, fortasse ex alio epitaphio desumpti sunt, in quo alio metro adscripti erant.

5701.

Ibidem, in museo monasterii S. Nicolai de Arena; edidit Castellus Inscr. Panormit. p. 351. ex schedis Abbatis Viti M. de Amico, et Inscr. Sicil. Cl. XII. p. 158 n. 32. Ex Castello Donatus Inscr. p. 382. 9.

Θ Κ
ΓΑΛΑΤΗC
ΕΖΗCΕΕΤΗ
Π ΕΠΟΙΗ
CΕΝΥΙΟC
ΠΡΙΜΙΓΕΝΗC

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Γαλάτης ἔζησε ἔτη π.
ἐποίησεν υἱὸς Πριμιγένης.

5702.

Ibidem, in museo monasterii S. Nicolai de Arena; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 181. n. 48.

ΕΝΘΑΔΕΚΕΤΕ
ΔΕΔΑΛΟCΕΤΩ
ΚΕCΚΟΥΡΟΡΑΝΗ
ΑΠΕΙΡΑΤΟΥΚΥ
ΠΡΙΔΟΙΑΜΕΡΙΗC
ΦΙΟΝΤΩΝΕΙΑΤΗΡ
ΕΝΩΜΟΤΩΙΑΝΕΘΙΚΕΝ

Ἐνθάδε κε[ῖ]τε Δέδαλος ἐτῶ[ν] κε,
κουρο[φ]ανὴ[ς καὶ] ἀπείρατο[ς] Κύπριδος [ἱ]μερ[τ]ῆς.
Φ[ρ]όντων εἰατὴρ [τὸ]ν [β]ωμὸ[ν υ]ἱῷ ἀνέθ[η]κεν.

Pater defuncti dolet filium πρὸ γάμου mortuum esse, idque versu hexametro non optimo significat; etiam alterum hexametrum melius fecisset, si posuisset:

Φρόντων ἰατὴρ υἱῷ τὸν βωμὸν ἔθηκεν.

5703.

Catanae, in marmore candido; edidit Alessi Bullett. dell' Instit. di Corrisp. Archeol. Rom. 1835. p. 172.

Θ Κ
ΔΑΦΝΗΓΛΥΚ.
ΤΑΤΗΧΑΙΡ....
ΣΑΣΕΤΗ.....
ΤΥΧΗΣΝ.....
ΟΣΠΕΠ.....

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Δάφνη γλυκ[υ]τάτη χαῖρ[ε. ἔζη]σας ἔτη - -
[Εὐ]τύχης [πατὴρ ἴδι]ος πεπ[οίηκεν.

5703. *b*.

Ibidem, in olla fictili puerilibus ossibus plena a. 1628. prope moenia effossa; edidit Vitus M. de Amico Catana illustr. Vol. III. lib. x. c. 5. p. 252.

ΔΙΟΝΥΣΙ.ΟΥ

Διονυσίου.

5704.

Ibidem, in museo monasterii S. Nicolai de Arena; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XII. p. 159. n. 35. inde Donatus p. 366. 10.

Θ Κ
ΙΟΥΛΙΑΔΟΜΙΤΙΑΕΖΗΣΕΝ
ΕΤΗ Ζ̄ ΜΗΝΑΣ Γ̄ ΗΜΕΡΑΣ Ε̄
ΓΟΝΕΙΣΕΠΟΙΗΣΑΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἰουλία Δομιτία ἔζησεν ἔτη ζ̄, μῆνας γ̄, ἡμέρας ε̄.
Γονεῖς ἐποίησαν.

5705.

Ibidem, in museo Paterniono; edidit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 181. n. 50.

Q. DOMITEI PEIE
SALVE
ΚΟΙΝΤΕ.ΔΟΜΙΤΙΕ
ΕΥCΕΒΗ.ΧΑΙΡΕ

Q. Domitiei peie, salve.
Κόϊντε Δομίτιε εὐσεβῆ χαῖρε.

5706.

Ibidem, in urnula marmorea in eodem museo; ediderunt Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 9. n. 45. Vitus M. de Amico Catana illustr. Vol. III. lib. x. c. 4. p. 246. Castellus Inscr. Sicil. Cl. XI. p. 149. n. 50. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

COCIA ЄΛΑΤΗ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ΑΦΡοΔЄΙCΙΟC
CΥΜΒΙΟC

Cast. vs. 2. ΓΛΥΚΥΤΑΤΙ.
Σ[ω]σίᾳ Ἐλάτῃ γλυκυτάτῃ Ἀφροδείσιος σύμβιος.

5707.

Ibidem, in museo monasterii S. Nicolai de Arena; edidit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 177. n. 24.

Μ.ΒΙΨΑΝΙοCΖΩ
CΙΜΟCΖΗCΑ
CΚΑΛΩCЄΤΗΛЄ
ΚΑΙΡЄ
ΠΑΡοΔЄΙΤΑ

Μ. Βιψάνιος Ζώσιμος ζήσας καλῶς ἔτη λ̄ε̄.
[Χ]αῖρε παροδεῖτα.

5708.

Ibidem, in museo Paterniono; edidit Castellus l. c. Cl. XII. p. 159. n. 37.

Θ Κ Ι
ΙΖΩΤΙΚΟΣΠΑΤΗΡ
ΙΔΙΩ ΤΕΧΝΗ.ΜΝΗ
ΜΗΣΧΑΡΙΝΕΠΟΙΗ
ΣΕΝ ΟΣ ΕΖΗΣΕΝ ΕΤΗ
Κ Η

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἰ(ούλιος) Ζωτικὸς πατὴρ ἰδίῳ τέ[κ]ν[ῳ] μνήμης χάριν ἐποίησεν, ὃς ἔζησεν ἔτη κ̄η̄.

5709.

Ibidem; ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. p. 252. edidit Castellus l. c. Cl. XI. p. 141. n. 10.

Θ Κ Δ
ΒΕΙΨΑΝΙΟ.
ΖΩΤΙΚΟC....
ΕΤΗΛΗΡΑΚΛ....
ΑΝΔΡΙΕΥCΕΒ....

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Βειψάνιο[ς] Ζωτικὸς [ἔζησεν] ἔτη λ̄.
Ἡράκλ[εια] ἀνδρὶ εὐσε[βεῖ ἐποίησεν μνήμης χάριν.

Nomen feminae dederunt etiam Vitus et Castellus in interpretatione Latina.

5710.

Ibidem, in museo Paterniono; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 180. n. 41.

Ο ΚΥΡΙΟ ΕΜΟΥ ΕΥ
ΑΙΡΙΟϹ ΕΧΑΡΙϹΑΤΟ
ΜοΙΤοΝΤοΠοΝΕΜοΥ
ΘΕΟΔΟΥΛΩ ΚΑΙ ΚΙΝΤΕ
ΚΩΠΑΝΤΙϹ ΚΑΙ ΚΕΚΙ
: : : Α - - - -

Ὁ κύριό[ς] μου Εὔ[κ]αίριος ἐχαρίσατό μοι τὸν τόπον
μου Θεοδούλῳ καὶ κῖντε (i. e. κεῖνται) Κωπάν[η]ς καὶ
Κεκι[λί]α [τὰ τέκνα μου.

5711.

Ibidem, in museo monasterii S. Nicolai de Arena; edidit Castellus l. c. p. 179. n. 31.

ΚΑΤΥΛΛΕΙΝΟϹ
ЄΖΗϹΗΝ ЄΤΗ
ΙΓ ЄΠΟΙΗϹЄΝ
ЄΥΟΔΙΑ ΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Κατυλλεῖνος ἔζησ[ε]ν ἔτη ῑγ̄.
ἐποίησεν Εὐοδία μνήμης χάριν.

5712.

Ibidem, in eodem cippo, in quo est n. 5722.; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 4. n. 13. inde Murator. T. II. p. MCCVII. 11. Vitus M. de Amico Catana illustr. Vol. III. lib. x. c. 4. p. 248. Castellus l. c. Cl. XII. p. 162. n. 54. cum Lat. interpret.

Θ Κ
ΚΟΥΙΝΤΟϹ
ΒΙΩϹ ЄΤΗ
ΙΔ ΚΟΠΡΙΑ
ΜΗΤΗΡ ЄΝΘΙ
ΗϹЄΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κούϊντος [ἐ]βίως ἔτη ιδ̄.
Κοπρία μήτηρ ἐ[πο]ίησεν.

Verbum ἐποίησεν restituit Castellus. Videntur duo filii in eodem sepulcro conditi esse, Quintus hic et Primitivus n. 5722.

5713.

Ibidem, in museo Paterniono; edidit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 185. n. 73.

ЄΝ
ΘΑΔЄ
ΚΙΤЄ ΛЄ
οΝΤΙΑ ЄΤΩ̄
- - - - - -

Ἐνθάδε κῖτε (κεῖται) Λεοντία ἐτῶν - - - - -

5714.

Ibidem, in museo monasterii S. Nicolai de Arena; edidit Castellus l. c. p. 186. n. 81.

ΜΑΡΚΙΑ
ΛΟΥΚΙΛΙΑ
ΧΡΗϹΤΑ.ΚΑΙ.Α
ΜЄΜΤΟϹ ΑΙΖΩϹ
ЄΤΙ Α ЄΙΚΟϹΙ

Μαρκία Λουκιλία χρηστὰ καὶ ἄμεμ[π]τος·
αἴζως (i. e. ἔζης) ἔτ[η] ἓν εἴκοσι.

5715.

Ibidem, in lapide extra Stesichoream portam effosso; ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. lib. x. c. 5. p. 256. edidit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 186. n. 78.

ΛοΥΚΙΦΕΡΑ
ΖΩϹΑ ΕΑΥ
ΤΗ ΕΠοΙΗϹΕΝ
ΚΑΙΤοΙϹΙΔΙΟΙϹ
ΠΑϹΙΝ

Λουκίφερα ζῶσα ἑαυτῇ ἐποίησεν καὶ τοῖς ἰδίοις πᾶσιν.

5716.

Ibidem, in museo Paterniono; edidit Castellus l. c. Cl. XI. p. 146. n. 34.

Θ Κ
ΜΕΡΚΟΥΡΙΑΛΗΣ
ΕΖΗΣΕΝ ΕΤΗ
ΜΒ
ΓΥΝΗ.ΕΠΟΙΣΕ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μερκουριάλης ἔζησεν ἔτη μ̄β̄.
γυνὴ ἐποί[η]σε.

5716. *b*.

Ibidem, in museo monasterii S. Nicolai de Arena; edidit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 182. n. 53.

ΜΝΗΣΘΟΙ
ΕΝΚΑΡΗΙΝ
ΧΡΗΣΤΗΚΑΙ
ΑΜΕΜΠΤΟϹ
ΕΖΗΣΕΝ ΕΤΗ
Ν

Μνησθ[ῷ] Ἐ[πιχ]αρ[ε]ίν[ου] χρηστὴ καὶ ἄμεμπτος ἔζησεν ἔτη ν̄.

5717.

Catanae, in museo Paterniono; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XI. p. 142. n. 18. cum interpret. Lat. et nota.

Θ Κ
ΜΥΡΤΑΛΗΧΡΗΣΤΟ
ΤΑΤΗΕΖΗΣΕΝΕΤΗ
Λ̄ ΜΗΝ Γ̄ ΚΟΡΝΗΛΙ
ΟΣ ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣ ΣΙΝ
ΒΙΩ ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ❧
❧ ΕΠΟΙΗΣΕ ❧

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μυρτάλη χρηστοτάτη ἔζησεν ἔτη λ̄, μῆν(ας) γ̄.
Κορνήλιος Ἀγαθήμερος σ[υ]νβίῳ εὐσεβεστάτῃ ἐποίησε.

Ex n. 5695. videmus eundem Cornelium Agathemerum Myrtale mortua Euphrosynam uxorem duxisse, quae postea et ipsa viro monumentum posuit.

5718.

Ibidem, in urna cineraria marmoris candidi; ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. lib. x. cap. 5. p. 255. edidit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 189. n. 99. Rursum edidit Dubois Catal. Antt. Leonis Dufourny p. 33. n. 85.

ΟΠΩΡΕΙΝΕΧΡΗϹΤΕ
ΧΑΙΡΕ Ρ ΕΖΗ .
ϹΕϹ ΕΤΗ Ι ❧

Vs. 1. Vit. ΟΠΩΙΕΝΕΧΡRCΤΕ, Dub. ΟΠΩΙΕΙ ΝΕΧΡRCΤΕ (sic). Vs. 2. siglum post ΧΑΙΡΕ (Vit. ΑΑΙΡΕ) omittit Castellus. Χ plane ut Α sculptum esse notat Dubois.

Ὀπωρεῖνε χρηστὲ χαῖρε. Ἔζησες ἔτη ῑ.

5719.

Ibidem; ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. lib. x. p. 257. edidit Castellus l. c. Cl. XI. p. 147. n. 41.

Θ ❧ Κ ❧
ΠΕϹΚΕΝΝJϹ
ΚΑΛΑΤΙΧΟϹ❧ΕΖΗ
ϹΕΝ❧ΕΤΗ❧Q❧Γ❧ΜΔ
ΠΕϹΚΕΝΝΙΑ
ΓΛΜΙΚΗ ΙΧΝΔΤJ

Menda nonnulla correxit Castellus, ut vs. 4. ubi Vitus habuit: CQN❧CTH❧Q❧Γ❧M ꝺ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Πεσκέννις Καλάτ[υ]χος ἔζησεν ἔτη ϙγ̄, μ(ῆνας) δ̄.
Πεσκεννία γ[α]μικὴ - - -

Vs. 4. Castellus corrigebat ογ̄, et vs. 6. γλυκυτάτη. Altero non opus est, alterum perversum videtur. In fine requiritur aut μνήμης χάριν aut ἐποίησεν.

5720.

Ibidem, in tabula quadrata marmoris glauci anno 1740. extra portam Stesichoream effossa; ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. lib. x. c. 5. p. 254. edidit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 191 n. 108. Rursum Dubois Catal. Antt. Leonis Dufourny p. 34. n. 86.

ΕΝΤΑΥΘΑ
ΚΙΤΕΠΕ
ΤρΩΝΙΟϹ
ΤΕΛΕΥΤΗ
ϹΑϹΕΤΩΝ
ϛ

Dubois notam numeralem vs. 5. extr. apposuit.

Ἐνταῦθα κῖτε Πετρώνιος τελευτήσας ἐτῶν ϛ̄.

5721.

Ibidem, in lapide detrito sub anaglypho; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΠΟϹΙΔ . . . ΗΣ
ЅΗΓΥΤΙΚΧ . Ι

Ποσιδ[ίππ]ης?
- - - - - -

5722.

Ibidem, in eodem cippo, in quo est n. 5712.; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 4. n. 12. indeque Vitus M. de Amico Catana illustrata Vol. III. lib. x. c. 4. p. 248. Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 193. n. 122.

Θ К
ΠΡЄΙΜΙ
ΤЄΙΒЄ ΧΡΗϹ
ΤЄ ΧΑΙΡЄ Є
ΖΗϹЄϹ ЄΤΗ
Θ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Πρειμιτεῖβε χρηστὲ χαῖρε· ἔζησες ἔτη Θ̄.
Nomen est *Primitivus*. Sic etiam Pasqualigus apud Vitum dedit. Conf. ad n. 5712.

5723.

Ibidem, in lapide in via, quae ad S. Agathae suburbium ducit, effosso a. 1760., in museo monasterii S. Nicolai de Arena; ex schedis Viti M. de Amico a. 1761. transmissis edidit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 173. n. 19. Vitus habet Catanae illustr. Vol. III. lib. x. c. 5. p. 259.

ΑΥΡΗΛΙΟ
C ΡΕCΤΟΥΤΟC
ΚΑΙ ΖѠCΙΜΗ
ΗΓΟΡΑCΟΜΕΝ
: : ΚΤѠΝ ΙΓΕѠΙΝ
: : ΝΕΝ ΒΑCΙΝ

Αὐρήλιος Ῥεστ[ιτ]οῦτος καὶ Ζωσίμη ἠγοράσ[α]μεν [ἐ]κ τῶν ἰ[δί]ων [τὴ]ν βάσιν.

5724.

Ibidem, in palatio Senatorum; edidit Murator. Nov. thes. inscr. T. III. p. MDCCXXXVI. 7. missu Antonii Panti ICti; tractarunt Io. Henr. Leichius Specimen notarum et emendationum ad Graecas inscriptiones a Muratorio editos in Menkenii Miscell. Lips. Vol. I. p. 498. Io. Casp. Hagenbuchius in Diatr. de Graecis thes. Murator. marmor. 1747. p. 35. Bonada Carmina ex antiquis lapidibus cet. Vol. II. Cl. VI. p. 127. cuius in interpretatione ante *dabant* supplendum esse *mihi* monet Censor in Ephem. Ien. Ergänzungs-Blätter 1826. n. 70. p. 173. Ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. lib. x. p. 259. rursum edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XI. p. 148. n. 46. cum Bonadae interpretatione Latina et nota. Ex Muratorio Iacobsius Anthol. Palat. n. 367. (Br. III. p. 301. n. 697. An. III. 2. p. 270.) qui conferri iubet Dorvillium ad Charit. p. 446.

ΤΥΜΒΟΝ ΟΡΑC ΠΑΡοΔΕΙΤΑ ΠΕΡΙΚΛΕΙΤΗC
ΡΟΔΟΓΟΥΝΗC ΗΝ ΚΤΑΝΕΝ ΟΥΧ ΟCΙѠC ❦
ΛΑΕCΙ ΔЄΙΝΟC ΑΝΗΡ ΚΛΑΥCΕ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΡ
ΟΥCΕΑΒΙΑΝΙΟC ΗΝ ΠΑΡΑΚΟΙΤΙΝ ΚΑΙ
ΒΑΙΗΝ CΤΗΛΗ ΤΗΝΔ ΑΠΕΔѠΚΕ ΧΑΡΙΝ
ΟΝΟΜΑ ΤΟ ΠΡΙΝ ΜΕ ΠΑC ΕΚΛΗΖΕΝ ❦
❦ ΕΠΑΓΑΘѠ ❦
ΝΥΝ ΔΕ ΡΟΔΟΓΟΥΝΗΗ ΒΑCΙΛΙΔΟC
❦ ΤΟ ΕΠѠΝΥΜΟΝ ❦

Vs. 1. ΠΕ omittit Vit., pro ΠΕ Murat. lacunam notat. Vs. 2. extr. Mur. ΟΥΧΟCΙѠ, Vit. ΟΥΧΟCΙ ѠC ❦ (Cast. ΟΥΚ cet.). Vs. 3. extr. Vit. ΚΑΡΤΑΡ, Mur. ΚΑΙΤΑΡ_, Cast. ΚΑΙΤΑR. Vs. 4. init. Mur. Vit. ΧΥCΕ (i. e. ΕΥCΕ), Cast. ΟΥC (i. e. ЄΥC). Vs. 5. Vit. Mur. ΑΠΕΔCΙΚΕ. Vs. 6. Cast. ΠΕΡΙΝ p. ΠΡΙΝ; dein Mur. ΕΚΛΗCΕΝ. Vs. 8. Mur. ΡΟΔΟΓΟΥΝΗΗ, reliqui ΡΟΔΟΓΟΥΝΗ.

Τύμβον ὁρᾷς, παροδεῖτα, περικλειτῆς Ῥοδογούνης,
ἣν κτάνεν οὐχ ὁσίως λάεσι δεινὸς ἀνήρ·
κλαῦσε δὲ καὶ τάρ[χε]υσ' Ἀβιάνιος ἣν παράκοιτιν
καὶ βαιὴν στήλη τήνδ' ἀπέδωκε χάριν.
Ὄνομα τὸ πρίν με πᾶς ἔκλῃζεν Ἐπαγαθώ,
νῦν δὲ Ῥοδογούν[η] βασιλίδος τοὐπώνυμον.

Disticha bene legit Leichius, nisi quod ΛΑΕCΙ non intellexit esse *lapidibus*, id quod vidit Hagenbuchius. Hic vs. 4. proposuit Λιβάνιος pro Ἀβιάνιος sine causa, Ibidem τάρχυσ' post Hagenbuchium legit etiam Iacobsius, in quo certe lectio Muratorii et Viti addicit. Vide tamen varietatem lectionis. Vs. 5. στήλῃ τῇδ' dedit Iacobsius; sed τήνδ' offensioni non est. Vss. 6-9. bene tractavit Hagenbuchius qui primus vidit esse senarios. Quippe in iambos transiit poeta, quod nomen Ἐπαγαθώ dactylum non intrat. De hoc nomine conf. n. 4287. ubi hic titulus noster ex Anthologia Palatina citatus est. Vs. 6. secundum Muratorii lectionem ἔκλησεν legebant Hagenbuchius et Iacobsius, item vs. 8. Ῥοδογούνην uterque, quod Muratorius habet ΡΟΔΟΓΟΥΝΗΗ. Vss. 8. 9. βασιλίδος τοὐπώνυμον est *cognomine reginae* scil. Persicae. Nam Ῥοδογούνη (Ῥοδογοῦννα Phot.) uxor Darii Hystaspis et mater Xerxis fuit.

5725.

Ibidem; ex Viti M. de Amico Catana illustrata Vol. III. p. 251. edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 194. n. 128.

Θ Κ
ΡΟΣΚΙΑ
ΙΟΥΚΟΥΝ
ΔΑΕΥΣΕΒ
ΕΖΗΣ ΕΤΕ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ῥ[ω]σκία Ἰουκοῦνδα εὐσεβ[ής]· ἔζης ἔτ[η - -
Ῥωσκία est etiam n. 5631.

5726.

Catanae, in museo Paterniono; edidit Castellus l. c. Cl. X. p. 137. n. 50.

ΣΑΒΟΥΚΙΣ
ΚΑΛΛΙΜΟΡΦΟΣ
ΕΖΗΣΕΝ ΕΤΗ
ΛΒ . ΣΑΒΟΥΚΙΣ
ΖΩΙΛΟΣ ΠΑΤΡΩΝ
ΕΠΟΙΗΣΕ

Σαβοῦκις Καλλίμορφος ἔζησεν ἔτη λβ.
Σαβοῦκις Ζωΐλος πάτρωνι ἐποίησε.
Vs. 5. in ligatura est ΠΑΤΡΩΝΙ.

5727.

Ibidem, in lapide rotundo a. 1594. reperto inter vetustissima theatri rudera; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 8. n. 37. hinc Murator. T. II. p. MXCVIII. 7. cum Lat. interpret. et not. Emendatius ediderunt Abbas Vitus M. de Amico Catana illustrata Vol. III. lib. X. c. 4. p. 238. et Burmannus in Dorvillii Siculis ad calcem Syllog. inscr. p. 577. n. 6. ex schedis Dorvillii; ex Vito dedit Castellus Inscr. Panormit. p. 175. et Donatus p. 344. 4. cum interpret. Lat. Iterum ex Vito et Dorvillio dedit Castellus Inscr. Sicil. Cl. V. p. 57. n. 37. cum interpret. et not. Repetiit Welckerus Syllog. epigr. Gr. edit. alt. p. 212. n. 164. qui memorat praeterea Discorso academico sopra un' antica iscrizione del Principe Biscari p. LIX. ubi lapis in museo patrum Benedictinorum extare dicitur. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ЄΥϹЄΒЄѠΝΚΛΥΤΟΝ
ΑϹΤΥΠΑΝΟΛΒΙΟΝ
ΑΝΔΡΑΑΝЄΘΗΚЄ
ΖѠϹΥΜΙΑΝЄΙΔΗΝ
ΑΓѠΝΟΘЄΤΗΡΑ
ϹЄΒΗΡΟΝ
ΟΦΡΑΚΑΙЄϹϹΟΜЄΝΟΙϹ·Ι
ΡϹ Ι Ι Γ Ϲ Λ Ι Ζ Є Ι Β Ρ Ο
- - - -

Vs. 4. Gualth. ΖѠϹΥΜΙ . ΑΝΕΔΗΝ, Mur. ΖΩ ϹΥΜΟΝΑΝΕΔΗΝ. Vs. 7. Dorv. ΕΣΣΟΜΕΝΟΙΣΙ, Vit. ЄϹΟΜЄΝΟΙϹΙ, Mur. ЄϹΟΜЄΝΟΙϹ (Müll. ϹϹΟ ΜЄΝΟΙϹ . Ι). Vs. 8. Gualth. ΙΡΟΙΙΟϹΛΙΖЄΒΡΟ, Vit. ΙΡ . . . ΟЄΛΙΖЄΒΙΡΟ, Dorv. ΙΡΟΙΙΟϹΛΙΖΕ Β ΡΟ, Müll. ΡϹΙ ͻ ͦ ϹΜ7ЄΙΒΡϹ.

Εὐσεβέων κλυτὸν ἄστυ πανόλβιον ἄνδρ' ἀνέθηκε
Ζωσ[ι]μιανείδην ἀγωνοθετῆρα Σέβηρον,
ὄφρα καὶ ἐσσομένοις [ἥ]ρ[ως κ]λ[ή]ζ[οιτο] βρο[τοῖσιν.

Piorum urbs nunc audit Catana ex fabula celebri de Amphinomo et Anapia parentes Aetnae incendio eripientibus (vide Pausan. X, 28, 2. Strab. p. 269. Valer. Max. V, 4. Sil. Ital. XIV, 196.), quorum memoriam Catanenses quum statuis in campo Piorum positis (Claudian. VII. Solin. 11.) tum nummis celebrarunt (vide Dorvill. Sicul. p. 313 sqq.). Vs. 2. πανόλβιον ad ἄνδρα referendum esse quum alii viderunt tum Welckerus monuit. Vs. 4. nota patronymicum Ζωσιμιανείδης a forma Ζωσιμιανός. Quadratarius hoc loco dedit ΖѠϹΥΜ pro ΖѠϹΙΜ. Ceterum secundus hexameter vitiosus est ob Α in ἀγωνοθετ. productum. Ad versum ultimum interpretandum unus sese accinxit Archangelus Catan. Hist. T. I. c. 12. qui vertit: *ut heroibus celebris memoria servetur.* Hexametrum restitutum iverunt Burmannus et Welckerus. Et Burmannus quidem partem detritam ita restituebat: ἀοίδιμος ἦσι βροτοῖσιν. Qua coniectura reiecta Welckerus ratus in Β ΡΟ lacunam esse ideoque βροτοῖσιν effici non posse, hoc vocabulum in primis huius partis ductibus latere arbitratus est. Hinc coniecit: ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι βροτοῖσι μέλῃ Σευήρου, communicans simul Iacobsii coniecturam: ὄφρα καὶ ἐσσομένοις περίοπτος ἔῃ Σεύηρος. Utraque coniectura nimium recedit a ductibus superstitibus. Lacunam autem in Β ΡΟ, quum tueri videatur Viti lectio, nullam esse docet nunc etiam Mülleri apographum. Praeterea animadvertendum ultimum hexametrum, ut duos priores, tribus in lapide lineis absolvi; unde vs. 9. in apographis Gualtheri, Viti, Mülleri rectissime notatur lacuna. In hac igitur tertia linea puta ultimas syllabas positas fuisse vocis ΒΡΟΤΟΙϹΙΝ, quam vocem recte exsculpsit Burmannus. Iam in fine vs. 7. post ЄϹϹΟ ΜЄΝΟΙϹ fuisse Η probabile reddit lectio Mülleri. Inter hoc Η autem et ΒΡΟ qui ductus sunt ex singulis apographis ita concinnari possunt, ut efficiatur: ΡѠϹΚΛΗΖΟΙΤΟ, quo extremo loco videri potest in lapide adhibita fuisse ligatura.

5728.

Ibidem, in urna, quam descripsit Archangelus Catan. hist. T. II. c. 21. ediderunt Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 10. n. 64. et Vitus M. de Amico in Catana illustrata Vol. III. lib. X. c. 5. p. 247. Ex Gualthero repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XII. p. 163. n. 59. cum interpret. Lat. et not.

ΚΟΥΙΝΤΟΣ ΣΟΣΣΙΣ
ΚΑΙ ΠΕΤΡΟΝΙΑ
ΣΟΣΣΙΑ ΧΕΙΑ
ΤΗ ΘΥΓΑΤΡΙ ΖΗΣΑΣΗ
ΕΤΗ . Ι . ΗΜΕΡΑ . Κ . Β .

Vs. 4. init. Vit. ΤΗΣΤΑΤΡΙ.
Κοΐντος Σόσσις καὶ Πετρ[ω]νία Σοσσία Χεία (nisi fuit Δεία) τῇ θυγατρὶ ζησάσῃ ἔτη ι, ἡμέρα[ς] κβ.

5729.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. p. 10. n. 62. indeque Vitus M. de Amico Catana illustr. Vol. III. lib. x. c. 4. p. 250. Castellus l. c. Cl. XIV. p. 196. n. 141.

ϹΤЄΦΑΝ
ЄΖΗϹЄ Є
ΤЄ ΑΗ ΚΑ
ΗΜЄΡЄϹ
Γ

Vs. 3. ΛΗ restituit Castellus, ΝΑ Vitus.
Στέφαν[ος] ἔζησε ἔτ[η λ]η κα[ὶ] ἡμέρες (i. e. ἡμέρας) γ̄.

5730.

Ibidem, in museo monasterii S. Nicolai de Arena; ex schedis ab Abbate Vito M. de Amico a. 1762. ipsi transmissis edidit Castellus l. c. Cl. XVIII. p. 281. n. 8.

. . . . ΙΟϹ ❧ ΦΙΛΟ . .
. . . . ΚΑΙΑΥΡΗ . . .
. . . . ΚΛΩΔΙΑΗ . . .
. . . . ΓΜΟΥЄ . . .
5 . . . . ΑΧΩΡΑΝ . . .
. . . . ΜΕ . . .

Αὐρήλ]ιος Φιλ - -
- - - καὶ Αὐρη-
λία] Κλωδία ἡ
σύμβιός] μου ἐ-
5 κτησάμεθ]α χώραν
καθαρὰν καὶ ἐθε]με[λιώ-
σαμεν] cet.

Loci in Sicilia incerti est fragmentum ex schedis Caietani Noto editum a Castello l. c. p. 281. n. 11. quod coniicio partem constituere tituli nostri. Est autem fragmentum hoc:

ΖΑϹ . . . .
ΛΙΑ . . ❧ . . . .
ϹΥΜΒΙΟϹ . . . .
ΚΤΗϹΑΜΕΘ . . . .
5 ΚΑΘΑΡΑΝΚΑΙΕΘΕ . . .
ϹΑΜΕΝΚΑΙΕΠΟΙΗϹΑ . . . . .
ΚΟΙΤΩΝΑ . Ε . ΑΥΤΟΗ . . . . . .
ϹΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ . . . . . .
. . . . . ΡΑΝΤΕΛΛΟΜΕΝ . . .
10 ΘΑϹΗΕΝΘΑΔΕΙ . . . . .
. . . . . ΕΘΝΙ . . . .
- - - - - - - -

quod si componas cum fragmento nostro, commode procedit titulus hic:

- - - ΙΟϹ ❧ ΦΙΛΟ
ΖΑϹΚΑΙΑΥΡΗ
ΛΙΑ ΚΛΩΔΙΑΗ
ϹΥΜΒΙΟϹΜΟΥЄ
5 ΚΤΗϹΑΜΕΘΑΧΩΡΑΝ
ΚΑΘΑΡΑΝΚΑΙΕΘΕΜΕ - -
ϹΑΜΕΝΚΑΙΕΠΟΙΗϹΑ - -
ΚΟΙΤΩΝΑ . Ε . ΑΥΤΟΗ - -
ϹΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ - - - -
cet. cet.

Αὐρήλ]ιος Φιλ[ώ-
τ]ας καὶ Αὐρη-
λία Κλωδία ἡ
σύμβιός μου ἐ-
5 κτησάμεθα χώραν
καθαρὰν καὶ ἐ[θ]εμε[λιώ-
σαμεν καὶ ἐποιήσα[μεν
κοιτῶνα[ς] ἑαυτο[ῖς καὶ τοῖ-
ς κληρονόμοι[ς ἡμῶν - -
cet. cet.

5731.

Ibidem, in tabula oblonga; edidit Abbas Vitus M. de Amico Catana illustrata Vol. III. lib. x. cap. 5. p. 256. unde petiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 189. n. 100. Rursum edidit Dubois Catal. Antt. Leonis Dufourny p. 33.

ΩΡΑΙΑ
ΧΡΗϹΤΑΚΑΙ
ΑΜЄΜΠΤЄ
ΧΑΙΡЄ
5 ΓΑΜЄ¬ΧΡΗϹΤЄ
ΚΑΙ¬ΑΜЄΜ
ΠΤЄ¬ΧΑΙΡЄ
ΟΥΡΒΑΝΙΩΝ
ΓοΝΓЄ
10 ΧΡΗϹΤЄΚΑΙ
ΑΜЄΜΠΤЄ
ΧΑΙΡЄ

Vs. 5. Vit. ΚΑΜΕ . ΧΡΗϹΤΕ, Dub. ΓΑΜЄ>ΧΡΗϹΤЄ. Vs. 9. Vit. ΓΟΝΓΕ . ΚΑΙ.
Ὡραία χρηστὰ καὶ ἄμεμπτε χαῖρε.
Γάμε χρηστὲ καὶ ἄμεμπτε χαῖρε.
Οὐρβανίων Γόνγε χρηστὲ καὶ ἄμεμπτε χαῖρε.

Homines tres eodem sepulcro conditi sunt. Nomen Γάμος habes Vol. I. n. 273. 285. Nomen Γόγγος male interpretes mutaverunt in γόνος, vertebantque *fili*.

5732.

Catanae fragmenta. Tit. *a.* edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 9. n. 49.; tit. *b.* ex museo Paterniono edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 282. n. 12.; tit. *c.* misit Münterus; titt. *d. e.* sunt ex schedis Odofr. Mülleri.

a.

. . HIAK . . . .
. . BYTH . . .
. . ETOMHΘ . .

b.

\- - - - - -
ЄZHЄTH . . . . . .
YΓIAЄΠOICЄ
MNHMHCXAPIN

c.

OICXΘO
ΛΓΛΘHX
ZHCЄN

d.

TON
ЄIMIЄPЄXCI
HΛΘЄNAΘ
AIΔHNO
ЄZHCAЄTI
ΓЄNYѠN
TYMBONЄ
ΔЄMOYЄ

e.

KTI
APT

Sunt tituli sepulcrales, excepto fortasse tit. *e.*, de quo nihil definiri potest. Tit. *a.* vss. 2. 3. videtur fuisse πρεσ]βύτη[ς ἔζησεν] ἔτ(η) ο̅ μῆ(νας) θ̅. Tit. *b.* ὁ δεῖνα] ἔζη ἔτη - - - Ὑγία ἐποί[η]σε μνήμης χάριν. Tit. *c.* Θε]οῖς χθο[νίοις. ἡ δεῖνα ἀ]γαθὴ χ[αῖρε. ἔ]ζησεν [ἔτη - - - Tit. *d.* videtur partim metricus fuisse, vss. 1-4. exempli causa:

τὸν [τάφον εἰ ζητεῖς τίνος ἀνέρος, ὦ παροδεῖτα·
εἰμὶ Ἐρεχ[θείδου - - - - γῆν ὅς ποτε τήνδε
ἦλθεν Ἀθ[ήνηθεν - - - - - -
κ]αὶ δῆ[μ]ο[ν - - - - - - -

Vs. 5. interposita nonnulla sunt pedestri ut videtur sermone concepta: ἔζησα ἔτ[η - - -]; deinceps conieceris sequi pentametrum:

τῶν] γ[ο]ν[έ]ων [οὐδεὶς] τύμβον ἔδε[ι]μ[εν] ἐ[μοί.

quem versum non spoponderim fuisse talem qualem exempli causa proposuimus.

5733.

In agro *Catanensi*; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 9. n. 56. 57.

ЄKL KAT

ЄK L KAT

Cui supellectili inscripta haec fuerint, non proditum memoriae. Hinc etiam difficilius proferre iudicium. Videri potest in utroque titulo annus notatus esse XXV. (εκL i. e. Lκε) addito siglo nominis Catanae.

5734.

In S. Mariae a Licodia coenobio Benedictino inter Paternionem et Hadranum IV. mill. pass. ab utroque distante lapis erutus ad amoenissimum fontem Botti, ubi veteris Catanae aquaeductuum reliquiae; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 50. n. 334. hinc Abbas Vitus M. de Amico Catana illustrata Vol. III. lib. x. c. 5. p. 250. Castellus Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 183. n. 62.

HΨѠNѠΦOC
XPHCIOCЄZHCЄ
ET]HΓ()ΓIΛKEP
ΛI?A

Vs. 3. init. ET addidit Gualtherus. Vs. 4. MIA certatim dederunt Vitus et Castellus, quod potest esse verum; fortasse subest Κερ[α]μία. Nomen defuncti depravatum est; sequitur χρησ[τ]ὸς ἔζησε [ἔτ]η [ι̅, μ(ῆνας) δ̅]? Orbis medius vs. 3. quem ad finem incisus fuerit, non liquet. Fortasse significatur τροχὸς κεραμευτικός.

5735.

In oppido Paternionis; edidit Abbas Vitus M. de Amico Catana illustrata Vol. III. p. 245. inde Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVIII. p. 286. n. 32.

ΕΠΙΔΙΟΝΥΣΙΟΥΗΛΙΛΟΚΡΑΤΗΣΚΑ : :
ΕΠΙΑΡΤΕΜΙΤΙΕΥ : : : : : : : : : : :

Ἐπὶ Διονυσίου [Φ]ιλοκράτης κα[ὶ ἡ δεῖνα ἡ γυνὴ αὐτοῦ]
Ἀρτέμιτι εὐ[χαριστήριον s. εὐ[χὴν vel simile.

Forma Ἀρτέμιτι pro Ἀρτέμιδι non offendit. Conf. Vol. II. n. 1934. 2481. Particula ΕΠΙ male vs. 2. repetita est, nisi latent ibi litterae ΤΟΥ (αὐτοῦ).

5736.

Hadrani; ex schedis Nicolai Capretti edidit Castellus l. c. p. 287. n. 39.

: : : ΥΗΡΑΚΛΕΙ

Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος - ο]υ Ἡρακλεῖ.

5737.

Ibidem; ex schedis Nicolai Capretti edidit Castellus l. c. p. 287. n. 38.

ΑΡΧΕ : : :
: : : ΑΣ
ΠΟΛΥΣ

Ἀρχε[λαΐδ]ας Πολυσ[τράτου aut Πολυσ[θένευς.

5738.

Ibidem; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 50. n. 336. unde petiit Castellus l. c. Cl. XIV. p. 180. n. 39.

ΧΙΣΧΥΛΟΣ
ΧΡΥΣΩΛΟΣ

[Α]ἴσχύλος
Χρύσω[ν]ος.

5739.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. p. 50. n. 337. inde Castellus l. c. p. 178. n. 30. Citant Boissonadus ad Holsten. Epistol. p. 457. et Osannus Syllog. p. 99.

ΚΑΜΙΣ
ΤΡΑΤΟΣ
ΡΑΤΟΡΟΣ

Κα[λλ]ίστρατος Ῥάτορος.

Ῥάτωρ i. e. Ῥήτωρ, ut notat Boissonadus, nunc est nomen proprium. Mire hoc epitaphium tractavit Osannus, qui ad Callistratum Aphidnaeum rhetorem Atticum refert ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ corrigens, incuriosior, quomodo qui capitis damnatus ab Atheniensibus in Graecia periit, sepultus esse videatur in Sicilia. Nisi improbabilis per se esset haec Osanni opinio, moneremus etiam alia ex usu epigraphico desumpta, quae non minus falsam arguerent.

5740.

Ibidem; edidit Gualtherus l. c. p. 50. n. 338.

ΝΙΚΑΙΟΣ

Νικαῖος.

5741.

In pago dicto Polizello, XII stadiis ab *Hadrano*, rupi incisa inscriptio; edidit Gualtherus l. c. p. 50. n. 333. inde Castellus l. c. Cl. VII. p. 76. n. 22.

ΚΕΛΑΔΙΑΙΟC ΛΑΛΟΣΡΟΙΦΟΣ
ΦΗCΕΙΝΟC ΕΥCΕΒΗC
ΠΑΥΛΕΝΟΣ ΕΥΦΡΑΝΟΙΣΑΝ

Κελαδια[ν]ός?, Λάλος, Ῥο[ῦ]φος, Φησεῖνος Εὐσεβής, Παυλε[ῖ]νος εὐφράν[θη]σαν.

Vs. 3. extr. in lapide fuerit ΘΗΣΑΝ, ut paulo ante ΕΥCΕΒΗC.

5742.

Centuripis; ex schedis Polizzi edidit G. Nitzsch in Bullett. dell' Instit. di Corr. Archeol. Rom. 1843. p. 131.

ΠΙΗΡΑΚΛΕΙΟΥΤΟΥΣ
. . . ΙΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥ
ΔΙΙΩΡΙΩΑΝΦΙΠΟΛΕΥΣΑΣ
ΙΕΜΙΣΚΩΣΝΥΜΡΩΝΟΣ
ΚΑΒΑΜΟΣΕΚΤΩΝΑΥΤΟΥ

Ἐ]πὶ Ἡρακλείου τοῦ Ἀριστονίκου
Διῒ ὡρίῳ ἀνφιπολεύσας [Ἀρτ]εμίσ[ιο]ς
Νύμ[φ]ωνος - - - - ἐκ τῶν αὐτοῦ.

Vs. 1. extr. Σ nihili videtur esse. Vs. 2. init. lacuna nulla est. Novus est Iuppiter ὥριος, i. e. Horarum; nisi forte ὥριος nunc ex dialecto est i. q. οὔριος. Notus Ζεὺς οὔριος. Vs. 5. subesse ethnicum videtur.

5742. b.

Ibidem, in scopelo „pietra di pecunia" nuncupato cis flumen Magnum, MM passibus ab Hadrano; edidit Gualtherus l. c. p. 50. n. 332.

ΤΡΧC
ΕΚΙ
ΙCΜΤ

5743.

In lapillo oblongo una cum ingenti cranio effosso ruri Iac. de Neapoli ad oppidum Troina; edidit Gualtherus l. c. p. 2. n. 5. inde Murator. T. III. p. MDCCLV. 8. Castellus l. c. Cl. XVI. p. 217. n. 2. Gualtheri aetate asservabatur Messanae. Denuo edidit Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 784. n. 3.

ΤΡΙΨΥΛΑ
ΨΑΚΑΤΗΛ
ΚΕΝΤΟΣ
ΣΤΡΑΤΟΝΟΣ

Τρί(τα) [φ]υλά. [Φ]α(τρία) Κατηλ. - κέντος Στράτ[ω]νος.

Est ex genere titulorum, ex quo n. 5567. 5620. 5621. 5686. Vide ad n. 5468.

5744.

In basi extra moenia veteris *Agyrii* (hodie S. Filippo d' Agirone s. d' Argirone) a. 1779. effossa indeque Catanam translata et in museo Ignatii Paternionis Principis de Biscari deposita; ediderunt Castellus Inscr. Sicil. Cl. V. p. 48. n. 16. et Münterus Nachrichten von Neapel u. Sicil. p. 427. Habeo etiam ex schedis Münteri.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

Castellus dedit ΔΥΟΔΩΡΟΣ.

Διόδωρος Ἀπολλωνίου.

Diodorus Siculus Agyrio se oriundum ipse testatur in principio operis sui. Hinc Castellus non male suspicatus est statuam, ad quam pertinet inscriptio, fuisse Diodori celebris rerum scriptoris. Quod si ita est, primum nunc nomen patris eius ex hoc monumento discimus.

5745.

In ansa vasis fictilis *Ennae* reperti; Panormi in museo regiae academiae vidit Castellus, qui edidit Inscr. Sicil. Cl. XV. p. 213. n. 59.

ΕΠΙ ΙΑΣΙ
ΚΡΑΤΕΙΣ

Ἐπὶ [Π]ασικράτε[υ]ς.

Archon idem videtur esse n. 5530. Nisi forte idem titulus est, quem Catanae in museo Biscariano vidit Th. Mommsenius. Vide n. 5664. *b*.

5746.

In lapide prope *Ennam* reperto, qui Panormi asservabatur in museo monasterii S. Martini; edidit Murator. T. III. p. MDCCLXIII. 17. missu Ignatii Maria Como; accuratius aeri incisum dedit Castellus Inscr. Panormit. p. 36. n. 66. (conf. p. 310 sqq.) et Inscr. Sicil. Cl. XIV. p. 177. n. 22. Dicit de hoc titulo Villoisonus Anecd. Graec. T. II. p. 123.

ΒΕΤΤΙΟϹΜΑΥ
ΡΙΚΟϹΕΤΡωΝ
ΙΕΖΗϹΕΝΔΕΤΟ
ΝΙ ΑΥΤΟΥΒΕΙΟ
5 ΚΙΤΕΕΝΤΟΥΤ
ωΤωΤΥΝΒω

Vs. 2. extr. et 3. init. Murat. ΕΤΟΝΚ̄, cuius etiam cetera minus accuratum apographum est. Quod si fides habenda huic titulo, quadratario summa perversitas imputanda videtur; qui quum deberet incidere:

Βέττιος Μαύρικος ἐτῶν - - κῖτε ἐν τούτῳ τῷ τύνβῳ· ἔζησεν δὲ τὸν ἑαυτοῦ βεῖο[ν καλῶς] i. e. βίο[ν καλῶς].

extremam enuntiationem inseruit priusquam verba κῖτε ἐν τούτῳ τῷ τύνβῳ exarasset. Talia autem qui errare potuit, nae illi etiam lectio ΕΤΡωΝ pro ΕΤωΝ iure tribuetur. Nec magis nota numeralis Ι vera videtur.

5747.

In oppido Calatanisetta in castro vetere dicto Pietrarossa; ex Caroli Mariae Leto Pontis et Capitarsi Baronis libro manuscr. qui inscriptus est: Notizie storiche degli antichi abitatori di Sicilia", dedit Castellus Inscr. Panormit. p. 322. Inscr. Sicil. Cl. I. p. 4. n. 11. Sicil. vet. nummi p. 35.

ΑΣΚΛΗΠΙΩΚΑΙΙΜΕΡΠΟΤΑΜ
ΟΔΑΜΟΣΤΙΣΝΙΣΙΣ
ΣΟΤΗΡΣΙΝ

Sunt in hoc titulo quae dubitationes quasdam moveant, ut vocabula decurtata et inprimis verba ΤΙΣΝΙΣΙΣ quae etsi male transcripta putes pro ΤΑΣΝΙΣΑΣ, tamen citra morem sollemnem dicta sunt. Dubitationum quidem pars haud scio an tolli videatur inscriptione quam in schedis Siciliensibus ex vasculo quodam enotavit Odofr. Müllerus:

ΑΣΚΛΗΠΙΩΚΑΙΙΜ
ΕΡΠΟΤΑΜΟΔΑΜΟ

Habes partem maiorem inscriptionis nostrae:

Ἀσκληπιῷ καὶ Ἱμέρ(α) ποταμ(ῷ) ὁ δᾶμο[ς.

Iam ex Castelli verbis patet titulum nostrum ex lapide esse desumptum; quem colligi potest translatum in vasculum esse. Nec dissimile veri idem factum esse in titulo n. 5652. Sed Nisam s. Nissam Siciliae oppidum extitisse negant Dorvillius Sicul. P. I. p. 270. et Cluverius Sicil. ant. p. 123. qui apud Thucydidem III, 103. coll. VI, 94. restituit Inessam addicentibus codicibus quibusdam. Et de hac quidem lectione dubitari non potest licet refragante Villoisono Mem. Instit. Gall. Hist. et antt. litt. T. II. 1815. p. 153. Alia quaestio est an statui possit Ni-

sam s. Nissam urbem fuisse Siciliae. Hoc aliunde demonstrari non potest; potest tamen ex titulo Latino ibidem, ubi Graeca inscriptio, reperto, quem titulum ex eorundem auctorum libro manuscripto petiit Castellus Inscr. Panormit. p. 321.

L.PETILIVS.M.F
COLONIAM.DVXIT
NISSAE.POPVLVS.ET.ORD
PATRONO.MERENTI

Praeter hunc titulum Castellus etiam nummum Goltzianum protulit cum epigraphe ΝΙΣΑΙƱΝ, quem nummum Siciliae tribuere non dubitavit. Utcunque iudicaveris de nummo, Nissam urbem Siciliae fuisse satis demonstrare titulus Latinus videtur. Nec male coniicit Castellus Nissam sitam fuisse in vicinia oppidi hodierni Calatanissetta, quod parum abest quin tangatur a brachio Himerae fluvii. Quae quum ita sint, etiam altera pars inscriptionis Graecae quodam modo servari posse videtur. Male incisi tituli non unum hoc exemplum est in iis, qui per Siciliam reperiuntur. Certe in parte priore negligentiam quadratarii imitatus est pictor vasculi. Neque enim ΑΣΚΛΗΠΙΩ, sed ΑΣΚΛΑΠΙΩ, neque ΙΜΕΡΠΟΤΑΜ sed ΙΜΕΡΑΠΟΤΑΜΩ oportuit incidi. In altera autem parte etiam transcribentium incuriae aliquid tribuendum videtur. Statuas igitur auctorem voluisse:

Ἀσκλ[α]πιῷ καὶ Ἱμέρ[ᾳ] ποταμ[ῷ] ὁ δᾶμος
τ[ο]ῖς Νίσ[σα]ς σ[ω]τῆρσιν.

De Ἀσκληπιῷ σωτῆρι conf. n. 5616.

5748.

Glandes missiles plumbeae ex agro *Leontino*; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 12. n. 78-84. indeque Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 251. n. 1-7. Partem harum glandium repraesentat D'Hancarville Recherches sur les arts de la Grèce, T. I. tab. VI. (conf. p. 18 sqq.)

a.	*b.*	*c.*	*d.*	*e.*	*f.*	*g.*
ΝΙΚΗ ΔΙΟС	ΑΘΗΝΙ ΟСΝΙΚΗ in altero latere fulgur et ΝΙΚΗ	ΝΙΚΗ in altero latere: ΑΘΑ	ΑΡΤЄΜΙ ΔΟС	Ͱ Ι Ν Κ Η	ΝΙΚΗ ΜΑΤЄΡΩΝ	ΑΡΑΜЄΟ

a. Νίκη Διός.
b. Ἀθηνί[ων]ος νίκη, et in altero latere Νίκη.
c. Νίκη Ἀθ[ηνίωνος].
d. Ἀρτέμιδος.
e. - Νίκη.
f. Νίκη Ματέρων.
g. Ἀρ - -

Similes glandulae sunt n. 5570. Conf. n. 5687. Inscriptio Ἀθηνίωνος νίκη est etiam n. 5570. *c.* Idem videtur redire tit. *c.* nisi ibi intelligendum νίκη Ἀθά-[νας]; certe ἀθανάτων quod coniecit D'Hancarville l. c. vix verum est. Idem nonnullos globulos sine causa ad victoriam Syracusanorum de Atheniensibus reportatam refert, alibi statuens hos omnes nummos esse, quod plumbeus prope Triccalam nummus repertus sit, in quo cum fulmine inscriptum ΝΙΚΗ ΔΙΟС. Sed globulos missiles esse sponte patet. Tit. *f.* νίκη Ματέρων explicandum de cultu dearum Matrum apud Enguinos aliosque Sicilienses obtinente, testantibus Diodoro Sicil. IV, 79. 80. et Posidonio ap. Plutarch. Marcell. 20. Conf. Selden de diis Syris II, 2. Fanum Matris magnae apud Enguinos memorat Cic. Verr. IV, 44. quod interpretes certatim impugnarunt. Videtur tamen conciliari posse Ciceronis testimonium cum Diodori et Posidonii narrationibus. Potest enim cultus θεῶν μητέρων cum religionibus Matris magnae coniunctus fuisse. Quo nescio an pertineat etiam inscriptio globuli n. 5570. tib. *b.* Νίκη Ματέρος. Tit. *g.* quid nominis subsit, non liquet.

5748. *b.*

In ansa vasis Leontinis Romam ad Braunium delati; edidit Th. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumsw. 1846. n. 97. p. 773. n. 28.

ΕΠΙΕΥΔΑ
ΜΟΥ
ΥΑ ΙΟΥ

Ἐπὶ Εὐδάμου.
Ὑα[κινθ]ίου.

Archon idem est n. 5380. Conf. ad n. 5751.

5748. *c.*

In ansa vasis Leontinis Romam ad Braunium delati; edidit Th. Mommsenius l. c. n. 97. p. 773. n. 36.

ΕΠΙΚΑΛΛΙΚΡΑ
ΤΕΥΣ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Καλλικράτευς.
Ὑακινθίου.

Idem vasculum, ut videtur, n. 5381.

5748. *d.*

In vasculo Leontinis Romam ad Braunium delato; edidit idem l. c. n. 98. p. 778. n. 68.

ΕΠΙΤΙΜΟΔΙ
ΚοΥ
ΑΡΤΑΜ

Ἐπὶ Τιμοδίκου.
Ἀρταμ[ιτίου.

Idem archon n. 5385. 5488.

5748. *e.*

In vasculis Leontinis Romam ad Braunium delatis; edidit idem l. c. n. 98. p. 780. n. 97. 101.

ΑΡΙΣΤΟ - - - Ἀριστο - - -
ΔΙΟΔΟΤΟΥ Διοδότου. Cf. n. 5388.
Cornucopiae. ΜΗΝΟΘΕΜ° Caduceus. Μηνοθέμ[ιος. Cf. n. 5450.

5749.

Sub finem inscriptionum Siciliensium addidimus titulos aliquot, qui quo loco Siciliae reperti sint, non constat. Primi qui sequuntur tres sunt sepulcrales, et titt. *a. b.* quidem edidit Dubois Catal. Antt. Leonis Dufourny p. 32. quos titulos Sicilienses esse putamus, quod Dufourny in Sicilia foderat et aliae inscriptiones ab eo reportatae manifesto Siciliae sunt (ut n. 5718. 5720. 5751.); tit. *c.* edidit Muratorius T. III. p. MDCCXXV. 14. atque iterum T. III. p. MDCCLXXVII. 15. qui Gualthero acceptum refert. Tit. *a.* est in anaglypho, quo repraesentatur femina sedens, manum porrigens alii feminae, quam comitatur infans. Tit. *b.* in marmore candido.

a.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΑΑΝΤΙΟΧΟΥΧΡΗCΤΗΧΑΙΡЄ

Ἀθηνοδώρα Ἀντιόχου χρηστὴ χαῖρε.

b.

ΘΕΟΔΟΤΗΙΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣΧΑΙΡΕ

Θεοδότη Ἰατροκλέους χαῖρε.

c.

ΠΙΚΙΟCΑΝΙ
ΚΗΤΟCΕΖΗ
CΕΝ ΕΤΗ ΧΧΧΧ

Σουλ]πίκιος Ἀνίκητος ἔζησεν ἔτη XXXX.

De notis numeralibus conf. n. 5585. 5586. 5636. 5696.

5750.

Ex Sicilia in ansa vasis circum florem balaustii (conf. ad n. 5751.) typo expressum addito Martis signo ♂, litteris elegantissimis; edidit Münterus Epist. ad Sergium ab Ouvaroff p. 10.

Μ....ΑΣΙΩΝΟΣ   Μ[ν]ασίωνος.

Münterus, qui post Μ litteras minimum duas deesse suspicatur, coniecit ΜΑ.ΙΑΣΙΩΝΟΣ (Μάρκου Ἰασίωνος) sine ullo specie probabilitatis.

5751.

Composuimus hoc loco reliquos titulos ex vasis Siciliensibus enotatos atque editos ab Avolio Delle antiche fatture di argilla, Palerm. 1829. tab. III. IV. n. 2-43. quorum vasorum maior pars dicitur reperta esse in loco Alicata (vide lemma ad n. 5475.), alia Agrigenti (conf. p. 88. 90.). Tit. 43. edidit Crispus Mon. Graec. Sic. Panormi 1831. 8. p. 13. (Opusc. p. 261. cum lemmate: monumentum Siculum ex Menaeo ἀνέκδοτον). Omnes repetiit Theod. Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 97. p. 771 sqq.

1. ΕΠΙΑΙΝΟ⁝ΣοΡο   Ἐπὶ Αἰν[ήτ]ορο[ς].

2. ∠ ΛΙΛΛΕΞΙΑΔΛ / ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ   Ἐπ]ὶ [Ἀ]λεξιάδ[α]. Ἀρταμιτίου.

3. ΕΙΙΙΑΛΕΞΙΜΑΧΥΑΓΓΙΑ\N⁝⁝

Ἐ[π]ὶ Ἀλεξιμάχ[ο]υ. Ἀγ[ρ]ιαν[ίου].

Idem archon est n. 5377. *b. c.* 5508. 5655.

4. ΙΙΑΝΛΞΙ / Βο / Α⁻ΓΥΑ⊘   Ἐπὶ] Ἀν[α]ξιβο[ύλου]. Ὑα[κινθίου].

Exemplar, quod est in museo Syracusano n. 5377. *d.* videtur aliud esse.

5. ΑΡΙΣΤΑΡΧο‿   Ἀριστάρχο[υ].

Extare nunc in museo Syracusano notat Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 780. n. 94.

6. ΕΠΙΑΡΙ⟆ΤοΓΕ / ΤοΥ ΔΑΛΙοΥ   Ἐπὶ Ἀριστογε[ί]του. Δαλίου.

Geminus titulus est n. 5478. Esse nunc in museo Syracusano monet Mommsenius l. c. n. 97. p. 772.

7. ΕΠ ΕΑΡΙΣ / ΤοΜΑΧοΥ / ΚΑΡΝΕΙοΥ   Ἐπ[ὶ] Ἀριστομάχου. Καρνείου.

Idem archon est n. 5479. 5480. Nunc in museo Syracusano esse notat Th. Mommsenius l. c. p. 772. qui vs. 1. edidit ΕΠΙ.

8. ΕΠΙΑΡΙΣΤΩΝοΣ / ΑΡΤΑΜΙΤΦοΥ   Ἐπὶ Ἀρίστωνος. Ἀρταμιτ[ί]ου.

Idem archon habetur n. 5509. Nunc in museo Syracusano esse notat Th. Mommsenius l. c.

9. ΕΠΙΑΡΧΙΔΑΑŌΤΙΜοΥ

Ἐπὶ Ἀρχί[λ]α - - - - -

Videtur patris nomen adiectum (Διοτίμου), ut alibi.

10. ΕΠΙᐞΡΧΙ / ΛΑΙΔ^ / ΑΓΡ Υ   Ἐπὶ Ἀρχιλαΐδ[α]. Ἀγρ[ιανίο]υ.

Idem archon est n. 5378. 5645.

11. ΛΓΟΡΓΙΛ   Ἐπὶ] Γοργί[α].

12. ΔΑΜΟΟΛΤΓΥ⁼   Δαμο[κρά]τ[ε]υ[ς].

Archon Damocrates est etiam n. 5440. 5482. (conf. n. 5390.)

13. ΔΙοΝΥCοΙΩ   Διονυσο[δ]ώ[ρου].

14. ΠΑΝΑΜCIC / ΕΝΙΓοΝοΣ   Πανάμ[ου]. Ἐ[π]ίγονος.

15. ΕΥΜΙΤοΥ   Εὐ[κλε]ίτου.

16. ΕΥΞΕF/ω   Εὐξ[ένου].

17. ΛΙΟΙ   Ζ[ω]ΐλ[ου].

18. ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ   Ἡρακλείτου.

Geminus titulus est n. 5557. *b.*

19. ΕΥΜΝΑΤοΥ   Θ]ευμνά[σ]του.

Conf. n. 5445.

20. ΙΕΡΩΝ   Ἱέρων[ος].

Archon Hiero est n. 5380. *f.* 5517.

21. ΙΜΑΡΑΤοΥ   Ἱμαράτου.

22. ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΝ 'Ἱπποκράτε[υς.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΥΣ edidit Th. Mommsenius l. c. p. 773. n. 118. docens Leontinis Romam ad Braunium allatam esse. Infra esse balaustium. Ielonem Leontinum possedisse manubrium inscriptum nomine Hippocratis mense Agrianio auctor est Avolius p. 87. Eodemque nomine ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΥΣ inscriptum vas reportavit etiam Fellows (vide Gerhardi Ephem. archaeol. 1847. Beil. n. 3. p. 35.*). Archon Hippocrates est n. 5559. 5678.

23. ΕΠΙΚΑCΙ ΚΡΑΤΕΣ 'Ἐπὶ Κ[λευ]κράτε[υ]ς.

Idem archon est n. 5519. et alibi.

24. ΛΙΚΙΝ Λικιν[ίου.

25. ΜΑΝΙοΣ Μάνιος.

Est a recto Μᾶνις.

26. ΜΙΔΑ Μίδα.

27. ΝΙΚΙΑ Νικία.

Syracusis ap. Ab. Stella vidit Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 781. n. 125.

28. ΝΙΚΩΝ Νίκων.

29. ΕΠΙΠΕΙΣΙ ΣΤΡΑΤοΥ ΔΑΛΙΟΥ 'Ἐπὶ Πεισιστράτου. Δα[λίο]υ.

Nunc in museo Syracusano esse hoc vasculum annotat Th. Mommsenius l. c. n. 98. p. 777. n. 56.

30. ΠοΛΙ ΑΙΝοΥ Πολ[υ]αίνου.

31. ΕΠΙΑΡΑΤοΓΑ ΝΓΥΣ ΑΡΞΑΜΙΤ 'Ἐπὶ 'Αρατο[φ]άν[ε]υς. 'Αρ[τ]αμιτ[ίου.

Archon idem habetur n. 5456. 5668. 5669.

32. ΕΠΙΤΙΜΑΣΑ ΓοΡΑ ΑΓΡΙΑΝΙοΥ 'Ἐπὶ Τιμασαγόρα. 'Αγριανίου.

Idem archon n. 5384. *b.*

33. ΕΠΙΤΙΜΟΥΡΡΟ ΡοΔοΥ ΠΑΝΑΜοΥ 'Ἐπὶ Τιμουρρόδου. Πανάμου.

Idem nomen extat in duobus similibus vasis (vide tit. 34. et n. 5673.). Syllaba ΟΥ vs. 1. male repetita est. Ex foliolo nata videtur Mommsenio.

34. ΕΠΙΕΡΕΩΣ ΤΙΜοΥΡΑΔ ΑΓΡΙΑΝ 'Ἐπ' ἱερέως Τιμουρ[ό]δ[ου. 'Αγ[ρι]αν[ίου.

Citatur hic titulus a Rud. Rochetto Mém. de l'Inst. de France T. XIV. P. II. p. 285. De sacerdote eponymo vide infra.

35. Α ΦΜΛΝΕ-ΟΠΛΝΛΙ

'Ἐπὶ Δα]μ[αι]ν[έτ]ο[υ. Πα]ν[άμου.

De archonte conf. n. 5379. 5661. 5661. *b.*

36. ...ΜΙΝΘΙΟΥΝ Σ]μινθίου.

Nomen archontis post mensem sequi videtur, ut alibi. Conf. n. 5502. 5508. *b.* 5539. 5653. De mense vide infra.

37. ΚΡΑΤΕΙΣ - - - κράτε[υ]ς.

Fuit Κλευ]κράτευς aut Δαμο]κράτευς aut simile.

38. ΙΜΟΝ Fortasse Τ]ιμον[ίκου.

39. ΛΕΝΔΡΟ Fortasse Λε[ά]νδρο[υ aut Κ]λε[ά]νδρο[υ.

40. ΧΚΑΡΙΤΕ. Χάριτε[ς.

De opere fictili, in quo hic titulus, vide Avolio l. c. p. 140.

41. ΤΡΙΟSΙΟ Male transcriptum est.

42. ΑΜΕΑ (vide Avolio l. c. p. 130.).

43. ΕΠΙΠΑΥ ΣΑΝΙΑ ΠΑΝΑΜοΥ ΙΜΑ 'Ἐπὶ Παυσανία. Πανάμου. 'Ιμά(ρατος).

Archon idem est n. 5382. *d.* 5454. 5487. De 'Ιμαράτῳ conf. ad n. 5673. et infra.

Hoc loco visum est menses recensere archontumque nomina collecta ex ansis vasorum fictilium lateribusque per Siciliam repertis. Sunt autem menses hi:

'Αγριάνιος n. 5384. *b.* 5385. 5481. 5486. 5488. 5514. 5536. 5577. 5654. *b.* 5667. 5751. 32. Ex correct. 'Αγ[ριανίου] 5509. 'Α[γ]ριανίου 5532. 'Αγρια[νίου] 5508. *b.* ['Αγρι]ανίου 5662. *b.* 'Α[γ]ρι[ανίο]υ 5380. *d.* 'Αγ[ρια]νίου 5381. *b.* 'Αγρ[ιανί]ου 5385. *d.* 'Αγ[ρ]ιαν[ίου] 5751. 3. 'Αγρ[ιανίο]υ 5751. 10. 'Αγ[ρι]αν[ίου] 5751. 34.

'Αρταμίτιος n. 5377. *e.* 5380. *c.* 5441. 5479. 5485. 5508. 5513. 5521. 5619. *g.* et *k.* 5645. 5670. 5751. 2. 8. Ex correct. ['Αρτ]αμι[τίου] 5377. *c.* 'Αρταμιτ[ίου] 5510. 'Αρτ[α]μ[ι]τίο[υ 5519. 'Α[ρτ]α[μ]ι[τί]ο[υ] 5526. 'Αρ[τ]αμιτ[ίου] 5751. 31. 'Αρταμ[ιτίου] 5748. *d.* 'Αρταμι[τ]ίου 5480. 5556. 5659.

Βαδρόμιος n. 5655. 5673. Ex correct. [Βαδ]ρομίου 5525. [Βαδ]ρ]ομίου 5376.

Δάλιος n. 5377. *d.* 5382. *c.* 5383. 5385. *c.* 5478. 5515. 5519. 5520. 5530. 5619. *l.* 5668. 5671. 5751. 6. Ex correct. [Δ]αλίου 5477. Δα[λίο]υ 5751. 29.

Θεσμοφόριος n. 5375. 5504. 5528. Decurt. [Θ]εσμο(φορίου) 5453. Ex correct. [Θεσ]μοφορί[ου] 5675. *b.* conf. 5375. 5392. *c.*

Θευδα[ί]σιος n. 5523.

Καρνεῖος n. 5378. 5392. *c.* 5659. *b.* 5751. 7. Ex correct. Κ[αρνεί]ου 5380. Καρνε[ί]ου 5656. Κ[αρ]ν[ε]ίου 5671. *b.*

Κνίδιος. Ex correct. Κνιδ[ίου] n. 5380. *b.* Κνιδί[ου] 5497. *b.* Κνι[δίου] 5619. *e.*

Πάναμος n. 5380. *e.* 5446. 5448. 5483. *b.* 5511. 5512. 5560. 5591. *b.* 5661. 5662. 5663. 5665. 5674. 5751. 33. 43. Ex correct. [Π]α[νάμ]ου 5525. *b.* [Παν]άμου 5540. 5541. [Πανά]μου 5662. *c.* Πανά[μ]ου 5661. *b.* [Πα]ν[άμου]

5751. 35. Πανά[μου] 5380. *f.* Πανάμ[ου] 5379. 5751. 14. Πανάμου δευτέρου 5381. *c.* 5382. 5654. 5658.

Πεδαγείτνυος n. 5619. *i.*

Ὑακίνθιος n. 5377. *b.* 5381. 5382. *b.* 5384. 5439. 5484. 5513. 5534. 5659. *c.* 5672. 5675. Ex correct. Ὑακιν[θίου] 5524. [Ὑ]α[κ]ι[νθί]ου 5532. *b.* Ὑακινθίο[υ] 5675. *c.* Ὑα-[κινθ]ίου 5748. *b.* [Ὑακιν]θίου 5672. Ὑα[κινθίου] 5751. 4. Ὑακι[νθ]ίου 5502.

Σμίνθιος n. 5377. 5392. *b.* Ex correct. [Σ]μινθίου 5392. *d.* 5751. 36. [Σ]μιν[θίο]υ 5517. Σμιν[θί]ου 5619. *c.* Σμι[ν]-θίου 5657. *b.*

Castellus et Avolius l. c. p. 83. afferunt etiam Posidonium mensem, qui non admittendus est; falsoque Posidonium mensem ex vasculis Olbiae repertis enotavit C. Fr. Hermannus Über griech. Monatsk. p. 76 sq.

Ex mensibus plurimorum Doriensium communes sunt Ἀρταμίτιος, Θεσμοφόριος, Καρνεῖος, Πάναμος, Ὑακίνθιος: Coorum menses fuerunt Ἀγριάνιος (vide Herm. l. c. p. 98. cf. p. 43. et Bergk Beitr. z. Monatsk. p. 48 sqq.), Θευδαίσιος, Πεδαγείτνυος (Ross. Inscr. ined. III. n. 311. cf. Bergk Beitr. p. 12.). Ut Πεδαγείτνυος cum Metagitnione Atticorum, ita Βαδρόμιος conferri cum Boedromione potest. Δάλιος ex festo quodam Delio videtur repetendus (cf. Herm. l. c. p. 53.). Σμίνθιος de festo Sminthiis dicto denominatus, quod festum Rhodiorum esse constat (cf. Herm. Lehrb. d. gr. Alterth. II. p. 351. 10.). Accedit mensis Κνίδιος. Nempe Dorienses, apud quos hi menses valuerunt, ludos celebrasse videntur Κνίδια dictos, unde nomen mensi inditum; qua de re comparemus licet Δάλια a Delo insula dicta, unde mensis Δάλιος. Videntur autem ludi isti a cultu Triopico Cnidiorum (cf. Herod. I, 144. 174. Schol. ad Theocr. Id. XVII, 69. Boeckh. Vol. I. p. 45.) repetendi, quem cultum etiam Gelae obtinuisse viderunt alii (conf. C. Herm. Lehrb. II. p. 355. 21.). Nam si Cnidus ipsa olim Triopia appellabatur (Plin. H. N. V, 29.) a Triopa conditore (Pausan. X, 11, 1. Diod. V, 61.), facile fieri potuit, ut festum Triopium colonis Cnidium appellaretur.

Iam menses hos non omnium in Sicilia Doriensium communes fuisse et sponte patet et colligi ex calendario Tauromenitano potest (n. 5640.). Igitur vascula, ex quibus menses innotuerunt, alia asservantur Syracusis, alia Panormi, alia Messanae, alia denique Catanae; reperta autem maximam partem Gelae et Eryce feruntur, nonnulla Acris Syracusarum; quaeque in museo Syracusano hodie asservantur, prope omnia Gelae tribuenda esse contendit Mommsenius (Zeitschr. f. Alterthumsw. 1846. n. 97. p. 770.). Unde pronum coniicere cum Bergkio omnia ab urbe Gela Rhodiorum colonia repetenda esse. Cui coniecturae quum alia, ut Sminthius mensis de Sminthiis Rhodi celebratis denominatus, nominaque propria Rhodi frequentata (Αἰνησίδαμος Vol. II. n. 2524. Δαμαίνετος II. n. 2525. *b.* Δαμοκλῆς II. n. 2524. Ἀριστείδας II. n. 2531. Ἀριστόμαχος II. n. 2531. Ἀρατοφάνης Ross. Hellen. I, 2. p. 105. n. 32. *a.*), tum adminiculum adstrui posse videtur ex vasculis similibus Olbiae repertis, quae partim malum Punicum insigne Rhodiorum impressum habent (vide huius operis Vol. II. n. 2085. *l.* et p. 1000. Jen. Litterat. Zeitung 1842. n. 180. conf. Ahrens. de dial. Dor. p. 554. et C. F. Hermann Über die griech. Monatsk. p. 108.), unde inscriptiones innotuerunt hae:

ΑΓΟΡΑΝΑΚΤΟΣ ΑΡΤΑΜΗΤΙΟΥ	Ἀγοράνακτος. Ἀρταμ[ι]τίου.
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ ΑΓΑΘΟΚΛΕ	Ἀρταμιτίου. Ἀγαθοκλε[ῦς].
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΑ	Ἀγριανίου. Ἀριστείδα.
ΜΑΡΣΥΑ ΣΥΡΙΑΝΟΥ	Μαρσύα. [Ἀγ]ριαν[ί]ου.
ΜΑΡΣΥΑ ΔΑΛΙΟΥ	Μαρτία. Δαλίου.
ΜΑΡΣΥΑΣ . . . ΑΛΙΡΥ	Μαρσύα. Παν]ά[μο]υ aut Ἀγρι]α[ν]ί[ο]υ.
ΕΠΙΑ. . . . ΘΕΜΙΟΣ	Ἐπὶ [Δαμο]- θέμιος.
ΕΠΙΞΕΝΟΦΑΝΕΥΣ	Ἐπὶ Ξενοφάνευς.
ΕΠΙΕΡΕΩΣΞΥΝΟΦΑΝΕΥΣ	Ἐπ' ἱερέως Ξ[ε]νοφάνευς.
ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΥΣ	Ἀριστοκράτευς.
ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΥΣ	Δαμοκράτευς.
ΚΛΕΑΡΧΟΥ	Κλεάρχου.
ΙΕΡΩΝΟΣ	Ἱέρωνος.

Comparent ibi menses Ἀρταμίτιος, Ἀγριάνιος, Δάλιος et fortasse Πάναμος. Comparent nomina fere eadem, quae habemus in Siciliensibus: Ἀγαθοκλῆς, Ἀριστείδας, Μαρσύας, Δαμόθεμις, Ξενοφάνης, Ἀριστοκράτης, Δαμοκράτης, Κλέαρχος, Ἱέρων: ut, quae vascula Rhodo oriunda putantur, eadem quovis pignore contendas ex Sicilia potius Olbiam esse allata. Certe malum Punicum non evincit Rhodo oriunda esse: possunt esse ex colonia Rhodiorum insigne illud ex metropoli repetente. Atque etiam hinc ad eandem delabimur coniecturam quam paulo ante indicavimus, vascula in Sicilia reperta, quibus nomina impressa sunt mensium atque archontum, Gelensia esse omnia. At ex titulo n. 5475. constat Gelae sacerdotem, ἱεραπόλον, fuisse eponymum; ex titulo Vol. II. n. 2525. *b.* ἱερέα Rhodi; et tamen vasculis plurimis impressa sunt nomina archontum, paucissimis sacerdotum (n. 5483. 5667. 5673. *b.* 5751. 34. conf. tit. ex vasc. Olbiae reperto et Avolium p. 94. ubi subest ἱερεύς). Hac de re ita iudicandum videtur. Gelae non ex sacerdote solo annus designatur, sed etiam ex κατενιαυσίῳ, quem archontem eponymum civilem fuisse coniecimus ad n. 5475. Et tales κατενιαύσιοι ἄρχοντες videntur esse, quorum impressa vasculis nomina apparent. Cur autem aliquoties sacerdotum nomina sint impressa, causa potest esse, quod archontis defuncti vices gesserint.

Quae si ita sunt, menses habemus Gelensium, unde etiam calendarium Rhodiorum explere quodam modo licebit. Quippe ex mensibus Rhodiorum innotuerunt Διόσθυος et Ὑακίνθιος (Vol. II. n. 2525. *b.*), quorum Διόσθυος non comparet in mensibus nostris. Contra Rhodiis nunc licebit reddere Πεδαγείτνυον, si quidem etiam Porphyr. de Abstin. II, 54. iis Metagitnionem tribuit, Βαδρόμιον, quoniam Theognis ap. Athen. VIII. p. 360. B. iisdem assignat Boedromionem, denique Σμίνθιον, et, ni fallor, Ἀγριάνιον, Ἀρταμίτιον, Θευδαίσιον, quos certe etiam apud Coos fuisse compertum habemus. Quod autem mensis metropolis (Διόσθυος) non apparet in colonia, certe non sine exemplo est.

De consecutione mensium annoque civili statuere difficilius est, nisi quod probabile est Carneum qui dicitur Attico respondere Metagitnioni, quum Gelae in semestre secundum (n. 5475.) incidat, Agrigenti (n. 5491.) in bimestre sextum, paenultimum mensem anni esse ac proinde annum civilem Gelensium aequinoctio auctumnali incepisse; omninoque satis firmata consecutio videtur mensium quae apud C. Hermannum (Gr. Monatsk. p. 109 sq.) haec est:

7.	Ἀρταμίτιος	(Aprilis)
8.	- - -	(Maius)
9.	- - -	(Iunius)
10.	Ὑακίνθιος	(Iulius)
11.	Καρνεῖος	(Augustus)
12.	Πάναμος	(Septembris).

Restant octo menses distribuendi. Iam in insula Co Θευδαίσιον et Πεδαγείτνυον eo ordine sese excepisse, ut prior sit Θευδαίσιος, posterior Πεδαγείτνυος, efficio ex inscriptione ap. Ross. Inscr. inedd. III. n. 311. *A.* vss. 14. 15. *ἀποδιδόντω* Θευ[δ]α[*ισίου μηνὸς - - ὑ*]*πάρχειν ἐς τὰν θυ*[*σίαν μηνὸς* Πεταγειτν]*ύ*[*ο*]*υ*, ubi mensem Θευδαίσιον subesse vidit etiam Bergkius (Beitr. p. 12.), qui si utrumque mensem auctumno tribuit in anno civili Coorum, id certe ad calendarium Gelensium trahi vix potest. Θευδαίσιος mensis est Baccho dicatus (conf. Vol. II. p. 407. *a.*); videndum igitur ne eodem loco sit, quo Διονύσιος Tauromenitanis Artemisio subiectus. Hinc Πεδαγείτνυος fere Iunio responderit. Quodsi Θεσμοφόριος vix ab Octobri removeri posse videtur, ei statim subiiciendus erit Βαδρόμιος, ut Δάλιος in Decembrem cedat, Ἀγριάνιος in Ianuarium. Ita Sminthio et Cnidio locus relictus est in fine prioris semestris.

His ita positis calendarium Gelensium vide ne hoc sit:

1.	Θεσμοφόριος	=	Octobris.
2.	Βαδρόμιος	=	Novembris.
3.	Δάλιος	=	Decembris.
4.	Ἀγριάνιος	=	Ianuarius.
5.	Κνίδιος?	=	Februarius.
6.	Σμίνθιος?.	=	Martius.
7.	Ἀρταμίτιος	=	Aprilis.
8.	Θευδαίσιος	=	Maius.
9.	Πεδαγείτνυος	=	Iunius.
10.	Ὑακίνθιος	=	Iulius.
11.	Καρνεῖος	=	Augustus.
12.	Πάναμος	=	Septembris.

Archontes sunt hi:

Ἀγαθοκλῆς n. 5502. 5653. (n. 5386. 5472. 5503.)
Ἀγέλαος 5654.
Ἀγέστρατος 5375. 5477. fortasse etiam n. 5392. *c.*
Ἀθανόδοτος 5481. 5503. *b.* 5504. 5654. *b.* 5654. *c.*
Αἰνησίδαμος 5376. 5619. *b.*
Αἰνήτωρ 5751. 1.
Αἰνίας 5377.
Ἀλεξιάδας 5751. 2.
Ἀλεξίμαχος 5377. *b. c.* 5508. 5655. 5751. 3.
Ἀναξίβουλος 5377. *d.* 5751. 4.
Ἀρ - - - 5659. *c.*
Ἄρα[τος] 5656.
Ἀρατοφάνης 5456. 5668. 5669. 5751. 31.
Ἀριστείδας 5508. *b.* 5591. *b.*
Ἀριστόγειτος 5377. *e.* 5478. 5751. 6.
Ἀριστόδαμος 5619. *c.*
Ἀριστοκλῆς 5676. *b.*
Ἀριστοκράτης 5548. 5676. *b.*
Ἀριστόμαχος 5479. 5480. 5751. 7.
Ἀριστοφάνης 5657. *b.*
Ἀρίστων 5509. 5751. 8.
Ἀρσίπολις 5658.
Ἀρχ - - - 5659. *b.*
Ἀρχεκράτης 5512. 5619. *d.*
Ἀρχίδαμος 5510. 5511. 5556. 5659.
Ἀρχιλαΐδας 5378. 5645. 5751. 10. (cf. n. 5659. *b.*)
Ἀρχίλας 5751. 9.
Ἀσκληπιόδωρος Ἀγαθοδώρου 5497. *b.*
Ἀστυκράτης 5660.
Ἀτ - - 5675. *c.*
Βάναξ 5513.
Γοργίας 5751. 11.
Δαμαίνετος 5379. 5661. 5661. *b.* 5751. 35.
Δαμόθεμις 5379. *b. c.* 5661. *c.*
Δαμοκλῆς 5439. 5514.
Δαμοκράτης 5390. 5440. 5482. 5751. 12.
Διάκτωρ? 5525.
Διοκλείδας 5676. *c.*
Διονύσιος Ἀσκληπιοδώρου 5619. *e.*
Διόφαντος? 5675. *b.*
Ἐπίγονος 5751. 14.
Ἐπικράτης 5676. *c.*
Ἐρασικλῆς? 5515.
Ἑρμοκράτης? 5392.
Εὔδαμος 5380. 5748. *b.*
Εὐκράτης 5380. *b.*
Εὐκρατίδας 5441.
Ἡραγόρας 5380. *c.*
Ἡρακλείδας 5380. *d.* 5677.
Ἡράκλητος 5677.
Θεαῖος 5662. *b.*
Θεαίνετος 5662.
Θέστωρ 5380. *e.* Θέσ[τωρ] 5483. *b.*
Θούδαμος 5484.
Ἱεροφῶν 5516. *b.* 5540.
Ἱέρων 5380. *f.* 5517. 5751. 20.
Ἱπποκράτης 5559. 5678. 5751. 22.
Καλλικράτης 5381. 5577. 5748. *c.*
Καλλικρατίδας 5662. *c.* 5663.

Sacerdotes:

Alia nomina depravata Italice protulit Avolius l. c. p. 93. 94. quae repetiit Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 98. p. 729. n. 88. *a.*

Nomina quae maiore ex parte fuerint figulorum, haec sunt:

Si lectio vera est, extat etiam Τιμῴ femina n. 5566.

Praeterea symbola diversa impressa sunt vasculis, quae nomina archontum exhibent, caput Apollinis radiatum (n. 5456. 5527. 5669.), cornu copiae et globulus (5654. *c.*), balaustium, βαλαύστιον, ἄνθος ἀγρίας ῥοιᾶς Dioscor. H. Pl. I, 155. quod videtur insigne fuisse officinarum figlinarum cf. Münter. Epist. p. 10. (5380. *e.* 5446. 5453. 5661. 5664. *c.* 5440.), foliolum (5385.), caput bovis (5619. *e.*), corona oleaginea (5619. *l.*), stella (5660. 5619. *k.*). In nominibus figulorum deprehenduntur inprimis caduceus (5388. 5443. 5449. 5619. *h.* 5676. 5751. 43.), cornu copiae (5450. 5748. *e.*), balaustium (5442.), flos (5445.).

SECTIO QUARTA.

MELITA, LIPARA, SARDINIA.

5752.

Melitae, in tabula aenea, quam Romae apud Achillem Maffaeum vidit Smetius, longa palm. I. dig. VII., lata palm. I. dig. I.; deinceps possedit Fulvius Ursinus, qui edidit in libro Antonii Augustini de legibus; repetita est deinde in Smetii Collect. vett. inscr. ed. a Lipsio a. 1588. fol. LXXI. 5. Postea apud Odoardum Farnesium fuisse dixit Gualtherus, qui ex Augustino dedit Tabb. ant. Sicil. cet. 1624. p. 63. n. 401. Ex Gualthero petierunt Abela Malta illustr. II, 4. Burmannus Thes. Sicil. T. VII. p. 902. Tomasinus de tesseris hospit. Utini 1647. p. 66. Amstelod. 1670. p. 93. qui solam Hegii Latinam interpret. reddidit. Ex Smetio Gruterus p. CCCC. 8. Castellus Inscr. Sicil. Cl. VIII. p. 82. n. 2. Ex Grutero Vandalius Dissert. p. 767. Taylor ad Demosth. p. 255. Tabula nunc asservatur Neapoli in museo regio, ubi transcripsit Honoratus Bres, qui edidit Malta antica illustrata Rom. 1816. p. 192. accurate et eleganter aeri incisam, male is post Tomasinum pro tessera hospitali venditans. Apographum extat etiam in codice Victorii Monacensi n. 27. fol. 109. unde varias lectiones excerptas misit Spengelius.

ΥΠΕΡΠΡΟΞΕ
ΕΡΓΕΣΙΑΣ
ΔΙΟΔΟΤΟΥ
ΚΑΙΤΟΙΣΕΓ
ΤΟΥ

ΝΙΑΣΚΑΙΕΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΩΙ
ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ
ΓΟΝΟΙΣΑΥ

Corona.

ΕΠΙΙΕΡΟΘΥΤΟΥΙΚΕΤΑΙΚΕΤΟΥΑΡΧΟΝ
ΤΩΝΔΕΗΡΕΟΥΚΑΙΚΟΤΗΤΟΣ
ΕΔΟΞΕΤΗΙΣΥΓΚΛΗΤΩΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙ
ΤΩΝΜΕΛΙΤΑΙΩΝΕΠΕΙΔΗΔΗΜΗ
ΤΡΙΟΣΔΙΟΔΟΤΟΥΣΥΡΑΚΟΣΙΟΣΔΙ
ΑΠΑΝΤΟΣΕΥΝΟΥΣΥΠΑΡΧΩΝ
ΤΟΙΣΤΕΔΗΜΟΣΙΟΙΣΗΜΩΝΠΡΑΓ
ΜΑΣΙΝΚΑΙΕΝΙΕΚΑΣΤΩΙΤΩΝΠΟΛΙ
ΤΩΝΠΑΡΑΙΤΙΟΣΑΓΑΘΟΥΠΟΛΛΑΚΙ
ΓΕΓΕΝΗΤΑΙ
ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑΙΔΗΜΗΤΡΙΟΝ
ΔΙΟΔΟΤΟΥΣΥΡΑΚΟΣΙΟΝΠΡΟΞΕ
ΝΟΝΕΙΝΑΙΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝΤΟΥΔΗ
ΜΟΥΤΩΝΜΕΛΙΤΑΙΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΓ
ΓΟΝΟΥΣΑΥΤΟΥΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΗΣΕΧΩΝΔΙΑΤΕΛΕΙΕΙΣ
ΤΟΝΗΜΕΤΕΡΟΝΔΗΜΟΝΤΗΝΔΕ
ΠΡΟΞΕΝΙΑΝΤΑΥΤΗΝΑΝΑΓΡΑΨΑΙ
ΕΙΣΧΑΛΚΩΜΑΤΑΔΥΟΚΑΙΤΟΕΝΔΟΥ
ΝΑΙΔΗΜΗΤΡΙΩΙΔΙΟΔΟΤΟΥΣΥΡΑ
ΚΟΣΙΩΙ

Dedimus Bresii apographum. Vs. 7. Smet. ΚΗΤΗΤΟΣ; Gualtherus et ut notatur apud Gruterum Pigh. ms. et in cod. Vict. Monac. ΚΟΤΗΤΟΣ (Bres. Κ ΤΗΤΟΣ). Vs. 8. in cod. Vict. Monac. ΣΥΓΚΛΗΤΩΙ, reliqui ΣΥΓΚΛΗΤΩ. Vs. 12. Smet. ΔΕ p. ΤΕ. Vs. 13. Smet. ΝΑΙ p. ΚΑΙ. Vs. 19. Bres ΤΟΝ, reliqui ΤΩΝ. Vs. 21. in cod. Vict. Monac. ΕΧΩΝ, reliqui ΕΧΟΝ. Vs. 22. omisimus lineolas a Bresio litterae Ο suppositas in vocibus ΤΟΝΗΜΕΤΕΡΟΝΔΗΜΟΝ. Vs. 24. Smet. ΧΑΛΚΟΜΑΤΑ. Iota mutum uno loco vs. 8. ΣΥΓΚΛΗΤΩ omissum est.

Ὑπὲρ προξενίας καὶ εὐεργεσίας Δημητρίῳ Διοδότου Συρακοσίῳ καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτοῦ.

Ἐπὶ ἱεροθύτου Ἱκέτα Ἱκέτου, ἀρχόντων δὲ Ἡρέου καὶ Κότητος ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Μελιταίων· ἐπειδὴ Δημήτριος Διοδότου Συρακόσιος διὰ παντὸς εὔνους ὑπάρχων τοῖς τε δημοσίοις ἡμῶν πράγμασιν καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν παραίτιος ἀγαθοῦ πολλάκι γεγένηται, ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι Δημήτριον Διοδότου Συρακόσιον πρόξενον εἶναι καὶ εὐεργέτην τοῦ δήμου τῶν Μελιταίων καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τὸν ἡμέτερον δῆμον. τὴν δὲ προξενίαν ταύτην ἀναγράψαι εἰς χαλκώματα δύο καὶ τὸ ἓν δοῦναι Δημητρίῳ Διοδότου Συρακοσίῳ.

Idem Demetrius Diodoti filius Syracusanus honoratur decreto Agrigentino n. 5491. unde Melitensium hoc decretum et Agrigentinorum apparet eius-

dem aetatis esse. Vide ad n. 5491. Utrumque decretum εἰς χάλκωμα (vide Elem. epigr. Gr. p. 314.) perscriptum est, cuius exemplar vir honoratus utrique civitati acceptum rettulit. De indice argumenti ὑπὲρ προξενίας cet. conf. Elem. epigr. Gr. p. 318. et ad n. 5475. Archontes duo sunt, ut alibi, praemisso nunc summo pontifice, ἱεροθύτῃ, qui Agrigentinis solus eponymus est (n. 5491.). In schedis Lennepianis notatur variatio dialecti Ἱκέτα Ἱκέτου, pro quo exspectatur Ἱκέτα Ἱκέτα ac potius Ἱκέτα τοῦ Ἱκέτα, ideoque ibi vox Ἱκέτου pro insiticia habetur. Sed aliter haec res diiudicanda videtur. Graeci Melitenses maximam partem Iones fuisse videntur, qui licet Doribus Siciliensibus mixti tamen Ionicam magis dialectum conservarunt. Quod nisi esset, titulus hic, cuius aetas ex n. 5491. cognosci potest, vix dialecto communi conceptus esset. Nam si terminationem Ἱκέτα et fortasse formam πολλάκι exceperis, nihil inest quod aut Dorismum aut Ionismum prodat. Sed dialectum Melitensium non prorsus a Dorismis abhorruisse, etiam ex nummo ΜΕΛΙΤΑΣ (Mus. Hunt. p. 195. n. 6.) inscripto videtur colligi posse; quo Bresius l. c. p. 204. argumento usus coniecit Melitam aliquando in potestate Syracusanorum fuisse. Hinc facile fieri potuit, ut in nominibus praesertim propriis orthographia minus constans esset ac proinde ei qui composuit titulum, nec formam Ἱκέτου vitio verterim, nec formam Ἱκέτα. Quippe Dorica forma servata est, quod Pontifex vulgo nomine Siciliensibus usitato Ἱκέτας audiebat. Ἱκέτου autem positum est ad normam communem, ut ἱεροθύτου, ut Ἡρέου a recto Ἡρέας, quod nomen notum est ex Plut. Thes. 20. Sol. 10. Alterius archontis nomen ΚΟΤΗΣ tribus apographis firmatum est, ut nulla causa sit, cur cum Bresio Κ..ΤΗΤΟΣ in ΚΡΑΤΗΤΟΣ mutatum eamus. Idem nomen habetur etiam in decreto Agrigentino n. 5491. vs. 12. Postremo Senatus Melitensium σύγκλητος audit, ut Agrigentinorum, contra praeceptum Eckhelii D. N. Vol. IV. p. 225. Quam in rem Bresius monet etiam Carthaginensium Senatum Polybio vocari σύγκλητον.

5753.

Inscriptio bilinguis, Phoenicia et Graeca, basibus duorum candelabrorum geminorum marmore salino (Salzstein-Marmor) factorum bis insculpta. Candelabrorum alterum in museo bibliothecae publicae Melitensis asservatur, alterum a. 1780. Ludovico XVI. Galliae regi a Rohano, Equitum S. Mariae Hierosol. magistro summo, dono datum in collegium Parisiense Mazarinum delatum est, ubi etiam nunc extat. In exemplo Parisiensi praeter basin etiam maxima pars scapi servata est; brachia fracta perierunt. Reperta esse in insula Melita, non in insula Gaulo (Gozo), ut dixit Biscari Viagg. per tutte le antich. di Sicilia, Nap. 1781. monet Bresius Malta ant. illustr. p. 93. Notante eodem Bresio p. 96. huius monumenti mentionem primus fecit Ignatius Constantius Canonicus Melitensis in litteris a. 1694. datis ad Antonium Bullifonem, insertis Collect. IV. epistolarum memorabilium a. 1697. editae. Inscriptionem edidit Ios. Claudius Guyot de la Marne Saggi di dissert. acad. di Cortona T. I. 2. p. 25. et Mém. de Trevoux a. 1736. p. 155.; ex alio apographo a. 1735. ad Cardinalem Polignac misso edidit Fourmontus Histoire de l'Acad. Roy. T. IX. 1736. p. 167. et Saggi di dissert. acad. di Cortona T. III. 3. p. 89. Post Guyotum et Fourmontum aut repetierunt aut pluribus tractarunt Io. Ant. Ciantar de antiqua inscriptione nuper effossa in Melitae urbe notabili a. 1739. 4. tab. III. aeri incisam sine explicatione; Murator. T. I. p. LXIV. 3. missu Bimardi et iterum Append. T. IV. p. MCMLXXXII. 5. ligno incisam cum nota; Benedictini Nouveau traité diplomat. Vol. I. 1750. p. 657. interpret. Germ. II. 108. Melius et utrumque exemplum, Melitense et Parisiense dedit Barthelemy Mém. de l'Acad. des Inscr. T. XXX. 1764. p. 408. (conf. Journ. des Sav. 1765. p. 640.) ex ectypo gypseo a Comite de Caylus ipsi transmisso, quod apographum repetierunt Swintonus Philosophical Transactions Vol. LIX. p. 219. Franciscus Perez Bayer de l'Alfabeto y lengua de los Fenices cet. ad calcem Sallustii lingua Hispanica a Gabriele de Borbon edit. Madrid. a. 1772. p. 356. quae commentatio ex interpretatione Hollmanni Germanica edita est a Gesenio: Palaeogr. Studien über phoenizische und punische Schrift, 1835. 4. cum meliore apographo Parisiis ab Hohlenbergio facto. Apographum Comitis de Ciantar edidit Castellus Inscr. Sicil. 1784. Cl. I. p. 6. n. 14. et Cl. XX. p. 316. n. 5. ligno incisum, qui Graeca dederat etiam Inscr. Panormit. p. 234. Praeterea tractarunt Gori Difesa dell' Alfabeto Etrusco p. 102. Lupi Dissert. cet. lett. XI. p. 64. 125. ed. Faenza 1785. Eckhel D. N. T. III. p. 396 sqq. Lefebre de Villebrune ad Sil. Ital. p. 10. Tychsen Act. nov. Upsal. VII. p. 94. G. Fabricy de Phoeniciae litteraturae fontibus Part. I. p. 165. Bellermannus de Phoenicum et Poenorum inscriptionibus, Berol. 1810. 8. p. 13 sq. Drummond Class. Journ. T. V. 1812. p. 47. (conf. T. VII. 1813. p. 147. 191. 276.) Bres Malta antica illustr. 1816. 4. p. 34. qui p. 100. dedit inscriptionem accurate aeri incisam una cum interpretationibus Barthelemyi, Swintonis, Bayeri, Fabricyi et commentario. Ex Barthelemyo repetierunt Koppius Bilder und Schriften der Vorzeit T. I. 1819. p. 250. Wihlius Comment. de gravissimis aliquot Phoenicum inscriptionibus, Monach. 1831. p. 18. Novum apographum ad exemplum Parisiense redactum edidit Lindbergius Comment. de inscr. Melitensi Phoenicio-Graeca, Hauniae 1828. 8. Hoc Hohlenbergianum apographum cum basi Parisiensi conferendum curavit Gesenius, qui quum a Schultzio ectypum inscriptionis accepisset nova methodo accuratissime factum, edidit in Scripturae linguaeque Phoeniciae monumm. Lips. 1837. 4. Part. III. tab. 6. novam eamque accuratissimam exempli Parisiensis delineationem una cum totius monumenti imagine ab Hohlenbergio delineata et exempli Melitensis parte Phoenicia ex Barthelemyo desumpta, praemisso commentario amplissimo Part. I. p. 92-102. Melitae praeter hanc bilinguem Phoeniciae inscriptiones tres repertae sunt, quas explicuit Gesenius l. c. p. 102 sqq. Cf. Stadthagen Dissert. de quibusd. marmor. Phoeniciis, Berol. 1846.

[*Textum vide pag. seq.*]

Repraesentavimus exemplum Gesenii. Tituli Graeci Guyot vss. 1. 2. ita distinctos praebet:

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΚΑΙΣΑΡ
ΑΠΙΟΝΟΙΣΑΡΑΠΙΟΝΟΣΤΥΡΙΟΙ

quae distinctio fortasse est in altera basi, scil. in basi Melitensi. Male autem Saxius Act. Litt. Soc. Rheno-Traiect. T. II. p. 228. tuetur lectionem ΣΑΡΑΠΙΟΝ ut ex vetusto scribendi more. ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΙΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣ in lapide est, item ΑΡΧΗΓΕΤΕΙ, quod frustra correctum ivit Bimardus.

Διονύσιος καὶ Σαραπίων, οἱ Σαραπίωνος, Τύριοι, Ἡρακλεῖ ἀρχηγέτῃ.

Melitam olim Phoenices habuisse colonos testis est

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΚΑΙΣΑΡΑΠΙΩΝΟΙ
ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣΤΥΡΙΟΙ
ΗΡΑΚΛΕΙΑΡΧΗΓΕΤΕΙ

Diodorus V, 12. conf. Thucyd. VI, 2. Mox Graecorum Chalcidensium opinor coloniam hospitalis recepit insula. Conf. n. 5752. Occuparunt eam postea Carthaginienses, quibus primo bello Punico ab Attilio frenatis (Oros. IV, 8.) secundo a Romanis expugnata insula est (Liv. XVI, 51. conf. Bres. l. c. p. 259 sqq.). Phoenices igitur Melitenses Tyro, non Sidone oriundi videntur Bresio, quia Tyrus inprimis ut multarum coloniarum parens celebretur a scriptoribus (Strab. XVI, 757. Plin. H. N. V, 17. Curt. de reb. Alex. IV, 4.). Neque id dissimile veri; etsi Sidoniorum alibi coloniae memorantur, ut Leptin Africae a Sidoniis conditam narrat Sallust. Iug. 78. Iam notus est in Phoenice cultus Herculis Idaei, qui ut urbium conditor (Sallust. Iug. 89.) Tyriis *ἀρχηγέτης* audit etiam in titulo Deliaco Vol. II. n. 2271. *κτίστης* ille vel *οἰκιστὴς* salutatus in nummis populorum praesertim Asianorum (vide Eckhel. D. N. Vol. IV. p. 349.). Hinc etiam Melitenses summa religione Herculem coluerunt Tyrium; cuius templum quum Ptolemaeo Geogr. VIII, 3. memoratur, tum ex ruderibus etiam nunc superstitibus ad portum *Marsa Scirocco*, olim Ἡρακλέους λιμένα appellatum, post Quintinum (Descr. Melit. ap. Burmann. Thes. Sic. Vol. XV.) descripserunt Abela Descr. Melit. T. II. p. 155. et Houel Voy. pitt. de Sicil. cet. p. 255. Conf. Bres. l. c. p. 144. Huius igitur Herculis in templo Melitensi Dionysius et Sarapion origine Tyrii candelabra dedicarunt duo titulis Phoenicio et Graeco inscriptis. Frustra ΤΥΡΙΩΙ pro ΤΥΡΙΟΙ scribendum censuit Van Vaassen in schedis provocans ad Herculem Tyrii cognomine insignem (Vol. II. n. 2271. cf. Murat. p. LXVI. 2. Reines. I, 64.) et ad interpretationem verborum Phoeniciorum a Barthelemyo confectam. Titulos Alexandri M. aetate inferiores esse, quum post Alexandrum et Ptolemaeorum demum aetate Sarapidis cultum introductum esse constet, nunc autem compareat nomen Σαραπίων ex illo formatum, recte monuit Koppius. Sarapis Osiridi substitutus primum comparet in templis arisve inde a Ptolemaeo Philometore in Aegypto dedicatis. Conf. Introduct. in inscript. Aegypti p. 304. Philometoris regnum incipit a. a. Chr. 181. Itaque tituli Melitenses certe eo anno non antiquiores videntur; primum tamen a. Chr. saeculum antecedere qui dixerit vix erraverit. Iam quoniam in simili titulo bilingui Vol. I. n. 894. Phoeniciorum habita ratio est, etiam huius inscriptionis Phoeniciae visum est interpretationem a Gesenio propositam subiungere.

„Genuinam tituli structuram verumque verborum cohaerentiam etiam optimi eius interpretes non perspexerunt, in hos errores inducti 1) falsa verborum אש נדר lin. 1. interpretatione; 2) verbo ‥עבד lin. 2. in quo vera scriptura עבדך nuper demum exemplo Parisiensi denuo examinato patefacta est. Duplici hoc vulnere sanato (Palaeogr. Stud. p. 62 sq.) integrum titulum ita legimus:

לארנז למלקרת בעל צר : אש נדר
עבדך עבדאסר ואחי אסרשמר
שן בן אסרשמר בן עבדאסר : כשמע
קלם יברכם

Domino nostro Melcarto, domino Tyri. Vir vovens (est) servus tuus Abd-Osir cum fratre meo Osirschamar, ambo filii Osirschamari, filii Abdosiri. Ubi audiverit vocem eorum, benedicat iis.

Pronuntiatur enim hoc titulo in utriusque candelabri basi repetito duo haec *κειμήλια* a duobus fratribus ortu Tyriis in Melite insula degentibus, Abdosiro s. Dionysio et Osirschamaro s. Sarapione, Melcarto s. Herculi deo Tyriorum tutelari tanquam *ἀναθήματα* oblata esse. Litterarum Phoeniciarum formae tam vulgares sunt atque obviae et praeterea tam accurate insculptae, ut post ea quae libro I. exposuimus ne de unius quidem potestate dubitari possit" etc. etc. (vide Monum. Phoen. p. 96 - 101.)

5754.

In insula *Melita* ad portam oppidi Melitensis, in marmore cuius pars defossa erat. Hinc versum primum primus protulit Quintinus a. 1536. in Descript. ins. Melitae (in Burmanni Thes. Sic. Vol. XV. 1725.) et ad calcem Hieronymi Comitis Alexandrini de bello Turcarum in insulam Melitam gesto a. 1565. Noribergae a. 1566. p. 66. unde repetierunt Fazellus de rebus Sicul. Dec. I. lib. 1. cap. 1. 1574. (conf. Sicularum rerum scriptores recentiores Francof. 1579. fol.); Cluverius Sic. ant. a. 1619. p. 432. Gualtherus Tabb. antt. Sicil. cet. 1624. p. 51. n. 346. Gruterus p. CCCLXXXVIII. 4. (secundo versu addito ab editore ex Thoma Bartholino); ex Gualthero Murator. T. II. p. MLVIII. 4. et Burmannus Thes. Sic. Vol. VII. p. 861. Totus in lucem protractus est ab Io. Franc. Abela (s. Habela), qui edidit Malta illustr. 1647. p. 185. litteris minusculis. Plenioris huius tituli apographa ediderunt Sponius Rech. d'antiq. a. 1683. p. 463. Reinesius Synt. Inscr. a. 1684. Cl. VI. 7. p. 357. ex schedis Bartholini; Io. Ant. Ciantar de Melitensi naufragio B. Pauli Dissert. Venet. 1738. 4. dissert. XV. p. 321. Ex Abela titulum cum autographo denuo collatum dederunt Castellus Inscr. Sicil. a. 1784. Cl. V. p. 46. n. 10. Bresius Malta illustr. 1816. p. 321. Ex Grutero et Reinesio citat Eckhel. D. N. T. III. p. 227. Disserit de hoc titulo etiam Testaferrata Dissert. sopra S. Publio. Malta 1778. p. 19.

Λ . ΚΛ . ΥΙΟΣ . ΚΥΡ . ΠΡΟΥΔΗΝΣ . ΙΠΠΕΥΣ . ΡΩΜΑΙΩΝ . ΠΡΩΤΟΣ . ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ
ΚΑΙΠΑΤΡΩΝ . ΑΡΞΑΣ . ΚΑΙ . ΑΜΦΙΠΟΛΕΥΣΑΣ . ΘΕΩ . ΑΥΓΟΥΣΤΩ . . . ΕΣΥ . Ν . . . Ε . ΙΝΕ

Inscriptio duabus lineis insculpta fuit testantibus Abela, Castello, Bresio. Quintinus pro Σ habet Ε; unde de suo Gualtherus dedit C, Gruterus Σ, Muratorius C. Punctis singulas voces distinxerunt Quintinus, Reinesius, Sponius, Bresius, licet non constanter. Varietas lectionis haec est. Vs. 1. init. Quint. Λ . ΚΛ . ΥΙΟΕ, Abel. Λ. *κα. Υιος*, Rein. Λ. Κ - - - ΚΙΟΣ, Spon. ΛΥ . . . ΙΟΣ, Cast. Λ . ΚΑΣΤΡΙ ΚΥΟΣ, Bres. Λ . Κ . . ΚΙΟΣ; deinde Cast. ΚΙΡ. Mox Bres. ΠΡΟΥΔΙΝΣ, quam vocem omittit Quintinus. Tum Quint. ΙΠΠΕΥΕΡΩΜΑΙΩΝ, Abel. *ιππευς ρωμαιων*, Rein. ΙΠΠΕΥΣΡΩΜ, Spon. ΙΠΠ . ΡΩΜΑΙΩΝ, Bres. ΙΠΠΕΥΣ . ΡΟΜ, Cast. ΙΠΠΕΥΣΡΩΜΑΙΩΝ. In fine Spon. ΜΕΛΙ . . . Ν. Vs. 2. init. Abel. *και ιατρων απετεας*, Spon. ΚΑΙΙΑΤΡΩΝ . Α . Ρ . ΕΑΣ, Cast. ΚΑΙ ΠΑΤΡΩΝΑΡΧΑΣ, Rein. Bres. quod dedi; deinde Abel. *και αμφιπολειας τεω αυγουστω εσυγγινε*, Rein. ΚΑΙ . ΑΜΦΙΠΟΛΕΥΣΑΣ . ΘΕΩ . ΑΥΓΟΥΣΤΩ . ΣΕΒ., Spon. ΚΑΙΑΜΦΙΠΟΛΕΙΙΑΣ ΘΕΩ ΑΥΓΟΥΣΤΩ ΕΣ ΥΙΝΓ . . . . ΝΕ, Cast. ΚΑΙΑΜΦΙΠΟΛΕΥΣΑΣΘΕΩ ΑΥΓΟΥΣΤΩΕΣΥ . Ν . Ι . ΝΕ, Bres. ΚΑΙ . ΑΜΦΙΠΟ ΛΕΥΣ . ΘΕΩ . ΑΥΓΟΥΣΤΩ . . . ΕΣΚ . Ν . . . Ε . ΙΝΕ.

Λ(ούκιος), Κλ(αυδίου) υἱός, Κυρ(είνᾳ), Προύδηνς, ἱππεὺς Ῥωμαίων, πρῶτος Μελιταίων καὶ πάτρων, ἄρξας καὶ ἀμφιπολεύσας Θεῷ Αὐγούστῳ [ἀν]έσ[τησ]εν.

Melitenses, quos Cicero Verr. V. vocat socios Romanorum, et vicinos Gaulitanos municipium constituisse docent tituli Latini in insula Gaulo reperti (vide Bres. l. c. p. 313 sqq.); in quibus titulis quum frequens sit mentio tribus Quirinae, inde Bresius collegit huic tribui adscriptos ac proinde municipales fuisse cum suffragio. L. Prudens Claudii filius eques Romanus (*ἱππεὺς Ῥωμαίων*, ut in titulo Palmyreno n. 4498. et in titulo Ancyrano n. 4017. ubi tamen Ω mutavi in Ο, optione data ex apographis supparis tituli n. 4016.) princeps Melitensium audit, ut in decreto Pisanorum ad C. Caesaris honorem pertinente Flamen Augustalis *princeps coloniae*, et Publius Melitensis *ὁ πρῶτος τῆς νήσου* in Act. Apostol. XXVIII, 7. quem locum contulerunt etiam interpretes. Idem civibus suis patronus (*πάτρων*) fuit (conf. Eckhel. D. N. Vol. IV. p. 254.); et *patronus municipii* habetur etiam in titulis Latinis ex insula Gaulo paulo ante citatis. Itaque novum commentum de ordinibus municipiorum protulit Bresius, qui quum vidisset in albo Decurionum Canusii apud Fabrettum p. 598. Orell. n. 3721. maiorem numerum recenseri patronorum, coniecit ordines tres municipiorum fuisse patronos, decuriones, plebem, distinguens hoc patronos ab iis, quos singulae provinciae ex civibus Romanis sibi cooptare solebant. At in albo Canusino triginta patroni e Senatorum Romanorum numero, duo equites Romani recensentur; neque equites Romani apud Orellium n. 3703. 3729. 3768. 3835. 3853. 3858. 3888. 3899. Gruter. p. CCCCLXXX. 5. Donium p. 183. n. 88. ob patronatum susceptum continuo omnes pro municipalibus habendi sunt. Peius etiam quod idem Bresius coniunxit *πάτρων ἄρξας* interpretans *archipatronus, princeps patronorum*. *Ἄρξας* h. l. ad duumviratum referri videtur. Praeterea Prudens fuit *ἀμφίπολος Θεοῦ Αὐγούστου*, i. e. *Σεβαστοφάντης*, *Flamen Augustalis* (conf. n. 4016.), vocabulo, ut Bresius coniecit, a Syracusanis recepto, quibus *Ἀμφίπολος* olim *pontifex maximus* fuit (conf. n. 5491. 5742.). Ceterum Augustus ut plurimum in titulis Graecis *Σεβαστὸς* est, rarius *Αὔγουστος* idque praecipue in nummis labentis imperii. Flaminem Augustalem agnovit etiam Bresius, qui tamen audacius ex dignitate Prudentis colligit Publium istum in Act. Apost. l. c. memoratum et ipsum Flaminem Augustalem fuisse. In nominibus Prudentis Reinesius legebat Α. Κ[αστρί]κιος, quod continuo in ordinem verborum recepit Castellus probante Bresio, qui adeo non dissimulavit p. 359. sese habere pro Castricio eo, cuius mentio fit ap. Suet. Aug. 56.; scilicet videtur illud Reinesius coniecisse eadem libertate qua in fine tituli legit ΣΕΒ.

5755.

Prope *Melitam* urbem in vase fictili; edidit Io. Franc. Abela (s. Habela) Malta illustr. a. 1647. p. 187. unde repetiit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 248. n. 4. Bres Malta illustr. p. 223.

ΚΑΣΣΕΙΟΥ ΚΑΙΚΕΛΙΑ

Κασσείου (i. e. *Κασσίου*).
Καικελία (i. e. *Καικιλία*).

Nomina coniungenda an dirimenda sint, incertum.

5756.

In insula *Melita* in vase a. 1768. reperto; ex Barbaro Dissert. degli avanzi d' alcuni edificj sopperti in Malta p. 29. dedit Bres Malta ant. illustr. p. 224.

ΕΡΟΣ ῎Ερ[ω]ς. Conf. n. 5434.

5757.

Liparae, in vestibulo domus Episcopi; edidit Burmannus ad calcem Dorvillii Sicul. Syllog. inscr. p. 584. 2. (conf. P. I. p. 20.); inde Castellus Inscr. Sicil. Cl. V. p. 45. n. 7. et iterum Cl. XIV. p. 176. n. 21. ex schedis Episcopi Iosephi Coppolae.

ΓΠΟΥΒΑΣΙΛΙ
ΟΥΓΟΡΓΟΥ
ΚΛωΔΙΑΣ
ΙΛΑΡΑΣ

Forma litterae ω data est in schedis Coppolae.
Γ. Πο(βλίου) Βασιλίου Γόργου [καὶ] Κλωδίας Ἱλαρᾶς.

5758.

Liparae ad domum prope muros; edidit Gualtherus Tabb. antt. Sicil. cet. p. 53. n. 357. unde repetiit Burmannus Thes. Sic. T. VII. p. 867.

ΑΔΕΙΜΑΝ
ΡΙΞ..

᾿Αδείμαν[τος? - - -

5759.

Carali s. *Caralibus* (hodie Cagliari) in insula *Sardinia* in suburbio Santa Tenera dicto ad viam publicam quum aliae cryptae sepulcrales sunt vivo saxo incisae, tum crypta vulgo viperae vocata (grotta dessa Bipera), quae repraesentat monumentum mutilum in speciem templi exstructum cum peristylo, cuius parietibus incisi tituli sunt Latini et Graeci. Hos titulos, quos distinximus *a. b. c. d. e. f. g. h. i.*, excepto tit. *b.* edidit Murator. T. III. p. MDCXXXVIII. 4. unde exceptis fragmentis Graecis repetierunt Bonada Anthologia cet. s. Carmina ex antt. lapid. T. II. 1751. Cl. VI. p. 133. Burmannus Anthol. Lat. T. II. 1759. p. 60. Stephanini Oratione acad. de veteribus Sardiniae laudibus, Caral. 1773. p. 33. Accuratius omnes qui quidem hodie legi possunt titulos transcripsit Albertus de la Marmora, qui edidit Voyage en Sardaigne, Part. II. 1840. tab. XXXV. fig. 1. et p. 486. 487. 488. cum restitutione et explicatione Lebasii p. 570 - 586. Nuper repetiit Welcker Mus. Rhen. Vol. VI. 1848. p. 90 sqq. n. 16. In epistylio aetoma excisum est, cuius ad latera utrinque repraesentantur serpentes et arculae.

[*Textum vide pag. seq.*]

Tit. *a.* positus est in epistylio infra aetoma. Tit. *i.* in epistylio interiore supra ianuam sepulcri. Reliqui tituli utrinque ita dispositi sunt, ut expressimus; titt. *f. g. h.* in pariete vestibuli sinistra, item titt. *k. b.* nisi quod titulus uterque incidit in angulum ita, ut tituli *k.* minor pars, tituli *b.* maior pars perscripta sit in pariete principali; tituli *c. d. e.* positi sunt in pariete vestibuli dextra. In pariete principali etiam ad dextram intuenti inscriptiones fuisse docent nonnullae litterae et ductus hinc inde superstites, ut [ἀθα]νάτων.

Litterae uncis inclusae debentur editori recentiori. Tit. *a.* init. [H]P[Ω]O[N] legebat Burmannus, quem sequitur Lebasius. *Heroum* Latinis litteris scriptum videtur ut ap. Orell. Collect. inscr. Latt. n. 4008. 4530. 4531. Lebasius in fine versus explicat *M*[*aritus*] *S*[*ua*] *P*[*ecunia*]. Siglas nos duce Zumptio interpretati sumus.

Tit. *b.* vs. 2. Marm. post lacunam dedit MA, Stephan. NA, quod deinceps Marm. et ipse dicit se vidisse in lapide (p. 575.) Lebasius igitur aut [*victi*]*ma* aut [*femi*]*na* proponens elegit prius; nos cum Zumptio alterum praetulimus. Vs. 3. Marm. primum dederat NAMSEDEVOVIT[RO]M[AFV] GIENTEMARITO; sed id retractatur in nota ad Lebasii Commentationem p. 575. ubi ex schedis enotatur NM....CIENTE, qua lectione confirmari videtur Lebasii coniectura *iam deficiente.* Vs. 4. extr. Stephan. ILLA, Marm. ILLE, sed concedit (p. 575.) posse legi ILLA. Hinc Lebasius restituit: *rapta viro* [*semper flebit*]*u*[*r*] *illa suo.* Zumptius dedit: *rapta viro vitam servet ut illa suo.* Rectius Welckerus, cuius supplementa dedimus.

Tit. *c.* vs. 2. INFELIX legerunt Bonada, Burmannus, Guarinus, improbantibus ob metrum Schradero Epist. crit. p. 61. et Lebasio p. 576.

Tit. *d.* vs. 1. pro FORTE, quod habet Muratorius, Lebasius monet ab editore recentiore scriptum esse SAEPE, quam lectionem tueri videtur, licet in ordine verborum expressum sit FORTE.

Tit. *e.* Murat. nihil habet nisi versum primum eumque ita mutilatum:

ΕΙΣΙΑΥΟΥΝΟΜ....ΙΠΛΛΑ....ΑΙ...ΚΡΙΝ.Β.
Α...Τ.ΕΙΣΕΙΕΝΥ

quibus tamen servata vera lectio est ΕΙΣΙΑ, pro qua Marm. dedit ΕΡΣΕΑ; de quo quae attulit Lebasius piget repetere. In fine versus ex Murat. addidi ΤΕΙ, pro quo lacunam habet Marm. In hoc titulo spatia vacua plurima vitio lapidis debentur.

Tit. *f.* vs. 1. Schrader apud Burmann. pro *bis* scribendum esse *vix* recte statuit. Non verisimile est Philippum et Atiliam quadraginta duos annos vixisse, nedum coniunctos. Vs. 3. Murat. LETVM, ubi Marm. LETH[EN] et deinceps SIM pro SIT.

In pariete laterali sinistra:

a.

. . P O O . M E M O R I A E . A T I L I A E . L . F . P O M P T I L L A E . B E

k.

HICPOMPTILLAIACETCINERESAMPLEXAPHILIPPI
CONIVGISHISARISINCLVDITVR[ARC]ADVORVM
QVAEFACITADFAMAEVIVENS[ERIT]ARGVMENTVM
IVNONISSEDESINFERNAECERNITECVNCTI
NVMINEMVTATOFVLGETPOMPTILLAPERAEVOM

f.

VNVMETVIGINTIBISIVNCTIVIXIMVSANNOS
VNAFIDESNOBISGAVDIAMVLTADEDIT
ETPRIORADLETH[EN]QV[V]MSITPOMPTILLARECEPTA
TEMPORETVDIXITVIVEPHILLIPPEMEO
NVNCAETERNAQVIESDITISQVESILENTIAMAESTA
HANCSTATVEREAMPLAMPROPIETATEDOMVM

g.

LANGVENTEMTRISTISDVMFLETPOMPTILLAMARITVM
VOVITPROVITACONIVGISIPSAMORI
PROTINVSINPLACIDAMDELABIVISAQVIETEM
OCCIDITOCELERESINMALAVOTADEI
HASAVDIREPRECESVITAMSERVAREMARITO
VTPEREATVITADVLCIORILLAMIHI

h.

ΕΣΤΡΕΨΕΝΜΟΙΡΩΝΜΙΑΝΙΙΜΑΤ.......Ν...Ι...ΙΚΤΥ
ΑΙΣΙΔΙΑΙΣΕΥΧΑΙΣ.ΙΜ..............Ι.........
ΙΠΕΡΙΦΡΩΜΠΙΛΛΑ - - - - - ΚΟ........Ν
ΠΤΙΣ ΠΕΡΓΑΜΕΤΟΥ..............ΙΟΝΙΗ.....

b.

TEMPLAVIRIPIETASFECITPROFVNEREMAGNO
POMPTILLAEMERVIT....NACASTACOLI
NAMSEDEVOVITNM . . . . CIENTEMARITO
RAPTAVIRO..A...... VTILLESVO

i.

D. M.

ATIΛIAE.L.F.POMPTILLAE.MAMMEAE.OPTIMAE.F
ET.]CASSIO.PHILIPPO.PA RENTIBVS.SANCTIS
L.ATILIVS.FELIX....IN...... ET..LIVS
.LVT..C[ASS]IVS.LIB[ERIS.]POSTERISQVE.SVIS

(*a.*) N E D I C T A E . M . S . P

Ν ΛΤΩΝ
ΑΝΔ
ΟΝΙ

ΝΟ ΝΟΜΕΟΙΣ
ΟΓ
ΝΥ
ΑΛ ΙΡΟ

In pariete laterali dextra:

c.

VRBISALVMNAGRAVESCASVSHVCVSQVESECVTA
CONIVGISINFELICISATILIACVRAPHILIPPI
HICSITASVMMANIBVSGRATISSACRATAMARITI
PROCVIVSVITAVITAMPENSAREPRECANTI
INDVLSEREDEINECESSETFAMAMEREMVR

d.

QVODCREDISTEMPLVMQVODFORTEVIATORADORAS
POMPTILLAECINERESOSSAQVEPARVATEGIT
SARDOATELLVRE[P]REMORCOMITATAMARITVM
PROQVEVIROFAMAESTMEVOLVISSEMORI

e.

ΕΙΣΙΑΣΟΥΠΩΜΠΤΙΛΛΑ ΑΙ ΣΚΡΙΝΑΒΛΑ ΤΕΙΣΕΙΕΝ
ΟΣΤΕ ΑΚΑ ΘΑΛΛΟ ΣΕΙ ΠΕΤΑΛΟΙΣ ΡΟΔΩΝ
ΗΔΥΠΝΟΟΥ ΕΚΡΟ ΚΟΥ ΚΑΙΑΓΗΡΑΤΟΥΑΜΑΡΑΝΤ
ΚΕΙΣΚΑΛΑΒΛ ΣΤΗ ΣΑΙΣ ΑΝΘΕΑΛΕΥ ΚΟΙΟΥ
ΩΣΙΣΑΝΑΡΚΙΣΣΩΙΤΕΠΟ ΛΥΚΛΑΥΤΩΙΘΥΑΚΙΝΘΩ Ι
ΑΙΣΟΝΕΝΟΨΙΓΟΝΟ ΑΝΘΟΣΕΧΟΙΤΙΧΡΟΝΟΣ
‾‾Α ΗΝΙΚ ΑΠΝΕ ΥΜΑΜΕ ΩΝΑΠΕΛΥΕΦΙ ΛΙΠΠ ΟΣ
ΝΑΚΡΟΤΑΤ Ο ΙΣΧΕ ΕΣΙΠΡΟΣΠΕ ΛΑΣΑΣ
Σ ΣΑ Ι ΟΨΥΧ ΥΝΤΟΣΥΠΕΡΓΑΜΕΤΟΥ ΠΩΜ ΠΤΙΛΛ
ΤΗΝΚΕΙΝΟΥΞΩΗΝΑΝΤΕ ΒΕΝΘΑ ΙΑ ΟΥ
ΟΙΗΝ ΞΥ Ι ΝΕΤΕΜΕΝΘΕΟ ΣΩΣΤΕΘ ΑΝΕΙΝΜ
ΠΩΜΠΤΙΛΛΑΝΓΛΥΚΕΡΟΥΛΥΤΡΟΝ ΥΠΕΡΓΑΜΕΤΟΥ
Ξ ΝΔΑ ΟΝΤΑΦΙΛ Π ΟΝΕΠΕ Υ ΧΟ ΜΕΝΟΝΔΙΑΠΑΝΤΟ
ΣΥΝΚΕΡΑΣΑΙΨΥΧ ΠΝΕΥΜ ΑΦΙΛΑΝΔΡΟΤ ΑΤΗΙ

Lectionem LETHVM bene se habere statuit Zumptius, quum vox passim ita scripta reperiatur. Vs. 4. Murat. DIXI pro DIXIT. Vs. 6. Murat. MIHI, ubi Marm. AMPLAM. Ceterum ex hoc epigrammate et insequenti quasi unum Marm. componit epigramma. Spatio utrumque distinxit Murat.

Tit. *g.* vs. 2. Murat. VOLVIT; unde Burmannus coniecit *pro vita voluit* transpositione verborum usus. Sed confirmatur nunc quod divinavit Schrader Epist. crit. p. 61. VOVIT. Vs. 5. Bonada legebat AVDITE; deinceps Burmannus voluit *vitam servate marito, ne pereat vita dulcior ille mihi.*

Tit. *h.* ita exhibet Murat.:

ΕΣΤΡΑΨΕΝΜΟΙΡΟΝΜΙΑΝ - - - - - - -
ΑΙΣΙΔΙΑΕΣΤΥΧΑΙΣ - - - - - -
ΗΕΡΙΤΡΟ - - - - - - - - - - - -

Hinc tamen composui verbum primum, ubi Marm. habet FΣ ΡΕΨΕΝ. Vs. 3. init. Marm. p. 487. et in tab. xxxv. expressit: ΙΠΡΙΦΡΩΜΠΙΛΛΑ - -; sed Lebasius in Comment. singillatim edita dedit ΙΠΡΙ ΦΡΩΝΠΩΜΠΤΙΛΛΑ, quod etsi ad verum propius accedit, tamen qua auctoritate nitatur non liquet. Ceterum ex Murat. inserui Ε (ΙΠΕΡΙΦΡΩΝ cet.). Lacunas ap. Marm. non ubique accurate indicatas videri monuit Lebasius.

Tit. *i.* Murat. exhibet ita:

D. M.
ATILIAE.L.F.POMPTILLAE.MA M ƎMRIE
ASSIOTILLA - - - TAA - - - PTINTIIS SANCTIS
LATILIVSFELIX - - - - ET - - - - - IEV
IVTISILVS - - - III - - - - - - IPSO - - - -

quae ex Marm. apographo Lebasius restituit ita:

D. M.
ATILIAE.L.F.POMPTILLAE.MAMMEAE.OPTIMAE.F.
ET.C.]CASSIO.PHILIPPO.PARENTIBVS.SANCTIS
L.ATILIVS.FELIX.[CALAT]IN[VS].ET.[M.ATI]LIVS.[REGV
LV[S.E]T.[L.]C[ASS]IVS.LIBERIS.POSTERISQVE.SVIS

Vide Annotatt.

Tit. *k.* vs. 1. Murat. CONIVNCTA pro AMPLEXA. Vs. 2. idem HILARISINCLV - - - ADVOTVM. Vs. 3. idem QVAEFECITAD - - MEMINE - - - ARGVMENTVM, ubi ex apographo Marm. Lebasius

proposuit: *quae [t]acita[e] famae vivens [erit] argumentum*; Zumptius: *quae [v]a[l]i[d]a[e]* cet.; Welckerus: *quae facit ad famae vivens orbe argumentum.* Vs. 4. init. Mur. IVNONISSEDES cet., Marm. IVNO NISAEDES, quam lectionem ferri posse putavit Lebasius. Mox pro *cernite* Zumptius requirit *spernite* intelligens de morte contemnenda. Vs. 5. init. NV MINE, pro quo exspectatur NOMINE, in lapide esse diserte testatur Marmora. Videndum ne auctor in animo habuerit *in numen mutata* pro eoque dixerit *numine mutato* paulo audacius. In fine Murat. habet AEVVM.

Tit. *a.* *Her]o[um] memoriae Atiliae L. f. Pomptillae Benedictae m(ulieri) s(anctissimae) p(ositum).*

Tit. *b.* *Templa viri pietas fecit pro funere magno*
Pomptillae; meruit [femi]na casta coli.
Nam se devovit [ia]m [defi]ciente marito,
rapta viro, [s]a[lvus staret] ut ille, suo.

Tit. *c.* *Urbis alumna graves casus hucusque secuta*
coniugis infelicis, Atilia, cura Philippi
hic sita sum manibus gratis sacrata mariti,
pro cuius vita vitam pensare precanti
indulsere dei. Ne cesset fama, meremur.

Tit. *d.* *Quod credis templum, quod forte, viator, adoras,*
Pomptillae cineres ossaque parva tegit.
Sardoa tellure [p]remor comitata maritum,
proque viro fama est me voluisse mori.

Tit. *e.* Εἰς ἴα σου, Πώμπτιλλα, [κ]αὶ [εἰ]ς κρίνα βλα[σ]τ[ή]σειεν
ὀστέα κα[ὶ] θαλλο[ῖ]ς ἐ[ν] πετάλοισ[ι] ῥόδων
ἡδυπνόου [τ]ε κρόκου καὶ ἀγηρά[ν]του ἀμαράντ[ου,
κεἰς καλὰ βλ[α]στήσαις ἄνθεα λευκοΐου,
ὡς ἴσα Ναρκίσσῳ τε πολυκλαύτῳ θ' Ὑακίνθῳ
κ]αὶ σὸν ἐν ὀψιγόνο[ις] ἄνθος ἔχοι τι χρόνος.
ἤδε γ]ά[ρ], ἡνίκα πνεῦμα με[λ]ῶν ἀπέλυε Φίλιππος
σιγὴ]ν ἀκροτάτοις χε[ίλ]εσι προσπελάσας,
σ[τα]σ[α λ]ι[π]οψυχ[ο]ῦντος ὑπὲρ γαμέτου Πώμπτιλλ[α
τὴν κείνου ζωὴν ἀντέ[λα]βεν θα[ν]ά[τ]ου.
τ]οίην [συ]ζυ[γ]ί[η]ν ἔτεμεν θεὸς ὥστε θανεῖν μ[ὲν
Πώμπτιλλαν γλυκεροῦ λῦτρον ὑπὲρ γαμέτου,
ζ[ῆ]ν δ' ἄ[κ]οντα Φίλ[ιπ]πον ἐπευχόμενον διὰ παντὸ[ς
συνκεράσαι ψυχ[ῇ] πνεῦμα φιλανδροτάτῃ.

Tit. *f.* *Unum et viginti [v]i[x] iuncti viximus annos,*
una fides nobis gaudia multa dedit;
et prior ad Leth[en] qu[u]m sit Pomptilla recepta,
tempore tu, dixit, vive, Philippe, meo.
Nunc aeterna quies Ditisque silentia moesta
hanc statuere amplam pro pietate domum.

Tit. *g.* *Languentem tristis dum flet Pomptilla maritum,*
vovit pro vita coniugis ipsa mori.
Protinus in placidam delabi visa quietem
occidit. O celeres in mala vota dei!
Has audire preces, vitam servare marito!
ut pereat vita dulcior illa mihi.

Tit. *h.* Ἔστρεψεν Μοιρῶν μία ν[ή]ματ[α· τῆς δ' ἀπέπλησεν
τ]αῖς ἰδίαις εὐχαῖς [θυ]μ[ὸν ἱ[λασσαμένη
ἡ] περίφρω[ν Πώ]μπ[τ]ιλλα, [Φιλίππου κεδνὴ ἄκοιτις,
ἥ]τις [ὑ]πὲρ γαμέτου [τὸν β]ίον [ἐξέλιπεν.

Tit. *i.* *D(iis) m(anibus). Atiliae L. f. Pomptillae, Mammeae optimae f(eminae) [et] Cassio Philippo - - - - [mor]ibus sanctis(simis) L. Atilius Felix [Pompt]in[ius] et [Iu]lius [P]lut[ius] C[ass]ius liberis po[suerunt] suis.*

Tit. *k.* *Hic Pomptilla iacet cineres amplexa Philippi*
coniugis. His aris includitur [arc]a duorum,
quae [t]acita[e] famae vivens [erit] argumentum.
Iunonis sedes infernae cernite cuncti.
Numine mutato fulget Pomptilla per aevom.

Haec epigrammata uni sepulcro imposita satis docent Cassium Philippum ab Imperatore quodam relegatum in insulam Sardiniam fuisse ibique una cum uxore Atilia Pomptilla et fortasse etiam parentibus socerisque degisse. Insulae iniqua temperies effecisse videtur ut Philippus in gravem morbum incideret. Itaque pia uxor, ut marito vitam servaret, ipsa se devovit atque annuente deo mortua est. Cf. n. 6292. 6336. Quippe ex superstitione vetere vita pro vita pensari posse putabatur; unde Pomptilla νέας Ἀλκήστιδος (conf. Anthol. Palat. VII. p. 691.) famam consecuta est. Qua de re Lebasius ad similia exempla ablegat a Casaubono et Salmasio in notis ad Scriptt. hist. Aug. T. I. p. 135. congesta. Exstinctae uxori Philippus monumentum posuit templo simile, cuius in parietibus varia mox inscripta sunt epigrammata (titt. *b. c. d. e. f. g. h.*); quam in rem non opus est ut cum Lebasio certamen poetarum institutum esse a Philippi heredibus putemus. Videoque nunc etiam a Welckero talem improbari coniecturam, qui confert huius operis Vol. II. p. 58. n. 1988. *b.* p. 841. n. 2347. Non multo post quum Philippus defunctus esset, cineribus eius in ara coniugis repositis tituli *i.* et *k.* additi sunt. Difficultatem, quam creat forma tituli *i.*, non perspexit Lebasius, qui restitutum ivit, ut supra indicavimus in varietate lectionis. Quippe si parentibus a filiis titulum positum iudicaveris, filius ibi L. Atilius audit, quum pater sit Cassius Philippus, id quod ferri vix potest. Nam etiamsi filium dicas de matre nomen accepisse, paulo immutatum nomen esse oportuit (conf. Marin. Act. fratr. Arv. I. p. 164.). Itaque A. G. Zumptius qui quid sentiret de hoc titulo liberaliter mecum communicavit, nec lectionem PA RENTIBVS tutam esse sibi persuasit et L. Atilium Felicem patrem Pomptillae esse eiusque nominis *Pomptinii* vestigia superesse in lapide - - IN - - iudicavit. Sequitur, ut alter, qui cum Atilio Felice titulum posuit, pater sit Cassii Philippi. Quibus ita positis Zumptio videtur is qui transcripsit, deceptus similibus formu-

lis de coniectura potius quam de lapide dedisse PO STERISQVE. Nam etiamsi aliter de L. Atilio et Cassio statuas, quum formula sollemnis sit: *sibi liberis posterisque suis*, illi nec sibi nec posteris suis locum dedicare potuerunt, qui cineribus Pomptillae et Philippi destinatus erat. Scilicet arae impositus titulus est; quumque heroum familiae universae dedicari possit, certe ara non potest. His de causis Zumptius non POSTERISQVE sed POSVERVNT in lapide fuisse iudicavit restituitque titulum qualem supra exhibuimus. Atilia Pomptilla igitur in tit. *a. Benedicta* audit, in tit. *i. Mammea* sive malis *Mammia*, quod etsi mirum est, tamen aliquo modo conciliari potest. Lebasius de priore nomine provocat ad Orell. l. c. n. 2311. ubi CLAVDIA.IANVARIA. BENEDICTA.SACRORVM, nomenque feminae a sacris Isidis inditum putat; cuius divinitatis cultum in Sardinia floruisse quum ex serpentibus in monumento Pomptillae sculptis tum ex inscriptione Latina a Marmora reportata (n. 33.) demonstravit. Atque apud Gruter. p. cxxvi. cxxvii. *C. Sossium Benedictum* et *L. Naevium Benedictum* memorari, qui ad templum amplificandum pecunias contulerunt, monuit Zumptius, qui idem non dubitat, quin illi libertini generis fuerint; videturque ei etiam Pomptilla, licet libera, libertino patre nata esse. Nec nomen *Pomptinii*, unde formatum est *Pomptilla*, non aptum est libertino (conf. Murat. p. mdxcvi. 2.). Itaque videndum, ne familia Pomptillae ex illis quattuor millibus libertinorum sit, quae superstitione Aegyptiaca Iudaicaque increbescente Tiberio imperante a. u. c. 772. in insulam Sardiniam relegata sunt. Ulterius coniicere de Cassio Philippo eumque componere cum C. Cassio Longino, quem constat a Nerone in Sardiniam relegatum esse, vix tutum. Quodque Lebasius suspicatus est Cassium Philippum C. Cassii Longini esse filium, id vero falsum esse sponte patet, si titulum *i.* a Zumptio bene restitutum arbitreris. Reperiuntur in inscriptionibus Latinis a Marmora ex Sardinia reportatis, CASSIVS (n. 43.), CAS SIA.SVLPICIA.C.F.CRASSILLA (n. 53.), CASSIANVS (n. 66.), quos ad familiam Cassii Philippi pertinere idem vir doctissimus coniecit probabilius.

Epigrammata Graeca (tit. *e.* et *h.*) restituit et explicavit Lebasius uberius in hos titulos, quam pro instituto nostro, commentatus. In restituendo longiore epigrammate a Lebasio discessimus vss. 1. 3. 8. 11. Dedimus vs. 1. init. εἰς ἴα, quam lectionem praestat apographum apud Murator. expressum; neque ab re est comparare epigramma quod etiam Lebasius protulit, n. 6789. Ἕρσεα retinuit Welckerus. Vs. 3. ἀγηράτου Lebasius et Welckerus, nos ἀγηρά[ν]του. Vs. 8. init. [λήθη]ν dedit Lebasius, quem sequitur Welckerus, nos [σιγή]ν; possis etiam [νάρκη]ν. Vs. 11. init. Lebasius οἴην; voluit haud dubie οἵην; nos τοίην, quod nunc video malle etiam Welckerum. De voto florum e tumulis nascentium Lebasius contulit praeter epigramma paulo ante memoratum etiam ex Iacobs. Anthol. Palat. App. p. 306. epigramma Romanum, quod suo loco (n. 6200.) repetetur, et Latina epigrammata ap. Burmann. Anthol. Lat. T. II. p. 115. 136. 185. praeterea Iuvenal. Sat. VII, 202. Pers. Satyr. I, 38. — Alterum epigramma Lebasius ita restituebat:

Ἔσ[τ]ρεψεν Μοιρῶν μία ν[ή]ματ[α, Κῆρ]α [δὲ π]ικ[ρὰν
τ]αῖς ἰδίαις εὐχαῖς [ἐξ]ι[λέωσε πάρος
ἣ] π[ε]ρίφρω[ν Πώ]μπ[τ]ιλλα [Φιλίππου χρηστὴ ἄ]κο[ιτις
ἥ]τις [ὑ]πὲρ γαμέτου [τὸν β]ίον [ἐξέλιπεν.

in quo ab eo discessimus vss. 1. 2. Sed fragmentum eiusmodi est ut plura tentare quam probare liceat.

5760.

Carali s. *Caralibus* (hodie Cagliari) in insula *Sardinia*, in cippo marmoris candidi in museo regio asservato; edidit Albert. de la Marmora Voyage en Sardaigne tab. xxxiv. fig. 16. et Tab. II. p. 495 sq. cum explicatione Lebasii.

ΓΡΑΥ
ΜΕΘΥC
ΤΡΙΑ
ΖΗCΟΙC

Γραῦ μεθύστρια ζήσοις.

PARS TRICESIMA TERTIA.

INSCRIPTIONES ITALIAE.

SECTIO PRIMA.

INSCRIPTIONES MAGNAE GRAECIAE.

A. *BRUTTII:* RHEGIUM, LOCRI, VICINIA PETILIAE.
LUCANIA: HERACLEA, METAPONTUM, PAESTUM.
CALABRIA: TARENTUM, GNATIA, BALESIUM, BRUNDISIUM.

5761.

Rhegii, in basi marmorea a. 1548. reperta ad portam Chrysaphi dictam; edidit Gualtherus Tabb. antt. Sicil. cet. p. 54. n. 364. ed. Mess. (Thes. Sicil. T. VII. p. 875.); repetiit Murator. T. II. p. MLXXVI. 5. cum Lat. interpret. Denuo ediderunt Martorellus Thec. calam. p. 506. Morisanus Inscr. Rheg. p. 59. Ex Martorello petiit Donatus p. 341. 3.

ΟΔΑΜΟΣΤΩΝΡΗΓΙΝΩΝ
ΝΙΚΑΝΔΡΟΝΝΙΚΟΝΟΣΤΕΙΣ
ΘΕΟΙΣ

Vs. 1. Gualth. ΔΑΜΟC. Vs. 2. Gualth. ΝΙΚΩΝΩΣΤΕΙΣ, Murat. ΝΙΚΩΝΟΣΤΟΙΣ; sed Morisanus p. 61. testatur in lapide esse ΝΙΚΟΝΟΣΤΕΙΣ.

Ὁ δᾶμος τῶν Ῥηγίνων Νίκανδρον Νίκ[ω]νος τ[ο]ῖς θεοῖς.

5762.

Ibidem, in lapide reperto in urbis veteri propugnaculo „della Battagliola", ut docet Politus Chron. Rheg. p. 43 sq.; edidit Gualtherus l. c. p. 54. n. 362. (Thes. Sicil. T. VII. p. 874.) qui vidit prope D. Mariam Catholicam; repetiit Murator. T. II. p. DXLV. 3. cum Lat. interpret. et notis. Ligno incisam dedit Morisanus Inscr. Rheg. p. 1. cum immenso commentario.

ΑΡΧΟΝΤΩΝΔΕ
ΝΙΚΑΝΔΡΟΥΤΟΥΛΕΥΚΙΟΥ
ΣΥΜΜΑΧΟΥΤΟΥΗΡΑΚΛΗΤΟΥ
ΦΙΛΑΚΟΥΤΟΥΦΙΛΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΚΡΑΤΙΠΠΟΥΤΟΥΚΡΑΤΙΠΠΟΥ
ΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΠΕΡΙΤΟΝΔΙΟΝΥΣΟΝ
ΤΕΧΝΙΤΩΝΚΑΙΠΡΟΣΕΝΩΝ
ΑΙΝΗΣΟΥΝΝΙΚΟΝΟΣΤΗΣ
ΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΕΝΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟΥΣ

Vs. 7. ΠΡΟΣΕΝΩΝ in lapide esse testatur Morisanus. Murator. dedit ΠΡΟΞΕΝΩΝ ex Gualthero. Vs. 8. extr. Morison. ΤΕΙΣ pro ΤΗΣ.

\- - - - - - - - - -
ἀρχόντων δὲ Νικάνδρου του Λευκίου,
Συμμάχου τοῦ Ἡρακλήτου, Φ[υ]λάκου
τοῦ Φιλιστίωνος, Κρατίππου τοῦ Κρατίππου,
τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν
καὶ προ[ξ]ένων Αἰνησοῦν Νίκ[ω]νος τῆς
εὐνοίας ἕνεκεν τῆς εἰς αὐτούς.

Initio videtur sacerdotis vel alius magistratus eponymi mentio excidisse. Archontes civitatis esse, non collegii artificum sponte patet. Rhegium municipium erat vel Ciceronis aetate, qui Rheginos cives Romanos vocat (Verr. IV, 60. 135.). Itaque videndum, ne quattuor archontes sint magistratus quinquennales, qui prytanes audiunt n. 5763. Aenesus (vs. 8.) fortasse frater est Nicandri, qui honoratur n. 5761. Patrem Niconem quo iure Morisanus putaverit esse Thasium illum celeberrimum Hieronicam, de quo Suidas v. Νίκων, non video. Collegium artificum Dionysiacorum suos habet proxenos, ut collegium mercatorum et nauclerorum in Delo habitantium suum habuit proxenum Athenis (vide Vol. I. n. 124.).

5763.

Ibidem, in monumento anaglypho ornato, quod a. 1727. abstulit Dorvillius; inscriptionem ex huius schedis edidit P. Burmannus in Dorvillii Sicul. T. II. p. 560 sqq. cum notis, deinde Morisanus Inscr. Rheg. p. 83. cum prolixo commentario, aeri incisam uterque. Anaglypho repraesentantur pharetra, tripus serpente circumvolutus, vas sacrificale, patera.

ΠΡΥΤΑΝΙC·ЄΚΤΟΥ·ΙΔΙΟΥ·ΚΑΙ·ΑΡΧѠΝ·ΠΕΝΤΑ
ЄΤΗΡΙΚΟC·CЄΞ·ΝΟΥΜѠΝΙΟC·CЄΞ·Υ·ΜΑΤΟΥΡΟC
CΥΝΠΡΥΤΑΝЄΙC·Κ·ΟΡΤѠΡΙΟC·Κ·Υ·ΒΑΛΒΙΛΛΟC·Μ·ΠЄΠѠ
ΝΙΟC·Μ·Υ·ΠΟΥΛΧЄΡ·Μ·ΚΟΡΝΗΛΙΟC·Μ·Υ·ΜΑΡΤΙΑΛΙC
ΙЄΡΟCΚΟΠΟΙ·ΜΑΝΙΟC·ΚΟΡΝΗΛΙΟC·ΟΥΗΡΟC·Γ·ΑΝΤѠΝΙΟC
ΘΥΤΗC·ΙЄΡΟCΑΛΠΙCΤΗC·Γ·ΙΟΥΛΙΟC·ΡΗΓΙΝΟC·ΙЄΡΟΚΗ
Γ·ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟC·ΟΥΗΡΟC·ΙЄΡΟΠΑΡЄΚΤΗC·Κ·ΚΑΙΚΙΛΙΟC·
ΡΗΓΙΝΟC·ΤΑΜΙΑC·ΜЄΛΙΦΘΟΝΓΟC·ΜΑΤΟΥΡΟΥ·CΠΟΝΔΑΥΛΗC
ΝΑΤΑΛΙCΚΑΠΝΑΥΓΗC·ЄΛΙΚѠΝΜΑΤΟΥΡΟΥΜ.ΑΠΡΟCΖѠCΙΜΟC ❦

Vs. 8. Dorv. ΤΛΜΙΑC, Moris. ΤΑΜΙΑC. Foliolum habet Dorv.

Πρύτανις ἐκ τοῦ ἰδίου καὶ ἄρχων πενταετηρικὸς Σέξ(τος) Νουμώνιος, Σέξ(του) υ(ἱός), Μάτουρος· συνπρυτάνεις Κ(οΐντος) Ὀρτώριος, Κ(οΐντου) υ(ἱός), Βάλβιλλος, Μ(άρκος) Πε[τρ]ώνιος, Μ(άρκου) υ(ἱός), Ποῦλχερ, Μ(άρκος) Κορνήλιος, Μ(άρκου) υ(ἱός), Μαρτιάλις· ἱεροσκόποι Μάνιος Κορνήλιος Οὖηρος, Γ. Ἀντώνιος θύτης, ἱεροσαλπιστὴς Γ. Ἰούλιος Ῥηγῖνος, ἱεροκῆ(ρυξ) Γ. Καλπούρνιος Οὖηρος, ἱεροπαρέκτης Κ(οΐντος) Καικίλιος Ῥηγῖνος, ταμίας Μελίφθονγος Ματούρου, σπονδαύλης Νατάλις, καπναῦγ[αι] Ἑλίκων Ματούρου, Μ. Ἄπρος Ζώσιμος.

Apud Rheginos cultum Apollinis et Dianae viguisse vel ex iis colligi potest, quae de primis Rhegii conditoribus narrat Strabo VI. p. 257. Dianae templum memoratur a Thucydide VI, 44., Apollinis in inscriptione Latina apud Gualther. p. 54. n. 358. (conf. Odofr. Müller ad Aeschyli Eumen. p. 149.) Ad Apollinem alludunt anaglypha in hoc lapide expressa. Hinc monumentum ad templum Apollinis pertinere videtur. Quodsi Morisanus a prytanibus ministrisque sacerdotalibus positum putat post grassantis morbi cessationem, haud scio an non satis firmari eius sententia possit, praesertim quum ad nihil aliud provocet nisi ad Apollinem Σωτῆρα in Sicilia cultum, cuius epitheton anaglypha in memoriam revocare videantur. Rhegium municipium erat deducta posthac colonia ab Octaviano (Strabo VI. p. 259.), unde fortasse Ptolemaeo Ῥήγιον Ἰούλιον vocatur (conf. Gruter. p. CLXXIV. 7.). Hinc nomina Romana. Sed titulum hunc Augusti aetate recentiorem esse neque attingere rempublicam Romanam, probabile fit ex titulo simillimo n. 5771. in quo nomina etiam recentiora. Et facile utrumque titulum ad aetatem Antoninorum detrudas. Nomen *Rhegini* (vs. 6.) pro gentili habuit Dorvillius, etsi non ignoravit alibi cognomen esse afferens ex Vandalio nummum, in quo ΕΠΙCΤΡ.ΡΗΓΙΝΟΥΜΙΛΗCΙΩΝ. Recte Morisanus h. l. pro cognomine habet. *Helico Maturi filius* (vs. 9.) vix idem videtur *M. Aper Zosimus* audire. Itaque quum in tit. n. 5771. *καπναῦγαι* duo recenseantur, nostro loco huius vocis numerus pluralis restituendus est. — Prytanes nunc quattuor sunt, qui archontes audiunt in titulo vetustiore n. 5762. Primus prytanis *ἄρχων πενταετηρικὸς* est; itaque etiam reliqui tres *πενταετηρικοὶ* sunt, i. e. Quinquennales. Conf. tit. Neapolit. n. 5796. Paulum differt in his titulus n. 5771. ubi tres tantum Prytanes videntur recenseri, nec primus Prytanis *ἄρχων πενταετηρικὸς* audit, sed *ἄρχων* simpliciter. Nihilo vero minus et illi *πενταετηρικοὶ* videntur esse. Prytaneum Rheginorum memoratur etiam in inscriptione Latina ap. Gualther. p. 54. n. 358. Post Prytanes nominantur *ἱεροσκόποι* (i. e. haruspices), quibus quum alibi *ἱεροποιοὶ* adesse dicantur, h. l. fortasse alter haruspicum simul *θύτου* munere fungi putandus est. Nam nec cum Burmanno *θύτης* sine nomine statui potest, nec coniungi *θύτης ἱεροσαλπιστής*, ut fecit Morisanus. Ex reliquis memorabilia sunt munera *ἱεροπαρέκτου* et *καπναύγου*. *Ἱεροπαρέκτης (παρέχειν ἱερά)* Burmanno videtur minister esse victimarii, qui quae ad sacrificium necessaria sunt, praebet; probabilius Morisano est is, qui ex victimae partibus eas exhibebat pontifici, quae sacrae erant et litandae. *Καπναύγης* videtur esse *ἀπὸ τοῦ αὐγάζειν τὸν καπνὸν* dictum et significare eum, qui fumum eiusque per aerem volumina observabat, ut sit similis *καπνομάντεως*, interpretante Burmanno, qui conferri iubet Barnes. ad Eurip. Hel. 752. et Cyrillum c. Iulian. p. 198. ubi verba sunt: *ἐκ τῶν θυσιῶν εἰς ἀέρα διάττοντας πολυπραγμονοῦντες καπνούς*. Etiam in titulo n. 5771. recensentur *ἱεροκῆρυξ, σπονδαύλης* et *καπναῦγαι*; sed pro reliquis ministris nominatur *μάντις*.

5764.

Rhegii, in latere ad D. Mariam de Melisa; edidit Gualtherus Tabb. antt. Sicil. cet. p. 54. n. 361. (Thes. Sicil. T. VII. p. 872.)

ΡΗΓΙΝΩΝ

Ῥηγίνων.

5765.

Ibidem, in muro ad portam Chrysaphi; edidit Gualtherus l. c. p. 54. n. 360. (Thes. Sicil. T. VII. p. 872.)

ΝΙΚΟΣΤΕΑΤΟΥ..

Νικοστ[ρ]άτου.

5766.

Ibidem, in suburbano Rhegino nobb. „Della Boccetta"; edidit Morisanus Inscr. Rheg. p. 429.

Θ Κ ❦
ΠΡѠΤΑCЄΖΗ
CЄΝЄΤΗΗ ❦

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Πρωτᾶς ἔζησεν ἔτη η̄.

Nomen Morisanus minus recte interpretatur *Protasius*.

5767.

Rhegii; edidit Guarini Excurs. epigraph. XIII. p. 60.

ϹΕΚΟΥΝΔΙΩΝΜΕ
ΤΑΤΗϹΦΗΛΙΚΛΑϹ
ΚΑΙΤΗϹΛΕΩΝΤΙ
ΔΟϹΤΥΓΑΤΡΟϹ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗϹ . ΕΙ
ΤΙϹΕΠΑΝΟΘΕΝ
ϹΙΤΕΘΗΝΑΙΛΟ
ΓΟΝΑΠΟΔΟϹΙΕΙϹ
ΤΟΜΕΛΛΟΝ

Σεκουνδίων μετὰ τῆς Φηλίκλας καὶ τῆς Λε[ο]ντίδος [θ]υγατρὸς γλυκυτάτης. εἴ τις ἐπάν[ω] θέ[λοι] τεθῆναι, λόγον ἀποδ[ώ]σ[ε]ι εἰς τὸ μέλλον.

5768.

Ibidem, in aede Fabii Venetiani e regione portae S. Philippi; edidit Gualtherus Tabb. antt. Sicil. cet. p. 54. n. 359. (Thes. Sicil. T. VII. p. 872.); repetiit Murator. T. III. p. MCDLX. 7. Accuratius edidit Morisanus Inscr. Rheg. p. 126. cum nott. ex eoque Biagius Monum. Gr. et Lat. ex Mus. Nan. p. 147.

D ф M
FABIASPERATA
SAKKVSTIS
ACATHOCKES
OCAERODIOS
ΑΤΟΙϹΕΠΟΗϹΑΝ

Vs. 2. Gualth. SPFRATA. Vs. 3. idem SAΛΛV STIS. Vs. 4. idem ACATOCΛES.

D(iis) m(anibus).
Fabia Sperata Sallustis, A[g]athocles
ὁ καὶ Ῥόδιος,
ἑ]ατοῖς ἐπόησαν.

Titulus Graecus maximam partem Latinis litteris scriptus. Nota vs. 5. OCAE i. e. ὁ καί. Vs. 6. scriptura ἀτὸς pro αὐτὸς non infrequens est in titulis aetatis inferioris. Fortasse ἑατοῖς ut scribamus opus non est; potest esse ἀτοῖς (i. e. αὐτοῖς), nec recte haec forma in compendia scripturae relata est ab Auderichio Instit. antiq. p. 158.

5769.

Locris, in vase; edidit M. Arditus in libello: „Illustrazione di un antico vaso trovato nelle ruine di Locri", Nap. 1791. fol. p. 64.

ΑΝΕΘΕΚ
ΑΝΤΑΙΘ
ΕΟΙ

- - ἀνέθηκαν τᾷ θεῷ.

Titulus litteris vetustissimis scriptus non integer videtur.

5769. *b.*

Ibidem, in statua parva aenea litteris antiquis; edidit Viscontus Mus. Pio Clem. III. tab. XLIX. (p. 66.) Citat Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 585.

ΦΡΥΝΟΣ Φρῦνος.

5770.

Ibidem, in vase citharistriae figurae adscriptum; vas a. 1791. repertum asservatur Neapoli (v. Gerhard Neap. ant. Bildw. I. p. 352. 61.); edidit M. Arditus in libello citato ad n. 5769. qui male transcriptum (ΚΑLΕΔΟΝΕΣ) male interpretatus est; rectius Zarillus in dissertatione Italica de nummo ΚΑΥϹΤΑΝΩΝ a. 1755. scripta et a. 1792. repetita, qui explicat καλῇ δοκῇς; verum vidit Villoisonus Magaz. encyclop. a. VII. (1801.) T. II. p. 473. Rursus perversa de hoc titulo statuit Huschkius Anal. crit. p. 8 sqq. et in Comment. de inscr. vasculi Locris in Italia reperti, Rostoch. 1813. 4. qui revocavit lectionem ΚΑLΕΔΟΝΕΣ. Contradicit Bernardus Quaranta in libello: Animadversiones novissimae in vasculum Italo-Graecum a. 1791. Locris effossum, quod in regio museo Borbonico adservatur, Neap. 1817. fol., de quo libello dixit Millin Annal. encycl. a. 1818. T. III. p. 352 sq. qui redit ad alteram Arditi explicationem (ΚΑΛΕΟΡΝΕΣ) eamque dicit etiam Visconto probari. Sed ΚΑLΕΔΟΚΕΣ in vase esse ex inspectione testantur Koehlerus et Osannus in Boettigeri Amalthea T. I. p. 274. et p. 300. Quo magis mirandum quod Rosius Inscr. Graec. vetust. tab. XII. 2. (conf. p. 92 sq.) repetiit ΚΑLΕΔΟΝΕΣ. Postremo titulum citavit et cum Villoisono explicavit Boeckhius ad Pind. fragm. Paean. p. 569. Cf. Elem. epigr. Graec. p. 537. Figura in vasculo expressa poetria putatur esse, qualis innotuit Nossis Locrensis (conf. Welcker Opusc. min. II. p. 163 sq.).

ΚΑLΕΔΟΚΕΣ Καλὴ δοκεῖς. Conf. Vol. I. n. 541.

5771.

In loco Montelione, sub frontispicio templi; ex schedis Viti Capialbi misit Gerhardus.

ΑΝΙϹ·ΚΑΙ·ΑΡΧΩΝ·ΕΚ·ΤΩΝ·ΙΔΙΩΝ·ΓΑΙΟΣ·ΠΟΠΙΛΛΙΟϹ
ΙΟΥΛΙΑΝΟϹ·ϹΥΝΠΡΥΤΑΝΕΙϹ·ΓΑΙΟϹ·ΠΟΠΙΛΛΙΟϹ·ΓΑΙΟΥ·ΥΙΟϹ·ΦΡΕ
ΕΙΝΟϹ·ΤΙΤΟϹ·ΒΕΤΤΙΟϹ·ΔΟΜΙΤΙΑΝΟϹ·ΜΑΝΤΙϹ·ΓΑΙΟϹ·ΝΟΥΜΩ
- - ΕΑΛΗϹ·ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ·ΓΙΟΥΛΙΟϹ·ϹΥΝΤΡοΦΙΑΝΟϹ
- - -ΛΗϹ·ΚΤΗΤΟϹ·ΚΑΠΝΑΥΓΑΙ·ΒΡΥΑΝΘΟϹ·ΦΗϹ
- - Ϲ·ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΟϹ·ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Πρύτ]ανις καὶ ἄρχων ἐκ τῶν ἰδίων Γάϊος Ποπίλλιος
Ἰουλιανός· συνπρυτάνεις Γάϊος Ποπίλλιος, Γαΐου υἱός, Φρ[ον-
τ]εῖνος, Τίτος Βέττιος Δομιτιανός· μάντις Γάϊος Νουμώ-
νιος Κερ]εάλης· ἱεροκῆρυξ Γ. Ἰούλιος Συντροφιανός·
σπονδαύ]λης Κτῆτος· καπναῦγαι Βρύανθος Φῆσ-
το]ς, Ἐπιτύνχανος Ἰουλιανοῦ.

Vide de hoc titulo ad n. 5763. Vs. 1. Πρύτανις restituit iam Capialbi; idem vs. 4. init. dedit Ῥεάλης; vs. 5. init. σπονδαύλης; vs. 6. init. τος.

5772.

In lamina aurea mutila prope *Petiliam* reperta, lata circiter 4 centim. longa circiter 3 centim. quam possidet Millingen. Transcripsimus et edidimus Bullett. dell' Instit. archeol. Rom. 1836. p. 149 sq. litteris minusculis. Denuo transcripsit et edidit Car. Goettlingius in programmate, quo indixit sollemnia disput. publ. pro impetrandis magisterii iuribus die XXII. m. Febr. a. 1843. a Car. Volcmare Stoy habendae, p. 7 sq. litteris minusculis. Habeo etiam ex schedis Caroli Bonucci a. 1834. a Gerhardo missis.

ΕΥΡΗΣΕΙΣΔΑΙΔΑΟΔΟΜΩΝΕΠΑΡΙΣΤΕΡΑΛ//ʌν
ΗΝΠΑΡΔΑΥΤΗΙΛΕΥΚΗΝΕΣΤΗΚΥΙΑΝΚΥΠΑΡΙΣΣΟΝ
ΤΑΥΤΗΣΤΗΣΚΡΗΝΗΣΜΗΔΕΣΧΕΔοΝΕΜΠΕΛΑΣΕΙΑΣ
ΕΥΡΗΣΕΙΣΔΕΤΕΡΑΝΤΗΣΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣΑΠΟΛΙΜΝΗΣ
ΨΥΧΡΟΝΥΔΩΡΠΡΟΡΕΟΝΦΥΛΑΚΕΣΔΕΠΙΠΡΟΣΘΕΝΕΑΣΙΝ
ΕΙΠΕΙΝΓΗΣΠΑΙΣΕΙΣΙΚΑΙοΥΡΑΝΟΥΑΣΤΕΡΟΕΝΤΟΑΥΤΑΡΕΝ
ιιΓΕΝΟϹΟΥΡΑΝΙΟΝΤΟΔΕΔΙΣΤΕΚΑΙΑΥΤΟ|ΔΙΨΗΙΔΕΙΜΙΔ
ΗΚΑΙΑΠΟΛΛΥΜΑΙΑΛΛΑΔΟΤΑΙΨΑΨΥΧΡΟΝΥΔΩΡΠΡΟΡΕ
ΟΝΤΗΣΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣΑΠΟΛΙΜΝΗΣΚΑΥ- ѵΛΛΣΟΥΣΙ
ΠΙΕΙΝΘΕΙΗΣΑΓ - - - ΙΗΣΚΑΙΤΟΙᴱΠΕΙΤΑ - - - ΗΡΩΙ
ΣΣΙΝΑΝΑΞΕΙ - - - - ʼΗΣΤΟΔΕΝ - - - -
ΘΑΝΕΙΣΘ/ - - - - - ʌΛΕΙΜ - -

Εὑρήσεις δ' Ἀΐδαο δόμων ἐπ' ἀριστερὰ [κρήν]ην,
πὰρ δ' αὐτῇ λευκὴν ἑστηκυῖαν κυπάρισσον.
ταύτης τῆς κρήνης μὴ δ[ὴ] σχεδὸν ἐμπελάσειας.
εὑρήσεις δ' ἑτέρ[ο]ν τῆς Μνημοσύνης ἀπὸ λίμνης
ψυχρὸν ὕδωρ προρέον· φύλακες δ' ἐπίπροσθεν ἔασιν.
εἰπεῖν· „γῆς παῖς εἶ σ[ύ] καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντο[ς]·
αὐτὰρ ἐ[γὼ] γένος οὐράνιον· τόδε δ' ἴστε καὶ αὐτοί·
δίψῃ δ' εἰμ' [αὔ]η καὶ ἀπόλλυμαι· ἀλλὰ δότ' αἶψα
ψυχρὸν ὕδωρ προρέον τῆς Μνημοσύνης ἀπὸ λίμνης."
κα[ί σοι ὑπενδώ]σουσι πιεῖν θείης ἀ[πὸ λίμν]ης·
καὶ τό[τ]' ἔπειτα [φίλοισι μεθ'] ἡρώ[ε]σσιν ἀνάξει[ς,
\- - - - - - - θανεῖσθ[αι.
\- - - - - - - - - -

Legeramus olim vs. 1. extr. λ[ίμν]ην; vs. 3. μηδέ; vs. 4. ἑτέραν (scil. κρήνην); vs. 6. εἶσι; vs. 8. εἶμι δή; vs. 10. καῦ[σιν ἀπαλλ]άσσουσι πιεῖν θείης ἀπ[ὸ δίψ]ης; vs. 12. init. φανεῖσθαι. Restitutiones vss. 1. 3. 4. 6. 8. praeivit Goettlingius, qui vss. 10. 11. legit κεἰ [μὴ ἀπαλλ]άσσουσι πιεῖν θείης ἀπὸ [κρήνης], καὶ τότ' ἔπειτά [σοι ἔστι παρ'] ἡρώεσσιν ἀνάξειν. Idem verbo ἀνάξειν titulum terminari existimat. Atqui vidi ego in lamina insequentium versuum litteras residuas, vidit ante me Bonuccius, qui vs. 11. medio legit ΗΡΕ ΤΟΔΕΝ; vs. 12. ΘΑΝΕΚΘΑ - - - - ΔΕΥΡΑ - -

Lamina quin ex sepulcro sit vetustiore, dubium non est. Quippe laminas aureas capitibus mortuorum imponi solitas esse etiam aliunde constat (conf. Kunstblatt a. 1836. n. 77.). Epigramma Goettlingio videtur oraculum esse Pythium morienti cuipiam datum qui de statu post mortem futuro sciscitaretur atque ad Trophonii oraculum a Pythia amandaretur (conf. Pausan. IX, 40, 1. Euripid. Ion. 300 sq. Hom. hymn. in Apoll. 296 sq.). Ego non dixerim Pythium oraculum esse. Verba Pausaniae de oraculo Trophonii disserentis IX, 39, 4. τὸ ἐντεῦθεν ὑπὸ τῶν ἱερέων οὐκ αὐτίκα ἐπὶ τὸ μαντεῖον, ἐπὶ δὲ ὕδατος πηγὰς ἄγεται· αἱ δὲ ἐγγύτατά εἰσιν ἀλλήλων. ἐνταῦθα δὴ χρὴ πιεῖν αὐτὸν Λήθης τε ὕδωρ καλούμενον, ἵνα λήθη γένηταί οἱ πάντων ἃ τέως ἐφρόντιζε, καὶ ἐπὶ τῷδε ἄλλο αὖθις ὕδωρ πίνει Μνημοσύνης, ἀπὸ τούτου τε μνημονεύει τὰ ὀφθέντα οἱ καταβάντι, eo deducunt, ut epigrammate responsum contineri videatur oraculi Trophonii. Quod qui composuit, sumpta a rebus huius oraculi similitudine, finxit ad sinistram intranti in Orcum duos esse fontes, quorum alterum, Λήθης opinor, evitandum dicit, alteri Μνημοσύνης praefecit φύλακας, quales sunt serpentes apud Trophonium, quos nunc videri posse esse δαίμονας Τροφωνιάδας dictos (Plut.

de fac. in orbe lunae 30.) monuit Goettlingius. Hos φύλακας, opinor, auctor fecit appellari ab accedente, non Mnemosynen, ut voluit Goettlingius. Sed potest esse etiam responsum alius oraculi ad similitudinem Trophonii compositi. Nam etsi bene Goettlingius monuit reliquias oraculi Trophonii in Boeotia etiam nunc superesse, ut praeter Hercynam, qui fons videatur Λήθης esse, fontem Μνημοσύνην hodie τὴν κρύαν dictum, tamen vis aquae frigidae apud inferos frequentius celebratur, ut in titulo n. 6256., neque opus est ut ob eam superstitionem omnia, quae hoc epigrammate continentur, ad Trophonii oraculum referri arbitremur.

5773.

In lamella aenea in Bruttiis reperta quae asservatur in regio museo Herculanensi. „Ea ferme sex digitos patet in longitudinem, paulo minus in latitudinem; adeo vero exilis est, ut chartae regiae crassitudinem non exsuperet. Litterae non sunt viriculo exaratae, sed scalpro percussae." Vss. 9. 10. 11. (ÀΝΙÀΡΙΞΕΙ—ÀΠΟΔΙΔΩΤΙ) edidit Ignarra de phratriis p. 160. unde petiit Boeckhius Vol. I. ad n. 4. p. 11. Totum fragmentum transcripserunt Guil. Hamiltonus (procurante Ge. Schoelero Professore Gedanensi) et Panofka. Ex schedis Panofkae edidit Rosius Inscr. Graec. vetust. p. VIII. Habeo ex schedis Hamiltoni et Panofkae.

ΑΙΣΠΡΟΠΟΛΟΙΣ
ΤΡΙΠΕΛΛΟΝΤΟ
ΥΚΑΠΟΔΙΔΩΤΙΚΑΙ
ΧΙΧΡΗΤΑΙΚΑΙΙΣΑΤΙ
ΙΙΗΕΣΤ . . . ΟΕ: Θ.ΕΩΔΥΩΔΕΚΑΠΛΟΥΝ
ΣΥΝΗΜΕΔΙΜΝ ΙΟΟΠΟΛΙΣΝΟΜΙΞΕΙ
ΜΗΠΡΟΤΕΡΟΝΔΕΤΑΝΨΥΧΑΝÀΙΝΕΙΗΛΕΧĹΝ
ΤΟΙΜΑΤΙΟΝΕΣΤΕÀΝΘΕΙΗΤΑΙΘΕΩ
ÀΝΙÀΡΙΞΕΙΚΟΛΛΥΡÀΤΑΙΣΠΡΟΠΟΛΟΙΣΤΑΣΘΕΩ
ΤΩΣΤΡΙΣΧΡΥΣΕΩΣΤΩΣΕΛΑΒΕΜΕΛΙΤΑ
ΚΑΙΟΥΚΑΠΟΔΙΔΩΤΙΑΝΘΕΙΗΤΑΙΘΕΩΙ
ΔΥΩΔΕΚΑΠΛΟÀΣΥΝΜΕΔΙΜΝΩΙΛΙΒΑΝΩ
ΩΙΠΟΛΙΣΝΟΜΙΞΕΙΜΗΠΡΟΤΕΡΟΝΔΕΤΑΝ
ΨΥΧÀΝÀΝΕΙΗΕΣΤΕΑΝΘΕΙΗΤΑΙΘΕΩ
ΕΙΔΕΣΥΝΠΙΟΙΗΣΥΜΦΑΓΟΙΜΗΗΣΑΩΣΔ
ÀΟΩΙΟΣΕΙΗΝΗΥΠΟΤΟΝΑΥΤΟΝÀΕΤΟΝΥΠΕΛ
ΘΟΙ

Vs. 1. init. Panofka ΛΙΣ, Ham. ΑΙΣ. Vs. 2. Ros. ΡΙΤΤΕΛΛΟΝΤΟ, Pan. ΤΡΙΤΤΕΛΛΟΝΤΟ, Ham. Τ⩶ΠΕΛΛοΝΤΟ. Vs. 3. Pan. ΥΚΛΠΟ cet. Ham. ΥΚΑΠΟ cet. Vs. 4. Pan. ΚΛΙ, Ham. ΚΑΙ. Vs. 5. init. ductus quos habent Panofka et Hamiltonus in schedis non expressit Rosius; deinde Pan. ΕΩΑΥ ΩΔϹΚΑΠΛΟΥϹ, Ham. quod dedi. Vs. 6. Ros. ΣΧΝΗΜΤΔΙΜΛ - - - - - ΙΟΟΓΟΛΙΣ cet. Pan. ΣΥΝΗΜΕΔΙΜΝ - - - - ΙΟΟΓΟΛΙΣ cet. Ham. eodem fere modo. Vs. 7. Ros. ΜΗΓΡΟΤΕΡΟΝΔΕΛ ΧΑΙΧ ΙΥΧΑΤΑΙΝΕΙΓΕΧLΝ, Ham. quod dedi. Vs. 8. init. Ros. ΤΟΙΜΑΓΟΝ. Vs. 9. init. Ros. ΑΛΙΑ ΡΙΞΕΙ. Vs. 11. init. Rosius qui ex Panofka dedit ΚΑΙΟΥΚ, vidisse sibi videbatur in lamina ΚΑΙΣΥΝ. Vs. 12. Ros. ΔΥΩΔΕΚΑ·ΓΑοΛϟΜΝΙΕΔΙΜΝΟΙΛΙ ΒΛΝΩ; ipse sibi videbatur legere: ΔΩΔΕΚΑΓΛΟΑ ΣΥΝΜΕΔΙΜΝΕΙ cet. Ham. ΔΥΩΔΕΚΑΓΛΟΑΣ ΣΥΝΜΕΔΙΜΝΩΛΙΒΑΝΩΤ. Vs. 13. med. Ros. Pan. ΝΗ pro ΜΗ, quod habet Ham. Vs. 14. med. Ros. Pan. ΛΝ pro ΑΝ, quod habet Ham. Vs. 15. Ros. ΕΙΔΕΣΥΝΓΙΟΗΣ et hoc loco apud eum terminatur apographum; reliqua habent Pan. Ham. in schedis. Itaque Pan. vs. 15. extr. ΜΗΣΑΩΣΔ, Ham. ΜΗ.ΙΛΩΣΑ. Vs. 16. Ham. ΛΛΟΙΟΣΕΙΗΝΗΥΓΟ ΤΩΝΑΥΤΩΝΑΕΤΟΝΥΓΕΛΘΟΙ, Pan. quod dedi.

Ἀνιαρίζει ὁ δεῖνα τ]αῖς προπόλοις
τᾶς θεῶ] - - - - - τὸ
ὁ δεῖνα ἔλαβε καὶ ο]ὐκ ἀποδίδωτι, καὶ
- - - - - κέ]χρηται καὶ ἴσατι
- - ἀνθείη τᾷ] θεῷ δυωδεκάπλουν
σὺν ἡμεδίμν[ῳ λιβάνω, ᾧ] πόλις νομίζει.
μὴ πρότερον δὲ τὰν ψυχὰν ἀνείη ἔχ[ω]ν
τὸ ἱμάτιον, ἔςτε ἀνθείη τᾷ θεῷ.
Ἀνιαρίζει Κολλύρα ταῖς προπόλοις τᾶς θεῶ
τὼς τρῖς χρυσέως, τὼς ἔλαβε Μελίτα
καὶ οὐκ ἀποδίδωτι. ἀνθείη τᾷ θεῷ
δυωδεκάπλοα σὺν [ἡ]μεδίμνῳ λιβάνω,
ᾧ πόλις νομίζει. μὴ πρότερον δὲ τὰν
ψυχὰν ἀνείη, ἔςτε ἀνθείη τᾷ θεῷ.
εἰ δὲ συνπίοι ἢ συμφάγοι, μὴ σαῶς [μηδ'
ἀ[θ]ῷος εἴην, ἢ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀετὸν ὑπέλθοι.

Est recensus donationum sacerdotibus Iunonis factarum. Formula donationis integra habetur vss. 9-16. unde quantum fieri potuit, restituimus ea quae praecedunt. Consecrat Collyra famulabus deae tres aureos nummos s. stateres, quos Melita accepit nec reddidit. Sequitur condicio qua facta consecratio est. Tenetur Melita, ut dedicet deae δυωδεκάπλοα (pretium duodenarium) cum dimidio medimno thuris. Haec dedicatio fiat, priusquam vita defungatur. In fine formula imprecationis est, si Melita cum Collyra convenerit ante quam solverit dedicationem. Similis consecratio praecedit. Ibi nescio quis, ni fallor, amiculum accepit ab aliquo, quod

non reddidit (vid. vss. 7. 8.); unde coniicias vs. 2. fuisse τὸ ἱμάτιον] τ[ὸ] πελλόν, τὸ [ὁ δεῖνα ἔλαβε cet. Deam Iunonem Laciniam esse monuit Ignarra capto indicio ex natali solo inscriptionis, ubi vulgatus erat cultus huius deae. Cf. nunc Pausan. VI, 13, 1. Dialectus Dorica est severior. De forma ἀνιαρίζειν pro ἀνιερίζειν conf. Ahrens de dial. Dor. p. 115. Vox ἡμέδιμνος pro ἡμιμέδιμνος habetur etiam in titulo Tauromenitano n. 5640. Λίβανος nunc est i. q. λιβανωτός. Νομίζειν τινὶ in vulgus notum. Vss. 15. 16. turbata dictio videtur; ad sensum debebat esse: εἰ δὲ συνπίοι ἢ συμφάγοι ἢ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀετὸν ὑπέλθοι, μὴ σαῶς μηδ' ἀθῷος εἴην. Vox ἀετὸς est i. q. ἀέτωμα. Similiter Dionys. Antiq. IV, 61. ὑφ' ἑνὸς ἀετοῦ καὶ μιᾶς στέγης, i. e. *sub eodem tecto*. Titulus hic tertio a. Chr. saeculo vix recentior est.

5774. 5775.

Tabulae *Heracleenses* Neapoli in museo Burbonico asservatae. In agro Heracleotico in alveo fluvii Acalandri (Cavone) medio fere inter Pisticium oppidum et mare intervallo a. 1732. mense Februario et Martio repertae sunt tabulae aeneae duae, quarum altera palmos Neapolitanos IV uncias X longa et palmum I uncias paulo plus quinque lata est; altera palmos IV uncias circiter VIII longa, lata palmum I uncias fere quinque; utraque Graecis litteris inscripta, sed prior, utpote ὀπισθόγραφος, in altero latere fragmentum inscriptionis Latinae exhibens; et haec quidem manca superne, altera inferne. Tabulam ὀπισθόγραφον integram effecit aes quod ibidem effossum a Ficoronio emptum et mox a. 1735. ab Anglo Briano Fairfax in Britanniam delatum primus edidit Maittaire libro: Antiquae inscriptiones duae, Graeca altera, altera Latina, cum brevi notarum et coniecturarum specimine, Lond. 1736. qui liber CCVII tantum exemplaribus constat; deinde Franc. Car. Conradus in Parerg. III. Helmstad. 1738. p. 550. Maffeius Observatt. litt. T. III. 1748. p. 265 sqq. cum interpret. Italica et notis, et Mus. Veron. p. CCCCXXXV. adiecta Latina interpretatione et specimine litterarum formae aeri inciso; Murator. Thes. inscr. T. II. p. DLXXXII. Huius aeris Britannici, quod et initium inscriptionis Graecae in tabula Neapolitana maiore exaratae (vss. 1-48.) et partem anteriorem tituli Latini suppeditat, historiam exposuit Philippus Carteret Webb: An account of a copper table, containing two inscriptions in the Greek and Latin tongues, discovered in the year 1732 near Heraclea in the bay of Tarentum in Magna Graecia, Lond. 1740. 4. addito specimine scripturae lineis X aeri incisis, item sex Latinis ac litterarum formis singularibus. Nexum fragmenti Britannici et Neapolitani commonstravit Mazochius, qui tabulas has Heracleenses eruditissimo commentario instruxit in libro bipartito: Commentariorum in regii Herculanensis musei aeneas tabulas Heracleenses Pars I. qua prior Graeca inscriptio cum Britannico fragmento ferruminata perpetuis adnotationibus illustratur, Neap. 1754. Pars II. qua tum Graeca altera Heracleensis inscriptio tum vetustissimi legum Romanarum digesti capita plura coalescentia cum aere Britannico illustrantur, Neap. 1755. fol. qui liber editus est a. 1758. Sed fragmentum aeris Britannici, quod Mazochius litteris minusculis exhibuit, a. 1760. thesauris Neapolitanis redditum nunc cum tabula Neapolitana arte conferruminata habetur. Citat Martorellus Thec. calam. in Additam. p. XXIV. ad p. 507. lin. 38. et disserit de his inscriptionibus Barthélemy Oeuvres diverses T. II. Par. 12°. p. 126 sqq.

Fragmentum inscriptionis Latinae tractarunt Mazochius l. c. p. 289 sqq. Pettingal The Latin inscription on the copper table, discovered in the year 1732 near Heraclea, in the bay of Tarentum in Magna Graecia, and published by Mazochius at Naples in the year 1758 more particularly considered and illustrated, Lond. 1760. 4. Marezoll fragmentum legis Roman. in aversa tabulae Heracleensis parte, Gottingae 1816. 8. Dirksen Observatt. ad tab. Heracl. partem alteram, Berol. 1817. 8. Civilist. Abhandl. Berl. 1820. 8. T. II. p. 145 sqq. Savigny Zeitschr. f. gesch. Rechtswiss. IX. p. 341 sqq. Egger Lat. serm. vetust. reliq. sel. Par. 1843. 8. p. 296 sqq. Göttling Fünfzehn Röm. Urkunden, Halle 1845. 4. p. 59 sqq.

Tabula I.

ΕΦΟΡΟΣΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ[ͰΗ]ΡΑΚΛΕΙΔΑΜΗΣ
ΑΠΕΛΛΑΙΟΣͰΑ[ΠΟΛΙΣ]ΚΑΙΤΟΙΟΡΙΣΤΑΙ
ϜΕΤΡΙΠΟΥΣΦΙΛΩΝΥΜΟΣΖΩΠΥΡΙΣΚΩ
ΠΕΚΑΡΥΚΕΙΟΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣͰΗΡΑΚΛΗΤΩ
ΑΙΠΕΛΤΑΙΔΑΖΙΜΟΣΠΥΡΡΩΚΝΘΡΙΝΑΞ
ΦΙΛΩΤΑΣͰΙΣΤΙΕΙΩΜΕΕΠΙΣΤΥΛΙΟΝ
ͰΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣΖΩΠΥΡΩΔΙΟΝΥΣΩΙ
ΑΝΕΓΡΑΨΑΝΤΟΙΟΡΙΣΤΑΙΤΟΙͰΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣΕΠΙΤΩΣΧΩΡΩΣΤΩΣͰΙΑ[ΡΩΣ]ΤΩΣΤΩΔΙΟΝΥΣΩ
[ΦΙΛΩΝΥΜΟ]ΣΖΩΠΥΡΙΣΚΩΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣͰΗΡΑΚΛΗΤΩΔΑΖΙΜΟΣΠΥΡΡΩΦΙΛΩΤΑΣͰΙΣΤΙΕΙΩ
ͰΗ[ΡΑ]ΚΛΕΙΔΑΣΖΩΠΥΡΩΚΑΘΑΕ[Ι]ΞΑΝΚΑΙΕΤΕΙΜ[ΑΞ]ΑΝΚΑΙ[ΣΥΝΕΜΕΤΡΗΣΑΝ]ΚΑΙΕΜΕΡΙ
[ΞΑΝΤΩ]ΝͰΗΡΑΚΛΕΙΩΝΔΙΑ[Κ]ΝΟΝΤΩΝΕΝΚΑΤΑΚΛΗΤΩΙΑΛΙΑΙ[ΣΥΝ]ΕΜΕΤΡΗ[ΣΑΜ]ΕΣ[ΔΑΡΞ]ΑΜ[Ε]
[ΝΟΙ]ΑΠΟΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩͰΥΠ[ΕΡΠΑΝΔΟΣΙΑΣΑΓΟΝΤΟΣΤΩ]ΔΙΑΤΑΜΝΟΝΤΟΣΤΩΣΤΕͰΙΑΡΩΣΧΩ
Ρ[Ω]ΣΚΑΙΤΑΝϜΙΔΙΑΝΓΑΝΕ[ΠΙΤΟΝΑΝΤΟΜΟΝΤΟΝ]ΟΡΙΖΟΝΤΑΤΩΣΤΕΤΩΔΙΟΝΥΣΩ[ΧΩΡΟΣΚΑΙ]
[Τ]ΟΝΚΩΝΕΑΣͰΟΔΙΩΝΟΣ[ΕΠΑΜΩΧΗ]ΚΑΤΕΤΑΜΟΜΕΣΔΕΜΕΡΙΔΑΣΤΕΤΟΡΑΣ
ΤΑΝΜΕΝΠΡΑΤΑΝΜΕΡΙΔΑ[ΑΠΟΤΩ]ΑΝΤΟΜΩΤΩΠΑΡΤΑͰΗΡΩΙΔΕΙΑΑΓΟΝΤΟΣ
ΕΥΡΟΣΠΟΤΙΤΑΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΟΝΤΑΝΔΙΑΤΩΝͰΙΑΡΩΝΧΩΡΩΝΑΓΩΣΑΝ
ΜΑΚΟΣΔΕΑΝΩΘΑΑ[ΠΟΤΑΝΑΠΟΡΟ]ΑΝΑΧΡΙΕΣΠΟΤΑΜΟΝΤΟΝΑΚ[Ι]ΡΙΝΚΑΙ
ΕΓΕΝΟΝΤΟΜΕΤΡΙ[ΩΜΕΝΑΙΕΝΤΑΥΤ]ΑΙΤΑΙΜΕΡΕΙΑΙΕΡΡΗΓΕΙΑΣΜΕΝΔΙ
ΑΚΑΤΙΑΙΜΙΑΣΧΟΙΝ[ΟΙΣΚΙΡΩΔΕΚΑΙΑΡΡΗ]ΚΤΩΚΑΙΔΡΥΜΩϜΕΞΑΚΑΤΙΑΙ
ΤΕΤΡΩΚΟΝΤΑϜ[ΕΞΣΧΟΙΝΟΙͰΗΜΙΣΧΟΙΝΟΝΤΑΝΔΕΔ]ΕΥΤΕΡΑΝΜΕΡΙΔΑΕΥΡΟΣΑΠΟ
ΤΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠ[ΕΔΩΕΠΙΤΟΝΑΝΤΟΜΟΝΤΟΝ]ΠΡΑΤΟΝΜΑΚΟΣΔΕΑΠΟΤΑΝ
ΑΠΟΡΟΑΝΑΧΡΙΕΣ[ΠΟΤΑΜΟΝΚΑΙΕΓΕΝΟΝΤΟΜΕΤΡΙ]ΩΜ[ΕΝΑΙ]ΕΝΤΑΥΤΑΙΤΑ[ΙΜ]Ε
ΡΕΙΑΙΕΡΡΗΓΕΙΑΣΜ[Ε]Ν[ΔΙΑΚΑΤΙΑΙ]ͰΕΒΔΕΜΗΚΟΝΤΑΤΡΙΣΣΧΟΙΝΟΙΣΚΙΡΩΔΕ
ΚΑΙΑΡΡΗΚΤΩΚΑΙΔΡΥΜΩΠΕΝΤΑΚΑΤΙΑΙΣΧΟΙΝΟΙ

ΤΑΝΔΕΤΡΙΤΑΝΜΕΡΙΔΑΕΥΡΟΣΑΠΟΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩΠΡΑΤΩΠΑΡΤΑΝΤΡΙ
ΑΚΟΝΤΑΠΕΔΟΝΑΓΟΝ[ΤΟΣΕΠΙΤΟΝΑΝ]ΤΟΜΟΝΤΟΝΔΕΥΤΕΡΟΝ[ΑΠΟΤΑΣΤΡΙΑ]
ΚΟΝΤΑΠΕΔΩΜΑΚ[ΟΣΑΠΟΤΑΝΑΠΟ]ΡΟΑΝΑΧΡΙΕΣΠΟΤΑΜΟΝΚΑΙΕΓΕ
ΝΟΝΤΟΜΕΤΡΙΩΜΕΝΑΙ[ΕΝΤΑΥΤΑΙΤΑΙ]ΜΕΡΕΙΑΙΕΡΡΗΓΕΙΑΣΜ[ΕΝΤΡΙ]ΑΚΑΤΙΑΙ
ΔΕΚΑΔΥΟΣΧΟΙΝΟΙͰΗΜΙΣΧΟΙΝΟΝΣΚΙΡΩ[ΔΕ]ΚΑΙΑΡΡΗΚΤΩΚΑΙΔ[ΡΥ]ΜΩΠΕΝΤΑ
ΚΑΤΙΑΙΤΡΙΑΚΟΝΤΑͰΕΠΤΑͰΗΜΙΣΧΟΙΝΟΝΤΑ[ΝΔΕ]ΤΕΤΑΡΤΑΝΜΕΡΙΔ[ΑΕ]ΥΡΟΣΑΠΟ
ΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩΔΕΥΤΕΡΩΑΠΟΤΑΣΤΡΙΑΚ[ΟΝΤΑ]ΠΕΔΩΕΠΙ[ΤΟΝΑΝΤ]ΟΜΟΝΤΟΝ
ΟΡΙΞΟΝΤΑΤΑΝΤΕͰΙΑΡΑΝΚ[ΑΙΤ]ΑΝϜΙΔΙΑΝΓΑΝΜΑΚΟΣΔΕΑΠΟΤ[ΑΝΑΠΟ]ΡΟΑΝ
ΑΧΡΙΕΣΠΟΤΑΜΟΝΚΑΙΕΓΕΝ[ΟΝΤΟ]ΜΕΤΡΙΩ[ΜΕΝΑΙΕΝΤΑΥΤΑΙΤΑΙΜΕΡΕΙΑΙΕ]ΡΡΗ
ΓΕΙΑΣΜΕΝΤΡΙΑΚΑ[ΤΙ]ΑΙͰΟΚΤΩΣΧΟΙΝΟΙͰΗΜΙΣΧΟΙΝΟΝΣΚΙΡΩΔ[ΕΚΑΙΑΡΡ]ΗΚΤΩ
ΚΑΙΔΡΥΜΩΠΕΝΤΑΚΑΤΙΑΙΤΕΤΡΩΚΟΝΤΑ[ΜΙΑ]ͰΗΜΙΣΧΟΙΝΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΠΑΣΑΣΕΡΡΗΓΕΙΑΣΧΙΛΙΑΙͰΕΝΕ[ΝΗΚΟ]ΝΤ[ΑΠΕ]ΝΤΕ[ΣΧΟΙΝΟΙ]ΣΚΙ
ΡΩΔΕΚΑΙΑΡΡΗΚΤΩΚΑΙΔΡΥΜΩΔΙΣΧΙΛΙΑΙΔΙΑΚΑΤΙΑΙϜΙΚΑΤΙΠΕΝΤΕ
ΤΑΝΔΕΝΑΣΟΝΤΑΝΠΟΤΙΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΝΕΣΤΑΝΑΡΡΗΚΤΟΝΓΑΝ[ΣΥΝΕΜΕ]
ΤΡΗΣΑΜΕΣΑΠΟΤΑΥΤΑΣΤΑΣΓΑΣΑΠΟΛΩΛΗΕΡΡΗΓΕΙΑΣΜΕΝΤΡΙΑΚΑΤΙΑΙ
ΤΡΙΣΣΧΟΙΝΟΙͰΗΜΙΣΧΟΙΝΟΝΣΚΙΡΩΔΕΚΑΙΑΡΡΗΚΤΩΚΑΙΔΡΥΜΩΤΕΤΡΑ
ΚΟΣΙΑΙΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΕΣΧΟΙΝΟΙΕΜΜΕΝΤΑΙΠΡΑΤΑΙ[Μ]ΕΡΕΙΑΙΤΑΙ
ΠΑΡΤΑͰΗΡΩΙΔΕΙΑΕΡΡΗΓΕΙΑΣΜΕΝͰΕΒΔΕΜΗΚΟΝΤΑϜΕΞΣΧΟΙΝΟΙΣΚΙ
ΡΩΔΕΚΑΙΑΡΡΗΚΤΩΚΑΙΔΡΥΜΩͰΕΚΑΤΟΝͰΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΠΕΝΤΕΣΧΟΙ
ΝΟΙΕΝΔΕΤΑΙΤΕΤΑΡΤΑΙΤΑΙΜΕΡΕΙΑΙΠΑΡΤΑΦΙΝΤΙΑΕΡΡΗΓΕΙΑΣΜΕΝ
ΔΙΑΚΑΤΙΑΙϜΙΚΑΤΙͰΕΠΤΑΣΧΟΙΝΟΙͰΗΜΙΣΧΟΙΝΟΝΣΚΙΡΩΔΕΚΑΙΑΡΡΗ
ΚΤΩΚΑΙΔΡΥΜΩΔΙΑΚΑΤΙΑΙΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΣΧΟΙΝΟΙ ΚΕΦΑΛΑΠΑ
ΣΑΣΓΑΣͰΑΣΚΑΤΕ[ΣΩΙ]ΣΑΜΕΣΤ[ΩΙ]ΔΙΟΝΥΣΩΙͰΕΠΤΑΚΑΤΙΑΙΤΡΙΑ
ΚΟΝΤΑͰΟ[ΚΤΩ]ΣΧΟΙΝΟΙͰΗΜΙΣΧΟΙΝΟΝΤΑΥΤΑ[Ν]ΤΑΝΓΑΝΚΑΤΕΣΩ[ΙΣΑ]
Complementum Neapolitanum. Segm. I. ΜΕΣΕΓΔΙΚΑΞΑΜ[Ε]ΝΟΙΔΙΚΑΣΤ[ΡΙ]ΑΚΟ[Σ]ΤΑΙΑΣΤΟΙΣΤΑΝͰΙΑΡ[ΑΝ]ΓΑΝ[ϜΙ]
ΔΙΑΝΠΟΙΟΝΤΑΣΣΙΝ ͰΑΥΤΑΕΜΙΣΘΩΘΗ ....ΚΑΤΑΒΙΩ...ΝͰ[Α]
ΜΕΣΚΑΤΕΣΩΙΣΑΜΕΣΤΡΙΑΚΑΤΙΩΝΜΕΔΙΜΝΩΝΤΟϜΕΤΟΣͰΕΚΑΣΤΟΝ
ͰΑΔΕΠΑΣΑΓΑͰΑΤΩΔΙΟΝΥΣΩΤΕΤΡΑΚΑΤΙΩΝΔΕΚΑΜΕΔΙΜΝΩΝΚΑΔ
ΔΙΧΟΣΤΟϜΕΤΟΣͰΕΚΑΣΤοΝΕΣΤΑΣΑΜΕΣΔΕΚΑΙΟΡΩΣΕΠΙΜΕΝΤΑΣ.
ΠΛΕΥΡΙΑΔΟΣΑΝΩͰΕΝΑΜΕΝΕΠΙΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩΠΑΡΠΑΝΔΟΣΙΑΝ
ΤΩΠΑΡΤΑͰΗΡΩΙΔΕΙΑΤΩΟΡΙΞΟΝΤΟΣΤΑΝΤΕͰΙΑΡΑΝΓΑΝΚΑΙΤΑΝϜΙΔΙΑΝ
ΑΝΧΩΡΙΞΑΝΤΕΣΑΠΟΤΑΝΑΠΟΡΟΑΝΕΣΤΑΝϜΙΔΙΑΝΓΑΝͰΩΣΜΗΚΑΤΑΛΥ
ΜΑΚΩΘΗΣΑΔΗΛΩΘΕΙΗΚΑΘΩΣΤΟΙΕΜΠΡΟΣΘΑΟΡΟΙΑΛΛΟΝΔΕΕΠΙΤΩΑΝ
ΤΟΜΩΤΩΠΑΡΤΑΦΙΝΤΙΑΑΓΟΝΤΟΣΕΣΤΑΣΑΜΕΣΠΑΡΤΑΝΒΥΒΛΙΑΝΚΑΙ
ΤΑΝΔΙΩΡΥΓΑΑΝΧΩΡΙΞΑΝΤΕΣͰΩΣΑΥΤΩΣΕΣΤΑΝϜΙΔΙΑΝΓΑΝΤΑΝΑΛ
ΛΩΣΔΕΑΝΤΟΡΩΣΤοΥΤΟΙΣΕΣΤΑ ΣΑ ΜΕΣΕΠΙΤΑΣΑΜΑΞΙΤΩΤΑΣΔΙΑΤΩΧΑ
ΡΑΔΕΟΣΑΓΩΣΑΣΤΑΣΠΑΡΤοΝΔΡΥΜΟΝΤΑΣΜΕΝΣΤΑΛΑΣΕΣΤΑΝͰΙΑΡΑΝ
ΓΑΝΤΩΣΔΕΑΝΤΟΡΩΣΕΣΤΑΝϜΙΔΙΑΝΓΑΝΚΑΤΑΛΙΠΟΝΤΕΣϜΙΚΑΤΙΠΕΔΟΝ
ΑΝΤΟΜΟΝΕΣΤΑΣΑΜΕΣΔΕΚΑΙΜΕΣΣΟΡΩΣΔΥΟΜΕΝΕΠΙΤΑΣͰΟΔΩΤΑΣ
ΑΓΩΣΑΣΕΚΤΕΠΟΛΙΟΣΚΑΙΕΚΠΑΝΔΟΣΙΑΣΔΙΑΤΩΝͰΙΑΡΩΝΧΩΡΩΝΔΥΟ
ΔΕΕΝΤΑΙΣͰΑΚΡΟΣΚΙΡΙΑΙΣΤΟΥΤΩΣΠΑΝΤΑΣΑΝΕΥΘΥΩΡΕΙΑΝͰΟΜΟΛΟ
ΓΩΣΑΛΛΑΛΟΙΣΤΩΣΜΕΝΕΣΤΟͰΙΑΡΟΝΠΛΑΓΟΣΤΩΑΝΤΟΜΩΕΠΙΓΕ
ΓΡΑΜΜΕΝΩΣͰΙΑΡΩΣΔΙΟΝΥΣΩΧΩΡΩΝΤΩΣΔΕΕΝΤΑΙϜΙΔΙΑΙΓΑΙΕΠΙ
ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΣΑΝΤΟΡΩΣͰΩΣΑΥΤΩΣΔΕΚΑΙΕΠΙΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩ
ΠΑΡΤΑΦΙΝΤΙΑΑΓΟΝΤΟΣΕΣΤΑΣΑΜΕΣΜΕΣΣΟΡΩΣΔΥΟΜΕΝΕΠΙ
ΤΑΣͰΟΔΩΤΑΣΕΚΠΟΛΙΟΣΚΑΙΕΚΠΑΝΔΟΣΙΑΣΑΓΩΣΑΣΔΙΑΤΩΝ
ͰΙΑΡΩΝΧΩΡΩΝΔΥΟΔΕΕΠΙΤΑΝͰΑΚΡΟΣΚΙΡΙΑΝΠΑΡΤΑΣΤΥΡΕΙΑΣ
ΤΟΥΤΩΣΠΑΝΤΑΣͰΟΜΟΛΟΓΩΣΑΝΕΥΘΥΩΡΕΙΑΝΤΟΙΣΕΠΙΤΑΣͰΟΔΩ
ΤΑΣΔΙΑΤΩΧΑΡΑΔΕΟΣΑΓΩΣΑΣΠΑΡΤΟΝΔΡΥΜΟΝΤΩΣΜΕΝΕΣΤΟͰΙΑΡΟΝ
ΠΛΑΓΟΣΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΣͰΙΑΡΩΣΔΙΟΝΥΣΩΧΩΡΩΝΤΩΣΔΕΕΣΤΑΝϜΙΔΙ
ΑΝΓΑΝΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΣΑΝΤΟΡΩΣΑΠΕΧΟΝΤΑΣΑΠΑΛΛΑΛΩΝͰΩΣΗ
ΜΕΝϜΙΚΑΤΙΠΕΔΟΝΑΝΤΟΜΟΝΕΠΙΔΕΤΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΩΤΑΣΔΙΑΤΩΝͰΙ
ΑΡΩΝΧΩΡΩΝΑΓΩΣΑΣΕΠΙΜΕΝΤΑΣΠΛΕΥΡΙΑΔΟΣΑΝΩΔΥΟΑΠΕΧΟΝΤΑΣΑΠΑΛ
ΛΑΛΩΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΟΔΑΣΑΛΛΩΣΔΕΑΝΤΟΡΩΣΤΟΥΤΟΙΣΕΠΑΞΑΜΕΣΠΑΡ
ΤΑΝͰΟΔΟΝΤΑΝΠΑΡΤΟΝΔΡΥΜΟΝΑΓΩΣΑΝΔΥΟΑΠΕΧΟΝΤΑΣΑΠΑΛΛΑΛΩΝ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΟΔΑΣΕΝΔΕΜΕΣΣΩΙΤΩΙΧΩΡΩΙΕΠΙΤΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΩΤΕ
ΤΟΡΑΣΑΠΕΧΟΝΤΑΣΑΠΑΛΛΑΛΩΝͰΑΙΜΕΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΟΔΑΣͰΑΙΔΕϜΙΚΑ
ΤΙΕΠΙΔΕΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩΠΑΡΤΑΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΟΝΔΥΟΑΠΕΧΟΝΤΑΣΑΠΑΛ
ΛΑΛΩΝϜΙΚΑΤΙΠΟΔΑΣΚΑΙΑΛΛΩΣΕΠΙΤΩΔΕΥΤΕΡΩΑΝΤΟΜΩΑΠΕΧΟΝΤΑΣ
ΑΠΑΛΛΑΛΩΝϜΙΚΑΤΙΠΟΔΑΣΤΟΥΤΩΣΠΑΝΤΑΣΑΝΕΠΙΓΡοΦΩΣοΡΙΞΟΝΤΑΣ

ΤΑΣΜΕΡΕΙΑΣΤΑΣΠΟΤΑΛΛΑΛΩΣΤΟΙΣΜΕΜΙΣΘΩΜΕΝΟΙΣΤΩΣͰΙΑΡΩΣΧΩ
ΡΩΣΤΩΣΔΕΠΑΝΤΑΣΧΩΡΩΣΤΩΣΤΩΔΙΟΝΥΣΩΤΕΡΜΑΞΟΝΤΙΤΟΙΤΕΑΝΤΟΜΟΙ
ͰΟΤΕΠΑΡΤΑͰΗΡΩΙΔΕΙΑΑΓΩΝΚΑΙͰΟΠΑΡΤΑΦΙΝΤΙΑΑΠΟΤΑΝΑΠΟΡΟΑΝΑΝΩ
ΘΑΑΧΡΙΕΣΠΟΤΑΜΟΝΤΟΝΑΚΙΡΙΝΑΡΙΘΜΟΣΟΡΩΝΤΩΝΕΣΤΑΣΑΜΕΣΤΩΝΜΕΝ
ΕΠΙΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩΠΑΡΤΑͰΗΡΩΙΔΕΙΑͰΕΠΤΑΣΥΝΤΩΙΕΠΙΤΑΣΠΛΕΥΡΙΑΔΟΣ
ΕΠΙΔΕΤΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΩͰΟΚΤΩΣΥΝΤΩΙΤΕΤΡΩΙΡΩΙΕΠΙΔΕΤΩΑΝΤΟΜΩ
ΤΩΤΕΠΑΡΤΑΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΟΝΚΑΙΤΩΕΧΟΜΕΝΩΔΥΟΕΦΕΚΑΤΕΡΩΕΠΙΔΕΤΩ
ΠΑΡΤΑΦΙΝΤΙΑͰΕΠΤΑΣΥΝΤΩΙΠΑΡΤΑΝΒΥΒΛΙΝΑΝΜΑΣΧΑΛΑΝΚΑΙΠΑΡΤΑΝΔΙ
ΩΡΥΓΑ

Σ Υ Ν Θ Η Κ Α Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ω Χ Ω Ρ Ω Ν

ΕΠΙΕΦΟΡΩΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣΑΠΕΛΛΑΙΩͰΑΠΟΛΙΣΚΑΙΤΟΙΠΟΛΙΑΝΟΜΟΙΑΣΒΟΤΡΥΣΤΙΜΑΡ
ΧΟΣΝΙΚΩΝΟΣϜΕΑΝΘΕΜΟΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΩΚΑΙΤΟΙΟΡΙΣΤΑΙϜΕΤΡΙΠΟΥΣΦΙΛΩΝΥ
ΜΟΣΞΩΠΥΡΙΣΚΩΠΕΚΑΡΥΚΕΙΟΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣͰΗΡΑΚΛΗΤΩΑΙΠΕΛΤΑΔΑΞΙΜΟΣΠΥΡΡΩ
ΚΝΘΡΙΝΑΞΦΙΛΩΤΑΣͰΙΣΤΙΕΙΩΜΕΕΠΙΣΤΥΛΙΟΝͰΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣΞΩΠΥΡΩΜΙΣΘΩΝΤΙΤΩΣͰΙ
ΑΡΩΣΧΩΡΩΣΤΩΣΤΩΔΙΟΝΥΣΩΕΧΟΝΤΑΣͰΩΣΕΧΟΝΤΙΚΑΤΑΒΙΩΚΑΘΑΤΟΙͰΗΡΑΚΛΕΙΟΙΔΙΕ
ΓΝΟΝΤΟΙΔΕΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΙΚΑΡΠΕΥΣΟΝΤΑΙΤΟΝΑΕΙΧΡΟΝΟΝͰΑΣΚΑΠΡΩΓΓΥΩΣΠΟΤΑΓΩΝ
ΤΙΚΑΙΤΟΜΙΣΘΩΜΑΑΠΟΔΙΔΩΝΤΙΠΑΡϜΕΤΟΣΑΕΙΠΑΝΑΜΩΜΗΝΟΣΠΡΟΤΕΡΕΙΑΙΚΑΙΚΕΜΠΡΟΣΘΑ
ΑΠΟΔΙΝΩΝΤΙΑΠΑΞΟΝΤΙΕΣΤΟΝΔΑΜΟΣΙΟΝΡΟΓΟΝΚΑΙΠΑΡΜΕΤΡΗΣΟΝΤΙΤΟΙΣΣΙΤΑΓΕΡΤΑΙΣΤΟΙΣ Segm II
ΕΠΙΤΩΝϜΕΤΕΩΝΤΩΙΔΑΜΟΣΙΩΙΧΟΙΜΕΣΤΩΣΤΩΣΧΟΥΣΚΡΙΘΑΣΚΟΘΑΡΑΣΔΟΚΙΜΑΣͰΟΙΑΣΚΑͰΑΓΑ
ΦΕΡΕΙΠΟΤΑΞΟΝΤΙΔΕΠΡΩΓΓΥΩΣΤΟΙΣΠΟΛΙΑΝΟΜΟΙΣΤΟΙΣΑΕΙΕΠΙΤΩΝϜΕΤΕΩΝΕΝΤΑΣΣΙΝΠΑΡ
ΠΕΝΤΑͰΕΤΗΡΙΔΑͰΩΣΚΑΕΘΕΛΟΝΤΕΣΤΟΙΠΟΛΙΑΝΟΜΟΙΔΕΚΩΝΤΑΙΚΑΙΑΙΤΙΝΙΚΑΑΛΛΩΙ
ΠΑΡΔΩΝΤΙΤΑΝΓΑΝͰΑΝΚΑΑΥΤΟΙΜΕΜΙΣΘΩΣΩΝΤΑΙΗΑΡΤΥΣΩΝΤΙΗΑΠΟΔΩΝΤΑΙΤΑΝΕ
ΠΙΚΑΡΠΙΑΝΑΝΑΥΤΑΤΑΠΑΡͰΕΞΟΝΤΑΙΠΡΩΓΓΥΩΣͰΟΙΠΑΡΛΑΒΟΝΤΕΣΗͰΟΙΣΚΑΡΤΥΣΕΙΗͰΟΙΠΡΙ
ΑΜΕΝΟΙΤΑΝΕΠΙΚΑΡΠΙΑΝΑΝͰΑΚΑΙͰΟΕΞΑΡΧΑΣΜΕΜΙΣΘΩΜΕΝΟΣͰΟΣΤΙΣΔΕΚΑΜΗΠΟΤΑΓΕΙΠΡΩΓΓΥ
ΩΣΗΜΗΤΟΜΙΣΘΩΜΑΑΠΟΔΙΔΩΙΚΑΤΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΤΟΤΕΜΙΣΘΩΜΑΔΙΠΛΕΙΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΟΕΠΙΤΩϜΕ
ΤΕΟΣΚΑΙΤΟΑΜΠΩΛΗΜΑΤΟΙΣΤΕΠΟΛΙΑΝΟΜΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΣΙΤΑΓΕΡΤΑΙΣΤΟΙΣΑΕΙΕΠΙΤΩϜΕΤΕΟΣͰΟΣΣΩΙΚΑ
ΜΕΙΟΝΟΣΑΜΜΙΣΘΩΘΗΠΑΡΠΕΝΤΕϜΕΤΗΤΑΠΡΑΤΑͰΟΤΙΚΑΤΕΛΕΘΕΙΨΑΦΙΣΘΕΝͰΑΜΑΠΑΝΤΩΙΠΡΑΤΩΙ
ΜΙΣΘΩΜΑΤΙΚΑΙΤΑΕΝΤΑΙΓΑΙΠΕΦΥΤΕΥΜΕΝΑΚΑΙΟΙΚΟΔΟΜΗΜΕΝΑΠΑΝΤΑΤΑΣΠΟΛΙΟΣΕΣΣΟΝΤΑΙΕΡΓΑΞΟΝ
ΤΑΙΔΕΚΑΤΤΑΔΕͰΟΜΕΝΤΟΝΠΡΑΤΟΝΧΩΡΟΝΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΣΤΟΝΠΑΡΤΟΝΑΝΤΟΜΟΝΤΟΝͰΥΠΕΡΠΑΝΔΟΣΙ
ΑΣΑΓΟΝΤΑΤΟΝΠΑΡΤΑͰΗΡΩΙΔΑΑΧΡΙΤΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΩΑΜΠΕΛΩΝΜΕΝΦΥΤΕΥΣΕΙΜΗΜΕΙΟΝΗΔΕΚΑ
ΣΧΟΙΝΩΣΕΛΑΙΑΝΔΕΦΥΤΑΕΜΒΑΛΕΙΕΣΤΑΝΣΧΟΙΝΟΝͰΕΚΑΣΤΑΝΜΗΜΕΙΟΝΗΤΕΤΟΡΑΕΣΤΑΝ
ΔΥΝΑΤΑΝΓΑΝΕΛΑΙΑΣΕΧΕΝΑΙΔΕΚΑΜΗΦΑΝΤΙΤΟΙΜΕΜΙΣΘΩΜΕΝΟΙΔΥΝΑΤΑΝΗΜΕΝΕΛΑΙΑΣΕ
ΧΕΝΤΟΙΠΟΛΙΑΝΟΜΟΙΤΟΙΑΕΙΕΠΙΤΩΝϜΕΤΕΩΝΕΝΤΕΣΚΑΙΑΙΤΙΝΑΣΚΑΑΛΛΩΣΤΟΙΠΟΛΙΑΝΟΜΟΙΠΟΘΕ
ΛΩΝΤΑΙΑΠΟΤΩΔΑΜΩΟΜΟΣΑΝΤΕΣΔΟΚΙΜΑΞΟΝΤΙΚΑΙΑΝΑΝΓΕΛΙΟΝΤΙΕΝΑΛΙΑΙΘΑΣΑΜΕΝΟΙΤΑΝ
ΓΑΝΠΟΤΤΑΝΤΩΝΕΠΙΧΩΡΙΩΝΕΠΙΜΕΛΗΣΟΝΤΑΙΔΕΚΑΙΤΩΝͰΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΔΕΝΔΡΕΩΝΑΙΔΕΤΙΝΑΚΑ
ΓΗΡΑΙΗΑΝΕΜΩΙΕΚΠΕΤΩΝΤΙΑΥΤΟΙͰΕΞΟΝΤΙΤΑΥΤΑΔΕΠΑΝΤΑΠΕΦΥΤΕΥΜΕΝΑΠΑΡͰΕΞΟΝΤΙΚΑΙΕΝΔΕ
ΔΙΩΚΟΤΑͰΟΣΣΑΕΝΤΑΙΣΥΝΘΗΚΑΙΓΕΓΡΑΨΑΤΑΙΕΝΤΩΙΠΕΜΠΤΩΙΚΑΙΔΕΚΑΤΩΙϜΕΤΕΙΑΠΟΤΩΠΟΤΕΧΕΙϜΕ
ΤΕΟΣΗΑΡΙΣΤΙΩΝΕΦΟΡΕΥΕΙΑΙΔΕΚΑΜΗΠΕΦΥΤΕΥΚΩΝΤΙΚΑΤΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΕΝΠΑΡΜΕΝΤΑΝ
ΕΛΑΙΑΝΔΕΚΑΝΟΜΩΣΑΡΓΥΡΙΩΠΑΡΤΟΦΥΤΟΝͰΕΚΑΣΤΟΝΠΑΡΔΕΤΑΣΑΜΠΕΛΩΣΔΥΟΜΝΑΣΑΡΓΥΡΙΩΠΑΡΤΑΝ
ΣΧΟΙΝΟΝͰΕΚΑΣΤΑΝΤΩΣΔΕΠΟΛΙΑΝΟΜΩΣΤΩΣΕΠΙΤΩϜΕΤΕΟΣΠΟΘΕΛΟΜΕΝΩΣΜΕΤΑΥΤΟΣΑΥΤΩΝΑΠΟΤΩ
ΔΑΜΩΜΗΜΕΙΟΝΗΔΕΚΑΑΝΔΡΑΣΑΜΦΙΣΤΑΣΘΑΙΗΚΑΠΕΦΥΤΕΥΚΩΝΤΙΠΑΝΤΑΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝ
ΚΑΙΤΩΣΠΕΦΥΤΕΥΚΟΤΑΣΑΝΓΡΑΨΑΙΕΣΔΟΓΜΑΑΝΓΡΑΦΕΝΔΕͰΟΣΣΑΚΑΠΕΦΥΤΕΥΚΩΝΤΙΑΝΑΥΤΑΔΕΤΑ
ΚΑΙΕΙΤΙΝΕΣΚΑΜΗΠΕΦΥΤΕΥΚΩΝΤΙΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝΑΝΓΡΑΨΑΝΤΩΚΑΙΕΠΕΛΑΣΘΩΤΑΕΠΙΞΑΜΙ
ΑΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΠΟΤΤΩΙΑΛΛΩΙΜΙΣΘΩΜΑΤΙΑΙΔΕΤΙΣΚΑΕΠΙΒΗΙΗΝΕΜΕΙΗΦΕΡΕΙΤΙΤΩΝΕΝΤΑΙΗΑΡΑΙ
ΓΑΙΗΤΩΝΔΕΝΔΡΕΩΝΤΙΚΟΠΤΗΙΗΘΡΑΥΗΙΗΠΡΙΩΙΗΑΛΛΟΤΙΣΙΝΗΤΑΙͰΟΜΕΜΙΣΘΩΜΕΝΟΣΕΓΔΙΚΑΞΗ
ΤΑΙͰΩΣΠΟΛΙΣΤΩΝΚΑΙͰΟΤΙΚΑΛΑΒΕΙΑΥΤΟΣͰΕΞΕΙΤΑΣΔΕΤΡΑΦΩΣΤΑΣΔΙΑΤΩΝΧΩΡΩΝΡΕΩΣΑΣΚΑΙ
ΤΩΣΡΟΩΣΟΥΚΑΤΑΣΚΑΨΟΝΤΙΟΥΔΕΔΙΑΣΚΑΨΟΝΤΙΤΩΙͰΥΔΑΤΙΟΥΔΕΕΦΕΡΞΟΝΤΙΤΟͰΥΔΩΡΟΥΔΑΦΕΡΞΟΝ
ΤΙΑΝΚΟΘΑΡΙΟΝΤΙΔΕͰΟΣΣΑΚΙΣΚΑΔΕΩΝΤΑΙΤΑΠΑΡΤΑΑΥΤΩΝΧΩΡΙΑΡΕΟΝΤΑΟΥΔΕΤΑΣͰΟΔΩΣΤΑΣΑΠΟ
ΔΕΔΕΙΓΜΕΝΑΣΑΡΑΣΟΝΤΙΟΥΔΕΣΥΝͰΕΡΞΟΝΤΙΟΥΔΕΚΩΛΥΣΟΝΤΙΠΟΡΕΥΕΣΘΑΙͰΟΤΙΔΕΚΑΤΟΥΤΩΝΤΙΠΟΙ
ΩΝΤΙΠΑΡΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝΤΟΙΠΟΛΙΑΝΟΜΟΙΤΟΙΑΕΣΕΠΙΤΩϜΕΤΕΟΣΕΠΙΚΑΤΑΒΑΝΟΝΤΙΚΑΙΞΑΜΙΩΣΟΝΤΙ
ΑΧΡΙͰΩΚΑΑΦΟΜΟΙΩΣΩΝΤΙΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝΟΥΚΟΨΕΙΔΕΤΩΝΔΕΝΔΡΕΩΝΟΥΔΕΘΡΑΥΣΕΙΟΥΔΕΠΡΙΩΣΕΙ
ΟΥΔΕͰΗΣΟΥΔΕͰΕΝΟΥΔΕΑΛΛΟΣΤΗΝΩΙΟΥΔΕΓΑΙΩΝΑΣΘΗΣΕΙΠΑΡΤΩΣͰΥΠΑΡΧΟΝΤΑΣΟΥΔΕΣΑΡΜΕΥΣΕΙ
ΑΙΜΗͰΟΣΣΑΚΑΕΝΑΥΤΑΙΤΑΙΓΑΙͰΑΙΜΕΜΙΣΘΩΤΑΙΟΙΚΟΔΟΜΗΤΑΙΟΥΔΕΤΟΦΙΩΝΑΣΕΝΤΑΙΗΑΡΑΙΓΑΙΠΟΙΗΣΕΙ
ΟΥΔΕΑΛΛΟΝΕΑΣΕΙΑΙΔΕΜΗͰΥΠΟΛΟΓΟΣΕΣΣΗΤΑΙͰΩΣΤΑΝΗΑΡΑΝΓΑΝΑΔΙΚΙΩΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΤΑΙΔΕΚΑΙΟΙ
ΚΙΑΝΕΝΤΟΙΣΧΩΡΟΙΣΤΟΥΤΟΙΣΒΟΩΝΑΜΥΧΟΝΑΧΥΡΙΟΝΤΟΝΜΕΝΒΟΩΝΑΤΟΜΕΝΜΑΚΟΣϜΙΚΑΤΙΚΑΙΔΥΩΝΠΟ
ΔΩΝΤΟΔΕΕΥΡΟΣͰΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑΠΟΔΩΝΤΟΝΔΕΑΧΥΡΙΟΝΜΗΜΕΙΟΝΤΟΜΕΝΜΑΚΟΣͰΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑΠΟΔΩΝ
ΤΟΔΕΕΥΡΟΣΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΠΟΔΩΝΤΟΝΔΕΜΥΧΟΝΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΠΟΔΩΝΠΑΝΤΑΙΤΑΥΤΑΔΕΠΑΡΕΞΟΝΤΙΟΙΚΟ
ΔΟΜΗΜΕΝΑΚΑΙΣΤΕΓΟΜΕΝΑΚΑΙΤΕΘΥΡΩΜΕΝΑΕΝΤΟΙΣΧΡΟΝΟΙΣΕΝͰΟΙΣΚΑΙΤΑΔΕΝΔΡΕΑΔΕΙΠΕΦΥΤΕΥΚΗΜΕΝΑΙ
ΔΕΜΗΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΕΝΠΑΡΜΕΝΤΟΝΒΟΩΝΑϜΕΞΜΝΑΣΑΡΓΥΡΙΩΠΑΡΔΕΤΟΝΑΧΥΡΙΟΝΤΕΤΟΡΑΣΜΝΑΣΑΡΓΥΡΙΩ
ΠΑΡΔΕΤΟΝΜΥΧΟΝΤΡΙΣΜΝΑΣΑΡΓΥΡΙΩΤΩΝΔΕΞΥΛΩΝΤΩΝΕΝΤΟΙΣΔΡΥΜΟΙΣΟΥΔΕΤΩΝΕΝΤΟΙΣΣΚΙΡΟΙΣΟΥΠΩΛΗ

ΣΟΝΤΙΟΥΔΕΚΟΨΟΝΤΙΟΥΔΕΕΜΠΡΗΣΟΝΤΙΟΥΔΕΑΛΛΟΝΕΑΣΟΝΤΙΑΙΔΕΜΗͰΥΠΟΛΟΓΟΙΕΣΣΟΝΤΑΙΚΑΤΤΑΣΡΗΤΡΑΣ
ΚΑΙΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝΕΣΔΕΤΑΕΠΟΙΚΙΑΧΡΗΣΟΝΤΑΙΞΥΛΟΙΣΕΣΤΑΝΟΙΚΟΔΟΜΑΝͰΟΙΣΚΑΔΗΛΩΝΤΑΙΚΑΙΕΣΤΑΣ
ΑΜΠΕΛΩΣΤΩΝΔΕΞΗΡΩΝΚΟΨΟΝΤΙͰΟΣΣΑΑΥΤΟΙΣΠΟΤΟΙΚΙΑΝΕΣΧΡΕΙΑΝΤΟΙΣΔΕΣΚΙΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΔΡΥΜΟΙΣΧΡΗ
ΣΟΝΤΑΙΤΟΙΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΙΑΝΤΑΝΑΥΤΩΜΕΡΙΔΑͰΕΚΑΣΤΟΣͰΟΣΣΑΙΔΕΚΑΤΑΝΑΜΠΕΛΩΝΗΤΩΝΔΕΝΔΡΕΩΝΑΠΟ
ΓΗΡΑΣΩΝΤΙΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΟΝΤΙΤΟΙΚΑΡΠΙΞΟΜΕΝΟΙͰΩΣΗΜΕΝΤΟΝΙΣΟΝΑΡΙΘΜΟΝΑΕΙΟΥΧΥΠΟΓΡΑΨΟΝΤΑΙ
ΔΕΤΩΣΧΩΡΩΣΤΟΥΤΩΣͰΟΙΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΙΟΥΔΕΤΙΜΑΜΑͰΟΙΣΟΝΤΙΟΥΤΕΤΩΝΧΩΡΩΝΟΥΤΕΤΑΣΕΠΙΟΙΚΟΔΟ
ΜΑΣΑΙΔΕΜΗͰΥΠΟΛΟΓΟΣΕΣΣΗΤΑΙΚΑΤΤΑΣΡΗΤΡΑΣΑΙΔΕΤΙΣΚΑΤΩΝΚΑΡΠΙΞΟΜΕΝΩΝΑΤΕΚΝΟΣΑΦΩΝΟΣΑΠΟ
ΘΑΝΕΙΤΑΣΠΟΛΙΟΣΠΑΣΑΝΤΑΝΕΠΙΚΑΡΠΙΑΝΗΜΕΝΑΙΔΕΧΥΠΟΠΟΛΕΜΩΕΓϹΗΛΗΘΙΩΝΤΙͰΩΣΤΕΜΗΕΞΗΜΕΝ
ΤΩΣΜΕΜΙΣΘΩΜΕΝΩΣΚΑΡΠΕΥΕΣΘΑΙΑΝͰΕΩΣΘΑΙΤΑΝΜΙΣΘΩΣΙΝΚΑΘΑΚΑΤΟΙͰΗΡΑΚΛΕΙΟΙΔΙΑΓΝΩΝΤΙΚΑΙΜΗ
ΗΜΕΝͰΥΠΟΛΟΓΩΣΜΗΤΕΑΥΤΩΣΜΗΤΕΤΩΣΠΡΩΓΓΥΩΣΤΩΝΕΝΤΑΙΣΥΝΘΗΚΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΤΩΣΔΕΠΡΩΓΓΥ
ΩΣΤΩΣΑΕΙΓΕΝΟΜΕΝΩΣΠΕΠΡΩΓΓΥΕΥΚΗΜΕΝΤΩΝΤΕΜΙΣΘΩΜΑΤΩΝΚΑΙΤΩΝΕΠΙΞΑΜΙΩΜΑΤΩΝΚΑΙΤΩΝΑΜ
ΠΩΛΗΜΑΤΩΝΚΑΙΤΑΝΚΑΤΑΔΙΚΑΝΚΑΙΑΥΤΩΣΚΑΙΤΑΧΡΗΜΑΤΑͰΑΚΑΕΠΙΜΑΡΤΥΡΗΣΩΝΤΙΚΑΙΜΗΗΜΕΝΜΗΤΕͰΑΡ
ΝΗΣΙΝΜΗΤΕΠΑΛΙΝΔΙΚΙΑΝΜΗΔΕΚΑΤΑΛΛΟΝΜΗΔΕͰΕΝΑΤΡΟΠΟΝΤΑΙΠΟΛΙΠΡΑΓΜΑΤΑΠΑΡΕΧΕΝΜΗΔΕΤΟΙΣͰΥ
ΠΕΡΤΑΣΠΟΛΙΟΣΠΡΑΣΣΟΝΤΑΣΣΙΑΙΔΕΜΗΑΤΕΛΕΣΗΜΕΝ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ͰΟΔΕΤΟΝΔΕΥΤΕΡΟΝΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΣ
ΚΑΡΠΕΥΣΗΤΑΙΑΠΟΤΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΩΤΑΣΔΙΑΤΩΝΤΕΤΡΩΡΩΝΑΓΩΣΑΣΕΠΙΤΟΝΑΝΤΟΜΟΝΤΟΝΠΡΑΤΟΝͰΟΣ
ΣΟΣΚΕΙΚΑΙΠΡΑΞΕΙΠΑΝΤΑΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝΚΑΙͰΥΠΟΛΟΓΟΣΕΣΣΗΤΑΙΚΑΙΑΥΤΟΣΚΑΙΤΟΙΠΡΩΓΓΥΟΙͰΟΤΙΚΑ
ΜΗΠΡΑΞΕΙΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝ ΤΡΙΤΟΣ ͰΟΔΕΤΟΝΤΡΙΤΟΝΧΩΡΟΝΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΣΚΑΡΠΕΥΣΗΤΑΙΑΠΟΤΩΑΝ
ΤΟΜΩΤΩΑΝΩΤΕΡΟΝΤΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΩΠΟΤΤΟΝΑΝΤΟΜΟΝΤΟΝΔΕΥΤΕΡΟΝΑΠΟΤΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΩΚΑΙ
ΠΡΑΞΕΙΠΑΝΤΑΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝΚΑΙͰΥΠΟΛΟΓΟΣΕΣΣΗΤΑΙΚΑΙΑΥΤΟΣΚΑΙΤΟΙΠΡΩΓΓΥΟΙͰΟΤΙΚΑΜΗΠΡΑ
ΞΕΙΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ͰΟΔΕΤΟΝΤΕΤΑΡΤΟΝΧΩΡΟΝΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΣΠΑΡΤΕΤΩΝΠΟΛΙΑΝΟ
ΜΩΝΤΩΝΕΠΙΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΕΦΟΡΩΚΑΙΤΩΝΟΡΙΣΤΑΝΚΑΙΠΑΡΤΩΝΠΟΛΙΑΝΟΜΩΝΤΩΝΕΠΙΑΡΙΣΤΑΡΧΩΤΩͰΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΑΕΦΟΡΩͰΑΑΝΘΕΜΑΦΙΛΩΝΥΜΩΤΩΦΙΛΩΝΥΜΩͰΑΕΜΒΟΛΟΣͰΗΡΑΚΛΕΙΔΑΤΩΤΙΜΟΚΡΑΤΙΟΣΚΑΡΠΕΥ
Segm. III. ΣΗΤΑΙΑΠΟΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩΤΡΙΤΩΑΠΟΤΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΩΕΠΙΤΟΝΑΝΤΟΜΟΝΤΟΝΟΡΙΞΟΝΤΑΤΩΣΤΕΤΩΔΙΟ
ΣΩ
ΝΥΧΩΡΩΣΚΑΙΤΑΦΙΝΤΙΑΣͰΟΚΡΑΤΙΝΩΠΑΜΩΧΕΙͰΟΔΕΑΝͰΕΛΟΜΕΝΟΣΕΡΓΑΞΗΤΑΙΤΑΜΕΝΑΛΛΑΚΑΤΤΑΝ
ΣΥΝΘΗΚΑΝΚΑΘΩΣΚΑΙΤΩΣΛΟΙΠΩΣΓΕΓΡΑΠΤΑΙΤΑΣΔΕΑΜΠΕΛΩΣΤΑΣͰΥΠΑΡΧΩΣΑΣΕΡΓΑΞΗΤΑΙͰΩΣΒΕΛΤΙ
ΣΤΑͰΟΣΣΑΙΔΕΚΑΤΑΝΑΜΠΕΛΩΝΑΠΟΓΗΡΑΣΚΩΝΤΙΠΟΤΙΦΥΤΕΥΣΕΙͰΩΣΤΕΑΕΙͰΥΠΑΡΧΕΝΤΟΝΙΣΟΝΑΡΙΘΜΟΝΤΑΝ
ΣΧΟΙΝΩΝΤΟΝΝΥΝͰΥΠΑΡΧΟΝΤΑϜΙΚΑΤΙΤΕΤΟΡΑΣΣΧΟΙΝΩΣΑΙΔΕΜΗΠΡΟΚΑΔΔΕΔΙΚΑΣΘΩΔΥΟΜΝΑΣΑΡΓΥΡΙΩ
ΠΑΡΤΑΝΣΧΟΙΝΟΝͰΕΚΑΣΤΑΝΤΑΣΔΕΕΛΑΙΑΣΚΑΙΤΑΣΣΥΚΙΑΣΚΑΙΤΑΑΛΛΑΔΕΝΔΡΕΑΤΑͰΗΜΕΡΑΤΑͰΥΠΑΡΧΟΝ
ΤΑΠΑΝΤΑΕΝΤΑΙΜΕΡΙΔΙΤΑΥΤΑΙΠΕΡΙΣΚΑΨΕΙΚΑΙΠΟΤΙΣΚΑΨΕΙΚΑΙΠΕΡΙΚΟΨΕΙΤΑΔΕΟΜΕΝΑΚΑΙΑΙΤΙΝΑΚΑΓΗΡΑΙͰ
ΑΝΕΜΩΙΕΚΠΕΤΩΝΤΙΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΜΗΜΕΙΩΤΟΝΑΡΙΘΜΟΝΤΩΝͰΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΠΟΤΙΦΥΤΕΥΣΕΙΔΕΚΑΙΕΛΑΙΑΣ
ΕΝΤΑΙΨΙΛΑΙͰΟΜΟΛΟΓΩΣΠΟΙΩΝΤΟΙΣͰΥΠΑΡΧΟΝΤΑΣΣΙΔΕΝΔΡΕΟΙΣΚΑΙΤΟΝΑΡΙΘΜΟΝΤΟΝͰΙΣΟΝΚΑΘΩΣΚΑΙΕΝΤΑΙ
ΑΛΛΑΙΣΥΝΘΗΚΑΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙͰΟΤΙΔΕΚΑΜΗΠΡΑΞΕΙͰΟΑΝͰΕΛΟΜΕΝΟΣΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝΗΜΗΕΝΤΟΙΣΧΡΟ
ΝΟΙΣΤΟΙΣΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣͰΥΠΟΛΟΓΟΣΕΣΣΗΤΑΙΤΟΙΣΠΟΛΙΑΝΟΜΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΣΙΤΑΓΕΡΤΑΙΣΤΟΙΣΕΠΙΤΩΕΕΤΕΟΣ
ΚΑΘΩΣΚΑΙΕΝΤΑΙΑΛΛΑΙΣΥΝΘΗΚΑΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙΑΙΔΕΚΑΤΟΙΠΟΛΙΑΝΟΜΟΙΤΟΙΑΕΙΕΠΙΤΩΝϹΕΤΕΩΝΕΝΤΕΣΜΗΠΡΑ
ΞΩΝΤΙΠΑΝΤΑΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝΑΥΤΟΙͰΥΠΟΛΟΓΟΙΕΣΣΟΝΤΑΙΚΑΤΤΑΝΣΥΝΘΗΚΑΝΕΠΙΤΟΥΤΟΙΣΕΜΙΣΘΩΣΑΝ
ΤΟΤΑΝΜΕΝΠΡΑΤΑΝΜΙΣΘΩΣΙΝΑΠΟΤΩΝΤΩͰΗΡΩΙΔΑΜΕΚΙΒΩΤΙΟΝΒΟΡΜΙΩΝΦΙΛΩΤΑΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑͰΕΠΤΑΜΕΔΙ
ΜΝΩΝΚΑΔΔΙΧΟΣΠΡΩΓΓΥΟΣΤΩΣΩΜΑΤΟΣΜΕΚΙΒΩΤΙΟΝΑΡΚΑΣΦΙΛΩΤΑ ΤΑΝΔΕΔΕΥΤΕΡΑΝΜΙΣΘΩΣΙΝͰΑ
ΕΜΒΟΛΟΣΔΑΜΑΡΧΟΣΦΙΛΩΝΥΜΩΤΕΤΡΩΚΟΝΤΑΜΕΔΙΜΝΩΝΠΡΩΓΓΥΟΣΤΩΣΩΜΑΤΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣΘΕ
ΟΔΩΡΩΤΑΝΔΕΤΡΙΤΑΝΜΙΣΘΩΣΙΝϹΕΓΥΙΟΝΠΕΙΣΙΑΣΛΕΟΝΤΙΣΚΩΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΕΜΕΔΙΜΝΩΝΠΡΩΓΓΥΟΣ
ΤΩΣΩΜΑΤΟΣ ΚΝ ΣΦΑΙΡΩΤΗΡΕΣΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣ ΤΑΝΔΕΤΕΤΑΡΤΑΝΜΙΣΘΩΣΙΝΑΛΛΩΤΗΡΙΟΝ
ΦΙΛΙΠΠΟΣΦΙΛΙΠΠΩΔΙΑΚΑΤΙΩΝͰΕΒΔΕΜΗΚΟΝΤΑͰΟΚΤΩΜΕΔΙΜΝΩΝΠΡΩΓΓΥΟΣΤΩΣΩΜΑΤΟΣΠΕΚΑΡΥΚΕΙΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣͰΗΡΑΚΛΗΤΩ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣϹΕΓΥΙΟΝΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣΣΥΜΜΑΧΩ ΓΑΜΕΤΡΑΣΧΑΙΡΕΑΣΔΑΜΩΝΟΣΝΕΑΠΟΛΙΤΑΣ

Tabula II.

Segm. I. Ε Φ Ο Ρ Ο Σ Δ Α Ξ Ι Μ Ο Σ Ͱ Α Π Ο Λ Ι Σ
Κ Α Ι Τ Ο Ι Ο Ρ Ι Σ Τ Α Ι Ϲ Ε Τ Ρ Ι Π Ο Υ Σ Φ Ι Λ Ω
Ν Υ Μ Ο Σ Ξ Ω Π Υ Ρ Ι Σ Κ Ω Π Ε Κ Α Ρ Υ Κ Ε Ι Ο Ν
Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Ο Σ Ͱ Η Ρ Α Κ Λ Η Τ Ω Α Ι Π Ε Λ
Τ Α Δ Α Ξ Ι Μ Ο Σ Γ Υ Ρ Ρ Ω Α Θ Α Ν Α Ι Π Ο Λ Ι Α Δ Ι
ΑΝΕΓΡΑΨΑΝΤΟΙΟΡΙΣΤΑΙΤΟΙͰΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣΕΠΙΤΩΣΧΩΡΩΣΤΩΣͰΙΑ
ΡΩΣΤΩΣΤΑΣΑΘΑΝΑΣΤΩΣΕΝΚΟΙΛΑΙΦΙΛΩΝΥΜΟΣΞΩΠΥΡΙΣΚΩΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΟΣͰΗΡΑΚΛΗΤΩΔΑΞΙΜΟΣΠΥΡΡΩΚΑΘΑΩΡΙΞΑΝΚΑΙΣΥΝΕΜΕ
ΤΡΗΣΑΝΚΑΙΕΤΕΡΜΑΞΑΝΚΑΙΕΜΕΡΙΞΑΝΤΩΝͰΗΡΑΚΛΕΙΩΝΔΙΑ
ΓΝΟΝΤΩΝΕΝΚΑΤΑΚΛΗΤΩΙΑΛΙΑΙΣΥΝΕΜΕΤΡΗΣΑΜΕΣΔΕΑΡΞΑΜΕΝΟΙ
ΑΠΟΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩΑΠΟΚΑΙΝΑΝΑΓΟΝΤΟΣΕΠΙΤΑΝͰΟΔΟΝΤΑΝΤΡΙ
ΑΚΟΝΤΑΠΕΔΟΝΤΑΝΕΠΙΘΑΛΑΣΣΑΝΑΓΩΣΑΝΚΑΙΕΓΕΝΟΝΤΟΑΠΟ
ΤΩΑΝΤΟΜΩΠΟΤΙΤΑΝΒΟΥΒΗΤΙΝΤΑΝΔΙΑΤΩΝΓΥΑΝΕΚΠΟΛΙΟΣΡΕΩ

ΣΑΝͰΕΠΤΑΓΥΑΙΑΠΟΔΕΤΑΣΒΟΥΒΗΤΙΟΣΕΠΙΤΑΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΟΝ
ΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΓΥΑΙΑΠΟΔΕΤΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΩΕΠΙΤΑΝΤΡΙΑΚΟΝ
ΤΑΠΕΔΟΝΤΑΝΔΙΑΤΩΝΤΡΙͰΗΜΙΓΥΩΝΑΓΩΣΑΝΚΑΙΕΓΕΝΟΝΤΟ
ͰΕΝΝΕΑΤΡΙͰΗΜΙΓΥΑΔΙΑΒΑΝΤΕΣΔΕΤΑΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΔΟΝΕΜΕ
ΤΡΙΩΜΕΣΠΟΤΙΤΟΝϜΙΚΑΤΙΔΕΙΟΝΚΑΙΑΠΕΜΕΤΡΗΣΑΜΕΣΤΟΔΕΚΑ
ΤΟΝΤΡΙͰΗΜΙΓΥΟΝΤΑΔΕΤΡΙΓΥΑΟΥΚΕΞΕΠΟΙΟΝΚΑΘΩΣΤΟΑΡΧΑΙοΝ
ͰΕΥΡΙΣΚΟΜΕΣΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΑΛΛΑΠΕΝΘΗΜΙΓΥΟΝΜΟΝΟΝΚΑ
ΤΕΛΕΙΠΕΤΟΕΚΤΩΝΔΥΩΝΤΡΙΓΥΩΝΤΑΝΔΕΛΟΙΠΑΝΓΑΝϜΙΔΙΑΝ
ΤΙΝΕΣΕΠΕΠΟΙΗΝΤΟΤΑΥΤΑΝΑΠΕΚΑΤΕΣΤΑΣΑΜΕΣΤΑΙΑΘΑΝΑΙ
ΚΑΤΤΑΑΡΧΑΙΑΑΠΟΔΕΤΩϜΙΚΑΤΙΔΕΙΩΤΑΝΕΣΠΟΤΑΜΟΝΤΟΝΑΚΙΡΙΝ
ΤΑΝΠΟΤΙΓΕΝΟΜΕΝΑΝΤΑΝΕΜΜΕΣΣΩΙΤΑΣΤΕͰΕΚΑΤΟΜΠΕΔΩ
ΚΑΙΤΑΣͰΗΡΑΚΛΕΙΑΣͰΟΔΩΚΑΙΤΑΥΤΑΝΠΑΣΑΝϜΙΔΙΑΝΕΠΕΠΟΙΗΝΤΟ
ΤΙΝΕΣΚΑΙΤΟΙΜΕΝΕΡΙΞΑΝΤΕΣΑΠΕΣΤΑΝΤΟΙΣΔΕΕΔΙΚΑΞΑΜΕΘΑΔΙΚΑΣ
ΤΡΙΑΚΟΣΤΑΙΑΣΚΑΙΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΑΝΤΕΣΤΑΙΘΕΩΙΚΑΤΤΑΑΡΧΑΙΑΤΑΥ
ΤΑΝΤΑΝΓΑΝΚΑΤΕΔΑΣΣΑΜΕΘΑΚΑΙΟΡΩΣΕΠΑΞΑΜΕΣΕΦΕΚΑΣΤΑΣΤΑΣ
ΜΕΡΙΔΟΣΚΑΙΕΠΟΙΗΣΑΜΕΣΠΑΡΤΟΤΡΙͰΗΜΙΓΥΟΝΤΟΔΕΚΑΤΟΝΠΡΑΤΟΝΤΡΙ
ΓΥΟΝΠΟΤΘΕΝΤΕΣΠΟΤΤΟΠΕΝΘΗΜΙΓΥΟΝΑΦΑΣΚΑΤΕΣΩΙΞΑΜΕΣΓΑΣͰΩΣ
ΤΗΜΕΝΕΚΠΛΕΟΝΕΥΡΟΣΤΡΙΓΥΟΝΜΑΚΟΣΑΠΟΤΑΣͰΕΚΑΤΟΜΠΕΔΩΑΧΡΙΠΟΤ
ΤΑΝͰΗΡΑΚΛΕΑΝͰΟΔΟΝΑΝΤΩΣΟΡΩΣΚΑΙΕΓΕΝΟΝΤΟΣΧΟΙΝΟΙͰΕΚΑΤΟΝΤΡΙ
ΟΡΕΓΜΑΤΑͰοΚΤΩ
ΑΚΟΝΤΑͰΟΚΤΩΨΙΛΑΣΜΕΝͰΕΚΑΤΟΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΤΡΙΣΟΡΕΓΜΑΤΑϜΙΚΑΤΙ
Segm. II. ϜΕΞΠΟΥΣΑΜΠΕΛΩΝΔΕΤΕΤΟΡΕΣΣΧΟΙΝΟΙΟΡΕΓΜΑΤΑΔΕΚΑͰΕΝΠΟΔΕΣ
ΤΡΙΣͰΑΥΤΑͰΑΓΑΕΜΙΣΘΩΘΗΤΑΝΠΡΑΤΑΝΠΕΝΤΑͰΕΤΗΡΙΔΑΔΙΑΚΟΣΙΩΝ
ϜΕΞΗΚΟΝΤΑͰΕΝΝΕΑΜΕΔΙΜΝΩΝΧΟΟΣΔΥΩΝΧΟΙΝΙΚΩΝΑΠΟΔΕΤΟΥΤΩΤΩ
ΤΩΤΡΙΓΥΩΕΜΕΤΡΗΣΑΜΕΣΠΟΤΤΟϜΙΚΑΤΙΔΕΙΟΝΔΕΥΤΕΡΟΝΤΡΙΓΥΟΝΕΥ
ΡΟΣΑΝΤΩΣΟΡΩΣΜΑΚΟΣΑΠΟΤΑΣͰΕΚΑΤΟΜΠΕΔΩΠΟΤΙΤΑΝͰΗΡΑΚΛΕΙΑΝ
ͰΟΔΟΝΚΑΙΕΓΕΝΟΝΤΟΣΧΟΙΝΟΙͰΕΚΑΤΟΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑͰΕΝΝΕΑΨΙΛΑΣΜΕΝͰΕ
ΚΑΤΟΝϜΙΚΑΤΙΤΡΙΣΣΧΟΙΝΟΙΑΜΠΕΛΩΝΔΕΔΕΚΑϜΕΞΣΧΟΙΝΟΙΤΟΥΤΟΤΟΤΡΙ
ΓΥΟΝΕΜΙΣΘΩΘΗϜΕΞΑΚΑΤΙΩΝͰΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΠΕΝΤΕΜΕΔΙΜΝΩΝ
ΔΙΑΒΑΝΤΕΣΔΕΤΟΝϜΙΚΑΤΙΔΕΙΟΝΕΠΟΙΗΣΑΜΕΣΠΡΑΤΑΝΜΕΡΙΔΑΠΑΡͰΓΙ'
ΤΟΝΠΕΔΟΝΕΝͰΑΙͰΑΑΜΠΕΛΩΡΓΙΚΑΚΑΙΕΤΑΜΟΜΕΣΚΟΙΝΑΝΠΟΘΟΔΟΝΕΚΤΩ
ϜΙΚΑΤΙΔΕΙΩΠΟΤΤΑΝΟΙΚΙΑΝϜΙΚΑΤΙΠΕΔΟΝΚΑΙΑΠΟΤΑΣΟΙΚΙΑΣΠΑΡΤΑΣΑΜ
ΠΕΛΩΣΑΧΡΙΞΣΠΟΤΑΜΟΝͰΟΚΤΑΠΕΔΟΝΚΑΙΕΜΕΤΡΙΩΜΕΣΑΠΟΤΩϜΙΚΑΤΙΔΕΙΩ
ΤΟΠΟΤΑΚΙΡΙΝΕΠΙΤΑΝΔΙΑΣΤΟΛΑΝΤΑΝΠΛΑΓΙΑΝΤΑΝΑΠΟΤΑΣΠΟΘΟΔΩΤΑΣΚΟΙ
ΝΑΣΑΓΩΣΑΣΕΣΤΑΝͰΕΚΑΤΟΝΠΕΔΟΝΚΑΙΕΓΕΝΟΝΤΟΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑͰΕΝΝΕΑΣΧΟΙ
ΝΟΙͰΗΜΙΣΧΟΙΝΟΝΨΙΛΑΣΜΕΝΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΜΙΑΟΡΕΓΜΑΤΑͰΕΠΤΑΑΜΠΕΛΩΝΔ.
ͰΟΚΤΩΣΧΟΙΝΟΙΟΡΕΓΜΑΤΑͰΟΚΤΩͰΑΥΤΑΕΜΙΣΘΩΘΗΤΕΤΡΑΚΑΤΙΩΝΤΕΣΣΑΡΛ . . .
ΤΑϜΕΞΜΕΔΙΜΝΩΝΚΑΔΔΙΧΩΝΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΕΥΤΕΡΑΜΕΡΙΣΕΝͰΑΙͰΑΟΙΚΙΛ .
ΣΤΙΜΑΚΟΣΑΠΟΤΩϜΙΚΑΤΙΔΕΙΩΕΠΙΤΑΝΤΡΑΦΟΝΤΑΝΠΑΡΠΟΤΑΜΟΝΕΥΡΟΣΑΠΟΤΩΝΟ
ΡΩΝΚΑΙΤΑΣΠΟΘΟΔΩΤΑΣͰΟΚΤΑΠΕΔΩΤΑΣΕΣΠΟΤΑΜΟΝΑΓΩΣΑΣΕΠΙΤΩΣΟΡΩΣ
ΚΑΙΕΓΕΝΟΝΤΟϜΕΞΗΚΟΝΤΑΤΡΕΙΣΣΧΟΙΝΟΙΟΡΕΓΜΑΤΑΔΕΚΑΔΥΟΤΑΥΤΑΙΤΑΙΜΕΡΙΔ.
ΠΟΤΕΔΑΣΣΑΜΕΘΑΑΜΠΕΛΩΝΤΑΝΠΡΑΤΑΝΔΙΑΣΤΟΛΑΝΤΑΝΠΑΡΤΑΝͰΕΚΑΤΟΝΠΕ
ΔΟΝͰΟΚΤΩΣΧΟΙΝΩΣΟΡΕΓΜΑΤΑϜΕΙΚΑΤΙϜΕΞΠΟΔΑΣΔΥΟΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟͰΑΠΑΣΑΜΕΡΙΣ
ͰΕΒΔΕΜΗΚΟΝΤΑΔΥΟΣΧΟΙΝΟΙΟΡΕΓΜΑΤΑͰΟΚΤΩΠΟΔΕΣΔΥΟͰΑΥΤΑΕΜΙΣΘΩΘΗϜΕΞ\
ΚΑΤΙΩΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΔΥΩΝΜΕΔΙΜΝΩΝΧΟΟΣ ΤΡΙΤΑΜΕΡΙΣΜΑΚΟΣΑΠΟΤΩϜΕΙΚΑΤΙ
ΔΕΙΩΕΠΙΤΑΝΤΡΑΦΟΝΤΑΝΠΑΡΠΟΤΑΜΟΝΕΥΡΟΣΑΠΟΤΩΝΟΡΩΝΤΩΝΤΑΣΔΕΥΤΕΡΑΣ
ΜΕΡΙΔΟΣΕΠΙΤΩΣΟΡΩΣΚΑΙΕΓΕΝΟΝΤΟΨΙΛΑΣΜΕΝϜΕΞΗΚΟΝΤΑϜΕΞΣΧΟΙΝΟΙͰΗΜΙΣΧΟΙ
ΝΟΝΤΑΥΤΑΙΤΑΙΜΕΡΙΔΙΠοΤΕΔΑΣΣΑΜΕΘΑΑΜΠΕΛΩΝΤΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝΔΙΑΣΤοΛΑΝΑΦΕΚΑ
ΤΟΝΠΕΔΩͰΕΠΤΑΣΧΟΙΝΩΣΟΡΕΓΜΑΤΑΔΕΚΑͰΕΠΤΑΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟͰΑΠΑΣΑΜΕΡΙΣͰΕΒΔΕ
ΜΗΚοΝΤΑΤΕΤοΡΕΣΣΧοΙΝοΙοΡΕΓΜΑΤΑΔΥοͰΑΥΤΑΕΜΙΣΘΩΘΗϜΕΞΑΚΑΤΙΩΝΤΡΙΑΚοΝΤΑ
ΜΕΔΙΜΝΩΝΔΥΩΝΚΑΔΔΙΧΩΝΧΟΙΝΙΚΩΝΔΥΩΝ ΤΕΤΑΡΤΑΜΕΡΙΣΜΑΚοΣΑΠοΤΩϜΙ
ΚΑΤΙΔΕΙΩΕΠΙΤΑΝΤΡΑΦΟΝΤΑΝΠΑΡΠΟΤΑΜΟΝΕΥΡοΣΑΠΟΤΩΝΟΡΩΝΤΩΝΤΑΣΤΡΙ
ΤΑΣΜΕΡΙΔΟΣΕΠΙΤΩΣΟΡΩΣΚΑΙΕΠΙΤΟΝΑΝΤΟΜΟΝΤοΝΔΙΑΤΑΜΝοΝΤΑΤΩΣΧΩΡΩΣΤοΝ
ΕΤΑΜΟΜΕΣΕΚΤΩϜΙΚΑΤΙΔΕΙΩΕΣΠοΤΑΜΟΝΚΟΙΝΟΝΠΑΣΙΧΡΗΣΘΑΙΤΟΙΣΤΩΣͰΙΑΡΩΣΧΩ
ΡΩΣΜΕΜΙΣΘΩΜΕΝΟΙΣΚΑΙΕΓΕΝΟΝΤΟΨΙΛΑΣΜΕΝϜΕΞΗΚΟΝΤΑͰΟΚΤΩΣΧΟΙΝΟΙΟΡΕΓΜΑ
ΤΑΔΕΚΑΤΡΙΑΤΑΥΤΑΙΤΑΙΜΕΡΙΔΙΠοΤΕΔΑΣΣΑΜΕΘΑΑΜΠΕΛωΝΤΑΝΤΡΙΤΑΝΔΙΑΣΤοΛΑΝ
ΑΦΕΚΑΤοΜΠΕΔωΤΑΝΠοΤΙΚΛΑΙΓωΣΑΝΠοΤΤΑΝΠοΘοΔοΝΤΑΝͰοΚΤΑΠΕΔοΝΔΕΚΑΠΕΝΤΕ
ΣΧοΙΝΩΣοΡΕΓΜΑΤΑͰΕΠΤΑΕΓΕΝΕΤοͰΑΠΑΣΑΜΕΡΙΣͰοΓΔοΗΚοΝΤΑΤΡΕΙΣΣΧοΙΝοΙοΡΕΓΜΑ
ΤΑϜΕΙΚΑΤΙͰΑΥΤΑΕΜΙΣΘΩΘΗϜΕΞΑΚΑΤΙΩΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΜΕΔΙΜΝΩΝ ΑΠΟΔΕΤΩ
ΑΝΤΟΜΩΤΩΔΙΑΤΑΜΝΟΝΤΟΣΤΩΣΧΩΡΩΣΤΩΕΣΠΟΤΑΜΟΝΑΓΟΝΤΟΣΤΩϜΙ

ΚΑΤΙΠΕΔΩΕΜΕΤΡΙΩΜΕΞΜΑΚΟΞΜΕΝΕΠΙΤΑΝΗΗΡΑΚΛΕΙΑΝΕΥΡΟΞΔΕΑΠΟ
ΤΩΣΙΚΑΤΙΔΕΙΩΕΠΙΤΩΞΟΡΩΞ ΤΩΞΠΡΑΤΩΞΚΑΙΚΑΤΕΛΙΠΟΜΕΞ
ΠΟΘΟΔΟΝΕΚΤΩΣΕΙΚΑΤΙΔΕΙΩΠΟΤΙΤΑΝΟΙΚΙΑΝΣΕΙΚΑΤΙΠΕΔΟΝΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟ
ΗΑΜΕΡΙΞΗΑΥΤΑΨΙΛΑΞΣΕΞΗΚΟΝΤΑΔΥΟΞΧΟΙΝΟΙΤΑΥΤΑΙΤΑΙΜΕΡΙΔΙΠΟΤΕΔΑΞ
ΞΑΜΕΘΑΑΜΠΕΛΩΝΤΑΝΠΡΑΤΑΝΞΤΑΞΙΝΤΑΝΠΟΤΤΟΝΣΙΚΑΤΙΔΕΙΟΝΣΕΞΞΧΟΙ
Segm. III. ΝΩΞΗΗΜΙΞΧΟΙΝΟΝΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟΗΑΠΑΞΑΜΕΡΙΞΣΕΞΗΚΟΝΤΑΗΟΚΤΩΞΧΟΙΝΟΙΗΗΜΙ
ΞΧΟΙΝΟΝΗΑΥΤΑΕΜΙΞΘΩΘΗΗΟΚΤΑΚΑΤΙΩΝΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΣΕΞΜΕΔΙΜΝΩΝΚΑΔΔΙ
ΧΩΝΤΕΤΟΡΩΝ ΔΕΥΤΕΡΑΜΕΡΙΞΑΠΟΤΩΣΙΚΑΤΙΔΕΙΩΕΝΗΑΙΗΑΟΙΚΙΑΕΞΤΙ
ΑΠΟΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩΕΞΠΟΤΑΜΟΝΑΓΟΝΤΟΞΜΑΚΟΞΕΠΙΤΑΝΗΗΡΑΚΛΕΙΑΝΕΥ
ΡΟΞΑΠΟΤΩΝΟΡΩΝΕΠΙΤΩΞΟΡΩΞΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟΨΙΛΑΞΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΗΕΝΝΕΑ
ΞΧΟΙΝΟΙΗΗΜΙΞΧΟΙΝΟΝΤΑΥΤΑΙΤΑΙΜΕΡΙΔΙΠΟΤΕΔΑΞΞΑΜΕΘΑΑΜΠΕΛΩΝ
ΤΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝΞΤΑΞΙΝΑΠΟΣΙΚΑΤΙΔΕΙΩΣΕΞΞΧΟΙΝΩΞΗΗΜΙΞΧΟΙΝΟΝΚΑΙΕ
ΓΕΝΕΤΟΗΑΠΑΞΑΜΕΡΙΞΣΕΞΗΚΟΝΤΑΣΕΞΞΧΟΙΝΟΙΗΑΥΤΑΕΜΙΞΘΩΘΗΤΕΤΡΑ
ΚΑΤΙΩΝΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΗΟΚΤΩΜΕΔΙΜΝΩΝΚΑΔΔΙΧΩΝΔΕΚΑΤΕΤΟΡΩΝΔΥ
ΩΝΧΟΙΝΙΚΩΝ ΤΡΙΤΑΜΕΡΙΞΑΠΟΤΩΣΙΚΑΤΙΔΕΙΩΠΟΤΤΑΞΑΜΠΕΛΩΞΑΠΟΤΩ
ΑΝΤΟΜΩΤΩΕΞΠΟΤΑΜΟΝΑΓΟΝΤΟΞΜΑΚΟΞΕΠΙΤΑΝΗΗΡΑΚΛΕΙΑΝΕΥΡΟΞΑ
ΠΟΤΩΝΟΡΩΝΕΠΙΤΩΞΟΡΩΞΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟΨΙΛΑΞΣΕΞΗΚΟΝΤΑΤΡΙΞΞΧΟΙΝΟΙΗΗ
ΜΙΞΧΟΙΝΟΝΤΑΥΤΑΙΤΑΙΜΕΡΙΔΙΠΟΤΕΔΑΞΞΑΜΕΘΑΑΜΠΕΛΩΝΤΑΝΤΡΙΤΑΝ
ΞΤΑΞΙΝΑΠΟΣΙΚΑΤΙΔΕΙΩΣΕΞΞΧΟΙΝΩΞΗΗΜΙΞΧΟΙΝΟΝΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟΗΑΠΑΞΑΜΕ
ΡΙΞΗΕΒΔΕΜΗΚΟΝΤΑΞΧΟΙΝΟΙΗΑΥΤΑΕΜΙΞΘΩΘΗΤΡΙΑΚΑΤΙΩΝΣΕΞΜΕΔΙΜΝΩΝΚΑΔ
ΔΙΧΩΝΤΕΤΟΡΩΝ ΤΕΤΑΡΤΑΜΕΡΙΞΑΠΟΣΙΚΑΤΙΔΕΙΩΜΑΚΟΞΜΕΝΑΠΟΤΩΑΝΤΟΜΩ
ΤΩΕΞΠΟΤΑΜΟΝΑΓΟΝΤΟΞΠΟΤΙΤΑΝΠΟΘΟΔΟΝΤΑΝΠΑΡΤΑΞΑΜΠΕΛΩΞΑΓΩΞΑΝ
ΕΥΡΟΞΑΠΟΤΩΝΟΡΩΝΕΠΙΤΩΞΟΡΩΞΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟΨΙΛΑΞΤΕΤΡΩΚΟΝΤΑΗΟΚΤΩ
ΞΧΟΙΝΟΙΤΑΥΤΑΙΤΑΙΜΕΡΙΔΙΠΟΤΕΔΑΞΞΑΜΕΘΑΑΜΠΕΛΩΝΤΑΝΤΕΤΑΡΤΑΝΞΤΑ
ΞΙΝΑΠΟΣΙΚΑΤΙΔΕΙΩΣΕΞΞΧΟΙΝΩΞΗΗΜΙΞΧΟΙΝΟΝΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟΗΑΠΑΞΑΜΕΡΙΞΠΕΝ
ΤΗΚΟΝΤΑΤΕΤΟΡΕΞΞΧΟΙΝΟΙΗΗΜΙΞΧΟΙΝΟΝΗΑΥΤΑΕΜΙΞΘΩΘΗΔΙΑΚΑΤΙΩΝΤΡΙΑΚΟΝ
ΤΑΠΕΝΤΕΜΕΔΙΜΝΩΝΚΑΔΔΙΧΩΝΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΠΕΜΠΤΑΜΕΡΙΞΑΠΟΣΙΚΑΤΙ
ΔΕΙΩΜΑΚΟΞΑΠΟΤΩΑΝΤΟΜΩΤΩΕΞΠΟΤΑΜΟΝΑΓΟΝΤΟΞΠΟΤΙΤΑΝΠΟΘΟΔΟΝΤΑΝ
ΠΑΡΤΑΞΑΜΠΕΛΩΞΑΓΩΞΑΝΕΥΡΟΞΑΠΟΤΩΝΟΡΩΝΕΠΙΤΑΝΝΑΞΟΝΚΑΙΕΓΕ
ΝΕΤΟΨΙΛΑΞΣΕΞΗΚΟΝΤΑΤΕΤΟΡΕΞΞΧΟΙΝΟΙΤΑΥΤΑΙΤΑΙΜΕΡΙΔΙΠΟΤΕΔΑΞ
ΞΑΜΕΘΑΑΜΠΕΛΩΝΤΑΝΠΕΜΠΤΑΝΞΤΑΞΙΝΑΠΟΣΙΚΑΤΙΔΕΙΩΗΕΠΤΑΞΧΟΙ
ΝΩΞΟΡΕΓΜΑΤΑΔΕΚΑΗΕΠΤΑΠΟΔΑΞΔΥΟΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟΗΑΠΑΞΑΜΕΡΙΞΗΕΒΔΕ
ΜΗΚΟΝΤΑΜΙΑΞΧΟΙΝΟΙΟΡΕΓΜΑΤΑΗΕΠΤΑΠΟΔΕΞΔΥΟΗΑΥΤΑΕΜΙΞΘΩΘΗΠΕΝΤΑ
ΚΑΤΙΩΝΗΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΜΕΔΙΜΝΩΝΚΑΔΔΙΧΩΝΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΣΕΚΤΑΜΕΡΙΞ
ΤΟΕΓΓΩΝΟΝΤΟΠΑΡΤΑΞΑΜΠΕΛΩΞΤΟΠΟΤΙΚΛΑΙΓΟΝΠΟΤΤΑΝΗΗΡΑΚΛΕΙΑΝΚΑ.
ΠΟΤΤΟΝΠΟΤΑΜΟΝΚΑΙΕΓΕΝΕΤΟΨΙΛΑΞΤΡΙΑΚΟΝΤΑΞΧΟΙΝΟΙΤΑΥΤΑΙΜΕΡΙΔΙΠΟ
ΤΕΔΑ.ΞΑΜΕΘΑΑΜΠΕΛΩΝΗΟΚΤΩΞΧΟΙΝΩΞΗΗΜΙΞΧΟΙΝΟΝΤΑΞΕΧΟΜΕΝΑΞΤΩ
ΧΩΡΙ . . . . ΤΟΙΙΠΑΞΑΜΕΡΙΞΤΡΙΑΚΟΝΤΑΗΟΚΤΩΞΧΟΙΝΟΙΗΗΜΙΞΧΟΙΝΟ
\- - - - - - - - - ΙΟΞΜΕ - - - - -
\- - - - - - - - - - - - - - - -

Cetera desunt.

Tab. I.

Ἔφορος Ἀρίσταρχος [Ἡ]ρακλείδα, μὴς
Ἀπελλαῖος. ἁ [πόλις] καὶ τοὶ ὁρισταὶ
ϝε τρίπους Φιλώνυμος Ζωπυρίσκω,
πε καρύκειον Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω,
αι πέλτα Δάζιμος Πύῤῥω, κν θρῖναξ
Φιλώτας Ἱστιείω, με ἐπιστύλιον
Ἡρακλείδας Ζωπύρω Διονύσῳ.

Ἀνέγραψαν τοὶ ὁρισταὶ τοὶ αἱρεθέντες ἐπὶ τὼς χώρως τὼς ἱα[ρὼς] τὼς τῶ Διονύσω,
Φιλώνυμο]ς Ζωπυρίσκω, Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω, Δάζιμος Πύῤῥω, Φιλώτας Ἱστιείω,
Ἡ[ρα]κλείδας Ζωπύρω, καθὰ [ὥρι]ξαν καὶ ἐτέ[ρ]μ[αξ]αν καὶ [συνεμέτρησαν] καὶ ἐμέρι-
ξαν τῶ]ν Ἡρακλείων δια[γ]νόντων ἐν κατακλήτῳ ἀλίᾳ. [συν]εμετρή[σαμ]ες [δὲ ἀρξ]άμ[ε-
νοι] ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ὑπ[ὲρ Πανδοσίας ἄγοντος τῶ] διατάμνοντος τώς τε ἱαρὼς χώ-
ρ[ω]ς καὶ τὰν ϝιδίαν γᾶν ἐ[πὶ τὸν ἄντομον τὸν] ὁρίζοντα τώς τε τῶ Διονύσω [χώρως καὶ
τ]ὸν Κωνέας ὁ Δίωνος [ἐπαμώχη]. κατετάμομες δὲ μερίδας τέτορας,
τὰν μὲν πράταν μερίδα [ἀπὸ τῶ] ἀντόμω τῶ πὰρ τὰ Ἡρώδεια ἄγοντος
εὖρος ποτὶ τὰν τριακοντάπεδον τὰν διὰ τῶν ἱαρῶν χώρων ἄγωσαν,
μᾶκος δὲ ἄνωθα ἀ[πὸ τᾶν ἀπορο]ᾶν ἄχρι ἐς ποταμὸν τὸν Ἄκ[ι]ριν, καὶ

ἐγένοντο μετρι[ώμεναι ἐν ταύτ]ᾳ τᾷ μερείᾳ ἐῤῥηγείας μὲν διακατίαι μία σχοῖν[οι, σκίρω δὲ καὶ ἀῤῥή]κτω καὶ δρυμῶ ἑξακατίαι τετρώκοντα ἓ[ξ σχοῖνοι ἡμίσχοινον· τὰν δὲ δ]ευτέραν μερίδα εὖρος ἀπὸ τᾶς τριακονταπ[έδω ἐπὶ τὸν ἄντομον τὸν] πρᾶτον, μᾶκος δὲ ἀπὸ τᾶν ἀποροᾶν ἄχρι ἐς [ποταμόν, καὶ ἐγένοντο μετρι]ώμ[εναι] ἐν ταύτᾳ τᾷ [μ]ερείᾳ ἐῤῥηγείας μ[ὲ]ν [διακατίαι] ἑβδεμήκοντα τρῖς σχοῖνοι, σκίρω δὲ καὶ ἀῤῥήκτω καὶ δρυμῶ πεντακατίαι σχοῖνοι·

τὰν δὲ τρίταν μερίδα εὖρος ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ πράτω [τῶ] πὰρ τὰν τριακοντάπεδον ἄγον[τος ἐπὶ τὸν ἄν]τομον τὸν δεύτερον [ἀπὸ τᾶς τριακονταπέδω, μᾶκ[ος δὲ ἀπὸ τᾶν ἀπο]ροᾶν ἄχρι ἐς ποταμόν, καὶ ἐγένοντο μετριώμεναι [ἐν ταύτᾳ τᾷ] μερείᾳ ἐῤῥηγείας μ[ὲν τρι]ακατίαι δέκα δύο σχοῖνοι ἡμίσχοινον, σκίρω [δὲ] καὶ ἀῤῥήκτω καὶ δ[ρυ]μῶ πεντακατίαι τριάκοντα ἑπτὰ ἡμίσχοινον· τὰ[ν δὲ] τετάρταν μερίδ[α ε]ὖρος ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ δευτέρω ἀπὸ τᾶς τριακ[οντα]πέδω ἐπὶ [τὸν ἄντ]ομον τὸν ὁρίζοντα τάν τε ἱαρὰν κ[αὶ τ]ὰν ϝιδίαν γᾶν, μᾶκος δὲ ἀπὸ τ[ᾶν ἀπο]ροᾶν ἄχρι ἐς ποταμόν, καὶ ἐγέν[οντο] μετριώ[μεναι ἐν ταύτᾳ τᾷ μερείᾳ ἐ]ῤῥηγείας μὲν τριακα[τί]αι ὀκτὼ σχοῖνοι ἡμίσχοινον, σκίρω δ[ὲ καὶ ἀῤῥ]ήκτω καὶ δρυμῶ πεντακατίαι τετρώκοντα [μία] ἡμίσχοινον.

Κεφαλὰ πάσας ἐῤῥηγείας χίλιαι ἑνε[νήκο]ντ[α πέ]ντε [σχοῖνοι], σκίρω δὲ καὶ ἀῤῥήκτω καὶ δρυμῶ δισχίλιαι διακατίαι ϝίκατι πέντε [ἡμίσχοινον· τὰν δὲ νᾶσον τὰν ποτιγεγενημέναν ἐς τὰν ἄῤῥηκτον γᾶν [συνεμετρήσαμες. ἀπὸ ταύτας τᾶς γᾶς ἀπολώλη ἐῤῥηγείας μὲν τριακατίαι τρῖς σχοῖνοι ἡμίσχοινον, σκίρω δὲ καὶ ἀῤῥήκτω καὶ δρυμῶ τετρακ[ατ]ίαι τριάκοντα πέντε σχοῖνοι, ἐμ μὲν τᾷ πράτᾳ [μ]ερείᾳ τᾷ πὰρ τὰ Ἡρώδεια ἐῤῥηγείας μὲν ἑβδεμήκοντα ἓξ σχοῖνοι, σκίρω δὲ καὶ ἀῤῥήκτω καὶ δρυμῶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε σχοῖνοι· ἐν δὲ τᾷ τετάρτᾳ μερείᾳ τᾷ πὰρ τὰ Φιντία ἐῤῥηγείας μὲν διακατίαι ϝίκατι ἑπτὰ σχοῖνοι ἡμίσχοινον, σκίρω δὲ καὶ ἀῤῥήκτω καὶ δρυμῶ διακατίαι πεντήκοντα σχοῖνοι. Κεφαλὰ πάσας γᾶς ἃς κατε[σώ]σαμες τ[ῷ] Διονύσῳ ἑπτακατίαι τριάκοντα ὀ[κτὼ] σχοῖνοι ἡμίσχοινον· ταύτα[ν] τὰν γᾶν κατεσώ[σαμες ἐνδικαξάμ[ε]νοι δίκας τ[ρι]ακο[σ]ταίας τοῖς τὰν ἱαρ[ὰν] γὰν [ϝιδίαν ποιόντασσιν· αὐτα ἐμισθώθη [ὡς ἔχει] κατὰ βίω, [ἀφ' ὧ]ν [ἁμὲς κατεσώσαμες, τριακατίων μεδίμνων τὸ ϝέτος ἕκαστον·

Segm. I.

ἁ δὲ πᾶσα γᾶ ἁ τῶ Διονύσω τετρακατίων δέκα μεδίμνων, κάδδεχος, τὸ ϝέτος ἕκαστον· ἐστάσαμες δὲ καὶ ὅρως ἐπὶ μὲν τᾶς πλευριάδος ἄνω· ἕνα μὲν ἐπὶ τῶ ἀντόμω τῶ πὰρ Πανδοσίαν τῶ πὰρ τὰ Ἡρώδεια τῶ ὁρίζοντος τάν τε ἱαρὰν γᾶν καὶ τὰν ϝιδίαν, ἀνχωρίξαντες ἀπὸ τᾶν ἀποροᾶν ἐς τὰν ϝιδίαν γᾶν, ὡς μὴ καταλυμακωθὴς ἀδηλωθείη καθὼς τοὶ ἔμπροσθα ὅροι· ἄλλον δὲ ἐπὶ τῶ ἀντόμω τῶ πὰρ τὰ Φιντία ἄγοντος ἐστάσαμες πὰρ τὰν βυβλίαν καὶ τὰν διώρυγα ἀνχωρίξαντες ὡσαύτως ἐς τὰν ϝιδίαν γᾶν· ἄλλως δὲ ἀντόρως τούτοις ἐστάσαμες ἐπὶ τᾶς ἀμαξιτῶ τᾶς διὰ τῶ χαράδεος ἀγώσας τᾶς πὰρ τὸν δρυμόν, τὰς μὲν στάλας ἐς τὰν ἱαρὰν γᾶν, τὼς δὲ ἀντόρως ἐς τὰν ϝιδίαν γᾶν καταλιπόντες ϝικατίπεδον ἄντομον. ἐστάσαμες δὲ καὶ μεσσόρως δύο μὲν ἐπὶ τᾶς ὁδῶ τᾶς ἀγώσας ἔκ τε πόλιος καὶ ἐκ Πανδοσίας διὰ τῶν ἱαρῶν χώρων, δύο δὲ ἐν ταῖς ἀκροσκιρίαις· τούτως πάντας ἀν' εὐθυωρείαν ὁμολόγως ἀλλάλοις, τὼς μὲν ἐς τὸ ἱαρὸν πλάγος τῶ ἀντόμω ἐπιγεγραμμένως ἱαρὼς Διονύσω χώρων, τὼς δὲ ἐν τᾷ ϝιδίᾳ γᾷ ἐπιγεγραμμένως ἀντόρως· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶ ἀντόμω τῶ πὰρ τὰ Φιντία ἄγοντος ἐστάσαμες μεσσόρως, δύο μὲν ἐπὶ τᾶς ὁδῶ τᾶς ἐκ πόλιος καὶ ἐκ Πανδοσίας ἀγώσας διὰ τῶν ἱαρῶν χώρων, δύο δὲ ἐπὶ τᾶν ἀκροσκιριᾶν πὰρ τὰς τυρείας· τούτως πάντας ὁμολόγως ἀν' εὐθυωρείαν τοῖς ἐπὶ τᾶς ὁδῶ τᾶς διὰ τῶ χαράδεος ἀγώσας πὰρ τὸν δρυμόν, τὼς μὲν ἐς τὸ ἱαρὸν πλάγος ἐπιγεγραμμένως ἱαρὼς Διονύσω χώρων, τὼς δὲ ἐς τὰν ϝιδίαν γᾶν ἐπιγεγραμμένως ἀντόρως, ἀπέχοντας ἀπ' ἀλλάλων ὡς ἦμεν ϝικατίπεδον ἄντομον· ἐπὶ δὲ τᾶς τριακονταπέδω τᾶς διὰ τῶν ἱαρῶν χώρων ἀγώσας ἐπὶ μὲν τᾶς πλευριάδος ἄνω δύο ἀπέχοντας ἀπ' ἀλ-

λάλων τριάκοντα πόδας· ἄλλως δὲ ἀντόρως τούτοις ἐπάξαμες πὰρ τὰν ὁδὸν τὰν πὰρ τὸν δρυμὸν ἄγωσαν δύο ἀπέχοντας ἀπ᾿ ἀλλάλων τριάκοντα πόδας· ἐν δὲ μέσσῳ τῷ χώρῳ ἐπὶ τᾶς τριακονταπέδω τέτορας ἀπέχοντας ἀπ᾿ ἀλλάλων ᾇ μὲν τριάκοντα πόδας, ᾇ δὲ ϝίκατι· ἐπὶ δὲ τῶ ἀντόμω τῶ πὰρ τὰν τριακοντάπεδον δύο ἀπέχοντας ἀπ᾿ ἀλλάλων ϝίκατι πόδας, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶ δευτέρω ἀντόμω ἀπέχοντας ἀπ᾿ ἀλλάλων ϝίκατι πόδας, τούτως πάντας ἀνεπιγρόφως ὁρίζοντας τὰς μερείας τὰς ποτ᾿ ἀλλάλως τοῖς μεμισθωμένοις τὼς ἱαρὼς χώρως· τὼς δὲ πάντας χώρως τὼς τῶ Διονύσω τερμάζοντι τοί τε ἄντομοι ὅ τε πὰρ τὰ Ἡρώδεια ἄγων καὶ ὁ πὰρ τὰ Φιντία ἀπὸ τᾶν ἀπορωᾶν ἄνωθα ἄχρι ἐς ποταμὸν τὸν Ἄκιριν. ἀριθμὸς ὅρων τῶν ἐστάσαμες τῶν μὲν ἐπὶ τῶ ἀντόμω τῶ πὰρ τὰ Ἡρώδεια ἑπτὰ σὺν τῷ ἐπὶ τᾶς πλευριάδος, ἐπὶ δὲ τᾶς τριακονταπέδω ὀκτὼ σὺν τῷ τετρώρῳ, ἐπὶ δὲ τῶ ἀντόμω τῶ τε πὰρ τὰν τριακοντάπεδον καὶ τῶ ἐχομένω δύο ἐφ᾿ ἑκατέρω· ἐπὶ δὲ τῶ πὰρ τὰ Φιντία ἑπτὰ σὺν τῷ πὰρ τὰν βυβλίναν μασχάλαν καὶ πὰρ τὰν διώρυγα.

Συνθήκα Διονύσω χώρων.

Ἐπὶ ἐφόρω Ἀριστίωνος, μηνὸς Ἀπελλαίω, ἁ πόλις καὶ τοὶ πολιανόμοι α̅σ̅ βότρυς Τίμαρχος Νίκωνος, ϝ̅ε̅ ἄνθεμον Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίω, καὶ τοὶ ὁρισταὶ ϝ̅ε̅ τρίπους Φιλώνυμος Ζωπυρίσκω, π̅ε̅ καρύκειον Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω, α̅ι̅ πέλτα Δάζιμος Πύῤῥω, κ̅ν̅ θρῖναξ Φιλώτας Ἱστιείω, μ̅ε̅ ἐπιστύλιον Ἡρακλείδας Ζωπύρω, μισθῶντι τὼς ἱαρὼς χώρως τὼς τῶ Διονύσω ἔχοντας ὡς ἔχοντι κατὰ βίω καθὰ τοὶ Ἡρακλεῖοι διέγνον· τοὶ δὲ μισθωσάμενοι καρπευσόνται τὸν ἀεὶ χρόνον, ἇς κα πρωγγύως ποτάγωντι καὶ τὸ μίσθωμα ἀποδιδῶντι πὰρ ϝέτος ἀεὶ Πανάμω μηνὸς προτερείᾳ καἴκ᾿ ἔμπροσθα Segm. II. ἀποδίνωντι, ἀπαξόντι ἐς τὸν δαμόσιον ῥογὸν καὶ παρμετρησόντι τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἐπὶ τῶν ϝετέων τῷ δαμοσίῳ χοῒ μεστὼς τὼς χοῦς κριθᾶς κοθαρᾶς δοκίμας οἵας κα ἁ γᾶ φέρῃ· ποταξόντι δὲ πρωγγύως τοῖς πολιανόμοις τοῖς ἀεὶ ἐπὶ τῶν ϝετέων ἔντασσιν πὰρ πενταετηρίδα, ὥς κα ἐθέλοντες τοὶ πολιανόμοι δέκωνται, καὶ αἴ τινί κα ἄλλῳ παρδῶντι τὰν γᾶν ἅν κα αὐτοὶ μεμισθώσωνται ἢ ἀρτίσωντι ἢ ἀποδῶνται τὰν ἐπικαρπίαν, ἀν᾿ αὐτὰ τὰ παρέξονται πρωγγύως οἱ παρλαβόντες ἢ εἷς κ᾿ ἀρτίσῃ ἢ οἱ πριάμενοι τὰν ἐπικαρπίαν, ἀν᾿ ἃ καὶ ὁ ἐξ ἀρχᾶς μεμισθωμένος· ὅστις δέ κα μὴ ποτάγῃ πρωγγύως ἢ μὴ τὸ μίσθωμα ἀποδιδῷ κattὰ γεγραμμένα, τό τε μίσθωμα διπλεῖ ἀποτεισεῖ τὸ ἐπὶ τῶ ϝέτεος καὶ τὸ ἀμπώλημα τοῖς τε πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἀεὶ ἐπὶ τῶ ϝέτεος, ὅσσῳ κα μείονος ἀμμισθωθῇ πὰρ πέντε ϝέτη τὰ πρᾶτα, ὅ τί κα τελέθῃ ψαφισθὲν ἅμα πᾶν τῷ πράτῳ μισθώματι, καὶ τὰ ἐν τᾷ γᾷ πεφυτευμένα καὶ οἰκοδομημένα πάντα τᾶς πόλιος ἐσσόνται. ἐργαξόνται δὲ καττάδε· ὁ μὲν τὸν πρᾶτον χῶρον μισθωσάμενος τὸν πὰρ τὸν ἄντομον τὸν ὑπὲρ Πανδοσίας ἄγοντα τὸν πὰρ τὰ Ἡρώδ[ει]α ἄχρι τᾶς τριακονταπέδω ἀμπέλων μὲν φυτευτεῖ μὴ μεῖον ἢ δέκα σχοίνως, ἐλαιᾶν δὲ φυτὰ ἐμβαλεῖ ἐς τὰν σχοῖνον ἑκάσταν μὴ μεῖον ἢ τέτορα ἐς τὰν δυνατὰν γᾶν ἐλαίας ἔχεν· αἰ δέ κα μὴ φᾶντι τοὶ μεμισθωμένοι δυνατὰν ἦμεν ἐλαίας ἔχεν, τοὶ πολιανόμοι τοὶ ἀεὶ ἐπὶ τῶν ϝετέων ἔντες καὶ αἴ τινάς κα ἄλλως τοὶ πολιανόμοι ποθέλωνται ἀπὸ τῶ δάμω, ὀμόσαντες δοκιμαξόντι καὶ ἀναγγελίοντι ἐν ἁλίᾳ θασάμενοι τὰν γᾶν ποττὰν τῶν ἐπιχωρίων. ἐπιμελησόνται δὲ καὶ τῶν ὑπαρχόντων δενδρέων, αἰ δέ τινά κα γήρᾳ ἢ ἀνέμῳ ἐκπέτωντι, αὐτοὶ ἑξόντι· ταῦτα δὲ πάντα πεφυτευμένα παρέξόντι καὶ ἐνδεδιωκότα, ὅσσα ἐν τᾷ συνθήκᾳ γεγράψαται, ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ϝέτει ἀπὸ τῶ ποτεχεῖ ϝέτεος ἢ Ἀριστίων ἐφορεύει· αἰ δέ κα μὴ πεφυτεύκωντι καττὰ γεγραμμένα, κατεδίκασθεν πὰρ μὲν τὰν ἐλαίαν δέκα νόμως ἀργυρίω πὰρ τὸ φυτὸν ἕκαστον, πὰρ δὲ τὰς ἀμπέλως δύο μνᾶς ἀργυρίω πὰρ τὰν σχοῖνον ἑκάσταν. τὼς δὲ πολιανόμως τὼς ἐπὶ τῶ ϝέτεος ποθελομένως μετ᾿ αὐτὸς αὐτῶν ἀπὸ τῶ δάμω μὴ μεῖον ἢ δέκα ἄνδρας ἀμφίστασθαι ἥ κα πεφυτεύκωντι πάντα καττὰν συνθήκαν καὶ τὼς πεφυτευκότας ἀνγράψαι ἐς δόγμα· ἀνγράφεν δὲ ὅσσα κα πεφυτεύκωντι, ἀν᾿ αὐτὰ δὲ τὰ καὶ εἴ τινές κα μὴ πεφυτεύκωντι καττὰν συνθήκαν, ἀνγραψάντω καὶ ἐπελάσθω τὰ ἐπιζάμια τὰ γεγραμμένα ποττῷ ἄλλῳ μισθώματι· αἰ δέ τίς κα ἐπιβῇ ἢ νέμῃ ἢ φέρῃ τι τῶν ἐν τᾷ ἱαρᾷ γᾷ ἢ τῶν δενδρέων τι κόπτῃ ἢ θραύῃ ἢ πριῷ ἢ ἄλλο τι σίνηται, ὁ μεμισθωμένος ἐγδικαξῆται ὡς [ἀ]πολίστων, καὶ ὅ τί κα λάβῃ, αὐτὸς ἑξεῖ. τὰς δὲ τράφως τὰς διὰ τῶν χώρων ῥεώσας καὶ τὼς ῥόως οὐ κατασκαψόντι οὐδὲ διασκαψόντι τῷ ὕδατι οὐδὲ ἐφερξόντι τὸ ὕδωρ οὐδ᾿ ἀφερξόντι, ἀνκοθαρίοντι δὲ ὁσσάκις κα δέωνται τὰ πὰρ τὰ αὐτῶν χωρία ῥέοντα οὐδὲ τὰς ὁδὼς τὰς ἀποδεδειγμένας ἀρασόντι οὐδὲ συνερξόντι οὐδὲ κωλυσόντι πορεύεσθαι, ὅ τι δέ κα τούτων τι ποιῶντι πὰρ τὰν συνθήκαν, τοὶ πολιανόμοι τοὶ ἀὲς ἐπὶ τῶ ϝέτεος ἐπικαταβα[λί]οντι καὶ ζαμιωσόντι ἄχρι ὧ κα ἀφομοιώσωντι καττὰν συνθήκαν· οὐ κοψεῖ δὲ τῶν δενδρέων οὐδὲ θραυσεῖ οὐδὲ πριωσεῖ οὐδὲ ἧς οὐδὲ ἓν οὐδὲ ἄλλος τήνῳ οὐδὲ γαιῶνας θησεῖ πὰρ τὼς ὑπάρχοντας οὐδὲ σαρμευσεῖ αἰ μὴ ὅσσα κα ἐν αὐτᾷ τᾷ γᾷ, ᾇ μεμίσθωται, οἰκοδομῆται, οὐδὲ τοφιῶνας ἐν τᾷ ἱαρᾷ γᾷ ποιησεῖ,

οὐδὲ ἄλλον ἐασεῖ· αἰ δὲ μή, ὑπόλογος ἐσσῆται ὡς τὰν ἱαρὰν γᾶν ἀδικίων· οἰκοδομησῆται δὲ καὶ οἰκίαν ἐν τοῖς χώροις τούτοις, βοῶνα, μυχόν, ἀχύριον· τὸν μὲν βοῶνα τὸ μὲν μᾶκος ϝίκατι καὶ δυῶν ποδῶν, τὸ δὲ εὖρος ὀκτὼ καὶ δέκα ποδῶν, τὸν δὲ ἀχύριον μὴ μεῖον τὸ μὲν μᾶκος ὀκτὼ καὶ δέκα ποδῶν, τὸ δὲ εὖρος πέντε καὶ δέκα ποδῶν, τὸν δὲ μυχὸν πέντε καὶ δέκα ποδῶν παντᾷ. ταῦτα δὲ παρεξόντι οἰκοδομημένα καὶ στεγόμενα καὶ τεθυρωμένα ἐν τοῖς χρόνοις ἐν οἷς καὶ τὰ δένδρεα δεῖ πεφυτευκῆμεν· αἰ δὲ μή, κατεδίκασθεν πὰρ μὲν τὸν βοῶνα ἓξ μνᾶς ἀργυρίω, πὰρ δὲ τὸν ἀχύριον τέτορας μνᾶς ἀργυρίω, πὰρ δὲ τὸν μυχὸν τρῖς μνᾶς ἀργυρίω· τῶν δὲ ξύλων τῶν ἐν τοῖς δρυμοῖς οὐδὲ τῶν ἐν τοῖς σκίροις οὐ πωλησόντι οὐδὲ κοψόντι οὐδὲ ἐμπρησόντι οὐδὲ ἄλλον ἐασόντι· αἰ δὲ μή, ὑπόλογοι ἐσσόνται καττὰς ῥήτρας καὶ καττὰν συνθήκαν. ἐς δὲ τὰ ἐποίκια χρησόνται ξύλοις ἐς τὰν οἰκοδομὰν οἷς κα δήλωνται καὶ ἐς τὰς ἀμπέλως, τῶν δὲ ξηρῶν κοψόντι ὅσσα αὐτοῖς ποτ᾽ οἰκίαν ἐς χρείαν, τοῖς δὲ σκίροις καὶ τοῖς δρυμοῖς χρησόνται τοὶ μισθωσάμενοι ἂν τὰν αὐτῶ μερίδα ἕκαστος· ὅσσαι δέ κα τᾶν ἀμπέλων ἢ τῶν δενδρέων ἀπογηράσωντι, ἀποκαταστασόντι τοὶ καρπιζόμενοι ὡς ἦμεν τὸν ἴσον ἀριθμὸν ἀεί. οὐχ ὑπογραψόνται δὲ τὰς χώρως τούτως οἱ μισθωσάμενοι οὐδὲ τίμαμα οἰσόντι οὔτε τῶν χώρων οὔτε τᾶς ἐποικοδομᾶς, αἰ δὲ μή, ὑπόλογος ἐσσῆται καττὰς ῥήτρας. αἰ δέ τίς κα τῶν καρπιζομένων ἄτεκνος ἄφωνος ἀποθάνῃ, τᾶς πόλιος πᾶσαν τὰν ἐπικαρπίαν ἦμεν· αἰ δέ χ᾽ ὑπὸ πολέμω ἐγϝηληθίωντι ὥστε μὴ ἐξῆμεν τὼς μεμισθωμένως καρπεύεσθαι, ἀνέωσθαι τὰν μίσθωσιν, καθά κα τοὶ Ἡρακλεῖοι διαγνῶντι, καὶ μὴ ἦμεν ὑπολόγως μήτε αὐτὼς μήτε τὼς πρωγγύως τῶν ἐν τᾷ συνθήκᾳ γεγραμμένων· τὼς δὲ πρωγγύως τὼς ἀεὶ γενομένως πεπρωγγυευκῆμεν τῶν τε μισθωμάτων καὶ τῶν ἐπιζαμιωμάτων καὶ τῶν ἀμπωλημάτων καὶ τᾶν καταδικᾶν καὶ αὐτὼς καὶ τὰ χρήματα ἅ κα ἐπιμαρτυρήσωντι, καὶ μὴ ἦμεν μήτε ἄρνησιν μήτε παλινδικίαν μηδὲ κατ᾽ ἄλλον μηδὲ ἕνα τρόπον τᾷ πόλι πράγματα παρέχεν μηδὲ τοῖς ὑπὲρ τᾶς πόλιος πρατσόντασσι· αἰ δὲ μή, ἀτελὲς ἦμεν. Δεύτερος· ὁ δὲ τὸν δεύτερον [χῶρον] μισθωσάμενος καρπευσῆται ἀπὸ τᾶς τριακονταπέδω τᾶς διὰ τῶν τετρώρων ἀγώσας ἐπὶ τὸν ἄντομον τὸν πρᾶτον ὅσσος κ᾽ εἶ καὶ πραξεῖ πάντα καττὰν συνθήκαν, καὶ ὑπόλογος ἐσσῆται καὶ αὐτὸς καὶ τοὶ πρώγγυοι ὅ τί κα μὴ πράξῃ καττὰν συνθήκαν. Τρίτος· ὁ δὲ τὸν τρίτον χῶρον μισθωσάμενος καρπευσῆται ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ἀνώτερον τᾶς τριακονταπέδω ποττὸν ἄντομον τὸν δεύτερον ἀπὸ τᾶς τριακονταπέδω καὶ πραξεῖ πάντα καττὰν συνθήκαν, καὶ ὑπόλογος ἐσσῆται καὶ αὐτὸς καὶ τοὶ πρώγγυοι ὅ τί κα μὴ πράξῃ καττὰν συνθήκαν. Τέταρτος· ὁ δὲ τὸν τέταρτον χῶρον μισθωσάμενος πάρ τε τῶν πολιανόμων τῶν ἐπὶ Ἀριστίωνος ἐφόρω καὶ τῶν ὁριστᾶν καὶ πὰρ τῶν πολιανόμων τῶν ἐπὶ Ἀριστάρχω τῶ Ἡρακλείδα ἐφόρω ἃ ἄνθεμα Φιλωνύμω τῶ Φιλωνύμω, ἃ ἔμβολος Ἡρακλείδα τῶ Τιμοκράτιος, καρπευσῆται ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ τρίτω ἀπὸ τᾶς τριακονταπέδω ἐπὶ τὸν ἄντομον τὸν ὁρίζοντα τώς τε τῶ Διονύσω Segm. III. χώρως καὶ τὰ Φιντίας ὁ Κρατίνω παμωχεῖ· ὁ δὲ ἀνελόμενος ἐργαξῆται τὰ μὲν ἄλλα καττὰν συνθήκαν, καθὼς καὶ τὼς λοιπὼς γέγραπται, τὰς δὲ ἀμπέλως τὰς ὑπαρχώσας ἐργαξῆται ὡς βέλτιστα· ὅσσαι δέ κα τᾶν ἀμπέλων ἀπογηράσκωντι, ποτιφυτευσεῖ ὥστε ἀεὶ ὑπάρχεν τὸν ἴσον ἀριθμὸν τᾶν σχοίνων τὸν νῦν ὑπάρχοντα ϝίκατι τέτορας σχοίνως· αἰ δὲ μή, προκαδδεδικάσθω δύο μνᾶς ἀργυρίω πὰρ τὰν σχοῖνον ἑκάσταν· τὰς δὲ ἐλαίας καὶ τὰς συκίας καὶ τὰ ἄλλα δένδρεα τὰ ἥμερα τὰ ὑπάρχοντα πάντα ἐν τᾷ μερίδι ταυτᾳ περισκαψεῖ καὶ ποτισκαψεῖ καὶ περικοψεῖ τὰ δεόμενα, καὶ αἴ τινά κα γήρᾳ ἢ ἀνέμῳ ἐκπέτωντι, ἀποκαταστασεῖ μὴ μείω τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπαρχόντων, ποτιφυτευσεῖ δὲ καὶ ἐλαίας ἐν τᾷ ψιλᾷ ὁμολόγως ποίων τοῖς ὑπαρχόντασσι δενδρέοις καὶ τὸν ἀριθμὸν τὸν ἴσον, καθὼς καὶ ἐν τᾷ ἄλλᾳ συνθήκᾳ γέγραπται· ὅ τι δέ κα μὴ πράξῃ ὁ ἀνελόμενος καττὰν συνθήκαν ἢ μὴ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς γεγραμμένοις, ὑπόλογος ἐσσῆται τοῖς πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἐπὶ τῶ [ϝ]έτεος, καθὼς καὶ ἐν τᾷ ἄλλᾳ συνθήκᾳ γέγραπται. αἰ δέ κα τοὶ πολιανόμοι τοὶ ἀεὶ ἐπὶ τῶν ϝετέων ἔντες μὴ πράξωντι πάντα καττὰν συνθήκαν, αὐτοὶ ὑπόλογοι ἐσσόνται καττὰν συνθήκαν. Ἐπὶ τούτοις ἐμισθώσαντο τὰν μὲν πράταν μίσθωσιν ἀπὸ τῶν τῶ Ἡρώδα μ̅ε̅ κιβώτιον Βορμίων Φιλώτα πεντήκοντα ἑπτὰ μεδίμνων, κάδδιχος· πρώγγυος τῶ σώματος μ̅ε̅ κιβώτιον Ἀρκὰς Φιλώτα· τὰν δὲ δευτέραν μίσθωσιν ἁ ἔμβολος Δάμαρχος Φιλωνύμω τετρώκοντα μεδίμνων· πρώγγυος τῶ σώματος - - - Θεόδωρος Θεοδώρω· τὰν δὲ τρίταν μίσθωσιν ϝ̅ε̅ γυῖον Πεισίας Λεοντίσκω τριάκοντα πέντε μεδίμνων· πρώγγυος τῶ σώματος κ̅ν̅ σφαιρωτῆρες Ἀριστόδαμος - - - - · τὰν δὲ τετάρταν μίσθωσιν αλ λωτήριον Φίλιππος Φιλίππω διακατίων ἑβδεμήκοντα ὀκτὼ μεδίμνων· πρώγγυος τῶ σώματος π̅ε̅ καρύκειον Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω.

Γραμματεὺς ϝ̅ε̅ γυῖον Ἀριστόδαμος Συμμάχω. Γαμέτρας Χαιρέας Δάμωνος Νεαπολίτας.

Tab. II.

Ἔφορος Δάζιμος. ἁ πόλις καὶ τοὶ ὁρισταὶ ϝ̅ε̅ τρίπους Φιλώνυμος Ζωπυρίσκω; π̅ε̅ καρύκειον Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω, α̅ι̅ πέλτα Δάζιμος Πύρρω, Ἀθάνᾳ Πολιάδι.

Ἀνέγραψαν τοὶ ὁρισταὶ τοὶ αἱρεθέντες ἐπὶ τὼς χώρως τὼς ἱαρὼς τὼς τᾶς Ἀθάνας τὼς ἐν Κοίλᾳ Φιλώνυμος Ζωπυρίσκω, Ἀπολ-

λώνιος Ἡρακλήτω, Δάζιμος Πύῤῥω, καθὰ ὥριξαν καὶ συνεμέ-τρησαν καὶ ἐτέρμαξαν καὶ ἐμέριξαν τῶν Ἡρακλείων δια-γνόντων ἐν κατακλήτῳ ἁλίᾳ. συνεμετρήσαμες δὲ ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ἀπὸ Καινᾶν ἄγοντος ἐπὶ τὰν ὁδὸν τὰν τρι-ακοντάπεδον τὰν ἐπὶ θάλασσαν ἄγωσαν, καὶ ἐγένοντο ἀπὸ τῶ ἀντόμω ποτὶ τὰν Βουβῆτιν τὰν διὰ τῶν γυᾶν ἐκ πόλιος ῥέω-σαν ἑπτὰ γύαι, ἀπὸ δὲ τᾶς Βουβήτιος ἐπὶ τὰν τριακοντάπεδον τρεῖς καὶ δέκα γύαι, ἀπὸ δὲ τᾶς τριακονταπέδω ἐπὶ τὰν τριακον-τάπεδον τὰν διὰ τῶν τριημιγύων ἄγωσαν, καὶ ἐγένοντο ἐννέα τριημίγυα· διαβάντες δὲ τὰν τριακοντάπεδον ἐμέ-τρίωμες ποτὶ τὸν ϝικατίδειον καὶ ἀπεμετρήσαμες τὸ δέκα-τον τριημίγυον· τὰ δὲ τρίγυα οὐκ ἐξεποΐον, καθὼς τὸ ἀρχαῖον εὑρίσκομες γεγενημένα, ἀλλὰ πενθημίγυον μόνον κα-τελείπετο ἐκ τῶν δυῶν τριγύων· τὰν δὲ λοιπὰν γᾶν ϝιδίαν τινὲς ἐπεποίηντο· ταύταν ἀπεκατεστάσαμες τᾷ Ἀθάνᾳ καττὰ ἀρχαῖα. ἀπὸ δὲ τῶ ϝικατιδείω τὰν ἐς ποταμὸν τὸν Ἄκιριν γᾶν ποτιγενομέναν τὰν ἐν μέσσῳ τᾶς τε ἑκατομπέδω καὶ τᾶς Ἡρακλείας ὁδῶ, καὶ ταύταν πᾶσαν ϝιδίαν ἐπεποίηντό τινες· καὶ τοὶ μὲν ἐρίξαντες ἀπέσταν, τοῖς δὲ ἐδικαξάμεθα δίκας τριακοσταίας, καὶ ἀποκαταστάσαντες τᾷ θεῷ καττὰ ἀρχαῖα ταύ-ταν τὰν γᾶν κατεδασσάμεθα καὶ ὅρως ἐπάξαμες ἐφ᾽ ἑκάστας τᾶς μερίδος· καὶ ἐποιήσαμες πὰρ τὸ τριημίγυον τὸ δέκατον πρᾶτον τρι-γυον, ποτθέντες ποττὸ πενθημίγυον ἀφ᾽ ἇς κατεσώξαμες γᾶς ὥσ-τ᾽ ἦμεν ἔκπλεον εὖρος τρίγυον, μᾶκος ἀπὸ τᾶς ἑκατομπέδω ἄχρι ποτ-τὰν Ἡρακλε[ί]αν ὁδὸν ἂν τὼς ὅρως, καὶ ἐγένοντο σχοῖνοι ἑκατὸν τρι-
Segm. II.
άκοντα ὀκτώ, ὀρέγματα ὀκτώ, ψιλᾶς μὲν ἑκατὸν τριάκοντα τρῖς, ὀρέγματα ϝίκατι ϝέξ, ποῦς, ἀμπέλων δὲ τέτορες σχοῖνοι, ὀρέγματα δέκα ἕν, πόδες τρῖς. αὕτα ἁ γᾶ ἐμισθώθη τὰν πράταν πενταετηρίδα διακ[ατ]ίων ϝεξήκοντα ἐννέα μεδίμνων, χοός, δυῶν χοινίκων· ἀπὸ δὲ τούτω τῶ τριγύω ἐμετρήσαμες ποττὸ[ν] ϝικατίδειον δεύτερον τρίγυον εὖ-ρος ἂν τὼς ὅρως, μᾶκος ἀπὸ τᾶς ἑκατομπέδω ποτὶ τὰν Ἡρακλείαν ὁδόν, καὶ ἐγένοντο σχοῖνοι ἑκατὸν τριάκοντα ἐννέα, ψιλᾶς μὲν ἑ-κατὸν ϝίκατι τρῖς σχοῖνοι, ἀμπέλων δὲ δέκα ϝέξ σχοῖνοι. τοῦτο τὸ τρί-γυον ἐμισθώθη ϝεξακατίων ἐνενήκοντα πέντε μεδίμνων.

Διαβάντες δὲ τὸν ϝικατίδειον ἐποιήσαμες πράταν μερίδα πὰρ [ἑκα-τόνπεδον, ἐν ᾇ ἁ ἀμπελωργικά, καὶ ἐτάμομες κοινὰν πόθοδον ἐκ τῶ ϝικατιδείω ποττὰν οἰκίαν ϝικατίπεδον καὶ ἀπὸ τᾶς οἰκίας πὰρ τὰς ἀμ-πέλως ἄχρι ἐς ποταμὸν ὀκτάπεδον, καὶ ἐμετρίωμες ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω τ[ῶ] ποτ᾽ Ἄκιριν ἐπὶ τὰν διαστολὰν τὰν πλαγίαν τὰν ἀπὸ τᾶς ποθόδω τᾶς κοι-νᾶς ἀγώσας ἐς τὰν ἑκατόνπεδον, καὶ ἐγένοντο πεντήκοντα ἐννέα σχοῖ-νοι ἡμίσχοινον, ψιλᾶς μὲν πεντήκοντα μία, ὀρέγματα ἑπτά, ἀμπέλων δ[ὲ ὀκτὼ σχοῖνοι, ὀρέγματα ὀκτώ· αὕτα ἐμισθώθη τετρακατίων τεσσαρ[άκον-τα ϝέξ μεδίμνων, καδδίχων τεσσάρων. Δευτέρα μερίς, ἐν ᾇ ἁ οἰκί[α ἐ-στί, μᾶκος ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω ἐπὶ τὰν τράφον τὰν πὰρ ποταμόν, εὖρος ἀπὸ τῶν ὅ-ρων καὶ τᾶς ποθόδω τᾶς ὀκταπέδω τᾶς ἐς παταμὸν ἀγώσας ἐπὶ τὼς ὅρως, καὶ ἐγένοντο ϝεξήκοντα τρεῖς σχοῖνοι, ὀρέγματα δέκα δύο. ταύτᾳ τᾷ μερίδ[ι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν πράταν διαστολὰν τὰν πὰρ τὰν ἑκατόνπε-δον ὀκτὼ σχοίνως, ὀρέγματα ϝείκατι ϝέξ, πόδας δύο· καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ἑβδεμήκοντα δύο σχοῖνοι, ὀρέγματα ὀκτώ, πόδες δύο· αὕτα ἐμισθώθη ϝεξα-κατίων τριάκοντα δυῶν μεδίμνων, χοός. Τρίτα μερὶς μᾶκος ἀπὸ τῶ ϝεικατι-δείω ἐπὶ τὰν τράφον τὰν πὰρ ποταμόν, εὖρος ἀπὸ τῶν ὅρων τῶν τᾶς δευτέρας μερίδος ἐπὶ τὼς ὅρως, καὶ ἐγένοντο ψιλᾶς μὲν ϝεξήκοντα ϝέξ σχοῖνοι ἡμίσχοι-νον. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν δευτέραν διαστολὰν ἀφ᾽ ἑκα-τονπέδω ἑπτὰ σχοίνως, ὀρέγματα δέκα ἑπτά, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ἑβδε-μήκοντα τέτορες σχοῖνοι, ὀρέγματα δύο· αὕτα ἐμισθώθη ϝεξακατίων τριάκοντα μεδίμνων, δυῶν καδδίχων, χοινίκων δυῶν. Τετάρτα μερὶς μᾶκος ἀπὸ τῶ ϝι-κατιδείω ἐπὶ τὰν τράφον τὰν πὰρ ποταμόν, εὖρος ἀπὸ τῶν ὅρων τῶν τᾶς τρί-τας μερίδος ἐπὶ τὼς ὅρως καὶ ἐπὶ τὸν ἄντομον τὸν διατάμνοντα τὼς χώρως, τὸν ἐτάμομες ἐκ τῶ ϝικατιδείω ἐς ποταμὸν κοινὸν πᾶσι χρῆσθαι τοῖς τὼς ἱαρὼς χώ-ρως μεμισθωμένοις, καὶ ἐγένοντο ψιλᾶς μὲν ϝεξήκοντα ὀκτὼ σχοῖνοι, ὀρέγμα-

τα δέκα τρία. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν τρίταν διαστολὰν ἀφ᾽ ἑκατομπέδω τὰν ποτικλαΐγωσαν ποττὰν πόθοδον τὰν ὀκτάπεδον δέκα πέντε σχοίνως, ὀρέγματα ἑπτά. ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ὀγδοήκοντα τρεῖς σχοῖνοι, ὀρέγματα ϝείκατι. αὕτα ἐμισθώθη ϝεξακατίων τριάκοντα μεδίμνων. ἀπὸ δὲ τῶ ἀντόμω τῶ διατάμνοντος τὼς χώρως τῶ ἐς ποταμὸν ἄγοντος τῶ ϝικατιπέδω ἐμετρίωμες μᾶκος μὲν ἐπὶ τὰν Ἡρακλείαν, εὗρος δὲ ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω ἐπὶ τὼς ὅρως τὼς πράτως καὶ κατελίπομες πόθοδον ἐκ τῶ ϝεικατιδείω ποτὶ τὰν οἰκίαν ϝεικατίπεδον, καὶ ἐγένετο ἁ μερὶς αὕτα ψιλᾶς ϝεξήκοντα δύο σχοῖνοι. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν πράταν στάσιν τὰν ποττὸν ϝικατίδειον ϝὲξ σχοί-
Segm. III. νως ἡμίσχοινον, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ϝεξήκοντα ὀκτὼ σχοῖνοι ἡμίσχοινον. αὕτα ἐμισθώθη ὀκτακατίων πεντήκοντα ϝὲξ μεδίμνων, καδδίχων τετόρων.

Δευτέρα μερὶς ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω, ἐν ᾇ ἁ οἰκία ἐστί, ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ἐς ποταμὸν ἄγοντος μᾶκος ἐπὶ τὰν Ἡρακλείαν, εὗρος ἀπὸ τῶν ὅρων ἐπὶ τὼς ὅρως, καὶ ἐγένετο ψιλᾶς πεντήκοντα ἐννέα σχοῖνοι ἡμίσχοινον. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν δευτέραν στάσιν ἀπὸ ϝικατιδείω ϝὲξ σχοίνως ἡμίσχοινον, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ϝεξήκοντα ϝὲξ σχοῖνοι. αὕτα ἐμισθώθη τετρακατίων πεντήκοντα ὀκτὼ μεδίμνων, καδδίχων δέκα τετόρων, δυῶν χοινίκων.

Τρίτα μερὶς ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω ποττὰς ἀμπέλως ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ἐς ποταμὸν ἄγοντος μᾶκος ἐπὶ τὰν Ἡρακλείαν, εὗρος ἀπὸ τῶν ὅρων ἐπὶ τὼς ὅρως, καὶ ἐγένετο ψιλᾶς ϝεξήκοντα τρῖς σχοῖνοι ἡμίσχοινον. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν τρίταν στάσιν ἀπὸ ϝικατιδείω ϝὲξ σχοίνως ἡμίσχοινον, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ἑβδεμήκοντα σχοῖνοι. αὕτα ἐμισθώθη τριακατίων ϝὲξ μεδίμνων, καδδίχων τετόρων.

Τετάρτα μερὶς ἀπὸ ϝικατιδείω μᾶκος μὲν ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ἐς ποταμὸν ἄγοντος ποτὶ τὰν πόθοδον τὰν πὰρ τὰς ἀμπέλως ἄγωσαν, εὗρος ἀπὸ τῶν ὅρων ἐπὶ τὼς ὅρως, καὶ ἐγένετο ψιλᾶς τετρώκοντα ὀκτὼ σχοῖνοι. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν τετάρταν στάσιν ἀπὸ ϝικατιδείω ϝὲξ σχοίνως ἡμίσχοινον, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς πεντήκοντα τέτορες σχοῖνοι ἡμίσχοινον· αὕτα ἐμισθώθη διακατίων τριάκοντα πέντε μεδίμνων, καδδίχων δέκα πέντε.

Πέμπτα μερὶς ἀπὸ ϝικατιδείω μᾶκος ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ἐς ποταμὸν ἄγοντος ποτὶ τὰν πόθοδον τὰν πὰρ τὰς ἀμπέλως ἄγωσαν, εὗρος ἀπὸ τῶν ὅρων ἐπὶ τὰν νᾶσον, καὶ ἐγένετο ψιλᾶς ϝεξήκοντα τέτορες σχοῖνοι. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν πέμπταν στάσιν ἀπὸ ϝικατιδείω ἑπτὰ σχοίνως, ὀρέγματα δέκα ἑπτά, πόδας δύο, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ἑβδεμήκοντα μία σχοῖνοι, ὀρέγματα ἑπτά, πόδες δύο. αὕτα ἐμισθώθη πεντακατίων ὀγδοήκοντα μεδίμνων, καδδίχων δέκα πέντε.

Ϝέκτα μερὶς τὸ ἔγγωνον τὸ πὰρ τὰς ἀμπέλως τὸ ποτικλαΐγον ποττὰν Ἡρακλείαν κα[ὶ] ποττὸν ποταμόν, καὶ ἐγένετο ψιλᾶς τριάκοντα σχοῖνοι. ταύτᾳ [τᾷ] μερίδι ποτεδα[σ]σάμεθα ἀμπέλων ὀκτὼ σχοίνως ἡμίσχοινον τὰς ἐχομένας τῶ χωρί[ω τούτω· καὶ ἐγένε]το [ἁ] πᾶσα μερὶς τριάκοντα ὀκτὼ σχοῖνοι ἡμίσχοινο[ν. αὕτα ἐμισθώθη] - - - - - ἑνὸς με[δίμνων - - - -

Fuit olim in agro Heracleensi urbs Siris ad fluvium cognominem sita, unde tota regio Siritis vocabatur, quo nomine apud Strabonem etiam urbs audit. De rebus Siritarum quum pauca tantum memoriae prodita sint, multi disseruerunt, ut Salmasius ad Solin. p. 57 sq. Cluver. Ital. ant. p. 1273. Vinding in Gronovii Thes. ant. Graec. XI. p. 398 sq. Mazoch. ad tab. Heracl. p. 64 sq. Heyne Opusc. II. p. 234 sq. Raoul-Rochette Hist. col. Gr. II. p. 325 sq. Millin Magaz. encycl. T. II. p. 330 sq. Niebuhr Hist. Rom. I. p. 59. 196. Lorentzius de rebus vet. Tarentin. p. 9 sq. Duc de Luynes Monnaies incuses de la Grande Grèce in libro: Nouvelles annales publiées par la section franç. de l'Instit. archéol. T. I. 1836. p. 392 sqq. Urbem Sirin olim Chones inhabitarunt, quos Lycophron pro Ionibus videtur accepisse; ex quo Tzetzes Siritidem antiquissimo tempore vel ante bellum Troianum ab Ionibus habitatam esse perhibuit (conf. Lorentz. l. c. p. 10.). Fabulabantur praeterea Troianos aliquando Sirin tenuisse, argumento utentes, quod ibi Minervae Poliadis Iliacae simulacrum esset dedicatum (Strab. VI, 264. Athen. XII, 523. C. Steph. Byz. v. Σῖρις. Niebuhr l. c. p. 187. 192.); ac sane Ἀθηνᾶ Πολιάς etiam posthac Heracleae colebatur (vide Tab. II.). Fabula de Troianorum in Italiam adventu quomodo accipienda sit, docet Niebuhr Hist. Rom. I. p. 196 sqq. cui veteres Siritidis incolae Pelasgi sunt. At Iones Lydorum imperium fugientes in Siritidem delatos esse auctores locupletes narrant, Aristoteles, Timaeus

(Athen. XII, 523. C.), Strabo (VI, 264.). Quam Ionum migrationem circiter Olymp. 25. vel primo urbis Romae saeculo factam esse probabiliter statuit Niebuhr (l. c. p. 59. conf. Lorentz. l. c. p. 11.). Hinc Athenienses Sirin suam esse gloriabantur (Herodot. VIII, 62. Plutarch. Them. 11.). Ferunt, quum Iones urbe Siride capta supplices ab aris avellerent, Minervae Iliacae simulacrum clausis palpebris oculos solo defixisse (cf. Lorentz. l. c. p. 12.), tumque urbem Πολίειον esse denominatum (Strab. l. c.); quod nomen ab aliis aliter explicatum (Salmas. ad Solin. II, 5.) Tzetzes a Troianis repetebat. Sed praeter Iones seriore tempore etiam Rhodii delati ad littora Italiae inferioris videntur, quippe quibus a nonnullis laus Siridis conditae tribuatur (Lorentz. l. c. p. 12 sq.). Similiter Samios ex Hegesandri commentariis Athenaeus (XII, 656. C.) refert Sybarin navigasse, quumque terram Siritidem occupaturi essent, perdicum evolantium strepitu perterrefactos navibus repetitis discessisse. Iam civitas Siritis celebrata vel ab Archilocho (Athen. XII, 523.) inprimis inter Olymp. 30 - 50. floruisse putanda est (vide Niebuhr l. c. p. 164.). In hoc enim spatium temporis quum alia referenda sunt, quae a scriptoribus narrantur, ut de Siritarum luxuria (Athen. l. c.), ut de Damaso Sirita Agaristae Clisthenis tyranni filiae proco (Herod. VI, 127. conf. Müller. Dor. I. p. 163.), tum foedus a Siritis cum Buxentinis initum (vide numm. ap. Micali Ital. tab. LX. 2. Eckhel. D. N. I. p. 151. Millin Magas. encycl. II. 1814. p. 326 sq. conf. Avellinus Opusc. II. p. 96 sqq. Duc de Luynes l. c. p. 395.). Nam haud scio an non probabile sit Heracleenses pristinum nomen in nummis retinuisse, quemadmodum Thuriis factum videtur (Eckhel. D. N. I. p. 162.). Sed mox attrita Siritarum civitas a Metapontinis circa Olymp. 55. (Iustin. XX, 2. 3. conf. Lorentz. l. c. p. 14.) posteaquam agro incolis parum frequente materia rixarum inter Achaeos et Tarentinos ortarum exstitit (conf. Heyne l. c. p. 239.), tandem pax ita composita est, ut aequo iure Siritis utrinque coleretur, Tarentinorum autem censeretur colonia (Liv. VIII, 24.). Itaque Tarentini Olymp. 84, 4. conscriptis Siritis suisque et Thuriorum colonis urbem novam condiderunt (Diod. Sic. XII, 36.) ad vicinum flumen Acirin, paulo reductam a mari, cui urbi deinceps oppidum Siris navale fuit (Strab. l. c.). Nova urbs Heraclea dicta, sumpto nomine ab heroe patrio Tarentinorum, quos constat a Lacedaemoniis originem duxisse; unde in nummis Heracleensium, ut Tarentinorum, Hercules repraesentatur (Eckhel. D. N. I. p. 148.). Tertium hoc nomen Siridis putatur; quam in rem locus extat ap. auctor. Mirab. auscult. 114. quem Heyneus l. c. p. 237. emendatiorem exhibuit. Fragmentum, ante quod lacuna indicanda, hoc est: *λέγεται δὲ μετὰ τὸ παραλαβεῖν τοὺς Ταραντίνους Ἡράκλειαν τὸν τόπον καλεῖσθαι, ὃν νῦν κατοικοῦσιν, ἐν δὲ τοῖς ἄνω χρόνοις τῶν Ἰώνων κατεχόντων* Πολίειον (vulg. Πλεῖον), *ἔτι δὲ ἐκείνων ἔμπροσθεν ὑπὸ τῶν πρῶτον κατεχόντων* (i. e. *τῶν Χώνων*) Σῖριν (vulg. Σίγειον) *ὠνομάσθαι*. Perverse Schol. Lycophr. 978. *πρῶτα μὲν ἐκαλεῖτο Πολίειον, εἶτα* Ἡράκλειον, *εἶτα* Σῖρις. Perversius etiam Mazochium p. 74 sq. de nominibus Heracleae disputasse monuit Lorentzius l. c. p. 11. Nomen Ἡράκλειον habet etiam Scylax XIV. p. 170. Klaus. Sed trita forma Ἡράκλεια est. Incolae (Ἡρακλεῶται) in tabulis nostris atque etiam in nummis Ἡρακλεῖοι audiunt (cf. Eckhel. D. N. I. p. 153.). Falsaque docet Letronnius Annal. Instit. archaeol. T. XVII. p. 275. Itaque alius situs Heracleae ac Siridis fuit, ut parum accurate dixerit Plinius H. N. III, 15. *est inter Sirin et Acirin Heraclia aliquando Siris vocitata.* Nec minus negligenter Livius (I, 18.), qui Servii Tullii temporibus Heracleam tribuit, quum memorare Sirin debuisset. Sed ut consistamus in sorte Heracleae, floruisse urbem novam a Tarentinis institutam per multos annos inde colligi potest, quod belli a Tarentinis contra Messapios suscepti causa exstitit (Strab. VI, 281.) et sedes fuit conventus civitatium Magnae Graeciae (Strab. VI, 280.). Quodsi fides habenda est Parthenio Erot. c. 7. ex Phania Eresio referenti, Heraclea aliquando etiam tyrannum habuit. Praevaluisse autem Tarentinorum auctoritas videtur, donec Alexander Molossus ab iis arcessitus ad debellandos Bruttios advenit (Liv. VIII, 24. conf. Iustin. XII, 2.). Hic enim dominaturus potius quam auxiliaturus postquam Bruttios Lucanosque feliciter devicit, lacessitus a Tarentinis, res Graecorum ordinare, conventum civitatium Heracleae haberi solitum in agros Thuriorum transferre, urbes capere quum alias, tum Heracleam (Liv. l. c. Strab. VI, 280.). Mox tamen quum initio Olymp. 112. cum Metapontinis, Pediculis, Romanis amicitiam fecisset (Liv. VIII, 17.), bello a Bruttiis Lucanisque repetito ad Pandosiam urbem interfectus est (Iustin. XVII, 3. Liv. VIII, 24. conf. Strab. VI, 280. Pausan. I, 11, 3. Plin. H. N. III, 15. Plut. de fort. Rom. p. 326. (VII. p. 291. R.). Iam Alexander Molossus in Italiam profectus dicitur post inchoatam ab Alexandro M. expeditionem (Gell. XVII, 21.). Cum hac notitia facile conciliatur, quod Alexandri Molossi bellum Italicum ab Antipatro nuntiatum fertur Alexandro M. qui litteras acceperit post mortem Darii (Iustin. XII, 1.). Darius autem non ante Olymp. 112, 3. diem supremum obiit (Diod. XVII, 73.). Accedit quod, quo tempore Alexander Molossus in Italia interiit, Agidem Spartanorum regem contra Antipatrum belligerasse Iustinus narrat; quod bellum incidit in Olymp. 112, 3. (Diod. XVII, 63.). Hinc patet dubiam Livii (VIII, 3.) memoriam esse significantis Alexandrum Molossum in Italiam appulisse a. u. c. 414. i. e. initio Olymp. 110. periisse a. u. c. 428. i. e. Olymp. 113, 3. Recteque Lorentzius (l. c. p. 25.), qui belli ab Alexandro Molosso gesti initium sub finem Olymp. 111. ponit et regem suspicatur fere Olymp. 112, 2. obiisse, ut per triennium in Italia commoratus videatur. Quae si ita sunt, Heraclea circiter Olymp. 112, $\frac{1}{2}$. ab Alexandro Molosso capta esse existimanda erit. Post haec tempora sui iuris factam esse Heracleam nummi a civitate Heracleensium cusi testantur. Postea autem in bello a Romanis contra Tarentinos gesto post Pyrrhi

in Siciliam discessum Olymp. 125, 3. a. u. c. 476. a. Chr. 278. Heraclea a C. Fabricio foedere adstricta dicitur, quod prope singulare et aequissimum foedus vocat Cicero pro Balbo c. 22. Fuit igitur inter foederatas civitates, quae sui iuris essent, ut tamen ex foedere auxilia atque alia, de quibus convenisset, tenerentur mittere. Fundum factum esse populum Heracleensium, quum lege Iulia civitas data esset sociis (a. u. c. 664. a. Chr. 90.), Mazochius docta disputatione contendebat. Quam in rem satis est delegasse ad ea, quae contra disputavit Heyneus Opusc. II. p. 245. 246. not. Ceterum hodie neque Heracleae, quam sitam fuisse, ubi hodie Polychorum vulgo dicitur, Mazochius monuit (p. 110.), nec Siridis rudera supersunt (Bullett. dell' Instit. arch. Rom. 1830. p. 19.).

Sed ut ad tabulas nostras veniamus, magistratus eponymus Heracleensium ephorus est, ut in civitate a Tarentinis Lacedaemoniorum colonis condita. Neque opus est ut de numero quaeramus ephororum, quum satis constet, etiam Lacedaemone unum eorum fuisse ἐπώνυμον (cf. Thucyd. V, 19 cet.). Secundus magistratus polianomi sunt, bini quotannis; quem magistratum etiam Syracusis fuisse Auctor epist. Plat. XIII. significavit his verbis: ὅς τότε, ὅθ' ἡμεῖς ἀπεπλέομεν, ἐπολιανόμει: eodemque nomine praefectos ab Iulio Caesare urbi relictos ap. Dion. Cass. XLIV. audire monuit Mazochius. Tertius magistratus γραμματεὺς est (Tab. I. vs. 187.). Accedunt σιταγέρται et ipsi annui (vs. 102. 110. cf. n. 5640.). Decreta sanciuntur a populo Heracleensium ἐν κατακλήτῳ ἀλίᾳ (Tab. I. vs. 11. Tab. II. vs. 10. cf. Tab. I. vs. 99.) quae vox ἀλία nunc spiritu aspero caret, ut animadvertit Mazochius; id quod neglexit Ahrensius l. c. p. 137. Itaque aetate ea, qua haec monumenta exarata sunt, Heracleam civitatem fuisse liberam suique iuris sponte patet. Hic rerum status existimanti ex iis, quae paulo ante monuimus, incidit inter Olymp. 112, 2. et Olymp. 125, 3. exeunte quarto a. Chr. saeculo. Et Mazochio quidem tabulae positae videntur paulo post bellum, quo Alexander Molossus illas regiones concusserat, Heracleensibus tum libertatem plenam adeptis utpote ereptis ex manibus Tarentinorum. Quae coniectura eiusmodi est, ut neque impugnari argumentis satis idoneis nec defendi queat. Cautiusque de tempore, quo sui iuris facta civitas est, iudicavit Heyneus l. c. p. 241. monens leve esse Mazochii argumentum per Alexandrum Molossum Heracleam libertatis compotem factam esse asserentis. Illud autem facile largimur, si quis in ipso argumento tabularum vestigia renascentis libertatis deprehendere sibi videatur. Agitur enim in utraque de restituendis finibus agrorum sacrorum; cui curae bello sopito recuperataque libertate Heracleenses operam dedisse probabile est. Quod autem Mazochius monet statim ab asserta libertate nihil populo et magistratibus praevertendum ei curae fuisse, ut de civitatis quam optimo statu quam primum restituendo cogitarent, atque consentaneum esse initium cepisse ab instaurandis religionibus, hoc ita verum est, ut tamen nihil sit, cur id factum esse statim post bellum ab Alexandro Molosso gestum putemus. Immo vero qui diis agros restituerunt, eos probabile est non tum primum libertatem adeptos, sed aliquamdiu libera re publica usos esse. Dialectus tabularum Doris est severior diligenter servatis spiritu aspero Ⱶ et digammate quod vocatur Ϝ, de qua dialecto pluribus dicendi otium fecit H. L. Ahrensii liber de dialecto Dorica Gotting. 1843. 8. Tabulam I. anteriorem esse, tabulam II. posteriorem inde colligit Mazochius, quod quum in priore Doris constantior sit, in altera formae recentiores et orthographia Attica irrepserunt, ut ϝείκατι (p. ϝίκατι), τρεῖς (p. τρῖς), τέσσαρες (p. τέτορες), τεσσαράκοντα (p. τετρώκοντα), διακόσιοι (p. διακάτιοι). Quamquam etiam in Tab. I. fragmento Britannico vss. 40. 41. legitur τετρακόσιαι p. τετρακάτιαι, quod haud scio an Maittairii errori tribuendum sit. Eidem Ahrensius l. c. p. 160. tribuit formas χίλιαι, δισχίλιαι p. χήλιαι, δισχήλιαι vss. 36. 37. Sed paucorum tamen annorum inter utriusque tabulae confectionem intervallum intercedere et manifestum est ob finitorum nomina, quae eadem sunt in utraque tabula, et vidit Mazochius.

Tabula I. ex fragmento Britannico (vss. 1-48.) et tribus segmentis tabulae Neapolitanae composita argumento bipartito tota ad agros Bacchi pertinet, cuius cultus Heracleensis etiam nummis superstitibus confirmatur. Fragmentum Britannicum hinc inde mutilum maximam partem restitutum est a primo editore, a quo discessimus vs. 10. (ubi nos dedimus ὥριξαν et cum Mazochio ἐτέρμαξαν ex Tab. II. vss. 8. 9.) et vs. 27. ubi nos in lacuna inseruimus δέ. Prior pars post formulam dedicatoriam (vss. 1-7.) continet descriptionem agrorum a finitoribus publica auctoritate confectam (vss. 8-93.). Altera pars pactum de locatis Bacchi agris sistit (vss. 94-187.). Negotia inter duos annos partita sunt. Priore anno, quo Aristarchus Heraclidae f. ephorus, Philonymus Philonymi f. et Heraclidas Timocratis f. polianomi fuerunt (vss. 1. 165. 166.), dimensio, limitatio, terminatio, quadripartita divisio agrorum instituta est. Eodemque anno statim partem potiorem conductori locaverunt polianomi (vss. 165. 166.). Altero anno, quo Aristio ephorus, Timarchus Niconis f. et Apollonius Apollonii f. polianomi fuerunt, locatio perfecta litteris consignata exhibetur. Uterque titulus positus est eodem mense, Apellaeo. Finitores (ὁρισταὶ) numero quinque (vss. 3-7. et 96-98.) munere funguntur suo, praesidente geometra (vs. 187. de forma γαμέτρας vide Ahrensium l. c. p. 199.). Eorum est ὁρίζειν (finire), quod nunc sine spirito aspero scribitur ὀρίζειν, ut ὅρος, ὁριστής (conf. Ahrens. l. c. p. 36 sq.), τερμάζειν (delimitare), συμμετρεῖν (metiri, mensuram agere), μερίζειν s. κατατέμνειν μερίδας (dividere) vs. 10. (conf. Tab. II. vss. 8. 9.) Agri Bacchi sunt aut terra culta et aratro subacta ἐρρηγεῖα, i. e. ἐρρηγυῖα (vide Ahrens. l. c. p. 331.), aut non arata, quae quidem rursus aut σκῖρος est aut ἄρρηκτος aut δρυμός, de quibus copiose exposuit Mazochius p. 159.

232. Ἄῤῥηκτος γῆ, opposita γῇ ἐῤῥηγείᾳ, est terra quae frangi non potest διὰ τὸ πετρῶδες; σκῖρος autem terra est ut plurimum arboribus et fruticetis conspersa, docente Hesychio: σκεῖρα — χωρία ὕλην ἔχοντα εὐθετοῦσαν εἰς φρύγανα; qualem saltum silvestrem vocavit Mazochius allatis glossis vetustis, ex quibus saltus est ὑλώδης τόπος, et Festo: „saltum Aelius Gallus — ita definit: saltus est, ubi silvae et pastiones sunt, quorum causa casae quoque — si qua particula in eo saltu pastorum aut custodum causa aratur, ea res non peremit nomen saltui"; denique Varrone de l. Lat. V, 4. „quos agros non colebant propter silvas aut id genus, ubi pecus possit pasci et possidebant, ab usu suo saltus nominarunt"; et de re rustica II, 3. „quod potius silvestribus saltibus delectantur; studiose enim de agrestibus fruticibus pascuntur". Et sane vs. 144. docet ligna non solum ex silvis, sed etiam ex σκίροις peti potuisse. Tales saltus sicubi locis editioribus siti sunt, ἀκροσκιρίαι vocari videntur (vss. 65. 71.), quas ab ἀκρωρείᾳ Pandosiae ad radicem collis pertinuisse suspicatur Mazochius p. 188. 234. Postremo a σκίροις ita differunt δρυμοί, ut hi non nisi silvae sint condensae. In definitione locorum omnia fere nos lateant necesse est quippe notitia accurata destitutos. Ad orientem terminus agrorum Bacchi Aciris fuisse videtur: vss. 86-88. τὼς δὲ πάντας χώρως τὼς τῶ Διονύσω τερμάζοντι τοί τε ἄντομοι ὅ τε πὰρ τὰ Ἡρώδεια ἄγων καὶ ὁ πὰρ τὰ Φιντία ἀπὸ τᾶν ἀπορoᾶν ἄνωθα ἄχρι ἐς ποταμὸν τὸν Ἄκιριν. Conf. vss. 15-17. 88. Tab. II. vs. 23. Fluvius hic vocatur etiam simpliciter ὁ ποταμὸς vss. 22. 27. 33. 45. 51. 58. 66. 72. 81. 100. 107. Ἄντομος Mazochio videtur limes esse agrarius aestimanti ex eo quod Tab. II. vs. 65. dicitur: ἐπὶ τὸν ἄντομον τὸν διατάμνοντα τὼς χώρως, τὸν ἐτάμομες ἐκ τῶ ϝικατιδείω ἐς ποταμὸν πᾶσι χρῆσθαι τοῖς τὼς ἱαρὼς χώρως μεμισθωμένοις. Bene ille quidem; modo putetur simul via esse. Dicitur enim modo vs. 12. ἄγειν ὑπὲρ Πανδοσίας, ibid. διατέμνειν τώς τε ἱαρὼς χώρως καὶ τὰν ϝιδίαν γᾶν, vs. 13. ὁρίζειν τὼς τε τῶ Διονύσω χώρως καὶ τὸν Κωνέας ὁ Δίωνος ἐπαμώχη, modo inter terminos relictus esse ad latitudinem xx pedum vs. 62. τὰς μὲν στάλας ἐς τὰν ἱαρὰν γᾶν, τὼς δὲ ἀντόρως ἐς τὰν ϝιδίαν γᾶν καταλιπόντες ϝικατίπεδον ἄντομον, vs. 75. ἀντόρως ἀπέχοντας ἀπ' ἀλλάλων ὡς ἦμεν ϝικατίπεδον ἄντομον. Est igitur via distinguenda tamen ab ὁδῷ (ἁ τριακοντάπεδος ὁδὸς vss. 21. 25. 26. 31. 80. 82. 90. 91. 114. 159. 162. 167. conf. Tab. II. vs. 11. 14. 15. 17. ἁ ἑκατόμπεδος scil. ὁδὸς Tab. II. vs. 24. 31. 38. 47. 53. 60. 69. Ἡρακλεία ὁδὸς vs. 64. 70. Tab. II. vs. 25. 32. 38. 73. 81. 88. 107.) et ab ἁμαξιτῷ vs. 60. quae et ipsa ὁδὸς simpliciter vocatur vs. 73. Itaque ἄντομοι ὅ τε πὰρ τὰ Ἡρώδεια ἄγων καὶ ὁ πὰρ τὰ Φιντία sunt limites qui ab altera parte ducunt ad agros Herodis alicuius, non ad ἡρωΐδων μνημεῖα, ut interpretatus erat Mazochius (conf. vs. 180.), ab altera ad agros Phintiae (Phintias est Cratini filius vs. 168.): quorum quidem agrorum situm hodie nemo sibi videbitur posse reperire. Videtur autem alter fere ad septentrionem, alter ad meridiem vergere (cf. vss. 15-17.), ut ad occidentem quaerendae sint αἱ ἀπορoαί, locus, ut videtur, dictus ob rivos ibi defluentes interprete Mazochio p. 183. Iam ὁ ἄντομος ὁ πὰρ τὰ Ἡρώδεια ἄγων dicitur ille quidem etiam ὁ πὰρ Πανδοσίαν vs. 54. et ὁ ὑπὲρ Πανδοσίας ἄγων vss. 113. 114. unde apparet eum fere agros Pandosiae attingere. Pandosia autem monente Mazochio urbs illa est, inter quam et Heracleam Pyrrhus castra locavit teste Plutarcho Pyrrh. c. 16. bene distinguenda a Pandosia interitu Alexandri Molossi celebri, de cuius situ dicit Duc de Luynes Annal. Instit. Archaeol. Rom. T. V. 1833. p. 5 sqq. Putatur Pandosia Heracleensis sita fuisse in colle illo, cui Anglona oppidum episcopale insidet dirutum, cuius rudera a mari circiter septem, ab Heraclea quattuor millibus passuum distant (Mazoch. p. 104.). Hinc in occidentem ab Heraclea urbem collocavit Kiepertus (Atlas Hellen. tab. xxiv.). Nihil tamen inde emolumenti capimus ad cognitionem locorum, nisi quod agri Bacchi videntur inter Pandosiam et fluvium Acirin siti fuisse. Ad ἄντομον, qui ad Phintiae agros ducit, fuit διῶρυξ (vss. 59. 93.) et locus ἁ βυβλία (vs. 58.) s. ἁ βυβλίνα μασχάλα dictus (vs. 92.), in quam denominationem doctius quam verius commentatus est Mazochius p. 199 sqq. nisi quod recte videtur a vitis genere ex Byblo Phoenicia repetendo derivare; unde etiam Βύβλινος οἶνος Athen. I, 24. Ad quam interpretationem confirmandam facit etiam illud, quod qui illam partem prope agros Phintiae sitam conductam habet, ei praecipitur vs. 169. ut in vitibus colendis inprimis operam studiumque consumat.

Pars prior. Primum describitur agrorum sacrorum dimensio quadripartita (vss. 11-39.). Pars nunc μερὶς nunc μερεία dicitur. Notatur latitudo et longitudo partium singularum addita mensura terrae cultae (ἐῤῥηγείας) et terrae incultae (σκίρω καὶ ἀῤῥήκτω καὶ δρυμῶ). Mensura agitur per σχοίνως, ὀρέγματα, πόδας. Schoenum Aegyptiacum huc non quadrare vidit Mazochius. Nec magis huc facit σχοῖνος in Parthia receptus (Agathem. Geogr. in Geogr. vet. Gr. min. ed. Hudson. Vol. II. p. 166.). Est mensura rustica longitudinis multo minoris. Ὄρεγμα (proprie i. e. βῆμα Hesych.) coniecerit aliquis cum ὀργυιᾷ comparari posse ac pedum sex patuisse. Sed rem dirimunt positiones Tab. II. vss. 32-35.

	σχοῖνοι	138	ὀρέγματα	8.		
ψιλᾶς μὲν	„	133	„	26	ποῦς	1
ἀμπέλων δὲ	„	4	„	11	πόδες	3
	„	138	„	8		

ibid. vss. 47-49.

	σχοῖνοι	59½.		
ψιλᾶς μὲν	„	51	ὀρέγματα	7
ἀμπέλων δὲ	„	8	„	8
	„	59	„	15

ibid. vss. 53-56.

	σχοῖνοι	72	ὀρέγματα	8	πόδες	2.
fuerunt	„	63	„	12		
addita sunt	„	8	„	26	„	2
	„	72	„	8	„	2

ibid. vss. 59-62.

	σχοῖνοι	74	ὀρέγματα	2.
fuerunt	"	$66\frac{1}{2}$		
addita sunt	"	7	"	17
	"	74	"	2

Ex his apparet ὄρεγμα pedum IV patuisse, schoenum autem ὀρεγμάτων XXX, quum ἡμίσχοινον XV ὀρέγματα comprehendat, ac proinde schoenum fuisse aequalem pedibus CXX. Passus quidem Italicus ap. Plin. II, 23. non quattuor sed quinos continebat pedes. Itaque Mazochio pedis Heracleensis modus ita videtur maior Romano fuisse, ut Heracleenses quaterni quinos Romanos aequarent. Schoenus igitur quadrata h. e. area ad pedes Heracleenses CXX quaquaversum porrecta aequalis actui agrario fuerit necesse est. Dimensio particularum quattuor agrorum sacrorum ita se habet:

μερίδες·		σχοῖνοι·		
1.	ἐῤῥηγείας·	201.	σκίρω cet.	$646\frac{1}{2}$.
2.	"	273.	"	500.
3.	"	$312\frac{1}{2}$.	"	$557\frac{1}{2}$.
4.	"	$308\frac{1}{2}$.	"	$541\frac{1}{2}$.
κεφαλά	"	1095.	"	$2225\frac{1}{2}$.

Itaque caput agrorum omnium schoen. $3320\frac{1}{2}$.

Vs. 38. τὰν δὲ νᾶσον τὰν ποτιγεγενημέναν de terra per Acirin amnem aggesta accipit Mazochius. Est potius insula fluvialis, qualis memoratur Tab. II. vs. 101. Exponitur deinceps quantum ex his agris interceptum a privatis deo restitutum sit statimque locatum (vss. 39-53.). Interceptae autem sunt terrae cultae schoeni $303\frac{1}{2}$, incultae 435; et quidem

ex prima particula	terrae cultae schoeni:	terrae incultae schoeni:
	76	185
ex quarta "	$237\frac{1}{2}$	250
	$303\frac{1}{2}$	435

quae efficiunt caput: $738\frac{1}{2}$. Hanc terram finitores deo restituerunt ἐγδικαξάμενοι δίκας τριακοσταίας τοῖς τὰν ἱαρὰν γᾶν ϝιδίαν ποιόντασσιν (vss. 49. 50.). Locutio δίκας τριακοσταίας δικάζεσθαι redit etiam Tab. II. vs. 26. Mazochius eam de usura fructus percepti trigesimo quoque die pensitanda interpretatus est. At δικάζεσθαι δίκας non est multam irrogare, sed litem intendere. Id quod apertum est etiam ex Tab. II. vs. 26. καὶ τοὶ μὲν ἐρίξαντες ἀπέσταν, τοῖς δὲ ἐδικαξάμεθα δίκας τριακοσταίας, quorum sensum non percepit Mazochius. Alii enim sunt, qui post altercationem agrum reddiderunt, alii, quibus nolentibus reddere litem intenderunt finitores. Δίκας τριακοσταίας comparaveris cum iis quae apud Atticos δίκαι ἔμμηνοι vocantur (Meier et Schoemann Att. Proc. p. 695.). Additur postremo (vss. 50-53.): αὕτα ἐμισθώθη [ὡς ἔχει] κατὰ βίω [ἀφ᾽ ὧ]ν ἁμὲς κατεσώσαμες, τριακατίων μεδίμνων τὸ ϝέτος ἕκαστον. ἁ δὲ πᾶσα γᾶ ἁ τῶ Διονύσω τετρακατίων δέκα μεδίμνων, κάδδιχος, τὸ ϝέτος ἕκαστον. Supplementa sunt Mazochii, qui ὡς ἔχει sumpsit ex vs. 99. Itaque terra deo restituta schoen. $738\frac{1}{2}$ locatur medimnis CCC. ex quo apparet, quum omnes agri sacri medimnis CCCCX et cadd. I locentur, illam portionem fructuosissimam fuisse. Summae mercedis singulis particulis impositae in altera parte huius tabulae distributae habentur, ex qua (vs. 180.) pensitantur

in particulam		primam	med. 57	cad. 1
"	"	secundam ...	" 40	
"	"	tertiam	" 35	
"	"	quartam	" 278	
		summa	med. 410	cad. 1.

Mensurae frugum sunt medimnus, chus, caddichus, choenix. Ut a caddicho incipiamus, iam Mazochius Hesychii glossas assumpsit: κάδδιχον ἡμίεκτον — ἡμίεκτον τὸ τετραχοίνικον ὅ ἐστιν ἥμισυ τοῦ ἕκτου· ὁ γὰρ μέδιμνος χοινίκων τεσσαράκοντα ὀκτώ, οὕτως ἕκτον ὀκτὼ χοίνικες. Neque est cur medimnum nunc non octo et quadraginta choenices capere censeamus. Ex quo etiam caddichum partem medimni duodecimam posuit Mazochius, qui idem monet videri κάδδιχον (κατὰ δίχα) designare omne, quod bifariam dividatur. At positiones in tabula II. vs. 99. 106. obviae medimnum plus quindecim caddichos continuisse docent. Unde monente Boeckhio non improbabile fuerit, omnem rationem nobis ex metreta petendam esse. Quippe quum caddichus pro ἡμιέκτῳ habeatur, h. e. pro $\frac{1}{12}$ metretae, si medimni et metretae rationem ex Attica consuetudine 4.3 posueris, τὸ ἡμίεκτον metretae $\frac{1}{16}$ metretae fiet. Nec deest analogia in modio Romano, qui 16 sextarios continet. Hinc iam terni choenices complebunt caddichum, deni seni caddichi medimnum. Difficilior quaestio est de choe, Tab. II. vs. 35. 56. quem nunc mensuram aridorum partemque medimni deprehendimus (conf. Poll. IV, 168. 169.). Monet Boeckhius, quemadmodum congius apud Romanos $\frac{1}{8}$ amphorae est, dici posse medimni et chois rationem nunc esse 1.8 ita ut chus sit i. q. ἡμιμέδιμνος. Quamquam incommodum illud, quod Tab. II. vs. 63. habetur δυῶν καδδίχων, pro quo, si ratio illa valet, exspectaveris χοός. Quod autem attinet ad formam vocabuli vss. 52. 53. 180. κάδδιχος aut mutata constructione nominativus positus est pro genitivo, aut videndum ne κάδδιχος sit genitivus, ut heterocliti (κάδδιξ, ut est ἄδδιξ Poll. IV, 168.).

Tertio loco terminatio agrorum describitur (vss. 53-93.). Termini sunt ὅροι (στῆλαι, quos incipientes s. praesidentes vocant scriptores agrarii), ἄντοροι (ex adverso illis respondentes), μέσσοροι (medii, quos epipedonicos vocant). Hanc ὁροθεσίαν quoniam notitia locorum destitutis non licet exponere enucleatius, in vocabulis singulis explicandis immorabimur. Vss. 53. 54. πλευριὰς (sc. γραμμὴ) nunc substantivi loco positum latus significat, in quo qui defiguntur termini pleurici vocantur a Latinis (vide Goes. R. agr. p. 117.). Latus hoc remotissimum a mari est; hinc ἄνω additur (conf. vss. 77. 89.). Primi hi duo termini paulum removentur a loco ἀποῤῥοαὶ dicto in terram privatam, ne aggestu limoso obruti (de forma καταλυμακωθὴς vide Ahrens. l. c. p. 155.) exstinguerentur. Hic est sensus verborum vss. 56. 57. 59.

ubi repetitum TAN scalptoris incuriae tribuendum. Vs. 58. de βιβλίᾳ supra diximus. Vs. 60. 61. χάραδος i. e. χέραδος (conf. vs. 73.) videtur esse ripa calculis et arena tecta. Conf. Ahrens. de dial. Dor. p. 118. Vss. 64. 70. viae huius duo termini statuendi, hinc Heraclea (ἁ πόλις), illinc Pandosia. Vss. 65. 71. de ἀκροσκιρίαις, in qua voce spiritum asperum notabis admissum, supra occupavimus. Vs. 71. τυρεῖαι nunc locus est, ubi caseus conficitur. Vs. 84. de forma ἀνεπιγρόφως vide Ahrens. l. c. p. 120. Vs. 90. τέτρωρον (medio ω male ι appictum est) vel etiam numero plurali τέτρωρα (vs. 159.), vocabulum ab ὅροι compositum regionem designat quattuor terminis conspicuam, ut recte interpretatur Mazochius p. 197. Explicatur illud vss. 80. 81.

Pars altera: Συνθήκα Διονύσω χώρων. Primum in universum condiciones exponuntur, quibus agri sacri locantur (vss. 100-113.); deinde pacta ad singulos quattuor portionum conductores spectantia (vss. 113-179.); postremo nomina conductorum et praedium (vss. 179-186.). Locatio conductio fit in perpetuum (κατὰ βίω) in speciem emphyteuseos, annua mercedis pensione constituta et datis praedibus in quinquennium (vs. 105.). Si quis conductorum (τῶν μισθωσαμένων s. καρπιζομένων) improlis exsorsque vocis moriatur, civitati solida perceptio fructuum competit (vss. 151. 152.). Praes πρώγγυος (i. e. προὔγγυος, προέγγυος, unde verbum πρωγγυεύειν vs. 155.) τῶ σώματος est, in quo habes vetustum Romanorum morem, apud quos ante legem Papiriam latam creditori debitoris non modo bona sed etiam corpus obnoxium erat (conf. ad n. 4957. vss. 15-26.). De praedibus locus disertus est vss. 154-158. τὼς δὲ πρωγγύως τὼς ἀεὶ γενομένως πεπρωγγυευκῆμεν τῶν τε μισθωμάτων καὶ τῶν ἐπιζαμιωμάτων καὶ τῶν ἀμπωλημάτων καὶ τᾶν καταδικᾶν καὶ αὐτὼς καὶ τὰ χρήματα ἅ κα ἐπιμαρτυρήσωντι cet. ex quo obligantur tam ipsi, quam bona quae testato professi fuerint, ut annuae mercedes rite pensitentur, ut mulctae conductoribus irrogatae solvantur (ἐπιζαμιώματα, conf. vss. 127. 134.), ut ab eo, qui agri relocati annuam mercedem non solverit, summae ad damnum locati resarciendum impositae pendantur (τὰ ἀμπωλήματα conf. vs. 110.), ut denique poenae dentur (αἱ καταδίκαι), si quis officii neglecti καταδικασθῇ (conf. vss. 122. 143. 171.). De conductoribus et praedibus iurisdictio penes polianomos et sitagertas est (vss. 110. 111. 177.), quorum polianomi et ipsi ὑπεύθυνοι sunt populo (vss. 178. 179.). Merces quotannis pensitanda Πανάμω μηνὸς προτερείᾳ (vs. 101.), i. e. prima decade mensis Panemi; neque est cur dubitemus quin menses apud Tarentinos et Heracleenses in decadas fuerint divisi reliquorum Graecorum exemplo (Poll. I, 63.). Certe etiam in tit. Neap. n. 5785. habes Πανθεῶνος μηνὸς ἱσταμένου. Mensis autem Panemus respondebat Septembri, non Iulio, ut putabat Mazochius (vide C. F. Hermann de menolog. Graec. p. 73 sq.). Additur praeceptum, si maturius trituram frugum fecissent conductores (ἀποδίνωντι, conf. Ahrens. l. c. p. 339.): ἀπαξόντι ἐς τὸν δαμόσιον ῥογὸν cet. in quo ῥογὸς est horreum granarium (vide Ahrens. l. c. p. 395.), cui magistratus annui praesunt σιταγέρται; de choe (vs. 103.) ut mensura aridorum supra vidimus. Vs. 105 sq. „si cui alii tradiderint terram quam ipsi conduxerint (μεμισθώσωνται, vide Ahrens. l. c. p. 334.) vel exercuerint (ἀρτύσωντι), aut si fructus vendiderint, praedes praebebunt ii qui terram acceperint aut ii quibus aliquis exerceat terram aut ii qui vendiderint fructus, eodem modo (ἀν' αὐτὰ τά, conf. vs. 126.) quo primus conductor." Difficilior sententia est vss. 110. 111. „Qui non produxerit praedes vel non solverit mercedem, non solum annuam mercedem duplo rependet, sed etiam τὸ ἀναπώλημα solvet polianomis et sitagertis, quantum quidem decretum fuerit ut solvatur una cum mercede prima, quae summa eo maior erit, quo minore pretio agrum relocaverit per primos quinque annos." Ponitur igitur esse, qui primo quinquennio exacto praedes non produxerit et agrum per hos quinque annos relocaverit (id quod fieri potuisse ex vss. 105-108. patet), nec solverit mercedem. Ei irrogatur mulcta (ἀμπώλημα) eo maior, quo minore pretio relocaverit, solvenda una cum mercede prima, i. e. primum constituta. In alia omnia ivit Mazochius, qui interpretatur καὶ τὸ ἀμπώλημα, τοῖς δὲ πολιανόμοις cet. Post haec incipiunt pacta ad singulos conductores spectantia (vss. 113 sqq.). Portiones agrorum in priore titulo constitutae (μερίδες, μερεῖαι) nunc fere χῶροι appellantur. Definitur igitur deinceps quae unicuique conductorum singularum partium iniuncta officia sint, in quo quae de primo agro proferuntur, iis pacta maximam partem omnibus communia continentur. Hinc ad pluralem transit oratio vss. 116-148. οἱ μεμισθωμένοι, vs. 139. ἐν τοῖς χώροις τούτοις (conf. vs. 150.); hinc in sequentibus paragraphis ad illa ablegatur (vs. 169. 175. 176.). Vs. 118. θᾶσθαι est considerare, comparare. De forma verbi conf. Ahrens. l. c. p. 342. Vss. 120. 121. ἐνδεδιωκότα a novo verbo ἐνδιοῦν, quod significare videtur *omni cultu exstruere*. Vs. 121. de forma singulari γεγράψαται vid. Ahrens. l. c. p. 333. Ibid. ποτεχεῖ (i. e. προσεχεῖ) videtur adverbialiter dictum ut διπλεῖ vs. 109. Vs. 123. de nummo Siculo qui nunc pro drachma videtur esse, vide Boeckhium Disquisitt. metrol. p. 310 sqq. coll. Ahrens. l. c. p. 390. Vs. 124. de locutione μετ' αὐτὸς αὐτῶν vide Ahrens. l. c. p. 274 sq. Vs. 125. ἀμφίστασθαι est ἐξετάζειν, teste Hesychio s. v. Ibid. ἤ est εἰ, num; vide Ahrens. l. c. p. 380. Vs. 127. exspectaveris αἴ τινες; sed diserte EI exaratum docet etiam in hac tabula formas inesse ad usum communis linguae accedentes. Vs. 127. de forma ἐπελάσθω, quae numeri pluralis est, vide Ahrens. l. c. p. 195. 297. Vs. 129. πριῶ coniunctivus est verbi πριοῦν, cuius futurum habes vs. 135. Vs. 130. πολιστῶν pro genitivo primae declinationis haberi non potest, qui esset πολιστᾶν. Nec magis ὡς πολιστῶν cum Mazochio trahi ad sequentia potest (οὓς πολιστῶν). Neque Hesychii glossa: πολίστην· Σικελίαν ἀντὶ τοῦ νῆσον, quam affert Mazochius recteque interpretatur Ignarra de pal. Neap. p. 22. quidquam adstruit. Immo videtur

statui posse ἀπόλιστος i. e. ἄπολις, eo fere sensu dictum, quo dicitur περιπολιστικός, circumforaneus.

Quod paulo post (vs. 132.) τὰ πὰρ τὰ αὐτῶν χωρία ῥέοντα dicitur, nunc sunt αἱ τράφοι (i. e. τάφροι) αἱ διὰ τῶν χώρων ῥέωσαι καὶ οἱ ῥόοι, quae cavetur, ne suffodiantur neve perfodiantur ob aquam cet. praecipitur ut purgentur (ἀνκοθαρίοντι e. p. ἀνακαθαροῦσι, ut κοθαρὲς e. p. καθαρὸς vs. 103. conf. Ahrens. l. c. p. 120.). Vs. 133. ἀρασόντι videtur ab ἀράω verbo obsoleto derivandum esse, quod significat *laedere*. Cf. ἀρημένος in lexicis. Vs. 134. ἀὲς semel hoc loco, reliquis ἀεὶ scribitur (vide Arens. l. c. p. 379.). Deinde legitur ΕΠΙΚΑΤΑΒΑΝΟΝΤΙ (ἐπικαταβάνοντι), ita tamen ut in proclivi sit ΕΠΙΚΑΤΑΒΑΛΙΟΝΤΙ reponere, quod fecit Ahrens. l. c. p. 209. interpretans de mulctis irrogandis (conf. ἐπιβάλλειν apud Atticos). Vs. 136. τήνῳ i. e. ἐκείνῳ refertur ad οὐδὲ ἧς i. e. οὐδὲ εἷς; vide Ahrens. l. c. p. 154. 269. Γαιῶνες videntur esse colles s. sepes terreae. Eiusdem vocis forma reconditior ΓΑΕΩΝ habetur n. 5594. col. II. 83. 86. Halucinatur de hac voce Mazochius, cui melius successit interpretatio verbi sequentis σαρμεύειν, quod videtur esse *arenam effodere*; ad quam interpretationem deducit Hesychius v. σαρμός, σωρὸς γῆς — ἄλλοι ψάμμον. Hoc igitur interdicitur ne fiat nisi ad aedificandum; in quo cur οἰκοδομῆται pro perfecti coniunctivo habendum sit (Ahrens. l. c. p. 286. 333.), non video. Est praesens, ad quod refertur deinceps οἰκοδομησῆται cet. vs. 138. Vs. 137. τοφιῶνας lautumias tophaceas recte interpretatur Mazochius, qui Latinorum *tofus* a Graeco vocabulo repetit. Vs. 138. οἰκία nunc est villa rustica, qualis memoratur etiam Tab. II. vs. 44. 50., constans ex tribus his: βοῶνι, μυχῷ, ἀχυρίῳ. Ex his βοῶνα (bovile) ad ἀγροικίας rettulit etiam Hesychius s. v. Τὸν μυχὸν Mazochius secessum s. latrinam interpretatur parum probabiliter. Videtur potius statio esse ad asservanda ea, quae agriculturae necessaria sunt. Ad τὸν ἀχύριον pertinere videtur glossa Hesychii: ἄχυρος, ὁ ἀχυρών. Certe ὁ ἀχύριος potest esse palearium, ut interpretatur Mazochius. Vs. 142. ἐν τοῖς χρόνοις cet. Hoc tempus definitum est vs. 121. Vs. 145. καττὰς ῥήτρας i. e. κατὰ τοὺς νόμους. Apteque Mazochius ex Etymol. M. attulit: ῥήτρα - - Ταραντῖνοι δὲ νόμον καὶ οἷον ψήφισμα. Vox est Lacedaemone oriunda. Vss. 146. 147. ad casas (ἐποίκια) et ad vites iugandas lignis utantur quibus voluerint (δήλωνται, vide Ahrens. l. c. p. 150 sq.); ex aridis vero lignis caedant quaecunque ipsis ad villam rusticam necessaria fuerint. Vss. 149. 150. ὑπογράφεσθαι est pignori opponere, obligare; τίμαμα pretium pro fundo oppignerato acceptum, ut recte Mazochius. Hoc vetitum legibus (ῥήτραις) erat; hinc dicitur ὑπόλογος καττὰς ῥήτρας simpliciter (cf. ad vs. 145.). Vs. 152. ἐγϝηληθίωντι est i. q. ἐξειληθῶσι a verbo ἐξειλεῖν, ἐκβαλεῖν (conf. ἐξίλλειν), ut recte Ahrens. l. c. p. 160. 209. 292. interpretatur. Vs. 153. ἀνέωσθαι i. e. ἀνεῖσθαι; vide Ahrens. l. c. p. 344. Igitur si conductores bellis flagrantibus prohibentur quo minus utantur fruanturque agris, Heracleenses decernunt de rescindenda locatione. Vss. 154-156. supra explicavimus. Additur praedibus nullum locum esse infitiandi neque in controversiis repetendi actiones easdem omninoque nec civitati eos negotium facessere debere neque iis qui pro civitate agunt (i. e. polianomis et sitagertis). Ἀτελὲς est irritum.

Citius res in secundo et tertio conductore absolvitur vss. 158-164. Vs. 160. ὅσος κ᾽ εἶ i. e. ὅσσος κα ᾖ; vide Ahrens. l. c. p. 294. Illud additur ad indicandum agri ambitum breviter, ut in re, quam rursus describere enucleatius non opus sit. Vs. 164 sqq. quarti agri pars quoniam statim post dimensionem anno praecedente locata est (vss. 50. 51.), nunc id significatur memoratis utriusque anni ephoris et polianomis. In designandis finibus agri vitium irrepsisse videtur (ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ τρίτω ἀπὸ τᾶς τριακοιταπέδω cet.). Voluit exarare aerarius ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ δευτέρω ἀπὸ τᾶς τριακονταπέδω cet., vide vss. 30. 31. Vs. 168. παμωχεῖν *possidere*; vide Ahrens. l. c. p. 108. 201. 204. Conf. supra vs. 14. Ὁ ἀνελόμενος hic et vs. 176. eodem fere modo dicitur quo ὁ μισθωσάμενος reliquis locis. Vs. 169. καθὼς καὶ τὼς λοιπὼς γέγραπται scil. ἐργάζεσθαι. Vs. 171. προκαδδεδικάσθω, iam nunc praedamnatus esto. Vs. 172. συκίας nunc scriptum est pro συκέας, vide Ahrens. l. c. p. 121. Vs. 173. ad verba περισκάπτειν et ποτισκάπτειν apte Mazochius confert Columell. XI, 2. *omnes arbores fructiferae circumfossae aggerari debent, ut ante solstitium hoc opus peractum sit.* Περικόπτειν est *circumcidere*. Vs. 175. plantandae oleae in terra arboribus nuda respondentes arboribus ante satis parique numero. Vss. 176. 177. ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς γεγραμμένοις vide vs. 121. Vss. 179-186. nomina conductorum et praedium. De singulis mercedibus supra occupavimus. In nominibus propriis memorabile est vss. 6. 9. Ἱστίειος (conf. ad n. 5475. 5594.), et vs. 180. Βορμίων, quod videtur esse pro Βρομίων (Βρόμιος, βρόμος) nisi est a voce βόρμος (avena) repetendum, quae vox tamen et ipsa videtur pro βρόμος dici (vide Hesych.). Restat ut dicendum sit de siglis insignibusque personarum nominibus praepositis. Quippe exceptis ephoris tribusque privatis (vs. 14. Κωνέας ὁ Δίωνος, vs. 168. Φιντίας ὁ Κρατίνω, vs. 180. ὁ Ἡρώδας, ut mittam vs. 187. ubi Χαιρέας Δάμωνος Νεαπολίτ[illegible] in quo notabis formam Νεαπολίτας pro Νεοπολίτας (conf. Introd. ad Neapol.), reliquorum, qui hac in tabula memorantur, hominum nominibus praemissa sigla sunt, non minus ignota illa, quam quae nominibus Tauromenitanis n. 5640. videmus apposita. Ea sigla sunt α̅, α̅ι̅, α̅λ̅, α̅σ̅, ϝ̅ε̅, κν, μ̅ε̅, π̅ε̅, quibus adduntur varia insignia, ut ἄνθεμα, ἄνθεμον, βότρυς, γυῖον (pes aut manus), ἔμβολος (rostrum navis), ἐπιστύλιον (capitulum columnae), θρῖναξ (tridens), καρύκειον (caduceus), κιβώτιον, λωτήριον (i. e. λουτήριον, vide Ahrens. l. c. p. 205.), πέλτα, σφαιρωτῆρες (lora calceorum), τρίπους. Sic memorantur:

polianomi: ʿα̅ ἄνθεμα, Φιλώνυμος Φιλωνύμω,
ʿα̅ ἔμβολος, Ἡρακλείδας Τιμοκράτιος vs. 166.
α̅σ̅ βότρυς, Τίμαρχος Νίκωνος,
ϝ̅ε̅ ἄνθεμον, Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίω vss. 95. 96.

finitores: ϝε τρίπους, Φιλώνυμος Ζωπυρίσκω,
πε καρύκειον, Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω,
αἰ πέλτα, Δάζιμος Πύῤῥω,
κν θρῖναξ, Φιλώτας Ἱστιείω,
με ἐπιστύλιον, Ἡρακλείδας Ζωπύρω vss. 3-7. 96-98. cf. Tab. II. vss. 2-4.

scriba: ϝε γυῖον, Ἀριστόδαμος Συμμάχω vs. 187.

conductores: με κιβώτιον, Βορμίων Φιλώτα vs. 180.
ἁ ἔμβολος, Δάμαρχος Φιλωνύμω vs. 182.
ϝε γυῖον, Πεισίας Λεοντίσκω vs. 183.
ἀλ λωτήριον, Φίλιππος Φιλίππω vss. 184. 185.

praedes: με κιβώτιον, Ἀρκὰς Φιλώτα vs. 181.
- - - - Θεόδωρος Θεοδώρω vs. 182. ubi insignia scribenti non innotuerant.
κν σφαιρωτῆρες, Ἀριστόδαμος - - - vs. 184. ubi patris nomen scribenti non innotuerat.
πε καρύκειον, Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω vss. 185. 186. qui idem finitor est vss. 4. 97. cf. Tab. II. vs. 3.

Quod cuivis primum in mentem venit, siglis his primam syllabam nominum contineri tribuum vel obarum, quibus singuli homines se adscriptos profiteantur, id qua solet prolixitate monuit Mazochius. Neque est cur de ea re dubitemus. Quum vero probabile sit Tarentinos institutis Lacedaemoniorum usos esse, ex quibus plurima transiissent in Heracleam ab iis conditam, videndum, ne tribuum obarumque rationem apud Heracleenses expressam ad illorum exemplum iure quodam arbitremur. Quodsi ita est, de antiquissima in tribus tres divisione cogitari nunc non posse sponte patet. At ne quinarius quidem numerus tribuum ex geographica populi divisione petitus (vide Vol. I. p. 609. *b.*) congruit. Fuerunt enim tribus Spartanae Pitana, Limnae, Mesoa, Cynosura, et coniiciente Boeckhio Dyme, quarum etiamsi quis Mesoa et Cynosura siglis ΜΕ et ΚΝ subesse credideris, tamen reliqua sigla interpretationem non nanciscuntur, quae insuper plura numero sunt quam pro quinque tribubus; ut tribuum nomina subesse vel sic statui nequeat. Restant obae triginta, in quas divisae tribus Spartanorum erant; quae et ipsae aliquando vago vocabuli usu φυλαὶ vocabantur (vide Vol. I. p. 609. *b.*). Talis oba videtur gens fuisse Aegidarum ab Herodoto IV, 149. memorata (conf. Vol. I. p. 65. *b.*); et coniecerit aliquis siglo ΑΙ ipsam illam Αἰγειδῶν subesse obam. Atque omnino gentes intelligi siglis illis etiam inde colligi potest, quod, quae in symbolorum speciem adscripta sunt insignia, ut ἄνθεμα, βότρυς, multo probabilius est ea ad gentes familiasque pertinere. In quo apte Mazochius monet saepe in monumentis, gemmis, annulis familiarum expressa esse insignia, atque etiam in nummis haud raro magistratuum nummariorum deprehendi διακριτικὰ ἐπίσημα, ut tripodem, flores et alia generis eiusdem. Conf. pag. 678. *b.* et Avellinus Observatt. in Francisci Carellii nummorum veterum Italiae descriptionem Neap. 1834. p. 12. At variant insignia ista in una eademque gente; sic:

ἁ ἄνθεμα vs. 166.
ἁ ἔμβολος vss. 166. 182.
ϝε ἄνθεμον vs. 96.
ϝε τρίπους vss. 3. 96. cf. T. II. vs. 2.
ϝε γυῖον vss. 183. 187.
κν θρῖναξ vss. 5. 98.
κν σφαιρωτῆρες vs. 184.
με ἐπιστύλιον vss. 6. 98.
με κιβώτιον vss. 179. 180.

Hinc apparet symbola illa non ad gentem designandam addita esse. Addita igitur videntur ad familias distinguendas. Itaque Pisias Leontisci f. et Aristodamus Symmachi f. quorum utrique praemissa sunt eadem insignia: ϝε γυῖον (vss. 183. 187.) et Bormio Philotae f. et Arcas Philotae f. qui notantur με κιβώτιον (vss. 179. 180.), utrique ad eandem familiam pertinere videntur.

Postremo quod in fine tituli post aliquot versuum intervallum incisum est Ν quid sibi velit, non liquet. Mazochio videtur numeri quinquagenarii signum esse, ut notetur in tabulario fuisse hoc aes pro quinquagesimo numeratum. Minus probabile est quod addit idem posse etiam pro numero XIII accipi.

Tabula II. in fine mutila est. Continetur dimensio et partitio locatioque agrorum Minervae Poliadi sacrorum, cuius deae cultus vel ab antiquissimis Siritidis incolis repetebatur (vide p. 703. *b.*). Finitores nunc tres sunt, iidem, qui etiam in Tab. I. recensentur; unde coniectura fieri potest paucorum annorum inter utriusque tabulae confectionem intervallum intercedere. In ephoro Dazimo huius tabulae atque ephoro Aristione Tab. I. vss. 95. 165. cur nomen patris omissum sit, Mazochius causam quaerit censetque ideo taceri utriusque patrem, quod uterque νόθος fuerit. Quaerere fortasse poterat maiori iure, cur Tab. I. vs. 1. ephoro Aristarcho patris adscriptum nomen sit. Nam in archontibus eponymis fere nomen patris exulare solet; nisi quod tituli a gente Dorica oriundi non certam quandam hac in re normam retentam docent. Ceterum praescripta huius tabulae a priore eo quoque differunt, quod mensis non indicatus est. Agri Minervae Poliadis ἐν Κοίλᾳ siti dicuntur, regione ita dicta, ut Κοίλη Atticae et Κοῖλα Euboeae (vide Leake Demi Att. ex translat. German. Westermanni p. 23. 228. 185.). Illam igitur regionem flumen Acirin tangere docent vss. 107. 108. Videtur autem Heraclea in orientem sita fuisse, ut suspicatur Mazochius, qui tamen quae de ichnographia habet p. 271. ea iusto confidentius dicta sunt. Quippe illi campus Minervae a septentrione Aciri alluebatur; ab occasu Heracleam aut contingebat aut ex vicino spectabat, a meridie via Heracleensi et ϝικατιδείῳ (ab ortu in occidentem) pervadebatur, denique orientem versus mare aut proxime aut ex vicino prospiciebat. Quae terminatio certe eo nomine falsa est, quod Aciris alium cursum tenet ac statuit Mazochius. Praeterea difficultas est in constituendo ϝικατιδείῳ, quod et ipsum unde denominatum sit, non liquet.

Nomen masculini generis est ὁ ϝικατίδειος (vss. 18. 42. 77.) unde corrigendum erat quod est vs. 37. ποττὸ ϝικατίδειον. Ἄντομον (vide ad Tab. I.) subiectum intelligendum esse bene suspicatur Mazochius. Statuit idem (p. 181.) antomum ϝικατίπεδον (viginti pedes latum) qui inde a vs. 72. memoratur, et antomum ϝικατίδειον limites maximos esse sese normaliter decussantes, ut alter cardini Latinorum, alter decumano maximo respondeat. Quumque ϝικατίπεδος nomine suo se prodat pedes xx in latum patuisse, quo ipso cardini respondeat, ϝικατίδειον antomum decumano maximo videri aequiparari, etsi vocabulo non satis diserte expressa sit latitudinis dupla ratio. Itaque ϝικατίδειος ei videtur esse antomus bis viginti pedes latus. Hoc vero est hariolari. Nemo enim intelligit, cur decumanus ille si intelligendus est, non τετρωκοντάπεδος dictus sit. Nimirum latet nos ratio nominis ex ϝίκατι formati. Tangebat autem hic antomus Acirin, ut docent verba vss. 45. 46. ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω τῶ ποτ' Ἄκιριν. Nec magis verum videtur quod putat Mazochius viam ἑκατόμπεδον et viam Heracleensem iuxta Acirin fuisse παραλλήλους. Illud solum probabile utramque viam ab occasu in ortum progredi. Quod autem ad tabulam I. monuimus, hic quoque licet repetere, plurima inesse in hac expositione locorum, quae nos lateant necesse est. Terra omnis Minervae sacra aut ψιλὰ est aut ἄμπελοι (vss. 33. 34. 39. 40.). Dimensionis sectiones distingui tres possunt parum dilucide illae quidem compositae. In prima sectione, quae est vss. 10-41., quoniam ea pars agrorum antiquitus erat in γύας divisa, haec mensura retinetur a finitoribus, ut tamen aliquoties ad vulgarem mensuram per σχοίνως, ὀρέγματα, πόδας redigatur, de qua mensura supra occupavimus ad Tab. I. Iam ὁ γύης — is enim vocabuli nominativus est, ut docet vs. 13. τῶν γυᾶν, non ἁ γύα — videtur sane aream ἐπίπεδον significare in latum ac longum porrectam, ut apud Latinos iugerum, quod vulgo latitudine pedum cxx, longitudine ccxl definitur (Goes. Rei agr. auct. p. 291.); nisi quod triiugerum (τρίγυον) videmus etiam ad mensuram linearem indicandam esse adhibitum (vss. 31. 37.). In quo quum triiugerum latitudine efficiatur, mensura vulgaris habetur nunc cxxxviii σχοίν. viii ὀρεγμ. nunc cxxxix σχοίν. Utrobique terra collecta τρίγυον appellatur (vss. 29. 30. 36. 37. 40.). Unde colligas iugerum nunc circiter xlvi σχοίνων sive v.mdlx pedum patuisse. Sed utcunque se res habet, pars prima agrorum divisa fuit in γύας viginti (vss. 13-15.), in τριημίγυα decem (vss. 15-19.), in τρίγυα δύο (vss. 19-23. vss. 29-41.); ex quo etiam particulae singulae γύαι (vs. 13. διὰ τῶν γυᾶν), τριημίγυα (vs. 16. διὰ τῶν τριημιγύων), τρίγυα (vs. 19.) denominantur. Situs iugerum integrorum (γυᾶν) significatur vs. 11. ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ἀπὸ Καινᾶν ἄγοντος ἐπὶ τὰν ὁδὸν τὰν τριακοντάπεδον τὰν ἐπὶ θάλασσαν ἄγωσαν. Locus Καιναὶ dictus videtur ille quidem Heraclea in orientem situs fuisse; via xxx pedes lata (τριακοντάπεδος) num illa ipsa sit, quae etiam Tab. I. crebro memoratur, non liquet: potest tamen eadem esse. Inter utrumque terminum (Καινᾶς et τριακοντάπεδον) fuit βουβῆτις (vss. 13. 14.), quam pro via accepit Mazochius, nos pro fonte (κρήνη) habemus, quum dicatur ῥέωσα. Videtur dictus de bobus qui eum frequentabant (βοῦς, βαίνω). Cave autem putes βωβῆτις esse scribendum (vide Ahrens. l. c. p. 165. et 240.). Pergitur ad regionem τριημιγύων vs. 15. ἀπὸ δὲ τᾶς τριακονταπέδω ἐπὶ τὰν τριακοντάπεδον τὰν διὰ τῶν τριημιγύων ἄγωσαν, quae ita intelligit Mazochius, ut sit a via τριακονταπέδω usque ad eiusdem viae partem eam, quae per trihemigya ducit. Mire. Videtur potius diversa esse altera ab altera. Inter utramque igitur τριακοντάπεδον novem sunt τριημίγυα; decimum τριημίγυον trans viam τριακοντάπεδον, quae per trihemigya ducit, colligitur versus antomum ϝικατίδειον dictum (vss. 17-19.). Reliquus ager trans illam τριακοντάπεδον situs olim duo trigya efficiebat (vs. 20.). Haec tum quum finitores ad dimetiendos agros accedebant, οὐκ ἐξεπόϊον, i. e. non absolvebantur, ut recte Mazochius. Duo autem trigya sunt duodecim semiiugera, ex quibus quinque semiiugera tantum servata erant (πενθημίγυον vs. 20.), reliqua privati interceperant. Praeter hanc terram intercepta erat etiam ea, quae post antomum ϝικατίδειον ad flumen Acirin pertinuit inter viam hecatompedam et Heracleensem. Utraque terra deae restituta (de locutione δικάζεσθαι δίκας τριακοσταίας vide ad Tab. I. p. 707. *a*.), finitores primum cis antomum ϝικατίδειον duo illa trigya dimensi sunt adhibita simul mensura longitudinis usitatiore et additis locationis condicionibus (vss. 29-41.). Effecerunt autem primum trigyum propter trihemigyum illud decimum (vss. 18. 19.) ita, ut ad quinque illa semiiugera relicta (vs. 20.) adderent ex terra recuperata tantum, quantum satis esset ad explendam latitudinem triiugeralem (vss. 30. 31. ubi quod est ἔκπλεον, de eo vide Ahrens. l. c. p. 228.), quod trigyum longitudine terram inter viam hecatompedam et Heracleensem sitam explebat. Et haec quidem terra statim locata est in primum quinquennium (cf. ad Tab. I. vs. 105.) mercede constituta (in quo de mensura frugum vide ad Tab. I. p. 707. *b*.). Iuxta hoc trigyum alterum ad latitudinem trigyum dimensi sunt in longum patens quantum inter viam hecatompedam et Heracleensem fuit. Hic finitur prima sectio, in qua obiter monent finitores se etiam reliquam terram recuperatam καταδάσσασθαι καὶ πᾶξαι ὅρως ἐφ' ἑκάστας τᾶς μερίδος (vs. 28.). Haec reliqua terra sita fuit trans antomum ϝικατίδειον inter viam hecatompedam et Heracleensem versus flumen Acirin (vss. 23. 24.), et quidem usque ad antomum viginti pedes latum (ϝικατίπεδον vs. 72.), qui dicitur permeare agros sacros, excisus a finitoribus inde a ϝικατιδείω ad flumen Acirin usque, quo uterentur conductores agrorum (vss. 65-67.). Hunc tractum quomodo dimensi sint finitores, secunda sectione exponunt (vss. 42-71.). Distribuerunt autem in particulas quattuor adhibita mensura usitata per σχοίνως et additis locationis particularum singularum condicionibus. Iuxta viam hecatompedam porrigebatur ἀμπελωργικὰ γᾶ (vs. 43.), divisa in tria segmenta (διαστολάς), quibus accedit quartum, quod nunc δια-

στολὰ πλαγία dicitur (vs. 46.). Atque in prima quidem particula finitores ψιλὰν γᾶν et ἀμπέλως iunctim dimetiuntur (vss. 42-50.). In secunda, tertia, quarta divisione singulis particulis ψιλᾶς singula segmenta vitium tribuunt: secundae particulae primum segmentum, tertiae secundum, quartae tertium. Tertia haec διαστολὰ dicitur ποτικλαΐγωσα ποττὰν πόθοδον τὰν ὀκτάπεδον (conf. vs. 45.), in quo quod est verbum ποτικλαΐγω (ποτικλῄζω), idem redit vs. 107. ex quo verbo forma κλὰξ (vide Ahrens. l. c. p. 141.) explicari posse videtur. Dicitur autem illa διαστολὰ terminari s. claudi ad aditum cet. Cum hac dictione Mazochius bene confert Hygini ap. Goes. p. 181. *clusare latus*, et *angulus clusaris*, et Fabrett. Inscr. antt. p. 239. De οἰκίᾳ, quae in secunda particula (vs. 50.) fuisse dicitur, conf. ad Tab. I. vs. 138. Haec igitur finitoribus sectio secunda dimetientibus fuit. Sectio tertia incipit ab antomo viginti pedes lato (ϝικατιπέδω) usque ad flumen Acirin (vs. 71-111.). Ex particulis, in quas dividitur hic tractus, descriptae sex supersunt tabula extrema mutila. His quoque particulis ψιλᾶς singulis fere singula segmenta vitium tribuuntur a finitoribus, στάσεις ἀμπέλων vocata, quae vocabulorum variatio Mazochio inde videtur orta esse, quod in hac sectione singulis segmentis hic titulus inscriptus fuisset ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΑΤΑ, ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ cet. in illa autem ΔΙΑΣΤΟΛΑ ΠΡΑΤΑ, ΔΙΑΣΤΟΛΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. Verum non apparet, cur illic vocabulum ΣΤΑΣΙΣ, hic vocabulum ΔΙΑΣΤΟΛΑ sit adhibitum. Prima στάσις videtur cis antomum ϝικατίδειον posita fuisse (ποττὸν ϝικατίδειον vs. 77. conf. vs. 18.); reliquae trans hunc antomum (ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω vss. 84. 91. 97. 103. conf. vs. 23.). Etiam huius sectionis in particula secunda οἰκία dicitur fuisse (vs. 80. conf. vs. 50.). Latitudo particularum secundae, tertiae, quartae ἀπὸ τῶν ὅρων ἐπὶ τὼς ὅρως definitur, i. e. a terminis superioris particulae usque ad terminos insequentis. Quinta particula (vs. 101.) lata dicitur ἀπὸ τῶν ὅρων (sc. quartae particulae) ἐπὶ τὰν νᾶσον, quae insula videtur ad flumen Acirin fuisse. Similis insula memoratur Tab. I. vs. 38. Sextam partem (vs. 107.) efficit τὸ ἔγγωνον (sc. χωρίον) τὸ πὰρ τὰς ἀμπέλως, i. e. angulus iuxta vineas, cuius latera clusaria sunt ad viam Heracleensem et ad flumen Acirin (conf. ad vs. 69.). Huic particulae finitores attribuernnt ἀμπέλων ὀκτὼ σχοίνως ἡμίσχοινον τὰς ἐχομένας τῶ χωρί[ω τούτω, in quibus verbis perperam Mazochius mutatum ibat ΤΑΣ in ΓΑΣ. Quippe τὰς ἐχομένας pertinet ad σχοίνως. Lacunam explevimus pronomine τούτω; nam hoc ipsum illud ἔγγωνον est, quod dictum antea sextam effecisse particulam. Postremo notabis brevitatem dicendi in formula καὶ ἐγένετο vss. 82. 89. 95. 101. 108. quam formulam male interpretatur Mazochius. Intelligenda est ἁ μερὶς αὕτα, ut vss. 75. 76.

5776.

In lapide aëtoma repraesentante in regione Basilicata dicta prope *Metapontum* reperta. Dicit de hoc lapide Lombardi Memorie dell' Inst. Archeol. Rom. Fasc. III. p. 231. ubi etiam edita inscriptio est. Habeo etiam ex schedis Gerhardi.

Vix haec Graeca inscriptio est licet Graecis litteris concepta. Prima vox videtur esse Πωτεολ. quod in memoriam revocat Puteolos. Ceterum hinc inde occurrere videtur terminatio vocabulorum in ΩΜ, ut in nummis habes ΛΟΥΚΑΝΟΜ (Avellin. Opusc. II. p. 76 sq. et p. 157 sqq.). Conf. n. 5622.

5777.

In corona aurea effossa in sepulcro quodam regionis Basilicata. Corona est' ex foliis querneis et hedera cum glandibus et bacis hederae, item cum floribus rosarum similibus aliisque, quos caerulei lapilli exprimunt, insidentibus hinc inde apibus; in fronte sunt sex figurae elaboratae, quarum media et maxima alata est et vestita, capiti imposito calatho, ex quo flos eminet; pedes insistunt scabello, in quo est inscriptio. In latere scabelli utroque est pica, et pone utramque duae aliae. Nunc possidet rex Bavariae. Vide Raoul-Rochette Mém. de l'Acad. des inscr. cet. T. XIII. p. 653. n. 4. Gerhard Antike Bildwerke tab. LX. Edidit Avellinus Memor. della R. Accademia Ercolanese di archeologia. Nap. 1822. T. I. p. 207 sqq. cum commentario (conf. Kunstblatt 1823. p. 338.); ex eoque Lombardi Memorie dell' Instit. archeol. Rom. fasc. III. p. 247. idem Io. Petrettinus Annal. Vindob. T XXXV. 1823. Iul. Aug. Sept. Anzeigeblatt p. 33. Dicit de ea Welcker de Aeschyli trilogia Prometh. p. 597. qui coronam referendam putat ad Pythicam penteteridem: quod reiecit Minervinus (L'ant. lapida Napol. di Tettia Casta p. 22.). Corona est sepulcralis (conf. n. 5818. 5838).

Petrettini:	Avellino:
ΚΡΕΙΘΩΝ	ΚΡΕΙΘΩΝΙ
ΙΟΣΗΘΗΚΑ	ΟΣΗΘΗΚΗ
ΤΟΕΙΣΤΗ	ΤΟΕΙΣΤΗ
ΦΑΝΟΝ	ΦΑΝΟΝ

Κρειθώνιος ἤθηκα τὸ[ν] στήφανον.

Nomen Κρειθώνιος revocari potest ad Κρήθων Il. V, 542. ut ΕΙ scriptum sit pro Η. In ἤθηκα et στήφανον notabis barbarum usum litterae Η pro Ε. Cf. n. 6168.

5778.

In lamina aurea *Posidoniae* s. *Paesti* reperta; ediderunt Avellinus et Welckerus Mus. Rhen. 1835. p. 581 sqq.

Τᾶς ϑεοῦ τσ. παιδός εἰμι.

Inscriptionem vetustissimam esse litterarum formae docent. Ἁ ϑεοῦ παῖς Proserpina videtur Welckero, qui vocabulum decurtatum agnovit et ingeniose τ(ρι)σ(έμνου) subesse suspicatur, monens etiam in litteris ad me datis deos haud raro talibus compositis invocari, quo pertineant ἀριάγνη, τριφίλητος, πρευμενής. Certe et Ceres et Proserpina epitheto σεμνή gaudent (Hymn. Hom. in Cer. vs. 1. et 486. Cf. Creuzer Symb. et myth. Vol. IV. edit. 3. p. 335.). Videtur lamina haec statuae vel donario Proserpinae affixa fuisse.

5778. b.

In galea prope *Paestum* reperta quae asservatur in museo Neapolitano (conf. Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildwerke I. p. 219.); ediderunt Millin Descr. des tomb. de Canosa, init. et Rose Inscr. Graec. vetust. Prolegg. Addend. (p. VI.) Habeo etiam ex schedis Rosii.

Millin:

ERIΘONAI

KEMΕ+ENAΛΑΤ

Rose:

EPIΦONAI

KEME+ENAI

Initio utriusque versus aliquid deesse coniicit Rosius qui transcripsit. Coniicias - - Ἐριφόνα [ἀνέϑη]κέ με sumens ἐριφόνα epitheton esse numinis, ut Dianae. In fine fuerit +ENAΓORAΣ (Ξεναγόρας), quo posito verba ad numerum senarii proxime accedunt.

5779.

In vase terrae coctae *Tarenti* reperto; edidit Millin Description d'un vase trouvé à Tarente, Par. 1814. 8. (conf. Magaz. encycl. 1815. T. I. p. 469 sqq.). Plane eadem inscriptio ex simillimo vase et ipso Tarenti, ut videtur, reperto edita est a Tochone d'Anneci in libello: Dissertation sur l'inscription grecque IACONOCΛYKION et sur les pierres antiques qui servaient de cachets aux medecins oculistes, Par. 1816. 4. (conf. Visconti Journ. des Sav. 1817. p. 167. et Millin Annal. encycl. 1818. T. III. p. 373 sqq.). Aliud exemplum eiusdem vasis cum eadem inscriptione fuit in museo Bartholdiano (vide Panofka Descr. Mus. Barthold. p. 77.).

IACONOC
ΛYKION

Ἰάσονος. Λύκιον.

De λυκίῳ conf. n. 5681. Vas est pharmacopolae, cuius nomen Iason. Similes inscriptiones Romanas collegit Tochon d' Anneci in libello supra citato. Inscriptionem ante Tochonem a Gerardo de Rossi similiter explicatam annotat Millinus Annal. encyclop. 1818. T. III. p. 373.

5780.

In caduceo aheneo, qui repertus in agro *Tarentino* a. 1795. asservatur Neapoli in museo Burbonico; edita est in Collect. inscr. Clem. Cardinalis Giorn. Arcad. T. XI. p. 232. Extat etiam in bibliotheca Gottingensi apographum, quod transcriptum misit Müllerus. Serpentes forma rotunda sunt, scapus angularis.

BΛATOIHI
KAΛATORAΣ
BAΛETΘIHI

Vs. 1. Card. BΛAΘIHI, vs. 3. BAΛEΘIHI.

His Müllero videbantur fines contineri versuum. Nam scapus videri potest abscissus esse eo loco quo incipit scriptura. Nec sane commode explicari potest titulus ut nunc se habet; praesertim quum vs. 1. idem perscriptum videtur, quod vs. 3. In medio apparet καλάτορας, i. e. *calatores*. Calatores sunt servi publici, qui sacerdotibus apparebant et munere praeconum simillimo fungebantur, unde Romanis calata comitia. Serv. ad Virgil. Georg. I, 268. Curiam Calabram sine calatione aperiri non potuisse monet Varro de ling. Lat. V, 1 extr. cf. Macrob. Sat. I, 15. Praeco igitur qui ad comitia convocat multitudinem, ipse calator audit. Vss. 1. 3. nomen urbis Aletiae (Strabo VI, 282.) tertio casu scriptum est orthographia insolentiore: Βαλετϑίᾳ pro Βαληϑίᾳ aut Βαλητίᾳ, quod nomen alii aliter scripserunt; vide lemma ad n. 5782.

5781.

In loco Fasano, ubi vetus *Gnathia* (*Egnatia*) fuit, in caduceo aheneo, litteris punctis delineatis; edidit Minervinus Bullett. dell' Inst. arch. 1845. p. 44 sq. conf. Bullett. arch. Napol. IV. p. 101. 111.

ΓNAΘINΩN   Γναϑίνων.

Hinc de orthographia et origine nominis urbis iudicari potest.

5782.

In lapide reperto inter rudera *Balesii* in Calabria; edidit Imm. Mola in Diario Neapolit. litter. Vol. 101. et deinde Cantinus Inscr. Acad. Columb. Florent. T. I. 1800. p. 72. Locus antiquitus Melae II, 4, 7. est *Valetium*, Plinio III, 16. *Balesium*, in itin. Hieros. p. 609. *Valentia*, in tab. Peuting. *Balentium*, Straboni VI, 282. Ἀλητία, ubi fortasse scribendum Βαλητία, ut iam alii voluerunt. Conf. ad n. 5780.

ΤΑΒΑRΑΔΑΜΑΤRΙΑ

Ταβάρα Δαματρία.

Quid sit ταβάρα, non liquet. Lapis pro pondere Cereali habetur. Lapides inscripti ΤΑΒΑΡΑ plures reperti sunt in ea regione.

5783.

Brundisii pro foribus aedium Diomedis Athenaei medici in basi; edidit Fulvius Ursinus Imagg. 1570. p. 72. aeri incisam. Apographum Pighianum editum est in Smetii collect. inscr. ed. I. Lipsio, 1588. fol. p. LXXXIV. 5. unde repetiit Gruterus p. CCCCVI. 2. Graeca citat Kirchmannus de funeribus Rom. 1605. II, 25. ex quo sumpsit Paciaud. Monum. Pelopon. Vol. II. p. 26. Extat etiam in chartis Spanhemianis ex schedis Duperac, et in cod. Vatic. n. 5241. p. 572. unde transcriptum misit Niebuhrius.

ΕΥΚΡΑΤΙΔΑΣΠΕΙΣΙΔΑΜΟΥΡΟΔΙΟΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΣΕΠΙΚΟΥΡΕΙΟΣΤΟΝ
ΤΟΠΟΝΤΗΣΒΡΟΥΝΔΕΣΙΝΩΝΒΟΥ
ΛΗΣΕΙΣΤΑΦΗΝΨΗΦΙΣΑΜΕΝΗΣ
EVCRATIDAS.ΠISIDAMI.F.RHODIVS
PHILOSOPHVS.EPICVREVS.L.P.D.D.D

Apud Smetium liberius distincti versus sunt et forma C est pro Σ. Apographum quod est in cod. Vatic. idem est atque Ursini. Apud Gruterum etiam Ligorii varietas lectionis annotatur. Vs. 1. Duperac ΠЄΙΣΙ cet. Vs. 3. Smet. ΒΡΕΝΔΕCΙΝѠΝ, Urs. ΒΡΟΥΝΤΕΣΙΝΩΝ, Dup. ΒΡΟΥΝΔΕΣΙΝΩΝ, Lig. ΒΡΟΝΤΕΣΙΝѠΝ. Vs. 4. Smet. ΨΗΦΙΖΑΜΕΝΗC, Lig. ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΟΣ, Dup. ... ΡΙΣΑΜΕΝΗΣ, Urs. quod dedi. Vs. 6. Urs. EPICVRIVS, Lig. EPICVREIVS, Smet. Dup. EPICVREVS.

Εὐκρατίδας Πεισιδάμου Ῥόδιος, φιλόσοφος Ἐπικούρειος, τὸν τόπον τῆς Βρουνδεσίνων βουλῆς εἰς ταφὴν ψηφισαμένης.
Eucratidas Pisidami f. Rhodius, philosophus Epicureus, l(oco) p(ublico) d(ato) d(ecreto) D(ecurionum).

Brundisium Graecis Βρεντέσιον est (Strab. VI, 282. et Polybius, ut praebent codices) vel Βρεντήσιον (Steph. Byz. v.) vel Βρενδέσιον (Ptolem.). Lapis noster videtur etiam Βρουνδέσιον praestare. Conf. n. 5784.

5784.

In lapide qui ubi repertus sit non constat. Inest anaglyphum, in quo mulier sedens adstante puerulo. Edidit Biagi Collect. Mus. Nan. n. 100. Monum. Graec. n. XVII. aeri incisam.

Supra: ΤΕΡΤΙΑΙΑΣΟΝΘΣ
ΒΡΕΝΤΕΣΙΝΗ
ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Infra: ΙΑΣΩΝΧΑΙΡΕ

Τερτία Ἰάσονος Βρεντεσίνη χρηστὴ χαῖρε.
Ἰάσων χαῖρε.
De voce Βρεντεσίνη conf. n. 5783.

B. *CAMPANIA:* NEAPOLIS, PUTEOLI, VICINIA BAIARUM, CUMAE, INSULA AENARIA, HERCULANUM, POMPEII, STABIAE, SURRENTUM, CAPREAE, CANUSIUM, CALATIA, CAPUA.

In titulis Neapolitanis ordinandis primum posui titulos dedicatorios praemisso maiore fragmento de donatione phratriaca, deinde honorarios, quorum agmen claudunt agonistici, tum titulos operibus publicis impositos et si qui sunt ex monumentis artis decerpti, postremo epitaphia. Hic etsi inscriptionum fons non abundanter fluit, tamen visum est de fatis urbis celebris pauca praefari.

1. Ut de initiis urbis incipiam, regio videtur olim dicta fuisse Phalerum (Steph. Byz. v. Φάληρον), quod nomen sane originem Pelasgicam testatur (cf. Ignarra de phratr. p. 80 sq.). Colonis mature Thessalos fuisse admixtos arguit Statius Neapolitanus Silv. IV, 8. qui urbem, an regionem Palaepolitanam Eumelin vocat manifesto de Eumelo Pheretiada Admeti filio denominatam, cuius herois cultum per coloniam Euboicam delatum esse Neapolim ibidem significatur; unde et Neapolitani apud Silium XII, 158. ex vera Ignarrae correctione Pheretiadae appellantur poetice, et phratria Eumelidarum denominationem habet (vide §. 2.). Accedunt Rhodii, qui urbem condidisse Parthenopen feruntur (Strab. XIV, 654. Steph. Byz. v. Παρθενόπη), sumpta, ut vulgo putant, de Sirene fabulosa denominatione (cf. Ignarra

l. c. p. 74 sq.). Sed urbem, quam deinceps Cumani coluerunt (Vell. Paterc. I, 4. Liv. VIII, 22. Plin. H. N. III, 9.) a Chalcidensibus et Aeolensibus quibusdam oriundi (Scymni Chii Perieg. p. 238. 39.), Palaepolin vocitarunt post Neapolim vicinam a diversis gentibus Graecis conditam: id quod factum esse circiter Olymp. 91. coniecit Niebuhrius (Vorträge üb. Röm. Gesch. I. p. 473.). Condendae autem novae urbis partem habuerunt Chalcidenses, Pithecussaei, Athenienses (Strab. V, 246.). Palaepolis, ait Livius VIII, 2., fuit haud procul inde ubi nunc Neapolis sita est; duabus urbibus populus idem habitabat. Urbes a Pausilypo diremptas fuisse ita ut vetus Neapolis mediam urbem hodiernam occuparet, monet Niebuhrius l. c. Iam Palaepolitani quidem stolide sollicitatis Romanis a. u. c. 428. a. Chr. 326. in potestatem eorum venerunt, videturque urbs Palaepolis tum funditus delata esse (vide Niebuhr. l. c. p. 475.). Neapolitani autem foedus icerunt cum Romanis honorificum (Liv. VIII, 26. conf. Polyb. VI, 14.). Hinc nummos, in quibus scriptum est ΝΕΟΠΟΛΙΤΩΝ, non ultra hanc epocham foederis Neapolitani retrahendos esse censet Ignarra. Eodemque tempore factum videtur, quod narrat Strabo V, 246. Neapolitanos obortis dissidiis coactos esse in civitatem recipere Campanos sibi infensissimos (cf. Ignarra l. c. p. 196 sq.). Sed quum populus Neapolitanus ex gentibus stirpis Ionicae habeatur compositus, satis mira est inscriptio nummi apud Eckhelium Syll. I. tab. 1. ΝΕΟΠΟΛΙΤΑΣ et alius nummi musei Berolinensis ΝΕΟΠΟΛΙΤΑΝ, quam dialectum Doricam ex colonia Rhodiorum repetendum esse arbitratur Heynius Opusc. II. p. 268. Vix recte. Ceterum formam rariorem ΝΕΑΠΟΛΙΤΗΣ p. ΝΕΟΠΟΛΙΤΗΣ in nummis obviam (cf. Letronn. Revue de philologie T. I. p. 400.) tuetur lectio aeris Heracleensis n. 5774. 5775. tab. I. extr.

2. Quemadmodum Thuriis decem tribus institutae sunt, ex sua cuique gente indito nomine (Diod. Sic. XII.), ita etiam Neapoli cives in gentes sive curias distributi erant, quae φρητρίαι vocabantur (Strab. V, 246. Varro de ling. Lat. IV, 15. V, 25. Bip.), ex diversis singulae colonorum agminibus compositae. De phratriis Neapolitanis bene meritus est Ignarra licet prolixius is disputans in libro citato de phratriis primis Graecorum politicis societatibus Neap. 1797. 4. Disputarunt de phratriis Salmasius ad ius Att. et Rom. c. 4. p. 89 sqq. Vandalius Diss. p. 728 sq. Buttmannus Mythol. II. p. 318 sqq. Mitto Martorelli commenta Thec. cal. II. p. 591 sqq. et Mazzarella-Farao Sulle XII fratrie attico-neapolitane, quem librum non vidi. Ut post ea quae a Boeckhio dicta sunt Vol. II. p. 650. paucis defungar, Ignarra satis docuit φρατρίαν curiam, φράτορα curionem, φρατριέας curiales esse: nam Neapoli nullum inter gentem et curiam discrimen; ut nec Gallandus Thes. Ant. Gr. Vol. VII. p. 376. accurate φρήτορας interpretatus sit gentiles et frustra de hac re laboraverit Gronovius Thes. Vol. VII. p. 15. Phratriae igitur singulae ex familiis eiusdem populi compositae communionis auctorem sacraque sua patria habebant. In diis phratriarum distinguendi sunt phratrii (θεοὶ φρήτριοι n. 5785. 5787. 5802. b. θεοὶ φρήτορες n. 5788. 5869.) et dii gentis (θεοὶ πατρῷοι n. 5786.); ab his gentes singulae sese ortas gloriabantur, illi ipsis phratriam constituentibus praeerant. Sic Eumelidarum phratriae Eumelus θεὸς πατρῷος est, quod Eumelidae ab Eumelo originem ducebant, sed simul iis est phratrius, quia ipsorum praeest phratriae (n. 5786.). Alii rursus sunt dii patrii, quos universa civitas venerabatur (Creuzer Symb. III. edit. 3. p. 580. C. Hermann. Enchir. antiq. Gr. II. p. 28.), ut Neapoli sunt Apollo, Ceres Actaea, Dioscuri, quos ex Palaepoli transmissos patrios penates vocat Statius Silv. IV, 8. qui quam dicit felicem Eumelin, ea etsi proprie est phratria Eumelidarum, tamen nunc pro urbe tota dicitur. Unde etiam in phratria Eumelidarum statuae araeque Dioscurorum positae (n. 5805.), Dioscuris urbique exstructum templum (n. 5791.), atque in nummis Neapolitanis alter Dioscurorum expressus, ut post Ignarram (l. c. p. 178.) putat Avellinus (Opusc. II. p. 46.). Falsus autem est Ignarra, qui etsi bene distinguit deos phratrios et patrios (p. 95.), tamen Eumelum, qui Eumelidis θεὸς πατρῷος est, tanquam deum patriae habitum esse arbitratur, non solum ab Eumelidis, sed etiam ab iis populis advenis, quos Eumelidae in societatem civitatis recepissent (p. 97.). Cautius de his iudicavit Avellinus Bullett. arch. Napol. 1843. p. 23. Ceterum phratrias consentaneum est unum θεὸν πατρῷον habuisse, plures phratrios (n. 5785. 5787.). Magistratus singularum phratriarum fuerunt φρήταρχος, χαλκολόγοι, φροντιστής, διοικηταί (n. 5785.). Ex his φρήταρχος i. e. φρατρίαρχος curiae magister est, ut cum Plauto loquar (Aulul. II, 1, 29. III, 2, 3.); χαλκολόγοι sunt exactores, qui aera i. e. pecunias colligebant (cf. ad n. 5785. vs. 15.); φροντιστής, qui memoratur n. 5785. 5786. est fisci procurator ex usu inferioris Graecitatis (cf. Vol. II. n. 3612.), ut ἐπιμελητής apud Atticos; denique διοικηταὶ sunt administratores s. oeconomi. Phretarchum annuum magistratum fuisse putabat Ignarra. Locus ubi conveniebant phratores eiusdem phratriae, φρήτριον (φράτριον Pollux III, 52.), dicebatur, ut colligi potest ex inscriptione Latina ap. Gruter. p. CCXIV. CCXV. 1. (Orell. n. 3787. 3788.) ubi curia Augustalium phetrium i. e. phretrium vocatur (conf. A. W. Zumptius de Augustalibus et seviris August. 1846. p. 44.); vel φρητρία n. 5805. quemadmodum etiam curiae duplex significatio est. Idem autem denotare videtur ἀγορευτήριον n. 5789. quod proprie locus est, ubi concionabantur phratores. Nam ἀγορεύειν est i. q. δημηγορεῖν. Conventus phratriae est ἄγαῤῥις n. 5785. vocabulo ab ἀγείρειν ut videtur repetendo, ut ἄγερσις mutatum sit in ἄγεῤῥις assumpta littera α pro ε. Certe Hesychio ἄγαῤῥις est ἄθροισις ἢ πλῆθος, συναγωγή emendante Ruhnkenio. Ceterum, ne quid omittam, vocabulo non intellecto, ΑΓΑΡΡΕΥΣ pro nova phratria venditavit Martorellus (Thec. cal. T. II. p. 630.).

Phratriarum aliae vetustiores sunt, utpote ex Palaepoli translatae, aliae recentiores. Denomina-

bantur autem aliae patronymicis, aliae aliis nominibus, ut gentes Atticae. Innotuerunt phratriae hae:

Εὐμηλίδαι ab Eumelo Pheretiada, Admeti filio, Homericis carminibus nobilitato dicti (n. 5786. 5805.). Hanc phratriam Pelasgicam vocat Ignarra, quippe ex Pelasgiotide, ubi regnavit Eumelus, oriundam atque omnino vetustissimam esse vel inde patet quod Statius l. c. urbem totam Eumelin appellat utpote ab Eumelidis origines ducentem; neque enim ille phratriam Eumelidarum solam alloquitur, quae Martorelli sententia fuit. Idem Statius docet Eumelidas pro Abantum progenie habitos esse. Itaque Euboica colonia Neapolim vel potius Palaepolin traduxit Eumelidas, tanta vetustate celebres, ut pro primis urbis incolis haberi possent. Eumelum pro patre Parthenopes venditavit Reinesius Synt. p. 179. 180. satis ille refutatus a Martorello Thec. cal. p. 615. et ab Ignarra de phratr. p. 100. Altius hariolatur Macciucca de ant. colon. Neap. T. I. p. 269. Eumelum Phoenicium nomen fingens.

Εὐνοστίδαι, quae phratria memoratur n. 5818. et in titulo Latino ap. Fabrett. c. VI. p. 462. qui haec habet:

P·SVFENATI·P·F·
PAL·SEVERO·SEMPRO
NIANO·DECVRIALI
SCRIBARVM·AEDILIVM·CVRV
LIVM·FRETRIACO·NEAPOLI·EV
NOSTIDON·DECVRIONI·ET
SACERDOTI·APOLLI
NIS·ALBANI·LONG
ANI·BOVILLENSES·OB·MERI
TA·SVFENATIS·HER
METIS·PATRIS·EIVS
L·D·D·D·

Phratriam Fabrettus ab Eunosto repetit heroe Tanagrae Boeoticae culto, de quo multus est Plutarchus Quaest. Gr. 40. T. II. p. 230. ed. Wytt. Quod probans Ignarra Eunostidas ait fuisse Tanagraeos Boeotiae; neque id incredibile; praeterea argumento utitur etiam eo, quod Neapoli in regione Portus parieti affixum marmor extat, in quo repraesentatur Orion (conf. Capac. Hist. Neap. T. I. c. 14. p. 227.), cuius herois monumentum etiam Tanagrae monstrabatur (Pausan. IX, 20, 3.). Tertiumque ei argumentum est Lenaeon mensis (n. 5838.), a Boeotis repetendus. Quibus argumentis erit qui minus nitendum putaverit. De vetustate mensis Lenaeonis cf. C. Hermannus Die griech. Monatskunde p. 16. Hic autem mensis Ionicus est; quamquam inde non coniecerim de colonia Atheniensi Neapolim deducta (Minervinus L'ant. lap. Nap. di Tettia Casta p. 8.). Certum illud, Eunostidas ab heroe Eunosto repetiisse originem suam. Itaque ut Eumelidis Eumelus, ita Eunostidis Eunostus θεὸς πατρῷος fuerit. Mitto commenta Martorelli satis illa castigata ab Ignarra.

Θεωτάδαι, ab ignoto quodam heroe Theota dicti, ut Butadae Atheniensium a Buta (n. 5787.). Phratriam hanc recte agnoverunt Reinesius Synt. inscr. Cl. VI. 37. Mazochius de cathedr. eccles. Neapol. p. 140. Avellinus Bullett. arch. Nap. ann. I. 1843. p. 22 sqq.

Παγκλεῖδαι, ab heroe quodam Pancle, ignoto illo quidem, sed ideo non magis expellendo, quam Theota (n. 5789.). Frustraque laborat Ignarra l. c. p. 171 sq. ut demonstret ΠΑΝΗΛΕΙΔΩΝ scribendum esse: quippe non reputavit, si ab Elide repetendum vocabulum esset, Πανηλεῖοι dicendum fuisse, ut Πανέλληνες, Παναχαιοί, non Πανηλεῖδαι; quae forma patronymica ipsa deducit ad originem ab heroe quodam repetendam.

Ἀριστταῖοι (n. 5785.) unde dicti sint non liquet. Nec Mazochii (Cathedr. Neap. p. 140.) commentum, qui ab Ἄρης derivandum vocabulum putat, nec Martorelli (Thec. cal. p. 629.), qui ab heroe quodam Aristo, ferri potest. Paulo credibiliore modo Ignarra (de phratr. p. 138.), qui de Artemide Arista Athenis culta (Pausan. I, 29.) cogitavit, ut Aristaei ex colonia Atheniensium nati viderentur, quibus Neapolitani etiam lampadephoriae certamen in honorem Cereris institutum (conf. Vol. I. ad n. 287.) deberent. At parum tamen hoc probabile est. Cei Apollinem et Iovem Aristaeum habuerunt (cf. Boeckh. Vol. II. ad n. 2364.). De eo cognomento cogitare licet etiam in Aristaeis Neapolitanis.

Ἀρτεμίσιοι (n. 5798.). Ignarrae de Artemisio Euboeae promontorio denominati videntur, quum constet Euboeenses in primis conditoribus Neapolis numerari. De veritate coniecturae est cur dubites. Illud constat ex nummis, Dianae cultum floruisse Neapoli.

Κυμαῖοι (n. 5788.) sunt Cumani conditores novae urbis Neapolis, origine Chalcidenses (vide paulo ante p. 715. *a*.).

Οἰνωναῖοι, quam phratriam praestare titulus n. 5797. videtur, undecunque denominatam. Neque enim patet ab Οἰνόῃ Attica repetendum vocabulum esse, cum qua etiam Strabo IX, 375. vetustum Aeginae nomen Οἰνώνη composuit, loco non extra controversiam posito. Certe Athenienses quidem olim a Neapolitanis in civitatem receptos esse constat (Strab. V, 246.). Ut autem non improbabile putem Oenonaeos Neapolitanos origine fuisse Oenaeos Atticos facit titulus Deliacus Vol. II. n. 2299. quem Apollonius Neapolita sacerdotio fungente Sosione Oenaeo posuit. De Atheniensibus aut Aeginetis cogitavit etiam Ignarra de phratriis p. 174.

Ἀντινοῖται, phratria a Neapolitanis in gratiam Hadriani Imperatoris instituta, nota ex inscriptione Latina apud Fabrett. Inscr. p. 456.

P·SVFENATI·P·F·PAL·MYRONI
EQVITI·ROMANO·DECV
RIALI·SCRIBARVM·AEDILI
VM·LVPERCO·LAVRENTI
LAVINATI·FRETRIACO·NEAPOLI·ANTI
NOITON·ET·EVNOSTIDON·DE
CVRIONI·IIII·VIRO·ALBA
NI·LONGANI·BOVILLEN
SES·DECVRIONES·OB·ME
RITA·EIVS·L·D·D·D·

Quam inscriptionem qui repetiit Ignarra l. c. p. 198. statuit Antinoi templum ibi stetisse, ubi postea aedes S. Ioannis maioris exstructa fuerit. Quod autem ex mense Neapolitano Pantheone collegit Neapoli ab Hadriano Pantheum exstructum esse, in quo coleretur Antinous, idque Pantheum ipsum illud Antinoi templum fuisse, libidine quadam coniiciendi abreptus fecisse putandus est. De Antinoi apotheosi nota omnia. Memorabilis Sufenas duabus simul phratriis adscriptus; nisi forte coniicias Eunostidarum phratriam et Antinoitarum unam fuisse, ut qui antea Eunostidae postea novo titulo assumpto etiam Antinoitae vocarentur: certe Antinoitas non est credibile peculiarem gentem constituisse aliunde advectam.

Haec hactenus de phratriis, quarum denominationes innotuerunt. Progressu temporis Ignarra suspicatur abolito phratriae vocabulo ad exemplum Romanorum Neapoli introductas regiones esse, ut, quae antea phratria, deinceps regio diceretur gentis illius, ex qua phratria denominabatur. Hoc demonstratum ivit titulo Latino (ap. Gruter. p. CCCCXXXIX. 6.) ad Neapolim coloniam Romanam pertinente, ex quo regio primaria splendidissima Herculanensium L. Munatio Concessiano v. p. patrono coloniae statuam ponendam decrevit quo tempore etiam Munatii Concessiani filii demarchia cumulatiore sumptu liberalitatis abundantia[m] universis exhibuit civibus. Qui titulus in agro Neapolitano repertus ut vel ob demarchiae mentionem dubitari non potest quin Neapolitanus sit, ita facile largimur quinto fere saeculo assignandum titulum esse. Sed quod Ignarra inde collegit de regionibus urbis Neapolis, haud scio an parum iuste fecerit. Nam quum vel phratriis florentibus partes urbis regiones dici potuerunt a natura loci cognominatae, quo pertinere videtur regio Thermensis de aquis ibi calidis (Gruter. p. CCCCXXX. 6.), tum gentes non Graecae originis, quae quidem Neapoli in civitatem receptae sunt, videri possunt non phratrias, sed regiones constituisse, ut coniicias et Campanos in civitatem receptos (Strab. V, 246.) regionis Campanorum, non phratriae auctores exstitisse, licet curiam eos habuisse ex curia Capuana superstite appareat, et Herculanenses quocunque tempore sede patria profugos regioni potius, quam phratriae originem dedisse utpote togatos, non palliatos. Itaque etsi non improbabile Ignarrae commentum est, tamen ex regione Herculanensium non arbitror coniici posse de phratriis in regiones mutatis.

3. Formam reipublicae Neapolitanae democratiam fuisse vel ex phratriarum ratione patet; nec probabile Cumanos, apud quos et ipsos fere populi potestas summa erat, multum immutasse in urbe nova condenda. Idem prodit summus magistratus δήμαρχος, quem eponymum fuisse, ut Athenis archontem, etiam ex Strabone V, 246. colligi potest (n. 5790. 5797. 5799.), vocabulo ipso potestatem populi commonstrante. Eligebatur is, ni fallor, ex opulentioribus civibus, quos, si coniectura fieri potest ex Chalcidensium institutis (Herodot. V, 77.), etiam Cumani ac proinde Neapolitani ἱπποβότας vocaverint. Atque haec dignitas, cuius honorem etiam Imperatores passi sunt sibi offerri, ut Hadrianus (Spartian. Vit. Hadr. 19. *per latina oppida dictator et aedilis et IIvir fuit: apud Neapolim demarchus*, cf. n. 5809. 5810.) vel post coloniam Romanam deductam perduravit (Gruter. p. CCCCXXXIX. 6.). Demarcho procurationem annonae inter alia commendatum fuisse ex titulo Latino Herculanensium paulo ante memorato colligit Ignarra de phratr. p. 223. qui praeterea dignitatem non dissimilem fuisse suspicatur eius, qui recentiore aevo Electus populi vocari solet. Ex magistratibus Neapolitanis innotuit praeterea ἐπιτροπία (n. 5790.), γραμματεία (n. 5797.), qua qui fungitur, etiam ἀναγραφεύς audit (n. 5843.), et λαυκελαρχία (n. 5790. 5796. 5797.), de qua vide ad n. 5790., γυμνασιαρχία, ἀγωνοθεσία (n. 5809.), ἀγορανομία (n. 5836.).

4. De fatis Neapolis, postquam in potestatem Romanorum venit, quum multi sententiam tulerunt, in his Capacius (Hist. Neap.), Lasena (de gymnas. Neap.), Camillus Peregrinus (de Camp. fel.), Mazochius (diatrib. de col. Neap. ad calc. dissert. de cathedral. eccles. Neap. et ad Tab. Heracl.), Martorellus (Theca reg. calam.), tum accuratissime exposuit Ignarra (de palaestra Neap. p. 159 sqq.). Is tres aetates urbis ponens demonstravit, ubi primum in potestatem Romanorum venisset (a. u. c. 477. a. Chr. 277.), civitatem fuisse foederatam (Cic. pro Corn. Balbo 8.), foedere iniquo, quippe ex qua stipendium et naves exigerentur (Liv. XXXV, 16.), mox (a. u. c. 664. a. Chr. 90.) Neapolitanos foederis pertaesos lege Iulia oblatam civitatem Romanam adoptasse post nonnullas concertationes (Cic. pro Corn. Balbo 8, 24. de agrar. II, 31.), et quidem antequam lex Plautia lata esset: unde municipium vocatur a Cicerone Epist. ad fam. XIII, 30. (conf. Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 492.). Et hanc aetatem descripsit Strabo V, 246. μηνύει δὲ τὰ τῶν δημάρχων ὀνόματα, τὰ μὲν πρῶτα Ἑλληνικὰ ὄντα, τὰ δ᾽ ὕστερα τοῖς Ἑλληνικοῖς ἀναμὶξ τὰ Καμπανικά. πλεῖστα δ᾽ ἴχνη τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς ἐνταῦθα σώζεται, γυμνάσιά τε καὶ ἐφηβεῖα καὶ φρατρίαι καὶ ὀνόματα Ἑλληνικά, καίπερ ὄντων Ῥωμαίων. Nimirum Graeca ex vetere rei publicae statu residua, ut recte alibi Strabo VI, 253. dicere potuerit Neapolim non ἐκβεβαρβαρῶσθαι, et Tacitus Annal. XV, 33. quasi Graecam urbem vocarit, institutis quibusdam patriis etiam tum superantibus: Romana tamen multa illata ex legum Romanarum, in quas Neapolitani fundi facti fuerunt, adoptione recens facta. Ex verbis autem καίπερ ὄντων Ῥωμαίων apparet Neapolim municipium fuisse eiusque cives optimo iure Romanos et appellatos esse et habitos.

De tertia aetate, quae coloniam Romanam vidit Neapolim, multum concertatum est a viris doctis. Nam quum Neapolis colonia audiat in titulis Latinis ap. Gruter. p. CX. 8. CCCLXXIII. 2. ap. Reines. Synt. inscr. Cl. VI. 10. qui petiit ex Capacio, satis id mature factum esse etiam Fulvius Ursinus (Fam. Rom.

p. 190.) suspicatus est. Sed de tempore tam parum constat, ut viri docti inopia testimoniorum historicorum inducti colligerent honorifico urbem titulo coloniae usum esse, non re fuisse coloniam; parum considerate. Et Mazochius quidem titulo Latino suppositicio usus demonstratum ibat coloniam institutam esse Domitiano imperante, quod qui notavit Ignarra huic quaestioni operam parum fructuosam impendit (de pal. Neap. p. 182 sqq.) contendens ne Hadriani quidem temporibus Neapolim coloniam factam esse, quippe cuius in honorem phratria esset Antinoitarum instituta; neque adeo Commodo imperitante videri coloniam fuisse, quum ludi etiam tum Neapolitani floruissent (vide ad n. 5805.); palaestram autem Neapolitanam dato iure coloniae interiisse maxime veri esse simile. Itaque existimabat, si constaret de aetate compositi Satirici, cui nomen inscriptum Petronii Arbitri, in quo quae Graeca urbs colonia vocaretur esset Neapolis, compertum fore quo tempore facta esset colonia. Hinc postquam demonstravit Graecam urbem, in qua colonia recens facta coena Trimalchionis pararetur, esse Neapolim, auctoremque exeunte Graecismo Neapolitano et ineunte colonia Romana vixisse, monuit ibidem c. 58. mentionem fieri vicesimae servorum manumissorum, quam constaret a Caracalla in decimam esse mutatam (Dio Cass. LXXVII, 9.); indeque sequi putabat Neapolim ante Caracallae de civitate communicanda constitutionem coloniam factam esse; ut recte statuisse fratres Valesii viderentur, qui Petronium aetate Antoninorum vixisse censuerunt; probandamque esse Burmanni coniecturam, qui posuit Petronii Arbitri titulum esse ficticium ad imitationem Petronii Cos, a Nerone elegantiae arbitri assumpti (Tacit. Annal. XVI, 18.). Quodsi ita esset, Neapolim ad ius coloniae evocatam esse inter a. p. Chr. 192-211. In his, ut mittam commenta similia auctoris Isagoges ad volumina Herculanensia 53. 98 sq., adversarium Ignarra nactus est Cataldum Ianellium Cod. Perott. Vol. II. p. CCXXX sqq. qui etsi multa bene, tamen si urbem Graecam Petronii Puteolos potius quam Neapolim esse contendit, redargui posse videtur glossario Petronii, ex quo c. 81. Graeca urbs illa diserte Neapolis est. At si in urbe Petronii constituenda vincit Ignarra, inde non sequitur reliquam eius de aetate Satirici Petroniani argumentationem posse probari. Vidit id etiam Studer, qui de hac re accuratissime exposuit in Mus. Rhen. II. 1843. p. 50-92. et p. 202-223. singulisque Ignarrae aliorumque argumentis acute refutatis demonstravit frustra esse, si quis ex colonia Neapoli Petronii aetatem constituere auctoris Satirici allaboraret, pristinoque de opere iudicio usus satis probabile reddidit Satiricum Petronii fetum aetatis esse Neronianae. In quo ut largiamur auctorem Satirici esse eundem illum C. Petronium Neroni elegantiae arbitrum, tamen insunt in rationibus Studeri, quae offendere legentem possint, recteque F. Ritterus in Mus. Rhen. l. c. p. 561-572. monuit Satirici quod superest fragmentum aliud prorsus scriptum esse atque illud quod Petronius ante mortem codicillis composuisse et Neroni misisse traditur Tacito (Annal. XVI, 19.). De temporibus Satirici multis exposuit Niebuhrius Act. Acad. Boruss. 1823. II. p. 251 sqq. qui collata inscriptione Latina scriptum coniecit aetate Alexandri Severi. Argumenta Niebuhrii refutavit Orellius Coll. inscr. Latt. I. p. 257. Nec multum novi protulit Teuffelius (Mus. Rhen. IV. 1845. p. 511 sqq.) qui Eckermannum Niebuhrii rationes defendentem (Allg. Encyclop. III. art. 19.) impugnans Petronium Tacito memoratum a Petronio auctore Satirici distinguendum esse contendit, eo argumento usus quod Tacitus, si ei innotuisset opus illud, aeque memorasset ac codicillos a Petronio Neroni transmissos. Ceterum de aetate Satirici Teuffelio convenit cum Studero et Rittero. Sed parum firmum eius argumentum, praesertim quum nihil obstet, quo minus opus Petronii Tacito sero innotuisse statuamus. At haec non huius loci est pluribus persequi. Videtur certe Satiricum fetus esse Neronianae aetatis. Quod si probabile est Satiricum Petronianum primo Christianae epochae saeculo esse compositum, efficitur Neapolim, quae ibi colonia vocatur, etiam illo saeculo esse ius adeptam coloniae. Hinc explicanda forma senatusconsultorum, in quibus quum designatio temporis fit ex consulibus, tum archontes et senatores fere omnes Romanis comparent nominibus instructi (n. 5836. 5838. 5843. conf. Eckhel. D. N. IV. p. 483 sqq. Marinus fratr. Arv. p. 481. 528. 725 sq.). Perdurarunt igitur ex institutis Graecis magistratus paulo ante (§. 3.) memorati aliaque ad imaginem quandam veteris reipublicae tuendam, ut honores a populo decreti aliquoties (n. 5796. 5800.), ut phratriarum institutio; unde etiam Hadriani aetate creata Antinoitarum phratria. Accesserunt magistratus Romani, in his ἄρχοντες (n. 5836. 5838. 5843.) s. ἀρχοντικοί (n. 5799.), et vicarii archontum ἀντάρχοντες (n. 5838. cf. Vol. I. n. 353. Vol. II. n. 2222.), quos decemviros recte intellexit Reinesius (Synt. inscr. p. 429.), licet obloquentibus Falconio (Vita di S. Genn. p. CCCLXXI sq.) et Minervino (L' ant. lap. Nap. di Tettia Casta, Nap. 1845. p. 56.); τέσσαρες ἄνδρες, quattuorviri (n. 5796.), ἄρχοντες οἱ διὰ πέντε ἐτῶν τιμητικοί, ἄρχοντες πενταετηρικοί, quinquennales (n. 5796. 5797.), ἀγορανομικοί, aedilicii (n. 5799.) cet. Senatus nunc βουλή (n. 5836. 5838. vs. 14.), nunc σύγκλητος (n. 5799.), nunc οἱ ἐν προσκλήτῳ (n. 5838. 5843.) vocatur, formaque senatusconsultorum eiusmodi est, ut fluctuantem rerum conditionem prodat: quo pertinet mensis Graeci et Romani promiscua designatio (n. 5838.). Loquebantur tum Neapolitani Graece et Latine, ut tamen sermo Graecus in litteris publicis retineretur ad tuendam linguae patriae dignitatem: unde etiam in titulis bilinguibus fere Latina Graecis subiiciuntur (n. 5809. 5820. 5836. 5843.). Memorabile exemplum promiscui usus linguae utriusque videre est in titulo a. u. c. 812. p. Chr. 59. posito, quem commentatus est Borghesius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1831. p. 51.:

M . COMINIO . M . F . MAE . VERECVNDO
QVINTIA . DIA . FILIO . PIISSIMO
ΕΠΙΥΠΑΤΩΝΓΟΥΕΙΨΤΑΝΟΥΑΠΡΩΝΙΑΝΟΥΚΑΙΓΦΟΝΤΕΙΟΥΚΑΠΙΤ

5785.

Neapoli, in aedibus Hadriani Gulielmi in tabula marmorea quadrata alta palmos III, crassa pollicem I, mutilata undequaque non alium ad finem, quam ut conveniret inscriptioni, quae postea in altero latere insculpta est. Litterae indistinctae sunt. Quattuor in marmore foramina sunt, quae tamen non antiqua, sed recentiora esse iudicat Ignarra. Prima linea maioribus, altera mediis, reliquae minutioribus litteris scriptae sunt. Initio tamen plura perierunt, in fine nihil. Inscriptionem viderunt et transcripserunt Morillus et Pighius; unde est apud Smetium fol. XXXV. 2. et apud Gruterum p. CXXV. 1. Versus priores septem litteris minusculis edidit Capacius Hist. Neapol. I. p. 238. Interpretati sunt Martorellus Theca calam. T. II. p. 624. Ignarra de phratriis p. 133 sqq. Dicit de ea Vandalius Dissert. antiq. p. 738 sqq.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣΤΟΙΙ　　　ΤΟΥ　　ΑΛΕΡΙΑΣ
ΜΟΥΣΗΣΤΗΣΕΑΥΤΟΥΓΥΝΑΙΚΟΣΜΗΕΞΟΥΣΙΑΝΔΕΕΧΕΤΩ
ΣΑΝΟΦΡΗΤΑΡΧΟΣΗΟΙΧΑΛΚΟΛΟΓΟΙΗΟΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣΗΟΙΔΙΟ.
ΚΗΤΑΙΗΑΛΛΟΣΤΙΣΤΗΣΦΡΗΤΡΙΑΣΤΗΣΑΡΙΣΤΑΙΩΝΤΗΝΘΥΣΙΑΝ
ΗΤΟΔΕΙΠΝΟΝΥΠΕΡΤΙΘΕΣΘΑΙΠΑΡΑΤΑΣΤΕΤΑΓΜΕΝΑΣΗΜΕΡΑΣ
Κ..ΑΧΕΙΛΙΑΚΑΙΔΙΑΚΟΣΙΑΔΕΙΝΑΡΙΑΔΑΝΕΙΣΕΣΘΩΜΗ..ΗΟ.
ΕΙ...ΟΝΟΜΑΤΙΔΕΙΝΑΡΙΑΔΙΑΚΟΣΙΑΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΚΑΙΤΗΠ...ΕΙ.
ΜΗΕΞΟΥΣΙΑΝΕΧΕΤΩΟΦΡΗΤΑΡΧΟΣΗΟΙΧΑΛΚΟΛΟΓΟΙΗΟΦΡΟΝ
ΤΙΣΤΗΣΗΟΙΔΙΟΙΚΗΤΑΙΗΑΛΛΟΣΤΙΣΤΗΣΦΡΗΤΡΙΑΣΤΗΣΑΡΙΣΤΑΙΣ.
ΦΡΗΤΟΡΑΥΠΕΡΤΟΥΤΩΝΤΩΝΟΝΟΜΑΤΩΝΛΑΜΒΑΝΕΙΝΟΥ.
ΠΙΣΤΕΙΔΟΘΗΣΕΤΑΙΟΝΔΕΑΝΟΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΟΣΔΙΔΩΑΛΛΟΦΡ.
ΤΟΡΑΕΝΑΓΑΡΡΕΙΕΙΣΔΙΔΟΣΘΩΚΑΙΕΑΝΔΟΞΗΤΗΑΓΑΡΡΕΙ.....
ΚΑΘΩΣΚΑΙΥΠΕΡΦΡΗΤΑΡΧΟΥΚΑΙΧΑΛΚΟΛΟΓΩΝΔΟΓΜΑΤΙΣ..
ΤΑΙΤΟΤΕΗΟΙΚΟΝΟΜΙΑΥΠΟΤΩΝΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΓΕΙΝΕΣΘ.
ΤΟΥΣΔΕΧΑΛΚΟΥΣΟΙΔΕΔΑΝΕΙΣΜΕΝΟΙΚΑΤΑΦΕΡΕΤΩΣΑΝΤ.
ΕΒΔΟΜΗΤΟΥΠΑΝΘΕΩΝΟΣΜΗΝΟΣΙΣΤΑΜΕΝΟΥΕΙΣΑΓΑΡΡΕΙ.
ΠΛΗΘΗΟΥΣΑΝΚΑΙΕΠΙΨΗΦΙΣΕΤΩΗΦΗΤΡΙΑΘΙΣΘΕΛΕΙΔΑΝΙΖΕ.
ΚΑΙΟΥΤΩΣΤΟΤΕΑΛΛΗΟΙΚΟΝΟΜΙΑΓΙΝΕΣΘΩΚΑΘΕΚΑΣΘΟΝ
ΤΟΣΕΝΤΕΤΑΙΣΗΜΕΡΑΙΣΤΑΥΤΑΙΣΤΑΙΣΔΥΣΙΝΑΙΣΘΙΟΝΤΕΣΔ..
ΠΝΟΥΣΙΝΟΥΑΛΕΡΙΑΜΟΥΣΗΔΙΔΟΣΘΩΤΑΚΑΤΑΧΕΡΑΤΟΔΕΓΡ
Π...ΟΤΕΘΕΝΗΤΟΠΡΟΣΗΛΩΟΕΝΟΦΕΛΕΤΟΣΑΝΟΦΡΗ..ΡΧΟ.
ΗΟ...ΛΚΟΛΟΓΟΙΗΟΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣΗΟΙΔΙΟΙΚΗΤΑΙΜΕΤΑ...ΡΑΔ.
ΔΟΝΑΙΤΟΙΣΑΕΙΥΠΟΤΗΣΦΗΤΡΙΑΣΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΟΙΣΕΑΝΔΕΤΙΠ.
ΡΑΤΑΥΤΑΤΑΥΠΕΡΑΝΩΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΟΦΡΗΤΑΡΧΟΣΗΟΙΧΑΛΚΟΛ.
ΓΟΙΗΟΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣΗΟΙΔΙΟΙΚΗΤΑΙΗΟΙΔΕΔΑΝΕΙΣΜΕΝΟΙΗΑΛΛΟΣ
ΤΙΣΠΟΙΗΣΗΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΙΕΡΑΤΩΝΩΕΩΝΤΩ ΦΗΤΡΙΩΝΑΡΓΥ
ΑΚΟΣΙΑ　　　Ι·ΗΕΚΠΡΑΞΙΣΕΣΤΙ

In contextu quot puncta posui, tot litterae traduntur excidisse. Ad vocem ΧΑΛΚΟΥΣ vs. 15. in margine appictum est ap. Smet. et Grut. ΧΑΛΚΟΛΟΥΣ lap. Gud.

\- - - - - - - - -

Ἀρίστωνος το[ῦ] - - - - - του [ὑπὲρ Οὐ]αλερίας
Μούσης τῆς ἑαυτοῦ γυναικός. μὴ ἐξουσίαν δὲ ἐχέτω-
σαν ὁ φρήταρχος ἢ οἱ χαλκολόγοι ἢ ὁ φροντιστὴς ἢ οἱ διο[ι-
κηταὶ ἢ ἄλλος τις τῆς φρητρίας τῆς Ἀρισταίων τὴν θυσίαν
ἢ τὸ δεῖπνον ὑπερτίθεσθαι παρὰ τὰς τεταγμένας ἡμέρας,
κ[αὶ τ]ὰ χείλια καὶ διακόσια δεινάρια δανειζέσθω μη[δέπ]ο[τε
εἰ [μὴ ἐπ'] ὀνόματι δεινάρια διακόσια πεντήκοντα καὶ τῇ π[όλ]ει.
μὴ ἐξουσίαν ἐχέτω ὁ φρήταρχος ἢ οἱ χαλκολόγοι ἢ ὁ φρον-
τιστὴς ἢ οἱ διοικηταὶ ἢ ἄλλος τις τῆς φρητρίας τῆς Ἀρισταί[ων
φρήτορα ὑπὲρ τούτων τῶν ὀνομάτων λαμβάνειν, οὐ[δὲ
πίστει δοθήσεται. ὃν δὲ ἂν ὁ δανειζόμενος διδῷ ἀλλοφρ[ή-
τορα, ἐν ἀγάῤῥει εἰσδιδόσθω, καὶ ἐὰν δόξῃ τῇ ἀγάῤῥει [οὕτως,
καθὼς καὶ ὑπὲρ φρητάρχου καὶ χαλκολόγων δογματί[ζε-
ται, τότε ἡ οἰκονομία ὑπ[ὲρ] τῶν προγεγραμμένων γεινέσθ[ω.
τοὺς δὲ χαλκοὺς οἱ δεδανεισμένοι καταφερέτωσαν τ[ῇ
ἑβδόμῃ τοῦ Πανθεῶνος μηνὸς ἱσταμένου εἰς ἀγαῤῥ[ιν

πληθ[ύ]ουσαν, καὶ ἐπιψηφι[ζ]έτω ἡ φ[ρ]ητρία, [ο]ἷς θέλει δανείζει[ν· καὶ οὕτως τότε ἄλλη οἰκονομία γινέσθω καθ᾽ ἕκασ[τ]ον [ἔ-τος· ἔν τε ταῖς ἡμέραις ταύταις ταῖς δυσίν, αἷς θ[ύ]οντες δ[ει-πνοῦσιν, Οὐαλερίᾳ Μούσῃ διδόσθω τὰ κατάχ[ρε]α, τὸ δὲ γρ[α-π[τὸν ἢ πρ]οτεθὲν ἢ τὸ προσηλω[θ]ὲν ὀφε[ι]λέτ[ω]σαν ὁ φρή[τα]ρχο[ς ἢ ο[ἱ χα]λκολόγοι ἢ ὁ φροντιστὴς ἢ οἱ διοικηταὶ μετα[πα]ραδ[ι-δόναι τοῖς ἀεὶ ὑπὸ τῆς φ[ρ]ητρίας καθισταμένοις· ἐὰν δέ τι π[α-ρὰ ταῦτα τὰ ὑπεράνω γεγραμμένα ὁ φρήταρχος ἢ οἱ χαλκολ[ό-γοι ἢ ὁ φροντιστὴς ἢ οἱ διοικηταὶ ἢ οἱ δεδανεισμένοι ἢ ἄλλος τις ποιήσῃ, ἀποτεισάτω ἱερὰ τῶν [θ]εῶν τῶ[ν] φ[ρ]ητρίων ἀργυ-ρίου δειν άρια δι]ακόσια [πεντήκοντα, ὧν κα]ὶ ἡ ἔκπραξίς ἐστι.

Plurima bene restituit Ignarra. Minus recte vs. 10. extr. dedit οὔτε; vs. 16. extr. ἀγαῤῥέα, vs. 26. θεῶν φητρίων omisso articulo τῶν. Missa facimus commenta Martorelli, a quo tamen vs. 1. recepimus ὑπέρ. Vss. 16. 17. ΕΙΣΑΓΑΡΡΙΝΠΛΗΘΥΟΥΣΑΝ et vs. 26. ΤΩΝΘΕΩΝΤΩΝΦΡΗΤΡΙΩΝ restituta sunt in notis Scaligeri ap. Grut. p. CCCVI. Vs. 14. ὑπ[ὲρ] Boeckhius reposuit. Testamentum inesse putabat Scaliger de re nummaria (Thes. Graev. T. IX.) eumque secutus Salmasius de mod. usur. c. 1. extr. Ignarra pro decreto phratriae Aristaeorum (vide p. 716. *b.*) habuit. Verum argumentum deprehendit Boeckhius comparatis decreto Corcyraeo de ludis Dionysiacis Vol. II. n. 1845. et testamento Epictetae ibid. n. 2448. Nempe Aristo quidam phratriae testamento legaverat MCC denarios ad epulas celebrandas; haec fenebris danda pecunia erat, ut ex usuris epularum sumptus praestarentur; iam hoc legatum quomodo administrandum sit, phratria Aristaeorum decernit titulo nostro, cuius quod superest fragmentum in locanda fenori pecunia atque in cautionibus praestandis versatur. Sollemnia quotannis statis diebus celebranda bidua (vs. 19.) ab Aristone instituta erant. Hinc cautum est a phratria vss. 2-5. ne illi dies differrentur. Errat Ignarra quum ὑπερτίθεσθαι vertit *adiicere*. Vss. 6-7. denarii MCC qui legati sunt, non aliter iubentur fenori dari (δανείζεσθαι), nisi ita, ut aut civitati crederentur, aut privatis, sed his non ultra CCL denarios. Ὄνομα est creditor privatus satisdationem exhibens. Ei opponitur civitas, cui etiam plus credi possit. Sensum huius loci non perspexit Ignarra, qui inductus a Scaligero l. c. p. 1545. illos denarios CCL putabat fenus esse fere ἐπίπεμπτον et τῇ πόλει dictum esse pro ἐν τῇ πόλει. Vss. 8-14. exponitur non posse phratorem fideiussorem fieri pro debitore, ne quando deficiente debitore phratria contra fideiussorem agere coacta phratorem in ius vocare deberet; nec satis dari fide phratoris, i. e. non credi pecuniam fideiussore phratore adhibito. Si autem alius phratriae consortem vel civem non Aristaeorum phratorem det debitor, repraesentator ille in conventu (ἀγαῤῥει, vide p. 715. *b.*), ut approbetur. In quo quod ἀλλοφρήτορα dedit Ignarra, id exemplis firmavit (ἀλλόφυλος). Sequitur: et si ita placuerit ut de debitore approbando decernatur, quemadmodum de eligendis phretarcho vel chalcologis, i. e. si tantus numerus calculorum pro debitore sit, quantus requiritur pro phretarcho, vel alia huius generis, quae observari in creandis magistratibus solent, tum administratio instituenda ita ut praescripta serventur. Quinque vs. 12. deesse litterae dicuntur, unde Ignarra in fine versus ἀθρόῃ addendum rebatur. Vocabulum οἰκονομία de reditibus inter phratores distribuendis intellexit Ignarra. Intelligendum potius, ni fallor, de administrandis sollemnibus. Vss. 15-18. χαλκοί, unde χαλκολόγοι dicti, sunt aera mutuo data. Vocabulum χαλκοὶ nunc dictum est pro pecunia in universum, ad morem Romanorum, qui aera eodem sensu dicunt. Post collectas usuras rursus de fenore locando constituit phratria; et prout annui reditus sunt, administratio componenda est. Mensem Pantheonem inde denominatum statuit Ignarra (p. 145. et p. 201 sqq.), quod eo anni tempore ab Hadriano Pantheum Antinoi venerandi causa institutum sit. Quae coniectura vana est; neque enim constat Neapoli Pantheum ullum fuisse. Denominatus mensis videtur de festo omnibus diis dicato. Formam φητρία vs. 17. tuetur Ignarra, quum redeat vs. 23. et vs. 26. et in inscriptione Neapolitana Latina ap. Gruter. p. CCCCXVIII. 6. Vss. 19. 20. in sollemnibus biduis ab Aristone institutis eius uxori Valeriae Musae praestantor (διδόσθω), quae ei debentur ex testamento mariti. Haec sunt κατάχρεα, ut bene restituit Ignarra, qui tamen sensum huius loci non perspexit vertens *ea quibus Valeria Musa se obligavit*; sed ΜΟΥΣΗ dativum esse et διδόσθω passivum sponte patet. Vss. 20-27. scriptum, propositum, affixum formula sollemni dictum est ut in stilo quem vocant curiali. Ceterum bene monet Ignarra foramina quattuor, quae sunt in marmore, non esse causam cur ad istud τὸ προσηλωθὲν referamus. Mox vs. extr. Saliger in notis ap. Grut. refingebat ΑΡΓΥΡΙΑΧΕΙΛΙΑΚΑΙΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΩΝΗΤΙΣΙΣΚΑΙΗΕΚΠΡΑΞΙΣΕΣΤΙ; melius Ignarra ἀργυ[ρίου δεινάρια δι]ακόσια πεντήκοντα κα]ὶ ἡ ἔκπραξίς ἐστι, ubi solum ὧν inseruimus.

5786.

Neapoli, in aedibus Tiberii Coppulae in lapide, quo ad conscendendos equos utuntur. Edidit Capacius Hist. Neapol. I. p. 35., atque inde repetierunt Reinesius Epist. ad Hoffmannum et Rupertum, 1660. p. 252. Syntagm. Inscr. class. I. CLVI. p. 179. cum not. Sponius Arae ignot. deor. in Gronovii Thes. Ant. Gr. T. VII. p. 254 et Miscell. erud. antiq. III. 85. p. 108. cum not. Hol-

stenius in Not. et castig. ad Steph. Byz. p. 342. Ex Reinesio petiit Corsinus Dissert. agonist. p. 105. cum Lat. interpret. et not. ex eoque Gorius Symb. litter. I. 1748. p. 187. Ex Capacio Vargas Macciucca de antiquis Neapol. colonis T. I. p. 269. et Martorellus Thec. calam. T. II. p 608. Commentatur hanc inscriptionem Ignarra de phratriis p. 96 sqq. Nuperrime ex Reinesio repetiit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte T. I. p. 101. litteris minusculis.

ΕΥΜΗΛΟΝ·ΘΕΟΝ·ΠΑΤΡΩΟΝ
ΦΡΗΤΟΡΣΙΝ·ΕΥΜΗΛΕΙΔΩΝ
Τ·ΦΛΑΥΙΟΣ·ΠΙΟΣ
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ·ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΣΥΝ·Τ·ΦΛΑΥΙΩΙ·ΤΕΚΝΩΙ

Est Ignarrae apographum. Vs. 1. Capac. ΠΑΤΡΩΩΝ. Vs. 2. idem ΦΡΙΤΟΡΣΙΝ. Vs. 5. Spon. ΣΥΝ ΤΩ ΦΛΑΥΙΩ ΤΕΚΝΩ.

Εὔμηλον θεὸν πατρῷον φρήτορσιν Εὐμηλειδῶν Τ. Φλαύϊος Πῖος φροντιστὴς ἀνέθηκεν σὺν Τ. Φλαυΐῳ τέκνῳ.

Nomen phratriae proprie ΕΥΜΗΛΙΔΩΝ scribendum fuisse monet Ignarra. Vocabulum πατρῷον non intellexit Sponius. Vide Introd. p. 715. *b.* De φροντιστῇ vide ibid.

5787.

Neapoli, in domo Vincentii Baravaldi prope templum cathedrale in lapide, qui liminis superioris pars est, littera pulchra palmari. Vidit et transcripsit Pighius, unde est apud Smetium Inscr. fol. VI. 9. apud Gruterum p. CXII. 8. conf. not. p. CCCVI. Edidit etiam Capacius Hist. Neapol. T. I p. 257 Unde repetiit Martorellus Thec. calam T. II. p. 672. Tractarunt Ignarra de phratriis p. 94 sq et Avellinus Bullett. archeol. Napolet. a. 1. 1843. p. 22 sqq. qui docet lapidem nunc esse in museo regio et monet: „oltre gli ornamenti, che ha questo monumento, anche un incavo che è nella sua faccia inferiore ed alcuni perni rimasi in parte in essa mostrano aver servito da architrave forse di qualche tempietto. Un' edicola con architrave simile a questo può vedersi nei Saggi di Cortona T. II. tab. *a.* p. 211."

ΘΕΟΙΣ.ΣΕΒ.ΚΑΙ.ΘΕΟΙΣ.ΦΡΗΤΡΙΟΙΣ.ΘΕΩΤΑΔΑΙ

Ita Pighius, ut notatur ap. Smet. et Grut. Capacius sic dedit titulum:

ΘΕΟΙΣ.ΣΕΒΑΣΤΟΙΣ.ΚΑΙ
ΘΕΟΙΣ.ΦΡΗΤΡΙΟΙΣ.ΘΕΩΤΕ.ΔΑΙΜ

Qui ex Grutero titulum habuit Ignarra extremum vocabulum nescio quo iure ΘΕΩΤΑΔΑΙΜ repraesentat.

Θεοῖς Σεβ(αστοῖς) καὶ θεοῖς φρητρίοις Θεωτάδαι.

De phratria Theotadarum vide Introd. p. 716. *a.* Martorellus et Ignarra apographo Capacii inducti titulum ita interpretandum esse censuerunt; *Diis Augustis et phratriis deoque genio (urbis).* Putat autem Ignarra deos Augustos et phratrios h. l. esse patrios deos Neapolis coloniae Augustae, in quo egregie fallitur. Θεοὶ Σεβαστοὶ sunt domus Augusta, ut alias (cf. Vol. I. n. 1298. 1730. 2508.); θεοὶ φρήτριοι sunt dii phratriae, quae nunc Θεωταδῶν audit. Neque illud θεῷ τε δαίμονι ferri debebat, pro quo dicendum erat καὶ θεῷ τῷ δεῖνι καὶ δαίμονι τῷ δεῖνι. Ex forma litterarum Avellinus coniicit inscriptionem aetate supparem esse titulis n. 5809. et n. 5838. quos constat aetate Domitiani et Titi esse positos. Hinc θεοὺς Σεβαστοὺς suspicatur nunc esse Vespasianum et Titum, quos in nummo Domitiani, in quo Patinus videatur legisse ΘΕΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝ, intelligendos esse coniecit Harduinus (Opp. sel. p. 740.). Sed res valde dubia est, praesertim quum nihil obstet, quo minus Θεοὶ Σεβαστοὶ Imperator et Augusta etiam tum vivi intelligantur esse.

5788.

Neapoli, in marmore apud PP. Cruciferos, quod postea delatum est in museum Farnesianum. Transcripsit Martorellus, unde edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCCLXXIX. 5. ex quo repetiit Donatus Inscr. p. 59. 10. cum nota Maffeii. Ex Diario litt. Florent. T. IV. P. III. p. 230. dedit Corsinus Not. Graec. p. 17. Explicarunt Martorellus Thec. calam. T. II. p. 658 sqq. et Ignarra de phratriis p. 183 sqq. qui apographum Martorelli per Matthiam Zarillum custodem musei Farnesiani diligenter conferendum cum marmore et emendandum curavit. Habeo etiam ex schedis Münteri cum nota: *in arce regia Capo di Monte.*

ΜΚΟΚΚΗΙΟϹϹЄ....
ΑΠЄΛЄΥΘЄΡΟϹΚΑΛ....
ϹΥΝΤΟΙϹΙΔΙΟΙϹΤЄΚ....
ΤΙΤΙѠ ΑΚΙΛЄΙΝѠ
5 ΚΑΙΦΛΑΥΙѠΚΡΗϹΚΗΝΤΙ
ΤΟΝϹΚΥΦΟΝЄΚΛΝ-Ϲ
ΟΥ Δ-Ϲ
ΘЄΟΙϹΦΡΗΤΟΡϹΙΚΥΜΑΙѠΝ

Dedi Martorelli apographum correctum ex Ignarra. Vs. 1. extr. Mart. ϹϹ..., Ign. ΣΕ.... quae omittit Maffeius, qui solum puncta ponit; Münt. ϹЄΒΑϹΤΟΥ. Vs. 2. extr. Maff. ΚΑΙ, Mart. ΚΑ', Ign. ΚΑΛ ...., Münt. ΚΑΛΛΙϹΤΟϹ. Vs. 3. extr. Maff. ΤΕΚ.., Ign. ΤΕ...., Mart. ΤЄΚ, Münt. ΤЄΚΝΟΙϹ. Vs. 4. Maff. ΤΙΤΙΩΑΚΙΛΕΙΝΩ, Ign. ΤΙΤΙΩΑΚΙΛΙΝΩ, Münt. ΤΙΤΙѠΑΚΙΛЄΙΝѠ. Vs. 5. Maff. Ign. ΦΛΑΥΙΩ, Münt. ΦΛΑΟΥΙΑ; idem mox ΚΡΗϹΚЄΝΤΙ, ubi reliqui ΚΡΗϹΚΗΝΤΙ vel ΚΡΗΣΚΗΝΤΙ. Vs. 6. extr. Maff. ΕΚΔ.., Mart. ЄΚΔΝ-Ϲ, Ign. ΕΚΛΝ-Ϲ, Münt. ЄΚΛV'Ϛ. Vs. 7. Maff. puncta habet; Mart. ϹΥ Δ-Ϲ, Ign. ΟΥ Δ-Ϲ, Münt. ЄLΔϚ. Vs. 8. extr. Maff. ΚΥΝΑΙΩΝ, Mart. ΚΥΝΑΙѠΝ, Ign. ΚΥΜΑΙΩΝ, Münt. ΚΥΜΑΙѠΝ.ѠΗ.

Μ. Κοκκήϊος Σε[βαστοῦ] ἀπελεύθερος Κά[λλιστος] σὺν τοῖς ἰδίοις τέκ[νοις], Τιτίῳ Ἀκιλείνῳ καὶ Φλαυΐῳ Κρήσκ[ε]ντι, τὸν σκύφον ἐκ λ(ιτρῶν) ν, οὐ(γκιῶν) δ, θεοῖς φρήτορσι Κυμαίων.

Supplementa vss. 1. 2. 3. sunt Martorelli probata ab Ignarra, quae unde Münterus in ordinem verborum receperit, non constat. Corsinus vs. 1. male supplebat Σέξτου υἱὸς et vs. 2. Καίσαρος. Notus est Callistus Claudii libertus (Tacit. Annal. XI, 29, 38.). Nostrum Callistum a M. Cocceio Nerva, qui a. p. Chr. 116. Augustus salutatus est, libertatem consecutum esse vidit Ignarra. Unde de aetate tituli existimari potest. Notabile est filios liberti illius alia ac patrem nomina et cognomina habere, quae propterea Ignarra coniicit diversa esse, quod filii a diversis civibus Romanis fuerint adoptati, quum adscriberentur in tribum; nam patrem Cocceium, utpote libertum, tribu caruisse (conf. Fabrett. Inscr. c. 10. p. 715. G.). Res dedicata scyphus est sacris faciundis (vide Serv. ad Virg. Aen. VIII, 278.). Ponderis notas (recte interpretatus est Ignarra, conf. Vol. II. n. 3607.), qui ex hac accurata notatione suspicatur scyphum ex pretioso metallo, fortasse argento, factum fuisse. Quod autem notis numeralibus appictum signum est -C, potest pro signo interpunctionis haberi, nisi est ξ, quae littera, ut notat Ignarra, tachygraphis videtur significasse ἀριθμόν (vide Du-Cange Lex. med. et inf. Graec. T. II. extr. p. 11. lin. 20.). De phratria Cumanorum vide Introd. p. 716. *b*.

5789.

Neapoli, in marmore anno ferme 1744 pone aedem SS. Cosmi et Damiani effosso in vicinia aedis S. Petri in vinculis. Inscriptionem a Martorello, ut videtur, acceptam edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCCLXXIX. 2. Tractarunt Martorellus Thec. cal. T. II. p. 487. (conf. p. 652), qui dedit lignea forma expressam, et Ignarra de phratriis p. 167 sqq. Ex Martorello repetiit Biagi Monum. Gr. p. 202.

Γ× ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ
ΦΗΛΙΞ
ΤΑΧΡΕΙΣΜΑΤΑ·ΚΑΙΤΗΝ·ΟΡΟ
ΦΗΝ·ΚΑΙΤΑΓΕΞΩ<ΤΟΥ·ΑΓΟΡΕΥΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΙΔΙΑ·ΔΑΠΑΝΗ·ΦΡΗΤΟΡΣΙ·ΠΑΝΚΛΕΙΔΩΝ·

Vs. 4. Mart. ΙΟΥ, Maff. Ign. ΤΟΥ.

Γ. Καλπούρνιος Φῆλιξ τὰ χρείσματα καὶ τὴν ὀροφὴν καὶ τὰ ἔξω τοῦ ἀγορευτηρίου τῇ ἰδίᾳ δαπάνῃ φρήτορσι Πανκλειδῶν.

Aetas tituli incerta. Martorellus inepte ad quintum p. Chr. n. saeculum detrudit. Ἀγορευτήριον est curia phratriae (vide Introd. p. 715. *b*.). Vs. 3. Maffeius et Ignarra certatim ΕΡΕΙΣΜΑΤΑ restituebant quae fulcra interpretantur ex intervallo parietibus apposita, ne tecti onere pressi parietes ruant. Quae etsi ingeniosa coniectura est, tamen quum in lapide diserte sit ΧΡΕΙϹΜΑΤΑ, id explicandum videtur. Ut mittam Martorelli interpretationem ridiculam, τὰ χρείσματα i. e. χρίσματα videri possunt nunc esse tectoria parietum (vide Lex.), ut Felix dicatur haec restituisse et dedicasse phratriae. Etiam ὀροφὴ hoc loco potest esse i. q. φατνώματα alias dicitur. Cum hac autem interpretatione haud scio an optime conveniant verba τὰ ἔξω τοῦ ἀγορευτηρίου, quae de ornatu externo curiae intelligenda videntur. De phratria Panclidarum vide Introd. p. 716. *b*.

5790.

Neapoli, in lapide ad aedes Iac. Sannazarii; primus edidit Petrus Summontius ad Pontani poemata Basil. 1531. dein Apianus Inscr. p. CVIII. 2. et Capacius Hist. Neap. T. I. p. 74. et p. 185. (Graevii Thes. Ital. T. IX. P. I.), Marcus Antonius Surgens Neap. illustr. c. XX. in Thes. Ital. T. IX. P. III. p. 195. 196. qui monet citari hanc inscriptionem ab Apiano, a Greg. Gyraldo (de deis gentium synt. 8.) et ab annotatore quodam Pontani. Ex Apiano repetiit Gruter. p. XXXVI. 5. qui habuit etiam ex schedis Cantonii; ex Ligorio et schedis fratris Iucundi Murator. T. I. p. XCVII. 1. ex Capacio Martorellus Thec. T. II. p. 673. Vargas Macciucca de ant. Neap. col. T. I. p. 236. Citant ex Capacio Reinesius Var. lect. III. p. 597. (conf. p. 603.), Caylus Rec. d'antiq. cet. T. IV. p. 165. Ignarra de phratriis p. 177.

ΗΒΩΝΙ.ΕΠΙΦΑΝΕ
ΣΤΑΤΩΙ.ΘΕΩΙ
Γ.ΙΟΥΝΙΟΣ.ΑΚΥΛΑΣ
ΝΕΩΤΕΡΟΣ.ΣΤΡΑΤΕΥΣΑ
ΜΕΝΟΣ.ΕΠΙΤΡΟΠΕΥΣΑΣ
ΔΗΜΑΡΧΗΣΑΣ.ΝΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΣ

Distinctio versuum est ex Apiano. Capacius et Muratorius et, ut notatur apud Gruterum, Cantonius aliter distinguunt versus. Illis primus versus est ΗΒΩΝΙΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΩΙΘΕΩΙ, secundus Γ.ΙΟΥΝΙΟΣΑΚΥΛΑΣΝΕΩΤΕΡΟΣ, tertius ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜΕΝΟΣΕΠΙΤΡΟΠΕΥΣΑΣ, quartus ΔΗΜΑΡΧΗΣΑΣ ΛΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΣ. Ab hac distinctione rursus discedit Surgens qui fere singulis verbis versum effecit. Ap. Grut. vs. 3. ΑΚΥΛΛΑΣ et vs. 4. ΣΡΑΤΕΥΣΑ videntur deberi typothetae. Vs. 5. ΛΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΣ omittit Apianus, habent Summontius, Capacius, qui monet se castissime verba descripsisse; pro eo Surgens habet ΜΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΣ (quod et ipsum nihil est nisi ΛΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΣ); in schedis Merulae, quas habuit Cantonius, in alteris ΛΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΣ, in alteris ΝΑΥΚΕΜΑΡΧΗΣΑΣ fuisse dicitur apud Gruter. not. p. CCCV. Murator. expressit ΛΑΥΚΕΔΑΡΧΗΣΑΣ, Macciucca ΝΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΣ ex coniectura, ut videtur, Reinesii.

Ἥβωνι ἐπιφανεστάτῳ θεῷ Γ. Ἰούνιος Ἀκύλας νεώτερος, στρατευσάμενος, ἐπιτροπεύσας, δημαρχήσας, λαυκελαρχήσας.

Hebon Neapolitanis Bacchus est Apollini et Soli

aequiparatus docente Macrobio Sat. I, 18. Cf. Avellinus Opusc. I. p. 81 sqq. II. p. 139 sqq. p. 275. Fr. Streber über den Stier mit dem Menschengesichte cet. München 1836. et Creuzer Symb. et Mythol. T. IV. edit. 3. p. 18. 112. 141. 273. Is deus ἐπιφανέστατος audit, quod Van Vaassen in schedis bene inpretatur „*maxime conspicuus et praesens*", Burmannus ad Thes. Ital. T. IX. P. I. Praef. p. 2. „*praesentissimus*". Ex dignitatibus dedicantis nota est δημαρχία, qui summus apud Neapolitanos magistratus fuisse putatur (vide Introd. p. 717. *a*.). Inferior magistratus videtur ἐπιτροπεία fuisse. Qualis autem magistratus fuerit λαυκελαρχία, unde λαυκελαρχεῖν, non patet. Unde viri docti lectionem mutatum iverunt; in quibus, ut mittam Antonii Surgentis et Muratorii commenta, qui apographis seducti alter μυκαλαρχήσας, alter λευκαδαρχήσας restituebant, inprimis Reinesius memorandus est, qui l. c. ΝΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΣ scribendum existimavit idque Du Cangio v. Ναυκέλια, Martorello, Macciuccae, Saxio (Act. Soc. Traiect. T. II. p. 265.) persuatit verum esse. At iure obloquitur Ignarra qui vidit acquiescendum omnino in lectione ΛΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΣ esse confirmata illa etiam duabus aliis inscriptionibus n. 5796. et n. 5797. Festinantius autem ille vocem ex λαὸς et κέλης compositam putans λαυκελάρχην publici celetum spectaculi praesidem interpretabatur, qui magistratus aut certamini equorum i. e. κελήτων esset praepositus aut publico nautico certamini invigilaret, voce κέλης etiam parvum navigium designante. Nobis omnino magistratum rerum maritimarum desiderantibus ita statuendum videtur de vocabulo λαυκελαρχεῖν, ut hoc liquidis permutatis (cf. λίτρον, νίτρον) dictum censeatur pro ναυκελαρχεῖν. Subest manifesto Latinum *naucella, navicella* licet paulo alia significatione, ut λαυκελάρχης fere ἐπιστάτης τῶν νεωρίων fuisse videatur.

5791.

Neapoli, in coronide prostyli templi Castoris et Pollucis, quod postea dicebatur S. Pauli, opere Corinthiaco, litteris praegrandibus. Ex schedis Pighii et ex libello edito Neapoli a. 1589. edidit Gruter. p. XCVIII. 7. cum Lat. interpret. Ediderat etiam Smetius fol. VI. 10. et Capacius Hist. Neap. T. I. p. 220. Rursus edita est in libro: Delle notizie del bello, dell' antico e del curioso della città di Napoli, date dal Canonico Carlo Celano Napolitano ediz II. Nap. 1721. Giornata II. p. 124. cf. p. 118. cum interpretatione a Bernardo di Christoforo facta, unde transcriptum titulum misit Müllerus; a Martorello Thec. calam. T. II. p. 470. a Müntero Efterretninger om begge Sicilierne, Kisbenhavn 1788. p. 50. 51. (Münter Nachr. von Neapel u. Sicilien, p. 55.) ex alienis schedis. Ex Grutero repetierunt Ignarra de phratriis p. 185. et Letronnius Recherches pour servir à l'hist. de l'Égypte, p. 429 sq.

ΤΙΒΕΡΙΟΣΙΟΥΛΙΟΣΤΑΡΣΟΣΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙΣΚΑΙΤΗΙΠΟΛΕΙΤΟΝΝΑΟΝ
ΚΑΙΤΑΕΝΤΩΙΝΑΩΙΠΕΛΑΓΩΝΣΕΒΑΣΤΟΥΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣΚΑΙ
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣΣΥΝΤΕΛΕΣΑΣΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΚΑΘΙΕΡΩΣΕΝ

Apud Smetium et Gruterum duobus versibus absolvitur titulus, quorum prior terminatur voce ΝΑΩΙ. Etiam Martorellus ait binis versibus distingui titulum. Capacius quattuor effecit versus, quorum primus terminatur voce ΠΟΛΕΙ, secundus ΣΕΒΑΣΤΟΥ, tertius ΤΩΝ. Item Martorellus et Münterus aliam uterque et ab illis diversam versuum distinctionem offerunt. Nos ita distributos versus dedimus ut ex tabula libelli Neapolitani deprompsit Müllerus. Vs. 1. Münt. ΔΙΟΣΚΟΡΟΙΣ, Grut. ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ. Vs. 2. Smet. ΠΕΛΑΓΟΝ; deinde Müll. ΣΕΒΑΣΤΟΣ, reliqui ΣΕΒΑΣΤΟΥ. Vs. 3. ΛΕΣΑΣΕΚ omisit Smet. In fine Smet. Capac. Münt. ΚΑΘΙΕΡΟΣΕΝ, reliqui ΚΑΘΙΕΡΩΣΕΝ.

Τιβέριος Ἰούλιος Τάρσος Διοσκούροις καὶ τῇ πόλει τὸν ναὸν καὶ τὰ ἐν τῷ ναῷ. Πελάγων Σεβαστοῦ ἀπελεύθερος καὶ ἐπίτροπος συντελέσας ἐκ τῶν ἰδίων καθιέρωσεν.

Tiberius Iulius Tarsus manifesto libertus est Tiberii Imperatoris, quem constat genti Iuliae adscitum esse, atque haud dubie eiusdem Imperatoris libertus et procurator fuit Pelagon, qui templum a Tib. Iulio Tarso exstructum absolvit et dedicavit. Ita senserunt etiam Itali rerum patriarum scriptores, quorum sententiam contra Martorellum (p. 469.) tuetur Ignarra l. c. Minus recte de Pelagone spadone Neronis cogitarunt Gruterus et Letronnius. De cultu Dioscurorum Neapoli frequentato vide p. 715. *b*.

5792.

Neapoli, in aedibus Marii Altimaris Iurisconsultis; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 230., ex schedis Vallamberti, Scaligeri, Pighii edidit Gruter. p. LXXV. 7. cum lemmate: apud Io. Andream de Curtis. Repetierunt Montfaucon Palaeogr. Gr. p. 175. et Siebenkees Exposit. tab. hospit. p. 18.

Μ.ΜΑΡΙΟϹ.ЄΠΙΚΤΗΤΟϹ.ΤΗΙ
ΤΥΧΗΙ.ΝЄΑϹ.ΠΟΛЄΩϹ.ΑΝЄ
ΘΗΚЄΝ.ΧΑΡΙϹΤΗΡΙΟΝ

Sic Gruterus. Aliter tradit Capacius:

Μ.ΜΑΡΙΟΣ.ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ
ΤΗΙ.ΤΥΧΗΙ
ΝΕΑΣ.ΠΟΛΕΩΣ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Rursus aliter Iordanus transcripsit teste Avellino Bullett. archeol. Nap. a. 1. 1843. p. 40. qui dedit sic:

Μ.ΜΑΡΙΟΣ.ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ
ΤΗΙ ΤΥΧΗΙ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Μ. Μάριος Ἐπίκτητος τῇ Τύχῃ Νέας πόλεως ἀνέθηκεν χαριστήριον.

Bene Avellinus: „Questa Tyche di Napoli parci non esser altra cosa che il genio di questa città no-

stra, che prendeva, giusto un uso assai noto, il nome di fortuna della città; ed è cosa assai singolare il vederla figurata in un contorniato pubblicato dal Sanclementi (T. I. p. 123 sq.), come i simili genii delle città asiatiche, cioè qual donna alata e turrita sedente col Sebeto nuotante a' suoi piedi, e colla iscrizione ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ." De genio urbis vide quae monet Gerhardus Monatsber. d. Akad. d. Wiss. zu Berl. Juni 1847. p. 203 sq.

5793.

Neapoli; edidit Martorellus Thec. calam. T. II. p. 475. et p. 644. cum interpret. et not. indeque repetiit Donatus Inscr. p. 42. 4.

ΙΣΙΔΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΑ.ΩΡΟΝ
ΑΡΠΟΚΡΑΤΗΝ
Μ.ΟΨΙΟΣ.ΝΑΟΥΙΟΣ
Ο.ΑΝΝΙΑΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.ΕΠΑΡΧοΣ
ΣΕΙΤΟΥ.ΔΟΣΕΩΣ.ΔΟΓΜΑΤΙ
ΣΥΓΚΛΗΤΟΥ.ΡΩΜΑΙΩΝ
ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΣ.ΤΑΜΙΑΣ.ΠοΝ
ΤΟΥ.ΒΕΙΘΥΝΙΑΣ.ΧΕΙΛΙΑΡ.ΛΕΓ.Ε
ΜΑΚΕΔΟΝΙΚ.ΑΡΞΑΣ.Ι.ΑΝΔΡΩΝ
ΑΡΧΗΝ.ΕΠΙ.ΡΩΜΗΣ

Ἴσιδι Ἀπόλλωνα, Ὧρον, Ἁρποκράτην Μ. Ὄψιος Ναούϊος ὁ Ἀννιανός, στρατηγός, ἔπαρχος σείτου δόσεως δόγματι συγκλήτου Ῥωμαίων, ἀγορανόμος, ταμίας Πόντου, Βειθυνίας, χειλίαρ(χος) λεγ(εῶνος) ε̄ Μακεδονικ(ῆς), ἄρξας δέκα ἀνδρῶν ἀρχὴν ἐπὶ Ῥώμης.

In templo Isidis statuae aliorum deorum, Apollinis, Hori, Harpocratis, dedicantur; de quo more conf. ad n. 4683. *b*. Horus Isidis et Osiris filius celebratur (vide p. 304. *a*.). Harpocrates, cuius crebra mentio in titulis Deliacis (Vol. II. n. 2293. 2297. 2302.), proprie Horus infans est, ut ex hieroglyphis exsculpsit Lepsius. Aegyptiorum deorum cultum Neapoli obtinentem prodidit etiam ara a Neapolitano quodam in insula Delo posita Anubidi (Vol. II. n. 2299.). Nunc notabis sollemnem, quem vocant, syncretismum, quo celebratur trias deorum (conf. n. 7045.). Homo qui dedicavit statuas, variis Romae muneribus functus est. De praetore conf. n. 4011. *Ἔπαρχος σείτου δόσεως* est praefectus annonae dividundae, de quo Martorellus ablegat ad Sueton. Aug. c. 37. et Dion. Cass. p. 746. ed. Rein. De coniunctis Ponto et Bithynia conf. Vol. II. n. 3548. *Ταμίαν Βιθυνίας* habes etiam Vol. II. n. 2590. Legio v. Macedonica fere in Dacia agebat. De Decemviris conf. n. 4029. Ceterum hominem ex iis Romanis esse, qui, ut Strabo V, 246. narrat, animi causa Neapolim secesserint ibique degerint, non male coniicit Martorellus.

5794.

Neapoli, in museo studiorum in marmore quadrato, Miseni reperto. Primum edita est in Antiq. Hercul. T. VII. 1779. p. 263. not. sine distinctione versuum; Latina maioribus litteris, Graeca minoribus scripta sunt; et Latina quidem inscriptio quaternis lapidis lateribus repetita est, Graeca Latinae subiecta trinis solis. Ex Romanellio Viaggio a Pompeji T. II. p. 202. dedit Osannus Syllog. p. 543. 2. unde titulum Graecum repetiit Welckerus Mus. Rhen. 1836. p. 420. titulum Latinum Orellius Collect. inscr. Latt. n. 3596.

A.

DEO MAGNO
ET FATO BONO
VAL.VALENS
V.P.PRAEFEC
TVS CLASSIS
MISEN P.V.
GORDIANAE
VOTVM SOLVIT

B.

ΘΕΩΜΕΓΙΣΤΩΚΑΙΚΑΛΗ
ΜΟΙΡΑΟΥΑΛΗϹΑΡΧΗΝ
ΛΑΧΩΝΕΠΑΡΧΟΝΜΕΙϹΗ
ΝΩΝϹΤΟΛΟΥΕϹΤΗϹΑ
ΒΩΜΟΝΕΚΤΕΛΩΝ
ΕΥΧΗΝΕΜΗΝ

B. in Ant. Herc. vs. 3. ΜΕΙΣΗΝΟΝ, vs. 5. ΕΚΗ ΛΩΝ.

Deo magno et Fato bono Val. Valens, v(ir) p(erfectissimus), Praefectus classis Misen(ensis) p(iae) v(ictricis) Gordianae votum solvit.

Θεῷ μεγίστῳ καὶ καλῇ Μοίρᾳ Οὐάλης
ἀρχὴν λαχὼν ἔπαρχον Μεισηνῶν στόλου
ἔστησα βωμὸν ἐκτελῶν εὐχὴν ἐμήν.

Versus sunt trimetri, quorum secundus vitiosus est. De classe Misenensi nota sunt omnia. Eam nunc a Gordiano nomine Gordianae auctam esse, sicut etiam cohortes Gordianae habeantur, monet Osannus. Fortasse in bello Maximini, quum Senatus omnes portus confirmaret (Iul. Capitol. in Maxim. c. 23.), praecipuam in Gordianum fidem ostendit classis Misenensis (Misenatium scripserunt viri docti in Ant. Hercul.), ut cognomento isto augeretur. Epitheta (piae victricis aut, ut viri docti in Ant. Hercul. dederunt, vindicis) dedit A. W. Zumptius monens similia epitheta classibus tribui solere testantibus titulis apud Orell. n. 3598. 3600. Notabis euphemismum quem vocant in epitheto *καλή*, quo quidem epitheto solo in aliis monumentis celebratur Parca.

5795.

Neapoli, in basi statuae muliebris; ex schedis Pighii et Metelli edidit Gruter. p. CCLXXXVIII. 4. Citat Droysen Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1843. n. 9.

ΒΑϹΙΛΙϹϹΑΝΑΡϹΙΝΟΗΝΒΑϹΙΛΕΩϹ
ΠΤΟΛΟΜΑΙΟΥΚΑΙΒΑϹΙΛΙϹϹΗϹΒΕΡΕΝΙΚΗϹ
ϹΤΡΑΤΟΝΙΚΗΒΑϹΙΛΕΩϹΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Βασίλισσαν Ἀρσινόην βασιλέως Πτολ[ε]μαίου καὶ βασιλίσσης Βερενίκης Στρατονίκη βασιλέως Δημητρίου.

Stratonice est filia Demetrii Poliorcetae. Haec statua honorat Arsinoen II. sororem et secundam uxorem Ptolemaei Philadelphi post a. a. Chr. 276. Fortasse mutilus in fine titulus est. Vs. 2. alterum O in nomine ΠΤΟΛΟΜΑΙΟΥ videtur natum esse ex Є. Quamquam vix recte tradita sunt elementa huius tituli, cuius aetati forma Ʃ unice conveniret. Conf. ad n. 4694. Ceterum ubi statua posita fuerit, non constat.

5796.

Neapoli, in lapide ex antiquis domus Marcelli Muscettolae equitis fundamentis eruto vel, ut Lasena docet, in parietibus Sedilis Montaneae; edidit Capacius Hist. Neap. App. p. 900. unde repetierunt Reinesius Synt. inscr. Class. I. CCIV. p. 203. cum nota, Lasena de gymnas. Neap. p. 28. Martorellus Thec. calam. T. II. p. 654. cum commentario. Citat Ignarra de phratriis p. 180.

ΟΙΠΟΛΙΤΑΙΣΕΛΕΥΚΟΝΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΔΙΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΑΡΞΑΝΤΑ
ΤΕΣΣΑΡΩΝΑΝΔΡΩΝΛΑΥΚΕΛ
ΑΡΧΗΣΑΝΤΑΑΡΧΟΝΤΑΤΟΝΔΙΑ
ΠΕΝΤΕΕΤΩΝΤΙΜΗΤΙΚΟΝ - - - -
ΑΦΡΟΔΙΤΗΣΕΥΝΟΙΑΣΘΕΟΙΣ

Vss. 3. 4. ΝΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΝΤΑ Mart. ex coniectura Reinesii.

Οἱ πολῖται Σέλευκον Σελεύκου, δὶς γυμνασίαρχον, ἄρξαντα τεσσάρων ἀνδρῶν, λαυκελαρχήσαντα, ἄρχοντα τὸν διὰ πέντε ἐτῶν τιμητικόν, [ἱερέα] Ἀφροδίτης, εὐνοίας θεοῖς.

Quattuorviri municipiorum noti sunt. De voce *λαυκελαρχήσαντα* vide ad n. 5790. *Ἄρχων ὁ διὰ πέντε ἐτῶν τιμητικὸς* Quinquennalis est Ignarrae. Nam quum Censoribus Romae in municipiis respondeant Quinquennales (Spartian. Vit. Hadr. 19.), qui et ipsi aliquando censores vocantur, talis censor municipalis n. 5797. *ἄρχων ὁ πενταετηρικὸς* audire ei videtur. Et talem fuisse etiam Seleucum; sed quod dicitur *τιμητικός*, hanc vocem supervacaneam iudicans Ignarra, quia satis sit Quinquennalem dixisse, ita interpretandum arbitratur, ut sit Quinquennalis honorarius s. honorariis codicillis dignitatem quinquennaliciam consecutus. Vix vere. Comparatis enim inter se titulis n. 5796. et 5797. Quinquennalis nunc dictus videtur *ἄρχων τὸν διὰ πέντε ἐτῶν τιμητικὸν* sive *ἄρχων τὸν πενταετηρικόν*. Conf. ad n. 5797. In omnia alia abit Martorellus, qui tamen vs. 5. extr. non male supplevit *ἱερέα*; sed idem quod *εὐνοίας χάριν* scribendum putat, falsus est; cf. Vol. I. n. 1365. 1450.

5797.

Neapoli, in lapide ibidem eruto, ubi n. 5796. Edidit Capacius Hist. Neap. App. p. 900. unde repetierunt Reinesius Synt. Cl. I. CCIII. p. 203. Lasena de gymnas. Neap. p. 29. Martorellus Thec. calam. T. II. p. 653. Vargas Macciucca de antiq. Neapol. colon. T. I. p. 279. Ignarra de phratriis p. 173. cum commentario.

ΗΦΡΗΤΡΙΑΗΟΝΙΟΝΑΕΩΝΛΕΥΚΙΟΝ
ΕΡΕΝΝΙΟΝΠΥΘΩΝΟΣΥΙΟΝΑΡΙΣΤΟΝ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ
ΔΗΜΑΡΧΗΣΑΝΤΑΛΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΝ
ΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΑΝΤΑΑΡΞΑΝΤΑΤΟΝ
ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚΟΝΘΕΟΙΣ

Ἡ φρητρία ἡ Ο[ἰνω]να[ί]ων Λεύκιον Ἑρέννιον, Πύθωνος υἱόν, Ἄριστον, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας, δημαρχήσαντα, λαυκελαρχήσαντα, γραμματ[εύ]σαντα, ἄρξαντα τὸν πενταετηρικὸν θεοῖς.

Monstrum istud ΗΟΝΙΟΝΑΕΩΝ Reinesius aut *ἡ Οἰνοίων* (immo *Οἰνοαίων*) aut *ἡ Οἰνωναίων* statuit esse; Martorellus et Macciucca *τῶν Ἰοναίων* exsculpserunt. Alteram Reinesii interpretationem (*ἡ Οἰνωναίων*) unice probat Ignarra, iure. Litterae ΟΙΝ transcribentem fefellerunt, qui sibi visus est vidisse ΟΝΙ. De hac phratria vide p. 716. *b*. L. Herennii cognomen est *Ἄριστος*. De *δημαρχίᾳ* et de *λαυκελαρχίᾳ* vide p. 717. *a*. et ad n. 5790. *Γραμματίζειν* Ignarra putabat i. q. *γραμματεύειν* esse. Idem nihil monuit de forma ΑΡΞΑΝΤΑ, quae docere videtur dictum esse *ἄρχειν τὸν πενταετηρικόν*, pro quo n. 5796. dicitur *ἄρχων τὸν διὰ πέντε ἐτῶν τιμητικόν*. Cui formulae subesse videtur *ἄρχειν τὴν τοῦ πενταετηρικοῦ τιμητικοῦ λόγου ἀρχήν*. Sensum vocabuli additi *θεοῖς* (cf. n. 5796.) non percepit Ignarra. Vide Elem. epigr. Gr. p. 330.

5798.

Neapoli, in tabula marmorea, quae ex aedibus Hippolytae Ruffo ad sacerdotes Theatinos D. Mariae Maioris templum incolentes devenit; ediderunt Capacius Hist. Neap. T. I. p. 75. et Summontius de regno Neap. I. c. 6. p. 127. (edit. 1748. p. 148.) Ex Capacio repetierunt Reinesius Epist. ad Hoffmann. et Rupert. p. 278. Synt. inscr. Cl. VI. XXXVII. p. 411. Martorellus Thec. calam. T. II. p. 519. et 620. Citavit Mazochius de cathedr. eccles. Neap. p. 140. not.

ΛΚΡΕΠΕΡΕΙΟΝΠΡΟΚΛΟΝ
ΥΠΑΤΟΝΑΝΘΥΠΑΤΟΝΤΩΝΙΛΙΟΝ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΙΦΡΗΤΟΡΕΣ
ΑΜΟΙΒΗΣΧΑΡΙΝ

Distinctio versuum est ex Capacio. Summontius primos tres versus in quinque dispescit. Idem omittit puncta post singulas voces addita a Capacio. Vs. 1. Cap. Λ.ΚΡΕΠΕΡΛΙΟΝ.ΠΡΟΚΛΟΝ, Summ. Α.ΚΡΕΠΕΡΕΙΟΥ|ΠΡΟΚΛΟΥ. Vs. 2. Cap. ΑΝΤΙΠΑ ΤΟΝ.ΤΩΝ.ΙΛΙΩΝ, Summ. ΑΝΘΥ||ΠΑΤΟΥΤΩΝ ΙΛΙΟΝ, quae composui. Vs. 3. Summ. ΕΥΕΡΓΕΙΗΙ. Vs. 5. Cap. ΧΑΡΗΝ, Summ. ΧΑΡΙΝ. Reinesius in Epist. ad Hoffm. et Rupert. vs. 1. dedit Α.ΚΡΕΠΡΕ ΕΙΟΝ cet. vs. 2. ΑΝΘΥΠΑΤΟΝΤΟΝΕΔΙΟΝ, nescio unde.

Λ. Κρεπερ[ή]ϊον Πρόκλον, ὕπατον, ἀνθύπατον, τ[ὸ]ν ἴ[δ]ιον εὐεργέτην, Ἀρτεμίσιοι φρήτορες ἀμοιβῆς χάριν.

Nomen Κρεπερήϊον legit Mazochius notans gentem Crepereiam ex nummis et lapidibus notissimam esse. Idem vidit intelligendum esse Consularem Campaniae, quales Consulares in marmoribus et libris ἀνθύπατοι saepe vocarentur (cf. Vol. II. n. 2597.). Contra quam sententiam quae protulit Martorellus, sciens omitto. Quod autem Mazochio videtur Proculus a phratria Artemisiorum (vide p. 716. *b.*) statua ornatus sub Hadriano, a quo Consulares Campaniae instituti sunt (Spartian. vit. Hadr.), Consul suffectus et Consularis Campaniae fuisse, addubitans Ignarra bene monet fieri posse, ut de Proculo M. Aurelii Antonini Imperatoris olim praeceptore (Capitolin. vit. M. Aurelii Antonini) cogitemus, quem grammaticum doctissimum sui temporis virum praedicat Trebellius Pollio in XXX tyrannis de Aemiliano. Hunc Proculum Capitolinus ait ab Antonino usque ad Proconsulatum esse provectum, in quo quum Casaubonus aequius esse censeret consulatum memorari, Ignarra coniicit a Capitolino scriptum fuisse: *Proculum vero usque ad consulatum et proconsulatum provexit.* Sed maioris momenti est, quod in lapide Puteolano Neapolim translato Proculus Consul et Proconsul apparet; cuius lapidis inscriptio Latina haec est (Ignarra l. c. p. 154.):

D · M ·
IVLIAE PROCV NAE
VXORI PVDICIS MAE
ET OPSEQVENT SIMAE
AQVILLIVS PRO VLVS
CONSVL PRO CON
SVL · XV · V
ET · SI

Hunc enim Proculum unusquisque facile cum Ignarra eundem agnoverit, quem offert inscriptio Graeca, licet discrepante cognomine. Scilicet cumulatis pro aetatis ratione nominibus ex duobus nominibus videri possunt Neapolitani alterum, alterum Puteolani praetulisse. Nihilo vero minus de Aquillio Proculo M. Aurelii Antonini praeceptore non omnia certa sunt, nisi verum esse iudicaris, quod Ignarra in verbis Capitolini pro *Eutychio* (codd. *Cutidio*) *Proculo* restituit *Aquilio Proculo.* Vs. 2. τὸν ἴδιον debetur Reinesio. Mitto Martorelli commenta.

5799.

Neapoli, in pariete ad aedem D. Pauli; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 215. unde repetierunt Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 252. Synt. inscr. Cl. V. IX. p. 358. Martorellus Thec. calam. T. II. p. 712. Donatus Inscr. p. 79. 7. cum interpr. Martorelli. Nuper citavit etiam Minervinus L'ant. lap. Nap. di Tettia Casta, Nap. 1845. p. 61. Inscriptionem damnat Maffeius.

ΚΟΜΙΝΙΑΙ.ΠΛΟΥΤΟΓΕΝΙΑΙ.ΙΕΡΙΑΙΔΗΜΗΤΡΟΣΘΕΞΜΟΦΟΡΟΥΣΑ
ΘΥΓΑΤΡΙ.ΓΙΝΑΙΚΙ.ΓΑΚΚΙΟΥΚΑ.ΑΗΔΟΥΑΡΧΟΝΤΙΚΟΥΚΑΙ.ΜΗΤΡΙ
ΠΑΚΚΙΟΥΚΑ.ΑΗΔΙΑΝΟΥ.ΑΓΟΡΑΝΟΜΙΚΟΥΜΑΜΜΗ.ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΥ
ΠΟΛΑΙΩΝΟΣΑΡΧΟΝΤΙΚΟΥ.ΕΙ.ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ.ΚΑΛΗΔΙΑΝΟΣ.ΔΗ
ΜΑΡΧΗΣΑΣ.ΤΗ.ΠΡΟΜΑΜΜΗΕΥΣΕΒΙΑΣ.ΕΝΕΚΑ
ΑΟΓΜΑΤΙ.ΣΥΓΚΛΙΤΟΥ.

Κομινίᾳ Πλουτογενίᾳ ἱερίᾳ Δήμητρος Θε[σ]μοφόρου, Σα- - - - θυγατρί, γ[υ]ναικὶ Παккίου Κα[λ]ήδου ἀρχοντικοῦ, καὶ μητρὶ Παккίου Κα[λ]ηδιανοῦ ἀγορανομικοῦ, μάμμῃ Καστρικίου Πολ[λ]ίωνος ἀρχοντικοῦ, [Τ]ι. Καστρίκιος Καληδιανὸς δημαρχήσας τῇ προμάμμῃ εὐσεβίας ἕνεκα. [δ]όγματι συγκλ[ή]του.

Patet Cominiam Plutogeniam fuisse matrem Paccii Malediani, filii ex patre Paccio Caledo, aviam Castricii Pollionis, et proaviam Castricii Calediani. Stemma igitur hoc est:

Paccius Caledus et Cominia
|
Paccius Caledianus
|
Castricius Pollio
|
Ti. Castricius Caledianus.

Cominiae maritum Paccium Caledum habes n. 5836. ubi audit ἄρχων, unde coniectura fieri de aetate nostri tituli potest. Nomen *Paccius* (Πάκιος n. 5861.) frequens esse in Campania monuit Minervinus citans R. Rochette Mém. de numism. et d'ant. p. 113 sqq. Iorio Guida di Pozzuoli tab. II. n. 20. p. 119. coll. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 337. ed. sec. Avellino congh. sopra una iscrizione Sannit. p. 3. 5. Nomen patris Cominiae excidisse vidit Martorellus, qui male Θεσμοφορούσης scribens lacunam post θυγατρὶ statuit. Videtur potius in ΣΑ latere prima syllaba nominis patris Cominiae. Nonnulla menda sustulit Reinesius, qui de suo dedit vs. 2. ΚΑΛΗΔΟΥ, vs. 3. ΚΑΛΗΔΙΑΝΟΥ, vs. 4. ΠΟΛΛΙΩΝΟΣ. Ibidem quod legitur ΕΙ, id in ΤΙ mutavit Martorellus, qui homo

ridicule doctus contra vocem ΣΥΓΚΛΙΤΟΥ militat reponens ΠΑΓΚΛΕΙΔΩΝ. De ἀρχοντικοῖς vide p. 718. b. De sacerdotibus Cereris Neapolitanis locus insignis est ap. Cic. pro Corn. Balbo 24. Senatus Neapolitanus Castricio demarchiae (vide n. 5790.) munere perfuncto potestatem dedit titulum ponendi.

5800.

Neapoli, iuxta nosocomium populi; ex schedis Ignatii Mariae Como edidit Murat. T. II. p. MLXII. 4. cum not.

. . . . . . ΥΤΗΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΩΕΠΑΡΧΕΙΑΣ
. . . . ΔΟΝΙΑΣΑΝΘΥΠΑΤΩΕΠΑΧΗΣ
. . . . ΑΡΒΩΝΗΣΙΑΣΑΓΑΝΩΘΕΤΗ
ΗΠΟΛΙΣ

Τῷ δεῖνι - - - - -] ἀντιστρατήγῳ ἐπαρχείας [Μακε]δονίας, ἀνθυπάτῳ ἐπα[ρ]χ[εία]ς [Γαλατίας τῆς Ν]αρβωνησίας, ἀγ[ω]ν[ο]θέτῃ, ἡ πόλις.

5801.

Neapoli, in basi statuae; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 65. unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. III. LIV. p. 323. Rursus transcripsit et edidit Martorellus Thec. calam. T. II. p. 658. cum commentario, unde citat Ignarra de phratriis p. 205.

- - - -
ΤΗ ΘΕΙΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΣ
ΤΑΤΗ ΣΕΒΑΣΤΗ
- - - - - - - - - - - - -
ΕΥΗΡΕ - - - - - -

Vs. 1. ΤΗ addit Martor., omittit Capac. Vs. 2. post ΤΑΤΗ Mart. inseruit ΚΑΙ. Merito ab Ignarra vapulat Martorellus, qui nimio phratriacarum rerum studio ultimas duas lineas a Capacio ignoratas exsculpere sibi visus est, quorum in paenultimo init. legebat ΦΡ - -, in ultimo init. ΕΥΜΕΙΔΑΙ, ut esset nova phratria. Testatus autem est Ignarrae Vincentius Calà Ossorius de Figueroa ex villae novae Marchionibus, metropolitanae ecclesiae canonicus, in paenultimo versu nihil plane superesse, in ultimo videri potius esse ΕΥΗΡΕ - -

- - - τῇ θειοτάτῃ καὶ εὐσεβεστάτῃ Σεβαστῇ - - - -

Augustam Capacius Helenam Constantini matrem putabat esse coniectura ridicula. Paulo melius Martorellus, qui Faustinam Marci Aurelii uxorem intelligendam censuit. Quae coniectura etsi satis firmari argumentis non potest, tamen, quod ornamenta divinitatis integra servantur, inde nemo cum Ignarra colligat Faustinam non esse intelligendam, cuius honores a Caracalla ereptos constet. Possunt enim deleta esse nomina intactis epithetis.

5802.

Neapoli, in aedibus Fabii Cincinelli vel prope aedes Iacobi Carraccioli e ducibus Cryptaliarum, ut tradit Martorellus, fragmentum; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 62. unde repetiit Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 278. Synt. inscr. Cl. I. CXLVII. p. 173. Ex hac inscriptione solum vocabula ΑΝΤΟΝΙΑΣΕΒΑΣΤ dedit Gudius Ind. Gudianae collectionis p. XLVIII., ΑΝΤΩΝΙΑΣΣΕΒΑΣΤΗΣ Martorellus Thec. calam. T. II. p. 659.

. . . . ΙΜΕΛΗΘΕΝΤΩΝ
ΠΑΝΙ . ΤΩ. ΕΚ
ΣΥΒΑΡΙΔΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΑΣ ΣΕΒΑΣΤΗΣ

Vs. 1. Reines. ΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΩΝ de coniectura, ut videtur. Vs. 4. Capac. ΑΝΤΟΝΙΑΣΣΕΒΑΣΤ. Mart. quod dedi. Fragmentum obscurum, neque audeo membra orationis parum congrua componere.

Antoniam Augustam Capacius male Iustiniani uxorem intelligit. De Antonia Drusi maioris uxore, quam etiam Gudius agnovit, Martorellus ad Dion. Cass. p. 904. et annot. Reimari ablegat. Vs. 1. ἐπ]ιμεληθέντων [τῶν δεῖνα]. Vss. 2. 3. Reinesius legit Πανὶ τῷ ἐκ Συβάριδος. „Signo autem illo Panis repraesentabatur puer, quem e Crathide caprario et capra cum hircinis pedibus Sybaritae in deos retulerant. Vide Aelian. Hist. animal. VI, 42. Hic est ille Pan ὁ ἐκ Συβάριδος Neapoli. Signum Panis etiam aliud Neapoli laudat Capacius II, 3." Conf. Probus ad Virgil. Georg. I, 20.

5802. *b*.

Neapoli, ut videtur; edidit Muratorius T. I. p. CV. 9. cum lemmate: „Aquilae, misit Antonius Antinorius Aquilanus".

ΚΛΑΥΔΙΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ ΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΘΕΟΙΣ ΦΡΗΤΡΙΟΙΣ
ΝΑΟΥΙΟΣ ΑΤΤΟΣ
ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΕΙΣ ΥΠΟ ΑΥΤΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Κλαύδιον Καίσαρα Σεβαστὸν θεοῖς φρητρίοις Ναούϊος Ἄττος ἀποκαταστ[αθ]εὶς ὑπὸ αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα.

Neapolitanum titulum esse produnt θεοὶ φρήτριοι, de quibus vide p. 715. b. Vocem ἀποκατασταθεὶς restituit Dorvillius in schedis Van Vaassenii.

5803.

Neapoli, fragmentum; edidit Martorellus Thec. calam. T. II. p. 476.

ΧΙΕΡΕΙ.
Ι.ΤΟΓΠ
ΙΠ

Est ex titulo Imperatori cuidam posito:
- - - ἀρ]χιερεῖ [μεγίστῳ, αὐτοκράτορ]ι τὸ γ̅, π[ατρὶ πατρίδος - - -

Potest esse Caracalla. Conf. Vol. I. n. 1321.

5804.

Neapoli, in marmore tres palmos Neap. quaquaversum lato, quinque alto, a. 1764. in aedibus monasterii S. Mariae Aegyptiacae ad portam-Nolanam effosso, in regione, in qua scriptores Neapolitani vetustiores olim gymnasium fuisse commonstrarunt (conf. n. 5809.). Edidit et docto commentario illustravit Ignarra de palaestra Neapolitana, Neap. 1770. 4. qui monet in superiore basis superficie nullum statuae impositae vestigium apparere.

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΗΦΙΛΟΣΕΒΑΣΤΟΣΚΑΙΦΙΛΟΡΩΜΑ
ΞΑΝΔΡΕΩΝΠΕΡΙΠΟΛΙΣΤΙΚΗΕΥΣΕΒΗ
ΕΤΙΜΗΣΕΝΤ·ΦΛΑΟΥΙΟΝΚΥΡ·ΑΡΧΙΒΙΟΝΤΟΝ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΑΑΡΧΙΕΡΕΑΔΙΑΒΙΟΥΤΟΥΣΥΜΠ
ΠΑΡΑΔΟΞΟΝΙΚΗΝΝΙΚΗΣΑΝΤΑΤΗΝΣΚ·ΟΛ
ΤΗΝΣΚΑ·ΟΛΥΜΠΙΑΔΑΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑΤ
ΡΩΜΗΙΤΑΜΕΓΑΛΑΚΑΠΕΤΩΛΕΙΑΤΗΝΤΡΙΤΗΙ
ΑΓΕΝΕΙΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΣΤΕΦΑΝΩΘΕΝΤΑΚΑ
ΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΝΙΚΗΣΑΝΤΑΚΑΙΤΗΝΠΕΜΓ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΣΤΕΦΑΝΩΘΕΝΤΑΚΑΙΤΗΝΕΚΤΗΝΟΙ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΣΤΕΦΑΝΩΘΕΝΤΑΠΡΩΤΟΝΑΝΘΡΩΠΩ
ΗΡΑΚΛΕΙΑΕΠΙΝΙΚΙΑΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΝΕΡΟΥΑΤΡΑΙΑΝΟΥΚ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΔΑΚΙΚΟΥΣΤΕΦΑΝΩΘΕΝΤΑΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΚΑΙΤΗΙΕΞΗΣΠΥΘΙΑΔΙΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝΚΑΙΠ
ΕΞΗΣΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΠΡΩΤΟΝΑΝΘΡΩΠΩΝΝΕΜΕΙΑΠ
ΚΑΙΤΡΙΣΚΑΤΑΤΟΕΞΗΣΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΠΡΩΤΟΝΑΝ
ΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΑΚΤΙΑΑΓΕΝΕΙΩΝΠΑΛΗΠΑΓΚΡΑΤ
ΤΟΕΞΗΣΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΠΡΩΤΟΝΑΝΘΡΩΠΩΝΝΕΑΝΓ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΚΑΙΔΙΣΚΑΤΑΤΟΕΞΗΣΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ
ΩΝΠΑΛΗΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΚΑΙΔΙΣΚΑΤΑΤΟΕΞΗΣΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝΠΑΓΚΡ
ΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΠΡΩΤΟΝΑΝΘΡΩΠΩΝΤΑΕΝΕΦΕΣΩΙΒΑΛΒΙΛΛΕΙΑ
ΜΗΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΠΡΩΤΟΝΑΝΘΡΩΠΩΝΚΑΙΤΟΝΕΝΑΝΤΙΟΧΕΙΑΙΙΕΡΟΝΠΕΝ
ΑΚΤΙΑΚΩΝΠΑΙΔΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΩΝΚΑΙΤΗΙΕΞΗΣΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙΑΓΕΝ
ΜΗΝΚΑΙΤΗΙΕΞΗΣΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΚΑΙΤΗΙΕΞΗΣΟΜΟΙΩΣΑΝΔ
ΠΡΩΤΟΝΑΝΘΡΩΠΩΝΣΜΥΡΝΑΝΚΟΙΝΟΝΑΣΙΑΣΑΓΕΝΕΙΩΝΠΑ
ΚΑΙΤΟΝΕΝΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΙΕΡΟΝΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚΟΝΑΓΩΝΑΑΚ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΚΑΙΜΕΤΑΜΙΑΝΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑΑΝΔΡΩΝΠΑ
ΚΑΙΤΗΙΕΞΗΣΟΜΟΙΩΣΑΝΔΡΩΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΚΑΙΤΗΙΕ
ΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝΠΡΩΤΟΝΑΝΘΡΩΠΩΝΕΧΕ
ΑΡΓΟΥΣΑΣΠΙΔΑΚΑΙΑΛΛΟΥΣΠΛΕΙΣΤΟΥΣΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚ
ΠΑΙΔΩΝΑΓΕΝΕΙΩΝΑΝΔΡΩΝΠΑΛΑΣΚΑΙΠΑΓΚΡΑΤΙΑ

Ἀγαθῇ τύχῃ
ἡ φιλοσέβαστος καὶ φιλορώμα[ιος Ἀλε-
ξανδρέων περιπολιστικὴ εὐσεβ[ὴς σύνοδος
ἐτίμησεν Τ. Φλαούϊον Κυρ(είνᾳ) Ἀρχίβιον τὸν [καὶ Ζώσιμον
Ἀλεξανδρέα, ἀρχιερέα διὰ βίου τοῦ σύμπ[αντος ξυστοῦ,
παραδοξονίκην, νικήσαντα τὴν σ̅κ̅ Ὀλ[υμπιάδα καὶ
τὴν σ̅κ̅α̅ Ὀλυμπιάδα ἀνδρῶν παγκράτ[ιον καὶ ἐν τῇ
Ῥώμῃ τὰ μεγάλα Καπετώλεια τὴν τρίτη[ν Ὀλυμπιάδα
ἀγενείων παγκράτιον στεφανωθέντα κα[ὶ τὴν τετάρτην
ἀνδρῶν παγκράτιον νικήσαντα καὶ τὴν πέμπ[την ἀνδρῶν
παγκράτιον στεφανωθέντα καὶ τὴν ἕκτην ὁ[μοίως ἀνδρῶν
παγκράτιον στεφανωθέντα πρῶτον ἀνθρώπω[ν· ἔτι δὲ τὰ ἐν
Ἡρακλείᾳ ἐπινίκια Αὐτοκράτορος Νερύα Τραϊανοῦ Κ[αίσαρος Σεβαστοῦ
Γερμανικοῦ Δακικοῦ στεφανωθέντα ἀνδρῶν παγκρά[τιον· Πύθια ἀνδρῶν

παγκράτιον καὶ τῇ ἑξῆς Πυθιάδι ἀνδρῶν πάλην καὶ π[αγκράτιον καὶ τῇ ἑξῆς ἀνδρῶν παγκράτιον πρῶτον ἀνθρώπων· Νέμεια π[αίδων παγκράτιον καὶ τρὶς κατὰ τὸ ἑξῆς ἀνδρῶν παγκράτιον πρῶτον ἀν[θρώπων· Ἴσθμια ἀνδρῶν παγκράτιον· Ἄκτια ἀγενείων πάλη[ν] παγκράτ[ιον καὶ τρὶς κατὰ τὸ ἑξῆς ἀνδρῶν παγκράτιον πρῶτον ἀνθρώπων· Νέαν [πόλιν ἀγενείων παγκράτιον καὶ δὶς κατὰ τὸ ἑξῆς ἀνδρῶν παγκράτιον· [- - - ἀγενείων πάλην παγκράτιον καὶ δὶς κατὰ τὸ ἑξῆς ἀνδρῶν πάλην παγκρ[άτιον· - - - ἀνδρῶν παγκράτιον πρῶτον ἀνθρώπων· τὰ ἐν Ἐφέσῳ Βαλβίλλεια [ἀνδρῶν πάλην, πυγμήν, παγκράτιον, πρῶτον ἀνθρώπων, καὶ τὸν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἱερὸν πεν[ταετηρικὸν ἀγῶνα Ἀκτιακῶν παίδων παγκράτι[ο]ν καὶ τῇ ἑξῆς πενταετηρίδι ἀγεν[είων πάλην καὶ πυγμὴν καὶ τῇ ἑξῆς ἀνδρῶν παγκράτιον καὶ τῇ ἑξῆς ὁμοίως ἀνδ[ρῶν παγκράτιον πρῶτον ἀνθρώπων· Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας ἀγενείων πά[λην παγκράτιον καὶ τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱερὸν πενταετηρικὸν ἀγῶνα Ἀκ[τιακῶν παίδων παγκράτιον καὶ μετὰ μίαν πενταετηρίδα ἀνδρῶν πά[λην παγκράτιον καὶ τῇ ἑξῆς ὁμοίως ἀνδρῶν παγκράτιον καὶ τῇ ἑ[ξῆς ὡσαύτως ἀνδρῶν πάλην παγκράτιον πρῶτον ἀνθρώπων· Ἐχε[λίδας, τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα καὶ ἄλλους πλείστους πενταετηρικ[οὺς ἀγῶνας παίδων, ἀγενείων, ἀνδρῶν πάλας καὶ παγκράτια.

Supplementa, ubi nihil moneo, sunt Ignarrae, qui ut plurimum ingeniose feliciterque restituit, sedulo operam dans, ne plus minusve litterarum in ordinem verborum adscisceretur: quod pro ratione litterarum in parte superstite apparentium exacte instituit commodeque perfecit. Nam litterarum numerus admodum varius est, ut vs. 2. litterae sunt viginti quattuor, vs. 23. elementa amplius quinquaginta stipantur. Idem latitudinem inscriptionis integrae ad symmetriae leges ex vs. 1. cum reliqua inscriptione collato optime definivit adhibitis inprimis vss. 2. et 31. atque ita dextrum scripturae latus fixit.

Titulus in honorem T. Flavii Archibii athletae Alexandrini positus a synodo gymnica Alexandrinorum. Ex quo de fatis palaestrae Neapolitanae, quam etiam Strabo (V, 246. *γυμνάσιά τε καὶ ἐφηβεῖα*) commemorat, existimari potest. Synodus illa est *περιπολιστική* (conf. Vol. I. n. 349. Vol. II. n. 3476. *b.* et ad n. 3067.) epithetis *φιλοσέβαστος* et *φιλορώμαιος* se ipsa ornans in gratiam Imperatorum populique Romani. Neque enim inde repetendum epitheton *φιλοσέβαστος*, quod Alexandria ipsa olim dicta est *Σεβαστή* (Steph. Byz. v. *Ἀλεξάνδρεια*). T. Flavius Archibius Alexandrinus et ipse dicitur estque civis Romanus, ut patet ex tribu. Ut de Neapolitano verba facit Ignarra monens Flavios multos fuisse Neapoli a Flaviis Imperatoribus desumpto nomine coniiciensque alterum Archibii nomen fuisse *Ζώσιμον*, quod nomen satis incertum ita tuetur, ut dicat Archibium videri cum T. Flavio Zosimo n. 5805. genere coniunctum fuisse, inutili coniectura. Nam si Neapolitani plures nomen Flavii adepti putantur, non est cur statuamus alterum Flavium cum altero coniunctum genere fuisse, eoque minus, quum alter Alexandrinus dicatur. Potest quidem Archibius etiam Neapolitana civitate donatus fuisse, ut Hermodorus in titulo Romano n. 5913.; sed cur id nunc statuatur, causa nulla est; nec quidquam de hac difficultate Ignarra. Nihilo vero minus supplementum *καὶ Ζώσιμον* exempli causa retinuimus. Fuit Archibius *ἀρχιερεὺς τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ διὰ βίου* (conf. tit. Rom. n. 5913.) et *παραδοξονίκης* i. e. *περιοδονίκης παράδοξος* (vide Vol. II. n. 2682. et ad n. 3427.). In exponendis victoriis hominis initium fit a certaminibus celeberrimis, Olympiis, Pythiis, Nemeis, Isthmiis, ita tamen ut certamina in aemulationem Olympicorum ab Imperatoribus instituta interserantur; quo pertinent Capitolina, Epinicia Traiani, Actiaca. Et Olympia quidem ex Olympiadibus Pisaeis 220 et 221. significantur (conf. Vol. II. n. 3230.), quibus vir vicit Archibius, Capitolina a Domitiano instituta (Vol. II. n. 2682.) quae et ipsa Olympia vocantur (Vol. II. n. 2810. *b.* Add.), ex Olympiadibus Capitolinis ab a. Chr. 86. Olymp. 216, 2. computandis, ut ex Censorino constat (conf. Vol. II. n. 3674.). Vicit autem Archibius in his III. IV. V. VI. penteteride, quae penteterides s. Olympiades respondent Olympiadibus Pisaeis 218, 2. 219, 2. 220, 2. 221, 2. Itaque victoriae duae in his ludis primum ab eo partae antecedunt victorias eius Pisaeas. Perverse Ignarra, qui (p. 40 sq.) penteteridem Capitolinam cum Olympiadibus Pisaeis confundens contendebat ad *τρίτην Ὀλυμπιάδα* cet. annumerandam esse 220, ut Olympiades 223. 225. 226. intelligantur; quem errorem notavit etiam Boeckhius Vol. II. n. 2810. *b.* De introductis novis Olympiadibus conf. Vol. II. n. 3208. Idem Ignarra vs. 9. extr. *κα[ὶ κατὰ τὸ ἑξῆς* supplebat; nos fidenter *κα[ὶ τὴν τετάρτην* reposuimus licet supplemento una littera maiore. Sequuntur vs. 12. *τὰ ἐν Ἡρακλείᾳ ἐπινίκια* (ΗΡΑΚΛΕΙΑ sine Iota ut vs. 27. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ). Heracleam Bithyniae esse bene exputavit Ignarra argumento petito ex Plinii Epist. X, 79. ubi auctor significat se cogitare de ludis quinquennalibus in honorem Traiani instituendis. Hos autem ludos institutos esse quum nostra inscriptio docet tum Plinius ipse Epist. X, 119. 120. tribus verbis prodit in numerum certaminum iselasticorum ab Imperatore relatos significans. Iam Traianus audit *Δακικός*; unde coniectura fieri potest epinicia Traiani ad victoriam de Dacis reportatam referenda esse, ut Romae epinicia celebrabantur in honorem M. Aurelii et L. Veri de Parthis trium-

phantium (Vol. II. n. 3674.); videnturque Traiani epinicia eadem esse, quae alias Τραϊάνεια vocantur (Vol. II. n. 3208. 3428.). Tempus victoriae incidit inter a. Chr. 103. quo anno Traianus coepit Dacicus vocari, et a. Chr. 116. quo Parthicus. His ludis quinquennalibus in titulo nostro subiici Pythia, Nemea, Isthmia vidit Ignarra. Pythia penteterica computantur ab Olymp. 48, 3. (vide Vol. II. p. 307.), non ab Olymp. 49, 3. ut putavit Ignarra. Itaque tres Pythiades, quibus vir vicit Archibius (vss. 14. 15. 16.), sunt Pythiades 172. 173. 174. quibus respondent Olympiades 219, 3. 220, 3. 221, 3. Unde simul apparet, qui vir vicerit Olympiade Capitolina IV. i. e. Olymp. 219, 2. (vs. 10.) etiam Pythiade 172. i. e. Olymp. 219, 3. vicisse virum. Primam Nemeorum victoriam ita constituit Ignarra vs. 16. Νέμεια π[άλην παγκράτιον, in quo particula καὶ exsulat ut vss. 18. 21. At opus est ut significetur cum quibus commissus sit Archibius. Hinc scripsimus Νέμεια π[αίδων παγκράτιον. Et tribus aetatibus vicisse Archibium quum Ἀκτιακοὶ παῖδες (vss. 24. 27.), tum diserta mentio vs. 32. ostendunt. Prima igitur Nemeorum victoria incidit ante tertiam Olympiadem Capitolinam i. e. ante Olymp. 218, 2. quo anno vicit imberbis (vs. 9.). Isthmiis adiiciuntur Actia, quae τῆς περιόδου censebantur (n. 4472.). Haec pridem coronaria celebrata in honorem Apollinis Actii ab Augusto post victoriam Actiacam condita Nicopoli etiam celebriora facta sunt (Strab. VII, 325.). Nam quum antea essent trieterica (Steph. Byz. v. Ἄκτια. Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν), Augustus ludos illos ad similitudinem quattuor magnorum certaminum et sacros esse et quinquennales iussit (Dion. Cass. LI. init.), ut fere ἀγὼν ἰσολύμπιος evaderet. Certamen Actiacum Olympico aequiparatum esse etiam inde patet, quod et Actiades numerabantur, ut Olympiades, et victores dicebantur Actionicae, ut Olympionicae, Hieronicae. Quid quod Actia Ὀλύμπια vocavit Strabo l. c. Quumque sacra certamina simul essent εἰσελαστικά, data hieronicis potestate ut veluti triumphantes in urbem ingrederentur, etiam ex iis ludis, qui ad imitationem illorum instituti sunt, plurimi eadem dignitate ornabantur, ἀγῶνες ἱεροὶ εἰσελαστικοί (Vol. II. n. 3426. conf. Ignarra l. c. p. 72. et p. 144 sq.), vulgo ἀγῶνες ἱεροὶ πενταετηρικοί, quo nomine etiam Actia vocantur nostri tituli vss. 23. 27. Celebrabantur enim Actia etiam aliis in urbibus, posteaquam semel Romae edita sunt. Antiochiae et Alexandriae edita esse Ἀκτιακῶν παίδων mentio vss. 24. 27. docet. Hinc interdum distinctio: Ἄκτια ἐν Νεικοπόλει (Vol. I. n. 1068. Vol. III. n. 4472. ubi p. 221. *a.* dele: *Nicopolis Seleucidis est.* Cf. tit. Rom. n. 5913.). Ex reliquis ludis primus locus datur Neapolitanis, ut consentaneum est in titulo Neapoli posito. Certamina sunt Augustalia, Σεβαστά (conf. Vol. II. n. 2810. *b.* Add. et n. 5913.), sive Ῥωμαῖα Σεβαστά (n. 3902. *b.*), plenius Ἰταλικὰ Ῥωμαῖα Σεβαστὰ ἰσολύμπια dicta n. 5805. ubi additum Ἰταλικά, quo ab Augustalibus alibi celebratis, ut Alexandriae (conf. n. 5915.), dignoscerentur, ἰσολύμπια ob parem cum Olympiis honorem; unde a Strabone V, 246. vocatur ἱερὸς πεντετηρικὸς ἀγὼν — ἐνάμιλλος τοῖς ἐπιφανεστάτοις τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα. Instituta autem Neapoli sunt in honorem Augusti a. p. Chr. 2. a. u. c. 755. Olymp. 195, 2. ex quo anno initium Italidum s. Olympiadum Italicarum deducendum est (vide ad n. 5805.). Prima igitur Neapolitana victoria, quam imberbis reportavit Archibius, si verum est vs. 19. ἀγενείων, incidit, ni fallor, in Olympiadem Italicam XXIV, quae respondet Olympiadi Pisaeae 218, 2. qua Olympiade Archibium Capitolinis imberbem vicisse supra vidimus. Quae de palma Archibii Neapolitana coniicit Ignarra p. 45. cassa sunt. Post Augustalia sequuntur duo certamina, quorum nomina perierunt in lacuna. Alterum vs. 20. Ignarra Ἀθῆνας ἀγενεί]ων arbitratur esse, improbabili coniectura, quum exspectaveris Παναθήναια; nec commoda Athenarum mentio, si vs. 30. Echelidas recte positos iudices. Incertum etiam ἀγενείων. Altero loco vs. 21. fidenter Ποτιόλους reposuit, quo Εὐσέβεια ab Antonino Pio instituta in honorem Hadriani intelligerentur (vide ad n. 5810.). Cui coniecturae ut succurreret in titulo Hadriani aetate posito, p. 317. monuit Antoninum videri non primum Puteolis gymnasium aperuisse, sed agonem gymnicum ibi fortasse celebratum in honorem patris instaurasse magnificentius. At de Puteolanis hoc loco conclamatum videtur. Vs. 22. nota etiam aliunde Barbillia Ephesi celebrata, denominata illa de Barbillo astrologo Vespasiani Imperatoris (vide Dion. Cass. LXVI, 9.), unde proprie vocantur Βαρβίλλεια (conf. Vol. II. n. 2810. 3208. 3675.); nunc dicuntur Βαλβίλλεια, ut Vol. II. n. 2810. *b.* in Add. usitata litterae Ρ et Λ permutatione. Sequuntur Actia Antiochiae, ὁ κοινὸς Ἀσίας ἀγὼν Smyrnae, Actia Alexandriae. Ex quibus notissima sunt τὰ κοινὰ vel οἱ κοινοὶ Ἀσίας ἀγῶνες (cf. Vol. I. n. 1421.) alias in aliis urbibus Asiae proconsularis μητροπόλεσιν et νεωκόροις celebrata praesidente Asiarcha (Vandal. Dissert. agon. p. 274 sqq. Krause de civit. neocor. p. 71 sq.), ut Smyrnae (Vol. I. n. 1720. Vol. II. n. 2810. *b.* in Add. n. 3208.), Pergami (Vol. I. n. 1720. cf. Vol. II. n. 2810.), Ephesi (Euseb. Hist. eccl. IV, 13.), Philadelphiae (Vol. I. n. 1068. Vol. II. n. 3428.). Cum pueris Actiacis Ignarra comparat νεανίσκους Ἱερωνείους tituli Siciliensis n. 5466. Similiores sunt παῖδες Κλαυδιανοὶ Vol. II. n. 2810. *b.* in Add. (conf. ad n. 5805.) Vs. 29. supplementum Ignarrae ὡσαύτως admodum incertum est. Postremo memorantur Ἐχελίδαι, demus Atticus notus ex Steph. Byz. Etym. M. Hesych. v. ἐν Ἐχελιδῶν, ubi gymnica certamina edebantur Panathenaeis teste Steph. Byz. Quod nomen feliciter restituit Ignarra, falsus in eo, quod τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα (vide Vol. I. n. 234. cf. C. Hermann. Enchir. ant. Gr. II. p. 262.) apud Echelidas vicisse Archibium putavit. Sunt duo diversi ludi, quos vicit haud dubie lucta vel pancratio; id quod notare accuratius non operae pretium duxit auctor tituli contracta in fine ludorum variorum mentione. Neve quis credat lucta vel pancratio non potuisse aliquem vincere τὴν ἐξ Ἄργους

ἀσπίδα. Docuit Boeckhius non dereptum esse Argis clypeum affixum, sed praemium fuisse clypeum in ludo qualicunque Heraeorum s. Hecatombaeorum. Quodsi vera essent, quae de hac re Ignarra proposuit, clypei ludus Argis ad solos ὁπλιτοδρόμους pertineret. Narrant varia proverbiorum scriptores, ex quibus bene illi, qui clypeum arduo loco affixum referunt; affixum fuisse etiam aliunde constat. Sed dissensio ipsa scriptorum docet non a ludis notissimis desumptum proverbium esse; quod si esset, de origine eius non potuisset dubitari. Omnino hac in quaestione Ignarra longissime a vero aberravit, non felicius versatus is in temporibus victoriarum Archibii; quippe eum latuit Olympiadum ratio. Olympias Capitolina III. in Olympiadem Pisaeam 218. incidit. Hac Olympiade quum Capitolinis imberbis vicerit Archibius, patet in illam fere aetatem incidere victoriam eius Actiacam ἀγενείων (vs. 18.), Neapolitanam ἀγενείων (vs. 19.), Smyrnaeam ἀγενείων (vs. 26.), Antiochenam secundam (vs. 24.) et si quam aliam vs. 20. subesse putaveris; ante Olymp. 218. autem victorias a puero esse reportatas, ex quibus memorantur Nemea prima (vs. 16.), Antiochena prima (vss. 23. 24.), Alexandrina prima (vs. 27.), post quam interiecta penteteride (μετὰ μίαν πενταετηρίδα) in viris comparet. Ponamus puerum vicisse Olymp. 217. a. p. Chr. circiter 90., pueritia eius gymnastica in Domitiani tempora incidit. Prima eius inter viros victoria ex Olymp. Capit. IV. s. Olymp. Pis. 219, 2. enotatur; insequuntur victoriae Pythiis (Olymp. 219, 3. 220, 3. 221, 3.) et Olympiis (Olymp. 220, 1. 221, 1.) partae; in quae circiter tempora cadunt etiam reliquae victoriae inter viros relatae. Quam ob rem tabulam concinnavimus ad n. 5805. in qua quum Olympiadum, Pythiadum, Italidum, penteteridum Capitolinarum ratio habita est, tum victorias potiores Archibii aliorumque victorum in titulis memoratorum enotatas habebis videbisque quantum a vero aberraverit Ignarra, qui Archibium studia gymnica inter a. Chr. 101. (Olymp. 220, 1.) et 125. ponenda esse putavit. Restat ut de formula πρῶτος ἀνθρώπων hoc in titulo frequentissima pauca dicamus, cuius vim non perspexit Ignarra. Nam is, quum exploratum sit in certaminibus plura paria athletarum in unoquoque ludi genere esse commissa ac praeterea proposita fuisse athletis praemia maiora et minora, illa primis, haec secundis certantium paribus auferenda (Faber Agonist. III, 19. Potter Archaeol. II, 23.), πρῶτον ἀνθρώπων eum intellexit, qui in primo pari decertasset. Nec quemcunque victorem coronari putabat, sed illum tantum, cui coronae praerogativam brabeutae arbitrium fecisset; unde dictum esse στεφανωθέντα vss. 9. 11. 12. 14. Futilia haec. Πρῶτος ἀνθρώπων dicitur vicisse aut qui primus in quodam genere certaminum nuper institutorum vicit, ut in primis ludis Capitolinis Olymp. 216, 2. institutis Metrobius Olymp. 217. primus viros vicit dolicho (Vol. II. n. 2682.); qualis victoria etiam Archibio nostro obtigisse videtur in Balbilliis vs. 22. et in alio ludo nescio quo vs. 21.; aut qui id assecutus est, ut in ludi quodam genere repetitis vicibus et continuo victorias reportarit, ut Archibius pancratio quattuor Olympiadibus continuis, semel imberbis, ter vir, tribus Pythiadibus continuis, tribus Nemeadibus continuis, tribus Actiadibus continuis (legimus enim τρίς, ubi δίς dedit Ignarra), similiterque pluries continuo vicit in Actiis Antiochiae et Alexandriae celebratis. Quod autem de verbo στεφανωθῆναι excogitavit Ignarra, id nunc diversam a verbo νικᾶν significationem non habet, sed varietatis causa delectum videtur ab auctore tituli, fortasse etiam propterea quod crebrius in usu Latino est: *coronatus est.*

5805.

Neapoli, in cippo elegantissimo tribus lateribus inscripto, in regione Thermensi prope portam Nolanam, in aedibus PP. Cruciferorum. Lapide recens eruto apographum tituli a Gorio acceptum edidit Corsinus Dissert. agonist. p. 103 sqq. cum Lat. interpret. et not. Deinde Maffeius Mus. Veron. p. CCCCLXXIX. 1. et Martorellus Thec. calam. T. II. p. 516 sq. et p. 609. 612. lignea forma expressum; Vargas Macciucca de ant. Neap. colon. T. I. p. 270. 272. litteris minusculis, confuse is et ignoranter, ut solet, disputans. Ex lapide edidit et explicuit Ignarra de palaestr. Neapolit. p. 148 sqq. indeque potissima excerpta dedit in libro de phratriis p. 106 sq. Partem maiorem (vss. 1-14.) habeo etiam ex schedis Münteri, qui lapidem vidit in arce regia Capo di Monte titulique quam dixi partem edidit in libro: Efterretninger om begye Sicilierne T. I. 1788. p. 63. (Nachrichten üb. Neap. u. Sicil. p. 44.), unde petiit Köhler de insulis et cursu Achillis in Act. Acad. Petrop. T. X. p. 247. n. 152. in Sicilia repertum titulum dictitans et vs. 4. pro $\overline{\text{MΓ}}$ legens ΜΕΓΑΛΗΣ.

Τ.ΦΛΑΒΙΩΙ.Τ.ΥΙΩΙ
ΕΥΑΝΘΗΙΝΙΚΗΣΑΝΤΙ
ΙΤΑΛΙΚΑΡΩΜΑΙΑΣΕΒΑΣΤΑ
ΙΣΟΛΥΜΠΙΑΤΗΣ.$\overline{\text{Μ}}$.$\overline{\text{Γ}}$.
ΙΤΑΛΙΔΟΣ.ΠΑΙΔΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ.ΔΙΑΥΛΟΝ
ΑΝΑΘΕΝΤΙΕΝΤΗΙΦΡΗΤΡΙΑΙ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣ.ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ
ΣΥΝ.Τ.ΦΛΑΒΙΩΙ.ΖΩΣΙΜΩΙ
ΑΔΕΛΦΩΙΤΩΑΥΤΩΑΓΩΝΙ
ΤΑΓΜΑΝΙΚΗΣΑΝΤΙΚΑΙ
ΒΡΑΒΙΟΝ.ΛΑΒΟΝΤΙ
ΕΥΜΗΛΕΙΔΑΙ.ΦΡΗΤΟΡΕΣ
ΑΜΟΙΒΗΣ.ΕΝΕΚΕΝ

In altera marmoris facie:

ΣΕΟΥΗΡΩΙΚΑΙΕΡΕΝΝΙΑΝοΥΠΑΤ
ΠΡ°Ε.ΕΙΔΩΝΜΑΡΤΙΩΝ
Τ.ΦΛΑΒΙΟΣΖΩΣΙΜΟΣΚΑΙ
ΦΛΑΒΙΑΦΟΡΤΟΥΝΑΤΑΓΟΝΕΙΣ
ΧΑΡΙΣΑΜΕΝΟΙΛΥΧΝΙΑΣΜΕΤΑ
ΛΥΧΝΩΝΚΑΙΒΩΜΟΥΣΔΙΟΣΚΟΥΡ
ΑΥΘΙΣΚΑΘΙΕΡΩΣΑΝ

Ad latus
in laurea corona:

ΣΕΒΑΣΤΑ

Vs. 2. Maff. ΕΥΑΝΘΗ. Vs. 3. Mart. ITALIKA, quod notavit Ignarra, ne quis exemplari lignea forma expresso deceptus Latinam litteram cum Graecis elementis consulte intertextam arbitraretur. Vs. 10. Münt. ΑΔΕΛΦΟΙ, dein Maff. Mart. Münt. ΤΩΙΑΥ ΤΩΙ. Vs. 15. ΕΡΕΝΝΙΑΝΩΙ expressit Ignarra de phratr. p. 106. Vs. 18. Maff. Ign. ΓΟΝΕΙΣ, Mart. ΓΟΝΕΙΣ. Vs. 21. Mart. ΑΥΤΙΣ.

Τ. Φλαβίῳ Τ(ίτου) υἱῷ Εὐάνθῃ νικήσαντι Ἰταλικὰ Ῥωμαῖα Σεβαστὰ ἰσολύμπια τῆς μγ̅ Ἰταλίδος παίδων πολιτικῶν δίαυλον, ἀναθέντι ἐν τῇ φρητρίᾳ ἀνδριάντας Διοσκούρων σὺν Τ. Φλαβίῳ Ζωσίμῳ ἀδελφῷ τῷ αὐτῷ ἀγῶνι τάγμα νικήσαντι καὶ βραβῖον λαβόντι Εὐμηλεῖδαι φρήτορες ἀμοιβῆς ἕνεκεν. Σεουήρῳ καὶ Ἐρεννιαν(ῷ) ὑπάτ(οις) πρὸ ε̅ εἰδῶν Μαρτίων Τ. Φλάβιος Ζώσιμος καὶ Φλαβία Φορτουνάτα γονεῖς χαρισάμενοι λυχνίας μετὰ λύχνων καὶ βωμοὺς Διοσκούρ(οις) αὖθις καθιέρωσαν.

Σεβαστά.

T. Flavius Euanthes in Augustalibus Neapolitanis, quae epithetis suis ornantur in titulo maiore: Ἰταλικὰ Ῥωμαῖα Σεβαστὰ ἰσολύμπια (cf. ad n. 5804.), diaulo vicerat παῖδας πολιτικούς, i. e. pueros urbanos, oppositos illos pueris peregrinis τῆς περιπολιστικῆς συνόδου (vide ad n. 5804.), ut recte annotavit Ignarra p. 180. coll. interpret. ad Sueton. Calig. 58. Ner. 20. Conf. Vol. II. n. 2758. Eodem in certamine i. e. diaulo, eademque in classe (τάγματι) scil. τῶν πολιτικῶν παίδων vicit etiam frater T. Flavius Zosimus. Itaque quum ambo in curia (cf. ad n. 5789.) Eumelidarum (vide ad n. 5786.) statuas Dioscurorum (cf. n. 5791.) dedicassent, in honorem eorum a phratria positus titulus est. Honorem filiis habitum mox auxerunt parentes, qui gratificantes (χαρισάμενοι, quod Corsinus „filiis obsequentes", Martorellus „voti compotes", Ignarra melius „elargiti" verterunt) candelabra cum lucernis et aras Dioscurorum dedicarunt. Ludi Augustales, quibus vicit Euanthes, signantur τῆς μγ̅ Ἰταλίδος, in quo explicando egregie lapsi sunt Martorellus et Koehlerus. Ἰταλὶς scil. πενταετηρὶς est penteteris Italica Augustalium sive, ut Ignarra post Corsinum vertit, Olympias Italica. Italis XLIII, ut ex Consulibus Severo et Herenniano a. u. c. 924. colligitur, incidit fere in a. p. Chr. 171. Sed aestate Augustalia Neapoli celebrata esse ut Olympia inde patet quod quinquennali certamini Neapolitano Augustus interfuisse dicitur paulo ante obitum, a. d. XIV. Kal. Sept. i. e. d. XIX. m. Augusti (Sueton. Aug. 98.). Itaque recte Ignarra Italidem XLIII. posuit in a. p. Chr. 170. Unde subductis calculis sequitur institutos Neapoli ludos Augustales esse aestate a. u. c. 755. a. p. Chr. 2. Olymp. 195, 2. in eamque primam incidere Italidem. Vidit etiam Scaliger (de emend. temp. V. p. 478.) a. p. Chr. 14. qui ultimus annus est Augusti, edita esse Neapoli Augustalia. Nunc addere licet Augustum Italide IV. prospectasse certamina. Proinde Ignarra docet cum his calculis egregie convenire etiam aliam de Augustalibus Neapoli actis notitiam. Quippe Claudium Imp. quem Neapoli in ludis gymnicis veste purpurea et corona aurea indutum prodiisse narrat Dio Cass. LX, 6. (conf. Sueton. Claud. 11.), Ignarra pro agonotheta sedisse bene notat (coll. Sueton. Domit. 4.) idque factum ostendit a. p. Chr. 42. in quem annum incidit Italis XI. Non convenit illa notitia, ex qua scimus Neronem a. p. Chr. 68. qui annus III est Italidis XVII. Neapoli athletas effusissimo studio spectasse (Sueton. Ner. 40. Dion. Cass. LXIII, 26.). Nempe illa sollemnia in Neronis gratiam extra temporum ordinem acta putanda sunt praesertim quum constet Neronem morae quinquennalis impatientem crebro ludos ante praestitutam diem revocasse (Sueton. Ner. 21. 32.), aut omnino non pertinet illa notitia ad Augustalia, sed peculiaris erat agon in honorem Neronis tum praesentis institutus; nec male Ignarra de agone Neroneo cogitavit, quem Romae institutum a. p. Chr. 60. Olymp. 209, 4. iteratum teste Eusebio a. p. Chr. 64. Olymp. 210, 4. Neapolitani videri possint celebrasse a. p. Chr. 68. Olymp. 211, 4. eadem quinquennii intercapedine. Similiterque iudicandum de ludis Neapolitanis, quibus extra seriem Italidum Titum interfuisse a. p. Chr. 81. qui est annus IV Italidis XX, titulus n. 5809. docet. Archibius pancratiasta imberbis vicit Neapoli Augustalibus, quam victoriam demonstravimus ad n. 5804. incidere in Olymp. 218. unde apparet vicisse eum a. p. Chr. 94. Olymp. 218, 2. sive Italide XXIV. Haec autem Italidum ratio satis digna visa est, in quam tabula concinnaretur ratione habita victoriarum Archibii, aliorumque, quorum memoria ad nos pervenit.

TABULA AGONISTICA.

a. Chr.	Olymp. Pis.	Pyth.	Italis	Capit.	
2	195, 2		1	-	
3	3	148			
4	4				
5	196, 1				
6	2		2	-	
7	3	149			
8	4				
9	197, 1				
10	2		3	-	
11	3	150			
12	4				
13	198, 1				
14	2		4	-	Augustus Imp. Neapoli lu-
15	3	151			dos Augustales prospectat.
16	198, 4				
17	199, 1				
18	2		5	-	
19	3	152			
20	4				
21	200, 1				
22	2		6	-	
23	3	153			
24	4				
25	201, 1				
26	2		7	-	
27	3	154			
28	4				
29	202, 1				

a. Chr.	Olymp. Pis.	Pyth.	Italis	Capit.	
30	202, 2		8	–	
31	3	155			
32	4				
33	203, 1				
34	2		9	–	
35	3	156			
36	4				
37	204, 1				
38	2		10	–	
39	3	157			
40	4				
41	205, 1				
42	2		11	–	Claudius Imp. Neapoli in
43	3	158			ludis Augustalibus pro ago-
44	4				notheta sedet.
45	206, 1				
46	2		12	–	
47	3	159			
48	4				
49	207, 1				
50	2		13	–	
51	3	160			
52	4				
53	208, 1				
54	2		14	–	
55	3	161			
56	4				
57	209, 1				
58	2		15	–	
59	3	162			
60	4				
61	210, 1				
62	2		16	–	
63	3	163			
64	4				
65	211, 1				
66	2		17	–	
67	3	164			
68	4				Nero Imp. Neapoli ludo
69	212, 1				gymnico peculiari interest.
70	2		18	–	
71	3	165			
72	4				
73	213, 1				
74	2		19	–	
75	3	166			
76	4				
77	214, 1				
78	2		20	–	
79	3	167			
80	4				
81	215, 1				Titus Imp. Neapoli ludis
82	2		21	–	peculiaribus pro agono-
83	3	168			theta sedet.
84	4				
85	216, 1				
86	2		22	1	*Artemidorus* vicit (n. 5806.)
87	3	169			Metrobius (Vol. II. n. 2682.)
88	4				
89	217, 1				*Archibius puer* Nemea I. Act.
90	2		23	2	Antioch. I. Act. Alexand. I.
91	3	170			(n. 5804.)
92	4				
93	218, 1				
94	2		24	3	*Archibius imberbis* Capit. I.
95	3	171			Actia I. Neap. I. Smyrn. I.
96	4				Act. Antioch. II. (n. 5804.)
97	219, 1				
98	2		25	4	*Archibius vir* Capit. II. Pyth. I.
99	3	172			Act. Antioch. III. Alex. II.

a. Chr.	Olymp. Pis.	Pyth.	Italis	Capit.	
100	219, 4				
101	220, 1				*Id.* Olymp. I.
102	2		26	5	*Archibius vir* Capit. III. Pyth.
103	3	173			II. Antioch. IV. Act. Alex. III.
104	4				
105	221, 1				*Id.* Olymp. II.
106	2		27	6	*Archibius vir* Capit. IV. Pyth.
107	3	174			III. Act. Alex. IV. (n. 5804.)
108	4				
109	222, 1				
110	2		28	7	
111	3	175			
112	4				
113	223, 1				
114	2		29	8	
115	3	176			
116	4				
117	224, 1				
118	2		30	9	
119	3	177			
120	4				
121	225, 1				
122	2		31	10	
123	3	178			
124	4				
125	226, 1				
126	2		32	11	
127	3	179			
128	4				
129	227, 1				
130	2		33	12	
131	3	180			
132	4				
133	228, 1				
134	2		34	13	
135	3	181			
136	4				
137	229, 1				
138	2		35	14	
139	3	182			
140	4				
141	230, 1				
142	2		36	15	
143	3	183			
144	4				
145	231, 1				
146	2		37	16	
147	3	184			
148	4				
149	232, 1				
150	2		38	17	
151	3	185			
152	4				
153	233, 1				
154	2		39	18	
155	3	186			
156	4				
157	234, 1				
158	2		40	19	
159	3	187			
160	4				
161	235, 1				
162	2		41	20	
163	3	188			
164	4				
165	236, 1				
166	2		42	21	
167	3	189			
168	4				
169	237, 1				

a. Chr.	Olymp. Pis.	Pyth.	Italis	Capit.	
170	237, 2		43	22	*T. Flav. Euanthes puer* Neapoli Augustalibus vicit (n. 5805.)
171	3	190			
172	4				
173	238, 1				
174	2		44	23	
175	3	191			
176	4				
177	239, 1				

a. Chr.	Olymp. Pis.	Pyth.	Italis	Capit.	
178	239, 2		45	24	*Asclepiades* vicit Augustalib. Neap. Capit. Rom. (n. 5913.)
179	3	192			
180	4				
181	240, 1				*Asclepiades* vicit Olymp. (n. 5913.)
182	2		46	25	*Asclepiades* Neapoli Augustalibus, Capitol. Rom. vicit (n. 5913.).

5806.

Neapoli, in aedibus Gasparis Ricchi; edidit Capacius Hist. Neapolit. T. I. p. 251. unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Class. V. XXII. p. 368. ex alienis, ut videtur, schedis Sponius Miscell. erud. ant. X, 110. p. 362. cum interpret. Lat. Ex Reinesio dedit Vandalius Dissert. p. 655. Ex schedis Stephanonii Donius Inscr. Cl. IV. n. 61. p. 150. Ex Reinesio, Sponio et Vandalio Corsinus Dissert. agonist. p. 101. cum Lat. interpret. et not. Citat Ignarra de palaestra Neapolit. p. 80 sq.

Τ . ΦΛΑΥΙΟΣ . ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ . ΥΙΟΣ . ΚΥΡΕΙΝΑ . ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ
ΑΔΑΝΕΥΣ . ΚΑΙ . ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ . ΝΙΚΗΣΑΣ . ΤΟΝ . ΑΓΩΝΑ . ΤΩΝ
ΜΕΓΑΛΩΝ . ΚΑΠΙΤΩΛΕΙΩΝ . ΤΟΝ . ΠΡΩΤΩΣ . ΑΧΘΕΝΤΑ
ΑΝΔΡΩΝ . ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ . ΟΛΥΜΠΙΑ . Β . ΠΥΘΙΑ . Β . ΝΕΜΕΙΑ . Β .
ΕΝ . ΝΕΑΠΟΛΕΙ . ΑΝΔΡΩΝ . ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ . ΙΣΘΜΙΑ . ΑΓΕΝΕΙΩΝ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ . ΚΑΙ . ΤΗΣ . ΕΞΗΣ . ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ . ΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΛΙΝ . ΚΑΙ . ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ . ΚΑΙ . ΠΑΛΙΝ . ΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ . ΠΡΩΤΟΣ . ΑΝΘΡΩΠΩΝ . ΚΟΙΝΟΝΙΑΣ
ΕΝ . ΠΕΡΓΑΜΩ . ΑΝΔΡΩΝ . ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ . . . . . .

Vs. 1. Capac. ΑΡΤΕΜΙΔΟΡΟΥ, Don. ΑΡΤΕΜΙ ΔΩΡΟΥ; pro eo Spon. habet Τ. Ibid. extr. Capac. ΑΡΤΕΜΙΔΟΡΟΣ, Spon. Don. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ. Vs. 3. Spon. ΚΑΠΙΤΟΛΕΙΩΝ, deinde idem ΠΡΩ ΤΩΣ (Capac. Don. ΠΡΩΤΟΣ). Vs. 4. extr. ΝΕΜΕΙ Α . Β . habet Sponius, omittunt Capacius, Donius. Vs. 5. Capac. Spon. ΠΟΛΙ, Don. ΠΟΛΕΙ. Vs. 6. Capac. Spon. Don. ΤΗΣ, Reines. ΤΗΙ ex correctione. Vs. 7. init. Rein. ΠΑΛΗΝ ex correctione. Vs. 8. Capac. ΑΝΘΡΟΠΩΝ, Spon. Don. ΑΝΘΡΩΠΩΝ; deinde ΚΟΙΝΟΝΙΑΣ omnes praeter Donium, qui habet ΚΟΙ ΝΩΝΙΑΣ. Idem aliter distinctos versus exhibuit.

Τ. Φλαΰϊος Ἀρτεμιδώρου υἱὸς Κυρείνᾳ Ἀρτεμίδωρος, Ἀδανεὺς καὶ Ἀντιοχεύς, νικήσας τὸν ἀγῶνα τῶν μεγάλων Καπιτωλείων τὸν πρώτως ἀχθέντα, ἀνδρῶν παγκράτιον, Ὀλύμπια β̅, Πύθια β̅, Νέμεια β̅, ἐν Νεαπόλει ἀνδρῶν παγκράτιον, Ἴσθμια ἀγενείων παγκράτιον καὶ τῇ ἑξῆς πενταετηρίδι ἀνδρῶν πάλ[η]ν καὶ παγκράτιον καὶ πάλιν ἀνδρῶν παγκράτιον πρῶτος ἀνθρώπων, κοινὸν [Ἀσ]ίας ἐν Περγάμῳ ἀνδρῶν παγκράτιον - - - -

Ludi Capitolini primum acti sunt Olymp. 216, 2. p. Chr. 86. (conf. ad n. 5804.). Hoc igitur anno Romae viros vicit Artemidorus qui duplice patria gaudet. Palmam Capitolinam proxime antecedit victoria Isthmiis inter imberbes reportata: nam sequente statim trieteride Isthmiaca vir vincit lucta et pancratio, rursusque tertia trieteride pancratio; unde formula πρῶτος ἀνθρώπων (vide ad n. 5804.). Dicitur autem καὶ τῇ ἑξῆς πενταετηρίδι, quum exspectes καὶ τῇ ἑξῆς τριετηρίδι. Itaque praeclare Ignarra monet vocem πενταετηρὶς vocabulo πανήγυρις synonymam esse et per abusum quendam pentaeterica dici quae proprie trieterica sunt, ut Nemea et Isthmia, exemplo usus Athenaei XIII. c. 6. et Harpocrationis v. Νεμέα χαράδρα, qui memorantes tibicinam quandam Nemeam appellatam alter πανηγύρεως ἐνδοξοτάτης ὀνόματι κεχρημένην queritur, alter ὄνομα πενταετηρίδος miratur. Atque ita contra Scaligerum Ignarra erroris suspicione liberavit Plinium Hist. nat. IV, 9. et Ausonium Idyll. 25. Isthmia pro quinquennalibus venditantes. Quippe plurima esse vocabula quae a numero, qui prius obtinebat, mutuata essent nomina, postea imminuto vel aucto eo numero tamen mansissent invariata. Ideo autem Isthmia dicta esse pentaeterica, quod ludi isti pentaetericam certaminis Olympici celebritatem aemularentur. Victoria ab Artemidoro viro Neapoli reportata in Augustalibus (conf. ad n. 5804.) certe non antiquior victoria Capitolina videtur, in eandemque aetatem victoriae Olympicae, Pythicae, Nemeae inciderint. Κοινὸν Ἀσίας restituit Reinesius. De κοινῷ Ἀσίας ἐν Περγάμῳ cf. ad n. 5804. ut non opus sit refellere Corsinum qui reprehendit Reinesium vocabula illa coniungentem.

5807.

Neapoli, in lapide in villa Raphaelis Mazzae patricii Salernitani ad oram Pausilypi; ediderunt Murator. T. IV. Append. p. MMXXIX. 1. cum Lat. interpret. et not. „misit Como Neapolitanus", et Ignarra de palaestra Neapolit. p. 29. et p. 174 sqq. cum commentario.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΜΜ·ΑΛΕ
ΣΕΒ·ΚΡΙΣ·ΠΑΝΚΡ
ΣΕΡΑΠΙΩΝΠΟΠΛΙΟΥ·ΑΛΕ
ΑΠΟΒΑΤΑΣ
Α̅ΠΟΣΤΟΥΜ·ΙΣΙΔΩΡ·ΑΛΕ
ΚΡΙΣΕΟΣΠΕΝΤ

Vs. 1. Mur. ΑΠΟΛΛΩΙΟΣ. Vs. 3. Mur. ΠΟΠΙ ΛΙΟΥ; deinde Ign. ΑΛ, Mur. ΑΛΕ.

Ἀπολλώνιος Ἀμμ(ωνίου) Ἀλε(ξανδρεύς) Σεβ(αστὰ) κρίσ(εως) πανκρ(άτιον),
Σεραπίων Ποπλίου Ἀλε(ξανδρεύς) ἀποβάτας,

Α(ὖλος) Πόστουμ(ος) Ἰσιδώρ(ου) Ἀλε(ξανδρεὺς)
κρίσε[ω]ς πέντ(αθλον).

Est fragmentum catalogi victorum, qui vicerant in sacris ludis i. e. Augustalibus Neapoli celebratis (conf. ad n. 5804. 5805.). Homines Alexandrini sunt, quos multos Neapoli fuisse ad ludos celebrandos quum ex Suetonio Ner. 20. tum ex titulo n. 5804. constat. Ex palaestritis Alexandrinis atque ex forma litterarum coniicit Ignarra titulum ad eandem aetatem pertinere, ex qua est inscriptio Archibii n. 5804. Vicerunt autem primus pancratio, tertius pentathlo. Additum in his vocabulum κρίσεως, iudice Ignarra, ut ostenderetur victorias non ex earum genere esse, quae ex proludiis (προπείραις) intra septa gymnasii reportabantur, sed eas, quas die κρίσεως postrema ludorum agonotheta victoribus addixerat. Κρίσις igitur decretorium certamen est, in quo ipsum est discrimen rei positum. Ac sane etiam τῶν προπειρῶν interdum rationem haberi in titulis honorariis colligi potest ex inscriptione agonistica Romana Hermodori n. 5913. καὶ ταῖς προπείραις τούτων πάσαις δοκιμασθείς (conf. Vandal. Diss. agonist. p. 662 sqq.). Alia significatione κρίσις habetur Vol. II. n. 2810. *b.* in Add. ἀγωνισάμενον τριετίᾳ τὰς τρεῖς κρίσεις, παῖδα, ἀγένειον, ἄνδρα. Serapion vicit ἀποβάτας; quem ludum curulem inprimis Athenis celebratum esse ludis Panathenaeis aliunde constat. Exposuit de hoc genere ludi Boeckhius Annal. dell' Instit. archeol. Rom. 1829. p. 169 sq. Addi autem κρίσεως in illis, non item in ἀποβάταις Ignarra coniicit, quod illi etiam praeludia habuerint, hi non habuerint; proinde illic debuisse distingui προπείρας et κρίσεις, hic non item, quum tantum κρίσις esset apobatarum.

5808.

Neapoli, in aedibus Io. Francisci Ristaldi; edidit Capacius Hist. Neapolit. T. I. p. 251. unde repetierunt Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 279. Synt. inscr. Cl. I. ccv. p. 305. et Donius Inscr. Cl. I. n. 78. p. 22. ex eoque Murator. T. II. p. DCXLVIII. 1. cum Lat. interpret.

ΖΩΙΛΟΣ.ΖΩΙΛΟΥ
ΠΥΘΙΑ.ΝΙΚΙΣΑΣ.ΘΕΟΙΣ

Ita Capacius. Aliter versus distinxit Reinesius qui correcte dedit ΝΙΚΗΣΑΣ.

Ζώϊλος Ζωΐλου Πύθια νικ[ή]σας θεοῖς.

Pythia Neapoli acta esse ex hoc titulo colligit Capacius.

5809.

Neapoli, inter ruinas gymnasii in pariete contra occidentem secus viam publicam in bivio, quo ad aedem D. Annuntiatae et ad portam Nolanam ducitur; locus ipse ob aquarum copiam ibi ebullientium vulgo *bollo dell' Annunziata* dicitur. Primus transcripsit Pighius; unde extat apud Smetium fol. XIII. 12. et apud Gruterum p. CLXXIII. 8. Ediderunt etiam Capacius Hist. Neapolit. T. I. p. 274 sq. Lasena de gymn. Neap. p. 69. Celano in libro citato ad n. 5791. Giorn. III. p. 233. P. Summontius Hist. regni Neap. 1748. I. c. 2. p. 66. Sigismundus Descr. Neap. T. II. p. 131. Ex schedis Ignatii Mariae Como patricii Neap. Muratorius T. I. p. CCXXVIII. 6. cum Lat. interpret. et not. Post Muratorium editum fragmentum est in ephemeride Raccolta d' opuscoli cet. Venet. T. XLI. 1749. p. 18. et in Gorii Symb. litter. Vol. III. Decad. II. 1752. p. 9. Tractarunt Vandalius Dissert. agonist. p. 552. Mazochius de cathedr. eccles. Neap. Append. p. 234 sqq. Martorellus Thec. calam. T. II. p. 412 sqq. et p. 534 sqq. Ignarra de palaestra Neap. p. 109 sq.

Τ Ι Τ Ο Σ Κ Α Ι Σ Α
ΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣΣΕΒΑΣΤΟΣ
ΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟῙ
ΟΣΥΠΑΤΟΣΤΟΗ̄ΤΕΙΜΗΤΗΣ
ΟΘΕΤΗΣΑΣΤΟΓ̄ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΣ
ΥΜΠΕΣΟΝΤΑΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΕΝ
ΝΙ·F·VESPASIANVS·AVG
COS·VIII·CENSOR·P·P·
TIBVS·CONLAPSA·RESTITVIT

Secuti sumus apographa Martorelli et Ignarrae diligentissime facta. Vs. 1. init. primum Τ ut in lacuna evanidum omittit Mazochius; deinde Capac. Las. Cel. Mur. Summ. Gor. Sigism. ΚΑΙΣΑΡ, Smet. Grut. ΚΑΙΣΑ. Vs. 2. init. Capac. Las. Cel. Mur. Gor. Sigism. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ, Maz. ΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ. Muratorius hanc vocem in finem versus primi transtulit, Lasena et Celanus non solum hanc, sed etiam vocem ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Vs. 3. init. Ι omittunt Las. Cel. Mur. Maz. Sigism.; pro eo Summontius habet Ε. Vs. 4. inter Η et ΤΕΙΜΗΤΗΣ Las. Cel. Mur. habent Ο. Vs. 5. init. omnes ΟΘΕΤΗΣΑΣ excepto Mazochio, qui ϽΘΕΤΗΣΑΣ, et Capacio, qui ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΣ expressit. Vs. 6. Mur. Gor. ΣΥΜΝΕΣΟΝΤΑ, Las. Summ. Cel. ΣΥΜΠΕΣΟΝΤΑ, Maz. ΥΜΠΕΣΟΝΤΑ; reliqui quod dedimus. Mox Las. Cel. Mur. ΑΠΕΚΑΤΕΣΤΗΣΕΝ. Vs. 7. init. Capac. Las. Summ. Cel. Sigism. NIF, quod Lasena et Celanus initio versus subsequentis habent; deinde Las. Cel. Summ. AVGVSTVS. Vs. 8. COS.VIII Capac. et Sigism. in fine versus antecedentis habent; pro eo Las. Cel. CONS.VII. Vs. 9. init. Gor. BVS, reliqui TIBVS, excepto Mazochio, qui habet IBVS, et Capacio, qui dedit TERRAEMOTIBVS. Vss. 7-9. desunt apud Muratorium.

Αὐτοκράτωρ] Τίτος Καῖσ[αρ,
θεοῦ Οὐεσπασιανοῦ υἱός, Ο]ὐεσπασιανὸς Σεβαστός,
ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχ]ικῆς ἐξουσίας τὸ ῑ,
αὐτοκράτωρ τὸ ιε, πατὴρ πατρίδ]ος, ὕπατος τὸ η, τειμητής,
ἐν Νέᾳ πόλει δημαρχήσας, ἀγων]οθετήσας τὸ γ̄, γυμνασιαρχήσας,
γυμνάσιον καὶ θέρμας ὑπὸ σεισμῶν σ]υμπεσόντα ἀποκατέστησεν.

Imp. T. Caesar, divi Vespasia]ni f. Vespasianus Aug.
Pont. Max. tr. p. x. Imp. xv.] Cos. VIII. Censor, P. P.
gymnasium et thermas terrae mo]tibus conlapsa restituit.

Supplementa vss. 1-4. sunt Martorelli probata illa etiam ab Ignarra; et vera esse docent tituli similes (conf. Vol. II. n. 3173. 3481.). Reliqua Ignarrae debentur, qui Mazochii et Martorelli commenta ridicula felici conatu superavit. In quo primum bene monuit, quum verba ἀγωνοθετήσας τὸ γ̄, γυμνασιαρχήσας dignitates honorariae sint Imperatori ab alia urbe delatae, necessarium esse praeponi ἐν Νέᾳ πόλει, quo elogia Romana ab honoribus Graecis distinguerentur. Neapoli enim Tito praesenti et agonothetae munus in publica ludorum editione et gymnasiarchae in palaestrae praefectura demandatum est, quemadmodum Neapolitanis Claudius (Dion. Cass. LX, 6. Suet. Claud. 11.) et Domitianus (Suet. Dom. 4.) pro agonotheta sedebat. Sedit autem Imperator Titus ter pro agonotheta: unde Ignarra, qui id factum esse statuit quum Titus visendi studio Vesuvianas calamitates in Campaniam venisset (conf. Dion. Cass. LXVI, 24.), coniecit Titum et gymnico et musico ludo partite praesedisse, mox gymnicum certamen in gratiam Imperatoris repetitum fuisse, qui tum satis otii habuisset ad contemplandum Melancomam pancratiasten, cuius amore captus dicitur (Themist. Or. X. p. 139.). Utcunque de hac re statueris, ludi, quibus Imperator tum praesedit, in eius honorem extra seriem Italidum instaurati fuisse putandi sunt (vide ad n. 5805.). Addidit autem Ignarra δημαρχήσας non solum spatii explendi causa, sed etiam quod improbabile esset Neapolitanos Imperatori agonothetae et gymnasiarchae munera benigne suscipienti non summam commisisse reipublicae exemplo Hadriani, qui apud Neapolitanos δήμαρχος fuit (Spart. Vit. Hadr. 19.). De demarcho vide p. 717. *a. b.* Gymnasium autem esse, quod tum Titus restituit, certa coniectura vel ex honoribus collegit Ignarra. Dedit igitur θέρμας καὶ γυμνάσιον, in quo θέρμας incertum, sed satis probabile. Solebant enim gymnasia tam arcte coniuncta esse cum thermis (cf. Müller Archaeol. art. edit. II. p. 382.), ut sequiore aevo vocabula essent synonyma thermae et gymnasium atque adeo thermae dicerentur loco gymnasii. Accedit quod Neapoli regio fuit Thermensis vocata (Gruter. p. CCCCXXX. 6.), in qua ipsa regione gymnasium fuisse veteres scriptores Neapolitani significant. Quod enim in chartis vetustis dicitur *Regio Thermensis prope amphitheatrum*, ex eo Ignarra praeeunte Lasena argumentum novum petiit gymnasii prope thermas aedificati, quippe quum amphitheatrum ex usu illius aetatis pro stadio palaestrae Neapolitanae addito dictum videretur. Et hanc rem pluribus persecutus est Ignarra. Recepimus igitur eius coniecturam ordine vocabulorum immutato. Titulus pertinere videtur ad a. u. c. 834. p. Chr. 81. quo tempore Titus Imperator XV. XVI. appellatus est (cf. Eckhel. D. N. Vol. VI. p. 358 sqq.). Hinc exempli gratia dedimus αὐτοκράτωρ ιε̄, pro quo Martorellus et Ignarra scripserunt αὐτοκράτωρ ιγ̄.

5810.

Neapoli, fragmentum apud Staivanos; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 283; unde petiit Reinesius Synt. inscr. Cl. II. LX. p. 283.

. . . . ΥΠΑΤΟΣ.ΔΗΜΑΡΧΗΣΑΣ.ΑΓΩΝΑΣ.ΠΙΟΥΣ
ΝΟΜΟΥ. . . . ΡΩΜΑΙΚΩΝ.ΔΙΚΑΙΩΝ . . . . ΚΑ . . . .
ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΗΣΑΣ.ΤΟ.ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.ΑΝΕΘ . . . .
ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕΝ . . . . . . ΟΚΤ . . . .

[Ὁ δεῖνα - - - - - - - - -]
ὕπατος, δημαρχήσας, ἀγῶνας πίους
ἀγωνοθετήσας,] Ῥωμαϊκῶν δικα[στ]ῶν [ἐκ πέντε δε]κά[δων,
ἀποκαταστήσας τὸ βαλανεῖον ἀνέθ[ηκεν.
Ἐπεσκεύασεν [ὁ δεῖνα.

Monuit Capacius esse, qui Puteolos hunc lapidem reiicerent, seducti opinor ludorum mentione. Nam ludi Piales (ἀγῶνες πίοι, vulgo Εὐσέβεια) in honorem Hadriani ab Antonino Pio instituti Puteolis celebrabantur (vide Vol. I. n. 1068. 1720.): quos ludos in numerum iselasticorum relatos esse docet titulus Latinus apud Gruterum p. CCLIV. 4. „Tito Aelio Hadriano Antonino Aug. Pio constitutori sacri certaminis iselastici" (cf. Ignarra de palaestr. Neap. p. 144 sq.). At is, qui balneum restituit, δημαρχήσας audit, qui magistratus manifesto originem prodit Neapolitanam (conf. ad n. 5809.), et ludos Piales etiam Neapoli celebratos esse testantur inscriptiones, ut Vol. I. n. 247. 1720. In verbis ΡΩΜΑΙΚΩΝΔΙΚΑΙ ΩΝ . . . . ΚΑ . . . . nescio quid aliud insit nisi quod reposui exempli causa. Nota Romanorum locutio est *iudex ex quinque decuriis.* Quamquam non ignoro esse, quod contra dici possit in fragmento praesertim tam lacero et, ut videtur, non iuste transcripto. In fine Octavii alicuius architecti nomen oblitteratum putavit Reinesius.

5811.

Neapoli, inter rudera D. Ioannis maioris in lapide quadrato pro ornamento columnae capitulo olim imposito; edidit Martorellus Thec. calam. T. II. p. 476.

ΡΧΗΣΑΣ Γ
ΟΥΣΣΟΖΩΜ
ΣΑΠΟΚΑΤΑΣ

Fragmentum tituli similis ac n. 5810. Martorellus vs. 1. legebat γυμνασια]ρχήσας, vs. 3. ἀποκατασ[τήτ σας; hoc recte, illud incertum: potest enim esse etiam δημα]ρχήσας, γ[υμνασιαρχήσας. Vs. 2. num fuerit τ]οὺς σ[ω]ζ[ο]μ[ένους e. c. ἀγωγοὺς ὑδάτων, non liquet.

5812.

Neapoli. Bos iacens, vultu humano barbato, ex creta fictus, basi quadrata: imago est minuta, longa uncias quinque palmi Neapolitani; in basis parte inferiore inscriptio; edidit Vargas Macciucca de primis Neap. colonis T. I. p. 256. aeri incisam.

ΝΥΜΨΙΟΥ
ΤΕΡΤΙΟΥ
ΚΟΙΝΟCΟΒΟΥC

Νυμ[φ]ίου, Τερτίου κοινὸς ὁ βοῦς.

Imaginem fictilem pro Hebone (conf. n. 5790.) habuit Macciucca. Sit ita sane, modo ne inscriptionem ad illam imaginem pertinere putes. Nymphius et Tertius videntur una possedisse bovem; id quod hac tanquam tessera testantur.

5813.

Neapoli, in virili protome marmorea; ex Winckelmanno edidit Zeune ad Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 243.

ΑΘΗ   Ἀθή(ναιος)?

5814.

Neapoli, in ectypo laminae plumbeae quae olim erat Vincentii Pinelli, post inter schedas Peirescianas apud Senatorem D. de Mazaugues Aquis Sextiis. Inscriptionem maiorem edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 243. „in tabella plumbea quam Io. Vincentius Porta antiquarum rerum observator ad D. Antonii testabatur inventam": unde repetiit Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 279. Totum descripsit et commentatus est Bimardi in Muratorii Thes. T. I. p. LXVII. Tabula lata pedes II, palmos III, altitudinis dimidium minus habet; in medio cavum operculo tectum, in cuius imo mensae figura, cui impositus fascinus: alia duo membra virilia anterioribus mensae fulcris affixa: mensae adscriptum ΘΕΩ; ante mensam stat asinus porrecto veretro, lingens fascinum mensae impositum; pone asinum arbores et virgulta. Operculi exterior facies habet caput Satyri hircinis cornubus, barba et capillitio hirsutis: intimam occupant labruscae, inter quas legitur:

ΚΑΙΔΡΥΜΟΥΣΚΑΙΑΝΘΡΑΛΟΥΟΜΕΝ

laminae inscripta haec:

ΑΦΡΟΝΤΙΣΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ
ΑΝΕΥΟΕΝ ΥΛΑΙΣΒΙΟΣ
ΕΝΤΑΙΣΥΛ ΑΙΣΕΛΕΥΘΕ
ΡΙΑΠΕΡΙΠΟΙ ΕΙΤΑΙ.ΚΑΙ
ΑΝΑΠΑΥΛΑΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

Vs. 1. citat Winckelmannus Descript. des pierres gravées du feu Bar. de Stosch ad Class. II. n. 1538. ita tradens: ΔΡΥΜΟΥΣΚΑΙΑΝΘΡΑΦΙΛΟΥΜΕΝ. Vs. 5. Capac. ΠΕΡΙΠΟΙΗΤΑΙ. Idem vs. 6. ΕΤΟΜΑΖΕΤΑΙ.

Δρυμοὺς καὶ ἄν[τ]ρα [φι]λοῦμεν.
Ἄφροντις καὶ φιλοτιμίας ἄνευ ὁ ἐν ὕλαις βίος.
ἐν ταῖς ὕλαις ἐλευθερία περιποιεῖται καὶ ἀνάπαυλα
ἑτοιμάζεται.

Erudite Bimardus: „Crediderim fuisse quandam tesseram initiatorum mysteriis Liberi patris, qua se illi invicem agnoscerent, neque ἀμυήτοις ostendere fas erat. Harum tesserarum fuere duo genera. Alia enim symbola erant vocalia, alia muta. Priora constabant verbis mysticis, quibus initiandi respondebant sacerdotibus, quum sacra acciperent, qualia fuere in Eleusiniis quae a Clem. Alex. Protr. p. 3. et Arnob. V. vulgata sunt. Muta symbola fuere quaedam signa sive crepundia, quae a sacerdotibus accepta mystae sedulo asservabant cavebantque ne quis ea profanus videret; quale fuisse laminam Pinellianam existimo. De his Apuleius Apolog. I. p. m. 505. magiae insimulatus, quod reconditum quid inter res suas occultaret. Fascinorum illa et ithyphallorum subvectio Dionysii mysteriorum propria hic se cum omni turpitudine exhibet et impurus ille Sileni asinus „(de asino Sileni vide Creuzer Symbol. IV. edit. III. p. 50 sq.)". Laudatur vita quae in silvis agitatur, quia fere semper in locis silvestribus nefanda haec orgia peragebantur; ideoque Clem. Alex. Protr. p. 74. gentes adhortans, ut relictis his insanis mysteriis ad percipienda verbi divini mysteria accederent: „hic est, inquit, ille mons deo dilectus" (ὄρος νηφάλιον ἁγναῖς ὕλαις σύσκιον). Sed etsi furorem devotis suis immitteret Liber pater, tamen quietem offerre menti credebatur, eo quod animum a curis avocaret; unde de illo Artemidorus Onirocr. II, 42. p. 134. παῦλαν γὰρ καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν σημαίνει δι' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Et haec est verisimilis causa, quare in tabula silvestris vita libertatem operari et requiem parare dicatur."

5815.

Neapoli, in sacello Ioviani Pontani prope aedem S. Mariae maioris in regione olim Solis et Lunae denominata; ex Sismondinis et Pighianis edidit Gruterus p. MLXXXIX. 4. ex suis schedis Capacius Hist. Neap. T. I. p. 354. Fleetwood Inscr. Syll. p. 134.

3. litteris minusculis; Muratorius T. II. p. DCLXXI. 2. Martorellus Thec. calam. T. II. p. 525. Ignarra Romae a. 1760. typis Generosi Salamoni, et iterum de phratr. p. 211. Tractat Welckerus Epigr. spicil. II. n. 59. p. 28. citatque Syllog. epigr. edit. II. p. 114.

ΕΝΘΑΔΕΤΗΝΙΕΡΑΝΚΕΦΑ
ΛΗΝΚΑΤΑΓΑΙΑΚΑΛΥΠΤΕΙ
ΑΝΔΡΩΝΗΡΩΩΝΚΟΣΜΙΤΟΡΑ
ΘΕΙΟΝΑΛΚΕΙΒΙΑΔΗΝ
ΑΥΡΗΛ.ΑΤΑΛΑΤΗΙ
ΙΔΙΩ ΠΑΤΡΩΝΙ
ΚΑΛΩΣΒΕΒΙΩΚΟΤΙ
ΕΠΟΗΣΕΝ

Ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
ἀνδρῶν ἡρώων κοσμ[ή]τορα θεῖον Ἀλκειβιάδην.

Αὐρηλ(ία) Ἀταλά[ν]τη ἰδίῳ πάτρωνι
καλῶς βεβιωκότι ἐπόησεν.

Apographum est Ignarrae. Forma tituli eadem est apud reliquos excepto Capacio qui metricam partem duobus versibus absolvit. Idem vs. 2. ΚΑΛΥΠΤΕ, vs. 3. ΚΟΣΜΗΤΟΡΑ (item Grut. Mur.), vs. 5. init. ΑΟΥΡΗΛ.; deinde ΑΤΑΛΑΝΤΗΙ (Grut. Mur. Mart. ΑΤΑΛΑΝΤΗ), vs. 8. ΕΠΟΙΗΣΕΝ (item Mur. qui vs. 1. ΙΕΡΗΝ). Coniicio in lapide fuisse litteras ligatas (ΚΟΣΜΗΤΟΡΑ s. ΚΟΣΜΗΤΟΡΑ, ΑΤΑΛΑΝΤΗΙ).

Versus desumpti sunt ex ficto epitaphio Homeri (Vit. Homeri Herodoto tributa, conf. Ross. Peripl. ins. I. p. 163. et Jahrb. f. wissenschaftl. Kritik 1841. n. 17. 18.) substituto nomine Ἀλκιβιάδην, quod non intrat in versum. Formula initialis huius epitaphii non infrequens est (vide n. 6242.). De usu similium formularum vide Elem. epigr. Gr. p. 342. not. Titulum qui posuit, significare voluit Alcibiadem poetam heroicum fuisse. Hunc Ignarra pro Quinto Smyrnaeo venditavit inani ac prope absurda coniectura.

5816.

Neapoli, in aedibus Patrum Missionis instituti S. Vincentii de Paulo paroeciae S. Mariae Virginum applicitis in hypogeo a. 1758. invento; inscriptionem lapidis, qui nunc in museo Burbonico asservatur, anno 1758. schedula volatica a se editam repetiit Ignarra de phratriis 1797. p. 124. litteris minusculis cum Lat. interpret. Exhibuit etiam Capycius Opp. T. I. p. 165. qui a Martorello et alio quodam tractatum memorat; unde repetita est in Bibliotheca litt. et art. Gott. II. 1787. Inedd. et Obss. p. 3 sqq. litteris minusculis cum interpret. Lat. et nott. indeque Iacobs. Paralip. II. n. 1. p. 753. et in Anthol. Palat. T. II. p. 791. n. 98. conf. Append. n. 98. Ex Bibl. litt. et art. Gott. repetiit Boissonade ad Philostrat. Her. p. 294 sq. Duos extr. vss. citat Zoëga Anagl. T. II. p. 141. Rursus edidit Welcker Mus. Rhen. a. III. 1845. n. 32. p. 255. Habeo etiam ex schedis Ambroschii per Gerhardum Roma missis.

ΑΤΤΕΛΕΦΕΡСΕΦΟΝΗСΕΡΜΗΤΙΝΑΤΟΝΔΕΠΡΟΠΠΟΝΠΕΙС
ΕΙСΤΟΝΑΜΕΙΔΗΤΟΝΤΑΡΤΑΡΟΝΑΙΔΕѠ
ΜΟΙΡΑΤΙСΑΕΙΚΕΛΟСΤΟΝΑΡΙСΤѠΝΗΡΠΑСΑΠΑΥΓΗС
ΕΠΤΑΕΤΗΙΜΕССΟСΔΕСΤΙΝΟΠΑΙСΓΕΝΕΤѠΝ
ΔΑΚΡΥΧΑΡΗСΠΛΟΥΤѠΝΟΥΠΛΙΕΧΛΛΛΑΠΑΛΤΑΒΡΟΤΕΙΑ
СΟΙΝΕΜΕΤΑΙΤΙΤΡΥΓΑΙСΟΜΦΑΚΑСΗΛΙΚΙΗС

Apographum est Ambroschii.

Ἄγγελε Φερσεφόνης, Ἑρμῆ, τίνα τόνδε προπ[έ]μπεις
εἰς τὸν ἀμείδητον τάρταρον Ἀΐδεω; —
Μοῖρά τις ἀεικέλιος τὸν Ἀρίστων' ἥρπασ' ἀπ' αὐγῆς
ἑπταέτη· μέσσος δ' ἐστὶν ὁ παῖς γενετῶν. —
δακρυχαρὴς Πλούτων, οὗ πνεύματα πάντα βρότεια
σοὶ νέμεται; τί τρυγᾷς ὄμφακας ἡλικίης;

Ita legit etiam Ignarra, nisi quod vs. 1. Ἥρμη scripsit et vs. 3. ἀεικένεος. Vs. 1. extr. προπομπεῖς scribit Welckerus sine causa. Vs. 3. extr. Capycius αὔρης dedit pro αὐγῆς probante Iacobsio. Synicesin in ἀεικέλιος adhibendam, quam Seidlerus de vers. dochm. p. 404. exstirpatum ivit, bene tuetur Boissonadus. De Mercurio Proserpinae nuntio in Biblioth. litt. et art. Gott. l. c. comparatur Orph. H. in Ἑρμ. Χθόν. vss. 5. 9. Verba vs. 4. *μέσσος δ' ἐστὶν ὁ παῖς γενετῶν* ex anaglypho interpretanda sunt, quippe in quo puer repraesentatus sit stans inter parentes, notante viro docto in Biblioth. litt. et art. Gott. l. c. p. 8. Vss. 3. 4. qui responsum continent, multo elegantius constitui putat Welckerus, si ita scribatur:

Μοῖρά τις αἰκέλιος τὸν ἀρίστων ἥρπασ' ἀπ' αὐγῆς
ἑπταέτη (μέσσος δ' ἐστὶν ὁ παῖς) γενετῶν.

Perperam. Sic enim exsularet nomen defuncti, ut taceam parenthesin minus apte adhibitam. Vs. 5. *πνεύματα* certatim legerunt viri docti; Boissonadus l. c. solus expressit *πλήρεα*. Ceterum carmen ex Tibullo III, 5, 6. expressum putat Welckerus.

5817.

Neapoli, in lapide eruto in suburbio extra S. Ianuarii portam, anaglypho boni operis, alto palmos II, lato prope palmos IV, repraesentante mulierem in sella sedentem, quae dexteram iungit dexterae iuvenis; edidit Martorellus Thec. calam. T. II. p. 472 sq. et ex schedis Gerhardi Welckerus Syll. epigr. p. 102. n. 69. Habeo etiam ex schedis Gerhardi, qui notat lapidem nunc esse apud Vescovalium artis operum Neapoli negotiatorem (conf. Bullett. dell' Inst. archeol. Rom. 1830. p. 48.).

ΜΝΗΜΑΦΙΛΟΦΡΟСΥΝΗСΑСΤΗΙΤΟΔΕΔΑΦΝΙСΕΤΕΥΞΕ
ΚΑΙΖѠСΑΝСΤΕΡΞΑСΚΑΙΦΘΙΜΕΝΗΝΠΟΘΕѠΝ

Μνῆμα φιλοφροσύνης Ἄστῃ τόδε Δάφνις ἔτευξε
καὶ ζῶσαν στέρξας καὶ φθιμένην ποθέων.

Conf. n. 6221.

5818.

Neapoli: in pariete hypogei a. 1790. extra portam D. Ianuarii detecti, cuius parietes, qua parte super alvearia sive loculos eminebant, tectorio superinducti litteras repraesentabant partim minio partim attramento inscriptas plerumque consueta formula ΧΡΗϹΤΕ vel ΧΡΗϹΤΗΧΑΙΡΕ, scriptura ad cursivum quem vocant modum proxime accedente; inscriptionem inde acceptam maiorem sed mutilam edidit Ignarra de phratriis aeri incisam cum Lat. interpret.; unde repetiit Welcker Mus. Rhen. a. III. 1845. n. 32. p. 254.

ΛΕΥΚΙΑΕΥΦΡΟΝ ΟϹ
ΕΥΦΡΩΝ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ

ΗΔϵΥΝΟϹΤΙΔϵωΝΘΗΚΗΞϵΝϵϵΥΦΡΟΝΑΚΡΥΠΤϵΙ
ΧΡΗϹΤΟΝΟϹϵΝΖωΟΙϹΗΠΙΑϵΚϵΥΘϵΝΟωΡ
ΚΑΙΔϵϹϵΟΚΡΥΠ ϵΟΝ
ΧΡΗϹΤΗΝΗΠ ΙΛΙΔΟϹ
Τ(π Χ

Λευκία Εὔφρονος.
Εὔφρων Ἡρακλείδου.

Ἧδ' Εὐνοστιδέων θήκη, ξένε, Εὔφρονα κρύπτει
χρηστόν, ὃς ἐν ζωοῖς ἤπι' ἔκευθε νόῳ.
Καὶ δὲ σέο κρύπτ[ει κάλλος ν]έον [ἡ σορὸς ἥδε,
χρηστήν, ἣ - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - -

Sepulcretum est Eunostidarum phratorum (vide p. 716. *a.*) unde collegit Ignarra phratriis Neapolitanis singula in suburbio patuisse conditoria. Ibi igitur posteaquam sepultus est Euphron Heraclidae filius, illata etiam Lucia Euphronis sive filia sive coniux, ad quam pertinet epigramma mutilum vss. 6. 7. 8. Monuit hoc Ignarra argumento petito ex litterarum circumductione in nomine ϵΥΦΡΟΝΟϹ comparente. Quippe pictor si vacuum tectorium nactus esset, litteras abundantes non subiecisset. Unde consentaneum est concedere etiam ornamentum, quod in similitudinem dimidiatae coronae appictum est, ad Euphronem pertinere prius conditum, non ad Luciam. Coronam autem Ignarra a victoria repetit in ludis Neapolitanis ab Euphrone reportata. At videtur potius signum esse coronae mortuo impositae. Conf. n. 5777. 5838. Vol. II. Addend. n. 2053. *d.* p. 995.

5819.

In via quae *Neapoli* Nolam ducit, prope Vesuvium inter rudera urbis, quam olim Palaepolin fuisse putant; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 44. litteris minusculis, unde repetiit Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 277. et litteris maiusculis Synt. inscr. Cl. XVII. n. 36. p. 824. ex Reinesio Fleetwood Inscr. p. 238. 2. Gorius Inscr. Etr. T. II. p. 43. cum interpret. Salvinii et aliquot notulis; ex eoque Bonada Anthol. T. II. p. 394. ex Capacio et Reinesio Brunck III, 313. p. 745. An. III, 2. p. 329. Iacobs Anthol. T. IV. p. 281. et nott. T. III. P. II. p. 281. Anthol. Palat. Append. p. 327.

ϹΤΑϹΞϵΝϵΤΑΝΔΑΘΡΗϹΟΝϵΠΙϹΤΑΜΑΙΚΛϵΟΠΑΤΡΑΝ
ΑΝΦΘΟΝΟϹϵΙϹΑΙΔΑΝΟΥΧΡΟΝΟϹΗΓΑΓϵΤΟ
ΜΟΡΦΑϹΑΙΠΡωΤϵΙΟΝϵΧϵΙΝΔωΡΗϹΑΤΟΚΥΠΡΙϹ
ϵΡΓΑΔΑΘΑΝΑΙΑΤϵΡΠΝΑϹΑΟΦΡΟϹΥΝΑϹ
ΜΟΥϹΑΔϵΚΑΙϹΟΦΙΑΝΚΑΙΠΑΚΤΙΔΑΤΑΝΦΙΛϵΡΑϹΤΟΝ
ϹΥΜΦωΝΙΑΝϵΡΑΤΟΙϹΜϵΙΞΑΜϵΝΑΜϵΛϵϹΙΝ
ΚΑΙΓΝΟΥϹωϹΘΑΝΑΤΟΙΟΟΥΔϵΝΓΛΥΚϵΡωΤϵΡΟΝΑΥΓΑϹ
ΖΗΘΙΚΑΛΟΝΤϵΙΝΑϹΟΥΡΙΟΝϵΥΦΡΟϹΥΝΑΝ

ϵΙΚΑΙϹΟΥΚϵΥΘϵΙΚΑΛΛΟϹΝϵΟΝωΚΛϵΟΠΑΤΡΑ
ΤΥΜΒΟϹΚΑΙΦΡΟΥΔΟΝϹωΜΑΛϵΛΟΓΧϵΚΟΝΙϹ
ΑΛΛΑΡϵΤΑΒΙΟΤΑϹΑΙϵΝΖωΟΙϹΙΜϵΤϵϹΤΙ
ΨΥΧΑϹΜΑΝΥΟΥϹϵΥΚΛϵΑϹωΦΡΟϹΥΝΗΝ

Litterarum formae non certae sunt.

Στάς, ξένε, τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στά[λλ]ᾳ Κλεοπάτραν,
ἂν φθόνος εἰς Ἀΐδαν, οὐ χρόνος ἠγάγετο,
μορφᾶς ᾇ πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις,
ἔργα δ' Ἀθαναία τερπνὰ σαοφροσύνας,
Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν καὶ πακτίδα τὰν φιλέραστον
συμφων[εῖ]ν ἐρατοῖς [δ]ειξαμένα μέλεσιν.
καὶ γνοὺς ὡς θνατοῖ[ς] οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς,
ζῆθι κάλ[ω]ν τείνας οὔριον εὐφροσύνα[ς].

Εἰ καί σου κεύθει κάλλος νέον, ὦ Κλεοπάτρα,
τύμβος καὶ φροῦδον σῶμα λέλογχε κόνις,
ἀλλ' ἀρετὰ βιοτᾶς αἰε[ὶ] ζωοῖσι μέτεστι
ψυχᾶς μανύουσ' εὐκλέα σωφροσύν[α]ν.

Sunt duo epigrammata in eandem Cleopatram (conf. n. 5759.). Vs. 1. *στάλλᾳ* restituit Reinesius. Vs. 6. *συμφώνως* coniecit Valckenar. Diatr. in Eurip. p. 236.; *συμφωνεῖν — δειξαμένα* coniecit Hermannus ad Orph. p. 769. probante Iacobsio. Vs. 7. *θανάτοιο* in *βιότοιο* mutandum censebat Reinesius probante Fleetwoodio. Male. *Θνατοῖς* restituit Valckenarius l. c. Ibidem extr. Reinesius expressit ΑΥΤΑΣ, quod in *αὐγᾶς* mutandum suadet Fleetwood nescius hanc lectionem traditam esse. Vs. 8. *κάλων* coniecerunt Reinesius et Valckenarius adstipulante Fleetwoodio: *εὐφροσύνᾳ* Valckenarius, qui breviloquentiam sic explicat: *κάλων τείνας οὐρίῳ δρόμῳ ἐφεὶς σεαυτὸν εὐφροσύνᾳ.* Coniicias tamen simplicius legi posse *εὐφροσύνας.* In altero epigrammate quod Fleetwoodius *νέον* in *τεὸν* mutatum ivit, humani aliquid passus est. Ibid. vs. 3. *αἰεὶ* cum Hermanno scripsit Iacobsius.

5820.

Neapoli, in praedio suburbano Ducis Protae supra Plagam in marmore: edidit Ignarra de phratriis p. 209. cum Lat. interpret. unde repetiit Welcker Epigr. spicil. II. p. 21. n. 46. et Syllog. epigr. edit. II. p. 77. n. 53. De lapide rursus edidit Minervinus Bullett. archeol. Napol. a. II. 1844. p. 43 sq.

ΤΡЄΙΝΑΚΡΙΑΓΑΙΑΜЄ · ΛΟΧЄΥϹΑΤΟΤΟΥΝΟΜΑΟΥΗΡΑΝ·
ϹΩΦΡΟϹΥΝΗϹΒΙΟΤΩΚΥΔΟϹЄΝЄΙΚΑΜЄΝΗΝ·
ΚΟΥΡΙΔΙΟϹΔЄΠΟϹΙϹΚΡΥΨЄΧΘΟΝΙΤΗΔЄΚΑΛΥΨΑϹ·
ΔΑΚΡΥΧЄΩΝЄΠЄΜΟΙϹΥΧΝΟΝΑΠΟΒΛЄΦΑΡΩΝ·
ΚΗΔЄΥϹΑϹΑΡЄΤΗϹΑΝΤΑΞΙΟΝΗΜЄΤЄΡΗϹΙΝ·
ΗΛΙΚΙΗϹЄΤЄΩΝ · ЄΙΚΟϹΙ · ΚΑΙ · ΤЄΤΟΡΩΝ·
ΩΘΝΗΤΩΝΟΛΙΓΟϹΤЄΒΙΟϹΚΑΙΑΦЄΥΚΤΟϹΑΝΑΓΚΗ·
ΩϹΜЄΤΑΧΟϹΒΙΟΤΟΥΝΟϹΦΙϹЄΚΑΙΓΑΜЄΤΟΥ·

CORNELIANVS · SCRIBA · CONIVGI
INCONPARABILI CONTRA VOTVM

Vs. 1. Ign. ΤΡΕΙΝΑΚΡΙΗΓΑΙΗ. Vs. 2. Ign. ΕΝ ΕΓΚΑΜΕΝΗΝ, Minerv. ЄΝϹΙΚΑΜЄΝΗΝ. Vs. 10. Ign. INCOMPARABILI.

Τρειναχρία γαία με λοχεύσατο, τοὔνομα Οὐήραν,
σωφροσύνης βιότῳ κῦδος ἐνεικαμένην·
κουρίδιος δὲ πόσις κρύψε χθονὶ τῇδε καλύψας
δακρυχέων ἐπ' ἐμοὶ συχνὸν ἀπὸ βλεφάρων,
κηδεύσας ἀρετῆς ἀντάξιον ἡμετέρῃσιν
ἡλικίης ἐτέων εἴκοσι καὶ τετόρων.
ὢ θνητῶν ὀλίγος τε βίος καὶ ἄφευκτος ἀνάγκη,
ὥς με τάχος βιότου νόσφισε καὶ γαμέτου.
Cornelianus scriba coniugi inconparabili contra votum.

Ex subscriptis Ignarra colligit, quo tempore titulus positus est, Latinum, non Graecum sermonem Neapoli fuisse vernaculum: sua enim uterque patria loquitur lingua: Vera utpote in Sicilia nata, ubi Hellenismus diutius quam Neapoli perennavit, sua fata Graece deplorat; maritus tantum non clamitat linguam Latinam suo aevo fuisse vulgarem. Cui sententiae iure adversatur Minervinus (conf. p. 718. *b.*). Scriba urbis est, ut *ὁ γραμματεύσας* n. 5797. vel *ἀναγραφεὺς* n. 5843. Vs. 1. *γαίῃ* intactum reliquit Welckerus; unde Iacobsius coniecit *νῆσος Τρινακρίῃ.* In lapide esse ΤΡЄΙΝΑΚΡΙΑΓΑΙΑ annotat Minervinus. Quod si est, *γαία* scribendum utpote fictum ex *γαίη* forma Ionica.

5820. *b.*

Neapoli, in museo regio in sarcophago: edidit Bernardus Guaranta Comment. sopra una greca iscrizione, Nap. 1826. p. 62. unde repetiit Welckerus Mus. Rhen. a. III. 1845. p. 257.

Θ . Κ
ΕΝΘΑΔΕΚЄΙΤΑΙ
ΑΝΗΡΠΟΛΛΩΝΑΝΤΑ
ΞΙΟϹΑΛΛΩΝ
ΠΟΜΠΗ·Ι·ΟϹΔΙΟΚΛΗϹ
ΤΕΡΜΑΤΥΧΩΝ
ϹΟΦΙΗϹ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων
Πομπήϊος Διοκλῆς τέρμα τυχὼν σοφίης.

Verba *ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων* sumpta sunt ex Hom. Il. XI, 514.

5821.

In via quae *Neapoli* Nolam ducit, prope Vesuvium inter rudera urbis, quam olim Palaepolin fuisse putant; edidit Capacius Histor. Neapolit. T. I. p. 44. ex quo repetierunt Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 270. Synt. Inscr. Cl. XI. x. p. 612. cum nota, Sponius Recherches d'antiquités cet. p. 427. (conf. Rei antiq. sel. quaest. in Poleni Suppl. Thes. T. IV. p. 583.) et Miscell. erud. antiq. IV. ix. p. 143. unde litteris minusculis Fleetwood. Inscr. syllog. p. 183. 2. et maiusculis Fabretti cap. VIII. n. 94. p. 562. ubi in Christianis numeratur nescio quam ob rem; ex Sponio Bonada Anthol. T. I. p. 427. Iacobs. Paralip. II. n. 69. p. 820. Anthol. Palat. App. n. 388.

D.SERVILI.D.L.APOLLONI
MEDICI.SERVILIA.D.L.
AMBROSIAFECITPATRONO
SVOETSIBIETSVIS
ΩΔΕΠΑΦΟΥΓΕΝΝΗΜΑΣΟΦΟΙϹΕΠΕΙΚΕΛΟϹΑΝΗΡ
ΚΕΙΜΑΙΡΩΜΑΙΩΝΣΠΕΡΜΑΠΟΛΥΚΤΕΑΝΩΝ
ΚΛΗΤΟΜΕΝΟϹΔΕΚΜΟϹΣΕΡΟΥΙΛΙΟϹΕΙΣΕΤΗΕΛΟΩΝ
ΕΝΝΕΑΠΟΥΔΕΚΑΔΩΝΚΑΙΤΡΙΑΩϹΕΛΕΓΟΝ

Sic tradidit Capacius. Vs. 5. ΕΠΙΕΙΚΕ ΛΟΣ et vs. 7. extr. ΕΛΘΩΝ de suo dedit Reinesius, quem sequuntur reliqui. Sponius vs. 7. ΔΕΚΙΜΟΣ pro ΔΕΚΜΟΣ, ΕΙΔ expressit pro ΕΙΣ, unde illa etiam ap. Fleetw. et Fabrett. redeunt.

D. Servili D(ecimi) l(iberti) Apolloni medici.
Servili D(ecimi) l(iberta) Ambrosia fecit
patrono suo et sibi et suis.

῟Ωδ' Ἐπάφου γέννημα, σοφοῖς ἐπ[ι]είκελος ἀνήρ,
κεῖμαι, Ῥωμαίων σπέρμα πολυκτεάνων,
κλη[ζ]όμενος Δέκμος Σερουΐλιος, εἰς ἔτη ἐλ[θ]ὼν
ἐννέα που δεκάδων καὶ τρία ὡς ἔλεγον.

Apollonius patre Epapho natus in gentem Serviliam receptus a Decimo Servilio quodam medicus celeber fuisse videtur. Gloriatur se Ῥωμαίων σπέρμα esse, aut quod in familiam Romanam receptus est aut quod genus suum a Romanis repetebat ἀνέκαθεν. Vitam ad summam perduxit senectutem: εἰς ἔτη ἐννέα που δεκάδων καὶ τρία, quod est εἰς ἔτη ἐννενήκοντα καὶ τρία. Mire additum est ὡς ἔλεγον (ut dicebant), quod non offenderet, si κεῖται praecederet. Festinantius tamen Reinesius, qui vs. 3. extr. ἕλκων pro ἐλθὼν scribendum putabat, ὡς ἔλεγον in τὸ σκελετὸν mutatum ivit.

5822.

Neapoli, in sacello Ioviani Pontani prope aedem S. Mariae maioris; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 85.; ex schedis Pighii et Sismondi Gruterus p. MXCVIII. 8. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 146. 1.; ex schedis suis et Iucundi Muratorius T. I. p. CCCLXXIX. 2. cum Lat. interpret. unde sumpsit Hagenbuchius de dipt. Brix. p. LXXIX.; ex suis schedis Martorellus Thec. calam. T. II. p. 524. ex quo repetiit Donatus p. 184. 4. Ex Grutero et Muratorio Brunck. Lect. p. 302. Dicit de hoc titulo Valesius ad Amm. Marcell. XIX, 12. Accuratissime dedit Ignarra primum Romae a. 1760. typis Generosi Salamoni, deinde in libro de phratr. p. 211. ligno incisum .Postremo repetiit Iacobs Anthol. Palat. App. n. 354.

Τ Ο Ν Π Α Ϲ Η Ϲ Α Ρ Ε
ΤΗΕΕΙΔΗΜΟΝΑ·ΦΩΤΑ
ΦΙΛΙΠΠΟΝ·ΠΡΕϹΒΥΝΕΙ·ΑΟ
ΝΙΗΕΕΜΠΕΡΑΜΟΝϹΟΦΙΗϹ
ΑΥϹΟΝΙΩΝ·ΥΠΑΤΟΥ·ΠΑΤΕΡΑ·ΚΛΥ
ΤΟΝ·ΑΝΤΙΓΟΝΟΙΟ·ΘΡΕΨΕΜΑΚΗ
ΔΟΝΙΗ·ΔΕΞΑΤΟΔΕΙΤΑΛΙΗ

Vs. 3. pro ΕΙ Grut. Mart. habent Κ, Capac. Murat. nihil. Vs. 4. init. Grut. ΝΙΑϹ. Vs. 5. Grut. Mart. ΥΠΑΤΟΝ falso. Reliqua menda, praesertim Capacii, qui etiam versus ex arbitratu disponit, non operae pretium est recensere.

Τὸν πάσης ἀρετῆς εἰδήμονα φῶτα Φίλιππον,
πρέσβυν Εἰαονίης ἐμπέραμον σοφίης,
Αὐσονίων ὑπάτου πατέρα κλυτὸν Ἀντιγόνοιο,
θρέψε Μακηδονίη, δέξατο δ' Εἰταλίη.

Qui vs. 5. ΥΠΑΤΟΝ legebant, titulum ad Philippum Cos. a. p. Chr. 348. pertinere arbitrabantur (Tillemont. T. IV. p. 343. ed. Ven. Martorell. p. 524.). Sed Ignarra diserte notavit in lapide esse ΥΠΑΤΟΥ; ex quo fit, ut Antigonum filium, non Philippum patrem Consulem fuisse intelligamus. Antigonus fortasse Consul suffectus fuit; unde non comparet in Fastis. Quod autem dicitur Αὐσονίων ὕπατος, Ignarra coniicit intelligendum esse Consulem Occidentis, a quo distinguendus sit Consul Orientis: quae Consulum creatio coepta est fere medio saeculo IV. unde Antigoni consulatus ante eam epocham nequeat consignari. Quumque Consulum creatio saeculo V. rarescere inceperit, saeculo VI. prorsus evanuerit, Philippum Antigoni Consulis patrem saeculo V. potius videri quam saeculo VI. vixisse. Nec cum ea aetate non consentit scriptura rudior. Sed tamen haud scio an subtilior sit Ignarrae ratiocinatio. Nam Αὐσονίων potest esse pro vulgari Ῥωμαίων. Iam Philippus natione Macedo audit Ἰαονίης ἐμπέραμος σοφίης, i. e. poeta. Itaque Ignarra animadvertens in Anthologia passim Philippi Macedonis epigrammata recenseri duosque Philippos a viris doctis statui fuisse, quorum alter Augusti Imp. aetate floruerit, alter saeculo V. vel VI. (Fabric. III. c. 28. p. 723 sq.) Philippum nostrum non male coniecit hunc alterum esse poetam epigrammatarium, cui tamen saeculum

v. potius quam saeculum VI. assignandum esse arbitratur. Forma Μακηδονία ex vetustioribus epigrammatis librisque nota est (Pausan. I, 13. VII, 8. conf. Callim. Del. 167. Dionys. Perieg. 427.).

5823.

Neapoli, in arce regia Capo di Monte (testante Müntero) epigramma editum in Actis litterariis Florentinis a. 1763. repetiit Ignarra de palaestr. Neapolit. p. 167.; ex aliis, ut videtur, schedis Iuvenatius (Giovenazzi) ad Livii fragm. lib. XCI. p. XXXVIII. 1773. ed. Lips. (T. VI. p. 365. Liv. Bassan.); ex Ignarra vir doctus in Biblioth. crit. Amst. T. II. P. V. p. 83. et Iacobs. Anthol. II. p. 858. Paralip. II. n. 54. p. 807. Anthol. Palat. App. n. 318. De lapide repetiit Bern. Quaranta Com. sopra una iscrizione greca mutila p. 63. Habeo etiam ex schedis Münteri.

ϹΗΜΑΦΙΛΕΙΝѠ
ΤΟΥΤΟΦΙΛѠΔΕΙΜΕΝ
ΘΕΡΑΠΟΝΤΙ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΗϹΠΑϹΗϹ
5 ΕΙΝΕΚΕΝΕΥΝΟ·Ι·ΗϹ

Formam tituli dedimus ut tradita est in Actis litt. Flor. et a Müntero, qui Σ et C scripsit promiscue et vs. 2. ѡ habet pro Ω, ut Quaranta. Iuvenatius duos versus repraesentat. Vs. 5. primum scribebatur ΕΥΝΟΙΑΣ, sed Iuvenat. Quarant. ΕΥ ΝΟ·Ι·ΗϹ, Münt. ΕΥΝΟΙΗϹ.

Σῆμα Φιλείνῳ τοῦτο φίλῳ δεῖμεν θεράποντι
Ἱπποκράτης πάσης εἵνεκεν εὐνοΐης.

Ita recte legerunt Iuvenatius et vir doctus in Biblioth. crit. Amst. Ceterum, ne quid praetermittam, Ignarra, qui lusum in compositis Φιλείνῳ φίλῳ notat, monuit simul Epicurum servos suos amicos vocasse.

5824.

Neapoli, in museo regio, in coronide sepulcri in sacelli modum exstructi, quae quum unum pedem alta sit, longa plus septem, longior etiam fuit, quam nunc est ex frustis recomposita: edidit Martorellus Thec. calam. T. II. p. 473. repetiit Welcker Mus. Rhen. a. III. p. 253 sq. n. 31.

. . . . ΚoΝΤΑΤΟΝΑΘΛΙΟΝΗΡΠΑΣΕ . . . .
. . . . ΙΟΝΓΕΡΑΡΑΙΣΧΕΡΣΙΤΑΦΕΝΤΑΠ . . .

- - ἐτῶν τριά]κοντα τὸν ἄθλιον ἥρπασε [Μοῖρα,
- - - - ιον, γεραραῖς χερσὶ ταφέντα π[ατρός.

Inepte Martorellus vs. 1. init. πανδαμάτειρα Δρά]κοντα, et vs. 2. init. κουρίδ]ιον. Paulo melius Welckerus vs. 1. Αὖλον vel Βάσσον ἐτῶν τριά]κοντα, et vs. 2. init. νηλής, τ]ὸν; sed incerta tamen; et articulus τὸν parum aptus est. Supplementa in fine versus utriusque Martorellus dedit, quem etiam Welckerus secutus est.

5825.

Neapoli, in museo; edidit Bernardus Quaranta Commento sopra una greca iscrizione mutila di Scandriglia, Nap. 1826. 4. p. 66.

ΤΥΛΛΙΑΑΦΡΟΔΕΙϹΙΗ
ΜΗΤΗΡ
ΑΜΜΙΑΘΥΓΑΤΡΙ
ΧΡΗϹΤΗ

Τυλλία Ἀφροδεισί[α] μήτηρ Ἀμμίᾳ θυγατρὶ χρηστῇ.

5826.

Neapoli, apud Gargiulium operum artis antiquae negotiatorem; misit Panofka.

ΑΥΓΗΔΟϹ
ΤΟΟϹΤΑ
ΚΕΙΤΑΙΜΗ
ΘΕΝΑΔΔΙ
5 ΚΗϹΑΙΚΑ
ΤΑΤѠΝ
ΘΕѠΝ

Αὐγῆδος τ[ὰ] ὀστᾶ κεῖται. μηθένα ἀδικῆσαι κατὰ τῶν θεῶν.

Si recte nomen lectum est, fuerit a recto Αὐγής.

5827.

Neapoli, in marmore Puteolis translato in aedibus Hadriani Gulielmi; ex schedis Metelli edidit Gruterus p. MXV. 6. Apud Spathaphorum Neapoli vidit et transcripsit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 327. unde petiit Martorellus Thec. calam. T. II. p. 672. Ex Grutero Dorvillius ad Charit. p. 308. ed. Lips.

ΘΕΟΙϹ
ΔΑΙΜΟϹΙΝ
ΚΑϹΤΟΡΟϹ
ΒΛΑϹΤΟΥ
5 ΚΩΡΥΚΕΩΤ

Capacius duobus versibus absolvit titulum. Apud eundem scriptum est Σ pro C. Vs. 4. Grut. ΒΑΑ ϹΤΟΥ, Capac. ΒΛΑΣΤΟΙ. Vs. 5. Grut. ΚѠΡΥΕΩΝΙ.

Θεοῖς δαίμοσιν Κάστορος Βλαστοῦ Κωρυκ[ι]ώτ(ου).

De formula θεοῖς δαίμοσι conf. Vol. II. n. 2264. q. in Add. p. 1036. et Elem. epigr. Gr. p. 340. De Coryciota conf. n. 5830.

5828.

Neapoli, apud Spathaphorum; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 353. unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. n. 41. p. 825.

ΔΑΙΛΟΚΩ.ΠΑΙΔΙΩ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ

Δαϊλό[χ]ῳ παιδίῳ γλυκυτάτῳ.
Nomen restituit Reinesius.

5829.

Neapoli, apud Sanctam Fidem; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 334. unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. n. 43. p. 826.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΑΣ.ΕΠΑΙΝΕΤΟΥ
ΑΧΑΙΟΣ.ΧΑΙΡΕ

Διοσκορίδας Ἐπαινέτου Ἀχαιὸς χαῖρε.

5830.

Neapoli, in aedibus Hadriani Gulielmi; ex Metelli et Ursini schedis edidit Gruterus p. MXXXV. 8. unde repetiit Martorellus Thec. calam. T. II. p. 672.

ΕΝΕΙΠΕΑ
CΑΚΕΡ
ΔΩΤΟC
ΝΑΥΚΛΗΡΟΝ
ΚΟΡΥΚΙ
ωΤΗΝ ΕΤωΝ
$\overline{\text{ΚΒ}}$

Ἐνειπέα Σακέρδωτος ναύκληρον Κ[ω]ρυκιώτην ἐτῶν $\overline{\kappa\beta}$

Deest nomen eius qui titulo honoravit hominem, quem ex Coryco Cretae promontorio oriundum putat Martorellus. Videtur potius intelligenda esse Corycus Lyciae (Strab. XIV, 667.) aut Corycus Ciliciae (Strab. XIV, 670.). Eiusdem patriae est Castor lapidis n. 5827. qui lapis si Puteolis translatus Neapolim est in aedes Hadriani Gulielmi, ut refertur apud Gruterum, videndum ne hoc quoque marmor n. 5830. origine Puteolanum fuerit, quippe in iisdem aedibus olim asservatum.

5831.

Neapoli, in columna in aedibus Comitis de Matalona; ex Pighianis edidit Gruterus p. MCXXXII. 8. ex Metellianis schedis idem p. DCCCCXIII. 12.

ΓΑΙΕ.ΕΡΕΝΝΙΕ
ΓΑΙΟΥ.ΡΟΜΑΙΕ
ΧΡΗΣΤΕ.ΧΑΙΡΕ
ΧΗΝΟΚΗ......
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

Vs. 2. ΡΟΜΑΙΟΥ Gruterus ex Pighianis. Vs. 3. ΧΡΙΣΤΕ idem ex iisdem. Vss. 4. 5. in Pighianis non videntur fuisse.

Γάϊε Ἐρέννιε Γαΐου Ῥ[ω]μαῖε χρηστὲ χαῖρε. [Ζ]ηνόκ[ρατες]? χρηστὲ χαῖρε.

Duo in eodem sepulcro conditi sunt ad eandem familiam pertinentes.

5832.

Neapoli, apud Spathaphorum; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 326. inde repetiit Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 279. et Synt. inscr. Cl. XVII. n. 46. p. 826. cum nota.

ΕΡΩΤΙ.ΕΥΨΥΧΙ

Ἔρωτι. εὐψύχι (i. e. εὐψύχει).

5833.

Neapoli, in tabula marmorea; edidit Apianus p. CXIII. extr. unde repetiit Gruterus p. DCCCCXI. 8.

ΦΑΒΙΑΖΩΣΙΜΗ

Φαβία Ζωσίμη.

Quum Flavii nomen fuerit Neapoli frequentissimum (cf. ad n. 5804.) quumque in alio titulo Neapolitano adeo Flavius Zosimus occurrat (n. 5805.), Ignarra de palaestr. Neapol. p. 33. coniicit hoc quoque loco scribendum esse ΦΛΑΒΙΑ. Non male.

5834.

Neapoli, in domo Hadriani Guilielmi; ex schedis Metelli edidit Gruterus p. DCXLV. 5.

ΗΛΙΟΔωΡΟϹ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΕΥϹ
ϹΙΡΙΚΟΠΟΙωϹ

Ἡλιόδωρος Ἀλεξάνδρου Ἀντιοχεὺς σ[υ]ρι[γγ]οποι[ὸ]ς.

Vs. 4. restituit Boeckhius. Videtur nunc Ἀντιοχεὺς simpliciter dictum esse non addita loci descriptione ut n. 4469.

5835.

Neapoli, in tectorio eiusdem hypogei, ex quo est n. 5816. elegantissime minio depicta inscriptio; tectorium in museum Herculanense illatum, ubi in diem evanuerunt litterae. Repperit et edidit Ignarra de phratr. p. 125.

ΕΝΤΕΙΠΡΩΤΕΙΚΛΙΝΕΙ
ΤΕΙΕΣΔΕΞΙΑΝΕΣΙΟΝΤΙ
ΘΥΟΣΧΩΤΕΣΜΟΡΦΟΥ
ΕΝΕΣΤΙΝΤΑΥΤΗΝΤΗΝ
ΚΛΙΝΗΝΜΗΟΙΓΕΙΝ

Ἐν τῇ πρώτῃ κλίνῃ τῇ ἐς δεξιὰν ἐσιόντι Θυοσχώτης Μόρφου ἔνεστιν. ταύτην τὴν κλίνην μὴ οἴγειν.

Titulus optimae aetatis est; neque enim errasse censendus est pictor, qui Ε pro Η inchoaverit pingere, deinde animadverso errore ad Η redierit, quae sententia est Ignarrae, sed eius est aetatis inscriptio, qua Neapolitani promiscue scribebant Ε et Η nondum confirmata orthographia; et praecipue in dativis ΕΙ pro ΗΙ diu resedisse ex Atticis constat (vide Elem. epigr. Gr. p. 150.). Quodsi scriptura ΘΥΟ ΣΧΩΤΕΣ recte se habet, indicio est titulum positum esse non ita multo post aetatem, qua primum nummi cum inscriptione: ΝΕΟΠΟΛΙΤΕΣ: cusi sunt. Praeterea indicium remotioris aetatis fuerit etiam scriptura ΕΣ pro ΕΙΣ.

5836.

Neapoli, in aedibus Franc. Genarae, quae olim Ioviani Pontani fuerunt; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 55. litteris minusculis; ex schedis Metellianis edidit Gruterus p. MXXVII. 5. Habent Summontius Hist. regni Neap. I. c. 6. et Falconius Vita di S. Gennaro p. CCCV. Nuper denuo edidit Minervinus L'ant. lap. Nap. di Tettia Casta, Nap. 1845. p. 55. cum notis.

ΟΚΤΑΟΥΙΟΣΚΑΠΡΑΡΙΟΣΟΚΤΑΟΥΙΩΙ
ΚΑΠΡΑΡΙΩΙΥΙΩΙΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΩΙΚΑΤΑΤΟΤΗΣ
ΒΟΥΛΗΣΨΗΦΙΣΜΑ7ΤΠ̄ΚΑΛΑΝΙΑΝΟΥΑΡΙΩΝ
ΓΡΑΦΟΜΕΝΩΙΠΑΡΗΣΑΝΠΕΤΡΩΝΙΟΣΣΚΑΠΛΑΣΜΑΝΝΕΙΟΣ
ΠΡΕΙΣΚΟΣΠΟΠΠΑΙΟΣΣΕΟΥΗΡΟΣ7ΠΕΡΙΟΥΠΡΟΣΑΝΗΝΕΓΚΑΝΤΗΙ
ΒΟΥΛΗΙΠΑΚΚΙΟΣΚΑΛΗΔΟΣΚΑΙΟΥΕΙΒΙΟΣΠΟΛΛΙΩΝΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΠΕΡΙ
ΤΟΥΤΟΥΤΟΥΠΡΑΓΜΑΤΟΣΟΥΤΩΣΕΔΟΞΕΝ7ΠΑΝΤΙΜΕΝΠΟΛΕΙΤΗΙ
ΣΥΝΑΧΘΕΣΘΑΙΔΕΙΝΕΠΙΤΕΚΝΟΥΤΕΛΕΥΤΗΙΜΑΛΙΣΤΑΔΕΟΚΤΑΟΥΙΩΙΚΑΠΡΑ
ΡΙΩΙΑΝΔΡΙΑΞΙΟΛΟΓΩΙΒΙΟΥΝΤΙΕΠΙΕΙΚΩΣΚΑΙΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝΤΙΣΕΜΝΩΣΑΠΟΒΑ
ΛΟΝΤΙΥΙΟΝΚΑΠΡΑΡΙΟΝΝΕΩΤΕΡΟΝΜΕΜΑΡΤΥΡΗΜΕΝΟΝΥΦΗΜΩΝ
ΔΙΑΤΕΤΗΝΤΩΝΤΡΟΠΩΝΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑΚΑΙΔΙΑΤΗΝΟΜΟΙΑΝΤΩΙΠΑΤΡΙ
ΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕΙΣΑΝΑΥΤΩΙΑΓΟΡΑΝΟΜΙΑΝΠΑΡΑΜΥΘΕΙΣΘΑΙΟΥΝΑΥΤΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑΙΚΑΙΔΙΔΟΣΘΑΙΤΟΠΟΝΕΙΣΚΗΔΕΙΑΝΟΝΑΝΟΠΑΤΗΡΑΥΤΟΥΕΛΗΤΑΙ
L. D. D. D

Vs. 1. et vs. 8. Ὀκτάυιος et Ὀκταυίῳ dedit Capacius. Vs. 4. init. Capac. γραφομένῳ, Grut. ΓΡΑΦΟ ΜΕΝΩΝ, quod Boissonad. in Diar. Class. T. XX. p. 301. male interpretatur γραφόμενον; deinde Capac. Πειρόσιος, Grut. ΠΕΤΡΩΝΙΟΣ. Vs. 5. Capac. Πόππατος. Vs. 6. Capac. Πάκκιος, Grut. ΙΤΑΚΚΙΟΣ; deinde ubi hic ΠΟΛΛΙΩΝ, ille habet πον, unde Gudius coniecit Ἵσπων. Vs. 7. Capac. οὕτως, Grut. ΟΥΤΟΣ. In fine Capac. πολίτῃ. Vs. 8. Capac. τελευτῇ, Grut. ΤΕΛΕΥΤΗΝ. Vs. 9. Capac. ἐπιεικῶς, Grut. ΕΠΕΝΩΣ, Summ. ΕΠΗΚΩΣ; deinde Capac. σεμοῶς, Grut. Σ ΜΝΩΣ, quae composui. Vs. 10. Capac. νεώτερον, Grut. ΝΕΟΤΕΡΟΝ. Vs. 11. Capac. κοσμιότητα, Grut. ΚΟ ΣΜΟΙΟΤΗΤΑ, qui deinceps ΟΜΟΜΟΙΑΝ (Capac. ὁμοίαν). Vs. 12. init. Capac. ἐπιλευσθεῖσαν, Summ. ΕΠΙ ΤΕΛΕΞΘΕΙΣΑΝ. Vs. 13. init. Capac. δημοσιακόν, Grut. ΩΔΗΜΟΣΤΑΚΑΙ, quae composui; deinde Capac. τόπον, Grut. ΤΟΝ; tum Capac. τῆς κηδήας, Grut. ΕΙΣ ΤΗΝΚΗΔΕΙΑΝ. Vs. 14. Capac. L. D. P. P. D., Grut. L. D. D. D.

Ὀκτάουϊος Καπράριος Ὀκταουΐῳ Καπραρίῳ, υἱῷ εὐσεβεστάτῳ, κατὰ τὸ τῆς βουλῆς ψήφισμα.

Ι̅ πρὸ Καλαν(δῶν) Ἰανουαρίων. γραφομένῳ παρῆσαν Πετρώνιος Σκάπλας, Μάννειος Πρεῖσκος, Ποππαῖος Σεούηρος. περὶ οὗ προσανήνεγκαν τῇ βουλῇ Πάκκιος Κάληδος καὶ Οὐείβιος Πολλίων οἱ ἄρχοντες, περὶ τούτου τοῦ πράγματος οὕτως ἔδοξεν· παντὶ μὲν πολείτῃ συνάχθεσθαι δεῖν ἐπὶ τέκνου τελευτῇ, μάλιστα δὲ Ὀκταουΐῳ Καπραρίῳ, ἀνδρὶ ἀξιολόγῳ, βιοῦντι ἐπιεικῶς καὶ ἀγορανομήσαντι σεμνῶς, ἀποβαλόντι υἱὸν Καπράριον νεώτερον, μεμαρτυρημένον ὑφ᾽ ἡμῶν διὰ τὴν τῶν τρόπων κοσμιότητα καὶ διὰ τὴν ὁμοίαν τῷ πατρὶ ἐπιτελεσθεῖ-

σαν αὐτῷ ἀγορανομίαν. παραμυθεῖσθαι οὖν αὐτὸν δημοσίᾳ καὶ δίδοσθαι τόπον εἰς τὴν κηδείαν, ὃν ἂν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἕληται.

L(ocus) d(atus) d(ecreto) D(ecurionum).

Nonnulla paulo emendatiora exhibuit Scaliger in notis ad Gruter. p. cccxiv. Vs. 11. ὁμοίως aut ὅμοιον mavult Minervinus. Fragmenta similium titulorum sepulcralium habes n. 5838. et 5843. Hic titulus una cum titulo n. 5799. quem in honorariis posuimus, docet, quae ratio fuerit decretorum quo tempore Neapolis colonia Romana erat. De forma talium decretorum vide Vol. II. ad n. 2905. p. 577. conf. Brissonius de formulis II. c. 43 sqq. Morcelli de stilo inscr. II. p. 165 sqq. Genus Paccii Caledi archontis innotuit ex titulo n. 5799. Deest Consulum designatio, ut n. 5843. Sed testis Poppaeus Severus redit n. 5838. qui titulus est ex a. u. c. 824. unde de aetate tituli n. 5836. cognosci potest. De archontibus vide p. 718. *b.* Siglae in fine quamquam supervacaneae ex more additae esse censendae sunt (conf. n. 5843.).

5837.

Neapoli, apud Andream Caraffam; ex Scaligeri et Vallamberti schedis edita est apud Gruterum p. DCLVII. 9.

Μ. ΚΛѠΔΙѠ. ΚΑΡΙΚѠ
Μ. ΚΛѠΔΙΟϹ ΖѠϹΙΜΟϹ
ΘΡΕΠΤѠ

Μ. Κλωδίῳ Καρίκῳ Μ. Κλώδιος Ζώσιμος θρεπτῷ.

5837. *b.*

Neapoli, in domo viae Crystallinae; edidit Gerhardus Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1831. p. 50 sq. cum nota Borghesii.

M · COMINIO · M · F · MAE · VERECVNDO
QVINTIA · DIA · FILIO · PIISSIMO
ΕΠΙΥΠΑΤѠΝΓΟΥΕΙΨΤΑΝΟΥΑΠΡѠΝΙΑΝΟΥΚΑΙΓΦΟΝΤΕΙΟΥΚΑΠΙΤ

M(arco) Cominio M(arci) f(ilio) Mae(cia) Verecundo Quintia Dia filio piissimo.

Ἐπὶ ὑπάτων Γ(αΐου) Οὐειψτανοῦ Ἀπρωνιανοῦ καὶ Γ(αΐου) Φοντείου Καπίτ(ωνος).

De singulari usu linguae Graecae vide p. 718. *b.* Annus est a. u. c. 812. p. Chr. 59. Borghesii annotatio haec est: „L' iscrizione è importante e merita di esser conosciuta. È vero che nei miei Fasti aveva già potuto togliere il dissenso che regnava intorno il nome del primo dei consoli dell' 812 e che mi era anche riuscito di fermare i loco pronomi, appoggiandomi alla tavola arvale del Marino p. 100. e al marmo Capponiano del medesimo p. 86. e ricevendo la giudiziosa correzione del Gronovio, il quale aveva letto nel testo di Tacito (Annal. XIV, 1.): C. Vipstano et Fonteio Consulibus. Ma è piacevole di veder confermate queste ragioni da un monumento solenne, il quale è il solo che ci porge gl' interi nomi di quei Consoli; sempre più ora dimonstrandosi la falsità del peso messo fuori dal Sigonio e ricevuto dal Manuzio, sul quale pretendevasi che si leggesse: C · VIPSANIO · C · F · APRO NIANO · ET · L · FONTEIO · CAPITONE · COS · Non è nuova la data sulle lapidi sepolcrali incise sotto gl' imperadori della famiglia de' Cesari, benchè questo costume andasse poscia in disuso, e non fosse ripreso se non che più tardi dai Cristiani, ma è questo per me l' unico esempio in cui il consolato si trovi scritto in greco sopra un marmo latino. In quanto all' intermedio che sento trovarsi nel M · AE · o è una scheggiatura accidentale, o un fallo del quadratario, essendo indubitato che quello è il nome della tribù, e che la prima linea deve leggersi: M(arco) COMINIO, M(arci) F(ilio) MAE(cia) VERECVNDO."

5838.

Neapoli inscriptio reperta a. 1612. ad monasterium S. Mariae Aegyptiacae prope portam Nolanam in pariete; primus eius meminit Caesar Engenius Neap. sacr. p. 427. qui habet septem priores versus; deinde plenius edidit Carminius Falconius Storia della vita di S. Gennaro p. CCCLXXI. qui vss. 1-5. et vss. 22. 23. dedit litteris maiusculis, reliqua litteris minusculis; septem priores versus ex Engenio dedit Ios. Sigismundus Descr. Neap. T. II. p. 134. litteris minusculis. Quinque priores versus ex lapide dedit Ignarra de phratr. p. 121. cum interpret. et not. Totum denuo de lapide edidit Iul. Minervinus L'antica lapida Napoletana di Tettia Casta, Nap. 1845. cum prolixo commentario (conf. Bullett. archeol. Napol. a. IV. p. 35 sqq.). ← Cf. Bul. Ar. Nap. 1854. An III N. 53. pag 17. e 29.

[*Textum vide pag. seq.*]

Quinque priores versus dedi ex Ignarra, nisi quod vs. 2. pro ΑΙΑΝΟΥ scripsi ΔΙΑΒΙΟΥ, quod fuisse in lapide docet Avellinus Opusc. Vol. II. p. 299 sq. Ad hanc lectionem propius accessit Engenius (*διανου*), quod habet etiam Falconius. Docet praeterea Avellinus l. c. vs. 1. extr. hodie solum Τ comparere, non ΤΑΙ, vs. 2. extr. vero dignosci etiam nunc ΨΗ et vestigia deinceps insequentis litterae Φ. De utraque re cum Avellino convenit Minervino, qui et vs. 1. extr. ΑΙ omittit et vs. 2. extr. Ι omittit, vs. 3. extr. ultimum Ι addit, vs. 4. extr. omittit Φ, vs. 5. extr. omittit ΙΟΣ. Reliqua dedi ex Falconio, correcta ex Minervini apographo. Vs. 5. Ign. ΚΕΡΕ ΑΛΙΣ, Minerv. ΚΕΡΙΑΛΙΣ. Vs. 6. extr. Falc. *του ουτως εδοξαν*, omittit Minerv. Vs. 7. init. Falc. Ι pro ΓΝ; deinde idem *Επι* pro ΤΗΝ, extr. idem *Τεττιαν Κα-*

Τ Ε Τ Τ Ι Α Ι Κ Α Σ Τ Α Ι Ι Ε Ρ Ε Ι Α Ι Τ Α Ι - - -
Τ Ω Ν Γ Υ Ν Α Ι Κ Ω Ν Ο Ι Κ Ο Υ Δ Ι Α Β Ι Ο Υ Ψ Η Ι - - - - -
Ε Π Ι Υ Π Α Τ Ω Ν Κ Α Ι Σ Α Ρ Ο Σ Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Υ Υ Ι Ο Υ Δ Ο Μ Ι Τ Ι - - - -
Ο Υ Α Λ Ε Ρ Ι Ο Υ Φ Η Σ Τ Ο Υ ❦ Ι̅Δ̅ Λ Η Ν Α Ι Ω Ν Ο Σ Γ Ρ Α Φ - - - -
ΛΟΥΚΙΟΣΦΡΟΥΓΙΚΟΡΝΗΛΙΟΣΚΕΡΙΑΛΙΣ ΙΟΥΝΙΟΣ - - - - -
ΠΕΡΙΟΥΠΡΟΣΑΝΗΝΕΝΚΕΝΤΟΙΣΕΝΠΡΟΣΚΛΗΤΩΙΤΡΑΝΚΟΥΙΛΛΙΟΣΡΟΥΦΟΣΟΑΝΤΑΡΧΩΝΠΕΡΙΤΟΥ - - - -
ΤΗΝΓΝΩΜΗΝΑΠΑΝΤΩΝΟΜΟΛΟΓΟΥΝΤΑΣΚΟΙΝΗΝΕΙΝΑΙΛΥΠΗΝΤΗΝΠΡΟΜΟΙΡΟΝΤΕΤΤΙΑΣΚΑ - -
ΝΗΣΕΙΣΤΕΤΗΝΤΩΝΑΠΑΝΤΩΝΕΥΣΕΒΕΙΑΝΚΑΙΕΙΣΤΗΝΤΗΣΠΑΤΡΙΔΟΣΕΥΝΟΙΑΝΑΡΓΥΡΩΝΑΝΔΡΙΑΝΤΩΝΑΝΕΧ - -
ΣΑΜΕΝΗΣΠΡΟΣΤΟΜΕΓΑΛΟΨΥΧΩΣΕΥΕΡΓΕΤΗΣΑΙΤΗΝΠΟΛΙΝΤΙΜΑΝΑΝΔΡΙΑΝΤΙΚΑΙΑΣΠΙΔΙΕΓ - - -
ΔΑΠΑΝΗΜΕΝΔΗΜΟΣΙΑΙΕΠΙΜΕΛΕΙΑΔΕΤΩΝΠΡΟΣΗΚΟΝΤΩΝΟΥΣΔΥΣΧΕΡΕΣΕΣΤΙΝΠΑΡΑΜΥΘΗΣΑΣΘΑΙ - -
ΠΟΝΕΙΣΚΗΔΕΙΑΝΔΙΔΟΣΘΑΙΚΑΙΕΙΣΤΑΥΤΑΕΞΟΔΙΑΖΕΙΝ ❦ ΕΠΙΥΠΑΤΩΝΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥΥΙΟΥΚΑΙ - -
ΙΟΥΛΙΩΝΓΡΑΦΟΜΕΝΩΝΠΑΡΗΣΑΝΓΡΑΝΙΟΣΡΟΥΦΟΣΛΟΥΚΙΟΣΠΟΥΔΗΣ - - - - - ΠΟΠΑ
ΠΕΡΙΟΥΠΡΟΣΑΝΗΝΕΝΚΕΝΤΟΙΣΕΝΠΡΟΣΚΛΗΤΩΙΦΟΥΛΒΙΟΣΠΡΟΒΟΣΟΑΡΧΩΝΠΕΡΙΤΟΥΤΟΥΤΟΥΓ - - -
ΔΗΜΟΣΙΑΝΔΑΠΑΝΗΝΗΝΗΒΟΥΛΗΣΥΜΠΑΘΟΥΣΑΕΨΗΦΙΣΑΤΟΤΕΤΤΙΑΚΑΣΤΑΕΥ - - - -
ΧΡΥΣΩΙΣΤΕΦΑΝΩΜΑΡΤΥΡΟΥΝΤΑΣΑΥΤΗΣΤΩΙΒΙΩΙΔΗΜΟΣΙΩΙΕΠΑΙ - - -
ΕΠΙΥΠΑΤΩΝΛΟΥΚΙΟΥΦΛΑΟΥΙΟΥΦΙΜΒΡΙΑΚΑΙΑΤΕΙΛΙΟΥΒΑΡΒΑΡΟΥ - - - - -
ΑΡΙΣΤΩΝΒΥΚΚΟΥ ❦ ΑΟΥΙΛΛΙΟΣΑΡΡΙΑΝΟΣ ❦ ΟΥΕΡΡΙΟΣΛΕΙΒ - - -
- - ΟΥΠΡΟΣΑΝΗΝΕΝΚΕΝΤΟΙΣΕΝΠΡΟΣΚΛΗΤΩΙΙΟΥΛΙΟΣΛΕΙΟΥΕΙΑΟΑΡΧ - - - -
- - ΙΑΤΟΠΟΝΕΙΣΚΗΔΕΙΑΝΑΠΟΤΟΥΤΕΙΧΟΥΣΕΝΜΕΤΩΠΩΙΜΕΧΡΙ
- - - ΚΟΝΤΑΕΞΟΙΚΟΔΟΜΕΙΝΕΠΙΤΡΕΠΕΙΝΚΑΙΑΠΟΤΗΣΣΤΙ - - -
- - - ΤΩΙΑΥΤΩΤΟΠΩΔΙΔΟΣΘΑΙ
Δ Ω Μ Ι Τ Ι Ο Ι . Λ Ε Π Ι Δ - - - -
Τ Η Ι Μ Η Τ Ρ Ι Κ Α Ι Λ̅ Δ Ο Μ Ι Τ - - - -

σταν, Minerv. ΤΕΤΤΙΑΣΚΑ. Vs. 8. init. ΤΗΝ omittit Falc. qui deinde *παντων γυρι..ειαν*, mox *πατηδος ευσλιτυρον*. In fine ΑΝΕΧ Minervinus sibi visus est dignoscere. Vs. 9. Falc. *μειλαον ουτως ευεργετηκε*, Minerv. ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΩΣΕΥΕΡΓΕΤΗΣΑΙ; mox Falc. *τιμανδρι αντι και ασπιδι*, Minerv. quod dedimus. Vs. 10. Falc. *ἐπιμηλια*, in fine *την αραμυενηστατ..αν.....* pro ΕΣΤΙΝΠΑΡΑΜΥΘΗΣΑΣΘΑΙ, quod dedit Minervinus. Vs. 11. extr. Falc. *υιου και*, quae omittit Minervinus. Vs. 12. Falc. *γραφομενῳ*, Minerv. ΓΡΑΦΟΜΕ ΝΩΝ; dein Falc. *Πουλχερ. ποιηα - - -* Minerv. ΠΟΥ ΔΗΣ ΠΟΠΙΑ. Vs. 13. extr. Falc. *τουτου ουτως*, Minerv. ΤΟΥΤΟΥΤΟΥΠ. Vs. 14. Falc. *ψηφισατο Τεττιᾳ Καστᾳ*, Minerv. ΕΨΗΦΙΣΑΤΟΤΕΤΤΙΑ ΚΑΣΤΑΕΥ. Vs. 15. extr. ΕΠΑΙ habet Minerv. omittit Falc. Vs. 16. Falc. *φλαυιου*. Vs. 17. extr. Falc. *Λειβ*, Minerv. Λ[Ε]ΙΒ. Vs. 18. extr. Falc. *ο αρχ*, quod omittit Minerv. Vs. 19. Falc. *τοιχους*. Vs. 20. extr. ultimum Ι accessit ex Minerv. Vs. 22. Falc. *Δομιτιῳ*, Minerv. ΔΟΜΙΤΙΟΙ. Litterae initio maiores sunt, sequentibus versibus minores decrescente paulatim modulo.

Τεττίᾳ Κάστᾳ ἱερείᾳ τ[οῦ ἱεροῦ
τῶν γυναικῶν οἴκου διὰ βίου, ψη[φίσματα.
Ἐπὶ ὑπάτων Καίσαρος, Σεβαστοῦ υἱοῦ, Δομιτι[ανοῦ καὶ Γαΐου
Οὐαλερίου Φήστου, ιδ̄ Ληναιῶνος· γραφ[ομένῳ παρῆσαν
Λούκιος Φροῦγι, Κορνήλιος Κεριάλις, Ἰούνιος - - -
Περὶ οὗ προσανήνενκεν τοῖς ἐν προσκλήτῳ Τρανκουΐλλιος Ῥοῦφος ὁ ἀντάρχων, περὶ τού[του τοῦ πράγματος οὕτως ἔδοξεν·
τὴν γρώμην ἁπάντων ὁμολογοῦντας κοινὴν εἶναι λύπην τὴν πρόμοιρον Τεττίας Κά[στας τελευτήν, γυναικὸς ἱερασαμέ-
νης εἴς τε τὴν τῶν ἁπάντων εὐσέβειαν καὶ εἰς τὴν τῆς πατρίδος εὔνοιαν, ἀργυρῶν ἀνδριάντων ἀν[αστάσεις τοῖς θεοῖς ἐκ τῶν ἰδίων ποιη-
σαμένης, πρὸς τὸ μεγαλοψύχως εὐεργετῆσαι τὴν πόλιν, τιμᾶν ἀνδριάντι καὶ ἀσπίδι ἐ[πιχρύσῳ τὴν προειρημένην Τεττίαν,
δαπάνῃ μὲν δημοσίᾳ, ἐπιμελείᾳ δὲ τῶν προσηκόντων, οὓς δυσχερές ἐστιν παραμυθήσασθαι [- - - - - - - - ἔτι δὲ τό-
πον εἰς κηδείαν δίδοσθαι καὶ εἰς ταῦτα ἐξοδιάζειν. Ἐπὶ ὑπάτων Καίσαρος, Σεβαστοῦ υἱοῦ, καὶ [Γ. Οὐαλερίου Φήστου· - - πρὸ Καλ.
Ἰουλίων· γραφομένῳ παρῆσαν Γράνιος Ῥοῦφος, Λούκιος Ποίδης [νε](ώτερος), Ποππα[ῖος Σεούηρος·
περὶ οὗ προσανήνενκεν τοῖς ἐν προσκλήτῳ Φούλβιος Πρόβος ὁ ἄρχων, περὶ τούτου τοῦ π[ράγματος οὕτως ἔδοξεν· πρὸς τῷ ποιεῖσθαι τὴν
δημοσίαν δαπάνην, ἣν ἡ βουλὴ συμπαθοῦσα ἐψηφίσατο Τεττίᾳ Κάστᾳ, εὐ[νοίας ἕνεκα καὶ στεφανῶσαι τὴν προειρημένην Τεττίαν
χρυσῷ στεφάνῳ, μαρτυροῦντας αὐτῆς τῷ βίῳ δημοσίῳ ἐπαί[νῳ - - - - - - - -
Ἐπὶ ὑπάτων Λουκίου Φλαουΐου Φιμβρία καὶ Ἀτειλίου Βαρβάρου, [- - - - - - - - - γραφομένῳ παρῆσαν
Ἀρίστων Βύκκου, Ἀουΐλλιος Ἀῤῥιανός, Οὐέῤῥιος Λειβ[εράλις·
περὶ] οὗ προσανήνενκεν τοῖς ἐν προσκλήτῳ Ἰούλιος Λειουεια[νὸς] ὁ ἀρχ[ων, περὶ τούτου τοῦ πράγματος οὕτως ἔδοξεν·
Τεττ]ίᾳ τόπον εἰς κηδείαν ἀπὸ τοῦ τείχους ἐν μετώπῳ μέχρι [- - - - δίδοσθαι, μηδενὶ δ' ἄλλῳ ἐντὸς ποδῶν
τριά]κοντα ἓξ οἰκοδομεῖν ἐπιτρέπειν καὶ ἀπὸ τῆς στ[ήλης - - - - - - - - - - - - ἄλλῳ μηδενὶ κηδεί-
αν ἐν] τῷ αὐτῷ τόπῳ δίδοσθαι.

Δομίτιοι Λέπιδ[οι τῇ γλυκυτά-
τῃ μητρὶ καὶ Λ. Δομί[τιος - - - τῇ γυναικί.

Titulus ex eo genere est, ex quo sunt n. 5836. et n. 5843. Sunt Senatusconsulta tria de honoribus defunctae Tettiae Castae sacerdoti tribuendis. Primum Senatusconsultum, ut mittam Falconii coniecturam, Ignarra factum putavit Domitiano Caesare II. et M. Valerio Messalino Coss. a. u. c. 826. p. Chr. 72. quod falsum esse vidit Barthol. Borghesius Giorn. Arcad. 1832. T. LIV. p. 72. qui recte ad primum Domitiani Caesaris consulatum rettulit. Quippe annum u. c. 824. p. Chr. 71. collega M. Cocceio Nerva auspicatus Imp. Vespasianus III. mox consulatum cessit Caesari Domitiano, ut Kal. Mart. consules suffecti fuerint Domitianus et Cn. Pedius Castus, cui Casto mox subrogatus C. Valerius Festus processit. Iam quum consentaneum sit decretum secundum et tertium eodem anno parvoque intervallo temporis interiecto post primum esse composita, in secundo praepositum videmus Domitianum Caesarem cum collega, ut probabile est, eodem C. Valerio Festo; in tertio autem designantur novi prorsus Consules, L. Flavius Fimbria et Atilius Barbarus, quos Caesari Domitiano et Festo mense Iulio suffectos fuisse ex tessera ap. Murator. p. ccv. dcxi. 3. servata praeclare demonstravit Borghesius. Et de secunda tertiaque designatione plana omnia. Nam secundum senatusconsultum nescio quo die ante Kal. Iul. i. e. mense Iunio factum proditur (vss. 11. 12.), quo eodem mense C. Valerius Festus collega Domitiano Caesare comparet in fastis feriarum Latinarum (Marinus fratr. Arval. p. 129.), ut tertium senatusconsultum videri possit in mensem Iulium incidisse, cuius designatio in lacuna vs. 16. periit. At primum senatusconsultum factum est d. xiv. mensis Lenaeonis (vs. 4.), qui vulgo respondet diei vi. mensis Februa-

rii (cf. Vol. II. p. 924.), quod quo minus statuatur, impedit consulatus designatio, nisi putaveris Domitiano Caesari mense Februario alium fuisse collegam cognominem, Valerii Festi Kal. Maiis suffecti fortasse propinquum. Quam coniecturam qui repudiaverit, ei concedendum erit fieri potuisse, ut apud Neapolim Lenaeon tum responderit Maio Romano. In eandemque sententiam nunc video iudicare etiam Borghesium in litteris ad Minervinum datis (vide Minervin. l. c. p. 25-29.), qui praeterea monet lectionem vs. 11. ΥΙΟΥΚΑΙ a Falconio proditam obstare, quo minus primum senatusconsultum mense Februario factum esse statuamus. At nec puto indicatum fuisse, quotus consulatus suffectus foret Domitiani, qui quum per menses quinque primum consul esset, non erat cur id significaretur accuratius, et, quod Minervinus negat a Falconio cerni potuisse ΥΙΟΥΚΑΙ ob fracturam lapidis, falli videtur, quum fieri possit, ut quo tempore transcripsit Falconius, margo lapidis minus detritus fuerit. Idemque factum esse vss. 4. 5. 7. 18: consentaneum est. Quae quum ita sint, per me statuas licet Neapolitanos anni initium ab aequinoctio auctumnali cepisse annumque confectione horum decretorum superiorem fuisse intercalarem: quo posito, si anni initium apud Neapolim fuit circa d. XXI. m. Septembris, Lenaeon mensis septimus fuerit atque ob anni initium post annum intercalarem integro mense retardatum tum Aprili tum maiori parti Maii responderit: quo quidem mense Maio haud scio an etiam propterea probabilius sit primum senatusconsultum confectum esse, quod tertio demum decreto (mense Iulio) uberiora de loco sepulturae constituuntur.

Tettia Casta sacerdos audit *τοῦ - - - τῶν γυναικῶν οἴκου*, quod de conclavi sacro feminarum certa sacra mystica facientium interpretandum esse sponte patet; apteque Avellinus l. c. confert *τοὺς τοῦ Διονύσου οἴκους* tituli Tenii Vol. II. n. 2326. *b.* in Add. p. 1055. et domos in inscriptionibus Latinis apud Gruter. p. MVIII. 7. et apud Murator. p. DLXIV. 1. memoratas. Conf. Vol. II. n. 2491. *c.* in Add. p. 1099. Quippe templis adstrui *οἶκοι* solebant; quam in rem facit inscriptio Vol. II. n. 3161. *τὸν παρατεθέντα οἶκον ταῖς Νεμέσεσιν ἀνιέρωσε*, et locus Artemidori Onirocr. IV, 4. *γυνὴ ἔδοξεν εἰς τὸν νεὼν ἢ οἶκον τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἐφεσίας εἰσελθοῦσα δειπνεῖν* citatus a Minervino. Hinc *οἶκος βακχικὸς* ap. Athen. V, 39. *οἶκος* mysteriis Eleusiniis celebrandis destinatus apud Aristid. Or. T. I. p. 259. Jebb. *μυστοδόκος δόμος* apud Aristoph. Nub. 303. et apud poetas usus promiscuus vocabulorum *οἶκος* et *ναός*. In his oecis certa sacra fiebant, et celebrabantur epulae ab iis, qui se *κατόχους* ferebant. Omninoque conclavia sacris epulis a thiaso s. collegio sacro habendis inservientia *οἶκοι* appellabantur (cf. Vit. Homeri c. 31. et infra n. 5898.), unde etiam Christianis *οἶκοι εὐκτήριοι*. Nostro autem loco *ὁ τῶν γυναικῶν οἶκος* vix nude dictum fuerit: ad quam coniecturam latitudo inscriptionis ex vss. 6. 18. repetenda et symmetria vss. 1-3. deducit. Videndum igitur ne vs. 1. extr. fuerit epitheton quale est ΙΕΡΟΥ. Quae vss. 1. 2. commentus est Ignarra partim deceptus falsa lectione partim male interpretans vocem (vs. 7.) *πρόμοιρον*, satis explosa sunt ab Avellino et Minervino. Sacrum igitur illud feminarum conclave, cum quo comparari potest curia mulierum Lanuvinarum in titulo Latino apud Orellium Vol. II. p. 164. n. 3740. (conf. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1846. p. 73.), Minervino videtur ad templum pertinere Cereris Thesmophorae, cuius sacerdotem Neapolitanam cognovimus n. 5799. Neque id dissimile veri. Etiam Atticis Thesmophoriazusis scimus sacerdotem peculiarem fuisse (Aristoph. Thesmoph. 758.). De singulis pauca annoto. Vs. 2. extr. *ψηφίσματα* recte scripsit Minervinus. Vs. 4. explevit Ignarra: nec decurtatum fuisse verbum *γραφομένῳ*, ut putavit Minervinus, docet latitudo inscriptionis. Vs. 5. Cornelius Cerealis senator idem videtur esse, qui archontis dignitate instructus comparet n. 5843. In fine versus *Ἰούνιος* [*Ἀκύλας*] coniecit Ignarra ex titulo n. 5790. qui male *Ἀχίλλας* scripsit. Vs. 6. *ἀντάρχων* est vicarius archontis (vide Introd. p. 718. *b.*). Vs. 7. extr. Minervinus supplebat *Κά*[*στας τελευτὴν καλῶς ἱερασαμέ*||*νης*. Necessarium h. l. *γυναικός*, quae quomodo sacerdotio functa sit, praedicatur in versu sequente. Vs. 8. extr. et vs. 9. init. Minervinus dedit *ἀνδριάντων* [. . . . . . *τὴν δαπάνην χαρι*||*σαμένης* parum probabiliter. Nostrum supplementum quodam modo fulciunt litterae ΑΝ post ΑΝΔΡΙΑΝΤΩΝ detectae a Minervino, qui non debuit cogitare de verbo *ἀνέχεσθαι*. Vs. 9. extr. *ἀσπίδι ἐ*[*πιχρύσῳ Τεττίαν Κάσταν ἱέρειαν* Minervinus, qui bene monet *ἀσπὶς* nunc esse i. q. *ὅπλον*, *clupeus*. Vs. 10. extr. et vs. 11. init. Minervinus *καὶ τὸν τό*||*πον* minus bene. Vs. 12. idem L. Pudens redit n. 5843. Poppaeus Severus habetur n. 5836. quod monuit etiam Minervinus. Pudentem feci iuniorem ex n. 5843. addicente lacuna. Vs. 13. extr. *πρὸς τῷ ποιεῖν τὴν* dedit Minervinus. Vs. 14. extr. idem supplebat *εὐ*[*νοίας χάριν, Τεττίαν Κάσταν ἱέρειαν στεφανῶσαι* non omni ex parte feliciter. Necessaria verborum collocatio quam dedimus *καὶ στεφανῶσαι τὴν* cet. Vs. 15. Minervinus *ἐπαι*[*νοῦντας αὐτῆς τὴν εὐεργεσίαν καὶ φιλοτιμίαν*, putans *τῷ βίῳ δημοσίῳ* una construi posse; at *δημοσίῳ* pertinet ad substantivum sequens. Eodem errore vs. 21. *τῆς στήλης λιθίνης* posuit. Vs. 17. *Λειβ*[*εράλις*] dedi de Minervini coniectura probabili. Idem vs. 18. *Λειουειανὸς* proposuit provocans ad Vol. II. n. 2783. quamquam nostro loco prave scriptum nomen est. Vss. 19-21. supplementa sunt Minervini, nisi quod is scripsit - - *δίδοσθαι, καὶ μηδενὶ διὰ ποδῶν τριά*]*κοντα ἐξ οἰκοδομεῖν ἐπιτρέπειν καὶ ἀπὸ τῆς στή*[*λης λιθίνης μέχρι* - - - - - *μηδενὶ κηδείαν ἐν*] *τῷ αὐτῷ τόπῳ δίδοσθαι* praeter morem loquendi. Idem explevit etiam subscripta. Quamquam quod dedit *Λ. Δομίτιος Λέπιδος τῇ γυναικὶ* non certum est.

5839.

Neapoli, in domo Hadriani Gulielmi; ex schedis Metelli edidit Gruter. p. DCLIII. 6. unde repetiit Patinus Comment. in monum. antiq. Smyrn. p. 216.

ΜΕΛΙΘΩΝΙ
ΠΑΙΔΙ.ΑΓΑΘΩ
ΖΗΣΑΝΤΙ.ΕΤΗ.ΙΗ
Ο.ΔΙΔΑΣΚΑ
ΛΟΣ

Μελί[τ]ωνι παιδὶ ἀγαθῷ ζήσαντι ἔτη ιη̄ ὁ διδάσκαλος.

Nomen Μελίτωνος Patinus expressit in interpretatione Latina.

5840.

Neapoli, in arce regia Capo di Monte; misit Münterus.

ΜΗΝΟΦΑΝΙ ΕΜΙΩΔΙ
ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Μηνόφαν[τ]ε Μ - - - χρηστὲ χαῖρε.

5841.

Neapoli, in museo studiorum; edidit Osannus Syllog. p. 544.

Θ К
ΔЄΚΙΑΔΑΦΝΗΜЄΤΑΤΩΝ
ΤЄΚΝΩΝЄΠΟΙΗϹЄΝΜΝΗ
ΜЄΙΟΝΚΑΠΑΡΘЄΝΙΩϹΥΝ
ΒΙΩΤΩΓΛΥΚΥΤΑΤΩΚΑΙΑϹΥΝ
ΚΡΙΤΩ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Δεκία Δάφνη μετὰ τῶν τέκνων ἐποίησεν μνημεῖον Κ[λ]. Παρθενίῳ, συνβίῳ τῷ γλυκυτάτῳ καὶ ἀσυνκρίτῳ.

In altero eiusdem lapidis latere:

Θ К
ΔΑΦΝΗΤΡΥΦ·
ΝΙΑΝΩΓΛΥΚ·
ΤΑΤΩ ТЄК
ΝΩ ΜΝΗ
ΜΗϹ ΧΑ
ΡΙΝЄ ΠΟΙΗ
ϹЄ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Δάφνη Τρυφ[ω]νιανῷ, γλυκ[υ]τάτῳ τέκνῳ, μνήμης χάριν ἐποίησε.

5842.

Neapoli, in aedibus Benedictinorum prope templum S. Severini; edidit Martorellus Thec. calam. T. II. p. 474.

ΘЄΟΙϹ·Κ.....
ΚΛΑΥΔΙΑ·ΑΝΤΩΝ.....
ϹΥΝΒΙΩ·ΓΛΥΚΥΤΑ.....
ΤΙΒЄΡΙΟϹ·ΚΛΑΥΔΙΟϹ·ΚΥΡΙΝΑ
ΑΥΡΗΛΙΑΝΟϹ·ΠΤΟΛЄΜΑΙΟϹ
....ΙΛΙΑΡΧΟϹ·ΛЄΓΙΩΝΟϹ
. Ζ̄ · ΓЄΜЄΙΝΑΙϹ

Θεοῖς κ[αταχθονίοις].
Κλαυδίᾳ Ἀντων[ίᾳ], συνβίῳ γλυκυτά[τῃ], Τιβέριος Κλαύδιος Κυρίνᾳ Αὐρηλιανὸς Πτολεμαῖος, [χε]ιλίαρχος λεγιῶνος ζ̄ Γεμείναις (i. e. Γεμίνης).

Legio VII. Gemina in Hispania agebat (Dio Cass. LV, 24. conf. Zeitschr. f. Alterthumsw. 1834. p. 355.).

5843.

Neapoli, apud Gulielmum Spathaphorum, vel, ut Gruterus tradit, in aedibus Franc. Genarae, quae olim Fontani fuerunt; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 56. litteris minusculis; ex schedis Metelli a Gutenstenio traditis Gruterus p. CCCCXXVIII. 11. „Habuit item a Morillonio Pighius". Citat Falconius Vita di S. Gennaro p. CCCLXXI. Nuper denuo repetiit Minervinus L' antica lapida Napolet. di Tettia Casta, Nap. 1845. p. 52 sq. cum notis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 1. init. Capac. ῑ, non ια̅. Vs. 3. Capac. Πούδης, Grut. ΣΠΟΥΔΗΣ. Vs. 4. extr. Capac. προσανήνεγκαν. Vs. 5. Cap. προσπλίτῳ, Grut. ΠΡΟΚΛΗΤΟ, quae composui. Vs. 7. extr. Cap. εὐηρέστησαν. Vs. 8. init. Cap. Λικινίῳ, Grut. ΛΙΚΙΑΝΙΤΟ̄. Vs. 9. init. Cap. ἡμετερου, Grut. ΗΜΕΤΕ̄ΡΙ. Vs. 10. Cap. ἐπιεικῶς, Grut. ΕΠΕΙΚΩΣ. Vs. 11. Cap. πόλεως ..... τόπον. Vs. 12. Cap. κηδείαν. Vs. 13. Cap. ἕλωνται, Grut. ΕΛΟΝΤΑΙ. Vs. 14. Cap. τῶν ἱερῶν τόπων. Vs. 15. Cap. solum καὶ εἰς παραμυθίαν τῶν γονέων. Ex Pighii schedis ap. Gruter. enotatur CΕΛΧΕΙC pro ΤΕΛΚ̄ΕΙΣ. Vs. 16. Cap. PROCIVS, Pigh. PROCLVS, Grut. PROCVLVS; deinde Pigh. MECLONIA. Vs. 18. L. D. D. D. omisit Capacius.

Ια πρὸ Καλ(ανδῶν) Ἀπρειλίων· γραφ(ομένῳ) παρῆσ(αν) Φουλούϊος Πρόβος, Λούκιος Πούδης νε(ώτερος), Ἀπολ(λώνιος)Ποῦλχερ· περὶ οὗ προσανήνεγκεν τοῖς ἐν προσκλήτῳ Κορνήλιος Κερεάλις ὁ ἄρχ(ων), περὶ τούτου τοῦ πράγματος οὕτως εὐηρέστησεν· Λικινίῳ Πολλίωνι, ἀνδρὶ τοῦ ἡμετέρου τάγματος, πατρός τε βουλευτοῦ, ἐπιεικῶς καὶ ἀξίως τῆς πόλεως ἀνα[γε]γραφ(ευκότι), τόπον εἰς κηδ(είαν) δίδοσθαι, ὃν ἂν οἱ προσήκοντες αὐτοῦ ἕλωνται ἐκτὸς τῶν ἱερῶν ἢ μεμισθ(ωμένων) τόπων, [εἰς ἀμο]ιβ[ὴν] κ(αὶ) εἰς παραμυθ(ίαν) τῶν γονέων.

ΙΑ̅.ΠΡΟΚΑΛ·ΑΠΡΕΙΛΙΩΝ
ΓΡΑΦ.ΠΑΡΗΣ.ΦΟΥΛΟΥΙΟΣ
ΠΡΟΒΟΣ.ΛΟΥΚΙΟΣ.ΠΟΥΔΗΣ ΝΕΑΠΟ̅Λ̅.
ΠΟΥΛΧΕΡ.ΠΕΡΙΟΥ.ΠΡΟΣΑΝΗΝΕΓΚΕΝ
ΤΟΙΣΕΝΠΡΟΣΚΛΗΤΩΙΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΚΕΡΕΑΛΙΣ Ο ΑΡ̅Χ̅ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΟΥΤΩΣ ΕΥΗΡΕΣΤΗΣΕΝ
ΛΙΚΙΝΙΩΙ.ΠΟΛΛΙΩΝΙ.ΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΗΜΕΤΕΡΟΥ.ΤΑΓΜΑΤΟC ΠΑΤΡΟΣΤΕ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΕΠΙΕΙΚΩΣ ΚΑΙ ΑΞΙΩΣ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΝΑΕΓΓΡΑΦΤΟΠΟΝ
ΕΙΣ ΚΗ̅Δ̅ ΔΙΔΟΣΘΑΙ ΟΝΑΝΟΙ ΠΡΟΣ
ΗΚΟΝΤΕΣ ΑΥΤΟΥ ΕΛΩΝ̅Τ̅ΑΙ ΕΚΤΟΣ
ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΗΜΕΜΙΣΘ. ΤΟΠΩΝ
ΛΙΒ.ΤΕΑΚ̅ΕΙΣ ΠΑΡΑΜΥΘ.ΤΩΝ.ΓΟΝΕΩΝ
C.LICINIVS.PROCLVS.ET.MECIONIA
C.F.SECVNDILLA.PARENTES
L.D.D.D

C. Licinius Proclus et Mecionia C. f(ilia) Secundilla parentes.

L(ocus) d(atus) d(ecreto) D(ecurionum).

De forma tituli conf. n. 5836. 5838. Initio deest Consulum designatio, ut n. 5836. Vs. 3. Πούδης correxit etiam Scaliger in notis ad Gruter. p. cccx. qui idem vs. 11. legit ἀναγεγραφευκότι de magistratu ἀναγραφέως intelligens, pro quo βιοῦντι tentavit Minervinus. Cornelius Cerealis si idem est, qui comparet n. 5838., titulus hic fere est eiusdem aetatis, cuius est n. 5838. in quo etiam Lucius Pudens et Fulvius Probus habetur, qui nunc inter testes est. De altero nomine Pulchri, quod Minervinus ex ΚΛΑΥΔΙΟΣ depravatum putavit, perperam olim iudicavi Elem. epigr. Gr. p. 369. Licinium Proclum illum Proculum fuisse, qui familiaris Othoni erat (Tacit. Hist. I, 46.) suspicabatur Falconius; parum probabiliter. De nomine Mecionia est quod dubites. Fortasse fuit MECONIA, ut est Meconius (Orell. Collect. inscr. Lat. n. 3678.).

5844.

Neapoli, in museo; edidit Bernardus Quaranta Comento sopra una greca iscrizione di Scandriglia, Nap. 1826. 4. p. 66. cum interpret. Lat.

ΤΗΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΗΘΥΓΑ
ΤΡΙΠΟΥΛΧΡΗ
ΟΙΓΟΝЄΙC
Μ Χ

Τῇ γλυκυτάτῃ θυγατρὶ Πούλχρῃ οἱ γονεῖς μ(νείας) χ(άριν).

5845.

Neapoli, in museo Marchionis Vargasii Macciucca; ex Anecd. litter. Rom. Vol. III. n. 43. p. 480. transcriptam misit Müllerus.

ΣΕΡΓΙΟΣ.ΑΤΤΙΚΟΣ
ΕΞΗΚΕΝ.ΕΤΙ.Κ̅Ε̅

Σέργιος Ἀττικός· ἔζηκεν ἔτ[η] κε̅.

5846.

Neapoli, apud M. Antonium de Cavaleriis; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 343. unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. n. 116. p. 848.

ΣΟΥΚΚΕΣΣΩ ΕΤΗΣΕΝΗΤΙΩ

Σουκκέσσῳ. ἔ[ζ]ησεν [ἔ]τ[η ο̅].
Nota numeralis incerta.

5847.

Neapoli, apud Sanctinos; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 278. et p. 348. unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. n. 117. p. 848.

ΣΩΣΙΠΑΤΡΑ ΣΤΑΤΙΟΥ ΧΑΙΡΕ

Σωσιπάτρα Στατίου χαῖρε.

5848.

Prope *Neapolin* in villa Heigeliana in colle Capo di Chino in lapide, quem in insula Capreis repertum dicit Romanellus Isola di Capri p. 84. Edidit Osannus Syllog. p. 545.

ΤΑΥΡΙCΚΕCΤΑΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ταυρίσκε Σ[ιλ]ίου χαῖρε.

5849.

Neapoli, in domo Hadriani Gulielmi; ex schedis Metelli a Gutenstenio traditis edidit Gruterus p. DCCX. 4. ubi notatur vss. 5. 6. abesse a schedis Ligorianis, quas contulit Gudius.

ΚΑΛΟΙϹ
ΔΑΙΜΟϹΙΝ
ΕΛΕΝΙΩΝ
ΙΔΙΑ.ΘΥΓΑΤΡΙ
ΤΥΧΗ.Μ.ΙΑ̅.Η.ΙΒ̅
ΕΠΟΙΗϹΕΝ

Καλοῖς δαίμοσιν: Ἑλενίων ἰδίᾳ θυγατρὶ Τύχῃ μ(ηνῶν) ια̅, ἡ(μερῶν) ιβ̅ ἐποίησεν.

5850.

Neapoli apud fratres cruciferos; ediderunt Maffeius Mus. Veron. p. CCCCLXXIX. 4. Martorellus Thec. calam. T. II. p. 474. qui in Christianis numerat.

ЄΝΘΑΔЄΚЄΙΤΑΙ
ΧΑΡΙΤѠϹΑΖΗ
ϹΑϹΑЄΤΗ ϕ ΙΔ̅ΗΜ·ΛΓ̅
ΑΝЄΠΑΥϹΑΤΟ
ΠΡ·Ι̅ΚΑΛ·ΜΑΙ ϕ

Ἐνθάδε κεῖται Χαριτῶσα· ζήσασα ἔτη ιδ̅, ἡμ(έρας) λγ̅ ἀνεπαύσατο πρὸ ι̅ Καλ(ανδῶν) Μαΐ(ων).

5851.

Huc refero inscriptionem, quam ex vinea Didaci Mazae Patricii Salernitani Como Neapolitanus misit Muratorio, qui edidit Thes. T. III. p. MDCLXXVIII. 2. cum Lat. interpret.

ΦΟΡΝΙΟϹ
ΑΠΟΜΟΦΑΝΟΥϹ
ΥΙΟϹ

Φόρνιος Ἀπο[λλ]οφάνους υἱός.

5852.

Puteolis, in ara mutila a. 1818. reperta, sub anaglypho repraesentante aquilam conversam ad personam Romano vestitu ornatam; in altero latere infra crux visitur runditer sculpta. Edidit et commentatus est Castaldus Memorie dell' Accademia Ercolan. T. I. p. 193 sqq.

ˉ Α Ͻ ΗΙ Τ ˅ ΗΙ ΖΕΥϹ ϹΩ

ΗΚΙΒΥΡΑΤΩΝΤΟΛΙϹΑΠΟΙΚΟϹ>
ϹΥΓΓΕΝΙϹΙΘΗΝΑΙΩΝΚΑΙΦΙ
ΑΥΤΗΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤΗϹΕΛΛΑΔΟϹ
ΕΝΔΟΞΟΙϹΟΥϹΑΚΑΙΜΕΓΑΛΑΙϹ
ϹΙΝΔΙΑΤΕΤΟˉΕΝΟϹΤΟΕΛΛΗΝΙ
ΠΡΟϹΡΩΜΑΙΟΥϹΕΚΠΑΛΑΙΟΥΦΙ
ΑΝΚΑΙ∠ΙΑΤΟΕΥΞΗϹΘΑΙΤΕΙΜΑΙ
ΘΕΟΥ^ΔΡΙΑΝΟΥΑΝΕΘΗΚΕΤΗΙ
ΓΜΑˉ ΥΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥΕΝΓΡΛ

Ἀγ]α[θ]ῇ τ[ύχ]ῃ. Ζεὺς σω[τήρ.
Ἡ Κιβυρατῶν [π]όλις, ἄποικος [οὖσα Λυδῶν καὶ
συγγενὶς [Ἀ]θηναίων καὶ φί[λη, καὶ ἡ
αὐτὴ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἑλλάδος [καὶ ἐν ταῖς
ἐνδόξοις οὖσα καὶ μεγάλαις [τῆς Ἀσίας πόλε-
σιν διά τε τὸ [γ]ένος τὸ Ἑλληνι[κὸν καὶ τὴν
πρὸς Ῥωμαίους ἐκ παλαιοῦ φι[λίαν τε καὶ εὔνοι-
αν καὶ [δ]ιὰ τὸ [η]ὐξῆσθαι τειμαῖ[ς μεγάλαις ὑπὸ
θεοῦ [Ἀδ]ριανοῦ, ἀνέθηκε τῇ [πόλει - - - - - δό-
γμα [το]ῦ Π[α]νελληνίου ἐν γρ[άμμασιν - - - -

Supplementa Castaldus dedit haec: vs. 1. σωτήρ, vs. 2. Λυδῶν, vs. 3. φίλη, vs. 4. ἐν ταῖς, vs. 5. πόλε-, vs. 6. Ἑλληνικόν, vs. 7. φιλί-, vs. 8. τειμάν, vs. 9. δὲ δό-, vs. 10. γράμμασι. Reliqua idem bene legerat, excepto vs. 8. ΕΥΞΗϹΘΑΙ, quod errori quadratarii deberi videtur. Ex ornamentis lapidis Castaldus colligit in parte, quae adspectanti dextra est, alterum tantum deesse ad complendam latitudinem. Monumentum posuit Cibyra, urbs nota Phrygiae, cuius historiam pluribus persecutus est Belleius Mém. de l'Acad. des Inscr. cet. T. XXIV. 1756. p. 121 sqq. conf. Eckhel. D. N. Vol. III. p. 144 sq. Cibyratae nunc gloriantur se a Lydis oriundos esse (cf. Strabo XIII, 631.), esse cognatos et amicos Atheniensium (ut Sardiani Vol. II. n. 3456. cf. n. 3407.), praeterea receptos esse in societatem Panhellenii (conf. Vol. II. n. 2910. Vol. III. n. 3822.): ex celebrioribus autem oppidis Cibyram esse ob genus Graecum veteremque Romanorum amicitiam atque ob honores a Divo Hadriano ipsi collatos; quae ultima verba non percepit Castaldus, qui vertit: ad augendum honorem

Divi Hadriani. De honoribus a Divo Hadriano collatis non vacat inquirere: amicitia Romanorum a temporibus incipientis belli civilis repetenda, quibus Cibyram Asiae provinciae tributam esse constat. Iam Puteoli, olim Dicaearchia, quae fuit navale Cumanorum (Strab. V, 245.), inde ab a. u. c. 560. a. Chr. 194. colonia Romana (Liv. XXXIV, 45.), mox Ciceronis aetate aliquantum libertate potiti (Cic. Agrar. II, 31.), denique temporibus Neronis ius coloniae et cognomentum rursus adipiscuntur (Tacit. Annal. XIV, 27. cf. Ignarra de palaestr. Neap. p. 169 sqq.). Et Flaviis quidem imperantibus Colonia Flavia Augusta vocabatur (Gruter. p. CLXI. 5.), mox colonia Augusta simpliciter (n. 5853. vs. 40.). Itaque civitas Latina Hadriani temporibus fuit. At Puteolis monumentum hoc poni potuisse eodem iure, quo ibi posita est basis illa quattuordecim figuras urbium anaglypho expressas ostendens (cf. Vol. II. n. 3450.), recte arbitratur Castaldus lapsus in eo, quod Cibyratas dixit Puteolis commorantes posuisse titulum. Immo civitas Cibyratarum ponendum curavit ex decreto Panhellenum, quod decretum hoc ipso in lapide perscriptum fuisse putes (conf. Vol. II. n. 3407.). Bene autem idem coniicit id factum esse in honorem Divi Hadriani, quippe cui Puteolis sepulto Antoninus Pius templum pro sepulcro apud Puteolos constituit et quinquennale certamen (cf. ad n. 5810.) et flamines et sodales et multa alia quae ad honorem quasi numinis pertinerent (Spartian. vit. Hadr.). Videnturque tum plures urbes Graecae ex decreto Panhellenum monumentis positis Divi Hadriani celebrasse memoriam. In fine tituli superstitis quid sibi velit ἐν γράμμασιν, propter lacunam insequentem certo diiudicari non potest; nisi forte quis coniecerit fuisse ἐν γράμ[μασιν Ἑλληνικοῖς καὶ Ῥωμαϊκοῖς. Certe quod vertit Castaldus „in tabulis publicis", nihili est.

5853.

Puteolis, in lapide ad S. Euphemiam reperto, qui nunc asservatur Romae in museo Capitolino; acceptum a Pighio, qui habuit a Cardinale Bernardino Maphaeo, edidit Gruterus p. MCV. 3. unde repetierunt Lasena de gymnas. Neap. p. 50. litteris minusculis, Vargas Macciucca de primis Neapolit. colon. T. I. p. 330. cum commentario, Ignarra de palaestr. Neapol. p. 278 sq. cum commentario. Melius apographum dedit Blanchinus Prolegg. ad Anastasii Vitas Pontif. Rom. T. II. 1723. p. CCXXIII. unde citat Marinus Fratr. Arv. p. 421. Transcripsi ego ipse de lapide.

[*Textum vide pag. seq.*]

Apographum meum est. Quae uncis inclusimus ut plurimum supplementa sunt apographo Gruteriano servata. Nam lapis multis locis et quum Blanchinus vixit et hodie magis detritus est, quam fuit quum primum transcribebatur titulus. Vitia lapicidae sunt vs. 6. OC (Grut. male OCOI), vs. 12. ΔЄΙΛΙΙЄΝ, vs. 13. ΠΟΙΗCΑCΘЄ, vs. 17. ΒΑCΙΔΙ, quod omisit exsculpere, vs. 18. ΦΡΟΝΤΙCΑCΤЄ (Grut. falso ΦΡΟΝΤΙCΑCΘΑΙ), vs. 23. ΗΞΙΟΙΝ, vs. 26. ΠΟΤΙΩΛΟΙC, vs. 27. omisit ΚΑΙΤΩΝ, vs. 28. dedit ΤΕΡΑC. Hinc iudicari de reliquis potest. Quumque accuratissime descriptum sit apographum nostrum, non erit cur menda Gruteriana recenseamus. Hoc solum annoto, me in iis, quae contextus Gruterianus servavit, pauca quaedam emendasse: quae ut apparerent, uncis inclusi, ut vs. 6. (Η), quod non habet Gruterus; vs. 18. Є(ΓΡ)ΑΦΗ, ubi Grut. ЄΦΑ ΦΗ, quod tamen iam Lasena et Blanchinus correxerunt; vs. 35. ΑΙΡЄC(Є)Ι, vs. 36. Ι(Ν), ibid. ΑΞΙΩ COYCIN cum Blanchino, ubi Grut. ΑΞΙΟΥCΙ; vs. 37. Φ(Υ)Λ pro ΦΙΛ, vs. 40. ЄΔΗΛΟΥ pro ЄΔΗΛΟΥΝ, quamquam hoc etiam Blanchinus repetiit. Blanchini apographum in plurimis consentit cum nostro. Falso tamen ille vs. 1. litteram Π vocis ΠΟΛЄΙ in deperditis posuit, vs. 8. ЄΙC omisit, vs. 20. dedit ΚΙ pro ΚΛ.

Ἐπιστολὴ γραφεῖσα τῇ πόλει Τυρίων
τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύλου καὶ αὐτονόμου μητροπόλεως Φοινείκης καὶ ἄλλων πόλεων καὶ ναυαρχίδος ἄρχουσι,
βουλῇ, δήμῳ καὶ τῆς κυρίας πατρίδος οἱ ἐν Ποτιόλοις κατοικοῦντες χαίρειν.
Διὰ τοὺς θεοὺς καὶ τὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος τύχην, εἴ καί τις ἄλλη στατι-
ών ἐστιν ἐν Ποτιόλοις, [ὡ]ς οἱ πλείους ὑμῶν ἴσασι, καὶ [ἡ] ἡμετέρα ἐστὶν καὶ κόσμῳ καὶ
μεγέθει τῶν ἄλλων διαφέρουσα· ταύτης πάλαι μὲν ἐπεμελοῦντο οἱ ἐν Ποτιόλοις κα-
τοικοῦντες Τύριοι, οἳ πολλοὶ ὄντες καὶ πλούσιοι, νῦν δὲ εἰς ὀλίγους ἡμᾶς περιέστη τὸν
ἀριθμόν, καὶ ἀναλίσκοντες εἴς τε θυσίας καὶ θρησκείας τῶν πατρίων ἡμῶν θεῶν ἐνθά-
δε ἀφωσιωμένων ἐν ναοῖς, οὐκ εὐτονοῦμεν τὸν μισθὸν τῆς στατιῶνος παρέχειν κα-
τ᾿ ἔτος ✳ σν̅, μάλιστα ἧ καὶ τὰ ἀναλώματα εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ἐν Ποτιόλοις τῆς βουθουσίας
ἡμεῖν προσετέθη· δεόμεθα οὖν προνοῆσαι ὑμᾶς τοῦ διαμένειν ἀεὶ τὴν στατιῶνα, διαμεν-
εῖ δὲ ἐὰν πρόνοιαν τῶν κατ᾿ ἔτος διδομένων εἰς τὴν μίσθωσιν ✳ σν̅ ποιήσ[η]σθε· τὰ γὰρ ἕτε-
ρα ἀναλώματα καὶ τὰ γεινόμενα εἰς ἐπισκευὴν τῆς στατιῶνος [εἰς] τὰς ἱερὰς ἡμέρας τοῦ
κυρίου Αὐτοκράτορος συνπεσού[α]ς ἑαυτοῖς ἐλογισάμεθα, ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶμεν,
ὑπομιμνήσκομεν δὲ ὑμᾶς ὅτι οὐδεμία πρόσοδος γείνεται οὔτε παρὰ ναυκλήρων
οὔτε παρὰ ἐμπόρων τῇ ἐνθάδε στατιῶνι ὡς ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ· παρακαλοῦμεν
οὖν καὶ δεόμεθα ὑμῶν τῆς τύχης, φροντίσα[ι] τε τοῦ πράγματος. ἐ[γρ]άφη ἐν Ποτι-
όλοις πρὸ ι̅ Καλανδῶν Αὐγούστων Γάλλῳ καὶ Φλάκκῳ Κορνηλιανῷ ὑπάτοιν.

Ε Π Ι Ϲ Τ Ο Λ Η Γ Ρ Α [Φ Ε Ι Ϲ Α Τ Η] Π Ο Λ Ε Ι

ΤΥΡΙΩΝΤΗϹΙΕΡΑϹΚΑΙΑϹΥΛΟΥΚΑΙΑΥΤΟΝΟΜΟΥΜΗΤΡΟ[ΠΟΛΕΩϹΦΟΙΝΕΙΚΗϹ]ΚΑΙΑΛΛΩΝΠΟΛΕ
ΩΝΚΑΙΝΑΥΑΡΧΙΔΟϹΑΡΧΟΥϹΙΒΟΥΛΗΔΗΜΩΚΑΙΤΗϹΚ[ΥΡΙΑϹΠΑΤΡΙΔΟϹ]ΟΙΕΝΠΟΤΙΟΛΟΙϹ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕϹ [Χ]ΑΙΡΕΙΝ
ΔΙΑΤΟΥϹΘΕΟΥϹΚΑΙΤΗΝΤΟΥΚΥΡΙΟΥΗΜΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤ[ΟΡΟϹΤΥΧΗ]ΝΕΙΚΑΙΤΙϹΑΛΛΗϹΤΑΤΙ
ΩΝΕϹΤΙΝΕΝΠΟΤΙΟΛΟΙϹΟϹΟΙΠΛΕΙΟΥϹΥΜΩΝΙϹΑϹΙΚΑΙ[(Η)ΗΜΕΤΕ]ΡΑΕϹΤΙΝΚΑΙΚΟϹΜΩΚΑΙ
ΜΕΓΕΘΕΙΤΩΝΑΛΛΩΝΔΙΑΦΕΡΟΥϹΑΤΑΥΤΗϹΠΑΛΑΙΜΕΝΕ[ΠΕ]ΜΕΛΟΥΝΤΟΟΙΕΝΠΟΤΙΟΛΟΙϹΚΑ
ΤΟΙΚΟΥΝΤΕϹΤΥΡΙΟΙΟΙΠΟΛΛΟΙΟΝΤΕϹΚΑΙΠΛΟΥϹΙΟΙΝΥΝΔΕΕΙϹΟΛΙΓΟΥϹΗΜΑϹΠΕΡΙΕϹΤΗΤΟΝ
ΑΡΙΘΜΟΝΚΑΙΑΝΑΛΙϹΚΟΝΤΕϹΕΙϹΤΕΘΥϹΙΑϹΚΑΙΘΡΗϹΚΕΙΑϹΤΩΝΠΑΤΡΙΩΝΗΜΩΝΘΕΩΝΕΝΘΑ
ΔΕΑΦΩϹΙΩΜΕΝΩΝΕΝΝΑΟΙϹΟΥΚΕΥΤΟΝΟΥΜΕΝΤΟΝΜΙϹΘΟΝΤΗϹϹΤΑΤΙΩΝΟϹΠΑΡΕΧΕΙΝΚΑ
ΤΕΤΟϹ·✱ϹΝ·ΜΑΛΙϹΤΑΗΚΑΙΤΑΑΝΑΛΩΜΑΤΑΕΙϹΤΟΝΑΓΩΝΑΤΟΝΕΝΠΟΤΙΟΛΟΙϹΤΗϹΒΟΥΘΟΥϹΙΑϹ
ΗΜΕΙΝΠΡΟϹΕΤΕΘΗΔΕΟΜΕΘΑΟΥΝΠΡΟΝΟΗϹΑΙΥΜΑϹΤΟΥΔΙΑΜΕΝΕΙΝΑΕΙΤΗΝϹΤΑΤΙΩΝΑΔΕΙΛΜΕΝ
ΕΙΔΕΕΑΝΠΡΟΝΟΙΑΝΤΩΝΚΑΤΕΤΟϹΔΙΔΟΜΕΝΩΝΕΙϹΤΗΝΜΙϹΘΩϹΙΝ·✱ϹΝΠΟΙΗϹΑϹΘΕΤΑΓΑΡΕΤΕ
ΡΑΑΝΑΛΩΜΑΤΑΚΑΙΤΑΓΕΙΝΟΜΕΝΑΕΙϹΕΠΙϹΚΕΥΗΝΤΗϹϹΤΑΤΙΩΝΟϹΕΙϹΤΑϹΙΕΡΑϹΗΜΕΡΑϹΤΟΥ
ΚΥΡΙΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹϹΥΝΠΕϹΟΥϹΗϹΕΑΥΤΟΙϹΕΛΟΓΙϹΑΜΕΘΑΙΝΑΜΗΤΗΝΠΟΛΙΝΒΑΡΩΜΕΝ
ΥΠΟΜΙΜΝΗϹΚΟΜΕΝΔΕΥΜΑϹΟΤΙΟΥΔΕΜΙΑΠΡΟϹΟΔΟϹΓΕΙΝΕΤΑΙΟΥΤΕΠΑΡΑΝΑΥΚΛΗΡΩΝ
ΟΥΤΕΠΑΡΑΕΜΠΟΡΩΝΤΗΕΝΘΑΔΕϹΤΑΤΙΩΝΙΩϹΕΝΤΗΒΑϹΙΔΙΒΑϹΙΛΙΔ[ΙΡΩΜΗΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ
ΟΥΝΚΑΙΔΕΟΜΕΘΑΥΜΩΝΤΗϹΤΥΧΗϹΦΡΟΝΤΙϹΑϹΤΕΤΟΥΠΡΑΓΜΑ[ΤΟϹΕ(ΓΡ)ΑΦΗΕΝΠΟΤΙ
ΟΛΟΙϹ·ΠΡΟ·Ι̅·ΚΑΛΑΝΔΩΝΑΥΓΟΥϹΤΩΝΓΑΛΛΩΚΑΙΦΛΑΚΚΩΚΟ[ΡΝΗΛΙΑΝΩΥΠΑΤΟΙΝ
ΑΠΟΛΛΙΩΝΒΟΥΛΗϹΑΧΘΕΙϹΗϹ·ΚΑ·ΛΙΟΥΤΟΥΕΤΟΥϹ·Τ·ΕΦΗΜΕ[Ρ ΟΝΤΟϹΓ·ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥϹΠΑΥϹΑΝΙΟΥΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΑΝΕΓΝΩϹΘΗΕΠΙϹΤΟΛΗΤΥΡΙΩΝϹΤΑΤΙΩΝΑΡΙΩΝΑΝΑΔΟΘΕΙϹΑ[ΥΠΟΛΑΧΗΤΟϹ
ΕΝΟϹΑΥΤΩΝΕΝΗΗΞΙΟΙΝΠΡΟΝΟΙΑΝΠΟΙΗϹΑϹΘΑΙΑΥΤΟΙϹ·✱·ϹΝ[ΕΙϹΤΕΘΥϹΙΑϹ
ΚΑΙΘΡΗϹΚΕΙΑϹΤΩΝΠΑΤΡΙΩΝΗΜΩΝΘΕΩΝΕΚΕΙΑΦΩϹΙΩΜΕΝΩ[ΝΕΝΝΑΟΙϹ
ΚΑΙΜΗΕΥΤΟΝΕΙΝΤΟΝΜΙϹΘΟΝΤΗϹϹΤΑΤΙΩΝΟϹΠΑΡΕΧΕΙΝΚΑΤΕΤΟϹ[·✱·ϹΝ
ΚΑΙΤΑΑΝΑΛΩΜΑΤΑΕΙϹΤΟΝΑΓΩΝΑΤΟΝΕΝΠΟΤΙΩΛΟΙϹΤΗϹΒΟΥΘΟΥϹΙΑϹ[ΑΥ
ΤΟΙϹΠΡΟϹΤΕΘΗΝΑΙΤΩΝΓΑΡΕΤΕΡΩΝΑΝΑΛΩΜΑΤΩΝ(ΚΑΙΤΩΝ)ΓΕΙΝΟΜΕΝΩΝΕΙϹΕ[ΠΙ
ϹΚΕΥΗΝΤΗϹϹΤΑΤΙΩΝΟϹΕΙϹΤΑϹΤΕΡΑϹΗΜΕΡΑϹΤΟΥΚΥΡΙΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹϹ[ΥΝ
ΠΕϹΟΥϹΗϹΑΥΤΟΙϹΕΛΟΓΙϹΑΝΤΟΙΝΑΜΗΤΗΝΠΟΛΙΝΒΑΡΩϹΙΝΚΑΙΥΠΕΜΙΜΝΗ
ϹΚΟΝΟΤΙΟΥΔΕΜΙΑΠΡΟϹΟΔΟϹΓΕΙΝΕΤΑΙΑΥΤΟΙϹΟΥΤΕΠΑΡΑΝΑΥΚΛΗΡΩΝΟΥΤΕ
ΠΑΡΑΕΜΠΟΡΩΝΩϹΕΝΤΗΒΑϹΙΛΙΔΙΡΩΜΗΜΕΘΗΝΑΝΑΓΝΩϹΙΝΦΙΛΟΚΛΗϹΔΙΟ
ΔΩΡΟΥΕΙΠΕΝΟΙΕΝΡΩΜΗϹΤΑΤΙΩΝΑΡΙΟΙΕΘΟϹΕΙΧΟΝΑΕ[ΙΠΟΤΕΕΞΩΝΑΥΤΟΙΛΑΜ
ΒΑΝΟΥϹΙΝΠΑΡΕΧΕΙΝΤΟΙϹΕΝΠΟΤΙΟΛΟΙϹ ✱ ϹΝ·ΑΞΙΟΥϹ[Ι ΚΑΙΝΥΝΟΙΕΝΠΟΤΙΟΛΟΙϹ
ϹΤΑΤΙΩΝΑΡΙΟΙΑΥΤΑΤΑΥΤΑΑΥΤΟΙϹΤΗΡΕΙϹΘΑΙΗΕΙΜΗΒ[ΟΥΛΟΝΤΑΙΟΙΕΝΡΩΜΗΑΥ
ΤΟΙϹΠΑΡΕΧΕΙΝΑΥΤΟΙΑΝΑΔΕΧΟΝΤΑΙΤΑϹΔΥΟϹΤΑΤΙΩΝ[ΑϹΕΠΙΤΗΑΥΤΗΑΙΡΕϹ(Ε)ΙΕ
ΠΕΦΩΝΗϹΑΝΚΑΛΩϹΕΙΠΕΝΦΙΛΟΚΛΗϹΔΙΚΑΙΑΑΞΙΩϹ[ΟΥϹΙ(Ν)ΟΙΕΝΠΟΤΙΟΛΟΙϹΑΕΙ
ΟΥΤΩϹΕΓΕΙΝΕΤΟΚΑΙΝΥΝΟΥΤΩϹΓΕΙΝΕϹΘΩΤΟΥΤΟΤΗΠ[ΟΛΕΙϹΥΜΦΕΡΕΙΦ(Υ)ΛΑΧΘΗ
ΤΩΗϹΥΝΗΘΕΙΑ ⸗ ΑΝΕΓΝΩϹΘΗΠΙΤΤΑΚΙΟΝΔΟΘΕΝΤ[ΠΟΛΑΧΗΤΟϹΠΡΕΙΜΟΓΕ
ΝΕΙΑϹΚΑΙΑΓΑΘΟΠΟΔΟϹΥΙΟΥΑΥΤΟΥΤΥΡΙΩΝϹΤΑΤΙΩΝ[ΑΡΙΩΝϹΤΑΤΙΩΝΟϹΤΥΡΙΑ
ΚΗϹΤΗϹΕΝΚΟΛΩΝΙΑϹΕΒΑϹΤΗΠΟΤΙΟΛΟΙϹΕΝΩΕΔΗΛΟΥ[ΤΟΙϹΕΝΠΟΤΙΟΛΟΙϹΠΑΡΕΧΕΙΝΤΗΝΗΜΕΤΕΡΑΝ
ΠΑΤΡΙΔΑϹΤΑΤΙΩΝΑϹΔΥΟΤΗΝΜΕΝΕΝΤΗΒΑϹΙΛΙΔΙΡΩΜ[Η

Ἀπὸ [ἄκτ]ων βουλῆς ἀχθείσης κα̅ [Δ]ίου τοῦ ἔτους τ̅, ἐφημερ[εύ]οντος Γ. Οὐαλερίου Καλλικράτους Παυσανίου προέδρου.

Ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ Τυρίων στατιωναρίων ἀναδοθεῖσα ὑπὸ Λάχητος, ἑνὸς αὐτῶν, ἐν ᾗ ἠξίο[υ]ν πρόνοιαν ποιήσασθαι αὐτοῖς ✱ σν εἴς τε θυσίας καὶ θρησκείας τῶν πατρίων ἡμῶν θεῶν ἐκεῖ ἀφωσιωμένων ἐν ναοῖς καὶ μὴ εὐτονεῖν τὸν μισθὸν τῆς στατιῶνος παρέχειν κατ᾽ ἔτος ✱ σ̅ν̅ καὶ τὰ ἀναλώματα εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ἐν Ποτι[ό]λοις τῆς βουθουσίας αὐτοῖς προστεθῆναι· τῶν γὰρ ἑτέρων ἀναλωμάτων [καὶ τῶν] γεινομένων εἰς ἐπισκευὴν τῆς στατιῶνος εἰς τὰς [ἱ]ερὰς ἡμέρας τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος συνπεσούσ[α]ς αὐτοῖς ἐλογίσαντο ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶσιν, καὶ ὑπεμίμνησκον ὅτι οὐδεμία πρόσοδος γείνεται αὐτοῖς οὔτε παρὰ ναυκλήρων οὔτε παρὰ ἐμπόρων, ὡς ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ. μεθ᾽ ἣν ἀνάγνωσιν Φιλοκλῆς Διοδώρου εἶπεν· οἱ ἐν Ῥώμῃ στατιωνάριοι ἔθος εἶχον ἀεί ποτε ἐξ ὧν αὐτοὶ λαμβάνουσιν, παρέχειν τοῖς ἐν Ποτιόλοις ✱ σ̅ν̅· ἀξιοῦσι [δὲ] καὶ νῦν οἱ ἐν Ποτιόλοις στατιωνάριοι αὐτὰ ταῦτα αὐτοῖς τηρεῖσθαι, ἢ εἰ μὴ βούλονται οἱ ἐν Ῥώμῃ αὐτοῖς παρέχειν, αὐτοὶ ἀναδέχονται τὰς δύο στατιῶνας ἐπὶ τῇ αὐτῇ αἱρέσει· ἐπεφώνησαν· καλῶς· εἶπεν Φιλοκλῆς· δίκαια ἀξιώσουσιν οἱ ἐν Ποτιόλοις· ἀεὶ

οὕτως ἐγείνετο, καὶ νῦν οὕτως γεινέσθω. τοῦτο τῇ πόλει συμφέρει. φυλαχθήτω ἡ συνήθεια. Ἀνεγνώσθη πιττάκιον δοθὲν [ὑ]πὸ Λάχητος, Πρειμογενείας καὶ Ἀγαθόποδος υἱοῦ, αὐτοῦ Τυρίων στατιωναρίων στατιῶνος Τυριακῆς τῆς ἐν κολωνίᾳ Σεβαστῇ Ποτιόλοις, ἐν ᾧ ἐδήλου τοῖς ἐν Ποτιόλοις παρέχειν την ἡμετέραν πατρίδα στατιῶνας δύο, τὴν μὲν ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώ[μῃ, τὴν δὲ ἐν Ποτιόλοις.

Puteolis celeberrimo in emporio, cuius vicissitudines ad n. 5852. tetigimus, quum aliorum populorum negotiatores stationarii essent, ut Hierapolitanorum, Berytensium (Reinesius Cl. X. 5.), ita etiam Tyrii mercium vertendarum causa stationem habuerunt. Quales stationes de sacerdotali ministerio male intellectas esse a Scaligero Can. Isag. III. p. 304. et Ducangio v. Στατιών, notavit Ignarra, qui bene monet huiusmodi stationes esse, quas ἐμπορικὰς κατοικίας vocarit Strab. XVII, 826. a metropoli in locis negotiando opportunis constitutas. Haec Tyriorum statio satis magna fuisse videtur, quippe apothecis, privatis publicisque aedificiis, templis insignis. Itaque quum ad paucos redacta esset homines, ut annuis stipendiis iam non sufficeret, ad Tyrum metropolin sese convertit scripta epistola, quae continetur huius tituli vss. 2-19. Perlata ea epistola a Lachete stationario Tyrio in Senatu habito in metropoli legitur ac perpenditur. Cuius rei summam a Lachete exceptam et stationariis Puteolanis transmissam secundo loco lapis exhibet vss. 20-38. Senatus Tyriorum decretum idem Laches pugillaribus per summa capita exposuerat; quod argumentum tertiae partis inscriptionis est vss. 38-41.

Epistola scripta est a. d. x. Kal. Aug. Gallo et Flacco Cornelio Coss. a. u. c. 927. p. Chr. 174. anno XIV. Marci Aurelii Imperatoris (vs. 19.). Verba ἐπιστολὴ γραφεῖσα τῇ πόλει Τυρίων (vs. 1.) Ignarra in involucro epistolae posita fuisse rebatur: sine causa; est titulus inscriptionis primae parti supra positus, nihil praeterea. In praescriptis litterarum mire disiecta verba sunt a lapicida, cui quum scribendum esset: τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύλου καὶ αὐτονόμου μητροπόλεως Φοινείκης καὶ ἄλλων πόλεων καὶ ναυαρχίδος, τῆς κυρίας πατρίδος, ἄρχουσι, βουλῇ, δήμῳ cet. verba τῆς κυρίας πατρίδος suo loco movit male inserta particula καὶ vs. 3. de qua transponenda (καὶ δήμῳ) cogitavit Ignarra. Tyrus audit μητρόπολις Φοινείκης καὶ ἄλλων πόλεων, in quo metropolis duplex significatio est. Nempe et multarum coloniarum metropolis Tyrus fuit (Strab. XVI, 756.) et metropolis Phoenices facta est ab Hadriano (Suid. v. Παῦλος Τύριος). Dicitur autem ἱερὰ καὶ ἄσυλος, ut in nummis (vide Spanhem. de usu et praest. numm. I. p. 578. Mionnet Suppl. T. VIII. p. 299 sqq.); αὐτόνομος Tyrus etiam a Romanis habita est (Strab. XVI, 757.), neque obstat, quod dicitur ab Augusto privata libertate (Dio Cass. LXIV, 7.). Audit praeterea ναυαρχίς, quo eodem elogio quum etiam Sidon et Dora ornentur, Ignarra bene ad ius classis habendae concessum rettulit. Archontas Tyri olim Suffetes vocatos esse ex Carthaginensium summo magistratu (Liv. VIII, 38.) idem colligit. De forma praescriptorum epistolae bene idem monet novicium esse, nomen eius, ad quem scribitur, scribentis nomini praeponi. In fronte litterarum quod positum est διὰ τοὺς θεοὺς καὶ τὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος τύχην formula est sollemnis novo modo expressa pro θεοῖς καὶ τύχῃ cet. Vss. 11. 13. sigla male tradita apud Gruterum male interpretati sunt interpretes (Corsinus Not. Graec. p. 40. Macciucca l. c. Ignarra l. c.). Hoc autem vidit Ignarra μισθὸν τῆς στατιῶνος esse μετοίκιον quoddam, quod non in capita divisum pro universa statione penderetur Puteolis. Est igitur pensio inquilinatus annua denarii CCL. Vss. 11. 12. de agone τῆς βουθυσίας, quod hoc in lapide scribitur βουθουσίας (cf. vs. 26.), multis disseruit Ignarra ut demonstraret fuisse taurorum in amphitheatro venationem, ubi totum athletarum studium in persequendis et mactandis tauris positum fuisset; et sane certamen hoc potest species fuisse ταυρομαχίας vel ταυροκαθαψίων (Vol. II. n. 3212. Vol. III. n. 4039.). Quamquam res non certa est. Ac parum proficimus buthysia Olympiae edita (Strab. VI, 270.) aut apparatu buthysiae in gymnico certamine Romano (Suet. Ner. 12.), aut buphoniis Atticis, aut denique βουθυσίας ἑορτῇ (Vol. II. n. 2336.) in insula Teno celebrata. Omnis argumentatio Ignarrae in eo nititur, quod certamen nostrum vocatur ἀγὼν τῆς βουθυσίας, quae denominatio omnino ad eam quam exposuit sententiam deducit. Vs. 14. dies sacri Imperatoris sunt dies eponymi, ut dies natalis, dies imperii suscepti. De die imperii Ignarra confert Plin. Epist. X, 104. Vs. 15. ἑαυτοῖς ἐλογισάμεθα recte Ignarra *nobis ipsis imputavimus* interpretatur. Vs. 17. etiam Romae statio Tyriorum fuit; conf. vss. 32 sqq. 41. De Tyriis mercatoribus et naucleris conf. Vol. II. n. 2271.

Praescripta alterius tituli vss. 20. 21. non percepit Ignarra partim seductus apographo Gruteriano, in quo est ΤΩΝ pro Τ. Initio in lapide est sane ΑΠΟΛΛΙϢΝ, quamquam id etiam ΑΠΟΛΚΙϢΝ legi potest, idque posuit Blanchinus, qui ΑΠΟΙΚΙϢΝ inesse putabat. Inest potius ΑΠΟΑΚΤϢΝ, quod Marinus Fratr. Arv. p. 431. et Boeckhius in schedis certatim restituerunt. Recte. Desideratur enim aliquid, ex quo pateat, unde desumpta sint ea quae sequuntur vss. 22-38. id quod non opus fuit ut indicaretur de tertia parte inscriptionis vss. 38-41. quam ad Tyriam Puteolis stationem pertinere sponte patet. Ἄκτα igitur sunt acta diurna Tyriorum, notaque sunt acta diurna Senatus Romani; illa autem aetate, qua statio et stationarii (στατίζοντες Schol. ad Basil. lib. LX. tit. 7. cap. 1.) Graecis verbis illata sunt, inferri Graecis etiam actorum vocabulum poterat loco ὑπομνημάτων. Itaque verba vss. 22-38. desumpta puta ex actis Senatus habiti d. XXI. mensis Dii anni CCC, sub proedro C. Val. Callicrate, Pausaniae filio, munus diurnum sustinente, i. e. quo die

C. Val. Callicrates fuit proedrus. Proedrus igitur Tyri unum tantum diem videtur hunc gessisse magistratum, vel si plures proedri erant, unus ex illis proedris singulis diebus ἐφημέρευεν, ut Athenis; posterius verum videtur. Verbum ἐφημερεύειν iam Scaliger Can. Isag. III. p. 304. nostro loco reddidit. Mensis Dius Macedonici anni solaris primus est et incipit d. XXIV. m. Septembris. Itaque Senatus Tyrius habitus est d. XIV. m. Octobris. Annus CCC ex epocha Tyriorum propria deducendus, cuius initium est a. u. c. 628. a. Chr. 126. respondetque anno, quo scripta epistola stationariorum est, a. u. c. 927. p. Chr. 174. (vide Eckhel. D. N. Vol. III. p. 382.). Vs. 23. omisit nonnulla quadratarius, ut: φασὶ γὰρ εἰς ὀλίγους αὐτῶν περιστῆναι τὸν ἀριθμὸν καὶ ἀναλίσκειν] εἴς τε θυσίας cet. Vs. 31 sqq. statio Puteolana in litteris non diserte postulaverat, ut statio Romana inquilinatus mercedem pro ipsis penderet; sed quod hoc olim factum erat, ideo Philocles, qui in Senatu Tyriorum rogationem tulit, fortasse a Lachete edoctus, ut denuo fieret, nomine stationis Puteolanae postulavit. Quippe stationarii Puteolani, quorum consilium erat rem in stationem Romanam declinare, hoc pronuntiare noluerunt, ne invidia ipsis apud populares Romae degentes oboriretur. Itaque Philocles aperit consilium eorum, dicens stationarios Puteolanos iure postulare, ut mos per aliquod tempus abolitus (nam diu est, ex quo ipsi sumptus erogabant; vss. 7. 8.) restitueretur, sin minus, paratos esse recipere in se utramque stationem eadem condicione eodemque consilio, ut ex Romanae stationis reditibus Puteolanam sustentarent. Stationes constituebat metropolis: itaque decernere poterat, quibus eas tradi vellet. Decrevit igitur Senatus Tyriorum, ut Tyriis Puteolanis Romana et Puteolana simul statio assignaretur: cuius decreti argumentum pugillaribus breviter Laches annuntiat stationariis Puteolanis (vss. 38-41.). Vss. 38. 39. Laches est filius Primogeniae et Agathopodis; in quo mira mentio matris primo loco posita; unde videndum ne colligi possit Tyrios antiquitus ex matre appellatos esse, ut apud Aegyptios et Lycios (cf. n. 4300. 4306.) ex matre viri denominabantur.

5854.

Puteolis; repperit Canonicus Lucignani; edidit Avellinus Bullett. archeol. Nap. a. II. 1844. p. 97.

ΑΣΚΛΗΠΙΩ
ΚΑΙ
ΥΓΙΑΙ
ΕΥΧΑΡΙΣΤ
5 ΠΡΩΤΟΓΕ
ΝΗΣ

Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγίᾳ εὐχαριστή(ριον) Πρωτογένης.

5855.

In lapide incertae originis; edidit Biagius Monum. Graec. et Lat. ex museo Naniano p. 119 sqq. cum commentario, in quo de bilinguibus disserit, ligno excusam.

A COSSINIVS PHILOCRATIS PV
TEOLANVS
ΩΛΟΣ ΚΟΣΣΙΝΙΟΣ ΦΙΛΟΚΡΑ
ΤΗΣ ΠΟΤΙΟΛΑΝΟΣ ΧΑΙΡΕ

A. Cossinius Philocratis Puteolanus.
Ὦλος Κοσσίνιος Φιλοκράτης Ποτιολανός. Χαῖρε.
Philocratis scriptum est ex itacismo.

5856.

Prope *Baias* ad portam Iuliam in ara, in qua repraesentatur Cybele sedens sub pinu, tympanum plectro pulsans; ex schedis Holstenii edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. I. CCXXXV. p. 219. cum nota. Plenius habent Donius Inscr. Cl. I. n. 60. p. 17. cum nota Gorii, et ex Ligorio Muratorius T. I. p. XXXI. 3. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana, quibus continentur tituli Romae et in Italia collecti. Citant Corsinus Not. Graec. p. 65. Christ. Saxius Act. Trai. T. II. p. 177. et Boze Act. Acad. inscr. II. p. 449.

ΘΕΑ . ΔΙΝΔΥΜΕ
ΝΑ . ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ
ΜΕΛΑΝΤΙΟΣ
ΑΠΕΛΕΥ . ΣΕΟΥΑΣ
5 ΑΝΕΘΗΚΕΝ
DEAE . DINDYMENAE
EX . ORAC

Sic Duperac, cum quo consentiunt reliqui excepto Reinesio, qui nihil nisi haec:

ΘΕΑι ΔΙΝΔΥΜΕΝΑι
DEAE DINDYMENAE
EX ORAC

Θεᾷ Δινδυμένᾳ Οὐαλέριος Μελάντιος ἀπελεύ(θερος) Σεουασ(τοῦ) ἀνέθηκεν.
Deae Dindymenae ex orac(ulo).
Μελάντιος scriptum puta pro Μελάνθιος.

5857.

In lapide oblongo, prope *Baias* reperto, Gottingam allato, ubi transcripsit Odofr. Müllerus, qui misit.

ΔΑΙΜΟCΙΝ
CΑΙΝΙΟΥ·ЄΠΑ
ΦΡΔЄΙΤΟΥ·ΖΗ
CΑΝΤΟC·ЄΝΙΑΥ
ΤΟΝ·ΜΗΝ·Η̄·Η
ΜЄ·Κ̄·CΑΙΝΙC·ЄΠΑ
ΦΡΟΔЄΙΤΟC·CΑΙ
ΝΙΑ˙ЄΥΚΑΡΠΙΑΓΟ
ΝЄΙC·ΜΝΗΜΗC·
ΧΑΡΙΝ·ЄΠΟΙΟΥΝ·

Δαίμοσιν Σαινίου Ἐπαφρ[ο]δείτου ζήσαντος ἐνιαυτόν,
μῆν(ας) η̄, ἡμέ(ρας) κ̄, Σαῖνις Ἐπαφρόδειτος, Σαινία
Εὐκαρπία γονεῖς μνήμης χάριν ἐποίουν.

Nomen Σαῖνις ex forma Σαίνιος factum.

5858.

In fragmento basis statuae reperto apud *Cumas*; habuit Britannus Campbell; edidit Iorio Guida di Pozzuoli, tab. II. n. 20. n. 119. Citavit Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 140. 337 sq. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 134.

. . ΟΔΕΚΜΟΣΕΙΟΣΠΑΚΙΟΥΙΣΙΔΩΡΟΣΝΟΥΜΗ . . . . ΠΑΡΙΟΣΕΠΟΕΕ

- - Δέκμος Ἕϊος Πακίου. Ἰσίδωρος Νουμη[νίου] Πάριος ἐπόε[ι].

Rochettus legebat Θεόδεκμος, quod ferri non potest. Quodsi revera in lapide est lacuna et Ο, dixeris potius aut ΔΕΚΜΟΣ male transcriptum esse pro ΔΗΜΟΣ, ut fuerit [Θε]όδημος, [Δι]όδημος, aut Π]ό(πλιος) Δέκμος scribendum esse, quae Letronnii coniectura est (Annal. Inst. arch. XVII. 1845. p. 269.), aut denique fuisse - - ἱδρύσατ]ο Δέκμος cet., quod Bergkius proposuit (Zeitschr. f. Alterth. 1847. p. 173.). Ἕϊος est Heius, quod nomen notum est aliunde (Cicer. in Verr. II, 5. IV, 2. Cf. R. Rochette l. c. p. 140. et Letronn. l. c. p. 270.). De nomine Campano Πάκιος conf. ad n. 5799. 5861. Isidori statuarii mentionem iniicit Plinius H. N. XXXIV, 19, 16. Aliter nomina explicabat Bergkius l. c. qui legit - - Δέκμος Ἕϊος Πακίου Ἰσίδωρος, ut Isidorus cognomen sit Heii; nec sane cognomina Graeca apud Cumanos offensioni sunt; quo posito reliqua legenda sunt Νουμήνιος Πάριος ἐπόει. Res incerta sed tamen non improbabilis.

5858. *b*.

In lamina plumbea in sepulcro *Cumano* reperta, quam possidet Temple legatus Britanniae Neapoli residens; edidit G. Henzen Annal. Instit. archaeol. Rom. T. XVIII. 1846. p. 203 sqq.

[*Textum vide in tabula inserta.*]

Ὀ[ρφν]αία ὀφιοφόρος, γλώ[σσ-
ης τούτῳ σε ὑπ' ἐμ[ὸ]ν δεσ[μὸν ἄγω.
δαίμονες καὶ πνεύματα, οἱ ἐν [τῷ τό-
πῳ τούτῳ, θηλυκῶν καὶ ἀῤῥενικ[ῶν,
ἐξορκίζω ὑμᾶς τὸ ἅγιον ὄνομ[α
ЄΡΗΚΙCΘΑΡΗΔΡΔΡΑΡΑΧΑΡΑΡΑΗΦΘΙC
ΙΑΩΙΑΒЄΖЄΒΥΘΛΑΝΑΒΙCΑΦΛΑΝ - -
ЄΚΤΙΓΑШШΟΥΓΟΦΔΗΝΤΙΝΑΞΟ - -
ὁ τῶν ὅλων βασιλεὺς ἐξεγέρθητι [καὶ
ὁ τῶν φθιμένων βασιλεὺς ἐξαφ[έθητι
μετὰ τῶν καταχθονίων θεῶν· ταῦτα γὰρ
γείνεται διὰ Οὐαλερίαν Κοδράτιλλαν,
ἣν ἔτεκεν Οὐαλερία Εὔνοια, ἣν ἔσπει-
ρε Οὐαλέριος Μύστικος. ὡς τ[ὸ] φῶς ἀγγε[ίλῃ
τὰ] πᾶσι ἔχθιστα [τοῖς κατὰ σ]κότος· κατεπράγην
- - - - - - - - -
μεν - - - - [τὴ]ν ὀργὴν τὴν
τῶν ἔνερθε]ν [θ]ε[ῶ]ν τήν [τε π]αρὰ τοῖς
[ἐ]ν φωτὶ [φί]λοι[ς. εἰ]ς μεῖσος, εἰς χ[ό-
λον θεῶν, εἰς [ὀργὴν] ἐλ[θ]έτω
ἡ] Οὐαλερία Κοδράτιλλα, ἣν ἔτεκεν
Βαλερία Εὔνοια, [ἣ]ν ἔ[σπ]ειρε Βαλέριος
Μύστικος. μεισε[ίτω] αὐτήν, λήθην
αὐτῆς λαβέτω Βετρούβιος
Φῆ[λ]ιξ, ὃν ἔτεκεν Βετρουβία Μαξίμιλ-
λα, ὃ]ν ἔσπει[ρε Βετρού]βιος Εὐέλπιστος,
- - - - - - Τύφων
- - - - - βάρβαρα ὀνό-
ματα λ]αχών. δότε εἰς μ[εῖ-
σος Βετρουβίῳ Φήλικι, ὃν ἔ[τεκ]ε Βε-
τρουβία Μαξίμιλλα, ὃν ἔσπειρε [Βετρ]ού-
βιος Εὐέλπιστος, εἰς μεῖσος ἐλθεῖν
καὶ λήθην λαβεῖν τῶν πόθ[ω]ν
Οὐαλερία[ς] Κοδρ[α]τίλλης, ἣν ἔσ[π]ειρε
Βα[λέριος] Μύ[στι]κος, ἣν ἔτεκεν Βαλερία
Εὔνοια. ἀ]ποκατέχετε ὑμεῖς
αὐτὴν ταῖς ἐ]σχάταις τειμωρίαις
καὶ ποιναῖ]ς, ὅτι πρώτη ἠθέτησ[ε
τὴν πίστιν πρὸς Φ]ήλικα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα
- - - Αἰακοῦ ἀτεί[μη]τος? - -
- - - - - - - -

Inter p. 756 et 757

ΟΗΙΝ ΔΙΑ ΟΦΙ ΑΦΟΡΙΟϹΠΩ
ΗΘ ΤΟΥΤΩϹΑΥΠΕΜϹΝΑ ΕϹΩ
ΑΔΙΜΟΝΕϹΚΑΙΠΝΕΥΜΑΤΑΟΙΕΝΤΟ
ΠΩΤΟΥΤΩΘΗΛΥΚΩΝΚΑΙΑΡΡΕΝΙΚ
ΕΞΟΡΚΙΖΩΥΜΑϹΤΟΑΓΙΟΝΟΝΟΜ
ΕΡΗΚΙϹΘΑΡΗΔΡΑΡΑΡΑΧΑΡΑΡΑΗΦΘΙ
ΙΑΩΙΑΕΖΕΒΥΘ ΛΑΝΑ ΒΙϹΑΦ ΛΑΙ
ΑΚΤΙΠΑΩΜΟΥΓΟΥΑΗΝΤΙΝΑΞ Ο
ΟΤΩΝΟΛΩΝ ΒΑϹΙΛΕΥϹΕΞΕΓΕΡΘΗΤΙ
ΟΤΩΝΦΘΙΜΕΝΩΝ ΒΑϹΙΛΕΥϹΕΞΑΦΙ
ΜΕϹΤΑΤΩΝΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ ΘΕΩΝΤΟΥΤΑΓΑΡ
ΥϹΗΝΕΤΝΔΙΑΟΥΑΛΕΡΙΑΗΚΟΔΡΑΤΙΛΛΑΝ
ΗΝΕΤΕΚΕΝ ΟΥΑΛΕΡΙΑ ΕΥΝΟΙΑ ΗΝΕΤΕΚΕ
ΡΕΟΥΑΛΕΡΙΟϹ ΜΥϹΤΙΚΟϹ ΩϹΤΑΦΩϹΑΓΓΕ
ΠΑ ΙΕΧΘΟΙϹΤΑ
ΦΑΓ ΦΟΡΜΑ … ΚΟΤΟϹΚΑΤΕΠΡΑΓΗΝ
ΜΕΝΘ ΔΙΑΚΟΥ … ΜΕΝΟΡΓΕΓΧΕΝΩΕ
ΟΡΓΗΝ ΗΑ
Φ ΩΔΕΟΝΤΗΝ … ΑΡΑΤΟΙϹ
Λ ΝΨΩΤΙ Λ ΟΙ … ϹΩΕΙϹΟΤΕΙϹΧ
ΛΟΝΘΕΩΝ ΕΙϹΩ … ΕΛ ΕΤΩ
ΙΙ ΟΥΑΛΕΡΙΑΚΟΔΡΑΤΙΛΛΑ ΗΝΕΤΕΚΕΝ
Α ΛΕΡΙΑΕΥΝΟΙΑΓΝΕ ΕΙΡΕΟΥΑΛΕΡΙΟϹ
ΜΥϹΤΙΚΟϹ ΜΕΙϹΕΝ ΑΥΤΗΝ ΛΗΘΗΝ
ΑΥΤΗϹ ΛΑΒΕΤΩ ΒΕΤΡΟΥΒΙΟϹ
ΦΗ ΙΖΟΝ ΕΤΕΚΕΝ ΒΕΤΡΟΥΒΙΑ ΜΑΞΙΜΙΛ
ΝΕϹΠΕΙ … ΒΙΟϹ ΕΥΓΕΝΙϹΤΟϹ
… Χ ΕΜΤΥΦΩΝ
ΜΙ … ΤΩΧΙ ΒΑΡΒΑΡΑΟΥΘ
ΔΑΙ ΙΑΧΩΜ ΑΟΤΕΒΕϹ
ΤΟϹ ΒΕΤΡΟΥΒΙΩ ΦΗΧΙΧΙΟΝΕ
ΤΡΟΥΒΙΑ ΜΑΞΙΜΙΛΛΑ ΟΝ ΕΤΕΚΕΝ … ΒΕΘ
ΒΙΟϹ ΕΥΓΕΝΙϹΤΟϹ ΕΞΩΜΕΚΟϹΕΤΑΘΗΝ … ΟΥ
ΚΑΧΗΘΗΝΑΛΑΡΘΗΤϹΩΝ ΠΑΘ ΥΜ
ΟΥΑΛΕΡΙΑ ΚΟΔΡ … ΠΛΗϹΙΝΗΕ ΕΙΡΕ
ΔΑ … ΑΥ … ΚΟϹΗΡΗΕΚΕΠΕΒΑΛΜΙΑ
ΤΟΚΑΙΓΥΕΤΑΧΙΜΕΙϹ
ΙϹΧΟΠΑΙϹ ΤΕΙΜΩΡΙΑΙϹ
Λ … ΤΟΤΙΠΡΩΤΗΝΘΕΤΗϹΙ
ΗΙΚΑΤΟΗΕΔΥΤΗϹΑΥΔΡΑ
ΔΙΑΚΟΥΑΤΗΥΜΤΑΙ … ΥΤΑ

Est hoc monumentum ex genere defixionum magicarum, quales item laminis plumbeis inscriptas accepimus Vol. I. n. 538. 539. ubi vide quae Boeckhius exposuit. Comparari possunt etiam dirae papyro Aegyptiaco inscriptae (vide Petrettini Papiri greco-egizj cet. Vienna 1826.). Nostra haec lamina eo nomine insignis est, quod superstitionum gnosticarum ex Platonicae philosophiae et orientalis theosophiae et Iudaicae theologiae atque doctrinae Christianae elementis conflatarum luculentum exemplum exhibet. Docemur hoc quum mentione πνευμάτων θηλυκῶν καὶ ἀῤῥενικῶν quae Valentini de syzygiis doctrinam respicit (Baur Die christl. Gnosis p. 148 sqq.), tum formula magica nomen repraesentante, per quod daemones ex inferis excitantur (vss. 6. 7. 8.). Habes in ea formula ΙΑѠ Iudaicum satis notum illud ex monumentis Abraxeis, deinde ΙΑΒЄ, quo nomine Samaritanos summum numen invocasse refert Theodoretus Quaest. in Exod. XV. Succedunt litterae ZЄ ΒΥΘΛΑΝ, ex quibus syllabae ZЄ subesse videtur ZЄΒΑѠΘ, alias CΑΒΑѠΘ scriptum, syllaba autem ΒΥΘ in memoriam revocat doctrinam Valentini, cui βυθὸς summus deus omnium rerum semina et primordia et infinitam vitae copiam continens (Fragm. ap. Epiph. haer. 31, 5. cf. Baur Die christl. Gnosis p. 125 sqq.). Denique syllaba ΛΑΝ habetur haud raro in voce in Abraxeis expressa ΑΒΛΑΝΑΘΑΝ ΑΛΒΑ, a quo non multum recedit sonus litterarum vs. 7. extr. ΑΒΙCΑΦΛΑΝ. His quae subiecta sunt vs. 8. ad formulam magicam pertinentia, iis prope dixeris integram contineri sententiam, ut ἐκτ[ύ]π(ει) Ἀμμ(ωνος) ὑποφ(ήτης) δ(άφν)ην τινάξ(ας), ubi ad ἐκτύπει comparaveris Virgil. Aen. IV, 510. *tonat ore deos*, ad verba autem δάφνην τινάξας opinionem veterum, de qua Schol. ad Aristoph. Plut. 212. φασίν, ὡς πλησίον τοῦ τρίποδος δάφνη ἵστατο, ἣν ἡ Πυθία ἡνίκα ἐχρησμῴδει ἔσειεν: quam opinionem etsi falsam esse recentiores viderunt (vide Ulrichs Reisen u. Forsch. in Griechenland p. 95.), tamen in vulgus ita creditum esse vel ex verbis Scholiastae apparet. Sed haec hactenus de formula ista magica. Ad litteras mysticas autem etiam signa et monogrammata pertinent in principio huius inscriptionis appicta, in quibus quum crux apicibus aut globulis ornata in monumentis Christianis frequens (vid. lamina Acrensis nuper reperta et Letronn. Annal. Instit. archeol. Rom. XV. 1843. p. 125 sq.) apparet, tum elementum Θ, quo mundi imago expressa putabatur, et, ni fallor, litterae mysticae Υ et Τ (vide Lobeck. Aglaoph. p. 1340 sqq.). Dirae sollemni more ordiuntur ab invocatione noctis, quae nunc ὀρφναία est (vs. 1.). Conf. Ovid. Metam. VII, 190. Horat. Epod. V, 51. Ea dicitur ὀφιοφόρος (in ΟΦΙΟΦΟΡΙΟC dele ductum extremae syllabae praemissam); unde coniicias ὀρφναίαν nunc dici praesertim ratione habita loci, in quo deposita lamina est. Ceterum serpentum mentio frequens est in re magica, quemadmodum Hecate magis arbitra serpentibus cincta habetur (Apollon. Rhod. III, 1214.). Neque est cur haec verba ad Ophitarum doctrinam revocemus (Baur l. c. p. 171 sqq.). Praeter δαίμονας et πνεύματα mascula et feminina, quae ex terra excitantur, invocantur rex universi et rex inferorum: qua invocatione qui comparet dualis numerus, is proprius est quum religionis et theosophiae Asianae tum magiae (Wachsmuth Ath. p. 231 sqq. Creuzer Symb. et myth. I. p. 195 sqq.). Hunc numerum dualem religionum orientalium communem notavit etiam primus editor, qui praeterea vs. 27. Typhonem Aegyptium memorari et vs. 40. Aeacum umbrarum iudicem censet. Satis illud quidem speciosum. Typhonis mentio non habet quod offendat in monumento gnostico, quum constet gnosin non solum in Syria sed etiam Alexandriae viguisse atque excultam esse. Nota autem duo rerum principia, bonum et malum, quorum illud cum Osiride, hoc cum Typhone composuerunt Aegyptii. Diodor. Sic. I, 21. Procl. ad Tim. 24. D. Martianus Capella II. p. 43. *dissona sacra Mitram Ditemque ferumque Typhonem.* Femina in quam hae dirae scriptae sunt, Valeria Quadratilla vocatur Valerii Mystici et Valeriae Eunoeae filia. Eius maritus Felix nominatur vs. 39. manifesto is alius ac Vitruvius Felix Vitruvii Euelpisti et Vitruviae Maximillae filius, qui quum Quadratillam deserere iubeatur illius videtur adulter fuisse. Non satis liquet Felix maritus diras posuerit an alius ex propinquis eius; quamquam illud ex verbo κατεπράγην vs. 15. probabilius videtur. De singulis verbis haec annotamus. Vss. 1. 2. difficiliores sunt. Coniicio locum tenebricosum incantari proiecta parte linguae de sacrificio depromptae, et δεσμὸν nunc dici i. q. κατάδεσμον, quod vocabulum constat proprium rei magicae esse. Vs. 5. ἐξορκίζω ὑμᾶς τὸ ἅγιον ὄνομα ita dictum est ut ὁρκίζω σε τὸ ὄνομα τὸ μέγα Ἰσώθ, Σαβαώθ, quae verba ex Alexandro Tralliano citat Lobeckius Aglaoph. p. 739. Vs. 13. formula ἣν ἔτεκεν ἡ δεῖνα, ἣν ἔσπειρεν ὁ δεῖνα sollemnis fuisse videtur in similibus monumentis. Sic etiam in heliotropio Veteribus invento habes post nomina magica (ΘωβαραβαυβαυχωχωαβΘ - ώθ): κάτεχε θυμὸν Σαραπίωνος πρὸς ἐμὲ Σαβεῖνον ὃν ἔτεκεν Ἀφροδεισία, τὸ στόμα αὐτοῦ, τὰ χαλινά, τὴν γλῶσσαν. Vs. 14. ὡς τὸ φῶς ἀγγείλῃ legit etiam Henzenius. Vss. 15-17. in ordinem redigi vix possunt. Exempli gratia dedimus τοῖς κατὰ σκότος. Simili difficultate laborant vss. 27. 28. Vss. 29. 30. εἰς μεῖσος occupavit auctor qui subiungit εἰς μεῖσος ἐλθεῖν. Vs. 36. ἀποκατέχειν in his verbum proprium esse aliunde constat. Vs. 37. ἐσχατίαις scripsit Henzenius. Sed ductibus in hac lamina superstitibus non ubique fides habenda (conf. vs. 1.). Vs. 38. κολάζετε αὐτὴν supplebat Henzenius. Nos paulo aliter, rationem habentes elementi C, quod ante ΟΤΙ satis apparet. Vs. 39. τὴν πίστιν πρὸς Φήλικα supplementum est Henzenii. De aetate tituli recte iudicavit Henzenius, qui secundo vel tertio saeculo tribuit. Verum hoc esse vel ex gnosticismo his litteris expresso satis apparet, ut nulla causa sit, cur argumentum ex nominibus propriis petamus.

5859.

In patera ahenea *Cumis* reperta a. 1822. quam nunc possidet W. R. Hamiltonus, qui misit apographum. Litterae in orbem dispositae sunt.

Ζ◦ΙΛ◦ΣΑΓΑΘΛΝ◦ΣΝΥΜΦΑΙΣΕΥΧΗΝ◦

Ζ[ω]ίλος Ἀγάθωνος Νύμφαις εὐχήν.

5860.

Cumis in marmore; edidit Raymundus Guarinus Lexici Osco-Latini stamina quaedam, Neap. 1842. p. 85. unde repetiit Welckerus Mus. Rhen. Vol. VI. 1847. p. 95. n. 17.

Θ Κ
ΟΡΑϹΓΑΙΗΣΤΟΠΟΘΟΥΝΕΝΟΝ
ΕΝϹΤΕΦΕΕϹϹΙΝΟΥΝΟΜΑΜΟΙΤΟΔΕ
ΥΥΑΚΙΝΘΟϹΕΝΤΑΔΕΚΕΙΜΑΙ
Ζ.ΕΤ.ΚΕ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἄνθος] ὁρᾷς γαίης τὸ ποθού[μ]ενον ἐν στεφέεσσιν·
οὔνομά μοι τόδ' ἔ[φ]υ· Ὑάκινθος ἐν[θ]άδε κεῖμαι,
ζ(ήσας) ἔτ(η) κε.

Restituit Welckerus.

5860. *b*.

In lapide *Cumis* reperto, qui nunc asservatur Puteolis; ex schedis Augustini Gervasii edidit Welckerus Mus. Rhen. a. III. 1845. p. 258. n. 35.

Θ.Κ.
ΘЄΙΝΑΜΑΞΗΑ
ΔЄΛΦΩΑΘΗ.
ΝΙΩΝΑΝΟΠΤ.
ΚЄΔΝΙΩΝ.ΚΑΙΟΥ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ
...ΘΑΔЄΚΥΜΑΙΩ
ΚЄΙΜΑΙΚΑΛΗϹЄΠΙ
ΓΑΙΗϹ.ΗΛΙΚΙΗϹ.ΤЄΛЄ
ϹΑϹ.ΔΙϹ.ΔЄΚΑΚΑΙΔΥЄ
ΤΗ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Θειναμάξῃ ἀδελφῷ, Ἀθηνίων ἀν[εψιῷ], Κεδνίῳ Ν[ι]καίου μνήμης χάριν.
[Ἐν]θάδε Κυμαίω[ν] κεῖμαι καλῆς ἐπὶ γαίης
ἡλικίης τελέσας δὶς δέκα καὶ δύ' ἔτη.

Vs. 4. Welckerus scripsit Ἀθηνίων Ἀνόπτ[οι]. Athenio eidem videtur maritus esse Thinamaxes. Recte, ut videtur.

5861.

In inlusa *Aenaria*, *Pithecusa* dicta, hodie Ischia, in monte mari imminente in silice molis praegrandis, litteris affabre sculptis; edidit Vargas Macciucca de primis Neap. colonis T. I. p. 262. aeri incisam, rectius Ignarra de palaestr. Neap. p. 301. Habetur etiam in Tableau topogr. et hist. des Isles d'Ischia, Napl. 1822. p. 86. Denuo de lapide transcripsit Raoul-Rochette et edidit Mém. de l'Inst. Roy. de France T. XIV. P. II. 1840. p. 299. (conf. tab. lithogr. n. 10.), item Theod. Mommsen Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1846. p. 156.

ΠΑΚΙ◦ϹΝΥΜΦΙ◦Ϲ
ΜΑΙ◦ϹΠΑΚΥΛΛ◦Υ
ΑΡΞΑΝΤΕϹ
ΑΝΕΘΗΚΑΝ
Τ◦Τ◦ΙΧΙ◦Ν
ΚΑΙ◦ΙϹΤΡΑ
ΤΙΩΤΑΙ

Vs. 1. Momms. ΝϤΜΨΙ◦Υ. Vs. 2. Macc. ΠΑΚΥΔΛΟ, Ignarra ΠΑΚΥΛΑϹ, editor in tabl. topogr. ΠΑΚΥΛΛΟϹ. Littera Ω dicitur in lapide esse Ω (vide Ignarra p. 300.).

Πάκιος Νύμφιος, Μάϊος Πακύλλου ἄρξαντες ἀνέθηκαν τὸ τ[ε]ιχίον καὶ οἱ στρατιῶται.

Archontes sunt duo Campani, ut nomina demonstrant. De nomine Πάκιος conf. ad n. 5799. 5858. De nomine Μάϊος conf. Theod. Mommsenius l. c. Νύμφιος nunc genitivus est a recto Νύμφις, nec puto verum quod enotavit Mommsenius ΝΥΜΨΙΟΥ. Homines exstruxerunt castellum, ut nihil attineat refellere opinionem Ignarrae de muro Hieroneorum militum (Strabo V, 248.) cogitantis, quam miror a R. Rochetto quodam modo probatam esse. De his copiis Campanorum vide Mommsenium l. c.

5862.

Herculani, in horologio solari; edita est in ephemeride Londinensi: Litterarian Gazett. 1823. Maii p. 283. litteris minusculis, unde repetita est in Férussac Bulletin des sciences hist. 1824. T. I. p. 230. Citat Ideler Enchir. Chron. II. p. 616. ex Brunckio.

Ἐξ ὧραι μόχθοις ἱκανώταται· αἱ δὲ μετ' αὐτὰς
γράμμασι δεικνύμεναι ΖΗΘΙ λέγουσι βροτοῖς.

Editor primus animadvertit distichon hoc iam ex libris cognitum fuisse. Extat ap. Brunck. Anthol.

III. n. 242. An. II, 2. p. 12. ap. Iacobs. Anthol. Pal. T. II. p. 292. n. 43. Vide Salmas. in Plinianis p. 447. In codicibus vetus hoc scholion legitur in hoc distichon: ὅτι, φασί, δεῖ μέχρι τῆς ἕκτης ὥρας τῆς ἡμέρας ἐργάζεσθαι, μετὰ δὲ ταύτην ἐπ' ἄριστον ἔρχεσθαι. τοῦτο δέ φασι δηλοῦν καὶ τὸ ὡρολόγιον· τὰ γὰρ μετὰ τὴν ἕκτην σημεῖα, τουτέστι τὸ τῆς ἑβδόμης τὸ Ζ καὶ τῆς ὀγδόης τὸ Η καὶ τῆς ἐνάτης τὸ Θ καὶ τῆς δεκάτης τὸ Ι κατὰ συλλαβὰς συναπτόμενα ζῆθι δίδωσιν ἀναγινώσκειν τουτέστι προτρέπεται· φάγε ἵνα ζῆν ἔχῃς. Brunck.

5863.

Herculani, in tabula marmorea picturis ornata; edita est Pictur. Herculan. (Le Pitture antiche d' Ercolano cet. Nap. 1757. fol.) T. I. tab. 1. Parum accurate dedit Martorellus Thec. cal. II. p. 389. Citant Bracci Memorie degli incisori T. II. p. 260. Müller Enchirid. archaeol. ed. sec. p. 239. Clarac. Catal. des artistes p. 18.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΕΓΡΑΦΕΝ.
ΑΓΛΑΙΗ ΛΗΤΩ ΝΙΟΒΗ ΦΟΙΒΗ ΙΛΕΑΙΡΑ

Nomina adscripta personis depictis, quarum Aglaia et Hileaera repraesentantur astragalis ludentes, Supra scripsit auctor:

Ἀλέξανδρος Ἀθηναῖος ἔγραφεν.

5864.

Herculani; edita est in Symbol. litter. Vol. I. decad. sec. Rom. 1751. p. 9.

ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ
ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Μηνόφιλος Φιλήμονος χαῖρε.

5865.

Pompeiis, ut videtur, repertum anaglyphum, translatum Venetias, ibique asservatum in bibliotheca D. Marci; anaglypho repraesentatur sacerdos Cereris, sinistra cultrum tenens plantasque, dextra discum; infra corbis et sus; a latere ara, cuius in facie serpens; edidit Martinus Pompeii rediviv. (das gleichsam auflebende Pompeii, Leipz. 1779. 8.) p. 330. Conf. Bibliotheca philologica Lips. Vol. II. 1780. p. 223. unde petiit Orellius Inscr. Lat. collect. T. I. p. 376. Graeca habeo etiam ex schedis G. F. Rinckii, qui edidit in Kunstblatt 1828. n. 41.

ΤΕΡΕΝΤΙΑΠΑΡΑΜΟΝΗΙΕΡΕΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΟϹΘΕϹΜΟΦΟΡΟΥ
TERENTIA.PAROMONE.SACERDOS
CERERIS.LEGIFERAE

Vs. 1. Mart. ΠΑΡΟΜΟΝΗ, Rinck. ΠΑΡΑΜΟΝΗ.
Τερεντία Παραμονὴ ἱέρεια Δήμητρος Θεσμοφόρου.
Terentia Par[a]mone sacerdos Cereris legiferae.
Conieceris titulum Neapoli positum fuisse. Conf. n. 5799.

5866.

Pompeiis, in picturis Musas exhibentibus: edita sunt in Picturis Herculan. (Le pitture antiche d' Ercolano) T. II. tab. II-IX. Disserit de his Barthélemy Oeuvres diverses T. I. p. 277 sqq. Citant Villoisonus Anecd. II. p. 165. Martinus Pompeiis redivivis c. 9. Viscontus Mus. Pio-Clem. I. p. 113. ed. Mil.

Forma ✝ nota est ex n. 4709. 4710.

ΚΛΕΙѠ·ΙϹΤΟΡΙΑΝ
ΘΑΛΕΙΑ·ΚѠΜΟΔΙΑΝ
ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ·ΤΡΑΓѠΔΙΑΝ
ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ·ΛΥΡΑΝ
5 ΕΡΑΤѠ·✝ΑΛΤΡΙΑ
ΠΟΛΥΜΝΙΑ·ΜΥΘΟΥϹ
ΚΑΛΛΙΟΠΗ·ΠΟΙΗΜΑ

Κλειὼ ἱστορίαν.
Θάλεια κωμ[ῳ]δίαν.
Μελπομένη τραγῳδίαν.
Τερψιχόρη λύραν.
5 Ἐρατὼ ψάλτρια.
Πολυμνία μύθους.
Καλλιόπη ποίημα.

Repraesentantur octo Musae omissa Euterpe. Uraniae nulla addita inscriptio est. Singulis Musarum nominibus adscriptum argumentum est, cui praesident, casu accusativo. Sola Erato quae in imagine psalterium habet novem chordarum, videtur audire ψάλτρια, quum exspectaveris ψαλτήριον, quemadmodum Terpsichorae adscriptum est λύραν. Polyhymniae nunc fabulae tribuuntur, quae omnis cantus materia sint. De formis Musarum arte expressis vide Odofr. Müller Enchir. archaeol. ed. sec. p. 594 sq. Conf. Creuzer. Symb. et Myth. Vol. IV. p. 222 sq. ed. III.

5866. *b.*

Pompeiis, in operibus musivis duobus; edidit Winckelmannus Tratt. prelim. p. XCVII. Conf. Com. de Clarac Catal. des artistes de l'antiq. p. 93.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΗΣΣΑΜΙΟΣ
ΕΠΟΙΗΣΕ

Διοσκουρίδης Σάμιος ἐποίησε.

In castris militaribus a. 1767. *Pompeiis* iuxta portam detectis Graeca et Latina vocabula columnis gipsatis areae allita conspiciuntur. Litterae sunt longae atque anguste positae, graphiis, clavis aliisque instrumentis αὐτοσχεδίως incisae. Earum delineationem ab amico acceptam edidit Christoph. Theophilus de Murr in libello: „Specimina antiquissima scripturae Graecae tenuioris seu cursivae" cet. Norimb. 1792. 4. cum acutis passim absurdisque explicationibus, repetiitque paulo accuratius aeri incisam in Mantissa a. 1793. edita. Ex his inscriptionibus sufficit notasse: ΑΡΠΟΚΡΑ et ΑΡΠΟΡ (i. e. Ἁρποκράτης), ΚΑΛΑΣ (i. e. καλάς, scil. γυναῖκας ἐθέλω interprete Murrio), ΠΟΜΠΑΙΟΣ (quod de Mercurio Italus delineator recte interpretari videtur), ΠΑΡΑΧΕ (quod παραχεῖτο esse putavit Murrius), Δ ΔΠΟΥΔΙ (quod explicaverit aliquis Δ δ[ι]που[ν]δί[ου] i. e. cunnus dupondii), ΦΙΛΩΗΣΟΑΡΙΘΜΟΣ (fortasse Φίλω[νο]ς ὁ ἀριθμὸς i. e. cohors). Sed non commoramur in his quisquiliis.

5867.

Stabiis; edidit Capacius Hist. Neap. T. I. p. 473. cum lemmate: „in aedibus Caesaris Coppulae"; unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. XII. n. LIX. p. 669.

ΜΥΡΙΝΟϹ.ΚΑΙ.ΥΓΙΕΙΑ.ΘΕΟΤΗΜΩΙ
ΤΩΙ.ΥΙΩΙ.ΕΤΩΝ.ΙΓ.ΜΝΗΜΗϹ.ΧΑΡΙΝ.

Μυρῖνος καὶ Ὑγίεια Θεοτ[ει]μῳ τῷ υἱῷ ἐτῶν ιγ μνήμης χάριν.

Nomen mulieris Ὑγίεια habetur etiam Vol. I. n. 1488.

5868.

Stabiis, edidit Capacius l. c. p. 473. „in aedibus Caesaris Coppulae"; unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. VIII. n. II. p. 509. cum nota.

P.AELIO.AVDACI.EQVES.IN.AVG.IVR.
M.VLPIVS.L.F.SII.C.IVLIVS.PROBVS
H.B.M.F

ΘΕΛΩ.ΤΥΧΗΣ.ΣΤΑΛ...
ΑΓΜΩΝ.Η.ΦΡΕΝΩΝ ΓΙΘΟΝ

P. Aelio Audaci equ[iti] sin(gulari) Aug(usti) [nostri] M. Ulpius L. f. [et] C. Iulius Probus h(oc) b(ene) m(erenti) f(ecerunt).

Θέλω τύχης σταλαγμ[ὸ]ν ἢ φρενῶν [π]ίθον.

Correxit Reinesius, qui haec monet: Iambum quidam Ptolemaeo regi tribuunt, qui Sotadem philosophum Alexandrinum in summa miseria vitam exigentem sic illuserit. Arsenius in apophth. Diogeni Cynico adscribit. Cum enim Alexander Diogenem in dolio dormientem conspicatus ὦ πίθε μεστὲ φρενῶν exclamasset, hic experrectus ὦ βασιλεῦ μέγιστε inquit θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον. Gregorius Nazianzenus ista plenius:

ἔφησέ τίς που τῶν φιλοχρύσων τάδε·
θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον.
πρὸς ὃν τις ἀντέφησε τῶν φιλοφρόνων·
ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον ἢ βυθὸς τύχης.

5869.

Surrenti, in horto archiepiscopi; edidit Capacius l. c. p. 238. Habeo etiam ex schedis Bellermanni a Gerhardo missis.

ΚΑΙΔΗ . . Α . . Μ
ΘΥΙ ΗΡΟΥΙΚΤΡΙΞ
ΦΡΗΤΟΡϹΙΘΕΟΙϹ
ΒΑϹΙΝϹΚΥΦΩΙ

Apographum Capacii hoc est: ΚΙΔΙΜΙΑ . . . . ΘΗΓΑΘΡ.ΦΡΗΤΟΡϹΙ.ΘΕΟΙϹ.

Και[κιλί]α, [τοῦ δεῖνος] θυ[γάτ]ηρ, Οὐίκτριξ φρήτορσι θεοῖς [τὴν] βάσιν - - - -

Est titulus Neapolitanus. De φρήτορσι θεοῖς cf. p. 715. *b*.

5870.

Surrenti, in ecclesia; edidit Capacius Hist. Neap. T. II. p. 508. unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. XIV. xxx. p. 730. cum nota.

Δ. Ε. Μ.
ΑΥΡΙΛΙΟΥϹ.ΙΝ ΠΕΤΡΑ ΤΟΥϹ.Β.Κ.Μ.ΒΕΙ....
ΑΝΟ.Η.ΜΗΖΕϹ.S.ΔΕΙ.Ν.ΚΟΖΟΥϹΙΜΒΕΙΑ
ΕΙΡΗΝΑ.ΜΑΡΙΤΟ.ΒΕΝΕΜΕΡΕΝΤΙ.ΙΝ.ΚΕΤ.

Latinus titulus Graecis litteris scriptus et Graecis vocabulis mixtus (cf. n. 6708 sqq.). Vs. 1. bene Reinesius Ε pro foliolo habuit: Δ(ἰς) μ(άνιβους) i. e. *Diis manibus*. Deinceps: Αὐρ[ή]λιους Ἰνπετράτους β. κ. μ. βεῖ[ξιτ] ἄνο(ς) -, μῆζες s(eptem), δεῖ(ες) n(ovem). κο[ί]ου[ς] σ[ύ]μβεια Εἰρήνα μαρίτο βενὲ μερέντι [φῆ]κετ. quae sunt: *Aurelius Inpetratus - - vixit annos -, menses septem, dies novem, cuius* σύμβεια Εἰρήνα *marito bene merenti fecit*. Quid siglis ΒΚΜ subsit, non liquet. Nota numeralis Η vitiose scripta videtur.

5870. *b*.

In insula *Capreis*, in marmore reperto ad locum S. Valentini dictum; edidit Raim. Guarinus Bullett. dell' Instit. arch. Rom. 1832. p. 155.

ΑΘΑΝΟΔΟΡΟΣΑΓΗΣΑΝΔΡΟΥ
ΡΟΔΙΟΣΕΠΟΙΗΣΕ

Ἀθανόδ[ω]ρος Ἀγησάνδρου Ῥόδιος ἐποίησε.

Idem titulus ex alio opere repertus est prope Antium n. 6133.

5871.

In insula *Capreis*, in fragmento marmoris reperto in colle dicto S. Niccola; edidit R. Guarinus l. c.

. . . ΣΕΒΑΣΤΩΙ
. . . . ΟΥΙΟΣΑΠΕ
. . . . ΟΜΗΣΑΝΤΕ

Αὐτοκράτορι Καίσαρι - - -] Σεβαστῷ
ὁ δεῖνα καὶ Τίτος Φλα]ούϊος ἀπε-
λεύθερος - - - ἀγοραν]ομήσαντε[ς
[ἀνέθηκαν.]

5872.

In insula *Capreis*; edidit Murator. T. III. p. MDCLXXXVII. 2. „misit Ignatius Como", cum interpret. Lat. Iosephus Maria Secundus Relazione delle antichità di Capri apud Gorium Symb. litter. Vol. II. decad. II. p. 25 sqq. qui addidit annotationes. Denuo edidit Martorellus Theca calam. T. II. p. 476. Ex Muratorio repetiit Iacobs Paralip. II. n. 42. p. 797. Anthol. Palat. App. n. 268. Habeo etiam ex schedis Georgii Hadereri.

ΟΙΣΤΥΓΙΟΝΧΩΡΟΝΥΠΟΙ'ΑΙΕΤΕΔ/
ΜΟΝΕΣΘΛΟΙ
ΔΕΞΑΣΘΕΙΣΑΙΔΗΝΚΜΕΤΟΝΟΙΚΤΡΟΤΑΤΟΝ
ΟΥΚΡΙΣΕΙΕΓΜΟΙΡΩΝΗΡΠΑΣΜΕΝΟΝΑΛ/
ΑΒΙΑΙΩΙ
ΑΙΦΝΙΔΙΩΙΘΑΝΑΤΩΙΜΗΝΙΟCΕΞΑΔΙΚΟΥ
ΑΡΤΙΜΟΥΕΝΠΡΟΚΟΠΗΣΤΑΞΕΙΠΑΡΑΔΕΣΠΟ
ΘΗΟΝΤΙ
ΑΡΤΙΔΕΚ^ΙΓΟΝΕΩΝΕΛΠΙΔΕΜΗΝΣΤΕΡΕ
ΣΑΣ
ΟΥΔΕΚΑ ΝΘΕΤΕΩΝΟΥΔΕΙΚΟCΙΤΕΡΜΕΝΙΑΥ
ΤΩΝ
ΕΚΤΕΛΕΣΑΣΓΟΕΡΟΣΟΥΚΕΣΟΡΩΤΟΦΑΟΣ
ΤΟΥΝΟΜΑΜΟΙΥΠΑΤΟΣΟΛΙΤΟΜΑΙΔΕΤΙΤΟΝ
ΣΥΝΟΜΑΙΜΟΝ
ΤΟΥΣΤΕΓΟΝΕΙΣΚΛΑΙΕΙΝΜΗΚΕΤΙΤΟΥΣΤ
ΑΛΑΝΑΣ

Dedi apographum Hadereri accuratissime de lapide transcriptum. Vs. 1. Mur. ΥΠΟΝΑΙΕΤΕΔ... Vs. 3. Mur. ΚΑΙ p. Κ. Vs. 4. Mur. ΕΚ p. ЄΓ, et in fine ΑΛΛ. Vs. 5. Gor. Κ p. Β. Vs. 9. Mur. ΚΑΙ; idem omittit ΕΛΠΙΔΙ — ΕΤΕΩΝ, ut statim post ΓΟΝΕΩΝ sequatur ΟΥΔ. Vs. 12. Gor. ΕΚΟΙΞ p. ΕΙΚΟCΙ. Vs. 14. Mur. ΑΕ p. ΔΕ, Gor. ΛΕ.

Οἳ στύγιον χῶρον ὑποναίετε, δ[αί]μονες [ἐσ]θλοί,
δέξασθ' εἰς Ἀΐδην κ[ἀ]μὲ τὸν οἰκτρότατον,
οὐ κρίσει ἐγ Μοιρῶν ἡρπασμένον, ἀλ[λ]ὰ βιαίῳ
αἰφνιδίῳ θανάτῳ μήνιος ἐξ ἀδίκου,
ἄρτι μ[ὲν] ἐν προκοπῆς τάξει παρὰ δεσπότῃ ὄντ[α],
ἄρτι δὲ κ[αὶ] γονέων ἐλπίδ' ἐμὴν στερέσας·
οὐ δέκα [πέ]νθ' ἐτέων οὐδ' εἴκοσι τέρμ' ἐνιαυτῶν
ἐκτελέσας γοερὸς οὐκέ[θ'] ὁρῶ τὸ φάος.
τοὔνομά μοι Ὕπατος· λίτομαι δ' ἔτι τὸν συνόμαιμον
τούς τε γονεῖς κλαίειν μηκέτι τοὺς τάλανας.

Vs. 5. βιαίῳ legerunt Leichius in Menckenii Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 493. et Gorius; βιαίως praetulit cum Kulenkampio Iacobsius. Vss. 7. 8. μὲν et ὄντα restituit Iacobsius; idem vs. 9. tentavit ἄρτι δὲ καὶ γενειῶντ' p. γονέων post Dorvillium ad Charit. p. 30. qui proposuit ἀρτιγενειάζοντ'. De προκοπῇ cf. n. 6283. Deinceps male Gorius legebat ἐλπίδα μέν. Ἐλπὶς ἐμὴ est spes in me posita. Male auctor στερέσας, quasi hic versus ad sequentia trahendus esset. Vs. 11. Gorius οὐδ' ἑκατόν τ' putabat legi posse. Melius idem vs. 13. οὐκέθ' ὁρῶ proposuit, et vs. 14. δ' ἔτι τὸν pro Τίτον, quod commentus erat Secundus, annotatque non verisimile esse, Hypatum omisso patris nomine fratrem appellari voluisse. Vs. 13. γοερῶς coniiciunt Dorvillius et Iacobsius. Vs. 14. Ο post ΥΠΑΤΟΣ nihil nisi vitium est quadratarii. Vs. 16. τοὺς δὲ dedit Iacobsius.

5873.

In insula *Capreis* in lapide; edidit R. Guarinus l. c.

ΘΕΑΝΩ ΘΗΝΙΚΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Θεανὼ [Ἐπι]νίκου χαῖρε.

Nota C p. Є, ut aliquando Λ p. Α sculptum reperitur.

5874.

In vico prope montem *Pelusium*, vulgo Grassano dictum, in lapide non exiguo; edidit Martorellus Theca calam. T. II. p. 504. unde repetiit Donatus Inscr. p. 9. n. 5. cum Martorelli Lat. interpret. et supplementis.

. . . . . . : ΛΛΙΙVΣ
. . ΑΡΑΥ. . ΙΑΓΥΝΑ
ΑΥΤοΥΕFΧΑΝΑΠΕΛ
ΔΩΚΕ ΤΩ ΔΙΙ ΚΩΜΝΑ
ΡΩΙΙΑΙΔΙΙΕΛΕ.ΥΟΕΥΙΩΙ
ΥΠΕΡΑΥΤ.οΥ. ΚΑΙΠοΛΙ
ΤΩΝΙΡΤΙΝΩ'ΝΥΓΙΑΣ
ΤΑΥΤΑΠΑΝΤΑΠΕΦΥ. .

῾Ο δεῖνα καὶ ἁ δεῖνα] ἁ γυνὰ αὐτοῦ. ἐϝχὰν ἀπέδωκε τῷ Δὶι Κωμναρῷ [κ]αὶ Δὶι ᾿Ελευ[θ]ε[ρ]ίῳ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πολιτῶν ῾Ιρ[π]ίνων ὑγίας ταῦτα πάντα πεφυ[τευκώς.

Martorellus vs. 1. extr. legit ᾿Αχι]λλεύς, vs. 2. κ]α[ὶ] Αὐ[ρηλ]ία. Parum circumspecte. Si genuina est haec inscriptio, et satis antiqua est, et nonnulla continet obscuriora: quo pertinet Ζεὺς Κωμναρός, ut mittam numerum singularem ἀπέδωκε—ὑπὲρ αὐτοῦ, quum vir et uxor posuerint titulum. Noti Hirpini (Strab. V, 250.). Ζεὺς ἐλευθέριος redit in titulo Anxanensi n. 5879. a cuius aetate non multum discedit inscriptio nostra. Notabis etiam EFXAN p. EYXAN, quod per se remotiori aetati vindicare titulum videtur.

5875.

In protome *Canusii* reperta; edidit Avellinus Notizia di un busto inedito di Demostene, letta all' Accademia Ercolanese, Nap. 1841. conf. Bullett. archeol. Nap. a. I. 1843. p. 87 sqq. Ex Avellino repetiit Welckerus Mus. Rhen. a. III. 1845. p. 274. n. 54. litteris minusculis.

ΘΕΩ·ΑΘΑΝΑ
ΔΥΝΑΜΙοϹ
ΔΑΜοϹΘΕΝΗΝ

Θεῷ ᾿Αθάνᾳ Δυνάμιος Δαμοσθένην.

Recte Welckerus, qui miratur quid sit quod Avellinus sibi passus sit persuaderi, in nomine dedicantis et dedicati et ipsius denique deae, cui marmor dedicatur, quippe quam etiam Σθενιάδα vocatam esse sciunt doctiores, alium quam fortuitum significationis concursum existere. Trimetrum esse quivis videt hiatu parum laudabilem.

5875. *b.*

In ara reperta in ruinis *Calatiae* in via Appia, octo millibus passuum ab urbe *Capua*; repraesentatur Minerva scuto et galea instructa; ex schedis Holstenianis edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. I. CXXIX. p. 166. ex Ligorio affert Holstenius Nott. et castig. ad Steph. Byz. p. 194. Hinc Cuperus Apoth. Hom. p. 252. Gorius in aris ante Donium editis Tab. IV. 4. (cf. p. XLIX.); ex Donio dedit Muratorius T. I. p. LII. 3. Est etiam in schedis Spanhemianis apographum Steph. Duperac.

ΘΕΑΝ.ΜΑΓΑΡΣΙΔΑ
ΤΙ.ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΥΡ
ΑΝΕΘΙ ΚΕΝ

Θεὰν Μαγαρσίδα Τι. ᾿Ιούλιος Σύρ(ος) ἀνέθηκεν.

Vs. 1. C p. Σ dedit Reinesius. Vs. 2. Dup. ΙΟΥΛΙΟ; deinde post ΣΥΡ puncta tria ponit Reinesius. Vs. 3. sic Murat.; reliqui ΑΝΕΘΗΚΕΝ. Spatium vss. 2. 3. vacuum pars anaglyphi occupat.

Dea Magarsis est Minerva de Magarso vico Ciliciae denominata, ubi templum Minervae (Strab. XIV, 676. conf. Stephan. Byz. v. Μάγαρσος. Arrian. Exped. Alex. II, 5, 9. Lycophr. 444.).

5875. *c.*

Capuae, in ara marmorea; edidit Gudius p. CCCXXXII. 16. (IↃCCLXXIII. 3.); ex Ligorio Muratorius T. III. p. MDCCLV. 7. cum Lat. interpret.

ϹЄΜΝΟΝ
ΤΡΥΦΑΙΝΗϹ
ϹωΜΑ

Σεμνὸν Τρυφαίνης σῶμα.

Est titulus sepulcralis. Muratorius male expressit ΤΡΙΦΩΝΟΣ p. ΤΡΥΦΑΙΝΗϹ.

5875. *d.*

Capuae; e schedis Philippi Argelati edidit Muratorius T. IV. Append. p. MMXCIII. 1. cum Lat. interpret.

ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΡΚΕΛΛΑ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΑϹϹΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡ

᾿Ιουλία Μαρκέλλα
᾿Ιουλίου Βάσσου
θυγάτηρ.

5875. *e.*

Calatiae, in ara, in qua vasa insculpta; edidit Gorius in aris ante Donii Inscr. tab. XI. 4. (conf. p. LXXIX.) Ex Donio et Ligorio edidit Muratorius T. II. p. CMXL. 1. ligno incisam cum Lat. interpret. et not. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

ΛΑΥΡΕΛΙΩ.ΛΑ
ΠΥΝΩ.ΟΝΑΓΡΩ
ΚΑΙΑΥΡΕΛΙ....
L.AVRELIVS.SABI
NVS DOLIARI
VS.FECIT.SIBI
ET.SVIS

Λ. Αὐρ[η]λίῳ [Σ]α[βί]νῳ Ὀνάγρῳ καὶ Αὐρ[η]λί[ᾳ].
L. Aurelius Sabinus doliarius fecit sibi et suis.

5876.

In lapide affixo parieti in via, quae a nova *Capua* ad veterem ducit; edidit Camillus Peregrinus Dissert. de Campania felici in Addend. p. 780., hinc repetiit Cuperus Harpocr. p. 152. Habet etiam Gudius p. LV. 13. sine inscriptione Latina; ex Cupero Bonada Anthol. T. I. p. 81. Novum apographum protulit Martorellus Thec. calam. T. II. p. 436. unde petiit Ignarra de phratriis p. 200. Graecam inscriptionem ex Gudio receperunt Brunckius III. p. 183. n. 166. An. III. 1. p. 380. et Iacobs Anthol. Palat. App. n. 143.

ΔΕϹΠΟΙΝΗΝΕΜΕϹΕΙ
ΚΑΙϹΥΝΝΑΟΙϹΙΘΕΟΙϹΙΝ
ΑΡΡΙΑΝΟϹΒΩΜΟΝ
ΤΟΝΔΕΚΑΘΕΙΔΡΥϹΑΤΟ
IVSTITIAENEMESI
ATISQVAMVOVERATARAM
NVMINASANCTACOLENS
CAMMARIVSPOSVIT

Apographum Peregrini et Martorelli.
Δεσποίνῃ Νεμέσει καὶ συνναόισι θεοῖσιν
Ἀῤῥιανὸς βωμὸν τόνδε καθειδρύσατο.

Iustitiae, Nemesi, Atis quam voverat aram,
numina sancta colens Cammarius posuit.

De prosodia in voce Ἀῤῥιανὸς Martorellus comparat Παφιανὸς tituli n. 5629. De correptione syllabae longae in verbo ἱδρύειν conf. ad n. 4708. Arrianus alio nomine audit in titulo Latino, ubi ob hiatum Cuperus restituebat FATIS; Ignarra notat synaloephen neglectam esse, ut in Virgiliano: *stant et iuniperi et castaneae hirsutae*; ATIS autem esse Ἄταις, quae sint Furiae, ut apud Eurip. in Oreste. Nec certe offenderint in templo Nemesis σύνναοι θεοὶ *Iustitia* et *Furiae* (Erinnyes).

SECTIO SECUNDA.

HIRPINI, PELIGNI, FRENTANI.

5877.

Aeculani Hirpinorum, hodie Eclano, in basi marmorea, litteris pulchris; edidit Aemilius Braun ex schedis Guarini Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1837. p. 19. 20. unde repetiit Osannus Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1843. p. 216.

Γ·ΣΑΛΟΥΙΟΣ·ΑΤΤΙΚΙΑΝΟΣ
ΑΡΧΙΑΤΡΟΣ·ΠΟΛΕΩΣ·ΑΝΑΘΗΜΑ
ΘΕΩΙ·ΑΣΚΛΗΠΙΩΙ

Γ. Σαλουΐος Ἀττικιανός, ἀρχίατρος πόλεως, ἀνάθημα θεῷ Ἀσκληπιῷ.

Conf. Goldhorn de archiatris Rom. Lips. 1841. et Keil. Syll. inscr. Boeot. p. 153.

5877. *b.*

Beneventi, in ara; in anaglypho est Hercules poma decerpens ex arbore; circum oleae truncum serpens; sub ea mulier dormiens; primus edidit Io. Bapt. Ferrarius Senensis in libro: Hesperides s. de malorum aureorum cultura et usu, Rom. 1646. p. 27. deinde Donius p. 43. tab. VII. 2. aeri incisam (explicatio Gorii extat p. LVIII.); tum Spanhemius ad Iulian. Caes. p. 108. ex cod. Duquesneliano; post Gronovius Thes. Ant. Gr. T. I. ad tab. Aaaa. Ex Donio repetierunt Ioh. de Vita in Thes. antiq. Benevent. Diss. II. c. 1. p. 72. et in Inscript. Benevent. I, 13. p. 111. et Muratorius T. I. p. LXV. 8. Est etiam in schedis Spanhemianis a Steph. Duperac scriptis.

ΗΡΑΚΛΗ
ϹΩΤΗΡΙ
Π.ΙΟΥΝΙΟϹ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟϹ
ΑΥΓΟΥΡ
ΑΝΕΘΗ
ΚΕΝ

Vs. 5. Spanh. ΑΥΓΟΥϹ, Dup. ΑΥΓΟΥΕ, Mur. ΑΥΓΟΥΡ, quod verum esse monet Saxius Act. Trai. T. II. p. 230. quoniam par titulus Latinus extat Beneventi:

HERCVLI
SERVATORI
P.IVNIVS
IANVARIVS
AVGVR
POSVIT

teste Nicastro de S. Ianuarii patria in Giornale de' letterati T.VIII. art. xii. p. 358. et Neapoli ap. Maffeium Mus. Ver. p. cccxlix. 1.

Ἡρακλῆ σωτῆρι Π. Ἰούνιος Ἰανουάριος Αὔγουρ ἀνέθηκεν.

5877. c.

In basi reperta in *Pelignis*; ex Ligorio edidit Gudius p. xxiii. 7.

ΑΜΠΕΛΟΦΥΤΗΣ.ΚΡοΝΟΣ

In postica:

SOLI.INVICTO.SACR
M.ETEORIVS.M.F
CLAVD.SABINVS

Ἀμπελοφύτης Κρόνος.

Soli invicto sacr(um) M. [Sert]orius M. f. Claud. Sabinus.

5877. d.

Aeserniae Samnitum apud Sanctimoniales Sanctae Clarae; misit P. Alexander Berti ad Muratorium, qui edidit T. II. p. dci. 6. cum Lat. interpret.

ΟΙΚΟΣΨΙΛΟΣ
ΟΙΚΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΣ

Οἶκος ψιλὸς οἶκος ἄριστος.

Est versus paroemiacus (cf. Vol. I. p. 883 sq.); sed inest vitium prosodiacum.

5878.

Anxani Frentanorum (hodie Lanciano) in marmore fracto palm. iv. initio huius saeculi effosso, quod non amplius extare putatur. „Anxanenses Neapolim deferendum curarunt, iudicium de eo praestolaturi Academiae Herculanensis, auspice Iosepho Zurlo, qui tunc ab interioribus regni negotiis erat. Monumenti fidem faciunt praeter ceteros Paschalis Liberator, notae vir probitatis honoribusque functus et vir illustris Antonius Columna, qui illud et oculis suis viderunt et manibus contrectarunt." Haec Raymundus Guarinus, qui tituli primum membranis chartaceis expressi, deinde in tabula aenea descripti et singulari folio editi authentiam vindicare studet Excurs. II. epigr. Comment. XIII. Neap. 1831. p. 39 sqq. tradens praeterea allatum esse tertium apographum ad lapidis magnitudinem delineatum, quod cum superioribus plane consentiat, nisi quod vs. 12. praebeat ΣΕΝΑΙΑΩΝ pro ΣΕΝΑΛΩΝ.

ΙΕΥΣΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
ΗΙΑΡΑΣΗΟΜοΝοΙΑΤΑΣΑΛΩσας
ΕΥΡΩΝΦΡΕΝΤΑΝΩΝΣΥΜΜΑχων
ΤΟΒΟΥΛΗΤΩΑΝΞΑΝΩΠΑΛΛΑνω
ΑΝΣΑΝΤΩΤΑΣΒΥΚΙΑΣΡοΜΥΛΑΑς
ΚΑΙΟΡΤοΝΙΑΣΤοΙοΝΗοΝΙΣΤΑΝΙΩνκαι
ΤΩΑΤΕΡΝΩΚΑΙΦοΡΑΝΤΩΑΕΙιατε
πανΤοΝοΜΟΙΤοΚοΙΝοΝΤΑΣΚΛΥΙουιας
καιτΩΝΣΑΡΑΝΤΩΝΦΕΝΤΡΙΩΝσυνο
διακαιτΩΝΑΥΔΩΝΓΙΡΥΛΩΝΦΙΚιων
καιτωνπαΝΤΥΤΑΛΙΩΝΤΡΙΝΙΩΝκαιτων
παντωντΩΝΣΕΝΑΛΩΝΚΑικωμαςκαι
βοικουςΠΑΝΤΕΣΦΙΛοΠΑΤριδεςεκα
τομβΑΝΗΑΡΑΝΒΥΜΑετελεσαν

Ζεὺς Ἐλευθέριος.
Ἱαρᾶς ὁμονοία[ς] τᾶς Ἀλω - -
ευρων Φρεντανῶν. συμμα[χία
τὸ βουλῆ(ον) τῶ Ἀνξάνω, Παλλά[νω,
Ἀνσάντω, τᾶς Βυκίας, Ῥ[ω]μυλάα[ς,
καὶ Ὀρτ[ω]νίας· τὸ ζ[ω]νῆον Ἰστανίω [καὶ
τῶ Ἀτέρνω καὶ Φοράντω· Ἀ - -
- τονόμοι· τὸ κοινὸν τᾶς Κλυι[ουΐας,
τ]ῶν Σαράντων, Φεντρίων, - -
- - ων, Αὐδῶν, Γιρύλων, Φι[σίων,
- - ω]ν, Τυταλίων, Τρινίων, - -
- - - ων, Σενάλων κα[ὶ - -
- - πάντες φιλοπατ[ρίας εἵ-
νεκα τ]ὰν ἱαρὰν [σ]υμ[μ]α[χίαν ἔγ-
ραψαν.]

Guarinus neque omni suspicione liberavit titulum nec qua par erat diligentia explicavit. Videtur sane genuina esse inscriptio, quod insunt, quae reconditiorem quam falsarii doctrinam desiderant vitiaque ipsa usum linguae Graecae produnt tenuiorem. Satis enim constat Frentanos, Samnitum progeniem, lingua Osca usos esse; etsi horum quoque origines vulgo a Diomede Troianisque repetuntur (vide Romanelli Scoverte Frentane I. p. 17. II. p. 89.). Hinc fuerunt, qui confictum ab aliquo monumentum putarent, ut scilicet origo Graeca populo vindicaretur. At enim maxime probabile est Magnae Graeciae splendorem ac potentiam in causa fuisse, cur gentes vicinae ἀλλόγλωσσοι, praesertim illitteratae, linguam Graecam adoptarent in litteris publicis: quod num nunc in Romanorum odium factum sit a Fren-

tanis, ut iudicavit Guarinus, in medio relinquo. Sed satis vetustum titulum esse et scriptura prodit et forma foederis et Doris severior, contra quam semel peccatum videtur in voce ΒΟΥΛΗ (vs. 4.): ut non multum aberraverit, qui contendat non ita multo post tabulas Heracleenses positum titulum esse, et quidem ante a. u. c. 435. quo anno Frentani primum in potestatem Romanorum venerunt (Romanelli l. c. I. p. 46.). Praescriptum Ζεὺς ἐλευθέριος casu nominativo, ut in titulo Petiliensi Θεὸς Τύχα (Vol. I. n. 4. conf. Elem. epigr. Gr. p. 318.); et Iovis Eleutherii mentio fit etiam in titulo ex vicinia Frentanorum reportato n. 5874. Initium est ἱαρᾶς ὁμονοίας — Φρενταναν; quae intermedia posita sunt ΑΛΩ - - - ΕΥΡΩΝ quid significent, non exputo. Subesse videtur nomen Frentanorum proprium idque antiquius. De reliqua forma tituli postea videbimus. Dicimus primum de oppidis populisque, qui foedus initum hoc monumento celebrarunt. Frentanorum oppida nota sunt: Ἄνξανον (Plin. H. N. III, 17. Ptolem. Geogr. III, 1. conf. Romanelli l. c. II. p. 81 sqq.); Παλλάνον, Pallanum (in tab. August. ap. Cellar. Geogr. I. p. 703.), Βυκία, vulgo Buca (Strab. V, 242. Plin. l. c. Pomp. Mela II, 4. quod male scribitur Βούβα ap. Ptolem. et Steph. Byz. vide Romanelli l. c. I. p. 309 sqq.); Ῥωμυλέα, vulgo Romulea (Liv. X, 11.), quod oppidum Frentanis vindicavit Romanellius l. c. II. p. 30 sqq.; Ὀρτωνία, vulgo Ὄρτων (Strab. V, 242. Ptolem. l. c. qui Pelignis tribuit) s. Ortona (Plin. l. c. conf. Romanelli l. c. II. p. 233 sqq.); Ἰστάνιον, vulgo Ἰστόνιον (Ptol. l. c.), Istonium (tab. August. ap. Cellar. l. c. Frontin. de coloniis p. 125.), Histonium (Plin. l. c. Pomp. Mela l. c. Inscriptt. Latt. ap. Romanellium l. c. I. p. 176 sq. p. 196.); Αὐδοὶ et Φίσιοι, quos aliquando Anxanensium conciliabula constituisse Guarinus feliciter demonstravit ex aere Anxanensi minus bene explicato a Romanellio l. c. II. p. 127. quod haec habet:

ANXANVM	L D
EMP. FRENT	NVND
L. ARIO	CONCILIAB
ET. M. GAVIO	FISIOEUSAN
COS	FELTROROTAE
	TILIOETAV
	DO
	D D

Neque offendit mentio Τριυίων (vs. 11.), qui accolae fuisse fluminis Trinii Frentanorum videntur (Plin. III, 17.); nec Σάραντοι (vs. 9.) non habent quo se tueantur in Frentanis, ubi oppidum est Città di Saro, in litteris monasterii D. Ioannis in Venere ibi constituti *Civitas Saretina* appellata, quo Romanellio l. c. I. p. 344 sqq. pertinere videntur Carentini supernates et infernates a Plinio III, 17. memorati; ut facile nunc adducar, ut exemplo inscriptionis nostrae apud Plinium *Sarentini* pro *Carentini* cum Romanellio scribendum putem. Sed praeterea in Frentanis nunc recensentur Ἄνσαντον (vs. 5.), quod alicui videatur esse Anxantum Marsorum ap. Plin. III, 17. s. Anxates titulorum Latinorum (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1846. p. 180 sq.), nisi potius intelligendi sunt Anxates Frentanorum quos habes in titulo ap. Murator. p. CCCLXVII. 1. Gud. p. CXLI. 9.; deinde Ἄτερνον (vs. 7.), quod oppidum fuisse Pelignorum et Marrucinorum dicitur a Strabone V, 241.; Κλυιουΐα (vs. 8.), vulgo Cluvia, quod oppidum Samnitum dicitur Liv. IX, 31.; Φέντροι (vs. 9.), quos Pentros Samnites esse recte statuit Guarinus (Liv. IX, 31. conf. Excerpt. Dionys. Halicarn. ad Vales. p. 533. ubi Πέντροι vocantur); unde colligi potest haec oppida olim Frentanorum fuisse. Nam Φόραντον (vs. 7.) distinguendum videtur a Forento Apuliae oppido atque a Forentino Hernicorum, eiusque nomen a Foro flumine Frentanorum repetit Guarinus, qui idem Σενάλων (vs. 12.) nomen recte ad flumen, quod est Teaten inter et Ortonam, hodie Senello dictum referendum censet. Reliquarum gentium aliae ignotae sunt, ut Γίρυλοι (vs. 10.), quod iam Guarinus monet cavendum ne quis confundat cum Κηρίλλοις Bruttiorum (Strab. VI, 255.), et Τυτάλιοι (vs. 11.); aliarum mentio in lacunis lapidis interiit. Ceterum notabis in aliis oppidorum nomina commemorari, ut vss. 1. 2 sqq. in aliis nomina ethnica, ut vss. 9. 10 sqq. Recensus oppidorum populorumque, ni fallor, tripartitus est. Prima in parte, in qua recensentur Anxanum, Pallanum, Anxantum, Buca, Romulea, Ortona, horum mentioni praescriptum est ΤοΒοΥΛΗ, quod intelligi non potest nisi vocabulum decurtatum sumas pro ΤοΒοΥΛΗοΝ, i. e. τὸ βουλήϊον s. βουλεῖον, quo nomine significetur principatus et πρεσβεία oppidorum. Exspectaveris ΒΩΛ p. ΒοΥΛ; sed quis ausit dicere qua aetate forma ΒοΥΛΑ pro ΒΩΛΑ in Magna Graecia invaluerit (conf. Ahrens ling. Graec. dial. II. p. 170.). Secundae parti praescriptum videtur ΤοΙ[Ω]ΝΗοΝ, i. e. τὸ ζωνήϊον s. ζωνεῖον, quod nomen videndum ne a situ oppidorum repetendum sit, quippe qui cinguli instar fuerit. Certe Aternum et Histonium oppida maritima dici possunt a latere maris cingere Frentanos. Similisque metaphora etiam Cingulo oppido Picenorum videtur nomen dedisse. Utcunque est, si de praescripto partis primae recte iudicavimus, in altera parte oppida inferioris ordinis recenseri sponte patet. Sunt autem Histonium, Aternum, Forantum. Cum vocabulo mutilo ΑΕΙ - - tertia pars initium capit; falliturque Guarinus qui ΑΕΤΙΩΤΕ coniicit suspicans Aetium dici municipium a Frontino memoratum. Vocabulum ibi praescriptum videtur compositum esse ex verbo νέμω, exempli gratia ἀγρονόμοι; in eoque gradu dignitatis qui positi sunt populi, ii κοινὰ constituunt, ut patet ex praemisso τὸ κοινὸν τᾶς Κλυιουΐας.

SECTIO TERTIA.

LATIUM, ETRURIA, UMBRIA.

Inscriptiones huius tractus non secundum singulas civitates sed per classes disposui, in singulis classibus initio facto a Romanis. Primam classem Senatusconsultum quod superest Romanum conficit: altera titulos honorarios complectitur, in quibus praecedunt honores populi Romani, sequuntur honores Imperatorum, magistratuum, sacerdotum, privatorum, etiam mulierum. Tertia classe composui agonistica, quarta donationes deorum, quinta nomina titulosque minores operibus artis inscriptos et nomina artificum, quibus inserui tabulam Iliacam et fragmenta similia, sexta inscriptiones operum publicorum et miscellanea, in quibus sunt calendaria, solaria, anemoscopia. Septima denique classis comprehendit epitaphia et nomina singula.

CLASSIS PRIMA.

5879.

Romae in tabula aenea apud Fulvium Ursinum, quae nunc asservatur Neapoli in museo regio: primus edidit P. Victorius ad Calcem editionis epistolarum Ciceronis ad Atticum, ad Brutum et ad Q. fratrem, Flor. 1571. 8. deinde Brissonius de formulis cet. Par. 1583. p. 266. tum Fulvius Ursinus ad Ant. Augustini libr. de legibus XXIV. Fragmentum Lat. dedit Lipsius Auct. inscr. ad Smet. p. 9. Senatusconsultum ex Graeco conversum et suppletum exhibet Sigonius de ant. iure prov. libr. I. cap. I. Utrumque edidit Gruterus p. DIII. DIV. Ex recentioribus repetierunt Haubold Antiq. Rom. monumenta legalia extra libros iuris Rom. sparsa edit. Spangenberg, Berol. 1830. p. 90. n. 15. A. E. Egger Lat. sermonis vetust. reliq. Par. 1843. p. 275 sq. p. 378 sq. Goettlingius Fünfzehn Römische Urkunden auf Erz und Stein, Halle 1845. p. 50 sqq. qui novum apographum dedit. Habeo etiam ex volumine inscriptionum ms. (fol. 106.) quod olim fuit P. Victorii, nunc in bibliotheca Monacensi asservatur, transcribentibus Cramens IC. et Spengelio.

[*Textum vide in tabula inserta.*]

Vs. 1. solus habet Goettlingius. Vs. 2. extr. Grut. Lips. VXO.., Vict. VXO, Goettl. VX... Vs. 3. Grut. SIVE. Vs. 4. init. M solus habet Goettl.; in fine Vict. SEIQVA. Vs. 5. Vict. SEIQVAS; idem in fine CIV sine punctis. Vs. 6. Grut. QVEICOMQVE; in fine Grut. Vict. Lips. VECTIGALVE, Goettl. VECTIGAL·VE. Vs. 7. init. Grut. Vict. Lips. EMILIVS, Goettl. AEMILIVS; deinde Grut. Vict. Lips. S·E·V·, Goettl. S·C·V· Vs. 9. init. Grut. Vict. VTI, Goettl. VT; in fine Grut. VTEIQ. Vs. 10. init. Grut. Lips. SI·EI·V·F·, Vict. SI·EI·V·E·, Goettl. SEIVE. Vs. 11. inter FIERI et I·V·E· cet. spatium relictum est ap. Vict.; deinde Grut. Briss. I·V·E·R·P·F·S·V·C·, Lips. I.I.V.E.R.P.F.S.V.C. In Graecis formas litterarum ex Victorio dedi. Is habet C Є ω, Gruterus C E Ω. Apud Grut. et Vict. versus 12. 13. 14. productiores sunt marginem versus, hisque rursus productiores versus 15. 16 sqq. Apud eosdem singula fere vocabula punctis distinguuntur. Vs. 12. extr. Grut. Vict. AIMI ΛΙΟΥ, Goettl. AIM......; in fine Vict. addit Κοΐντου υἱοῦ. Hunc versum litteris maiusculis expressit Goettlingius, reliquos litteris minusculis. Vs. 14. extr. Grut. CYNEBOY..., Vict. CYNЄBOYΛευσεν, Goettl. συνεβου... Vs. 15. Grut. KOMITIΩI; in fine Grut. ΓΑΙΟC......ΛΕΥ, Vict. ΓΑΙΟC.....λευ, Goettl. γαιος... Vs. 16. init. Goettl. ποπλιαια; sub finem καταος solus habet Goettlingius; in fine Ασκληπιαδην addit Vict. Vs. 17. med. Grut. Vict. MЄNICKON, Göttl. μενοικον, quod esse in aere idem annotat; in fine Grut. ΜΙΛΗCΙΟΥ, Vict. ΜΙΛΗσιον, Goettl. μιλη.... Vs. 18. Grut. Vict. ЄΠΑΡΧΟΜЄΝΟΥ, Goettl. εξαρχομενου; deinde Grut. Vict. ЄΠΑΝΔΡΟΝ, Goettl. ευανδρον; in fine Grut. ΗΜΕΤΕΡΟΙC....., Vict. ΗΜЄΤЄΡοις παρεσχηκε-, Goettl. ημετεροις.... Vs. 19. init. Grut. Vict. NAI, Goettl. και; in fine Grut. ΥΠ ΑΥΤΩΝ, Vict. ΥΠΑΥΤωΝ ανδρα-, Goettl. υπα... Vs. 20. Grut. ΔΗΜΩΣΙΑ; deinde Grut. Vict. ЄΔΟ ΚЄΝ, Goettl. εδοξεν; in fine Vict. ΚΛΑΖομενιον. Vs. 21. extr. Grut. ΦΙΛΟΥC, Vict. ΦΙΛους, Goettl. φιλ... Vs. 22. Grut. Vict. ΔΗΜΟΝΤΟΝ, Goettl. δημον των; deinde Grut. Vict. ΔΙΑΛΑΜΒΑΝЄΙΝ, Goettl. διαλανβανειν; in fine Grut. ΗΜΕΡΟΙC pro ΗΜΕΤΕΡΟΙC. Vs. 23. init. Goettl. συγλητον. Vs. 24. Grut. ΕΙCΠΕ ΠΡΑΓΜΕΝΟΙ, Vict. ЄΙCΠЄΠΡΑΓΜЄΝΑΙ, Goettl. εισπεπραγμεναι; deinde Grut. ΤΟΥC pro ΤΟΥΤΟΥC; sub finem Grut. ΑΥΤΑΙC p. ΑΥΤΟΙC; in fine Grut. Vict. ΤΙΝЄC, Goettl. τινεις τε. Vs. 26. Grut. ΩΡΜΗ CAN, Vict. ΟΡΜΗCΑΙ, Goettl. ορμησαι. Vs. 27. Grut. Vict. ΟΦЄΙΛΗΤΑΙ, Goettl. οφειλεται; deinde Vict. Briss. ΜЄΤΑΠΟΡЄΥCЄCΘΑΙ. Vs. 28. Grut. ΜΕΤΑ ΠΟΡΕΥΟΝΤΑΙ. Vs. 30. Grut. Vict. ΒΟΥΛωΝΤΑΙ, Goettl. βουλονται; deinde Grut. Vict. ΚΡΙΝЄCΘΑΙΗ ЄΠΙΤωΝ, Goettl. κρινεσθαι η ει εκ των. Vs. 33. ΤΑ omittit Grut. Vs. 37. Grut. ΑΠΟCΤΕΛΛΑΙ pro ΑΠΟ CΤΕΙΛΑΙΤΕ. Vs. 38. Grut. ΑΠΟCΤΕΛΛΕΙΗ. Vs. 39. omisit Brissonius. Vs. 40. extr. Grut. ΥΠΑΡΧΕΙΑC. Vs. 42. Grut. ΤΗC omittit; idem habet ΦΑΙΝΗΤΑΙ.

QVOTQVE · HEREDITATES · E]IS · LEIBERISVE · E[ORVM · VENERVNT · VTEI · HAS · HABERENT · TENERENT · FRVERENTVRQVE · QVAEQVE · IPSI · LEIBEREI · POSTEREI · VXORESQVE
EORVM · AB · ALIO · REPETERENT · SEIVE · AB ·] EIS · LEIBEREIS · POSTEREIS · VXO[RIBVSQVE · EORVM · ALII · REPETERENT · VTEI · HORVM · LEIBERORVM · POSTERORVM · VXORVMQVE · EORVM · POTESTAS · ET · OPTIOSIET
SEIVE · DOMI · SECVNDVM · LEGES · SVAS · VELINT] · CERTARE · SEIVE · APVD · MAGISTRATVS · [NOSTROS · ITALICIS · IVDICIBVS · SEIVE · APVD · CIVITATEM · LEIBERAM · EARVM · QVAE · SEMPER · IN · AMICI
TIA · POPVLI · ROMANI · PERMANSERVNT] · VBEI · VELINT · VTEI · IBEI · IVDICIVM · DE · EIS · REBVS · FIAT · SEI · QVA[· IVDICIA · DE · EIS · ABSENTIBVS · POSTQVAM · DOMO · PROFECTI · SVNT · ERVNT ·
FACTA · EA · VTEI · IN · INTEGRVM · RESTITVA]NTVR · ET · DE · INTEGRO · IVDICIVM · EX · S · C · FIAT · SEI · QVAS · PECVNIAS · CIV[ITATES · EORVM · PVBLICE · DEBERENT · NE · QVID · IN · EAS · PECV
NIAS · CONFERRE · DEBERENT · MAGISTRAT]VS · NOSTRI · QVEIQVOMQVE · ASIAM · EVBOEAM · LOCABVNT · VECTIGAL · VE · ASIAE · [EVBOEAE · IMPONENT · CAVERENT · NE · QVID · HI · DARE · DEBE
RENT · VTEI · QVE · Q · LVTATIVS · M] · AEMILIVS · COS · A · A · S · E · V · EOS · IN · AMEICORVM · FORMVLAM · REFERVNDOS · CVRARENT · EIS[QVE · TABVLAM · AENEAM · AMICITIAE · IN · CAPITOLIO · PONERE
SACRIFICIVMQVE ·] FACERE · LICERET · MVNVSQVE · EIS · EX · FORMVLA · LOCVM · LAVTIAQVE · Q · VRB · EIS · LOCARE · MITTEREQ[VE · IVBERENT · SEIVE · DE · SVIS · REBVS · LEGATOS · AD · SENATVM
MITTERE · IPSEIVE ·]VENEIRE · VELLENT · VTI · EIS · LEIBEREIS · POSTEREISQVE · EORVM · LEGATOS · VENIRE · MITTEREQVE · LICERET · VTEI · Q[VE · Q · LVTATIVS · M · AEMILIVS · COS · A · A ·
S · E · I · V · F · LITTERAS · AD · MAGISTRATVS · NOSTROS · QVEI · ASIAM · MACEDONIAM · PROVINCIAS · OPTINENT · ET · AD · MAGISTRATVS · EORVM · MITT[ERENT · SENATVM · VELLE · ET
AEQVOM · CENSERE · EA · ITA · FIERI · I · V · E · E · R · P · F · S · V · C ·

ΕΠΙΥΠΑΤΩΝΚΟΙΝΤΟΥΛΥΤΑΤΙΟΥΚΟΙΝΤΟΥΥΙΟΥΚΑΤΛΟΥΚΑΙΜΑΡΚΟΥ.ΑΙΜΙΛΙΟΥ
ΜΑΡΚΟΥΥΙΩΝΟΥΛΙΠΕΔΟΥCΤΡΑΤΗΓΟΥΔΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΚΑΙΕΠΙΤΩΝΞΕΝΩΝΛΕΥΚΙΟΥΚΟΡΝΗΛΙΟΥ . . .
CICENNAMHNOCMAIOYKOINTOCΛYTATIOCKOINTOYYIOCKATΛOCYΠATOCCYΓKΛHTΩICYNEBOYΛ . . .
ΠΡΟΗΜΕΡΩΝΕΝΔΕΚΑΚΑΛΑΝΔΩΝΙΟΥΝΙΩΝΕΝΚΟΜΕΤΙΩΙΓΡΑΦΟΜΕΝΩΙΠΑΡΗCΑΝΛΕΥΚΙΟCΦΑΒΕΡΙΟCΛΕΥΚΙΟΥΥΙΟCCΕΡΓΙΑΓΑΙΟC . . . . ΛΕΥ
ΚΙΟΥΥΙΟCΠΟΠΛΙΛΙΑΚΟΙΝΤΟCΠΕΤΙΛΛΙΟCΤΙΤΟΥΥΙΟCCΕΡΓΙΑΠΕΡΙΩΝΚΟΙΝΤΟCΛΥΤΑΤΙΟCΚΟΙΝΤΟΥΥΙΟCΚΑΤΛΟCΥΠΑΤΟCΛΟΓΟΥCΕΠΟΙΗCΑΤΟ . . .
ΦΙΛΙΝΟΥΥΙΟΝΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΝΠΟΛΥCΤΡΑΤΟΝΠΟΛΥΑΡΚΟΥΥΙΟΝΚΑΡΥCΤΙΟΝΜΕΝΟΙΚΟΝΕΙΡΗΝΑΙΟΥΤΟΝΓΕΓΟΝΟΤΑΜΕΝΙCΚΟΝΘΑΡΓΗΛΙΟΥΥΙΟΝΜΙΛΗCΙΟ
ΕΝΤΟΙCΠΛΟΙΟΙCΠΑΡΑΓΕΓΟΝΕΝΑΙΤΟΥΠΟΛΕΜΟΥΤΟΥΙΤΑΛΙΚΟΥΕΞΑΡΧΟΜΕΝΟΥΤΟΥΤΟΥCΕΡΓΑCΙΑΝΕΥΑΝΔΡΟΝΚΑΙΠΙCΤΗΝΤΟΙCΔΗΜΟCΙΟΙCΠΡΑΓΜΑCΙΝΤΟΙCΗΜΕΤΕΡΟΙC . . . . .
ΝΑΙΤΟΥΤΟΥCΕΑΥΤΟΝΚΑΤΑΤΟΤΗCCΥΓΚΛΗΤΟΥΔΟΓΜΑΕΙCΤΑCΠΑΤΡΙΔΑCΑΠΟΛΥCΑΙΒΟΥΛΕCΘΑΙΕΑΝΑΥΤΩΙΦΑΙΝΗΤΑΙΟΠΩCΥΠΕΡΤΩΝΚΑΛΩCΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝΥΠΑΥΤΩΝ . . . . .
ΓΑΘΗΜΑΤΩΝΕΙCΤΑΔΗΜΟCΙΑΠΡΑΓΜΑΤΑΤΑΗΜΕΤΕΡΑΚΑΤΑΛΟΓΗΑΥΤΩΝΓΕΝΗΤΑΙΠΕΡΙΤΟΥΤΟΥΤΟΥΠΡΑΓΜΑΤΟCΟΥΤΩCΕΔΟΞΕΝΑCΚΛΗΠΙΑΔΗΝΦΙΛΙΝΟΥΥΙΟΝΚΛΑΖ . . .
ΠΟΛΥCΤΡΑΤΟΝΠΟΛΥΑΡΚΟΥΥΙΟΝΚΑΡΥCΤΙΟΝΜΕΝΙCΚΟΝΕΙΡΗΝΑΙΟΥΥΙΟΝΜΙΛΗCΙΟΝΤΟΝΓΕΓΟΝΟΤΑΜΕΝΙCΚΟΝΑΝΩΘΕΝΔΕΘΑΡΓΗΛΙΟΥΑΝΔΡΑCΚΑΛΟΥCΚΑΙΑΓΑΘΟΥCΚΑΙΦΙΛΟΥC . . .
ΑΓΟΡΕΥCΑΙΤΗΝCΥΓΚΛΗΤΟΝΚΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΟΝΡΩΜΑΙΩΝΔΙΑΛΑΝΒΑΝΕΙΝΤΗΝΤΟΥΤΩΝΕΡΓΑCΙΑΝΚΑΛΗΝΚΑΙΕΠΑΝΔΡΟΝΚΑΙΠΙCΤΗΝΤΟΙCΔΗΜΟCΙΟΙCΠΡΑΓΜΑCΙΝΤΟΙCΗΜΕΤΕΡΟΙCΓΕΓΟΝΕΝΑΙ
ΔΙΗΝΑΙΤΙΑΝΤΗΝCΥΓΚΛΗΤΟΝΚΡΙΝΕΙΝΟΠΩCΟΥΤΟΙΤΕΚΝΑΕΚΓΟΝΟΙΤΕΑΥΤΩΝΕΝΤΑΙCΕΑΥΤΩΝΠΑΤΡΙCΙΝΑΛΕΙΤΟΥΡΓΗΤΟΙΠΑΝΤΩΝΤΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΚΑΙΑΝΕΚΦΟΡΟΙΩCΙΝΕΙΤΙΝΕCΕΙCΦΟΡΑΙΕΚΤΩΝ
ΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΑΥΤΩΝΕΙCΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑΙΕΙCΙΝΜΕΤΑΤΟΤΟΥΤΟΥCΤΩΝΔΗΜΟCΙΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΤΩΝΗΜΕΤΕΡΩΝΧΑΡΙΝΟΡΜΗCΑΙΤΟCΑΥΤΑΙΑΥΤΟΙCΑΠΟΔΟΘΩCΙΝΑΠΟΚΑΤΑCΤΑΘΩCΙΝΕΙΤΕΤΙΝΕC
ΑΓΡΟΙΟΙΚΙΑΙΥΠΑΡΧΟΝΤΑΑΥΤΩΝΠΕΠΡΑΝΤΑΙΜΕΤΑΤΟΕΚΤΗCΠΑΤΡΙΔΟCΤΩΝΔΗΜΟCΙΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΤΩΝΗΜΕΤΕΡΩΝΧΑΡΙΝΟΡΜΗCΑΙΟΠΩCΤΑΥΤΑΠΑΝΤΑΑΥΤΟΙCΕΙCΑΚΕΡΑΙΟΝΑΠΟΚΑΤΑCΤΑ
ΘΗΙΕΙΤΕΤΙCΠΡΟΘΕCΜΙΑΠΑΡΕΛΗΛΥΘΕΝΑΦΟΥΕΚΤΗCΠΑΤΡΙΔΟCΤΩΝΔΗΜΟCΙΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΤΩΝΗΜΕΤΕΡΩΝΧΑΡΙΝΟΡΜΗCΑΙΜΗΤΙΤΟΥΤΟΤΟΠΡΑΓΜΑΑΥΤΟΙCΒΛΑΒΕΡΟΝΓΕΝΗΤΑΙ
ΜΗΔΕΤΙΑΥΤΟΙCΔΙΑΤΑΥΤΗΝΤΗΝΑΙΤΙΑΝΕΛΑCCΟΝΟΦΕΙΛΗΤΑΙΜΗΔΕΤΙΕΛΑCCΟΝΑΥΤΟΙCΜΕΤΑΠΟΡΕΥΕCΘΑΙΠΡΑCCΕΙΝΕΞΗΙΟCΑΙΤΕΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΙΑΥΤΟΙCΗΤΟΙCΤΕΚΝΟΙCΑΥΤΩΝ
ΠΑΡΕΓΕΝΟΝΤΟΟΠΩCΤΑΥΤΑCΕΧΩCΙΝΔΙΑΚΑΤΕΧΩCΙΝΚΑΡΠΕΥΩΝΤΑΙΤΕΟCΑΤΕΑΝΑΥΤΟΙΤΕΚΝΑΕΚΓΟΝΟΙΓΥΝΑΙΚΕCΤΕΑΥΤΩΝΠΑΡΕΤΕΡΟΥΜΕΤΑΠΟΡΕΥΩΝΤΑΙΕΑΝΤΕΤΙΠΑ
ΡΑΥΤΩΝΤΕΚΝΩΝΕΚΓΟΝΩΝΓΥΝΑΙΚΩΝΤΕΑΥΤΩΝΕΤΕΡΟΙΜΕΤΑΠΟΡΕΥΩΝΤΑΙΟΠΩCΤΟΥΤΩΝΤΕΚΝΩΝΕΚΓΟΝΩΝΓΥΝΑΙΚΩΝΤΕΑΥΤΩΝΕΞΟΥCΙΑΚΑΙΑΙΡΕCΙCΕΑΝΤΕΕΝΤΑΙCΠΑ
ΤΡΙCΙΝΚΑΤΑΤΟΥCΙΔΙΟΥCΝΟΜΟΥCΒΟΥΛΩΝΤΑΙΚΡΙΝΕCΘΑΙΗΕΙΕΚΤΩΝΗΜΕΤΕΡΩΝΑΡΧΟΝΤΩΝΕΠΙΙΤΑΛΙΚΩΝΚΡΙΤΩΝΕΑΝΤΕΕΠΙΠΟΛΕΩCΕΛΕΥΘΕΡΑCΤΩΝΔΙΑΤΕΛΟΥC
ΕΝΤΗΙΦΙΛΙΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΡΩΜΑΙΩΝΜΕΜΕΝΗΚΥΙΩΝΟΥΑΝΠΡΟΑΙΡΩΝΤΑΙΟΠΩCΕΚΕΙΤΟΚΡΙΤΗΡΙΟΝΠΕΡΙΤΟΥΤΩΝΤΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΓΙΝΗΤΑΙΕΙΤΙΝΑΚΡΙΤΗΡΙΑ
ΠΕΡΙΑΥΤΩΝΑΠΟΝΤΩΝΜΕΤΑΤΟΕΚΤΗCΠΑΤΡΙΔΟCΟΡΜΗCΑΙΓΕΓΟΝΟΤΑΕCΤΙΝΤΑΥΤΑΟΠΩCΕΙCΑΚΕΡΑΙΟΝΑΠΟΚΑΤΑCΤΑΘΗΙΚΑΙΕΞΑΚΕΡΑΙΟΥΚΡΙΤΗΡΙΟΝΚΑΤΑ
ΤΟΤΗCCΥΓΚΛΗΤΟΥΔΟΓΜΑΓΕΝΗΤΑΙΕΙΤΙΝΑΧΡΗΜΑΤΑΑΙΠΟΛΕΙCΑΥΤΩΝΔΗΜΟCΙΑΙΟΦΕΙΛΩCΙΝΜΗΤΙΕΙCΤΑΥΤΑΤΑΧΡΗΜΑΤΑΔΟΥΝΑΙΟΦΕΙΛΩCΙΝ
ΑΡΧΟΝΤΕCΗΜΕΤΕΡΟΙΟΙΤΙΝΕCΑΝΠΟΤΕΑCΙΑΝΕΥΒΟΙΑΝΜΙCΘΩCΙΝΗΠΡΟCΟΔΟΥCΑCΙΑΙΕΥΒΟΙΑΙΕΝΤΙΘΩCΙΝΦΥΛΑΞΩΝΤΑΙΜΗΤΙΟΥΤΟΙΔΟΥΝΑΙΟΦΕΙΛΩCΙΝ
ΟΠΩCΤΕΚΟΙΝΤΟCΛΥΤΑΤΙΟCΜΑΡΚΟCΑΙΜΙΛΙΟCΥΠΑΤΟΙΟΕΤΕΡΟCΗΑΜΦΟΤΕΡΟΙΕΑΝΑΥΤΟΙCΦΑΙΝΗΤΑΙΤΟΥΤΟΥCΕΙCΤΟΤΩΝΦΙΛΩΝΔΙΑΤΑΓΜΑΑΝΕΝΕΧΘΗ
ΝΑΙΦΡΟΝΤΙCΩCΙΝΤΟΥΤΟΙCΤΕΠΙΝΑΧΑΛΚΟΥΝΦΙΛΙΑCΕΝΤΩΙΚΑΠΕΤΩΛΙΩΙΑΝΑΘΕΙΝΑΙΘΥCΙΑΝΤΕΠΟΙΗCΑΙΕΞΗΙΞΕΝΙΑΤΕΑΥΤΟΙCΚΑΤΑΤΟΔΙΑΤΑ
ΓΜΑΤΟΠΟΝΠΑΡΟΧΗΝΤΕΤΟΝΤΑΜΙΑΝΤΟΝΚΑΤΑΠΟΛΙΝΤΟΥΤΟΙCΜΙCΘΩCΑΙΑΠΟCΤΕΙΛΑΙΤΕΚΕΛΕΥΩCΙΝΕΑΝΤΕΠΕΡΙΤΩΝΙΔΙΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝ
ΠΡΕCΒΕΥΤΑCΠΡΟCΤΗΝCΥΓΚΛΗΤΟΝΑΠΟCΤΕΛΛΕΙΝΑΥΤΟΙΤΕΠΑΡΑΓΙΝΕCΘΑΙΠΡΟΑΙΡΩΝΤΑΙΟΠΩCΑΥΤΟΙCΤΕΚΝΟΙCΕΚΓΟΝΟΙCΤΟΙCΑΥΤΩΝ
ΠΡΕCΒΕΥΤΑCΠΑΡΑΓΙΝΕCΘΑΙΚΑΙΑΠΟCΤΕΛΛΕΙΝΤΕΕΞΗΙΟΠΩCΤΕΚΟΙΝΤΟCΛΥΤΑΤΙΟCΜΑΡΚΟCΑΙΜΙΛΙΟCΥΠΑΤΟΙΟΕΤΕΡΟCΗΑΜΦΟΤΕΡΟΙ
ΕΑΝΑΥΤΟΙCΦΑΙΝΗΤΑΙΓΡΑΜΜΑΤΑΠΡΟCΤΟΥCΑΡΧΟΝΤΑCΤΟΥCΗΜΕΤΕΡΟΥCΟΙΤΙΝΕCΑCΙΑΝΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝΕΠΑΡΧΕΙΑCΔΙΑΚΑΤΕΧΟΥCΙΝ
ΚΑΙΠΡΟCΤΟΥCΑΡΧΟΝΤΑCΑΥΤΩΝΑΠΟCΤΕΙΛΩCΙΝΤΗΝCΥΓΚΛΗΤΟΝΘΕΛΕΙΝΚΑΙΔΙΚΑΙΟΝΗΓΕΙCΘΑΙΤΑΥΤΑΟΥΤΩΓΙΝΕCΘΑΙ
ΟΥΤΩCΩCΑΝΑΥΤΟΙCΕΚΤΩΝΔΗΜΟCΙΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΠΙCΤΕΩCΤΕΤΗCΙΔΙΑCΦΑΝΗΤΑΙ ΕΔΟΞΕΝ

ΑCΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΙΝΟΥ ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΥ ΠΟΛΥCΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΥΑΡΚΟΥ
ΚΑΡΥCΤΙΟΥ ΜΕΝΙCΚΟΥ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΜΙΛΗCΙΟΥ

Ἐπὶ ὑπάτων Κοΐντου Λυτατίου, Κοΐντου υἱοῦ, Κάτλου καὶ Μάρκου Αἰμιλίου, [Κοΐντου υἱοῦ, Μάρκου υἱωνοῦ, Λ[ε]π[ί]δου, στρατηγοῦ δὲ κατὰ πόλιν καὶ ἐπὶ τῶν ξένων Λευκίου Κορνηλίου Σισέννα, μηνὸς Μαΐου· Κόϊντος Λυτάτιος, Κοΐντου υἱός, Κάτλος ὕπατος συγκλήτῳ συνεβούλ[ευσεν πρὸ ἡμερῶν ἕνδεκα Καλανδῶν Ἰουνίων ἐν κομετίῳ· γραφομένῳ παρῆσαν Λεύκιος Φαβέριος Λευκίου υἱὸς Σεργίᾳ, Γάϊος - - - Λευκίου υἱὸς Ποπλιλίᾳ, Κόϊντος Πετίλλιος Τίτου υἱὸς Σεργίᾳ· περὶ ὧν Κόϊντος Λυτάτιος, Κοΐντου υἱός, Κάτ[λ]ος ὕπατος λόγους ἐποιήσατο, [Ἀσκληπιάδην Φιλίνου υἱὸν Κλαζομένιον, Πολύστρατον Πολυάρκου υἱὸν Καρύστιον, Μεν[ίσ]κον Εἰρηναίου, τὸν γεγονότα Μενίσκον Θαργηλίου υἱὸν Μιλήσιο[ν ἐν τοῖς πλοίοις παραγεγονέναι τοῦ πολέμου τοῦ Ἰταλικοῦ ἐξαρχομένου, τούτους ἐργασίαν ἔ[π]ανδρον καὶ πιστὴν τοῖς δημοσίοις πράγμασιν τοῖς ἡμετέροις [παρεσχηκέναι, τούτους ἑαυτὸν κατὰ τὸ τῆς συγκλήτου δόγμα εἰς τὰς πατρίδας ἀπολῦσαι βούλεσθαι, ἐὰν αὐτ[ῇ] φαίνηται, ὅπως ὑπὲρ τῶν καλῶς πεπραγμένων ὑπ' αὐτῶν [καὶ ἀνδραγαθημάτων εἰς τὰ δημόσια πράγματα τὰ ἡμέτερα καταλογὴ αὐτῶν γένηται, περὶ τούτου τοῦ πράγματος οὕτως ἔδοξεν· Ἀσκληπιάδην Φιλίνου υἱὸν Κλαζ[ομένιον, Πολύστρατον Πολυάρκου υἱὸν Καρύστιον, Μενίσκον Εἰρηναίου υἱὸν Μιλήσιον, τὸν γεγονότα Μενίσκον ἄνωθεν δὲ Θαργηλίου, ἄνδρας καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ φίλους [προσαγορεῦσαι τὴν σύγκλητον καὶ τὸν δῆμον τὸν Ῥωμαίων, διαλανβάνειν [τε] τὴν τούτων ἐργασίαν καλὴν καὶ ἔπανδρον καὶ πιστὴν τοῖς δημοσίοις πράγμασιν τοῖς ἡμετέροις γεγονέναι, δι' ἣν αἰτίαν τὴν σύγκλητον κρίνειν, ὅπως οὗτοι, τέκνα ἔκγονοί τε αὐτῶν, ἐν ταῖς ἑαυτῶν πατρίσιν ἀλειτούργητοι πάντων τῶν πραγμάτων καὶ ἀνε[ίσ]φοροι ὦσιν· εἴ [τέ] τινες εἰσφοραὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν εἰσπεπραγμέναι εἰσὶν μετὰ τὸ τούτους τῶν δημοσίων πραγμάτων τῶν ἡμετέρων χάριν ὁρμῆσαι, ταῦται αὐτοῖς ἀποδοθῶσιν ἀποκατασταθῶσιν, εἴ τέ τινες ἀγροί, οἰκίαι, ὑπάρχοντα αὐτῶν πέπρανται μετὰ τὸ ἐκ τῆς πατρίδος τῶν δημοσίων πραγμάτων τῶν ἡμετέρων χάριν ὁρμῆσαι, ὅπως ταῦτα πάντα αὐτοῖς εἰς ἀκέραιον ἀποκατασταθῇ, εἴ τέ τις προθεσμία παρελήλυθεν ἀφ' οὗ ἐκ τῆς πατρίδος τῶν δημοσίων πραγμάτων τῶν ἡμετέρων χάριν ὁρμῆσαι, μή τι τοῦτο τὸ πρᾶγμα αὐτοῖς βλαβερὸν γένηται μηδέ τι αὐτοῖς διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἔλασσον ὀφείληται μηδέ τι ἔλασσον αὐτοῖς μεταπορεύεσθαι πράσσειν ἐξῇ, ὅσαι τε κληρονομίαι αὐτοῖς ἢ τοῖς τέκνοις αὐτῶν παρεγένοντο, ὅπως ταύτας ἔχωσιν, διακατέχωσιν καρπεύωνταί τε, ὅσα τε ἂν αὐτοί, τέκνα, ἔκγονοι, γυναῖκές τε αὐτῶν παρ' ἑτέρου μεταπορεύωνται, ἐάν τέ τι παρ' αὐτῶν, τέκνων, ἐκγόνων, γυναικῶν τε αὐτῶν ἕτεροι μεταπορεύωνται, ὅπως τούτων, τέκνων, ἐκγόνων, γυναικῶν τε αὐτῶν ἐξουσία καὶ αἵρεσις [ᾖ]· ἐάν τε ἐν ταῖς πατρίσιν κατὰ τοὺς ἰδίους νόμους βούλωνται κρίνεσθαι [ἐάν τε] ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀρχόντων ἐπὶ Ἰταλικῶν κριτῶν, ἐάν τε ἐπὶ πόλεως ἐλευθέρας τῶν διὰ τέλους ἐν τῇ φιλίᾳ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων μεμενηκυιῶν οὗ ἂν προαιρῶνται, ὅπως ἐκεῖ τὸ κριτήριον περὶ τούτων τῶν πραγμάτων γίνηται, εἴ τινα κριτήρια περὶ αὐτῶν ἀπόντων μετὰ τὸ ἐκ τῆς πατρίδος ὁρμῆσαι γεγονότα ἐστίν, ταῦτα ὅπως εἰς ἀκέραιον ἀποκατασταθῇ καὶ ἐξ ἀκεραίου κριτήριον κατὰ τὸ τῆς συγκλήτου δόγμα γένηται· εἴ τινα χρήματα αἱ πόλεις αὐτῶν δημοσίᾳ ὀφείλωσιν, μή τι εἰς ταῦτα τὰ χρήματα δοῦναι ὀφείλωσιν· ἄρχοντες ἡμέτεροι οἵτινες ἂν ποτε Ἀσίαν, Εὔβοιαν μισθῶσιν ἢ προσόδους Ἀσίᾳ, Εὐβοίᾳ ἐντιθῶσιν, φυλάξωνται μή τι οὗτοι δοῦναι ὀφείλωσιν· ὅπως τε Κόϊντος Λυτάτιος, Μάρκος Αἰμίλιος, ὕπατοι, ὁ ἕτερος ἢ ἀμφότεροι, ἐὰν αὐτοῖς φαίνηται, τούτους εἰς τὸ τῶν φίλων διάταγμα ἀνενεχθῆναι φροντίσωσιν, τούτοις τε πίνα[κα] χαλκοῦν φιλίας ἐν τῷ Καπετωλίῳ ἀναθεῖναι θυσίαν τε ποιῆσαι ἐξῇ, ξένιά τε αὐτοῖς κατὰ τὸ διάταγμα, τόπον, παροχήν τε τὸν ταμίαν τὸν κατὰ πόλιν τούτοις μισθῶσαι ἀποστεῖλαί τε κελεύσωσιν· ἐάν τε περὶ τῶν ἰδίων πραγμάτων πρεσβευτὰς πρὸς τὴν σύγκλητον ἀποστέλλειν αὐτοί τε παραγίνεσθαι προαιρῶνται, ὅπως αὐτοῖς, τέκνοις, ἐκγόνοις τοῖς αὐτῶν πρεσβευτὰς παραγίνεσθαι ἀποστέλλειν τε ἐξῇ· ὅπως τε Κόϊντος Λυτάτιος, Μάρκος Αἰμίλιος, ὕπατοι, ὁ ἕτερος ἢ ἀμφότεροι, ἐὰν αὐτοῖς φαίνηται, γράμματα πρὸς τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἡμετέρους, οἵτινες Ἀσίαν, Μακεδονίαν ἐπαρχείας διακατέχουσιν, καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ἀποστείλωσιν, τὴν σύγκλητον θέλειν καὶ δίκαιον ἡγεῖσθαι ταῦτα οὕτω γίνεσθαι, οὕτως ὡς ἂν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων πίστεώς τε τῆς ἰδίας φα[ί]νηται. Ἔδοξεν.

Ἀσκληπιάδου τοῦ Φιλίνου Κλαζομενίου. Πολυστράτου τοῦ Πολυάρκου Καρυστίου. Μενίσκου τοῦ Εἰρηναίου Μιλησίου.

Est Senatusconsultum Romanum de honesta missione trium Graecorum, qui initio belli Italici populo Romano operam praestiterunt atque in classe Romana stipendia meruerunt. Exemplar esse prototypi Senatusconsulti docet addita interpretatio Graeca, quae quidem tam Latine composita est, ut lusus sit, partem deperditam tituli Latini in integrum restituere, quod factum est a Sigonio. Senatusconsulta Romana in Graecam linguam translata habes Vol. II. n. 2485. 2905. Est igitur haec tabula una ex iis, quae tribus illis militibus honesta missione donatis traditae sunt.

Factum est Senatusconsultum a. d. xi. Kal. Iunias a. u. c. 676. (a. Chr. 78.) M. Aemilio Lepido, Q. Lutatio Catulo Coss. in Comitio, qui locus significatur etiam in Senatusconsulto ap. Ioseph. Ant. Iud. XIII, 9. (17.), ut vidit Brissonius (de formulis p. 177. 221.). Comitium Romanum aedificium tectum fuisse, non aream in fori speciem, contra Beckerum (Enchirid. antiq. T. I. p. 274 sqq.) recte statuit Goettlingius l. c. p. 51 sq. De situ comitii nuper pluribus egit Th. Mommsenius Annal. Inst. arch. Rom. T. XVI. 1844. p. 288 sqq. Vs. 1. extr. *Κοΐντου υἱοῦ* suppleverunt Vict. Goettl. Vs. 2. Vict. supplevit . . . *υἱοῦ·* sed nihil deesse videtur; neque est cur patris Sisennae nomine opus esse putemus. Vs. 3. extr. syllabas *ευσεν* suppleverunt Vict. Goettl. Vs. 5. *Ἀσκληπιάδην* supplementum eorundem est; iidemque suppleverunt vss. 6. 7. 8. 9. extr. nisi quod vs. 8. *καὶ* recte inseruit Goettlingius. Vs. 7. male *τούτους* inseruit interpres, ut vs. 26. Idem ibidem et vs. 11. loco *ἐργασίας* dicere debebat *χρείαν*. Vs. 8. *αὐτῇ* corrigendam esse vidit Goettlingius. Vs. 10. incondite interpres: *τὸν γεγονότα Μενίσκον ἄνωθεν δὲ Θαργηλίου*; paulo tolerabilius vs. 6. rem expressit. Quippe Meniscus Thargelii filius, adoptione autem Irenaeï fuit. Ibidem extr. et vs. 11. init. *προσαγορεῦσαι* scribendum esse vidit Boeckhius Vol. II. ad n. 2095. Vs. 12. *τῶν πραγμάτων* melius abesset. Ibidem de meo dedi *ἀνείσφοροι* pro lectione tradita *ἀνέκφοροι*, quod vix intelligi potest. Vs. 15. *ὁρμῆσαι* si in aere est, bene se habet recteque Goettlingius, qui monet non opus esse ut scribatur *ὥρμησαν*. Vs. 18. *ᾗ* inseruit Brissonius. Vs. 19. de meo dedi *ἐάν τε*, etsi concedo interpretem scribere potuisse *ᾗ εἰ* utpote ad verbum reddentem Latina. Vs. 25. *πίνακα* coniecerunt Brissonius l. c. et Boeckhius in schedis. Tabula amicitiae testis affigebatur in Capitolio, quemadmodum etiam tabulae honestae missionis (cf. Arneth. Zwölf Römische Militär-Diplome tab. IV. VIII. XII.). Vs. 26. *τούτοις* praeter rem inseruit interpres. Conf. vs. 7. Vs. 28. omisi *καὶ* ante *ἀποστέλλειν τε* praeter rem insertum ab interprete. Vs. 31. Graeca docent quomodo explicanda siglá sint exemplaris Latini: *ita ut eis e re publica fideque sua videbitur. censuit* (sc. *Senatus*). Vss. 32. 33. subscripta sunt nomina honoratorum, ut in aliis tabulis aereis (conf. Vol. II. n. 1841. 1843. 1844.); quo de more Goettlingius non inepte comparat tabulas honestae missionis ab Imperatoribus datas, quarum in parte aversa nomina militum dimissorum secundo casu perscribi solebant (conf. Arneth. Zwölf Römische Militär-Diplome p. 34. 40. 45. 55. 65.).

CLASSIS SECUNDA.

5880.

Romae, in area palatii Capitolini in lapide utrinque fracto; edidit Boissardus P. III. p. 97. aeri incisam; unde repetiit Gruterus p. MIX. 5. qui habuit etiam ex schedis Sismondi et Gutenstenii. Citat Vandalius Dissert. p. 294.

COMMVNL . RESTITVTAE . IN . MAIORVM . LEIBERTATEM
ROMAE . IOVEI . CAPITOLINO . ET . POPLO . ROMANO . VIRTVTIS
BENIVOLENTIAE . BENEFICIQ . CAVSSA . ERGA . LVCIOS AC COMMVNE

ΛΥΚΙΩΝΤΟΚΟΙΝΟΝΚΟΜΙΣΑΜΕΝΟΝΤΗΝΠΑΤΡΙΟΝΔΗΜΟ
ΚΡΑΤΙΑΝΤΗΙΡΩΜΗΙΔΙΙΚΑΠΕΤΩΛΙΩΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩ
ΡΩΜΑΙΩΝΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ
ΤΗΣΕΙΣΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΛΥΚΙΩΝ

Vs. 1. init. Boiss. MVN . L . RESTITVTAE, Sism. COMMVNI RESTITVTO, Gutenst. . . . MVNI . RE STITVIT . EI. In fine versus Boiss. LEIBERI, Sism. LIBERTATEM. Vs. 2. init. Boiss. ROMA, Sism. RO MAE; extr. Boiss. VM, Sism. VIRTVTIS. Vs. 3. extr. Boiss. LYCIOSABCOMMVN, Sism. LVCIOSACCOM MVNE. Vs. 4. init. Boiss. ΑΚΙΩΝ, Sism. ΛΥΚΙΩΝ; deinde Boiss. ΚΟΜΙΣΑΜΕΝΩΝ, Sism. Gutenst. ΚΟ ΜΙΣΑΜΕΝΟΝ. Vs. 5. Boiss. ΤΗΝΡΩΜΗΝ, Sism. ΤΗΙΡΩΜΗΙ; deinde Boiss. ΔΗ, Sism. Gutenst. ΔΙΙ; tum Boiss. ΔΙΩΙ, Sism. et Gutenst. ΛΙΩΙ; in fine versus Sism. ΤΩΝ. Vs. 7. Sism. ΤΟ pro ΤΩΝ.

Lyciorum] commun[e] restitut[um] in maiorum leibertatem Romae, Iovi Capitolino et poplo Romano virtutis, benivolentiae beneficique caussa erga Lycios ac commune.

Λυκίων τὸ κοινὸν κομισάμενον τὴν πάτριον δημοκρατίαν τῇ Ῥώμῃ, Διῒ Καπετωλίῳ καὶ τῷ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας καὶ εὐεργεσίας τῆς εἰς τὸ κοινὸν τῶν Λυκίων.

Titulus positus videtur post restitutam Caribus Lyciisque libertatem a. u. c. 586. a. Chr. 168. (Polyb. XXX, 5. Liv. XLIV, 14. 15.)

5881.

Romae in museo Cardinalis de Zelada in lapidibus duobus Tiburtinis satis magnis, litteris grandibus et profunde incisis. Inscriptionem *A* edidit Sponius Itin. T. III. P. I. p. 145. eiusque inscriptionis Graecam partem Holstenius in Notis et castigationibus ad Stephan. Byz. p. 187. ex eoque Muratorius Thes. T. II. p. MLIII. 5. Totam inscriptionem *A.* denuo dedit Gudius p. CXLIII. 1. [CCCCXLVII. 1.] Repetierunt Harduinus Num. pop. ant. p. 284. Schläger Comment. de diis hominibusque servator. p. 70. Orellius ad Cic. pro Plancio p. 111. Tit. *B.* edidit Anonymus in Giorn. Arcad. 1820. T. VIII. p. 276. Inscriptiones *A* et *B.* ediderunt Marinus Fratr. Arv. T. II. p. 768. et Osannus Syll. p. 449 sqq. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

A.

POPVLVS·LAODICENSIS·A·F·LYCO
POPVLVM·ROMANVM·QVEI·SIBEI

SALVTEI·FVIT·BENEFICI·ERGO·QVAE·SIBEI
BENIGNE·FECIT
Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ
ΤΩΙ ΛΥΚΩΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ.ΤΟΝ
ΡΩΜΑΙΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΑΥΤΩΙ
S . . ΣΩΤΗΡΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
N . . ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ
N . .

B.

POPVLVS·EPHESIVS . .

SALVTIS·ERGO·QVOD·O . .
SQVOM·LEIBERTATEM·E . .
. . LEGATEI·HERACLITVS·H . .
. . HERMOCRATES·DEM . . . .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

A. vs. 1. Spon. A.F., Gud. Mar. AF. Vs. 3. Mar. Osann. BENIFICI, reliqui BENEFICI. Vs. 6. init. ΤΩΙ omittit Spon. qui extr. TON, Gud. TOV, Holst. ΤΩΝ, Mar. TO . . . . Vs. 7. Spon. ΓΕΓΕΝΟΤΑ, Holst. Gud. ΓΕΓΟΝΟΤΑΕΑΥΤΩΙ, Mar. ΓΕΓΟΝΟΤΑΕΑ . . . . Vs. 8. init. S . . habent Marinus, Thorlacius et Osannus; in fine versus lacunam notat Marinus. Vs. 9. init. N . . habent Marinus, Thorlacius et Osannus; deinde Gud. ΕΙΝΕΚΕΝ; in fine versus Holst. ΕΥΝΟΙΑC, Gud. ΕΥΝΟΙΑΣ, Mar. ΕΥΝΟΙΑ . . . . . Vs. 10. extr. Holst. ΑΥΤΟΝ, Gud. Thorl. Osann. ΕΑΥΤΟΝ, Mar. ΕΑΤΤΟΝ. Vss. 9. 10. non habet Sponius. Vs. 11. N . . habent Marinus, Thorlacius et Osannus. Litteram C habet Holstenius excepta voce ΣΩΤΗΡΑ. Litteras initiales in margine vss. 8. 9. 11. apparentes ex antiquiore titulo ibi insculpto resedisse monet Marinus. *B.* vs. 3. init. Mar. SOVOM, Osann. SQVOM.

A. Populus Laodicensis a f(lumine) Lyco populum Romanum, quei sibei salutei fuit, benefici(orum) ergo quae sibei benigne fecit.

Ὁ δῆμος ὁ Λαοδικέων τῶν πρὸς τῷ Λύκῳ τὸν δῆμον τὸν Ῥωμαίων, γεγονότα ἑαυτῷ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτόν.

Titulus stante re publica Romana positus fortasse profligato bello Mithridatico, quo flagrante Laodiceam male mulcatam fuisse refert Strabo XII, 578. Schlägerus l. c. annotat Laodicenses *σωτῆρος* appellatione remunerari voluisse civitatis benignitatem, qua ipsis cum Phrygiae oppidis ceteris post Antiochum regem Asianosque devictos permiserant suis uti legibus. Autonomiam concessam Phrygiae diserte eloquitur Sulla in oratione ad Mithridatem habita apud Appianum de bello Mithridat. p. 351.

B. Populus Ephesius [populum Romanum
salutis ergo, quod - - - - -
s quom leibertatem [sibi restituit.
Legatei Heraclitus H[- - - - filius,
Hermocrates Dem[ocratis? filius.

Titulus eiusdem aetatis videtur esse atque inscriptio *A.* Infraque sequebatur haud dubie interpretatio Graeca.

5882.

Romae, in area palatii Capitolini in lapide fracto; edidit Boissardus P. III. p. 97. aeri incisam, unde repetiit parum accurate Gruterus p. MXXIX. 12.

ωΝ ЄΥЄΡΓЄΤΗ ΘЄΙC ЄΡΓΑ ΛΛЄΓΙCΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
ΛΟΥ ΟΝΤΟC ΚΑΙ CΥΜΜΑΧΟΥ ΧΑΡΙCΤΗΡΙΑ ΔΠ ΚΑΠЄΤω
CΒЄΥCΑΝΤωΝ ΒΑΚΧΙ()Υ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΙΟΥ
ΟΝΥCΙΟΥ ΦΑΙΔΡΟΥ ΤΟΥ ΓΙΑΥCΑΝΙΟΥ

Ὁ δῆμος ὁ - - - -]ων εὐεργετηθεὶς [τ]ὰ μέγιστα ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων, ἑαυτῷ φί]λου ὄντος καὶ συμμάχου χαριστήρια Δ[ιΐ] Καπετωλίῳ καὶ τῷ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων πρε]σβευσάντων Βακχίου τοῦ Λαμπρίου, τοῦ δεῖνος τοῦ Δι]ονυσίου, Φαίδρου τοῦ Παυσανίου.

Supplementa sunt Boeckhii. Vs. 1. delendum censeo ЄΡ in ЄΡΓΑ. Vs. 2. de formula *φίλου ὄντος καὶ συμμάχου* conf. n. 5885.

5883.

Romae fragmentum; editum est Giorn. Arcad. T. XVII. 1823. p. 148.

. . . . ΑΛΩΔΙ
. . . . ΠΑΝΑ . Α
. . . ΕΝ . ΥΠΕΡΣΩ
Ι . . . ΑΣ . ΚΕ . Ι . ΩΝΙ
ΑΣ . ΠΛΑΥΤΙΑΣ . Α
ΔΕΛΦΗΣ . ΑΥΤΟΚΡΑ
ΤΟΡΩΝ . ΝΕΠΟΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

- - - - - - - *ὑπὲρ σω[τηρί]ας κ[αὶ αἰ]ωνίας [διαμονῆς] Πλαυτίας ἀδελφῆς Αὐτοκρατόρων Νέπ[ω]ς ἀπελεύθερος.*

Plautia quae nunc *ἀδελφὴ Αὐτοκρατόρων* audit, non liquet quo referenda sit. Desunt notitiae quae satis probabile reddant intelligendam esse Plautiam Urgulanillam Claudii Imp. uxorem (Suet. Claud. 26.).

5884.

Romae, in duabus statuarum basibus e thermis Titi et Vespasiani aut potius Traiani, quae ab illis via strata distinguuntur, in domum Bernardini Maffaei Cardinalis translatis; viderunt Smetius (fol. IX. 7.), Panvinius, Boissardus, qui Lat. inscr. *A.* edidit T. V. p. 13. unde repetiit Gruterus p. CLXXVII. 6. Inscriptionem *B.* dedit etiam Fabrettus cap. X. p. 677. ex Grutero.

A.

IVLIVS FELIX CAMPANIA
NVS VC PRAEFECTUS VRBI
AD AVGENDAM THERMA
RVM TRAIANARVM GRATIAM
Φ CONLOCAVIT Φ

B.

ΑΝΤWΝЄΙΝW CЄΒ ΤΟ Β
ΚΑΙCΑΡΙ Π̆
ΠΡΟ · Ι · ΚΑΛ · ΑΠΡЄΙΛ
ΚΟΥΡΑΤΟΡЄΥΟΝΤΟC
ΑΥΡ · ΠΡWΤЄЄWC
ΚΑΙ ЄΠΙΜЄΛΟΥΜЄΝΟΥ
ΑΥΡ · ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ

A. vs. 5. CONLOCAVIT omittit Smetius.

Iulius Felix Campanianus v(ir) c(larissimus), Praefectus urbi ad augendam Thermarum Traianarum gratiam conlocavit.

B. vs. 2. extr. Smet. Π̆, Grut. ΥΠ. Vs. 4. Pigh. ΜΟΥΡΑΤΕΥΟΙΝΤΟC.

Ἀντωνείνῳ Καίσαρι Σεβ(αστῷ) τὸ β ὑπ[άτῳ -] πρὸ ῑ Καλ. Ἀπρειλ. κουρατορεύοντος Αὐρ. Πρωτέως καὶ ἐπιμελουμένου Αὐρ. Τορκουάτου.

Errore ut videtur a quadratario ΚΑΙCΑΡΙ incisum versu secundo aut ibi additum negligentius, quum antea esset oblitus incidere. Si titulus ad Antoninum Pium pertinet, positus ei fuerit suscepto Consulatu secundo a. u. c. 892. p. Chr. 139.

5885.

Romae, in aedibus posterioribus Card. de la Valle in basi marmorea praegrandi; transcripsit Smetius (fol. LV. 2.); edidit Boissardus P. III. p. 139. aeri incisam; ex schedis Smetii et ex Boissardo edidit Gruterus p. CCLV. 4. cum interpret. Lat. Ex Grutero citarunt Holstenius in Nott. et castigatt. ad Steph. Byz. p. 212. et Belleius Mém. de l'Acad. cet. T. XXXVII. p. 422. Latine habet Panvinius ap. Gruter. l. c. n. 5. Extat in cod. Pigh. fol. 61. *b.*

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙCΑΡΙ
ΘЄΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΥΙΩΤΟΥ
ΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙΩΝΩΤΟΥ
ΝЄΡΟΥΑЄΚΓΟΝΩΤΙΤΩΑΙΛΙΩΑΔΡΙΑΝΩ
ΑΝΤΩΝЄΙΝΩΙΣЄΒΑΣΤΩΙЄΥΣЄΒЄΙ
ΑΡΧΙЄΡЄΙΜЄΓΙΣΤΩΙΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣЄΞΟΥΣΙΑΣ
ΤΟΓΥΠΑΤΩΙΤΟΓΠΠ.ΤΩΙЄΥЄΡΓЄΤΗΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΙΑΔΡΙΑΝΗΣΜΟΨΟΥЄΣΤΙΑΣΤΗΣ
ΚΙΛΙΚΙΑΣΙЄΡΑΣΚΑΙЄΛЄΥΘЄΡΑΣΚΑΙΑΣΥΛΟΥ
ΚΑΙΑΥΤΟΝΟΜΟΥΚΑΙΦΙΛΗΣΚΑΙΣΥΜΜΑΧΟΥ
ΡΩΜΑΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΔΙΑΤΗΣ
ΘЄΙΑΣΑΥΤΟΥΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣΒЄΒΑΙΑ
ΤΗΡΗΣΑΝΤΟΣΑΥΤΗΤΑЄΞΑΡΧΗΣΔΙΚΑΙΑ

Littera Υ hanc formam habet Ψ. Vs. 2. init. ΘЄΟΥ omittit Gruterus, habet Smetius; pro eo Boiss. dedit ΤΩΙ, qui deinceps habet ΑΔΡΙΑΝΩΙΤΟΥ. Vs. 3. Boiss. ΥΙΩΙ. Vs. 4. Boiss. ЄΛΙΩΙ. Vs. 7. init. Boiss. ≠Ι≠, Grut. ΤΟ Ι, Pigh. ΤΟΓ. Vs. 9. Boiss. ΚΑΙΑΙ ЄΛЄΥΤЄΡΑCΚ,ΑΣΥΛΟΥ. Vs. 13. Boiss. ΙΣ p. ЄΞ.

Αὐτοκράτορι Καίσαρι, θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱῷ, [θε]οῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνῷ, [θε]οῦ Νερούα ἐκγόνῳ, Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῷ Ἀντωνείνῳ Σεβαστῷ, Εὐσεβεῖ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ γ̄, ὑπάτῳ τὸ γ̄, π(ατρὶ) π(ατρίδος), τῷ εὐεργέτῃ καὶ σωτῆρι, Ἀδριανῆς Μοψουεστίας τῆς Κιλικίας, ἱερᾶς καὶ ἐλευθέρας καὶ ἀσύλου καὶ αὐτονόμου καὶ φίλης καὶ συμμάχου Ῥωμαίων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος διὰ τῆς θείας αὐτοῦ δικαιοδοσίας βέβαια τηρήσαντος αὐτῇ τὰ ἐξ ἀρχῆς δίκαια.

Titulus pertinet ad a. u. c. 893. p. Chr. 140. conf. ad Vol. II. n. 3457. Nota elogia urbis Mopsuestiae quae etiam Hadriani nomen assumpsit (conf. Eckhel. D. N. T. III. p. 60 sq.).

5886.

Romae penes Monachos Silvestrinos in lapide a. 1759. effosso: edidit Ferdinandus Mingarellus in Ephem. Ital. „Nuova raccolta d' opuscoli cet. Venezia T. V. p. 127. cum explicatione et interpret. Lat. unde repetiit Donatus p. 141. 5.

ΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚ
Α ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝ
ΡΓΕΤΟΥ ΥΙΟΝ Θ
ΓΡΑΙΑΝΟΥ ΥΙΩΝC
ƆΥ ΝΕΡΒΑ ΕΚΓΟΝΟ
ΟΝ ΑΙΛΙΟΝ ΑΔΡΙΑ
Ν ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ
ΑΣΤΟΝ Ε . . . ΞΒΗ:
ΑΡΕΙΟΥΤ . . ‾ ΟΥ

Αὐ]τοκράτορα Κ[αίσαρ]α, θεοῦ Ἀδριαν[οῦ εὐε]ργέτου υἱόν, θ[εοῦ] Τραϊανοῦ υἱων[όν, θε]οῦ Νέρβα ἔκγονο[ν, Τίτ]ον Αἴλιον Ἀδρια[νὸ]ν Ἀντωνεῖνον, [Σεβ]αστόν, Ε[ὐσε]βῆ [ἡ ἐξ] Ἀρείου [πάγου β]ου[λή.

Restituit Mingarellus. Erat titulus in basi statuae Antonino positae ab Atheniensibus. Monumentum ante portas Romae in Graecostasi ab Antonino Pio post incendium restituta positum fuisse statuit Mingarellus, qui praeterea *βουλή* decurtatum esse in lapide arbitratur.

5887.

Romae, in patera argentea gemmis distincta, cum effigie Faustinae Augustae in gemma ovalis figurae; ex schedis bibl. Vaticanae edidit Donius Inscr. Cl. II. n. 158. p. 103. unde repetiit Murator. T. I. p. CCXLII. 4.

ΣΑΛΒΩ ΚΩΜ
ΜΟΔΩ ΦΗΛΙΞ
ΦΑΥΣΤΕΙΝΑ

Σάλβῳ Κομμόδῳ φῆλιξ Φαυστεῖνα.

Titulus Latinus litteris Graecis scriptus. Faustina est iunior, M. Aurelii uxor, mater Commodi. Titulus ante a. u. c. 928. scriptus est, quo anno exstincta est Faustina.

5888.

Romae fragmentum in Vaticano repertum; edidit Gruterus p. MXXI. 9. ex autographo Buchellii.

CЄBACTѠC . . . . . CTA . MAPKѠAYPHΛIѠCAIIKANѠ . . . .
CIACKAIΔICNЄOKOYTѠNCЄBACTѠNNAYKΛHPOICKAIC . . .
TOYЄKΘЄMЄΛIѠNCYNAΠANTITѠΠЄPIAYTONKOΣMΩKAITOIΣAI
ΛOYAYPHΛIOYKOMMOΔOYKAITITOYΣЄΞTIOYΛATЄPANOY . . ΠPOIЄKAIΦ

Αὐτοκράτορι Καίσαρι Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῷ Ἀντωνείνῳ] Σεβαστῷ [Εὐσεβεῖ κ]α[ὶ] Μάρκῳ Αὐρηλίῳ [Κ]αί[σαρι καὶ σύμπαντι τῷ οἴκῳ αὐτῶν οἱ τῆς δεῖνος μητροπόλεως Ἀ]σίας καὶ δὶς νε[ω]κ[όρ]ου τῶν Σεβαστῶν ναύκληροι - - - - οἰκοδομήσαντες τὸ καὶ τὸ - - - -] ἐκ θεμελίων σὺν ἅπαντι τῷ περὶ αὐτὸν κόσμῳ καὶ τοῖς ἀ[γάλμασιν? ἀνέθηκαν ὑπατευόντων Καίσαρος Λουκί]ου Αὐρηλίου Κομμόδου καὶ Τίτου Σεξτίου Λατερανοῦ, πρὸ ιε Κα[λ.] Φ[εβρ.

Titulus positus est a. d. xv. Kal. Febr. a. u. c. 907. p. Chr. 154. Coss. L. Aurelio Commodo (Vero) et Sextio Laterano. Vs. 2. *νεωκόρου* et vs. 4. Καλ. Φεβρ. restituit Scaliger.

5889.

Romae, in horto Pontificis summi in basi marmorea; edidit Boissardus P. VI. p. 113. aeri incisam et Smetius Inscr. fol. LVI. 2. Ex Boissardo repetiit Gruterus p. CXIV. Extat in cod. Pigh. fol. 110. *a.*

ΥΠЄΡ CΩΤΗΡΙΑCΚΑΙΔΙΑΜΟΝΗC
ΤΟΥΚΥΡΙΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC
ΚΟΜΜΟΔΟΥCЄΒΑCΤΟΥ
ΟΙΝΑΥΚΛΗΡΟΙΤΟΥΠΟΡЄΥΤΙΚΟΥ
ΑΛЄΞΑΝΔΡЄΙΝΟΥCΤΟΛΟΥ

Vs. 1. extr. Boiss. ΔΙΑΜΟΝΝC, Smet. ΔΙΑΜΟΝΗC, Pigh. ΔΙΑΜΟΝΗC. Vs. 2. Pigh. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟC, Smet. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΥ, Boiss. quod dedi. Vs. 3. erasus fuisse sed postea restitutus dicitur. Cf. ad n. 4704. Vs. 5. Smet. ΑΛЄΞΑΝΔΡΙΝΟΥ, Boiss. ΑΛЄΞΑΝΔΡЄΙΝΟΥ, Pigh. ΑΛЄΞΑΝΔΡЄΙΝΟΥ.

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ διαμονῆς τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος Κομμόδου Σεβαστοῦ οἱ ναύκληροι τοῦ πορευτικοῦ Ἀλεξανδρείνου στόλου.

De classe Alexandrina vide p. 313. *b.* coll. p. 318. *a.* Conf. n. 5973.

5890.

Romae, in aedibus Vaticanis fragmentum; edidit Osannus Syll. p. 422. n. 8. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΙΙΙΑϹΚΑΙΝЄΙΛ
ΤѠΝЄΙΝΟΥΦΗ·
ΥΔΗΜΟΥΡѠΜΑ
ѠΔЄΚΑΤѠΔΙΟΝ
ΜΛΟΥΚΚЄΙΟϹ
ѠΡѠΝЄΚ

Vs. 1. extr. Os. ΝЄΙΝ, Thorl. ΝЄΙΛ. Vs. 2. Os. ΤѠΝЄΙΝΟΝ, Thorl. ΤѠΝЄΙΝΟΥ.

Ὑπὲρ σωτηρ]ίας καὶ νεί[κης τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος
Μ. Κομμόδου Ἀν]τωνείνου Φή[λικος Εὐσεβοῦς Σεβαστοῦ
καὶ το]ῦ δήμου [τοῦ] Ῥωμα[ίων - - -
- - ἔτει δ]ωδεκάτῳ Διον[ύσῳ - - - -
- - Μ. Λουκκεῖος - - - -
- - - - - -

Titulus positus post a. u. c. 938. p. Chr. 185. quo anno primum Felix appellatur Commodus. Lucceium quendam Torquatum a Commodo interemptum esse ex Ael. Lampridio (vit. Commod.) monet Osannus.

5891.

Romae, in basi ad D. Petri in Vinculis; ex schedis Vaticanis cum supplementis edidit Fabrettus c. x. n. 87. p. 685.

αυτοκρΑΤοΡΑ· ΚΑΙϹΑΡΑ
θεȣ· αντΟΝΕΙΝοΥ· ΕΥϹΕΒ· ΓΕΡΜ
σαρ. υἱον· θΕοΥ· ΚοΜΜοΔοΥ· ΑΔΕΛΦ
θεȣ· αντονΕΙΝοΥ· ΕΥϹΕΒ· ΥΙѠΝοΝ
θεȣ· αδριανΟΥ· ΕΓΓοΝοΝ· ΘΕοΥ· ΤΡΑΙΑΝοΥ
εκγονον· θΕοΥ· ΝΕΡοΥΑ· ΑΠοΓοΝοΝ
λ. σεπτιμΙοΝ· ϹΕοΥΕΡοΝ
περτ ΝΑΚΑ· ϹΕΒ· ΑΡΑΒΙΚοΝ
αδιαβ. παΡ· ΜΕΓΙϹΤ. ΔΕΜΑΡΧΙΚ
εξ αυτοΚΡΑΤοΡΑ· Το· Η
Π. Π.
δεμΗΤΡΙοϹ
δεμετΡΙοΥ

Αὐτοκρ]άτορα Καίσαρα
Μ. Ἀντω]νείνου Εὐσεβ(οῦς) Γερμ(ανικοῦ)
Σαρ(ματικοῦ) υἱόν, θ]εοῦ Κομμόδου ἀδελφ(όν),
θεοῦ Ἀντων]είνου Εὐσεβ(οῦς) υἱωνόν,
θεοῦ Ἀδριαν]οῦ ἔγγονον, θεοῦ Τραϊανοῦ
Παρθικοῦ καὶ θ]εοῦ Νερούα ἀπόγονον,
Λούκιον Σεπτίμ]ιον Σεού[η]ρον
Περτί]νακα, Σεβ(αστόν), Ἀραβικόν,
Ἀδιαβηνικόν, ἀρχιε]ρ(έα) μέγιστ(ον), δ[η]μαρχικ(ῆς)
ἐξουσίας τὸ δ, ὕπατον τὸ β, αὐτο]κράτορα τὸ η,
π(ατέρα) π(ατρίδος)
Δημ]ήτριος
Δημητ]ρίου.

Titulus positus est a. u. c. 949. p. Chr. 196. (vide Eckhel. D. N. T. VII. p. 175.)

5892.

In Portu Traiani s. Augusti in ostiis Tiberinis ad dextrum alveum, de quo loco vide Cellar. Geogr. ant. T. I. p. 655. Ex schedis Manutianis bibl. Vaticanae edidit Donius Cl. III. n. 45. p. 124. unde repetiit Murator. T. II. p. MXLVIII. 5. cum Lat. interpret. et not. ex eoque citat Paciaud Monum. Pelop. T. I. p. 113.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ.ΚΑΙΣΑΡΑ
Μ.ΑΝΤΩΝΙΟΝ
ΓΟΡΔΙΑΝΟΝ.ΕΥΣΕΒΗ
ΕΥΤΥΧΗ.ΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΤΟΝΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΝ
ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΟΡΑΗΠΟΛΙΣ
Η ΤΩΝ ΓΑΖΑΙΩΝ ΙΕΡΑ ΚΑΙ
ΑΣΥΛΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ
ΠΙΣΤΗ Η ΕΥΣΕΒΗΣ ΛΑΜΠΡΑ
ΚΑΙ·ΜΕΓΑΛΗ ΕΞ ΕΝΚΛΥΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΘΕΟΥ
ΤΟΝ ΕΑΥΤΗΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΔΙΑ.ΤΙΒ.ΚΛ.ΠΑΠΕΙΡΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥ.ΤΟΥ.ΙΕΡΟΥ

Ἀγαθῇ τύχῃ. Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Ἀντώνιον Γορ-
5 διανόν, Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστόν, τὸν θεοφιλέστα-
τον κοσμοκράτορα ἡ πόλις ἡ τῶν Γαζαίων ἱερὰ καὶ
10 ἄσυλος καὶ αὐτόνομος, πιστὴ ἡ εὐσεβὴς [καὶ] λαμπρὰ
καὶ μεγάλη ἐξ ἐνκ[ε]λ[ε]ύσεως τοῦ πατρίου θεοῦ τὸν
15 ἑαυτῆς εὐεργέτην διὰ Τιβ. Κλ. Παπειρ[ί]ου ἐπιμελητοῦ
τοῦ ἱεροῦ.

Honoratur Gordianus III. cuius de elogiis vide Eckhel. D. N. T. VII. p. 309. Vs. 11. ἐνκελεύσεως correxit Wesselingius ad Itin. Hierocl. p. 719. Fuerit ΕΝΚ/ΕΥΣΕΩΣ. Vs. 12. Patrius deus Gazensium est Marnas, de quo Norisius Ep. Syromac. V, 3. p. 518. qui deus pro Iove Cretensi habetur (Steph. Byz. v. Γάζα. Cf. Eckhel. D. N. T. III. p. 450.). Ex elogiis oppidi Gazensium ἱερὰ καὶ ἄσυλος reperitur etiam in nummis (vide Eckhel. D. N. T. III. p. 448 sq.). In Portu Traiani templum fuisse magnae deum matris docent tituli Latini ap. Murat. T. II. p. MLXXII. 1. Etiam Marnae templum ibi exstructum fuisse inscriptio nostra probabile reddit. Sarapidis aedem ibi fuisse indicio sunt tituli n. 6000. 6001.

5893.

Romae, in via lata ante aediculam B. M. afflictorum; ex schedis bibl. Vaticanae 1241. edidit Donius Cl. II. n. 73. p. 88. unde repetiit Muratorius T. II. p. MLIII. 4. cum Lat. interpret. et not.

ΑΡΧΙΕΡΕΑ.ΜΕΓ.ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥC - - -
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ.ΤΟ.Γ.ΥΠΑΤΟΝ.Δ.Π.ΠΑΤ
ΛΑΟΔΙΚΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΙΚΩ
ΠΟΛΙΣ.ΦΙΛΟΤΙΜΗCΑΜΕΝΩΝ ΤΗΝ - - - -
ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟC
ΑΙΛΙΟΥ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΡΟΔΩΝ - - - - -
ΑΙΛΙΟΥ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΚΟΜΗΓΑ
ΑΥΤΟΥ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα] - - - - - -
- - - - - - - - - - -
ἀρχιερέα μέγ(ιστον), δημαρχικῆς ἐξουσ[ίας τὸ - -,
αὐτοκράτορα τὸ $\overline{\gamma}$, ὕπατον [τὸ] $\overline{\delta}$, π(ατέρα) πατ(ρίδος),
Λαοδικ[έ]ων τῶν πρὸς τ[ῷ] Λ[ύ]κῳ [ἡ]
πόλις φιλοτιμησαμένων τὴν [ἀνάστασιν]
τοῦ ἀνδριάντος
Αἰλίου Ἀντιπάτρου Ῥόδων[ος υἱοῦ καὶ]
Αἰλίου Ἀντιπάτρου κο[λλ]ήγα
αὐτοῦ.

Lapis supra abruptus est, ut diiudicari non possit, utrum titulus ad Imperatorum eorum pertineat aliquem, quorum nomina publice deleta sunt in monumentis, nec ne. Ex dignitatibus vs. 2. IMP. III. CONS. IV. nihil apparet nisi aut Neronem aut Traianum aut denique Caracallam posse intelligi, quod iam annotavit Muratorius. Nam Imp. III. Cons. IV. fuit Nero a. p. Chr. 60., Traianus a. p. Chr. 102., Caracalla a. p. Chr. 214-217. Vs. 7. κολλήγα coniicitur apud Donium.

5894.

Romae fragmenta lapidis praegrandis tria; ex fragmento longiore *A* verba quaedam ex titulo secundo et tertio mixta et miro modo perturbata protulit Gudius p. CXXXVIII. 2. [CCLXXV. 1.]; ex eodemque fragmento titulum secundum ex schedis Vaticanis desumptum dedit Donius Cl. V. n. 177. p. 206. Omnia tria fragmenta ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MLXXIII. 5. 6. et p. MLXXIV. 7-12. singulis titulis separatim positis itemque tertio titulo fragmenti longioris *A.* in duo dissecto, quorum alter Latina, alter Graeca exhibet; fragmentum *A.* ex codice Vaticano 5253. p. 339., fragmentum *C.* ex schedis Barberinis edidit Marinus Fratr. Arv. T. II. p. 767. Fragmentum *A.* citat Sirmondus in notis ad Sidonium, Par. 1652. p. 28.

[*Textum vide pag. seq.*]

Primus et quartus versus, uterque maioribus litteris scriptus, per latitudinem lapidis porrectus, alter Latinus, alter Graecus, nomina et dignitates continet hominis honorati a civitatibus Bithyniae casu tertio expressa. Alter fere hic fuit:

- - - *o, L(ucii) f(ilio), Rufo, pat[rono] pro [meritis in commune Bithynorum.*

Singulis fere nominibus subscripti tituli honorarii, Latinis Latini, Graecis Graeci iique paulo disertiores. Fragmentum *A.* quattuor titulos complectitur fragmentum *B.* unum, fragmentum *C.* duos. De consecutione fragmentorum non constat: probabile tamen eo ordine quo composuimus lapidem olim exhibuisse titulos singulos.

Fundus lectionis est apographum Marini. Fragm. *A.* tit. 1. vs. 1. omittit Murat. (MLXXIV. 7.); vs. 2. Mar. .....NI, Mur. PRVSIENSES AB - - falso; vs. 4. Mar. ..ΩΙ, Mur. ΥΙΩΙ falso; vs. 6. Mar. ..ΡΓΕ ΤΗΙΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΟΝ, Mur. ΕΥΕΡΓΕΤΗΙΔΙΑΠΡΕ ΣΒΕΥ; vs. 7. Mar. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ.ΤΟΥ, Mur. ΟΝ ΤΟΣΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥΤΟΥ; vs. 8. init. Mar. duo puncta posuit. Tit. 2. vss. 1. 2. 3. omittit Donius; vs. 1. Mar. L.F., Mur. (MLXXIV. 8.) - - - O.L.F.H - - -; vs. 4. Don. Λ.ΛΥΚΙΟΥ; vs. 5. idem ΥΠΙΟΠΑΤΡΟ ΝΙ; vs. 7. pro ΤΟΥΚΑΣΣΑΝΔΡΟΥ Don. ...ΧΙΑΣ ΣΑΝΑΠΟΥ; vs. 8. Don. ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥ. Tit. 3. vs. 2. extr. Mar. OLYM, Mur. (MLXXIII. 5.) OLYMPO; vs. 5. Mur. (MLXXIII. 6.) syllabam NI in versum sequentem transfert. Tit. 3. miram formam repraesentat Gudius adlitis verbis quibusdam ex titulo 2. hoc modo:

RVFO.L.F.Γ
PRVSAIS
PRVSAIS.AB.OLYM
PRVSAENSES.AB.HYPIO
PATRONO
ΠΡΟΥΣΑΕΙΣ ΑΠΟ
ΥΠΙΩ .·.

Tit. 4. dixeris quidem servari fragmento *B.* quod habet solus Muratorius (MLXXIV. 10.), propterea quod ibi vs. 4. extat ΡΟΥΦΩΙ, quod nomen certe tit. 4. sequatur necesse est; sed obstare videtur vs. 1. PAT, pro quo in fragmento *B.* est PRO; ut mittam vs. 6. ΠΑΤΡΩΝΙ, quod in fragmento *B.* divisum est in versum 5 et 6. Videtur igitur tit. 4. is esse, quem Muratorius habet p. MLXXIV. 9. hac forma:

PRVSIENSES.AB - -
PATRONO
ΠΡΟΥΣΙΕΙΣΑΠΟ - - - - -
ΠΑΤΡΩΝΙΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΙΠΡΕΣΒΕ - -
ΔΗΜΗΤΡ - - - - - -
ΑΝΑΧ - - - -

ut Muratorius nomen ΡΟΥΦΩΙ, quod huic titulo debetur, male in fragmentum *B.* intrusisse videatur. Similiter tit. 1. vs. 2. oscitanter idem dedit PRVSI

A.

. . . . . O .	L . F .	R V F O .	P A T . .
. . . . . NI	PRVS|ENSES . AB . HYPIO .	PPVSAIS . AB . OLYMPO	PRVSIENS . .
PATRONO	PATRONO .	PATRONO .	PATR . .
. . Ω I .	Λ E Y K I O Y	Y I Ω I	P . . .
. . NOIΠATPΩNI . KAI	ΠΡΟΥΣΙΕΙΣΑΠΟΥΠΙΟΥΠΑΤΡΩΝΙ	ΠΡΟΥΣΑΕΙΣΑΠΟ.ΟΛΥΜΠΟΥΠΑΤΡΩΝΙ	ΠΡΟΥΣ . .
ΕΥΕΡΓΕΤΗΙΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΟΝ	ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΙΠΡΕΣΒΕΥΟΝΤΩΝ	ΚΑΙ.ΕΥΕΡΓΕΤΗΙΠΡΕΣΒΕΥΟΝΤΟΣ	ΠΑΤΡΩΝΙ . .
ΤΟΣΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ . ΤΟΥ	ΜΕΝΕΜΑΧΟΥ ΤΟΥ ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΥ	ΔΗΜΟΦΙΛΟΥΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ	. .
ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ	ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ	. .	. .

B.

P R O - - - -
PRVSIENSES . AB . MARE
PATRONO
Ρ Ο Υ Φ Ω Ι
ΠΡΟΥΣΙΕΙΣ . ΑΠΟ . ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΠΑ
ΤΡΩΝΙ . ΚΑΙ . ΕΥΕΡΓΕΤΗΙ . ΠΡΕΣ
ΒΕΥΟΝΤΟΣ . ΑΓΡΙΑ . ΤΟΥ . ΖΩΙΛΟΥ

C.

APAMENIAB	. . . .
PATRONO	PATRONO . . .
ΑΠΑΜΕΙΣΠΑΤΡΩΝΙΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΙ	ΝΙΚΟΜΙΔΙΕΕΙΣ . Π . .
ΠΡΕΣΒΕΥΟΝΤΟΣΜΑΡΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥ	ΕΥΕΡΓΕΤΗΙΠΡΕ . . .
ΝΙΚΟΜΗΔΟΥΣ ΥΙΟΥ ΚΛΕΟΧΑΡΟΣ	ΤΑΥ . . . .
	. .

A.

- - - - - - o	*L(ucii) f(ilio)*	*Rufo*	*Pat[rono]*
[Astace]ni	*Prusienses ab Hypio*	*Prusais ab Olympo*	*Prusienses [ab - - -*
patrono.	*patrono.*	*patrono.*	*patrono.*
- - - - - - ῳ	Λευκίου	υἱῷ	Ῥούφῳ
[Ἀστακη]νοὶ πάτρωνι καὶ εὐεργέτῃ διὰ πρεσβεύοντος Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ἀρτεμιδώρου.	Προυσιεῖς ἀπὸ Ὑπίου πάτρωνι καὶ εὐεργέτῃ πρεσβευόντων Μενεμάχου τοῦ Κασσάνδρου, Ἀριστονίκου Τιμοκράτους.	Προυσαεῖς ἀπὸ Ὀλύμπου πάτρωνι καὶ εὐεργέτῃ πρεσβεύοντος Δημοφίλου Ἀσκληπιάδου.	Προυσιεῖς ἀπὸ - - - πάτρωνι καὶ εὐεργέτῃ πρεσβε[ύοντος] Δημητρ[ίου τοῦ - - - άν[δρου.

B.

Pro
Prusienses a[d] mare
patrono.
[πάτρωνι]
Προυσιεῖς ἀπὸ θαλάσσης πάτρωνι καὶ εὐεργέτῃ πρεσβεύοντος Ἀγρία τοῦ Ζωΐλου.

C.

- - -	- - -
Apameni - - -	*[Nicomedenses]*
patrono.	*patrono.*
- - -	- - -
Ἀπαμεῖς πάτρωνι καὶ εὐεργέτῃ πρεσβεύοντος Μάρκου Αὐρηλίου Νικομήδους, υἱοῦ Κλεοχάρο[υ]ς.	Νικομ[η]δεῖς π[άτρωνι καὶ εὐεργέτῃ πρε[σβεύοντος Ταυ[ρίσκου - - - -

ENSESAB - - - et fragm. *C.* tit. 1. vs. 5. verba ΝΙΚΟΜΗΔΟΥΣΥΙΟΥΚΛΕΟΧΑΡΟΣ in tit. 2. eiusdem fragmenti transtulit (vide infra). Nihilo vero minus in maiusculis tit. 4. expressimus ex Marino, pleniora in minusculis reddituri.

Fragm. *B.* solus habet Muratorius (MLXXIV. 10.). Hoc fragmentum fragmento *A.* continuo adnectendum esse probabile fit non solum ex vs. 1. PRO, sed etiam ex Prusiensium ad mare mentione.

Fragm. *C.* tit. 1. ita exhibet Murat. (MLXXIV. 11.):

APAMENIAB - - - -
PATRONO

PATRONO
ΑΝΤΙΟΧΙΕΕΙΣ
ΑΠΑΜΕΙΣΠΑΤΡΩΝΙΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΙ
ΠΡΕΣΒΕΥΟΝΤΟΣΜΑΡΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥ

ubi duos titulos confusos habes. Sed quum tit. 2. sequantur Nicomedenses, verba PATRONO ΑΝΤΙΟΧΙΕΕΙΣ ex alio prorsus fragmento illata esse putanda sunt, nisi maiori incuriae debentur. Tit. 2. vs. 4. pro TAY - - - Murator. habet ΝΙΚΟΜΗΔΟΥΣ.ΥΙΟΥ.ΚΛΕΟΧΑΡΟΣ quae verba male translata sunt ex tit. 1. in tit. 2. huius fragmenti. Ceterum inter fragm. *C.* et *B.* facile alia intercidere potuerunt.

Rufus, cui ut patrono suo civitates Bithyniae honorem habuerunt, non liquet qui fuerit. Coniecit Eckhelius (Numm. anecd. p. 186.) videri esse C. Cadium Rufum, notum illum ex nummis Claudii et Messalinae atque ex memoria Taciti, qui eum repetundarum criminibus tradit accusantibus Bithynis sub Claudio et Nerone cecidisse, sub Othone in ordinem esse senatorium restitutum (Ann. XII, 22. Hist. I, 77.). Quicunque fuit, de communi Bithynorum optime meritus videtur, ut functo sive proconsulatu sive alio magistratu in Bithynia (conf. Vol. II. ad n. 3747.) civitates singulae honores decreverint per legatos Romam deferendos. Cuius viri patronatus haud scio an indicio sit nomen Rufi in Bithynia non infrequens (conf. Vol. II. n. 3712. 3716.). Ex civitatibus comparent (Fragm. *A.* tit. 1.) Astaceni de coniectura nostra satis certa, qua probata simul comprobatur Astacum illa aetate civitatem nondum obscuratam fuisse claritate Nicomediae, multoque minus dictam esse Nicomediam, quod sunt qui tradiderunt contra auctoritatem Ptolemaei Astacum et Nicomediam probe distinguentis (conf. Cellar. Geogr. ant. T. II. p. 243 sq.). Sequitur tit. 2. Prusa ab Hypio (Ptol. Προῦσα πρὸς τῷ Ὑππίῳ ποταμῷ; Plin. V, 43. Prusa sub Hypio monte; in nummis ΠΡΟΥϹΙЄΩΝ ΠΡΟϹΥΠΙΩ). Tertia civitas tit. 3. est Prusa ab Olympo (Προῦσα ἡ πρὸς Ὀλύμπῳ Strab. XII, 564. Prusa sub Olympo Plin. V, 43. Προῦσα ἡ πρὸς Ὀλύμπῳ τῷ ὄρει Ptol. cuius oppidi gentile Προυσαεὺς notavit Steph. Byz. v. Προῦσα; conf. n. 4155.). Quarta rursus Prusa alia eaque, si nostra coniectura vera est (vide Var. lect.) diversa non solum a duobus oppidis paulo ante memoratis cognominibus, sed etiam a Prusiade ad mare, quam fragmentum *B* subministrat, ut excepta Prusiade Prusae tres civitates cognomines fuisse in Bithynia videantur. Quinta igitur civitas est Prusias, olim Cius (Strab. XII, 563. conf. Vol. II. huius operis n. 3723.) dicta Προυσιὰς ἡ ἐπιθαλάσσιος ap. Phot. cod. CCXXIV. cuius nummus extat ΠΡΟΥϹΙЄΩΝΤΩΝΠΡΟϹΘΑΛΑϹϹΑΝ). Ex Steph. Byz. coniicias gentile Prusae esse Προυσαεύς, Prusiadis Προυσιεύς. In titulis nostris soli Prusenses ad Olympum Προυσαεῖς vocantur, eaque retenta forma est etiam in Latino *Prusais*, pro quo Plinius Epist. X, 23, 38. dicit *Prusenses*; reliqui Prusienses et Προυσιεῖς audiunt nulla distinctione. Praeterea supersunt civitates Apamea Myrleanorum et Nicomedia (Fragm. *C.*). Priore loco in Graeco titulo dicitur solum ΑΠΑΜΕΙΣ; in Latino nomini adiectum videtur A[PROPONTIDE] vel simile quid. Notabis praenomina Latina legati Apamenorum, quae haud scio an repetenda sint a colonia Apamena quam vocat Plinius H. N. V, 43. (conf. Cellar. l. c. p. 241.) Postremo ex descriptione fragmenti *C.* Muratoriana, in qua sunt verba PATRONO ΑΝΤΙΟΧΙΕΕΙΣ (vide Var. lect.) suo loco mota, confici potest titulus octavus:

[ANTIOXENSES - -]	[*Antiochenses* - - -]
PATRONO	*patrono.*
- - -	- - - -
ΑΝΤΙΟΧΕΙΣ - - -	Ἀντιοχεῖς - - - -
[ΠΑΤΡΩΝΙΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΙ]	[πάτρωνι καὶ εὐεργέτῃ]
[ΠΡΕΣΒΕΥΟΝΤΟΣ - -	[πρεσβεύοντος - - -
- - - - - - -]	- - - - - -]

quamquam ignota haec Antiochia est. Sed Antiochias quum non omnes perscripsit Stephanus Byz. s. v. (δέκα πόλεις ἀναγράφονται, εἰσὶ δὲ πλείους), tum in Bithynia fuisse Antiochiam docet insula cognominis, quam tabula Peutingeriana sub ore Bospori sitam exhibet. Itaque non dubito quin vera tradiderit Muratorius deceptus is fortasse schedis Ligorii. Ceterum plurium, ni fallor, civitatium tituli interciderunt, in his Nicaeensium, Chalcedoniorum, Heracleensium.

5895.

Romae in marmore in palatio Capponi; edidit Marinus Fratr. Arval. T. II. p. 798. cum Lat. interpret. et not.

[*Textum vide pag. seq.*]

Μ. Αὐρήλιον Παπίριον Διονύσιον, τὸν κράτιστον καὶ ἐνδοξότατον ἔπαρχον Αἰγύπτ[ου] καὶ ἔπαρχον εὐθενίας, ἐπὶ βιβλειδίω[ν] καὶ ἀναγνώσεων τοῦ Σεβαστοῦ, ἔπαρ[χον] ὀχημάτων καὶ δουκηνάριον, τα[μίαν], καὶ περὶ τὴν Φλαμινίαν, ἐπίτ[ροπον] σύμβουλόν τε τοῦ Σεβαστοῦ - - - - - - - - -

Μ.ΑΥΡΗΛΙΟΝ.ΠΑΠΙΡΙΟΝ
ΔΙΟΝΥϹΙΟΝ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙϹΤΟΝ
ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΟΝ ЄΠΑΡΧΟΝ ΑΙΓΥΠΤ . . .
ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΟΝ ЄΥΘЄΝΙΑϹ ΕΠΙ ΒΙΒΛЄΙΔΙѠ . . .
ΚΑΙ ΑΝΑΓΝѠϹΘЄѠΝ ΤΟΥ ϹЄΒΑϹΤΟΥ ЄΠΑΡ . .
ΟΧΗΜΑ ΤѠΝ ΚΑΙ ΔΟΥΚΗΝΑΡΙΟΝ ΤΑ . .
ΚΑΙ ΠЄΡΙ ΤΗΝ ΦΛΑΜΙΝΙΑΝ ЄΠΙΤ. . . . . .
ϹΥΜΒΟΥΛΟΝ ΤЄ ΤΟΥ ϹЄΒΑϹΤΟΥ. . . .
. . . . ΟΝΑЄ . . . .
. . . .

Dionysius hic praefectus Aegypti fuisse videtur imperante Commodo (vide p. 313. *a.*). Praefectus annonae (*ἔπαρχος εὐθενίας*, conf. *εὐθηνίας ἐπιμελητὴς* Vol. I. n. 1186.) fuit a. u. c. 942. p. Chr. 189. (Dio Cass. LXXII, 14.). *Ἔπαρχος ὀχημάτων* est, qui Vol. II. n. 2509. *ἔπαρχος βεικούλων*, praefectus vehiculorum, audit. De ducenario conf. ad n. 4485. De reliquis eius dignitatibus Marinus comparat fragmentum tituli Latini ap. Murator. T. II. p. MXXIV. 4. - - DV CENARIO ‖ PRAEF · VEHICVL · A · COP|S · AVG ‖ PER · VIAM · FLAMINIAM ‖ CENTENARIO · CONSI LIARIO ‖ AVG cet. Idem Dionysius a Commodo exstinctus dicitur (Dio Cass. l. c.).

5896.

Romae in basi in atrio domus Caesianae; ediderunt Gabr. Symeon Obss. ant. 1558. p. 39. Smetius fol. LXVI. 12. Boissardus P. III. p. 46. aeri incisam; ex Boissardo et ms. Pighii edidit Gruterus p. CCCCVI. 10. ex Grutero Falconerius Inscr. athlet. p. 47 sqq. repetiit Marinus Vill. Alb. Cl. V. n. 165. p. 187.

ΛΦΑΒΙΟΝ
ΚЄΙΛѠΝΑ
ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ
ЄΠΑΡΧΟΝΡѠΜΗϹ
ΥΠΑΤΟΝΤΟ·Β
ΗΜΗΤΡΟΠΟΛΙϹ
ΤΗϹΓΑΛΑΤΙΑϹ
ΑΝΚΥΡΑ
ΤΟΝЄΑΥΤΗϹ
ΠΡΟϹΤΑΤΗΝ

Vs. 1. Boiss. Α pro Λ. Vs. 2. Sym. ΚΕΙΛѠΝΑ, Smet. ΚЄΙΛѠΝΑ, Boiss. ΧΕΙΛѠΝΑ, Grut. Mar. ΚΕΙΛΩΝΑ. Vs. 4. init. Sym. Mar. ΕΠΑΡΧΟΝ, Smet. Boiss. Grut. ЄΠΑΡΧΟΝ; deinde ΡѠΜΗϹ et vs. 5. init. ΥΠΑΤΟΝ omittit Boissardus nulla lacuna indicata. Vs. 6. ms. Pigh. ΜΗΤΡΟΠΟΛΗϹ, Gruterus singula vocabula punctis distinguit. Boissardus pro Υ ubique Ψ habet.

Λ. *Φάβιον Κείλωνα, τὸν λαμπρότατον ἔπαρχον Ῥώμης, ὕπατον τὸ $\overline{\beta}$, ἡ μητρόπολις τῆς Γαλατίας Ἄνκυρα τὸν ἑαυτῆς προστάτην.*

L. Fabius M. f. Galeria Septiminus Cilo, iam Septimio Severo imperante praefectus urbi, educator Caracallae, cuius iussu parum abfuit quin occideretur (Dio Cass. LXXVII. c. 4. p. 1290. R. cf. Spartian. Carac. 3. 4.), idemque protector Macrini (Dio Cass. LXXVIII. c. 11. p. 1318. R.), Consul II. fuit collega M. Annio Flavio Libone a. u. c. 957. p. Chr. 204. Extant in eiusdem honorem positi tituli Latini duo, quorum alter (ap. Smet. fol. LXVI. 7. Grut. p. CCCCVI. 9.) eum Praefectum urbi et Consulem II. praedicat, ex altero (ap. Smet. fol. LXVI. 9. Grut. p. CCCCVII. 2. Marinus Vill. Alb. p. 51.) apparet eum legatum Augg. pro praetore provinciae Galatiae fuisse; unde honos ei ab Ancyranis habitus. Eiusdem consulatus commemoratur in titulis Latinis ap. Smet. fol. LXVI. 8. (Grut. p. CCCCVII. 1. Marin. Vill. Alb. p. 50.) et ap. Guascum Mus. Capit. T. I. p. 214. Vetustior hoc Iunius Cilo est, qui quum Bithyniae praefectus esset, necquicquam a Bithynis accusatus est apud Claudium (Dio Cass. LX, 33. p. 972. R.).

5897.

Romae, in basi utrinque fracta, in qua statua viri togati, ut Montfaucon iudicat, palliati; edidit Boissardus P. III. p. 51. aeri incisam; ex quo repetierunt Gruterus p. CCXXXIX. 2. et Montfaucon Antiq. expl. T. III. P. I. p. 10. tab. 1.

. ΚΛΛΩϹ ΤЄΛΩΝΗϹΑΝΤΙΑΝ

τῷ δεῖνι - - -] καλῶς τελωνήσαντι ἀν - - - - - -

Male Gruterus ad patrem Vespasiani Imperatoris rettulit statuam.

5898.

Romae, in lapide ad templum Divae Mariae in via lata reperto; a Pighio acceptam edidit Smetius fol. XLI. 2. indeque Gruterus p. CCCXIV. 2. cum Lat. interpret. Ex Grutero Falconerius Inscr. athlet. p. 17 sq. Gorius Inscr. Etrur. T. II. p. 270. citant Vandalius Dissert. p. 580. Paciaud Monum. Pelop. T. II. p. 56.

ΗΙЄΡΑΤΑΞΙϹΤѠΝΠΑΙΑΝΙϹΤѠΝ
ΤѠΝЄΝΡѠΜΗΔΙΟϹΗΛΙΟΥ
ΜЄΓΑΛΟΥϹΑΡΑΠΙΔΟϹΚΑΙΘЄѠΝ
ϹЄΒΑϹΤѠΝЄΤЄΙΜΗϹΑΝЄΜΒΗΝ
ΠΡΟΦΗΤΗΝ.ΠΑΤЄΡΑΤΗϹΠΡΟ
ΓЄΓΡΑΜΜЄΝΗϹΤΑΞЄѠϹΠΡΟΤΟ
ΜΗΜΑΡΜΑΡΙΝΗ.Η.ΑΝΑΤЄΘЄΙϹΑ
ЄΝΤѠΟΙΚѠΤѠΝΠΑΙΑ
ΝΙϹΤѠΝΤΗΠΡΑ̅.ΝѠΝѠΝ
ΜΑΙѠΝ.Η.ЄϹΤΙΝΚΑΤΑ
ΑΛЄΞΑΝΔΡЄΙϹ.ΠΑΧѠΝΙΑ
ЄΠΙΚΟΥΡΑΤΟΡΟϹΜЄΤЄΙΛΙΟΥ
ΑΜΠΛΙΑΤΟΥΠΡЄϹΒΥΤЄΡΟΥ
ϹЄΞΤѠ ЄΡΟΥΚΙѠ ΚΛΑΡѠ
Β.ΓΝЄѠ.ΚΛΑΥΔΙѠ
ϹЄΒΗΡѠ ΚѠϹ

Ἡ ἱερὰ τάξις τῶν Παιανιστῶν τῶν ἐν Ῥώμῃ Διὸς Ἡλίου μεγάλου Σαράπιδος καὶ θεῶν Σεβαστῶν ἐτείμησαν Ἐμβῆν προφήτην, πατέρα τῆς προγεγραμμένης τάξεως, προτομῇ μαρμαρίνῃ, ἣ ἀνατεθεῖσα ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Παιανιστῶν τῇ πρ(ὸ) ᾱ Νωνῶν Μαΐων, ἥ ἐστιν κατὰ Ἀλεξανδρεῖς Παχὼν ῑᾱ, ἐπὶ κουράτορος Μετειλίου Ἀμπλιάτου πρεσβυτέρου, Σέξτῳ Ἐρουκίῳ Κλάρῳ β̄, Γνέῳ Κλαυδίῳ Σεβήρῳ κωσ.

Hos Paeanistas Alexandrinos fuisse vidit Ignarra de palaestr. Neap. p. 23. qui huc refert locum Suetonii Ner. c. 20. „captus modulatis Alexandrinorum laudationibus, qui de novo commeatu Neapolim confluxerant, plures, Alexandriâ evocavit", coniicitque traductam videri a Nerone consuetudinem, ut Alexandria evocarentur, qui modulatas laudationes canerent; neque id improbabiliter. Fuit certe collegium Paeanistarum Romae constitutum Iovis Sarapidis et domus Augustae; qui nunc Emben prophetam, parentem collegii, protome marmorea honorant in domo Paeanistarum statuta: in quo nota constructionem ἣ ἀνατεθεῖσα pro ἣ ἀνατέθειται vel ἣ ἀνετέθη. De propheta conf. p. 305. *a.* De domo Paeanistarum conf. ad n. 5838. Posita est protome die VI. m. Maii, quae dies respondet diei XI. m. Pachon, Sexto Erucio Claro II. Cn. Claudio Severo Cos. s. a. u. c. 899. p. Chr. 146. ex rationibus Petavii et Pagii ad Baronii annales ecclesiasticos (conf. Lingen Kleine Deutsche Schriften T. III. p. 93 sqq.); qui annus annotante Falconerio congruit cum Olymp. 231, 2. non cum Olymp. 230, 1. quo anno Ios. Scaliger collocat in Olymp. descript. Ἐμβῆς πατὴρ τῆς τῶν Παιανιστῶν τάξεως ἐτιμήθη προτομῇ μαρμαρίνῃ τῇ ῑᾱ Παχών. De formula κατ' Ἀλεξανδρεῖς cf. ad n. 4736. Curator Metilius Ampliatus videtur esse φροντιστὴς τῆς τάξεως τῶν Παιανιστῶν.

5899.

Romae, in basi statuae, cuius crura supersunt, olim apud Franciscum Ficoronium; edidit Donius Cl. IV. n. 13. p. 138. indeque Muratorius T. I. p. CLIII. 3. cum Lat. interpret. et not. Ex Muratorio citat Dorvillius ad Charit. p. 198. (edit. Lips.)

ΦΛ.ΖΗΝΩΝΑΡΧΙΕΡΕΥΣ
ΚΑΙΔΙΑΣΗΜΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΕΥΣ
ΕΠΟΙΕΙ

Parum accurate dedit Muratorius, qui ΖΕΝΩΝ ΑΡΧΙΡΕΥΣ et ΑΦΡΟΔΙΣΙΥΣ, et omittit ΕΠΟΙΕΙ.

Φλ. Ζήνων ἀρχιερεὺς καὶ διάσημος Ἀφροδισιεὺς ἐποίει.

Διάσημος titulus honorarius est. Vide ne interpunctione post διάσημος posita scribendum sit Ἀφροδίσι[ο]ς ἐποίει. Aphrodisius sculptor primo post Chr. n. saeculo floruit (Plin. H. N. XXXVI, 5. cf. Sillig. Cat. artific. p. 75.).

5900.

Romae, in marmore in via Ostiensi reperto; edidit Mabillonus e bibliotheca Einsidlensi Analect. T. IV. p. 503. (edit. prior.); unde repetierunt Fabrettus c. III. n. 479. p. 198. et Muratorius T. IV. Append. p. MMXXIII. 2. cum Lat. interpret. Ex Fabretto citat Letronnius Rech. pour servir à l'hist. de l'Égypte p. 251. Recueil des inscr. gr. et lat. d'Ég. Vol. I. p. 359.

ΑΡΧΙΕΡΕΙ·ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
ΚΑΙ·ΑΙΓΥΠΤΟΥ·ΠΑΣΗΣ
ΛΕΥΚΙΩΙ·ΙΟΥΛΙΩΙ·ΟΥΗΣΤΙΝΙΩΙ
ΚΑΙ·ΕΠΙΣΤΑΤΗΙ·ΤΟΥ·ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΚΑΙ · ΕΠΙ · ΤΩΝ
[illegible]·ΡΩΜΗΙ·ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ
ΡΩΜΑΙΚΩΝ
ΤΕ·ΚΑΙ·ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ·ΚΑΙ
ΕΠΙ · ΤΗΣ · ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ·ΕΠΙΣΤΟΛΕΙ·ΤΟΥ
ΑΥΤΟΥ·ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Vs. 3. extr. dele ductum Ι ante ultimum ΩΙ.

Ἀρχιερεῖ Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου πάσης Λευκίῳ Ἰουλίῳ Οὐηστίνῳ καὶ ἐπιστάτῃ τοῦ Μουσείου καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν καὶ ἐπὶ τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ, ἐπιστολεῖ τοῦ αὐτοῦ Αὐτοκράτορος.

De pontifice Alexandriae et totius Aegypti vide p. 307. *b.* et p. 315. *a.* Memoratur Vestinus ap. Suid. v. Οὐηστῖνος inter sophistas, quem filium Vestini praefecti Aegypti (vide p. 311.) fuisse putat Borghesius. Fuit ille praeterea praefectus musei Alexandrini, praefectus bibliothecarum Romae, educator Hadriani et huius Imperatoris ab epistolis, ut Avidius Heliodorus (vide p. 312. *a.* et Borghesium in Annal. Inst. arch. Rom. XVIII. 1846. p. 324 sq.). Bibliothecam

Graecam in titulo ap. Gruter. p. DLXXXIV. 7. commemorari, et bibliothecam Ulpiam eo loco quo postea Diocletianus thermas excitavit, ab Hadriano instructam esse (conf. Flav. Vopisc. Prob. 2.) monet Mabillonus.

5901.

Romae; ex schedis Ambrosianis edidit Muratorius T. II. p. DCXXXI. 2. cum Lat. interpret.

ΠΑΡΑΜΩΝΟΣ.ΗΒΟΑΔΟΥ.ΤΟΥ
ΗΒΟΔΑΛΟΥ.ΤΟΥ.ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ
ΤΟΥ.ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.ΠΟΛΕΩΣ
ΚΑΙ.ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ.ΗΡΩ - - -
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.ΚΑΙ.ΠΑΤΡΟΣ
ΠΟΛΕΩΣ

Π[οτ]άμωνος Ἡβοάδου τοῦ Ἡβο[άδ]ου τοῦ ἀρχιερέως, τοῦ γυμνασιάρχου πόλεως, καὶ ἀρχιερέως Ἡρώ[δου τοῦ] γυμνασιάρχου καὶ πατρὸς πόλεως.

Fuit aut statuis aut donario subscriptus titulus. Duo sunt homines; Potamon, quantum video, est filius Heboadis, nepos Heboadis pontificis, ipse gymnasiarcha urbis; alter (fortasse Ἡρώδης) praeterquam quod est pontifex, simul audit gymnasiarcha et parens urbis, quod elogium aliunde notum est. Nomen peregrinum Ἡβοάδης prodit originem orientalem, prope dixeris Palmyrenam.

5902.

Romae, in circo Flaminio in basi statuae; a Morillonio acceptam edidit Smetius fol. XLV. 16. indeque Gruterus p. CCCXXVI. 2.

Τ.ΣΤΑΤΕΙΛΙΩ
ΕΥΒΙΩ
ΙΕΡΕΙ
Π.ΙΟΥΛΙΟΣ
ΑΝΑΚΥΝΔΑΡΑΞΗΣ

Τ. Στατειλίῳ Εὐβίῳ ἱερεῖ Π. Ἰούλιος Ἀνακυνδαράξης.

Frustra Reinesius vs. 2. de formula διὰ βίου cogitavit. Nota dedicanti nomen fuisse patris Sardanapali (Arrian. Exped. Alex. II, 5. Strab. XIV, 672.).

5903.

Romae; transcripsit et edidit Sponius Miscell. erud. antiq. X, 130. p. 375.

ΚΑΘΗΓΕΜ....
ΘΡΕΠΤΟΙΚ....
Λ.ΜΙΝΙΚΙΟΥ....
ΔΙΟΝΥΣΕΙΟΝ...
ΙΕΡΟΦΑΝΤΟΥ...
ΚΑΛΛΙΚΟΡΟΥ...
...ΕΞΕΛΕΥΘΕΡΟΥ..
ΚΑΙΚΟΥΡΑΤΩΡ...

Καθηγεμ[όνες καὶ] θρεπτοὶ - - - Λ. Μινικίου [τοῦ καὶ] Διονυσείο[υ] ἱεροφάντου, [διὰ] Καλλι[χ]όρου [τοῦ] ἐξελευθέρου - - καὶ κουράτ[ο]ρ[ος - -

Titulus parum apertus, neque ausim restitutionem nostram veram iudicare.

5904.

Romae extra portam S. Pancratii; ex Pighianis edidit Gruterus p. MXCV. 5. unde repetierunt Gualtherus Tab. Siciliae obiacentium insularum et Bruttiorum n. 452. p. 71. (Thes. Sic. T. VII. p. 925.) et Patinus Comment. in monum. ant. Smyrn. p. 457. Ex Ligorii schedis edidit Muratorius T. II. p. MLXXXV. 5. cum Lat. interpret. et not. quem sequitur Castellus Inscr. Sicil. 1784. V, 23. p. 51. (1769. p. 46.)

ΤΗΝΕΠΙΠΑΣΗΑΡΕΤΗΣΩΦΡΟ
ΣΥΝΗΤΕΚΑΙΣΟΦΙΑΔΙΑΠΡΕΠΟΥ
ΣΑΝΙΟΥΛΙΑΝΒΑΣΣΙΛΛΑΝΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΔΗΜΟΣΤΗΣΛΑΜΠΡΑΣΙ...
ΩΣΤΑΥΡΟΜΕΝΙΤΩΝΑΝΕ.....
ΣΕΝΤΗΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΝ

Vs. 3. Grut. ΙΑΛΛΙΑΝ.ΒΑΣΣΙΛΑΝ, Mur. ΙΟΥΛΙΑΝ.ΒΑΣΣΙΛΛΑΝ. Vs. 4. extr. Grut. ΛΑΜΠΡΑΣΙ..., Mur. ΛΑΜΠΡΑΣΙΑΣ.ΠΟΛΕ. Vs. 5. Mur. ΤΑΥΡΟΜΕΝΕΙΤΩΝ------, Grut. quod dedi. Vs. 6. Mur. ΑΝΕΘΗΣΕΝ nec quidquam praeterea, Grut. quod dedi. Uterque vocabula singula punctis distinguit.

Τὴν ἐπὶ πάσῃ ἀρετῇ σωφροσύνῃ τε καὶ σοφίᾳ διαπρέπουσαν Ἰουλίαν Βά[λβ]ιλλαν βουλὴ καὶ δῆμος τῆς λαμπρᾶς [πόλε]ως Ταυρομενιτῶν ἀνέ[στη]σεν τὴν λαμπροτάτην.

Fuit Iulia Balbilla e comitatu Sabinae Augustae Aegyptum peragrantis. Ea memoriam sui reliquit versibus Graecis in colosso Memnone incisis, quibus satis se versatam esse in poesi prodidit (vide n. 4725. 4727. 4729. 4730. conf. n. 4731.), quo pertinet σοφία eius titulo nostro celebrata. De eius genere vide ad n. 4730.

5905.

Romae, in museo Vaticano; edidit Marinus Fratr. Arv. T. II. p. 493.

- - - - -
- - - - ΛΥΚΥ - - - -
ΚΑΙ
- - - PAN.ACINNIAN
- - ΥΔΙΑΝ.ΤΙΒΕΡΙΑΝ
- - ΑΤΙΑΝ CΤΑΤΕΙΛΙΑΝ
ΠΑΥΛΕΙΝΑΝ.ΙΟΥΛΙΑΝΗΝ
ΦΙΛΙΠΠΑΝ - - - -
Α. C - - - -

- - - - - - καὶ [῾Ρούφ]αν ᾿Ασιννίαν [Κλα]υδίαν Τιβερίαν [Κλου]ατίαν? Στατειλίαν Παυλεῖναν ᾿Ιουλιανὴν Φιλίππαν - - -

[δ](όγματι) σ(υγκλήτου).

Nomina mirum in modum aucta tertium fere post Christum natum saeculum produnt. Vs. 5. init. posse etiam Μουνατίαν esse monuit Boeckhius.

CLASSIS TERTIA.

5906.

Romae, in basi marmorea in palatio Farnesii, quae nunc asservatur Neapoli in museo regio; edidit Lipsius Auct. inscr. ad Smet. p. 58. unde habet Gruterus p. CCCXV. 9. 10. cum Lat. interpret. Ex Lipsio citat Faber Agon. I, 16. III, 27. Ex Grutero Falconerius Inscr. Athlet. p. 2. conf. p. 4. 5. Vandalius Diss. p. 646. Extat in cod. Pigh. 62, 8. Inscriptionem maiorem (*A.*) habeo etiam ex schedis Gerhardi ad Welckerum missis.

A. ΑΓΑΘΗΙ . ΤΥΧΗΙ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ·ΚΑΙCΑΡ·ΘΕΟΥ·ΤΡΑΙΑΝΟΥ·ΠΑΡΘΙΚΟΥ·ΥΙΟC
ΘΕΟΥ·ΝΕΡΟΥΑ·ΥΙΩΝΟC·ΤΡΑΙΑΝΟC·ΑΔΡΙΑΝΟC·CΕΒΑCΤΟC·ΑΡΧΙΕΡΕΥC
ΜΕΓΙCΤΟC·ΔΗΜΑΡΧΙΚΗC·ΕΞΟΥCΙΑC·ΤΟ·ΙΗ·ΥΠΑΤΟC·ΤΟ·Γ·
ΠΑΤΗΡ·ΠΑΤΡΙΔΟC·CΥΝΟΔΩ·ΞΥCΤΙΚΗ·ΤΩΝ·ΠΕΡΙ·ΤΟΝ
ΗΡΑΚΛΕΑ·ΑΘΛΗΤΩΝ·ΙΕΡΟΝΕΙΚΩΝ·CΤΕΦΑΝΕΙΤΩΝ·ΧΑΙΡΕΙΝ
ΚΑΙ·ΤΟΠΟΝ·ΕΝΘΑ·ΒΟΥΛΕCΘΕ·ΚΕΛΕΥCΩ·ΔΟΘΗΝΑΙ·ΥΜΕΙΝ·ΚΑΙ·ΟΙΚΗΜΑ
ΩC·ΤΑ·ΓΡΑΜΜΑΤΑ·ΑΠΟΤΙΘΕCΘΑΙ·ΤΑ·ΚΟΙΝΑ·ΚΑΙ·ΕΙ·ΤΩΝ·ΔΙΠΛΩΝ·ΤΗΝ
ΜΕΤΑΠΟΙΗCΙΝ·ΑΝΑΝΚΑΙΑΝ·ΝΟΜΙΖΕΤΕ·ΤΟΥΤΟ·ΕΦΥΜΕΙΝ·ΕCΤΙΝ
ΕΠΡΕCΒΕΥΕΝ·ΟΥΛΠΙΟC·ΔΟΜΕCΤΙΚΟC·ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ
ΠΡΟ·Γ·ΝΩΝΩΝ·ΜΑΙΩΝ·ΑΠΟ·ΡΩΜΗC

B. In altero latere:

ΑΓΑΘΗ.ΤΥΧΗ
Μ· ΑΙΛΙΩΙ
ΑΥΡΕΛΙΩΙ·ΚΑΙCΑΡΙ
Τ.ΑΙΛΙΟΥ.ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
CΕΒΑCΤΟΥ.ΕΥCΕΒΟΥC.ΥΙΩ
Μ. ΟΥΛΠΙΟC
ΔΟΜΕCΤΙΚΟC
ΟΑΡΧΙΕΡΕΥC
ΤΟΥ·CΥΝΠΑΝΤΟC·ΞΥCΤΟΥ·ΚΑΙ
ΕΠΙ·ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ·CΕΒΑCΤΩΝ

A. vs. 8. extr. Lips. TAN, Pigh. Gerh. THN. Vs. 9. init. Pigh. METAITOIHCIN. Post vs. 11. lacunam punctis notat Gruterus. *B.* vs. 3. Lips. Pigh. ΑΥΡΕΛΙΩΙ, Grut. ΑΥΡΕΙΛΙΩΙ; idem E ubique pro Ε expressum dedit. Vs. 11. hoc in versu Pighius habet Ω pro ω.

A. ᾿Αγαθῇ τύχῃ.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱός, θεοῦ Νερούα υἱωνός, Τραϊανὸς ᾿Αδριανὸς Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ιη, ὕπατος τὸ γ, πατὴρ πατρίδος, συνόδῳ ξυστικῇ τῶν περὶ τὸν ῾Ηρακλέα ἀθλητῶν ἱερονεικῶν στεφανειτῶν χαίρειν. Καὶ τόπον ἔνθα βούλεσθε κελεύσω δοθῆναι ὑμεῖν καὶ οἴκημα ὡς τὰ γράμματα ἀποτίθεσθαι τὰ κοινὰ καὶ εἰ τῶν διπλῶν τὴν μεταποίησιν ἀνανκαίαν νομίζετε, τοῦτο ἐφ' ὑμεῖν ἔστιν. ἐπρέσβευεν Οὔλπιος Δομεστικός. εὐτυχεῖτε.

πρὸ γ Νωνῶν Μαΐων ἀπὸ ῾Ρώμης.

B. ᾿Αγαθῇ τύχῃ.

Μ. Αἰλίῳ Αὐρ[η]λίῳ Καίσαρι Τ. Αἰλίου ᾿Αδριανοῦ ᾿Αντωνείνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς υἱῷ Μ. Οὔλπιος Δομεστικὸς ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ σύνπαντος ξυστοῦ καὶ ἐπὶ βαλανείων Σεβαστῶν.

Synodus athletarum, ad quam pertinent tituli n. 5906—5913. ex Hercule summo palaestrae nu-

mine sese denominari voluit ideoque collegium quoddam constituit cultorum Herculis, ut non male monet Faber Agonist. I. c. 18. collata inscriptione Latina ap. Gruter. p. cccxv. 8. Vocantur igitur *οἱ περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀθληταὶ ἱερονῖκαι στεφανῖται*, utpote in quattuor certaminibus clarissimis, Olympiis, Pythiis, Nemeis, Isthmiis certantes. Dicuntur autem Romae *ἀπὸ καταλύσεως οἰκῆσαι* (n. 5908. 5909.), quam formulam nec Falconerio p. 28 sqq. nec Reinesio Cl. V. 41. nec denique Vandalio p. 651. perspectam unus recte explicuit Ignarra de palaestra Neap. p. 23 sq. Nempe habitabant Romae iure hospitii (*ἀπὸ καταλύσεως*), quo significant se neque ut cives neque ut stationarios ibi consistere, sed peregrinantium more in conducto degere, paratos, ubi libuerit, alio discedere; itaque prope nihil differunt ab iis, qui se *περιπολιστικοὺς* palam ferebant (conf. n. 5804.). Monet praeterea Ignarra in Add. veteres consuevisse athletis advenis deversoria parare (cf. Vol. I. n. 1104. vs. 5 sq. Pausan. VI, 21, 2.), sed, ubi ea commoda deessent, athletas conductum privatim sibi parasse; quo pertinet formula *ἀπὸ καταλύσεως κατοικεῖν*. De synodis gymnicis cf. ad n. 5804. Habet haec synodus, ut solet, *ξυστάρχην* et *ἀρχιερέα τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ*, et quod memorabile, *ἄρχοντας* peculiares binos eponymos (n. 5908. conf. Vandal. l. c. p. 644.). Pontifex fere *ξυστάρχου* simul munere fungitur, idemque solet esse praefectus balneorum Imperatoris (*ἐπὶ βαλανείων Σεβαστοῦ* vel *Σεβαστῶν* n. 5906 - 5909. n. 5911 - 5913. cf. Vol. II. n. 3500. 3501.). Hadriani et Antonini Pii temporibus *διὰ βίου ξυστάρχης, ἀρχιερεὺς τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ, ἐπὶ βαλανείων Σεβαστοῦ* fuit M. Ulpius Domesticus, qui *Ἐφέσιος* in titulo n. 5911. *Ἐφέσιος, Ἀντινοεύς, Ἀθηναῖος* audit in titulo Laconico Vol. I. n. 1428. Is apud Hadrianum nomine totius xysti legationem obiit ad petendum locum sacris faciendis tabulisque synodi athleticae recondendis. Respondet Imperator epistola n. 5906. scripta die v. mensis Maii a. u. c. 887. p. Chr. 134. qua spondetur locum iis designatum iri quemcunque voluerint datumque iri conclave ad libros reponendos, praeterea integrum eis esse, si refictionem diplomatum necessariam arbitrarentur; ex quo ultimo patet vel ante hanc legationem a Domestico initam athletarum isti collegio ab Imperatore aliquid fuisse concessum. Defuncto Hadriano M. Ulpius Domesticus iterum legatus accessit ad Antoninum Pium, qui respondet epistola n. 5907. scripta die xvi. mensis Iulii a. u. c. 896. p. Chr. 143. Torquato et Herode Attico Coss. recteque Ios. Scaliger in Olympiadum descript. hinc annotat ad Olymp. 230, 3. *συνόδῳ ξυστικῇ τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀθλητῶν ἱερονικῶν στεφανιτῶν τόπος καὶ οἴκημα ἐδόθη πρὸς Θέρμαις Τραϊαναῖς*, licet renitente Falconerio. Illis litteris synodo designatur locus ad Thermas Traianas, quae etiam Titi appellantur, quo in loco deinceps Herculi sacrato quum haud dubie aedes exstructa esset, *τέμενος* vocabatur (n. 5908. 5911.). Utramque epistolam lapidi incisam posthac M. Ulpius Domesticus alteram Marco Aurelio Caesari (n. 5906. *B.*), alteram Antonino Imperatori (n. 5907. *B.*) inscripsit. Idem Domesticus postea honoratur a synodo titulo n. 5908. ubi praeter magistratus ab eo gestos laus athletica ei tribuitur *περιοδονίκου παραδόξου* (conf. ad n. 5804.); qui Vol. I. n. 1428. *παγκρατιαστὴς παράδοξος, περιοδονίκης* audit, et n. 5911. *παγκρατιαστής, περιοδονίκης παράδοξος*, ubi ei non solum *τοῦ τεμένους ἡ κτίσις*, sed etiam *τῶν ἐν αὐτῷ ἀναθημάτων* tribuitur. Ex eodemque titulo comperimus filium eius fuisse M. Ulpium Firmum Domesticum, iisdem ac patrem magistratibus ex hereditario more fungentem (conf. n. 5910. 5912. 5913.). Pontifices eiusdem xysti comparent M. Aurelius Demostratus (n. 5909.), Claudius Apollonius et Claudius Rufus eius filius (n. 5910.), Demetrius et eius filius Asclepiades, etiam Hermodorus dictus (n. 5912. 5913.). In verbis utriusque epistolae imperatoriae nihil fere est quod explicatione indigeat. De collocatione verborum *ἐπρέσβευεν Οὔλπιος Δομέστικος* n. 5906. *A.* cf. Vol. II. n. 2743. De ludis Capitolinis, quorum mentio fit n. 5907. conf. ad n. 5804.

5907.

Romae, in palatio Farnesiano; edidit Lipsius Auctar. inscr. ad Smet. p. 58. Ex Lipsianis et Knibbianis edidit Gruterus p. CCCXVI. 1. cum Lat. interpret. Ex Grutero citant Falconerius Inscr. athlet. p. 5 sq. Lasena de gymn. Neap. p. 99. Vandalius Diss. p. 647. 648. Extat in cod. Pigh. 62. b.

A. ΑΓΑΘΗΙ . ΤΥΧΗΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ.ΚΑΙϹΑΡ.ΘΕΟΥ.ΑΔΡΙΑΝΟΥ.ΥΙΟϹ
ΘΕΟΥ.ΤΡΑΙΑΝΟΥ.ΠΑΡΘΙΚΟΥ.ΥΙΩΝΟϹ.ΘΕΟΥ.ΝΕΡΟΥΑ
ЄΓΓΟΝΟϹ.ΤΙΤΟϹ.ΑΙΛΙΟϹ.ΑΔΡΙΑΝΟϹ.ΑΝΤΩΝЄΙΝΟϹ
ϹЄΒΑϹΤΟϹ.ΑΡΧΙЄΡЄΥϹ.ΜЄΓΙϹΤΟϹ.ΔΗΜΑΡΧΙΚΗϹ.ЄΞΟΥϹΙΑϹ
ΤΟ·ϛ·ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ.ΤΟ·Β̄·ΥΠΑΤΟϹ.ΤΟ·Γ̄·ΠΑΤΗΡ.ΠΑΤΡΙΔΟϹ.ϹΥΝΟΔΩ
ΞΥϹΤΙΚΗ.ΤΩΝ.ΠЄΡΙ.ΤΟΝ.ΗΡΑΚΛЄΑ.ΑΘΛΗΤΩΝ.ΙЄΡΟΝЄΙΚΩΝ.ϹΤЄΦΑ
ΝЄΙΤΩΝ. ΧΑΙΡЄΙΝ
ЄΚЄΛЄΥϹΑ.ΥΜЄΙΝ.ΑΠΟΔЄΙΧΘΗΝΑΙ.ΧΩΡΙΟΝ.ЄΝ.Ω.ΚΑΙ.ΤΑ.ΙЄΡΑ.ΚΑΤΑ
ΘΗϹЄϹΘЄ.ΚΑΙ.ΤΑ.ΓΡΑΜΜΑΤΑ.ΠΡΟϹ.ΑΥΤΑΙϹ.ΤΑΙϹ.ΘЄΡΜΑΙϹ.ΤΑΙϹ.ΥΠΟ
ΤΟΥ.ΘЄΟΥ.ΠΑΠΠΟΥ.ΜΟΥ.ΓЄΓЄΝΗΜЄΝΑΙϹ.ΟΠΟΥ.ΚΑΙ.ΜΑΛΙϹΤΑ.ΤΟΙϹ
ΚΑΠΙΤΩΛЄΙΟΙϹ.ϹΥΝЄΡΧЄϹΘЄ.ЄΥΤΥΧЄΙΤЄ.ЄΠΡЄϹΒЄΥЄΝ
ΟΥΛΠΙΟϹ.ΔΟΜЄϹΤΙΚΟϹ.ЄΠΙΒΑΛΑΝЄΙΩΝ.ΜΟΥ
ЄΓΡΑΦΗ.ΠΡΟ·ΙΖ̄·ΚΑΛ.ΙΟΥΝ.ΑΠΟ.ΡΩΜΗϹ.ΤΟΡΚΟΥΑΤΩ.ΚΑΙ.ΗΡΩΔΗ.ΥΠΑΤ

B. ΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΚΑΡΙ.ΤΙΤΩΙ.ΑΙΛΙΩΙ
ΑΔΡΙΑΝΩΙ
ΑΝΤΟΝΕΙΝΩΙ.ΣΕΒΑϹΤΩΙ
ΕΥΣΕΒΕΙ
Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ
ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ
Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ
ΤΟΥ.ΣΥΝΠΑΝΤΟΣ.ΞΥΣΤΟΥ.ΚΑΙ
ΕΠΙ.ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ.ΣΕΒΑΣΤΟΥ

A. vs. 6. init. Lips. Pigh. Grut. ΤΟ.Γ. In notis ap. Gruter. p. cccxxx.: „male ΤΟ Γ, ac si esset TR.P.III. cum debeat esse VI. Is enim numerus in ipso lapide designatur littera ς inferius sinuata, cuius figuram expressit Cl. Noris Epist. Cons. p. 88. Masson." Vs. 7. init. Ι pro Ξ habet Pigh. Vs. 12. Lips. Grut. ΚΑΠΙΤΟΛ, Pigh. ΚΑΠΙΤΩΛ. *B.* vs. 8. omittit Lipsius; Grut. ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ, Pigh. ΟΑΡΧΙΣ ΡΕΥΣ. Ε ubique pro Є dedit Gruterus. Vs. 10. Pigh. ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ.

A. Ἀγαθῇ τύχῃ.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱός, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνός, θεοῦ Νερούα ἔγγονος, Τίτος Αἴλιος Ἀδριανὸς Ἀντωνεῖνος, Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ς̄, αὐτοκράτωρ τὸ β̄, ὕπατος τὸ γ̄, πατὴρ πατρίδος, συνόδῳ ξυστικῇ τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀθλητῶν ἱερονεικῶν στεφανειτῶν χαίρειν.

Ἐκέλευσα ὑμεῖν ἀποδειχθῆναι χωρίον ἐν ᾧ καὶ τὰ ἱερὰ καταθήσεσθε καὶ τὰ γράμματα πρὸς αὐταῖς ταῖς Θέρμαις ταῖς ὑπὸ τοῦ θεοῦ πάππου μου γεγενημέναις, ὅπου καὶ μάλιστα τοῖς Καπιτωλείοις συνέρχεσθε. εὐτυχεῖτε. ἐπρέσβευεν Οὔλπιος Δομεστικὸς ἐπὶ βαλανείων μου. ἐγράφη πρὸ ιζ̄ Καλ(ανδῶν) Ἰουν(ίων) ἀπὸ Ῥώμης Τορκουάτῳ καὶ Ἡρώδῃ ὑπάτ(οις).

B. Αὐ]τοκράτορι
Καί]σαρι Τίτῳ Αἰλίῳ
Ἀδριανῷ
Ἀντ[ω]νείνῳ Σεβαστῷ
Εὐσεβεῖ
Μ. Οὔλπιος
Δομεστικὸς
ὁ ἀρχιερεὺς
τοῦ σύνπαντος ξυστοῦ καὶ
ἐπὶ βαλανείων Σεβαστοῦ.

De singulis vide ad n. 5906.

5908.

Romae ad Thermas Titi, posthac in palatio Chigi; ediderunt Falconerius Inscr. athlet. p. 1. cum Lat. interpret. et not. Reinesius Synt. inscr. Cl. V. n. XLIII. p. 380. hic ex schedis Radbodi Hermanni Schelii cum eo communicatis a Graevio. Denuo transcripsit et edidit Sponius Miscell. erud. antiq. X, 104. p. 360. cum Lat. interpret. Ex Sponio citat Vandalius Dissert. p. 641 sq. Habeo etiam ex schedis Spanhemii.

ΗΙΕΡΑΞΥΣΤΙΚΗΣΥΝΟΔΟΣΤΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΠΟ ΚΑΤΑ ΛΥΣΕΩΣ
ΕΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΔΙ ΡΩΜΗΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΩΝ
Μ ΟΥΛΠΙΟΝΔΟΜΕΣΤΙΚΟΝΔΙΑΒΙΟΥΞΥΣΤΑΡ
ΧΗΝΚΑΙΑΡΧΙΕΡΕΑΤΟΥΣΥΜΠΑΝΤΟΣΞΥΣΤΟΥΠΕΡΙΟ
ΔΟΝΕΙΚΗΝΠΑΡΑΔΟΞΟΝΕΠΙΒΑΛΑΝΕΙΩΝΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΤΟΝΕΑΥΤΩΝΠΡΟΣΤΑΤΗΝΚΑΙΑΥΤΟΝΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ
ΚΑΙΑΙΤΗΣΑΜΕΝΟΝΤΟΤΕΜΕΝΟΣΤΩΣΥΜΠΑΝΤΙΞΥ
ΣΤΩΤΗΝΤΕΙΜΗΝΑΝΑΘΕΝΤΟΣΜ.ΜΕΤΤΙΟΥΑΜΕΡΙΜΝΟΥ
ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΩΝ
Λ.ΟΥΑΝΝΙΟΥΑΓΡΙΠΠΙΑΝΟΥ.ΚΑΙΜ.ΜΕΤΤΙΟΥΑΜΕΡΙΜΝΟΥ

Formam tituli dedi ex Falconerio, litterarum formas ex hoc et Spanhemio. Monet Falconerius in lapide aliquoties esse Λ pro Α, ut vs. 9. ΛΜΕΡΙ ΜΝΟΥ, et vs. 10. ubique. In reliquis fere consentiunt apographa, nisi quod Sponius vs. 10. init. habet ΟΥΕΝΝΙΟΥ pro ΟΥΑΝΝΙΟΥ et Reinesius vs. 9. ΜΕΤΖΙΟΥ et quod hic versus 10. 11. avulsos ab hoc titulo praemittit titulo n. 5909.

Ἡ ἱερὰ ξυστικὴ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ καταλύσεως ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ κατοικούντων Μ. Οὔλπιον Δομεστικόν, διὰ βίου ξυστάρχην καὶ ἀρχιερέα τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ, περιοδονείκην παράδοξον, ἐπὶ βαλανείων Σεβαστοῦ, τὸν ἑαυτῶν προστάτην καὶ αὐτὸν πρεσβεύσαντα καὶ αἰτησάμενον τὸ τέμενος τῷ σύμπαντι ξυστῷ, τὴν τειμὴν ἀναθέντος Μ. Μεττίου Ἀμερίμνου ἐπὶ ἀρχόντων Λ. Οὐαννίου Ἀγριππιανοῦ καὶ Μ. Μεττίου Ἀμερίμνου.

De singulis vide ad n. 5906.

5909.

Romae ad Thermas Titi, postea in palatio Chigi; ediderunt Falconerius Inscr. athlet. p. 60 sqq. cum Lat. interpret. et not. Reinesius Synt. inscr. Cl. V. n. XLI. p. 379. ex schedis Radbodi Hermanni Schelii cum eo communicatis a Graevio. Denuo transcripsit et edidit Sponius Miscell. erud. antiq. X, 106. p. 361. cum Lat. interpret. Disserunt de hac inscriptione Christ. Cellarius in Programmate Merseburgi a. 1689. 4. edito et Vandalius Dissert. p. 641. 649 sq. ex Reinesio. Habeo etiam ex schedis Spanhemii.

ΗΙΕΡΑΞΥСΤΙΚΗСΥΝΟΔΟСΤΩΝ
ΠΕΡΙΤΟΝΗΡΑΚΛΕΑΑΠΟΚΑΤΑΛΥСΕѠС
ЄΝΤΗΙΒΑСΙΛΙΔΙΡΩΜΗΙΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤѠΝ
Μ.ΑΥΡΗΛΙΟΝΔΗΜΟСΤΡΑΤΟΝ.ΔΑΜΑ
СΑΡΔΙΑΝΟΝ.ΑΛЄΞΑΝΔΡЄΑ.ΑΝΤΙΝΟЄΑ.ΑΘΗΝΑΙΟΝ
ЄΦЄСΙΟΝ.СΜΥΡΝΑΙΟΝ.ΠЄΡΓΑΜΗΝΟΝ
ΝЄΙΚΟΜΗΔЄΑ.ΜΙΛΗСΙΟΝ.ΛΑΚЄΔΑΙΜΟΝΙΟΝ
ΑΡΧΙЄΡЄΑ.ΤΟΥСΥΝΠΑΝΤΟС.ΞΥСΤΟΥ.ΔΙΑΒΙΟΥ
ΞΥСΤΑΡΧΗΝ.ΚΑΙЄΠΙΒΑΛΑΝЄΙΩΝСЄΒΑСΤΟΥ
ΠΑΝΚΡΑΤΙΑСΤΗΝΠЄΡΙΟΔΟΝЄΙΚΗΝΔΙС
ΠΥΚΤΗΝ.ΑΛЄΙΠΤΟΝ.ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ

Formam tituli dedi ex Falconerio, litterarum formas ex hoc et Spanhemio. Reinesius initio haec praemittit:

ΕΠΙΑΡΧοΝΤΩΝ
Λ.CΕΝΝΙΟΥ.ΑΓΡΙΠΠΙΑΝΟΥ.ΚΑΙ.Μ.ΜΕΤΖΙΟΥ.ΑΜΕ
ΡΙΜΝΟΥ

quae incuria ex fine tituli n. 5908. huc translata sunt. Vs. 2. init. Falc. περὶ, Spon. ΠΕΡΙ, Spanh. ΠЄΡΙ; deinde pro ΚΑΤΑ Rein. ΥΑΝΑ; in fine Spon. ΩC, quod omittunt Falc. Spanh. quorum ille addit ως. Vs. 3. init. Falc. εΝ, Spon. ΕΝ, Spanh. ЄΝ; in fine Falc. ων, Spon. ΩΝ, quod omittit Spanh. Vs. 4. extr. Falc. Rein. Spanh. ΔΑΜΑΝ, Spon. ΔΑΜΑ. Vs. 5. extr. Falc. ΑΘΗΝΑΙοΝ, Spon. Rein. Spanh. quod dedi. Vs. 7. init. Spon. ΝΙΚΟ cet. Vs. 8. Spon. Rein. CΥΜ ΠΑΝΤΟC. Vs. 9. extr. Falc. Rein. ΣΕΒΑΣΤΩΝ, Spon. Spanh. CЄΒΑCΤΟΥ. Vs. 10. init. Spon. ΠΑΓ cet.; extr. pro ΔΙC Sponius habet ΠΥ syllaba prima vocis insequentis huc reiecta.

Ἡ ἱερὰ ξυστικὴ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ καταλύσεως ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ κατοικούντων Μ. Αὐρήλιον Δημόστρατον Δαμᾶ, Σαρδιανόν, Ἀλεξανδρέα, Ἀντινοέα, Ἀθηναῖον, Ἐφέσιον, Σμυρναῖον, Περγαμηνόν, Νεικομηδέα, Μιλήσιον, Λακεδαιμόνιον, ἀρχιερέα τοῦ σύνπαντος ξυστοῦ διὰ βίου, ξυστάρχην καὶ ἐπὶ βαλανείων Σεβαστοῦ, παγκρατιαστήν, περιοδονείκην δίς, πύκτην ἄλειπτον παράδοξον.

Honoratur eiusdem synodi alius *ξυστάρχης, ἀρχιερεὺς τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ, ἐπὶ βαλανείων Σεβαστοῦ.* Vide ad n. 5906. Vs. 11. *ἄλειπτος* nunc est i. q. *ἀήττητος* (conf. n. 5912. et Salmas. ad Trebell. Claud. fol. 333. Vandal. p. 725.), quod vocabulum non recte in *ἀλείπτης* mutatum est Vol. I. n. 1427. Vol. II. n. 2935. Similiter in marmoribus musei Britannici bis habetur *ὁ ἄλειπτος ἀθλητής* (n. 6882. 6883.).

5910.

Romae ad Thermas Titi, posthac in palatio Chigi; ediderunt Falconerius Inscr. athlet. p. 78 sqq. cum Lat. interpret. et not. Reinesius Synt. inscr. Cl. V. n. XLII. p. 380. ex schedis Radbodi Hermanni Schelii cum eo communicatis a Graevio. Denuo transcripsit et edidit Sponius Miscell. erud. ant. n. 105. p. 361. cum interpret. Lat. Citat Vandalius Dissert. p. 640. Habeo etiam ex schedis Spanhemii.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΗΙΕΡΑΞΥCΤΙΚΗCΥΝΟΔΟCΤѠΝΠΕ
ΡΙΤΟΝΗΡΑΚΛΕΑΑΘΛΗΤѠΝΑΝЄCΤΗ
CΑΝΕΝΤΗΒΑCΙΛΙΔΙΡѠꟺΗꟺΝΗ
ꟺΗCΧΑΡΙΝΚΛ'ΡΟΥΦΟΝΤΟΝΚΑΙΑ
ΠΟΛΛѠΝΙΟΝΠЄΙCΑΙΟΝΔΙCΠЄΡΙΟ
ΔΟΝΚΑΙΥΙΟΝΚΛ'ΑΠΟΛΛѠΝΙΟΥ
ΖΜΥΡΝΑΙΟΥΟCΚΑΙΔΙΑΔΟΧΟCЄΓЄΝЄ
ΤΟΤΟΥΙΔΙΟΥΠΑΤΡΟCΚΑΙΑΥΤΟΥΠЄΡΙΟ
ΔΟΥΤЄΛЄΙΟΥΑΝΔΡѠΝЄΝΤΟΙCΚΑΜΜΑCΙΝ
ΤΗCΑΡΧΙЄΡѠCΥΝΗCΤΟΥCΥΝΠΑΝ
ΤοCΞΥCΤοΥΟΥΤΟCΔЄЄΓЄ
ΝЄΤΟΚΑΙΓЄΝΟΥCΥΠΑΤΙΚΩΝ

Formam tituli dedi ex Falconerio, litterarum formas ex hoc et Spanhemio. Vs. 4. init. Spon. ΤΗCΕΝ, cuius priorem syllabam reliqui in fine vs. 2. habent. Vs. 6. init. Falc. ΠѠΛΛ cet., Spon. Spanh. ΠΟΛΛ cet. Vs. 8. init. Falc. Ζ, Spon. Spanh. Σ. Vs. 12. extr. Spon. Spanh. ille ЄΓЄΝЄΤΟ, hic ΕΓΕΝΕΤΟ totum in hoc versu habent.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἡ ἱερὰ ξυστικὴ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀθλητῶν ἀνέστησαν ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ μνήμης χάριν Κλ. Ῥοῦφον τὸν καὶ Ἀπολλώνιον, Πεισαῖον, δὶς περιοδον(είκην), καὶ υἱὸν Κλ. Ἀπολλωνίου Ζμυρναίου, ὃς καὶ διάδοχος ἐγένετο τοῦ ἰδίου πατρός, καὶ αὐτοῦ περιοδ(ονείκ)ου τελείου ἀνδρῶν ἐν τοῖς σκάμμασιν, τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ σύνπαντος ξυστοῦ· οὗτος δὲ ἐγένετο καὶ γένους ὑπατικῶν.

Honoratur eiusdem synodi (vide ad n. 5906.) alius *ἀρχιερεύς*, Claudius Rufus etiam Apollonius dictus, qui a victoriis Olympicis Pisaeus audit. In eius maioribus fuit quidam Consularis. Pater eius

Cl. Apollonius Smyrnaeus et ipse pontifex xysti fuerat atque in magnis certaminibus virorum victorias reportaverat, ut dignus haberetur, qui *τέλειος περιοδονίκης ἐν τοῖς σκάμμασιν* (i. e. in stadiis, conf. Vandal. p. 668 sq.) appellaretur.

5911.

In ara marmorea, quam alii in villa Roccia prope Cryptae ferratae senticetum, alii Tusculi, alii ad Frascati in villa Muti viderunt; ediderunt Donius Cl. IV. n. 66. p. 152. cum notis Gorii, Placentinus de siglis vet. Graec. p. 117. cum notis; ex Donio Muratorius T. II. p. DCXXX. 1. cum Lat. interpret. et not. Donatus p. 75. 1. Habeo etiam ex schedis Uhdeni et ex schedis Welckeri.

ΜΑΡ · ΟΥΛΠ · ΦΙΡΜΟΝ ΔΟΜЄϹ
ΤΙΚΟΝ·ΑΡΧΙЄΡЄΑΤΟΥϹΥΝΠΑΝ
ΤΟϹ·ΞΥϹΤΟΥΔΙΑΒΙΟΥΞΥϹΤΑΡ
ΧΗΝΚΑΙЄΠΙΒΑΛΑΝЄΙѠΝϹЄΒΑϹ
ΤѠΝ·ΥΙΟΝΜΑΡ·ΟΥΛ·ΔΟΜЄϹΤΙΚΟΥ
ЄΦЄϹΙΟΥΠΑΝΚΡΑΤΙΑϹΤΟΥΠЄΡΙ
ΟΔΟΝЄΙΚΟΥ·ΠΑΡΑΔΟΞΟΥΑΡΧΙЄ
ΡЄѠϹΤΟΥϹΥΝΠΑΝΤΟϹΞΥϹΤΟΥ
ΔΙΑΒΙΟΥΞΥϹΤΑΡΧΟΥ·ΚΑΙЄΠΙ
ΒΑΛΑΝЄΙѠΝ ϹЄΒΑϹΤѠΝ ΚΤΙϹ
ΤΟΥΤΟΥΤЄΜЄΝΟΥϹ·ΚΑΙ
ΤѠΝ ЄΝ ΑΥΤѠ ΑΝΑΘΗ
ΜΑΤѠΝ ϹΥΝ ΚΑΙ ΤΟΙϹ ΘЄΟΙϹ

Μάρ(κον) Οὔλπ(ιον) Φίρμον Δομεστικὸν ἀρχιερέα τοῦ σύνπαντος ξυστοῦ διὰ βίου, ξυστάρχην καὶ ἐπὶ βαλανείων Σεβαστῶν, υἱὸν Μάρ(κου) Οὐλ(πίου) Δομεστικοῦ, Ἐφεσίου, πανκρατιαστοῦ, περιοδονείκου παραδόξου, ἀρχιερέως τοῦ σύνπαντος ξυστοῦ διὰ βίου, ξυστάρχου καὶ ἐπὶ βαλανείων Σεβαστῶν, κτίστου τοῦ τεμένους καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἀναθημάτων σὺν καὶ τοῖς θεοῖς.

Vide ad n. 5906. Formula *σὺν καὶ τοῖς θεοῖς* non intellecta a Gorio significat, Domesticum iuxta deos auctorem *τοῦ τεμένους* fuisse.

5912.

Romae, olim in foro Traiani in basi marmorea; ediderunt Smetius fol. XLI. 1. Boissardus P. V. p. 73. aeri incisam; indeque Gruterus p. CCCXIII. 1. Ex Grutero repetiit Falconerius inscr. athlet. p. 98. Citant Sponius Miscell. erud. antiq. p. 362. Vandalius Dissert. p. 643. ex Grutero.

In latere:

ΔΗΜΗΤΡΙΟϹ
ΑΡΧΙЄΡЄΥϹ

\ΗΤΡΙΟΝ. ЄΡΜΟΠΟΛЄΙΤΗΝ ❦
ΑΛЄΞΑΝΔΡЄΑ.ΠΑΝΚΡΑΤΙΑϹΤΗΝ.ΠЄΡΙΟΔΟΝЄΙΚΗΝ
ΠΑΛΑΙϹΤΗΝ.ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ.ΑΛЄΙΠΤΟΝ ❦
ΤΟΝ.ΑΡΧΙЄΡЄΑ.ΤΟΥϹΥΝΠΑΝΤΟϹΞΥϹΤΟΥ
ΔΙΑΒΙΟΥ.ΞΥϹΤΑΡΧΗΝ.ΚΑΙ.ЄΠΙΒΑΛΑΝΙ
ѠΝ.ϹЄΒ.ΤΟΝ.ΠΑΤЄΡΑ ❦
Μ.ΑΥΡ.ΑϹΚΛΗΠΙΑΔΗϹ.Ο.ΚΑΙ.ЄΡΜΟΔѠΡΟϹ
ΝЄѠΚΟΡΟϹ.ΤΟΥ.ΜЄΓΑΛΟΥ.ϹΑΡΑΠΙΔΟϹ.
ΑΛЄΞΑΝΔΡЄΥϹ.ЄΡΜΟΠΟΛЄΙΤΗϹ.ΠΑΝΚΡΑ
ΤΙΑϹΤΗϹ.ΠЄΡΙΟΔΟΝЄΙΚΗϹ.ΑΛЄΙΠΤΟϹ❦
ΑϹΥΝЄΞѠϹΤΟϹ.ΑΝЄΚΚΛΗΤΟϹΞΥϹΤΑΡ
ΧΗϹ.ΔΙΑΒΙΟΥ.Ο ΥΙΟϹ
Ο ΑΡΧΙЄΡЄΥϹΤΟΥϹΥΜΠΑΝΤΟϹΞΥϹΤΟΥΔΙΑΒΙΟΥ
ΞΥϹΤΑΡΧΗϹΚΑΙЄΠΙΒΑΛΑΝЄΙѠΝΤΟΥϹЄΒΑϹΤΟΥ❦

Vs. 1. init. Boiss. ΜΗΤΡΙΟΝ. Idem deinceps ЄΡ ꟿѠ cet. et sic etiam vs. 9. Vs. 2. extr. ultimum Ν omittit idem. Vs. 4. idem ≩ΥꟿΠΑΝΤΌϹ, qui pro Ξ ubique ≩. Vs. 5. ultimum Ι omittit idem. Vs. 7. idem ΚΑΙΟ pro ΟΚΑΙ et vs. 11. ΑΝЄΚΛΗΤΟϹ.

Δημήτριος ἀρχιερεύς.

Δημ]ήτριον Ἑρμοπολείτην, Ἀλεξανδρέα, πανκρατιαστήν, περιοδονείκην, παλαιστὴν παράδοξον, ἄλειπτον, τὸν ἀρχιερέα τοῦ σύνπαντος ξυστοῦ διὰ βίου, ξυστάρχην καὶ ἐπὶ βαλαν[ε]ίων Σεβ(αστοῦ), τὸν πατέρα Μ. Αὐρ. Ἀσκληπιάδης ὁ καὶ Ἑρμόδωρος, νεωκόρος τοῦ μεγάλου Σαράπιδος, Ἀλεξανδρεύς, Ἑρμοπολείτης, πανκρατιαστής, περιοδονείκης ἄλειπτος, ἀσυνέξωστος, ἀνέκκλητος, ξυστάρχης διὰ βίου, ὁ υἱός, ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ διὰ βίου, ξυστάρχης καὶ ἐπὶ βαλανείων τοῦ Σεβαστου.

Videtur utique ad eandem synodum pertinere, ex qua sunt tituli praecedentes. Vide ad n. 5906. Pater et filius iisdem muneribus xysticis functus est, ut M. Ulp. Domesticus et M. Ulp. Firmus Domesticus n. 5911. conf. n. 5910. De Asclepiade Alexandrino qui celebratur etiam titulo Laconico Vol. I. n. 1427. plura suppeditant tituli n. 5913. 5914. De voce *ἄλειπτος* vide ad n. 5909. De *ἀσυνεξώστῳ* et *ἀνεκκλήτῳ* conf. ad n. 5913.

5913.

Romae in marmore a. 1569. effosso in palatio Farnesiano; descripsit Lipsius Auctar. inscr. ad Smet. p. 57. repetita est ap. Gruter. p. CCCXIV. 1. Diligenter cum marmore collatam dedit Falconerius Inscr. athlet. p. 100 sqq. Citant Lasena de gymn. Neap. p. 109. Vandalius Dissert. p. 303. 662. Corsinus Agonist. I, 12. Fast. Att. IV. p. 178. et Ignarra de palaestr. Neap. p. 43. Extat in cod. Pigh. fol. 65. a.

Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΥ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. ΑΡΧΙΕΡΕΩϹ. ΤΟΥ. ϹΥΝΠΑΝΤΟϹ
ΞΥϹΤΟΥ. ΔΙΑΒΙΟΥ. ΞΥϹΤΑΡΧΟΥ. ΚΑΙ. ΕΠΙ. ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ. ΤΟΥ ϹΕΒΑϹΤ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩϹ. ΕΡΜΟΠΟΛΕΙΤΟΥ. ΠΑΝΚΡΑΤΙΑϹΤΟΥ. ΠΕΡΙΟΔΟΝΕΙΚ
ΠΑΛΑΙϹΤΟΥ. ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ. ΥΙΟϹ. ΜΑΡΚΟϹ. ΑΥΡΗΛΙΟϹ
ΑϹΚΛΗΠΙΑΔΗϹ. Ο ΚΑΙ ΕΡΜΟΔΩΡΟϹ. Ο ΠΡΕϹΒΥΤΑΤΟϹ. ΤΩΝ. ΝΕΩ
ΚΟΡΩΝ. ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ. ϹΑΡΑΠΙΔΟϹ. Ο. ΑΡΧΙΕΡΕΥϹ. ΤΟΥ. ϹΥΝΠΑΝΤΟϹ
ΞΥϹΤΟΥ. ΔΙΑΒΙΟΥ. ΞΥϹΤΑΡΧΗϹ. ΚΑΙ. ΕΠΙ. ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ. ΤΟΥ ϹΕΒΑϹΤΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥϹ. ΕΡΜΟΠΟΛΕΙΤΗϹ. ΠΟΤΙΟΛΑΝΟϹ. ΝΕΑΠΟΛΕΙΤΑϹ. ΚΑΙ
ΗΛΕΙΟϹ. ΚΑΙ. ΑΘΗΝΑΙΟϹ. ΒΟΥΛΕΥΤΗϹ. ΚΑΙ. ΑΛΛΩΝ. ΠΟΛΕΩΝ. ΠΟΛΛΩΝ
ΠΟΛΕΙΤΗϹ. ΚΑΙ. ΒΟΥΛΕΥΤΗϹ. ΠΑΝΚΡΑΤΙΑϹΤΗϹ. ΠΕΡΙΟΔΟΝΕΙΚΗϹ. ΑΛΕΙΠΤΟϹ
ΑϹΥΝΕΞΩϹΤΟϹ. ΑΝΕΚΚΛΗΤΟϹ. ΟϹΟΥϹ ΠΟΤΕ ΑΓΩΝΑϹ. ΑΠΕΓΡΑΨΑΜΗΝ
ΠΑΝΤΑϹ. ΝΕΙΚΗϹΑϹ. ΜΗΤΕ. ΕΚΚΑΛΕϹΑΜΕΝΟϹ. ΜΗΤΕ. ΕΤΕΡΟΥ. ΚΑΤΕΜΟΥ. ΤΟΛΜΗ
ϹΑΝΤΟϹ. ΕΚΚΑΛΕϹΑϹΘΑΙ. ΜΗΤΕ ϹΥϹΤΕΦΑΝΩΘΕΙϹ. ΜΗΤΕ. ΕΠΕΞΕΛΘΩΝ ΜΗΤΕ ΠΑΡΑΙ
ΤΗϹΑΜΕΝΟϹ. ΜΗΤΕ. ΑΓΩΝΑ. ΠΑΡΑΛΙΠΩΝ. ΜΗΤΕ ΚΑΤΑ ΧΑΡΙΝ. ΒΑϹΙΛΙΚΗΝ. ΑΓΩΝΑ
ΕΧΩΝ. ΜΗΔΕ. ΚΑΙΝΟΝ. ΑΓΩΝΑ. ΝΕΙΚΗϹΑϹ. ΑΛΛΑ. ΠΑΝΤΑϹΟΥϹ ΠΟΤΕ. ΑΠΕΓΡΑ
ΨΑΜΗΝ ΕΝ ΑΥΤΟΙϹ. ΤΟΙϹ. ϹΚΑΜΜΑϹΙΝ. ϹΤΕΦΑΝΩΘΕΙϹ. ΚΑΙ. ΤΑΙϹ. ΠΡΟΠΕΙΡΑΙϹ
ΤΟΥΤΩΝ. ΠΑϹΑΙϹ. ΔΟΚΙΜΑϹΘΕΙϹ. ΑΓΩΝΙϹΑΜΕΝΟϹ. ΕΝΕΘΝΕϹΙΝ. ΤΡΙϹΙΝ. ΙΤΑΛΙΑ
ΕΛΛΑΔΙ. ΑϹΙΑ. ΝΕΙΚΗϹΑϹ. ΑΓΩΝΑϹ. ΤΟΥϹ. ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥϹ. ΠΑΝΤΑϹ. ΠΑΝΚΡΑ
ΤΙΟΥ. ΟΛΥΜΠΙΑ ΤΑ ΕΝ ΠΕΙϹΗ. ϹΜ̄. ΟΛΥΜΠΙΑΔΙ. ΠΥΘΙΑ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙϹ. ΙϹΘΜΙΑ ΔΙϹ
ΝΕΜΕΑ. ΔΙϹ. ΤΟ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ. ϹΤΗϹΑϹ. ΤΟΥϹ. ΑΝΤΑΓΩΝΙϹΤΑϹ. ΚΑΙ. ΤΗΝΑϹΠΙΔΑ. ΗΡΑϹΕΜ
ΜΙ. ΚΑΠΕΤΩΛΙΑ. ΕΝ ΡΩΜΗ. ΔΙϹ. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. ΜΕΤΑ ΠΡΩΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ. ϹΤΗϹΑϹ
ΤΟΥϹ ΑΝΤΑΓΩΝΙϹΤΑϹ. ΕΥϹΕΒΕΙΑ. ΕΝ ΠΟΤΙΟΛΟΙϹ. ΔΙϹ ΤΟ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ. ΜΕΤΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΛΗΡΟΝ. ϹΤΗϹΑϹ. ΤΟΥϹ ΑΝΤΑΓΩΝΙϹΤΑϹ. ϹΕΒΑϹΤΑ. ΕΝ ΝΕΑΠΟΛΙ. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. ΜΕΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ϹΤΗϹΑϹ. ΤΟΥϹ ΑΝΤΑΓΩΝΙϹΤΑϹ. ΑΚΤΙΑ. ΕΝ ΝΕΙΚΟΠΟΛΙ. ΔΙϹ. ΤΟ ΔΕΥ
ΤΕΡΟΝ ϹΤΗϹΑϹ. ΤΟΥϹ ΑΝΤΑΓΩΝΙϹΤΑϹ. ΑΘΗΝΑϹ. Ε̄. ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ. ΟΛΥΜΠΕΙΑ ΠΑΝΕΛ
ΛΗΝΙΑ. ΑΔΡΙΑΝΙΑ. ΔΙϹ. ΖΜΥΡΝΑΝ. Ε̄. ΚΟΙΝΑ. ΑϹΙΑϹ ΔΙϹ. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. ϹΤΗϹΑϹ
ΤΟΥϹ ΑΝΤΑΓΩΝΙϹΤΑϹ. ΟΜΟΙΩϹ. ΕΝ ΖΜΥΡΝΗ. ΟΛΥΜΠΙΑ ΚΑΙ ΑΔΡΙΑΝΙΑ. ΟΛΥΜΠΙΑ
ΠΕΡΓΑΜΟΝ. ΑΥΓΟΥϹΤΕΙΑ. ΤΡΙϹ. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. ΕΞ ΑΡΧΗϹ ϹΤΗϹΑϹ ΤΟΥϹ ΑΝΤΑΓΩΝΙϹΤ

In latere:

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΡΩΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ϹΤΗϹΑϹ ΤΟΥϹ
ΑΝΤΑΓΩΝΙϹΤΑϹ. ΕΦΕϹΟΝ ΤΡΙϹ ΑΔΡΙΑΝΙΑ ΟΛΥΜ
ΠΙΑ ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ ΜΕΤΑ ΠΡΩΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ϹΤΗϹΑϹ
ΤΟΥϹ ΑΝΤΑΓΩΝΙϹΤΑϹ ΕΠΙΔΑΥΡΟΝ ΑϹΚΛΗΠΕΙΑ ΡΟΔΟΝ
ΑΛΕΙΑ ΧΡΥϹΑΝΘΙΝΑ ΕΝ ϹΑΡΔΕϹΙΝ ΚΑΙ ΘΕΜΑΤΕΙ
ΤΑϹ ΠΛΕΙΟΝΑϹ ΕΝ ΟΙϹ ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ ΕΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙ
ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΝΙΑΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥϹ ΑΘΛΗϹΑϹ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΤΗ
ΕΞ ΠΑΥϹΑΜΕΝΟϹ ΤΗϹ ΑΘΛΗϹΕΩϹ ΕΤΩΝ ΩΝ ΚΕ̄
ΔΙΑ ΤΟΥϹ ϹΥΝΒΑΝΤΑϹ ΜΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΥϹ ΚΑΙ ΦΘΟ
ΝΟΥϹ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΑΥϹΑϹΘΑΙ ΜΕΤΑ ΠΛΕΙΟΝΑ ΧΡΟΝΟΝ
ΑΝΑΝΚΑϹΘΕΙϹ ΕΝ ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ
ΝΕΙΚΗϹΑϹ ΟΛΥΜΠΙΑ ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΑΔΙ Ξ̄ ΕΚΤΗ

Vs. 4. init. Grut. ΠΑΛΕΙϹΤΟΥ. Vs. 11. extr. Lips. Grut. ΑΠΕΙΡΑΨΑΜΗΝ, Falc. Pigh. ΑΠΕΓΡΑΨΑΜΗΝ. Vs. 13. extr. ultimum Ι habet Falc. Pigh., omittunt Lips. Grut. Vs. 15. Lips. Grut. ΚΑΙΝΩΝ, Falc. Pigh. ΚΑΙΝΟΝ; ad finem Lips. Grut. ΠΑΝΤΑΧ, Falc. Pigh. ΠΑΝΤΑϹ. Ibid. extr. Lips. Grut. ΑΠΕΙΡΑ, Falc. Pigh. ΑΠΕΓΡΑ. Vs. 16. init. Lips. Grut. ΜΗΝ, Falc. Pigh. ΨΑΜΗΝ. Vs. 25. Lips. ΑΝΤΑϹΩΝΙϹΤΑϹ; ΑΘΗΝΑϹ habent Pigh. Falc., omittunt Lips. Grut. Vs. 29. Lips. Grut. ΤΡΙΤΤΟΝ. Vs. 31. Lips. Grut. ΒΑΒΒΙΛΛΗΑ, Falc. ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ, Pigh. ΒΑRΒΙΛΔΗΑ. Vs. 32. extr. Lips. Grut. ΠΟΔΟΝ, Falc. ΡΟΔΟΝ, quod in lapide esse testatus est etiam Gudius. Vs. 35. Lips. Grut. ΔΙΑΝΤΙΝΙΑΝ, Falc. Pigh. ΜΑΝΤΙΝΙΑΝ. Vs. 39. Lips. Grut. ΠΑΙΡΔΙ, quod in lapide se vult vidisse Gudius, Falc. Pigh. ΠΑΤΡΙΔΙ.

Μ. Αὐρηλίου Δημητρίου ἀρχιερέως τοῦ σύνπαντος
ξυστοῦ διὰ βίου, ξυστάρχου καὶ ἐπὶ βαλανείων τοῦ Σεβαστ[οῦ,
Ἀλεξανδρέως, Ἑρμοπολείτου, παγκρατιαστοῦ, περιοδονείκ[ου,
παλαιστοῦ παραδόξου υἱός, Μάρκος Αὐρήλιος
Ἀσκληπιάδης ὁ καὶ Ἑρμόδωρος, ὁ πρεσβύτατος τῶν νεω-
κόρων τοῦ μεγάλου Σαράπιδος, ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ σύνπαντος
ξυστοῦ διὰ βίου, ξυστάρχης καὶ ἐπὶ βαλανείων τοῦ Σεβαστοῦ,

Ἀλεξανδρεύς, Ἑρμοπολείτης, Ποτιολανός, Νεαπολείτ[η]ς καὶ Ἠλεῖος καὶ Ἀθηναῖος βουλευτής, καὶ ἄλλων πόλεων πολλῶν πολείτης καὶ βουλευτής, πανκρατιαστής, περιοδονείκης, ἄλειπτος, ἀσυνέξωστος, ἀνέκκλητος, ὅσους ποτὲ ἀγῶνας ἀπεγραψάμην πάντας νεικήσας, μήτε ἐκκαλεσάμενος, μήτε ἑτέρου κατ' ἐμοῦ τολμήσαντος ἐκκαλέσασθαι, μήτε συστεφανωθείς, μήτε ἐπεξελθών, μήτε παραιτησάμενος μήτε ἀγῶνα παραλιπὼν μήτε κατὰ χάριν βασιλικὴν ἀγῶνα ἔχων μηδὲ καινὸν ἀγῶνα νεικήσας ἀλλὰ πάντας οὓς ποτε ἀπεγραψάμην, ἐν αὐτοῖς τοῖς σκάμμασιν στεφανωθεὶς καὶ ταῖς προπείραις τούτων πάσαις δοκιμασθείς, ἀγωνισάμενος ἐν ἔθνεσιν τρισίν, Ἰταλίᾳ, Ἑλλάδι, Ἀσίᾳ, νεικήσας ἀγῶνας τοὺς ὑπογεγραμμένους πάντας, πανκρατίου· Ὀλύμπια τὰ ἐν Πείσῃ σμ̅ Ὀλυμπιάδι, Πύθια ἐν Δελφοῖς, Ἴσθμια δίς, Νέμεα δίς τὸ δεύτερον στήσας τοὺς ἀνταγωνιστάς, καὶ τὴν ἀσπίδα Ἥρας ἐ[ν Ἄργε]ι, Καπετώλια ἐν Ῥώμῃ δὶς τὸ δεύτερον μετὰ πρῶτον κλῆρον στήσας τοὺς ἀνταγωνιστάς, Εὐσέβεια ἐν Ποτιόλοις δὶς τὸ δεύτερον μετὰ δεύτερον κλῆρον στήσας τοὺς ἀνταγωνιστάς, Σεβαστὰ ἐν Νεαπόλι τὸ δεύτερον μετὰ δεύτερον κλῆρον στήσας τοὺς ἀνταγωνιστάς, Ἄκτια ἐν Νεικοπόλι δὶς τὸ δεύτερον στήσας τοὺς ἀνταγωνιστάς, Ἀθήνας ε̅ Παναθήναια, Ὀλύμπεια, Πανελλήνια, Ἀδριάνια δίς, Ζμύρναν ε̅ κοινὰ Ἀσίας δὶς τὸ δεύτερον στήσας τοὺς ἀνταγωνιστάς, ὁμοίως ἐν Ζμύρνῃ Ὀλύμπια καὶ Ἀδριάνια Ὀλύμπια, Πέργαμον Αὐγούστεια τρὶς τὸ δεύτερον ἐξ ἀρχῆς στήσας τοὺς ἀνταγωνιστ[ὰς καὶ τὸ τρίτον μετὰ πρῶτον κλῆρον στήσας τοὺς ἀνταγωνιστάς, Ἔφεσον τρὶς Ἀδριάνια Ὀλύμπια, Βαρβίλληα μετὰ πρῶτον κλῆρον στήσας τοὺς ἀνταγωνιστάς, Ἐπίδαυρον Ἀσκλήπεια, Ῥόδον Ἅλεια, Χρυσάνθινα ἐν Σάρδεσιν, καὶ θεματείτας πλείονας, ἐν οἷς Εὐρύκλεια ἐν Λακεδαίμονι καὶ Μαντινίαν καὶ ἄλλους, ἀθλήσας τὰ πάντα ἔτη ἕξ, παυσάμενος τῆς ἀθλήσεως ἐτῶν ὢν κε̅ διὰ τοὺς συνβάντας μοι κινδύνους καὶ φθόνους, καὶ μετὰ τὸ παύσασθαι μετὰ πλείονα χρόνον ἀνανκασθεὶς ἐν τῇ πατρίδι Ἀλεξανδρείᾳ καὶ νικήσας Ὀλύμπια πανκράτιον Ὀλυμπιάδι ἕκτῃ.

M. Aurelius Asclepiades pancratiasta insignis fuit, ut docet titulus haud dubie statuae eius subscriptus. Dicitur Ἀλεξανδρεύς, Ἑρμοπολείτης, ut pater eius Demetrius, qui quum in titulo vetustiore n. 5912. Ἑρμοπολείτης, Ἀλεξανδρεὺς audiat, dixeris eum proprie Hermopoli parva, oppido in Alexandrinorum regione sito, natum esse. Asclepiades autem Alexandriam patriam vocavit suam vs. 39. Fuit νεωκόρος τοῦ μεγάλου Σαράπιδος n. 5912. nunc πρεσβύτατος τῶν νεωκόρων τοῦ μεγάλου Σαράπιδος, Alexandriae opinor, ubi etiam in museo erat τῶν σιτουμένων ἀτελῶν φιλοσόφων (n. 5914.), quam in rem Falconerius contulit Strab. XVII, 793. fin. cf. Parthey Mus. Alex. p. 51 sq. et titulum n. 4724. Asclepiades igitur, qui honore ob victorias reportatas fuit Ἀθηναῖος (Vol. I. n. 1427.), nunc etiam Puteolanus, Neapolitanus, Eleus (cf. Pisaeus n. 5910.), Atheniensis audit, aliarumque urbium civis et senator. Pancratiastae elogia redeunt ἄλειπτος, ἀσυνέξωστος, ἀνέκκλητος; de primo vide ad n. 5909. 5912. Vocem ἀσυνέξωστος interpretantur „quem adversarius deturbare statu et loco depellere non potest" (Falcon. p. 77.). Tertium explicatur verbis vss. 12. 13. μήτε ἐκκαλεσάμενος μήτε ἑτέρου κατ' ἐμοῦ τολμήσαντος ἐκκαλέσασθαι. Victorias ita reportavit, ut dicatur μήτε συστεφανωθῆναι μήτε ἐπεξελθεῖν μήτε παραιτήσασθαι μήτε ἀγῶνα παραλιπεῖν, μήτε κατὰ χάριν βασιλικὴν ἀγῶνα ἔχειν μήτε καινὸν ἀγῶνα νικῆσαι, in quo quod dicitur μὴ συστεφανωθῆναι, id ita intelligendum videtur, ut statim quo loco vicit coronatus sit (ἐν αὐτοῖς τοῖς σκάμμασιν στεφανωθεὶς vs. 16. cf. n. 5910.). De προπείραις cf. ad n. 5807. In sequentibus formula frequens στῆσαι τοὺς ἀνταγωνιστὰς est sistere adversarios, quod fecit Asclepiades fere secundum certamen idem repetens, aut post primam aut post alteram sortitionem factam, aut nulla sortitione praecedente, id quod videtur indicatum esse vs. 28. formula ἐξ ἀρχῆς. Victoriae eius Olympicae vs. 19. meminit Scaliger in descriptione Olympiadum in Eusebianis ad Olymp. 240. M. Αὐρήλιος Δημητρίου Ἀσκληπιάδης Ἀλεξανδρεὺς παγκράτιον (cf. Vol. II. n. 3230.). Vs. 20. τὴν ἀσπίδα Ἥρας ἐ[ν Ἄργε]ι restituit Reinesius. De ludo cf. ad n. 5804. Vs. 21. Καπετώλια vide ad n. 5804. Vs. 22. Εὐσέβεια ἐν Ποτιόλοις vide ad n. 5810. Vss. 23. 24. de Augustalibus Neapolitanis et de Actiis vide ad n. 5804. Vs. 25 sqq. Panathenaea et Panhellenia notissima sunt; de Hadrianeis conf. Vol. I. n. 246.; de Olympiis Athen. Vol. II. n. 2810. *b*. in Add. p. 1112.; de Olympiis et Olympiis Hadrianeis cf. Vol. II. ad n. 3208.; de κοινοῖς Ἀσίας Smyrnae ad n. 5804. denique de Augustalibus Pergamenis Vol. II.

n. 3208. et Vol. III. n. 3902. *b.* p. 25. Quod post Ἀθήνας et post Ζμύρναν siglum est Ē, Prideaux ad Marm. Oxon. male interpretatur πενταετηρίδα. Significatur potius priore loco πεντάκις: nam Athenis quinquies certavit; altero loco nisi siglum contraxit vitii aliquid, videndum ne in Olympiis aut Hadrianeis Olympiis δὶς exciderit. Vs. 30 sqq. de Ephesiorum Barbilleis vide ad n. 5804.; de Epidauriorum, Rhodiorum, Sardianorum, Mantinensium ludis cf. Vol. II. n. 3208. Chrysanthina vel ante Sept. Severum acta esse hic titulus docet. De Eurycleis Lacedaemoniorum vide Vol. I. n. 1389. Haec Asclepiadis victoria celebratur titulo Laconico Vol. I. n. 1427. Iam Olympiis Asclepiades vicit Olymp. 240. (vs. 19.) dicitque se studiis athleticis sex annis operam dedisse, desiisse xxv annos natum; post autem multo tempore interiecto coactum se in arenam descendisse Alexandriae ibique Olympiis vicisse Olympiade 6. ex quo Dodwellus et Corsinus Olympiadum Alexandrinarum agnoverunt epocham. Et Corsinus quidem (Agonist. I, 12.) epocham circiter Olymp. 240. figit; quod incredibile putans Ignarra de palaestr. Neap. p. 43 sq. sextam illam Olympiadem cum Olymp. 240. connectendam esse arbitrabatur, ut postrema Asclepiadis victoria ad Olymp. 246. pertineret. Quod eodem errore exputatem est ab Ignarra, quo etiam Olympiades Capitolinas cum Pisaeis confudit in titulo n. 5804. Omnino statuenda Olympias Alexandrina, cuius epochae etsi initium ignoramus, tamen multo ante Olymp. Pisaeam 240. videtur incepisse. Nempe si sex per annos victorias reportavit Asclepiades, in iisque bis vicit Capitolinis Romanis, bis Augustalibus Neapolitanis, sex illi anni calculis subductis ac ratione habita Olympiadis Pisaeae 240. (i. e. a. p. Chr. 181.) necesse est fuerint aut anni p. Chr. 178 - 183. aut anni p. Chr. 177 - 182. Nam a. p. Chr. 178. incidunt Olympias Capitolina 24. et Italis 45., quibus primum vicit Asclepiades, a. p. Chr. 182. incidunt Olympias Capitolina 25. et Italis 46., quibus secundum (conf. tab. agonist. ad n. 5805.). Desierit autem in arenam descendere a. p. Chr. 183. annos xxv. natus. Hinc non multum aberraverit si quis initium epochae Olymp. Alexandrinarum posuerit circiter a. p. Chr. 176. ut sexta Olympias Alexandrina inciderit in a. p. Chr. 196. quo anno Asclepiades annos xxxviii. natus esse videatur. Certe satis magnum spatium annorum xii. inter finem studiorum athleticorum Asclepiadis eiusque victoriam Alexandrinam habebitur.

5914.

Romae fragmentum una cum titulis n. 5908. 5909. 5910. 5914. repertum; edidit Falconerius Inscr. athlet. p. 97. cum Spanhemii supplementis; inde repetierunt Sponius Miscell. erud. ant. X, 109. p. 362. Muratorius T. II. p. DCXXVIII. 1. cum supplementis a textu non distinctis et Lat. interpret. et not. Habeo etiam ex schedis Spanhemii.

\- - - - - - - - - - - - - -
\- - - ΛΗΠΙΑΔΗΝΑΛЄ - - - - -
\- - - ΤΗΝΠΕΡΙΟΔΟΝЄΙΚΗ - - - -
\- - - ΝΝЄѠΚΟΡΟΝΤΟΥΜЄΓΑ - - - -
\- - - ΟϹΚΑΙΤѠΝЄΝΤѠΜΟΥϹЄΙѠ - - -
\- - ΜЄΝѠΝΑΤЄΛѠΝΦΙΛΟϹΟΦѠΝ -
\- - - ΑΤΟΥϹΥΜΠΑΝΤΟϹΞΥϹΤΟΥ
\- - ΙΟΥΞΥϹΤΑΡΚΑΙЄΠΙ - - - - -
\- - - - - - - - - - - - - -

Dedi ex Falconerio, nisi quod Є pro Ε expressi ex Spanhemio. Paulo aliter habet Sponius, qui vs. 2. init. ΣΤΗΝ et in fine ΚΗΝ, vs. 4. init. C pro OC et in fine ΜΟΥC, vs. 5. init. ΕΝΩΝ, vs. 7. ΞΥϹΤΑΡΧ et in fine ΕΠΙΒ.

\- - - - - - - - - - - -
Μ. Αὐρ. Ἀσκ]ληπιάδην, Ἀλε[ξανδρέα, Ἑρμοπολείτην
παγκρασιασ]τήν, περιοδονείκη[ν, ἄλειπτον, ἀσυνέξωστον,
ἀνέκκλητο]ν, νεωκόρον τοῦ μεγά[λου Σαρ-
άπιδ]ος καὶ τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ [σειτ-
ου]μένων ἀτελῶν φιλοσόφων, [ἀρ-
χιερέ]α τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ
διὰ β]ίου, ξυστάρ(χην) καὶ ἐπὶ [βαλανείων
τοῦ Σεβαστοῦ] - - - - -

Supplementa sunt Spanhemii. Celebratur Asclepiades athleta, de quo vide ad n. 5913. Titulum positum esse a synodo τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀθλητῶν (vide ad n. 5906.) coniicit Falconerius. De neocoris Sarapidis et de philosophis musei Alexandrini cf. n. 4724.

5915.

Romae in marmore in coronis lemniscatis quattuor incisis; ex schedis Metelli et Ursini edidit Gruterus p. CCCXVI. 2. Habet Pighius fol. 91. a.

ΟΛΥΜΠΙΑ ΕΝΑΘΗΝΑΙϹ ΑΝΔΡѠΝ ΠΑΛΗΝ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑ ϹΕΒΑϹΤΑ ΑΝΔΡѠΝ ΠΑΛΗΝ	Ὀλύμπια ἐν Ἀθήναις ἀνδρῶν πάλην.	Ἀλεξάνδρια Σεβαστὰ ἀνδρῶν πάλην.

ΤΗΝΕΞΑΡΓΟΥϹ	ΠΕΡΙΟΔ.....	Τὴν ἐξ Ἄργους	Περιοδ[ο]-
ΑϹΠΙΔΑ	ΝΕ......	ἀσπίδα	νε[ίκῃ]
ΤΡΙϹ	Α........	τρίς.	ἀ[λείπτῳ].

De Olympiis Atheniensium conf. ad n. 5913. De Augustalibus Alexandriae actis et de ludo Argivo conf. ad n. 5804. De περιοδονείκῃ ἀλείπτῳ conf. ad n. 5913.

5916.

Romae in tabulis marmoreis in coronis; primam possedit Guilelmus Humboldtius; estque ea ex maiore monumento, in quo plures coronae; reliquas descripsit in Vaticano Hasius, cuius ex schedis dedit Osannus Syllog. p. 452. n. 162. 163. Secundam et tertiam habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΕΦΕΣΟΝ	ЄΦЄϹΟΝ	ЄΦЄϹΟΝ	Ἔφεσον	Ἔφεσον	Ἔφεσον
ΕΦΕΣΕΙΑ	ΑΔΡΙΑΝЄ	ΒΑΡΒΙΛΛЄΙ	Ἐφέσεια	Ἀδριάνε-	Βαρβίλλει(α)
Α	ΙΑ Α	Β	ā.	ια ā.	β̄.

De his ludis vide ad n. 5804. 5913. 5917. conf. Vol. II. n. 3208.

5917.

Inter inscriptiones Romanas et Italicas in schedis Duperac apud Spanhemium n. 99.

ΣΕΟΥΗΡΙΑ	Σεουήρια,
ΣΕΟΥΑΣΤ	Σεουαστ[ά],
ЄΦЄϹΙ...	Ἐφέσ[ηα],
ΛΝΔΡΩ...	[ἀ]νδρῶ[ν]
ΠΑΛΗ...	πάλη[ν].

De Severeis conf. Vol. I. n. 248. De Augustalibus ad n. 5804. De Ephesiis n. 5916.

5918.

Romae in Vaticano, in coronis: *a. b* edidit Osannus Syllog. p. 453. n. 164. et n. 165. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

a. ϹΑΡΔЄΙϹΚΟΙ	*b.* ϹΜΥΡ...	*a.* Σάρδεις κοι-	*b.* Σμύρ[ναν
ΝΟΝΑϹΙΑϹ	ΚΟΙΝ......	νὸν Ἀσίας.	κοιν[ὸν Ἀσίας.
Α		ā.	

c. ΙϹΤΟΥϹΙЄΙΑ	*c.* [Αὐγ]ούσ[τ]εια.	Conf. n. 5804. 5913.
Λ	- -	

5919.

In via Appia VII. ab urbe miliari in sepulcro, in quo tabulae plures cum coronis; in coronis sunt inscriptiones; edidit ex schedis Pighii Gruterus p. MXC. 1-8.

In laurea:	In violis:		
ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΝ	ΚΥΤΙΚΟΝ	Νικομήδειαν	Κύ[ζ]ικον
ΔΙΑΠΑΝΤΩΝ	ΚΟΙΝΟΝ	διὰ πάντων.	κ[α]ινὴν
	ΤΡΑΓΩΔΩΝ		τραγῳδῶν.
In oleagina:	In corona quattuor ramis composita:		
ΚΥΤΙΚΟΝ	ΣΜΥΡΝΑΝ	Κύ[ζ]ικον	Σμύρναν
ΚΟΙΝΗΝ	ΤΡΑΓΩΔΩΝ	κ[α]ινὴν	τραγῳδῶν.
ΚΩΜΩΔΩΝ		κωμῳδῶν.	
In hederacea:	In quernea:		
ΠΕΡΓΑΜΟΝ	ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΝ	Πέργαμον	Νικομήδειαν
ΚΙΘΑΡΩΔΟΥΣ	ΚΙΘΑΡΩΔΟΥΣ	κιθαρῳδούς.	κιθαρῳδούς.
In laurea:	In rosacea:		
ΡΩΜΗΝ	ΠΕΡΓΑΜΟΝ	Ῥώμην	Πέργαμον
ΤΡΑΓΩΔΟΥΣ	ΔΙΑΠΑΝΤΩΝ	τραγῳδούς.	διὰ πάντων.

Pertinent hi tituli ad tragoedum eundemque comoedum et citharoedum. Ibique comoediam et tragoediam mere lyricam intelligendam esse sponte patet. Conf. Vol. I. n. 1584. Vol. II. n. 2759. De formula διὰ πάντων conf. Vol. I. ad n. 1585.

5920.

Romae in lapide reperto in villa Moroni ad portam S. Sebastiani; nunc asservatur in museo Pio Clementino: fuit haud dubie sub statua; ediderunt Viscontus Mus. Pio Clem. T. II. p. 107. ed. Mil. p. 327. et Osannus Syllog. p. 428. n. 42. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΠΟΠΛΙΟΣ. ΣΕΞΤΙ	Πόπλιος Σεξτίλιος Ποπλίου υἱὸς Δημήτριος τραγῳδὸς ἀνίκητος.
ΛΙΟΣ. ΠΟΠΛΙΟΥ	
ΥΙΟΣ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	
ΤΡΑΓΩΔΟΣ. ΑΝΙΚΗΤΟΣ	

5921.

Romae in cippo in hortis Ludovisianis in colle Pincio; ediderunt Smetius fol. XLI. 13. Boissardus P. V. p. 16. aeri incisam; indeque Gruterus p. CCCXXX. 5. Vitiose dedit Gualterus Tab. Sicil. cet. n. 466. p. 76. (Thes. Sic. T. VII. p. 935.) Denuo transcripsit et edidit Sponius Miscell. erud. ant. X, 80. p. 348. Tractarunt Boschius ad Anthol. Mant. p. 184. Welckerus Syllog. epigr. Praef. p. XVIII. et Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 82 sq. ed. alt. p. 356 sqq. Citat Com. de Clarac Catal. des artistes p. 146 sq. Habeo etiam ex schedis Uhdenii.

A.	*B.* In altero latere:	*A.*	*B.*
ΤΟΝ. ϹΟΦΟΝ		Τὸν σοφὸν	
ЄΝ ΑΝΔΡΑϹΙΝ		ἐν ἀνδράσιν	
ЄΙѠΝΙΚΟΝ		Εἰωνικόν,	
ΑΝΔΡΑ. ꟿЄ		ἄνδρα μέ-	
ΓΙϹΤΟΝ. ΚΥΙΝ		γιστον, Κύϊν-	
ΤΟΝ. ΙΟΥΛΙΟΝ	ΚΥΙΝΤΟϹ. ΙΟΥΛΙΟϹ	τον Ἰούλιον	Κύϊντος Ἰούλιος
ꟿЄΙΛΗΤΟΝ	ΜЄΙΛΗΤΟϹ	Μείλητον	Μείλητος
ΟΙ. ΤЄΧΝЄΙΤΑΙ	ΖѠΝ. ΚΑΤΑЄΙЄΡѠϹΑ	οἱ τεχνεῖται	ζῶν καταειέρωσα
ΑΝЄΘΗΚΑΝ	ΤΗ. Π̊. Ζ. ΚΑΛ. ΜΑΡΤ	ἀνέθηκαν.	τῇ πρὸ ζ̄ Καλ(ανδῶν) Μαρτ(ίων).
Q. IVLIVS. FAEN		*Q. Iulius Faen-*	
TIVS. ALVMNVS		*tius Alumnus*	
CVM. ARTEFICI		*cum artefici-*	
BVS. POSVIT		*bus posuit.*	

A. vs. 5. extr. Boiss. ΚΟΙΝ. Vs. 8. C pro Є expressit Boiss. Vs. 12. Pigh. Spon. ARTEFICI, reliqui ARTIFICI. *B.* omittit Sponius. Ibi vs. 1. Boiss. ΚΟΙΝΤΟϹ. Vs. 2. Smet. Gualt. ΜЄΙΛΙΤΟϹ, Pigh. ΜЄΙΛΗΤΟϹ. Vs. 3. Boiss. ΚΑΤΑΙЄΝѠϹΑ, Gualt. ΚΑΤΑϹΙЄΡѠϹΑ. Vs. 4. Boiss. KAL.

Tit. *A.* vs. 2. Scriverius (ap. Gruterum in Add. p. CCCXXX.) coniecit σκηνικόν, probante Holtheno, cui id in lapide fuisse capita viri et mulieris, quae sunt in lapidis parte superiore personata, arguere videntur. Rectius Rochettus Q. Iulium Miletum pro sculptore vel architecto habuit. Nam in titulo n. 5922. Serapin invocat pro salute marmorariorum. Ionicum virum artifices honorifice appellasse Welckero videntur Tripolitanum civem (n. 5922.), quippe non in sua tantum civitate, sed in universa Ionia summum virum. Minus commode Rochettus denominationem Ἰωνικὸς de schola quadam artis Ionica interpretatur, cui addictus fuerit Q. Iulius Miletus. Ceterum collocatio verborum et additum istud ἐν ἀνδράσιν produnt auctorem tituli verba:

τὸν σοφὸν ἐν ἀνδράσιν Ἰωνικόν, ἄνδρα μέγιστον

pro hexametro haberi voluisse. Titulus Latinus fere idem inscriptioni Latinae subiectus habetur ap. Gruterum p. DCXXVII. 5. Tit. *B.* scriptura καταειέρωσα p. καθιέρωσα prorsus congruit cum arte scribendi, qua excelluit homo laudatus (vide n. 5922.).

5922.

Romae in villa Borghesii, in ara marmorea; ex schedis Sirmondi edidit Gruterus p. MLXXX. 3. Denuo transcripsit et edidit Sponius Miscell. erud. ant. X, 80. p. 348. Habent Fleetwood Inscr. syllog. p. 85. 1. litteris minusculis et Iac. Manilli Villa Borghese p. 13. cum Lat. interpret. Habeo etiam ex schedis Welckeri, qui edidit Syllog. epigr. Gr. p. XVII. litteris minusculis. Citat Com. de Clarac Catal. des artistes p. 146 sq.

[*Textum vide pag. seq.*]

Litterarum formam dedi ex Grutero et schedis Welckeri. Vs. 1. extr. Grut. ΜΙΛΗΤΟΣ, Spon. ΜΕΙ ΛΗΤΟΣ, Manill. ΙΙΙ. ΛΗΤΟΣ, Welck. ꟿΙΛΗΤΟϹ. Vs. 4. Manill. ΗΛΘΕΝ, reliqui quod dedi. Vs. 8. Manill. ΙΛΙΩΝ. Vs. 12. Grut. Manill. Welck. ΜΑΡ ΜΑΡΑΡΙѠΝ, Fleetw. μαρμαραριων, Spon. ΜΑΡΜΑ ΡΙΩΝ. Vs. 13. Spon. ΣΩΣΕ.

Κύϊντος Ἰούλιος Μείλητος προλιπὼν Ἀσίας Τρίπολιν πατρίδαν πόλιν ἁγνὴν ἐνθάδε ἦλθα ἀγῶνα ἰδεῖν προκαθεζομένου βασιλεύοντι Σεβήρῳ. καὶ πορίσας βίον ἐκ καμάτων ἰδίων ταῦτα ἐποίησα ἐγὼ ἀπάτην τοῖς ζῶσιν. εὐφραίνεσθαι, φίλοι, εἰς λαβύρινθον ἀεί. μαρμαραρίων τὸ γένος σῶζε, Σέραπι. ὁ τόπος λαβύρινθος.

ΚΥΙΝΤΟC·ΙΟΥΛΙΟC·ΜΕΙΛΗΤΟC
ΠΡΟΛΙΠωΝ·ΑCΙΑC·ΤΡΙΠΟΛΙΝ
ΠΑΤΡΙΔΑΝ·ΠΟΛΙΝ·ΑΓΝΗΝ
ΕΝΘΑΔΕΗΛΘΑ·ΑΓωΝΑ·ΙΔΕΙΝ
ΠΡΟΚΑΘΕΖΟΜΕΝΟΥ·ΒΑCΙ
ΛΕΥΟΝΤΙ·CΕΒΗΡω·ΚΑΙ ΠΟ
ΡΙCΑC·ΒΙΟΝ·ΕΚ·ΚΑΜΑΤωΝ
ΙΔΙωΝ·ΤΑΥΤΑ·ΕΠΟΙΗCΑ
ΕΓω·ΑΠΑΤΗΝ·ΤΟΙC
ΖωCΙΝ·ΕΥΦΡΑΙΝΕCΘΑΙ
ΦΙΛΟΙ·ΕΙC ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΝ
ΑΕΙ·ΜΑΡΜΑΡΑΡΙωΝ
ΤΟ ΓΕΝΟC·CωΖΕ
CΕΡΑΠΙ
Ο ΤΟΠΟC ΛΑΒΥΡΙΝΘΟC

Ridiculam sui memoriam hoc titulo reliquit idem, qui celebratur n. 5921. Q. Iulius Miletus, Tripoli Phoenices oriundus. Titulus in speciem orationis poeticae compositus est. Verba vss. 5. 6. ita intelligenda videntur ut dicat auctor se Romam venisse imperante Severo, qui in ludis illis, quos in mente habet, pro agonotheta sedit. Fecit autem aedificium in speciem labyrinthi, quo optat ut amici delectentur. Theatrum populare fuisse suspicatur R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 358 sq. Quod adiectum in fine est ὁ τόπος λαβύρινθος ad cippum spectare putat Welckerus, cui quidem cippo locus sit labyrinthus, qui in eo vel prope illum collocandus sit. Nescio quam vere.

5923.

Romae in museo Capitolino in anaglypho; ex schedis Ligorii edidit Muratorius T. II. p. DCXXXIII. 1. Lateris *B.* vss. 2-4. edidit Guascus Inscr. mus. Capitol. T. III. p. 204. Ibid. vss. 4. 5. dedit Winckelmannus Geschichte der Kunst X, 1. §. 22. Werke VI. P. I. p. 112. et P. II. p. 342. (conf. Pierres gravées de Stosch p. 166. n. 959.), unde repetierunt Letronnius Explication d'une inscription Grecque trouvée dans l'intérieur d'une statue cet. Mém. de l'Acad. XV, 2. n. 27. et R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 357. Eandem partem habeo etiam ex Thorlacii schedis. Totum repetiit Osannus Syllog. p. 464. apographo etiam minus perfecto. Nam Ligorius integriori etiam tum lapide usus erat.

A.

ΤΡΟCΑΥΤΟΥΝ
ΤΗC ΗΡΑΚΛΕΙ
ΠΡΟΒΙΒΑCΘΕΙC ΚΑΙ
ΑΥΤΟC ΑΘΛΟΙC ΤΟΙC
ΕΝ CΤΑΔΙΟΙC ΤΟ ΤΕΥ
ΧΕΙΝ. ΚΑΙ ΠΡωΤΟΝ C
CΤΕΦΘΕΙC CΤΑΔΙΝ ΚΑΙ
ΑΥΤΟC ΔΕ ΔΙΑΥΛΟΝ
ΗΕΛΙΟΥ ΤΕ ΔΡΟΜΟΝ
ΜΗΝΗC ΤΕ CΕΛΗ
ΝΗC ΑΘΛΑ ΤΕΛΕCΑC
ΜΕΙΖΟΝΑ Θ ΗΡΑΚΛΕ
ΟΥC CΥΝΕΙΔΗC ΕΝΕΓ
ΧωΝ. ΑΙCΙ ΤωΝ ΤΟΝΕ
ωΝ ΤΟ ΓΕΝΟC ΚΑΙ ΠΑ
ΤΡΙΔΟC ΤΕ ΤΥΧΗC
ΟC ΠΑΙΔΙΟΝ ΕΧΘ
ΕΝΡωΜΗ ΤΗ ΚΟCΜ
ΚΟΦω ΧΑΡΙΝΟΙΔΕ
ΜΕΓΙCΤΗΝ. ΕΝ ΜΕΓΑ
ΛΗ ΔΟΞΗ Τ ΕΔΡΑΜΕ
ΕΙΚΗCΑC ΡωΜΑ
ΗΤΕΤΥΧΟΝ. ΚΑΙ
CΥΝ ΕΙΜΗ ΠΡΟΦΗ
ΤΗC ωΝ ΓΕ ΠΡΟΕΙ
ΠΑΘΕωΝ

B.

ΟCΕΣΙΑ
ΝΕΙΚΗΤΗC
Τω ΓΕΝΕΙ ΚΕΙΛΕΟC
ΕΥΤΥΧΗC ΒΕΙΘΥΝΟC
ΤΕΧΝΕΙΤΗC ΕΠΟΙΕΙ

C.

ΟΗΕ
ΟC ΤΟΥC
ΟΝΗΡΟΥC
ΓΕΙΝΕΤΕ
ΘΕΟC
ΕΡΜΗCΕΙΑ
ΕΥC ΚΟΥΠΙ
ΟC ΦΙΛΟC
ΑΠΟΛΙΕΙ
ΛΑCΑ ΚΑΙ
ΑΥΤΟC CΥΝΔΕ
ΜΑΔΙΕΥΟ
ΔΙΗ ΗΝ ΕΥ
ΧΟΜΕ CωΖΕ
CΘΕ ΠΑΝΤΟΤΕ

A. est in latere dextro, *C.* in latere sinistro, quae quidem grandioribus litteris scripta sunt. Supra truncatus lapis est. In *B.* supra visuntur vestigia insculpti hominis armati. *A.* vs. 1. omittit Osannus. Vs. 2. idem nihil nisi in fine ΛΕΙC. Vs. 3. extr. Os. omittit ΑΙ; vs. 4. extr. omittit C; vs. 5. extr. omittit ΕΥ; vs. 6. extr. omittit ΟΝC; vs. 7. init. omittit C; vs. 9. extr. omittit Ν. Vs. 10. init. Mur. ΚΑΙ, Os. Ν. Vs. 11. extr. omittit idem ΑC; vs. 12. init. omittit Μ; vs. 13. init. omittit ΟΥ, et in fine ΝΕΓ; vs. 14. init. omittit Χ; ibidem deinceps Mur. ΛΙCΙ, Os. ΑΙCΙ; in fine Mur. C, Os. Ε. Vs. 15. init. pro ωΝ Os. Υ; vs. 16. init. idem omittit ΤΡ; vs. 17. pro ΟC idem habet Ο; vs. 18. init. pro ΕΝ idem Ι; deinde in fine versus ΡΟC pro ΚΟCΜ. Vs. 19. init. idem Ι pro Κ; deinde Mur. ΧΙΛΕΙΝΟΝΔΕ, Os. ΧΑΡΙΝΟΙΔ. Vs. 20. extr. ΓΑ omittit Os.; vs. 21. pro Τ idem habet Υ, et in fine omittit Ε; vs. 22. init. omittit Ε; deinde Mur.

ΡΟΜΑ, Os. ΡѠΜ. Vs. 23. extr. Mur. ΚΑΙ, Os. ΚΛ. Vs. 24. Mur. CΥΝЄΜΗΠΡΟΦΗ, Os. ΥΝЄΙΜΗΠѠΦΗ. Vs. 25. init. Os. omittit Τ, et deinceps pro Γ habet Τ. Vs. 26. Os. ΘЄѠΝΥ, Mur. quod dedi. *B.* vs. 1. omittit Guasc. Os.; Mur. ΟCЄΣΙΑ, Thorl. ϲΙΛΟΙΑ. Vs. 3. Guasc. Os. Thorl. ΓЄΝΙ. Vs. 4. Guas. ΕΥΤΥΚΗC; deinde Winckelm. ΒΙΘΥΝЄΥC, Thorl. ΒЄΙΘΥΝ -, reliqui ΒЄΙΘΥΝΟC. *C.* vs. 1. habet solus Osannus; vs. 2. extr. idem omittit ΥC, et vs. 3. extr. omittit C; vs. 4. idem ΥΓЄΙΝΙ pro ΓЄΙΝЄΤЄ; vs. 6. idem omittit Α; vs. 7. omittit ΠΙ; vs. 10. omittit ΑΙ; vs. 11. omittit primum Α et pro ΔЄ habet Α. Vs. 12. Os. ΜΑΛΙЄΥC; vs. 13. extr. idem omittit Υ, et vs. 14. extr. omittit Є; vs. 15. idem habet ЄΘЄΠΑΝΤ.

A. - - - - - - [πα-
τρὸς αὐτοῦ Ν[εική-
της Ἡράκλει[ος
προβιβασθεὶς καὶ
αὐτὸς ἄθλοις τοῖς
ἐν σταδίοις τ[έ]τευ-
χεν, καὶ πρῶτον
στεφθεὶς στάδι[ο]ν καὶ
αὐτὸς δὲ δίαυλον
ἠελίου τε δρόμον
μήνης τε σελή-
νης ἆθλα τελέσ[σ]ας
μείζονά θ' Ἡρακλέ-
ους σὺν [τ]ει[μ]ῆς ἐνεγ-
κ]ών, αἷσι τῶν [γ]ονέ-
ων τὸ γένος καὶ πα-
τρίδος τε τύχης
ἔ]παι[ν]ον ἐχ[ούσης
ἐν Ῥώμῃ τῇ κοσμ[ο-
τρ]όφῳ χάριν οἶδε
μεγίστην. ἐν μεγά-
λῃ δόξῃ τ' ἔδραμε[ν
ν]εικήσας Ῥωμα[ίους,
ἥ[ν] τε τυχὸν καὶ
σὺν [τ]ειμῇ προφή-
της ὢν γε προεῖ-
πα θεῶν.

B. - - - -
Νεικήτης
τῷ γένει - -
Εὐτύχης Βειθυνὸς
τεχνείτης ἐποίει.

C. [Ἵλεως]
εἶ]ς τοὺς
θ]νη[τ]οὺς
γείνετε
θεός.
Ἑρμῆς [ὁ κ]α[ὶ
Εὐσκούπι-
ος φίλος
ἀπο[κατ]έ-
στη]σα καὶ
αὐτὸς σὺν δ[ά-
μα[ρτ]ι Εὐο-
δί[ᾳ], ἣν εὔ-
χομε σώζε-
σθε πάντοτε.

In *A.* versus sunt volente auctore hexametros facere, quod parum feliciter cessit.

αὐτοῦ, Ν[εική]της Ἡράκλει[ος] προβιβασθεὶς
καὶ αὐτὸς ἄθλοις τοῖς ἐν σταδίοισ[ι] τ[έ]τευχεν,
καὶ πρῶτον στεφθεὶς στάδι[ο]ν καὐτὸς δὲ δίαυλον
Ἠελίου τε δρόμον Μήνης τε Σελήνης ἆθλα τελέσ[σ]ας
μείζονά θ' Ἡρακλέους σὺν [τε]ι[μ]ῆς ἐνεγ[κ]ών,
αἷσι[ν] τῶν [γ]ονέων τὸ γένος, καὶ πατρίδος [γ]ε τύχης
[ἔ]παι[ν]ον ἐχ[ούσης]
ἐν Ῥώμῃ τῇ κοσμ[οτρ]όφῳ, χάριν οἶδε μεγίστην·
ἐν μεγάλῃ δόξῃ τ' ἔδραμε[ν ν]εικήσας Ῥωμα[ίους,
ἥν τε τυχὸν καὶ σὺν [τ]ειμῇ προφήτης
ὢν γε προεῖπα θεῶν.

Athleta Nicetes, ni fallor, Solis et Lunae (Sarapidis et Isidis) propheta fuit. Huius in memoriam amicus quidam Euscopius monumentum hoc posuit, ut docent scripta in titulo *C.* In titulo *B.* vs. 1. Osannus coniicit legendum esse [Ἐφ]έσια. Sed subesse aliud videtur. Fortasse fuit ἥρω]ς ἐσ[τ]α[ι] Νεικήτης τῷ γένει κ(αὶ) εἴλεος. In fine ibi τεχνείτης est sculptor, quod moneo ob Osannum.

5924.

Romae in lapide reperto ibidem ubi n. 5908. 5909. 5910. 5914.; ediderunt Falconerius Inscr. athlet. p. 122. cum commentario, Graeca sola Reinesius Synt. Cl. V. XL. p. 378. totum Sponius Miscell. erud. ant. X, 107. p. 362. Ex Falconerio et schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. II. p. DCXXVII. 2. Habeo etiam ex schedis Spanhemii.

ΙѠΑΝΝΗCΠΑΛΑΙCΤΗCCΜΥΡΝΑΙΟC
ΑΠΤѠΤΟC
OBFORTITVDINISMERITAETVIRTVTISCV
MVLVMHOCQVODEXCELLENSARTISRO
BVREXEGITPRAECEPTOINVICTISSIMORVM
PRINCIPVMDDD.NNN.FFF.III.VALENTI
NIANI.THEODOSIIETARCADII.IOHAN
NES.MERVITVTINTEROMNISPOLLENS
LOCATIONESTATVAEVIDEATVR

Vs. 1. init. Falc. Spanh. ΙѠΑΝΗC, Rein. ΜΑΝΗΣ, Spon. ΙΩΑΝΝΗC, Mur. ΙΩΑΝΝЄC. Vs. 2. Falc. Spanh. ΑΠΤѠΤΟC, Rein. ΑΥΤΩΤΟΣ, Mur. ΑΠΤΩΤΟC. Sponius hoc ibi omittit, et infra ti-

tulum Latinum habet: CMYPNAIOC
ΑΠΤΩΤΟC.
Vs. 6. Spon. LLL pro III. Vs. 8. Spon. OMNES, reliqui OMNIS.

Ἰωάννης παλαιστὴς Σμυρναῖος ἄπτωτος.

Ob fortitudinis merita et virtutis cumulum hoc quod excellens artis robur exegit, praecepto invictissimorum principum, dominorum nostrorum felicium invictorum, Valentiniani, Theodosii et Arcadii, Iohannes meruit ut inter omnis pollens locatione statuae videatur.

Titulus positus est inter a. u. c. 1137-1145. p. Chr. 384-392. Idem athleta laudari videtur in nummo in quo IOHANNESNICAS (Eckhel. D. N. VIII. p. 293.).

5925.

Fragmentum prope *Romam* erutum una cum lapide Vol. I. n. 230., quem in Atticis posuit Boeckhius; nunc in aedibus Vaticanis; edidit Sandrius in Oderici Dissert. cet. p. 360. qui hoc fragmentum sine causa pro Attico habuit. Denuo transcripsit Osannus Syllog. p. 452. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

- - - ΟΣΠΡΩ - - -
- - - ΙΚΗΣΕΚΑΙ - - -
- - - ΤΑΤΟΝΓΥΜΝ - - -
- - - ΟΙΗΥΛΗΣΕΜΕ - - -
- - - ΙΑΚΑΙΑΛΕΙ - - - -
- - - - - ΙΠΡ - - - -

Vs. 1. ubi Osannus ΖΠΡΟ, Thorl. ΦΖΠΡΟ, - ος πρῶ[τος ἀπ' αἰῶνος - - - Vs. 2. ἐν]ίκησε καὶ - - - Vs. 3. κα]τὰ τὸν γυμν[ικὸν ἀγῶνα - - Sandrius coniecit: λαμπρό]τατον γυμν[ασιάρχην parum probabiliter Vs. 4. Sandr. ΟΙΗΥΛΙΣΕΜΕ, Os. Thorl. ΙΗΥΛΗ ΣΕΜΕ, unde procedit ηὔλησε. Est igitur sermo de auleta. Vs. 5. Os. Thorl. ΙΑΚΑΙΑΑΕ - -; inest: καὶ ἀλει[πτος? - - ubi ἀλείπτην coniecit Sandrius. Vs. 6. Os. ΓΙ pro ΙΠΡ.

5926.

Romae in discis, ut videtur; edidit alteram ex schedis Ambrosianis, alteram ex schedis suis Muratorius T. III. p. MDCXXXVI. 16. et p. MDCLXX. 1. cum Lat. interpret.

A.
ΑΡΜΗΡΟ
ΜΑΧΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙ
ΟΣ

B.
ΕΦΟΤΗΣ
ΘΕΟΣΑΣ
ΜΟΙΡΑΠΟΙΟΣ
ΖΗΓΙΝΤΟΣ
5 ΡΟΔΟΚΛΗΟΥ
ΡΟΔΩ
Ν

A.
Ἀρμηρόμαχος.
Δημήτριος.

B. Nomina male scripta videntur. Vide ne fuerint Ἐφό[π]της (p. Ἐπόπτης), Θε[ώτ]ας, Μοιρ[ο]ποιός (p. Μυροποιός), Ζ[άκυ]ντος (p. Ζάκυνθος) Ῥοδοκλήου[ς], Ῥόδων.

5927.

In orbiculis osseis instar nummorum inscriptis, qui videntur tesserae esse agonisticae: edidit Fabrettus Inscr. p. 530. n. XXVIII. XXIX. XXX. non indicato loco ubi reperti sunt. Videntur autem esse ex Italia.

1)	2)	3)
ΠΥΘ	VIII	XII
ΙΑ	ΑΠΟΛΛΩΝ	ΚΑcΤωρ
In altera parte:	Η	ΙΒ
II Β	In altera parte: caput Apollinis coronatum.	In altera parte: caput Castoris.

1) Πύθια. II. β̄.
2) VIII. Ἀπόλλων. η̄.
3) XII. Κάστωρ. ιβ̄.
Conf. Elem. epigr. Gr. p. 344.

5928.

In persona cum galea; edita est Giorn. Arcad. T. XI. p. 232.

ΑΘΕΝΑ.VIII.Η.Ζ.

Ἀθ[η]νᾶ. VIII. η̄. ζ̄.

Est tessera similis, ut n. 5927. Quid significet Ζ, non liquet.

CLASSIS QUARTA.

5929.

Romae, in ara rotunda in museo Vaticano; edidit Marinus Fratr. Arval. T. II. p. 572. repetiit Osannus Syllog. p. 527. n. 35. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΘΕΩΙΥΨΙCΤΩΙΕΥΧΗΝΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΚΛΑΥΔΙΑ ΠΙCΤΗ

Θεῷ ὑψίστῳ εὐχὴν ἀνέθηκεν Κλαυδία Πιστή.

5930.

Sub monte Albano in ara rudi; edidit Fabrettus Inscr. c. x. n. 164. p. 695.

ΔΙΙ ΚΕΡΑΥΝΙΩΙ

Διῒ Κεραυνίῳ.

5931.

Romae, olim apud Franciscum Blanchinum; edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVI. 1. indeque Donatus p. 2. 9.

ΓΝΑΙΟC ΚΛΑΥΔΙΟC ΕΥΤΥΧΗC ΘΕΩ ΜΕΓΑΛΩ
ΒΡΟΝΤΟΝΤΙ ΔΩΡΟΝ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Γνάϊος Κλαύδιος Εὐτύχης ϑεῷ μεγάλῳ βροντ[ῶ]ντι δῶρον ἀνέϑηκεν.

5932.

Romae in Capitolio; edidit Boissardus P. III. p. 107. aeri incisam; inde repetiit Gruterus p. XVIII. 1.

I. O. M	
NVMISIVS	ΔΙΙ.ΜΕΓΑ
ALBANIVS	ΛΩΙ.ΒΡΟΝ
ANTISTEMIVS	ΤΟΝΤΙ.ΟΙ
MINITES	ΤΕΧΝΕΙΤ
APTEMAS	ΑΙ.ΑΝΕΘ
FAVSTVS	ΗΚΑΝ
EX	Κ. Χ
VOTO	

Graeca in latere dextro perscripta sunt.
Διῒ μεγάλῳ βροντ[ῶ]ντι οἱ τεχνεῖται ἀνέϑηκαν κ(οινοῖς) χ(ρήμασιν).
Ita sigla explicavit Casaubonus.

5933.

Romae; transcripsit G. Al. Odericus Dissert. et adnott. Rom. 1765. Syllog. vet. inscr. I. p. 176.

ΘΕΩ ΕΠΙΚΟΩ ΒΡ
ΟΝΤΟΝΤΙ . ΑΥΛΟΣ
ΠΕΙСΩΝ ΕΥΧ.......

Θεῷ ἐπ[η]κόῳ βροντ[ῶ]ντι Αὖλος Πείσων εὐχ[ὴν aut εὐχ[αριστήριον.

5934.

Trebulae in Sabinis; ex Ligorio edidit Gudius p. LIX. 10. (CIↃIↃCCXXII. 3.)

ΘΕΩΙ.ΠΙΣΤΙΩΙ.ΣΑΓΚΩΙ
ΣΩΤΗΡΙ.ΑΝΕΘΙΚΕ
Λ.ΠοΜΠοΝΙοΣ.ΑΜΑΡΥΝ
ΘΟΣ.ΑΠΕΛΕΥΤΕΡΟΣ
ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΣ

Θεῷ Πιστίῳ σάγκ[τ]ῳ
σωτῆρι ἀνέϑ[η]κε
Λ. Πομπ[ώ]νιος Ἀμάρυν-
ϑος ἀπελεύ[ϑ]ερος
Σαβινιανός.
Θεὸς Πίστιος est Iuppiter Fidius.

5935.

Romae, ut videtur, in basi marmorea, quae olim asservabatur in aedibus M. Thomasii Spicae poetae; ex Ligorio edidit Gudius p. 11. 8. (CIↃCCCCVIII. 2.)

ΘΕΩΙ ΣΤΡΑΤΕΙΩΙ
Λ.ΑΥΡΗΛΙΟΣ.ЄΜΜοΖΥΚοΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡοΣ.ΣΕΒΑΣΤοΥ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.ΑΝΕΘΗΚ

Θεῷ Στρατείῳ
Λ. Αὐρήλιος Ἑ[ρ]μό[λ]υκος,
ἀπελεύϑερος Σεβαστοῦ,
στρατιώτης, ἀνέϑηκ(εν).
Videtur Iuppiter militaris esse, cui dedicatur aliquid.

5936.

Romae in ara marmorea, olim in aede S. Valentini ad forum piscarium; edidit Smetius fol. XVII. 6. inde Gruterus p. XXI. 12. qui contulit cum ms. Pigh. repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 9. n. 4. litteris minusculis.

ΔΙΙ ΠΑΤΡΙΩΙ
EX.ÓRACVLÓ

Διῒ πατρίῳ.
Ex oraculo.
Conf. n. 6014. *b.*

5937.

Romae in Quirinali in ara, in qua repraesentatur pinus adstante tauro; superne persona soccata barbare; adversus paulo in monticulo stat, ut videtur, aries; ediderunt Smetius fol. XVIII. 7. Gruterus p. XXI. 1. Extat in cod. Pigh. fol. 8. a. Habet etiam Steph. Duperac inter Spanhemiana.

ΚΑΤΑ ΚЄΛЄΥ
CΙΝ ΘЄΟΥ ΔΟΛΙ
ΧΗΝΟΥ ΑΝЄCΤΗCΑ
ΚΑΤΑΘΗΝЄΟΥΤΟΥΙ
ЄΡοΥ ΜΑΡΚΟC ΟΥΛ
ΠΙC ΚΑΙ ΟΥΙοC ΜΑΡ
ΚοC ΟΥΛΠΙC ΑΡΤЄ
ΜωΝ ❦

Vs. 3. Dup. ΑΝЄΘΗCΑ. Vs. 6. init. Dup. ΠΙΟC, et in fine Η pro Ρ.

Κατὰ κέλευσιν Θεοῦ Δολιχηνοῦ ἀνέστησα[ν] κατ' Ἀθηνέου τοῦ ἱεροῦ Μάρκος Οὖλπις καὶ ὁ υἱὸς Μάρκος Οὖλπις Ἀρτέμων.

Deus Dolichenus de Doliche oppido Commagenes denominatus, ubi Ζεὺς Δολιχαῖος teste Stephano Byz. s. v. Iupiter Dolichenus ex inscriptionibus Latinis notus est. Plura de eo Montfauconius Ant. expl. T. I. P. I. p. 49 sq. Ἀθήναιος servus sacer (ἱερόδουλος) videtur esse.

5938.

Romae, olim in domo Titi Celsi sub statua Minervae; edidit Boissardus P. IV. p. 62. aeri incisam. Cf. Montfauc. Ant. expl. T. I. P. I. p. 139.

ΑΘΗΝΑ

Ἀθηνᾶ.

5939.

Romae, in tabula pone columnam Focae reperta; edita est in libro: Memorie enciclopediche sulle antichità e belle arti di Roma 1817. T. VII. p. 50. et a Fea Frammenti di Fasti p. LXVIII. Varietà di notizie p. 68. unde petiit O. Iahn. Spec. epigr. p. 133. 14. Ex recentissima Stuarti editione dedit Osannus Syllog. p. 485. 5.

ΑΘΑΝΑΙ
ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΑΙ
EX ÓRÁCVLO

Ἀθάνᾳ ἀποτροπαίᾳ.
Ex oraculo.

5940.

Romae in tabula marmorea; edidit Gudius p. XXVI. 3. (ƆƆCCCCXVII. 2.) ex Ligorio.

Μ. ΦΟΥΡΙΟΣ. ΜΗΛΗΣΣΟΣ. ΑΠΕ
ΛΕΥΘΕΡΟΣ. ΧΟΡΟΠΟΙΟΣ. ΚΑΤ
ΑΥΛΕΩΣ. ΑΠΟΛΛΩΝΩΙ. ΣΩ
ΤΗΡΩΙ. ΑΝΕΘΙΚΕΝ

Μ. Φούριος Μ[έ]λ[ι]σσος ἀπελεύθερος, χοροποιός, κατ[ὰ κέ]λε[υ]σ[ιν] Ἀπόλλων[ος] σωτῆρ[ος] ἀνέθ[η]κεν.

5941.

Romae in vinea Carpensi in ara rudi; edidit Smetius fol. XXII. 3. Boissardus P. IV. p. 74. aeri incisam; inde Gruterus p. XL. 10. Habent Fabrettus de col. Traiani in Addend. p. 2. Fleetwood Inscr. syll. p. 30. litteris minusculis, Martorellus Thec. calam. T. II. unde repetiit Donatus p. 23. 2. Emendavit et notis illustravit Dorvillius ad Charit. p. 168. ex quo petiit Paciaud Monum. Pelop. Vol. I. p. 17.

ΘЄΑ. ЄΠΙΚΟω
ΑΡΤЄΜΙΔΙ
ΑΥΛΙΔΙ. CωΤЄΙΡΙ
ΑΥΡ. ЄΛΠΙΝЄΙΚΗ

Vs. 1. Boiss. ΘЄΑΙ. ЄΠΙΚΘω, Fabr. ΘΕΑΕΠΗΚΟΩ. Fuit in lapide ЄΠΗΚΟω aut ЄΠΗΚΟω. Iota mutum falso addit Dorvillius. Vs. 3. Boiss. ΑΥΛΙΙ. CωΤΗΡΗ, Fabr. ΑΥΛΙΔΙ. ΣΩΤΕΙΡΗ.

Θεᾷ ἐπ[η]κόῳ Ἀρτέμιδι Αὐλίδι Σωτείρ[ᾳ] Αὐρ. Ἐλπινείκη. Vs. 3. Αὐσίδι coniecit Dorvillius. Diana nunc Αὐλὶς audit utpote Aulide culta (Pausan. IX, 19, 5.).

5942.

Tibure in tabula marmorea utrinque inscripta; edidit Gruterus p. MLXVI. 13. a Sirmondo acceptam; repetiit Fleetwood Syll. inscr. p. 29. 1. litteris minusculis.

ΤΗ. ΚΥΡΙΑ. ΑΡΤΕΜΙ	ΤΗ. ΚΥΡΙΑ
ΔΙ. ΕΥΧΗΝ. ΕΠΟΙΗ	ΑΡΤΕΜΙΔΙ. ΕΥΧΗΝ
CΕΝ. ΠΑΚΚΙΑ. ΛΥΚΙ	ΕΠΟΙΗCΕΝ. ΠΑΚΚΙΑ
ΟΥ. ΘΥΓΑΤΗΡ. CΕΚΟΝ	CΕΚΟΝΔΕΙΝΑ. ΥΠΕΡ
ΔΕΙΝΑ. ΥΠΕΡ. ΑΥΤΗC	CΩΤΗΡΙΑΣ. ΜΑΡΚΟΥ
ΚΑΙ. ΠΟCΥΟΥΜΙΛΛΗC	ΚΑΙ. ΦΑΔΙΛΛΗC
ΘΥΓΑΤΡΟC	

Τῇ κυρίᾳ Ἀρτέμιδι εὐχὴν ἐποίησεν Πακκία Λυκίου θυγάτηρ Σεκονδεῖνα ὑπὲρ αὐτης καὶ Πο-σ[τ]ουμίλλης θυγατρός.

Τῇ κυρίᾳ Ἀρτέμιδι εὐχὴν ἐποίησεν Πακκία Σεκονδεῖνα ὑπὲρ σωτηρίας Μάρκου καὶ Φαδίλλας.

Marcus est M. Aurelius Antoninus Imp. Fadilla eius filia. Conf. Vol. II. n. 2969. *a. b.* n. 2970. *a.*

5943.

Romae, ut videtur; ex Ligorio edidit Gudius p. XXXI. 2. (CIƆIƆXCI. 2.)

ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ
ΕΛΛΟΦΟΝΟΣ
ΑΝΕΘ
Λ.ΒΑΛΗΡΙΟΣ.ΟΡΙ
ΟΣ.ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΝΑΔΙΟΝ
ΦΥΛ

Ἀρτέμιδος ἐλλοφόνο[υ]. Ἀνέθ[ηκεν] Λ. Βαλ[έ]ριος Ὅριος, ἀπελεύθερος Σεβαστοῦ, - - -

5944.

Romae in lucerna aenea e museo Belloriano Berolinum translata, in manubrio lunam crescentem repraesentante; ediderunt Sponius Itin. T. III. P. I. p. 138. Bellorius in notis ad numismata tum Ephesia tum aliarum urbium apibus insignita in Thes. Gronov. T. VII. p. 423. aeri incisam; Bartolius Lucern. sepulcr. in Thes. Ant. Gr. T. XII. p. 68. aeri incisam; Menetreius Symbol. Dianae Ephesiae statua tab. 82. aeri incisam; Beyerus Lucern. sepulcr. P. II. tab. 35. aeri incisam; Muratorius Thes. T. II. p. MLIX. 7. cum Lat. interpret. et not. et T. IV. Append. p. MMLI. 1. Edita est etiam in Museo Romano Causei (de la Chausse) T. II. sect. 5. tab. 17. aeri incisa (conf. T. II. p. 63. 64.).

ΑΡΤЄΜΙϹ·ЄΦЄϹΙΩΝ
ЄΥΤΥΧΟΥΣ·ΑΛЄΞΑΝΔΡΟΥ
ΜЄΙΛΗΤΟΠΟΛЄΙΤΩΝ

Ἄρτεμις Ἐφεσίων. Εὐτύχους, Ἀλεξάνδρου Μειλητοπολειτῶν.

Miletopolis est urbs Mysiae (Strab. XII, 575. Plin. H. N. V, 40. conf. Steph. Byz. v.). Eutyches fuit strategus Miletopolis Commodo imperante, teste nummo ab Erizzo vulgato et a Beyero producto, in quo: ΑΥ.ΚΑΙ.Λ·ΑΥΡΗ.ΚΟΜΜΟΔΟϹ.|ЄΠΙ.ϹΤ. ЄΥΤΥΧΟΥϹ ΑΛЄΞΑΝΔΡΟΥ ΜЄΙΛΗΤΟΠΟΛЄΙ ΤΩΝ. Affert Bellorius alium eiusdem urbis nummum mediocris magnitudinis a Patino editum, cuius in altero latere est caput Gordiani (ΑΥ.Κ.Μ.ΑΝ. ΓΟΡΔΙΑΝΟϹ, in altero Diana Venatrix cum epigraphe: ЄΠΙ.Μ.ΤΡ.ΑΥΡ.ЄΡΜΟΥ ΜЄΙΛΗΤΟΠΟ ΛЄΙΤΩΝ) (lege: ЄΠΙ.ϹΤΡ.); unde patet ea in urbe cultum insignem fuisse Dianae Ephesiae.

5945.

Florentiae in lucerna aenea Gabiis reperta; ex museo Petr. Andreae Andreinii edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. Append. II. p. 457. indeque Muratorius T. I. p. XXXVI. 8.

ΑΡΤЄΜΙϹ.ЄΦЄϹΙωΝ ΑϹΙΑϹ
ΑΥΡ ΡΟΛΦΑΝΟΥ ϹΜΙΡΝΑΙΩΝ

Ἄρτεμις Ἐφεσίων. Ἀσιά[ρ](χοῦ) Αὐρ. [Ἀπ]ολ[λο]φάνου. Σμ[υ]ρναίων.

De forma tituli conf. n. 5944. Nomen Ἀπολλοφάνης in nummis Smyrnaeorum obvium. Vide Mionnet Suppl. VI. p. 303 sq.

5946.

Romae; edidit Gudius p. CIV. 5.

Ο ΙΕΡΕϹ.ΤΟΥ.ΑΥΡ.ΜΟΥϹΟΝΙΟΥ.ΑϹΙΛΟΥ
ΑΡΤΕΜΙΔΟϹ
Ϲ.ΕΦΕϹΙΩΝ

Male transcriptus titulus est. Fortasse fuit: καθ]ιερ[ώ]σ(αντος) [Ἰ]ου. Αὐρ. Μουσ[ω]νίου Ἀσι[άρχ]ου, Ἀρτέμιδος [τῆ]ς Ἐφεσίων.

5947.

Romae, sub statua mulieris turritae, triplici fere ordine mammis infinitis succinctae, cui stricta vestis hieroglyphicis notis variegata; edidit Boissardus P. IV. p. 118. aeri incisam; indeque Gruterus p. XXVI. 7. Montfaucon Ant. expl. T. I. P. I. p. 160. tab. 96. 1. Citat Cuperus Apoth. Hom. p. 253.

ΦΥϹΙϹ ΠΑΝΑΙΟΛΟϹ
ΠΑΝΤ ΜΗΤ

Vs. 1. extr. Boiss. ΑΟϹ, Montf. ΛΟϹ.

Φύσις παναίολος πάντ(ων) μήτ(ηρ).

Est Diana Ephesia. Similis statua ex Bandurio affertur ap. Montfauc. l. c. n. 2. cum inscriptione: ΦΥϹΙϹΠΑΝΑΙΟΛΟϹ.

5948.

Romae, olim in domo Alteriorum ad S. Marcum; edidit Smetius fol. XXXII. 10. a Smetio acceptam dedit Gruterus p. LXXXVII. 3. Apud Leonardum Augustinum antiquarium vidit Gudius, qui edidit p. LVI. 13. Extat in cod. Pigh. p. 46. a.

ΘЄΑΝ . ΚΟΡΗΝ
CΑΡΔΙΑΝΟΙC
Λ. ΑΥΡ. CΑΤΥΡΟC
ΑΠЄΛ. CЄΒΑC
ΑΝЄΘΗΚЄΝ

Gudius vss. 3-5. ita exhibet: ΜΑΡΚΟC ΑΥΡΗΛΙΟC CΥΜΦΟΡΟC CЄΒΑCΤΟΥ. Vs. 4. Pigh. ΑΠЄΛЄΥ.

Θεὰν κόρην Σαρδιαν[ὴν] Λ. Αὐρ. Σάτυρος ἀπελ(εύθερος) Σεβασ(τοῦ) ἀνέθηκεν.

Dea est Diana Sardiana. Conf. Vol. II. n. 3459.

5949.

Romae, sub Diana repraesentata in cerva stante, dextera sagittam, sinistra arcum tenente; ex Ligorio edidit Murator. T. I. p. XXXIV. 4. Est etiam in schedis Steph. Duperac inter Spanhemiana.

ⳁ Γ. ΙΟΥΛΙΟC · ΠΡΙΜΙΓ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Γ. Ἰούλιος Πριμιγ(ένιος) ἀνέθηκεν.

5950.

Romae sub statua deae triformis in Capitolio reperta; ex schedis Pighianis edidit Begerus Spicileg. p. 90. XVI. ex Ligorio Gudius p. LV. 10. (CIƆIƆCIV. 3.); ex schedis Dominici Bricherii Columbi Muratorius T. IV. p. MCMLXXIX. 2. cum Lat. interpret. et not. Est in cod. Pigh. p. 46. a.

ΔΑΙΜΟΝΙ. ΠЄΡCЄΙΗ. ΠΟΛΥΜΟΡΦΩ. ΜЄΙCΟΠΟΝΗΡΩ

Sic Begerus ex Pighio. Gudius ΠΕΡΣΙΗ, Mur. ΠΕΡCΕΙΗ. In tres versus verba dividit Gudius.

Δαίμονι Περσείῃ πολυμόρφῳ μεισοπονήρῳ.

Hecaten designari cum Pighio arbitratur Muratorius. Nam Hesiodo (Theog. 577. 409. Apollod. I, 2.) Hecaten Persae Titanis filiam esse, unde Perseis (Περσηΐς) et Ovidio (Metam. VII, 75.) et Lycophroni (vs. 1173.). Haec nunc triformis est, Lunam, Dianam, Proserpinam simul repraesentans. Versus est heroicus.

5951.

In saxo prope Albam Longam invento; ex museo Carnevalli, civis Albani, edidit Osannus Syllog. p. 567. n. 30.

ΗΦΑΙCΤΩΙ

Ἡφαίστῳ.

5952.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 427. n. 38. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΕΣΤΙΑ ΠΑΤΡΩΑ
ΙΟΥΛΙΟΣ
ΜΑΙΟΡ
ΑΝΤΩΝΙΝΟC

Ἑστίᾳ πατρῴᾳ Ἰούλιος Μάϊορ Ἀντωνῖνος.
Idem Antoninus est n. 5964.

5953.

Romae in villa Albani sub Mercurii capite; edidit Marinus Vill. Alb. Cl. V. n. 141. p. 145. aeri incisam. Conf. Fea Indicazione ant. per la villa Albani 1803. p. 121. Tractavit Viscontus Mus. Pio-Clem. I. p. 10. (edit. Mil. p. 39.), repetiit Welckerus Syllog. p. 188. n. 136. edit. alt. Habeo etiam ex schedis Gerhardi.

Ε Ρ Μ Η C

LVCRIREPERTORATQVESERMONISDATOR
INFASPALAESTRAMPROTVLITCYLLENIVS
ΑΡΤΙCΤΟΝЄΡΜΗΝЄΙCΑΘЄΡΜΗCΔΑΤΤΙΩΙ
..ΙC.ΓC..Ι.....ΟΙ · ΚΑΙΓЄΝΟCΦΙΛΟΥCΘΑΜΑ
Ι~ΠΝΙΙCΟΙCΦЄΡΩЄΡΜΗΔЄΠΑΛЄΙΦΑΧЄCΟΜΑΙ
ΦΥΛΑΤΤΟΜЄΝΩΙΔΩΜΑΤ¯ΔΑΤΤΙΑΔΩΝ
......ΝCCЄΡΜΗCΑCΙΙΟΙΛΙΓΓΚΙΟC

In altero latere:

INTERPRES DIVVM CAELI TERRAEQ
MEATOR
SERMONEM DOCVI MORTALES ATQ
PALAESTRAM

.........I.I..VSQVE TERRAE
SERMONIS DATOR ATQ SOMNIORVM
IOVIS NVNTIVS ET PRECVM MINISTER

Vs. 1. Fea ΕΡΜΗϹ. Vs. 5. init. ductus incerti sunt ..ϹϹ.ϹϹ.ι.....ΟΙ·ΚΑΙ, Gerh. ΙΡΕΛΙΝΕΜΟΙ·ΚΑΙ cet. Vs. 6. init. Fea....ϹΙϹΦΕΡΩ, Gerh. ΟΙ ΙΣΙΝΙΙ.ΕΙϹΦΕΡΩ. Vs. 7. Fea ΔΩΜΑΤΑΔΑΤΤΙΑ ΔΩΝ. Vs. 8. extr. Fea post AC habet ΝΙΥΛΙϹϹΛ ΥΙΟΣ, Mar. ..ΟΙΛΙ..ΚΙΟϹ, Gerh. ΙΩΝ...ΜΙΟϹ. Vs. 13. Fea TOTIVSQVE.

Ἑρμῆς.

Lucri repertor atque sermonis dator
infas palaestram protulit Cyllenius.
Κ]άρτιστον Ἑρμῆν εἷσαθ᾽ Ἑρμῆς Δαττίῳ
αὐτόν τε τειμῶν] καὶ γένος φίλους θ᾽ ἅμα.
- - - - Ἑρμῇ δ᾽ ἐπ᾽ ἄλειφα χε[ύ]σομαι,
φιλαττομένῳ δῶμα τ(ῶν) Δαττιάδων.
- - - Ἑρμῆς - - - - -
Interpres divum caeli terraeque meator
sermonem docui mortales atque palaestram.
Caeli - - - toti]usque terrae
sermonis dator atque somniorum,
Iovis nuntius et precum minister.

Hermes libertus Hermam posuit Dattio patrono. Vs. 4. Κάρτιστον dedit Gerhardus. Vs. 5. init. τιμωνιν αὐτὸν coniecit Welckerus. Idem vs. 6. ἐπάλιφα χεύσομαι corrigebat. Voluit auctor, ni fallor, ἐπ᾽ ἄλειφα χεύσομαι, i. e. ἐπιχεύσομαι ἄλειφα. Vs. 7. φυλαττομένῳ Welckero, geminata littera ν proferendum videtur. Desideratur φυλάττοντι. Deinde δῶμα τῶν Δαττιάδων legit Welckerus. Sed videndum tamen ne vss. 6. 7. sint elegiaci, exempli gratia:

Χρυσὸν κρ]ι[ο]φ[ό]ρῳ Ἑρμῇ δ᾽ ἐπ᾽ ἄλειφα χέ[αι]μ᾽ ἄ[ν
καλὰ] φυλαττομένῳ δώματ[α] Δαττιάδων.

Ad quam coniecturam invitare etiam varietas metrorum videtur, quae est in versibus Latinis appositis.

5954.

Romae in Quirinali; edidit Boissardus P. IV. p. 116. aeri incisam; inde Gruterus p. LIX. 1. Fleetwood Inscr. syll. p. 35. 3. litteris minusculis, Montfaucon Ant. expl. T. I. P. I. p. 168. tab. 102. aeri incisam. Citat etiam Cuperus Apoth. Hom. p. 284.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΙ
ΘΕΑΙΠΑΝΑΓΑΘΩΙ
ΚΑΙϹΩΤΗΡΙ
ΚΑΙΕΥΚΛΕΙΑΙ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΙ
ΟΙΜΑΡΩΝΙΤΑΙ
ΑΝΕΘΗΚΑΝ

Ἀφροδίτῃ, θεᾷ παναγάθῳ καὶ σωτῆρι καὶ εὐκλείᾳ, εὐεργέτῃ οἱ Μαρωνῖται ἀνέθηκαν.

Epitheton Dianae Εὔκλεια nunc videtur Veneri tribui, quae simul πανάγαθος et σωτὴρ (pro σώτειρα) audit. Maronea urbs Thraciae est (Strab. VII, 331.) quae h. l. intelligi vix potest. Videtur potius Maronea esse Samnitum oppidum, cuius mentionem facit Livius XXVII, 1. nisi intelligendum est collegium aliquod Μαρωνιτῶν dictum de Marone quodam e. c. Virgilio.

5955.

Romae, in ara rotunda a. 1774. extra portam Caelimontanam reperta in vinea quae pertinet ad sacellum Lateranense, quod Sancta Sanctorum dicitur; edita est in Anecd. litt. Rom. Vol. III. p. 462. n. 2. Habeo etiam ex schedis Mülleri qui cepit ex musei Worsleiani descriptione Viscontiana.

ΘΕΩΔΙΟΝΥ
ΣΩΣΕΡΒΙΛΙΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙ
ΑΜΕΤΑΤΟΥ
ΑΝΔΡΟΣ
ΑΥΤΗΣ
ΚΑΛΛΙΚΡΑ
ΤΟΥϹΔΩΡΟΝ
ΕΘΗΚΕΝ

Θεῷ Διονύσῳ Σερβιλία Οἰκονομία μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Καλλικράτους δῶρον ἔθηκεν.

5956.

In marmore reperto inter rudera veteris Sinuessae, quod marmor emit Franciscus Daniellus Neapolitanus; edidit Viscontus in libello: Lettera su due monumenti, ne' quali è memoria d' Antonia Augusta, Romae a. VII. reip. 4. p. 20. aeri incisam; denuoque tractavit A. Octavianus Comment. in veterem inscriptonem Graecam prope Sinuessam repertam, Neap. 1822. 4. Repetiit Iacobs Paralip. II. n. 3. p. 755. Anthol. Palat. T. II. p. 795. n. 110. conf. T. III. p. 918.

[*Textum vide pag. seq.*]

Ἰουνίωρος.

Ἀκταῖς τὴν ὅμορον Σινυητίσιν Ἀφρογένειαν,
ξεῖνε, πάλιν πελάγους βλέψον ἀνερχομένην·
ναοί μοι στίλβουσιν ὑπ᾽ Ἠιόνος, ἥν ποτε κόλποις
Δρούσου καὶ γαμετῆς θρέψεν ἄθυρμα δόμος.
ἐκ δὲ τρόπων Πειθώ τε καὶ Εἵμερον ἔσπασ᾽ ἐκείνης
πᾶς τόπος, εἰς ἱλαρὴν ἄρτιο[ς] εὐφροσύνην.
Βάκχου γὰρ κλισίαις με συνέστιον ἐστεφάνωσεν,
εἰς ἐμὲ τὸν κυλίκων ὄγκο[ν] ἐφελκομένη.

ΙΟΥΝΙωΡΟϹ
ΑΚΤΑΙϹΤΗΝΟΜΟΡΟΝϹΙΝΥΗΤΙϹΙΝΑΦΡΟΓЄΝЄΙΑΝ
ΞЄΙΝЄΠΑΛΙΝΠЄΛΑΓΟΥϹΒΛЄΨΟΝΑΝЄΡΧΟΜЄΝΗΝ
ΝΑΟΙΜΟΙϹΤΙΛΒΟΥϹΙΝΥΠΗΟΝΟϹΗΝΠΟΤЄΚΟΛΠΟΙϹ
ΔΡΟΥϹΟΥΚΑΙΓΑΜЄΤΗϹΘΡЄΨЄΝΑΘΥΡΜΑΔΟΜΟϹ
ЄΚΔЄΤΡΟΠωΝΠЄΙΘωΤЄΚΑΙЄΙΜЄΡΟΝЄϹΠΑϹЄΚЄΙΝΗϹ
ΠΑϹΤΟΠΟϹЄΙϹΙΛΑΡΗΝΑΡΤΙΟ΄ ЄΥΦΡΟϹΥΝΗΝ
ΒΑΚΧΟΥΓΑΡΚΛΙϹΙΑΙϹΜЄϹΥΝЄϹΤΙΟΝЄϹΤЄΦΑΝωϹЄΝ
ЄΙϹЄΜЄΤοΝΚΥΛΙΚωΝΟΝΚΟΙΙЄΦЄΛΚΟΜЄΝΗ
ΠΗΓΛΙΔΑΥΠЄΡΙΠЄΖΑΝΑΝΑΒΛΥΖΟΥϹΙΛΟЄΤΡωΝ
ΠΛΙϹЄΜΟϹΑϹΚΑΙЄΙϹΥΝΠΥΡιΝΗΧΟΜЄΝΟϹ
ΜΗΜЄΜΑΤΗΝΞЄΙΝΟΙΠΑΡΟΔЄΥЄΤЄΓЄΙΤΝΙΟωϹΑΝ
ΠΟΝΤωΚΑΙΝΥΜΦΛΙϹΚΥ ΙΡΙΔΑΚΑΙΒΡΟΜΙωΙ

πηγ[α]ὶ δ᾽ αὖ περὶ πέζαν ἀναβλύζουσι λοετρῶν,
π[α]ῖς ἐμὸς ἃς καίει σὺν πυρὶ νηχόμενος.
μή με μάτην, ξεῖνοι, παροδεύετε γειτνιόωσαν
Πόντῳ καὶ Νύμφ[α]ις, Κύ[π]ριδα, καὶ Βρομίῳ.

Est epigramma in Venerem Anadyomenen, statua ita repraesentatam, ut e mari emergit; unde denuo emergentem dicit poeta vel potius dea ipsa, quae loquens introducitur non sine lucri cupidine domini tabernarum vinariarum, quarum in regione posita statua est. Eonem (vs. 3.) Viscontus dilectam ancillam putat vel libertam fuisse Drusi et coniugis eius, ut Ἀκτὴ nomen mulieris est, ut Ἠιόνη nympha ap. Hesiod. Theog. 255. Recte. Hinc puella dicitur ἄθυρμα, *deliciae*, domus. Videtur haec circa simulacrum Veneris exstructas tabernas habuisse vinarias, unde explicandi versus 5-8. 11. 12. qua de re docte disputavit Viscontus l. c. p. 29. Δρούσου καὶ γαμετὴν idem ad Neronem Claudium Drusum Tiberii fratrem et uxorem Antoniam refert, non ad Drusum Tiberii filium et Livillam Antoniae filiam, illud praeferens ob virtutes maioris Drusi et Antoniae (conf. Val. Max. IV, 3.), cum quibus conciliari facile possit honos Eoni tributus in epigrammate. Res incerta. Improbabile autem est quod idem poetam Iuniorem, cuius epigramma est, coniecit M. Pompeium τὸν νεώτερον esse, cuius aliquot epigrammata extant in Anthologia; intelligens M. Pompeium Theophanem minorem, nepotem M. Pompeii Theophanis Mitylenaei, qui apud Magnum Pompeium in gratia fuit. Hoc vero est hariolari, nec video causam cur Iacobsius (Animadv. III, 3. p. 941 sq.) in coniectura Visconti acquieverit. Vs. 9. 10. Thermae prope templum, quas Amoris igne calescere poeta fingit. Conf. Iacobsius Animadv. T. II. P. III. p. 401.

5957.

Romae, in basi altaris, quod serpens cingit, in ecclesia S. Urbani, quae olim templum Bacchi fuit; edidit Aringhius Rom. subterran. T. I. p. 489. indeque Reinesius Synt. inscr. Cl. I. n. CCVII. p. 205. Habet etiam Donius Cl. IV. n. 12. p. 138. Gudius p. XCIX. 4.; ex Donio corrupte dedit Muratorius T. I. p. CLXXIV. 5. cum Lat. interpret. et not. Ex Reinesio citat Vandalius Dissert. p. 489.

ЄϹΤΙΑΙΔΙΟΝΥϹΟΥ
ΑΠΡωΝΙΑΝΟϹΙЄΡΟΦΑΝΤΗϹ

Ἑστίᾳ Διονύσου Ἀπρωνιανὸς ἱεροφάντης.

5958.

Romae in aedibus Mattheianis, nunc in Vaticano; transcripsit et edidit Sponius Miscell. erud. ant. X. n. 131. p. 375. et Venuti Mon. Matth. T. III. p. 100. n. 12. ubi dicitur edita etiam a Donato Suppl. ad Murat. T. I. p. 56. n. 4. quod erroneum est. Ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. I. p. CLIX. 3. cum Lat. interpret. et not. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 446. n. 151.

ΔΙΟΝΥϹΟΥ·ΙƐΡƐΙϹ
ΘƐΟΙϹ.ΤΟΙϹ.ƐΠΙΚƐΙΜƐ
ΝΟΙϹ.ΚΑΙ.ϹΠƐΙΡΗ.ΙƐΡΑ
ΑΝƐΘΗΚΑΝ
Τ.ΑΙΛΙΟϹ. ƐΡΩϹ
.ΟΥΦƐΙΝΙΑ. ΠΑΥΛƐΙΝΑ
Ι. ΑΜΟΥΡΗΝΑ. ΚΟϹΜΙΑϹ
Τ. ΙΟΥΛΙΟϹ. ΜΑϹΚΛΙωΝ

Vs. 3. Mur. ΑΤЄ pro ΚΑΙ; in fine Os. ΙЄЄΡΑ. Vs. 5. init. Τ. omittit Mur. Vs. 6. init. Ven. ΟΥΦЄΙ ΝΙΑ, Spon. . . ΟΥΦЄΙΝΙΑ, Mur. ΟΥΒЄΙΝΙΑ. Vs. 7. Ι omittit Mur., pro eo duo puncta ponit Sponius; Deinde Mur. Ι pro Κ. Vs. 8. init. Spon. Π pro Τ, Mur. nihil; deinde Spon. ΜΑΣΚΑΙΟΝ, Mur. ΜΑϹ ΚΛΙΟΝ.

Διονύσου ἱερεῖς θεοῖς τοῖς ἐπικειμένοις καὶ σπεῖρ[α] ἱερᾷ
ἀνέθηκαν Τ. Αἴλιος Ἔρως, [Ῥ]ουφεῖνα Παυλεῖνα, [Τ.]
Μουρῆνα Κοσμίας, Τ. Ἰούλιος Μασκλίων.

Θεοὺς τοὺς ἐπικειμένους Osannus intelligit deorum vel imperatorum divina religione cultorum imagines legionum signis s. vexillis impositas. Σπεῖρα ἱερὰ est cohors sacra, ut ala equitum sacra memoratur Livio XLIII, 66.

5959.

Florentiae in ara; edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. I. n. CXIII. p. 151. ex schedis Lindenbrogae; e museo Florentino profert Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 3. n. 1. cum notis. Citat Corsinus Not. Graec. p. 64. Disputatur de hac inscriptione in Ephem. litterat. Ital. T. XXXII. p. 86. et in Giorn. Arcad. T. X. 1821. p. 357. Habeo etiam ex schedis meis.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ
ΣΚΙΆΝΘΙ
ΚΆΤΆ ΠΡΟΣΤΑΓΜΑ
ΜΑΡΚΟΣ ΠΙΝΆΡΙΟΣ
ΠΡΟΚΛΟΣ ΚΆΙ
ἈΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ
ἈΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ

Vs. 2. Rein. ΣΚΙΑΝΟΙ. Dedi quod est in lapide.

Διονύσου Σκια[δίου]
κατὰ πρόσταγμα Μάρκος Πινάριος Πρόκλος καὶ Ἀριστόβουλος Ἀριστοβούλου.

Epitheton Bacchi male incisum est. Reinesius vocabulum ad σκιάδα revocavit prolata glossa Hesychii: σκιὰς τὸ θολῶδες σκιάδιον ἐν ᾧ Διόνυσος κάθηται. Montanus (Ephem. litt. Ital. l. c.) vocem mutilam existimans Σκιανθίου vel Σκιανίδου proposuit nomine repetito a Sciade regione Arcadiae (vide Steph. Byz. s. v. Σκιάς) vel ab insula Sciatho; ubi tamen quomodo littera N intraverit, non docuit. Salvinius locum, unde nomen derivatum sit, Σκίανθος putavit esse, unde Σκιανθί[ου] supplendum esse coniecit. Satis hoc quidem probabile. Sed haud scio an probabilior sententia sit Reinesii. Bacchus dici poterat σκιάδιος de sciade, in qua eius simulacrum statuitur; et litterae ΝΘΙ in ΔΙΟΥ refingi commode possunt.

5960.

Romae ad portam Flaminiam in anaglypho, quo repraesentatur herma mentulatus, auribus Silvanorum in modum acutis; utrinque est corbis cum fructibus variis; supra eas a dextra clava nodosior, a sinistra falcula; infra ad dextram asini caput, cui imminet dolabra sacrificalis, in sinistra item caput asini cum cultro oblongiori; edidit Boissardus P. VI. p. 36. aeri incisam; unde repetiit Gruterus p. XCV. 5. cum tabula aeri incisa, Montfaucon Ant. expl. T. I. P. II. p. 278. tab. 180. Habet etiam Fleetwood Inscr. syllog. p. 48. 1. litteris minusculis. Citant Cuperus Apoth. Hom. p. 299. Vandalius Dissert. p. 296.

ΤΡΥΦΩΝ ΤΡΥΦΩΝ

ΙΘΥΦΑΛΛΩΙ ΚΟΡΥΝΗΦΟΡΩΙ
ΚΗΠΟΦΥΛΑΚΙ ΚΛΕΠΤΟΜΑΣΤΙΓΙ
ΕΥΕΡΓΕϹΙΑϹΚΑΙΕΥΔΟΚΙΑϹΧΑΡΙΝ

ΛΑΜΨΆΚΙѠΝ ΚΟΙΝѠΝΙΆ

Vs. 3. Boiss. ΚΑϹΠΤΟΜΑϹΤΙΓΙ. Vs. 4. idem ЄΥЄΡЄϹΙΑϹ. Vs. 5. idem Χ pro primo Κ.

Τρύφων. Τρύφων.

Ἰθυφάλλῳ, κορυνηφόρῳ, κηποφύλακι, κλεπτομάστιγι, εὐεργεσίας καὶ εὐδοκίας χάριν Λαμψακ[ην]ῶν κοινωνία.

Si genuinum monumentum est, pertinet ad Priapum Lampsaci cultum (conf. Vol. II. n. 2465. *b.* in Addend. p. 1085.). Fuerint Romae Lampsaceni, qui monumentum posuerunt. ΛΑΜΨΑΚΙѠΝ natum puta ex ΛΑΜΨΑΚΗΝѠΝ.

5961.

Romae in basi simulacri Priapeii; edita est in Mus. Rom. Causei (de la Chasse) T. II. Sect. 7. tab. I. aeri incisa.

ΣΩΤΗΡ
ΚΟΣΜοΥ

Σωτὴρ κόσμου.

5962.

Huc conieci inscriptionem signo Priapi marmoreo subiectam, visam in cimeliotheca electorali Potsdami; descripserunt et ediderunt Tollius Epp. Itin. Amstelod. 1700. 4. p. 45. et Begerus Thes. Brandenb. T. III. p. 260. aeri incisam.

ΤΩΤΗΣ
ΓΕΝΕΣΕΩΣ
ΠΟΙΜΕΝΙ

Τῷ τῆς γενέσεως ποιμένι.

In titulo Latino ap. Gruter. p. XCV. 4. Priapus conservator propaginis villicorum vocatur.

5963.

Romae; edidit Muratorius T. I. p. LXIX. 9. acceptam ab Abbate Stephano Bernino. Tractavit Saxius Act. Traiect. T. II. p. 235.

ϹΙΛΒΑΝΩ
ΦΥΛΑΚΙ
ΠΑΠΕΙΡΙΟΙ

Σιλβανῷ φύλακι Παπείριοι.

Vs. 3. Mur. ΠΑΝΕΙΡΟΙ; Saxius l. c. et Dorvillius in schedis Van Vaasseni restituerunt ΠΑΠΕΙΡΙΟΙ coll. inscriptione n. 5989. ubi est huius tituli Latina interpretatio: *Silvano custodi Papirii*; idque in lapide est, quem in villa Saint-Aulaire exscripsit Kellermannus.

5964.

Romae in basi marmorea ex hortis Iustinianis; edidit Boissardus P.V. p. 2. aeri incisam; inde atque ex schedis Scaligeri Gruterus p. XCII. 4. Citavit Ursinus Virgil. cum scriptt. gr. collat. p. 100. ed. Valckenar. ad Georg. I, 21. Denuo ediderunt Fabrettus cap. X. n. 105. p. 688. et Osannus Syll. p. 427. n. 39. Extat in cod. Pigh. 56. a. Habeo etiam ex schedis Uhdeni.

ΝΟΜΙΟΙϹ ΘΕΟΙϹ
ΙΟΥΛΙΟϹ
ΜΑΙΟΡ
ΑΝΤΩΝΙΝΟϹ

Vs. 1. Boiss. ΝΟΜΟΙΟΙΣΘΕΟΙΣ. Vs. 4. Boiss. ΑΝΤΟΝΕΙΝΟΣ, Grut. ΑΝΤΟΝΕΙΝΟϹ, Urs. ΑΝΤΟ ΝΙΝΟϹ.

Νομίοις Θεοῖς Ἰούλιος Μάϊορ Ἀντωνῖνος.

Idem Antoninus est n. 5952.

5965.

Romae in museo Kircheriano in tabula marmorea, in qua repraesentatur iuvenis duobus remis in navi laborans, quae gubernaculo et velis destituta in mari procelloso iactatur; ex Philippi Bonanni delineatione edidit Montfaucon Ant. expl. T. II. P. I. p. 244. tab. 97. aeri incisam; ab eodem Bonanni acceptam edidit Muratorius T. IV. Append. p. MMLXXXII. 9. cum Lat. interpret. Explicatur in Marm. Taurin. T. I. p. 165. titulo ex Montfauc. citato. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΡΟΥΦΙΝΑ ΙΟΥϹΤΟΝ
ΕΙϹΜΝΕΙΑΝ
ΧΑΡΙΤΟϹ

Vs. 2. Thorl. ΕΙϹΜΝΙΑΙ. Vs. 3. idem ΧΑΡΕΙ.

Ῥουφῖνα Ἰοῦστον εἰς μνείαν χάριτος.

Videtur tabula votiva esse Neptuno dicata a matre pro felici navigatione filii. Parum apte in Marm. Taur. coniicitur votum aquarum Deo Neptuno pro felici navigatione dedicatum a Remo et Ancora hic indicari. Dedicat mater imaginem filii.

5966.

Romae in arula; edidit Donius Cl. I. n. 123. p. 43. ex schedis Milesii; ex Donio dedit Muratorius T. I. p. CVII. 4.

ΚΥΡΙ
ΧΑΙΡΕ
DEO.AMABILI
SACR
AELIA.EHORTE
FECIT
ꝺ ꝺ

Κῦρι χαῖρε.
Deo amabili sacr(um).
Aelia [He]orte fecit.

Κῦρις nomen viri est: nisi Κύρι habendum pro vocativo Latino, ut sit i. q. κύριε. Heorte (Ἑόρτη ab ἑορτῇ) nomen muliebre habetur Gruter. p. DCCLXVIII. 10. et alibi. Deus amabilis fuerit Amor.

5967.

In lapide reperto in villa Cassii Tiburtino; edidit Viscontus Mus. Pio-Clement. T. I. p. 15. (ed. Mil. p. 53.); denuo edidit Osannus Syll. p. 425. n. 27.

ΑΓΑΘΩΙ
ΔΑΙΜΟΝΙ
In aversa parte:
AGATHO.DAEMONI
SACRVM
E . V . S

Vs. 1. Viscont. ΑΓΑΘΩ.

Ἀγαθῷ δαίμονι.
Agatho daemoni
sacrum
e(x) v(oto) s(uscepto).

5968.

Romae apud Fabricium Romanum; ex Ligorio edidit Gudius p. LXXIX. 4. (CIↃCCCCXII. 1.) cum nota.

ΕΝΥΔΡΙΗ
Π.ΠΑΠΙΡΙΟΣ.ΛΟΥΚΙΙ
ΠΑΠΙΡ.ΑΠΕΛΕΥΤΕΡΟΣ
ΕΡΟΣ.ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ἐνυδρί[α] Π. Παπίριος Λουκί[ου] Παπιρ(ίου) ἀπελεύ[θ]ερος Ἔρ[ω]ς ἀνέθηκεν.

„Ἐνυδρία locus erat Romae, in prima regione dicta porta Capena, a Graecis ita appellata ob magnam aquarum copiam, quare inde fontes derivabantur." Haec Gudius. Sed h. l. Ἐνυδρία (abundantia aquarum) videtur pro dea esse.

5969.

Romae; tituli *a. b. c.* sunt in fistulis plumbeis, *d.* in lapide pretioso: ex Ligorio edidit Gudius p. LXXIX. 8. (CIↃIↃLXXVIII. 2. 3.)

a. AQVA.VIRGO.PANARETA.⊥
b. L.LAELI.PANARETI.LIB
c. ΠΑΝΑΡΗΤΗ ΚΡΗΝΗ

a. Aqua virgo Panareta.
b. L. Aeli Panareti lib(erti).
c. Παναρ[έ]τη κρήνη.

d. Λ.ΑΙΛΙΟΣ.ΠΑΝΑΡΗΤΟΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

d. Λ. Αἴλιος Πανάρ[ε]τος ἀπελεύθερος.
Fons de Panareto quodam denominatus videtur.

5970.

Senae; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. II. p. 73. n. 36.

ΟΡΦΕΥΣ ΘΕΟΣ
ΗΜΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΗ

Ὀρφεὺς θεὸς ἡμῶν τῆς πόλ[εως - -

Hic sculpta lyra inter duas coronas.

5971.

Romae, ut videtur, ex marmore Rosciano repraesentante tres Gratias vestitas dorso columnae adhaerentes; ex Boissardi schedis edidit Montfaucon Ant. expl. T. I. P. I. p. 176. tab. 109. Est etiam in Memor. encicloped. Rom. T. V. p. 116.

ΤΑΙΣ ΧΑΡΙΣΙ ΛΕΟΝΤΙΟΣ

Ταῖς Χάρισι Λεόντιος.

5972.

Romae in aedibus Vaticanis; ex schedis Osanni edidit Welckerus Syll. epigr. Gr. p. 190. Osannus dedit Syll. p. 442. n. 126.

ЄΓΛΥΨЄΝΜЄCΙΔΗΡΟC
ЄΠΟΙΗCΑΝΔЄΜЄΧЄΙΡЄC
ΤЄΧΝΗΠΙΘΟΜЄΝΑΙ
ЄΙΜΙΔΑΓΑΛΜΑΔΙΚΗC

Ἔγλυψέν με σίδηρος, ἐποίησαν δέ με χεῖρες
τέχνῃ π[ε]ιθόμεναι· εἰμὶ δ' ἄγαλμα Δίκης.

5972. *b.*

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syll. p. 446. n. 150.

ΜЄΓΑΛΗΝЄΜЄCΙCΗ
ΗΒΑCΙΛЄΥΟΥCΑΤΟΥΚΟCΜ
MAGNA·VLTRIX·REGINA·VRBIS
EX·VISV
HERMES·AVG·LIB·VILLICVS
EIVSDEM·LOCI·ARAM·ET
CRATERAM·CVB·BASI·BICAPITE
D . D

Μεγάλη Νέμεσις ἡ βασιλεύουσα τοῦ κόσμ[ου].
Magna ultrix regina urbis. ex visu Hermes Aug(usti) lib(ertus) villicus eiusdem loci aram et crateram cub basi bicapite d. d.

ORBIS pro VRBIS coniicit Osannus. De forma cratera idem provocat ad usum Livii Andronici vel Naevii (Anal. crit. p. 6.) ad Cic. de nat. Deor. II, 44. (conf. Fest. et Nonium 15, 22.) et ad inscriptionem Lat. ap. Grut. p. XLVIII. 1.

5973.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syll. p. 429. n. 61.

ΥΠЄΡCΩΤΗΡΙΑCΚΑΙЄΠΑΝΟΔΟΥ
ΚΑΙΑΙΔΙΟΥΔΙΑΜΟΝΗCΤΩΝΚΥΡΙΩΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡCЄΟΥΗΡΟΥΚΑΙΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
ΚΑΙΙΟΥΛΙΑCCЄΒΚΑΙΤΟΥCΥΝΠΑΝΤΟC
ΑΥΤΩΝΟΙΚΟΥΚΑΙΥΠЄΡЄΥΠΛΟΙΑC
ΠΑΝΤΟCΤΟΥCΤΟΛΟΥΤΗΝΑΔΡΑCΤΙΑΝ
CΥΝΤΩΠЄΡΙΑΥΤΗΝΚΟCΜΩ
Γ·ΟΥΛЄΡΙΟCCЄΡΗΝΟCΝЄΩΚΟΡΟC
ΤΟΥΜЄΓΑΛΟΥCΑΡΑΠΙΔΟC
ΟЄΠΙΜЄΛЄΤΗCΠΑΝΤΟCΤΟΥ
ΑΛЄΞΑΝΔΡЄΙΝΟΥCΤΟΛΟΥ
ΕΠΙΚΛ·ΙΟΥΛΙΑΝΟΥΕΠΑΡΧΟΥ
ЄΥΘΕΝΕΙΑC

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ ἐπανόδου καὶ αἰδίου διαμονῆς τῶν κυρίων Αὐτοκρατόρ[ων] Σεουήρου καὶ Ἀντωνίνου καὶ Ἰουλίας Σεβ(αστῆς) καὶ τοῦ σύνπαντος αὐτῶν οἴκου καὶ ὑπὲρ εὐπλοίας παντὸς τοῦ στόλου τὴν Ἀδραστίαν σὺν τῷ περὶ αὐτὴν κόσμῳ Γ. Οὐ[α]λέριος Σερῆνος, νεωκόρος τοῦ μεγάλου Σαράπιδος, ὁ ἐπιμελ[η]τὴς παντὸς τοῦ Ἀλεξανδρείνου στόλου, ἐπὶ Κλ. Ἰουλιανοῦ ἐπάρχου εὐθενείας.

Pertinet ad a. u. c. 956. quo anno Severus iter per Aegyptum fecit (vid. Zoëga Num. Aeg. p. 248. cf. Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 180.) in quo eum comitati videntur uxor et filius. Hinc ὑπὲρ σωτηρίας καὶ ἐπανόδου. Eo anno Cl. Iulianum praefectum annonae (conf. n. 5895.) fuisse hic titulus docet. Fuit is, ni fallor, qui postea quum praefectus esset Aegypti, a Macrino praefectus praetorio factus est (conf. supra p. 313. *b.*). De classe Alexandrina conf. ad n. 5889. Videndum ne hic titulus ex Portu Romano sit. Cf. n. 5892. 6000. 6001.

5973. *b.*

In lapide in Tusculo reperto; edidit Welckerus Mus. Rhen. II. 1843. p. 443.

ΦΗΜΗΙ
ΕΥΑΓΓΕΛΩΙ

Φήμῃ εὐαγγέλῳ.

5973. *c.*

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Auct. Lex. Gr. p. 74. unde petiit et tractavit Welckerus Syll. epigr. Gr. p. 186. n. 135. ed. alt. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΝΟΥCΟΛΥΤΑΚΛΥΤΟΜΗΤΙΦΕΡΕC
CΗΔΥΝΑΜΙCΚΑΚΟΕΡΓΟΝΑΝΑΚΡΟ
ΑΝΘΡΩΠΩΝΤΡΟΜΕΕΙΤΕΠΑΛΙΝ
ΑΔΗCΤΕΥΡΥΘΕΜΙΛΟCΟΤΑΝΖΩΑ
ΑΝΤΑΝΥCΗCΒΙΟΔΩΤΑΦΕΡΕCCΙΠC
ΝΥΝΟΥΝΠΑΝΤΑΔΟΜΟΝΓΕΝΕΤΑ
CΩΖΕΜΑΚΑΡΠΑΙΑΝΑΚΕCΩΔΥΝ
ΠΑΤΡΩΙΝΟΥ

Vs. 2. extr. O habet Thorlacius. Vs. 4. extr. Thorl. ΖΩΑΛΙ. Vs. 5. extr. ductus C est ex Thorlacio. Vs. 6. extr. A est ex eodem.

Νουσολύτα, κλυτόμητι, φερέσ[βιε, δέσποτα Παιάν,
σὴ δύναμις κακόεργον ἀνακρο[ύει τ' ἐπίνοιαν
ἀνθρώπων, τρομέει τε πάλιν [καὶ Τάρταρος αἰνὸς
Ἅιδης τ' εὐρυθέμιλος, ὅταν ζωά[γρια νούσων
ἀντανύσῃς, βιοδῶτα, φερεσσιπ[όνοισι βροτοῖσιν.
νῦν οὖν πάντα δόμον, γενέτα[ν τε καὶ ἀγλαὰ τέκνα,
σῶζε, μάκαρ Παιάν, ἀκεσώδυν[ε, σῶζε, Πατρώνου.

Hic Paean septenario numero versuum insignis (n. 5974.) videtur a liberto factus pro salute patroni, qui una cum filiis morbo correptus erat: nisi *Πατρῶϊνος* nomen proprium est viri, ut n. 6649. Similes hymnos habes Vol. I. n. 511. Vs. 2. Welckerus explebat: *ἄνα, κράτος αἰὲν ἀμύνει.* Vs. 3. idem: *παλίνστροφος Αἶσ' ὀλοή σε.* Vs. 4. *εὐρυθέμιλος* est i. q. *εὐρυθέμειλος*, i. e. *εὐρυθέμεθλος.* In fine Welckerus dedit *ζωάγρια κύρσας*, qui vs. 5. supplet *φερεσσιπόνου νόσου ἄλκαρ* improbabiliter. Vs. 6. idem supplet *γενετῆρα καὶ ὄλβια τέκνα*, non male.

5973. *d.*

Romae, in statua in museo Pio Clementino; edidit Viscontus Mus. P. Clem. I. tab. XXVII. p. 173. ed. Mil.

ΜΝΗΜΟCΥΝΗ

Μνημοσύνη.

5974.

Romae in basi eruta in vicinia thermarum Traiani; edidit Falconerius Inscr. athlet. p. 127 sqq. et p. 148 sqq. cum Lat. interpret. et notis; item Sponius Miscell. erud. antiq. p. 132. 133. cum Lat. interpret. et not. unde repetiit Fleetwood Inscr. Syllog. p. 35. 36. cum Lat. interpret. litteris minusculis. Utramque Donius Cl. I. n. 86. 87. p. 25 sq. cum Lat. interpret. et notis Gorii. Ex Falconerio et schedis Ptolomeis ac Rudolphini Venuti dedit Muratorius T. II. p. CMLXVI. 7. cum Lat. interpret. et not. cf. Bracci Mem. degli incisori T. II. p. 273. Ex Donio repetierunt Bonada Anthol. T. I. p. 106. 107. Brunck. Anal. II. p. 384. Iacobs Anthol. Palat. Append. n. 55. 56. indeque Sillígius Catal. artif. p. 109. litteris minusculis.

A.

ΤΩCΩΤΗΡΙΑΣΚΛΗΠΙΩCΩCΤΡΑΚΑΙ
ΧΑΡΙCΤΗΡΙΑΝΙΚΟΜΗΔΗCΟΙΑΤΡΟC
ΤΑΝΠΑΙΔΟCΚΑΛΛΙCΤΑΝ
ЄΙΚΩΤΑΝΔЄΘЄΟΙΟ
ΠΑΙΑΝΟCΚΟΥΡΟΥΜΑΤΡΟC
ΑΠΑΡΤΙΤΟΚΟΥ
ΔΑΙΔΑΛΛΩΝΜЄΡΟΠЄCCΙΝ
ЄΜΗCΑΟCЄΙΟΒΟΗΘЄ
ЄΥΠΑΛΑΜΟΥCΟΦΙΗC
ΜΝΑΜΑΚΑΙЄCCΟΜЄΝΟΙC
ΘΗΚЄΔΟΜΟΥΝΟΥCΩΝΤЄ
ΚΑΚΩΝΖΩΑΓΡΙΑΝΙΚΟ
ΜΗΔΗCΚΑΙΧЄΙΡΩΝ
ΔЄΙΓΜΑΠΑΛΑΙΓЄΝЄΩΝ

B.

ΤΩΒΑCΙΛЄΙΑCΚΛΗΠΙΩCΩCΤΡΑΚΑΙΧΑΡΙCΤΗ
ΡΙΑΝΙΚΟΜΗΔΗCCΜΥΡΝΑΙΟCΙΑΤΡΟC
ΟΙΟΝЄΜΑΙΟCΑΝΤΟΝЄ°ΝΤΟΚΟΝ
ЄΙΛЄΙΘΥΙΑΙ
ЄΚΦΛЄΓΥΟΥΚΟΥΡΗCφΟΙΒΩ
ΑΚЄΙΡЄΚΟΜΗ
ΤΟΙΟΝΤΟΙΠΑΙΑΝΑCΚΛΗΠΙЄ
CЄΙΟΒΟΗΘΟC
ΧЄΙΡΟCΑΓΑΛΜΑΓΑΘΗC
ΤЄΥΞЄΝЄΑΙCΠΡΑΠΙCΙΝ
ΝΗΩΔЄΝΤΩΔЄΖΩΑΓΡΙΑΘΗΚЄΝ
ΟΡΑCΘΑΙ
ΠΟΛΛΑΚΙCΑΙCΒΟΥΛΑΙC
ΝΟΥCΟΝΑΛЄΥΑΜЄΝΟC
CΟCΘЄΡΑΠΩΝЄΥΧΗCΟΛΙΓΗΝ
ΔΟCΙΝΟΙΑΘЄΟΙCΙΝ
ΑΝΔΡЄCЄΦΗΜЄΡΙΟΙΤΩΝΔЄ
ΦЄΡΟΥCΙΧΑΡΙΝ

A. vs. 6. vocabulum ΑΠΑΡΤΙΤΟΚΟΥ in versum praecedentem coniicit Sponius. *B.* vs. 10. verbum ΤЄΥ ΞЄΝ in versum praecedentem coniicit idem. Vs. 14. Falc. Mur. ΝΟΥCΟΝ, Spon. ΝΟΥCΩΝ, Fleetw. *νοῦσον* correxit. Vs. 15. extr. Falc. ΟΛΙΓΗ.., Spon. ΟΛΙ ΓΑΝ, Mur. ΟΛΙΓΗΝ. Vs. 17. extr. Falc. ΤΩΝ..., Spon. Mur. ΤΩΝΔЄ.

A. *Τῷ σωτῆρι Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ*
χαριστήρια Νικομήδης ὁ ἰατρός.
Τὰν παιδὸς καλλίσταν εἰκὼ τάνδε θεοῖο
Παιᾶνος κούρου ματρὸς ἀπ' ἀρτιτόκου
δαιδάλλων μερόπεσσιν ἐμήσαο σεῖο, Βόηθε,
εὐπαλάμου σοφίης μνᾶμα καὶ ἐσσομένοις.
θῆκε δ' ὁμοῦ νούσων τε κακῶν ζωάγρια Νικο-
μήδης καὶ χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων.

B. Τῷ βασιλεῖ Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ χαριστήρια Νικομήδης Σμυρναῖος ἰατρός.

Οἷον ἐμαι[ώ]σαντο νέον τόκον Εἰλείθυιαι
ἐκ Φλεγύου κούρης Φοίβῳ ἀκειρεκόμῃ,
τοῖόν τοι, Παιὰν Ἀσκληπιέ, σεῖο, Βόηθος
χειρὸς ἄγαλμ' ἀγαθῆς τεῦξεν ἑαῖς πραπίσιν·
νηῷ δ' ἐν τῷδε ζωάγρια θῆκεν ὁρᾶσθαι
πολλάκι σαῖς βουλαῖς νοῦσον ἀλευάμενος
σὸς θεράπων εὐχῆς ὀλίγην δόσιν, οἷα θεοῖσιν
ἄνδρες ἐφημέριοι τῶνδε φέρουσι χάριν.

Nicomedes medicus quum Smyrnensis sit (*B.* vs. 2.), Falconerio videtur ex schola esse Erasistratea, quam Smyrnae inprimis floruisse testatur Strabo XII, 580. Sed Strabonis verba ipsa docere videntur ea aetate, qua scripsit, non amplius obtinuisse scholam Erasistrateam. Hinc apparet vanam coniecturam esse Falconerii, qui adeo parum abest quin aetatem inscriptionis ad tempora Diocletiani referat. Quod tamen et ipsum falsum est. Nam aedes Aesculapii quam aediculam dicunt Rufus et Victor in regione III Isidis et Monetae, in Thermis Traiani exstructa a Diocletiano (Nardini Ant. Rom. III. c. 10.) non opus est ut pro nova habeatur; potest templum esse vetustius a Diocletiano instauratum; certe in templo Aesculapii monumentum posuit Nicomedes (*B.* vs. 11.) Diocletiano longe anterior. Videtur Nicomedes etiam Gallieno antiquior esse, cui aequalem posuit Sponius. Plura autem Romae templa Aesculapii fuerunt praeter maximum illud in insula Tiberina exstructum, quod significat Plutarchus in Quaest. Rom. Dedicavit Nicomedes signum Aesculapii antiquius (χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων), Boethi illius, caelatoris et statuarii opus, cuius puer anserem strangulans celebratur a Plinio H. N. XXXIV, 19. 23. cf. XXXIII, 55. et a quo παιδίον γυμνὸν Veneris ad pedes sedentem caelatum memorat Pausanias V, 17, 4. (cf. Sillig. l. c. et Müller Enchir. Archaeol. p. 158. edit. sec. et infra n. 6146.) Hoc perspexerunt Gesnerus Comm. Gott. Vol. II. a. 1752. p. 317. et Fabricius Bibl. Gr. T. XIII. p. 349. qui viderunt σεῖο *A.* vs. 8. pertinere ad εὐπαλάμου σοφίης. Cf. Bimard de la Bastie Observ. ad nov. thes. Murat. Supplem. Donat. Vol. I. p. 500. Gorius Inscr. ant. I. p. 271. Heyne Art. opp. ex epigr. p. 84. (Comm. Soc. Gott. Vol. X.) Nam antea *A.* vs. 8. legebatur Σειοβόηθε, quod nomen certatim pro vero venditarunt interpretes. Ac sane in titulo *B.* vs. 8. artifex audit Σειοβόηθος. Ridicule. Nempe qui haec concepit aliquanto post incisam inscriptionem *A.* seu vivo seu mortuo Nicomede versus composuisse in idem artificium putandus est. Qui quum non intelligeret titulum priorem, colligato pronomine cum nomine proprio de suo invexit nomen inauditum CΕΙΟΒΟΗ ΘΟC. Ceterum versus utriusque epigrammatis non inelegantes sunt. Coniunctis versibus septem disticha efficiuntur, qui numerus sollemnis est in his rebus (conf. n. 5973. c.). Signum quod celebratur repraesentabat, ni fallor, infantem Aesculapium, quem e Coronide nympha, filia Phlegyae, natum fabulabantur; hinc παιδὸς — κούρου ματρὸς ἀπ' ἀρτιτόκου (*A.*) et νέος τόκος (*B.*). In metrica notabis nominis in binos versus divisionem (*A.* vs. 12. 13.); quam licentiam tetigimus in Elem. epigr. Gr. p. 7. Ad eundem Nicomedem pertinere videtur epigramma n. 6265.

5975.

Romae, in plintho statuae Aesculapii repertae in viculo citharistarum (Liutari) prope theatrum Pompeii in fundamentis domus typographorum Pagliarini, nunc in aedibus Vaticanis; ediderunt Guattani Monum. ant. ined. T. I. (1784.) p. XCIII. Viscontus Mus. P. Clem. T. II. p. 7. (ed. Mil. p. 35.) Ex aedibus Vaticanis rursus ediderunt Osannus Syllog. p. 437. n. 101. et Odofred. Müllerus Bullett. dell' Inst. archeol. Rom. 1840. p. 12. cum interpretatione: repetiit Welcker Mus. Rhen. 1842. p. 215.

ωCωΤΗΡΑCΚΛΗΠΙΕ
. . . ΧΡΥCΟΝΕΧΕΥΕΝ
. . . ΝΟCΥΠΕΡΤΕΚΝωΝΓΙΛΟΥΙΟΥ
ΕΥΞΑΜΕΝΟC

Vs. 1. init. ante ω Müll. lacunam notat. Vs. 2. init. Guatt. ΧΠΥCΟΝ, Visc. ΧΡΥCΟΝ, Os. Müll. ΡΥCΟΝ; ante ΧΡΥCΟΝ lacunam notat Viscontus. Idem deinceps solus habet ΕΧΕΥCΕΝ. Vs. 3. init. Guatt. Visc. ΝΟC vel . . . ΝΟΣ, Os. Müll. ΙΟC; deinde Os. ΤΙΛΟΥΙΟΥ.

Ὦ σωτὴρ Ἀσκληπιέ, [σοὶ τὸν] χρυσὸν ἔχευεν
- νος ὑπὲρ τέκνων [Σ]ιλουίου εὐξάμενος.

Caput vel barbam voti loco huic statuae auro inductam esse monet Viscontus. Ipse supplet σῷ κρατὶ contra metrum. Müllerus coniecit: ἐν ποδὶ σ]ῷ, σωτὴρ Ἀσκληπιέ, χρυσὸν ἔχευεν conferri iubens Iuvenal. X, 55. *propter quae fas est genua incerare deorum.* Welckerus dedit: ἐν κόλπῳ, σωτὴρ Ἀσκλήπιε, χρυσὸν ἔχευεν. Sed videtur ratio habenda lacunae ante ΧΡΥCΟΝ signatae. Supplementum σοὶ τὸν debetur Boeckhio. Vs. 2. init. Viscontus recte notavit disyllabum fuisse nomen, e. c. Τερπνός. Γάϊος restituebat Müllerus; idem deinceps Σιλουίου dedit (*Silvii*), pro quo audacius Osannus Πλωτίου.

5976.

Tibure; ex Ligorio edidit Muratorius T. I. p. XX. 1.

ΑΣΚΛΗΠΙΩΙ
ΣΩΤΗΡΙ
Λ.ΙΟΥΛΙΟΣ
ΑΠΟΛΛΑΔΥ
ΣΤΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ἀσκληπιῷ σωτῆρι Λ. Ἰούλιος Ἀπόλαυστος ἀνέθηκεν.

Nomen ΑΠΟΛΑΥΣΤΟΣ restituit Van Vaassen, satis notum illud ex inscriptionibus Latinis.

5977.

Tibure, nunc in aedibus Vaticanis; ediderunt Apianus Inscr. p. CCLXXVI. Smetius fol. XXVIII. 8. Gruterus p. LXIX. 8. Ex Ligorio edidit Muratorius T. I. p. CDXXXIII. 8. Rursus de lapide dedit Osannus Syllog. p. 438. n. 102. Habeo etiam ex schedis Uhdeni et ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΣΚΛΗΠΙΩ ΘΕΩ
ΣΩΤΗΡΙ
Λ.ΜΙΝΙΚΙΟΣΝΑΤΑΛΙΟΣ
ΥΠΑΤΟΣΑΝΘΥΠΑΤΟΣΛΙΒΥΗΣ
ΑΥΓΟΥΡΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣΚΑΙ
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣΣΕΒΑΣΤȢ
ΜΥΣΙΑΣΤΗΣΚΑΤΩ
ΤΟΝΝΑΟΝΚΑΙΤΟΝΒΩΜΟΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Vs. 1. ΘΕΩ omittit Muratorius. Thorlacius et Osannus omittunt etiam quod praecedit Ω, hic monens marmor ibi hodie fractum esse. Lacunam notat etiam Uhdenius. Vs. 3. init. Α pro Λ Ap. Mur. Uhd.; deinde Mur. ΣΙΝΚΙΟΣ; post Grut. ΝΑΤΑΛ ΛΙΟC, reliqui ΝΑΤΑΛΙΟC. Vs. 4. extr. Apian. ΛΥ ΒΥΗΣ, Smet. Grut. ΛΙΒΥΗC, Mur. ΛΥΒΙΗΣ, Uhd. Os. quod dedi. Vs. 5. extr. ΚΑΙ omittit Apian. Vs. 8. Smet. Uhd. ΒΟΜΟΝ, Grut. ΒϢΜΟΝ, Mur. Os. ΒΩ ΜΟΝ. In litteris Σ, Ε et Ω habent Apian. Mur. Uhd., Osannus, qui testatur has formas esse in lapide; C, Є et ω reliqui.

Ἀσκληπιῷ θεῷ σωτῆρι Λ. Μινίκιος Νατάλιος, ὕπατος, ἀνθύπατος Λιβύης, Αὔγουρ, πρεσβευτὴς καὶ ἀντιστράτηγος Σεβαστοῦ Μυσίας τῆς κάτω τὸν ναὸν καὶ τὸν βωμὸν ἀνέθηκεν.

L. Minicius Natalis, Consul, Augur, legatus Augusti pro praetore provinciae Moesiae inferioris habetur etiam in alio titulo Latino indidem oriundo (Grut. p. XLIX. 6.), in alio ap. Feam Framm. di Fasti n. 22., in marmore Sorano in agro Fregellarum reperto (Cayro sulla città di Fregelli, Napoli 1795. p. 84. Pistilli città sui fiumi Liri e Fibreno, Napoli 1798. p. 96.), quod denuo transcripsit et edidit Th. Mommsenius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1846. p. 42 sq. ubi L. Minicius Natalis in consulatu collega est Q. Licinii Graniani. Ad eundem denique Natalem extant litterae Traiani Imp. in Digg. II, 12. (de feriis) l. 9. Fuit igitur primum Consul, annis decem post Proconsul Africae, mox legatus Moesiae inferioris, qui magistratus fere consulatu functis demandabatur (Borghesi Dipl. di Decio Traiano p. 24.). Divisio Moesiae superioris et inferioris in tempora Domitiani extrema aut Traiani priora incidit (cf. Borghesi Diar. Arcad. 1826. III. p. 171.). Itaque Natalis imperante Traiano Consul fuit; Cos. suffect. Kal. Maiis fuit a. 107. (vide Borghes. in Diar. Arcad. 1847. T. I. p. 200.) De collega Q. Licinio Graniano parum constat; neque argumentum certum suppeditant inscriptiones ap. Gruter. p. CCCXCV. 4. CCCCXXX. 4. A. W. Zumptius non improbabile putat Q. Licinium Silvanum Granianum, qui memoratur ap. Muratorium p. DCCXIV. 5. eundem esse. Est ibi tribunus militum leg. VI. Victr. quae legio in Hispania, ubi lapis repertus est, usque ad Vespasianum Imp. agebat. Unde si tum Granianum annos XX natum credideris, incipiente Traiano annum aetatis quinquagesimum egerit, ut Consul esse eo tempore potuerit.

5978.

Romae; ex Ligorio edidit Gudius p. XLIV. 12. (CIƆCCCCXXVII.)

ΑΣΚΛΗΠΙΩΙ.ΣΩΤΗΡΙ
Μ.ΟΥΛΠΙΩΣΕΡΙΦΟΣ.ΑΠΕΛΕΥ
ΘΕΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥ

Ἀσκληπιῷ σωτῆρι Μ. Οὔλπι[ο]ς Ἔριφος, ἀπελεύθερος Σεβαστοῦ.

5979.

Caietae, in ara anaglypho ornata; ex Ligorio descripsit de Bagarris, cuius ex schedis edidit Sponius Recherches d'antiq. p. 529. aeri incisam; ex Ligorio dedit Muratorius T. I. p. XX. 4. ligno incisam. Habet etiam Donius Cl. I. n. 89. p. 27. in schedis Spanhemii a. 1575. a Stephano Duperac scriptis. In anaglypho repraesentatur Aesculapius in serpentem desinens; adstat femina sinistra facem tenens, dextra phialam offerens.

ΑΣΚΛΗΠΙΩΙΣΩΤΗΡΙ
ΚΑΙΥΓΕΙΑ

Hoc loco anaglyphum.

ΓΝ.ΓΑΟΥΙΟΣ.ΦΙΛΟΝΙΜΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ἀσκληπιῷ σωτῆρι καὶ Ὑγείᾳ Γν. Γάουϊος Φιλ[ώ]ν[υ]μος ἀνέθηκεν.

Nomen corrigit Dorvillius in schedis Van Vaasseni. Pro nomine ΓΑΟΥΙΟΣ legendum ΓΑΙΟΣ putavit Donius, qui vs. 2. omisit ΥΓΕΙΑ. Anaglyphum simile apud Fabrett. p. 471. confert Muratorius, qui annotat: grassante pestilentia Romani ad Epidaurios misere legatos, qui Aesculapium deum morborum depulsorem ab iis peterent atque Romam adducerent. Nihil aliud nisi serpentem in navi deduxere legati, sub cuius effigie Aesculapium ipsum se velle coli gens Romana sibi persuasit. Rem narrat Ovidius Metamorph. XV. Auctor etiam est Pausanias II, 10, 3. Aesculapium in draconis speciem ad Sicyonios Epidauro fuisse mulorum biga devectum.

5980.

Romae, in tabula marmorea alta pedes IIS, lata pedes II, spissa digitos II, quae putatur olim stetisse in templo Aesculapii in insula Tiberina; ex Metelli schedis habet Smetius fol. XXIX. 1. ligno incisam; cum schedis Pighianis collata edita est ap. Gruterum p. LXXI. 1. aeri incisa; repetita est in libro: Vetus pictura Nymphaeum referens commentariolo explicata a Luca Holstenio: accedunt alia quaedam eiusdem auctoris, Romae typis Barberinis 1676. fol. repetierunt etiam Fleetwood Inscr. syllog. p. 38. et Frid. Aug. Wolfius Miscell. 1802. p. 424. litteris minusculis.

ΙΤΟ
-ΑΥΤΑΙϹΤΑΙϹΗΜΕΡΑΙϹΓΑΙΩΤΙΝΙΤΥΦΛΩΕΧΡΗΜΑΤΙϹΕΝΕΛΘΕΙΝΕΠ ΙΕ
ΡΟΝΒΗΜΑΚΑΙΠΡΟϹΚΥΝΗϹΑΙΕΙϹΑΑΠΟΤΟΥΔΕΞΙΟΥΕΛΘΕΙΝΕΠΙΤΟΑΡΙϹΤΕΡΟΝ
ΚΑΙΘΕΙΝΑΙΤΟΥϹΠΕΝΤΕΔΑΚΤΥΛΟΥϹΕΠΑΝΩΤΟΥΒΗΜΑΤΟϹΚΑΙΑΡΑΙΤΗΝΧΕΙ Τ
ΡΑΚΑΙΕΠΙΘΕΙΝΑΙΕΠΙΤΟΥϹΙΔΙΟΥϹΟΦΘΑΛΜΟΥϹΚΑΙΟΡΘΟΝΑΝΕΒΛΕΨΕΤΟΥ
ΔΗΜΟΥΠΑΡΕϹΤΩΤΟϹΚΑΙϹΥΝΧΑΙΡΟΜΕΝΟΥΟΤΙΖΩϹΑΙΑΡΕΤΑΙΕΓΕΝΟΝΤΟΕΠΙ
ΤΟΥϹΕΒΑϹΤΟΥΗΜΩΝΑΝΤΟΝΕΙΝΟΥ
-ΛΟΥΚΙΩΠΛΕΥΡΕΙΤΙΚΩΚΑΙΑΦΗΛΠΙϹΜΕΝΩΥΠΟΠΑΝΤΟϹΑΝΘΡΩΠΟΥΕΧΡΗϹΜΑΤΙ
ϹΕΝΟΘΕΟϹΕΛΘΕΙΝΚΑΙΕΚΤΟΥΤΡΙΒΩΜΟΥΑΡΑΙΤΕΦΡΑΝΚΑΙΜΕΤΟΙΝΟΥΑΝΑ
ΦΥΡΑϹΑΙΚΑΙΕΠΙΘΕΙΝΑΙΕΠΙΤΟΠΛΕΥΡΟΝΚΑΙΕϹΩΘΗΚΑΙΔΗΜΟϹΙΑΗΥΧΑΡΙϹΤΗϹΕΝ
ΤΩΘΕΩΚΑΙΟΔΗΜΟϹϹΥΝΕΧΑΡΗΑΥΤΩ
-ΑΙΜΑΑΝΑΦΕΡΟΝΤΙΙΟΥΛΙΑΝΩΑΦΗΛΠΙϹΜΕΝΩΥΠΟΠΑΝΤΟϹΑΝΘΡΩΠΟΥΕΧΡΗϹΜΑ ΑΝΝ
ΤΙϹΕΝΟΘΕΟϹΕΛΘΕΙΝΚΑΙΕΚΤΟΥΤΡΙΒΩΜΟΥΑΡΑΙΚΟΚΚΟΥϹϹΤΡΟΒΙΛΟΥΚΑΙ
ΦΑΓΕΙΝΜΕΤΑΜΕΛΙΤΟϹΕΠΙΤΡΕΙϹΗΜΕΡΑϹΚΑΙΕϹΩΘΗΚΑΙΕΛΘΩΝΔΗΜΟϹΙΑ ΕϹ
ΗΥΧΑΡΙϹΤΗϹΕΝΕΜΠΡΟϹΘΕΝΤΟΥΔΗΜΟΥ
-ΟΥΑΛΕΡΙΩΑΠΡΩϹΤΡΑΤΙΩΤΗΤΥΦΛΩΕΧΡΗΜΑΤΙϹΕΝΟΘΕΟϹΕΛΘΕΙΝΚΑΙΛΑΒΕΙΝΑΙΜΑ
ΕΞΑΛΕΚΤΡΥΟΝΟϹΛΕΥΚΟΥΜΕΤΑΜΕΛΙΤΟϹΚΑΙΚΟΛΛΥΡΙΟΝϹΥΝΤΡΙΨΑΙΚΑΙΕΠΙ
ΤΡΕΙϹΗΜΕΡΑϹΕΠΙΧΡΕΙϹΑΙΕΠΙΤΟΥϹΟΦΘΑΛΜΟΥϹΚΑΙΑΝΕΒΛΕΨΕΝΚΑΙΕΛΗΛΥΘΕΝ
ΚΑΙΗΥΧΑΡΙϹΤΗϹΕΝΔΗΜΟϹΙΑΤΩΘΕΩ

Vs. 2. Holst. ΕΝΑ pro ΕΙϹΑ; idem in fine omittit ΡΟΝ. Vs. 3. ΠΕΝΤϹ ap. Gruter. error chalcographi; in fine Τ quod pertinet ad alteram columnam, omittit Holst. Vs. 7. init. Holst. ΑΟΥΚΙΩ. Vs. 9. init. Smet. et Grut. edit. I. ΦΥΛΑΚΑΙ, Grut. edit. II. ΦΥΡΑΕΑΙ, quod erratum est chalcographi p. ΦΥΡΑϹΑΙ, quod habet Holst. Vs. 11. Smet. ΙΟΥΛΙΑΛΙΩ, Grut. ΙΟΛΙΑΛΙΩ vel ΙΟΥΛΙΑΛΙΩ, Pigh. ΙΟΥΛΙΑΝΩ; in fine ΑΝΝ quod pertinet ad alteram columnam, habet Smetius, omittit Gruterus. Vs. 16. Smet. Grut. Holst. ΚΟΛΛΥΡΙΟΥ, Pigh. ΚΟΛΛΥΡΙΟΝ.

Αὐταῖς ταῖς ἡμέραις Γαΐῳ τινὶ τυφλῷ ἐχρημάτισεν ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἱερὸν βῆμα καὶ προσκυνῆσαι, εἶ[τ]α ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν καὶ θεῖναι τοὺς πέντε δακτύλους ἐπάνω τοῦ βήματος καὶ ἆραι τὴν χεῖρα καὶ ἐπιθεῖναι ἐπὶ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς, καὶ ὀρθὸν ἀνέβλεψε τοῦ δήμου παρεστῶτος καὶ συνχαιρομένου, ὅτι ζῶσαι ἀρεταὶ ἐγένοντο ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Ἀντ[ω]νείνου.

Λουκίῳ πλευρειτικῷ καὶ ἀφηλπισμένῳ ὑπὸ παντὸς ἀνθρώπου ἐχρημάτισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ ἐκ τοῦ τριβώμου ἆραι τέφραν καὶ μετ᾽ οἴνου ἀναφυρᾶσαι καὶ ἐπιθεῖναι ἐπὶ τὸ πλευρόν, καὶ ἐσώθη καὶ δημοσίᾳ ηὐχαρίστησεν τῷ θεῷ καὶ ὁ δῆμος συνεχάρη αὐτῷ.

Αἷμα ἀναφέροντι Ἰουλιανῷ ἀφηλπισμένῳ ὑπὸ παντὸς ἀνθρώπου ἐχρημάτισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ ἐκ τοῦ τριβώμου ἆραι κόκκους στροβίλου καὶ φαγεῖν μετὰ μέλιτος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐσώθη καὶ ἐλθὼν δημοσίᾳ ηὐχαρίστησεν ἔμπροσθεν τοῦ δήμου.

Οὐαλερίῳ Ἄπρῳ στρατιώτῃ τυφλῷ ἐχρημάτισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ λαβεῖν αἷμα ἐξ ἀλεκτρυόνος λευκοῦ μετὰ μέλιτος καὶ κολλύριον συντρῖψαι καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπιχρεῖσαι ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀνέβλεψεν καὶ ἐλήλυθεν καὶ ηὐχαρίστησεν δημοσίᾳ τῷ θεῷ.

Vs. 2. *εἶτα* et vs. 7. *Λουκίῳ* emendavit Villoisonus Prolegg. ad Hom. p. 211. Ita scripserat etiam Fleetwood, qui vs. 5. coniecit *τόσαι* pro *ζῶσαι*. Vs. 12. *κόκκους στροβίλου* nucleos pini interpretatur Fleetwood qui dicit credibile esse, haec omnia conficta esse a paganis, ut Christianorum miraculis miracula quae opponerent habere viderentur. Parum sobrie. Aetatem tabulae prodit vs. 6. ubi mentio Antonini Imp. haud dubie Pii.

De mirabili vi remediorum aegrotis praescriptorum ab oraculo disserit Aug. Gauthier Recherches hist. sur l'exercice de la médecine dans les temples chez les peuples de l'antiquité, Par. Lyon, 1844. „Les guérisons de maladies obtenues dans les temples peuvent en grande partie s'expliquer, indépendamment toutefois de l'action hygiénique et thérapeutique des moyens employés, par l'influence toute-puissante de l'imagination sur le système nerveux et par la confiance sans bornes des malades dans les remèdes qu'ils croyaient leur avoir été conseillés par un dieu; les cures magnétiques peuvent le plus souvent être attribuées aux mêmes influences." Cf. quae monet Alfr. Maury Revue de philologie T. I. p. 450 sq.

5981.

Romae, sub anaglypho, in quo femina dextra accensam facem tenens, sinistra deum Aesculapium complectens pallio amictum cum modiolo in capite, qui dextra pateram invergit, quam lambit serpens baculo advolutus: ad dextrum latus eiusdem clava no-

ΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ ΑΝΑΠΑΟΜΕ ΝΟΣ ΤΟΠ(

ΙΞΑΛΟΣ

Inter pag. 804 et 805.

B.

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΗΡΑΚΛΗΣΕΝΗΒΑΓΕΝΟΜΕΝΟΣ
ΝΙΝΥΑΝΟΡΧΟΜΕΝΟΝΕΙΛΕΤΑΝ
ΠΟΛΙΝΕΡΓΙΝΟΝΦΟΝΕΥΣΑΣΤΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΑΚΑΙΤΑΝΛΙΜΝΑΝΕΠΙ
ΤΟΥΠΕΔΙΟΥΕΣΧΗΣΕΝΑΥΛΟΥΣΑΠΟ
ΦΡΑΞΑΣΕΤΑΤΑΜΩΝΚΑΙΕΙΣΛΥ
ΔΙΑΝΕΣΤΡΑΤΕΥΣΑΤΟΠΟΤΟΜ
ΦΑΛΑΝΤΑΝΙΑΡΔΑΝΟΥΚΑΙΜΑΙ
ΟΝΑΣΑ - - - ΥΠΑΚΟΥΣΕΠΟΙΗ
ΣΕΝΚΑΙΕΝΕΠΥΡΙΣΕΠΟΛΙΝΠΟΛΥ
ΦΑΜΟΥ - - - ΜΕΤΑΣΤΑΣΑ
ΣΛΑΟΜΕΔΟΝΤΙ . . . ΕΒΟΑΘ
ΗΣΕΘΥΓΑ . . . . Σ . . ΑΣΠΟΛΙ
ΟΡΚΟ.ΜΕΝ . . . . . ΚΗΤΕΩΣΚΑΙ
ΑΠΕ - - - - - ΗΡΑΚΛΗΣΥΠΟΛΑ
ΟΜΕΔΟΝΤΟΣΕΙΣΑΡΓΟΣΑΠΗΛΘΩΝ
. . ΣΑΜΕΝΟΣΔΕΝΤΙΡΥΝΘΙΤΕ
ΜΕΝΟΣΕΝΥΑΛΙΟΥΜΕΤΑ
ΤΕΛΑΜΩΝΟΣΤΕΚΑΙΠΗ
ΛΕΩΣ . . . ΟΙΚΛΕΟΣΕΠΙ
ΤΡΟΙΑΝΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜΕ
ΝΟΣ ΕΙΛΕΝΤΑΝΠΟΛΙΝ
ΛΑΟΜΕΔΟΝΤΑΚΑΙΤΟΥΣ
ΥΙΟΥΣΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣΠΛΑΝ
ΠΡΙΑΜΟΥ . . . . . ΛΩΝΤΕ
ΗΣΙΟΝΑΝΑΠΕΛΑΒΕΝΤΑΝ
ΠΡΙΑΜΟΥΑΔΕΛΦΑΝΕΞ
ΑΣΤ . . . . . Π . . . . . ΘΕΤΟ
ΕΠ - - - - - - - - ΟΠΛΟ
ΚΩΝΑ . . . Α - - - ΕΛΑΒΕ
- - - - - - - ΠΥΛ . . ΦΟ
ΝΕΥΣΑΣ - - - - - - ΚΑΙ
ΚΑΤΑ - - - - - - - - - - ΕΞΑΥΤΑΣ
- - - - - - - - ΘΕΣΣΑΛΟΝ
- - - - - - - - ΙΦΙΤΟΣ
- - - - - - - - ΤΙΡΥΝΘΑ
ΠΟΛΙΝ - - - - - ΙΟΥΣΟΛΕ
ΘΡΙΑΣ - - - ΝΟΣ - - - ΙΦΘΒΟΥ.
ΕΙΣ - - - - - - ΑΤΙΟΤΟΚ
ΝΣ - - - - - ΛΟΝΟΨΟΙΜΕΤΑΔΕ
ΤΩΝ . . . ΑΔΩΝΗΡΑΚΛΗΣΕΠΙ
ΤΟΝ - - - - ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΣΥΔΩΡ
ΠΡΟ - - - ΕΙΣΑΙΤΩΛΙΑΝΕΛΘΩΝ
- - - - - - ΥΣΕΝΤΟΥΣΠΑΙΔ
- - - - ΤΙΩΝΜΑΚΑ - - -
- - - - - ΣΥΝΤΩ - - -
- - - - - ΚΑΙΡΟΙΣΟΙΤΙΝΕ
- - - - - - - ΤΟΚΑΤΑΚΡΗ
ΤΩΝ - - - - ΑΥΓΕΙΑΝΑ . . ΚΤΕ
Ν . . . . . . ΥΣΥΙΟΥΣΠΛΑΝΦΥΛΕ
ΩΣ ΕΙΣΔΕΠΥΛΟΝΗΡΑΚΛ
- - - - Φ - - ΚΑΙΜΕΣΣΑΝΑΝ
- - - - ΤΟΥΣΥΙΟΥΣΑΠΕΣ
ΦΑΞΕΠΛΑΝΝΕΣΤΟΡΟΣΣΠΑ
ΡΤΑΝΔΕΛΑΒΩΝΔΟΡΥΑΛΩΤΟΝ
ΤΟΝΙΠΠΟΚΟΩΝΤΑΚΑΙΤΟΥΣ
ΠΑΙΔΑΣΦΟΝΕΥΣΑΣΤΥΝ
ΚΑΣΤΟΡΙΚΑΙΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ
ΦΕΥΓΟΝΤΙΚΑΤΑΓΑΓΕΚΑΙ
ΕΔΩΚΕΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ
ΤΟΥΤΩΔΕΠΑΛΙΝΕΙΣΠΙ
ΣΑΝΕΛΘΩΝΔΙΟΣΟΛΥΜ
ΠΙΟΥΗΓΩΝΙΣΣΑΤΟΚΑΙ.
ΑΓΩΝΑΤΑΟΛΥΜΠΙΑ
ΠΡΩΤΟΣΑΓΩΝΙΣΤΗΣΚΙ
ΔΡΥΟΠΑΣΤΕΑΠΟΣ
ΤΑΝΤΑΣΕΛΑΒΕΚΑΙ
ΦΥΛΑΝΤΑΤΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΑΑΠΟ
ΣΦΑΞΑΣΕΚ
ΤΑΣΘΥΓΑΤΕΡΑΣ
ΑΥΤΟΥ

C.

ΜΗΔΑΣΥΙΟΝΕΘΕΤΟΚΤΗΣΙΠ
ΠΟΝΗΡΑΚΛΗΣΜΕΝΟΥΝΤΡΑΛ
ΩΝΑΩΚΟΔΟΜΗΣΕΠΟΛΙΝΚΑΙΤΙ
ΡΥΝΘΙΟΥΣΕΝΑΥΤΑΚΑΤΩΚΙΣΕΤΟ
ΥΤΩΔΕΠΙΘΡΑΚΑΝΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜ
ΕΝΟΣΔΙΟΜΗΔΗΝΕΦΟΝΕΥΣΕΚΑΙ
ΘΡΑΚΑΣΕΚΥΡΙΕΥΣΕΑΙΝΟΝΤΕΛΑ
ΒΩΝΣΑΡΠΑΔΟΝΑΤΟΝΑΡΧΟΝΤΑΑ
ΠΕΣΦΑΞΕΚΑΙΘΑΣΟΝΕΛΩΝ . . . .
ΩΚΑΙΑΛΚΑΙΩΠΑΡΕΔΩΚΕΤΟΡΩΝ
ΑΝΤΕΕΙΛΕΠΟΛΥΓΟΝΟΝΚΑΙΤΗΛΕ
ΓΟΝΟΝΑΠΕΚΤΕΙΝΕΠΟΛΙΝΤΕ
ΑΒΔΗΡΑΕΠΙΘΡΑΚΑΣΗΡΑΚΛΗΣΩ
ΚΙΣΕΤΟΥΘΡΟΝΙΚΟΥΥΙΟΥΕΠΩΝΥ
ΜΟΝΑΒΔΗΡΟΥΚΑΙΖΑΤΑΝΚΑΙ
ΚΑΛΑΙΝΥΙΩΒΟΡΕΑΤΟΥΘΡΑΙΚΟΣ.
ΔΙΚΑΙΩΡΕΙΘΙΑΣΕΠΙΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΑΣ
ΑΥΤΩΙΠΑΡΕΔΩΚΕΟΙΣΦΑΞΑΝΤΕΣ
ΑΥΤΟΥΣΕΙΣΘΑΛΑΣΣΑΝΕΡΡΕΙΨΑΝΤΟΥ
ΤΩΔΕΕΠΙΣΚΥΘΙΑΝΔΙΑΒΑΣΑΡΑ ·
ΜΑΧΑΙΕΝΙΚΑΣΕΤΑΙΔΕΘΥΓΑΤΡΙΑΥΤΟΥ
ΣΥΝΓΕΝΟΜΕΝΟΣΕΧΙΔΝΑΥΙΟΥΣΑ
ΓΑΘΥΡΣΟΝΕΘΕΤΟΚΑΙΣΚΥΘΑΝ
ΤΩΔΕΠΑΜΑΖΟΝΑΣΗΛΘΕΚΑΙΕ
ΠΙΤΟΝΘΕΡΜΩΔΟΝΤΑΠΟΤΑΜΟΝ
ΕΝΙΚΑΣΕΜΑΧΑΦΟΝΕΥΣΑΣΑΜΑ
ΚΑΙΦΟΝΕΥΣΑΣΙΠΠΟΛΥΤΑΝΚΑΙ
ΑΠΑΥΤΑΣΠΟΛΙΝΗΡΑΚΛΗΣΕΛΩΝΑΜ
ΑΖΟΝΑΣΕΞΕΒΑΛΕΚΑΙΕΛΛΗΝΑΣ
ΕΝΑΥΤΑΙΚΑΤΩΚΙΣΕΤΟΥΤΩΔΕΠΙ
ΘΡΑΙΚΑΝΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜΕΝΟΣΔΙΟ
ΜΗΔΗΝΕΦΟΝΕΥΣΕΚΑΣΤΩΡΔΕ
ΚΑΙΠΟΛΥΔΕΥΚΑΗΡΑΚΛΕΙΣΥΝ
ΠΛΟΥΝΤΕΣΑΜΥΚΟΝΕΝΙΚΑΣΑ
ΝΜΑΧΑΤΟΝΒΕΒΡΥΚΩΝΒΑΣΙΛΕΑ
ΗΡΑΚΛΗΣΔΕΠΙΤΟΝΙΝΔΟΝΗΛΘΕ
ΠΟΤΑΜΟΝΚΑΙΠΟΛΙΝΗΡ
ΤΑΝΕΝΣΙΒΑΙΣΟΙΚΙΣΕΑΜΑΖΟ
ΝΕΣΔΕΣΤΑΝΑΤΤΙΚΑΝΕΙΣ
ΛΟΝΘΗΣΕΥΣΔΕΚΑΙΠΙΡ . . .
ΟΣΑΥΤΑΣΕΝΙΚΑΣΑΝΜ . . .
ΚΑΙΛΑΒΩΝΘΗΣΕΥΣΑΥ . .
ΤΑΝΙΠΠΟΛΥΤΑΝΕΞΑ . . .
ΙΠΠΟΛΥΤΟΝΠΟΙΕΙΤΑΙΗΡΑ
ΚΛΗΣΔΕΕΠΙΤΟΚΑΛ . . .
ΟΡΟΣΗΛΘΕΚΑΙΕΠΙΤΟ - - -
ΣΟΝΟΡΟΣΗΛΘΕΚΑΙ - - -
ΝΟΕΙΠΟΛΕΜΟΥΛΑΒ - - -
ΩΑΡΓΕΙΩΝΚΑΙΤΟΥ - - -
ΟΣΑΙ ΙΤΙΟΥΕΠΙΣΚ - - -
ΤΟΥΤΩΔΕΕΙΣΑΙΘΙΟΙ - - -
ΗΛΘΕΚΑΙΗΜΑΘΙΩΝ - - -
ΝΕΥΣΕΤΟΝΛΑΟΜΕ - - -
ΤΟΣΥΙΟΝΤΙΘΩΝΟΥ
ΗΜΑΘΙΩΝΟΣΑΠΕ - - -
ΤΑΝΒΑΣΙΛΕΙΑΝ - - -
ΟΝΙΤΩΙΤΙ - - - - -
ΕΙΣΔΕΑΙΓ - - - - -
ΟΥΣ - - ΑΠΕΚΤΕ - - -
ΘΩΝΔ - - - - - -
ΜΑ - - - - - - - -
- - - - - - - -
- - - - - - - -
- - - - - - - -
ΣΤΑΜ - - - - - -
ΥΩΕ - - - - - -
ΑΤΡ - - - - - -
Ν - - - - - -

D.

in basi tripodis:

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΥΠΕΡ
ΑΛΚΑΙΟΥΤΡΙΠΟ
ΔΑΠΟΛΛΩΝΙ

ΗΤΟΙΥΠΕΡΗΡΑΚΛΕΟΥΣ
ΦΑΣΙΝΔΑΦΝΗΦΟΡΗ
ΣΑΝΤΟΣΑΠΕΦΗΝΑΝ
ΤΟΓΑΡΕΞΑΡΧΑΣΟΥΛΗ
ΡΑΚΛΗΑΛΛΑΛΚΑΙΟΝ
ΑΥΤΟΝΚΑΛΕΙΣΘΑΙ

E. ΟΥΣΠΟΤΥΠΕΥΡΥΣΘΕΙΟΣΑΝΑΓΚΑΣΘΕΙΣ - - -
ΠΡΩΤΑΜΕΝΕΝΝΕΜΕΑΒΡΙΑΡΟΝΚΑΤΕΠΕΦΝΕΛΕΟΝΤΑ
ΔΕΥΤΕΡοΝΥΔΡΑΝΛΕΡΝΑΙΑΝΕΚΤΕΙΝΕΤΡΙΤΟΝΔΕ
ΚΑΠΡΟΝΕΝΑΡΚΑΔΙΑΣΤΙΚΤΗΝΕΛΑΦΟΝΔΕΤΕΤΑΡΤΟΝ
ΠΕΜΠΤΟΝΔΕΣΤΡοΥΘΟΥΣΣΤΥΜΦΑΛΙΔΟΣΗΛΑΣΕΛΙΜΝΗΣ
ΕΚΤΟΝΔΑΥΓΕΙΑΟΕΦΟΡΕΙΚΟΠΡΟΝΕΒΔΟΜΟΝΕΛΘΩΝ
[illegible]ΤΗΣΤΑΥΡΟΝΜΕΓΑΝΗΓΑΓΕΝΟΓΔΟΟΝΙΠΠΟΥΣ
ΣΕΞΕΛΑΣΕΝΔΙΟΜΗΔΕΟΣΙΠΠΟΛΥΤΗΣΤΕ
ΖΩΣΤΗΡΑΕΞΕΚΟΜΙΣΣΕΝΑΜΑΖΟΝΙΔΟΣΔΕΚΑΤΟΝΔΕ
ΗΝΕΚΤΕΙΝΕ . . . ΑΓΑΓΕΒΟΥΣΑΓΕΛΑΙΑΣ

G.

ΗΡΑΣΑΡΓΕΙΑΣΙΕΡΕΙΑ
ΑΔΜΑΤΑΕΥΡΥΣΘΕΩΣ
ΚΑΙΑΔΜΑΤΑΣΤΑΣΑΜΦΙ
ΔΑΜΑΝΤΟΣΕΤΗΝΗ

F. ΕΝΔΕΚΑΤΟΝΔΕΞΑΔΟΥΑΝΗΓΑΓΕ - - - - -
ΕΣΠΕΡΙΔΩΝΔΗΝΕΓΚΕΜΟΛΩΝ - - - - -
ΧΡΥΣΕΑΜΗΛΑΔΡΑΚΟΝΤΑΛΑΘ - - - - -
ΔΩΔΕΚΑΜΕΝΤΟΥΣΔΕΞΕΝΝ - - - -
ΒΟΥΣΕΙΡΙΝΜΕΝΕΝΑΙΓΥΠΤ - - - - - -
ΑΝΤΑΙΟΝΦΟΛΟΗΝΚΕΝΤ - - - - - -
ΚΥΚΝΟΝΙΔΑΕΤΟΝΟΣΤΟ - - - - - -
ΕΝΛΥΔΟΙΣΠΥΜΑΤΟΙΧΘ - - - - - -
ΟΥΤΟΝ - - - ΝΤΕ - - - - - -

dosa; edidit Donius Cl. I. n. 90. p. 27. ex Ligorio edidit Muratorius T. I. p. XXI. 3. „sub signo Aesculapii et Hygeae"; ex Ligorio et Donio idem T. I. p. LXXIV. 6. Est etiam in schedis Spanhemii a Steph. Duperac a. 1575. scriptis.

ΛΟΥ.ΜΙΝΙΚΙΟΣ.ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ

Murat. priore loco ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ, altero ΜΙΝΙ ΚΙΟΣ; idem ibidem in duos versus dispescit titulum.

Λού(κιος) Μινίκιος Γορδιανός.

5982.

Tibure; ex Ligorio edidit Muratorius T. I. p. XX. 5. cum Lat. interpret.

ΘΕΑΙΥΓΕΙΑΙ
Τ.ΦΛΑΥΙΟC
ΔΗΜΗΤΡΙΟC
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Θεᾷ Ὑγείᾳ Τ. Φλαύϊος Δημήτριος ἀνέθηκεν,

5983.

Romae; ex Ligorio edidit Gudius p. XLVII. 2. (CIƆCCCLIX. 3.)

ΥΓΕΙΑ.ΘΕΑ.ΑΝΕΘ
Λ.ΚΟΡΝΟΥΤΟΣ.ΙΑΤΡ
ΟΣ.ΠΟΥΦΙΝΟΣ

Ὑγείᾳ θεᾷ ἀνέθ(ηκεν) Λ. Κορνοῦτος ἰατρὸς [ὑπὲρ Ῥ]ουφίν[η]ς.

Eiusdem medici et filiae eius sepulcrum notatur n. 6506.

5984.

Romae, olim in museo palatii Farnesiani, nunc in villa Albani, in tabula ex materia ad gypsum prope accedente facta (vide Fea Indicaz. per la villa Alb. 1803. p. 183. conf. ad n. 6125.), anaglyphis ornata, reperta ad Bovillas, ubi tabula Iliaca (Winckelmannus Histor. art. p. 100. not.); insunt anaglypha, quibus repraesentatur quies Herculis cum commentario rerum ab eo gestarum: in superiore parte expansa pellis leonina, supra quam visuntur figurae dimidiatae, in medio Hercules vitta redimitus vultu converso ad dextram, ubi est femina manibus contrectata a Satyro, cui alius adstat Satyrus; sinistra manu Hercules tenet scyphum, ex quo haurit Satyrus, cuius humero dextram imponit nympha ΕΥΡΩΠΗ, quasi vexillum sustinens in quo scriptum ΗΡΑΚΛΗΣ|ΑΝΑΠΑΟΜΕ|ΝΟΣ; cui deae rursus adstat Satyrus. In inferiore parte visitur tripus, in cuius basi inscriptio *D*; deinde ara, ad quam stantes duae feminae sacrificant, quarum altera facem gerit, altera alis praedita est, ambae craterem tenentes supra ignem in ara accensum; infra feminam sacerdotem est inscriptio *G* paulo maioribus litteris; ad tripodem stat Amphitryo, ut videtur, pateram porrigens; haec pars inferior cincta est pilis duabus, in quibus perscriptae sunt res ab Hercule gestae litteris minoris moduli. Tabulam primus vidit Leo Allatius (Animadvers. in Ant. Etr. fragm. n. XXXVII. p. 61.), cuius apographum in schedis Barberinis asservatum vidit Marinus; apographum ab Iac. Ferrerio Aginensi medico a. 1637. acceptum habuit Peirescius teste Gassendo in vita Peirescii p. 328. (L. V. m. p. 203.); idem exemplar vel aliud apographum ab Isaaco Vossio transditum vulgavit Tollius in notis ad Palaephatum p. 211. unde exemplum suum habet Reinesius Synt. inscr. Cl. IV. n. 11. 12. p. 344. 345. ubi omissae sunt inscriptiones *A*, *D*, *F*, *G*. Novo conatu inscriptiones *B*, *C*, *D* edidit Sponius Miscell. erud. ant. II, 10. p. 47 sqq. cum Lat. interpret. Tabulam universam aeri incisam Franc. Blanchinius dedit Montfauconio, qui edidit Ant. expl. T. I. P. II. p. 228. tab. 141. Deinde ex schedis P. Victorii edidit Gorius ante Donianas inscriptiones tab. VI. (conf. p. LIII.) exposita tabula Blanchini (textus cum Lat. interpret. Salvinii est ap. Donium Cl. I. n. 98. p. 32 sqq. cum nota); ex Gorio repetiit Muratorius T. I. p. LX. tab. A. Docte de hac tabula disseruit Corsinus Herculis quies et expiatio in Farnesiano marmore expressa, Florent. 1749. fol. etiam in calce Notarum Graecarum, ubi apographa Victorii et Blanchini inter se comparantur (conf. Acta Lips. 1753. p. 458.). Inscriptionem *E*, *F* ex Corsino repetiit Bonada Anthol. II. p. 545. cum interpret. Lat. metrica, Laurentius Rex (Lorenzo Rè) Sculture del museo Capit. T. I. 1806. p. 107. et Welckerus Syllog. p. 241. n. 190. litteris minusculis. Omnes inscriptiones quantum tum fieri potuit accuratissime edidit Marinus Inscr. Alban. p. 150 sqq. cum interpret. Lat. et notis, qui habuit etiam ex schedis Allatii. Conf. Fea Indicazione antiquaria per la villa suburbana dell' eccellentissima casa Albani, Rom. 1785. p. 120 sqq. edit. sec. 1803. p. 125 sqq. p. 167 sqq. Habeo etiam apographum P. Victorii ex codice Monacensi n. 27. descriptum a Spengelio. Disseruerunt de hac tabula Barthelemy Act. Acad. inscr. T. XXVIII. 1761. p. 602 sqq. Voyage en Italie, Par. 1801. 8. p. 370. Zoëga Bassirilievi T. II. p. 127 sqq. Anaglyph. Rom. T. II. p. 51. Viscontus Mus. Pio-Clem. T. II. p. 11. not. d. (p. 51.) T. IV. p. 78. (p. 250.) Saxius Act. Traiect. T. II. p. 218 sq. Millin Gal. mythol. n. CXXIV. p. 464. Boettiger Amalthea T. I. p. 130. Müller Dor. I. p. 430. Inscriptionum *D* ex Zoëga petiit Welckerus Spicil. epigr. II. n. 25. p. 10. De praescriptis disserit etiam Welckerus Nachtrag zu der Schrift über die Äschyl. Trilogie p. 309 sqq.

[*Textum vide in tabula inserta.*]

A. Ordinem inscriptionum dedi ex tabula Blanchini, in qua quae desunt ΟΣ || ΒΑι || ΤΟΠC, ea sumpsi ex Marino et Fea. Ex ΟΣ, quod legit Barthelemyus residuum ex nomine Satyro inscripto, Fea dignovit crus litterae Σ inferius. Ubi Fea ΒΑι legit, Donius habet . . ΒΑ, Marinus ΗΒΑΗ, quod non esse in lapide contra Winckelmannum diserte monet Fea, secundum quem nomen mutilum ad Satyrum pertinet, non ad feminam. Ex nomine alterius Satyri superest ΤΟΠC. Ubi Marinus ΙΤΑΛΟΣ, Victorius et Blanchinus ΙΓΞΑΛΟΣ, Donius ΚΑΛΩΣ, Viscontus ΙΞΑΛΟΣ, Barthelemy ΗΖΑΛΟΣ vel ΙΤΤΑ ΛΟΣ vel ΙΠΑΛΟΣ, Fea ΙΓΑΛΟΣ, in tabula ΗΤΑ ΛΟΣ esse contendit O. Iahn Vasenbilder p. 30. not. 87.

B. vs. 1. ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, quod in angulo epistylii pilae positum est, omittit Spon. Vs. 3. Rein. Blanch. Spon. ΝΕΑ, Vict. ΗΒΑ. Vs. 5. init. Blanch. ΠΑΛΙΝ. Vs. 6. ΛΙΜΝ omittit Vict. qui lacunam notat. Vs. 7. Blanch. Spon. Mar. ΕΣΧΗΣΕΝ, Reinesius lacunam notat. Vict. ΕΘΗΚΕ; deinde Blanch. ΑΥ ΓΟΙΣ, Rein. Spon. ΑΥΤΟΙΣ, Vict. ΑΥΤΟΥΣ, Mar.

ΑΥΛΟΥΣ. Vs. 8. Vict. ΣΦΑΞΑΣ........, Blanch. Mar. ΦΡΑΞΑΣ........, Spon. ΦΡΑΞΑΣΕΙΤΑΤΑ ΜΩΝ, Allat. ΦΡΑΞΑΣΕΤΑΤΑΜΩΝ, Mar. ΦΡΑΞΑΣ ειτεγαμησε de coniectura Corsini, Rein. ΦΡΑΞΑΣΕΤΑ ΤΑΜΩΝ. Vs. 9. Blanch. Ε - - - - ΥΣΑΤΟ, Vict. Spon. ΕΣΤΡΑΤΕΥΣΑΤΟ, Mur. ΕστρατεΥΣΑΤΟ; deinde ΠΟΤ omittit Spon. Vs. 10. Blanch. ΦΟΛ - - - - - - ΙΟΥ, Vict. ΦΑΛΑΝΤΑΝΙΑΡΔΑΝΟΥ, Spon. ΦΑΛΗΤΕΣΥΝΔΙΕΤΡΙΨΕ, Mar. ΦΑΛΑΝΤαν ΙαρδαΝΟΥ; deinde pro ΜΑΙ Spon. ΠΛΕΙ, Blanch. ΔΑ. Vs. 11. Blanch. ΑΣΑC........ΙΟΥΣΕΠΟΙΗ, Vict. ΟΝΑΣ....ΥΠΑΚΟΥΣΕΠΟΙΗ, Spon. ΝΑΣΑΠΑΥ ΤΗΥΙΟΥΣΕΠΟΙΗ, Mar. ΟΝΑΣ Αυτους ἐλευθεΡΟΥΣ ΕΠΟΙΗ de coniectura Corsini. Vs. 12. Blanch. ΣΗΝ Κ.........ΠΟΛΙΝΠΟΜ, Vict. ΣΕΝΚΑΙΕΝΕΠΥ ΡΙΣΕΠΟΛΙΝΠΟΛΥ, Spon. ΣΕΚΑΙΓΕΕΚΤΙΣΕΠΟ ΛΙΝ, Mar. ΣΕΝΚαικιονΠΟΛΙΝΠΟΛΙ ex coniectura Corsini. Vs. 13. Blanch. ΣΑΜΟ - - - - - - - ΣΤΑ ΣΑ, Vict. ΦΑΜΟΥ........ΜΕΤΑΣΤΑΣΑ, Spon. ....ΜΕΤΑΣΤΑΣΑΣ, Mar. ΦΑΜΟΥωκησεμετα ΣΤΑΣΑ de coniectura Corsini. Vs. 14. Blanch. ΛΑΟ ΜΕΔΟΝΤΑ..., Mar. ΛΑΟΜΕΔΟΝΤΑ...., Vict. (Speng.) ΛΑΟΜΕΔΟΝΤΙ..; post lacunam Allat. ΕΒΟΑΘΟΝ, Blanch. Spon. ΕΒΟΑΤΟ, Vict. ΕΒΟΑ ΘΟ, Mar. ΕΒΟΑΘ. Vs. 15. 16. omittit Spon. Vs. 15. Blanch. ΗΣΕΟΥ.....ΣΑΣΠΟΛ, Vict. ΗΣΕΤ..... ΑΣΙΑ...ΠΟΛΙ, Mar. ΗΣενΘΥΓΑτεραΣωσΑΣΠΟΛι de coniectura Corsini. Vs. 16. Blanch. ΟΡΚΟΜΕΝ ....ΕΤΕΩΣΚΑΙ, Vict. (Gor.) ΟΡΚΟΜΕΝ....ΚΗΤΕ ΩΣΚΑΙ, Vict. (Speng.) Ο.........ΗΤΕΩΣΚΑΙ, Mar. ΟΡΚΟιΜΕΝηνυποΚΗΤΕΩΣΚΑΙ. Vs. 17. Mar. ΑΠΕδωκετοιτωδ de coniectura Corsini. Vs. 18. extr. Blanch. ΑΠΕΠΘ, Vict. (Gor.) ΑΠΗΛΘΩΝ, Vict. (Speng.) ΑΠ....., Spon. ΑΠΕΛΥΘΗ, Mar. ΑΠΕΛ ΘΩΝ. Vs. 19. init. Blanch. ΙΔΟΜΕΝΟΣΜΕΝ, Vict. ..ΣΑΜΕΝΟΣΔΕΝ, Spon......ΕΝ, Mar. κτισαΜΕ ΝΟΣΔΕΝ de coniectura Corsini; in fine Blanch. ΙΑΗ pro ΤΕ. Vs. 22. post lacunam Blanch. ΙΚΑΣΟΣΕΝΙ, Vict. ΙΚΛΕΟΣΕΠΙ, Spon....ΕΠΙ, Mar. καιΟΙΚΛΕ ΟΣΕΠΙ. Vs. 24. Blanch. ΝΟΣ ΕΙΛΕΝΤΑΙΠΟΛΙΝ, Vict. ΝΟΣΕΛΑΒΕΝΤΑΝΠΟΛΙΝ, Spon. ΝΟΣΑΥΤΗΝ ΤΗΝΠΟΛΙΝ, Mar. ΝΟΣ....ΕΙΛΕΝΤΑΝΠΟΛΙΝ. Vs. 25. pro ΛΑΟΜΕΔΟΝΤΑ Spon. ΕΞΑΛΑΠΑΞΑΣ ex coniectura ut videtur. Vs. 26. Blanch. ΟΥΙΟΥΣ - - - - - ΣΠΛΑΝ, Vict. ΥΙΟΥΣΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣ ΠΛΑΝ, Spon. ΥΙΟΥΣΛΑΟΜΕΔΟΝΤΟΣΠΛΗΝ, Mar. ΥΙΟΥΣἀποκτείναΣΠΛΑΝ. Vs. 27. Blanch. ΠΡΙΑΜ ΩΙ - - - - ΑΠΑΩ.Τ, Vict. ΠΡΙΑΜΟΥ - - - - ΛΩΝΤΕ, Spon. ΠΡΙΑΜΟΥΚΑΤΑΣΦΑΞΑΣΤΩΝΑΛΛΩΝ, Mar. ΠΡΙΑΜΟΥτελΑμΩνΤΕ de coniectura Corsini. Vs. 28. ubi Vict. ΕΛΑΒΕΝ, Blanch. habet ....Η, Spon. ΑΠΕΛΑΒΕ, Mar. ελαβεΝ. Vs. 29. extr. Blanch. ΣΣ, Vict. puncta duo, Spon. ΕΙΤ, Mar. ΕΞ. Vs. 30. Blanch. ΑΣΤΥ..........ΕΤΟ, Vict. ΑΣΤ...Π....ΘΕ ΤΟ, Spon. ΑΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜΕΝΟΣ, Mar. ΑΣΤευ κρονυιονεΘΕΤΟ de coniectura Corsini. Vs. 31. Blanch. ΕΠ - - - - - - - - ΟΠΛΟ, Vict. ΕΓ - - - - - - - - ΠΑΓ, Spon. ΕΠΙΠΥΛΟΝΠΗΛΕΑ, omissis versibus duobus delapsus in versum 33., Mar. ΕΠιτουτωαφικο μενοςσυνΟΠΛΟις de coniectura Corsini. Vs. 32. Blanch. lacunam et in fine ΛΑΚΕ, Vict. ΩΝΑ....Α........ ..ΕΛΑΒΕ; Spon. omittit versum; Mar. κωνασον βιασαμενος εΛΑΒΕ ex Corsino. Vs. 33. Blanch. Vict. post lacunam ΠΙΔΑΦΟ, Spon. ex hoc versu ad vs. 31. habet, ut videtur, ΠΥΛΟΝΠΗΛΕΑ, Mar. τον βασιλεα ευ ρυΠΥΛονΦΟ. Vs. 34. Blanch. ΝΕΥΣ.........ΚΑΙ, Vict. ΝΕΥΣΑΣ..........ΚΑΙ; Spon. omittit hunc versum una cum vss. 35-54.; Mar. ΝΕΥΣας συν τοις υιοις ΚΑΙ ex Corsino. Vs. 35. Blanch. post lacunam ΤΟΣΑΥΤΑΣ, Vict. ΚΑΤΑ - - - - - - - - ΑΥΤΑΣ, Marin. καταγαγων χαλκιοπαν ΕΞΑΥΤΑΣ ex Corsino. Vs. 36. post lacunam Blanch. ΕΣΣΑΛΟΝ, Vict. ΘΕΣ ΣΑΛΟΝ, Mar. υιον εγεννησε ΘΕΣΣΑΛΟΝ ex Corsino. Vs. 37. post lacunam Blanch. ΥΜΠΟΣ, Allat. Vict. ΙΦΙΤΟΣ, Mar. τουτω δ Ἡρακλης ΙΦΙΤΟν ex Corsino. Vs. 38. post lacunam Blanch. ΤΥΡΥΝΘΑ, Vict. ΤΙ ΡΥΝΘΑ, Mar. ξενιζων αυτον παρα ΤΙΡΥΝΘΑ ex Corsino. Vs. 39. Blanch. lacunam et in fine ΙΟΥΟΛΕ, Vict. ΠΟΛΙΝ - - - - - ΙΟΥΣΟΛΕ, Mar. πολιν απεκτει νε και ΤΟΥΟΛΕ ex Corsino, Rein. ΤΟΥΣΟΛΕ. Vs. 40. Blanch. post lacunam - - - - - ΗΣΙΟΔΙΣΟΡ, Vict. ΘΡΙΑΣ - - - - ΝΟΣ - - - -, Mar. θρου τουτου υπο δη ΙΦΟΒΟΥ ex Corsino; versum omittit Reinesius. Vs. 41. Blanch. ΕΙΣ - - - - - ΑΤΙΟΤΟΚ, Vict. post lacunam ΠΟΤ. ΜΕΤΑΔΕ, Mar. εκαθαρθη.....ΑΤΙΟ ΤΟΚ. Vs. 42. Blanch. ΝΣ - - - - - ΛΟΝΟΨΟΙΜΕ ΤΑΔΕ, Vict. omittit hunc versum, Mar. ΝΣ - - - ΛΟΝΟΨΟΙΜΕΤΑΔΕ. Vs. 43. Blanch. ΤΑΝ - - - - ΛΑΟΝΗΡΑΚΛΗΣΕΠΙ, Vict. omittit hunc versum, Mar. ΤΩΝαρχΑΔΩΝΗΡΑΚΛΗΣΕΠΙ. Vs. 44. Blanch. ΤΟΝ ......ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΣΥΔΟΡ, Vict. Ω - - - - - - ΕΥΣΑΣΥΔΩΡ, Allat. Rein. ΦΥΤΕΥΣΑΣ cet., Mar. ΤΟΝ ευρυτὸν ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΣΥΔΩΡ. Vs. 45. Rein.... ΑΠΩΛΙΑΝΕΛΘΩΝ, Blanch. ΠΡΟ - - - - - ΣΑΝΟ ΛΙΑΝΕΛΘΩΝ, Vict. ΗΡΑΚΛΗΣΔΕΕΙΣΑΙΤΩΛΙΑΝ ΕΛΘΩΝ, Mar. ΠΡΟ....καιειΣΑΙΤΩΛΙΑΝΕΛΘΩΝ. Vs. 46. post lacunam Blanch. ΕΣΕΝΤΟΥΣΠΛΙΔ, Vict. ΕΝΤΟΥ - - -, Mar. συν αυτω εφονεΥΣΕΝΤΟΥΣ ΠΑΙΔας ex Corsino. Vs. 47. post lacunam Rein. ΜΑ ΚΕ - - -, Blanch. ΤΙΩΝΜΑΚΑ - - -, Vict. ΤΙΩ - ΜΑΚΕ, Mar. ΤΙΩΝΜΑΚΕ - - -. Vs. 48. post lacunam Blanch. Mar. ΣΥΝΤΩ - - -, Vict. ΣΥΝ. Vs. 49. post lacunam Blanch. ΑΛΟΣΑΣΥΛ, Vict. ΚΑΙΡΟΙΣ ΟΙΤΙΝΕ (Vict. Speng. ΚΑΙΡΟΙΣΟΙ - -), Rein. Mar. ΡΟΙΣΟΙΤΙΝΕ. Inter hunc et sequentem versum ponit Vict. - - - - ΚΑΛΕΣΑΣ... Versum intermedium punctis notat etiam Reinesius. Vs. 50. post lacunam Blanch. ΤΟΚΑΤΑΚΡΗ, Rein. Vict. ΚΑΤΑΚΡΑ, Mar. τουτω δεστρατευσαΤΟΚΑΤΑΚΡΑ. Vs. 51. Blanch. ΤΩΝ - - - - - - ΛΙΡΒΑΝΛΙ...ΤΙ, Vict. Τ.....ΝΑΝΑ ..ΚΤΙ... (Vict. Speng. ....ΑΝΑ..ΚΤΙ), Mar. ΤΩΝ και εις ελιν ΑΥΓΕΙΑΝ απεκΤΕι. Vs. 52. Allat...ΣΙΠΥΛΟΝΥΙΟΥΣΠΛΑΝΦΥΛΕ, Blanch. Ν.. ....ΙΣΥΙΟΥΣΠΛΗΦΥΛΕ, Vict. post lacunam Σ ΠΛΑΝ...., Mar. Νε και τοΥΣΥΙΟΥΣΠΛΑΝΦΥΛΕ ex Corsino. Vs. 53. Blanch. ΟΣ..ΕΙΣΑΙΓΙΕΛΩΝ ΤΡΑ - - -, Vict. (Gor.) ΩΣ.......ΑΙΠΥΛΟΝΗΡΑ ΚΛ (Vict. Speng. post lacunam ΑΙΠΥΛΟΝ), Mar. ΩΣτουτωΕΙΣΔΕΠΥΛΟΝΗΡΑ. Vs. 54. Blanch..... ....Φ......ΜΕΣΣΑΝΙΑΣ, Vict. post lacunam ΚΑΙ

ΜΕΣΣΑΝΑΝ, Mar. κλῆς αφικομενος και ΜΕΣΣΑΝΙΑν ex Corsino; versum omittit Reinesius. Vs. 55. post lacunam Blanch. ΤΟΥΣΥΙΟΥΣΑΠΕ, Vict. Spon. ΤΟΥΣ ΥΙΟΥΣΑΠΕΣ, Mar. τον νηλεα και ΤΟΥΣΥΙΟΥΣΑΠΕΣ ex Corsino; versum omittit Reinesius. Vs. 56. Blanch. ΡΑΣΠΛΑΝΝΕΣΤΟΡΟΣΕΝΙ, Vict. Spon. ΦΑΞΕΠΛΑΝ ΝΕΣΤΟΡΟΣΣΠΑ; item Marinus nisi quod in fine ex Corsino addit ϱ. Vs. 57. Blanch. . . . . . ΑΝΤΟΛΑ ΚΟΗΔΟΤΙΟΛΟ, Vict. ΡΤΑΝΤΕΛΑΒΩΝΔΟΡΥΛΛΩ - - - -, Spon. ΡΤΑΝΔΕΛΑΒΩΝΔΟΡΥΑΛΩΤΟΝ, Mar. ΤΑΝΔΕΛΑΒΩΝΔΟΡΥΑΛΩΤΟΝ. Vs. 58. Blanch. Η p. Ν et Ο p. Ω; Spon. ΕΥΡΥΤΟΝ p. ΙΠΠΟΚΟΩΝ ΤΑ, et omittit ΤΟΝ. Vs. 59. extr. Reines. Blanch. Vict. Spon. ΣΥΝ, Mar. ΤΥΝδαϱεωσυν ex Corsino. Vs. 60. extr. Spon. ΚΗ p. ΚΕΙ. Vs. 62. Spon. ΕΛΩΝ p. ΕΔΩΚΕ. Vs. 63. init. Blanch. ΤΟΥΤΟ, reliqui ΤΟΥΤΩ, excepto Sponio, qui hunc versum ita exhibet ΤΟΥΤΑΛΟΓΙΑΛΙΝΙΞΑΝΤΟ. Vs. 64. Blanch. ΕΛΘΩΗ. Vs. 65. extr. Blanch. ΚΛΙ p. ΚΑΙ; deinde Blanch. Vict. ΑΓΩΝΙΣΑΤΟ, Allat. Rein. Mar. ΑΓΩ ΝΙΣΣΑΤΟ, Spon. ΗΓΩΝΙΣΑΤΟ. Vs. 67. extr. Blanch. ΚΙ, quod omittunt Vict. Spon. Pro eo Marinus ενικασε και. Vs. 68. extr. Blanch. ΛΗΟΣ, Vict. (Gor.) et Spon. ΑΠΟ, Vict. (Speng.) ΑΠΟΣ, item Marinus. Vs. 69. Rein. Blanch. Vict. (Gor.) ΠΑΝΤΑΣ, Vict. (Speng.) Mar. ΤΑΝΤΑΣ; ΚΑΙ omittit Blanch. Vs. 70. Blanch. Ι pro Υ. Vs. 71. Blanch. Λ pro ΒΑ. Vs. 72. Blanch. ΣΦΜΖΛΣΕΝ, Vict. ΣΦΑΞΑΣ . . . . ΕΝ . . ., Spon. ΣΦΑΞΑΣΕΝ, Mar. ΣΦΑΞΑΣΕΚ. Vs. 73. Blanch. ΤΑΣΟΥΑΙΕ - - -, Vict. (Gor.) ΤΑΣΘΥΓΑΤΕΡΑΣ - -, Vict. (Speng.) ΤΑΣΘΥΓΑΤΕ - - -, Spon. ΤΗ ΤΟΥ - - -, Mar. ΤΑΣΘΥΓΑΤΕΡος. Vs. 70. 71. 72. omittit Reinesius. Vs. 74. Blanch. ΛΙΤΟΥ - - -, Vict. Mar. ΑΥΤΟΥ, Spon. nihil.

C. vs. 1. Rein. ΜΑΛΣΕΥΙΟΝΕΘΕΤΟΚΤΗΣΙΠ, Blanch. ΔΑΝΑΗΣΥΙΟΝΕΒΕΤΟΚΤΕΣΙΠ, Vict. . . . ΑΣ ΥΙΟΝΕΘΕΤΟΚΤΗΣΙΠ, Spon. . . . . . ΥΙΟΝΚΕΚΤΟ ΚΤΗΣΙΠΠΟΝ, Mar. ΜΗΔΑΣΥΙΟΝΕΘΕΤΟΚΤΗΣΙΠ. Vs. 2. extr. Blanch. ΤΡΑΔ. Vs. 3. extr. Blanch. ΤΥ, Spon. ΠΕ. Vs. 4. Blanch. Spon. ΑΥΤΗ, Vict. (Gor.) ΑΥΤΑ, Vict. (Speng.) ΑΥΤΗΙ, Mar. ΑΥΤΑ; in fine omnes ΤΟ praeter Sponium qui habet ΤΩ. Vs. 5. init. Rein. Blanch. ΥΙΟΙΔΕΠΙΘΡΑΚΑΝ cet., Vict. (Gor.) ΥΙΩΙ ΔΕΠΙΘΡΑΚΑΝ, Vict. (Speng.) ΥΤΩΙΔΕΠΙΘΡΑΚΑΝ, Spon. ΥΙΩΔΟΥΣΕΙΣΘΡΑΚΑΣ, Mar. ΥΤΩΔΕΠΙ ΘΡΑΚΑΝ. Vs. 6. Spon. ΔΙΟΜΗΔΗ. Vs. 7. Rein. ΛΙ ΜΟΝ, Blanch. ΛΙΜΩΝ, Vict. ΠΙΝΟΝ, Spon. ΛΙΝΟΝ, Mar. ΑΙΝΟΝ; pro ΤΕΛΑ Spon. ΤΑΥ. Vs. 8. init. Spon. ΡΟΝ; idem deinceps ΣΑΡΠΕΔΟΝΑΤΟΝΕΝ ΑΡΧΟΝΙΑ. Vs. 9. post ΕΛΩΝ Vict. puncta ponit, Mar. σθενε ex Corsino. Vs. 10. init. Ω habet Vict. omittunt Blanch. Spon. qui deinceps habet ΚΑΙΥΑ ΑΚΛΙΜΑΚΛΙΑΠΛΡΕΔΩΚΕΤΟΡΕΥΩΝ (Blanch. ΠΟ ΡΟ). Vs. 11. init. pro ΑΝΤΕΕΙΛΕ Spon. ΤΡΩΙΛΩ; in fine Blanch. ΤΕΛΕ. Vs. 12. extr. ΤΕ omittit Spon. Vs. 13. extr. Blanch. ΥΛΗΣΑ, Vict. Mar. ΚΛΗΣΩ, Spon. ΚΛΗΣ. Vs. 14. init. Blanch. ΑΙΣΩ, Vict. Mar. ΚΙΣΕ, Spon. ΝΙΣΩ, qui deinde ΥΙΩ; in fine Blanch. ΑΥΤΟΝΟ, Vict. Spon. Mar. ΕΠΩΝΥ. Vs. 15. Blanch. ΣΑΤΑΝ, Vict. Mar. ΖΑΤΑΝ, Spon. ΖΗΘΗΝ. Vs. 16. ubi Vict. Mar. ΥΙΩ, ibi Spon. ΤΩ, Blanch. ΚΑΙ, qui in fine Ι in ΘΡΑΙΚΟΣ solus habet. Vs. 17. Allat. . . . ΚΑΙΑΝ . . . ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΑΣ, Rein. - - ΚΑΙΑΝ - - - - ΕΠΙΒΟΥΛΗΣΑΝΤΑ, Blanch. ΔΙΚΑΙ . . . ΑΣΕΠΙΒΟΥΛΕΣΑΝΤΛΣ, Vict. ΔΙΚΑΙΩΡΕΙΘΥΙ ΑΣΕΠΙΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΑ . ., Spon. ΔΙΚΛΙΑΠΑΙΔΙ ΔΕΣΩΠΙΘΟΥΤΩΣΥΝ, Mar. ΔΙΚΑΙΩταιΣΕΠΙΒΟΥ ΛΕΥΣΑΝΤΑΣ, notans in lapide videri esse ΔΙΚΑΙ ΩΡ . . . ΗΑΣΕΠΙΒΟΥΛΩΥΣΑΝ. Vs. 18. Blanch. Vict. (Gor.) ΟΝΣΦΡΑ, Allat. Rein. Vict. (Speng.) et Spon. ΟΝΣΦΑ, Mar. ΟΙΣΦΑ. Vs. 19. extr. Rein. ΕΡΡΕΙΨΕ ΤοΥ, Blanch. ΕΡΡΕΙΨΑΝ, Vict. (Gor.) ΕΡΡΕΙΨΕΑΝ ΤΟΝ, Vict. (Speng.) ΕΡΡΙΨΕΤΟ, Spon. ΕΡΡΙΨΑΝΤΟ, Mar. ΕΡΡΕΙΨΑΝτου. Vs. 20. Blanch. ΤΩΔΕΕΠΙΣΚΥ ΘΙΑΝΕΙΛΕΑΣΑΡΑΥ, Vict. ΥΤΩΔΕΠΙΣΚΥΘΙΑΝΔΙΑ ΒΑΣΑΡΑ . . ., Spon. ΤΩΔΕΠΙΣΚΥΘΙΑΝΕΙΛΕΑΣΑ ΡΑΞΑ, Mar. ΤΩΔΕΕΠΙΣΚΥΘΙΑΝδιαβαϛαγαθυϱσον ex Corsino. Vs. 21. Blanch. Spon. ΕΝΙΚΗΣΕ, Vict. Mar. ΕΝΙΚΑΣΕ; pro ΜΑΧΑΙ Spon. ΜΗΛΑ; deinde Vict. (Speng.) ΤΑΙΔΕ, Vict. (Gor.) et reliqui ΤΑΔΕ; in fine Blanch. Vict. (Speng.) ΑΥΤ, Vict. (Gor.) Spon. Mar. ΑΥΤΟΥ. Vs. 22. init. Mar. ΣΥΗΓ, reliqui ΣΥΓΓ; deinde Rein. ΕΛΙΔΝΑ, Blanch. ΕΛΙΔΑ, Vict. (Gor.) ΕΛΙΔΝ, Vict. (Speng.) Ε . . . . ., Spon. ΕΛΙΔΝΩ, Mar. ΕΧΙΔνΑ. Vs. 23. Blanch. Vict. ΡΑΘΥΡΣΟΝ, Spon. ΡΑΝΘΥΡΣΟΝ, Mar. ΓΑΘΥΡΣΟΝ; in fine Blanch. ΣΚΥΤΑΝ, reliqui ΣΚΥΘΑΝ (Spon. ΣΚΥΘΗΝ); ibi τον addit Marinus de coniectura Corsini. Vs. 24. extr. Blanch. Spon. Mur. Ε, Vict. Π. Vs. 25. Blanch. Mar. ΠΙΤΟΝΘΕΡΜΟΔΟΝΤΑ cet., Vict. . . . ΤΟΝΘΕΡΜΩ ΔΟΝΤΑ cet., Spon. ΠΙΘΕΡΜΩΔΟΝΤΑΤΟΝ cet. Vs. 26. Rein. ΕΝΙΚΑΣΕ - - - ΦΟΝΕΥΣΑΣ, Blanch. ΕΝΙΚΑΣ . . . . ΦΟΝΕΥΣΑΣΥΙΩΗ, Vict. ΕΝΙΚΑΣΕΜΑ ΧΑΦΟΝΕΥΣΑΣΑΜΑ, Spon. nihil nisi ΕΝΙΚΗΣΕ, Mar. ΕΝΙΚΑΣΕ μινωος ΦΟΝΕΥΣΑΣΥΙΟΥΣ ex Corsino. Vs. 27. Vict. ΦΟΝΕΥΣΑΣΑ; deinde Spon. ΙΠ ΠΟΛΥΤΗΝ. Vs. 28. init. Blanch. ΑΠΑΥΤΗΣ, Vict. ΩΠΑΝΤΕ, Rein. Spon. ΤΗΝΑΠΑΥΤΗΣ, Mar. ΕΠ ΑΥΤΑΣ; in fine Blanch. Α, Vict. Spon. Mar. ΑΜ. Vs. 29. Blanch. ΕΞΕΛΑΒΕ, Vict. Mar. ΕΞΕΒΑΛΕ, Spon. ΕΙΣΕΛΑΒΕ; deinde ΚΑΙ omittit Vict. Vs. 30. init. Blanch. Spon. ΕΝΑΥΤΗ, Vict. ΕΝΑΥΤΑΙ, Mar. ΕΝΑΥΤΑ; in fine Blanch. ΤΟΥΤΟΔΕΜΕΠΙ, Vict. ΤΟΥΤΩΔΕΠΙ, Spon. ΤΟΝΤΩΔΕΠΙ, Mar. ΤΟΥΤΩ Δεπι. Vs. 31. init. Spon. ΘΡΑΚΗΝ; extr. Blanch. Spon. Mar. ΔΙΟ, Vict. ΔΙ; littera Ο in sequentem versum abiecta. Vs. 32. Blanch. ΜΗΔΗΝΕΦΟΝΕΥΣΕ ΚΑΣΤΟΡΑΔΕ, Vict. ΟΜΗΔΗΕΦΟΝΕΥΣΕΝΚΑΣΤΩΡ ΔΕ, Spon. ΜΗΔΗΕΦΟΝΕΥΣΕΚΑΣΤΟΡΑ, Mar. ΜΗ ΔΗΝΕΦΟΝΕΥΣΕΚΑΣΤΩΡΔΕ. Vs. 33. Blanch. Spon. ΠΟΛΕΥΔΕΥΚΗ et in fine ΣΥΝΑ, Vict. ΠΟΛΥΔΕΥ ΚΑ et in fine ΞΥΝΑ, Mar. ΠΟΛΥΔΕΥΚης et in fine ΣΥμ. Vs. 34. init. Blanch. ΠΛΟΥΝΤΑΣ, Rein. ΡΟΥΝ ΤΟΣ, Spon. ΥΛΟΝΤΑΣ, Mar. ΠΛΟΥΝΤΕΣ; in fine Blanch. ΔΕΝΙΚΑΣΕΚ, Vict. (Gor.) et Mar. ΕΝΙΚΑΣΑ, Vict. (Speng.) ΕΝΙΚΑΣΕ . . . ., Spon. ΔΕΕΝΙΚΗΣΕ. Vs. 35. Blanch. ΑΙΜΕΙΛΗΤΟΝΒΕΒΡΥΚΩΝΒΑΣΙΛΕΑ, Vict. ΝΜΑΧΑΤΟΝΒΕΡΥΚΩΝΒΑΣΙΛΕΑ, Spon. ΜΙ ΛΗΤΟΝΒΕΒΡΥΚΩΝΕΚΣΙΚΕΛΙΑΣ, Mar. ΝΜαχαΤΟΝ ΒΕΒΡΥΚΩΝΒΑΣΙΛΕΑ. Vs. 36. Allat. Rein. ΗΡΑΤΩ

ΚΑΙ, Spon. ΗΡΑΤΟΚΑΙ pro ΗΡΑΚΛΗΣ, post quam vocem Vict. inseruit Δ; deinde Blanch. ΤΩΝΙΝΔΟ ΜΕΛΘΕ, Vict. Spon. ΤΟΝΙΝΔΟΝΗΛΘΕ, Mar. ΤΟΝ ΙΝΔΟΝΕΛΘΕ. Vs. 37. post ΠΟΛΙΝ Blanch. ΗΡ, Vict. Η..., Spon. nihil, Mar. ΗΡακλειαν ex Corsino. Vs. 38. Rein. ΤΑΝΕΝΣΙΒΑΙΣΟΙΚΙΣΖΕΙ, Blanch. ΤΑΣΕΝΣΑ ΒΑΙΣΟΙΚΗΣΕΙΛ, Vict. ΤΑΝΕΝΣΙΒΑΙΣΟΙΚΙΣΕΙΑΜΑ ΖΟ, Spon. ΤΗΝΣΙΒΑΙΣΟΙΚΙΖΕΙ, Mar. ΤΑΝΕΝΣΙ ΒΑΙΣωΙΚΙΣΕαμαζο. Vs. 39. Blanch. ΝΥΣΑΝΕΣΤΑΝ ΑΤΤΙΚΑΝΕ..., Vict. ΝΕΣΔΕΣΤΑΝΑΤΤΙΚΑΝΕΙΣ, Spon. ΕΣΔΕΤΗΝΑΤΤΙΚΗΝΕΥ, Mar. ΝΕΣΔΕΣΤΑΝ ΑΤΤΙΚΗΝΕιστεβα. Vs. 40. init. pro ΛΟΝ Spon. ΛΟ ΓΩ; deinde in fine omittit ΠΙΡ.... ubi Mar. ΠΙΡιθο. Vs. 41. init. Blanch. ΡΟΣ p. ΟΣ, quod habent Vict. Mar., omittit Sponius; deinde Blanch. Vict. ΕΝΙΚΑ ΣΑΝΜ - - -, Spon. ΕΝΙΚΗΣΕΝ, Mar. ΕΝΙΚΑΣΑΝ Μαχα ex Corsino. Vs. 42. Rein. ΚΑΙΛΑΒΩΝΘΗ ΣΕΥΣΑΙ - -, Blanch. ΚΑΙΕΛΑΘΩΝΘΣΣΕΥΣΑΥ - -, Vict. (Speng.) ΚΑΙΕΛΑΒΕΝΘΗΣΕΥΣΑΙ.... (in Vict. sched. Gor. omissus hic versus), Spon. ΚΑΙΕΛΑΒΕ ΘΗΣΕΥΣ, Mar. ΚΑΙΛΑΒΩΝΘΗΣΕΥΣΑΥτω - ex Corsino. Vs. 43. Blanch. ΤΟΝ p. ΤΑΝ, Spon. ΤΗΝ et deinde ΙΠΠΟΛΥΤΗΝΕΞΗΣ; in fine Mar. Αυτας ex Corsino. Vs. 44. extr. ΗΡΑ habet Sponius, omittunt reliqui, Mar. ηρα. Vs. 45. Vict. Δ pro ΔΕ; hoc omittit Sponius, qui in fine habet ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝ pro ΚΑΛ; Mar. ΚΑΛπην ex Corsino. Vs. 46. Blanch. ΕΑ ΘΕ, Vict. ΕΛΘΕ, Spon. Mar. ΗΛΘΕ; in fine Mar. ΤΟν καυκα ex Corsino. Cum verbo ΗΛΘΕ desinit apographum Sponii. Vs. 47. extr. Mar. μετα Δωρι ex Corsino. Vs. 48. Blanch. ΝΟΕΙΠΟΛΕΜΟΥΑΛ..., Allat. Rein. Vict. (Gor.) ΝΟΕΙΠΟΛΕΜΟΥΛΑΒ - -, Vict. (Speng.) - - - ΛΕΜΟΥΜ - -, Mar. εωνΠΟΛΕ ΜωνΒΑσιλεα ex Corsino. Vs. 49. Rein. ΑΡΠΕΩΝΜΙ ΤΟΤ, Allat. ΑΡΠΕΩΝΜΙΤΟΥ, Blanch. ΟΑΙΠΕΙΩΝ ΜΙΛ -, Vict. ΩΑΡΓΕΙΩΝΚΑΙΤΟΥ - - -, Mar. δρυο πΩΝ και τους ex Corsino, testans tamen in lapide videri esse ΑΡΠΕΙΩΝΚΑΙΤΟΥ - - Vs. 50. Rein. ....Ε ΠΕΚΟ - - -, Blanch. ΟΣΑΙΙΤΙΟΥΕΠΙ, Vict. ... ΣΑΙ...ΙΟΥΕΠΙΣΚ - - -, Mar. παιδας αυτΟυ ΕΠΕΚ τεινε ex Corsino. Inter vs. 50. et 51. Reinesius ΝΕΥ ΣΕΤΟΝ. Vs. 51. Blanch. ΤΟΥΤΟΔΕ.ΑΡΓΟΙΣ - - Vict. ΤΟΥΤΩΔΕΕΙΣΑΙΘΙΟΙ, Mar. ΤΟΥΤΩΔΕΕΙΣ Αιθιοπιαν ex Corsino. Vs. 52. ΗΑΟΕΚΑΙΗΝΙΛΟ - - Vict. ΗΛΘΕΚΑΙΗΜΑΘΙΩΝ, Mar. ΗΛΘΕΚΑΙΗΜΑΘΙ ωναεφο ex Corsino. Vs. 53. Blanch. ΗΕΥΣΕΤΟΝΑΠ ...., Vict. ΝΕΥΣΕΤΟΝΛΑΟΜΕ - - -, Mar. ΝΕΥΣΕ ΤΟΝΛΑΟΜΕδον. Vs. 54. fin. Rein. ΤΙΦΩΝΟΣ - -, Blanch. ΤΥΦΩΝΟΣ, Vict. ΤΙΘΩΝΟ.., Mar. ΤΙΘΩ ΝΟΥ, qui tamen monet ΤΥΦΩΝΟΣ videri esse in lapide, quod est etiam in apographo Allatii. Vs. 55. Blanch. ΗΜΑΘΙΟΝΟ..., Vict. ΗΜΑΘΙΩΝΔΕΑΠΕ, Mar. ΗΜΑΘΙΩΝΟΣΑΠΕδωκε ex Corsino. Vs. 56. Blanch. ΤΑΝΒΑΣΙΛΕΙΑΝ, Vict. - ΑΝΒΑΣΙΛΗΑ - - - -, Mar. ΤΑΝΒΑΣΙΛΕΙΑΝμεμν ex Corsino. Vs. 57. Blanch. ΟΝΤΡΟΠΙΔΟ..., Vict. ΟΝΙΤΩΙΤΙ, Mar. ΟΝΙΤΩΤιθωνε αδελφω ex Corsino. Vs. 58. Blanch. ΣΤΑΝ..Σ...., Vict. ΕΙΣΔΕΑΙΓ - - - -, Mar. εις δε αιγυπτον ελθων βουσιριν ex Corsino. Vs. 59. Blanch. ΟΥΣΑΟΕΡ - - -, Vict. ΑΠΕΚΤΕ - - -, Mar. ἀπεκτεινε και αμφιδαμαντα ελ ex Corsino. Vs. 60. Blanch. ΑΤ - - -, hoc loco desinit apographum; Vict. ΘΩΝΔ - - -, Mar. θων δ εις λιβυαν ανταιον ex Corsino. Vs. 61. Vict. ΜΑ - - - - -, Mar. μαχα ανειλε ex Corsino. Reliqua ex Vict. dedi.

D. vs. 1. Vict. ΑΜΦΙΤΡΥΩ, Blanch. Spon. Mar. ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ. Vs. 2. Blanch. ΑΛΚΑ - - - ΤΡΙΠΟ, Spon. ΑΛΚΑΡΤΡΙΠΟΔΑ, Vict. Mar. ΑΛΚΑΙΟΥΤΡΙ ΠΟ. Vs. 3. Blanch. Mar. ΔΑΠΟΛΛΩΝΙΑ, Vict. ΔΑ ΠΟΛΛΩΝΙ, Spon. ΑΠΟΛΛΟΝΙ. Post ΑΠΟΛΛΩΝΙ in lapide nihil esse litterarum contra Viscontum (Mus. Pio-Clem. T. IV. tab. 30. p. 78. ed. Mil. 4. p. 252.) docet Fea Indicaz. per la villa Alb. 1803. p. 172. qui monet post hunc versum spatium relictum esse unius versus; in quo spatio Blanch. Vict. nihil; Spon. ΟΤΙΜΕΝΕΞΕΜΟΥ, Mar. νεθηκεν ητοι υ ex Corsino. Vs. 4. Blanch. - - ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, Vict. ...ΚΑ.ΦΥΣ, Spon. ΚΕΦΥΣ, Mar. περ ΗρακλΕΟΥΣ, Fea ΗΤΟΙΥ ΠΕΡΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. Vs. 5. Blanch. ..ΙΑΣΥ...ΗΦΟ ΥΗ, Vict. ..ΕΚΑΝΗΦΟΡΗ, Spon. ΠΟΙΗΤΑΙΥΜΝΟ ΦΟΡΗ, Mar. τον Λινον ΦΟΝΕΥ ex Corsino, sed in notis dicit videri esse ΦΑΣΙΝ....ΝΗΦΟΡΗ, Fea ΦΑ ΣΙΝΔΑΦΝΗΦΟΡΗ quod etiam Viscontus coniecerat. Vs. 6. Blanch. ΣΑΝΤΟΣ ΦΗΝΑ, Vict. ΣΑΝΤΟΣ ...ΑΠΕΦΗΝΑΝ, Spon. ΣΑΝΥΙΟΣΑΠΑΛΗΘΗΝΑΙ, qui novum versum addit ΚΑΙΤΑΕΞΗΣ, Mar. ΣΑΝ ΤΟΣΑΠΕΦΗΝΑΝ, Fea ΣΑΝΤΟΣΑΠΕΦΗΝΑΙ, diserte dicens versum ΑΙ terminari non ΑΝ, idque defendens. Vs. 7. Blanch. ΤΟΠΑΡΣΟΝ.ΑΣΟΥΝ, Vict. ΤΩΓΑΡΕΞΑΡΧΗΣΟΥΔΗ, Spon. ΤΟΓΑΡΣΕΦΥΛΗΝ ΦΥΛ, Mar. ΤΟΓΑΡκατΑρχαΣΟΥΚ, Fea ΤΟΓΑΡΕΞ ΑΡΧΑΣΟΥΛΗ. Vs. 8. Blanch. ΑΓΛΗΙΑ..ΓΑΡΟΝ, Vict. Fea ΡΑΚΛΗΑΛΛΑΛΚΑΙΟΝ, Spon. ΗΓΑΛΑΚΑΙ ΑΛΛΑΑΓΕΙΚΑΙΥΙΟΝ, Mar. ΗΡΑΚΛΗΑΛΛΑΛΚΑΙΟΝ. Vs. 9. Blanch. ΑΥΤΟΝΚΑ.ΙΙΙΑ, Vict. Mar. Fea ΑΥ ΤΟΝΚΑΛΕΙΣΘΑΙ, Spon. ΑΥΤΟΝΚΑΛΕΙΣΤΑΙ.

E. vs. 1. Blanch. ΕΥΡΙΣΘΕΙΟΣ, Vict. ΕΥΡΥ ΣΘΕΙΟΣ, Mar. ΕΥΡΥΣΘΕΙΩΣ; deinde Blanch. ΑΝΑΓ ΚΑΣΩΕΙΣ. Vs. 2. Blanch. ΒΡΙΕΡΩΝ, Rein. ΒΡΙΕΡΟΝ, Vict. Mar. ΒΡΙΑΡΟΝ; deinde Blanch. ΝΕΦΝΕ pro ΠΕΦΝΕ; idem in fine omittit ΤΑ. Vs. 4. init. Blanch. ...ΟΝ, Vict. ΠΑΠΡΟΝ, Rein. καπρΟΝ, Mar. ΚΑ ΠΡΟΝ. Vs. 5. init. Blanch. ....ΠΤΟΝ, Vict. ΠΕΜ ΠΤΟΝ, Rein. πεμΠΤΟΝ, Mar. ΠΕΜΠΤΟΝ. Vs. 6. init. Blanch. - - -, Vict. ΕΚΤΟΝΔ, Rein. πολλην, Mar. εκτονδ. Vs. 7. init. Blanch. ....ΗΣ, Vict. ΕΚΚΡΗ ΤΗΣ, Rein. εκ κρητΗΣ, Mar. εκκρητηΣ. Vs. 8. init. Reinesius puncta ponit, Blanch. - - Σ, Vict. ΘΡΗ ΚΗΣ, Mar. βιστονοΣ ex Corsino; deinde Blanch. ΕΞΕ ΛΑΣΕ - - - ΗΔΕΟΣ, Rein. ΕΞΕΛΑΣΕΝδιομΗΔΕΟΣ, Vict. ΕΞΕΛΑΣΕΝΔΙΟΜΗΔΕΟΣ, Mar. ΕΞΕΛΑΣΕΝ διοΜΗΔΕΟΣ. Vs. 9. init. Blanch. - ΣΤΗΡΑ, Vict. lacunam notat, Rein. ζωστηΡΑ, Mar. ζωΣΤΗΡΑ; deinde Blanch. ΕΞΕΚΟΜΙ - - ΜΑΖΟΝ cet., Rein. ΕΞΕΚΟ ΜΙστεν αΜΑΖΟΝ cet., Vict. ΕΞΕΚΟΜΙΣΕΝΑΜΑΖΟΝ cet., Mar. ΕΞΕΚΟΜΙσεν αΜΑΖΟΝ cet. Vs. 10. Blanch. ΗΝΕΚΤΕΙΝΕ - - - ΓΑΓΕΒΟΥΣΑΓΕΛΕΙΑΣ, Rein. - - - ΕΚΤΕΙΝΕ - - - - - ΟΥΣΑΓΕΛΑΙΑΣ, Vict. - - - ΕΚΤΕΙΝΕ - - - - ΒΟΥΣΑΓΕΛΑΙΑΣ, Mar. γεριον ΗΝΕΚΤΕΙΝΕκαι αΓΑΓΕΒΟΥΣΑΓΕΛΑΙΑΣ.

F. vs. 1. Blanch. - - Η - Σ - - ΝΟΞΑΔΥΑΝΤ - - -, Vict. ΕΝΔΕΚΑΤΟΝΔΕΞΑΔΟΥΑΝΗΓΑΓΕ. . . ., Mar. *ενδεκατο*ΝΔΕΞΑΔΟΥΑΝΗΓΑΓΕΚ*ερβερον ελθων* ex Corsino. Vs. 2. Blanch. ΕΣΠΕΡΙΔΩΝΔΗΝΕΓΚΕΜ - -, Vict. ΕΣΠΕΡΙΔΩΝΔΗΝΕΓΚΕΜΟΛΩΝ, item Marinus qui addit *εις ελλαδα δρεπτα* ex Corsino. Vs. 3. in fine ΛΑΘ habet Vict. omittit Blanch.; *λαθ - - - φονευσας* addit Marinus ex Corsino. Vs. 4. Blanch. ΔΩΔΕΚΑΜΕΝΤΟΥΣΔΕΞΕΝ, Vict. ΔΩΔΕΚΑΜΕΝΤΟΥΣΔΕΞΕΝΝ, Mar. ΔΩΔΕΚΑΜΕΝΤΟΥΣΔΕΞΕΝΝ*εγκων εκτανε πολλους* ex Corsino. Vs. 5. init. Blanch. ΒΟΥΣΕΙΡΙΜ, reliqui ΒΟΥΣΕΙΡΙΝ; ultimum Τ dedit Marinus, qui addit *ω σαρπαδονα νεσσον* ex Corsino. Vs. 6. in fine Marinus addit *αυρον ευρυτιωνα* ex Corsino, qui tamen *αυρους Ευρυτιωνα*. Vs. 7. Blanch. ΚΥΚΝΟΙΣΙΔΑΕΤΟΝΟΣΤΟ - -, Vict. ΚΥΚΝΟΝΙΔΑΕΤΟΝΘΕΤΟ, Mar. ΚΥΚΝΟΝΚΑΙΑΕΤΟΝΤΟ*ξευσας καρκινονορθρον* ex Corsino. Vs. 8. Blanch. ΕΝΔΥΔΟΙΣΠΥΜΑΤΟΙΧΘ - -, Vict. ΕΝΛΥΔΟΙΣΠΥΜΑΤΟΝΘ - -, Mar. ΕΝΔΑΥΤΟΙΣΠΥΜΑΤΟΙ*ς χθονος ιδρυσε τερματα οδειας* ex Corsino. Vs. 9. Blanch. ΟΥΤΟΝ - - - - - ΝΤΕ, Vict. . ΥΤΟ - - -, Mar. ΟΥΤΟΝ*ορον τι*ΘΕΗΤΕ*ρπνον φαος αελιοιο* ex Corsino. Victorius etiam decimum versum punctis signat.

G. vs. 1. Blanch. ΗΡΑΣΛΡΓΕΙΑΣ - - - ΕΙΑ, Vict. (Gor.) ΗΡΑΣΑΡΓΕΙΑΣ - - - ΕΙΑ, Vict. (Speng.) ΗΡΑΣΑΓΓΕΛΟΣ. . . . ΤΑ, Mar. ΗΡΑΣΑΡΓΕΙΑΣΙΕΡΕΙΑ. Vs. 2. Blanch. ΑΙΔΜΑΤΑ; dein Vict. (Gor.) ΕΥΡΥΣΘΕΔΑΣ, Vict. (Speng.) ΕΥΡΥΣΘΕΟΣ, Blanch. Mar. ΕΥΡΥΣΘΕΩΣ. Vs. 4. extr. Allat. ΕΤΕΩΝΗ, Blanch. ΕΤΙ ΝΤΟ, Vict. ΕΤΗΝΗ, Mar. ΕΤΗΝΗ et hoc in lapide esse testantur Marinus et Fea.

A.

Εὐρώπ[α]. Ἡραλκῆς ἀναπα[υ]όμενος. Ἴξαλος. Βα - -. Τοπ -

B.

Ἡρακλέους.

Ἡρακλέους πράξεις.

Ἡρακλῆς ἐν ἥβᾳ γενόμενος
Μινυᾶν Ὀρχομενὸν εἷλε τὰν
πόλιν, Ἐργῖνον φονεύσας τὸν
βασιλέα καὶ τὰν λίμναν ἐπὶ
τοῦ πεδίου ἔσχησεν αὐλοὺς ἀπο-
φράξας [πο]ταμῶν· καὶ εἰς Λυ-
δίαν ἐστρατεύσατο ποτ' Ὀμ-
φάλαν τὰν Ἰαρδάνου καὶ Μαί-
ονας α[ὐτᾷ] ὑπακ[ό]ους ἐποίη-
σεν, καὶ ἐνεπύρισε πόλιν Πολυ-
φάμου [Κίον]· μεταστὰς [δ-
ὲ] Λαομέδοντι [παρ]εβοάθ-
ησε θυγα[τέρα] σ[ώσ]ας πολι-
ορκο[υ]μέν[αν ὑπὸ] κήτε[ο]ς καὶ
ἀπ[οτυχὼν μισθοῦ] Ἡρακλῆς ὑπὸ Λα-
ομέδοντος εἰς Ἄργος ἀπῆλθ[ε]ν.
ἐσ]σάμενος δ' ἐν Τίρυνθι τέ-
μενος Ἐνυαλίου μετὰ
Τελαμῶνός τε καὶ Πη-
λέως [καὶ] Ὀϊκλέος ἐπὶ
Τροίαν στρατευσάμε-
νος εἷλεν τὰν πόλιν
Λαομέδοντα καὶ τοὺς
υἱοὺς ἀποκτείνας πλὰν
Πριάμου. [Τελαμ]ών τε
Ἡσιόναν ἀπέλαβεν τὰν
Πριάμου ἀδελφάν, ἐξ
ἇς Τ[εῦκρον υἱὸν ἔ]θετο.
ἐπ[ανιὼν δ' Ἡρακλῆς σὺν] ὅπλο[ις
Κῶ νᾶ[σον κ]α[τὰ κράτος] ἔλαβε
τὸν βασιλέα Εὐρύ]πυλ[ον] φο-
νεύσας [σὺν τοῖς υἱοῖς] καὶ
κατα[γαγὼν Χαλκιόπαν] ἐξ αὐτᾶς
υἱὸν ἐγέννησε] Θεσσαλόν.
ἦλθε δὲ δεόμενος] Ἴφιτος
Εὐρύτου υἱὸς εἰς] Τίρυνθα
πόλιν, [ὃν Ἡρακλῆς ἀνελὼν ὑπ'] ὀλε-
θρίας [ληφθεὶς] νόσ[ου ὑπὸ Δη]ϊφόβου
ἐ[καθάρθη ἐν Ἀμύκλαις] - - - - - -
- - - - - - - μετὰ δὲ
τῶν [Ἀρκ]άδων Ἡρακλῆς ἐπὶ
τὸν - - - στρατεύσας - - -
- - - εἰς Αἰτωλίαν ἐλθὼν
- ἐφόνε]υσεν τοὺς παῖδ[ας
- - - - μά[χ]ᾳ - - -
- - - - - - σὺν τῷ - - -
- - - - - - - οις, οἵτινε[ς
ἐστρατεύσαν]το κατὰ Κρη-
τῶν? [ἐν δ' Ἤλιδι] Αὐγείαν ἀ[πέ]κτε[ι-
ν[ε καὶ το]ὺς υἱοὺς πλὰν Φυλέ-
ως. εἰς δὲ Πύλον Ἡρακλ-
ῆς ἀφικόμενος] καὶ Μεσσάναν
τὸν Νηλέα καὶ] τοὺς υἱοὺς ἀπέσ-
φαξε πλὰν Νέστορος. Σπά-
ρταν δὲ λαβὼν δορυάλωτον
τὸν Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς
παῖδας φονεύσας Τυν[δάρεω σὺν
Κάστορι καὶ Πολυδεύκει
φεύγοντ[α] κατάγαγε καὶ
ἔδωκε Λακεδαίμονα.
τούτῳ δὲ πάλιν εἰς Πί-
σαν ἐλθὼν Διὸς Ὀλυμ-
πίου [ἱερὸ]ν [εἵ]σατο καὶ
ἀγων[ίσατο] τὰ Ὀλύμπια
πρῶτος ἀγωνιστής· κ[αὶ
Δρύοπάς τε ἀποσ-
τάντας ἔλαβε καὶ
Φύλαντα τὸν
βασιλέα ἀπο-
σφάξας ἐκ
τᾶς θυγατέρ[ο]ς
αὐτοῦ

C.

Μήδας υἱὸν ἔθετο Κτήσιπ-
πον. Ἡρακλῆς μὲν οὖν Τρα[χ-
εῖ]να ᾠκοδόμησε πόλιν καὶ Τι-
ρυνθίους ἐν αὐτᾷ κατῴκισε. το-
ύτῳ δ' ἐπὶ Θρᾴκαν στρατευσάμ-
ενος Διομήδη ἐφόνευσε καὶ
Θρᾴκας ἐκυρίευσε. Αἶνόν τε λα-
βὼν Σαρπαδόνα τὸν ἄρχοντα ἀ-

πέσφαξε καὶ Θάσον ἑλὼν [Σθενέλ-
ῳ καὶ Ἀλκαίῳ παρέδωκε· Τορώ-
ναν τε εἷλε· Πολύγονον καὶ Τηλέ-
γονον ἀπέκτεινε. πόλιν τε
Ἄβδηρα ἐπὶ Θρᾴκας Ἡρακλῆς ᾤ-
κισε τοῦ Θρονικοῦ υἱοῦ ἐπώνυ-
μον Ἀβδήρου· καὶ Ζάταν καὶ
Κάλαϊν υἱὼ Βορέα τοῦ Θρᾳκὸς
καὶ Ὠρειθυίας ἐπιβουλεύσαντας
αὐτῷ παρέδωκε, οἳ σφάξαντες
αὐτοὺς εἰς θάλασσαν ἔρρειψαν. τού-
τῳ δὲ ἐπὶ Σκυθίαν διαβὰς Ἀ[γ]ά[θυρσον
μάχᾳ ἐνίκασε, τᾷ δὲ θυγατρὶ αὐτοῦ
συνγενέμενος Ἐχίδνᾳ υἱοὺς Ἀ-
γάθυρσον ἔθετο καὶ Σκύθαν. [τού-
τῳ δ᾽ ἐπ᾽ Ἀμαζόνας ἦλθε καὶ ἐ-
πὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν
ἐνίκασε μάχᾳ·
καὶ φονεύσας Ἱππολύταν καὶ [τ-
ά[ν] αὐτᾶς πόλιν Ἡρακλῆς ἑλὼν Ἀμ-
αζόνας ἐξέβαλε καὶ Ἕλληνας
ἐν αὐτᾷ κατῴκισε. τούτῳ δ᾽ ἐπὶ
Θρᾴκαν στρατευσάμενος Διο-
μήδην ἐφόνευσε. Κάστωρ δὲ
καὶ Πολυδεύκα[ς] Ἡρακλεῖ συν-
πλοῦντες Ἄμυκον ἐνίκασα-
ν μάχᾳ τὸν Βεβρύκων βασιλέα.
Ἡρακλῆς δ᾽ ἐπὶ τὸν Ἰνδὸν ἦλθε
ποταμόν, καὶ πόλιν Ἡρ[άκλειαν
τὰν ἐν Σίβαις [ᾤ]κισε. Ἀμα-
ζόνες δ᾽ ἐς τὰν Ἀττικὰν εἰσ[έβα-
λον· Θησεὺς δὲ καὶ Πιρ[ίθο-
ος αὐτὰς ἐνίκασαν μ[άχᾳ
καὶ λαβὼν Θησεὺς αὐ[τῷ
τὰν Ἱππολύταν ἐξ α[ὐτᾶς
Ἱππόλυτον ποιεῖται. Ἡρα-
κλῆς δὲ ἐπὶ τὸ Καλ[πην
ὄρος ἦλθε· καὶ ἐπὶ τὸ [Καύκα-
σον ὄρος ἦλθε· καὶ [τοῦ πρὸς Κορω-
νὸ[ν] πολέμου λαβ[ὼν μέρος μετὰ
Δω]ρ[ιέ]ων καὶ τοῦ [βασιλέ-
ω]ς Αἰ[γιμ]ίου ἐ[ν]ί[κασεν.
τούτῳ δὲ εἰς Αἰθιο[πίαν
ἦλθε καὶ Ἠμαθίων[α ἐφό-
νευσε τὸν Λαομέ[δον-
τος υἱ[ων]όν, Τιθωνοῦ [υἱόν, καὶ
Ἠμαθίωνος ἀπέ[δωκε
τὰν βασιλείαν [Μέμν-
ονι τῷ Τι[θωνοῦ ἀδελφῷ.
εἰς δὲ Αἴγ[υπτον ἐλθὼν Β-
ούσ[ειριν] ἀπέκτε[ινεν. ἐλ-
θὼν δ᾽ [εἰς Λιβύαν Ἀνταῖον
μά[χᾳ ἀνεῖλεν - - - -
- - - - - - - -
- - - - - - - -
- - - - - - - -
στά[λας - - - - -
- - - - - - - -
- - - - - - - -
- - - - - - - -

D.

Ἀμφιτρύων ὑπὲρ Ἀλκαίου τρίποδ᾽ Ἀπόλλωνι.

5 ἤτοι ὑπὲρ Ἡρακλέους φασὶν δαφ [ν]ηφορή-
σαντος ἀτεφῆνα το γὰρ ἐξ ἀρχ ῆ. οὐ[λ] Ἡ-
ρακλῆ ἀλλ᾽ Ἀλκαῖον αὐτὸν καλεῖσθαι.

E. οὓς πο[θ᾽] ὑπ᾽ Εὐρυσθεῖος ἀναγκασθεὶς [ἐτέλεσσεν.
Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα,
δεύτερον ὕδραν Λερναίαν ἔκτεινε, τρίτον δὲ
κάπρον ἐν Ἀρκαδίᾳ, στικτὴν ἔλαφον δὲ τέταρτον,
πέμπτον δὲ στρουθοὺς Στυμφαλίδος ἤλασε λίμνης,
ἕκτον δ᾽ Αὐγεία ἐφόρει κόπρον, ἕβδομον ἐλθὼν
ἐκ Κρήτης ταῦρον μέγαν ἤγαγεν, ὄγδοον ἵππους
Θρῄκη]ς ἐξέλασεν Διομήδεος, Ἱππολύτης τε
ζωστῆρ᾽ ἐξεκόμισσεν Ἀμαζονίδος, δέκατον δὲ
Γηρυόν]ην ἔκτεινε [καὶ ἤ]γαγε βοῦς ἀγελαίας,
F. ἑνδέκατον δ᾽ ἐξ Ἅιδου ἀνήγαγε [Κέρβερον ἐλθών,
Ἑσπερίδων δ᾽ ἤνεγκε μολὼν [εἰς ἔσχατα χώρας
χρύσεα μῆλα δράκοντα λαθ[ὼν ἑκατοντακάρηνον.
δώδεκα μὲν τούσδ᾽ ἐξ[α]ν[ύων ἄθλους κτάνε πολλούς·
Βούσειριν μὲν ἐν Αἰγύπτ[ῳ, Λιβυκαῖς δ᾽ ἐν ἀρούραις
Ἀνταῖον, Φολόῃ Κεντ[αύρους, ἐν δὲ περαίᾳ
Κύκνον ἰδ᾽ Ἀετόν, ὃς τὸ [Προμηθέως ἦσθιεν ἧπαρ·
ἐν Λυδοῖς πυμάτοι[ς κτάνε Συλέα καὶ Λιτυέρσην,
οὗ τὸν - - - - - - - - -

G. Ἥρας Ἀργείας ἱέρεια
Ἀδμάτα Εὐρυσθέως
καὶ Ἀδμάτας τᾶς Ἀμφι-
δάμαντος ἔτη νη.

Tabulam hanc Barthelemyus et Winckelmannus cum tabula Iliaca compararunt, minus bene obloquente Marino, qui aetati multo superiori tribuendam censebat. Cum illis faciunt etiam Corsinus et Fea dictitantes opus esse aut ex aetate primorum Imperatorum aut paulo vetustius. Sed ex eo quod Tzetzes Chil. II, 36. vs. 488. versus de Herculis laboribus compositos (Brunck. Anal. vet. poet. II. p. 475. cf. Anthol. Planud. ed. Steph. p. 308. et ed. Wechel. p. 448.) Quinto Smyrnaeo tribuit, coniecturam fieri de aetate huius operis non posse recte monet Marinus. Anaglyphum ex Argolide oriundum censet Corsinus argumento petito etiam ex eo, quod in inscriptionibus nulla rerum ab Hercule in Italia gestarum mentio fiat: quod bene iudicatum esse quum sacerdos Argiva in anaglypho repraesentata tum dialectus Dorica docet in inscriptionibus regnans. Quumque tabula muro inserta fuisse dicatur, non male Fea contendere videtur ex opere marmoreo eoque vetustiore expressam esse atque esse ex genere typorum s. ectyporum, quales significare videtur Cicero ad Attic. III, 10. „*praeterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli possim includere.*" Sed quum materies, ex qua facta haec tabula, eadem sit, qua composita fragmenta tabularum Iliacarum (n. 6125 sqq.) sunt, haud scio an haec tabula eidem usui destinata fuerit, cui inserviisse tabulas Iliacas inter omnes constat.

De sententia, quam auctor tabulae exprimere voluit, aliis aliter visum est: plerique expiationem

et apotheosin Herculis repraesentari arbitrabantur (Viscontus Mus. Pio-Clem. III. p. 54. IV. p. 55. Encycl. meth. ant. T. III. Pad. 1794. p. 154. Corsinus l. c. Winckelmannus Monum. ant. ined. P. I. p. 60. 85. 88. Storia delle arti del dis. T. II. p. 283.). At longe aliter repraesentari Herculis apotheosis solet (vide Annal. Instit. archeol. Rom. 1847. p. 263 sqq.) Nihil esse nisi quietem Herculis expressam rectius statuit Buonarrotus (Osserv. sui med. p. 381.), eiusque opinionem merito tuetur Fea monens simul auctorem operis voluisse primaria monumenta ad Herculem pertinentia artificio suo exprimere. Quies Herculis in superiore parte tabulae repraesentatur; quam repraesentationem Winckelmannus aliique decepti lectione HBA ad nuptias Herculis et Hebes referendam esse arbitrabantur. Versatur ibi Hercules inter asseclas Bacchi, quibus figuris quae inscripta nomina fuerunt, ex iis non nisi duo leguntur integra, estque scena fere eadem quae repraesentatur in cratere villae Albani n. 341. quem apte comparavit Fea l. c. p. 177. In nominibus illis dubites alterum Ἴξαλος legas an Ἰταλός. Ἴξαλος legit Viscont. Mus. Pio-Clem. III. p. 181. ed. Mil. probante Welckero (Nachtr. l. c.) qui confert Hesych. Ἰξάλου, πηδητικοῦ, ὀξέος· ἀπὸ τοῦ ἶξαι καὶ τοῦ ἄλλεσθαι; fortasse recte, etiamsi in tabula hodie non appareat nisi HTAΛOΣ, ut contendunt O. Iahnius et Forchhammerus. In area tabulae expressa sunt hinc Amphitryon cum tripode ab eo dedicato in templo Apollinis Ismenii, hinc ara ex templo Iunonis Argivae desumpta. Ad aram, in qua sculptae sunt figurae tres pro Horis illae habitae a Winckelmanno (Mon. ant. ined. P. I. p. 60.), artifex sacrificantem fecit sacerdotem Argivam Admetam, Eurysthei filiam (Apollodor. Bibl. II, 5, 9. Athen. XV, 4. Euseb. Chronol. p. 33. ed. Scal. Syncell. Chronogr. p. 172. ed. Par. ubi vulgo Ἀδαμάντα pro Ἀδμάτα legebatur), ex adverso Victoriam per colum s. infundibulum liquorem in pateram super aram libantem. Videtur repraesentari prima libatio Herculi tanquam heroi Argis oblata (cf. Heyne ad Apollod. p. 155.) a sacerdote Iunonis, ex qua nomen Herculi inditum credebatur (vide Heynium ad Apollod. p. 141.). Minus probabilem sententiam esse Winckelmanni et Marini, qui Admetam ob cingulum ab Hercule reportatum sacrificare putabant, iam notavit Fea. Latera tabulae utrinque ornant pilae epistyliis exstructae, in quibus sunt inscriptiones *B. C.* Tripodis basi inscriptus titulus vetustus cum scholio (vide *D.*); ad sacerdotem pertinet inscriptio *G* infra anaglyphum posita. Harum et reliquarum inscriptionum quae sit dispositio, apparet ex tabula nostra.

Tripodem illum, ut ab hoc initium capiamus, etiam tum superstitem vidit Pausanias IX, 10, 4. *Τόδε γε καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι γινόμενον οἶδα ἐν Θήβαις· τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἰσμηνίῳ παῖδα οἴκου τε δοκίμου καὶ αὐτὸν εὖ μὲν εἴδους, εὖ δὲ ἔχοντα καὶ ῥώμης ἱερέα ἐνιαύσιον ποιοῦσιν· ἐπίκλησις τέ ἐστίν οἱ δαφνηφόρος. στεφάνους γὰρ φύλλων δάφνης φοροῦσιν οἱ παῖδες. εἰ μὲν οὖν πᾶσιν ὁμοίως καθέστηκεν ἀναθεῖναι δαφνηφορήσαντας χαλκοῦν τῷ θεῷ τρίποδα, οὐκ ἔχω δηλῶσαι, δοκῶ δ' οὐ πᾶσιν εἶναι νόμον. οὐ γὰρ δὴ πολλοὺς ἑώρων αὐτόθι ἀνακειμένους. οἱ δ' οὖν εὐδαιμονέστεροι τῶν παίδων ἀνατιθέασιν. ἐπιφανὴς δὲ μάλιστα ἐπί τε ἀρχαιότητι καὶ τοῦ ἀναθέντος τῇ δόξῃ τρίπους ἐστὶν Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα ἐπὶ Ἡρακλεῖ δαφνηφορήσαντι,* quem locum primus Viscontus citavit inscriptionem emendaturus (Mus. Pio-Clem. T. IV. p. 78.). Ex eodem templo tripodes similes, litteris antiquissimis insignes, quorum unus item Amphitryonis nomen fert, citantur ab Herodoto V, 59. piae fraudis incurioso. De fide tripodum aliarumque rerum ab heroibus dedicatarum vid. Boeckhius huius operis Vol. I. p. 83. *a.* et Elem. epigr. Gr. p. 74. Artifex nunc litteris vulgaribus expressit titulum tripodi impositum, quem totum ante oculos habuisse etiam Pausanias videtur. Nec tamen dubito, quin auctor, quum versum heroicum scriptura antiqua exaraverit (ut AMΓHITPVON cet.), scholion dederit litteris Ionicis inscriptum, nisi uterque titulus diversis auctoribus debetur; ceterum qui apposuit scholion, idem dialecto Dorica usus est, ut docet scriptura ἐξ ἀρχᾶς. Herculem ab initio Ἀλκείδην vel potius Ἀλκαῖον vocatum esse plurimi testantur (Apollodor. Bibl. II, 4. extr. Diodor. Sic. IV, 10. Sextus Empir. adv. Mathemat. I. p. 315. Aelian. Var. Hist. II, 32. Cf. Schol. Pindar. Olymp. VI, 115. Suid. v. Ἡρακλῆς ξενίζεται); idque consentaneum placuisse, quum etiam pater Amphitryonis Alcaeus fuisse diceretur (Apollodor. II, 4, 5. Fulgent. Mythol. II. c. 5. Servius ad Virg. Aen. VI, 392.), quamquam parum addicente titulo a Sexto Empirico prolato: Ἀλκαῖος Ἀμφιτρύωνος Ἡρακλεῖ χαριστήριον. Sed varia in his ficta sunt.

Titulum ad sacerdotem pertinentem (*G.*) auctor tabulae ex catalogo sacerdotum Argivarum videtur deprompsisse, ex quo etiam Hellanicus Lesbius sua sumpsit περὶ ἱερειῶν τῆς Ἥρας; quem catalogum tibi fingas ita compositum fuisse, ut est tabula Halicarnassensis rescripta, quae sacerdotes Neptuni exhibet (Vol. II. n. 2655.). Unde apparet litteris ETH NH significari Admetam annos LVIII functam esse sacerdotio, id quod viderunt etiam alii, in his Winckelmannus; qui, quum Eusebius Chron. p. 33. ed. Scal. (cf. Georg. Syncell. p. 172. ed. Par.) huic sacerdoti annos XXXVIII tribuat, illum ex fide tabulae nostrae corrigendum esse arbitrabatur. Contra Marinus ignotam epocham significari contendebat ratus annos LVIII, si ad sacerdotium Admetae referrentur, nimios esse, praesertim quum memoriae proditum esset eam pulsam Argis exulasse (Athen. XV, 4.). Cui recte obloquens Fea exemploque usus Chryside sacerdote Argiva (Thucyd. II, 2. IV, 133.) sacerdotibus tum tenerae aetatis creatis (conf. Barthelemy l. c. p. 603.), tamen eo inclinat ut putet maiorem fidem Eusebio habendam esse quam quadratario, qui etiam alias falsa inciderit (ut in *A.* ANAΠAOMENOΣ, quod correxit Winckelmannus Hist. art. p. 100.). Res dubia est; videtur tamen maior esse huius tabulae auctoritas quam Eusebii. Mitto Barthelemyi coniecturam ETE ΩN H. Ceterum hoc titulo significari tempus vide-

tur, quo Hercules in numerum deorum relatus est (cf. O. Iahn Kieler Stud. 1841. p. 153.).

Pergimus ad maiores inscriptiones (*B. C. E. F*). Auctor tabulae in pilis duabus res ab Hercule gestas quam fieri poterat brevissime expositas dedit; infra pilas quae spatia relicta erant vacua, versibus heroicis de duodecim laboribus Herculis nescio a quo compositis implevit. Videamus primum de inscriptione pilarum (*B. C*). Huic praefigitur titulus: Ἡρακλέους πράξεις, paulo maioribus litteris exaratus. Sed in angulo epistylii pilae, quae spectanti sinistra est, incisum maioribus litteris Ἡρακλέους, qui genitivus ut habeat, unde pendeat, Corsinus coniecit in epistylio alterius pilae videri incisum fuisse ΑΘΛΟΙ vel ΠΟΝΟΙ, ad quam vocem simul referretur versus primus ex iis, qui infra pilam priorem scripti sunt (οὓς ποθ' ὑπ' Εὐρυσθεῖος ἀναγκασθεὶς cet.). Quae coniectura satis improbabilis est; nec videtur quidquam scriptum fuisse in epistylio pilae alterius. Multo rectius Fea, cui ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ illud maioribus litteris incisum videtur, quo adspectanti statim appareret argumentum totius anaglyphi versari in rebus Herculis: quamquam genitivus ille proprie ita explicandus videtur, ut dedicatio rei indicetur, uti alias dicitur τοῦ δεῖνος θεοῦ ἱερόν. Potest tamen etiam aliter explicari. Videri enim potest auctor primum voluisse incidere in altera pila ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, in altera ΠΡΑΞΕΙΣ, deinde utrumque posuisse infra epistylium pilae prioris.

Inscr. *B.* vss. 1-8. de clade Ergini vide Apollodor. Bibl. II, 4, 11. ex quo hausisse videtur Diodor. IV, 10. Paulo aliter rem narrat Pausan. IX, 37. Eo bello undis merserat Hercules campum Orchomeniorum, quod exponitur vss. 6. 7. 8. ubi Corsinus in fine pro ΕΤΑΤΑΜΩΝ reposuit εἶτ' ἐγάμησε; nec melius cessit Heynio ad Apollod. p. 137. qui correxit: ἐσχέας ἐναύλους ἀποφράξας Μέλανος vel Κηφισοῦ. Sed A crebro in hac tabula permutatur cum O; ita ΕΤΑΤΑΜΩΝ est ΠΟΤΑΜΩΝ. De ἔσχησεν conf. Ahrens de dial. Dor. p. 150. Rem narratam tangunt Diodor. IV, 18. Pausan. IX, 38. Vss. 8-11. de servitute Herculis, quae vulgo traditur sub tempus expeditionis Argonauticae accidisse post necem Iphiti, vide Apollodor. II, 6, 3. coll. Sophocl. Trach. 252 sq. Diodor. IV, 31. Heyne ad Apollodor. p. 180. Nostro loco praeterea narratur Herculem imperio Omphales reginae Lydorum subiecisse Maeonas, de qua re silent libri scripti. Heynius l. c. p. 181. coniecit ὑποχειρίους, sed ὑπακ[ό]ους videtur verum esse. In omnia alia abit Corsinus scilicet ex memoria librorum scriptorum titulum restituturus. Vss. 12. 13. res ibi narrata aliunde non nota est. De urbe Polyphemi in Mysia mentionem iniicit Apollodor. I, 9, 19. cf. Heyn. l. c. p. 75. Alia nostro loco subesse putabat Corsinus (vide Var. lect.). Vss. 13-18. μεταστάσας pro μεταστὰς habuit Corsinus; ΑΣ errore bis exaratum esse putavit Heynius l. c. p. 181. sed alterum ΑΣ est ΔΕ. Deinceps vss. 15. 16. restituit Corsinus, qui mox vs. 17. ἀπέδωκε, τούτῳ δ' falso; nam memoratur ibi iniuria a Laomedonte illata Herculi, quod docet praepositio ὑπό, unde etiam Heynius l. c. p. 182. coniecit ἀπατηθείς. Rem narrant Apollod. II, 5, 9. Diodor. IV, 42. cf. Heyn. ad Apollod. p. 158. Novus est Herculis Argos reditus. Vss. 19-30. novum hoc quoque quod Tiryntha redux dicitur templum Enyalio condidisse; Corsinus et Heynius κτισάμενος praeter morem; fuit potius ἑσσάμενος, ut infra vs. 65. restituendum ΕΙΣΑΤΟ. De expeditione Troiana et de Hesione a Telamone ablata vide Apollodor. II, 6, 4. Diodor. IV, 32. cf. Heyn. ad Apollodor. p. 182 sq. Ante εἷλεν vs. 24. si revera lacuna est, expleri potest vocabulo βίᾳ; sed dubito de lacuna. Supplementum vs. 27. est Corsini. Idem vs. 30. dedit Τεῦκρον υἱὸν ἔθετο, pro quo Heynius (l. c. p. 182.) coniecit Τεῦκρον παῖδα ἔθετο, litterae superstitis Π ratione habita. Vss. 31-36. restituit Corsinus ex Apollod. II, 7, 1. et II, 7, 8. (ubi Χαλκιόπης τῆς Εὐρυπύλου Θετταλός), nisi quod vss. 31. 32. ita refinxit: ἐπὶ τούτῳ δ' ἀφικόμενος σὺν ὅπλοις || Κῶ νᾶσον βιασάμενος ἔλαβε. De expeditione in Con insulam cf. Heyn. l. c. p. 183 sq. Vss. 37-41. restituebat Corsinus ita: ἐπὶ δὲ τούτῳ Ἡρακλῆς Ἴφιτον || ξενίζων αὐτὸν παρὰ Τίρυνθα || πόλιν ἀπέκτεινε καὶ τοῦ ὀλέ||θρου τούτου ὑπὸ Δηϊφόβου || ἐκαθάρθη, ad sensum bene; sed verba singula in pristinum ordinem redigi vix possunt. Nos composuimus quam fieri poterat simplicissime. Res narratur Apollod. II, 6, 2. cf. Heyn. l. c. p. 180. Vss. 41. 42. restitui non possunt: tamen Corsinus coniecit: καὶ μετὰ τοῦτο || συνεστρατεύσατο Καλυδωνίοις (Apollod. II, 7, 6.), sine specie probabilitatis. Vss. 42-47. Ἀρκάδων restituit Corsinus, qui deinceps vs. 44. Εὔρυτον legit atque etiam aliter tentavit vss. 44. 45. ἐπὶ || τὸν [Ἀχελῷον] στρατεύσας ὕδωρ [ἀπέστρεψε] coll. Diodor. IV, 35. „Ἡρακλῆς τοῖς Καλυδωνίοις βουλόμενος χαρίσασθαι τὸν Ἀχελῷον ποταμὸν ἀπέστρεψε." Sed neque hoc probabile est, et de lectione ΥΔΩΡ est cur dubites. Nimisque laceri sunt versus, quam qui certa via restitui possint. Et confusa sunt quae tentavit Corsinus de expeditione contra Oechaliam facta dici existimans. Idem vss. 47. 48. κατὰ Θεσπρωτῶν μαχήσας ||Ἔφυραν πόλιν σὺν τῷ Φύλαντι || εἷλεν; sed nec μαχήσας dici potest nec σὺν τῷ Φύλαντι (vide Apollodor. II, 7, 6.); et longe alia subesse videntur. Vs. 49. intactum reliquit Corsinus. Vs. 50. idem coniecit ἐστρατεύσατο κατὰ Κρα| τῶν. Vss. 51. 52. lacunam Corsinus explet καὶ τὴν Ἦλιν, parum commode, idem reliqua rectius componens. De re vide Apollod. II, 7, 2. cf. Heyn. l. c. p. 184. Vss. 53-55. restituit Corsinus. Cf. Apollod. II, 7, 3. et Heyn. l. c. p. 187. Rem tangit etiam Pausan. II, 18, 6. Vs. 57-62. restituit Wesselingius ad Diodor. p. 279. 9. Τυν[δάρεω σὺν] legerunt etiam Viscontus et Marinus. De re vide Apollodor. II, 7, 3. Diodor. IV, 33. Pausan. II, 18, 6. III, 15. cf. Heyn. l. c. p. 188 sq. Vss. 63-67. de Olympiis, quae alibi prius instituta narrantur, vide Apollod. II, 7, 2. et Heynium ad h. l. p. 186 sq. Res est celebrata scriptoribus. In verbis vs. 65. ΑΓΩΝΙΣ ΣΑΤΟ vel ΗΓΩΝΙΣΣΑΤΟ depravatum esse vidit etiam Heynius l. c. p. 187. coniiciens ἀγῶνα ἵστατο. Sed ΙΣΣΑΤΟ est potius ΕΙΣΑΤΟ, et ΑΓΩΝ vel

ΗΓΩΝ videtur esse ΙΕΡΟΝ, ut de eadem rē in marmore Pario Vol. II. n. 2374. vs. 32. fuisse videtur τὸ τέμενος καθιέρωσε τοῦ Διός; deinde vs. 66. ubi apographa habent ΑΓΩΝΑ, recte Heynius l. c. ἀγωνίσατο substituit. Vss. 68-73. de Phylante Dryopum rege disserit Diodor. IV, 37. cf. Pausan. IV, 34, 6. Pro Phylante Laogoram nominat Apollod. II, 7, 7. cf. Heyn. l. c. p. 191. qui frustra coniecit: Δρύοπας τελέως πάντας ἐξέβαλε. Corsinus autem vss. 70. 71. longiores esse ratus non supplenda supplevit. Verum vidit Barthelemyus, quem secutus est Marinus.

Inscr. *C.* vs. 1. Duo Ctesippi Herculis filii noti sunt, alter ex Astydamia Amyntoris filia, alter ex Deianira Oenei filia (Apollod. II, 7, 8.). Ex lapide nostro cognoscimus tertium Ctesippum filium Herculis et Medae Phylantis filiae, ex qua alibi narratur ei natum Antiochum (Pausan. I, 5, 2. X, 10, 1. cf. Wesseling. ad Diodor. IV, 37. et Schol. Sophocl. Trach. 464. Heyn. ad Apollod. p. 191.). Vss. 2. 3. Τραχῖνα restituit Corsinus, quam urbem ab Hercule conditam esse testatur Stephanus Byz. s. v. Videtur in lapide fuisse ΤΡΑΧΕΙΝΑ. Vss. 5-7. de Diomede vide Apollod. II, 5, 8. cf. Heyn. l. c. p. 151. et nos ad vs. 31. Vss. 7-12. res eodem modo narratur Apollod. II, 5, 9. Σθενέλῳ restituit Corsinus. Sthenelus et Alcaeus sunt Androgei filii, quos vocat Apollodorus l. c. Vss. 13-15. de Abderis conditis Apollod. II, 5, 8. Abderus ibi Locrensis Mercurii filius dicitur, in tabula nostra est Thronici filius, denominati ab urbe Locrorum Thronio. Cf. Heyn. l. c. p. 152. Vss. 15-19. Zetes et Calais per Herculem interempti ex memoria Acusilai ap. Apollod. III, 15, 2. cf. Schol. Apollon. Argon. vs. 1300 sqq. Hygin. fab. xiv. Verba vs. 17. male tentavit Corsinus, qui desiderans dativum ad παρέδωκε coniecit δικαιωταῖς vel δικασταῖς ὡς, qui dativus non suo loco positus esset. Ductus ΔΙ initio vs. 17. videntur resedisse ex ΚΑΙ bis posito a quadratario. Heynius l. c. p. 336. ad vss. 18. 19. bene coniecit αὐτῷ παρέδωκε, οἳ σφάξαντες αὐτοὺς εἰς θάλασσαν ἔρρειψαν. Vss. 20-23. Ἀγάθυρσον in fine vs. 20. dedit Corsinus probabili coniectura, licet dubitante Heynio ad Apollod. p. 153. De Agathyrso et Scytha Herculis filiis vide Herodot. IV. 9. 49. 100. Vss. 24-30. minus concinne dictum est ἦλθε, ubi expectatur ἐλθών. Narrationem de victis Amazonibus interrumpit Corsinus seductus opinor lectione Blanchinii ΥΙΩΝ, pro quo scribens ΥΙΟΥΣ constituit versum ita: ἐνίκασε Μίνωος φονεύσας υἱοὺς ex Apollod. II, 5, 9. probante Heynio p. 153. Sed ΦΟΝΕΥΣΑΣ ΥΙΩΝ vel ΦΟΝΕΥΣΑΣΑΜΑ (vide Var. lect.) vitium quadratarii videtur, qui φονεύσας bis posuit. Lectionem ΑΠ vs. 28. Corsinus in ΤΑΝ mutavit. Urbs Hippolytae est Themiscyra. De re loquitur Apollodorus II, 5, 9. cf. Heynius l. c. p. 153. Vss. 30-32. verba τούτῳ δ' ἐπὶ Θρᾴκαν στρατευσάμενος Διομήδην ἐφόνευσε male ex vss. 4-6. repetita esse a quadratario vidit Marinus; nec verisimile est auctorem duos Diomedes statuisse, quod coniecit Heynius ad Apollod. p. 151., et ante Heynium Corsinus. Vss. 32-35. rem tangit Apollodor. I, 9, 20. cf. Heyn. l. c. p. 76 sq. et eiusd. antiquar. Aufsätze I. p. 48 sq. Συμπλοῦντες est pro συμπλέοντες. Quam Heynius p. 156. ad vs. 35. proposuit coniecturam τὸν ἀμείλικτον, ea locum non habet. Vss. 36-38. Ἡράκλειαν dedit Corsinus, quam urbem μεταξὺ Σκυθίας καὶ Ἰνδικῆς ponit Stephanus Byz. s. v. Cf. Heyn. ad Apollod. p. 173 sq. Vss. 38-44. supplementa sunt Corsini. De expeditione Amazonum nota omnia, cuius rei nunc fit mentio, quod Theseum Herculis comitem fuisse fabulabantur (vide Heyn. ad Apollod. p. 153 sq.). Quod autem auctor, qui Hippolytam ab Hercule interfectam dixit vs. 27., nunc Hippolytam Theseo nuptam tulit, aut lapsus est, ut monet Heynius ratus eum incidere voluisse ΑΝΤΙΟΠΑΝ, aut alia haec Hippolyta est eadem ab aliis vocata Antiopa; certe Hippolytam copias in Atticam duxisse ferebant (Pausan. I, 41.). Neque alia fortasse de causa, ait Corsinus, opiniones illae manarunt, quod Hippolyta a quibusdam ad Thermodontem occisa, ab aliis servata Theseoque nupta dicatur, nisi quod utrumque sed de diversa tamen Hippolyta ab antiquioribus traditum circumferretur. Vss. 44-47. Κάλπην et Καύκασον restituit Corsinus. De Calpe et Abyla laborum Herculis metis Pompon. Mela I, 5. II, 6. Plinius H. N. III, 1. De accessu ad Caucasum vide Apollodor. II, 5, 11. conf. Heyn. l. c. p. 173. Vss. 47-50. Corsinus legebat: καὶ μετὰ Δωρι||έων πολεμῶν Λαογόραν βασιλέα || τῶν Δρυόπων καὶ τοὺς || υἱοὺς ἀπέκτεινε ex Apollodoro II, 7, 7. quae manifesto falsa sunt. Nostra restitutio haud scio an probabilior sit. Rem narrat Apollodorus l. c. Vss. 51-57. restituit Corsinus, nisi quod vs. 54 extr. omittit καί, quam particulam nos addidimus. Apud Diodor. IV, 27. Hercules occiso Busiride in Aethiopiam vectus necat Emathionem. Ita etiam Apollodorus II, 5, 11. qui Ἀραβίαν nominat loco Aethiopiae, ut dubitet Heynius, ne scribendum sit Αἰθιοπίαν. Sed fines Indiae, Arabiae, Aethiopiae passim confundundur apud veteres. Ordinem alium secutus est auctor tabulae nostrae. Emathion Tithoni et Aurorae filius (Apollod. III, 12, 4.), Laomedontis nepos fuit (Diodor. IV, 77.); unde Reinesius coniecit Λαομέδοντος υἱωνόν, τὸν υἱὸν Τιθωνοῦ minus probabiliter collocatis vocabulis. Memnon frater Emathionis (Apollod. III, 12, 4.) apud Hesiod. Theog. 984. Αἰθιόπων βασιλεὺς audit. Vss. 58-61. restituit Corsinus, qui tamen vs. 59. scripsit ἀπέκτε[ινε καὶ Ἀμφιδάμαντα], quod non fuisse in lapide videtur. De Busiride et Antaeo vide Apollodor. II, 5, 11. cf. Heyn. l. c. p. 171 sq. Vss. 65 sqq. videndum ne fuerit: στά[λας ἐπὶ τῶν ὅρων Εὐ||ρ]ώ[πας καὶ Λιβύας] ἀ[νέστησε σαμεῖα τᾶς πορείας vel similia; cf. Apollod. II, 5, 10.

Inscr. *E. F.* Herculis duodecim labores totidem versibus heroicis exponuntur praemisso titulo, qui mutilus est, et additis versibus aliquot, in quibus malefici ab Hercule morte mulctati in diversis regionibus dinumerantur. Ex titulo praemisso unus superest versus, quem qui praecessit, ubi scriptus fuerit non liquet: huius versus ἀκροτελεύτιον fuerit: οἵδ' εἰσὶν ἆεθλοι. Versus parum elegantes sunt excepto primo (vs. 2.), qui desumptus est ex epigram-

mate antiquiore, quod vulgo tribuitur Quinto Smyrnaeo (vide supra). Sed de auctore epigrammatis illius non tam certo constat; unde etiam in uno codd. regg. titulum esse εἰς τὸ αὐτὸ Κοΐντου Σμυρναίου ὡς ἐμοὶ δοκεῖ monet Brunckius. Omninoque epigramma istud potest Quinto Smyrnaeo antiquius videri. Auctorem nostri epigrammatis Zoëga Anagl. T. II. p. 51. Diodori aetati supparem esse censet. Vs. 8. Θρήκης dedimus ex epigrammate noto. Alii supplerunt Βίστονος. Vs. 10. Γηρυόνην explevit Corsinus; idem inseruit καί. Male hunc versum tractavit Dacerius ad Horat. Od. II, 14, 7. 8. Nec multo felicius Iacobsius: Γηρυόνην ἔκτεινεν ἑλὼν ταύρους ἀγελάτας, qui Anthol. X. ad epigr. Quinti Smyrnaei titulum a Reinesio l. c. prolatum et titulum a Marino l. c. editum pro diversis habuit. Vs. 11. extr. supplementum est Corsini. Reliqua nos constituimus. Vs. 13. ἐρικυδέα Θῆρα φονεύσας supplevit Welckerus parum feliciter, in reliquis is secutus Corsinum. Vss. 15. 16. de Busiride et Antaeo mentio fit etiam in titulo *C.* vss. 58-61. Vs. 16. de caede Centaurorum ad montem Pholoen Apollod. II, 5, 4. cf. Heyn. p. 146. Ibidem in fine dedimus ἐν δὲ περαίᾳ, siquidem Ἀετὸς videtur esse aquila ad Caucasum Promethei iecur comedens, quae nunc pro persona habetur. Apollod. II, 5, 11. καὶ περαιωθεὶς ἐπὶ τὴν ἤπειρον τὴν ἀντικρὺ κατετόξευσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τὸν ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἧπαρ αἰετόν, ὄντα Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος. Vs. 17. Cycnus Martis et Pelopiae filius dicitur, in Thessalia occisus ab Hercule. Apollodor. II, 7, 7. cf. Heyn. l. c. p. 196. Vs. 18. exempli causa supplevimus. De Syleo Apollod. II, 6, 3. ubi nunc rectissime scribitur ἐν Λυδίᾳ. Cf. Heyn. l. c. p. 181. De Lityersa Athen. X, 415. b. Schol. Theocr. X, 41.

5984. *b.*

Romae, olim in aedibus Iacobi Benzonii ad D. Marcum, nunc in aedibus Vaticanis, in basi termini elegantis Herculis pueri exuvium leonis induti, clavam nodosam sinistra gerentis, sed capite mutili; edidit Fulv. Ursinus Imagg. p. 61. cum capite integro aeri incisam; Smetius fol. XXIII. 14. sine imagine, indeque Gruterus p. XLV. 1. cum interpret. Lat. Deinde dederunt Faber ad Gallaeum p. 43. Bellorius Imagg. tab. 90. aeri incisam. Ex Ligorio edidit Muratorius T. I. p. LX. 6. Ex schedis H. Hasii Osannus Syllog. p. 452. n. 160. Repetierunt Bonada Anthol. Lat. T. I. p. 95. Brunckius III, 181. n. 186. An. III, 1. p. 396. Iacobs Anthol. Palat. Append. n. 198. Extat etiam in Cod. Pigh. fol. 67. b. et in schedis Spanhemianis apud Duperac n. 89. Habeo praeterea ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΗΛΙΚΙΗΝΠΑΙCΕΙΜΙΒΡΕΤΑCΔΕCΤΗCΑΤΟ
ΦΗΛΙΞ
ΗΡΑΚΛΕΟΥCΕΙΚΩΟΙCΘΑΜΕ
ΚΑΙΚΠΡΟΔΙΚΟΥ

Male transcriptum apographum est quod dedit Osannus. Vs. 1. extr. Pigh. ΔΕCΘΗCΑΤΟ. Vs. 2. Urs. Bell. ΦΗΛΙΣ. Formam litterae Ξ dedi ex Smet. et Dup. Vs. 3. Urs. ΕΙΚΩ. Vs. 4. Urs. Pigh. Grut. ΚΑΙ ΠΡΟΔΙΚΟΥ, Mur. ΚΑΙΠΡΟΛΙΚΟΥ, Pigh. Smet. Dup. Thorl. ΚΑΙΚΠΡΟΔΙΚΟΥ, Os. ΚΑΙΚΠΑΟΙΧΙΚΟΥ.

Ἡλικίην παῖς εἰμι· βρέτας δ᾽ ἐστήσατο Φῆλιξ
Ἡρακλέους εἰκώ· οἶσθά με κὰκ Προδίκου.

Hercules Prodici notus ex Xenophontis Memorab. II, 1, 21.

5985.

In oppido Ponte Corvo, quod ex Fregellanorum reliquiis exstructum putatur; transcripsit et edidit Smetius fol. XXIV. 13. unde est apud Gruterum p. XLIX. 1.

ΕΥΧΗ
ΗΡΑΚΛΗ . ΘΑΛΛΟΦΟΡΩ
ΙΕΡΩ . ΕΥΑΚΟΥCΤΩ
Λ . ΚΟΡΝΗΛΙΟC . Λ . ΚΟΡΝΗ
ΛΙΟΥ . ΠΡΕΙΜΙΓΕΝΙΟΥ
ΥΙΟC . ΠΑΛ . ΤΕΡΕΝΤΙΑΝΟC
ΚΑΙ . ΛΗΜΝΙΟC . ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟC
ΕΠΟΙΗCΑΝ
HERCVLI . PACIFERO
INVICTO . SANCTO
SACR
VOTO . SVSCEPTO
L . CORNELIVS . L . F .
PAL . TERENTIANVS
ET . LEMNIVS . LIBERTVS
MERITO . LIBENTES
FECERVNT

Εὐχὴ Ἡρακλῆ θαλλοφόρῳ ἱερῷ εὐακούστῳ Λ. Κορνήλιος Λ. Κορνηλίου Πρειμιγενίου υἱὸς Παλ(ατίνᾳ) Τερεντιανὸς καὶ Λήμνιος ἀπελεύθερος ἐποίησαν.
Herculi pacifero invicto sancto sacr(um) voto suscepto. L. Cornelius L. f. Pal. Terentianus et Lemnius libertus merito libentes fecerunt.

5986.

Anagniae, in ara marmorea, in cuius latere insculpta instrumenta fabrilia; sub inscriptione pharetra et arcus cum duabus aviculis mutuo se osculantibus; ex Ligorio, ut videtur, edidit Donius Cl. I. n. 95. p. 30. qui Ameriae tribuit titulum; indeque Donatus T. I. p. 37. 2. cum nota Gorii, et Muratorius T. I. p. LXIV. 6. Producitur in Gronov. Thes. Ant. Gr. T. I. ad tab. Aaaa.

Habet etiam Spanhemius ad Iulian. Caes. p. 81. et ad Callimach. H. in Del. 21. unde repetiit Walpolius Mem. p. 452. Extat in schedis Spanhemianis a Steph. Duperac scriptis.

ΗΡΑΚΛΗ.ΒΑΣΙΛΕ
Λ.ΑΝΤΩΝΙΟΣΑΠΕΛΕΥ
ΣΕΒΑ.ΚΟΣΜΟΠΛΟΚΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Vs. 1. Don. ΒΑΣΙΛ, Dup. ΒΑΣΙΑΛ, Spanh. ΒΑΣΙΛΕ. Vs. 2. Don. Dup. ΑΝΤΟΝΙΟΣ, Spanh. ΑΝΤΩΝΙΟΣ; deinde Don. ΑΠΕΛ, Dup. ΑΠΕΛΕΥ. Vs. 3. init. Don. ΣΕΒ., Dup. ΣΕΥΒ., Spanh. ΣΕΒΑ.

Ἡρακλῆ βασιλε[ῖ] Λ. Ἀντώνιος ἀπελεύ(θερος) Σεβα(στοῦ) κοσμοπλόκος ἀνέθηκεν.

Κοσμοπλόκος Muratorio non officii genus sed nomen servile videbatur ab Antonio in libertate retentum. Rectius Spanhemius vocabulum pro appellativo habet, cui tamen quod Antonius videtur κοσμοπλόκος Σεβαστῆς fuisse, non Σεβαστοῦ, citato titulo ex Reinesio p. 575. EPERASTVS.IVLIAE.LIB.ORNATOR, falsus est. Iure Σεβαστοῦ probat Saxius Act. Traiect. T. II. p. 229. Poterat enim ille κοσμοπλόκος aut Augustae aut Augusti esse, quia et viris sui ornatores. Dorvillius in schedis Van Vaasseni provocat ad glossas: ἐμπλέκτης *ciniflo*, ἐμπλέκτρια *implicatrix, ornatrix*.

5987.

Romae, sub Hercule lyram et plectrum manibus tenente; edidit Boissardus P. IV. p. 63. aeri incisam; indeque Gruterus p. XLVIII. 8. et Montfaucon Ant. expl. T. I. P. II. p. 224. tab. 137.

ΗΡΑΚΛΗ ΤΩΙ ΜΟΥΣΑΓΗΤΗΙ
ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ

Montf. dedit ΗΡΑΚΛΕΙ et ΜΝΗΣΙΦΙΛΟΣ; Boiss. ΜΗΝΣΦΙΑΟΣ.

Ἡρακλῆ τῷ Μουσαγ[έ]τῃ Μηνόφιλος.

De Hercule cithaeroedo vid. Mülleri Enchir. archaeol. p. 637. edit. sec. coll. Zoëga Bassi rilievi antichi T. II. tab. LXXII. et Roulez Bullet. de l'Acad. des sciences de Bruxelles T. XII. 1. p. 341 sqq. Gerhard Auserl. Gr. Vasenbilder I. p. 140. not.

5988.

Romae, in aedibus Vaticanis; edidit Marinus Act. fratr. Arv. T. II. p. 572. Vidit Maceratae etiam Schornius, qui edidit in Thierschii Itin. Ital. T. I. p. 458. In collectione Compagnoni habentur inscriptiones Resinae repertae.

ΣΩΤΗΡΙ
ΘΕΩ
ΗΡΑΚΛΗΤΙ
ΠΩΛΛΙΩ
Ε Ε

Vs. 1. Schorn. ΣΩΤΗΡΗ; vs. 5. idem Θ Ε.

Σωτῆρι θεῷ Ἡρακλῆ Τι(βέριος) Πωλλίω[ν] ε(ὐχὴν) ἐ(ποίησεν).

5989.

Prope *Romam* in villa Albani, in basi; ex schedis Barberinis edidit Fabrettus c. X. n. 129. p. 692. in vinea Odoardi Sanctorelli in Esquiliis vidit Donius Append. p. 554. 1. de lapide denuo dedit Marinus Villa Albani Cl. V. n. 152. p. 149. (conf. Fea Indicaz. antiq. per la villa Albani 1803. p. 122.) Sola Graeca ex schedis Ptolomeis exhibet Muratorius T. I. p. LXII. 9.

	In altero latere:	In tertio:
ΗΡΑΚΛΕΙ		
ΑΛΕΞΙ	HERCVLI	SILVANO
ΚΑΚΩΙ	DEFENSORI	CVSTODI
ΠΑΠΕΙΡΙ	PAPIRII	PAPIRII
ΟΙ		

Vs. 2. Mar. ΑΛΕΣΙ, reliqui ΑΛΕΞΙ. Vs. 4. init. Mur. ΔΑ, reliqui ΠΑ, quod habet etiam Gudius Ms. Biblioth. Trai. notante Saxio Act. Trai. T. II. p. 224.

Ἡρακλεῖ ἀλεξικάκῳ Παπείριοι.

Herculem ἀλεξίκακον ab Ephesiis cultum tradit Lactant. Inst. div. X. notante Muratorio. Cf. Hesych. ἐκ Μελίτης. De donatoribus cf. n. 5963.

5990.

Romae in basi tabulae marmoreae, in qua repraesentatur Hercules nudus sinistra leonis pellem sustinens, dextra innisus clavae, quam surripere ei velle videtur Cupido; contra est Silvanus in terminum desinens, cuius ad pedem aquila cum fulmine; inter utrumque stella et supra hoc monogramma: ΜΛ. Edidit Boissardus P. IV. p. 117. indeque Gruterus p. XLII. 12. et Montfaucon Ant. expl. T. I. P. II. p. 222. tab. 135.

ΘΕΩΙ ΑΛΕΞΙΚΑΚΩΙ
ΓΛΥΚΩΝ

Θεῷ ἀλεξικάκῳ Γλύκων.

Glyco nomen sit dedicantis (Fea ad Winckelmanni Hist. art. T. II. p. 286.) an artificis Atheniensis (cf. n. 5650. 6142.) non liquet. Ad dedicantem rettulit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 317. Fortasse recte.

5991.

Romae in tabula pone columnam Focae reperta; edita est in Memorie enciclopediche sulle antichità e belle arti di Roma 1817. T. VII. p. 50. et a Fea Frammenti di fasti p. LXVIII. Varietà di notizie p. 68. unde petiit O. Iahn. Spec. epigr. p. 133. 14. Ex recentissima Stuarti Ant. Att. edit. Darmst. T. I. p. 465. dedit Osannus Syllog. p. 485. n. 2.

ΑΠѠϹΙΚΑΚΟΙϹ
ΘЄΟΙϹ
EX ORACVLO

Ἀπωσικάκοις
Θεοῖς.
Ex oraculo.

5992.

Prope *Albam* in pariete; ex schedis Monavii edidit Reinesius Synt. inscr. n. XLIX. n. 97.

SOLI INVIC
TO VOTVM
ΗΛΙΩ ΑΝΙΚΗΤΩ
ΕΥΧΗΝ ΑΝΕΘΗ
ΚΕΝ ⏀
A.B.E.Δ.A.Λ.Λ.A.Θ

Soli invicto votum.
Ἡλίῳ ἀνικήτῳ εὐχὴν ἀνέθηκεν -
Hic subscriptum est aenigma litterarum, in quo latere videntur nomina dedicantis. Conf. n. 6703.

5992. *b.*

Romae, ut videtur; ex Ligorio edidit Gudius p. XXIII. 3. (CIƆIƆXCIV. 1.)

ΗΛΙΩ.ΘΕΩ
Λ.AVΡΗΛΙΟΣ.ΠΕΛΟΙΚΑΝΟΣ
ΑΠЄΛЄφΤΕΡΟΣ.ΣΕȣΑΣΤΟȣ
IATROS.ΑΝΕΘ

Ἡλίῳ θεῷ Λ. Αὐρήλιος Πελ[ε]ικανός, ἀπελέφτερος Σεουαστοῦ, ἰατρὸς ἀνέθ(ηκεν).

5993.

Romae in Vaticano; edidit Lupus Epit. Sev. p. 121. Ex schedis nescio quibus et ex Lupo dedit Muratorius T. I. p. LXXIV. 4. Denuo edidit Osannus Syllog. p. 426. n. 31. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΘЄѠ ΜЄΓΑΛѠ
ϹЄΡΑΠΙΔΙ
ΑΡЄΛΛΙΟΙ
ϹЄΟΥΗΡΟϹ·ΚΑΙ·ΦΟΥϹΚΟϹ
ЄΥΧΗΝ
ЄΠΟΙΗϹΑΝ

Initia versuum mutila habet Lupus, deficientibus litteris ΘЄ, Ϲ, ϹЄΟ, ЄΠΟ. Similiter ap. Osann. desunt litterae initiales ΘЄ, Ϲ, ϹЄΟ, Є in ultimo versu. Formas litterarum vulgares (Σ, Ω) dedit Muratorius. Vs. 2. Lup. Os. ЄΡΑΠΙΔΙ, Mur. ΣΑΡΑΠΙΔΙ.
Θεῷ μεγάλῳ Σεράπιδι Ἀρέλλιοι Σεούηρος καὶ Φοῦσκος εὐχὴν ἐποίησαν.

5994.

Romae, in pectore sigilli Aegyptiaci ex lapide nigro; edidit Donius Cl. I. n. 81. p. 22. et hinc Donatus p. 78. 1. et Muratorius T. I. p. CLX. 3. cum Lat. interpret.

ΚΑΤΑ ΚΕΛΕΥϹΙΝ ΘΕΟΥ
ϹΕΡΑΠΙΔΟϹ ΟΥΙΒΙΟϹ
ΙΕΡΕΥϹ.ΑΝΕΘ.

Vs. 2. Don. ϹΥΙΒΙΟϹ.
Κατὰ κέλευσιν θεοῦ Σεράπιδος Οὐΐβιος ἱερεὺς ἀνέθ(ηκεν).

5995.

Romae, in basi statuae Ganymedis effossa in quarta regione inter rudera Baluci; edidit Gudius p. CV. 7. ex Ligorio.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ.ΤΡΩΙΛΙ.ΥΙΟΣ
Α.ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.ΑΛΕΞΑΝΔΕΩΣ
ΝΕΩΚΟΡΟΣ.ΤΟΥ.ΜΕΓΑΛΟΥ.ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ
ΑΝΕΘ

Γανυμήδης Τρωΐλι υἱός. [Α.] Δημήτριος Ἀλεξανδρέ[υ]ς νεωκόρος τοῦ μεγάλου Σαράπιδος ἀνέθ(ηκεν).
Quum ΤΡΩΙΛΙ diserte dicatur esse in lapide, quadratarius formam genitivi Latini expressisse videtur.

5996.

Romae in columna marmorea in museo P. Clementino; edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. I. n. CCXC. p. 243. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 10. litteris minusculis; e schedis Barberinis dedit Fabrettus c. VI. n. 185. p. 493. ex lapide edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. p. 25. edit. Mil. p. 104. rursusque Osannus Syllog. p. 425. n. 30. Citant Maffeius crit. lapid. p. 54. Vandalius Dissert. p. 302. Schowius Chart. papyr. Velit. p. 61. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΓΑΘΗ·ΤΥΧΗ
ΔΙΙ ΗΛΙω ΜΕΓΑΛω
ϹΑΡΑΠΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟΙϹ
ϹΥΝΝΑΟΙϹ ΘΕΟΙϹ·ϹΤΑΤΙΟϹ
ΚΟΔΡΑΤΟϹ Ο ΚΡΑΤΙϹΤΟϹ
ΝΕωΚΟΡΟϹ·ΕΚ·ΜΕΓΑΛωΝ
ΚΙΝΔΥΝωΝ·ΠΟΛΛΑΚΙϹ
ϹωΘΕΙϹ·ΕΥΧΑΡΙϹΤωΝ
ΑΝΕΘΗΚΑ
ΙΛΕωϹ· ϹΟΙ
ΑΛΥΠΙ
ΤΟΝ€ΝΚΑΝωΒω
ΜΕΤΑΤΟΥΒωΜΙϹΚΑΡΙΟΥ
ΔΙΟϹΚΟΡΟϹΝ€ωΚΟΡ..
ΤΟΥΜ€ΓΑΛΟΥϹΑΡ.....
ΑΝ€ΘΗΚΑ

Vss. 1. 2. omittunt Osannus et Thorlacius, qui usque ad vs. 10. Ϲ pro C praebent. Vs. 5. med. O habent Viscontus, Osannus, omittit Fabrettus. Vs. 12. init. Fabr. ΤΩΝ. Vs. 13. extr. Fabr. Fleetw. ΡωΜΗϹ·ΚΑΡΙ..., Thorl. ΡωΜΙϹΙϹωΝ, Os. ΡωΜΙ€Ιω, Visc. quod dedi. Vs. 14. Fabr. Fleetw. ΤΟΙϹ·Μ€ΓΑΛΟΙϹ·ΑΓ..., Os. ΤΟΥΜ€ΓΑΛΟ€ϹΑΝ, Visc. quod dedi. Vss. 12-16. minoribus litteris scriptos esse monet Osannus, qui inde coniicit titulos duos esse neque alterum cum altero quidquam commune habere. Vs. 15. omittit Thorlacius.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς
5 *Στάτιος Κοδρᾶτος ὁ κράτιστος νεωκόρος ἐκ μεγάλων*
κινδύνων πολλάκις σωθεὶς εὐχαριστῶν ἀνέθηκα.

10 *Ἵλεώς σοι, ἀλύπι. Τὸν ἐν Κανώβῳ μετὰ τοῦ βωμι-*
15 *σκαρίου Διόσκορος νεωκόρ[ος] τοῦ μεγάλου Σαρ[άπιδος]*
ἀνέθηκα.

Tituli eo modo separari non possunt, quo voluit Maffeius. Videtur Statius defunctus esse priusquam donarium ab eo votum perficeretur, relicto titulo, quem deinceps incidendum curarit Dioscorus collega eius, inserto fortasse elogio *ὁ κράτιστος* (cf. n. 6001.). Hinc is titulo suo praemisit *ἵλεώς σοι* (*ὁ θεός ἐστιν*), *ἀλύπ[ε]ι*. Colligas arulam fuisse (*βωμισκάριον*) quam donaturus erat Statius, eique arulae mox imaginem dei esse impositam a Dioscoro et dedicatam. Deus audit *ὁ ἐν Κανώβῳ*, i. e. Sarapis *ὁ ἐν Κανώβῳ καλούμενος* (cf. Pausan. II, 4, 7. Creuzer Symbol. edit. noviss. II. p. 67 sq.). Dioscorus Visconto idem videtur esse, qui memoratur in titulo n. 6002. Quod Osannus putavit Statium nostrum Quadratum esse Statium Valentem historiarum scriptorem (Lamprid. Alex. Sev. c. 48.) et ipsum Quadratum dictum alibi (Iul. Capitol. Ver. imp. c. 8.), de industria missum facio.

5997.

Romae, in templo prope ripam, in hortis Iustinianis; inscriptionem Graecam ex schedis Piccarti edidit Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rup. LXI. p. 346. (conf. p. 538.), idemque repetiit Synt. inscr. Cl. I. n. CXCIX. p. 200. ubi extat valde corrupta; utramque edidit Sponius Miscell. erud. antiq. X, 60. p. 340. quattuor prioribus versibus truncatam; tum Fabrettus c. X. n. 545. p. 746. (conf. c. VI. n. 186. p. 493. 494.) Lacunosam praebet Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. I. p. 91. qui Graecam iteravit T. III. p. 186. cum notis. Latina e Mazochio edita est ap. Gruter. p. CCCXVIII. 8. Est etiam in schedis Spanhemianis, ubi desunt vss. 1-4. Citarunt Vandalius Dissert. p. 300. 301. et Osannus Auct. lex. Gr. p. 100.

ΔΙΙ ΗΛΙω ΜΕΓΑΛω
ϹΑΡΑΠΙΔΙΚΑΙΤΟΙϹϹΥΝΝΑΟΙϹ
ΘΕΟΙϹΤΟΚΡΗΠΙΔΕΙΟΝΛΑΜΠΑΔΑ
ΑΡΓΥΡΑΝΒωΜΟΥϹΤΡΕΙϹΠΟΛΥΛΥΧΝΟΝ
ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝΕΝΥΡΟΝ
ΒΑΘΡΑΔΥΟ
Λ.ΚΑϹϹΙΟϹ
ΕΥΤΥΧΗϹ
ΝΕωΚΟΡΟϹΤΟΥΜ€ΓΑΛΟΥ
ϹΑΡΑΠΙΔΟϹ
ΥΠΕΡΕΥΧΑΡΙϹΤΙΑϹ
ΑΝΕΘΗΚΕΝΕΠΑΓΑΘω

PERMISSV
C.NASENNI
MARVLLI
PONTIFICIS·VOLCANI·ET
AEDIVM·SACRARVM·ET
Q·LOLLI·RVFI·CHRYSIDIANI
ET·M·AEMILI·VITALIS
CREPEREIANI·II·VIR

Quattuor priores versus omittit Sponius. Vs. 3. Rein. ΚΡΗΠΙΑΔΕΙΟΝ, Fabr. ΚΡΙΠΤΙΔΕΙΟΝ. Vs. 5. Spanh. ΕΝΥΡΟΝ, Rein. Spon. ΕΠΥΡΟΝ. Vs. 8. Fabr. ΕΥΤΥΚΗϹ, Rein. Spanh. Spon. ΕΥΤΥΧΗϹ. Vs. 9. Rein. ΝΗΟΚΟΡΟϹ, Spanh. ΝΗωΚΟΡΟϹ, Fabr. ΝΕω ΚΟΡΟϹ. Vs. 11. omittit Sponius. Vs. 12. pro ΕΠ Spanhemius lacunam habet. Vs. 13. Spanh. NASENNII. Vs. 15. Spon. Grut. Spanh. MARCELLI, sed MARVLLI in lapide esse diserte docet Fabrettus. Vs. 18. Grut. CHISIDIANI. Vs. 19. init. ET habet Grut. omittunt reliqui.

Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς
τὸ κρηπίδειον, λαμπάδα ἀργυρᾶν, βωμοὺς τρεῖς, πολύ-
5 *λυχνον, θυμιατήριον ἔνπυρον, βάθρα δύο, Λ. Κάσσιος*
10 *Εὐτύχης, νεωκόρος τοῦ μεγάλου Σαράπιδος ὑπὲρ εὐ-*
χαριστίας ἀνέθηκεν ἐπ' ἀγαθῷ.
15 *Permissu C. Nasenni Marulli, pontificis Volcani*
et aedium sacrarum, et Q. Lolli Rufi Chrysi-
20 *diani et M. Aemili Vitalis Crepereiani II vir(o-*
rum).

Neocorus Sarapidis a pontifice Volcani et duumviris potestatem impetrat tituli ponendi. Videtur haec incriptio Ostia oriunda, ubi templum Volcani et Sarapidis fuisse aliunde constat. De Volcano cf.

titulum Latinum ap. Orell. Coll. inscr. Latt. n. 1381. de Sarapide Minutium Felicem Octav. c. 2. et Orell. l. c. n. 1888. In vicino Portu (Procop. bell. Goth. I, 26.) et ipso cultus Sarapidis viguit. Vide n. 6000. 6001.

5998.

Praeneste, in aede S. Mariae Annunciatae, vel, ut alii, in aede Nicolai; edidit Suaresius Antiq. Praenest. I. c. I. c. 16. p. 51. unde repetiit Muratorius T. I. p. CCCXXXIII. 1. Habent etiam Donius Inscr. Cl. II. n. 10. p. 65. unde Graeca repetiit Gorius in Mus. Florent. T. V. p. 200. et Cecconi Stor. di Palestrina p. 182. Repetiit Orellius Collect. inscr. Latt. n. 1895. Disserit de hac inscriptione Barthelemy Mém. de l'Acad. T. XXX. p. 512 sqq. Citavit Rad. Rochettus Quest. de l'hist. de l'art. p. 154.

Γ. ΒΑΛΕΡΙΟϹ ΕΡΜΑΙϹΚΟϹ ΕΠΟΙΗϹΕΝ ϹΑΡΑΠΕΙΟΝ ΔΙΙ ΗΛΙΩ ΜΕΓΑΛΩ ϹΑΡΑΠΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟΙϹ ϹΥΝΝΑΟΙϹ ΘΕΟΙϹ	DOMVS.C.VALERI HERMAISCI TEMPLVM SERAPIS SCHOLA FAVSTINIANA FECIT C.VALERIVS HERMAISCVS DEDIC.IDIB DEC. BARBARO ET REGVLO COSS

Latina in altero latere sunt lapidis.

Γ. Βαλέριος Ἑρμαΐσκος ἐποίησεν Σαραπεῖον Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς.

Domus C. Valerii Hermaisci. templum Serapis schola Faustiniana fecit. C. Valerius Hermaiscus dedic(avit) idib(us) Dec(embris) Barbaro et Regulo coss.

Schola Faustiniana videtur esse asylum ad usum puellarum alimentariarum ab Antonino Pio constitutum in honorem Faustinae defunctae (Capitolin. in vit. Antonin. P. c. 8.); nisi simpliciter est conventus quidam ad epulas celebrandas constitutus de Faustina uxore M. Aurelii denominatus. De templo Sarapidis conf. ad n. 6131. *b*. Titulus pertinet ad a. u. c. 910. p. Chr. 157.

5999.

Romae; ab Ursino acceptum edidit Gruterus p. MX. 11. Vss. 1-5. dederat Fabricius Rom. c. 9. p. 73. unde repetiit Gruterus p. XXII. 10. Versus quinque priores citantur in Mus. Capitol. T. IV. p. 319.

ΔΙΙ. ΗΛΙꞶ
ΜΕΓΑΛꞶ
ϹΑΡΑΠΙΔΙ
ΚΑΙ ΤΟΙϹ ϹΥΝΝΑ
ΟΙϹ ΘΕΟΙϹ
ΥΠΕΡ ϹꞶΤΕΡΙΑϹ
ΚΑΙ ΑΙꞶΝΙΟΥ
ΔΙΑΜΟΝΗϹ
ΤΩΝ ΚΥΡΙꞶΝ.ΗΜꞶΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡꞶΝ
ΚΑΙ ΤΟΥ ϹΥΝΠΑΝ
ΤΟϹ ΑΥΤꞶΝ ΟΙΚΟΥ
Κ. ΑΥΡΗΛΙΟϹ
ΡΟΥΦΕΙΝΟϹ
ϹΥΝ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ
ΚΑΙ ΤΟΙϹ ΤΕΚΝΟΙϹ
ΑΝΕΘΕΚΕΝ
ΕΠΑΓΑΘꞶ

Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς ὑπὲρ σωτ[η]ρίας καὶ αἰωνίου διαμονῆς τῶν κυρίων ἡμῶν Αὐτοκρατόρων καὶ τοῦ σύνπαντος αὐτῶν οἴκου [Μ.] Αὐρήλιος Ῥουφεῖνος σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις ἀνέθ[η]κεν ἐπ' ἀγαθῷ.

Imperatores videntur esse Septimius Severus et Caracalla.

6000.

In Castro de S. Cannato prope *Aquas Sextias*, Galliae Narbonensis, in pila marmoris rubri, in qua olim fuisse protome videtur imposita. Lapidem Aquis Sextiis a Peirescio possessum posthac habuit I. Fr. f. St. Vincens. Edidit Sponius Miscell. erud. antiq. p. 329. 22. cum interpret. Lat. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 31. 4. litteris minusculis; habent Cuperus Harpocr. p. 153. Fabrettus Inscr. c. VI. p. 494. n. 187. Arnaldus de diis paredris c. 15. Accuratius ediderunt Seguier in libello: Notice sur I. Fr. f. St. Vincens p. 36 sqq. et Millin Voyage dans le Midi de la France T. II. p. 199 sqq. cum interpret. Lat.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 1. omittunt Spon. Cup. Fabr. Vs. 15. init. Spon. Cup. Fabr. ΑΡΧΙΥΠΕΡΕΤΗ. Vs. 17. extr. Spon. Cup. Fabr. ΟΕΙ p. ΘΕΟ. Vs 18. Spon. Cup. Fabr. ΙΕΡΟΦΩΝΟΙΣ, Mill. ΙΕΡΩΦΩΝΟΙΣ. Vs. 19. extr. Spon. Cup. Fabr. ΧΑΡΙ, Mill. ΚΑΡΙ. Sponius cum Cup. Fabr. aliter distinxit versus, notans in latere basis esse ΕΠΑΓΑΘΩΕΠΙΓΡΑΝΙΟΥΡΩ, fortasse ἐπ' ἀγαθῷ. ἐπὶ Γρανί[ῳ Α]ὐ[π]ῳ [καὶ Μαξίμῳ ὑπάτοις].

Ἐπ' ἀγαθῷ ὑπὲρ σωτηρίας Μάρκου Αὐρηλίου Σεουήρου Ἀλεξάνδρου Εὐτυχοῦς Εὐσεβοῦς Σεβ(αστοῦ) καὶ Ἰουλίας Μαμαίας Σεβαστῆς μητρὸς Σεβ(αστοῦ) Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς Μ. Αὐρήλιος

ΕΠ ΑΓΑΘΩ ΥΠΕΡ ΣΩΤΗΡΙΑΣ
ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ
ΣΕΟΥΗΡΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΕΥΤΥΧΟΥΣ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΣΕΒ
ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑΣ ΜΑΜΑΙΑΣ
ΣΕΒΑΣΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΣΕΒ.
ΔΙΙ ΗΛΙΩ
ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΡΑΠΙΔΙ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΣΥΝΝΑΟΙΣ
ΘΕΟΙΣ
Μ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΗΡΩΝ
ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΝ
ΠΟΡΤΩ ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ ΕΠΙ
ΛΑΡΓΙΝΙΩ ΒΕΙΤΑΛΙΩΝΙ
ΑΡΧΙΥΠΗΡΕΤΗ ΚΑΙ ΚΑ
ΜΕΙΝΕΥΤΗ ΚΑΙ ΑΥΡΗΛΙΩ
ΦΗΒΩ ΚΑΙ ΣΑΛΩΝΙΩ ΘΕΟ
ΔΟΤΩ ΙΕΡΟΦΩΝΟΙΣ
ΚΑΙ ΚΑΜΕΙΝΕΥΤΑΙΣ ΚΑΡΙ
ΤΗ ΙΕΡΟΔΟΥΛΕΙΑ ΑΝΕ
ΘΗΚΕΝ ΕΠ ΑΓΑΘΩ

Ἥρων νεωκόρος τοῦ ἐν Πόρτῳ Σαράπιδος ἐπὶ Λαργινίῳ Βειταλίωνι ἀρχιυπηρέτῃ καὶ καμεινευτῇ καὶ Αὐρηλίῳ Φήβῳ καὶ Σαλωνίῳ Θεοδότῳ ἱεροφώνοις καὶ καμεινευταῖς καὶ τῇ ἱεροδουλείᾳ ἀνέθηκεν ἐπ᾽ ἀγαθῷ.

Etsi quis coniecerit Portum oppidum quaeri posse aut in Gallia, ubi portus Veneris, aut in Liguria, ubi portus Veneris et portus Herculis, tamen sunt quae me eo deducant, ut non dubitem lapidem ex Portu Tiberino in Galliam allatum censere. Nam quum oppida illa cognomina parum sunt celebritatis nacta, tum Portum Romanum non secus ac vicinam Ostiam templis deorum refertum fuisse etiam aliunde doceri potest (vide n. 5892.). Et Sarapidis ibi templum fuisse aeque atque Ostiae (vide n. 5997.) indicio est titulus ibidem repertus n. 6001. In eandemque sententiam disputavit Carolus du Fresne Praef. ad Chron. Pasch. p. 26 sq. ed. Bonn. memorans ille Hippolytum Portus episcopum, qui non alius nisi huius ipsius oppidi Romani episcopus fuit. Tituli nostri aetas fere eadem est, qua positae sunt columnae Antinoenses n. 4705. Vs. 6. extr. ΣΕΒ dixeris mutandum esse in ΣΤΡ (*στρατοπέδων*); sed potest esse *Σεβαττοῦ*. Cf. n. 4705. Memorabilia quae insunt de administratione templi Sarapidis. Fuerunt *ἀρχιυπηρέτης, ἱερόφωνοι, ἱερόδουλοι,* quorum nomine (cf. n. 4713. *d. e. f.*) Heron neocorus aliquid dedicavit Sarapidi. De hierodulis Sarapidis cf. supra p. 306. *a.* de *ἱεροφώνοις* ad n. 4684. *Ἀρχιυπηρέτης* magistratus militaris notus est ex papyris (vide p. 303. *a.*); nunc magistratus sacer est, fortasse quaestor templi Sarapidis. Hic autem et hierophoni nunc simul *καμινευταὶ* vocantur, quorum munus incertum est. Sacrum fuisse et sponte patet et Cuperus intellexit. Zoëga de obelisc. p. 507. de iis interpretabatur, qui circa ignem operabantur accensum propter dona Sarapidi oblata. Reuvensius Epist. ad Letr. II. p. 107. 163. quum in papyris ad templum Sarapidis pertinentibus invenisset vocabulum *ὑποκαύστῃ*, coniecit *καμινευτὰς* eos esse, qui ignem balneis calidis succendebant. Minus probabiliter. Vs. 17. *Φήβῳ* est p. *Φοίβῳ*. De constructione *ἐπί τινι*, de qua video aliter iudicare Keilium Syll. inscr. Boeot. p. 59. vide n. 4713. *d.*

6001.

In Portu ad ostium Tiberis occidentale (cf. lemma ad n. 5892. et ad n. 6000.); edidit Marinus Act. fratr. Arv. T. II. p. 749.

CЄΡΗΝΟC
ΞΙΦΙΔΙΟC
ΟΚΡΑΤΙCΤΟC
ΝЄѠΚΟΡΟC
ЄΚΤѠΝΙΔΙѠΝ
ΑΝЄΘΗΚΑ

Σερῆνος Ξιφίδιος ὁ κράτιστος νεωκόρος ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκα.

Serenus fuit neocorus Sarapidis, cuius templum in Portu fuisse docuimus ad n. 6000. Alium Serenum, C. Valerium cognominatum, eundem neocorum Sarapidis, habes n. 5973.

6002.

Romae ad aquam Virginem in columella marmorea superne confracta, litteris inaequalibus ac magnopere detritis; inscriptionem metricam edidit Boissardus Ant. Rom. P. V. p. 109. aeri incisam; transcripsit etiam Smetius fol. v. 2. indeque dedit Gruterus p. LXXXV. 8. ligno incisam cum Bened. Hegii interpret. Lat. Inscriptionem metricam repetiit Fleetwood Inscr. syll. p. 45. 2. litteris minusculis. Utramque Donius Inscr. Cl. I. p. 23. n. 82. cum Lat. interpret. Gorii et notis; hinc Muratorius T. I.

p. CXLIII. 1. cum Lat. interpret. Salvinii, partemque chronologicam idem ex Ligorio repetiit T. I. p. CCCLXX. 3. cum Lat. interpret. et not. Partem metricam denuo dederunt ex Donio Brunckius Anal. III. p. 188. n. 189. Iacobs (Animadv. III, 1. p. 397.) Anthol. Palat. Append. n. 256. De parte chronologica disseruit Corsinus Fast. Att. II. p. 434. Ex Grutero citat Vandalius Dissert. p. 307 sq.

ΝΗΟΝΜΕΝCΙΓΑ
ΛΟΕΝΤΑCΑΡΑ
ΠΙΔΟCΥΨΙΜΕ
ΔΟΝΤΟC ❦
ΗΔΑΥΤΟΝΧΡΥ
CΟΥΠΑΜΦΑΝΟ
ωΝΤΑΒΟΛΛΙC ❦
CΤΗCΑΝΤΟ
ΖΑΚΟΡΟCΤΕ
ΔΙΟCΚΟΡΟC
ΗΔΕΚΥΡΙΛΛΟΥ ❦
ΕΥΝΕΤΙCΗΜΑ
ΚΑΡωΝΜΗΠΟ
ΤΕΛΗΘΟΜΕΝΗ
ΚΑΙΔΥΟΤΗCΑΥ
ΤΗCΓΕΝΕΗC
ΕΝΑΘΕCΜΟΝ
ΕΧΟΝΤΕC ❦
ΟιCΙΜΕΜΗΛΕ
ΚΛΥΤΗCΕΡΓΑ
ΝΕωΚΟΡΙΗC ❦

In parte averso:

ΑΠΡΙΛΙΩΝ
ΦΑΡΜΟΥΘΙ.Α
ΥΠ.Π.ΤΩΝ
ΚΥΡΙΩΝΗΜΩΝ
ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ
CΕΒ.ΤΟ.Ζ.ΚΑΙ
ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ
CΕΒ.ΤΟ.Σ
ΤΟΠΟCΕΔΟ.....
ΥΠΟΒΑΛΕΡΙΟΥ
ΚΩΜ..... ΑΝΤΟC
ΥΠΑΤΙΚΟΥ
ΙΕRΕΩΝΝΑΩΝ

Vitiosum apographum est Boissardi. Is vs. 1. init. dedit ΝΙΟΙ; vs. 5. extr. omittit ΡΥ; vs. 6. habet ΚΟΜΠΛΦΑΝΟ; vs. 7. extr. ΒωΜΟΙC; vs. 10. Ν pro Κ; vs. 14. init. omittit ΤΕΛΗ; vs. 15. habet ΚΑΙΔ ΨΟΙ CΛΥ. Vs. 30. Mur. ΤΟΠΟS, Don. ΤΟΡΟC.

Νηὸν μὲν σιγαλόεντα Σαράπιδος ὑψιμέδοντος
ἠδ' αὐτὸν χρυσοῦ παμφανόωντα βολαῖς
στήσαντο ζάκορός τε Διόςκορος ἠδὲ Κυρίλλου
εὐνέτις ἡ μακάρων μή ποτε ληθομένη,
καὶ δύο τῆς αὐτῆς γενεῆς, ἕνα θεσμὸν ἔχοντες,
οἷσι μέμηλε κλυτῆς ἔργα νεωκορίης.

Πρὸ ϛ̄ Καλανδῶν] Ἀπριλίων, Φαρμουθὶ ᾱ. ὑπάτων τῶν κυρίων ἡμῶν Διοκλητιανοῦ Σεβ(αστοῦ) τὸ ζ̄ καὶ Μαξιμιανοῦ Σεβ(αστοῦ) τὸ [ϛ̄] τόπος ἐδό[θη] ὑπὸ Βαλερίου Κωμ - [καὶ] - - αντος ὑπατικοῦ, ἱερέων ναῶν.

Quattuor homines hoc templum erexisse vidit Gruterus. Vox νηὸν vs. 1. nunc monosyllaba est; etsi parum hoc probabile fuit Iacobsio, qui particulam μὲν uncis inclusit. Idem vs. 3. ἡ δὲ Κυρίλλου. Vs. 2. βολαὶ de radiis intelligendum, explicatque Viscontus Mus. P. Clem. T. VI. p. 25. (ed. Mil. p. 103.) de Sarapide radiato, qualem ibi describit et in tab. XV. delineatum dedit. Vs. 5. ἕνα θεσμὸν ἔχοντες; conf. n. 6223. Titulus est ex a. p. Chr. 299. mensis Martii die 27, qui dies, ut monuit Corsinus, est primus mensis Aegyptii Pharmuthi. Ceterum ex hoc mense Aegyptio colligi potest homines fuisse Aegyptios. Dioscorus neocorus Sarapidis est etiam in titulo n. 5996. qui utrum idem hic sit nec ne, parum liquet.

6002. *b.*

Romae, in columella marmorea reperta in aede S. Stephani in Caco, ubi et simia et leones cum hieroglyphis, quae posthac in Capitolium translata sunt; ediderunt Smetius fol. XVII. 7. Boissardus P. V. p. 109. aeri incisam; ex Aventini Annal. Boior. dedit Gruterus p. XXII. 11. ex Boissardo repetiit Montfaucon. Ant. expl. T. II. P. I. p. 250. tab. 101. 1. aeri incisam.

ΔιΙΗΛΙω
ΜΕΓΑΛω
CΑΡΑΠΙΔΙ

Διῒ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι.

6002. *c.*

In lamina quae extat *Romae*; edidit Viscontus Mus. P. Clem. Vol. II. p. 23. edit. Mil.

ΕΙCΘΕΟCCΕΡΑΠΙC

Εἷς θεὸς Σέραπις.

Cf. n. 6814. Inscriptionem similem ΕΙCΖΕΥC CΕΡΑΠΙC etiam in gemmis obviam (n. 7041. 7042.) ex tabula minuta plumbea, cuius in latere Serapis expressus est, enotavit Åkerblad Iscriz. greca sopra una lamina di piombo. Rom. 1813. p. 24.

6003.

Romae, sub anaglypho Isidem cum variis attributis plenissime ornatam in solioque sedentem repraesentante; edidit Donius Cl. I. n. 30. p. 8.; ex Ligorio et Donio dedit Muratorius T. I. p. LXXII. 1. Est etiam in schedis Spanhemianis a Stephano Duperac scriptis. Litterae sunt rudes et ineleganter sculptae.

Θ·ΙΣΙΣ·ΧΑΙΡΕ
Λ·ΙΟΥΛ·ΠΑΣΙΝΕΙΚΟΣ

Θ(εὰ) Ἶσις, χαῖρε.
Λ. Ἰούλ. Πασίνεικος.

Vs. 1. Mur. ΧΑΙΡΕ, Don. ΧΑΙΕΡΕ.

6004.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. I. p. CXLVI. 4. cum Lat. interpret. et not.

M.ΟΥΛΠΙΟΣ
ΘΕΑΙΙΣΙΔΙΣ
Α.ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ
ΣΑΤΥΡΟΣ.ΑΠΕ
ΛΕΥ.ΣΕΟΥΑΣΤ
ΑΝΕΘΗΚ
ARAM
ISIS.EXORATAE

M. Οὔλπιος.
[Θ]εᾷ Ἴσιδι [Λ.] Οὐαλέριος Σάτυρος, ἀπελεύ(θερος) Σεουαστ(οῦ) ἀνέθηκ[εν]
aram Isis exoratae.

Pertinere videtur ad templum, quod memoratur titulo ap. Gruter. p. LXXXIII. 9. TEMPLVM||ISIS||EXORATAE. Exorata est i. q. *ἐπήκοος* (cf. n. 6005.). M. Ulpius videtur esse sacerdos, sub quo ara posita est. Vide ne sit M. Ulpius Apollonius propheta (vide n. 6007.), ut ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ in alia parte lapidis perscriptum fuerit.

6005.

Romae, in parva ara; edidit Smetius fol. XXX. 2. deinde Boissardus P. V. p. 99. Ex Smetii et Pighii schedis edidit Gruterus p. LXXIII. 3. ex Boissardo idem p. LXXV. 3. Vitiatam retulit Montfaucon Palaeogr. Gr. p. 175.

ΘΕΑ ΕΠΗΚΟΩ
ΙCΙ ΤΥΧΗ
ΤΙΤΟC ΦΛΑΟΥΙ
ΟC ΟΥΙΒΙΑΝΟC
ΑΝΤΙΟΧΟC ΕΥ
ΞΑΜΕΝΟC ΑΝΕ
ΘΗΚΕΝ

Vs. 1. extr. Boiss. ΕΠΙΧΘΩ; vs. 2. init. idem ΝΙΩ pro ΙCΙ; vs. 3. extr. idem ΨΑΛΟΥΙ.

Θεᾷ ἐπηκόῳ Ἴσι Τύχῃ Τίτος Φλαούϊος Οὐιβιανὸς Ἀντίοχος εὐξάμενος ἀνέθηκεν.

Isis nunc simul *Τύχη*, ut alibi est *Δικαιοσύνη* (Vol. II. n. 2295.).

6006.

Romae, in hortis Iulii III. Pontificis maximi, in anaglypho, in quo stellae duae, infra vir canino capite femore tenus nudus, nisi quod vestis incumbit humero sinistro; dextera tenet orbem, sinistra caduceum; pede laevo premit crocodilum; in parte eius dextera visitur palma, sub qua caput Hammonis; inferius Δ, cui includitur littera M; sub illa est sarcina colligata loris; ad caput crocodili patera cum urceo; in parte sinistra conspicitur stella subter palmam et caput tauri; edidit Boissardus P. VI. p. 78. aeri incisam, unde habent Gruterus p. MLXXIII. 11. cum tabula aeri incisa et Montfaucon Ant. expl. T. II. P. II. p. 314. tab. 128.

Supra anaglyphum:

ΘΕΟΙC ΑΔΕΛΦΟΙC

Infra:

CΥΝΘΡΟΝΟΙC ΤΟΙC
ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩΙ
ΘΕΟΙC
ΙCΙΑC ΑΡΧΙΕΡΕΥC
ΑΝΕΘ

Vs. 1. ΘΕΟΙC ΑΔΕΛΦΟΙC expressit Gruterus. Boissardus habet ΘΕΟΙΑΔΕΛΦΟΙ.

Θεοῖς ἀδελφοῖς συνθρόνοις τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ θεοῖς Ἰσίας ἀρχιερεὺς ἀνέθ(ηκεν).

Dii fratres videntur esse homines domus Augustae, nunc M. Aurelius et Luc. Verus, qui vulgo divi fratres audiunt.

6007.

Romae in campo Martio; edidit Smetius fol. XXXI. 18. deinde Boissardus P. V. p. 75. truncatam, aeri incisam; hinc et ex Pighianis dedit Gruterus p. LXXXVI. 1. repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 30. 5. litteris minusculis; truncatam ex Boissardo exhibet Montfaucon Ant. expl. T. II. P. II. ubi tamen cf. p. 323. Ex Grutero repetiit Gorius Mus. Flor. T. I. p. 32. not. 1. et T. V. p. 90. Est in cod. Pigh. 26. a.

Α Ν Τ Ι Ν Ο Ω Ι
CΥΝΘΡΟΝΩΙΤΩΝ
ΕΝΑΙΓΥΠΤΩΙΘΕΩΝ
Μ.ΟΥΛΠΙΟC.ΑΠΟΛΛΩΝΙΟC
ΠΡΟΦΗΤΗC

Vs. 1. maioribus litteris. Vs. 4. Boiss. ΟΥΑΠΙΟC. ΟΛΥΜΠΙΟC pro ΟΥΛΠΙΟC errore dedit Gorius priore loco; deinde Boiss. Smet. Gor. ΑΠΟΛΛΟΝΙΟC, Pigh. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟC.

Ἀντινόῳ συνθρόνῳ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θεῶν M. Οὔλπιος Ἀπολλώνιος προφήτης.

De Antinoo Hadriani amasio nota omnia.

6008.

Romae, in tabula aenea, quae olim fuit apud Comitem Anguillarae; edidit Spanhemius ad Iuliani Caes. p. 144. ex Ligorio edidit Muratorius T. I. p. XXVII. 7. Est etiam in schedis Spanhemianis a Stephano Duperac scriptis. Supra inscriptionem dicitur expressus equus esse.

ΗΛΙΩ ΜΙΘΡ·
ΕΥΤΥΧΗΣ ΦΑΥΣΤΙ
ΝΙΑΝΟΣ

Ἡλίῳ Μίθρ[ᾳ] Εὐτύχης Φαυστινιανός.
Vs. 2. Dup. Mur. ΕΥΤΥΧΩΣ, Spanh. ΕΥΤΥΧΗΣ.

6009.

Romae in foro Boario, in ara eleganti, in qua caduceus insculptus et lyra; edidit Spanhemius ad Iuliani Caes. p. 144. Ex Ligorio, ut videtur, edidit Donius Cl. I. n. 32. n. 9. ex Ligorio Muratorius T. I. p. XXVII. 5. Extat etiam in schedis Spanhemianis a Stephano Duperac scriptis.

ΗΛΙΩ ΜΙΘΡΑ
ΑΝΙΚΗΤΩ
ΛΙΒΑΝ·ΑΝΕΘΗ

Ἡλίῳ Μίθρᾳ ἀνικήτῳ Λιβάν(ιος) ἀνέθη(κεν).

6010.

Romae, in domo Zambechariorum ad SS. Apostolos, in parva ara; vss. 1-4. edidit Smetius fol. XXI. 11. indeque Gruterus p. XXXIII. 9. totam ex Ligorio dedit Muratorius T. I. p. XXVII. 6. cum Lat. interpret. Vss. 1-4. extant ap. Pigh. p. 27. a.

Η Λ Ι ω
ΜΙΘΡΑ
ΑΝΙΚΗ
Τ ω
Τ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ
Τ. Ο. ΥΙΟΣΣΤΕΛ.
ΣΕΟΥΗΡΙΑΝΟϹ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ἡλίῳ Μίθρᾳ ἀνικήτῳ Τ. Ἀντίστιος Τ[ίτ]ο[υ] υἱὸς Στελ(λατίνᾳ) Σεουηριανὸς ἀνέθηκεν.

Vss. 1. 2. Ω pro ω dedit Muratorius. Van Vaassen in schedis coniicit Smetium non nisi priores quattuor vidisse versus, reliqua esse Ligorii, qui plerasque inscriptiones suppleverit, saepe supplendo corruperit. Non videtur. Nempe aut potest alius lapis esse, quem vidit Smetius, aut, quod nobis probabilius, eiusdem lapidis in altero latere fuerunt vss. 5-8. Certe divisioni versuum ap. Murator. ΗΛΙΩ ΜΙΘΡΑ || ΑΝΙΚΗΤΩ non multum tribuendum fidei.

6011.

Romae in villa Caesarina; edidit Fabrettus c. X. n. 198. p. 698.

SOLI
INVICTO · MITHRAE
T · FLAVIVS · AVG · LIB · HYGINVS
EPHOEBIANVS
ΗΛΙΩΙ·ΜΙΘΡΑΙ
Τ·ΦΛΑΟΥΙΟϹ·ΥΓΕΙΝΟϹ
ΔΙΑ·ΠΟΛΛΙΟΥ·ΡΟΥΦΟΥ
ΠΑΤΡΟϹ·ΙΔΙΟΥ·

Soli invicto Mithrae T. Flavius Aug(usti) lib(ertus) Hyginus Ephebianus.
Ἡλίῳ Μίθρᾳ Τ. Φλαούϊος Ὑγεῖνος διὰ Πολλίου Ῥούφου, πατρὸς ἰδίου.

6012.

Romae in horto Sabuntiorum e regione puppis insulae Tiberinae; ex schedis Langermannianis edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. I. n. CCXCI. p. 243. cum nota; habet etiam Donius Cl. I. n. 33. p. 9.

ΗΛΙΩ ΜΙΘΡΑ
ΑϹΤΡΟΒΡΟΝΤΟ
ΔΑΙΜΟΝΙ
ΝΑΒΑΡΔΗ
ΕΥΤΥΧΟΣ ΔΩΡΟΝ

Ἡλίῳ Μίθρᾳ ἀστροβρόντ[ῃ] δαίμονι Ναβαρδη(νῷ) Εὔτυχος δῶρον.

Mithras Ναβαρδηνὸς vocari videtur a Naarda oppido Syriae (Ptol. V, 17. Ioseph. Ant. Iud. XVIII, 9. Steph. Byz. v. Νάαρδα). Nomini insertum B pro Vau Phoenicio. Monuit Boeckhius comparans nomen Persicum Ναβαρζάνης (Ναβαρδζάνης).

6012. *b*.

Romae, olim in aede D. Nicolai in Calcaria, in ara grandi in duas partes fissa; in dextro arae latere Cybele turrita cum tympano a leonibus vecta, prope pinus, subtus taurus; in sinistro latere mitratus Attis, bis cinctus, dextra fistulas et crotala, sinistra pedum tenens; superius tympanum, a tergo ipsius pinus et sub ea aries, subtus taurus seorsum; in parte aversa taedae transversae, lituus, patera, guttus s. urceus, et sympinium; ediderunt Smetius fol. XIX. 12. qui ipse transcripsit, et Boissardus P. V. p. 33. 34. aeri incisam, sed mutilam. Inde dedit Gruterus p. XXVIII. 1. cum Hegii interpretatione Latina. Repetierunt Fleetwood Inscr. Syllog. p. 13. 1. litteris minusculis cum Lat. interpret. Bonada Anthol. T. I. p. 84. Brunck. III. p. 189. (conf. Iacobs Anal. III, 1. p. 398.) Iacobs Anthol. Palat. App. n. 239. Extat etiam in Cod. Pigh. fol. 3. b. sed mutilus et in schedis Spanhemianis a Steph. Duperac scriptis a. 1578.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 2. Dup. ΚΑΤϹΥΝΕΝΤΙ; vs. 5. extr. idem ϹΥΝΕΘΗΚΑΤΟΒΜΟΝ (fuit ΒШΜΟΝ, ut docet Smetii apographum). Vs. 5. Fleetwood τελέθων, reliqui ΤΕΛΕΤШΝ.

ΜΗΤΕΡΙΤΗΠΑΝΤШΝΡΕΙΗΤΕΚΕШΝΤΕΓΕΝΕΘΛШ
ΑΤΤΕΙΘΥΨΙϹΤШΙΚΑΙϹΥΝΙΕΝΤΙΤΟΠΑΝ
ΤШΠΑϹΙΝΚΑΙΡΟΙϹΘΕΜΕΡШΤΕΡΑΠΑΝΤΑΦΥΟΝΤΙ
ΚΡΙΟΒΟΛΟΥΤΕΛΕΤΗϹΗΔΕΤΙΤΑΥΡΟΒΟΛΟΥ
ΜΥϹΤΙΠΟΛΟϹΤΕΛΕΤШΝΤΟΥΤΟΝϹΥΝΘΗΚΑΤΟΒШΜΟΝ
ΔШΡΟΝΑΠΟΛΛШΝΟϹΘΕΙΟΝΕΧШΝΕΠΙΚΛΗΝ

PETRONIVS.APOLLODORVS.V.C
PONTIF.MAIOR.XV.VIR.SACR.FAC
PATER.SACR.DEI.INVICTI.MITHRAE
TAVROBOLIO.CRIOBOLIOQ.PERCEPTO
VNA.CVM.RVF.VOLVSIANA.C.F.CON
IVGE.XVI.KAL.IVLIAS.D̄D̄.N̄N̄
VALENTINIANO.ET.VALENTE.AVGG.III.COSS
ARAM.DICAVIT

Μητέρι τῇ πάντων Ῥείῃ τεκέων τε γενέθλῳ
Ἄττει θ' ὑψίστῳ καὶ συνιέντι τὸ πᾶν,
τῷ πᾶσιν καιροῖς θεμερώτερα πάντα φύοντι,
κριοβόλου τελετῆς ἠδ' ἔτι ταυροβόλου
μυστιπόλος τελέ[θ]ων τοῦτον συνθήκατο βωμὸν
δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχων ἐπίκλην.

Petronius Apollodorus, v(ir) c(larissimus), pontif(ex) maior, XV vir sacr(orum) fac(iundorum), pater sacr(orum) dei invicti Mithrae taurobolio criobolioque percepto una cum Ruf(ina) Volusiana C(aii) f(ilia) coniuge XVI. Kal(endas) Iulias dominis nostris Valentiniano et Valente Augustis III consulibus aram dicavit.

Pertinet ad a. p. Chr. 370. De tauroboliis et crioboliis vid. Vandal. Dissert. p. 24 sqq. qui etiam nostrum titulum citat, et Salmas. ad Lamprid. Heliogab. c. 7. De lusu in nomine Apollodori conf. n. 6207.

6012. *c.*

Romae; a Rigaltio acceptam edidit Salmasius ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 805. litteris minusculis; unde repetiit Reinesius Synt. Cl. I. p. 83. n. 41. cum nota. Ex Martinello in opusc. de Imagine B. V. ap. Moniales SS. Xisti et Dominici edidit Fabrettus c. 9. p. 666. n. 523. Ex Reinesio Bonada Anthol. T. I. p. 86. Ex Salmasio repetiit Brunckius III. p. 189. n. 191. (cf. Iacobs Anal. III, 1. p. 400.); ex Salmasio et Reinesio Iacobs Anthol. Palat. App. n. 164. Citant Le Moine de Melanophoris ap. Cuperum Harpocrat. p. 256. Vandalius Dissert. p. 118. 370.

ΜΗΤΡΙ ΘΕΩΝ
ΕΚ ΔΕΚΑ ΠΕΝΤ' ΑΝΔΡΩΝ ΦΟΙΒΟΥ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟϹ ΙΡΕΥϹ
ΚΡΗϹΚΗΝϹ ΗΓΑΘΕΟϹ ΤΕ ΛΕΟΝΤΙΟϹ ΕΝϹΟΦΟΙ ΑΝΔΡΕϹ
ΟϹ ΜΕΝ ΑΠ' ΑΝΤΟΛΙΗϹ ΟϹ Δ ΑΡ ΑΦ ΕϹΠΕΡΙΗϹ
ΟΡΓΙΑ ϹΥΝΡΕΞΑΝΤΕ ΘΕΑΙ ΠΑΜΜΗΤΟΡΙ ΡΕΙΗΙ
ΚΡΙΟΒΟΛΟΥ ΤΕΛΕΤΗϹ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΒΟΛΟΙΟ ΦΕΡΙϹΤΗϹ
ΗΜΑϹΙ ΜΥϹΤΙΠΟΛΟΙϹ ΒΩΜΟΝ ΥΠΕΡΤΙΘΕϹΑΝ

Vs. 1. ΜΗΤΡΙΘΕΩΝ omittit Reinesius. Vs. 2. Rein. ΤΕΦΑ cet., Fabr. ΣΤΕΦΑ cet. Vs. 6. Rein. ΤΑΥΡΟΠΟΛΟΙΟ. Vs. 7. init. ΗΜΑϹΙ, Fabr. ΑΙ ΜΑϹΙ.

Μητρὶ θεῶν.
Ἐκ δεκαπέντ' ἀνδρῶν Φοίβου στεφανηφόρος ἱρεὺς
Κρήσκηνς, ἠγάθεός τε Λεόντιος, ἔνσοφοι ἄνδρες,
ὃς μὲν ἀπ' ἀντολίης, ὃς δ' ἄρ' ἀφ' ἑσπερίης,
ὄργια συνρέξαντε θεᾷ παμμήτορι Ῥείῃ
κριοβόλου τελετῆς καὶ ταυροβόλοιο φερίστης
ἤμασι μυστιπόλοις βωμὸν ὑπερτίθεσαν.

Conf. n. 6012. *b.*

6013.

Romae in Esquiliis; ex Ligorio edidit Gudius p. LVI. 2. (CIↃIↃLXIII. 1.)

ΘΕΑ.ΣΗΛΟΙΤΟΣΚΥΡΑ
ΚΑΙ.ΑΠΟΛΛΩΝΩ.ΟΙ
ΤΟΣΚΥΡΩ.ΜΙΘΡΑ
Μ.ΟΥΛΠΙΟΣ.ΠΛΟΚΑ
ΜΟΣ.ΝΕΩΚΟΡΟΣ
ΑΝΕΘ

Θεᾷ Σ[ε]λ[ήνῃ] Οἰτοσκύρᾳ καὶ Ἀπόλλων[ι] Οἰτοσκύρῳ Μίθρᾳ Μ. Οὔλπιος Πλόκαμος νεωκόρος ἀνέθ(ηκεν).

Apollinem Scythis Οἰτόσυρον vocari auctor tradit Herodotus IV, 59. Nomen apud Origen. c. Cels. VI. p. 661. Γογγόσυρος scribitur, rectius ap. Hesych. I. p. 847. Γοιτόσυρος, etsi incerta nominis origo. A Graeco etymo repetit Albertus ad Hesych. At non Graecum videtur, etsi simile habetur nomen Οἰτόλινος

(Pausan. IX, 29, 8.), cum quo comparavit Siebelis. Nec melius Pellutiero successisse in explicando nomine monet Larcherus ad Herodot. l. c. qui etiam titulum Ligorianum in medium protulit. In hoc forma comparet Οἰτόσκυρος, quam veram esse haud scio an demonstret Σκῦρος et Θεμίσκυρα nomina et ipsa peregrina, quamquam formam vulgarem tuentur alia nomina Scythica in υρις desinentia (conf. Vol. II. p. 113. *a.*). Hoc loco Apollo Mithras Οἰτόσκυρος audit, itemque Diana Luna Οἰτόσκυρα.

6014.

In aris in agro Tusculano repertis, postmodum in calcem collapsis; ex schedis Ligorii edidit Smetius fol. XXVI. 6. 7. indeque Gruterus p. LX. 5. 6. Tituli *a.* vs. 1. et tituli *b.* vss. 1. 2. litteris minusculis repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 33. 4. Priorem titulum habet etiam Donius Cl. I. n. 94. p. 29. cum notis Gorii, et repetiit inde Donatus p. 67. 1. cum lemmate: „Anagnae ara cum anaglypho, in quo sculptus Hercules in hortis Hesperidum poma accipiens e manu feminae sub arbore, quam draco complectitur", quae incredibilia sunt. Prior est etiam in schedis Spanhemianis a Steph. Duperac scriptis cum lemmate: „au dessous deux corneilles sur un arc et un carquois; sur une autre face toute sorte d'outils de charpentier". Rursus ex Pighianis apud Gruterum affertur lemma ad eundem titulum: „in altero huius arae latere visitur arcus, cui insident duae columbae rostra iungentes; sub arcu iacet pharetra cum sagittis"; quae fere conciunt cum schedis Spanhemianis et cum delineatione Smetiana.

a.

ΘΕΑϕΑΡΤΙΜΠΑΣΑ
ΤΙ.ΙΟΥΛ.ΠΑΜΦΙΛ.
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ.ΣΕΒ.
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

b.

ΔΙΙ.ΠΑΤΡΙΩΙ
ΚΑΙ.ΑΡΤΙΜΠΑΣΑ
Λ.ΦΑΒΙΟΣ.ΠΟΛΕΜΩΝ
ΑΠΕΛΕΥ.ΜΑΡ.ΟΥΛΠ
5 ΤΡΑΙΑΝ.ΣΕΟΥΑΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

a. vs. 1. Ligor. Dup. ΑΡΤΙΜΠΑΣΑ, Smet. ΑΡ ΤΙ ΠΑΣΑ. Litterae Θ et Ο ap. Dup. sunt ☼ et ☼. *b.* vs. 2. Ligor. ΑΡΤΙΜΠΑΣΑ, Smet. ut in priore; vs. 5. Scaliger in Ind. Impp. habet ΣΕΒΑΣ.

a.

Θεᾷ Ἀρτίμπασα
Τι. Ἰουλ. Πάμφιλ(ος)
ἀπελεύθερ(ος) Σεβ(αστοῦ)
ἀνέθηκεν.

b.

Διῒ πατρίῳ
καὶ Ἀρτίμπασα
Λ. Φάβιος Πολέμων
ἀπελεύ(θερος) Μάρ(κου) Οὐλπ(ίου)
5 Τραϊαν(οῦ) Σεουασ(τοῦ)
ἀνέθηκεν.

Ἀρτίμπασα Scythis est οὐρανία Ἀφροδίτη teste Herodoto IV, 59. cuius nominis scriptura confirmatur his titulis (cf. Boeckh. Vol. II. p. 111. *b.*). Ζεὺς πάτριος (cf. n. 5936.) videtur esse Παπαῖος (Herodot. l. c.).

6015.

Romae, in museo Capitolino in tabula marmorea, in qua sculpti sunt viri duo stantes in porticu templi distyli: prior crispo crine teniatus, succinctus, deinde indutus alia veste, braccatus laxe, sinistra falcem tenens; huic iungit manum alter, crispo item crine, corona radiata, cum Luna in humeris, super thoracem accinctus parazonio et chlamyde militari, cothurnis inductus, hastile manu tenens; inter utrumque cupressus, ut viderunt Georgius et Avellinus, non pinus, ut Gruterus, Sponius, Montfauconius putabant; infra Graeca inscriptio, quam sequuntur versus duo litteris Palmyrenis scripti; transcripsit et edidit Smetius fol. XXXII. 14. inde habet Gruterus p. LXXXVI. 8. ligno incisam; repetiit Sponius Recherches curieuses d'ant. p. 59. (cf. Poleni Suppl. Thes. T. IV. p. 407.) et Miscell. erud. ant. Sect. I. art. 1. p. 1. ex eoque Fleetwood Inscr. syllog. p. 28. 5. litteris minusculis; deinceps ediderunt Montfaucon Ant. expl. T. II. P. II. p. 389 sq. ubi tab. 179. anaglyphum et inscriptio ingentibus litteris ex aere Roma misso accurate exhibetur; Bottari Mus. Capitol. T. IV. p. 385. unde repetita est Philos. Transact. Vol. XLVIII. p. 691. Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. I. p. 26 sq. ubi etiam ipsum monumentum aeri incisum est. Est etiam in schedis Spanhemianis a. 1575. a Steph. Duperac scriptis et in cod. Pigh. fol. 24. a. Disseruerunt de hoc titulo Seldenus de diis Syris II, 1. p. 223. (cf. p. 126.), Hyde Hist. relig. Pers. p. 517. tab. XIV. (p. 116.), Halley Transact. and Collect. Vol. III. P. II. p. 524. Norisius Epoch. Syr. Mac. Diss. II. c. 3. sect. 2. Renaudot Mém. de l'Acad. des Inscr. T. H. 1717. p. 526 sq.; praesertim de inscriptione Palmyrena Bernardus et Smith Monum. Palmyr. n. 23. conf. p. 71 sq. et p. 53 sq. Barthelemy Reflexions sur l'alphabet et sur la langue dont on se servoit autrefois à Palmyre, Par. 1754. p. 21. Swintonus Philos. Transact. Vol. XLVIII. tab. 30. n. 1. p. 152. Georgi de inscript. Palmyr. Rom. 1782. tab. I. Eichhorn Comment. Soc. reg. scient. Gotting. Vol. VI. 1828. Class. hist. et philol. p. 98. De hoc monumento nuper disseruit Felix Lajard in Annal. Inst. arch. Rom. 1847. p. 47 sqq. ad Monum. inedita Inst. arch. tab. XXXVIII. ubi nostrum monumentum una cum aliis similibus accurate expressum est.

ΑΓΛΙΒΩΛΩΚΑΙΜΑΛΑΧΒΗΛΩΠΑΤΡΩΟΙCΘΕΟΙc
ΚΑΙΤΟCΙΓΝΟΝΑΡΓΥΡΟΥΝCΥΝΠΑΝΤΙΚΟΖΜΩΑΝΕΘΗΚΕ
Τ·ΑΥΡ.ΗΛΙΟΔΩΡΟC·ΑΝΤΙΟΧΟΥ·ΑΔΡΙΑΝΟC·ΠΑΛΗΥΡΗΝΟC·ΕΚΩΝ·ΙΔΙΩΝ·ΥΠΕΡ
CΩΤΗΡΙΑC·ΑΥΤΟΥ·ΚΑΙ·Τ·CΥΜΒΙΟΥΚΑΙΤ·ΤΕΚΝΩΝ·ΕΤΟΥCΖ·Μ·Φ·ΜΗΝΟCΠΕΡΙΤΙΟΥ

Vs. 1. init. Dup. ΦΑΓΛΙΒΩΛΑΩ, et deinde ΠΑ ΤΡΙΟΙC; in fine litterae ΙC hodie non cerni docet apographum in Monum. inedd. Instit. arch. expressum; item vs. 2. extr. litterae ΗΚΕ oblitteratae sunt. Vs. 3. extr. Smet. et reliqui Λ·ΑΥΡ· exceptis Montfauconio et Duperac, qui Τ.ΛΥΡ; in Monum.

inedd. Inst. arch. Ι^ΥΡ. Vs. 4. extr. Smet. ΜΝΟЄ, Spon. ΜΗΝΟϹ, Dup. Montf. Μ-ΝΟϹ; idem in Monum. inedd. Inst. arch. habetur; Pigh. Μ·ΝΟϹ.

Ἀγλιβώλῳ καὶ Μαλαχβήλῳ, πατρῴοις θεοῖς, καὶ τὸ σίγνον ἀργυροῦν σὺν παντὶ κόζμῳ ἀνέθηκε Τ. Αὐρ. Ἡλιόδωρος Ἀντιόχου Ἀδριανὸς Παλμυρηνὸς ἐκ τῶν ἰδίων ὑπὲρ σωτηρίας αὐτοῦ καὶ τῆς συμβίου καὶ τῶν τέκνων· ἔτους ζμφ, μηνὸς Περιτίου.

Aglibolus et Malachbelus sunt Lunus et Sol Syrorum. De Aglibolo vide Gesenium Comment. ad Iesaiam II. p. 335 sq. Halleyo ΑΓΛΙΒΩΛΩ mutandum in ΙΑΡΙΒΩΛΩ censenti recte obloquitur Smithius l. c. p. 53. Malachbelus comparuit etiam n. 4480. Utrumque numen repraesentari tabulae anaglypho putatur, interposita cupresso fastigiata, qua symbolum Astartes s. Veneris, numinis androgyni, intelligendum esse probabiliter demonstravit Lajard l. c. p. 49. T. Aurelius Heliodorus Palmyrenus videtur ad eandem pertinere familiam, ex qua est Lucius Aurelius Heliodorus n. 4493. (cf. n. 4492.). Vocatur hic noster Ἀδριανὸς Παλμυρηνός, in quo pro ΑΔΡΙΑΝΟϹ Tristanus et Henricus Valesius coniecerunt ΑΔΡΙΑΝЄΥϹ; nam Palmyreni aliquando Ἀδριανοπολῖται vocabantur (vide ad n. 4482.). Lectionem vulgatam non male defendit Norisius p. 127. dicens Ἀδριανὸς pro adiectivo habendum esse; atque, ut Palmyra Ἀδριανὴ vocata sit (cf. Ἀδριανὴ Μοψουεστία n. 5885.), ita etiam civem Ἀδριανὸν dici potuisse pro Ἀδριανέα praesertim a Palmyrenis linguae Graecae minus curiosis. Ceterum Ἀδριανεὺς Πετραῖος videtur legi n. 5102. Subscriptus annus ϛ547 est epochae Seleucidarum, qui annus notante Norisio coepit auctumno a. u. c. 988. Mensis Peritius Februario respondet. Itaque titulus positus est a. p. Chr. 236. Norisius a. p. Chr. 237. posuit quippe annos a Christo nato paulo aliter ille computans. In verbis nota insolentiorem collocationem verborum τὸ σίγνον ἀργυροῦν pro τὸ ἀργυροῦν σίγνον. Σίγνον est Latinum *signum*, i. e. ἄγαλμα. De scriptura κόζμῳ pro κόσμῳ conf. Elem. epigr. Gr. p. 247.

6016.

Velitris, in museo Borgiano, in dextra votiva ex aere facta, in carpo; edidit Biagi Monum. Gr. et Lat. ex museo Naniano p. 25. Habeo etiam ex schedis Uhdenii et ex schedis Münteri.

ΑΡΑΒΑ
ΙΑϹ ΚΑΙΑΔЄΛ
ΦΟϹ ΓЄΡΜΑΝΟϹ
ЄΥΞΑΜЄΝΟΙ
ΑΝЄΘΗΚΑΝ.

Ἀραβιὰς καὶ ἀδελφὸς Γερμανὸς εὐξάμενοι ἀνέθηκαν.

Nomen muliebre videtur scriptum fuisse ΑΡΑΒЄΙΑϹ.

6016. *b.*

Camaldoli supra Tusculum, in museo Cardinalis Passionei; edita in Passionei Iscriz. XIV, 23. p. 140. cum Lat. interpret.

ΘΕΑ
ϹΕΠΤΙΜΙΑ
(in circulo.)
ΗΛΙΑΔΙ

Θεᾷ Σεπτιμίᾳ Ἡλιάδι.

Apotheosis similis videtur esse n. 6755.

6016. *c.*

Florentiae, in atrio Riccardi in ara in qua insculpta simpulum et patera: ex schedis Lindenbrogianis edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. I. p. 199. n. 196. rectius Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 101. n. 64. cum Lat. interpret. et not. Habet etiam Gudius Inscr. p. LXIV. 10. (IↃCXCVIII. 3.), unde repetiit Gorius l. c. T. III. p. 126. n. 131. Ex Gorio dedit Muratorius T. I. p. CXVIII. 1. Citat Corsinus Not. Graec. Proleg. p. XXXVIII. (cf. p. 22.)

ΚΛΑΥΔΙΑ ΚΑΛ
ΛΙΚΡΑΤЄΙΑ
ΚΑΙΚΟΡΝΗΛΙ
ΟϹΔΙΑΔΟΥΜЄ
ΝΟϹЄΞЄΠΙΤΑΓΗϹ
ΘЄΟΥΤΟΝΒΩ
ΜΟΝ ΑΝЄΘΗ
ΚΑΝ

Vs. 2. Rein. ΛΙΝΙΚΑ.ΤΕΙΑ. Vs. 4. Gud. ΔΙΑΔΥΜΕ. Vs. 5. extr. Rein. ΕΠΙΤΑΓ Κ, Gud. ΕΠΙΤΑΦ..., Gor. ЄΠΙΤΑΓΗϹ. Vs. 6. init. Gud. ΘΕΟΝ.

Κλαυδία Καλλικράτεια καὶ Κορνήλιος Διαδουμενὸς ἐξ ἐπιταγῆς θεοῦ τὸν βωμὸν ἀνέθηκαν.

CLASSIS QUINTA.

6017.

Romae, in Vaticano in protome reperta in villa Hadriani Tiburtina; edita est ex bibliotheca Fulvii Ursini: Imagines et elogia virorum illustrium et eruditorum ex antiquis lapidibus et nomismatibus expressa cum annotationibus, Rom. 1570. 4. tab. 79. Gallaeus Illustrium imagines ex antiquis marmoribus nomismatibus et gemmis expressae quae extant Romae, maior pars apud Fulvium Ursinum, Antverpiae 1598. 4. edit. alt. aliquot imaginibus et I. Fabri commentario auctior, Antverpiae 1606. 4. tab. 2. („apud magnum Etruriae ducem"), Bellorius Vett. illustrium philosoph. poett. rhett. et oratorum imagines cet. Rom. 1685. tab. 71. Repetierunt Gronov. Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 94. Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 229. p. 79. Muratorius T. III. p. MDCXXVI. 12. cum Lat. interpret. qui Bononiae tribuit. Est in cod. Pigh. fol. 142. a.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ
ΑΤΡΟΜΗΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Αἰσχίνης Ἀτρομήτου Ἀθηναῖος.
Caput non Aeschinis est. Vide Viscont. Iconogr. Gr. T. I. p. 261.

6018.

Romae in Vaticano, in pectore imaginis repertae in villa Cassii Tiburtina; edidit Viscontus Mus. Pio-Clement. T. I. p. 13. ed. Mil. p. 49. T. VI. tab. 36. Iconogr. Gr. tab. 29. cf. T. I. p. 261.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ — Αἰσχίνης. — Est orator celebris. Conf. n. 6018. *b.*

6018. *b.*

In protome bene conservata reperta Monopteris in Thessalia, quam possidet Leake; edidit Millingen Anc. uned. monum. II. tab. IX. X.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ — Αἰσχίνης. — Litterae apicibus ornatae sunt. Conf. n. 6018.

6019.

In herma Alexandri Magni imaginem repraesentante ex marmore Pentelico, reperto in villa Pisonum Tiburtina a. 1779. fodiente equite d'Azara, qui donavit Napoleoni; edidit Guattani Monum. ant. ined. ovvero Notizie sulle antichità e belle arti di Roma per l'anno 1784. tab. I. Fea in Winckelmanni Hist. art. edit. Rom. T. II. tab. 5. Choiseul-Gouffier Voyage pitt. T. II. p. 1. (conf. p. 39.); Seroux d'Agincourt Hist. art. decresc. T. I. tab. I. (sculptur.); Viscontus Iconogr. Gr. tab. 39. (conf. T. II. p. 36 sq.) Disserit de hac protome post Viscontum et Saint-Croix (Exam. crit. des anc. hist. d'Alexandre-le-Grand, 1804. p. 701 sq.) Köhler Descr. d'une médaille de Spartocus, Petersb. 1824. p. 32 sqq. Ex catalogo Comitis de Clarac transcriptum misit Müllerus. Vide nunc Com. de Clarac Musée de Sculpture T. II. P. II. p. 839. n. 132. tab. VI. Conservatur herma in museo Parisino Louvre.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΜΑΚΕΔΟΝ . .

Vs. 3. Guatt. ΜΑΚΕ, Visc. Aginc. ΜΑΚΕ. ., Müll. ΜΑΚΕΔΩΝ . . ., Clar. ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΣ.
Ἀλέξανδρος Φιλίππου Μακεδ[ώ]ν.
De imaginibus Alexandri vide Appuleii Florid. 7. Statuam Alexandri ab Atheniensibus positam scimus ex inscr. Vol. I. n. 135.

6020.

In tabula marmorea a. 1780. prope viam Laurentinam in loco Porcigliano reperta, cuius argumentum pugna ad Arbela est in clypeo expressa, quem duae figurae muliebres, Europa et Asia, supra aram sublimem sustinent; tit. *a.* in tabulae suprema parte est; tit. *b.* in parte infima; tit. *c.* in spatio inter clypeum et aram; notitiam huius operis a Visconto acceptam dedit Fea in Winckelmanni Stor. delle Arti T. III. p. 441. ipsam tabulam edidit et illustravit Ennius Q. Viscontus in Sainte-Croix Exam. crit. des anc. historiens de l'Alexandre-le-Grand, edit. sec. 1804. p. 777 sqq. (cf. Opp. var. III, 2. p. 63. Millin G. M. XC, 364. Biblioth. crit. Amstelod. Vol. III. Fasc. III. p. 141.). Epigramma repetiit Iacobs Anthol. Palat. T. III. p. XCVIII.

a.

ΕΠΤΑΞΑΝΒΑΣΙΛΗΕΣΕΜΟΝΔΟΡΥΕΘΝΕΑΤΕΑΥΤΩΝ
ΟΣΣΑΠΕΡΙΞΓΑΙΗΣΩΚΕΑΝΟΣΝΕΜΕΤΑΙ

ΕΥΡΩ
ΠΗ

c.

ΗΕΠΙΠΑΣΙΜΑΧΗ
ΤΡΙΤΗΠΡΟΣΔΑΡΕΙ
ΟΝΓΕΝΟΜΕΝΗ
ΕΝΑΡΒΗΛΟΙΣ

ΑΣΙΑ

b.

ΙΞΜΙΔΑΦΗΡΑΚΛΕΟΣΔΙΟΣΕΚΓΟΝΟΣΥΙΟΣΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΑΙΑΚΙΔΩΝΓΕΝΕΗΣΜΗΤΡΟΣΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ

a.

Ἔπτ[η]ξαν βασιλῆες ἐμὸν δόρυ ἔθνεα τ' αὐτῶν
ὅσσα πέριξ γαίης Ὠκεανὸς νέμεται.

b.

[Εἴ]μὶ δ' ἀφ' Ἡρακλέο[υ]ς Διὸς ἔκγονος υἱὸς Φιλίππου,
Αἰακιδῶν γενεῆς, μητρὸς Ὀλυμπιάδος.

c.

Ἡ ἐπὶ πᾶσι μάχη τρίτη πρὸς Δαρεῖον γενομένη ἐν Ἀρβήλοις.

Dialectorum confusionem notavit Iacobsius, monens post ἔπταξαν (cf. Hesych. ἐπτακέναι, πτάκες) exspectari γαίας, γενεᾶς, ματρός. Videtur tamen A in ΕΠΤΑΞΑΝ mendum esse lapicidae. Tit. *a.* vs. 2. Viscontus interpretatur: quoscunque Oceanus terram circumfluens alit; rectius Jacobsius: ὅσσα Ὠκεανὸς πέριξ γῆς ὧν νέμεται, i. e. quoscunque Oceanus terram circumfluens tenet. Nam νέμεσθαι non solum est *colere*, sed etiam *possidere, tenere*. Herodot. IV, 165. Thucyd. II, 15.

Tit. *b.* vs. 1. correptionem syllabae ιος auctor mutuatus videtur a prisca Romanorum consuetudine (filiu' p. filius). Alexander per patrem Philippum ab Heraclidis Argivis, per matrem Olympiadem ab Aeacidis Epiri genus repetiit (Arrian. Exped. Alex. II, 5, 9.). Hinc aemulatus est Herculem et Achillem (cf. Arrian. l. c. III, 3, 2. I, 12, 1.).

Tit. *c.* Est fere ἡ ἐπιπασιμάχη, ut scripsit etiam Welckerus Mus. Rhen. Suppl. II, 1. 1839. p. 24.

Ceterum compositionis tabulae similitudinem cum n. 5984. post Viscontum notavit O. Iahn Kieler Stud. 1841. p. 154. Pugna in clypeo repraesentata Visconto expressa videtur ex tabula Philoxeni Eretrii, cuius meminit Plinius H. N. XXXV, 36. Sed res incerta est.

6021.

In herma sine capite; edidit Fulvius Ursinus l. c. p. 15. (cf. p. 109.) Repetiit Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. ad tab. 67. Est in cod. Pigh. fol. 143. a.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΚΛΙΝΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ἀλκιβιάδης Κλινίου (Κλεινίου)
Ἀθηναῖος.

Formas litterarum dedi ex Pighio.

6022.

In herma Alcibiadis reperto in hortis Marchionis Fonseca in monte Coelio, nunc in Vaticano; edidit Viscontus Mus. Pio-Clement. T. VI. tab. 31. aeri incisam (cf. p. 46. ed. Mil. p. 159.), Iconogr. Gr. tab. 16.

ΑΛΚΙΒ...

In latere:

ΕΙCΙΝΜΟΙΔΥΟΑΔΕΛΦΟΙΟΜΩΝ
ΟΙΔΥ ΟΜΟΙΟΙ
ΟΙΜΕΧΡΙΜΕΝΖΩΟΥCΙΤΟΝ...
ΟΝΟΥΚΕCΟΡΩ
ΑΥΤΑΡΕΠΗΝ.......

Viscontus in contextu habet vs. 1. extr. ΟΜΟΝΥ; vs. 3. extr. ΤΟΝ...ΟΝ; vs. 4. extr. ΕCΟΡΩCΙΝ.

Ἀλκιβ[ιάδης.

Εἰσίν μοι δύ' ἀδελφοὶ ὁμων[ύμι]οι δύ' ὅμοιοι,
οἳ μέχρι μὲν ζώουσι, τὸν [ἥλι]ον οὐκ ἐσορῶ[σιν],
αὐτὰρ ἐπὴν - - -

Griphum esse bene coniecit Viscontus; ideoque in triclinio vel exedra hermam positum fuisse putavit, quod in conviviis veteres griphis solvendis operam dare consueverint (conf. Becker Charicl. I. p. 475 sq.).

6023.

In herma sine capite reperto in villa Cassii Tiburtina; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. p. 14. (ed. Mil. p. 50.)

ΑΝΑΚ	Ἀνακ[ρέων
ΣΚΥ	Σκυ - - -
ΤΗΙ	Τήϊ[ος.

Σκύ[λακος coniecit Viscontus. Potest subesse etiam Σκύ[μνου.

6024.

In herma marmoreo sine capite, reperto prope Tibur; edidit Fulvius Ursinus p. 73. (cf. p. 109.); ex schedis Fulvii Ursini edidit Gallaeus Illustrium imagines ex antiquis marmoribus nomismatibus et gemmis expressae quae extant Romae, maior pars apud Fulvium Ursinum, Antverpiae 1598. 4. edit. alt. cum commentario Fabri Antverpiae 1606. 4. tab. 13., ex schedis suis Muratorius T. III. p. MDCXXX. 7. cum interpret. Lat. Conf. Viscontus Iconogr. Gr. T. I. p. 272. Est in cod. Pigh. 143. a.

ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ	Ἀνδοκίδης
ΛΕΩΓΟΡΟΥ	Λεωγόρου
ΑΘΗΝΑΙΟΣ	Ἀθηναῖος.

Ursinus habet O rotundum.

6025.

In herma Antisthenis reperto in villa Cassii Tiburtina; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. tab. 35. et T. I. p. 13. (ed. Mil. p. 49.), Iconogr. Gr. T. I. p. 196.

ΑΝΤΙCΘΕΝΗC — Ἀντισθένης.

Antisthenes notus philosophus Cynicus (Diog. Laert. VI, 13.).

6026.

In basi statuae in bibliotheca Vaticana a Pio IV. collocata; edidit Bellorius tab. 72. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. III. tab. iiii. aeri incisam, Viscontus Iconogr. Gr. tab. 31. (cf. T. I. p. 270.)

ΑΡΙΣΤΙΔΗϹ
ΣΜΥΡΝΕΟΣ

Ἀριστίδης
Σμυρνέος.

Est Aelius Aristides rhetor. Conf. n. 4679. In corrigendis apud Bellorium notatur (p. 2.) legendum esse ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ||ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ. Sed in lapide est ea, quam exhibuimus, orthographia. Unde Massonus Collect. hist. ad Aristid. §. 1. et 3. de veritate inscriptionis dubitavit: quam dubitationem post Bartolum (Dissertaz. due sul museo Veronese, Veron. 1745. 4. p. 199.) removit Viscontus l. c.

6027.

In herma sine capite; ediderunt Achilles Statius Illustr. viror. ut extant in urbe expressi vultus, Rom. 1569. 4. tab. 17. Fulvius Ursinus l. c. p. 9. Gallaeus l. c. tab. 34. Boissardus P. VI. tab. 46. aeri incisam. Est in cod. Pigh. 142. a.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ
ΘΕΟΤΙΜΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Vs. 1. Pigh. ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἀριστογείτων Θεοτίμου Ἀθηναῖος.

De statuis Harmodio et Aristogitoni Athenis positis conf. Vol. II. p. 320. *a.* Ex novis repetendum fuerit caput huius hermae. Repertaque nuper basis Athenis dicitur, quae ad statuas illas ab Antenore factas pertinebat (R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 203. Cf. Boeckh. huius operis Vol. II. p. 340.).

6028.

In duobus hermis, capitibus revulsis; ediderunt Fulvius Ursinus l. c. p. 57. aeri incisa; Bellorius l. c. tab. 8. Repetiit Gronov. Thes. Ant. Gr. T. II. ad tab. 90. Tit. *B.* est in cod. Pigh. fol. 142. b. Uterque titulus ex Fortunio Liceto Peripat. ad Aelia Laelia Crispis aenigma c. 7. p. 276. producitur a Reinesio Synt. inscr. Cl. XVII. p. 819. ubi haec scripta fuisse dicuntur in anteriore facie arcae, quae sepulcrum fuerit Aristotelis Venetiis in museo Senatoris cuiusdam servatum, priore titulo parum variato: deest enim ibi ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ et pro Ο ΑΡΙΣΤΟΣ est ΚΑΛΛΙϹΤΟϹ; vide Heumann de sepulcris suppostitiis (Poecile T. III. p. 182.). Prior titulus omisso vs. 4. habetur etiam in Monum. Kempianis n. 20. p. 40. (cf. p. 97.), ubi dicitur esse in lamina aerea VII pollices alta sub capite Aristotelis pileato; quod non maioris fidei est quam notitia Fortunii Liceti. De imaginibus Aristotelis cf. Sidon. Apollinar. IV, 9. et Heyne Comment. Soc. reg. Gotting. T. XI. p. 19. Fuit etiam Constantinopoli inter Aeschinis et Demosthenis imagines positus (Christodorus Koptites in Iacobsii Anthol. Gr. T. II. p. 457. edit. 1.).

A.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ
ΟΑΡΙΣΤΟΣΤΩΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ
ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ

B.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ
ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ
ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ

A.

Ἀριστοτέλης, ὁ ἄριστος τῶν φιλοσόφων, Σταγειρίτης.

B.

Ἀριστοτέλης Νικομάχου Σταγειρίτης.

6029.

Romae, in palatio Spada sub statua; edidit Maffeius Stat. Rom. tab. 128. unde repetiit Viscontus Iconogr. Gr. tab. 20. (conf. T. I. p. 186.)

ΑΡΙΣΤ'

Ἀριστ[οτέλης.

Ultimus ductus superesse videtur ex littera Ο. Alia imago Aristotelis in radicibus montis Quirinalis effossa, ubi Attici domus erat, dicitur hoc inscriptum habere: ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ (vide Fabrum ad Gallaeum p. 20. et Bellorium ad tab. 7.). Sed non sine causa spuria iudicatur tabella marmorea Neapoli Romam allata et deinde ab Io. Cardinali Bellaio in Galliam translata, quam repraesentatam habes apud Ursin. p. 57. Bellor. tab. 8. Gronov. Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 90. in qua tabula est ΑΡΙΣΤΟ ΤΕΛΟΥΣ.

6030.

In herma ex villa Hadriani Tiburtina; edidit Achilles Statius l. c. tab. 9. minus accurate editus est ex bibliotheca Fulvii Ursini l. c. p. 29. deinde edidit Boissardus P. VI. p. 41. incisum; Gallaeus l. c. tab. 35. cum lemmate: „apud magnum Etruriae ducem"; ex Statio repetiit Bellorius tab. 45. cf. Gronov. Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 68. Habent etiam Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. p. 819. n. 18. cum lemmate: „Romae in horto Mediceo"; Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 226. p. 79. „Florentiae". Est in cod. Pigh. fol. 143. a. Habeo etiam in schedis meis.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ἀριστοφάνης Φιλιππίδου Ἀθηναῖος.

Sine capite hermam protulit Ursinus, cum capite Statius. Sed caput non est Aristophanis, cuius nullum superest simulacrum. Vid. Winckelmannus Monum. ined. n. 191. coll. Visconto Iconogr. Graec. T. I. p. 95. Pater Aristophanis vulgo Philippus audit. Conf. ad n. 6052.

6031.

In herma sine capite reperto in villa Cassii Tiburtina; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. p. 14. (edit. Mil. p. 51.)

ΑΡΧΥΤΑC ᾿Αρχύτας.

6032.

Romae, in museo Capitolino, sub imagine saeculo superiore ineunte reperta prope viam Appiam in sepulcro; ediderunt Bottarius Mus. Capitol. T. I. tab. 3. Guascus Inscr. mus. Capitol. T. III. p. 214. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 32. (cf. T. I. p. 280 sq.)

ΑСΚΛΗΠΙΑΔΗC ᾿Ασκληπιάδης. Est celeber medicus Prusiensis (Plin. H. N. VII, 37. Appul. Florid. 19. Cic. de Orat. I, 14.).

6033.

Romae, in museo Vaticano sub imagine Aspasiae, reperta in loco veteris Castri novi ad oppidum Civita Vecchia; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. tab. 30. (cf. p. 45. ed. Mil. p. 154.) aeri incisam, Iconogr. Gr. tab. 15. n. 3. (cf. T. I. p. 142.)

ΑСΠΑСΙΑ ᾿Ασπασία.

6034.

In herma sine capite reperto in villa Cassii Tiburtina; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. p. 14. (cf. T. VI. p. 56.)

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ Βακχυλίδου.

6035.

In herma Biantis in villa Cassii Tibure reperto a. 1780. (teste Visconto) una cum hermis Thaletis (n. 6059.), Cleobuli (n. 6073.), Periandri (n. 6095.), Pittaci (n. 6101.), Solonis (n. 6109.); edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. p. 13. T. VI. tab. 22. 23. aeri incisum (conf. p. 37.) et Iconogr. Gr. tab. 10. (conf. T. I. p. 110.) Citat Lebas Inscr. Graec. et Lat. Fasc. III. p. 198. Villa Cassii quas continet imagines, eae videntur esse ex primo ante Chr. n. saeculo.

ΒΙΑΣ
ΠΡΙΗΝΕΥΣ
ΟΙΠΛΕΙΣΤΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΚΑΚΟΙ

Βίας Πρ[ι]ηνεύς.
Οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι κακοί.

De sententiis quae tribuuntur septem qui vocantur Sapientibus, conf. Bernhardy Hist. litt. Gr. I. p. 281. et 283.

6036.

In pectore imaginis aereae Demosthenis repertae Herculani a. 1753. mox Panormum delatae; edita est in Antiq. Herculan. T. I. tab. 11. 12. unde repetiit Viscontus Iconogr. Gr. tab. 30. Cf. Winckelmanni Sendschreiben extr.

ΔΗΜΟCΘЄΝΗC Δημοσθένης.

6037.

Ad imaginem in disco barbatam repertam Romae in palatio villae Pamphili; edidit Iconogr. Gr. tab. 30. n. 2. (cf. T. I. p. 257.)

ΑΗ
ΜΟ
ϹΘΕ
ΝΗϹ

[Δ]ημοσθένης. Simile simulacrum habes n. 6802.

6038.

In anaglypho ex terra fictili, ubi Demosthenis arae Neptuni assidens, delato in Britanniam; edidit Winckelmannus Hist. art. editionis Feanae T. II. p. 256. conf. Viscontus Iconogr. Gr. T. I. p. 255.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Δημοσθένης
ΕΠΙΒΩΜΙΟΣ ἐπιβώμιος.

Est *ἱκέτης ἐπιβώμιος*, ut monet Viscontus coll. Brunck. Analect. T. I. p. 33. n. CXVI.

6039.

In collo imaginis; edidit Achilles Statius tab. 11.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Διογένης. Conf. n. 6040. 6808. 7074.

6040.

In herma sine capite ex villa Cassii Tiburtina; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. p. 14. (edit. Mil. p. 51.)

ΔΙΟΓЄΝΗC Διογένης. Conf. n. 6039.

6041.

Romae, in villa Matthaei; ediderunt Sponius Miscell. erud. ant. IV. p. 126. cum nota; idem Itiner. T. III. P. I. p. 138. Venutius Monum. Matthaeian. T. III. cl. 10. s. 16. p. 116. 3. cum interpret. Lat. Citant Bracci Memorie degli incisori T. II. p. 274. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 408. Comes de Clarac Catal. des artistes p. 210.

ΔΙΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΕΦΕΣΙΟΣ
ΣΘΕΝΝΙΣ ΕΠΟΙΕΙ

Δίων φιλόσοφος Ἐφέσιος.
Σθέννις ἐποίει.

De Dione philosopho Ephesio, qui Alexandri M. temporibus vixisse videtur, aliunde non constat. De artifice vide Sillig. Catal. artific. p. 430.

6042.

In basi rotunda signi aerei, quod est ex bibliotheca Herculanensi; edita est in Antiq. Herculan. Vol. I. tab. 19. 20. (p. 77.); repetiit Viscontus Iconogr. Gr. tab. 25.

ЄΠΙΚΟΥΡΟϹ

Ἐπίκουρος.

6043. 6044.

Romae, in museo Capitolino, in herma bicipite; ediderunt Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 215. n. 1303. 1304. Bottarius Mus. Capitol. T. I. p. 12. tab. 5. Citatur Journ. des Sav. 1751. p. 262. Apud Bottarium ibidem tab. 11. falso subscriptum ΕΠΙ ΚΟΥΡΟΣ imagini, quae non est Epicuri.

ΕΠΙΚΟΥΡΟϹ .ΗΤΡΟΔΩΡΟϹ

Ἐπίκουρος. [Μ]ητρόδωρος.

6045.

In basi rotunda signi aerei in bibliotheca Herculanensi reperti; edita est in Antiq. Herculan. Vol. I. tab. 17. 18. (p. 71.); repetiit Viscontus Iconogr. Gr. tab. 26. (cf. T. I. p. 216.) Citant Winckelmannus Sendschreiben p. 37. et Zeune ad Christii Abhandl. p. 243.

ЄΡΜΑΡΧΟϹ

Ἕρμαρχος.

De Hermarcho vide ad n. 6046.

6046.

In herma sine capite Tibure in villa Cassii reperto; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. p. 14. (edit. Mil. p. 51.) Conf. Iconogr. Gr. T. I. p. 216. not.

ЄΡΜΑΡΧΟΥ

Ἑρμάρχου.

Philosophus Hermarchus nominatur etiam apud Philodemum in fragmentis Herculanensibus de rhetorica. Vulgo male Hermachus audit apud Ciceronem (Fin. II, 30.) et Diog. Laertium (X, 24.). Cf. n. 6045.

6047.

In tabula anaglypho ornata, in quo repraesentatur Euripides in sella sedens, reperta circa a. 1704. Romae in hortis canonicorum regularium S. Antonii, in villam Albani translata, indeque Parisios in museum Louvre. Tituli in sella poetae utrinque incisi sunt; pars titulorum ad sinistram prospectanti incisorum in fine mutila est; hanc partem edidit Ficoronius Gemm. ant. litt. p. 111. (conf. eiusdem: Memorie ritrovate nel territorio della prima e seconda città di Labico p. 104.), ex quo habet Muratorius T. II. p. DCIX. 1. Totam ediderunt Winckelmannus Monum. ant. ined. tab. 158. p. 225., Amadutius in Lettera edita Luccae a. 1767., Marinus Vill. Alb. inscr. Cl. V. n. 155. p. 171. qui Winckelmanni expressit apographum. Citat Viscontus Déscr. des antiques du Musée Roy. 1817. p. 20. Denuo edidit Clarac Musée de sculpture T. II. P. II. Inscr. tab. III. n. 65. Cf. Musée Napol. II, 68. Disserunt de hac tabula Osannus in Anal. Wolfii IV. p. 527 sqq. Welckerus de tragoediis Graecis I. p. 446 sqq. Hartungus Eurip. restit. T. I. init. Wagner Eurip. fragm. edit. Didot. p. 618 sq.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 4. Fic. ΑΕΟΛΟΣ. Vs. 9. Fic. ΑΛΕΣΣΑΝΔΡΟΣ, Winck. ΑΛΕΣΑΝΔΡΟΣ, quod ex Ficoronii epistola correxit Gorius Symbol. litter. Vol. II. p. 175. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ in lapide esse testatur Marinus; Mur. ΜΕΣΑΝΔΡΟΣ, quod idem correxit Gorius l. c. Vs. 11. Fic. ΑΝΔΡΟΜΑΧΕ. Vs. 13. Fic. ΑΥΤΟΛΙΚΟΣ. Vs. 14. Fic. ΒΑΚΚΑΙ. Vs. 15. Winck. ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝ, Fic. Mur. ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ, idque in lapide esse testatur Marinus. Vs. 17. Fic. ΔΙ ΚΤΙΣ. Vs. 24. Fic. ΕΙΦΥΣΘΕΥΣ, Mur. ΕΥΦΥΣΤΕΥΣ. Vs. 26. Fic. ΕΡΑΚ, Mur. ΗΡΑΚΛ....., Winck. ΥΛΙ et hoc tantum hodie videtur dispici posse. Vs. 27. puncta notant Fic. Mur. Versus nullum hodie vestigium.

Est catalogus fabularum Euripidis imperfectus. Quod post tit. ΟΡΕΣΤΗΣ spatium vacuum relictum est, quoniam auctor ex ordine litterarum composuit fabulas, apparet eum eo loco ab industria descivisse sua. Nam supererant circiter viginti duae fabulae. Falsoque Marinus statuit auctorem solas eas fabulas inscribere voluisse quae ei viderentur meliores. Lapsus quadratarius est titulo ΑΝΤΙΓΟΝΗ bis inciso, quum pro altero ΑΝΤΙΓΟΝΗ debuerit ponere ΑΝ ΤΙΟΠΗ, ut bene coniecit Osannus. Nempe duas Antigonas statuere vel propterea non licet, quod auctor cognominum dramatum nomen semel ponere solet; ut Ἀλκμαιών, Εἰφιγένεια, Μελανίππ[η]. Post vs. 7.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ
ΑΡΧΕΛΑΟΣ
ΑΙΤΕΥΣ
ΑΙΟΛΟΣ
ΑΛΟΠΗ
ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΑΛΚΜΑΙΩΝ
ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΑΥΓΗ
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ
ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ
ΒΑΚΧΑΙ
ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ
ΒΟΥΣΕΙΡΙΣ
ΔΙΚΤΥΣ
ΔΑΝΑΗ
ΕΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
ΕΛΕΝΗ
ΕΙΝΩ
ΕΚΑΒΗ
ΕΡΕΧΘΕΥΣ
ΕΎΡΥΣΘΕΥΣ
ΕΠΕΟΣ
ΗΡΑΚΛ.....
....

ΚΡΗΤΕΣ
ΚΡΗΣΣΑ
ΚΡΕΣΦΟΝΤΥΣΣ
ΚΥΚΛΩΨ
ΛΙΚΥΗΝΙΟΣ
ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΣ
ΜΗΔΕΙΑ
ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ
ΟΙΝΕΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ
ΟΡΕΣΤΗΣ

In basi:

ϵ Υ Ρ Ι Π Ι Δ Η Σ

Ἄλκηστις.
Ἀρχέλαος.
Αἰγεύς.
Αἴολος.
Ἀλόπη.
Ἀντιγόνη.
Ἀλκμαιών.
Ἀνδρομέδα.
Ἀλέξανδρος.
Αὔγη.
Ἀνδρομάχη.
Ἀντιγόνη.
Αὐτόλυκος.
Βάκχαι.
Βελλεροφόντης.
Βούσειρις.
Δίκτυς.
Δανάη.
Εἰφιγένεια.
Ἑλένη.
Εἰνώ.
Ἑκάβη.
Ἐρεχθεύς.
Εὐρυσθεύς.
Ἐπεός.
Ἡρακλ.....
....

Κρῆτες.
Κρῆσσα[ι].
Κρεσφόντ[η]ς.
Κύκλωψ.
Λικύ[μ]νιος.
Μελανίππ[η].
Μήδεια.
Μελέαγρος.
Οἰνεύς.
Οἰδίπους.
Ὀρέστης.

Ε ὐ ρ ι π ί δ η ς.

---

omissa est Ἀλκμήνη. Neque enim probabile quod Hartungus credit Alcmenen et Licymnium unam fabulam esse. Conf. Wagner l. c. p. 641. Illud autem qui peccavit, ei etiam ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΣ imputari potest pro ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ. Vs. 26. aut Ἡρακλῆς aut Ἡρακλεῖδαι legendum esse monuit Muratorius. Alterutrum titulum consentaneum est fuisse vs. 27. quem versum excepisse videntur ΗΛΕΚΤΡΑ, ΘΗΣΕΥΣ, ΘΥΕΣΤΗΣ, ΙΚΕΤΙΔΕΣ, ΙΞΙΩΝ, ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ΙΩΝ, ΚΑΔΜΟΣ. Alopam fabulam a nonnullis Cercyonem vocatam esse putat Valckenarius Diatr. p. 12 sq. quam doctrinam hoc titulo confirmari censet Osannus. Sed si verum vidit Hartungus Euripid. restit. II. p. 54. nihil obstat quo minus in fine prioris columnae ΚΕΡΚΥΩΝ scriptum fuisse putemus. Fabula Ἀλέξανδρος inscripta a Grammaticis Ἀλεξάνδρα vocabatur. Maxime autem memorabilis est Ἐπειός fabula aliunde non nota, de cuius argumento dubitari non potest. Nempe est Epeus ille equi Troiani auctor, memoratus in Odyssea VIII, 493. de quo Osannus conferri iubet Philostrat. Heroic. p. 718. Boisson p. 166. Lucian. Hipp. 2. Ruhnken. ad Velleium I, 1. p. 3. Suid. Δουράτειος et Δούρειος. Schol. Aristophan. Av. 1128. Ceterum lectioni ΕΠΕΟΣ Hartungus l. c. II. p. 176. Ἐπωπεύς subesse arbitratur notatus ob audaciam a Wagnero.

6048.

In pectore imaginis ex marmoribus Farnesianis, quae nunc Neapoli est in museo regio; edidit Gallaeus tab. 60. (conf. Gronov. Thes. Ant. Gr. II. ad tab. 63.) repetiit Viscontus Iconogr. Gr. tab. 5. n. 3. (conf. T. I. p. 84.)

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Εὐριπίδης.

6049.

In pectore similis imaginis, litteris oblique scriptis; edidit Achilles Statius ex Thermarum Titi ruinis, ut ferunt, erutam, tab. 5. eandem, ut videtur, habent Fulvius Ursinus l. c. p. 27. Bellorius tab. 49. Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. ad tab. 63. repetiitque Beckius in edit. Euripid. init.

ΕΥΡΕΙΠΙΔΗϹ Εὐρειπίδης. Statius expressit: ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ.

6050.

In basi statuae sine capite et manibus; edita est ex bibliotheca Fulvii Ursini l. c. p. 27. aeri incisa; deinde edidit Bellorius tab. 49. Citat Faber p. 39.

ϵΥΡΕΙΠΙΔΗϹ Εὐρειπίδης.

6051.

In herma sine capite; edita est ex bibliotheca Fulvii Ursini l. c. p. 27. aeri incisa; deinde edidit Boissardus P. VI. p. 45. aeri incisam. Citat Faber p. 39.

ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ
ΜΝΕΣΑΡΧΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Εὐρειπίδης Μν[η]σάρχου Ἀθηναῖος.
Conf. ad n. 6052.

6052.

In herma musei Borgiani Velitris, in quo olim capita iuncta Solonis et Euripidis; edidit Raponius de epigr. Gr. in Coelim. Matth. hort. p. xxv. conf. Viscontus Mus. Pio-Clem. VI. p. 146. edit. Mil.

ϹΟΛΩΝ ЄΞΗΚЄϹΤΙΔΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟϹ ϹΟΦΟϹ

Σόλων Ἐξηκεστίδου
Ἀθηναῖος σοφός.

In altero latere:

ЄΥΡЄΙΠΙΔΗϹ ΜΝΗ. . ΡΧΙΔΟΥ
ϹΑΛΑΜЄΙΝΙΟϹ ΤΡΑΓ. . . .
ΠΟΙΗΤΗϹ

Εὐρειπίδης Μνη[σα]ρχίδου,
Σαλαμείνιος τραγ[ικὸς
ποιητής.

Euripidis nunc Mnesarchidis filius audit, quum vulgo Mnesarchi filius habeatur (cf. n. 6051.). De nominibus patronymicis loco primitivorum cf. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. §. 44. Koen. ad Gregor. Corinth. Praefat. p. XVIII. et p. 290. ed. Lips. Interpret. ad Lys. Orat. contra Nicomach. §. 11. Fr. Passow. Animadv. in Propert. Opusc. p. 303 sqq. De Solone vide n. 6109. Salaminius uterque, Solon et Euripides. Nota Euripidem nunc de insula, in qua natus est, denominari.

6053.

Romae, sub imagine; edita est ex bibliotheca Fulvii Ursini p. 39. aeri incisa, una cum inscriptione Latina ad personam pertinente (conf. Smet. fol. CXXIX. Boissard. P. V. p. 100. Gruter. p. DCLV. 1. Aldus de orthogr. Ant. Augustin. Dial. X. p. 200. Burmann. Anthol. Lat. II, IV, 353.); deinde edidit Bellorius tab. 47. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. III. tab. y. aeri incisam; Montfaucon Ant. expl. Suppl. T. III. tab. 16. cum falsa interpretatione; denique Viscontus Iconogr. Gr. tab. 37. (cf. T. I. p. 318 sq.)

ΕΥΧΑΡΙϹ Εὔχαρις
ΛΙΚΙΝ Λικιν(ίας).

Eucharis Liciniae liberta virgo fuit annos XIV nata eaque mima vel scenica in theatro Graeco, ut colligi potest ex titulo Latino supra memorato. Ex ludis Graecis, in quibus prima comparuisse dicitur Eucharis, Viscontus non male coniicit eam Neronis aetate vixisse, quem constat tales ludos primum instituisse (Sueton. Nero 12.). De simili mima conf. n. 6750.

6054.

In herma Farnesiano, qui nunc est Neapoli; edidit Gallaeus tab. 151. Repetiit Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. ad tab. 64. Habet etiam Viscontus Iconogr. Gr. tab. 17. (cf. T. I. p. 161.); idem Mus. Pio-Clem. T. VI. p. 33. cf. Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 102. n. 550.

ΖΗΝΩΝ Ζήνων.

Habetur pro Zenone Eleata. Vide Viscontum qui alibi (Mus. Pio-Clem. T. VI. p. 49. et Mil. p. 165.) pro Epicureo habuit.

6055.

In alio herma, edito ex bibliotheca Fulvii Ursini p. 65. aeri inciso; habet etiam Bellorius tab. 41.

ΖΗΝΩΝ Ζήνων.

Idem videtur esse philosophus, qui repraesentatur n. 6054.

6056.

In herma marmoreo qui fuit apud magnum ducem Etruriae; edidit Achilles Statius l. c. tab. 8. aeri incisum; dein editus est ex bibliotheca Fulvii Ursini l. c. p. 63. coll. p. 109. Habent Boissardus P. VI. p. 42. („Romae in horto Iulii III P. M."); Gallaeus l. c. tab. 65. Bellorius tab. 17. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 56. Muratorius T. II. p. MXLV. 2. ex schedis suis cum Lat. interpret. et lemmate: „extra Tibur in S. Marci"; Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 227. p. 79. „Florentiae"; Castellus Inscr. Panormit. p. 375. „Romae in porticu magni ducis Etruriae". Extat in cod. Pigh. fol. 142. b. Caput alienum huic hermae impositum esse docet Fulvius Praef. ad Imagg. edit. 1570. p. 6. conf. Viscont. Iconogr. Gr. T. I. p. 221.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ
ΒΛΥΣΩΝΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ

Vs. 2. Boiss. ΒΑΥΣΩΝΟΣ, Gor. Cast. ΒΛΥΣΩΝΟΣ. Mur. Cast. in fine nominum C exprimunt; prior etiam in nomine ΕΦΕϹΙΟϹ.

Ἡράκλειτος Βλόσωνος Ἐφέσιος.

Nomen patris Heracliti Βλόσων est ex uno codice Diogenis et ex Suida v. Ἡράκλειτος. Eandemque formam ex lectione Schol. Plat. p. 409. Ἡράκλειτος Βαθέωνος Ἐφέσιος feliciter exsculpsit Nauckius in Schneidewini Philologo II. p. 160. et tuetur titulus ap. Ross. Hellen. I. p. 60. B. 10. Vulgo Βλύσων legitur. Incertam pronuntiationem nominis fuisse indicare videtur qui hermae imposuit inscriptionem, littera O supraposita elemento Y.

6057.

Sub imagine Herodoti cum Thucydide iuncti (n. 6065.), olim *Romae* in hortis Iulii III. P. M. postea *Neapoli* (Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 110. n. 372.); edidit Achilles Statius tab. 3. dein edita est ex bibliotheca Fulvii Ursini l. c. p. 87. aeri incisa; habent Boissardus P. VI. p. 47. aeri incisam, Bellorius tab. 81. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 71. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 27. (conf. T. I. p. 227.)

ΗΡΟΔΟΤΟϾ Ἡρόδοτος.

Sigma sic expressit Viscontus; apud Ursinum et Bellorium est C. Alia apud Gallaeum tab. 67. (cf. Gronov. l. c.) habetur cum inscriptione ΗΡΟΔΟΤΟΣ. Fortasse alia est etiam illa quam memorant Gerhardus et Panofka l. c. p. 103. n. 352.

6058.

Romae, in herma sine capite; ediderunt Fulvius Ursinus p. 23. aeri incisam, Boissardus P. VI. p. 45. aeri incisam („ap. Card. Vallaeum"), Bellorius tab. 51. Citavit Faber ad Gallaeum p. 44.

ΗΣΙΟΔΟΣ
ΔΙΟΥ
ΑΣΚΡΑΙΟΣ

Vs. 1. Boiss. ΙΣΙΟΔΟΣ.

Ἡσίοδος Δίου Ἀσκραῖος.

Fuit olim sarda s. corniola, quae dicitur intercidisse, edita a Fulvio Ursino et a Bellorio ll. cc. aeri incisa, memorata etiam a Fabro ad Gallaeum p. 44., in qua quae inscriptio habetur ΗCΙΟΔΟC, eam Viscontus Iconogr. Gr. T. I. p. 95. merito suspectam iudicavit, quum caput, iuxta quod incisus titulus, sit Euripidis. Quod autem Viscontus dicit esse ΗCΙΟΔΟΥ ap. Fabr. n. 68. falsus est.

6059.

In herma sine capite reperto in villa Cassii Tiburtina, una cum hermis Biantis (n. 6035.), Cleobuli (n. 6073.), Periandri (n. 6095.), Pittaci (n. 6101.), Solonis (n. 6109.); edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. p. 14. edit. Mil. p. 50. (T. VI. tab. 22. cf. p. 35. edit. Mil. p. 130.). Citat Lebas Inscr. Gr. et Lat. Fasc. III. p. 198.

ΘΑΛΗΣ
ΕΞΑΜΥΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΟΣ

Θαλῆς Ἐξαμύου Μιλήσιος.

6060.

Sub aure sinistra imaginis; ediderunt Achilles Statius tab. 1. Bellorius tab. 37. indeque Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 30. aeri incisam.

ΘΑΛΗC Θαλῆς.

Spuriam inscriptionem putat Gronovius. Non videtur.

6061.

Sub imagine ex terra cocta admodum subtili, *Romae* reperta; edidit Caylus Recueil d'Ant. T. III. P. III. tab. 56. 5. conf. p. 142. Dixit de hoc monumento Viscontus Iconogr. Gr. T. III. p. 319.

ΘΑΛΗΣ Θαλῆς.

6062.

In herma sine capite; edidit Fulvius Ursinus p. 13. conf. p. 109. Repetiit Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. ad tab. 59. Extat in cod. Pigh. fol. 142. b. mutilus. Citavit Faber ad Gallaeum p. 78.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ
ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Θεμιστοκλῆς Νεοκλέους Ἀθηναῖος.
Formae litterarum sunt ex Pighio.

6063.

In herma sine capite, ex villa Negroni; edidit Muratorius T. II. p. DCCCLVIII. 1. e schedis Ptolomeis; Viscontus Monum. scritti del museo del Signor Jenkins, Rom. 1787. 4. p. 30 sqq. Cf. Zeune ad Christii Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 245.

ΘΕΜΙϹΤΟΚΛΗϹ
Ο ΝΑΥΜΑΧΟϹ

Θεμιστοκλῆς ὁ ναυμάχος.

Suspectam iudicat Köhlerus in Böttigeri Amalthea T. I. p. 299. Sine causa.

6064.

Romae in herma marmoreo; ediderunt Achilles Statius tab. 13. Fulvius Ursinus p. 59. aeri incisam, Smetius fol. XLV. 17. qui accepit a Morillonio, Boissardus P. VI. p. 44. aeri incisam, Gallaeus tab. 143. Bellorius tab. 38. Gruterus p. CCCXXVI. 3. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 92. Castellus Inscr. Panorm. p. 375. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 21. (conf. T. I. p. 192.). Eandem inscriptionem in fine versuum mutilam ex alio, ut videtur, lapide protulit Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 203. p. 73. „Florentiae".

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ
ΜΕΛΑΝΤΑ
ΕΡΕΣΙΟΣ

Gorius: ΘΕΟΦΡ
ΜΕΛΑΝΤ
ΕΡΕΣΙΟ

Duobus versibus titulum absolvunt Smetius, Gruterus. Iidem vs. 3. ΙΡΕΣΙΟΣ.

Θεόφραστος Μελάντα Ἐφέσιος.

6065.

Sub imagine Thucydidis Herodoto iuncti (n. 6057.); ediderunt Achilles Statius tab. 4. Fulvius Ursinus p. 89. aeri incisam, Boissardus P. VI. p. 47. aeri incisam, Gallaeus tab. 144. Bellorius tab. 89. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 72. ubi etiam alius imaginis corrupta inscriptio; Viscontus Iconogr. Gr. tab. 27. (T. I. p. 231.)

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ   Θουκυδίδης.

6066.

Romae, in herma; ediderunt Achilles Statius tab. 10. Boissardus P. VI. tab. 42. Gallaeus tab. 76. Bellorius tab. 82. Herma sine capite editus est ex bibliotheca Fulvii Ursini l. c. p. 77. (cf. p. 109.). Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 81. Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 228. n. 79. Extat in cod. Pigh. fol. 142. a.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ἰσοκράτης Θεοδώρου Ἀθηναῖος.

Imaginem subditiciam esse notat Fulvius Praef. edit. 1570. p. 6. cf. Viscont. Iconogr. Gr. T. I. p. 247.

6067.

Sub imagine in villa Albani, Indicazione antiquaria della villa Albani n. 510. (edit. alt. n. 487.) litteris inelegantibus; edidit Viscontus Iconogr. Gr. tab. 28. (conf. T. I. p. 248. T. III. p. 320.)

ΕΙϹΟΚΡΑΤΗϹ   Εἰσοκράτης.

6068.

Romae, in tabella marmorea sub personis; ediderunt Fulvius Ursinus p. 31. aeri incisam, item Gallaeus tab. 41. Bellorius tab. 46. Repetiit Gronovius Thes. Ant. Gr. T. I. tab. ff.; ex Ursino Cuperus Apotheos. Hom. p. 168.

ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ · ΛΥΣΙΜ

Καλλισθένης Λυσιμ[άχου.

Nomina vix commode explicari possunt, quum capita sculpta notante Visconto Iconogr. Gr. T. I. p. 95. larvae sint nec quidquam commune habere cum inscriptione videantur. Faber (p. 24.) Callisthenem pro poeta Comico habuit, Cuperus pro comite illo Alexandri M. socioque Aristotelis (Fabric. Bibl. Gr. T. III. p. 36. edit. Harl.), qui Lysimacho regi praecepta virtutis dederit. Videtur tamen esse Καλλισθένης Λυσιμάχου.

6069.

In herma, cuius caput olim fuit Antisthenis (vide Visconti Iconogr. Gr. T. I. p. 177.); ediderunt Achilles Statius tab. 14. aeri incisam, Fulvius Ursinus p. 66. (cf. p. 109.), Boissardus P. VI. p. 41. Extat in cod. Pigh. fol. 142. a.

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ
ΦΙΛΟΚΩΜΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΣ

Sic Fulvius, nisi quod apud eum O rotundum est. Statius vs. 1. ΚΑΡΝΕΑΔ, vs. 2. ΦΙΛΟΚΩΜ. Boissardus vs. 2. ΦΙΛΟΚΟΜΟΥ.

Καρνεάδης Φιλοκώμου Κυρηναῖος.

Vide Diog. Laert. IV, 62. Alias pater Carneadis dicitur Eucomus.

6070.

In pectore imaginis Carneadis, quae Neapoli asservatur in marmoribus Farnesianis; edidit Viscontus Iconogr. Gr. tab. 19. (conf. T. I. p. 177.)

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ   Καρνεάδης.

Conf. n. 6069.

6071.

Sub persona (au dessous d'un marmouset); est in schedis Duperac n. 104. inter Spanhemiana, quae schedae Romana et Italica continent.

ΚΑΡ
ΝΕΑϹ

Καρνεάς.

6072.

In herma capite truncato; est apud Fulv. Ursinum p. 14. apud Gallaeum tab. 46.

ΚΙΜΩΝ
ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Κίμων Μιλτιάδου Ἀθηναῖος.
Fulvius dedit O rotundum et Θ.

6073.

In herma sine capite, Tibure reperto cum aliis imaginibus: Biantis (n. 6035.), Thaletis (n. 6059.), Periandri (n. 6095.), Pittaci (n. 6101.), Solonis (n. 6109.); edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. p. 14. edit. Mil. p. 50. T. VI. tab. 22. aeri incisam (cf. p. 36. edit. Mil. p. 131. et Iconogr. Gr. T. I. p. 126.). Citat Lebas Inscr. Gr. et Lat. Fasc. III. p. 198.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ
ΛΙΝΔΙΟΣ
ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣ
ΤΟΝ

Κλεόβουλος Λίνδιος.
Μέτρον ἄριστον.
Conf. ad n. 6035.

6074.

In herma capite revulso; ediderunt Fulvius Ursinus p. 67. (cf. p. 109.), Faber p. 36. ex schedis Ursini, Bellorius tab. 11.

ΚΡΑΤΙΠΠΟΣ
ΑΣΚΙΩΝΔΟΥ
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

Vs. 2. Ursinus ΑΣΚΙΟΝΔΟΥ, Faber et Bellorius in nott. ΑΣΚΙΩΝΔΟΥ.
Κράτιππος Ἀσκώνδου Μυτιληναῖος.
Cratippus philosophus est Ciceronis filii praeceptor Athenis (vide Cic. de offic. init. et II, 2.).

6075.

Romae, in marmore sub imagine; ediderunt Achilles Statius tab. 15. Fulvius Ursinus p. 76. Gallaeus tab. 84. Bellorius tab. 83. aeri incisam. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 74. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 30. (cf. T. I. p. 263.)

- - ΔΑΜΑΣ Λεω]δάμας.
Statius ΛΑΜΑΣ.

Restituit Fulvius. Leodamas notus orator. Eius nomen etiam in gemma reperiri capiti adscriptum notat Faber p. 51.

6076.

In herma sine capite, reperto in villa Cassii Tiburtina; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. n. 14. edit. Mil. p. 51.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ Λυκοῦργος. Conf. n. 6077.

6077.

In herma musei Vaticani; habeo ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ
ΛΥΚΟΦΡΟΝοΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Λυκοῦργος Λυκόφρονος Ἀθηναῖος.
Notus orator. Conf. n. 6076.

6078.

In pectore imaginis, quae asservatur Neapoli in marmoribus Farnesianis (Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 103. n. 353.); ediderunt Fulvius Ursinus p. 75. Gallaeus tab. 85. Bellorius tab. 84. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 69. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 28. (cf. T. I. p. 242.)

ΛΥΣΙΑΣ Λυσίας. Est notus orator. Conf. n. 6079. 6080. 6081.

6079.

In herma; ediderunt Fulvius Ursinus p. 75. Bellorius tab. 84. Citavit Faber ad Gallaeum p. 53. cf. Gronov. l. c.

ΛΥΣΙΑΣ Λυσίας. Conf. n. 6078. 6080. 6081.

6080.

In herma sine capite; ediderunt Fulvius Ursinus p. 75. Bellorius tab. 84. Citavit Faber ad Gallaeum p. 53. cf. Gronov. l. c.

ΛΥΣΙΑΣ
ΚΕΦΑΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Λυσίας Κεφάλου Ἀθηναῖος.
Cf. n. 6078. 6079. 6081. Proprie non Atheniensis fuit Lysias. Fuit ἰσοτελής. Cf. Hölscher de Lys. vita p. 27.

6081.

In herma musei Capitolini; ediderunt Achilles Statius tab. 7. Guascus Inscr. mus. Capit. T. III. p. 216. n. 1306. Bottarius Mus. Capitol. T. I. tab. 63. Eundem titulum imagini incognitae subscriptum subditicium dedit Bottarius l. c. T. I. tab. 31.

ΛΥCΙΑC — Λυσίας. — Statius ΛΥCΙΛC.

6082.

Romae, in herma capite truncato; ediderunt Achilles Statius tab. 19. aeri incisam, Fulvius Ursinus p. 71. Boissardus P. VI. tab. 49. aeri incisam, Gallaeus tab. 89. Bellorius tab. 24.

ΜΑΞΙΜΟC
CΕΟΥΗΡΟΥ
ΡΩΜΑΙοC

Sic Statius; reliqui habent Σ pro C et Ε pro Є; Gall. Boiss. Bell. etiam □ pro Ο et □ pro Ω.

Μάξιμος Σεουήρου Ῥωμαῖος.

Faber pro Maximo philosopho habuit, qui cum Iuliano vixit. Rectius haud dubie Bellorius Claudium Maximum M. Aurelii praeceptorem statuit esse, de quo mentionem iniicit Iulius Capitolinus Vit. M. Antonini 3.

6083.

In herma mutilo olim cum capite Menandri, reperto in suburbio ad III fontes extra portam trigeminam, nunc S. Pauli, inde translato in Mausoleum Augusti; marmor postea deductum Roma Augustam Taurinorum; ediderunt Achilles Statius tab. 16. Fulvius Ursinus p. 33. aeri incisam cum Laurentii Gambarae interpret. Lat.; Lipsius Auct. Smet. p. 59. Boissardus P. VI. tab. 34. aeri incisam; Bellorins tab. 55. aeri incisam, qui integrum habuerunt hermam; ex Ursino repetiit Gruterus p. MXXVII. indeque Fleetwood Inscr. syll. p. 173. litteris minusculis; habet etiam Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 98. Ex schedis Comitis Ludovici Caissotti praesidis senatus Taurinensis edidit Muratorius T. II. p. DCLVI. 2. mutilam et idem ex Gronovio T. II. p. DCLVII. 1. plenam; rursus de lapide dedit Maffeius Mus. Taurin. p. CCXXIX. Editores Marm. Taur. T. I. p. 169. aeri incisam cum supplementis ex Ursino, Grutero, Gronovio petitis, et cum explicatione. Repetierunt Bonada Anthol. T. I. p. 407. Brunck. Anal. III. p. 269. Iacobs. Anthol. Palat. App. n. 185. n. 286. n. 377. Conf. Mencken. Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 469 sqq. Viscontus Iconogr. Gr. T. I. p. 87. not. 1. Mus. Pio-Clem. III. p. 66. edit. Mil.

Μ Ε] Ν Α Ν Δ Ρ Ο Σ

ΕΧΡΗΝΜΕΝ]ΣΤΗΣΑΙΣΥΝΕΡΩΤΙΦΙΛΩΣΕΜΕΝΑΝΔΡΕ
ΩΣΥΝΖΩΝ]ΕΤΕΛΕΙΣΟΡΓΙΑΤΕΡΠΝΑΘΕΟΥ
ΔΗΛΟΣΔΕΙ]ΦΟΡΕΩΝΑΙΕΙΘΕΟΝΟΠΠΟΤΕΚΑΙΝΥΝ
ΣΗΝΜΟΡ]ΦΗΝΚΑΤΙΔΩΝΑΥΤΙΚΑΠΑΣΣΕΦΙΛΕΙ

ΦΑΙΔΡΟΝΕ]ΤΑΙΡΟΝΕΡΩΤΟΣΟΡΑΣΣΕΙΡΗΝΑΘΕΑΤΡΩΝ
ΤΟΝΔΕΜ]ΕΝΑΝΔΡΟΝΑΕΙΚΡΑΤΑΠΥΚΑΖΟΜΕΝΟΝ
ΟΥΝΕΚΑΡΑΝ]ΘΡΩΠΟΥΣΙΛΑΡΟΝΒΙΟΝΕΞΕΔΙΔΑΞΑ
ΗΔΥΝΑΣ]ΣΚΗΝΗΝΔΡΑΜΑΣΙΠΑΣΙΓΑΜΩΝ

Ε
ΟΥΦΑΥΛΩΣ]ΕΣΤΗΣΑΚΑΤΟΦΘΑΛΜΟΥΣΣΜΕΝΑΝΔΡΕ
ΤΗΣΔΕΓΟ]ΜΗΡΕΙΗΣΦΙΛΤΑΤΕΜΟΙΚΕΦΑΛΗΣ
ΑΛΛΑΣΕΔΕΥΤ]ΕΡΑΕΤΑΞΕΣΟΦΟΣΚΡΕΙΝΕΙΝΜΕΤΕΚΕΙΝΟΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚ]ΟΣΚΛΕΙΝΟΣΠΡΟΣΘΕΝΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Vs. 8. extr. Grut. ΕΞΕΔΙΔΑΞΑΣ. Vs. 9. init. Ursin. ΗΔΥΝΣ, Stat. Grut. ΗΔΥΝΑΣ, Bellor. ΗΔΩΝΑΣ. Vs. 10. extr. Stat. ΣΕ, Ursin. Bellor. Σ[E]. Vs. 13. init. Ursin. ΓΡΜΜΑΤΙΚΟΣ, Bellor. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ, Stat. Grut. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ.

Μένανδρος.

Ἐχρῆν μὲν στῆσαι σὺν Ἔρωτι φίλῳ σε, Μένανδρε,
ᾧ σὺν ζῶν ἐτέλεις ὄργια τερπνὰ θεοῦ.
δῆλος δ' εἶ φορέων αἰεὶ θεόν, ὁππότε καὶ νῦν
σὴν μορφὴν κατιδὼν αὐτίκα πᾶς σε φιλεῖ.
Φαιδρὸν ἑταῖρον Ἔρωτος ὁρᾷς, σειρῆνα θεάτρων,
τόνδε Μένανδρον ἀεὶ κρᾶτα πυκαζόμενον,
οὕνεκ' ἄρ' ἀνθρώπους ἱλαρὸν βίον ἐξεδίδαξ[εν
ἡδύνας σκηνὴν δράμασι πᾶσι γάμων.
Οὐ φαύλως ἔστησα κατ' ὀφθαλμούς σε, Μένανδρε,
τῆσδέ γ' Ὁμηρείης, φίλτατέ μοι, κεφαλῆς·
ἀλλά σε δεύτερ' ἔταξε σοφὸς κρείνειν μετ' ἐκεῖνον
γραμματικὸς κλεινὸς πρόσθεν, Ἀριστοφάνης.

Huius hermae e regione olim positus fuit alius Homeri caput gerens idemque similibus epigrammatibus insignis, quorum in medio tetrasticho nomen proditur auctoris (n. 6092.): qui nunc dicit debuisse quidem Menandrum componi cum Amore, sine quo nulla eius fabula est (conf. Ovid. Trist. II, 1, 260.), sed non male tamen collocatum esse e regione Homeri, quum Aristophanes grammaticus ei secundas detulerit post Homerum. De auctore vide ad n. 6092. Vs. 2. συζῶν dedit Iacobsius. Versus parum elegantes. Melius auctor scripsisset:

ἐχρῆν μέν σε, Μένανδρε, θεῷ σὺν Ἔρωτι θανόντα
εἵσασθ', ᾧ σὺν ζῶν ὄργια τέρπν' ἐτέλεις.

Vs. 9. Meineke Menandr. et Philem. reliq. p. XXIX.

coniecit *γάμῳ*. Immo *γάμων* pendet ex voce *δράματα*, quae nunc proprie accipienda: omnes actiones nuptiarum, in quibus sunt etiam amores. Vs. 11. 12. nota iudicium Aristophanis grammatici.

6084.

Romae, in basi, cui olim imposita erat Menandri effigies; edidit Fulvius Ursinus p. 53. Ex schedis Ursini edidit Gruterus p. DCCCCXVIII. 12. correctius p. MXXVII. 2. Repetierunt Faber ad Gallaeum p. 56. Fleetwood Inscr. syllog. p. 304. 2. litteris minusculis cum nota; Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. ad tab. 98. et T. IV. p. 731. 1246. ex eoque editores Marm. Taurin. T. I. p. 170. cum nota; denique de lapide dedit Sandrius in Oderici Dissert. et Adnott. cet. Inscr. syll. p. 365. n. 3. Citat Champollion-Figeac Annal. des Lag. II. Append. p. 404. Extat in cod. Pigh. fol. 61. a. et in schedis Pyrrhi Ligorii in bibliotheca Vaticana asservatis (Libro XLIIII dell' antichità cet. p. 27. teste Welckero Mus. Rhen. III. 1845. p. 465 sq.), ubi locum Bocchignano, cui loco apud Gruterum tribuitur titulus, monetur esse vetus Forum Decium in Sabinis.

ΜΕΝΑΝΔΡΟϹ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥϹ
ΚΗΦΙϹΙΕΥϹ ΕΓΕΝΝΗΘΗΕΠΙ
ΑΡΧΟΝΤΟϹ ϹΩϹΙΓΕΝΟΥϹ
ΕΤΕΛΕΥΤΗϹΕΝ ΕΤΩΝ·Ν̄·
ΚΑΙ·Β̄·ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟϹ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ·Β̄·
ΚΑΙ·Λ̄·ΕΤΟϹ ΤΗϹ ΠΤΟΛΕΜΑΙ
ΟΥ ΤΟΥ ϹΩΤΗΡΟϹ ΒΑϹΙΛΕΙΑϹ

Sic Ursinus et Pighius. Vs. 5. post Β̄ ex schedis Ursini Gruterus priore loco addit ΜΑΙΩ, quod Holthenus in animadversionibus ad Gruter. censet in ΜΗΝΩΝ mutandum esse: falso. Neque Ursinus agnoscit illud ΜΑΙΩ, nec reliqui qui transcripserunt. Vs. 6. init. pro ΦΙΛΙΠΠΟΥ ex schedis Ursini Gruterus priore loco expressit ΦΡΑΙΠΑΟϹ; sed Ursinus expressit ΦΙΛΙΠΠΟΥ, itemque Pighius, Sandrius. Ligorius praebet ΦΑΙΔΩΝΟϹ teste Welckero, qui si putat ex hoc nomine corruptum esse ΦΡΑΙΠΑΟϹ fallitur: nam in ΦΡΑΙΠ multo facilius aliquis viderit elementa ΦΙΛΙΠ. Nec verisimile Ursinum, Pighium, Sandrium de coniectura dedisse ΦΙΛΙΠΠΟΥ. Vs. 7. init. Grut. priore loco ΚΑΙΝ.Ā., Urs. Pigh. ΚΑΙ.Ā., Camald. ΚΑΙΛ', atque ita emendasse Massonum Holthenus apud Gruterum monuit.

Μένανδρος Διοπείθους Κηφισιεὺς ἐγεννήθη ἐπὶ ἄρχοντος Σωσιγένους, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ν̄ καὶ β̄ ἐπὶ ἄρχοντος Φιλίππου κατὰ τὸ β̄ καὶ λ̄ ἔτος τῆς Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος βασιλείας.

Quas difficultates chronologicas viri docti moverunt de hoc titulo, eae parum abfuit quin suspectam redderent inscriptionem, quae sincerissima est (vide Meursium de archont. IV, 18. Biagium de decret. Athen. p. 17 sqq. Clericum Menandri et Philem. reliq. inter testimonia Menandri). Constare olim videbatur inde ab Olymp. 118, 2. usque ad Olymp. 123, 2. eponymos Atheniensium non archontes fuisse sed *ἱερεῖς τῶν Σωτήρων*. Itaque Philippus, cuius magistratus in hoc ipsum spatium temporis incidit, non archon, sed *ἱερεὺς τῶν Σωτήρων* fuisset. Sed Boeckhius me monet sese alibi demonstraturum, etiam in illo annorum intervallo archontem fuisse Atheniensium eponymum, et quae de sacerdote *τῶν Σωτήρων* tradita sunt, esse aliter explicanda. Deinde constat regno Ptolemaei Soteris qui rex fuit per annos XXIII. annos septemdecim, quibus Satrapa fuit Aegypti (a. Chr. 323-307.), annumeratos esse, ut integros annos XL regnasse censeretur (Porphyr. fragm. ap. Scaliger. Euseb. p. 59. conf. Diodor. Sic. XVIII, 2, 3. Arrian. ap. Phot. cod. LXXII.). Itaque si primus annus Ptolemaei Soteris est Olymp. 114, 2. a. Chr. 323., tricesimus secundus erit Olymp. 122, 1. quo anno etiam Clintonus (Fast. Hellen. p. 190. conf. p. 193. edit. Krüg.) posuit Philippum archontem a Dionysio memoratum. Ac mors Menandri etiam ab Eusebio assignatur Olympiadi 122 ineunti. Res aperta est; neque aliter iudicavit Holthenus in animadversionibus ap. Gruter. p. CCCXLIX. Corsinus quidem (Fast. Att. T. IV. p. 76.) Philippum archontem posuit Olymp. 121, 4., Menandrum autem mortuum statuit Olymp. 122, 3. in quo eum sequuntur Sandrius l. c. et Larcher (Herodot. VII. p. 717. conf. Meineke Menandri et Philem. fragm. p. XXV.), nisi quod Sandrius Philippum non alium putat esse quam quem Olymp. 121, 4. archontem posuit Corsinus. Sed huius calculos perstrinxit Clintonus p. XV. qui praeterea bene monet (p. 155.) quum inter Sosigenem archontem, quo natus dicatur Menander, et Philippum (Olymp. 122, 1.) nonnisi undequinquaginta archontes intercesserint, Menandrum proprie unum tantum et quinquaginta annos vixisse, etiamsi primo Sosigenis anno natus esse statuatur. Rectius hoc omnino quam quod Holthenus excogitavit Menandrum annos L, menses II vixisse, contendens quod in schedis Ursini esset ΜΑΙΩ in ΜΗΝΩΝ esse mutandum idque etiam ex collocatione Ν̄ ΚΑΙ Β̄ (pro Β̄ ΚΑΙ Ν̄) putans confirmari posse. In quo parum tenuit memoriam veterum, ut Gellii (XVII, 4.), qui versus Apollodori protulit hos:

Κηφισιεὺς ὢν ἐκ Διοπείθους πατρὸς
πρὸς τοῖσιν ἑκατὸν πέντε γράψας δράματα
ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυεῖν ἐτῶν.

cum quo Anonymus *περὶ κωμῳδίας* p. XII. consentit. Subtilius iudicium est Champollionis Figeac Annal. des Lagid. T. I. p. 376 sqq. cui Menander mortuus videtur inter mensem Novembrem a. 292. et Iunium a. 291. qui menses pertineant et ad annum Ptolemaei XXXII. et ad Olymp. 121, 4. idem tamen concedens annum Ptolemaei XXXII. simul complecti etiam priores quattuor menses Olymp. 122, 1. Quo magis mirandum, quod non Olymp. 122, 1., sed Olymp. 121, 4. mortuum esse Menandrum statuit.

6085.

In clypeo marmoreo, in quo Menandri effigies, reperto extra portam Aureliam una cum clypeo Sophoclis n. 6111.; ediderunt Fulvius Ursinus p. 33. aeri incisam, Gallaeus tab. 90. Bellorius tab. 55. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 6. n. 3. (cf. T. I. p. 89.)

ΜΕΝΑΝΔΡΟϹ — Μένανδρος.

6086.

Ad stipitem statuae togatae; ediderunt Boissardus P. IV. tab. 123. Gronovius Thes. Ant. Gr. T. III. tab. bb. aeri incisam.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥΤΟΥ
ΕΦΕϹΙΟΥ

Μητροδώρου τοῦ Ἐφεσίου.

Hic quis fuerit non liquet. Putatur esse Metrodorus iunior de quo Plinius H. N. XXXV, 40, 30. Chishullus Ant. As. p. 44. dubitat an ΕΡΜΟΔΩΡΟΥ fuerit, de quo Plinius l. c. XXXIV, 11. Mutilum enim initio nomen esse in lapide. Rad. Rochettus hominem in numerum artificum rettulit (Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 355.).

6087.

Romae, in herma; ediderunt Achilles Statius tab. 2. qui versus addit alii hermae (n. 6088.) subscriptos, Fulvius Ursinus p. 12. Boissardus P. VI. tab. 43. Repetiit Viscontus Iconogr. Gr. tab. 13. n. 1. (cf. T. I. p. 130.). Extat in cod. Pigh. fol. 124. b. Citat Faber ad Gallaeum p. 57.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ
ΚΙΜΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Μιλτιάδης Κίμωνος Ἀθηναῖος.

Vs. 1. Stat. ΜΙΛΤΙΑΔΙΗΛ, vs. 2. ΚΙΜΩΝΟΕΙ, vs. 3. ΛΘΗΝΛΙΟΣΙ; ibidem Viscont. ΑΘΗΝΑΙΟϹ.

6088.

In herma *Romae* in monte Coelio reperto; ediderunt Achilles Statius tab. 2. praemissa inscriptione alius imaginis Fulvianae (n. 6087.) distichisque inverso ordine positis, Fulvius Ursinus tab. 11. A Pighio acceptam ediderunt Smetius fol. LXV. 15. Gruterus p. CCCCXXXVIII. 6. Repetierunt Gronovius Ant. Gr. T. II. tab. 54. ex Ursino; Ferretius Mus. lapid. IV, 53. p. 301. Fleetwood Inscr. syll. p. 168. 3. litteris minusculis. Ex Smetio Bonada Anthol. T. I. p. 329. Brunckius Anal. III. p. 182. Iacobs Anthol. Palat. App. n. 292. Extat in cod. Pigh. fol. 143. a.

ΜΙΛΤΙΑΔΗϹ
QVI PERSAS·BELLO·VICIT·MARATHONIS·IN ARVIS
CIVIBVS INGRATIS·ET·PATRIA·INTERIIT
ΠΑΝΤΕϹΜΙΛΤΙΑΔΗΤΑΑΡΗΙΑΕΡΓΑΙϹΑϹΙΝ
ΠΕΡϹΑΙΚΑΙΜΑΡΑΘΩΝϹΗϹΑΡΕΤΗϹΤΕΜΕΝΟϹ

Statius qui Graeca praemisit Latinis, puncta dedit et in Graeco et in Latino titulo; item Gruterus; Pighius et Ursinus sine punctis omnia. Vs. 4. Stat. ΠΕΡCΑΕ et ΣΕΣ pro CHC.

Μιλτιάδης.

Qui Persas bello vicit Marathonis in arvis
civibus ingratis et patria interiit.
Πάντες, Μιλτιάδη, τὰ [σ'] ἀρήϊα ἔργα ἴσασιν
Πέρσαι καὶ Μαραθών, σῆς ἀρετῆς τέμενος.

Vs. 4. τὰ σ' correxerunt Brunckius et Wesselingius ad Herodot. VI. p. 501. Gruterus in Corrigendis p. CCCXL.: „melius perspicuitati consuluisset poeta, si scripsisset: ΜΙΛΤΙΑΔΗΤΑΣΑΠΑΝΤΕΣ ΑΡΗΙΑΕΡΓΑΙΣΑΣΙΝ; sed nec Latina meliora sunt". Sed pronomen σὰ elisum nec perspicuitati obest nec sine exemplo est, ut ap. Sophocl. Oedip. Reg. 330. τἄμ' ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά.

6089.

Ex marmore apud Fulvium Ursinum dedit Gallaeus tab. 92.

ΜΙΛΤΙΑΔΗϹ — Μιλτιάδης.

Videndum ne hoc marmor idem sit, quod est n. 6088. ex quo Gallaeus solum nomen transcripserit omissis distichis.

6090.

In basi statuae olim apud Hieronymum Garimbertum, ut Ursinus, apud Fulvium Ursinum, ut Gallaeus tradit, nunc in museo Neapolitano; ediderunt Fulvius Ursinus p. 30. Gallaeus tab. 96. Bellorius tab. 56. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 73. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 7. (cf. T. I. p. 92.)

ΜΟΣΧΙΩΝ — Μοσχίων.

Moschionem hunc pro poeta comico habuerunt priores interpretes; tragicum fuisse bene monet Meinekius Comm. Misc. Fasc. I. p. 30. Cf. eiusd. Hist. Comic. Gr. p. 522 sq.

6091.

Romae, in herma sine capite; ediderunt Achilles Statius tab. 19. aeri incisam, Fulvius Ursinus p. 55. (cf. p. 109.), Gallaeus tab. 149. Boissardus P. VI. tab. 49. Idem hic herma videtur is esse, qui est in villa Albani imposito capite Hippocratis (vide Visconti Iconogr. Gr. T. I. p. 221.).

ΞΕΝΟΚΡΑΤΗϹ
ΑΓΑΘΑΝΟΡΟϹ
ΚΑΛΧΑΔΟΝΙΟϹ

Vs. 1. Urs. Gall. Boiss. Ξ, Stat. Ξ.

Ξενοκράτης Ἀγαθάνορος Καλχ[η]δόνιος.

Notus philosophus. In imagine marmorea ex aedibus Marchionis Fabritii de Maximis, quam protulerunt Bellorius tab. 39. Sponius Miscell. erud. ant. IV. p. 136. Gronovius Thes. Ant. Graec. T. II. tab. 91. incisum fertur:

ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ
ΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΣ

vel ut Bellorius in tabula aeri incisa:

ΞΕΝΟΚΡΑΤΗϹ
ΚΑΛΚΑΔΟΝΙΟΣ

De scriptura nominis ethnici cf. Boeckhius Vol. II. p. 662. *b*.

6092.

Romae, in herma sine capite, reperto ibi, ubi n. 6083.; ediderunt Achilles Statius tab. 16. aeri incisam, Fulvius Ursinus p. 21. aeri incisam cum interpretatione Latina Laurentii Gambarae Brixiani, Lipsius Auct. Smet. p. 58. Boissardus P. VI. tab. 33. aeri incisam, Bellorius tab. 53.; repetierunt Gruterus p. CCCCXIX. 1. ex Boissardo, cum Lat. interpret. Lipsii, Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 19. Fleetwood Inscr. syllog. p. 173. litteris minusculis; ex Gronovio editores Marm. Taurin. T. I. p. 169. aeri incisam cum notis p. 179 sqq. unde Bonada Anthol. T. I. p. 404. Vss. 5-8. et 9-12. dedit Iacobs Anthol. Palat. (conf. Brunck. III. p. 256.) Append. n. 279. et n. 154. Citavit Faber ad Gallaeum p. 46. qui tradit caput Homeri ad hunc cippum pertinens postea repertum esse (conf. Viscontus Iconogr. Gr. T. I. p. 52 sq.).

Ο Μ Η Ρ Ο Σ
ΗΡΩΩΝΚΑΡΥΚΑΑΡΕΤΑΣΜΑΚΑΡΩΝΤΕΠΡΟΦΗΤΑΝ
ΕΛΛΑΝΩΝΔΟΞΗΣΔΕΥΤΕΡΟΝΑΕΛΙΟΝ
ΜΟΥΣΕΩΝΦΕΓΓΟϹΟΜΗΡΟΝΑΓΗΡΑΤΟΝϹΤΟΜΑΚΟΣΜΟΥ
ΠΑΝΤΟΣΟΡΑΣΤΟΥΤΟΝΔΑΙΔΑΛΟΝΑΡΧΕΤΥΠΟΝ
>
ΟΥΧΕΘΟΣΕΣΤΙΝΕΜΟΙΦΡΑΞΕΙΝΓΕΝΟΣΟΥΔΟΝΟΜΑΥΤΟ
ΝΥΝΔΕΝΕΚΑΙΛΙΑΝΟΥΠΑΝΤΑΣΑΦΩΣΕΡΕΩΙ
ΠΑΤΡΙΣΜΟΙΧΘΩΝΠΑΣΑΤΟΔΟΥΝΟΜΑΦΑΣΙΝΟΜΗΡΟΝ
ΕΣΤΙΔΕΜΟΥΣΑΩΝΟΥΚΕΜΟΝΟΥΔΕΝΕΠΟΣ
>
ΕΙΜΕΝΘΝΗΤΟΣΕΦΥΣΠΩΣΑΘΑΝΑΤΟΝΣΕΕΠΟΙΗΣΑΝ
ΜΟΥΣΑΙΚΑΙΜΟΙΡΩΝΝΗΜΑΑΝΕΚΛΩΣΑΝΑΝΑΞ
ΕΙΔΗΣΘΑΑΘΑΝΑΤΟΣΠΩΣΕΝΘΝΗΤΟΙΣΣΕΑΡΙΘΜΟΥΣΙΝ
ΟΥΜΑΣΕΤΑΥΤΕΧΡΗΝΣΕΜΝΕΠΟΙΗΤΑΦΡΟΝΕΙΝ
ΑΛΛΕΓΝΩΝΤΟΑΛΗΘΕΣΕΠΕΙΤΟΣΑΦΕΣΔΙΑΦΕΥΓΕΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΝΦΑΣΙΝΘΕΙΕΣΕΟΜΗΡΕΠΕΛΕΙΝ

Vs. 6. de ultimo ductu, quem habent Statius, Ursinus, Bellorius, vide ad n. 4957. var. lect. Vs. 9. Lips. Grut. ΕΦΗΣ. Vs. 14. ΣΕ omittunt Stat. Boiss.

Ὅμηρος.

Ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς μακάρων τε προφήταν,
Ἑλλάνων δόξης δεύτερον ἀέλιον,
Μουσέων φέγγος, Ὅμηρον, ἀγήρα[ν]τον, στόμα κόσμου
παντός, ὁρᾷς τοῦτον δαίδαλον ἀρχέτυπον.

Οὐ[κ] ἔθος ἐστὶν ἐμοὶ φράζειν γένος οὐδ' ὄνομ' αὐτό,
νῦν δ' ἕνεκ' Αἰλιανοῦ πάντα σαφῶς ἐρέω.
πατρίς μοι χθὼν πᾶσα, τὸ δ' οὔνομά φασιν Ὅμηρον·
ἔστι δὲ Μουσάων, οὐκ ἐμὸν οὐδὲν ἔπος.

Εἰ μὲν θνητὸς ἔφυς, πῶς ἀθάνατόν σ' ἐποίησαν
Μοῦσαι καὶ Μοιρῶν νῆμ' ἀνέκλωσαν, ἄναξ;
εἰ δ' ἦσθ' ἀθάνατος, πῶς ἐν θνητοῖς σ' ἀριθμοῦσιν;
οὐ μὰ σὲ ταῦτ' ἐχρῆν, σεμνὲ ποιητά, φρονεῖν.
ἀλλ' ἔγνων τἀληθές, ἐπεὶ τὸ σαφὲς διαφεύγει,
ἄνθρωπόν φασιν, θεῖέ σ' Ὅμηρε, πέλειν.

Huius hermae e regione olim stetit herma Menandri (n. 6083.). Utrumque hermam esse ex bibliotheca villae, quam Aelianus (vs. 6.) sibi struxit in via Ostiensi, coniecerunt Gerastus Falkenburgius ad Nonni Dionysiaca (teste Cupero Apoth. Hom. p. 94.) et Ursinus, existimantes Aelianum eundem esse, cuius de animalibus Graece scripti extant libri. Huius autem Aeliani versus esse in utroque herma inscriptos etiam deinceps crediderunt viri docti (Faber ad Gallaeum p. 57. Editores Marm. Taurin. p. 180 sq.). Neque hoc dissimile veri. Quod autem Aelianus putatur Romae habuisse villam, id confirmari videtur notitia, quam ex schedis Pyrrhi Ligorii in bibliotheca Vaticana asservatis eruit Welckerus (Mus. Rhen. III. 1845. p. 466.). Profert ibi Ligorius imaginem Menandri ex herma reperto una cum herma Homeri aliorumque poetarum in villa Claudii Valeriani Aeliani Praenestini, quae tum vocabatur Casale di Valeriano. Nec dubium quin, quos Ligorius memorat hermas Menandri et Homeri, sint hi ipsi, ex quibus inscriptiones dedimus n. 6083. 6092. Quod

si ita est, versus aetate Marci Aurelii confecti; quorum tetrastichum primum adumbratum videtur ex Antipatri Sidonii epigrammate (Brunck. Anal. III. p. 256. Iacobs. Anthol. Palat. I. p. 307.):

ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς μακάρων τε προφήταν,
'Ελλάνων βιοτᾷ δεύτερον ἀέλιον,
Μουσῶν φέγγος, Ὅμηρον, ἀγήραντον, στόμα κόσμου
παντὸς ἀλιῤῥόθιος, ξεῖνε, κέκευθε κόνις.

De vss. 9-11. editores Marm. Taurin. comparant Antipatri epigramma hoc:

εἰ θεός ἐστιν Ὅμηρος, ἐν ἀθανάτοισι σεβέσθω,
εἰ δ' αὖ μὴ θεός ἐστι, νομιζέσθω θεὸς εἶναι.

Vixit autem Antipater Catonis Uticensis temporibus. De monumentis Homeri dixit Müllerus Enchir. arch. p. 671. ed. alt.

6093.

In herma muliebri; ediderunt Bottarius Mus. Capitol. T. I. tab. II. p. 5. Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 214.

ΑΙΛΙΑ
ΠΑΤΡΟΦΙΛΑ

Αἰλία Πατροφίλα.
Videtur sepulcralis esse.

6094.

In imagine sine capite, reperta Tibure; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. p. 14. edit. Mil. p. 51. Cf. Iconogr. Gr. T. I. p. 126.

ΠΕΙϹΙϹΤΡΑΤΟϹ

Πεισίστρατος.

6095.

In herma a. 1780. in villa Cassii Tiburtina reperto una cum herma Biantis (n. 6035.), Thaletis (n. 6059.), Cleobuli (n. 6073.), Pittaci (n. 6101.), Solonis (n. 6109.); herma est in museo Vaticano; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. tab. 22. 25. et T. I. p. 13. edit. Mil. p. 49. Iconogr. Gr. tab. 9. n. 1. 2. aeri incisam (conf. T. I. p. 104 sq.). Edita est etiam in libro: A description of the collection of ancient marbles in the British museum T. II. tab. XLII. Citat Lebas Inscr. Gr. et Lat. Fasc. III. p. 198.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ
ΚΥΨΕΛΟΥ
ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ

ΜΕΛΕΤΗ ΠΑΝ

Περίανδρος Κυψέλου Κορίνθιος.
Μελέτη πᾶν.
Conf. ad n. 6035.

6096.

Sub capite Periclis reperto a. 1781. in villa Cassii prope Tibur; edita est in libro: A description of the collection of ancient marbles in the British museum T. II. tab. XXXII. et ap. Stuart. Antt. Att. Vol. II. p. 42. conf. p. 46.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ — Περικλῆς. — Conf. n. 6097.

6097.

In herma Periclis ibidem reperto; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. tab. 29. conf. p. 43. edit. Mil. p. 152. et T. I. p. 14. edit. Mil. p. 52. Iconogr. Gr. tab. 15. (conf. T. I. p. 140.) Citatur in libro Britannico ad n. 6096. citato T. II. ad tab. XXXII.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ
ΞΑΝΘΙΠΠΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Περικλῆς Ξανθίππου Ἀθηναῖος.
Conf. n. 6096.

6098.

In herma in monte Coelio reperto; protulit Faber ad Gallaeum p. 58. qui tradit esse in eo herma etiam distichon Graecum et Latinum „ex eius hermae versibus etsi vetustate litteris corrosis et evanescentibus fabula originis Persei colligitur ex Danae et Iove in aurum converso".

ΠΕΡΣΕΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

Περσεὺς Τυράννου.

Nescio qui intelligendus sit: nisi forte est Perseus ultimus rex Macedoniae, ut ΤΥΡΑΝΝΟΣ legendum sit; quamquam hoc quoque insolens.

6099.

Sub statua capite privata; ediderunt Fulvius Ursinus p. 37. Gallaeus tab. 110. Bellorius tab. 60. repetiit Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. ad tab. 60. Pindarus, si modo Pindarus est, stat velut lyra cantaturus, ut ait Faber ad Gallaeum p. 63.

ΠΙΝΔΑΡΟϹ — Πίνδαρος. — Conf. n. 6100.

6100.

In herma sine capite reperto in villa Cassii Tiburtina; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. tab. 22. cf. p. 36. edit. Mil. p. 132. et T. I. p. 14. edit. Mil. p. 51.

ΠΙΝΔΑΡΟϹ — Πίνδαρος.

Idem titulus est in herma musei Capitolini, qui impositum habet caput Sophoclis (Guascus Inscr. mus. Capitol. T. III. p. 216. Bottarius Mus. Capitol. T. I. tab. 38.); quem titulum spurium esse vidit Bottarius (cf. Viscont. Iconogr. Gr. T. I. p. 95.). Etiam Caninius Iconogr. Rom. 1669. n. 38. edidit caput Pindari quod non videtur esse Pindari.

6101.

In herma sine capite reperto in villa Cassii Tiburtina una cum hermis Biantis (n. 6035.), Thaletis (n. 6059.), Cleobuli (n. 6073.), Periandri (n. 6095.), Solonis (n. 6109.); edidit Viscontus Pio-Clem. T. VI. tab. 22. aeri incisam, edit. Mil. p. 130. (cf. T. I. p. 14. edit. Mil. p. 49.); Iconogr. T. I. p. 117. Citat Lebas Inscr. Gr. et Lat. Fasc. III. p. 198.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ
ΥΡΡΑ
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ
ΚΑΙΡΟΝΓΝΩΘΙ

Πίττακος Ὕῤῥα Μυτιληναῖος.
Καιρὸν γνῶθι.

Pater Pittaci Ὕῤῥας (Aeol. Ὕῤῥας) est. Nomen patronymicum Ὑῤῥάδιος, quod Pittaco certatim vindicant grammatici, ex peculiari forma genitivi Ὕῤῥαδος natum videtur. Hoc ab aliis patri ipsi tribuitur sollemni vitio, a quo vix tutum velle liberare Callimachum, qui scripsit: παῖδα τὸν Ὑῤῥαδίου (Diog. Laert. I, 81.). De nomine pluribus disseruerunt Seidlerus Mus. Rhen. philol. III, 2. p. 222 sqq. et H. L. Ahrens ibid. VI, 3. p. 354 sqq. et in libro de dialecto Aeolica p. 157 sq. ubi collecta sunt grammaticorum testimonia. Conf. Boissonade ad Callimach. p. 181. De sententia adscripta conf. ad n. 6035.

6102.

In herma sine capite; ex aedibus Octaviani Zenonis prope theatrum Pompeii edidit Achilles Statius tab. 18. aeri incisam, Boissardus P. VI. tab. 48. aeri incisam. Deinde dedit Fulvius Ursinus p. 53. aeri incisam, unde petierunt Faber ad Gallaeum p. 65. Bellorius tab. 28.

ΠΛΑΤΩΝ
ΑΡΙCΤΩΝΟC
ΑΘΗΝΑΙΟC

Vs. 2. Ursinus ΑΡΙΣΤΩΝΟC.
Πλάτων Ἀρίστωνος Ἀθηναῖος.

6103.

In herma prope Tibur reperto; misit Secchius ad Academiam regiam Borussicam, quae edidit Monatsbericht über die zur Bekanntmachung geeigneten Verhandlungen cet. 1846. m. Aug. p. 273 sq. unde repetiit Gerhardus Archäolog. Zeitung 1846. p. 343. cum ridicula Secchii interpretatione.

ΠΛΑΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΑΙΤΙΑ·ΕΛΟΜΕ
ΝΩ·ΘΕΟΣ
ΑΝΑΙΤΙΟΣ

ΨΥΧΗΔΕ·ΠΑΣΑ
ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Πλάτων Ἀρίστωνος Ἀθηναῖος.
Αἰτία ἑλομένῳ· θεὸς ἀναίτιος.
Ψυχὴ δὲ πᾶσα ἀθάνατος.

Verba subscripta partim ex Plat. Rep. X. p. 617. E. αἰτία ἑλομένου· θεὸς ἀναίτιος, partim ex Phaedr. p. 245. C. ψυχὴ δὲ πᾶσα ἀθάνατος desumpta esse monuit Boeckhius. Litterarum formae eaedem sunt, quae in hermis aliis Tiburtinis habentur (cf. n. 6035. 6059. 6073. 6095. 6101. 6109.).

6103. *b.*

Romae, deinde Florentiae, in simulacro Platonis Athenis reperto, quod putatur Laurentius Medicis emisse ab Hieronymo de Pistoia; edidit Bellorius tab. 27. aeri incisam, qui ut marmor Fulvianum dedit; repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 83. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 18. (cf. T. I. p. 172 sq.); adde Mus. Pio-Clem. T. I. tab. a. (in fine) n. 8.

ΠΛΑΤΩΝ — Πλάτων.

Idem titulus (ΠΛΑΤΩΝ) habetur in gemma apud Fulvium Ursinum p. 53. Bellorium tab. 28. (conf. Gallaeus tab. 112.)

6103. *c.*

In statua parva, cuius exemplar gypseum extat *Romae*; edita est Monum. ined. Inst. arch. Rom. T. III. tab. 7. descripsit Braunius Annal. Vol. XI. p. 207 sqq.

ΛΑΤΩΝ — [Π]λάτων.

Vide Braunium l. c. et Welckerum Annal. iisdem Vol. XVIII. p. 142.

6104.

Romae, sub statua, quam Athenis in theatro olim positam fuisse coniicit Viscontus; ediderunt Bellorius tab. 61. Gronovius Thes. Ant. Gr., T. II. tab. 100. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 6. n. 6. aeri incisam (conf. T. I. p. 91.); statua ipsa accurate edita est in Visconti Mus. Pio-Clem. T. III. tab. 16.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΣ — Ποσείδιππος.

Est poeta comicus. Vide Meineke Hist. Comic. Gr. I. p. 482.

6105.

In pectore imaginis marmoreae, olim apud Card. Farnesium, nunc Neapoli (vide Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 104. n. 360.); ediderunt Gallaeus tab. 118. (edit. alt. tab. 117.) aeri incisam, Bellorius tab. 29. aeri incisam. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. III. tab. ss. aeri incisam, Caylus Rec. d'antiq. T. IV. P. III. tab. 56. 3. aeri incisam (conf. p. 167.), Viscontus Iconogr. Gr. tab. 24. (cf. T. I. p. 209.)

ΠΟΣΙΔΩΝΙΟΣ

Ποσιδώνιος.

Est philosophus Stoicus, Ciceronis praeceptor, Panaetii discipulus (Strab. XIV. p. 653 sqq. conf. C. G. Zumpt Über den Bestand der philos. Schulen zu Athen cet. 1843. p. 80 sq.).

6106.

Romae, sub imagine; ediderunt Bellorius tab. 63. ex schedis Pyrrhi Ligorii in bibliotheca Vaticana asservatis, Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 34. aeri incisam.

ΣΑΠΦΩ
ΕΡΕΣΙΑ

Σαπφὼ
Ἐρεσία.

Eresus oppidum fuit Mytilenaeis subditum, ut Eleusis Atheniensibus; hinc Sappho est Eresia, quae vulgo Mytilenaea audit. De duplici Sapphone commenta vide ap. Welckerum Opusc. T. II. p. 129 sqq.

6107.

Romae, in pallio statuae barbatae; ediderunt Winckelmannus Monum. ined. n. 163. (conf. Geschichte der Kunst p. 241.) et Viscontus Mus. Pio-Clem T. II. tab. 41. (conf. p. 81 sq. edit. Mil. p. 257. et T. VII. p. 99.), qui de hac statua disserit Musée Français n. 45. et Mémoire sur les ouvrages de sculpture dans la collection de Mr. Comte d'Elgin p. 125.

ϹΑΡΔΑΝΑΠΑΛΛΟϹ

Σαρδανάπαλλος.

De orthographia nominis vide Wesselingium ad Herodot. II, 150. conf. Elem. epigr. Gr. p. 247. Sic necessario in versu heroico scriptum nomen in papyro Parisino nuper detecto:

οὔ μοι Σαρδανάπαλλος ἀρέσκει τὴν διάνοιαν.

6108.

Romae, olim in domo de Mellonis, in statua, ut videtur; ex Piccarti collectaneis edidit Reinesius Epist. ad Hoffmannum et Rupertum p. 544. et Synt. inscr. Cl. III. n. LXVI. p. 327. ex libro ms. antiquo Donius Cl. II. n. 170. p. 104. inde Muratorius T. I. p. CCLXX. 2. Repetierunt Cini Miscellan. c. 46. C. Dati Vit. dei pittori p. 116. Bracci Memor. degli incisori T. II. p. 269. Sillig. Catal. artif. p. 263. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 343. Questions de l'hist. de l'art p. 80.

ΣΕΛΕΥΚΟΣΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΛΥΣΙΠΠΟΣΕΠΟΙΕΙ

Σέλευκος βασιλεύς. Λύσιππος ἐποίει.

Artifex Lysippus celeber est, cuius Hercules marmore expressus est n. 6163. De aetate Lysippi vide R. Rochettum Lettre à Mr. Schorn l. c.

6109.

In herma sine capite reperto in villa Cassii Tiburtina una cum hermis Biantis (n. 6035.), Thaletis (n. 6059.), Cleobuli (n. 6073.), Periandri (n. 6095.), Pittaci (n. 6101.); ediderunt Venutius Monum. Matth. T. II. Cl. 7. p. 69. accuratius Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. tab. 22. aeri incisam p. 35. edit. Mil. p. 130. (conf. T. I. p. 14. edit. Mil. p. 49.). Citat Lebas Inscr. Gr. et Lat. Fasc. III. p. 198.

ΣΟΛΩΝ
ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΜΗΘΕΝΑΓΑΝ

Σόλων Ἐξηκεστίδου Ἀθηναῖος.
Μηθὲν ἄγαν.
Conf. n. 6035.

6110.

In imagine in museo Florentino; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 207. p. 74. deinde Viscontus Iconogr. Gr. tab. 9. n. 3. (conf. T. I. p. 108.) aeri incisam.

ϹΟΛΩΝ
ΟΝΟΜΟΘΕΤΗϹ

Paulo aliter Gorius, qui habet Ω, bis Ο, et Θ, articulo collocato in vs. 1.

Σόλων ὁ νομοθέτης.

Inscriptionem aetatis esse satis recentis litterae testantur. Hermam Sophoclis, non Solonis esse conicit Braunius Bullett. dell' Instit. arch. Rom. 1847. p. 21.

6111.

In clypeo marmoreo, cui oppositus erat clypeus n. 6085. ediderunt Fulvius Ursinus p. 25. aeri incisam; Gallaeus tab. 136. aeri incisam; Bellorius tab. 64. aeri incisam. Repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. ad tab. 62. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 4. n. 3. (conf. T. I. p. 81 sq.)

ϹΟΦΟΚΛΗϹ

Σοφοκλῆς.

Conf. n. 6112. 6808.

6112.

Sub imagine marmorea in museo Vaticano; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. tab. 27. (conf. p. 40.) et Iconogr. Gr. tab. 4. n. 1. 2. (conf. T. I. p. 81. edit. Mil. p. 142.) aeri incisam.

. . ΦΟΚΛΗϹ

[Σο]φοκλῆς.

Conf. n. 6111. Alia protome nomen Sophoclis (ΣΟΦΟΚΛΗΣ) exhibens asservatur in museo Worsleiano. Vide Welckerum Annal. Inst. archeol. Rom. XVIII. 1846. p. 130: qui praeterea duas alias imagines cum nomine ϹΟΦΟΚΛΗϹ memorat.

6113.

Romae, in herma capite privato; ediderunt Fulvius Ursinus p. 54. conf. p. 109. Gallaeus tab. 137. aeri incisam, Bellorius tab. 36. Montfaucon Palaeogr. Gr. p. 153.

ϹΠЄΥϹΙΠΠΟϹ
ЄΥΡΥΜЄΔΟΝΤΟϹ
ΑΘΗΝΑΙΟϹ

Vs. 1. Ursin. ϹΠЄΥϹΙΠΠΟϹ, Gall. ϹΠЄΥϹΙΠ ΠΟϹ. Vs. 2. Bell. ЄΥΡΥΜ cet.

Σπεύσιππος Εὐρυμέδοντος Ἀθηναῖος.

Notus gener Platonis et successor eius.

6113. *b.*

Hermae fragmentum Tibure repertum in bibliotheca Monasterii D. Gregorii collocatum; editum est Mus. Sanclement. numismat. T. III. tab. 40. 5. et p. 172. unde repetiit Welckerus Opusc. I. p. 151.

. . ΓΗΣΙΧΟΡ . .
. . ΚΛΕΙΔΟ . .
. . ΜΕΡΑΙΟ .

Στ]ησίχορ[ος
Εὐ]κλείδο[υ
Ἱ]μεραῖο[ς.

Plato Phaedr. p. 244. Stesichori patrem Euphemum vocat ironice, ut vidit Schneidewinus Ibyc. p. 39. Euphemum etiam alii vocant Platonem secuti. Vide Welckerum l. c.

6114.

In imagine Socratis marmorea; ediderunt Fulvius Ursinus p. 51. aeri incisam, Bellorius tab. 34. Repetiit Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. ad tab. 66.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Σωκράτης.

Subditicia videtur inscriptio hermae ex amphitheatro Vaticano ap. Achill. Statium tab. 6.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ (sic)
ΣΟΦΡΟΝΙΣΚΟΥ (sic)
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

6115.

In herma Socratis apud Fulvium Ursinum, in quo nomen Socratis (ϹѠΚΡΑΤΗϹ); citavit Faber ad Gallaeum p. 75. edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. p. 42. edit. Mil. p. 149. et Iconogr. Gr. T. I. p. 167. Conf. Gerhard et Panofka Neapels ant. Bildw. I. p. 97. n. 325.

ΕΓΩΟΥΝΥΝΠΡΩ
ΤΟΝΑΛΛΑΚΑΙΑΕΙΤΟΙ
ΟΥΤΟΣΟΙΟΣΤΩΝ
ΕΜΩΝΜΗΔΕΝΙΑΛ
ΛΩΙΠΕΙΘΕΣ : . .
ΗΤΩΙΛΟΓΩΙΟΣΑΝ
ΜΟΙ . . . . ΖΟΜΕ
ΝΩΙΒΕΛΤΙΣΤΟΣ
ΦΑΙΝΗΤΑΙ

Ἐγὼ οὐ νῦν πρῶτον ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τοιοῦτος οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσ[θαι] ἢ τῷ λόγῳ ὅς ἄν μοι [λογι]ζομένῳ βέλτιστος φαίνηται.

Verba desumpta ex Critone Platonico p. 46. B. ubi legitur: ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τοιοῦτος cet.

6116.

In herma sine capite ex monumentis Jenkinsii; extat in Catal. monum. Jenkinsii p. 35. n. 17.

ϹѠΚΡΑΤΗϹ

Σωκράτης.

Conf. n. 6114. 6115. 6808.

6117.

Romae, in herma sine capite; edidit Sponius Miscell. erud. antiq. IV. p. 135. cum nota; deinde Venutius Monum. Matth. T. III. Cl. x. s. 6. p. 118. n. 8. Repetierunt Viscontus Iconogr. T. I. p. 150. et Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 389. Citat Sillig. Catal. artif. p. 481.

ΤΙΜΟΘΕΟΣΑΘΗΝ. . . .
ΠΟΛΥΚΡ. . . . .

Τιμόθεος Ἀθην[αῖος.
Πολυκρ - - - [ἐποίησεν.

Timotheus videtur imperator Atheniensis ille notus esse. Artifex aut Πολύκριτος aut Πολυκράτης fuerit aut simile nomen. Polycratem esse coniiciunt Viscontus et Rochettus (conf. Sillig. l. c.), ut caput Timothei ex aere Polycratis desumptum sit.

6118.

Romae, in villa Matthaei in fragmento basis; ediderunt Sponius Miscell. erud. antiq. IV. p. 137. Venutius Monum. Matth. T. III. Cl. x. s. 6. p. 116. n. 4. cum Lat. interpret. Ex Sponio petiit Viscontus Iconogr. Gr. T. I. p. 272. Citat R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 413.

ΥΠΕΡΙΔΗΣΡΗΤΩΡ
ΤΕΥΣΙΑΛΗΣΕΠΟΙΕΙ

Ὑπερίδης ῥήτωρ.
[Ζ]ευ[ξ]ιά[δ]ης ἐποίει.

Vs. 2. nomen artificis correxit Viscontus. Certe Zeuxiades nomen est artificis. Vide Sillig. p. 417.

6119.

In herma sine capite reperto in villa Cassii Tiburtina; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. tab. 22. aeri incisam, p. 36. edit. Mil. p. 133. et T. I. p. 14. edit. Mil. p. 52.

ΦΕΙΔΙΑϹ — Φειδίας.

6120.

In herma sine capite; ediderunt Fulvius Ursinus p. 16. Gallaeus tab. 109. aeri incisam.

ΦΩΚΙΩΝ
ΣΩΦΙΛΩΥ
ΑΘΗΝΑΙΩΣ

Ursinus vs. 1. ΦΟΚΙΩΝ, vs. 2. ΣΟΦΙΛΟΥ, vs. 3. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Φωκίων Σοφίλου Ἀθηναῖος.

Mirum est Plutarchum nomen patris Phocionis non novisse.

6121.

In imagine; edidit Bellorius tab. 85. cum lemmate: „Cinguli (Picenae terrae) apud Antoninum Marium Castiglionem" (cf. p. 9.), indeque Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. tab. 95.

ΦΩΚΙΩΝΟϹ — Φωκίωνος.

6122.

Sub statua hominis quem amplectitur stantem puerulus, reperta ad thermas Diocletiani. Interpretantur Bacchum esse et Ampelum. Edidit Boissardus P. IV. tab. 120. aeri incisam. Habet Montfaucon Antiq. expl. Vol. II. p. 11. Repetiit Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 388 sq. et Questions de l'histoire de l'art, Par. 1846. p. 144 sq. cf. p. 74. Citat Sillig. Catal. artif. p. 358.

In superficie plana basis:
ΠΛΟΚΑΜΟϹ
ЄΠΟΙΗϹЄ
In plintho anteriore:
ΦΟΚЄΙΩΝ ϹΥΝ ΜΥΡ

Πλόκαμος ἐποίησε.
Φ[ω]κείων σὺν Μυρ - - -

Ultima ficticia esse et Boeckhius monet in schedis et Rad. Rochettus suspicatur.

6123.

In herma sine capite; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. p. 14. edit. Mil. p. 51. conf. Iconogr. Gr. T. I. p. 150.

ΧΑΒΡ.... — Χαβρ[ίας
ΚΤΗΣ... — Κτησ[ίππου
ΑΙΞΩΙ... — Αἰξω[νεύς.

Chabriae celebris imperatoris Atheniensium filius fuit Ctesippus testantibus Demosthene (in Lept.) et Plutarcho (Phoc.); hinc verisimile fit Chabriae patrem fuisse Ctesippum. Aexonensem eum fuisse etiam ex Demosthenis personati oratione contra Neaeram p. 1356. colligi potest, ubi commemoratur Chabrias Aexonensis victor Pythiis quadriga Olymp. 101, 3. qui Chabrias manifesto idem ille est dux Atheniensium. Monuit Viscontus. Inscriptionem desumptam esse ex exemplari Attico docet demi mentio.

6124.

Iuxta imaginem musivo opere imperfecte expressam, *Romae* repertam sub Aventino, quam bibliothecae capituli Metropol. Veronensis intulit Blanchinus, qui edidit Demonstr. hist. eccles. quadripart. saec. II. tab. 11. n. 127. T. I. P. II. p. 556. Conf. Ficoroni Notizie d' antichità n. 22. in Feae Miscellaneis p. CXXVI. et Viscontus Iconogr. Gr. tab. 11.

ΓΝΩΘΙ — Γνῶθι
ϹΛΥΤΟΝ — σ[α]υτόν.

Chilonis imaginem esse ob symbolum adscriptum coniecerunt Blanchinus et Winckelmannus. Cf. n. 6808. et Welckerus Annal. Inst. arch. Rom. XVIII. 1846. p. 132.

ΛΟΙΜΟΣ
ΚΑΛΧΑΣ
ΘΕΤΙΣ
ΑΧΙΛΛΕΥΣ
ΕΚΑΒΗ

6124. *b.*

In pariete villulae sub Latina Almonem versus; sub imagine fluvii iacentis, qui dextra arundinem tenet, sinistra in urnam incumbit; edidit Fabrettus Inscr. c. x. p. 672. n. 5. cum nota.

ΚΕϹΤΡΟϹ Κέστρος. Notus fluvius est Pamphyliae.

6125.

Tabula Iliaca prope Bovillas in via Appia in agro principum Columnensium, qui Frattocchie vulgo dicitur, in ruderibus veteris aedis sacrae reperta paulo ante annum 1683, in museum Roccium illata, inde ab heredibus Rocciorum Clementi XIII. P. M. dono data, ab eoque in museo Capitolino collocata, ubi etiam nunc asservatur. Tabula, ad sinistram mutila, alta pollices XII, lata pollices XIV, crassa fere dimidiam Romani pedis unciam, ex materia est tectoria marmori simillima, sed minus ponderosa, quam a Vitruvio VII, 3. describi putant Fabrettus et Fogginus; ex topho calcario factam et hanc tabulam et fragmentum Berolinense (n. 6128.) statuit Hirtius (vide Boettigeri Amalth. I. p. 225. cf. II. p. XIX.); materiam marmor Palumbinum vocant alii (conf. Gerhard Annal. dell' Inst. Arch. I. p. 229.). Edidit Raph. Fabrettus de columna Traiani syntagm. 1683. p. 315. aeri incisam cum commentario; ex eoque repetierunt L. Begerus Bell. et excid. Troian. 1699. 4. qui singulas imagines aereis tabulis maiori modulo rudique fabrica exprimendas curavit; Montfaucon Ant. expl. T. IV. P. II. p. 302. aeri incisam; accuratius edidit Fogginus Mus. Capitol. T. IV. tab. 68. aeri incisam cum commentario (p. 327 sqq.), Millin Gal. myth. tab. CL. n. 558. Inghirami Galleria Omerica 1828. tab. III. XV. XXVIII. XXXVII.; accuratissime tabulam expressit Tischbein Homer nach Antiken gezeichnet, mit Erläuterungen von Schorn, Stuttg. 1821. fol. p. 13. quem secuti sumus. Nuper repetiit et illustravit C. G. Müller de cyclo Graecorum epico p. 149 sqq. (cf. Welcker Allg. Schulzeitung 1831. Abth. II. n. 8.). Disseruerunt de hac tabula Venutius Monum. Matth. T. II. Cl. II. p. 17. Barthelemyus Act. Acad. Inscr. T. XXVIII. p. 600 sq. Heyne Hom. Il. T. I. p. LXVII. et Sammlung antiq. Aufsätze I. p. 31. Tychsen Proleg. ad Q. Smyrn. Odofr. Müller Classical Journ. Vol. XXVI. Welcker Annal. dell' Inst. di corrisp. arch. I. 1829. p. 227 sq. et in libro de cyclo epico (Mus. Rhen. Suppl. 1835. p. 214. cf. Mus. Rhen. III. 1845. p. 463. Opusc. I. p. 181 sqq. Odofr. Müller Zeitschr. f. Alterthumsw. 1835. n. 145. p. 1164.), Otto Jahn Kieler Studien p. 127 sq. (cf. Gerhard Archäol. Zeitung 1844. p. 302.)

[*Textum vide in tabula inserta.*]

Varia lectio eorum, quae in columna insculpta sunt: vs. 12. extr. ΒΟΥ omittit Fabrettus. Vs. 13. init. ΛΕΥ omittit Fabr. Vs. 22. ΤΟΥΣΛΟΓΟΥΣ bis incisa est in tabula. Vs. 49. ΤΑΕΠΙ omittit Fabr., habet Fogginus. Vs. 50. Fabr. . ΗΣΑΣ, Fogg. . ΗΞΑΣ. Vs. 51. ΤΩΤΕΙΧΕΙ omittit Fabr., habet Fogg. Vs. 77. ΑΓΓΕΛ omittit Fabr., habet Fogg. Vs. 78. Fabr. ΔΙΑΧΙΛ. . . . . . Φ. . ., Fogg. ΛΙΑΝ. . . ΕΙ. . . ΛΑ. . Φ. . . quae composui. Vs. 88. extr. Fabr. ΔΕ. ., Fogg. ΤΡΩΑΣ. Vs. 89. init. Fabr. ΤΟΝ, Fogg. ΕΙΣ. Vs. 90. ubi ΑΣΤΕΡΟΠΑΙΟΝ, Fabr. habet . . . ΟΠΛΙΟΝ. Vs. 91. Fabr. ΤΟΝ. Vs. 93. init. Fabr. ΤΟΝ, Fogg. ΤΩΝ. Vs. 98. pro ΤΙΘΗΣΙΝ lacunam notat Fabr. Vs. 100. Fabrettus nihil in hoc versu nisi ΤΩΝΑΓΙΣ, Fogginus quae dedi.

Imago primaria mediam tabulam occupans duabusque septa columnis excidium Troiae exhibet inscripto titulo: Ἰλίου πέρσις κατὰ Στησίχορον, cui titulo quod subiicitur Τρωϊκός, id ad totam tabulam pertinet, ut viderunt recentiores interpretes, Tychsenius et Boettigerus, qui κύκλος, Wüllnerus de cyclo epico p. 4. et Welckerus in Annal. Inst. arch. l. c. p. 240. qui rectius vocabulum πίναξ supplendum censuerunt; ut non opus sit Fabrettum et Fogginum refutare de titulo poematis Stesichori interpretantes. In margine extra columnas utrinque segmentis duodenis res Iliadis repraesentantur, initio facto in fascia superiore, quae tanquam epistylium imposita columnis est. Columna sinistra una cum segmentis duodecim lateralibus interiit. Basis columnarum per totam areae latitudinem porrecta in segmenta divisa est duo, quorum superius res Aethiopidis, inferius res Iliadis parvae repraesentatas exhibet. Ad imagines in marginibus tabulae expressas pertinent tituli in inferiore parte areae incisi:

Ἰλιὰς κατὰ Ὅμηρον.

Αἰθιοπὶς κατὰ Ἀρκτῖνον τὸν Μιλήσιον.

Ἰλιὰς ἡ μικρὰ λεγομένη κατὰ Λέσχην Πυῤῥαῖον.

In columnarum facie argumenta rhapsodiarum Iliadis strictim insculpta fuerunt, non tamen ut expositio eorum ubique faciat ad illustranda anaglypha. Voluit igitur auctor columnas censeri ad Iliadem celebrandam pertinere: hinc in fascia basis superiore perscriptum distichon hoc:

Ὦ φίλε παῖ, Θεοδ]ώρηον μάθε τάξιν Ὁμήρου,
ὄφρα δαεὶς πάσης μέτρον ἔχῃς σοφίας,

quae restitutio debetur Lehrsio. Vide infra.

Nos in exponendis tabulae inscriptionibus eum ordinem sequimur, ut initio facto a marginibus primum Homerica inspiciamus, deinde ad ea, quae vulgo Posthomerica vocantur, progrediamur.

I. Homerica. Ἰλιὰς κατὰ Ὅμηρον. Argumentum primae rhapsodiae Iliadis repraesentatur in superiore fascia intermedia columnis superimposita tanquam epistylio, quae quidem fascia ad sinistram mutila est: ἱερὸν Ἀπόλλωνος Σμινθέως et Χρύσης ad aram sacrificans, diras poenas imprecans Achivis (Il. I, 35.); pone templum Apollo sagittam mittens, et homo moriens, cuius ad pedes canis et aries: λοιμὸς (vs. 48 sqq.); vaticinans Κάλχας adstat ad auctorem pestis conversus (vs. 93 sq.). Deinceps considentes in conventu Ἀγαμέμνων et Νέστωρ; prope Ἀχιλλεὺς districto gladio, quem distinet Ἀθηνᾶ armata, arrepta coma Achillis (vs. 194 sq.). Post conspicitur Ὀδυσσεὺς τὴν ἑκατόμβην τῷ θεῷ ἄγων et Χρυσηΐς, quam prope templum amplectitur Chryses (vs. 442 sq.). Postremo Θέτις prostrata ante pedes Iovis in throno sedentis (vs. 495 sqq.). In animalibus ad hecatombam repraesentatis mirum quod praeter bovem habentur aries, hircus, sus; in quo artifex Schornio videtur significasse suovetaurilia, qualia exhibentur etiam in picturis apud Maium Iliad. fragm. antiq. tab. IV. VIII. Reliquarum

rhapsodiarum (II-XII.) argumenta exposita fuerunt in segmentis ad sinistram lateralibus, quae una cum columna sinistra interierunt. Quumque ad dextram segmenta duodecim sint, totidem etiam ad sinistram fuisse verisimile est, licet undecim tantum rhapsodiis superantibus. Nam, ut ad dextram non ubique singulis rhapsodiis excipiendis singula segmenta adhibentur, ita etiam ad sinistram artifex argumenta undecim rhapsodiarum disponere duodecim segmentis potuit. Continuatur igitur ad dextram in segmento inferiore N (rhapsodia XIII.), in quo lapsus est artifex: exhibentur enim primum dimicantes Μηριόνης, Ἀκάμας, quae pugna desumpta est ex XIV, 342. cuius erroris fortasse causa est, quod XIII. Meriones memoratur Deiphobum Priami filium hasta petens; sequuntur Ἰδομενεύς, Ὀθριονεὺς ab illo interfectus (XIII, 361 sq.), cui qui ultor accessit Ἄσιος, pone conspicitur (vs. 384 sq.); post hos Αἰνήας, Ἀφαρεὺς (vs. 541.). In segmento Ξ (rhapsodia XIV.) repraesentantur Ἀρχέλοχος et Αἴας, qui nunc falso Λοκρὸς audit (vs. 459 sq.); Ποσιδῶν habitu Achivo duces cohortans, in quibus est Αἴας (vs. 364 sqq.); sequuntur Ἕκτωρ et Ἀπόλλων, hic illi opem laturus; quae res desumpta est ex XV, 221 sqq., fortasse hoc loco relata ab artifice, quo maius sibi spatium esset segmento, quod subsequitur, O (rhapsodia XV.). Ibi ad dextram ἐπὶ ναυσὶ μάχη; ad navem, in qua est Aiax, iacens Καλήτωρ ab illo percussus, pone Ἕκτωρ cum face navem petens (vs. 415 sqq.); e longinquo Κλῖτος concidens, a Teucro, qui in navi iuxta Aiacem stat, sagitta confixus (vs. 445.); pone Αἰνήας, Πάρις, Ἕλενος, pro quo poeta Politen Heleni fratrem nominat (vss. 332. 339. 341.). In segmento Π (rhapsodia XVI.): Πάτροκλος arma sibi Achillis induens (vs. 130.); Ἀχιλλεὺς sedens adstantibus amicis, in his Φοῖνιξ, Διομήδης, qui quum vulneratus dicatur vs. 25. notante Begero fingitur una cum Phoenice, navibus incensis, ad Achillem accessisse post Patroclum; deinde Πάτροκλος ab Euphorbo vulneratus, indeque e curru delapsus occisus ab Hectore (vs. 786 sqq.). Automedon fugit cum Achillis curru, cui iunctos vides Xanthum et Balium, postquam tertium equum Pedasum interfecit Sarpedon (vs. 467.). In segmento P (rhapsodia XVII.) inscriptionibus nunc destituto Hector Patrocli spoliis indutus cum curru, quem ignorat poeta, irruens in Patroclum occisum, quem tuetur Aiax (vs. 262 sqq.); deinde corpus Patrocli a Menelao, ut videtur, ereptum currui infertur, quem currum non magis agnoscit poeta. Hectoris imaginem aliter interpretantur Fogginus l. c. p. 333. et Millinus Gal. myth. II. p. 74. edit. Germ. In segmento Σ (rhapsodia XVIII.): Πάτροκλος exanimatus in lecto positus; adsidet Ἀχιλλεὺς moerens (vs. 315 sq.); adstant, ut videtur, Diomede Lesbia Phorbantis filia et Iphis Scyria (cf. IX, 664 sq.). Paulo aliter imagines interpretantur Fabrettus, Begerus, Fogginus. Inde conspicitur Θέτις cum Nereide a Vulcano arma petitura (vs. 369.); postremo Ἥφαιστος cum tribus sociis arma fabricans ad incudem: ὁπλοποΐα, quae, ut bene annotant interpretes, cum Virgilii potius descriptione (Aen. VIII, 440.), quam cum Iliade convenit, in qua Vulcanus fingitur in Olympo suis manibus confecisse arma. In segmento T (rhapsodia XIX.): Θέτις cum Nereide, arma nova tradens Achilli (vs. 12.); coram Thetide Ἀχιλλεὺς ocreas ferreas sibi adaptans (vs. 369.); pone femina scutum (ἀσπίδα) porrigens, et Φοῖνιξ galeam tenens, ut recte interpretatur Fabrettus: nam Achilles ibi galea non indutus est; postremo Ἀχιλλεὺς armatus in bigam insiliens, in qua Automedon (vs. 395 sq.); ante bigam vates significaturus equum Xanthum ab Iunone loquela praeditum domino mortem portendere (vs. 407.). In segmento Υ (rhapsodia XX.): Ποσιδῶν Aeneam subtrahens ne cum Achille pugnet (vs. 325.); Ἀχιλλεὺς interficiens Polydorum, Priami filium (vs. 407.); Hector ab Apolline pugnae subtractus (vs. 443.); Achilles rursus alium interficiens, Dardanum, ut putant, Biantis filium (vs. 460.); denique miles concidentem sublevans. Aliter haec extrema sed falso interpretantur Fogginus et Millinus. In segmento Φ (rhapsodia XXI.): Σκάμανδρος alveum cadaveribus opletum liberans (vs. 235.); Ἀχιλλεὺς prostratus, cui opem fert Ποσιδῶν (vs. 287.); deinde Achilles persequens aufugientes in urbem Troianos (vs. 537 sqq.), qui auctori vocantur Φρύγες (conf. Τρωάδες καὶ Φρύγες in inferiore segmento basis columnarum: sed iidem in inscriptione columnarum Τρῶες audiunt). In segmento X (rhapsodia XXII.): Ἀχιλλεύς, quem Hector exspectat ante portam Scaeam (vs. 5.); deinde Ἕκτωρ ab Achille hasta perfossus humi concidens; tum Ἀχιλλεὺς eum spolians (vs. 368.); post rursus Ἀχιλλεὺς in bigis stans Hectoris cadaver ex curru vinctum trahens (vs. 395 sqq.). In prioribus ad bigas Achillis etiam Automedon repraesentatus exhibetur. In segmento Ψ (rhapsodia XXIII.): Ἀχιλλεὺς ad rogum, cui impositus Patroclus, καῦσις Πατρόκλου, et comam in manum cadaveris ponens (vs. 141 sq.): adesse videtur pollinctor (conf. Plaut. Poen. Prol. 63. Martial. X, 97, 3.); adstat praeterea heros armatus, ut putatur, Agamemnon; deinde repraesentatur ἐπιτάφιος ἀγ[ών] (vs. 361 sqq.), insculptis duabus bigis et Eumelo humi prostrato (vs. 394.), adstante Phoenice (vs. 359.). In segmento Ω (rhapsodia XXIV.): Ἑρμῆς, qui Priamum conduxit in castra Achivorum; Πρίαμος humi sedens, Ἀχιλλεὺς supplices preces audiens (vs. 468 sqq.); iuxta tentorium Automedon et Alcimus dona a Priamo advecta ex plaustro tollunt (vs. 579 sq.); postremo Achilles eiusque amici Hectoris cadaver portant plaustro imposituri (vs. 590.): quae res significatur subscriptis: Ἕκτωρ καὶ Ἕκτορος λύτρα.

Columna deperdita ad sinistram argumenta rhapsodiarum I-VI. continuit. In columna dextra descriptas habes rhapsodias VII-XII. et XVI-XXIV., omissis rhapsodiis XIII-XV., cuius omissionis causam frustra explicatum ivit Fogginus. Videntur haec argumenta, quae partim alibi habentur, ut in fragmento Berolinensi n. 6128. nunc de incuria omissa esse potius quam de industria. Expositio haec est:

οἱ δ' Ἀχαιοὶ τῖχος τε καὶ
τάφρον ποιοῦνται πε-

ρὶ τὰς ναῦς. ἀμφοτέρ-
ων δ᾽ αὐτῶν ἐξοπλισ-
θέντων καὶ μάχην ἐν τῷ
πεδίῳ συναψάντων οἱ
Τρῶες εἰς τὸ τῖχος τοὺς
᾽Αχαιοὺς καταδιώκουσιν
καὶ τὴν νύκτ᾽ ἐκείνην ἐπὶ
ταῖς ναυσὶν ποιοῦνται τὴν
ἔπαυλιν. τοῖς τε τῶν ᾽Αχαι-
ῶν ἀριστεῦσιν δοκεῖ βου-
λευσαμένοις [πρέσβεις] ἀποσ-
τεῖλαι πρὸς ᾽Αχιλλέα. ᾽Α-
γαμέμνων δὲ δωρεάς τε
πολλὰς δίδωσι καὶ τὴν
Βρισηΐδα. οἱ δὲ πεμφθέν-
τες πρὸς αὐτὸν ᾽Οδυσσ-
εύς τε καὶ Φοῖνιξ, πρὸς
δὲ τούτοις Αἴας, ἀπαγγέ-
λλουσιν ᾽Αχιλλεῖ τοὺς λό-
γους παρ᾽ ᾽Αγ-
αμέμνονος· ὁ δ᾽ οὔτε προ-
σδέχεται τὰς δωρεάς, οὔ-
τε συν[χ]ωρεῖ διαλυσάμ-
ενος αὐτοῖς βοηθεῖν.
οἱ δ᾽ ἀριστεῖς ταῦτ᾽ ἀκού-
σαντες κατασκόπους
πέμπουσιν ᾽Οδυσσέα καὶ
Διομήδην. οὗτοι δὲ Δόλω-
νι συναντήσαντες ὑφ᾽ ῞Εκ-
τορος ἀπεσταλμένῳ κατα-
σκόπῳ πυθόμενοι παρ᾽ αὐ-
τοῦ τὴν τάξιν τῶν τὸ στρατ-
όπεδον φυλασσόντων αὐ-
τόν τε διαφθείρουσιν καὶ
῾Ρῆσον τὸν Θρακῶν [βασιλέα], μετ᾽ α-
ὐτοῦ δὲ καὶ ἄλλους. καὶ λαβόν-
τες τὰς ἵππους ἐπὶ τὰς να-
ῦς ἐλαύνουσιν. ἡμέρας δὲ
γενομένης μάχην συνά-
πτουσι· καὶ τῶν ἀριστέ-
ων [τρωθέντες] ᾽Αγαμέμ-
νων, Διομήδης, ᾽Οδυσσεύς, Μ-
αχάων, Εὐρύπυλος, ἐπὶ τὰ-
ς ναῦς ἀνα[χ]ω[ρ]οῦσ[ιν]. Πάτρο-
κλος δὲ πεμφθεὶς παρ᾽ ᾽Αχ-
ιλλέως πυνθάνεται Νέσ-
τορος τὰ [περὶ] τὴν [μάχην.
῞Εκτωρ δὲ [ῥ]ήξας τὰς [κατὰ πύρ-
γ]ον πύλας τῷ τείχει [ἐμ-
πίπτει τῶν ῾Ελλήνων καὶ
μάχην συνάπτει πρὸ τῶν
ν[ε]ῶν. τῆς δὲ μάχης γενο-
μένης ᾽Αχιλλεὺς παρὰ τοῦ
Πατρόκλου τὰ περὶ τὴν μ-
άχην ἀκούσας καὶ δεο-
μένο[υ] βοηθεῖν αὐτὸν
ἢ αὐτὸν] πέμψαι τοῖς ῞Ελλη-
σιν, ἰδὼν τὴν τοῦ Πρωτε-
σιλάου ναῦν καιομένην πέμ-
πει μετὰ τῶν Μυρμ[ι]δόνων
τὸν Πάτροκλον τοὺς ἵππ-
ους αὐτῷ δοὺς καὶ τοῖς ὅ-
πλοις τοῖς αὐτοῦ καθοπλ-
ίσας. ἰδ[ό]ντες [δὲ] οἱ Τρῶες αὐτ-
οὺς ἅπαντες φεύγουσιν.
ἐν δὲ [τῇ] τροπῇ ταύτῃ Πάτ-
ροκλος ἄλλους τε πολλο-
ὺς ἀποκτείνει καὶ Σαρπηδό-
να τὸν Διός, τοὺς δὲ λοιπού-
ς ε[ἰ]ς τὸ τῖχος καταδιώκει.
῞Εκτωρ δ᾽ αὐτὸν πατάξας ἀ-
ποκτείνει καὶ τῶν ὅπλων ἐγ-
κρατὴς γείνεται. μάχης δ-
ὲ περὶ τοῦ νεκροῦ γενομέ-
νης ᾽Α[ντίλοχο]ς ἀπαγγέλ-
λ[ε]ι ᾽Αχιλ[λ]εῖ· [ὁ δὲ κ]λα[ίει] φί[λον,
ἕως ἡ Θέτις [ἀν]έρχεται πρ-
ὸς ῞Ηφαιστον αἰτήσουσα
πανοπλίαν· ὁ δ᾽ αὐτὴν εὐ-
θύμως ποιεῖ. οἱ δ᾽ ᾽Αχαιοὶ τὸ
σῶμα τοῦ Πατρόκλου ἐπὶ τὰ-
ς ναῦς διακομίζουσιν. τῶν
δ᾽ ὅπλων ὑπὸ τῆς Θέτιδ-
ος ἐνεχθέντων τὴν Βρι-
σηΐδα ᾽Αγαμέμνων ᾽Αχιλλεῖ
δίδωσιν· [ὁ δ᾽] ᾽Αχιλλεὺς Τρῶας
εἰς Σκάμανδρον καταδιώ-
ξας ᾽Αστεροπαῖον ἀπο-
κτείνει. ᾽Αχιλλεὺς δὲ τῶν ἐν
τῷ ποταμῷ διαφυγόν-
των αὐτὸν ῞Εκτορα μονομ-
άχον ἀποκτείνει καὶ τὰ ὅπλα
λαμβάνει, καὶ τὸν νεκρ-
ὸν ἐκδησάμενος ἐκ τοῦ δί-
φρου διὰ τοῦ πεδίου ἕλκει
ἐπὶ τὰς ναῦς, καὶ τὸν Πάτ-
ροκλον θάψας τίθησιν
ἐπ᾽ αὐτοῦ [σπλά]γχνα τῶν ἁγι-
στειῶν. ὁ δὲ Πρίαμος ἐπὶ τῆς
ν[ε]ὼς παραγενόμενος ῞Εκ-
τορα λυτροῦται παρ᾽ ᾽Αχιλ-
λέως· ἐπανελθόντος δὲ
τοῦ Πριάμου πάλιν εἰς
τὴν πόλιν θάπτουσιν
οἱ Τρῶες καὶ τὸν τάφο-
ν αὐτοῦ κατασκευάζουσι.

Supplementa vs. 13. *πρέσβεις*, vs. 49. *μάχην*, vs. 50. *ῥήξας*, vs. 51. *ἐμ||πίπτει*, vs. 79. *ἀνέρχεται*, vs. 100. *σπλάγχνα* debentur Foggino. Vs. 25. *συγχωρεῖ* legit Barthelemyus. Vs. 43. idem dedit *τρωθέντες* ablegans ad Il. XI. Vs. 46. *ἀναχωροῦσιν* debetur Barthelemyo. Vs. 49. idem dedit *περὶ*; audacius C. G. Müllerus legebat *᾽Αχαιῶν τὴν φυγήν*. Vss. 50. 51. Fogginus putavit legendum esse: *ῥήξας τὰς [διὰ λίθ]ον πύλας*; quod Hector saxo confregit portas: sed nec collocatio verborum ferri potest a Foggino admissa, neque omnino recte diceretur *διὰ λίθον*; mitto C. G. Mülleri commentum. Vs. 51. *εἰς τὸ τῖχος εἰς || πίπτει* coniicit Barthelemyus; audacius refinxit C. G. Müllerus. Vss. 58. 59. ridicule Fogginus *δεόμενος βοηθεῖν αὐτόν τέ περ*

πέμψαι; C. G. Müllerus dedit ἀποπέμψαι. Dedi quod res est; etsi largior ΔΕΟΜΕΝΟΣ esse vitium incisoris vel auctoris. Vss. 77. 78. Fogg. ἄ[γοντ]ες ἀπαγγελίαν Ἀχιλλεῖ, κλαίει φίλον sine constructione; nec apparet, qui sint illi ἄγοντες. Erravit Fogginus putans se in lapide dispicere ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝ; fuit potius ΕΠΑΓΓΕΛ ||ΑΙΑΧ; idque etiam Fabrettus vidit, qui expressit ΔΙΑΧΙΑ: et haec ita esse vel duo Α convincere poterant. Scripsit auctor ΕΠΑΓΓΕΛΑΙ pro ΕΠΑΓΓΕΛΛΕΙ, ut saepius habet τῖχος pro τεῖχος. In omnia alia ivit C. G. Müllerus, qui spretis ductibus: α[ὐτοῦ Τρῶ]ες ἀπ[είργονται || δι᾽ Ἀχιλ[λέως καὶ] φ[εύγουσιν. Vss. 99. 100. C. G. Müllerus audacius ἀγῶνας προτίθεται ἕνεκα τῶν ἀγιστείων.

II. Posthomerica.

a. Αἰθιοπὶς κατὰ Ἀρκτῖνον τὸν Μιλήσιον. De hoc poemate deperdito vide Welckeri Cycl. ep. p. 212 sq. conf. Odofr. Mülleri Zeitschr. f. Alterthumsw. 1835. n. 145. p. 1164. Nitzsch. Hist. Hom. II. p. 48 sqq. Res Aethiopidis exhibentur in segmento superiore basis columnarum, quod ad sinistram mutilum est. Ad imaginem deperditam refertur inscriptio [Ποδάρ]κης, ut bene Fabrettus, existimans fuisse ibi Podarcem cum Penthesilea Amazonum regina pugnantem, quem ab illa transfixum narrat Q. Smyrnaeus I, 244. Huius Podarcis etiam Il. II, 704. mentionem fieri annotant interpretes. Deinde conspicitur Πενθεσίλεια, quam interficit Ἀχιλλεύς, imago crebro repetita in monumentis (vide Mülleri Enchir. Arch. p. 657. ed. alt.); tum Ἀχιλλεύς, Θερσίτης: Achilles Thersiten necat, qui ei amorem Penthesileae obiecerit (Q. Smyrn. I, 720.); post Ἀχιλλεύς, Μέμνων, Ἀντίλοχος: Achilles occidit Memnonem Aethiopum regem, qui Antilochum interfecerat Nestoris filium (Q. Smyrn. II, 243. 389. cf. Mülleri Enchir. arch. l. c.); rursus Ἀχιλλεύς ante portam Scaeam succumbens telis Apollinis (Sophocl. Philoct. 333. Q. Smyrn. III, 60.); eum protegunt Αἴας, Ὀδυσσεύς, ne a Troianis in summo muro consistentibus opprimatur (Q. Smyrn. III, 402. Dictys Cret. Hist. bell. Troi. IV.); aufertur Ἀχιλλέως πτῶμα, iacetque ad scutum; Μοῦσα deplorat mortem herois; Θέτις cinerem eius deponit in sepulcrum Ἀχίλλειον dictum (Odyss. XXIV, 60 sq. Q. Smyrn. III, 592. 727.); postremo Αἴας μανιώδης in saxo sedens; ante pedes eius aries mactatus (Soph. Aiac. 233. Q. Smyrn. V, 328.); conspicitur procul columella, qua sunt qui putent sepulcrum ad Rhoeteum significari (Strab. XIII, 595. Q. Smyrn. V, 654. cf. Mülleri Enchir. arch. l. c.); C. G. Müllerus moenia Troiae ibi censet conspici, quod falsum esse recte statuit Welckerus. Ex hac tabula colligi potest in fine Aethiopidis fuisse etiam iudicium de armis et Aiacis insaniam descripta.

b. Ἰλιὰς ἡ μικρὰ λεγομένη κατὰ Λέσχην Πυῤῥαῖον, cuius poematis excerpta dedit Proclus (vide Welcker. de cycl. ep. p. 215 sq. et p. 267 sqq. conf. O. Müller Zeitschr. für Alterthumsw. 1835. n. 144. p. 1159 sq. p. 1164. Nitzsch Hist. Hom. II. p. 58 sqq.). Res huius Iliadis complectitur segmentum basis inferius idem ad sinistram mutilum. Exhibetur Paris, ut videtur, a Philocteta sagittis Herculis transfixus (Q. Smyrn. X, 235. Dict. Cret. IV.); deinde duo viri ad aram sacra facientes, coniiciente Schornio Priamus eiusque filius. Ante Tischbeinium aliter hae imagines expressae sunt. Sequuntur Εὐρύπυλος, Νεοπτόλεμος, hic illum interficiens (Q. Smyrn. VIII, 200.); Ὀδ[υ]σσεύς et Διομήδης surripientes Palladium (Παλλάς; Virg. Aen. II, 163. Q. Smyrn. X, 350. cf. Mülleri Enchir. archaeol. p. 657. edit. alt.); δούρηος ἵππος et Τρῳάδες καὶ Φρύγες ἀνάγουσι τὸν ἵππον, Πρίαμος qui praeit (Virg. Aen. II, 238. Q. Smyrn. XII, 425.); Σίνων manibus in tergum ligatis deducitur in urbem (Virg. Aen. II, 146. Q. Smyrn. XII, 413.), cuius repraesentatur Σκαιὰ π[ύ]λη, postremo Κασσάνδρα quae abripitur ab Aeace, ut videtur Welckero (conf. Smyrn. XII, 525. Tryphiod. 187.).

c. Ἰλίου πέρσις κατὰ Στησίχορον. Vid. Kleinius Stesichori fragm. p. 75 sqq. Polygnoti tabulas cum his comparavit O. Jahn l. c. p. 130 sqq. Conspicitur in media area tabulae Troia moenibus cincta divisa in duo segmenta, superius et inferius. Infra urbem regio est suburbana, quae et ipsa in duo segmenta dispescitur parum distincta. In urbis superiore segmento medio templum Minervae, quod cingunt aedes porticibus insignes: prope stat δούρηος ἵππος, cuius ex latere descendunt Achivi (centum secundum Stesichorum fragm. 26. conf. Virg. Aen. II. 258.) per scalam equo admotam (Q. Smyrn. XIII, 51. Winckelmann. Monum. ined. p. 188. Müller Enchir. archaeol. p. 658. edit. alt.); ante templum Minervae Cassandra in genua prolapsa ab Aiace Oelei filio abripitur (conf. Tryphiodor. 432. Virgil. Aen. II, 403. Müllerus l. c. Gerhardus Auserlesene Vasenbilder III. p. 147.); Coroebus ad aram occiditur a Neoptolemo (Pausan. X, 27. a Peneleo Virgil. Aen. II, 424. a Diomede Q. Smyrn. XIV, 168.); alii ab aliis mactantur. In inferiore segmento utrinque templa, cuius alterum ἱερὸν Ἀφροδίτης: ante hoc templum mulier seminuda et heros Achivus eam adoriens; illa pro Helena habetur, hic pro Menelao (cf. Tychsen. l. c. Böttiger Ideen zur Arch. d. Mal. I. p. 319. not.), qui conspecta Helena gladium putatur abiecisse, ut ap. Stesich. fragm. 27. (cf. n. 8411.) Achivi lapides, quibus obruturi erant Helenam, abiiciunt; ante alterum templum mulier Troiana ab Achivo interficitur. Inter utrumque templum porticus regiae Priami; ibi Priami filius Polites a Neoptolemo occisus iacet (Virg. Aen. II, 526.); ab eodem Priamus ad aram Iovis Hercei interficitur (Tryphiod. 623. Q. Smyrn. XIII, 222. Pausan. X, 27. cf. Creuzer Comment. Herod. p. 231.); ab altera parte arae Hecuba abripitur, cuius ad pedes iacet mortua filia (fortasse Medusa, quam vocat Stesichorus fragm. 31. ap. Paus. X, 26. sub fin.). Infra templum Veneris Αἴθρα Helenae serva abducitur a Demophonte, cuius nomen adscriptum mutilum Δη[μοφῶν], et ab Acamante (Q. Smyrn. XIII, 496. Hygin. fab. LXXIX. cf. Heyne ad Iliad. I. p. 476.), deinde duae mulieres humi prostratae, quarum altera pro Clymene habetur (Il. III, 140. cf. Heyne ad h. l.). Huc Welckerus sibi videbatur trahere posse Stesichori fragm. 21. ex

quo Iphigeniam Helena narratur Argis peperisse Theseo, quum Aphidna Lacedaemonem a Dioscuris reduceretur Menelao nuptura; fragm. 74. de ira Veneris, a qua repetitur infortunium Tyndarei, cuius filia utraque maritos deseruisset suos; denique fragm. 73. 96. 20. Infra alterum templum Αἰνήας patri tradens penates in aedicula conditos (Virg. II, 715.), quem adoritur miles Achivus; ab alio Achivo mulier petitur. In hoc inferiore urbis segmento medio porta panditur: inde egrediens Αἰνήας, cuius humeris insidet Ἀγχίσης aediculam tenens; ad manum Aeneae Ἀσκάνιος, praeit Ἑρμῆς (cf. n. 6280. *B.* vs. 25.) pro quo Venerem nominant ducem Q. Smyrnaeus XIII, 326. et Tryphiod. 659. (cf. Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 130.); pone sequitur femina, quam alii Eurydicen, alii Creusam vocant, plerisque coniux, sive Eurydice sive Creusa (Paus. X, 26, 1. Virg. Aen. II, 721 sqq.), Welckero Venus videtur esse. In regionis suburbanae segmento superiore sinistrorsum Ἕκτορος τάφος, supra clypeus, cui nonnulli leonem incisum viderunt, symbolum virtutis (Pausan. IX, 40, 5.); prope Ταλθύβιος καὶ Τρωάδες, in quibus fuerit Stesichori (fragm. 30.) Clymene; sedent in gradibus tumuli Ἀνδρομάχη Astyanactem tenens, Κασσάνδρα velo tecta, Ἕλενος moerore affectus; ad alterum latus tumuli Ἑκάβη, a qua dimittitur Πολυξένη; rursus Ἀνδρομάχη sedens sine filio Astyanacte utpote iam perempto; Ἕλενος item sedens, cum quo loquitur Ὀδυσσεύς (cf. Pausan. V, 22, 2.): dextrorsum Ἀχιλλέως σῆμα, ad quod Νεοπτόλεμος, Πολυξένη quae mactatur (conf. Müller l. c.): Neoptolemo adest popa cum urceolo; huc Welckerus refert Stesichori fragm. 28. 29. Pausan. X, 27, 2. de Hecuba ab Apolline Hectoris patre in Lyciam servata; et ad descriptam mortem Achillis fragm. 25. de urna aurea, in qua Thetis filii ossa deposuit. Ab altera parte sepulcri Ὀδυσσεὺς sacrificii auctor sedens (Euripid. Hec. 132. Dict. Cret. V, 13. Tzetz. ad Lycophr. 323. Q. Smyrn. XIV, 178 sq.), pone stat Κάλχας vaticinans; inque summo tumulo Achillis cernitur figura vestitu muliebri (*statua Achillis habitu muliebri* Tertullian. de pall. 65.), quam Fabrettus et Begerus pro Polyxena, Fogginus rectius pro anima Achillis habet (conf. Euripid. Hec. 137. et quam Schornius confert gemmam ap. Winckelmann. Monum. inedd. p. 144. Descript. de pierres gravées cet. p. 395.). Postremo in huius regionis segmento inferiore sinistrorsum ναύσταθμον Ἀχαιῶν, dextrorsum promontorium Σείγαιον (i. e. Σίγειον), cuius pharus apparet; hinc describitur ἀπόπλους Αἰνήου· Αἰνήας σὺν τοῖς ἰ[δ]ίοις ἀπαίρων εἰς τὴν Ἑσπερίαν: in navem paratam tolluntur Ἀγχίσης καὶ τὰ ἱερὰ ab Aenea Ascanium ducente, quem sequitur Μισηνὸς tubam vel, ut alii, remum gerens (Virg. Aen. VI, 162.). Abest Creusa, utpote perdita in itinere (conf. Virg. Aen. II, 773.).

Memorabilis haec imago, si universa ex Stesichori poemate desumpta est; de quo certe causa non est cur dubites. Nam quod Fabrettus putavit extrema non ex Stesichoro sed ex poetis Romanis deprompta esse, coniectura est parum probabilis (conf. Tychsen. p. LXXIV.). Videtur utique etiam pars ea, quae Aeneae discessum repraesentat, ex Stesichori esse poemate. Neque aliter iudicarunt Niebuhrius Hist. Rom. I. p. 201. Odofr. Müllerus Class. Journ. Vol. XXVI. p. 313. Welckerus Annal. Inst. Arch. I. p. 233 sqq. Opusc. I. p. 182. Addubitavit quidem Niebuhrius de Miseno, cuius figura prope cogit de colonia Troiana in Latio considente cogitare. Sed eam dubitationem tollere studet Müllerus l. c. p. 308. coniiciens fabulam de Aeneae in Italiam adventu una cum cultu Apollinis ac Sibyllarum Cumis Aeolicis translatam esse Cumas Italiae ibique ad promontorium, ubi Romani posthac Misenum appulisse voluerunt ad consulendam Sibyllam, famam invaluisse Misenum heroem olim fuisse oraculi oppidique conditorem, eamque famam Stesichoro innotuisse, priusquam Romani de Aenea cogitarent. Et haec coniectura probatur etiam Welckero, qui tamen si dicit auctorem tabulae id spectasse, ut Romam tanquam novum Ilium celebraret, ob eamque rem de industria tantum posuisse operae in repraesentanda Aeneae demigratione, haud scio an nimium premat artificis consilium. Nam si id solum statuas spectasse artificem, ut Aeneam protagonistam tabulae exhiberet, verendum ne ei iniuriam faciamus fidemque eius infringamus res a Stesichoro descriptas repraesentantis; sin diligenter expressit Stesichorum, quod eum fecisse probabile est, iam concedendum de eius consilio multum derogari.

Sed, ut paucis dicamus de consilio tabulae Iliacae, cum qua conferri possunt fragmenta n. 6126-6130., Zoëga putavit imagines vetustiores, quales exhibet tabula Albani, in unam tabulam Iliacam contractas esse, unde exemplaria repeterentur in museis studiosorum antiquitatis deponenda. Sed tales tabulas usui iuventutis destinatas fuisse, ut carmina poetarum lecta facilius memoriae imprimerent, quum alios ratio anaglyphorum docuit, ut Barthelemyum, Tychsenium (Proleg. ad Q. Smyrn. p. LXX.), Boettigerum (Archaeol. d. Mal. p. 286. 315.), tum ex tabula lusoria in aversa parte fragmenti Veronensis n. 6126. insculpta colligi potest, quae magis puerorum quam virorum ludo convenire videatur, ut recte monet Heerenius (ad tabulam Borgianam n. 6129.). Minus apte nuper contradixit Hadrianus de Longperier (Revue de philol. T. I. p. 439.), cui tabulae ad celebrandam originem Romae domusque Augustae factae videntur (cf. Klausen. Aeneas II. p. 115.). Rem dirimit distichon superiori fasciae basis columnarum tabulae nostrae incisum, quod ex tabula Veronensi n. 6126. *A.* restituit Lehrsius Mus. Rhen. II. p. 354 sq.:

Ὦ φίλε παῖ, Θεοδ[ώ]ρηον μάθε τάξιν Ὁμήρου,
ὄφρα δαεὶς πάσης μέτρον ἔχῃς σοφίας.

Nempe Theodorus pictor quidam (Sillig. Catal. art. p. 443.) bellum Iliacum pluribus tabulis pinxit, quae Romae fuerunt in Philippi porticibus (Plin. H. N. XXXV, 36, 40.). Hae tabulae celebres fuisse videntur; ex iisque deinceps verisimile est concinnata esse anaglypha minori modulo tabulisque minoribus ex-

pressa, quarum tabularum exemplum fuerit pars tabulae eius, in qua explicanda versamur. Hinc dispositio rerum ab Homero expositarum, quae debebatur Theodoro pictori, dici Θεοδώρηος τάξις Ὁμήρου (i. e. τῶν Ὁμήρου ἐπῶν) poterat. Apteque Welckerus confert Pausan. III, 18, 13. ἐπὶ δὲ τούτοις Ἡρακλέους πεποίηται τάξις τῶν ἔργων τῶν ἐς τὴν Ὕδραν καὶ ὡς ἀνήγαγε τοῦ Ἅιδου τὴν κύνα, quae vulgo male transferuntur in Latinum. Quamquam Theodorus hic etiam alius potest esse, quem pro sculptore habet R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 416. Idque etiam verisimilius, si tabulam illam lusoriam quasi pro tessera habueris, qua auctor artificium nomenque suum posteritati commendavit. Hoc igitur usu tabulae Iliacae non perspecto Fabrettus de origine eius coniecit non prorsus inepta. Etenim reperta est tabula Iliaca prope Bovillas in ruderibus aedis sacrae, eodem fere loco, quo anaglyphum apotheosin Homeri repraesentans n. 6131. et simulacrum grande alis aquilae impositum, Claudii Caesaris apotheosis symbolum, eruta sunt. Iam vero auspiciis Tiberii sacrarium Iuliae genti effigiesque divo Augusto apud Bovillas a. u. c. 770. dicatum narratur Tacito Annal. II, 41. Ibidem postea Claudii simulacrum a Nerone consecratum videtur, *Aeneadum generis qui sextus et ultimus heros*. Itaque quum constet Claudium Graeca studia ita secutum esse, ut vel Homericis versibus loqui solitus sit, Neroni autem Graecarum rerum imitationem eo usque viguisse, ut non solum scyphos Homericos in deliciis haberet (Suet. Ner. 47.), sed etiam Troica composuerit (Iuvenal. Sat. VIII, 220. Persius I, 135. Servius ad Virg. Georg. III, 36.), Fabrettus coniicit Neronem, cuius praeterea non mediocre studium pingendi et fingendi fuerit (Suet. Ner. 53. Tacit. Annal. XIII, 3.), hoc monumentum una cum Homeri apotheosi in sacellum quoddam apud Bovillas inferendum curasse. De sacello aut templo Claudii recte dubitans Fogginus statuit in eodem sacrario gentis Iuliae, quod dedicatum refertur a Tiberio, et simulacrum Claudii a Nerone collocatum et anaglypha Homerica ornatus causa exposita esse, ut et Claudii ingenio honorem haberet et studiis simul indulgeret suis: non refragaturus is tamen, si quis cum Blanchino (Demonstr. hist. eccles. T. I. P. I. p. 305.) malit sacrarium gentis Iuliae his sculpturis Homericis exornatum ab ipso Tiberio fuisse, ut gentem Iuliam Troia Romam demigrasse ostenderet exhiberetque historiam mythologicam, cuius ipse usque ad ineptias atque derisum investigator fuit (Suet. Tib. 70.). Ac sane nihil obstat quominus tabulam Iliacam a Tiberio in sacrarium gentis Iuliae illatam putemus una cum aliis similibus, non ornatus causa, sed quod ex supellectili litteraria Augusti fuerit eiusque studiis puerilibus inservierit. Nam quod Fabrettus putavit tabulam non ante editam Aeneidem confici potuisse propterea quod insint, quae cum poemate Virgiliano conspirent, non opus est ut refutetur disertius. Nec vero video causam, cur Welckerus, qui tabulam ad celebrandam Iulii Caesaris originem compositam putavit, intutum iudicarit coniicere eam in sacrario Iuliae gentis apud Bovillas collocatam esse. Utcunque autem de his iudicaris, certe vix demonstrari potest, quod contendit Viscontus (ad St. Croix Exam. crit. des anc. hist. d'Alex. 1804. p. 788.), omnes has tabulas Iliacas, quibus adiicit etiam tabulas n. 5984. et n. 6020., Augusti temporibus esse antiquiores asseverans. Concesseris de n. 5984. et n. 6020., de reliquis non item.

6126.

Tabularum Iliacarum fragmenta duo, quae Veronae asservabantur in museo; fragmentum *A* quattuor fere lineas crassum ex opere tectorio, ut n. 6125. possedit olim Blanchinus Veronensis, deinde in museum Veronense receptum, quo rediit postquam translatum Parisios est inter belli spolia; utrumque fragmentum edidit Montfaucon Supplem. d'Antiq. expl. T. IV. p. 84. tab. 58. 1. 3. 4. aeri incisum, qui habuit a Blanchino; melius Maffeius Mus. Veron. p. CCCCLXVIII. CCCCLXIX. (cf. Dittico Quiriniano publicato e considerato, Verona 1754. 4.). Fragmentum *A* repetiit Bottarius aut Fogginus Mus. Capitol. T. IV. p. 556. aeri incisum (cf. p. 329.); accuratius delineatum dedit Choiseul-Gouffier Voyage pitt. T. II. P. I. p. 346. praemissa explicatione; fragmentum *B* ex schedis Münteri editum est etiam in Biblioth. litt. et art. ant. Gotting. I. extr. ex Maffeio repetiit Welckerus Cycl. ep. T. II. 1849. p. 524. in quem librum incidi, postquam quae ad n. 6125. diximus impressa erant. Utrumque partim in Inghirami Galleria Omerica tab. V. VI. XIX. XLII. LV. conf. de Witte Annal. Instit. arch. T. XV. p. 65. Denique fragmenti *B* quae in altera parte perscripta sunt, ex Maffeio petiit Donatus p. XXVI. 5. De utroque fragmento disseruerunt Tychsenius ad Q. Smyrn. p. LXXV. (cf. Müller Götting. Gelehrten Anzeigen 1834. n. 93. p. 923 sq.) et O. Jahn Kieler Studien 1841. p. 128 sq. p. 148. 152.

[*Textum vide pag. seq.*]

A. vs. 1. extr. ΑΠΟΙΝΑ omittit Montfauc.; post ΑΠΟΙΝΑ Maffeius habet ΑΡ . . . quod omittit Chois. Gouff. Vs. 2. extr. Ο omittit Maff. deinde ubi Montf. et Chois. Gouff. ΜΗΝΙΣ, ibi Maff. . . . ΙΣ; quod infra est Γ, omittit Montf. Vs. 4. Montf. ΑΦΡΟΔΙΤΗ et nihil amplius, Maff. ΑΦΡΟΔΙ . . . ΠΑ . . ., Chois. Gouff. quod dedimus; deinde in fascia Montf. ΩΝ‖ΣΥΚ‖ΚΥΣ‖ΙΣ, Maff. . . . ΥΣ | ΙΣ, Chois. Gouff. quod dedimus. Infra ΜΗΔ‖ΟΥΣ omittit Maff. idem omittit ultimum Α; Chois. Gouff. ΣΤΕΙ, ubi Montf. Maff. habent ΣΤΗ. Nomen ad latus ΑΙΝΕΙΑΣ solus habet Chois. Gouff. quod tamen scriptum in tabula videtur ΑΙΝΗΑΣ.

B. Prioris columnae vss. 5-7. Montf. Münt. ΠΑΡΕΓΙΝΕΤΟ. Alterius columnae vss. 1-8. non habet Montf. Münterus autem ΕΝ ΤΑΙΣ ΣΚΑΙΑΙΣ ΠΥΛΑΙΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ - - -. Hos versus in ima columna priore exhibet Inghiramius. Vs. 9. Maff. Montf. Π . . ., Münt. ΑΠΟΚ. Vs. 10. Maff. ΙΘΗ, Montf. ΤΕΙΝ, Münt. ΤΕΙΝΕ. Vs. 21. Maff. ΜΕΔ, Montf. Münt. ΜΗΔ. Vs. 22. Maff. ΗΣ . ., Montf. ΗΣΝΙ, Münt. ΗΣΝΕ. Vs. 23. Maff. . . ΡΑΙΝ, Montf. ΩΡΑΝ, Münt. ΩΡΑΙΝ. Huius fragmenti in parte aversa vs. 1. Maff. ΟΝ; Montf. quod dedi. Vs. 2. Maff. ΩΣΚΑΙΑΦΡΟΔΙΤ, Montf. ΕΩΣΚΑΑΦΡΟΑΙ ΤΗΣ. Vs. 3. init. Maff. . . ΝΑ, Montf. ΕΝΝΑ. Vs. 6.

A.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΧΡΥΣΗΣ ΑΠΟΙΝΑ ΑΡ..

Α ΜΗΝΙΣ ΙΛΙΑΣ C

Β

ΝΕΣΤΩΡ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Γ

ΠΡΙΑΜΟΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΠΑΡΙΣ ΜΕΝΕ....

Δ
ΟΡΚ
ΙΩΝ
ΣΥΓ
ΧΥΣ
ΙΣ

Ε
ΔΙΟ
ΜΗΔ
ΟΥΣ
ΑΡΙ
ΣΤΗ
Α

ΑΙΝΕΙ
ΑΣ

In parte aversa:

ΝΕΟΥΠΟΤΕΒΟΥΛΕΙ

	Σ		Η		Ι		Τ		Ε		Χ		Ν		Η
Ο		Σ		Η		Ι		Τ		Ε		Χ		Ν	
	Ο		Σ		Η		Ι		Τ		Ε		Χ		Ν
Η		Ο		Σ		Η		Ι		Τ		Ε		Χ	
	Η		Ο		Σ		Η		Ι		Τ		Ε		Χ
Ρ		Η		Ο		Σ		Η		Ι		Τ		Ε	
	Ρ		Η		Ο		Σ		Η		Ι		Τ		Ε
Ω		Ρ		Η		Ο		Σ		Η		Ι		Τ	
	Ω		Ρ		Η		Ο		Σ		Η		Ι		Τ
Δ		Ω		Ρ		Η		Ο		Σ		Η		Ι	
	Δ		Ω		Ρ		Η		Ο		Σ		Η		Ι
Ο		Δ		Ω		Ρ		Η		Ο		Σ		Η	
	Ο		Δ		Ω		Ρ		Η		Ο		Σ		Η
Ε		Ο		Δ		Ω		Ρ		Η		Ο		Σ	
	Ε		Ο		Δ		Ω		Ρ		Η		Ο		Σ
Ο		Ε		Ο		Δ		Ω		Ρ		Η		Ο	
	Ο		Ε		Ο		Δ		Ω		Ρ		Η		Ο

B.

ΠΕΝ
ΘΕΣΙ
ΛΗΑ
ΑΜΑΖ
ΩΝΠ
ΑΡΑΓΙ
ΝΕΤΑΙ

ΑΧΙΛ
ΛΕΥΣ
ΠΕΝΘ
ΕΣΙΛΗ
ΑΝΑΠ
ΟΚΤΕΙ
ΝΕΙ

ΜΕΜΝ
ΩΝΑΝ
ΤΙΛΟΧ
ΟΝΑΠ
ΟΚΤΕ
ΙΝΕΙ

ΑΧΙΛ
ΛΕΥΣ
ΜΕΜ
ΝΟΝΑ
ΑΠΟΚ
ΤΕΙΝ
ΕΙ

ΕΝΤΑ
ΙΣΣΚ
ΑΙΑΙΣ
ΠΥΛΑ
ΙΣΑΧΙ
ΛΛΕΥ
Σ..ΥΠΟ
.....

ΑΠΟΚ
ΤΕΙΝΕ
ΙΠΡΙ
ΑΜΟΝ
ΚΑΙ
ΑΓΗΝ
ΟΡΑ

ΠΟΛΥ
ΠΟΙΤΗ
ΣΕΧ
ΕΙΟΝ

ΘΡΑΣΙ
ΜΗΔ
ΗΣΝΙ
..ΡΑΙΝ
ΕΤΟΝ

ΦΙΛΟΚ
ΤΗΤΗΣ
ΔΙΟΠ
ΙΘΗΝ

In parte aversa:

\- - - - - - - - - - -
\- - - - - - ΠΟΝΙ - - -
\- - ΕΩΣΚΑΙΑΦΡΟΔΙΤΗΣ - -
ΕΝΝΑΚΟΡΑΣΔΙΝΩΑΓΑΥ
ΗΝΑΥΤΟΝΟΗΝΣΕΜΕΛΗΝ
ΥΙΟΝΔΕΠΟΛΥΔΩΡΟΝ
ΑΡΙΣΤΑΙΟΥΔΕΚΑΙΑΥΤΟΝΟΗΣΑΚΤΑΙΩΝ
ΑΘΑΜΑΝΤΟΣΔΕΚΑΙΙΝΟΥΣΛΕ
ΑΡΧΟΣΚΑΙΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ
ΕΚΕΙ(ΟΝ)ΟΣΔΕΣΠΑΡΤΟΥΚΑΙΑΓΑΥ
ΗΣΓΕΝΝΑΤΑΙΠΕΝΘΕΥΣ
ΖΕΥΣΣΕΜΕΛΗΠΛΗΣΙΑΣΑΣΚΑΙΚΕΡ
ΑΥΝΩΣΑΣΑΥΤΗΝΑΝΕΛΟΜΕ
ΝΟΣΤΟΝΔΙΟΝΥΣΟΝΚΑΙΕΝΡΑΨ
ΑΣΕΙΣΤΟΝΜΗΡΟΝΥΣΤΕΡΟΝ
ΔΙΔΩΣΙΝΙΝΩΤΡΕΦΕΙΝ
ΗΡΑΣΑΡΓΕΙΑΣΙΕΡΕΙΑΕΥΡΥ....

init. Maff. Λ pro Α; deinde omittit ΔΕ, quod habet Montfauc. Vs. 9. init. Maff. ΥΙΟΣ, Montf. ΕΚΕΙ(ΟΝ)ΟΣ sculptore se ipsum corrigente. Vs. 13. extr. Maff. Ψ, Montf. +.

A. Tabula similiter concinnata ut n. 6125. (cf. Welcker. Annal. inst. arch. I. p. 230.): unde Montfauconius putavit partem esse illius tabulae maioris; quem errorem perspexerunt Maffeius et Fogginus. In media area conspicitur urbs Troia moenibus turribusque cincta; quam imaginem cingunt segmenta, quae singula rhapsodiae argumentum repraesentant; in ora superiore imaginis Ἰλιὰς Ὁ[μήρου], in ora laterali singulis segmentis adscriptus est numerus rhapsodiae, partim apposito argumento, nisi quod argumentum primae rhapsodiae Ā μῆνις positum est in ora superiore imaginis, infra segmentum, ad quod pertinet.

In primo segmento (Ā μῆνις) habetur concio Achivorum, Διομήδης, Ἀχιλλεύς, quam imaginem Iahnius ad Cypria extrema potius quam ad Iliadem pertinere putat; deinde Ἀγαμέμνων sedens, ad cuius pedes supplex Χρύσης ἄποινα ἄ[γων], quae ultima verba sub plaustro scripta sunt. In secundo segmento (B̄) Νέστωρ, Ἀγαμέμνων in consessu, deinde Thersites et Ulysses, denique rostra navium. In tertio segmento (Γ̄) Πρίαμος, Ἀφροδίτη, Πάρις, Μενέ[λαος], Venus Paridem Menelao subtrahens. In quarto segmento (Δ̄ ὁρκίων σύγχυσις) Pallas, Pandarus et Menelaus, deinde

duo homines victimam mactantes. In quinto denique (Ē Διομήδους ἀριστήα) Pallas excitans Diomedem contra Venerem quae subtrahit Aeneam, deinde Achivus Troianum concidentem gladio percutiens (Meriones et Phereclus?).

In aversa parte tabula est lusoria. Legitur ibi in area in 272 quadrata divisa litteris ita distributis, ut quadrata ex obliquo adspecta eandem litteram toties repetitam referant, quoties capit tabula, quae integra est: Θεοδώρηος ἡ τέχνη. De Iota vocali H apposito alias monuimus (cf. ad n. 4957. var. lect.). Hunc Theodorum in tabula Iliaca n. 6125. memorari primus coniecit Lehrsius. Vide ad n. 6125. Eorum, quae supra scripta sunt —νε οὔ ποτε βούλει, initium alibi huius lapidis fuit; fortasse ΤΗΝΑΡΧΗΝ ΛΑΜΒΑ.ΝΕΟΥΠΟΤΕΒΟΥΛΕΙ, τὴν ἀρχὴν λάμβα]νε οὔ ποτε βούλει; sed potest etiam longior fuisse oratio.

B. Argumentum est Arctini Aethiopidis (conf. segmentum inferius tabulae maioris n. 6125.). Extrema ex Iliuperside Leschis esse coniecit O. Müllerus Zeitschr. f. Alterthumsw. 1835. n. 144. p. 1160. (vide tamen Welckeri Cycl. ep. II. p. 246.)

Πενθεσίληα Ἀμαζὼν παραγίνεται.
Ἀχιλλεὺς Πενθεσίληαν ἀποκτείνει.
Μέμνων Ἀντίλοχον ἀποκτείνει.
Ἀχιλλεὺς Μέμνονα ἀποκτείνει.
Ἐν ταῖς Σκαιαῖς πύλαις Ἀχιλλεὺς [ἀ]πο[κτείνεται?]
[Νεοπτόλεμος] ἀποκτείνει Πρίαμον καὶ Ἀγήνορα,
Πολυποίτης Ἐχεῖον,
Θρασ[υ]μ[ή]δης Νι[κ]αίνετον,
Φιλοκτήτης Διοπίθην.

Polypoetes (cf. Quint. XII, 317.) comparet etiam in tabula Polygnoti (vide Welcker. l. c.). Nomen Ἐχίος ex Il. XV, 339. (XVI, 416.) adstruit Iahnius. Thrasymedes (Paus. IV, 31, 11.) ex heroibus in equo ligneo occultis secundum Tryphiod. vs. 167. Nomen Νικαίνετον nunc a Müllero occupatum video. Troianum a Philocteta occisum Δηϊοπίτην esse coniicit Iahnius nixus eius nominis mentione in Il. XI, 420. ap. Dict. Cret. III, 7. ap. Hygin. fab. xc. (cf. Quint. XIII, 212.) quod nomen idem etiam Apollod. III, 12, 5. latere existimat.

In aversa parte huius fragmenti est genealogia mythologica ex fabulis Thebanis haec:

Κάδμος ἐξ Ἁρμ]ονί[ας, θυγατρὸς
Ἄρ]εως καὶ Ἀφροδίτης, [γ-
εννᾷ κόρας δ̄, Ἰνώ, Ἀγαύ-
ην, Αὐτονόην, Σεμέλην,
υἱὸν δὲ Πολύδωρον.
Ἀρισταίου δὲ καὶ Αὐτονόης Ἀκταίων,
Ἀθάμαντος δὲ καὶ Ἰνοῦς Λέ-
αρχος καὶ Μελικέρτης·
Ἐ[χ]είονος δὲ σπαρτοῦ καὶ Ἀγαύ-
ης γεννᾶται Πενθεύς.
Ζεὺς Σεμέλῃ πλησιάσας καὶ κερ-
αυνώσας αὐτήν, ἀνελόμε-
νος τὸν Διόνυσον καὶ ἐνρά-
ψας εἰς τὸν μηρὸν ὕστερον
δίδωσιν Ἰν[οῖ] τρέφειν·
Ἥρας Ἀργείας ἱέρεια Εὐρυ[δίκη
- - - - - -

Bene sic Montfauconius et Heynius ad Apollodor. p. 226. De Cadmo eiusque filiis Apollod. III, 4, 2. de Semele Apollod. III, 4, 3. De Pentheo nota omnia ex Euripidis Bacchis. Eadem fere sunt etiam in tabula Borgiana n. 6129. In fine Heynius coniicit sermonem esse de Eurydice, Lacedaemonis filia, Acrisii uxore, Danaes matre, quam Spartae templum posuisse Iunonis Argivae narrat Pausan. III, 13, 6. unde verisimile fit Eurydicen pro sacerdote Iunonis Argivae habitam fuisse. Paulo probabilius O. Iahnius (Kieler Studien p. 113.) coniicit hoc de sacerdote Argiva titulo significari initium fabulae de Hercule subsequentis. Conf. n. 5984. *G.* Ceterum hae quoque tabulae ex initio imperii Romani videntur esse. De usu harum tabularum cf. ad n. 6125.

6127.

Fragmentum tabulae Iliacae Roma Parisios delatum; edidit Raoul-Rochette Monum. ined. Vol. I. p. 49. (cf. p. 89.). Hoc fragmentum, si illud est, quod memorat Gerhard Annal. dell' Inst. arch. Rom. I. p. 228. repertum est ad D. Pauli aedem extra muros. Citat O. Jahn Kieler Studien 1841. p. 150.

ΕΡΜΗΣ - - ΙΟΝ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΡΙΑΜΟΣ - - ΥΤΡΑ

ΑΝΕΚΡΟΥΚΑΙΠΕΡΑΣΕΣΤΙΝΤΑΦΟΣΕΚΤΟΡΟΣΙΠΠ

Ἑρμῆς. [Ἴλ]ιον.
Ἀχιλλεύς. Πρίαμος. [Λ]ύτρα.
Ἐκφορ]ὰ νεκροῦ καὶ πέρας ἐστὶν τάφος Ἕκτορος ἱππ[οδάμοιο.

Hectoris λύτρα repraesentantur quum alibi, ut ap. Winckelmann. Monum. ined. n. 134. 135. 136. ap. Choiseul-Gouffier Voy. pitt. (vignette Disc. prélim.), ap. Chandler. Trav. c. 38., tum in tabula Iliaca maiore n. 6125. In fine λύτρ]α νεκροῦ καὶ πέρας ἐστὶν τάφος Ἕκτορος ἱππ[οδάμοιο restituebat R. Rochettus (cf. Il. XXIV, 804.). De talibus tabulis cf. ad n. 6125.

6128.

Fragmentum tabulae anaglypho ornatae ex eadem materia factae, ex qua sunt n. 6125. 6126. litteris moduli minutissimi; quod olim habuit Bellorius, nunc asservatur Berolini in cimeliotheca antiquaria: repraesentatur Homerus volumen evolvens, sedens in ara anaglyphis ornata; ediderunt Fabrettus de columna Traiani p. 315. 2. aeri incisam (cf. p. 348.), Begerus Thes. Brandenburg. T. III. p. 320. 321. Montfaucon Ant. expl. Suppl. T. IV. tab. 37. aeri incisam (cf. p. 83.). Conf. Inghirami Galleria Omerica tab. IV. Levezow in Boettigeri Amalth. T. II. p. 376.

ΑΣΙ
ΣΑΙΤΗ
ΜΟΓΟΣΚΑΙ
ΨΟΙΟΣΤΡΩΣΙΣ
ΜΟΣΕΙΕΡΣΙΣΚΑΙ
ΠΡΟΣΠΟΣΙΔΩΝΑΚ
ΣΥΜΜΑΧΙΑΤΡΩΣΙΝΚΑΙ
ΦΥΓΗ ΕΠΙ ΝΑΥΣΙΜΑΧΗ
ΛΟΥΒΟΗΘΗΑΚΑΙΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣΘΑ
ΝΑΤΟΣΚΑΙΠΕΡΙΤΟΥΝΕΚΡΟΥΜΑΧΗ
ΚΑΙΠΑΤΡΟΚΛΟΥΑΝΑΙΡΕΣΙΣ
ΚΑΙΠΕΡΙΤΟΥΝΕΚΡΟΥ
ΜΑΧΗΚΑΙΑΝΤΙΛΟΧΟΥ
ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΠΡΟΣ
ΑΧΙΛΛΕΑ ΠΕΡΙ
ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ
ΟΠΛΟΠΟΙΑ

. . . .
. . . .
. . . . . καὶ [Ἕ-
κτ]ο[ρ]ος τρῶσις [καὶ
Δι]ὸς ἔγερσις καὶ [ἐντολὴ
πρὸς Ποσιδῶνα κ[αὶ Ἀπόλλωνος
συμμαχία Τρωσὶν καὶ [Ἀχαιῶν
φυγή. ἐπὶ ναυσὶ μάχη. [Πατρόκ-
λου βοήθηα καὶ Σαρπηδόνος θά-
νατος καὶ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη.
καὶ Πατρόκλου ἀναίρεσις
καὶ περὶ τοῦ νεκροῦ
μάχη. καὶ Ἀντιλόχου
ἀπαγγελία πρὸς
Ἀχιλλέα περὶ
Πατρόκλου.
ὁπλοποιΐα.

Est brevis relatio rerum Iliad. XIV.-XVIII. narratarum, qualis est etiam in columna tabulae maioris n. 6125. Vs. 4. pertinet ad Iliad. XIV, 402-439. Vss. 5-8. ad Iliad. XV, 1 sqq. 405 sqq. Vss. 8-13. ad Iliad. XVI, 1 sqq. 419 sqq. 787 sqq. Vss. 13-16. ad Iliad. XVII, 652 sqq. Vs. 17. ad Iliad. XVIII. Monumentum eiusdem videtur fabricae et aetatis esse, cuius est tabula maior n. 6125. et n. 6126. De usu tabulae conf. ad n. 6125.

6129.

Velitris olim in museo Borgiano, nunc Neapoli (conf. Gerhard et Panofka Neapels ant. Bildw. p. 183.), fragmentum tabulae similis, ut n. 6125 — 6128.; edidit et illustravit Heerenius Expositio fragmenti tabulae marmoreae operibus caelatis et inscriptionibus Graecis ornatae musei Borgiani Velitris, Romae 1786. 4. et in Biblioth. vet. litt. et art. P. IV. 1788. accuratius in operibus suis T. III. p. 150 sqq. Disserit de hac tabula Welckerus de cyclo epico (Mus. Rhen. Suppl. I. 1835.) p. 32 sqq. et T. II. 1849. p. 196. 437 sq. conf. Viscontus Mus. Pio-Clement. IV. p. 78. edit. Mil. Odofr. Müller Zeitschr. für Alterthumsw. 1835. n. 145. p. 1162 sq. O. Jahn Kieler Studien 1841. p. 151.

A.

a.

	ΣΕΥΣΣΕΜΕΛΗΠΛΗΣΙΑΣΑΣ		
ΥΑΙ	ΚΑΙΚΕΡΑΥΝΩΣΑΣΑΝΕΛΩΜΕΝΟΣ	ΣΧΕΙΟΝΟΣΔΕ	ΑΘΛΜΑ
ΜΟ	ΤΟΝΔΙΟΝΥΣΟΝΕΝΡΑΠΤΕΙΕΙΣ	ΣΠΑΡΤΟΥΚΑΙΛΓΑΥΗΣ	ΚΑΙΙΝΟΥ
ΜΕ	ΤΟΝΜΗΡΟΝΥΣΤΕ·ΝΔΙΑΕΡΜΟΥ	ΠΕΝΘΕΥΣ	ΚΑΙΜΕΛ
	ΔΙΔΩΣΙΝΙ ΤΡΕ		

b. ΛΑΙΑ ΑΘΙΣ ΙΩΚΑΤΑΛ
ΝΙΟΥ

B.

In parte aversa:

ΘΑΡ	
ΥΟΥ	ΗΦΑΙΣΤΟΝΚΑΙΜΗΠΡΟΣΖ
ΙΑΤΩ	ΜΕΝΗΣΤΟΛΕΧΟΣΤΗΣΓΟΝ
ΝΟΝΕΝ	ΕΠΙΤΗΝΓΗΝΠΕΣΟΥΣΗΣΕΠΙ
ΑΝΟΝ	ΤΗΝΓΕΝΝΑΤΑΙΟΕΡΙΡΘΟΝΙΟΣ
ΟΙΑΝΠΕ	ΠΡΟΤΗΣΕΡΙΔΟΣΑΘΗΝΑΣΠΡΟΣ
ΤΕΡΟ	ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΠΡΟΚΕΙΤΑΙΤΑΔΕ
ΝΑΕΝ	

ΜΑΧΙΑΣΟΥΧΗΝΤΕΛΕΣΙΣΟΜΗΘΥΜΝΑΙΟΣ
ΕΠΕΣΙΝΚΑΙΔΑΝΑΙΔΑΣΕΦΕΠΩΝΚΑΙΤΟΝ
ΑΝΟΙΔΙΠΟΔΕΙΑΝΤΗΝΥΠΟΚΙΝΑΙΘΩΝΟΣΤΟ
ΤΕΣΕΠΩΝΟΥΣΑΝΕΧΥΠΟΘΗΣΟΜΕΝΘΗΒΑΙΔΑ
ΝΤ ΝΜΙΛΗΣΙΟΝΑΕΓΟΥΣΙΝΕΠΩΝΟΝΤΑ·ΘΡ
ΜΔΥΤΑΥΤΗΙΔΕ
ΝΛΥΚΑΟ

A. tit. *a.* sub imaginibus evanidis:

	[Ζ]εὺς Σεμέλῃ πλησιάσας	[Ἐ]χείονος δὲ	Ἀθ[ά]μα[ντος δὲ
- - -	καὶ κεραυνώσας, ἀνελόμενος	σπαρτοῦ καὶ Ἀγαύης	καὶ Ἰνοῦ[ς Λέαρχος
- - -	τὸν Διόνυσον ἐνράπτει εἰς	Πενθεύς.	καὶ Μελι[κέρτης.
- - -	τὸν μηρόν· ὕστε[ρο]ν διὰ Ἑρμοῦ		
	δίδωσιν Ἰ[νοῖ] τρέ[φειν.		

Haec fere eadem habentur in aversa parte fragmenti *B.* Veronensis n. 6126. In prima inscriptione, cuius pauca supersunt vestigia, videtur sermo fuisse de Autonoe Cadmi filia Aristaeo nupta, quae ei Actaeonem peperit.

Tit. *b.* sub imaginibus sculptis: ad sinistram equus est adstantibus duabus figuris, virili et muliebri. Heerenius putat ibi Minervae et Neptuni de Attica litem designari et praeter equum fuisse olim etiam olivam insculptam: cuius rei mentio fit in parte tabulae aversa; unde subscriptum fuerit: ἐ]λαία [κ]αθίσ[ταται ἐπὶ τοῦ Σου]νίου. Parum probabiliter. Ad dextram Heerenio videtur repraesentari Athamas, qui Learchum arripuerit, et Ino, quae tueatur Melicertam; hinc censet fuisse Ἰν]ὼ καταλ[αμβ - - - explicatione admodum dubia.

B. - - - - [Ἀθηνᾶς δὲ φευγούσης τὸν]
- - - - Ἥφαιστον καὶ μὴ προσ[δεξαμένης τὸ λέχος, τῆς γον[ῆς
- - - - ἐπὶ τὴν γῆν πεσούσης
- - - - γεννᾶται ὁ Ἐρι[χ]θόνιος.
- - - - πρὸ τῆς ἔριδος Ἀθηνᾶς πρὸς
- - - - Ποσειδῶνα πρόκειται τάδε.
- - - - - τὰ τῆς Τιτανο]μαχίας, οὐχ ἣν Τέλεσις ὁ Μηθυμναῖος
ἐποίησεν, ἀλλ' ἣν Ἀρκτῖνος ἐποίησιν ἐν - - -] ἔπεσιν, καὶ Δαναΐδας ͵ςφ ἐπῶν, καὶ τὸν
τῶν Ἀμαζόνων πόλεμον ἐπῶν - - - καὶ τὴ]ν Οἰδιπόδειαν τὴν ὑπὸ Κιναίθωνος το[ῦ
- - - - πεποιημένην ἐκθέν]τες ἐπῶν οὖσαν ͵ςχ ὑποθήσομεν Θηβαΐδα
καὶ - - - ἃ πεποιηκέναι Ἀρκτῖνο]ν τ[ὸ]ν Μιλήσιον [λ]έγουσιν, ἐπῶν ὄντα ͵θρ,
- - - - - - - - - - - οὖσαν ἐπῶν] ͵δυ. ταύτῃ δὲ
προσθήσομεν - - - - - - - - - - - τ]ὸν Λυκάονα - - - - -]

Apparent inscriptiones tres. Ex prima in superiore parte sinistrorsum exarata paucae litterae supersunt, ex quibus augurari nihil de argumento licet. Secundae inscriptionis ad dextram positae vss. 1-5. fere ex Apollodoro III, 14, 6. desumptos esse vidit Heerenius. Vss. 4. 5. ΕΠΙΤΗΝ male repetita vocabula punctis supra positis deleta sunt. Videtur igitur alicubi in tabula ortus Erichthonii delineatus fuisse. Atque eiusdem inscriptionis vss. 7. 8. videntur ad aliam in lapide imaginem pertinere priore ante litem de Attica ortam loco delineatam. Male Heerenius coniicit ΠΕΡΙ scribendum esse pro ΠΡΟ, sententiam ita constituens: „de lite Minervae et Neptuni haec scimus". Tertia denique inscriptio pars est tituli maioris in recensu poetarum cyclicorum versantis, ex quibus imagines non eae, quarum vestigia supersunt, sed fortasse aliae, quae sequebantur, expressae erant. In parte sinistra quantum interierit, non tam certo definiri potest quam putabat Welckerus. Rectiusque Odofr. Müllerus, qui maiorem ibi lacunam statuit. Initio quae supersunt litterae, aut ad Gigantomachiam aut ad Titanomachiam videntur pertinere. De Centauromachia (Aelian. V. H. XI, 2.) vix cogitaveris. Omnino credibile est primum carmen cyclicum Τιτανομαχίαν nominatum fuisse ab aliis Arctino, ab aliis Eumelo tributum (cf. Welcker. de cyclo epico p. 218.). Quod autem Welckerus [Τιτανο]μαχίαν posuit pro [Τιτανο]μαχίας, non videtur necesse esse. Heerenius Telesin pro poeta epico habuit; Boeckhio videtur dithyrambicus esse; certe Methymnae maxime stetit poesis dithyrambica, ab Arione inprimis exculta; atque ob id ipsum auctor tabulae monuisse videtur se non ex Telesios opere sed ex alio carmine cyclico delineasse imagines; videndumque putat Boeckhius, ne Telesis ille Telestas sit dithyrambicus, vulgo Selinuntius dictus, qui Diodoro Sic. XIV, 47. teste Olymp. 95. floruit. Nempe Telestam, si Methymnae aliquamdiu viveret, potuisse dici Methymnaeum, aut potuisse Methymnae natum esse et artis exercendae causa habitare Selinunte. Quamquam non video cur Telesis noster pro Telesta habendus sit, quam coniecturam praeiverat Heerenius (conf. M. Schmidt in Mus. Rhen. IV. 1845. p. 305.). Videtur potius esse poeta aliunde non notus (conf. Welcker. l. c. p. 218.). Sequitur alterum carmen cyclicum Δαναΐς, nunc Δαναΐδες dictum insolentius. Numerum versuum non recte constituit Heerenius et post eum Welckerus. Versus sunt sexies mille et quingenti. Idem Welckerus l. c. p. 307. lectionem Δαναΐδας defendit. De Danaide carmine epico conf. Welcker. de cyclo epico p. 326. Madsen de fontibus Supplicum Aeschyli, Kiel. 1830. Vs. 11. init. Ἀμαζόνων πόλεμον καὶ supplet Welckerus (vide eum l. c. p. 313 sqq.), admirans ipse, cur numerus versuum non additus sit carminis. Sed videntur deesse nonnulla. Apte autem ibi tertio loco appellatur Amazonia (cf. Welcker. Cycl. ep. II. p. 438.). Quarto loco quod carmen cyclicum nominatur, Οἰδιπόδεια Cinaethonis, ex hac tabula innotuit. Quodsi idem nomen est Κύναιθος et Κιναίθων, poeta nunc Chius nunc Lacedaemonius audit (vide Welcker. Cycl. ep. I. p. 237 sqq.). Chium vocari in tabula nostra sibi persuadet Welckerus, qui vs. 12. init. ita explet: Χίου πεποιημένην τιθέν]τες cet. At spatium quod ex vss. 10. 13. aestimandum est, favet potius nomini longiori. Accedit quod demonstrari non potest, Cynaethum Chium et Cinaethonem Lacedaemonium eundem fuisse (conf. Müller. Zeitschr. f. Alterth. 1835. n. 146. p. 1173.). Sequitur vs. 12. extr. nota aliunde Thebais cyclica (vide Welcker. l. c. p. 198 sqq.). Vs. 13. init. Welckerus nihil supplet nisi haec: ἃ πεποιηκέναι Ἀρκτῖνο]ν cet. ratus Θηβαΐδα nunc pro Θηβαϊκὰ dictum

esse, ad quod pertineant verba ἐπῶν ὄντα ,θρ̄. At videntur potius duo carmina memorata esse diversi generis, ut si quis cum Odofr. Müllero Κύπρια proposuerit. Coniicias fuisse Θηβαΐδα [καὶ τοὺς Ἐπιγόνους, ἃ πεποιηκέναι cet. ut ad utrumque carmen pertineat immensus numerus versuum 9100, quem etiam Welckerus ad duo carmina rettulit (l. c. p. 204.). Ita demum neutrum ὄντα explicari potest. Quamquam vel sic rem expedire difficile est (vide Welckerum l. c. T. II. p. 376. 440.). Heerenius subesse τὸν Μέμνονα putabat statuens Aethiopidem etiam Memnonem vocatam esse. Quam opinionem Tychsenio (Quint. Smyrn. p. LX.) et Nitzschio (Hist. Hom. I. p. 121.) probatam merito reiecit Welckerus. Nec multo probabilius quod suspicatur Odofr. Müllerus post Thebaidem Cypria nominata esse, deinde carmina Arctini (Aethiopidem et Iliupersidem); quae carmina si intelligenda essent, auctor vix dixisset dubitanter ἃ πεποιηκέναι Ἀρκτῖνον τὸν Μιλήσιον λέγουσι, ut taceam etiam sic numerum versuum nimium videri ipsi Müllero. Vs. 14. extr. ταύτῃ docet nomen carminis praecedentis feminini esse generis: hoc 4400 versibus constitisse vidit Heerenius. Vs. 15. extr. ultima ubi Lycaonis mentio fit, ad fabulam Arcadicam vel Pelasgicam pertinere videntur, nisi de Cypriis cogitari potest, in quibus teste Proclo Λυκάονα Πάτροκλος εἰς Λῆμνον ἀγαγὼν ἀπεμπολᾷ, quod argumentum a poeta ex Il. XXI, 35 sqq. desumptum videtur (conf. Odofr. Müller. Zeitschr. f. Alterthumsw. 1835. n. 146. p. 1176.). Lycaonem pro patre poetae cuiusdam habuit Welckerus. De usu talium tabularum vide ad n. 6125.

6129. *b.*

Fragmentum tabulae Iliacae, quod ubi repertum sit non constat; asservatur Parisiis in bibliotheca publica. Anaglyphis repraesentantur urbs Troia et pugnae, ut in tabula Iliaca maiore (n. 6125.); anaglyphorum ad sinistram fascia est alta 85mm, larga 23mm, continens inscriptionem litteris minutissimi moduli, quam edidit Hadrianus de Longperier Revue de philologie T. I. 1845. p. 438 sqq. unde repetiit Bergkius Programm. Marburg. d. 21. Dec. 1845. Tractavit Lachmannus Bericht über die zur Bekanntmachung geeigneten Verhandlungen d. K. Preufs. Akad. d. Wiss. zu Berl. Jan. 1846. p. 29 sqq.

\- - - - - - - - - - - ΣΟΥΝ
ΑΥΤΗΣΥΠΟΖΗΝΟΔΟΤΟΥΕΣΤΙΝ
ΕΝΤΗΠΡΩΤΗΗΜΕΡΑΧΡΥΣ
ΕΩΠΡΟΣΑΧΑΙΟΥΣΑΦΙΞΙΣ
ΚΑΙΑΠΑΙΤΗΣΙΣΧΡΥΣΗΙΔΟΣ
ΤΟΥΔΕΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣΑΠΕΙ
ΘΟΥΝΤΟΣΚΑΙΜΗΒΟΥΛΟΜΕΝ
ΟΥΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙΧΡΥΣΗΣΕΠΙ
ΤΟΙΣΕΙΡΗΜΕΝΟΙΣΔΥΣΦΟΡ
ΩΝΑΞΙΟΙΤΟΝΑΠΟΛΛΩΤΗΣΑ
ΔΙΚΙΑΣΤΗΣΕΠΑΥΤΟΝΓΕΝ
ΟΜΕΝΗΣΑΝΤΑΜΕΙΨΑΣΘΑΙ
ΤΟΥΣΑΧΑΙΟΥΣΤΟΥΔΕΑΠΟΛ
ΛΩΝΟΣΜΗΝΙΣΑΝΤΟΣΤΟΙΣ
ΑΧΑΙΟΙΣΚΑΙΛΟΙΜΟΝΕΜΒΑ
ΛΟΝΤΟΣΕΙΣΤΟΣΤΡΑΤΟΠΕΔ
ΟΝΑΥΤΩΝΕΠΕΝΝΕΑΗΜΕΡΑ
ΚΑΘΑΠΕΡΕΙΡΗΚΕΝΕΝΝΗΜΑ
ΡΜΕΝΑΝΑΣΤΡΑΤΟΝΩΧΕΤΟΚΗΛ
ΑΘΕΟΙΟΚΑΙΕΠΙΒΑΛΛΕΙΤΗΔΕΚΑ
ΤΗΔΑΓΟΡΗΝΕΚΑΛΕΣΣΑΤΟΛΑ
ΟΝΑΧΙΛΛΕΥΣΕΝΤΑΥΤΗΠΑΛΙ
ΜΗΝΙ ΚΑΙΧΡΥΣΗΙΔΟΣΑΠΟΣΤΟ
ΛΗΚΑΙΑΠΑΙΤΗΣΙΣΒΡΙΣΗΙΔΟΣ
ΚΑΙΑΧΙΛΛΕΟΣΚΑΙΘΕΤΙΔΟΣΣΥΛ
ΛΟΓΟΣΥΠΕΡΤΩΝΑΧΑΙΩΝΚΑΙ . .
ΛΕΥΟΝΤΟΣΤΗΝΜΗΤΕΡΑΞΙΟΣ
ΑΙΤΟΝΔΙΑΟΠΟΣΤΙΜΗΣΟΣΙΝΑΥ
ΤΟΝΟΙΑΧΑΙΟΙΕΠΙΒΑΛΛΕΙΗΘΕ
ΤΙΣΕΙΜΑΥΤΗΠΡΟΣΟΛΥΜΠΟΝΑΓ
ΑΝΝΙΦΟΝΑΙΚΕΠΙΘΗΑΙΑΛΛΑΣΥ
ΜΕΝΝΥΝΝΕΥΣΙΠΑΡΗΜΕΝΟΣΟ
ΚΥΠΟΡΟΙΣΙΝΜΗΝΙΑΧΑΙΟΙΣΙΝΠΟ
ΛΕΜΟΥΔΑΠΟΠΑΥΕΟΠΑΜΠΑΝ
ΖΕΥΣΓΑΡΕΣΩΚΕΑΝΟΝΜΕΤΑ
ΜΥΜΟΝΑΣΧΘΙΖΟΣΕΒΗΜΕΤΑ
ΔΑΙΤΑΘΕΟΙΔΑΜΑΠΑΝΤΕΣΕ
ΠΟΝΤΟΔΟΔΕΚΑΤΗΔΕΤΟΙΑΥΤΙΣ
ΕΛΕΥΣΕΤΑΙΟΥΛΙΜΠΟΝΔΕ
ΩΣΤΕΠΟΡΕΥΣΘΑΙΑΥΤΟΝΤΗΕΝΑ
ΤΗΔΙΕΛΘΟΥΣΟΝΟΥΝΤΟΝΑΝΑ
ΜΕΣΟΝΗΜΕΡΩΝΕΡΧΕΤΑΙΟΖ
ΕΥΣΤΗΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΗΔΩΔΕ
ΚΑΤΗΚΑΙΗΘΕΤΙΣΚΑΤΑΤΟΠΡΟ
ΣΤΑΓΜΑΤΟΥΥΙΟΥΑΝΑΒΑΙΝΕΙ
ΠΡΟΣΤΟΝΔΙΑΚΑΚΕΙΝΟΥΥΠΟΣ .
ΟΜΕΝΟΥΠΟΗΣΕΙΝΚΑΘΑΠΕΡΗ
ΞΙΟΥΑΠΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙΗΘΕΤΙΣ
ΤΑΕΙΡΗΜΕΝΑΤΩΥΙΩΑΠΑΓΓΕΛ
ΟΥΣΑΤΑΥΤΗΣΔΙΕΛΘΟΥΣΗΣΤΗ
ΣΗΜΕΡΑΣΚΑΙΤΟΝΗΜΕΡΩΝΑΡΙΘΜ
ΟΝΕΧΟΥΣΟΝΕΙΚΟΣΙΕΠΙΒΑΛΛΕΙ
ΜΙΑΚΑΙΕΙΚΟΣΤΗΕΝΗΕΣΤΙΝΑΧ
ΑΙΩΝΑΓΟΡΑΝΕΩΝΚΑΤΑΛΟΓ
ΟΣΣΥΝΑΓΩΓΗΤΩΝΑΧΑΙΩ
ΚΑΙΟΙΚΙΑΚΑΙΜΕΝΕΛ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΜΟΝΟ
ΘΕΩΝΑΓΟΡΑΚΑΙΟΙ
ΧΥΣΙΣΚΑΙΕΠΙΠΟ
ΔΙΑΣΜΑΧΗΔΙ
ΑΚΑΙΑΙΝΗΟΥ
ΤΡΟΣΙΣΠΓ
ΝΗΟΥΑΙ
ΜΑΣ

Supra deesse versus circiter sex dicuntur. Plures desunt in fine.

\- - - - - - - -
αὐτῆς ὑπὸ Ζηνοδότου. ἔστιν
ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ Χρύσ-
εω πρὸς Ἀχαιοὺς ἄφιξις
καὶ ἀπαίτησις Χρυσηΐδος.
τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος ἀπει-
θοῦντος καὶ μὴ βουλομέν-
ου ἀποδιδόναι, Χρύσης ἐπὶ
τοῖς εἰρημένοις δυςφορ-
ῶν ἀξιοῖ τὸν Ἀπόλλω τῆς ἀ-
δικίας τῆς ἐπ' αὐτὸν γεν-
ομένης ἀνταμείψασθαι
τοὺς Ἀχαιούς· τοῦ δὲ Ἀπόλ-
λωνος μηνίσαντος τοῖς
Ἀχαιοῖς καὶ λοιμὸν ἐμβα-
λόντος εἰς τὸ στρατόπεδ-
ον αὐτῶν ἐπ' ἐννέα ἡμέρα[ς,
καθάπερ εἴρηκεν· "ἐννῆμα-
ρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλ-
α θεοῖο" καὶ ἐπιβάλλει· "τῇ δεκά-
τῃ δ' ἀγορὴν ἐκαλέσσατο λα-
ὸν Ἀχιλλεύς"· ἐν ταύτῃ πάλι[ν
μῆνι[ς] καὶ Χρυσηΐδος ἀποστο-
λὴ καὶ ἀπαίτησις Βρισηΐδος
καὶ Ἀχιλλέ[ω]ς καὶ Θέτιδος σύλ-
λογος ὑπὲρ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ [κε-
λεύοντος τὴν μητέρ' ἀξι[ῶ]σ-
αι τὸν Δία ὅπ[ω]ς τιμήσ[ω]σιν αὐ-
τὸν οἱ Ἀχαιοί, ἐπιβάλλει ἡ Θέ-
τις· "εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγ-
άννιφον, αἴ κε πίθη[τ]αι· ἀλλὰ σὺ
μὲν νῦν ν[η]υσὶ παρήμενος [ὠ]-
κυπόροισιν μήνι' Ἀχαιοῖσιν, πο-
λέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀ-

μύμονας [Αἰθιοπῆας] χθιζὸς ἔβη μετὰ
δαῖτα, θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἕ-
ποντο· δ[ω]δεκάτη δέ τοι αὖτις
ἐλεύσεται Οὐλ[υ]μπόνδε"·
ὥστε πορεύ[ε]σθαι αὐτὸν τῇ ἐνά-
τῃ. διελθουσ[ῶ]ν οὖν τ[ῶ]ν ἀνὰ
μέσον ἡμερῶν ἔρχεται ὁ Ζ-
εὺς τῇ προειρημένῃ δωδε-
κάτῃ, καὶ ἡ Θέτις κατὰ τὸ πρό-
σταγμα τοῦ υἱοῦ ἀναβαίνει
πρὸς τὸν Δία, κἀκείνου ὑποσ[χ-
ομένου ποήσειν καθάπερ ἠ-
ξίου, ἀπαλλάσσεται ἡ Θέτις
τὰ εἰρημένα τῷ υἱῷ ἀπαγγελ-
οῦσα. ταύτης διελθούσης τῆ-
ς ἡμέρας καὶ τ[ῶ]ν ἡμερῶν ἀριθμ-
ὸν ἐχουσ[ῶ]ν εἴκοσι ἐπιβάλλει
μία καὶ εἰκοστή, ἐν ᾗ ἐστιν Ἀχ-
αιῶν ἀγορά, νεῶν κατάλογ-
ος, συναγωγὴ τῶν Ἀχαιῶ[ν
καὶ ὅ[ρ]κια καὶ Μενελ[άου καὶ
Ἀλεξάνδρου μονο[μαχία, καὶ
θεῶν ἀγορὰ καὶ ὁ[ρκίων σύγ-
χυσις καὶ ἐπιπ[ώλησις, πε-
διὰς μάχη, Δι[ομήδους ἀριστεί-
α, καὶ Αἰνήου [καὶ Ἀφροδίτης
τρ[ῶ]σις, π[εριποίησις τοῦ Αἰ-
νήου, - - - - - - -
- - - - - - - - -

Plurima vitia scripturae sustulit primus editor, cui etiam supplementa vss. 56-58. 61. debentur. Supplementa vss. 59. 60. 62. sunt Lachmanni, qui vss. 62. 63. 64. proposuit π[εριαίρεσις τοῦ Αἰ]νήου ἀ[πὸ τῆς μάχης καὶ τραῦ]μα Σ[αρπηδόνος. Lectionem vss. 1. 2. a primo editore inventam: ἐπιτομὴ τῆς Ἰλιάδος ὅπω]σοῦν || αὐτῆς ὑπὸ Ζηνοδότου ἐστίν, nihili esse vidit Lachmannus. Neque argumentum priorum quinque librorum Iliadis continetur inscriptione, sed computatio dierum, quibus quae ibi narrantur facta censenda sint ex calculis, ut videtur, Zenodoti, quos constat impugnatos esse ab Aristarcho. Computatio autem haec est:

1 ἡμέρα·		Χρύσεω πρὸς Ἀχαιοὺς ἄφιξις καὶ ἀπαίτησις Χρυσηΐδος. λοιμός.
2 —		
3 —		
4 —		
5 —		
6 —		λοιμός.
7 —		
8 —		
9 —	1	deorum ad Aethiopes expeditio.
10 —	2	μῆνις καὶ Χρυσηΐδος ἀποστολὴ καὶ ἀπαίτησις Βρισηΐδος καὶ Ἀχιλλέως καὶ Θέτιδος σύλλογος.
11 —	3	
12 —	4	
13 —	5	
14 —	6	
15 —	7	
16 —	8	
17 —	9	
18 —	10	
19 —	11	
20 —	12	deorum in Olympum reditus. ἡ Θέτις ἀναβαίνει πρὸς τὸν Δία.
21 —		Ἀχαιῶν ἀγορά, νεῶν κατάλογος, συναγωγὴ τῶν Ἀχαιῶν καὶ ὅρκια καὶ Μενελάου καὶ Ἀλεξάνδρου μονομαχία, καὶ θεῶν ἀγορὰ καὶ ὁρκίων σύγχυσις καὶ ἐπιπώλησις, πεδιὰς μάχη, Διομήδους ἀριστεία καὶ Αἰνήου καὶ Ἀφροδίτης τρῶσις et quae deinceps sequuntur usque ad Il. VII, 293.

In sequentibus videtur sermo fuisse de Il. VII, 381. 421. 433. 465. ubi quae narrantur de sententia Aristarchi, ut videtur, in diem μήνιδος tertium quartum incidere colligi potest ex scholio ad XVI, 202. κατὰ πάντα τὸν τῆς μήνιδος χρόνον· ὅς ἦν μετὰ τῆς παρούσης ἑκκαιδεκάτης. Hinc quae narrantur II, 48—VII, 293. ad diem decimum tertium, XI, 1—XVI, 202 sqq. ad diem decimum sextum rettuleris. Sed haec nunc missa facimus. In tabula computatur dies duodecimus, quo deos in Olympum reversuros esse Thetis dicit, ex die nono post initium luis, ratione habita verborum χθιζὸς ἔβη (vs. 424.). Ita visum Zenodoto versus 488-492. damnanti nec respicienti versus 475-487. quibus significatur dies, quo ex insula Chryse rediit Ulysses. Quam Zenodoti negligentiam Aristarchus improbavit posita διπλῇ ad vs. 477. Nam si eiectis versibus 488-492. respicias narrationem vss. 477-487. ex qua Ulysses die undecimo ex insula Chryse rediit, dies duodecimus vs. 493. ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ᾽ ἠώς computandus erit ex die undecimo, quae computatio diversa est ab ea, quam Thetidis oratio suppeditat. Deinde dies duodecimus quum pari utrobique (vss. 424 et 493.) computatione sit eruendus, potest ille quidem ex nono die post initium luis computari (χθιζὸς ἔβη), sed nihil obstat quo minus ex eo ipso die computetur, quo Thetidis et Achillis habetur colloquium. Atque Aristarchus duodecimum diem (vs. 493.) a primo μήνιδος videtur computasse, qui est dies decimus post initium luis: in quo verba Thetidis et verba poetae distinxit. Eoque pertinere etiam Scholion ad I, 493. videtur: ἐκ τούτου λέγει τοῦ χρόνου, τοῦ τῆς μήνιδος· εἶπε γὰρ ἡ Θέτις χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. Versus autem 488-492. si primae rhapsodiae compositionem genuinam putes, omnino cum Aristarcho κατὰ πρόληψιν accipiendi videntur; etsi vel sic claudicat narratio poetae, ut recte monuit Lachmannus, nec sufficit provocare cum Bergkio ad Iliad. XXIV, 31. 413. ex quibus locis solum illud confirmatur duodenarium numerum in his sollemnem fuisse. Sed tota haec de diebus Iliadis quaestio quum per se parum fructuosa est, tum difficultate implicatur eo maiori, quo minus dubitari de interpolationibus carminum Homericorum potest. In verbis inscriptionis non est cur immoremur. Vs. 26. ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΧΑΙΩΝ non integrum est; nempe quadratarius omisit ΤΗΣ ΑΔΙΚΙΑΣ (ὑπὲρ τῆς ἀδικίας τῶν Ἀχαιῶν) vel simile vocabulum, eadem negligentia qua vs. 36. omisit ΑΙΘΙΟΠΗΑΣ.

6130.

Romae, in museo March. Rondinini in tabula figuris et litteris tabulae Iliacae simillimis ornata; edidit Rud. Venutius La favola di Circe rappresentata in un antico Greco bassorilievo di marmo, Rom. 1758. 4. aeri incisam cum prolixo commentario; repetierunt Guattanus Monum. inedd. 1788. p. XI. tab. 1. aeri incisam, Millin Gall. myth. tab. CLXXIV. n. 635. Conf. Barthélemy Mém. de l'Acad. des inscr. T. XXVIII. p. 596. De simili argumento vide O. Jahn Archaeol. Beiträge p. 401 sqq.

Ex hara prodeuntibus sociis Ulyssis transformatis subscriptum:

ΕΤΛΙΡΟΙ
ΤΕΘΗΡΙΩΜЄ....

Sub Circes et Ulyssis imaginibus:

ΚΙΡΚΗ ΟΔΙΣΣΕΥΣ

Sub Ulysse Circen ense aggrediente:

ΟΔΙΣΣΕΥΣ ΚΙΡΚΗ

Sub Ulysse et Mercurio:

ΟΔΙΣΣΕΙ ΤΟ ΜΩΛΥ ΕΡΜΗΣ

In ima tabula maioribus litteris:

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΗΓΗΣΗΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΛΚΙΝΟΥΝ ΤΟΥ ΚΑΠΠΑ

In textu Venutius expressit ΔΙΗΓΗΣΗΩΣ et ΑΛΚΙΝΟΥ.

Ἑτ[α]ῖροι τεθηριωμέ[νοι.

Κίρκη. Ὀδ[υ]σσεύς.

Ὀδ[υ]σσεύς. Κίρκη.

Ὀδ[υ]σσεῖ τὸ μῶλυ Ἑρμῆς.

Ἐκ τῆς διηγήσ[εω]ς τῆς πρὸς Ἀλκίνουν τοῦ Κάππα.

Fabulam ex Odyss. X. esse auctor ipse notavit, parum is versatus in orthographia. Praeter consuetudinem omissum verbum est ad τὸ μῶλυ Ἑρμῆς; de qua re vide Odyss. X. vs. 302 sqq. Ovid. Metam. XIV, 292. Plin. H. N. XXV, 8.

6131.

In anaglypho in Marinensi principum Columnensium ditione prope Bovillas (ut tabula Iliaca n. 6125.) eruto, Homeri apotheosin repraesentante: edidit Kircherus Latium I, 1. c. 8. p. 80. dein Cuperus Apotheosis Homeri cet. init. aeri incisam cum amplo commentario; partem dedit Fabrettus de columna Traiani p. 315. aeri incisam (conf. p. 346 sq.), Sponius Miscell. erud. ant. IV. p. 122. Totam repetierunt Gronovius Thes. Ant. Graec. T. II. tab. 21. aeri incisam, Schottus Explication nouvelle de l'Apoth. d'Homère, Amsterd. 1714. 4. (Latine apud Polenum Suppl. ad Thes. Ant. Gr. et Rom. T. II. p. 1.), qui nihil nisi Kircheri, Spanhemii, Heinsii, Cuperi, Gronovii, Wetsteinii de tabula sententias explicavit suaeque interpretationi parum novae subiecit litteras Galli Lenfant, in quibus puerilis vel potius infantilis coniectura μύττης p. μῦθος proponitur; Montfaucon Ant. expl. T. V. P. I. p. 168. tab. 130. cum interpret., Bottarius Mus. Capitol. T. IV. p. 327. aeri incisam, Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. in extr. opere, ex ipso marmore accurate examinato, aeri incisam; denique D'Hancarville Recherches sur l'origine, de l'esprit etc. de la Grèce T. II. tab. 27. Citarunt Spanhemius de usu et praest. num. T. I. p. 96. Wetstein Dissert. de fato scriptorum Homeri p. 152. (Fabric. Bibl. Gr. I. p. 153.), Chishullus de inscr. Sig. Venutius Monum. Matth. T. II. Cl. 2. p. 16. Winckelmannus Hist. art. p. 339. (T. VI. P. I. p. 70.), Sillig. Catal. artif. p. 81. Habet etiam Inghirami Gall. Omerica tab. 11.

ΑΡΧΕΛΑΟϹΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΕΠΟΙΗϹΕΠΡΙΗΝΕΥϹ

In basi arae:

ΑΛ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ ΧΡΟΝΟϹ ΙΛΙΑϹ ΟΔΥϹϹΕΙΑ ΟΜΗΡΟϹ ΜΥΘΟϹ ΙϹΤΟΡΙΑ ΠΟΙΗϹΙϹ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΦΥϹΙϹ ΑΡΕΤΗ
ΜΝΗΜΗ
ΠΙϹΤΙϹ
ϹΟΦΙΑ

Dedimus apographum Visconti. Initio versus longioris Kirch. Cup. Schott. Bott. ΕΥΜΕΛΙΑΚΙΡΟΝΟΣ, Gron. . . ΚΟΥΜΕΝΗΧΡΟΝΟΣ, Fabr. ΙΚΟΥΜΕΝΗ ΧΡΟΝΟΣ, Montf. Visc. ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΧΡΟΝΟΣ. Deinde Kirch. Cup. Gron. Schott. Montf. ΚΩΜΩΙ ΔΙΑ. Extrema nomina ab aliis aliter disponuntur, ut a Kirchero, Cupero et Bottario: ΑΡΕΤΗΜΝΗΜΗ

ΦΥΣΙΣ ΠΙΣΤΙΣΣΟΦΙΑ,

a Schotto et Monfauconio ΑΡΕΤΗΜΝΗΜΗ Ceterum

ΠΙΣΤΙΣΣΟΦΙΑ.

Cup. Gron. Schott. praebent Γ pro Π.

Anaglyphum ita compositum est. Supra tanquam in montis Olympi, vel, ut Kircherus, Heinsius, Schottus volunt, Parnassi sedet Iupiter cui adstat aquila. Reliqua tabula in tria segmenta divisa est, quorum in primo ex interpretatione Visconti repraesentantur Calliope, Clio, Thalia, Euterpe, Melpomene, Erato, in secundo Terpsichore, Urania, Polymnia, Apollo Musageta, Pythia, Olenus, in tertio quae figurae ad parietem, ut videtur, templi sunt, iis subiectae sunt inscriptiones:

Οἰκουμένη. Χρόνος. Ἰλιάς. Ὀδύσσεια. Ὅμηρος. Μῦθος. Ἱστορία. Ποίησις. Τραγῳδία. Κωμῳδία. Φύσις. Ἀρετή. Μνήμη. Πίστις. Σοφία.

Sub Homeri figura musculi incisi duo significant artificem etiam Batrachomyomachiam tribuisse Homero. Alii aliter. Sub Iove artifex inscripsit nomina sua.

Ἀρχέλαος Ἀπολλωνίου ἐποίησε Πριηνεύς,

cuius inscriptionis de verborum collocatione vid. Boeckhius Vol. I. ad n. 25. et nos Elem. epigr. Gr. p. 75. conf. Keilius Anal. epigr. p. 141.

6131. *b*.

In opere tesselato (lithostroto) *Praeneste* oriundo, quod descripserunt Iosephus Maria Suaresius Episcopus Vasionensis de Praeneste antiq. 1655. I. c. 4. Vulpius Vet. Lat. in Praenest. Furietto de musivis, 1752. c. 3. p. 38 - 41. (conf. Cecconi Storia di Palestrina I. c. 4.). Prima delineatio edita est in libello: Delle lodi del Com. Cassiano dal Pozzo, oraz. di Carl. Datti p. 14. alteram delineationem operis edidit Kircherus Vet. Lat. 1671. p. 100. parum accurate; aliam Ciampini Vet. monum. T. I. 1690. p. 81. Quattuor magnis foliis in aere incidi a. 1721. curavit Fr. Barberinus Cardinalis, ex quo sumpsit Montfaucon Ant. expl. Suppl. T. IV. tab. 56 - 60. (conf. p. 156 sqq.), ubi prima tabula complectitur universum opus; quattuor reliquae singulas partes. Repetiit Shaw Travels or observations relating to several parts of Barbary and the Levant, Lond. 1757. p. 423. aeri incisum cum explicatione (translat. German. Lips. 1765. p. 365 sqq.); ex delineatione Comitis de Caylus edidit et explicavit Barthelemyus in Mém. de l'Acad. des inscr. T. XXX. 1764. p. 503 sqq. Disseruerunt de hoc opere Gorius Inscr. Etrur. T. III. 1743. Observ. in tabb. p. XLVIII sqq. Villoisonus Anecdot. T. II. p. 160. Paciaud. Monum. Pelop. II. p. 256. Inscriptionibus continentur nomina animalibus apposita.

[*Textum vide in tabula inserta.*]

De argumento operis pauca sufficiunt. Ut mittam commenta plurimorum ante Barthelemyum interpretum, qui mire abusi sunt verbis Plinii H. N. XXXVI, 64. „lithostrota acceptavere iam sub Sylla: parvulis certe crustis extat hodieque, quod in Fortunae delubro Praeneste fecit", Barthelemyus primus docuit repraesentari regionem Aegypti. Quumque exhibeantur Romani scutis et insignibus praediti, qualia obtinuisse constat aetate Imperatorum Romanorum, Barthelemyus statuit celebrari Hadriani in Aegyptum adventum; in quo argumentis usus est quum cane expresso in inferiore parte operis, tum forma litterarum Є et C. Hoc speciosum sane, illud argutius videtur. Nam si Hadrianus fertur adeo adamasse canes, ut etiam sepulcra iis erigi iuberet (Spartian. X.), inde non sequitur, quod fere symbolum est itineris, id ad Imperatoris studia esse referendum. Sed aliud est, ex quo colligi potest verum vidisse Barthelemyum de Hadriano cogitantem. Nam quum supra imaginem, qua adventus Imperatoris Romanorumque expressus est, praetorium repraesentetur aquila Romana instructum, pronum est coniicere tempora significari provinciae pridem ad formulas Romanas redactae. Unde quum Hadriani in Aegyptum adventus adeo celebratus sit, ut Thebani mensem ex eo denominarent (conf. n. 4736.), nemo facile dubitaverit, quin opus ad Hadrianum potius quam ad alium sit Imperatorem referendum. Repraesentatur autem Aegyptus crescente Nilo, conspicuo loto in superficie fluminis; recteque Barthelemyus ex Aethiopibus in superiore parte operis expressis animalibusque quae magnam partem Aethiopiae sunt propria, collegit repraesentari Aegypti superioris regionem, quam quidem coniecturam persecutus est etiam ulterius. Nam qui in angulo sinistro delineatus puteus conspicitur, videtur ille Nilometrium esse Elephantines insulae (cf. Introd. ad Aegypt. p. 318. *b*.): unde Barthelemyus statuit repraesentari Elephantinen aut, si quis maluisset, Syenen vicinam, claustra imperii Romani (cf. p. 314. *a*.), siquidem Nilometrium Elephantines ab aliis Syenae tribuitur. Perstitit tamen, ut par fuit, in Elephantine: quumque praeter Nilometrium Elephantines a Strabone templum celebretur Cnuphidis, aedem illam, quae iuxta puteum conspicitur, pro templo Cnuphidis habet ideoque statuit Elephantines repraesentari partem eam, in qua est templum Cnuphidis. Utcunque autem hoc est, illud sane probabile, Elephantinen esse, quae repraesentatur in tabula Praenestina. Iam vero Hadrianum Thebas adiisse sub finem mensis Novembris a. p. Chr. 130. ex titulis Memnoni incisis constat (vide n. 4727. cf. n. 4736.). Nilus autem adscendit fere sub solstitium aestivum, crescit sub finem Septembris, decrescit usque ad Decembrem. Itaque Barthelemyus tempora pluribus persequens ratione habita loti, uvarum, milii in tabula expressorum, statuit Hadrianum in insulam Elephantinen advenisse circiter mense Augusto, ut redux Thebas Memnonem audivisse videatur. Nescio quam vere. Nam artifex ut in aliis non ubique accuratus est,

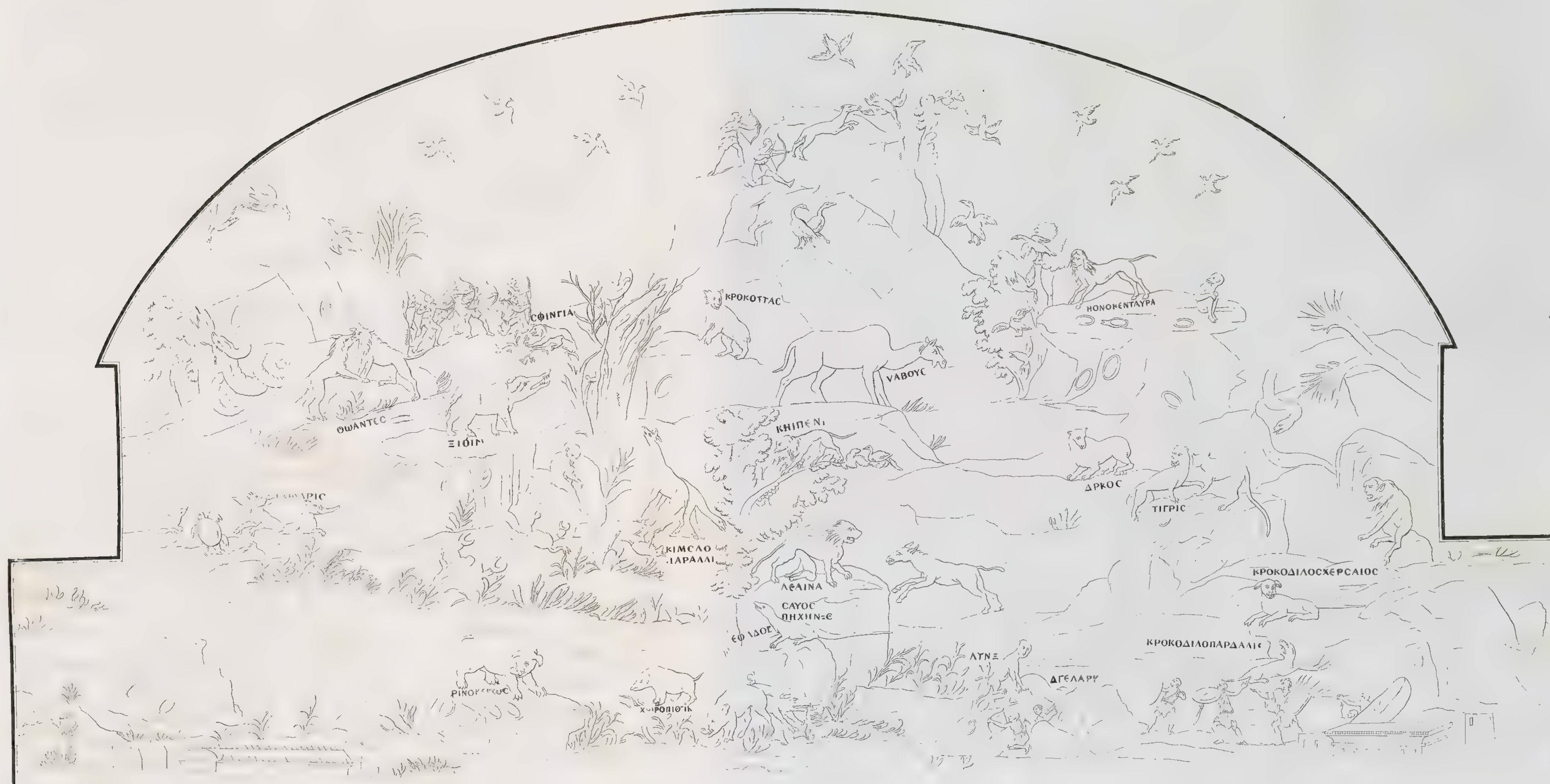
ΚΡΟΚΟΤΤΑϹ
ϹΦΙΝΓΙΑ
ΟΝΟΚΕΝΤΑΥΡΑ
ΘѠΑΝΤΕϹ
ΝΑΒΟΥϹ
ΚΗΙΠΕΝ
ΑΡΚΟϹ
ΤΙΓΡΙϹ
ΚΡΟΚΟΔΙΛΟϹΧΕΡϹΑΙΟϹ
ΛΕΑΙΝΑ
ϹΑΥΟϹ
ΛΥΝΞ
ΑΓΕΛΑΡΥ
ΚΡΟΚΟΔΙΛΟΠΑΡΔΑΛΙϹ

ita etiam in repraesentandis ornamentis tabulae paulo liberius evagari poterat, nisi forte uvas, lotum, milium pariter cum Novembri conciliaveris quam cum Septembri et Octobri; ut nihil obstet quo minus scenam ex eo mense putemus repraesentari, quem apud Thebanos commoratus est Hadrianus (vide n. 4736.). Superest ut de loco dicamus, in quo tabula Praenestina inventa putatur. Kircherus aliique templum esse Fortunae arbitrati sunt; pro asylo puellarum alimentariarum ab Antonino Pio constituto habuit Suaresius; denique Abbas du Bos (Réflexions crit. sur la Poesie T. I. p. 348.) et Barthelemyus templum esse Sarapidis statuebant collata inscriptione n. 5998. ex qua C. Valerius Hermaiscus Sarapieum Praeneste exstruxit dedicavitque a. u. c. 910. p. Chr. 157. ubi quum etiam schola Faustiniana memoretur, conieceris Sarapieum Hermaisci et aedes scholae Faustinianae in eodem fundo constitisse. Ingeniose Barthelemyus, qui, quas ferunt esse quinque zothecułas in loco, in quo reperta tabula est, destinatas fuisse Sarapidi, Isidi, Anubidi, Harpocrati et Antinoo (conf. n. 6007.) censebat. Quod si templum Sarapidis ab Hermaisco exstructum idem est, cuius ex solo tabula est Praenestina, simul apparet monente Barthelemyo, cur nomina animalium Graece exarata sint, quum Hermaiscum natione Graecum fuisse sponte pateat. Et haec quidem satis probabilis coniectura est de loco, in quo tabula reperta dicitur.

Forma animalium hinc inde parum accurate expressa videtur, ut non mirandum sit, si quandoque in nominibus appictis haereamus. In parte sinistra superiore primum comparent duo animalia invicem sese, ut videtur, impugnantia cum nomine ΘѠΑΝ ΤΕϹ (Suar. ΟΩΑΝΤΕϹ, Kirch. Montf. Shaw. ΩΑΝ ΤΕϹ), θώαντες, i. e. θῶες, forma novicia θῶας. Sequitur bestia quadrupes non communis mutilo nomine ΞΙϬΙΓ (Kirch. Montf. Shaw. ΞΙΟΙΤ, ap. Suar. deest), quod videtur esse ξι[φ]ί[ας], forma oris ad talem denominationem inducente: certe ut piscis quidam rostro mucronato dicitur ξιφίας, ita etiam quadrupes a simili ore denominari potest. Et aper ξιφίας appellatur etiam in gemma Constantii (n. 7287.). Supra est bestiola ϹΦΙΝΓΙΑ (Kirch. ϹΦΙΝΤΙΑ), σφινγία dicta, ex genere, ut videtur, simiarum Aethiopicarum, quas sphingas et sphingia vocat Plinius H. N. VIII, 30. (cf. VI, 35.). Mox conspicitur ΚΡΟ ΚΟΤΤΑϹ (Kirch. Suar. Montf. Shaw. ΚΡΟΚΟΤΑϹ), κροκόττας, notum Aethiopiae animal (Diodor. Sic. III. c. 35. Plin. H. N. VIII, 45. cf. Agatharch. ap. Phot. p. 1364. Dio Cass. LXXVI. p. 860. et interpret.). Deinde in angulo dextro ΗΟΝΟΚΕΝΤΑΥΡΑ (Suar. ΜΟΝΟΚΕΤΑΥΡΑΝ, Kirch. Shaw. ΟΝΟΚΕΝΤΑΥΡΑ, Montfauc. p. 166. ΟΝΟΚΕΝΤΑΥΡΑ, quod nomen omissum in tabula incisa), ἡ ὀνοκενταύρα, de qua Aelianus Hist. animal. XVII, 9. Conf. Manuelis Philae versus de animal. propriet. 1063 sqq.

Rursus in angulo sinistro duo sunt animalia aquatilia pisces devorantia cum nomine ЄΝΗΥΔΡΙϹ (Suar. Barth. ЄΝΥΔΡΙϹ, reliqui ЄΝΗΥΔΡΙϹ; de qua scriptura vide quae monuit Boeckhius Vol. I. p. 44.), ἐνυδρίς, lutra (vide Aristot. Hist. anim. I, 1. VIII, 5.); deinde versus medium duo quadrupedes collo longiore, subscripto ΚΙΜϹΛΟ (Suar. ΥΛΜΟΝΟΠΑΡΔΑ
·ΙΑΡΑΛΛΙ
ΛΙ, Kirch. Montf. Shaw. non habent), κ[α]μ[η]λο-[π]άρ[δα]λι[ς]; exinde bestia quadrupes et avis, uterque in trunco arboris positus, supra bestiam ΚΗΙ ΠЄΝ (Suar. ΚΗΙΥΙΤΕΝ, Kirch. Montf. Shaw. ΚΗΙ ΠΕΝ), quod nomen male lectum referendum videtur ad avem, siquidem manifesto subest κ[ν]ιπ[ολό-γος, epitheton avis cuiusdam proprium (Aristot. Hist. anim. VIII, 3.). Superius quadrupes cum gibbo, adscripto nomine VΑΒΟΥϹ (Kirch. Suar. Montf. Shaw. ΥΑΒΟΥϹ), in quo Barthelemyo subesse videtur nomen animalis Aethiopici *nabun*, ovis ferae (Plin. H. N. VIII, 27.). Esset igitur [ν]αβοῦς. Sed videndum ne subsit potius ὕββος nomen animali ob dorsi formam inditum. Infra arborem, in quo est κνιπολόγος, ΛЄΑΙΝΑ (λέαινα) conspicitur cum catulo lactente: et inferius ϹΑΥ ΟϹ
ΠΗΧΙΙΝ-Є
ЄΦΛΔΟϹ
(Suar. ϹΑΥΟϹΤϹΗΧΙϹΝΙΕΕΦΑΛΟϹ, Kirch. Montf. Shaw. ϹΑΥΟϹ), quae nomina appicta sunt animali reptili lacertae simili, unde prius interpretati sunt σαῦ[ρ]ος, recte: addendum tamen epitheton ex voce κεφάλη compositum, quod latet in ductibus sequentibus; coniicias π[α]χ[υλοκ]έφ[αλ]ος. Mox in angulo dextro nota animalia: ΔΡΚΟϹ (Suares. non habet, Kirch. Montf. Shaw. ΑΠΡΟϹ), [ἄ]ρκος, i. q. ἄρκτος, forma recentiore (conf. M. Philae de animal. propr. 1127.), non [λύ]κος (mitto Barthelemyi commentum ΔΟΡΚΟϹ coniicientis), et ΤΙΓΡΙϹ, τίγρις.

Rursus in parte sinistra animal notum ΡΙΝΟ ΚЄΡѠϹ (Kirch. Suar. Montf. ΡΙΝΟΚΕΡΩϹ, Shaw. ΡΙΝΟΚΕΡΟϹ), ῥινόκερως; deinde sub animali suis similiore ΧυΙΡΟΠΙΘΙΚ (Suar. ΧΟΙΡΟΠΙΟΚ, Kirch. non habet, Montf. Shaw. ΧΟΙΡΟΠΟΤΑΜΟΥ), χοιροπίθ[η]κ[ος], de quo dicit Aristoteles Hist. animal. II, 11. ubi non scribendum esse cum Harduino Not. et emend. ad Plin. VIII. T. I. p. 492. κερκοπιθήκου monet Barthelemyus. Ad dextram sub animali equo simili ΛΥΝΞ (Suar. non habet, Kirch. Montf. Shaw. ΛΙΝΞ), λύνξ, et ad simiam quandam ΔΓЄΛΑΡΚ (Suar. non habet, Kirch. Shaw. ΑΓΕΛΑΡΟΥ, Montf. ΑΠΕΛΑΡΟV), ἀγέλαρ[χος], quod nomen videtur simiarum cuidam speciei inditum; denique in angulo dextro supra animal quoddam ΚΡΟΚΟΔΙΛΟϹΧЄΡ ϹΑΙΟϹ (it. Suares. sed Kirch. Montf. Shaw. ΚΡΟΚΟ ΔΕΙΛΟϹΧΕΡϹΑΙΟϹ), κροκόδιλος χερσαῖος; et ad aliud simile ΚΡΟΚΟΔΙΛΟΠΑΡΔΑΛΙϹ (it. Suares. sed Kirch. non habet, Montf. Shaw. ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟϹ ΠΑΡΔΑΛΙϹ), κροκοδιλοπάρδαλις. Ad latus prioris animalis additur apud Suaresium ϹΑΤΤΥΟΚ, quod videri potest pertinere ad simiam ibi appictam, coniiciente Barthelemyo legendum esse σάτ[υρ]ο[ς] (cf. Plin. H. N. X, 93.).

6131. *c.*

In opere tesselato (lithostroto) *Romae* in loco Tor de' Conti eruto, ad feminam nudam quae uvam exprimit super phallum; edidit Gerhardus Hyperb. Röm. Studien p. 139. Conf. O. Jahn Archäol. Beitr. 1847. p. 149.

ΕΡΡΕ — Ἔῤῥε.

Haec exclamatio, cui contraria est χαῖρε, pertinere ad fascinum videtur.

6132.

Sub statua gladiatoris qui dicitur Borghesiani, qui asservatur Parisiis in museo Louvre; ediderunt Reinesius ad Rupert. et Hoffm. p. 214. et Synt. inscr. Cl. II. n. LXIII. p. 284. binis lineis in unam contractis cum nota, Sponius Miscell. erud. ant. IV. p. 121. Repetiit Christ Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 242. Denuo edidit Comes de Clarac Musée de sculpt. Inscr. tab. XVI. n. 262. Citat Silligius Catal. artif. p. 225.

ΑΓΑΣΙΑΣ — Ἀγασίας
ΔΩΣΙΘΕΟΥ — Δωσιθέου
ΕΦΕΣΙΟΣ — Ἐφέσιος
ΕΠΟΙΕΙ — ἐποίει.

De forma nominis Ἀγασίας, quam fuerunt qui cum Ἡγησίας confunderent, vide Boeckhium ad huius operis Vol. II. n. 2285. *b.* De cognominibus artificibus Ephesiis vid. Müllerus Enchir. archaeol. p. 155. edit. alt.

6133.

In basi statuae reperta in portu *Antii*, translata in villam Albani; ediderunt Winckelmannus Tratt. prelim. p. LXXXIX. Storia dell' arte T. II. p. 240. (Gesch. d. Kunst T. VI. P. II. p. 207.). Repetierunt Marinus Inscr. Vill. Alb. Cl. V. n. 156. p. 172. Zeune ad Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 245. Thiersch Epochen d. Kunstgesch. T. III. p. 109. Citarunt Lessing Laocoon §. 27. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 233. Sillig Catal. artif. p. 22.

ΑΘΑΝΟΔΩΡΟΣΑΓΗΣΑΝΔΡοΥ
ΡΟΔΙΟΣΕΠΟΙΗΣΕ

Vs. 1. Winckelm. ΑΓΗΣΑΝΔΡοΥ, Mar. ΑΓΗΣΑνδρου.

Ἀθανόδωρος Ἀγησάνδρου Ῥόδιος ἐποίησε.

De Agesandro et Athanodoro Rhodiis cf. Sillig. Catal. artific. p. 20. Müller. Enchir. archaeol. n. 156. p. 152. edit. alt. C. Fr. Hermann Über das Stud. d. griech. Künstler p. 47. Idem titulus ex alio opere repertus est Capreis in insula n. 5870. *b.*

6134.

In vase lapideo quod ubi repertum sit, non constat; edidit Caylus Receuil d'ant. T. I. P. III. p. 153. tab. 56. 4. aeri incisum. Disserunt de hac inscriptione Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 160. 234. Thiersch Epochen d. Kunstgesch. III. p. 109. Comes de Clarac Catal. des artist. de l'antiq. p. 99.

- - - - ΔΩΡΟΣΡΟΔΙΟΣ
ΕΠΟΙΗΣΕΝ

- - - δωρος Ῥόδιος ἐποίησεν.

Nomen artificis certo restitui non potest: etsi praesto sunt Rhodii Πολύδωρος, Ἀθανόδωρος.

6135.

Romae, in hortis Ludovisianis in tunica elegantissima Palladis; ediderunt Maffeius Mus. Veron. tab. CCCXVIII. 4. Winckelmannus Gesch. d. Kunst p. 402. (T. VI. P. II. p. 345.), unde petiit Zeune ad Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 246. Cf. Bracci Memorie degli incisori II. p. 261. Repetierunt Raoul-Rochette Lettre à Mr. le Duc de Luynes p. 10. Lettre à Mr. Schorn p. 60. edit. alt. p. 207. Letronne Revue archéol. III. p. 389. Silligius Catal. artif. p. 54. Osannus Kunstbl. 1832. n. 74. p. 295. Welckerus Annal. dell' Inst. archeol. T. XIII. p. 54. sqq.

ΑΝΤΙΟΧΟϹ — Ἀντίοχος
ΑΘΗΝΑΙΟϹ — Ἀθηναῖος
ЄΠΟΙЄΙ — ἐποίει.

Mutilam praebet Winckelmannus sic:

. . . ΤΙΟΧΟΣ
. . . ΙΝΑΙΟΣ
. . . ΠΟΙΕΙ

atque haec hodie legi in lapide testatur Rad. Rochettus Questions de l'hist. de l'art p. 69. Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 207. ex quo dedimus litterarum formas (Є Ϲ). Antiochus hic etiam Rochetto alius videbatur atque is, quem memorat O. Müllerus Enchir. archaeol. edit. alt. p. 151.

6136.

Romae, in Vaticano in trunco statuae Herculis, dicto Michaelis Angeli et torse du Belvédère; edidit Smetius fol. XXIV. 6. inde Gruterus p. XLII. 11. ex Merulae Geogr. repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. II. n. LXIV. p. 284. binis lineis in unam contractis; Sponius Miscell. erud. ant. IV. p. 122. una linea, qui tradit eundem titulum esse sub statua Aesculapii mutila in palatio olim Cardinalis Camilli Maximi; repetierunt Winckelmannus Stor. dell' arte II. p. 282. Christ Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 242. Viscontus Mus. Pio-Clem. T. II. p. 19. edit. Mil. p. 74. binis lineis in unam contractis, conf. Viscont. Opp. IV. p. 147. et p. 332. Thiersch Epochen d. Kunstgesch. III. p. 112. not. 35. (cf. not. 39). Citant Silligius Catal. artif. p. 78. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 215. Est etiam in schedis a Duperac scriptis inter Spanhemiana.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ΝΕΣΤΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΕΠΟΙΕΙ

Ἀπολλώνιος Νέστορος Ἀθηναῖος ἐποίει.

Smet. Є et C, reliqui E et Σ, Spon. etiam Ω p. ω. Apud Viscontum ΑΠΩΛΛΟΝΙΟΣ vitium typographicum est.

6137.

Sub thorace aeneo iuvenis, *Herculani* reperto; edita est in Mus. Ercol. T. I. tab. 45. repetierunt Winckelmannus Gesch. d. Kunst T. V. P. II. p. 589. Sendschr. p. 36. Martorell. Theca calam. II. p. 426. Zeune ad Christ Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 242. Bracci Memorie degli incisori T. II. p. 262. Citant Sillig. Catal. artif. p. 78. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 214.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΡΧΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΕΠΟΗΣΕ

Ἀπολλώνιος Ἀρχίου Ἀθηναῖος ἐπόησε.

In aere ΕΠΟΗΣΕ esse, non ΕΠΩΗΣΕ (ut est ap. Sillig. Catal. artif. p. 78.), testatur Rad. Rochettus l. c. in Addendis p. 450. Questions de l'hist. de l'art p. 79. Hinc emendanda nota est Boeckhii in huius operis Vol. I. p. 40.

6138.

Sub statua Fauni ex collectione Comitis Egremont (Sussex); edidit Müllerus in Boettigeri Amalthea III. p. 252. (conf. Enchir. archaeol. p. 575. edit. alt.) litteris minusculis. Citant Silligius Catal. artif. p. 78. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 213.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΠΟΙΕΙ

Ἀπολλώνιος ἐποίει.

6139.

In plintho statuae Iovis, quae asservatur Lugduni Galliae in museo; dicitur translata esse ex museo Nemausensi; edidit Aemil. Wolff Annal. Instit. archaeol. Rom. 1841. p. 53. tab. D.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ἀπολλών[ιος ἐποίει.

Sic interpretamur inscriptionem imperfecte positam, non nescii esse qui suppositiciam putarint.

6140.

In statuis duabus Centaurorum Tibure effossis, nunc in museo Capitolino; priorem titulum edidit Muratorius T. II. p. MXXVII. 2. cum Lat. interpret. (misit Ramaginius); ambos edidit Ficoronius Gemm. ant. litt. in fine tab. XXIII. (et XXII.), Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 215. Repetierunt Winckelmannus Gesch. der Kunst T. VI. P. I. p. 300. Bracci l. c. T. II. p. 262. Citat Silligius Catal. artif. p. 84.

ΑΡΙϹΤΕΑϹ ΚΑΙ ΠΑΠΙΑϹ ΑΦΡΟΔΕΙϹΕΙϹ
ΑΦΡΟΔΕΙϹΕΙϹ ΑΡΙϹΤΕΑϹ ΚΑΙ ΠΑΠΙΑϹ

Ἀριστέας καὶ Παπίας Ἀφροδεισεῖς.
Ἀφροδεισεῖς Ἀριστέας καὶ Παπίας.

6141.

In basi statuae Veneris; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. I. tab. x. p. 17. edit. Mil. p. 61. (conf. Visconti Opp. T. II. p. 444 sqq.). Citat Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 239. Questions de l'histoire de l'art, Par. 1846. p. 72.

ΒΟΥΠΑΛΟΣ
ΕΠΟΙΕΙ

Βού π[α]λος ἐποίει.

Basin ad aliam statuam pertinere quam cui supposita est, monet Viscontus. Bupalus Chius circa Olymp. 64. floruit. Bupalus inscriptionis nostrae longe recentior est, nisi forte statueris operi subscriptum esse nomen Bupali antiqui ab homine recentiore antiquitatis studioso. Vid. Sillig. Catal. artific. p. 112 sq. Comes de Clarac Revue archéol. III. p. 209 sq.

6142.

Sub statua Herculis dicti Farnesiani; edidit Smetius fol. XXIV. 5. inde Gruterus p. XLII. 9. repetierunt Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 241. Maffei Raccolta tab. XLIX. Citant Bracci Memorie degli incisori II. p. 268. Silligius Catal. artif. p. 220. Gerhardus et Panofka Neap. antike Bildw. I. p. 31. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 75. edit. alt. p. 317.

ΓΛΥΚΩΝ
ΑΘΗΝΑΙΟϹ
ЄΠΟΙЄΙ

Γλύκων Ἀθηναῖος ἐποίει.

Maff. Ω, E, Σ. Hae litterae sunt etiam in titulo Catanensi n. 5650. Conf. n. 6143.

6143.

Sub statua Herculis ex collectione Guarnacci *Volaterris*; edidit Donatus Suppl. Thes. T. I. p. 34. (conf. Marii Guarnacci descriptionem eius musei ibid. p. VIII.). Citant Bracci l. c. II. p. 268. Gerhardus et Panofka Neapels antike Bildw. I. p. 31. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 317. Otto Jahn Archäol. Aufsätze XII. p. 162. b.

ΓΛΥΚΩΝ
ΑΘΗΝΑΙΟϹ

Γλύκων Ἀθηναῖος.

Idem artifex qui est n. 6142. et n. 5650.

6144.

Gabiis sub fragmento pueri nudi, genium bacchicum repraesentantis; edidit Viscontus Monum. Gab. tab. VI. n. 12. (p. 33.). Conf. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 54. edit. alt. p. 159. Lettre à Mr. le Duc de Luynes p. 25.

... ΓΕΝΗΣΚΑΙΑΕΣ ..
... ΟΙΕΠΟΙΟΥ

Διο]γένης καὶ Ἀλέ[ξανδρος
... οι ἐποίου[ν.

Alius Diogenes artifex est qui memoratur a Plinio H. N. XXXVI, 4. Alteri nomini putatur ΑΕΣΧΙΝΗΣ subesse (Clarac Catal. des artistes de l'antiq. 1844. p. 5.). Viscontus propius ad verum accessisse videtur, legens Ἄλεξις (Plin. H. N. XXXIV, 19. init.). Ἀλέξανδρος legit Letronnius Explic. d'une inscr. Gr. trouvée dans une stat. ant. de bronze p. 14. Vs. 2. init. ΟΙ nominis ethnici terminatio est.

6145.

Romae; ex Ligorio edidit Gudius p. L. 9. (CIƆIƆCXV. 1.)

ΠΤΥΝΧΑΝΙΟΣ.ΕΠΟΙΟΙ
ΑΓΑΤΗ.ΤΥΧΗ

[Ἐ]π[ι]τύνχανος ἐποί[ε]ι.
Ἀγα[θ]ῇ τύχῃ.

Epitynchanus hic num sit notus ille Epitynchanus aurifex (Clarac Catal. des artist. de l'antiq. p. 104 sq. cf. Sillig. Catal. artif. p. 201. R. Rochette Questions de l'hist. de l'art p. 89 sq.), non liquet. Illius certe eadem inscriptio (ЄΠΙΤΥΓΧΑΙΝΟCЄΠΟΙЄΙ) habetur in gemma n. 7186. Fortasse etiam Ligorius ante oculos habuit scriptum nomen ЄΠΙΤΥΝΧΑΙΝΟC.

6145. *b.*

In plintho statuae perditae in villa Albani; edidit Winckelmannus Pierres gravées du Mr. de Stosch n. 959. p. 167. (conf. Gesch. d. Kunst VI, 2, 9. Werke V. p. 49), Bracci Memorie degli incisori II. p. 267. Citat Silligius Catal. artif. p. 201. cf. Welcker Kunstblatt 1827. n. 82. p. 326. et R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 298. et Questions de l'hist. de l'art p. 73. Comes de Clarac Catal. des artist. p. 105.

ΕΡΑΤΩΝ
ΕΠοΙΕΙ

Ἐράτων ἐποίει.

6146.

Caietae; ex Ligorio edidit Murator. T. I. p. CDLXXV. 3. cum Lat. interpret. et not. Citat R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 284. Quest. de l'hist. de l'art p. 151.

ΕΡΜΗΣ
ΔΙΟΔΟΤΟΣ
ΒΟΗΘΟΥ
ΕΠΟΙ

Ἑρμῆς.
Διόδοτος Βοήθου ἐποί[ει.

Fuit sub imagine Mercurii. Diodotus Nicomedensis aliunde notus est; vide n. 6164. Boethus idem videtur esse qui signum Aesculapii fecit n. 5974.

6147.

In fragmento statuae Veneris; ex Ligorio edidit Gudius p. CCXIV. 7. (CIƆCCCCIX. 2.). Citat Silligius Catal. artif. p. 198.

ΕΜΜοΧΑΡΗΣ.ΠΤΟΛΕΜΑΙοΥ
ΑΡΓΕΙοΣ.ΕΠοΙοΙ

Ἐ[ρ]μοχάρης Πτολεμαίου Ἀργεῖος ἐποί[ε]ι.

Nomen artificis restituit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn p. 67. edit. alt. p. 289. (conf. Questions de l'hist. de l'art p. 73 sq.), qui tamen sine causa idonea dubitat de fide tituli. Δημοχάρης coniecit Keilius Analect. epigr. p. 227.

6148.

In herma sine capite, olim in villa Negroni, mox apud sculptorem Albaccini; edidit Winckelmannus Werke VI. P. II. p. 166. (cf. Stosch Gemm. litt. Praef. p. X.); repetierunt Viscontus Mus. Pio-Clem. T. VI. p. 36. edit. Mil. p. 133. Zeune ad Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 245. Bracci l. c. T. II. p. 267.

ΕΥΒΟΥΛΕΥC
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥC

Bracci: ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΕΥΒΟΥΛΕΥC

Εὐβουλεὺς Πραξιτέλους.

Ex filiis Praxitelis noti sunt Cephisodorus et Timarchus, tertius videtur esse Eubuleus, si modo de celebri Praxitele cogitandum. Herma hic manifesto exemplum est vetustioris imaginis ab Eubuleo factae. Aliter de his nominibus iudicarunt Silligius Catal. artif. p. 202. Raoul. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 305 sq.

6149.

Sub capite marmoreo quod putatur Phocionis, ex collectione Albani; ediderunt Guascus Mus. Capitol. inscr. T. III. p. 217. Bracci Mem. degli incisori T. II. p. 275. Dati Vit. de' pitt. p. 118. Stosch Gemm. ant. caelat. Praefat. p. XII. Citant Silligius Catal. artif. p. 457. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 91. edit. alt. p. 428 sq. et Questions de l'hist. de l'art p. 75. Comes de Clarac Catal. des artistes p. 222.

ΖΗΝΑΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΕΠΟΙΕΙ

Guasc. ΖΙΝΑΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΙ—, Dati ΛΙΝΑΞ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ζηνᾶς Ἀλεξάνδρου ἐποίει.

6150.

Sub capite marmoreo alio ex eadem collectione; edidit Stosch Gemm. ant. cael. Praef. p. XII. Citant R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 429. Questions de l'hist. de l'art p. 75. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 222.

ΖΗΝΑϹΒЄΠΟΙЄΙ   Ζηνᾶς β̄ ἐποίει.

Si Zenas idem est, qui Alexandri filius audit n. 6149. non liquet quid sibi velit B; nisi hoc pertinere dixeris ad exemplum capitis eiusdem, ut sit τὸ δεύτερον. Sed potest esse alius Zenas patri cognominis. Artificem tertio saeculo epochae Christianae vixisse Rochettus colligit ex eo, quod caput Imperatoris Macrini esse videatur.

6151.

Romae, in toga statuae senatoriae in villa Ludovisi; edidit Winckelmannus Tratt. prelim. p. XCVII. cf. Werke Vol. VI. P. I. p. 278. P. II. p. 340. Vol. VII. p. 237. indeque Zeune ad Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 246. Citat Silligius Catal. artif. p. 457.

ΖΗΝΩΝ
ΑΤΤΙΝ.
ΑΦΡΟΔΙ
ΣΙΕΥΣ
ΕΠΟΙΕΙ

Ζήνων Ἀττιν[ᾶ] Ἀφροδισιεὺς ἐποίει.

Idem artifex habetur ex basi statuae Syracusanae n. 5374. De nomine Ἀττινᾶς conf. Letronnius Annal. Inst. arch. Rom. 1845. p. 343.

6152.

In trunco arboris pertinente ad statuam, ut putatur, Martis. Est in museo Parisino, unde ediderunt Viscontus Notice du musée royal, et Opp. T. IV. p. 321. (conf. Monum. du mus. Neapolit. T. IV. p. 135.), Comes de Clarac Musée de sculpt. Inscr. tab. XVII. n. 411. tab. LVI. n. 411. (conf. Catal. des artistes p. 14. et R. Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 77. edit. alt. p. 165. Letronne Revue archéol. III. p. 390.).

ΗΡΑΚΛΕΙ   ΔΗΣ
ΑΓΑΣΙΟΥ   ΕΦΕΣΙΟΣ
ΚΑΙΑΡ   ΝΕΙΟΣ
ΕΠΟΙ   ΟΥΝ

Ἡρακλείδης Ἀγασίου Ἐφέσιος καὶ Ἀρνεῖος ἐποίουν.

Pater Heraclidis Visconto videtur Agasias idem ille esse gladiatoris Borghesiani auctor (n. 6132.). Pro ΑΓΑΣΙΟΥ Letronnius proposuit ΑΓΑΥΟΥ, quod spatium non esset idoneum duabus litteris inserendis. Aliter Comes de Clarac, qui lapidem et ipse examinavit. Nomen alterius artificis ab aliis etiam Ἅγνειος legebatur (Clarac l. c. p. 1046. Letronnius Explic. d'une inscr. grecque trouvée dans l'int. d'une stat. de bronze p. 20.); sed si forma litterae secundae eadem est in utroque versu (1. 3.), vix dubitari de lectione ΑΡΝΕΙΟΣ potest. ΑΡΜΑΤΙΟΣ exsculpserat Viscontus (Sillig. Catal. artif. p. 222.). Mirum tamen quod alteri non additum est ethnicum, quod aliquis putaverit latere in ΝΕΙΟΣ; videoque in eam sententiam inclinare R. Rochettum (Questions de l'hist. de l'art p. 62.); sed obstat nodus trunci, qui spatium vacuum omne explere dicitur: adde quod in nodo illo nunquam litterarum quidquam scriptum fuisse testatur Comes de Clarac.

6153.

In opere musivo reperto *Romae* in vinea Lupi prope portam D. Pauli; edidit Carol. Bunsenius Bullett. di corresp. archeol. Rom. 1833. p. 81. unde repetita est in Annal. Hal. (archaeol. Intelligenz-Blatt) 1833. p. 79. conf. C. Fea Supplem. al celebre mosaico di Pompei p. 33 sqq. Minutoli Notiz über den am 24. Oct. 1831 zu Pompei aufgefundenen Mosaik-Fufsboden, Berlin 1835. p. 4. Citat R. Rochette Questions de l'hist. de l'art p. 136. et Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 324. Welckerus Mus. Rhen. VI. 1848. p. 398.

ΗΡΑΚΛΙΤΟϹΗΡΓΑϹΑΤΟ

Ἡράκλιτος ἠργάσατο.

Heraclitus hic Bunsenio videbatur vixisse inter Hadrianum et Caracallam, id quod certe ex forma litterarum effici non potest. Potest paulo vetustior esse.

6154.

In anaglypho musei Capitolini, *Hortae* in Etruria reperto, tres Bacchas repraesentante Faunum buccina canentem insequentes; edidit Iustus Fontaninus Antiq. Hortae p. 117. (conf. Marm. Taurin. II. p. 2.); deinde ediderunt Montfauconius Ant. expl. T. I.

P. II. p. 268. tab. 174. aeri incisum, Winckelmannus Tratt. prelim. p. IX. Werke V. p. 220. (unde citat Zeune ad Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 256.), Bottarius Mus. Capitol. T. IV. tab. 43. (p. 209 sqq.), Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 215. et Bracci Memorie degli incisori T. II. p. 264.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΕΠΟΙΕΙ

Καλλίμαχος ἐποίει.

Suppositicium titulum esse suspicatus est Winckelmannus, cui Callimachus sculptor idemque pictor et architectus inter Olymp. 83-96. floruisse et opus nunc Callimacho tributum multo videbatur esse vetustius. Winckelmanno contradixit R. Rochettus (Questions de l'hist. de l'art p. 76 sq.), ita tamen ut Winckelmanni eiusque commentatorum sententiam non accurate cognovisse videatur, quo nomine eum notavit Comes de Clarac (Revue archéol. III. 1846. p. 134 sqq.). Itaque quum non probabile videretur Callimachi, qui ob singularem diligentiam κατατηξίτεχνος vocabatur, opus esse arte severiore quam accuratiore factum, Silligius Catal. artif. p. 128. eumque secutus Comes de Clarac (Catal. des artist.) statuerunt duos fuisse Callimachos, quorum alteri deberetur capituli Corinthii inventio, alteri anaglyphum tribueretur musei Capitolini. Sed inde parum lucramur de authentia iudicaturi tituli, qui leviter incisus operi epocham prodenti remotiorem, qua ars antiquior ad normam perfectiorem promovebatur (Odofr. Müller. Enchirid. art. p. 75 sq. edit. alt.), non potest quin suspicionis ansam praebeat. Hinc, etsi non consentimus cum Winckelmanno qui in inscriptione ΚΗ pro Χ desideravit, tamen contra Rochettum iure nobis videmur posse contendere, si Callimachi illius celebris esset inscriptio, auctorem perscripturum fuisse ΚΑΛΙΜΑΧΟΣΕΠΟΙΕΣΕΝ. Quae quum ita sint, iudicandum est inscriptionem longe post aetatem Callimachi additam ab eo esse qui aut sciebat opus esse Callimachi, aut aliis persuasum voluit. Certe haud scio an ars eximia huius operis prohibeat quo minus de alio Callimacho cogitemus auctore recentiori, cuius aetati scriptura respondeat.

6155.

In Fauno reperto a. 1775. in villa Antonini Pii prope Lavinium, qui asservatur in museo Britannico; edita est in libro: A description of the collection of ancient marbles in the British Museum T. II. p. 43. Specimens of ancient sculpture T. I. tab. 71. ap. Dallaway Anecdotes of the arts in England p. 308. Repetiit Welckerus Kunstblatt 1827. 15. Oct. p. 330. Conf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 259 sq. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ΜΑΑΡΚΟΣ
ΚΟΣΣΟΥ
ΤΙΟΣ
ΜΑΑΡΚΟΥ
ΑΠΕΛΕΥ
ΘΕΡΟΣ
ΚΕΡΔΩΝ
ΕΠΟΙΕΙ

Μάαρκος Κοσσούτιος, Μαάρκου ἀπελεύθερος, Κέρδων ἐποίει.

Idem artifex n. 6156. De scriptura Μάαρκος cf. Elem. epigr. Gr. p. 248. not.

6156.

In eiusdem statuae altero exemplari, quod idem asservatur in museo Britannico; edita est in libro: A description of the collection of ancient marbles in the British Museum T. II. tab. 33. Habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

	Schedae Mülleri:
ΜΑΑΡΚΟΣ	. . . ΚΟΣ
ΚΟΣΣΟΥ	. . . ΣΟΥ
ΤΙΟΣ	. . ΟΣ
ΚΕΡΔΩΝ	. ΕΡ . ΩΝ
ΕΠΟΙΕΙ	. . ΟΙΗ . .

Μάαρκος Κοσσούτιος Κέρδων ἐποίει.

Idem artifex n. 6155. Dubitationem quam de fide utriusque tituli movit Chr. D. Beckius Comm. I. de nominibus artificum cet. p. 8. notavit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 451.

6157.

Florentiae, in plintho statuae Veneris Mediceae dictae, cuius exemplar aeneum a Kellersio saeculo XVII. expressum, antequam statua Roma Florentiam transportata est, edidit Domenicus de Rossi Raccolta di statue cet. tab. XXVII.; statuam primariam ediderunt Gorius Mus. Florent. T. III. p. 35. Winckelmannus Opere ed. Prat. T. III. p. 106. (cf. Christ Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 241.). De inscriptione disseruerunt Viscontus Opp. T. III. p. 18. (Notice critique sur les sculpteurs Grecs qui ont porté les noms de Cléoménès), Barthélemy Oeuvres diverses T. II. p. 129. Thiersch Epochen d. Kunstgesch. III. annot. p. 88. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 255. et 450. (conf. Questions de l'hist. de l'art p. 78 sq.). Citat Silligius Catal. artif. p. 154. Titulum damnat Maffeius.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ·ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΠΩΕΣΕΝ

Ut mittam Winckelmannum, qui parum accurate inscriptionem reddidit, vs. 1. Rossius ΑΠΩΛΛΟΔΟΡΟΥ, Gorius ΑΠΟΛΛΟΔΟΡΟΥ, in lapide ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ. In tabula Rossiana per errorem incisum esse ΔΙΟΜΗΔΗΣ pro ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ monet Maffeius in explicationibus statuarum Rossianarum. Vs. 2. Rossius ΕΠΟΙΕΙ, quam lectionem sequitur Winckelmannus; Gorius ΕΠΩΕΣΕΝ. In plintho nunc esse ΕΠΟΕΣΕΝ contendit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 450. At est ΕΠΩΕΣΕΝ, ut dederunt Gorius et Viscontus, vidimusque ipsi qui a. 1847. Florentiae transcripsimus titulum. In

exemplari huius statuae gypseo, quod asservatur Parisiis in museo Louvre, dicebatur legi ΕΠΟΕΣΕΥ, esse autem ΕΠΩΕΣΕΝ demonstravit Comes de Clarac Revue archéol. III. p. 140 sq.' Non immerito haec inscriptio scrupulum iniecit Gorio et Lanzio aliisque (cf. editor. ital. operis Winckelmanni Hist. art. T. II. p. 126. Mariée Traitée des pierres gravées T. I. p. 102.). Sobrie de ea post Falconetum (Oeuvres T. II. p. 329.) iudicavit Viscontus, qui monuit partem inscriptionis olim evanidae refectam videri quum statua in fragmina disrupta restauraretur (Richaldson Traité de la peinture T. II.), unde lectio corrupta ΕΠΩΕΣΕΝ, quam fuerunt qui tuerentur (vide Thierschium Epoch. p. 288. Völkel Archaeol. Nachlass p. 141.). Hac in re vel maxime ratio habenda naturae plinthi, cuius pars anterior manui restauratoris dicitur deberi (vid. Gorius et R. Rochettus Questions de l'hist. de l'art. Add. ad p. 79.). Sed etsi haec de plinthi natura quaestio nondum ea qua par est diligentia profligata est, tamen veterem inscriptionem ab instauratore servatam esse et Viscontus vidit et qui eum secuti sunt interpretes plurimi, ut, si olim legebatur ΕΠΟΙΕΙ, id coniecturae potius tribuendum videatur eorum, qui aut partem plinthi, in qua verbum perscriptum est, non integram habuerunt, aut litteras non accurate expressas (ΕΠΟΙ ΙΣΕΝ) viderunt. Hoc certe nobis inscriptionem n. 6158. comparantibus probabilius videtur quam quod Rochettus et Letronnius statuerunt veram lectionem fuisse ΕΠΟΙΕΙ.

Κλεομένης Ἀπολλοδώρου Ἀθηναῖος ἐπ[οίη]σεν.

De Cleomene multis exposuit Viscontus. Is Cleomenem Apollodori filium Atheniensem non alium coniecit esse quam eum, cuius mentio fit ap. Plin. H. N. XXXVI, 4, 10. „*Pollio Asinius ut fuit acris vehementiae, sic quoque spectari monumenta sua voluit: in iis sunt — Thespiades Cleomenis.*" Hunc sponte patet ante epocham Christianam vixisse, floruisse ante dominationem Romanam probabile fit inde quod Cicero (Verr. IV.) tradit Thespiades statuas a Mummio Thespiis esse asportatas, quae quum ad aedem Felicitatis essent (Plin. H. N. XXXVI, 4, 12.), postea destructa hac aede (Dio Cass. XLIV, 5.) videntur in possessionem cessisse Pollionis Asinii. Accedit statua, cuius auctor Cleomenem se Cleomenis filium Atheniensem tulit n. 6158. Nam quum vix dubium est quin Cleomenes pater Cleomenis idem ille sit intelligendus Cleomenes Apollodori filius, tum caput statuae illius manifesto Romanum habetur, ut Viscontus iure coniicere potuerit Cleomenem Cleomenis filium post Corinthum captam saeculo VII. urbis Romae floruisse. Idem Cleomenes nescio an sit is qui habetur n. 6159. quamquam ille etiam alius isque tertius eiusdem nominis potest esse, ut coniicit Silligius Catal. artif. p. 487. Ceterum Cleomeni cuidam tribui quattuor statuas, quae asservantur in museo Britannico in loco Whilstonhouse, annotavit Viscontus.

6158.

Sub statua Romani, qui vulgo putatur Germanicus; asservatur in museo Parisino; edidit Sponius Miscell. erud. antiq. IV. p. 124. qui vidit Romae in villa Montalto; denuo de lapide edidit Comes de Clarac Musée de sculpt. Inscr. tab. LIII. n. 712. 450. (cf. Viscontus Opp. var. III. p. 13. Thiersch Epochen d. Kunstgesch. III. annot. p. 91.). Habeo etiam ex schedis O. Mülleri.

ΚΛΕΟΜΕΝΗϹ
ΚΛΕΟΜΕΝΟΥϹ
ΑΘΗΝΑΙΟϹΕ
ΠΟΙΗϹΕΝ

Κλεομένης Κλεομένους Ἀθηναῖος ἐποίησεν.

Pater Cleomenes est auctor Veneris Mediceae n. 6157. (conf. Sillig. Catal. artif. p. 155.). De statua conf. O. Müller. Enchir. archaeol. p. 160. edit. alt. Eundem titulum M. Gudius ad Phaedr. V, 1. p. 102. ex imagine Augusti Romae in hortis Montalti asservata enotavit. Sed dubium non est, quin statua eadem sit, quae a nonnullis Germanici esse putatur. Quamquam O. Iahnius Ephem. archaeol. Gerhardi 1846. p. 388. rem adhuc diiudicandam censet.

6159.

In ara cylindrica, olim in villa di Castello prope *Florentiam*, deinceps in museo Florentino, sub anaglypho scenam ex Iphigenia Aulidensi repraesentante; edidit Lanzius Opp. post. T. I. p. 333. (Descrizione della Galleria di Firenze, recusa in Giornale de' letterati di Pisa, 1782. T. XLVII. p. 166 sq.). Descriptionem dedit Viscontus Opp. T. III. p. 14. (Notice critique sur les sculpteurs Grecs qui ont porté les noms de Cléoménès, p. 9.). Aram ediderunt Uhden Dissert. de Iphigenia Aulidensi secundum opera sculpta in Act. Acad. Berolin. 1812. 1813. (Class. hist. philos. p. 75 sqq. inprimis p. 79. not.) aeri incisam, (unde citavit Sillig. Catal. artif. p. 487.) et R. Rochette Monum. inéd. tab. 26. 1. p. 129. cf. eiusd. Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 256. Panofka Bild. ant. Leb. tab. 13. 1. Welckerus Trilog. Aeschyl. p. 412. Feuerbach Vat. Apollo p. 374. O. Iahnius Archaeol. Beitr. p. 379.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ ΕΠΟΙΕΙ

Κλεομένης ἐποίει.

Si genuina inscriptio est, Cleomenes videtur esse ex familia Cleomenis celebris (cf. 6157. 6158.). Figuris adscriptae litterae sunt, in quibus Lanzius sibi visus est legere ΘΑΝΑΤΟΣ et Μ ΘΚ ΠΟΛΞ, quae explicavit Ἄδμητος et Ἄλκηστις; Rochettus expressit: ΜΙ ΘΙΣ ΠΕΘΛΕ, Welckerus qui legebat (Tril. p. 413.):

Μ Λ ΘΙΣ Γ ΘΛ

aut (Neuer Zuwachs p. 11.):

ΛΛ ΘR ΙΙϽϹ Λ

 Rrr rr

cognovit litteras a manu recentiore incisas esse. Notatur prope figuram iuvenilem legi ΛΑΟϹ, et inter arbores ΛΑϹΟϹ, quae, si operae pretium foret de his quisquiliis definire aliquid, cum Feuerbachio possent pro ΚΑΛΟϹ (i. e. καλὸς) et pro ΑΛϹΟϹ (i. e. ἄλσος) haberi.

6160.

In villa Albani sub canistro canephori cum aliis similibus a. 1766. repertae ad sepulcrum Metellae; ediderunt Winckelmannus Werke Vol. VI. P. I. p. 202., Guattani Monum. ined. 1788. p. LXX. Bracci l. c. T. II. p. 265. Marinus Vill. Alb. inscr. Cl. v. n. 158. p. 176. Citat Silligius Catal. artif. p. 164.

ΚΡΙΤΩΝΚΑΙ
ΝΙΚΟΛΑΟϹ
ΑΘΗΝΑΙΟΙ·ΕΠΟΙ
ΟΥΝ

Κρίτων καὶ Νικόλαος Ἀθηναῖοι ἐποίουν.

Crito et Nicolaus an post Olymp. 120. vixerint, dubitat Odofr. Müllerus Enchir. archaeol. p. 228. ed. alt. Ad Ciceronis aetatem referendos putavit Winckelmannus.

6161.

In monte Coelio in capsula inter rudera aedium Proculi; edidit Gudius p. CCXXV. 8. (CIƆCCCLXXI. 3.)

ΧΥΡΙΛΛΟΣ.ΕΥΦΗΜΟΥ
ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ.ΕΠΟΙΟΙ

[Κ]ύριλλος Εὐφήμου Κυζικηνὸς ἐποί[ε]ι.

6161. *b.*

Romae, olim in hortis Mediceis, nunc Florentiae, in basi statuae; ediderunt Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. n. LIX. p. 829. Sponius Miscell. erud. antiq. IV. p. 127. cum nota; ex Ligorio Gudius p. CCXV. 9. (CIƆCCCCLXXXV. 2.); ex Sponio Winckelmannus Monum. ined. p. LXXIV. Gesch. d. Kunst IX, 3, 12. Werke VI. P. II. p. 137.; ex Winckelmanno repetierunt Zeune ad Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 243. Viscontus Mus. Pio-Clem. III. tab. XLIX. p. 65. Citarunt Silligius Catal. artif. p. 241. R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 340. Habeo etiam ex schedis meis.

ΓΑΝΥΜΗΔΗϹ
ΛΕѠΧΑΡΟΥϹ
ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Vs. 2. Reines. ΛΕΩ, Winckelm. ΛΕΟ. Sed in lapide esse ΛΕѠ ipsi vidimus.

Γανυμήδης. Λεωχάρους Ἀθηναίου.

Statuae veteris fuit exemplum monente Rochetto. Conf. O. Iahnius Archaeol. Beitr. p. 19.

6162.

In basi statuae Bacchi in insula Chio repertae; edidit Winckelmannus Werke Vol. VI. P. II. p. 342. indeque Zeune ad Christ Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 246. Citant Bracci l. c. II. p. 269. Silligius Catal. artif. p. 251. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 342.

ΛΙΣΑΝΙΑΣΔΙΟΝΥΣΟΥ
ΤοΝΔΙοΝΥΣΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ

Λ[υ]σανίας Διονυσ[ί]ου τὸν Διόνυσον κατεσκεύασε.

Rochettus legendum putat τὸ Διονύσ[ι]ον. Cui coniecturae obstat basis statuae, in qua positus esse titulus perhibetur. Lysaniae patrem nonnulli Dionysum audire statuunt, in his etiam Welckerus Mus. Rhen. VI. 1848. p. 402. Cf. Keil. Syll. inscr. Boeot. p. 236.

6163.

In exemplari Herculis Farnesiani marmoreo, quod asservatur *Florentiae* in palatio Pitti; edidit Flaminius Vacca Memorie n. 77. p. LXXXVII. (edit. Fea); repetierunt Winckelmannus Gesch. d. Kunst X, 1. §. 10. Stor. dell' arte X, 1, 8. T. III. p. 464 sq. (edit. Prat.), Maffeius Raccolta di statue antiche p. 50. Scipio Maffeius Osservaz. letter. I. p. 398. Blanchinus Palazzo de' Cesari tab. XVIII. cf. Galleria di Firenze IV, 3. p. 26. Odofr. Mülleri Monum. art. ant. tab. XXXVIII. n. 151. O. Iahnii Archaeol. Aufsätze p. 162. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 344. cf. p. 452. Silligius Catal. artif. p. 263. Comes de Clarac Catal. des artist. p. 140.

ΛΥϹΙΠΠΟΥ ΕΡΓΟΝ

Λυσίππου ἔργον.

De errore, quem commisit Winckelmannus citans titulum ΛΥΣΙΠΠΟΣΕΠΟΙΕΙ, satis dixit Rad. Rochettus Questions de l'hist. de l'art. p. 80 sqq. De Lysippo conf. n. 6108. Statua ad imitationem operis aerei Lysippi effecta videtur (conf. Visconti Mus. P. Clem. III. p. 66.). Falso pro commenticia habetur a Maffeio Art. lapid. p. 76. f. ab Heynio Prolus. Acad. T. II. p. 230. c. a Beckio de nominibus artif. I. p. 8.

6164.

In statua Herculis, quae exstitit *Romae* etiam XVI. saeculo; edidit Winckelmannus Werke Vol. VI. P. I. p. 58. (Hist. art. IX, 2, 10), unde habet Zeune ad Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 245. Repetiit Bracci l. c. T. II. p. 270. Citant Silligius Catal. artif. p. 188. R. Rochette Questions de l'hist. de l'art p. 85.

ΜΗΝΟΔΟΤΟΣΚΑΙ
ΔΙΟΔΟΤΟΣ ΟΙ ΒΟΗΘΟΥ
ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΣ
ΕΠΟΙΟΥΝ

Μηνόδοτος καὶ Διόδοτος οἱ Βοήθου Νικομηδεῖς ἐποίουν.

De Diodoto et Boetho conf. n. 6146.

6165.

In exemplari statuae Veneris Mediceae similis, repertae a. 1761. *Romae* in monte Coelio, in basi ex eodem lapide sculpta; ediderunt Winckelmannus Gesch. d. Kunst IV. p. 113. (conf. p. 329 sq.), Opp. T. II. p. 382 sq. edit. Prat. Fogginus Mus. Capitol. T. IV. p. 352. Edita est etiam in Archaeol. Brit. T. I. p. 136. Repetierunt Zeune ad Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. Bracci l. c. T. II. p. 270. Citat Silligius Catal. artif. p. 272.

ΑΠΟ ΤΗϹ
ЄΝΤΡΩΑΔΙ
ΑΦΡΟΔΙΤΗϹ
ΜΗΝΟΦΑΝΤΟϹ
ЄΠΟΙЄΙ

Ἀπὸ τῆς ἐν Τρωάδι Ἀφροδίτης Μηνόφαντος ἐποίει.

Est exemplar Veneris quae repraesentata fuit Alexandriae Troadis.

6166.

Romae, in hortis Ludovisianis sub statuis copulatis quae putantur Papirium matremque eius aut Orestam et Electram repraesentare; ediderunt Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVIII. 5. Winckelmannus Werke Vol. VI. P. I. p. 242. Citant Thierschius Epochen der Kunstgesch. III. p. 93. Silligius Catal. artif. p. 270. 429. Comes de Clarac Catal. des artist. p. 143.

ΜΕΝΕ
ΛΑΟΣ
ΣΤΕΦΑ
ΝΟΥ
ΜΑΘΗ
ΤΗΣ
ΕΠΟΙ
ΕΙ

Μενέλαος Στεφάνου μαθητὴς ἐποίει.

De Stephano conf. n. 6169. De statuis conf. O. Müller. Enchirid. archaeol. p. 661. edit. alt. De apposito nomine praeceptoris C. Hermann. Über die Studien der Künstler p. 8 sq.

6167.

Pisauri, olim in hortis Ducis Urbini in vestimentis statuae, cuius pes integer superfuit; a Wastelio acceptam edidit Smetius fol. LXXVI. 8. indeque Gruterus p. MXXI. 2. Est etiam Marm. Pisaur. p. 6. n. XV. (cf. p. 33.). Citant Silligius Catal. artif. p. 270. Comes de Clarac Catal. des artist. p. 143.

ΜЄΝЄϹΘЄΥϹ
ΜЄΝЄϹΘЄΩϹ
ΑΦΡΟΔΙϹΙЄΥϹ
ЄΠΟΙЄΙ

Μενεσθεὺς Μενεσθέως Ἀφροδισιεὺς ἐποίει.

6168.

Crater e marmore Pario factus, anaglyphis Bacchicis ornatus, repertus in ruinis Formiarum, olim Caietae expositus, qui asservatur Neapoli in museo; edidit Capacius Hist. Neapolit. II. c. 18. p. 596. ex Pighio edidit Gruterus p. LXVII. 7. exhibuit et explicavit Sponius Recherches d'antiq. p. 469. aeri incisum (Latine ap. Polen. Suppl. Thes. T. IV. p. 602 sq.), iterumque Misc. erud. antiq. II, 1. p. 25 aeri incisum; repetierunt Gronovius Thes. Ant. Gr. T. IX. Praef. Montfaucon Ant. expl. T. I. P. II. p. 230. tab. 142. aeri incisum; descriptio Stephani Vinandi Pighii Campensis in Hercule Prodicio p. 318 sqq. excerpta est ap. Gorium Symbol. litter. Vol. I. Florent. 1748. p. 137. Conf. Mus. Borbon. Vol. I. tab. 49. Gerhard et Panofka Neapels ant. Bildw. I. p. 76. n. 256. Silligius Catal. artif. p. 408. Comes de Clarac Catal. des artist. p. 192.

ΣΑΛΠΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΕΠΟΙΗΣΕ

Σαλπίων Ἀθηναῖος ἐποίησε.

Editores vulgo vs. 2. ΑΘΗΝΑΙΟΣ expresserunt; in lapide ΑΘΑΙΝΗΩΣ esse dicit Comes de Clarac l. c. quem tamen redarguit Welckerus Mus. Rhen. VI. 1848. p. 400. Vs. 3. Pigh. ΕΠΟΙΗΣΗ, idque in lapide esse dicit Comes de Clarac l. c. Reliqui dederunt ΕΠΟΙΗΣΕ. Gruterus exhibet Γ p. Π. Ceterum inscriptionem ΣΑΛΠΙΩΝΕΠΟΙΗΣΕ haberi etiam in anaglypho collectionis Palagi Mediolanensis monet Welckerus l. c. p. 403.

6169.

Prope *Romam* in villa Albani in trunco statuae effossae a. 1769.; edidit Amadutius Anecd. litter. Rom. Vol. III. n. 14. p. 468. deinde Marinus Vill. Alb. inscr. Cl. V. n. 147. p. 173. aeri incisam cum nota. Citant Silligius Catal. artif. p. 429. Thierschius Epochen d. Kunstgesch. III. p. 93. Comes de Clarac Catal. des artist. p. 209.

ΣΤΕΦΑΝΟϹΠΑϹΙΤΕΛΟΥϹ
ΜΑΘΗΤΗϹΕΠΟΕΙ

Στέφανος Πασιτέλους μαθητὴς ἐπόει.

Stephanus hic nonnullis idem videtur, qui memoratur n. 6166. et ap. Plin. H. N. XXXVI, 4, 10. Pasiteles circa a. a. Chr. 50. floruisse videtur (vide Sillig. l. c. p. 324.). De aetate Stephani cf. Thiersch. l. c. p. 295. De apposito nomine praeceptoris conf. C. Hermann. Üb. die Studien der Künstler p. 8 sq.

6170.

In vase marmoreo, anaglyphis maximam partem Bacchicis ornato, Roma translato Parisios in museum publicum, unde edidit Comes de Clarac Musée de sculpt. tab. LXI. n. 332. Citat Silligius Catal. artif. p. 425. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ΣΩΣΙΒΙΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣΕΠΟΙ

Clarac l. c. et Rad. Rochettus Quest. de l'hist. de l'art p. 151. exhibent ΕΠΟ. Clarac Catal. artif. ΕΠΟΙΕΙ.

Σωσίβιος Ἀθηναῖος ἐποί[ει].

6171.

In trunco adhaerente insigni statuae Amazonis vulneratae in museo Capitolino; ediderunt Bottarius Mus. Capitol. T. III. p. 97. Citant Winckelmannus Werke T. IV. p. 355. Nibby Scult. del mus. Capitol. T. II. tab. XXI. p. 262. Silligius Catal. artif. p. 426. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 405.

CωCIKΛΗ Σωσικλῆ[ς].

In circulo: N

Siglum infra positum, de quo alii aliter statuunt, vide ne ad numerum statuae pertineat. Ad nomen statuarii R. Rochettus comparat plinthum statuae a. 1842. Tusculi repertam, in qua est litteris grandibus: CωCIKΛ... Σωσικλ[ῆς].

6172.

In basi oblonga parallelepipeda ex lapide Albano vulgari, reperta ad lacum *Albani* inter rudera villae, in quibus templum cum vasto pronao suffulto columnis eiusdem lapidis; edidit Viscontus Lettera su due monumenti ne' quali è memoria d' Antonia Augusta, p. 29. (conf. Visconti Opp. T. II. p. 82.). Citant R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 419. Comes de Clarac Catal. des artist. p. 218.

ΤΕΙΣΙΚΡΑΤΗΣ ΕΠΟΙΕΙ

Τεισικράτης ἐποίει.

Quum basis non idonea statuae putetur, Visconto imposita fuisse leaena videtur efficta ad exemplum nobilissimae leaenae Tisicratis Sicyonii, de qua Plinius H. N. XXXIV, 19, 12. Vixit autem Tisicrates Sicyonius circa Olymp. 125. (vid. Silligium Catal. artific. p. 453. O. Mülleri Enchir. archaeol. p. 151. edit. alt.)

6173.

In trunco arboris ad statuam Ganymedis, aut, ut O. Müllerus vult (Gött. Gel. Anz. 1836. p. 102.), lutrophori, eruto apud *Ostiam* a. 1800.; edidit Fea Viaggio ad Ostia p. 54. Statua exposita est in Mus. Chiaramont. T. I. tab. XI. Repetiit Welckerus Kunstblatt 1827. n. 83. p. 330. Citant R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 378. Welckerus Mus. Rhen. VI. 1848. p. 402.

ΦΑΙΔΓΜΟΣ Φαίδιμος.

Videtur sculptor esse. Conf. Welckerus l. c.

6174.

In effigie simiae in Capitolio; ediderunt ex Piccarti et Holstenii collectaneis Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 341. et Synt. inscr. Cl. II. n. LXII. p. 284. ex Reinesio Cuperus Apotheos. Hom. p. 154. ex Ligorio Murator. T. I. p. CXXIV. 1. cum Lat. interpret. Repetierunt Winckelmannus Tratt. prelim. p. CI. Histor. art. T. VII. p. 248. 306. Bracci l. c. T. II. p. 271. Zeune ad Christ. Abhandl. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 244. Extat etiam in cod. Pigh. fol. 26. a. et in schedis Spanhemianis a Duperac scriptis.

ΦΙΔΙΑCΚΑΙΑΜΜΩΝΙΟCΑΜΦΟΤΕΡΟΙ
ΦΙΔΙΟΥΕΠΟΙΟΥΝ

In altero latere:

Φ - - - - - - - -
- - - - - - Ν
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

In alio latere basis:

ƆADSIGN·A·CALLI
ILLIANON' A I O
AID·SACR.. C PV..PED
SEPT·QVINTILIOETPRISCO
COS

Vs. 1. Reines. in Synt. et Murat. ΑΜΜΩΝΙΟC ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ, Pigh. ΑΜΜΩΝΙΟCΑΜ⁝ΟΠΙ, in reliquis apographis post ΑΜΜΩΝΙΟC nihil. Inscriptiones mutilas addit Pighius. Fragmenti Latini haec tantum exsculpsit Marinus Vill. Alb. Inscr. p. 176.

- - - -
- OS - -
ILLIANON
- - SACR - -
SEPT·QVINTILLOETPRISCO
COS

Φιδίας καὶ Ἀμμώνιος ἀμφότεροι Φιδίου ἐποίουν.

Nomen Φιδίας prave scriptum p. Φειδίας. Titulus alicui recentior esse videatur statua, cuius prototypon nihil obstet quo minus filiis tribuatur Phidiae celebris; nam eius nomine etiam imagines bestiolarum circumferuntur (vid. O. Mülleri Enchirid. archaeol. p. 700. edit. alt.). At nec nomen Ἀμμώνιος aevo illi convenire videtur, et Phidiam patrem Phidiae et Ammonii longe alium esse ac celebrem illum sculptorem (conf. Silligius Catal. artif. p. 349.), inscriptio Latina mutila docet, ex qua monumentum

dedicatum est Quintilio et Prisco Coss. i. e. a. u. c. 912. p. Chr. n. 159. Fragmentum inscriptionis Graecae docet additum fuisse nomen eius qui dedicavit: ὁ δεῖνα ἀνέθηκεν.

De fragmento Latino rogatus haec mecum communicavit Aug. Guil. Zumptius:

„Fragmentum commemoratur apud Muratorium p. CCCXXXIII. 3. sed parum emendate et in ipso textu Latino (nam eum solum affert) et in loco, cui tribuit; nam Carthagenae inventum esse scribit.

Iam ex tribus his exemplis longe optimum est Pighianum cum in aliis rebus, tum in consulum nominibus, quos fuisse constat anno 159. p. Chr. Ii solent a fastographis appellari Plautius Quintillus et Statius Priscus, maxime propter inscriptionem Mediolanensem apud Grut. p. LXVIII. 3. male a plerisque exhibitam. Nam Murat. ad p. CCCXXXIII. 3. in lapide accurate examinato testatur se invenisse *Plautio Quintilio II. et Statio Prisco cos.* Atque etiam Marinus Inscr. Alb. p. 9. se sic legisse scribit *Plautio Quintilio et Statio Prisco cos.* et nomen Quintilius altera inscriptione, quam n. 8. exhibet, confirmat. Quod si verum est, dubium videbitur, num in tegula apud Feam Fragm. fast. p. 18. n. 61. (Murat. p. CCCXXXIII. 2. Fabrett. p. 509. n. 143. Guasc. Mus. Capitol. n. 1191.) recte scribatur *Quintillo et Prisco cos.* In hoc certe, de quo agimus, lapide item maior Pighii auctoritas *Quintilium* potius tuebitur. Illud autem quod ab initio huius versus est SEPT, nomen Quintilii cum esse nequeat, quia et Plautium eum esse appellatum scimus et Priscus, eius collega, sine nomine hic dicitur, necesse est Septembrem mensem significet, unde ab initio versus excidisse pauca videmus, velut ... K.]SEPT. Tum qui antecedit versus, facile sic expletur CVR.]AID.SACR. [PE]C.PV[B.]DED i. e. *curatore aedis sacrae pecunia publica dedicatum.* Nam quin AID.SACR. ad aedem sacram pertineat, dubitari nequit, ac cum pontifex aedis sacrae nullus unquam apud Romanos fuerit aut esse potuerit, vix quicquam cogitari poterit praeter curatorem, cuius mentio cur fiat, paulo post dicetur. At vs. 1. exempli Pighiani magnam mihi dubitationem movet Marinus, qui duas modo litteras ....OS...., et quidem maiores quam sunt reliquae, exhibeat. Nam et litterae illae nihil habent simile nec in Pighiano nec in Muratoriano, neque cur illo versu maioribus litteris opus fuerit, intelligo. At quae apud Pighium reliqua sunt, intelligo, quae sic restituo: LOCO]ADSIGN(*ato*)A.CALLI....(nomen hominis legitur), quae quo errore apud Muratorium sic exhibentem C.APSION.A.CAELIO depravata sint, facile apparet. Ex quibus ipsis Muratorianis hoc sumam, ut *Caelium* appellem hominem; frequens enim id nomen et, quod nomen, non cognomen hoc loco requiritur, sane aptum. Nam vs. 2. sunt cognomina hominis haec: PRISC]ILLIANO [M]A[XIM]O, ex quibus alterum hoc *Maximo* clare exhibetur a Muratorio. Tota igitur inscriptio iam haec erat:

LOC]O.ADSIGN.A.CAELIO
PRISC]ILLIANO.MAXIMO
CVR.]AED.SACR.[PE]C.PV[B].DED
K.]SEPT.QVINTILIO.ET.PRISCO
COS

Civitas aliqua vel ipsa vel nomine eius magistratus aliquis (illud autem malo) statuam hanc in aede aliqua sacra dedicavit, quod ut fieri liceret et ut locus, quo poneretur, statueretur, adeundus erat is qui aedi sacrae praeerat, qui solet curator vocari. Eius mentio fit in ipsa tabella statuae adiecta, ne quis loco eam moveat." Conf. n. 5997.

6175.

In statua reperta a. 1808, quae asservatur in horto villae Albani; edidit Zoëga in ephemeride quadam Romana, unde repetita est in opere: Zoëga's Leben II. p. 366. Conf. Welcker. Kunstbl. 1827. n. 83. p. 330. R. Rochette Questions de l'hist. de l'art p. 94. Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 380.

ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΣΕΠΟΙΕΙ

Φιλουμενὸς ἐποίει.

In ephemeride Kunstblatt per errorem expressum esse ΦΙΜΕΥΜΕΝΟϹ, unde factum sit ΦΙΛΕΥ ΜϾΝΟϹ, annotat Welckerus Mus. Rhen. VI. 1848. p. 403.

6176.

Romae, in anaglypho Mithriaco in museo Pio Clementino; ediderunt Zoëga Abhandl. edit. Welcker. p. 149. litteris minusculis, et R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 250.

ΧΡΗϹΤΟϹΠΑΤΗΡΚΑΙΓΑΥΡΟϹϾΠΟΙΗϹΑΝ

Χρῆστος πατὴρ καὶ Γαῦρος ἐποίησαν.

Πατὴρ h. l. titulus hieraticus videtur Rochetto, qui tripodem musei Parisini comparat, in quo scriptum DORYPHORVSPATER (Comes de Clarac Notice cet. n. 90.).

6177.

In statua, ut videtur, S. Pompeii, reperta in agro Tusculano ad montem *Porcium*, nunc Parisiis in museo publico; edidit Viscontus Monum. Gab. p. 30. dein Com. de Clarac Catal. Mus. n. 150. p. 75. (cf. p. 433. et Catal. artif. p. 161. ubi ΑΡΙΣΣΤΟΝΙΔΑ). Citat Sillìgius Catal. artif. p. 309.

ΩΦΕΛΙΩΝ
..ΡΙΣΣΤΩΝΙΔΑ

Ὠφελίων
Ἀ]ρισστωνίδα.

6178.

In statua feminae ex Graecia Romam translata; edidit Fea Miscell. p. CXCI. cf. Winckelmanns Briefe an Dassdorf p. 216. Welcker. Kunstblatt 1827. n. 83. p. 323. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 160 sq.

..... ΣΙΜΑΧΟΥΕΠΟΙΕΙ — Ὁ δεῖνα Λυ]σιμάχου ἐποίει.

CLASSIS SEXTA.

6179.

In horologio, quod appellant sciothericum, reperto *Romae* in villa Palombara in monte Exquilino; edidit Guattani Memorie enciclopediche Rom. sulle belle arti cet. T. V. p. 103-109. cum explicatione Steph. Pialii.

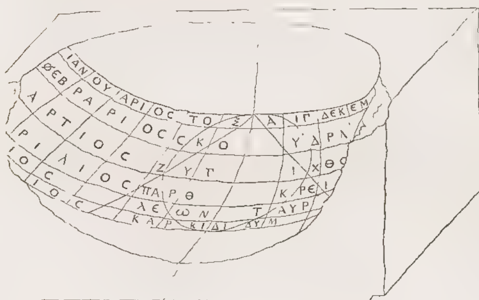

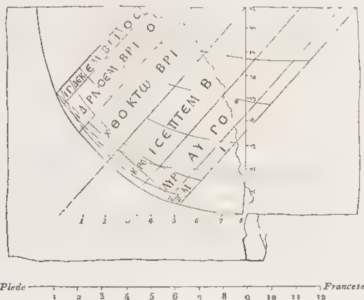

Ἰανουάριος. τοξ(ότης). αἰγ(όκερως). Δεκέμβριος.

Φεβράριος. σκο(ρπίος). ὑδρ(οχόος). Νοέμβριο[ς].

[Μ]άρτιος. ζυγ(ός). ἰχθ(ύες). Ὀκτώβρι[ος].

[Ἀπ]ρίλιος. παρθ(ένος). κρει(ός). Σεπτέμβ[ριος].

[Μά]ϊος. λέων. ταῦρ(ος). Αὐγο[ῦστος].

[Ἰού]ν]ιος. καρκῖ(νος). δίδυμ(οι). Ἰ[ούλιος].

De horologiis solariis veterum qui nuper egregie disputavit Franciscus Woepke (Disquisitiones archaeol. mathemat. circa solaria veterum, dissert. inaugur. astronomica, Berol. 1847. 4.), rogatu meo de hoc solario exposuit in hanc sententiam:

„Monumentum hoc illi solariorum generi, quod Vitruvius hemicyclii Berosiani nomine commemorat, adnumerandum esse videtur, cuius tamen excultius quoddam ingeniosisque artificiis mathematicis ornatum exhibet specimen.

Quod quidem attinet ad externam eius formam, quibus Pialius loco laudato eam describit, repetam verba, eaque sequentia: „„manca in questo orologio quel taglio nella parte anteriore, in direzione del clima, cioè secondo la inclinazione dell' Equatore, che in tutti gli altri si trova, che fece riconoscerli per l' emiciclio di Beroso scavato da un quadrato (Vitruv. IX, 9.). Un' altra differenza per cui si distingue il detto orologio è quella di avere avuto lo sciotere o gnomone, cioè lo stilo indicatore dell' ombra, non già in posizione orizontale ma verticale eretto sul piano inferiore, ove resta ancora l' indizio del foro frammentato in cui era piantato; e benchè il vertice corrispondesse al centro dell' incavo sferico nell' una e nell' altra situazione, pure questa diversa posizione di gnomone ha dovuto impedire il taglio obliquo nella parte anteriore in direzione del clima, ed ha obbligato a lasciare la parte inferiore dell' incavo sferico molto maggiore di tutti gli altri e della quarta parte di una sfera.""

Interioris descriptionis *undecim* quidem *lineae horariae*, *tropicus uterque*, *aequator* huic monumento cum hemicyclio Berosiano et scapha (*) communes; praeterea vero conspicimus in ipso primo loco *manacum*, cuius effectum mathematice paucis illustrare operae pretium esse videatur.

Collocato circini centro in puncto intersectionis meridianae cum circulo aequinoctiali ac diducto circino usque ad punctum intersectionis meridianae cum circulo solstitiali altero vel aestivo vel brumali, comprehensus erit circino arcus circuli maximi $= \varepsilon$, ubi ε obliquitas eclipticae. Describetur ita in superficie horologii sphaerica concava manacus ille, h. e. circulus minor cuius centrum (conf. fig. 1.) erit M, cuius radius sphaericus ε. Computato nunc angulo l

(*) De his confer opusculum inscriptum: „Disquisitiones archaeologico-mathematicae circa solaria veterum, Berolini 1847." in quo de horologiis solariis veterum in universum, quam diligentissime potui, pluribus exposui.

Fig. 1.

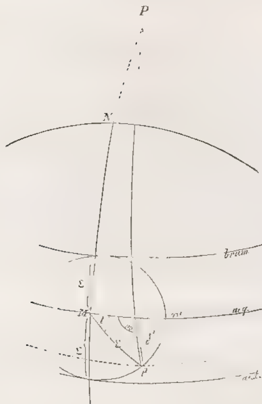

inde a puncto ϖ' per peripheriam huius circuli minoris usque ad 360° valebit aequatio

$$\sin \delta' = \sin l \,.\, \sin \varepsilon$$

et quum sit $\quad \sin \delta = \sin L \,.\, \sin \varepsilon$,

ubi δ declinatio, L longitudo solis, patet: circulum minorem in superficie sphaerica horologii collocatum per quodlibet manaci punctum p, simulque parallelum circulo aequinoctiali, omni ex parte respondere circulo parallelo coelesti, qui respondet longitudini solis $= l$. Hoc vero eo elegantius ita evenit, quum anguli L et ε, hic etiam adhibiti, in ipsa coeli sphaera dispositi sint alio modo, eoque illo, quem exhibet figura 2.

Fig. 2.

Divisa nunc manaci peripheria in duodecim partes aequales, quarum unaquaeque triginta erit graduum, circuli paralleli per singula puncta divisionum collocati respondebunt tanquam curvae horologicae diurnae duodecim illis anni diebus, quibus sol ex altero signo in alterum transit, sive singulis duodecim mensium calendis. Quum tamen sit $\sin(180° - l) = \sin l$ non duodecim obtinentur circuli paralleli, sed septem, quorum singuli, excepto utroque solstitiali, binis respondent punctis divisionum. Septemque illi circuli paralleli sex includunt spatia, quorum singula, ut iam liquet, binis respondent et signis et mensibus.

Horum et signorum et mensium nomina, illorum quidem Graeca, horum Latina in monumento nostro Graecis elementis expressa inveniuntur.

Exstruxit denique opifex solarium nostrum curvis duabus, quas his verbis describit Pialius: „„Finalmente unico è questo orologio nell' avere due linee, che in direzione retta partendo dal punto, in cui il tropico iemale taglia la meridiana ed intersecando l' equatore a destra e a sinistra ne' punti in cui s' incontra col manaco, venno a terminare nella linea del tropico estivo""; additque de fine his lineis proposito: „„— collo spazio triangolare da essi rinchiuso formavano la progressione continuata delle differenze della massima lunghezza alla minima brevità del tempo diurno e collo spazio poi tagliato fuori da essi a destra e a sinistra davano un' indicazione assai commoda per le occupazioni diurne della vita dell' uomo e dell' agricoltore, indicando uno spazio di tempo sempre uguale in ogni giorno dell' anno, e di quattro ore e mezza delle ore naturali o equinoziali dopo il nascere del sole e altrettanto prima del tramontare.""

De his vero fusius aliquantulum sequentibus inquirendum esse videtur.

Fig. 3.

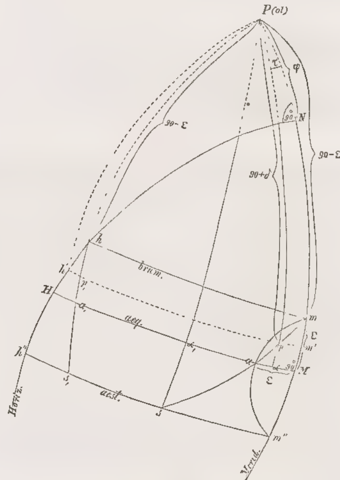

Ducatur (conf. fig. 3.) e polo P circuli (maximi) aequinoctialis circulus maximus per h, intersectionem circuli paralleli brumalis cum margine horizontali cavationis solarii; secabit hic circulus in quolibet circulo parallelo $m'h'$ arcum $m'p_1$ semper aequalem semiamplitudini circuli paralleli brumalis.

Ducatur porro circulus maximus alter, quo modo factum est in instrumento nostro per m et a usque ad s; qui quidem secabit in circulo quolibet parallelo arcum $h'p$; ut vero locum habeat revera effectus a Pialio indicatus, necesse est esse

$$\angle h'Pp = \angle p_1Pm' \quad \text{sive} \quad \angle hPh' = \angle pPm.$$

Advertamus nunc mentem ad triangulos sphaericos $h'Ph$ et pPm; habemus

$$Ph' = 90 + \delta = Pp$$
$$Ph = 90 - \varepsilon = Pm$$
$$\angle Ph'h + \angle Ppm \angle 180° \text{ (*)}.$$

(*) Utriusque enim anguli sinus fractio vera valorem 1 nunquam assequens, quum sit $\sin Ppm = \sin Pmp \,.\, \frac{\cos \varepsilon}{\cos \delta}$, $\sin Ph'h = \sin Phh' \,.\, \frac{\cos \varepsilon}{\cos \delta}$, ubi $\frac{\cos \varepsilon}{\cos \delta}$ fractio vera et Pmp, Phh' anguli constantes, quorum sinus < 1 (lg sin $Pmp = 9{,}86772$, lg sin $Phh' = 9{,}86284$); uterque praeterea primi quadrantis angulus, quum et sinuum expressiones iam propositae positivae et cosinuum valores, quod intelligitur ex expressionibus sequentibus

$$\cos Ppm = \frac{\sin \varepsilon + \sin \delta \cos pm}{\cos \delta \sin pm}, \quad \cos Phh' = \frac{\sin \varepsilon + \sin \delta \cos hh'}{\cos \delta \sin hh'},$$

ponamus denique esse $\angle h'hP = \angle pmP$. Tunc erit $\Delta h'hP \cong \Delta pmP$, itaque $\angle h'Ph = \angle pPm$. Sed inquirendum est, an sit revera $\angle h'hP = \angle pmP$; aequalis erit horum angulorum alter alteri, si aequales erunt inter se eorum supplementa PhN et amM; quam ob rem convertamus nos etiam ad triangulos sphaericos PhN et amM. Invenimus autem in triangulo PhN esse $\operatorname{tg} h = \frac{\operatorname{cotg} P}{\sin \varepsilon}$
contra in triangulo amM

$$\operatorname{tg} m = \frac{\operatorname{tg} \varepsilon}{\sin \varepsilon};$$

porro igitur quaeritur an sit

$$P = 90 - \varepsilon$$

habemus autem

$$\cos P = \frac{\operatorname{tg} \phi}{\operatorname{cotg} \varepsilon} = \frac{\operatorname{tg} \phi}{\cos \varepsilon} \cdot \cos(90 - \varepsilon)$$

quaeritur ergo denique an sit

$$\operatorname{tg} \phi = \cos \varepsilon;$$

et revera pro climate Romano, quum sit $\phi = 41°53\prime\!,5$ satis magnus harum expressionum evenit consensus; fit enim, quum pro illa aetate sumenda sit obliquitas eclipticae $\varepsilon = 23°42\prime\!,0$ arc $\operatorname{tg}(\cos \varepsilon) = 42°28'46''$.

Videmus inde methodum, in monumento nostro ad finem supra dictum assequendum adhibitam, fuisse non exactam, sed appropinquatoriam; eamque tanto magis a fine proposito aberrare, quanto magis differant inter se $\operatorname{tg} \phi$ et $\cos \varepsilon$; itaque eam pro solo fere climate parallelo circiter $42°\!,5$ proximo potuisse adhiberi. Sed ex ipsa hac singulari climatis Romani proprietate tam acute et percepta et ad usum adhibita opificis ingenium insigniter perlucere mihi videtur.

Quaerendum etiam esse videtur de gradu approximationis cum hac methodo coniuncto. Sit Δm variatio anguli m; quum sine errore sensibili latera duo angulum Δm includentia propter huius exiguitatem sibi aequalia et $= pm$ sumi possint, erit

$$\cos \Delta\tau \sin(90 + \delta)^2 + \cos(90 + \delta)^2 = \cos \Delta m \sin \overline{pm}^2 + \cos \overline{pm}^2$$

sive $$\sin \tfrac{1}{2} \Delta\tau \cos \delta = \sin \tfrac{1}{2} \Delta m \sin pm$$

sive $$\Delta\tau = \Delta m \frac{\sin \tau}{\sin m}.$$

Crescit vero τ (*), ergo etiam $\sin \tau$, crescente δ $a - \varepsilon$ ad $+\varepsilon$; itaque $\Delta\tau$ maximum assequetur valorem pro $\delta = +\varepsilon$. Erit vero in triangulo sphaerico $\alpha_1 sa$

$$s\alpha_1 = \varepsilon = mM$$
$$\alpha_1 = 90° = M$$
$$\angle \alpha_1 as = \angle Mam$$

itaque $\Delta \alpha_1 as \cong \Delta Mam$ et $aM = \varepsilon = a\alpha_1$
igitur $\alpha_1 M = sPm'' = 2\varepsilon = 47°24\prime\!,0$ contra $h''Ps_1 = 46°22'34''$.

Summus igitur error e vitio methodi progenitus $= 1°1\prime\!,5$ vel (ubi sumitur $\varepsilon = 24°$) $= 1°37\prime\!,5$ h. e. tempore expressus: minutorum 4 vel 6,5 perexiguus nimirum iudicandus est.

Exacte ceterum solarium nostrum indicavit spatium temporis, de quo agimus, ubi sumsit opifex non $aM = \varepsilon$, sed $aM = H\alpha_1 = 23°11'17''$ (qui quidem valor referendus est ad clima Romanum, $\phi = 41°53\prime\!,5$).

Antecedentibus linearum, de quibus instituta est quaestio, naturam et effectum penitus dilucidasse mihi videor, a quibus quidem accurate perspiciendis quantum abfuerit Pialius, et explicationem quam dedit legentibus ultro liquebit et ea ex re patet, quod confundit has lineas cum lacotomo analemmatis Vitruviani, ad quod illustrandum et explicandum omnino monumentam hocce plurimum conferre posse censet; magno vero de his versatur in errore vir doctissimus; contingit enim ut in ipsis disquisitionibus supra laudatis analemmatis Vitruviani rationes mathematicas, quum huc usque caligine laborare viderentur, omni ex parte explicuerim; hanc vero explicationem perlustraturis patebit facile, quanta intercedat differentia inter huius monumenti et analemmatis Vitruviani descriptionem et rationes mathematicas; in analemmate Vitruviano, ut hoc unum commemorem lacotomus inveniendo ac determinando manaci centro inservit, a quo quidem usu longissime abesse lineas monumenti nostri a Pialio lacotomos vocatas iam clarissime intelligitur.

Errat etiam vir doctissimus, quum de genere, cui adnumerandum sit hoc solarium, disserat verbis sequentibus: „„per li moltiplici commodi, che questo orologio riuniva, penserei piuttosto, che vi si debba riconoscere il πρὸς τὰ ἱστορούμενα di Parmenione, cioè quello da cui tutte rilevavansi le cose conosciute e notate""; solarium enim πρὸς τὰ ἱστορούμενα appellatum ab explicatione, quam hic proponit Pialius, prorsus differre in disquisitionibus laudatis demonstrasse mihi videor.

Minus a veritate recedere videtur coniectura Pialii altera, qua hoc monumentum „„scapharum"" generi adnumerandum esse statuit; revera enim positio styli, forma sphaerica (tamen solidi hemisphaerii partem tantum amplectens, dum inveniatur apud Vitruvium „„scaphe *sive hemisphaerium*""), descriptio curvarum horologicarum huic monumento communes sunt cum ea forma, quam scapharum fuisse loco laudato exposui.

Altitudinem poli et obliquitatem eclipticae in hoc horologio adhibitas invenit Pialius: $\phi = 42°$ et $\varepsilon = 24°$; illa quidem monumentum nostrum pro climate Romano fuisse elaboratum confirmat.

Aetatem denique huic monumento adiudicandam esse circiter regnum Gallieni Imperatoris Pialius scita disquisitione probat."

---

ubi etsi secundum numeratoris membrum negativum assumit valorem, valor tamen eius absolutus, ut facile liquet, semper erit $< \sin \varepsilon$.

(*) Producto enim arcu Pp usque ad circulum aequatorealem formatur triangulus sphaericus rectangulus $ap\alpha$ et habetur $\operatorname{tg}(\varepsilon' - \tau) = \cos a \cdot \operatorname{tg}(am - mp)$, unde quum sit $a = $ const., $am = $ const., et crescat mp crescente δ, facile percipitur τ crescente δ continuo crescere.

6180.

Circa basin duodecim angulorum, erutam a. 1779. in villa de' Monaci del monte Libano prope D. Petri in Vinculis; edidit Marinus Inscr. vill. Albani Cl. V. n. 159. p. 177.

OCCI DENS			MERI DIES			OPI ENS			SEP TEN TRIO		
ΖΕΦΥ ΡΟϹ FAVO NIVS	ΛΙΨ AFRI CVS	ΛΙΒΟ NOTOS AVSTRO AFRI CVS	NO TOC AVS TER	ΕΥΡΟ NO TOC EVRO AVS ....R	ΕΥ ·ΡΟϹ EV RVS	ΑΦΗ ΛΙΩ ΤΗϹ SOLA NVS	ΚΑΙΚΙ ΑϹ VVL TVR NVS	ΒΟΡΕ ΑϹ AQVI LO	ΑΠΑΡ ΚΙΑϹ SEPTEN TRIO	ΘΡΑ ΚΙΑϹ CIR CIVS	ΙΑΠΥΞ CHO RVS

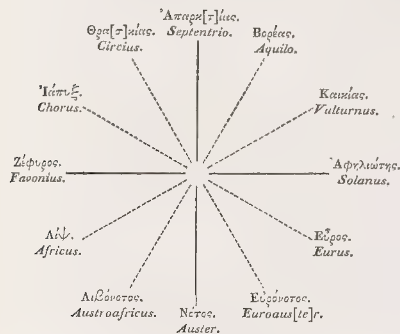

Duodenaria haec ventorum divisio, cuius auctorem Agathemerus (Geogr. I, 2.) Timosthenem dicit, Ptolemaei Philadelphi navarchum, habetur apud Cassium Dionysium Uticensem (Geopon. I, xi.), nisi quod ibi Boreas in cardine collocatus est septentrionali. Sed plurimi, qui hanc divisionem adoptarunt, faciunt cum tabula nostra, ut Seneca Quaest. nat. V, 16. 17. qui ventorum regiones accurate descripsit:

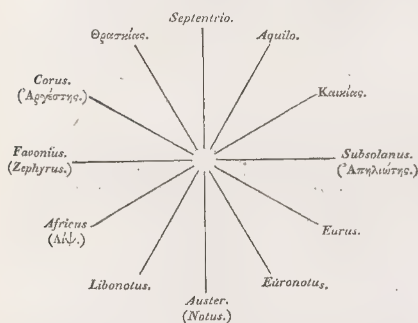

Similiterque se habet tabula Latina a Paciaudio Monum. Pelop. T. I. p. 117. tradita, nisi quod ibi pro Euronoto Phoenix habetur (conf. Plin. H. N. II, 46.).

Aparctias.
Thrascias.
Boreas.
Argestes.
Caecias.
Zephyrus.
Apheliotes.
Libs.
Eurus.
Libonotus.
Phoenix.
Notus.

Nomina Latina ventorum in tabula nostra apposita consentiunt cum tabula auctoris incerti de xii ventis versibus oblata (Wernsdorfius Poet. Lat. min. T. V. P. I. p. 524.), excepto nomine *Solanus*, qui illi est Subsolanus, ut vulgo. Solanum solus nominat Vitruvius (conf. n. 6181.). De singulis accuratius exponendi otium nobis fecit quum Ukertus Geogr. I, 2. p. 171 sqq. tum Genellius in Wolfii Annal. litt. IV. 1820. p. 461 sqq. et C. de Raumer in Mus. Rhen. V. 1837. p. 497-521. Conf. Ludovicus Heros Dissert. inaug. physica de ventis, Berol. 1846.

6181.

Caietae, in fragmento columnae duodecim angulorum, quorum septem tantum apparent, reliquis muros inclusis; acceptam a Pighio edidit Smetius fol. xxxvi. 3. indeque Gruterus p. cxxxvii. 7.

ΛΙΨ AFRI CVS	ΛΙΒΟ NOTOC AVSTRO AFRICVS	NO TOC AVS TER	.... NOTOC EVRO AVSTER	ΕΥ ΡΟϹ EV RVS	... ... THC . OLA NVS	... . SVBSOLA NVS

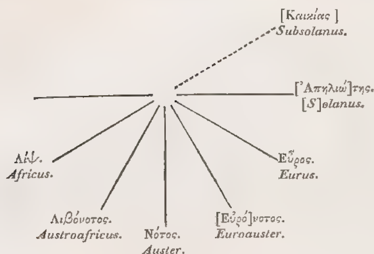

Divisio ventorum eadem est atque n. 6180. Ἀπηλιώτης hac quoque in tabula *Solanus* audit; Καικίας *Subsolanus*, quod memorabile est.

6182.

Romae; ex schedis Ambrosianis edidit Muratorius T. II. p. MXCV. 4.

ΟΥ	XV
Ο	K
Λ	S
Α	E
Τ	P
Ε	T
Ρ	E
Ρ	M
Α	B
Ι	R
Ś	E
	S
	Ś

Hic visitur statua virilis obtruncato capite.

Οὐολατέῤῥαι.
xv. K(alendas) Septembres.

6182. *b.*

Romae; ex schedis Ambrosianis edidit Muratorius T. II. p. DCI. 2. cum Lat. interpret.

ΜΥΣΙΛΑΣ.ΤΡΙΗΡΑΡΧΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΜΟΣΧΟΣ.ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥ
ΖΗΝΩΝ.ΖΗΝΩΝΟΣ
5 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ.ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Μυ[ρ]σίλ[ο]ς τριήραρχος.
Δημήτριος Δημητρίου.
Μόσχος Μενεκράτου.
Ζήνων Ζήνωνος.
Ἀπολλώνιος Διονυσίου.

Est ex catalogo quodam.

6182. *c.*

Romae; edidit Maius Collect. Vat. T. V. p. 348. unde repetiit Osannus Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1840. n. 118.

MAXIMVSHASOLIMTHERM - - - -
DIVINAEMENTISDVCTVCVMO - - - - -
\- - - - - - - - - - - - -
\- - - ΙΞΕΝΒΙΚΤΩΡΑΡΧΟϹΕΠΙ - - - -

Maximus has olim therm[as exstruxit - - -
divinae mentis ductu cum - - - - - -
\- - - - - - - - - - - - - - - -
Μάξιμος κατεσκεύασ]εν· Βίκτωρ ἄρχ[ων] ἐπ[εσκεύασεν.

6183.

In sepulcro Etrusco a. 1698. detecto prope Senam inter inscriptiones Etruscas colore rubro pictas in pariete; edidit Bellorius Pict. antiq. tab. XI. p. 203. repetierunt Buonarruota Addit. ad Dempsteri Etrur. Regal. p. 36. tab. LXXXXII. Lanzi Saggio di ling. Etr. II. p. 436. Lepsius Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. VIII. 1836. p. 195 sq. tab. B. n. 3. Cf. Elem. epigr. Gr. p. 22. n. 2.

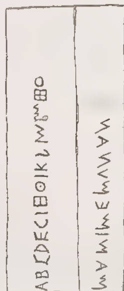

Habes partem alphabeti Graeci litteris antiquissimis compositi et lusum syllabicum Etrusco more scriptum. Alphabeti pars haec est:

A B C Δ E F I B Θ I K Ⅼ M N B O . . . . . .

in quo notabis formam singularem litterae Ξ pro Ξ aut H (conf. Vol. I. n. 166.), quae redit in vasculo Etrusco n. 8342. Forma Vau Phoenicii videtur esse antiquissima C (vide Mazochi Tab. Heracl. p. 128.), quae postquam apud Graecos diu scripta est F, posteriore tempore rursus comparet (cf. Elem. epigr. Gr. p. 42.). Appictus lusus syllabicus litteris communibus redditus hic est:

MAMIMEMVNAN[INENV]

Utriusque inscriptionis similitudinem cum litteris vasculo Etrusco incisis n. 8342. post Lepsium exposuimus in Elem. epigr. Gr. l. c. ubi etiam monuimus has inscriptiones videri Olympiadem LX facile attingere. Habemus utrobique alphabetum Graecum una cum syllabario quod dicunt scriptum, non solum in vasculo sed etiam in pariete sepulcri. Alphabeti Graeci pars etiam alii vasculo in Italia reperto inscripta habetur n. 8343. Alias animadvertimus alphabetum Graecum Ionicum quum tabulis ligneis impositum (Reuvens Lettres à Mr. Letronne III. p. 111.) tum lapidi incisum (Ross Inscr. ined. Fasc. II. p. 33. n. 127.). Ubique id quidem pro lusu habere otiosi hominis vix tutum; nec consideratius rem ad formulas magicas sequioris aetatis velle revocare, quae sententia est Iahnii (Bullett. d. Instit. archeol. Rom. 1838. p. 153.). Immo alias aliud consilium fuisse scribentibus putandum est parum reconditum. Nam quum probabile sit auctorem alphabeti Ionici ter vicies repetiti (Rossius l. c.) dexteritatis specimen in arte quadrataria exhibere voluisse, tum in monumentis antiquioribus, qualibus alphabetum in Etruria impositum est, longe alia ratio adhibenda videtur. Quippe constat Etruscos studio rerum Graecarum valde deditos fuisse: ut nihil mirum sit, si non solum vascula pueris sive vivis sive mortuis dedicata sed etiam sepulcra, in quibus pueri conditi sunt, elementis studiorum, quibus vivi incumberent, exornare voluerunt. In his autem elementis studiorum consentaneum est fuisse grammaticam Graecam, quae quomodo tractata sit in instruendis pueris, ex lusu ingenioso Calliae (*γραμματικῇ τραγῳδίᾳ* Athen. X, 79. p. 454. conf. Welckerus Mus. Rhen. I, 1. p. 137 sqq. Bergkius Reliq. Com. Att. p. 117 sq.) colligi potest.

6184.

Romae columna sex fere pedes longa olim in monasterio Coelestinorum, post in museo Capitolino; vidit et transcripsit Raimundus Formentinus in Itinerario MS. quod in bibliotheca Aurelianensi asservari narrat Villoisonus qui excerpsit; edidit primus Montfaucon Diar. Ital. p. 125. deinde Fabrettus Inscr. c. 5. p. 413. n. 355. 356. Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 197. (cf. T. I. p. 191.). Ex schedis Villoisoni edidit Osannus Syllog. p. 405. Citarunt Olearius ad Philostrat. p. 957. Viscontus Iscrizioni Greche Triopee cet. p. 5. Raph. Fiorillo Herodis Attici quae supersunt cet. p. 16. Hagenbuchius Observ. crit. apud Orellium Collect. inscr. Latt. Vol. II. p. 365. Boeckhius huius operis Vol. I. ad n. 26. p. 45.

ANNIAΡΗΓΙΛΛΑ
ΗΡΩΔΟΥΓΥΝΗΤΟΦΩϹ
ΤΗϹΟΙΚΙΑϹΤΙΝΟϹΤΑΥ
ΤΑΤΑΧΩΡΙΑΓЄΓΟΝΑΝ

ANNIAREGILLA
HERODISVXOR
LVMENDOMVS
CVIVSHAEC
PRAEDIA
FVERVNT

VII. MIL
AVGVSTO
INVICTO
PIO. FELICI
MAXENTIO
NOSTRO
DONINO

Vs. 2. Vill. ΗΡΟΔΟΥ. Vs. 3. ΤΑΥ in sequentem versum coniicit Vill. Vs. 5. Vill. ANNA. Idem seq. ita distinguit: HERODISVXORLVMEN||DOMVSCVIVSHAECPRAEDIA FVERVNT.

Ἀννία Ῥήγιλλα, Ἡρώδου γυνή, το φῶς τῆς οἰκίας· [ἧς] τινος ταῦτα τὰ χωρία γέγον[ε]ν.

Annia Regilla, Herodis uxor, lumen domus, cuius haec praedia fuerunt.

Columnam inde a temporibus Maxentii pro miliario fuisse titulus Latinus inversus docet. Itaque Montfauconius coniecit fuisse olim in via Appia in agris Herodis Attici ad celebre Triopium pertinentibus, in quo consentientem habet Viscontum. Vide ad n. 6279. *B.* vs. 49. Ceterum Graeca eiusmodi sunt, ut Fiorillus dubitaverit an ab homine Graeco sint profecta; prudentius sane ille, quam Orellius qui dubitat, Latina sint Fabretti, an ipsi lapidi insculpta. Conf. n. 6185. Similem titulum Athenis reportarunt Stephanius Itin. Graec. septentr. tab. II. n. 1. et Lebasius Revue archéol. I, 1. 1844. p. 52. *Ἀππία Ἀννία Ῥήγιλλα, Ἡρώδου γυνή, τὸ φῶς τῆς οἰκίας,* unde discimus Regillam ex gente Appia fuisse. *Φάος οἴκου* similiter habes n. 6411. Excusaverit aliquis *γέγοναν* pro *γεγόνασι.*

6185.

Lapis incerti loci; inter Marm. Oxon. edidit Maittaire n. CLXXXII. Repetiit Keilius Syllog. inscr. Boeot. p. 131.

[*Textum vide pag. seq*]

Ἡρώδης μνημεῖον καὶ τοῦτο εἶναι τῆς αὐτοῦ συμφορᾶς καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς γυναικός· ἔστιν δὲ οὐ τάφος· τὸ γὰρ σῶμα ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ νῦν παρὰ τῷ ἀνδρί ἐστιν. τὸν ἐκ ταύτης παῖδα εἰς τοὺς εὐπατρίδας ἐν Ῥώμῃ ἐνέγραψεν Ἀντωνῖνος Αὐτοκράτωρ, Εὐσεβὴς ὑπὸ τῆς πατρίδος καὶ πάντων κληθείς, ἀνενεγκὼν εἰς τὴν βουλὴν συνκλήτου δόγματι.

ΗΡΩΔΗϹ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ
ΤΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗϹ ΑΥΤΟΥ
ϹΥΜΦΟΡΑϹ ΚΑΙ ΤΗϹ ΑΡΕ
ΤΗϹ ΤΗϹ ΓΥΝΑΙΚΟϹ
ΕϹΤΙΝ ΔΕ ΟΥ ΤΑΦΟϹ ΤΟ
ΓΑΡ ϹΩΜΑ ΕΝ ΤΗ ΕΛΛΑΔΙ
ΚΑΙ ΝΥΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΝΔΡΙ
ΕϹΤΙΝ ΤΟΝ ΕΚ ΤΑΥΤΗϹ
ΠΑΙΔΑ ΕΙϹ ΤΟΥϹ ΕΥΠΑ
ΤΡΙΔΑϹ ΕΝ ΡΩΜΗ ΕΝΕΓΡΑ
ΨΕΝ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΤΟ
ΚΡΑΤΩΡ ΕΥϹΕΒΗϹ Υ
ΠΟ ΤΗϹ ΠΑΤΡΙΔΟϹ ΚΑΙ
ΠΑΝΤΩΝ ΚΛΗΘΕΙϹ
ΑΝΕΝΕΓΚΩΝ ΕΙϹ ΤΗΝ
ΒΟΥΛΗΝ ϹΥΝΚΛΗΤΟΥ
ΔΟΓΜΑΤΙ

Male scriptus titulus ab Herode Attico coniugis mortem intemperanter lugente. Is monumentum videtur posuisse in memoriam filii ab Imperatore patriciis adscripti: quod factum celebratur in inscriptione Triopia n. 6279. *B.* vs. 19 sqq. ubi vide quae notavimus.

6186.

Romae in museo P. Chiaromonti in herma capite truncato effosso ad XV circiter lapidem ab urbe in loco dicto le Marmorelle; edita est in Nuova Raccolta d' opuscoli, Venez. T. V. p. 133. et in Excerpt. Ital. et Helvet. litter. a. 1758. T. I. p. 242. Repetiit Winckelmannus Opp. edit. Fernow. T. II. p. 219. Zenobetti ad Meleagri Idyll. p. 20. Transcripsit etiam Sickler Almanach aus Rom, 1810. p. 294. Ex Winckelmanno repetierunt Brunckius Anal. III. p. 183. n. 167. Iacobsius (Animadv. III, 1. p. 380.) Anthol. Palat. App. n. 113. Denuo edidit Osannus Syllog. p. 445 sq. n. 149. cum interpretatione Latina recentiore tempore marmori incisa iuxta epigramma Graecum. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΛϹΟϹΜΕΝΜΟΥϹΑΙϹΙЄΡΟΝ
ΛЄΓЄΤΟΥΤΑΝΑΚЄΙϹΘΑΙ
ΤΑϹΒΥΒΛΟΥϹΔЄΙΞΑϹΤΑϹΠΑΡΑ
ΤΑΙϹΠΛΑΤΑΝΟΙϹ
ΗΜΑϹΔЄΦΡΟΥΡЄΙΝΚΑΝΓΝΗϹΙ
ΟϹЄΝΘΑΔЄΡΑϹΤΗϹ
ΕΛΘΗΤΩΚΙϹϹΩΤΟΥΤΟΝΑΝΑ
ϹΤЄΦΟΜЄΝ

Vs. 7. extr. Os. AN., reliqua apographa ANA.

Ἄλσος μὲν Μούσαις ἱερὸν λέγε τοῦτ' ἀνακεῖσθαι,
τὰς βύβλους δείξας τὰς παρὰ ταῖς πλατάνοις,
ἡμᾶς δὲ φρουρεῖν· κἂν γνήσιος ἐνθάδ' ἐραστὴς
ἔλθῃ, τῷ κισσῷ τοῦτον ἀναστέφομεν.

Hermam stetisse in vestibulo bibliothecae sive ante ianuam in loco platanis consito coniecit Iacobsius. Haud dubie in villa fuit bibliotheca, quae hic respicitur: quam in rem Iacobsius confert Senec. Ep. XII, 1. et LV, 7. Mitscherlich. ad Horat. Od. XI, 13. Vs. 3. ἡμᾶς Musas puta.

6187.

Romae, in hortis Iustinianis in termino; edidit Gudius p. LXIV. 12. Denuo Osannus Syllog. p. 428. n. 40.

ΑΡΧΗ
ΟΙΚΟΥ
ΠΟΠΛΙΩΝ

Vs. 1. Os. . . XH, quod explet τύχη.

[Τύ]χη οἴκου Ποπλίων.

6188.

In marmore albo; ex Italia attulit I. de Witte; possedit Rob. de Neufville; ex legato Papenbroekiano edidit Oudendorpius Orat. de vett. inscriptionum et monumentorum usu legatoque Papenbroekiano cet. 1745. 1746. p. 15. n. 15. cum explicat. Lat. Citavit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 349.

ΑΝΤΙΝΟΟϚ. ΜΑΡ
ΚΕΛΛΟϹΟΡΕΥϹ
ΤΟΥ. ΑΔΡΙΑΝΟϚ
ΩΚΟΛΟΜΗϚΕΝ

Ἀντίνοος Μάρκελλο[ς ἱε]ρεὺς τοῦ Ἀδριανο[ῦ] ᾠκο[δ]όμησεν.

Titulus similis, ni fallor, originis atque is qui habetur Vol. I. n. 1105. *b*.

6189.

Romae ad D. Stephani del Casco; edidit Fabrettus c. x. n. 343. p. 713.

Π. ΑΙΛΙΟϹ
ΑϹΚΛΕΠΙΑ
ΔΗϹ·ΚΑΤΑ
ΔΙΑ
ΘΗΚΗΝ

Π. Αἴλιος Ἀσκλ[η]πιάδης κατὰ διαθήκην.

6189. *b.*

Romae, in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. inscr. p. 439. n. 106. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΜΑΥΡΑΠΟΛΛΩΝΙΟϹ
ΟΚΑΙΩΡΙΓΕΝΗϹΙΠΠΕΥϹ
ΡΩΜΑΙΩΝΤΟΚΟΥΒΟΥΚΑΙΝ
ΑΠΗΡΤΙϹΑ

Vs. 3. Thorl. ΙΟΚΟΥΒΟΥΚΑΙΝ.

Μ. Αὐρ. Ἀπολλώνιος, ὁ καὶ Ὠριγένης, ἱππεὺς Ῥωμαίων τὸ κουβούκ[λ]ιν ἀπήρτισα.

Κουβούκλιον (nunc *κουβουκλίν*) est *cubiculum*, sedes in theatro clausa et secreta, qualis fuit Imperatorum. Sueton. Ner. 12. *Icarus iuxta cubiculum eius decidit.* Pro eo alias dicitur suggestus, ut ap. Sueton. Caes. 76. Conf. Du Cange Lex. med. et inf. Graecitatis s. v. *κουβούκλιον*.

6190.

In monte *Cassino*; edidit Donius Cl. II. n. 11. p. 66. indeque Muratorius T. I. p. CDLXXV. 5. Repetiit Orellius Collect. inscr. Latt. n. 3301.

FABIA.PHILEMAI
BALONIA.PHILEMAI
GRAECINIA.MYRINNA
.......GRADVS ET
EPIMEDIA S. P. F.

In aversa parte:

ΩΡΑ
ΚΑΙ
ΤΥΧΗ

Fabia Philema(tium), Balonia Philema(tium), Graecinia Myrinna - - - gradus et epimedia s(ua) p(ecunia) f(ecerunt).

Ὥρᾳ καὶ Τύχῃ.

Graeca eadem redeunt in lapide Veronensi n. 6754. Vocem *epimedia* Saxius Misc. IV, p. 204. et Orellius hybridam putant esse, ut epirhedia, epitogium, formatam ab *ἐπὶ* et *medium*. Videndum tamen ne ornamentum sit intelligendum simile plantae illi, quam *ἐπιμήδιον* vocat Dioscorid. IV, 19.

6190. *b.*

In lapide in insulis *Pontiis* reperto; Caietam translatum titulum ad Gerhardum misit Mommsenius; edidit Gerhardus in Ephem. archaeol. 1846. p. 358. cum interpretatione nostra.

ΜΝΗϹΘΗϹΑ
ΡΜΟΔΙΒΟΥ
ΛϹΥΤΑΠΑ
ΝΟΡΜΕΙΤ
ωΝ ΤΗϹ ΚЄ
ΦΑΛΗΝΙΑϹ
ЄΥϹЄΒΙΑϹЄΤ
ΥΧΛΗϹΟΟЄΟϹ

Μνησθῆς, Ἁρμόδι βουλευτὰ Πανορμειτῶν τῆς Κεφαλη-νίας, Εὐσεβίας - - - -

Panormus Cephalleniae memoratur ab Artemidoro ap. Porphyr. de Nymph. antr. p. 114. edit. Barnes. et ab Antipatro ap. Holsten. ad Steph. Byz. v. *Πάνορμος*, videturque etiam apud Hieroclem (Wesselingius Itin. p. 648.) intelligenda. *Ἁρμόδι* est pro *Ἁρμόδιε* dictum more Romanorum. Eusebia femina est. Subiecta sententia videtur *εὐμενὴς ὁ θεός*. De forma tituli conf. Elem. epigr. Gr. p. 336. et huius operis Vol. III. n. 4668.

6191.

Romae, olim in vinea Cavaleria; edidit Buonarruotus Observ. de fragm. vitr. coemet. p. 138. unde petiit Murator. T. I. p. CDLXXVIII. 9. cum Lat. interpret.

.ΙΜΕΜΦΙϹ.ΚΑΙΓΕΛΑϹΙϹ.ΧΑΡΙΤΩΝ.
ΛΟΥΤΡΟΝ.ΤΟΔΕ.ΤΕΥΞΑΝ.Ι.

Μέμφις καὶ Γελάσις Χαρίτων λουτρὸν τόδ' ἔτευξαν.

Est versus heroicus. Homines sunt Memphis et Gelasius quidam. Balneum Gratiarum dictum nunc videtur.

6192.

Romae ad D. Augustini; ex schedis Pighianis, quas Smetius conscripserat, dedit Gruterus p. MCXXXVII. 1. indeque repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 262. 2.

ΩΦΙΛΕΠΑΝΤΕ.ΚΑΙΑΛΛΟΙ
ΟΣΟΙΤΗΔΕΘΕΙΛΟΙΗΤΕ
ΜΟΙΚΑΛΩΓΕΝΕΣΤΑΕ
ΤΑΔΩΘΕΝ ΤΑΙΞΩΘΕΝ
ΔΕΟΣΑ ΕΧΩ ΤΟΙΣ ΕΝΤΟΣ
ΕΙΝΑΕ ΜΟΙ ΦΙΛΑ ΠΛΟΥΣΙΟΝ
ΔΕΝΟΜΙΖΟΙ ΜΟΙ ΤΟΝ ΣΟΦΟΝ ΤΟΔΕ
ΧΡΥΣΟΝ ΠΛΗΘΟΣ ΕΙΗ ΜΟΙ
ΘΕΟΝ ΜΗΤΕ ΦΕΡΕΙΝ
ΜΗΤΕ ΑΓΕΙΝ
ΔΙΝΑΕΤΟ
ΑΛΛΟΣ
ΗΟ
ΣΩΦΡΩΝ

Ὦ φίλε Πάν τε καὶ ἄλλοι ὅσοι τῇδε θε[ο]ί, [δ]οίητέ μοι καλῷ γενέσ[θ]α[ι] τἄ[ν]δ[ο]θεν, [ἔ]ξωθεν δὲ ὅσα ἔχω, τοῖς ἐντὸς εἶνα[ί] μοι φίλ[ι]α. πλούσιον δὲ νομίζοιμι τὸν σοφόν. τὸ δὲ χρυσο[ῦ] πλῆθος εἴη μοι [ὅσ]ον μήτε φέρειν μήτε ἄγειν δ[ύ]να[ι]το ἄλλος ἢ ὁ σώφρων.

Verba sunt Platonis Phaedr. extr. in lapidem, fortasse in hermam, coniecta, ut alia (conf. n. 6103. 6115.). Neque pro spuria habenda inscriptio, ut suspicabatur Maffeius.

6193.

Marmor haud dubie *Romanum*; edidit Marinus fratr. Arv. T. II. p. 689. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

. . . . ________________ . .
. . . . N ALEXAΔPI IMPE . .
. . . . ⟨ONTAENTOTO . . . .
. . . . PUELLAM ADCOS . . .
. . . . AC HANCACTIONE . . .
. . . . NATOYTOΛABω . . .
. . . . . . ANΠEPCIKHNΔ . . . . .
. . . . . TYΠOCEΛHNHAPΓV . . . .
. . . . . . OCFACEPE ET ACCEP . .
. . . . . . NTINPEIMUNΔAEꟺIA . .
. . . . . . EΠENTEETIIEIKOCIꟺ . . .
. . . . . . ITONTOΠONAEAM . . .
. . . . . ONETACCIΠIENSOS . . . . .
. . . . . NNAXOPICOVCINVΦ . . . .
. . . . ITPICЄNBATOVꟺEΓ . . . .
. . . . YICHAPΓVPONΠOΛ . . . . . .
. . . . ΓAΛOYΓEMOTAΛ . . . . . .
. . . PYCHNꟺEΓAΛHNΓ . . . . . .
. . . PYCOKTPICΛ . . . .
. . . OYΓEMOTAC . . . .
. . . . . TAEΠAP . . . .

Fragmentum est utrinque mutilum, nescio quo pertinens. Dispiciuntur initio Latina, item vss. 9. 13. Vs. 2. - - *Alexa[n]dri Impe[ratoris*; vs. 4. *puellam ad [e]os* - -; vs. 5. *ac hanc actione[m* - -; vs. 6. ἵ]να τοῦτο λάβω - - -; vs. 7. - - αν Περσικὴν - - -; vs. 8. τυποσελήνη ἀργυ - - -; vs. 9. - - *facere et accep* - -; vs. 11. πέντε ἔτ[η], εἴκοσι μ[ῆνας]; vs. 12. - - τὸν τόπον - -; vs. 14. - - ἀ]ναχ[ω]ρίτουσιν ὑφ' - -; vs. 15. - - βάτου? μεγ[άλου - -; vs. 16. - - ἄργυρον πολ - - - -; vs. 17. - - με]γάλου - - -; vs. 18. χ]ρυσῆν μεγάλην - -; vs. 19. χ]ρυσο[ῦ] τρίς - -; vs. 20. μεγάλ]ου - - - - -; vs. 21. - - τα ἐπάρ[γυρα].

6194.

Romae, in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 422. n. 9. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΥΠΕΡΥΓΕΙΑC
ΠΑΡΑCΤΑΤΙΚ
ΙΟ

Ὑπὲρ ὑγείας
Παραστατικ[οῦ?
- - -

6195.

In fragmento marmoris ad *Ostiam* reperto; ex schedis Gerhardi.

[*Textum vide pag. seq.*]

Spectanti ad sinistram fractus lapis videtur. De latitudine inscriptionis fere ex vss. 11. 12. existimari potest.

Ἀρτε[μιδώρῳ]

- - - - - - - - - α καὶ Κλαυδία Ἀ[π]φία δὶς
- - - - - - - - - οὐδὲν ἄτε[ρ] πέπρακται
- - - - - - - - - π[ρ]ὸς τοὺς θεοὺς καὶ [ὅ]τι μό-

Α Ρ Τ Є

ΑΚΑΙΚΛΑΥΔΙΑ·ΑΤΦΙΑΔΙϹ
ΟΥΔΕΝΑΤΕΙ·ΠΕΠΡΑΚΤΑΙ
Ν·ΠΟϹΤΟΥϹ·ΘΕΟΥϹ·ΚΑΙΩΤΙ·ΜΟ
ЄΙϹΙΝ ΑΚΑΙ·ЄΙϹЄΩΝΑΝ·ЄϹϹ
ΤΟΙ·ЄΚΡΑΤΗϹΑΝ·ΚЄ·ЄΤΙΙϹ
ΤΙ·ΩΤΟϹ·ΚΑΡΠΟΥϹ ΠΑΝΤΑϹ
ϹЄΠΟΛЄΜΗϹЄ·ΚЄ·ΙΝΔΟΥϹ·ΟΥΧ
ΓΡΟΥ·ΜЄΓΑΛΟΥ·ΟϹ·ΠΟΛΛΟΥϹ·ΩΛЄ
ΑΔΗΝ·ΟΥΚΛΥΤЄΜΗϹΤΡΑϹ·ΑϹЄ
ΟϹ·ΠΥΡΡΟΥ·ΠΡΟϹΠΟΛΥΞЄΝΗΝ·Ο
ЄΥϹЄΒΙΑ·ΟΥ·ΦΙΛΙΑ·ΘΙϹΒΗϹ·ΚΑΙΤ
ΩΝ·ΚΤΙϹΙϹ·ΟΥ·ΚΥΡΟΥ·ΒΑϹΙΛЄΟϹ

\- - - - - - - - - εἰσίν, ἃ καὶ εἰς ἐῶναν ἔσ[ον-
ται] - - - - - - - - τοι ἐκράτησαν κὲ ἔτι ἶς
\- - - - - - - - - [πρ]ῶτος καρποὺς πάντας·
\- - - - - - - - - ὃ]ς ἐπολέμησε κὲ Ἰνδούς, οὐχ
\- - - - - - - - - - ου μεγάλου· ὃς πολλοὺς ὤλε-
σεν - - - - - - εἰς] ᾅδην, οὐ Κλυταιμ[ν]ήστρας ἀσέ-
βημα πρὸς Ἀγαμέμνονα, οὐ μῖσ]ος Πύῤῥου πρὸς Πολυξένην, ο[ὐ]
Βίτωνος καὶ Κλεόβιος] εὐσέβ[ε]ια, οὐ φιλία Θίσβης καὶ [Πυ-
ράμου] - - - - - - ων κτίσις, οὐ Κύρου βασιλέ[ω]ς
\- - - - - - - - - - - - - - - - - -

Vs. 5. *ἐῶναν* est i. q. *αἰῶνα*. Ex cunctis apparet fragmentum esse monumenti privati, fortasse sepulcralis.

CLASSIS SEPTIMA.

INSCRIPTIONES SEPULCRALES.

A. INSCRIPTIONES METRICAE.

6196.

Inscriptio *Romae* ad D. Pauli basilicam eruta; edidit Sirmondus in notis ad Sidonium Apoll. II. c. 8. (p. 30. edit. Paris. 1652.) litteris minusculis; indeque edita est in Inscr. Basil. D. Pauli ad viam Ostiensem LXIV. n. 56. et a Reinesio Synt. inscr. Cl. III. p. 330. n. LXXII. Repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 102. 1. litteris minusculis, Bonada Anthol. T. II. p. 223. Bayerus Hist. Osrhoen. p. 178. Tristan. Comm. hist. T. I. p. 639. Brunckius Anal. III, 285. n. 631. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 217.) Anthol. Palat. App. n. 166.

ΕΚΤΟΝ ΕΠ' ΕΙΚΟϹΤΩ ΠΛΗϹΑϹ ΕΤΟϹ ΑΒΤΑΡΟϹ ΕΝΘΑ
ΤΑΡΧΥΘΗ ΜΟΙΡΩΝ ΩϹ ΕΠΕΚΛΩϹΕ ΜΙΤΟϹ
ΟΙ ΦΘΟΝΟϹ ΩϹ ΑΔΙΚΟϹ ΤΙϹ ΑΠΕϹΒΕϹΕΝ ΑΡΧΟΜΕΝΟΝ ΦΩϹ
ΛΥΠΗϹΑϹ ΤΟ ΓΕΝΟϹ ΚΑΙ ΦΙΛΙΟΥϹ ΕΤΑΡΟΥϹ
ΤΥΜΒΟΝ Δ' ΑΝΤΩΝΕΙΝΟϹ ΕΩ ΘΕΤΟ ΤΟΥΤΟΝ ΑΔΕΛΦΩ
ΟΙϹΙΝ Ο ΠΡΙΝ ΒΑϹΙΛΕΥϹ ΑΒΤΑΡΟϹ ΗΝ ΓΕΝΕΤΗϹ

Ἕκτον ἐπ' εἰκοστῷ πλήσας ἔτος Ἄβγαρος ἔνθα
ταρχύθη, Μοιρῶν ὡς ἐπέκλωσε μίτος,
[ᾧ] φθόνος ὡς ἄδικός τις ἀπέσβεσεν ἀρχόμενον φῶς,
λυπήσας τὸ γένος καὶ φιλίους ἑτάρους.
τύμβον δ' Ἀντωνεῖνος ἑῷ θέτο τοῦτον ἀδελφῷ,
οἷσιν ὁ πρὶν βασιλεὺς Ἄβγαρος ἦν γενέτης.

Abgarus rex Edessenus ex Bayeri calculis regnavit inde ab a. p. Chr. 200. periit autem a. 217. ut videtur, ineunte, insidiis Caracallae Edessae hibernantis: ex quo regnum Edessenum desiit. Huius Abgari filii sunt Abgarus, qui honoratur titulo nostro, et Antoninus, qui monumentum posuit. Itaque haec inscriptio fere ad a. 220-240. pertinere videtur. Tristanus cogitabat de eo, cuius caput conspicitur in nummo una cum Gordiani capite, nixus loco Chrysostomi Orat. de sanct. Babyl. c. Gentil. p. 730. et 740. ubi de regis cuiusdam filio agitur, qui quum obsidis loco apud Decium esset, ab hoc Imperatore contra ius gentium occisus est.

6197.

Lapis *Romae* olim apud Christ. Statum statuarium e regione D. Andreae de Frattis in monte Pincio, relatus inter monumenta Arundelliana a Seldeno vulgata (conf. Marm. Oxon. 1776. p. 77. edit. Maitt. XXXIX. ubi tabula aeri incisa, Marm. Oxon. edit. Chandl. P. II. n. 70. p. 111.); ex Seldenianis dedit Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 538. Synt. inscr. Cl. XI. p. 610. n. VI. Fleetwood Inscr. syllog. p. 199. 3. litteris minusculis, Fabrettus Inscr. c. IV. p. 301. n. 279. Montfaucon Ant. expl. Suppl. III. p. 30. tab. 9. Patinus Comment. in monum. ant. p. 448. Conf. Grotius in Mantissa T. III. p. 420. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 540. Brunckius Anal. III, 276. n. 592. Viscontus Iconogr. Gr. tab. 33. (T. I. p. 287 sq.), qui, quod miror, ex Oriente allatum dicit, Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 195.) Anthol. Palat. App. n. 224.

ΚΛΑΥΔΙΟΣΙΗΤΗΡΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣΕΝΘΑΔΕΚΕΙΜΑΙ
ΠΑΝΤΟΙΗΣΔΕΔΑΩΣΚΡΑΙΠΝΟΝΑΚΕΣΜΑΝΟΣΟΥ
ΞΥΝΟΝΤΟΥΤΟΔΕΜΟΙΚΑΙΜΥΡΤΑΛΗΕΙΣΑΣΥΝΕΥΝΩ
ΜΝΗΜΑΜΕΤΕΥΣΕΒΕΩΝΔΕΣΜΕΝΕΝΗΛΥΣΙΩΙ

Vs. 4. extr. Fabr. ΕΛΥϹΙΟΙ.

Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κεῖμαι
παντοίης δεδαὼς κραιπνὸν ἄκεσμα νόσου.
ξυνὸν τοῦτο δ' ἐμοὶ καὶ Μυρτάλῃ εἶσα συνεύνῳ
μνῆμα. μετ' εὐσεβέων δ' ἐσμὲν ἐν Ἠλυσίῳ.

Claudius Agathemerus medicus Lacedaemonius fuit, cuius convictu Persius poeta usus traditur Suetonio Vit. Pers. ubi vulgo corruptum legebatur nomen Agaterni (pro Agathemeri): quod correxerunt viri docti a Reinesio commoniti (conf. Fabricius Bibl. Gr. T. IV. p. 617. edit. alt.). Et vidit Reinesius lapidis nostri Agathemerum eundem illum medicum Lacedaemonium Persii sodalem esse, unde de aetate tituli existimari potest. Hinc etiam origo lapidis Romana confirmatur: quae quum lateret Viscontum, factum est, ut paulum dubitaret, Agathemerum, qui monumentum posuit, pro Agathemero Persii sodali haberet necne.

6198.

Romae in domo privata; ex schedis Gerhardi cum Iacobsio communicatis edidit Welckerus Syllog. n. 70. p. 103. edit. alt. litteris minusculis et omissis praescriptis. Habeo etiam ex schedis iisdem.

Θ К
ꟿΗΤΡΙΦΙΛΗΙΑΓЄ
ΛΗΙΚΑΙΛΑΡЄΤΑΙЄ
ϹΘΛΗΙΑΔЄΛΦΗΙ
ΙΟΥΛΙΟϹΑΝΤΙΓЄ
ΝΗϹꟿΝΗꟿЄΠΟ
ΗϹЄΤΟΔЄ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μητρὶ φίλῃ Ἀγέλῃ καὶ Λαρέτᾳ ἐσθλῇ ἀδελφῇ
Ἰούλιος Ἀντιγένης μνῆμ' ἐπόησε τόδε.

Nomen Λαρέτα cum forma Δημαρέτη comparavit Welckerus, notans syllabam primam contractam esse ut in Λάνασσα et Λᾶγος.

6199.

Lapis in vico Sabinorum Scandriglia dicto repertus ab architecto Bianchi per Marchionem Ios. Ruffum donatus museo Burbonico Neapoli; edidit et commentatus est Bernhardus Quaranta Comento sopra una greca iscrizione mutila trovata a Scandriglia, Nap. 1826. 4. indeque repetiit Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 257. litteris minusculis.

ΛΙ/ ΙⲰΙΤΟΔϹ ΠΑΤΗΡΑΓΑΘⲰΙΠΙ
ΘΙΙΙ ΙΤΟΝΚΗΔ ϹϹⲰΜΑΤΟΔΑΘΑΝΑΤ
Є(ΜΑΙΛΙⲰΝΑΝΟΡ Ξ ΚЄΑΡΨΥΧΗΙΑΡΛЄΙΖϹ
ΗΤΟ‾ΗΝΠΑΡϹΧЄΙ ΚΑΙΘЄΟΦΙΝΚΑΤЄΒΗ
ΙϹΧЄΟ ΙϹΤΞΙΙΛΧⲰΝΠΑ ϽΙϹΧЄΔЄΜΗΤЄΡΑΔЄΛΦΟΥϹ
ϹⲰΙ Ι', ΤⲰΝΨΥΛΗϹΤ ΝΔЄΘЄΟΝϹЄΒЄΜΟΥ

Α]ἰ[λιαν]ῷ τόδ[ε σῆμα] πατὴρ ἀγαθῷ πι[νυτῷ τε
θ[νη]τὸν κηδ[εύσα]ς σῶμα· τὸ δ' ἀθάνατ[ον
ἐς μα[κάρ]ων ἀνόρ[ουσ]ε κέαρ· ψυχὴ [γ]ὰρ [ἀ]είζ[ως,
ἣ τὸ [ζ]ῆν παρ[έ]χει [κ]αὶ θεόφιν κατέβη.
ἴσχεο [σὺ] σ[τονα]χῶν, πά[τερ], ἴσχε δὲ μητέρ', ἀδελφούς·
σῶ[μα χι]τὼν ψυ[χ]ῆς· τ[ὸν] δὲ θεὸν σέβε μου.

Plurima bene restituit Quaranta, nisi quod male ei cessit vs. 3. ubi scribebat ἕσμα κακῶν ἀνόρουσε κέαρ· ψυχὴ ἄρ' ἀεὶ ζῶν: quem versum rectius Welckerus exhibuit sic: ἐς μακάρων ἀνόρουσε κέαρ· ψυχὴ γὰρ ἀεὶ ζῶσ'. Vs. 4. Welckerus dedit πάρεχεν pro παρέχει, et παρέβη pro κατέβη. Posterius hoc, κατέβη, explicari ita potest, ut sententia sit: καθ' ὅμιλον τῶν θεῶν ἔβη. Est potius: anima aeterna est, quae descendit a diis. Vs. 5. Quaranta: ἴσχεο ἀνστενάχων, Welckerus: ἴσχεο σὺ στενάχων. Melius videtur quod dedimus. Genitivus στοναχῶν repetendus etiam ad ἴσχε μητέρα. Pro Christiano Quaranta venditavit titulum, falso: est paganus et, ni fallor, a Stoico oriundus. Eo certe deducit laus τοῦ ἀειζώου et effatum: σῶμα χιτὼν ψυχῆς notum ex Epicteto Diss. p. 99. aliisque. Conf. Addend. ad n. 4598.

6200.

Romae, in museo Kircheriano; edita est in Dissert. Acad. Etrusc. Cort. T. II. 1738. p. 129. cum Lat. interpret. Torquati Barbolani; missu P. Contucci edidit Muratorius T. III. p. MDCXCIII. 1. cum Lat. interpret. Tractarunt Hagenbuchius de Murator. marm. Gr. p. 37. (conf. Epist. epigr. p. 79.), Dorvillius ad Chariton. p. 216. et p. 351. edit. Lips. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 247. Brunckius Anal. III, 300. p. 695. Iacobsius (Animadvers. III, 2. p. 266.) Anthol. Palat. App. n. 506. Citavit Lebasius Restitution des inscr. Gr. de la grotte de vipère p. 17. Habeo etiam ex schedis Münteri, qui vidit Velitris in aedibus Borgianis, sed mutilam.

ΠΡΩΘΗΒΗΝΕΤΙΚΟΥΡΟΝΕΤΙΧΝΟΑΟΝΤΟϹΙΟΥΛΟΥ
ΔΕΥΟΜΕΝΟΝΦΘΟΝΕΡΗΜΟΙΡΑΚΑΘΕΙΛΕΒΙΟΥ
ΠΟΛΛΑϹΟΦΗϹΧΕΡΟϹΕΡΓΑΛΕΛΟΙΠΟΤΑΒΑϹΚΑΝΕΔΑΙΜΟΝ
ΟΙΑϹΟΥΧΟϹΙΩϹΕΛΠΙΔΑϹΕΞΕΤΑΜΕϹ
ΑΛΛΑϹΥΓΑΙΑΠΕΛΟΙϹΑΓΑΘΗΚΟΥΦΗΤΑΚΥΛΕΙΝΩ
ΚΑΙΔΕΠΑΡΑΠΛΕΥΡΑϹΑΝΘΕΑΛΑΡΑΦΥΟΙϹ
ΟϹϹΑΚΑΤΑΡΑΒΙΟΥϹΤΕΦΕΡΕΙϹΟϹΑΤΕϹΤΙΚΑΤΙΝΔΟΥϹ
ΩϹΑΝΑΠΕΥΟΔΜΟΥΧΡΩΤΟϹΙΟΥϹΑΔΡΟϹΟϹ
ΑΓΓΕΛΛΗΤΟΝΠΑΙΔΑΘΕΟΙϹΦΙΛΟΝΕΝΔΟΘΙΚΕΙϹΘΑΙ
ΛΟΙΒΗϹΚΑΙΘΥΕΩΝΑΞΙΟΝΟΥΧΙΓΟΩΝ
ΕΙΚΟϹΕΤΗΤΟΝΠΑΙΔΑΘΟΗΚΑΤΕΝΗΡΑΤΟΜΟΙΡΑ
ΚΑϹΤΙΝΕΝΕΥϹΕΒΕΩΝΗΝΔΙΑϹΩΦΡΟϹΥΝΗΝ

In postico latere:

HORDIONIA
POLLA

Litterae sunt C, Є et Ѡ, non E et Ω, ut expressit Muratorius. Vs. 1. Münt. ЄΤΗΟΥΡΟΝ. Vs. 2. Acad. Cort. ΚΑΘΕΙΛΕ, Mur. ΚΑΘΕΙΛΕ. Vs. 3. Acad. Cort. ΛΕΛΙΠΟΤΑ, Mur. ΛΕΛΟΙΠΟΤΑ. Vs. 4. extr. Acad. Cort. Mur. ΕΛΠΙΔΑCΕΤΕΤΑΜΕC, Münt. ЄΛΠΙΔΑЄCΖ, quae composui. Vs. 8. extr. Acad. Cort. ΔΡΟѠC, Mur. ΔΡΟCΟC. Vs. 9. extr. Acad. Cort. ΚΕΙCΘΑΙ, Mur. ΚΕΙCΤΑΙ. Vs. 11. init. Mur. ΕΙΚΟCΕΤΙ, Acad. Cort. Münt. ЄΙΚΟCЄΤΗ. Titulum Latinum ex postico latere solus habet Muratorius.

Πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χνοάοντος ἰούλου
δευόμενον, φθονερὴ Μοῖρα καθεῖλε βίου,
πολλὰ σοφῆς χερὸς ἔργα λελοιπότα. βάσκανε δαῖμον,
οἵας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐ[ξ]έταμες.
ἀλλὰ σύ, γαῖα, πέλοις ἀγαθὴ κούφη τ' Ἀκυλείνῳ,
καὶ δὲ παρὰ πλευρὰς ἄνθεα λαρὰ φύοις,
ὅσσα κατ' Ἀραβίους τε φέρεις ὅσα τ' ἐστὶ κατ' Ἰνδούς,
ὡς ἂν ἀπ' εὐόδμου χρωτὸς ἰοῦσα δρόσος
ἀγγέλλῃ τὸν παῖδα θεοῖς φίλον ἔνδοθι κεῖσθαι
λοιβῆς καὶ θυέων ἄξιον, οὐχὶ γόων.
εἰκοσέτη τὸν παῖδα θοὴ κατενήρατο Μοῖρα,
κἄστιν ἐν εὐσεβέων ἣν διὰ σωφροσύνην.
Hordionia Polla.

Recte legit Hagenbuchius. Vs. 1. dictio ἔτι χνοάοντας ἰούλους citatur etiam ex Apollonio Rhod. II, 43. II, 779. Vs. 6. καί τε malebat Dorvillius l. c. p. 250. De voto florum e tumulo nascentium Iacobsius comparat Stat. Silv. II, 1, 157. II, 6, 86. V, 1, 210. Cf. n. 5759. 6789. Extr. ἐν εὐσεβέων intellige χώρῳ.

6201.

Romae, olim in aedibus Marchionis Alexandri Capponi, nunc in aedibus Vaticanis; missu Io. Ios. Ramaginii edidit Muratorius T. III. p. MDII. 11. cum Lat. interpret. Tractaverunt Hagenbuchius Epist. epigr. p. 403. Leichius in Menckenii Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 489. Dorvillius ad Chariton. p. 260. Toupius Epist. de Syrac. p. 329. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 309. Brunckius Anal. III, 305. n. 711. Iacobsius (Animadvers. III, 2. p. 288.) Anthol. Palat. App. n. 287. Citarunt Winckelmannus Opp. T. III. p. 382. et Viscontus Lettera su due monumenti d' Antonia Augusta p. 25. Denuo de lapide transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 423. n. 16. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 9. extr. Mur. ΦΙΛΤΑΤΟ. Vs. 10. extr. Mur. ΟΔΥΡΜΟΥC, Os. Thorl. ΟΔΥΡΜΟΙC. Vs. 13. extr. Mur. ΕΦΗΕΥ, Thorl. ЄΦΗΔΥ; idque in lapide esse testatur Viscontus l. c. p. 25. not. 55. Vs. 14. init. Murat. ΧΡΟΟΙC, Os. ΧΡΟΟΙCΙ, Thorlac. ΧΡΟΟΝΙ. Vs. 15. extr. ultimum A omittit Os. Vs. 16. extr. Mur. ΔΟΜΟΙC, Os. ΔΟΜΟΙ., Thorl. ΔΟΜΟΡ. Vs. 17. extr. Mur. ΠΙCΙΕΥ, Os. Thorl. ΠΙCΤΕΥ. Vs. 19. Mur. ΗΡΠΑΕΑΝ, Os. Visc. ΗΡΠΑCΑΝ, Thorl. ·ΙΡΠΑΙΑΝ; deinde Mur. ΤΕΡΠΛΙΗΝΝΑ, Os. ΤЄΡΠΝ–ΝΝΑ, Visc. ΤЄΡΠΝΗΝΝΑ, Thorl. ΤЄΡΠΝ–ΙΝΝΑ. Vs. 20. init. Winckelm. ΙΑΔΕC, reliqui ΙΔΕC. Vs. 21. Mur. ΤΙΝΕΙΑΥΓΕΤΑ cet., Os. ΤΙΝΗΙΑΥΓЄΤΑ, Thorl. ΤΙΝΗΙΑΥCЄ+Α.

Οὐχ ὁσίως ἥρπαξ[α]ς ὑπὸ [χθόνα], κοίρανε Πλουτεῦ,
πενταέτη νύμφην πᾶσιν ἀγαλλομένην·
οἷα γὰρ ἀρχομένο[ι] ῥόδον εὔπνοον εἴαρος ὥρῃ
ἐξέτεμες ῥείζης, πρὶν χρόνον ἐκτελέσ[αι].
ἀλλ' ἄγ' Ἀλεξάνδρα καὶ Φίλτατε, μηκέτ' ὀδυρμούς
εἱμερτῇ κούρῃ σπένδετε μυρόμενοι.
εἶχεν γάρ, χάριν εἶχεν ἐφ' ἡδυχρόοισι προσώποις,
αἰθέρος ὥστε μένειν ἀθανάτοισι δόμοις.
τοῖς πάρος οὖν μύθοις πιστεύσατε· παῖδα γὰρ ἐσθλὴν
ἥρπασαν ὡς τερπνὴν Ναΐδες, οὐ Θάνατος.
Τινηΐα Ὑγε[ί]α τῇ ἰδίᾳ θρεπτῇ Φιλτάτῃ μνήμης χάριν.

ΟΥΧΟϹΙϢϹΗΡΠΑΞΕϹΥΠΟ
ΚΟΙΡΑΝΕΠΛΟΥΤΕΥ
ΠΕΝΤΑΕΤΗΝΥΜΦΗΝΠΑϹΙΝ
ΑΓΑΛΛΟΜΕΝΗΝ
ΟΙΑΓΑΡΑΡΧΟΜΕΝΟΝΡΟΔΟΝΕΥ
ΠΝΟΟΝΕΙΑΡΟϹϢΡΗ
ΕΞΕΤΕΜΕϹΡΕΙΖΗϹΠΡΙΝΧΡΟ
ΝΟΝΕΚΤΕΛΕϹΗ
ΑΛΛΑΓΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΑΙΦΙΛΤΑΤΕ
ΜΗΚΕΤΟΔΥΡΜΟΥϹ
ΕΙΜΕΡΤΗΚΟΥΡΗϹΠΕΝΔΕΤΕ
ΜΥΡΟΜΕΝΟΙ
ΕΙΧΕΝΓΑΡΧΑΡΙΝΕΙΧΕΝΕΦΗΔΥ
ΧΡΟΟΙϹΙΠΡΟϹϢΠΟΙϹ
ΑΙΘΕΡΟϹϢϹΤΕΜΕΝΕΙΝΑΘΑ
ΝΑΤΟΙϹΙΔΟΜΟΙϹ
ΤΟΙϹΠΑΡΟϹΟΥΝΜΥΘΟΙϹΠΙϹΤΕΥ
ϹΑΤΕΠΑΙΔΑΓΑΡΕϹΘΑΛΗΝ
ΗΡΠΑϹΑΝϢϹΤΕΡΠΝΗΝΝΑ
ΙΔΕϹΟΥΘΑΝΑΤΟϹ
ΤΙΝΗΙΑΥΓΕΤΑΤΗΙΔΙΑ
ΘΡΕΠΤΗΦΙΛΤΑΤΗΙ
ΜΝΗΜΗϹ ΧΑΡΙΝ

Alexandram et Philtatum parentes esse puellae Philtates monet Hagenbuchius. Vs. 1. ΗΡΠΑΞΕϹ in lapide esse testatur Viscontus. Cf. n. 6205. Verba ὑπὸ χθόνα Wesselingio debentur; minus commode Hagenbuchius ὑπ' ὄχθην coniecerat. Vss. 3. 4. ἀρχομένου Toupius, ἐκτελέσαι Brunckius dedit. Comparationem illustravit Tristan. Comm. hist. T. I. p. 350. Vs. 8. αἰθέρος δόμοις iungendum esse notavit Iacobsius. Extremum versum aliter constituerunt Brunckius, Leichius, Wesselingius ap. Leich., Toupius, denique Dorvillius. In fine nomen Ὑγεία restituit Hagenbuchius.

6202.

Florentiae, in villa Strozzia, in fragmento lapidis, cuius ad latus dextrum visitur famula capite raso, dextra manu gestans pastophorium longiori hastae subnixum et palmae foliis superne velut radiatum; sub inscriptione duo capita feminarum velis obducta mutuoque se respicientia repraesentantur; edidit Montfaucon Diar. Ital. p. 361. cum interpret. Lat. dein Gorius Inscr. ant. Etrur. T. I. p. 373. n. 128. illustratam notis Salvinii; ex utroque dedit Muratorius T. I. p. CLXXVIII. 3. cum Lat. interpret. et not. Graeca repetierunt Iacobsius Anthol. Palat. App. n. 335. Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 253. n. 30.

. . . . HI.DEI.NOTA
. . . . OS ❧
. . . . QVEDEAENILO
. . . . VDICA ❧
. . . . XANDRIACVIFLOS
. . . . VMIVVENTAE ❧
. . . . ARCARVMNOTASVSTV
. . . . NVIDADITI ❧
. . . . . . ΔΕΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΚΟΡΗΠΡΟΠΟ
ΛΟϹΔΙΟΝΥϹΟΥ ❧
. . . . . ΙϹΤΟΦΟΡΟϹΤΕΘΕΑϹΝΕΙΛϢΤΙΔΟϹ
ΕΙϹΙΔΟϹΑΓΝΗϹ ❧
ΕΙΚΟϹΙΔΙϹΠΛΗΡϢϹΑϹΑΧΡΟΝΟ
ΚΕΙΤΑΙΛΥΚΑΒΑΝΤΩΝ ❧

Vs. 1. Montf. D . . . . . . NOTA, Gor. HI.DEI.NOTA. Vs. 2. Montf. in lacuna S, Gor. OS ❧. Vs. 3. Montf. MEDEAENILO, Gor. QVAE.DEAENILO. Vs. 9. Montf. CΑΛΕΞ cet., Gor. ΔΕΑΛΕΞ cet. Vs. 13. init. Montf. EIKOCI, Gor. IKOCI; ib. extr. Montf. XPONO, Gor. XPONϢ.

Hic tumulata iacet Bacc]hi dei nota [sacerd]os
pastophorus]que deae Nilo[tidi, virgo p]udica,
nomine Ale]xandria, cui flo[rem atque] iuventae
robur P]arcarum nota sustu[lit i]nvida Diti.
Ἔνθα]δ' Ἀλεξάνδρ[ε]ια κόρη πρόπολος Διονύσου
πα]στοφόρος τε θεᾶς Νειλώτιδος Ἴσιδος ἁγνῆς
εἴκοσι δὶς πληρώσασα χρόνο[ν] κεῖται λυκαβάντων.

In Graecis vs. 1. haud dubie fuit ЄΝΘΑΔЄ non elisa ultima vocali. Welckerus dedit Ἠνίδ', Iacobsius τῇδε. Vs. 2. κιστοφόρος legit Muratorius, παστοφόρος legerunt etiam Montfauconius et Salvinius. De pastophoris conf. p. 305. *b*. Vs. 3. strangulavit auctor πληρώσασα dicens, pro quo Iacobsius πλήτασα dedit. Deinceps Welckerus χρόνῳ dedit nescio qua constructione. Rectius Iacobsius χρόνον; possis etiam χρόνους.

6203.

In tribus lapidibus maximis in aedibus Vaticanis; edidit Marinus Fratr. Arval. Vol. I. p. 238. unde petiit Welckerus Syllog. epigr. Gr. p. 79. n. 54. edit. alt. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

CΤΕΜΜΑΤΑΦωΝΠΤΟΙΗΚΑΙΠΡΗΞΙΕCΑΙΚΕΝΕΑΥΧΕΙC
ΑΛΛωΝCΗΜΑΤΕΧΟΙΤΕΔΙΚΑCΠΟΛΙΑCΤΕΝΕΠΟΙΤΕ
ΤΗΚΕΔΟΝΑCΒΙΟΤΗCΚΑΙΔΟΥΛΕΙΗΝΕΡΙΤΕΙΜΟΝ

Π ΜΟΥΝΟΝΔΗΜΕΤΕΡΟΝΒΑΙΗ....ΟΥΝΟΜΑΦωΝΟΙ
Ε ΑΛΕΞΑΝΔΡΟCΟΔΕCΤΙΒΑΛΕΝΤΕΙΝΗΔΕCΥΝΕΥΔΕΙ Ρ
Ι ΚΕΙΝΕΝΕΡωΝΛΙΜΕΝΕCCΙΜΕΓΑΙΝΗΤΗΠΑΡΑΚΟΙΤΕΙ Ι
Ο ΤΟΥCΔΑΜΦωΧΑΡΙΕΝΤΕΛΟCΕΛΛΑΧΕΝΟΥΣΚΤΕΡΕΙΞΕ Ο
Ν ΧΕΡCΙΦΙΛΑΙCΘΥΓΑΤΗΡΓΛΥΚΕΡΗΠΑΥΛΕΙΝΑΤΟΚΗΑC Ν
Ι ΗΔΗΟΙΘΑΛΕΘΟΝΤΑΤΟΚΟΝΚΑΤΑΔωΜΑΛΙΠΟΝΤΑC Ι
Ο ΤΡΙΤΤΥΟCΕΞΑΥΤΗCΟΙΜΕΥΜΕΛΑΘΡωΝΜΕΔΕΟΙΕΝ
Υ

Ρ ΝΗΛΗCωΘΑΝΑΤΟCΠΟΛΥΔΗΜЄΙΑΚΑΙΡΙΟCΗΚΕΙC Π
Ι ΧΡΗΝΓΑΡЄΠωΔЄΙΝЄCCΙΝЄΧЄΙΝΧЄΡΑΚΑΙΤΟΤΟΛЄCCΑΙ Є
Ο ΝΥΝΔЄΜЄΤΑΠΤΟΛЄΜΟΥCΚΡΥΕΡωΝΤЄΛΑΦΥΓΜΑΤΑΝΟΥCωΝ Ι
Ν ΛЄΥΓΑΛЄΟΥCΤЄΦΟΒΟΥCΚΑΙΘΥΜΟΒΟΡΟΥCΜЄΛЄΔωΝΑC Ο
Ι ΚΑΙΔΙΚΑCΑΜΦΙΛΟΓΟΥCΡЄΙΚΝΟΝΚΑΙΚωΔΙΟΝΑΞЄΙC Ν
ΛΥΠΡΗΝΔΑΙΤΑΧΑΡωΝΙΝЄωΝΔЄΜΠΗCΠЄΦΙΔΗCΟ Ι
Ο
Υ

Vs. 10. init. Mar. ΤΡΙΤΤΥΟCΕΞΑΥΤΗC, Thorl. ΤΡΙΤΤΥΟCΕΞΑΙΤΗC. Vs. 11. med. Mar. ΔΕΜЄΙ, Thorl. ΔΗΜЄΙ. Vs. 12. Mar. ωΔΙΝЄCCΙΝ, Thorl. ωΔЄΙΝЄCCΙΝ. Vs. 16. Mar. ΔΛΙΥΑ, Thorl. ΔΑΙΤΑ; in fine Mar. ΠЄΦЄΙΔΗCΟ, Thorl. ΠЄΦΙΛΗCΟ.

Στέμματ', ἀφ' ὧν πτοίη καὶ πρήξιες αἱ κενεαυχεῖς,
ἄλλων σήματ' ἔχοιτε, δικασπολίας τ' ἐνέποιτε,
τηκεδόνας βιοτῆς καὶ δουλείην ἐρίτειμον.

Μοῦνον δ' ἡμέτερον βαιὴ [λίθος] οὔνομα φωνοῖ.
'Αλέξανδρος ὅδ' ἐστί, Βαλεντείνῃ δὲ συνεύδει
κεὶν ἐνέρων λιμένεσσι μέγ' αἰνητῇ παρακοίτει.
τοὺς δ' ἄμφω χάριεν τέλος ἔλλαχεν· οὓς κτερέϊξε
χερσὶ φίλαις θυγάτηρ γλυκερὴ Παυλεῖνα τοκῆας,
ἤδη οἱ θαλέθοντα τόκον κατὰ δῶμα λιπόντας,
τριττύος ἐξ αὐτῆς, οἵ μευ μελάθρων μεδέοιεν.

Νηλὴς ὦ θάνατος, πολὺ δὴ μ[ο]ι ἀκαίριος ἥκεις.
χρῆν γὰρ ἐπ' ὠδείνεσσιν ἔχειν χέρα καὶ τότ' ὀλέσσαι·
νῦν δὲ μετὰ πτολέμους κρυερῶν τε λαφύγματα νούσων
λευγαλέους τε φόβους καὶ θυμοβόρους μελεδῶνας
καὶ δίκας ἀμφιλόγους ῥεικνὸν καὶ κώδιον ἄξεις,
λυπρὴν δαῖτα Χάρωνι· νέων δ' ἔμπης πεφίδησο.

Vs. 4. in lacuna Ignatius de Rossi, amicus Marini, legebat πέτρ', Boissonadus ad Holsten. Epist. p. 447. pulchre dedit λίθος. Vs. 5. Βαλεντείνῃ Welckerus male pro nominativo habuit. Idem vs. 10. init. τρίτους ἐξ αὐτῆς, nescio unde; τόκος τριττύος ἐξ αὐτῆς videtur significare prolem tribus fratribus constantem natu scilicet minoribus, οἵ μευ μελάθρων μεδέοιεν, i. e. quibus domus nostra curae sit. Vs. 11. μοι restituit Boissonadus l. c. Vs. 15. ῥικνὸν καὶ κώδιον rugosum, marcidum et exsiccum, quasi pellem, recte interpretatur Welckerus. Ad latus inscriptionis utrinque bis scriptum nomen est Πιονίου, et Latine *Pioni*.

6204.

Velitris, in museo Borgiano, postea *Romae* in aedibus Vaticanis; edidit Iac. Sirmondus in notis ad Ennodium p. 34. cum Lat. interpret. metrica; indeque Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. p. 821. n. XXIV. Muratorius T. III. p. MDCXLII. 5. cum Lat. interpret. Repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 256. 1. litteris minusculis; Van Goens in Animadv. ad Porphyr. de antro nymph. p. 109. ex schedis Ios. Scaligeri in bibliotheca Lugdunensi; ex Reinesio Bonada Anthol. T. II. p. 520. cum interpret. Lat., Marinus papiri diplomat. p. 254. Brunckius Anal. III, 314. n. 746. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 334.) Anthol. Palat. App. n. 196. litteris minusculis. Denuo de lapide transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 427. n. 37. Habeo etiam ex schedis Uhdeni.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 1. Van Goens ΕΜΟΙ, reliqui ЄΜΗC. Vs. 4. extr. Sirm. ΝΟΥ, Os. Uhd. ΝΟ. Vs. 9. Os. ΑΡωΝ, reliqui ΑΓωΝ. Vs. 10. Van Goens Ω, reliqui Ο.

Ἦλθες, ἐμῆς ζωῆς γλυκερώτερε, ὅς μ' ἀπέλυσας
νούσων καὶ καμάτων καὶ μογερᾶς ποδάγρας.
Αὐρ. 'Αμφικτύων ἄγων ἔτος ō.

ΗΛΘΕϹΕꟿΗϹ
ΖωΗϹΓΛΥΚΕΡ
ωΤΕΡΕΟϹꟿΕ
ΑΠΕΛΥϹΑϹΝΟΥ
ϹωΝΚΑΙΚΑꟿΑ
ΤωΝΚΑΙꟿΟΓΕ
ΡΑϹΠΟΔΑΓΡΑϹ
ΑΥΡΑꟿΦΙΚΤΥ
ωΝΑΓωΝ
ΕΤΟϹ Ō

Van Vaassen in schedis lusum esse recentioris poetae putavit; sine causa. Vs. 1. γλυκερώτερος legebat Iacobsius, qui comparat Agathiae epigr. LXXXI. Sed in lapide est vocativus, qui ferri potest. Intellige Θάνατε.

6205.

Albae; ex schedis Piccarti edidit Reinesius Epist. ad Hoffmannum et Rupertum p. 327. Synt. inscr. Cl. XII. p. 683. n. 104. deinde Fabrettus c. III. p. 193. n. 453. uterque cum interpret. Lat. Repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 200. 2. Bonada Anthol. T. II. p. 224. Meinekius in Seebodii nova biblioth. crit. 1823. T. I. p. 159. Welckerus Syllog. p. 109. n. 78. edit. alt. litteris minusculis.

ΑΝΘΟϹΕΓωΛΕΓΟΜΗΝΥΙΟϹΕΡΜΟΓΕΝΟΥϹΤΕΚΑΙΦΥΡΜΗϹ
ΟΑΝΘΗϹΑϹΔΕΚΑΛωϹΕΤΕϹΙΝΔΥϹΙΝΟΥΧΟΛΟΚΛΗΡωϹ
ΦωΤΟϹΑΦΑΡΠΑϹΘΕΙϹΠΡΟΜΟΙΡΟΝΒΡΕΦΟϹΕΝΘΑΔΕΚΕΙΜΑΙ
ΚΑΙΟΥΚΟΙΔΑΕΙΤΕΚΑΛωϹΕΙΤΕΚΑΚωϹΕΘΑΝΟΝ
ΑΠΛΗΡωΤΑΙΔΑΤΙΜΕΝΗΠΙΟΝΗΡΠΑϹΕϹΟΥΤωϹ
ϹΠΕΥϹΑϹΤΟΥΖΗΝꟿΕϹΤΕΡΕϹΑΙΟΗϹΟΙ
ΠΑΝΤΕϹΟΦΙΛωꟿΕΘΑ

Vs. 1. init. Rein. Epist. ΛΗΘΟΣΕΓΩΛΕΓΟΜΗΝ, idem postea Synt. ΑΝΘΟϹΕΓΩΓΕΝΟΜΗΝ, Fabr. ΑΝΘϹΕΓΩΓΕΝΟΜΗΝ. Vs. 2. Rein. Epist. ΟΑΝΘΗ ΣΑΣΔΕΚΑΚΩΣ, idem in Synt. ΟΑΝΘΗϹΑϹΤΕΚΑ ΚΩϹ, Fabr. ΟΑΝΘΗΣΑΣΤΕΚΑΛΩΣ. Vs. 4. Rein. Epist. ΚΑΙΟΥΚΕΙΤΕΚΑΛΩΣΕΙΤΕ cet., in Synt. et Fabr. ΚΑΙΟΥΚΟΙΔΑΚΑΛΩϹΗΤΕ cet. Vss. 6. 7. Rein. Epist. ϹΠΕΥϹΑϹΤΟΥΖΗΝΜΕϹΤΕΡΗϹΑΙΟΗϹΟΙ|| ΠΑΝΤΕΣΟΦΙΛωꟿΕΘΑ, in Synt. et Fabr. ϹΠΕΥϹΑϹ ΤΟΥΖΗΝΜΕϹΤΕΡΕϹΑΙ nihil amplius.

Ἄνθος ἐγὼ λεγόμην, υἱὸς Ἑρμογένους τε καὶ Φύρμης,
ἀνθήσας δὲ καλῶς ἔτεσιν δυσὶν οὐχ ὁλοκλήρως,
φωτὸς ἀφαρπασθείς, πρόμοιρον βρέφος ἐνθάδε κεῖμαι
κοὐκ᾽ οἶδ᾽ εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς ἔθανον.
ἀπλήρωτ᾽ Ἀΐδα, τί με νήπιον ἥρπασ[α]ς οὕτως
σπεύσας τοῦ ζῆν με στερέσαι; ο[ὐ] σοὶ πάντες ὀφ[ε]ιλ[ό]μεθα;

Vs. 1. mirum esse auctorem scripsisse υἱός, quum παῖς et metro et sensui satisfaceret, notavit Iacobsius teste Welckero. Sed plura vitia insunt in hoc epigrammate, ut vs. 1. τε καὶ Φύρμης, vs. 3. πρόμοιρον, pro quo πρόμορον scribi potuisse monet Welckerus. Vs. 2. init. Ο videtur abiiciendum esse, etsi videtur per synaloephen pronuntiari posse; nam sequitur ΔΕ, non ΤΕ. Vs. 4. ex altero Reinesii apographo, in quo omissum prius ΕΙΤΕ, restituit Meinekius. Vs. 5. ΗΡΠΑϹΕϹ in lapide esse videtur. Conf. n. 6201. Vs. 6. Fleewood dedit σπεύσας του ζῆναι με στερέσαι, unde Welckerus ausus est scribere σπεύσας τοῦ ζῆναί με στερέσαι [ταχέως]. Sed auctor pentametrum scripturus ipse operam perdidit, imitans distichon etiam alibi obvium (n. 6227. 6257.).

6206.

Romae, in villa Albani, in lapide litteris rudioribus; edita est in Oderici Dissert. et adnott. Syllog. inscr. p. 177. et a Marino Inscr. vill. Alban. p. 180. n. 161. cum interpretatione Latina et notis (conf. Indicazione antiquaria per la villa Albani edit. sec. p. 140.). Tractavit Welckerus Epigr. spicileg. II. n. 53. p. 25. et Syllog. epigr. Gr. p. 86. n. 58. edit. alt.

[*Textum vide pag. seq.*]

Litterarum formas dedi ex prima editione.

Κεῖμαι Αὐρήλιος Ἀντώνιος ὁ καὶ
ἱερεὺς τῶν[δ]ε θεῶν πάντων, πρῶτον Βοναδῆς,
εἶτα μητρὸς θεῶν καὶ Διονύσου καὶ Ἡγεμόνος·

τούτοις ἐκτελέσας μυστήρια πάντοτε σεμνῶς
νῦν ἔλιπον σεμνὸν γλυκερὸν φάος ἠελίοιο.
λοιπὸν μύσται εἴτε φίλοι βιότητος ἑκάστης
πάνθ᾽ ὑπολανθάνετε τὰ βίου συνεχῶς μυστήρια σεμνά·
οὐδεὶς γὰρ δύναται Μοιρ[ῶ]ν μίτον ἐξαναλῦσαι,
ἔζησον γὰρ ἐγὼ Ἀντώνιος οὗτος ὁ Σεμνὸς
ἔτεσιν ζ̄, ἡμέραισιν ιβ̄.

ἐποίησαν Αὐρηλία Ἀντωνεία καὶ Αὐρήλιος Ὀνήσιμος
γλυκυτάτῳ τέκνῳ μνήμης χάριν.
Θ(εοῖς) χ(θονίοις).

Praescripta et subscripta numeris soluta sunt, nisi quod etiam praescriptis versum heroicum immiscuit auctor: ut cuncti versus septem sint heroici, quorum tamen is, qui quinto loco habetur, heptameter est isque pravus. Numerusque septenarius non fortuitus videtur Welckero, sed dedita opera quaesitus. Quod si est, spectat fortasse annos defuncti, id quod etiam Welckerus concedere videtur. Aurelius Antonius, cognomine Σεμνός, sa-

ΚΕΙΜΑΙΑΥΡΗΛΙΟCΑΝΤΩ
ΝΙΟCΟΚΑΙ·Ι·ΕΡΕΥC ΤΩΝ ΤΕ
ΘΕΩΝΠΑΝΤΩΝΠΡΩΤΟΝΒΟΝΑ
ΔΙΗCΕΙΤΑΜΗΤΡΟCΘΕΩΝΚΑΙΔΙΟ
ΝΥCΟΥ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΟC ΤΟΥΤΟΙC
ΕΚΤΕΛΕCΑCΜΥCΤΗΡΙΑΠΑΝΤΟΤΕ
CΕΜΝΩCΝΥΝΕΛΙΠΟΝ CΕΜΝΟΝ
ΓΛΥΚΕΡΟΝ ΦΑΟC ΗΕΛΙΟΙΟΛΟΙΠΟ
ΝΜΥCΤΑΙΕΙΤΕΦΙΛΟΙ ΒΙΟΤΗΤΟCΕ
ΚΑCΤΗCΠΑΝΘΥΠΟΛΑΝΘΑΝΕΤΕΤΑ
ΒΙΟΥCΥΝΕΧΩCΜΥCΤΗΡΙΑCΕΜΝΑ
ΟΥΔΕΙCΓΑΡΔΥΝΑΤΑΙ ΜΟΙΡΟΝΜΙ
ΤΟΝ ΕΞΑΝΑΛΥCΑΙ
ΕΖΗCΟΝ ΓΑΡΕΓΩΑΝΤΩΝΙΟCΟΥ
ΤΟC Ο CΕΜΝΟC ΕΤΕCΙΝ · Ζ · ΗΜΕΡΑΙ
CΙΝ · Ι · Β
ΕΠΟΙΗCΑΝΑΥΡΗΛΕΙΑΑΝΤΩΝΕΙΑΚΑΙΑΥ
ΡΗΛΙΟC ΟΝΗCΙΜΟC ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ ΤΕΚΝΩ
ΜΝΗΜΗC ΧΑΡΙΝ
Θ. Χ.

---

cerdos audit Βοναδίης, in quo Bonam deam agnoscit Winckelmannus Monum. ined. p. 161., quae fere dicitur Γυναικεία Θεός, Ἀγαθὴ Θεός; deinde Matris deum, quam a Bona dea distingui ex Cicerone monet Marinus, tum Bacchi et Iacchi, qui nunc Ἡγεμὼν audit, i. e. ἀρχηγέτης τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος, ut loquitur Strabo X, 468. Habes igitur tres deos coniunctos in mysteriis Bacchicis. Notavitque Welckerus tot dignitates in puerulum cumulatas esse, quod sane mirum est, sed non sine exemplo. Certe in epitaphio Urbini effosso n. 6238. puer habetur idem septennis idemque Bacchicis initiatus mysteriis, quod epitaphium etiam Fogginus Mus. Capitol. T. IV. p. 57. cum nostra inscriptione comparavit. Vs. 2. τῶνδε restituit Iacobsius testante Welckero. Vs. 9. verba μύσται εἴτε φίλοι βιότητος ἑκάστης recte Welckerus interpretatur εἴτε μύσται ἐστὲ εἴτε cet. *sive mystae sive cuiuscunque vitae generis profani.*

6207.

In marmore Farnesiano; edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVIII. 1. Denuo transcripsit et edidit Viscontus Monum. Gab. p. 153. (edit. Labus. p. 114) cum interpret. Lat. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 530. Iacobsius Anthol. Palat. T. III. Add. p. XCIX. litteris minusculis.

ΕCΤΩCΔΙCΤΑΖΕΙC . . .
ΥΠΕCΤΙΝΤΩΔΥΠΟΤΥΜ
ΒΩΑΝΗΡΕΥΖΗCΑCΤΡΙC
ΕΤΕΩΝΔΕΚΑΔΑCΤΟΥ
ΝΟΜΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗC
ΠΙCΤΕΙΜΕΓΑCΗΔΕΤΙΔΟ
ΞΗΟCΠΡΟΛΕΓΕΙΘΝΑΤΟΙC
ΕΥΦΡΟCΥΝΗCΜΕΤΕΧΕΙΝ
ΤΗΝΔΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΟΝ
ΤΟΥΤΩΘΗΚΕΝΧΑΡΙΝΟΝ
ΤΡΕΦΕΠΑΙΔΑΤΟΥΝΟ
ΜΑΚΑΙΤΕΧΝΗΝΗΝΔΙΟ
ΔΩΡΟCΟΔΕ

Litterarum formas dedi ex apographo Viscontiano. Vs. 1. Maff. ΔΙCΤΑΖΕΙC, Visc. ΔΙCΤΑΖCΙΕ. Vs. 2. extr. Maff. ΤΥ . ., Visc. ΤΥΜ. Vs. 6. Maff. ΜΕΓΑ . . . . ΔΕΙΔΟ, Visc. ΜΕΓΑCΗΔΕΤΙΔΟ.

Ἑστὼς διστάζεις [τίς] ὕπεστιν τῷδ᾽ ὑπὸ τύμβῳ;
ἀνὴρ εὖ ζήσας τρ[ε]ῖς ἐτέων δεκάδας,
τοὔνομ᾽ Ἀπολλοφάνης, πίστει μέγας ἠδ᾽ ἔτι δόξῃ,
ὃς προλέγει θν[η]τοῖς εὐφροσύνης μετέχειν.
τὴν δ᾽ ἐπιτυμβίδιον τούτῳ θῆκεν χάριν, ὃν τρέφε παῖδα.
τοὔνομα καὶ τέχνην ἣν Διόδωρος ὅδε.

Vs. 2. ὡνὴρ scripsit Viscontus improbante Iacobsio et ablegante ad Porson. Eurip. Phoen. vs. 1617. De formula τρεῖς ἐτέων δεκάδας conf. Vol. II. n. 2127. Vs. 5. heptameter est illato τούτῳ. Conf. Boeckhius Vol. I. ad n. 1064. In fine lusus est in nomine Diodori, quem etiam Viscontus notavit comparans epigramma n. 6012. *b.* et ex Analectis Ἑρμοῦ δῶρον ἀειδόμενον.

6208.

In lapide a. 1715. in vinea Cavaleria reperto, mox Camaldoli supra Tusculum in museum Card. Passionei illato; edidit Buonarruotus Observ. in vas. vitr. coemeter. 1716. p. 157. cum interpret. Lat. Antonii Mar. Salvinii et notis; deinde missu P. Pauli Ginanni Benedictini Muratorius T. II. p. DCXCVI. 5. cum Lat. interpret. et not.; mox Pagliarinus Giorn. de' Letterati a. 1748. p. 105. cum interpret. Lat. Repetiit Bonada Anthol. T. I. p. 429. Denuo edita est in Passionei Inscr. p. 141. tab. XIV. 27. Ex Murator. repetiit Iacobsius Paralip. II. n. 5. p. 757. (conf. Animadv. T. III. n. 2. p. 307.) Anthol. Palat. App. n. 119. ex schedis H. Hasii Osannus Syllog. p. 449. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΝΕΡΕϹΟΙΠΑΡΟϹΑΥϹΟΝΙϢΝ
ΠΕΔΟΝΕΙΚΕΤΕΞΕΙΝΟΙ
ΒΑΙΟΝΕΠΙΤΡΑΦΕΡΗΧΘΟΝΙΔΕΡ
ΚΟΜΕΝΟΙΤΟΔΕΔϢΜΑ
ΑΝΔΡΟϹΟΠΙΖΟΜΕΝΟΥΖΗΝΟϹ
ΝΟΟΝΑΙΓΙΟΧΟΙΟ
ΟϹΠΟΤΕΔΕΙΞΕΒΡΟΤϢΝΠΟΛΥ
ΠΛΑΝΚΤΟΙϹΕΝΠΡΑΠΙΔΕϹϹΙΝ
ΨΥΧΗΝΑΘΑΝΑΤΗΝΚΑΓΗΡΑΟΝ
·ΕΚΔΙΟϹΑΙϹΗϹ
ΜΑΡΤΥΡΑΦΟΙΒΟΝΑΜΥΜΝΙϹΙΝ
ΕΝϹΕΛΙΔΕϹϹΙΧΑΡΑΞΑϹ
ΟΥΔΑΡΑΘΝΗΤΟϹΕΗΝΥΠΑΝΑΓ
ΚΗϹΔΥΨΙΜΕΔΟΝΤΟϹ
ΤΥΜΒϢΕΙΝΑΛΕϢΠΕΠΕΔΗΜΕ
ΝΟϹΗΝΥϹΕΝΟΙΜΟΝ
ΕΚΡΕΘΕϢΝΔΑΜΑϹΤΕΙΧϢΝϹΕ
ΜΝΟΝΕΒΗΔΙΟϹΟΙΚΟΝ
ΛΗΤΟΙΔΗΚΑΙΜΟΥϹΑΙϹΒϢΜΟΝ
ΥΠΗΕΡΙΤΕΥΞΑϹ
ΕΙΗΤΗΡΔΑΜΑϹΚΛΗΠΙΑΔΗϹΜΑ
ΚΑΡϢΝΤΡΙΒΟΝΗΕΙ
ΧΡΗΜΟϹΥΝΗΝΔΕΛΙΠΕΝΠΟΛΥΚΗ
ΡΙΟΝΕΝΝΕΚΥΕϹϹΙΝ

Vs. 1. Buon. ΑΥϹΟΙϢΝ. Vs. 7. Mur. ΕΔΙΕΞΕ ΒΡΟΤΟΝ. Vs. 8. Mur. ΠΛΑΝΚΤΟΙϹΙΝ, Pass. ΠΛΑΓ ΚΤΟΙϹΙΝ, Os. ΠΛΑΝΚΤΟΙϹΕΝ. Vs. 9. extr. Os. ΚΑΙΓΗΡΑΟΝ, reliqui ΚΑΓΗΡΑΟΝ. Vs. 10. Os. ΘΙΟϹ pro ΔΙΟϹ. Vs. 11. init. Os. ΜΑΡΤΥΡΟΝ pro ΜΑΡ ΤΥΡΑ. Idem vs. 14. ΥΨΙΝΕΔΟΝΤΟϹ. Vs. 15. extr. Os. ΗΡΜΕ pro ΗΜΕ. Vs. 19. init. Mur. ΛΗΤΩΙ pro ΛΗΤΟΙ. Vs. 20. Thorl. ΥΠΕΡΠΕΡΙ. Vs. 23. init. Mur. ΧΡΗΣΜΟΣΥΝΗΝ pro ΧΡΗΜΟϹΥΝΗΝ, quod habent reliqui.

Ἀνέρες οἵ π[ε]ρ[ὲ]ς Αὐσονίων πέδον εἵκετε, ξεῖνοι,
βαιὸν ἐπὶ τραφερῇ χθονὶ δερκόμενοι τόδε δῶμα
ἀνδρὸς ὀπιζομένου Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·
ὅς ποτ᾽ ἔδειξε βροτῶν πολυπλάνκτοις ἐν πραπίδεσσιν
ψυχὴν ἀθανάτην κἀγήραον ἐκ Διὸς αἴσης,
μάρτυρα Φοῖβον ἀμύμ[ο]νιν ἐν σελίδεσσι χαράξας.
οὐδ᾽ ἄρα θνητὸς ἔην, ὑπ᾽ ἀνάγκης δ᾽ ὑψιμέδοντος
τύμβῳ εἰναλ[ί]ῳ πεπεδημένος ἤνυσεν οἶμον,
ἐκ ῥεθέων δ᾽ ἀ[ν]αστείχων σεμνὸν ἔβη Διὸς οἶκον,
Λητοΐδῃ καὶ Μούσαις βωμὸν ὑπ᾽ ἠέρι τεύξας.
εἰητὴρ δ᾽ ἄμ᾽ Ἀσκληπιάδης μακάρων τρίβον ἤει,
χρημοσύνην δ᾽ ἔλιπεν πολυκήριον ἐν νεκύεσσιν.

Epigramma parum elegans est. Vs. 1. οἵπερ ἐς restituit Iacobsius notans correptionem ultimae syllabae verbi ἵκετε. Vs. 11. ἀμυμόνεσιν legebat idem; ἀμύμοσιν dedit Osannus. Vs. 15. σιγαλέῳ pro εἰναλίῳ corrigebat Iacobsius; idem vs. 17. dedit ἀναστείχων, et eiecit vs. 21. ΑΜ. At praestat abstinere ab emendatione in epigrammate tam vitioso, quod cave putes ad Asclepiadem Bithynum pertinere.

6209.

Romae olim in domo Antonii Bugalotti; ediderunt Smetius fol. CXXXI. 6. cum duplice interpret. Lat. Hegii, Boissardus P. V. p. 120. aeri incisam, Gruterus p. CCCXXXII. 5. ex Smetio; deinde ex Ligorianis Langermanni Reinesius Synt. inscr. Cl. V. p. 390. n. 57. ex schedis Biblioth. Vatic. Donius Cl. IV. p. 148. n. 54. Ex Mantissa Grotii dedit Burmannus Anthol. Lat. T. II. p. 207. Boschius T. III. p. 398. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 259. Brunckius Lect. p. 301. in ed. Lips. T. IV. p. 284. n. 752. b. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 338.) Anthol. Palat. App. p. 332.

ΤΕΡΜΑΒΙΟΥΤΕΛΕϹΑϹ
ΠΑΙϹΤΑΕΙΟϹΕΝΘΑΔΕΚΕΙ
ΜΑΙΑϹΚΗϹΑϹ....ΕΙΔΟϹΥΠΟ
ΚΡΙϹΕϢϹΟΚΤϢΚΑΙΔΕΚΕ
ΤΗΖΗϹΑϹΑϹΚΛΗΠΙΟΔϢ
ΡΟϹΓΗϹϢΝΠΡΟϹΘΕΓΟ
ΝΟϹΜΗΤΕΡΑΓΑΙΑΝΕΧϢ

Vs. 2. init. Rein. ΠΑϹΤΑϹΙΟϹ, Boiss. ΠΑΙϹΤΑΙ ΟϹ, Don. ΠΛΙϹΤΑΙΕΙΟϹ. Vs. 3. Boiss. ΜΑΙΚΗ ϹΑϹ. Vs. 4. extr. Rein. ΔΕΚΑ. Vs. 5. Donius ΒΙΟΝ habet post ΖΗϹΑϹ. Vs. 7. init. Boiss. ΝΟΙ.

Τέρμα βίου τελέσας παῖς [Γ]αΐο[υ] ἐνθάδε κεῖμαι
ἀσκήσας [μάλα πᾶν] εἶδος ὑποκρίσεως,
ὀκτὼ καὶ δέκ᾽ ἔτη ζήσας Ἀσκληπιόδωρος
γῆς ὧν πρόσθε γόνος μητέρα Γαῖαν ἔχω.

Vs. 1. Παισταῖος i. e. Paestanus coniecisse Casaubonum in notis Scaligeri memoratur apud Gruterum p. CCCVIII. παῖς Γάειος alii voluerunt, in his Scaliger, παῖς Τήϊος Grotius, πλεῖστ᾽ αἰνετὸς Brunckius, πᾶσιν φίλος Iacobsius coniecerunt. At exspectatur patris nomen. Pentametri sequentis priorem partem Casaubonus constituit ita: πάσης ἀσκήσας, Smetius ita: ἀσκήσας καλῆς, Brunckius ἀσκήσας τραγικῆς vel ποικίλον ἀσκήσας. Vs. 4. vide Iacobsium Animadvers. T. II. 1. p. 415.

6210.

Romae olim in aedibus Iulii Herculani, posthac Florentiae; edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XV. p. 792. n. 28. ex schedis Langermanni; unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 241. 1. litteris minusculis. Denuo edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 187. n. 3. et ex Ligorio Muratorius T. III. p. MCDXXXII. 3. cum Lat. interpret. et not.; rectius Vermiglioli Iscriz. Perug. p. 430. edit. sec. II. p. 569. Tractarunt Leichius Miscell. Lips. nov. T. I. p. 494. Welckerus Epigr. spicileg. II. n. 62. p. 32 sq. Extat etiam in cod. Pigb. fol. 67. a.

ΟΥΧΙΠΟΝΩΔΟΛΙΑΛͰΜΦΘΕΙCΤΟΠΡΙΝͰΛΘΑCΟΙΝΥΝΕΠΙΓΡΑΨΑC
ΛΛΛΛΝΟCΩΛͰΜΦΘΕΙCΗCΕCΧΕΠΙCΟΙΒΑΙΑΝΟΝ
ΝΥΝΔΕCΟΙΤͰΝΔΕΓΡΑΦͰΝΘΗCΩΧΑΡΙΝΗCΑΠΟΚͰΡΟΥ
ΑΝΤΙΤΥΠΟΝΡΕΥCΕΙΤΟΙCΔΑΚΡΥΟΙCΧΑΡΙΤΑ
ΕΙΔΕΤΙCΕCΤΙΝΟΟCΠΑΡΑΤΑΡΤΑCΙΝΗΠΑΡΑΛΗΘΗ
ͰCΕCΧΟΝCΠΟΥΔΗCΕΠΙCΟΙΝΥΝΚΑΤΕΧΕΙCΧΑΡΙΤΑ
ΤΙCΔΕΤΥΠΩCΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΑΕΙΜΙΤΟΠΡΙΝCΟΥ
ΑΙΜΑCΟΝΕΝΖΩCΙΝΛΥΠΕΙCΜΕΤΕΛΟCΚΛΤΕΧΟΥCΛ
ΛΓΛΘΩΝΑΔΕΛΦΗΑΤΤΑΛΙΔΙΜΝΕΙΑCΧΑΡΙΝ

Vs. 2. extr. Rein. ΒΡΙΑΝΟΝ, Pigh. ΒΑΙΛΙΝΟΝ, Mur. ΛΒΙΑΝΟΝ, qui antea habet CO p. COI. Vs. 3. extr. Rein. ΑΠΟΚΛΗΡΟΥ, Gor. Pigh. Verm. ed. II. ΑΠΟΚΗΡΟΥ, ed. I. ΑΠΟΚͰΙΟΥ. Vs. 4. Pigh. ΡΕΙ CΕΙ. Vs. 6. init. Rein. ΗΝ. Vs. 9. Gor. ΑΔΗΛΦΗ; ibid. Pigh. ΜΝͰΑC.

Οὐχὶ πόνῳ δολί[ῳ] λημφθεὶς τὸ πρὶν ἦλθά σοι νῦν ἐπιγράψας,
ἀλλὰ νόσῳ λημφθείς, ἧς ἔσχ᾽ ἐπὶ σοὶ βά[σ]ανον·
νῦν δέ σοι τήνδε γραφὴν θήσω χάριν, ἥ[τ᾽] ἀπὸ κηροῦ
ἀντίτυπον ῥεύσει τοῖς δακρύοις χάριτα.
εἰ δέ τίς ἐστι νόος παρὰ Τάρτασιν ἢ παρὰ Λήθῃ,
ἧς ἔσχον σπουδῆς ἐπὶ σοὶ νῦν κατέχεις χάριτα.
τίς δὲ τύπωσε τὰ γράμματα; εἰμὶ τὸ πρίν σου
αἷμα· σ[ὺ δ᾽] ἐν ζῶσιν λυπεῖς με τέλος κατέχουσα.
Ἀγάθων ἀδελφῇ Ἀτταλίδι μνείας χάριν.

Versus pessimi sunt. Vs. 2. *βάσανον* restituit Gorius. Vss. 3. 4. mire dicta sunt *ἥτε χάριτα ἀντίτυπον τοῖς δακρύοις ῥεύσει ἀπὸ κηροῦ.* Leichius de figura cerea cogitabat. Fortasse *ἀπὸ κηροῦ* est de tabula cerata, in qua primum scripsit auctor titulum translatum posthac in lapidem. Palmae ramus lapidi insculptus non certum originis Christianae indicium est (conf. Amati in Act. Acad. Archaeol. Rom. T. I. p. 31.).

6211.

Romae in lapide ineunte anno 1826 reperto prope Fidenas; edita est Revue encyclop. T. I. p. 885. communicavit Gerhardus cum Welckero, qui edidit Syllog. epigr. p. 96. n. 64. edit. alt. Habeo etiam ex schedis Gerhardi et, ni fallor, Kellermanni, qui addit notam Barth. Borghesii.

ΠΑΤΡΙCΜΕΝΖΑΘΕΗΡΩΜΗΒΑCΙΛΕΥCΔΕ
ΠΑΤΗΡΜΟΙ
ΑΤΤΙΚΙΛΛΑΔΕΓΩΛΕΓΟΜΗΚΑΛΟΝΟΥΝΟΜΑ
ΜΗΤΡΟC
ΚΟΥΡΙΔΙΩΔΕΠΟCΕΙΠΑΙΔΑCΛΙΠΟΝΗΒΩ
ΟΝΤΑC
ΤΕCCΑΡΑCΟΙΜΕΝΕΑΝΤΩΔΥΠΕΘΕΝΤΟ
ΤΑΦΩ

Πατρὶς μὲν ζαθέη Ῥώμη, Βασιλεὺς δὲ πατήρ μοι,
Ἀττίκιλλα δ᾽ ἐγὼ λεγόμην καλὸν οὔνομα μητρός·
κουριδίῳ δὲ πόσει παῖδας λίπον ἡβώοντας
τέσσαρας, οἵ με νέαν τῷδ᾽ ὑπέθεντο τάφῳ.

Bartholomaeus Borghesius haec habet: „Fu trovata al principio del 1826 negli scavi di Fidene del Castellani, e copiatami subito e mandatami da Girolamo Amati. So che poi fu trasportata a Roma, ma ignoro qual fine abbia avuto. Sono state infruttuose le ricerche che ho praticate per conoscere chi sia l' imperatore padre di questa matrona, il quale avesse una moglie chiamata Attica ovvero Atticilla come la figlia. Dovrà ritirarsi il pensiero al di qua di Gordiano Africano giuniore, perchè le femmine degli Augusti precedenti sono tutte conosciute. Chi volesse sognare potrebbe dire che M. Valerio Publicola Balbino Massimo (Marini Fr. Arvali p. 672.) console ordinario di anno incerto, ma sicuramente sulla fine del decimo secolo di Roma (onde non ripugna il fissarlo nel 1006 o nel 1009, e il confonderlo col Valerio Massimo prefetto della città nel 1008) prese apparentemente il cognome di Balbino dall' imperatore di questo nome, che può giudicarsi il suo avo materno, e di cui non conosciamo la sposa. Dietro ciò sarebbe lecito di sospettare che questo Valerio fosse uno dei quattro figli della presente Atticilla." At *Βασιλεὺς* nomen patris est, eiusdem hominis, ut videtur, cuius epitaphium extat n. 6216. Quae coniectura etiam mentione *ζαθέης Ῥώμης* in utroque titulo facta firmatur.

6212.

Romae olim in aedibus Principis Praenestini; ex Sirmondi schedis edidit Gruterus p. MCXVIII. 8. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 202. 1. litteris minusculis; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. II. p. MLXXVI. 4. cum Lat. interpret. et not. indeque Morisanus Inscr. Rheg. p. 480. Repetierunt Bonada Anthol. Lat. T. II. p. 542. Brunckius Anal. T. III. p. 312. Iacobsius Anthol. edit. pr. T. IV. p. 281. Anthol. Palat. App. n. 375.

ΥΙΟC ΕΓΩ ΓΕΝΟΜΗΝ ΑΓΑΠΩΛΛΕΝΟΥ ΩΜΕΛΛΙΓΕΙCΑ
ΚΟΥΙΝΤΑ ΤΕΚΕΝ ΘΑΛΕΡΗ ΡΗΓΙΩ ΕΝ ΔΙΕΡΩ
ΕΝΔΥΚΕΩC Δ ΕΤΡΕΦΟΝ ΤΕ ΣΑ ΤΕΙΜΗΤΟΝ ΜΕ ΚΑΛΕCCΑΝ
ΔΩΡΑ ΔΕ ΜΟΥCΑΩΝ ΚΑΙ ΒΡΕΦΟC ΩΝ ΑΓΑΠΩΝ
ΔΩΔΕΚΕΤΗC ΗΛΘΟΝ ΡΩΜΗΝ ΦΙΛΕΤΗC ΜΕ ΚΑΛΥΠΤΕΙ
ΗΔΕΝΕΟΝΒΩΛΟCΠΑΤΡΙΛΙΠΟΝΤΑΧΕΑ

Vs. 2. Grut. ΡΗΤΙΩΕΝΔΕΙΡΩ, Mur. ΡΗΓΙΩ ΕΝΔΙΕΡΩ. Vs. 3. Grut. ΤΕΣ, Mur. ΤΕΕ. Vs. 6. ultimum I omittit Gruterus.

Υἱὸς ἐγὼ γενόμην Ἀγαπωμενοῦ, ᾧ με μιγεῖσα
Κούιντα τέκεν Θαλερὴ Ῥηγίῳ ἐν διερῷ.
ἐνδυκέως δὲ τρέφοντες Ἀτείμητόν μ' ἐκάλεσσαν·
δῶρα δὲ Μουσάων καὶ βρέφος ὢν ἀγαπῶν
δωδεκέτης ἦλθον Ῥώμην, φίλε, τῆς με καλύπτει
ἥδε νέον βῶλος πατρὶ λιπόντ' ἄχεα.

Minus recte Iacobsius ἀγάπων interpunctione posita.

6213.

Romae ad D. Petri in vinculis; ex schedis Nicol. Fabricii edidit Gruterus p. MCXXX. 10.

ΒѠΜΟΝ
ΤΟΝΔΑΦΡΙΚΑ
Τ Ѡ Α Ν Ε Θ Η
ΣΕΝ...ΤΙΤΑΝΟΣ
ΠΟΛΛΑΠΕΡΙ
ΚΛΑΥΣΑΣΠΑΙΛΑ
ΡΓΙΑ

Βωμὸν τόνδ' Ἀφρίκᾳ [υἱ]ῷ ἀνέθη[κ]ε Τιτ[ι]ανὸς
πολλὰ περικλαύσας παῖ[δ]α [ποθεινότ]α[τον.

Nomen pueri videtur esse Ἀφρίκας.

6214.

Romae olim in aedibus Iulii Porracii; ex schedis Knibbii et Metelli edidit Gruterus p. DCCLVI. 9. indeque Fleetwood Inscr. syllog. p. 271. 1. litteris minusculis; Begerus Spicil. ant. 1692. p. 114. ex schedis suis Muratorius T. III. p. MCDXXVII. 5. cum Lat. interpret. qui in fine adnexuit titulum n. 6585.; rursusque Maffeius Mus. Veron. p. LVII. litteris minusculis. Repetierunt Paciaud Monum. Pelop. T. I. p. 88. Welckerus Spicil. epigr. II. p. 22. n. 47. et Syllog. p. 108. n. 76. edit. alt. litteris minusculis, denique Osannus Syllog. p. 445. n. 147. Extat in cod. Pigh. fol. 87. b. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ К
ΤΥΜΒΟΝΜΗΠΑΡΙ
ΔΗϹΠΑΡΟΔЄΙΤΑΤΗϹ
ΑΦΡΟΔЄΙΤΗϹ^ΤΟΥΤΟΝ
ЄΜΟΙΑΙΝЄΙΑΤЄΤЄΚΝѠ
ΠΟΙΗϹЄΝΟΧΡΗϹΤΟϹ^
ϹΥΜΒΙΟϹЄΡΜΑΓΟΡΑϹ
ΜΝΗΜΟϹΥΝΗϹЄΝЄΚЄΝ
ΧΑΙΡЄΤЄ
ΖΗϹΑϹΗЄΤΗ^ΛЄ
ΖΗϹΑΝΤΙЄΤΗ^Δ
ΗΜЄΡΑϹΙΒ

Formas litterarum dedi ex Osanno et Thorlacio; sigla interpunctionis ex Thorlacio. Vs. 5. init. Pigh. ЄΜΟΙΑΓΝЄΙΑ, Mur. ΕΜΟΝΑΙΝΕΤΑ, Vs. 6. init. Grut. ΕΠΟΙΗϹЄΝ, Mur. Os. ΠΟΙΗϹЄΝ, Thorl. ΠΟΗϹЄΝ. Vs. 7. omittit Pighius. Vs. 8. Mur. ΜΝΗ ΜΟϹΥΝΙϹ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Τύμβον μὴ παρίδῃς, παροδεῖτα, τῆς Ἀφροδείτης.
τοῦτον ἐμοὶ Αἰνείᾳ τε τέκνῳ ποίησεν ὁ χρηστὸς
σύμβιος Ἑρμαγόρας μνημοσύνης ἕνεκεν.
Χαίρετε.
ζησάσῃ ἔτη λε, ζήσαντι ἔτη δ, ἡμέρας ιβ.

Verba ἐμοὶ Αἰνείᾳ per synaloephen pronuntianda, quod vidit etiam Welckerus.

6215.

Romae; ex schedis Lambecii Holstenianis edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. p. 817. n. 12. ex schedis Pighianis Begerus Spicil. ant. p. 114. aeri incisam; inde mittente Bricherio Muratorius T. IV. Append. p. MMLXXXIX. 1. cum Lat. interpret. ex Ligorio idem T. II. p. MCXXXIII. 1. Repetiit Bonada Anthol. T. II. p. 529.

ΚΑΛΛΙΤЄΚΝΟΝ
ϹЄΜΝΗΝΟΔЄ
ΤΥΜΒΟϹЄΧЄΙϹЄ
ΑΦΡΟΔЄΙΤΗ

Καλλίτεκνον σεμνὴν ὅδε τύμβος ἔχει σ', Ἀφροδείτη.

6216.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Auct. Lex. Graec. p. 54. inde Welckerus Syllog. epigr. p. 95. n. 63. rursusque Osannus Syllog. p. 445. n. 148.

ΝΙΚΑΙΗϹΠΡΟΛΙΠѠΝ
ΒΙΘΥΝΙΔΟϹѠΝЄΤΙΚΟΥΡΟϹ
ΑϹΤΥΚΛΥΤΟΝΓΑΙΗΝ
ΗΛΘΟΝЄϹΑΥϹΟΝΙѠΝ
ΡѠΜΗΔЄΝΖΑΘЄΗΨΗΦΟ..
ΚΑΙΜЄΤΡΑΔΙΔΑΞΑ.
ΜΝΗΜЄΛΑΧΟΝΒΑϹΙΛЄΥ
ЄΡΓΟΝЄΜΗϹΠΡΑΠΙΔΟ.

Νικαίης προλιπὼν Βιθυνίδος ὢν ἔτι κοῦρος
ἄστυ κλυτὸν γαίην ἦλθον ἐς Αὐσονίων,
Ῥώμῃ δ' ἐν ζαθέῃ ψήφο[υς] καὶ μέτρα διδάξα[ς
μνῆμ' ἔλαχον Βασιλεύ[ς], ἔργον ἐμῆς πραπίδο[ς.

Basileus idem videtur esse n. 6211. Vs. 3. ψῆφοι καὶ μέτρα est i. q. ἀριθμητικὴ καὶ γεωμετρία. Vs. 4. μνῆμα ἔργον ἐμῆς πραπίδος Welckerus interpretatur monumentum acumine meo meritum. Videtur potius esse, quod meum condidit ingenium.

6217.

In lapide prope Tusculum reperto; ex P. Vulpio edidit Muratorius T. III. p. MDCXLV. 8. cum Lat. interpret. Habet Placentinus Epit. palaeogr. Graec. p. 25. Repetiit Bonada Anthol. T. II. p. 519.

ΒΑССΟС ЄΓѠΝ
ΟΔ ЄΚЄΙΝΟС ΟΝ
ЄΚΤΑΝЄ ΔΥССΟΡ
ΟСΑΝΗΡ

Vss. 3. 4. Plac. ΔΥСѠΡΟС.

Βάσσος ἐγὼν ὅδ᾽ ἐκεῖνος, ὃν ἔκτανε δύσ[μ]ορος ἀνήρ.

6218.

Romae olim in domo Pomponii Laeti; edidit Smetius fol. CXXII. 5. inde Gruterus p. DCCCCXII. 12. cum inepta explicatione Scaligeri in notis p. CCCXIV. ex quo repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 303. 4. litteris minusculis; ex Ligorio Muratorius T. III. p. MDCLXXX. 11. Tractarunt Leichius Miscell. Lips. nov. T. I. p. 492. Boschius ad Anthol. Mant. 1822. p. 193. Welckerus Progr. nataliciis Frid. Guil. III. Bonnae 1819 scripto n. 10. qui repetiit Syllog. epigr. p. 198. n. 77.

D ❦ M ❦ S
ЄΝΘΑΔЄΓΑΙѠΝΑСΟСΚΙС
ΤΙΒЄΡΗΝΠΟΤЄΡѠΜΗС
ΚΑΙΔЄΙΠΝΟΙСΚΡЄΙΝΑС
ΠΟΛΛΑΜЄΤЄΥΦΡΟСΥΝΗС
ΚЄΙΜΑΙΤѠΘΑΝΑΤѠ
ΜΗΔЄΝΟΦЄΙΛΟΜЄΝΟС
GAIONAS.ANIMVLA

Foliola sunt ex Muratorio. Vs. 5. Smet. ΜЄΙΤЄ, Ligorius, cuius varia lectio ap. Grut. enotatur, ΜΕΤΕ, Mur. Μ. Vs. 6. init. Smet. Mur. ΚΑΙΜΑΙ, Ligor. ΚΕΙΜΑΙ. Vs. 8. Mur. ΜΕΤΙΔΕΝΟΦΕΛΛΟΜΕΝΟC.

D(iis) m(anibus) s(acrum).

Ἐνθάδε Γαιωνᾶς, ὃς κίστιβερ ἦν ποτε Ῥώμης
καὶ δείπνοις κρείνας πολλὰ μετ᾽ εὐφροσύνης,
κεῖμαι τῷ θανάτῳ μηδὲν ὀφειλόμενος.

Gaionas animula.

Γαιωνᾶς nomen ex inscriptionibus Nubiensibus notum. Cistiferorum ratio ex vs. 2. apparet.

6219.

In lapide Romano posthac, ut videtur, Florentiam translato; supra sculptus est iuvenis iacens in lecto; ex schedis D. de Court Salmasii nepotis ediderunt Sponius Miscell. erud. antiq. X, 101. p. 357. qui Florentiae tribuit, ex schedis Langermanni Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. p. 863. n. 174. qui Romae tribuit, ut Ligorius; ex utroque repetiit Fleetwood Inscr. syll. p. 260. 1. et p. 261. 2. tanquam duos titulos diversos litteris minusculis; denuo edidit Gorius Inscr. ant. Etrur. T. I. p. 188. 4. cum interpretatione Salvinii; ex Gorio, Ligorio et suis schedis Muratorius T. III. p. MDCCXXIV. 8. cum Lat. interpret. et notis; novissime ex Salvinii apographo edidit Vermiglioli Iscriz. Perug. p. 431. (edit. sec. p. 571.), qui Florentiae tribuit. Tractaverunt Hagenbuchius Epist. epigr. p. 411 sqq. Welckerus Spicil. epigr. II. n. 61. p. 51. Extat etiam in schedis Duperac inter Spanhemiana n. 81.

ΓЄΜΙΝΑΝЄΚΑΛЄСΑΝ
ЄСΧЄΔЄΚΑΙΑΛΛΟΝΟΜΑΧΑΡΙЄСΤΑΤΟΝΟΝΠΟΘ
ЄΤΑΙΡΟΙΠЄΤΡΟΚΟΡΑΚΑΝЄΚΥΗΖΟΝΟΥΤΑΧΥΒΡΗС
ΟΤѠΝΟСΤΙСΤΟΙΑΝЄΚΤΗСΑΤΟΓΝѠΜΗΝΗСΚΙΤΗ
ΝΑΠΛΟΤΗΤΑΦΙΛΟΥСΥΠЄΡΑΤΟΝЄΤΙΜΑΔΙΑΤΟΥΤΟ
ΜΝΗΜΗСЄΝЄΚЄΝΧΑΡΙΤΟСΔЄΑΠΑСΗСΟΙСΟΙΑΔЄΛΦΟΙ
ЄΘΗΚΑΝΓΝѠСΤΟΝΠΟΛΛΟΙСΙΒΡΟΤΟΙСΙΙΝΑ
СЄΠΑСΠΑΡΑΓѠΝΟΝΟΜΑΖΗΑΓΑΘЄΠЄΤΡΟΚΟΡΑΞ
ЄΖΗЄΤΗΧΧΧ

Vs. 1. Rein. ΓΕΜΙΝΙΑΝ. Vs. 2. Spon. ΚΑΙΤΟΝΟΜΑ, Rein. Mur. ΚΑΙΑΛΛΟΝΟΜΑ, Dup. ΚΑΙΑΛΟΝΜΑ, Gor. Verm. ΚΑΙΑΛΟΝΟΜΑ; deinde ΟΝ ante ΠΟΘ omittunt Gor. Mur. Verm. Vs. 3. Spon. ΠΕΤΡΟΚΟΙΡΑΚΑΝΕΚΗΖΟΝΟΥΤΑΧΥΒΡ, Dup. ΠЄΤΡΟΚΟΡΑΚΑΝ cet., Rein. ΠΕΤΡΟΚΟΡΑΚΑΝΕΚΥΝΖΩΟΝΤΑΧΥΒΡΗC, Gor. Mur. ΠЄΤΡΟΚΟΡΑΚΑΝЄΚΗΖΟΝ, Verm. ΠΕΤΡΟΚΩΡΚΑΝΕΚΗΖΟΝΟΥΤΑ. Vs. 4. init. Spon. Verm. Gor. Mur. ΟΤΩΝΤΙC, Dup. ΟΤΟΝΤΙC, Rein. ΟΤΟΝΟCΤΙC; in fine Spon. Dup. ΗCΚΙΤΗ, Verm. Gor. Mur. ΗCΧΙΤΗ, Rein. ΚΑΙΤΗΝ. Vs. 5. Spon. Dup. Gor. Verm. Mur. ΥΠЄΡΑΤΟΝ, Rein. ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ. Vs. 6. Spon. Rein. ΑΠΑCΗC ΟΙCΟΙ, Dup. ΑΠΑCΗѠCΟΙ, Verm. ΑΠΑCΕCΟΙCΟΙ, Gor. ΑΠΑCЄCΟΙCΟΙ. Vs. 7. habent Dup. Verm. Gor. Mur., omittit Spon. Vs. 8. Spon. ΠΑΡΑΙΩΝΟΜΑΖΗ, Dup. ΠΡΑΤѠΝΟΝΟΜΑΖΗ, Rein. ΠΑΡΑΓΩΝΟΝΟΜΑΖΗ, Verm. Gor. ΠΑΡΑΓΩΝΟΝΟΜΖΗ, Mur. ΠΑΡΑΓΟΝΟΝΟΜΖΗ, qui ex Ligor. enotat ΙΤΑΡΑΤΩΝΟΝΟΜΑΖΗ. Vs. 9. Ligor. Dup. Rein. ΧΧΧΧ, Spon. Mur. Verm. Gor. ΧΧΧ. Litterarum formas dedi ex Dup.

[Ὃν κεύθει τόδε σῆμα βροτόν,] Γέμιν[ο]ν ἐκάλεσ[σ]αν·
ἔσχε δὲ κἄλλ᾽ ὄνομα χαριέστατον, ὃν ποθ᾽ ἑταῖροι
Πετροκόρακαν ἔκ[λ]ηζον· οὐ τάχ᾽ ὑ[πῆρξε βρ]οτῶν ὅσ-
τις τοίαν ἐκτήσατο γνώμην·
ἤσκ[ε]ι τὴν ἁπλότητα, φίλους [θ᾽] ὑπὲρ α[ὐ]τὸν ἐτίμα·
διὰ τοῦτο μνήμης ἕνεκεν χάριτος [τ]ε ἁπάσης
οἱ σοὶ ἀδελφοὶ ἔθηκαν γνωστὸν πολλοῖσι βροτοῖσι,
ἵνα σε πᾶς παράγων ὀνομάζῃ, ἀγαθὲ Πετροκόραξ.
ἔζη ἔτη ΧΧΧ.

Versus sunt pravissimi. De verbo ἔκληζον conf. infra n. 6283. Vs. 4. βροτῶν. τίς coniecit Salvinius; idem vs. 5. ὑπὲρ αὐτὸν pro ὑπέρτατον et ἤσκει pro ἤσκι.

Welckerus praeeunte Hagenbuchio scripsit Πετροκόρακ᾽ ἀνέκληζον || οὐ ταχὺ βροτῶν τις τοίαν ἐκτήσατο γνώμην || ἢ ᾽σχε τὴν ἁπλότητα· φίλους ὑπὲρ αὐτὸν ἐτίμα. Numerus annorum siglis Romanis scriptus est.

6220.

Romae in suburbano Gallettio; ediderunt Amaduzzi Anecd. litter. Rom. Vol. I. p. 478. n. 48. et Osannus Syllog. p. 443. n. 136. Tractavit Welckerus Allgem. Schulzeitung II. 1830. n. 86. p. 692. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΜΝΗϹΘΕΙΗϹ·ΑΓΑΘΗ·ΨΥΧΗΓΕΡΜΑΝΙΚΕ
ΗΛΙΚΙΑϹΤΡΙΕΤΗϹΚΑΙΜΗΝΩΝΔΕΝΘΑΔΕΚΕΙΤΑΙ

ΕΠΟΙΕΙΤΗΝϹΤΗΛΗΝϹΥΝΤΗΠΡΟΤΟΜΗ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝϹΙΡΗΝΙΩΝΟϹΕΦΙΛΗϹΑ

Vs. 1. init. Amad. ΜΝΗϹΘΕΙΗϹ, Os. Thorlac. ΑΝΗϹΘΕΙΗϹ. Vs. 2. Amad. ΤΡΙΕΤΗϹ, Os. ΙΡΙΕ ΤΗϹ. Vs. 3. Amad. ϹΤΗΛΛΗΝ, reliqui ϹΤΗΛΗΝ. Vs. 4. Amad. ϹΤΡΗΝΙΟΝΟϹΕΦ cet., reliqui ϹΙΡΗ ΝΙΩΝΟϹΕΦ cet.

Μνησθείης, ἀγαθὴ ψυχή, Γερμανικὲ [Πρίσκε, ἡλικίας· τριετὴς καὶ μηνῶν δ̄ ἐνθάδε κεῖται. ἐποίει τὴν στήλην σὺν τῇ προτομῇ μνήμης χάριν [Ε]ἰρηνίων, ὅ σε φιλήσα[ς].

Πρίσκε de coniectura Welckeri addidimus. De nota numerali μονοσυλλάβως pronuntianda cf. n. 6251. Vol. II. n. 3025. ζήσασα ἔτη ε̄. Sic etiam in senario in Anagraphe Helladis ad Theophr. vs. 139. ἔχουσα λιμένας β̄, μετὰ ταύτην δ᾽ ἐστὶν ἡ. De formula σε φιλήσας cf. n. 6267.

6221.

Romae; edidit Smetius fol. CXXX. 9. indeque Gruterus p. DCLXXXV. 10. Repetiit Welckerus Syllog. epigr. p. 111. n. 80. edit. alt. Extat etiam in cod. Pigh. fol. 86. a.

ΓΛΗΝΩΙ
ΝΙΓΡΙΝΟϹ
ΠΑΙΔΙ
ΚΑΙΝΕΚΥΝ
ϹΤΕΡΓΩΝ

Γληνῷ Νιγρῖνος παιδὶ καὶ νέκυν στέργων.
Est choliambus. Conf. n. 5817. 6596.

6222.

In lapide Italiae, ut videtur; edidit Maffeius Mus. Veron. p. LXIII. 3. cum interpret. Lat. Repetierunt Bonada Anthol. T. I. p. 434. Brunckius Anal. III, 302. n. 701. et Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 275.) Anthol. Palat. App. n. 317.

ΣΗΜΑΤΟΔΕΕΥΔΑΙΜΩΝΔΙΟΝΥΣΙΩΟΝΡΕΤΑΡΟΝΩΣ
ΦΙΛΑΤΟΚΑΙΜΟΥΣΑΙΣΕΞΟΧΑΦΙΛΑΜΕΝΩΙ
ΕΙΚΑΙΜΟΙΘΥΜΟΣΔΙΟΝΥΣΙΕΠΕΙΡΕΤΑΙΑΙΝΩΣ
ΑΜΦΙΣΟΙΑΛΛΕΜΠΗΣΟΙΑΠΑΡΕΣΤΙΔΕΧΟΥ
ΥΣΤΑΤΑΔΗΦΙΛΕΔΩΡΑΤΑΔΑΛΛΑΤΟΙΟΣΣΑΕΟΙΚΕ
ΚΑΙΠΑΡΟΣΕΥΔΑΙΜΩΝΔΩΚΕΚΑΙΟΙΧΟΜΕΝΩΙ
ΖΩΟΝΜΕΝΜΕΘΕΗΚΕΝΕΛΕΥΘΕΡΟΝΟΥΔΕΠΑΡΟΙΘΕΝ
ΟΥΣΥΓΕΕΠΕΙΡΗΘΗΣΠΩΠΟΤΕΔΟΥΛΟΣΥΝΗΣ
ΗΓΑΡΕΗΣΑΥΤΩΙΚΕΧΑΡΙΣΜΕΝΟΣΕΞΕΤΙΠΑΙΔΩΝ
ΗΠΙΟΣΕΣΘΛΟΣΙΔΕΙΝΕΥΝΟΟΣΑΓΧΙΝΟΟΣ
ΚΑΡΠΑΛΙΜΩΣΓΡΑΨΑΙΣΗΜΗ..ΔΙΠΛΟΑΦΩΝΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣΕΥΕΙΔΩΣ. . . .ΕΚΑΙΑΥΣΟΝΙΩΝ
- - - - -

Σῆμα τόδ᾽ Εὐδαίμων Διονυσίῳ, ὅν ῥ᾽ ἕταρον ὣς
φίλατο, καὶ Μούσαις ἔξοχα φιλαμένῳ.
εἰ καί μοι θυμός, Διονύσιε, [τ]είρεται αἰνῶς
ἀμφὶ σοί, ἀλλ᾽ ἔμπης, οἷα πάρεστι, δέχου
ὕστατα δή, φίλε, δῶρα· τὰ δ᾽ ἄλλα τοι, ὅσσα ἔοικε,
καὶ πάρος Εὐδαίμων δῶκε, καὶ οἰχομένῳ.
ζωὸν μὲν μεθέηκεν ἐλεύθερον, οὐδὲ πάροιθεν
οὐ σύ γ᾽ ἐπειρήθης πώποτε δουλοσύνης.
ἦ γὰρ ἔης αὐτῷ κεχαρισμένος ἐξ ἔτι παίδων,
ἤπιος, ἐσθλὸς ἰδεῖν, εὔνοος, ἀγχίνοος
καρπαλίμως γράψαι σημή[ϊα] διπλόα, φωνῆς
Ἑλλάδος εὖ εἰδὼς [ἠδ]ὲ καὶ Αὐσονίων.
- - - - -

Vs. 3. τείρεται dedit Brunckius. Vs. 9. de ἐξέτι cf. Ernestus ad Callimach. Hymn. in Apoll. 47. Vss. 11, 12. de litterarum Graecarum et Latinarum cognitione accipi possunt. De notis Tironianis interpretatus est Bonada. Fortasse recte. Iacobsius comparat Plutarch. Cat. min. T. I. p. 770. C. B. et Wowerum de polymathia c. VI. p. 40 sqq. Conf. etiam Koppius Palaeogr. crit. P. I. 1817. p. 435 sqq.

6223.

In lapide, quem Bononiae apud Abbatem Trombellium vidit Marinus, qui edidit Fratr. Arv. Vol. II. p. 715. cum interpretatione metrica Corsini. Repetiit Welckerus Syllog. epigr. p. 110. n. 88. edit. alt. litteris minusculis.

Θ K
ΑΝΔΡΑ ΦΙΛΟΝ ΦΘΙΜΕΝΟΝ
ΔΙΟΝΥCΙΟΝ ΕΝΘΑΔΕΘΙΚΕΝ
ΔΕΛΦΙCΕΟΝ ΤΙΜΩCΕΙΝΕΚΟ
ΜΟΦΡΟCΥΝΙC
ΚΑΙΦΙΛΙΗΝΙΚΗCΕΝΑΔΕΛΦΕΙ
ΩΝΟΜΟΝΟΙΑΝ
ΕCΘΛΟCΑΘΗΝΑΙΟCΕΝΘΑΛΑ
ΣΟΙΟ ΤΕΛΕΙ
ΟCΤΟΔΕCΗΜΕΤΕΛΕCCΕΤΕ
ΘΝΕΙΟΤΙΘΕCΜΟΝΑΕΞΩΝ
ΕΙΝΕΚΕΝΕΥΝΟΙΗCΗCΕ
ΧΕΠΙCΤΟΡΑΓΗC

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἄνδρα φίλον φθίμενον Διονύσιον ἐνθάδ' ἔθ[η]κεν
Δελφὶς ἐὸν τιμῶσ' εἵνε[χ'] ὁμοφροσύν[η]ς.
καὶ φιλίῃ νίκησεν ἀδελφειῶν ὁμόνοιαν
ἐσθλὸς Ἀθήναιος ἐν θαλά[μ]οιο τέλει,
ὃς τόδε σῆμ' ἐτέλεσσε τεθνειότι θεσμὸν ἀέξων
εἵνεκεν εὐνοίης, ἧς ἔχε, πιστο[τ]ά[τ]ης.

Restituit Welckerus. Verba *ἐν θαλάμοιο τέλει* significant *in lecti s. tumuli sumptu.* Verba *θεσμὸν ἀέξων* Marinus interpretatur *praescriptum adaugens*, Corsinus *legem morientis adaugens.* Welckerus exspectabat *τιμὴν ἀέξων.* Videtur hoc loco *θεσμὸς* simpliciter dictum esse eo sensu, quo dicitur *θεσμὸς φιλίας.* Conf. n. 6002.

6223. *b.*

Romae, in novo museo Lateranensi in sepulcro sarcophagi minoris; edita est in Iahnii et Klotzii Nov. Annal. philol. 1844. Vol. XLI. p. 102. et iterum 1845. Vol. XLIII. p. 450. ex apographis Lud. Stephani; rursus edidit Welckerus Mus. Rhen. VI. 1847. p. 95 sq. ex suis schedis.

ΤΙCΒΡΟΤΟCΟΥΚΕΔΑ
ΚΡΥCΕΟΤΙΤΟCΟΝΚΑΛ
ΛΟCΑΠΗΛΘΕΝΙCΑΕ
ΡΑΗΝΗΡΠΑCΑΝΑΠΟ
ΓΟΝΕΩΝΜΟΙΡΑΙΚΑ
ΤΕΤ\ʿҺΠΑΝ.ΤΙCΕΖΗ
CΕΝΕΤΗ. Β. Μ. ΙΑ. Η. Ι
ΕΥΨΥΧΙΔΡΟCΕΡΙc
ΟΥΔΙCΑΘΑΝΑΤΟc

Τίς βροτὸς οὐκ ἐδάκρυσ' ὅτι τόσ[σ]ον κάλλος ἀπῆλθεν
ἰς ἀέρα;
ἣν ἥρπα[ξ]αν ἀπὸ γονέων Μοῖραι κατέ[νω]πα.
[ἥ]τις ἔζησεν ἔτη β̄, μ(ῆνας) ῑᾱ, ἡ(μέρας) ῑ.
Εὐψύχι Δροσερίς. οὐδ(ε)ὶς ἀθάνατος.

Dedimus Welckeri apographum. Vs. 6. primus editor ΤΕ—ΦΠΑΝ. Welckerus versum alterum ita constituit: *εἰς ἀέρ'· ἣν ἥρπαξαν ἀπὸ γονέων Μοῖραι κατ* - - - -. Nos verba *ἰς ἀέρα* addita putamus ab auctore, nulla ratione habita metri. In fine versus secundi conieceris etiam *κατ' ἐνιπὰν* idque dictum esse pro *κατὰ φθόνον.*

6224.

Romae; edidit Gruterus p. DCLXXXI. 4. e schedis Sylleburgii: inde repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 238. 1. Iacobsius Paralip. II. n. 47. p. 801. Anthol. Palat. App. n. 289.

ΠΑΙΔΑ ΜΕ ΤΕΘΝΕΙΩΤΑ ΤΕΗ ΚΑΤΑ ΓΑΙΑ ΚΑΛΥΠΤΕΙ
ΝΗΠΙΑΧΟΝ ΓΝΩΤΟΙC ΠΑCΙΝ ΑΧΟC ΦΙΛΙΗC
ΠΑΤΡΙ ΤΕΜΩΙ ΜΕΓΑ ΠΗΜ ΕΛΙΠΟΝ ΚΑΙ ΜΗΤΡΙ ΤΑΛΑΙΝΗΙ
ΟΙ ΕΠΟΡΟΝ ΔΕΙΝΗΝ ΑΛΓΕCΙΝ ΑΜΠΕΧΟΝΗΝ
ΕΙ ΔΕ ΘΕΛΕΙC ΓΝΩΝΑΙ ΤΙC ΚΑΙ ΠΟΘΕΝ ΟΥΝΟΜΑ ΤΟΥΜΟΝ
ΕΚΛΕΚΤΟC ΤΟΙ ΕΓΩ ΚΙΚΛΗCΚΟΜΑΙ ΑΥΤΑΡ ΕΠΕΙΤΑ
ΠΑΛΛΑC ΜΟΙ ΜΗΤΗΡ ΤΑΥΓΕΤΟC ΓΕΝΕΤΩΡ
ΕΠΤΑ ΔΕ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤ ΕCΧΟΝ ΜΗΝΑC ΕΙΚΟCΙ Θ ΗΜΕΡΑC

Παῖδά με τεθνειῶτ' [Ἰ]τ[αλ]ὴ κατὰ γαῖα καλύπτει
νηπίαχον, γνωτοῖς πᾶσιν ἄχος φιλίης·
πατρί τ' ἐμῷ μέγα πῆμ' ἔλιπον καὶ μητρὶ ταλαίνῃ,
οἷ[ς] ἔπορον δεινὴν ἄλγεσιν ἀμπεχόνην·
εἰ δὲ θέλεις γνῶναι, τίς καὶ πόθεν; οὔνομα τοὐμὸν
Ἔκλεκτος, τὸ ἐγὼ κικλήσκομαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Παλλάς μοι μήτηρ, Ταΰγετος γενέτωρ.
ἑπτὰ δὲ πεντήκοντ' ἔσχον μῆνας, εἰκοσί θ' ἡμέρας.

Vs. 1. Iacobsius coniecit in litteris ΑΤΕΗ latere ΑΓΑΘΗ (conf. n. 6200. vs. 5.). Vs. 4. idem coniecit *οἷς*, nempe quibus immatura morte mea tristem vestitum dedi. Vs. 6. idem *Ἔκλεκτος, τῷ ἐγὼ κικλήσκομαι*; sed aptius videtur *τό.* Vs. 8. verba *ἄμετρα* esse notavit idem.

6225.

Romae in sepulcro ad viam Latinam III circiter lapide reperto; edidit Fabrettus Inscr. c. 3. p. 144. n. 19. Tractarunt Maffeius de arte crit. p. 102. Bouherius in Maffeii Gall. antiq. select. p. 185. Repetierunt Brunckius in Lectt. p. 303. In edit. Lips. T. IV. n. 710. e. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 288.) Anthol. Palat. App. n. 369. litteris minusculis.

ΤΥΜΒΟΣ ΟΔΕ ΚΡΥΠΤΕΙ ΚΟΥ
ΡΗΣ ΣΕΜΝΗΣ ΚΑΙ ΑΜΕΜΠΤΟΥ
ΣΩΜΑ ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΗΣ ΠΕΡΙ
ΚΑΜΕϽϹΗΣ ΕΓΙΙΓΙΕΙΩΝ ΠΑΡ
ΘΕΝΙΚΗΝ ΖΩΝΗΝ ΟΥΤΙΣ
ΕΛΥΣΕ ΒΡΟΤΩΝ ❦ ΕΛΠΙΔΙ
ΑΔΕΛΦΗ ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ ΔΩΝΑΤΙΩΝ

Τύμβος ὅδε κρύπτει κούρης σεμνῆς καὶ ἀμέμπτου
σῶμα κατοιχομένης περικα[λλ]έ[ο]ς, ἧς ἐ[π]ιγείων
παρθενικὴν ζώνην οὔτις ἔλυσε βροτῶν.
Ἐλπίδι ἀδελφῇ γλυκυτάτῃ Δωνατίων.

Vs. 4. *ἐπιγείων* scribendum esse vidit Maffeius.

6226.

Romae ante portam S. Sebastiani repertus lapis alt. 24″ lat. 11″½, quem Hauniam deportavit Thorlacius, ubi venditus est (vid. Lindbergius Catal. nummorum, ectyporum cet. quae reliquit Birg. Thorlacius, p. 106. ubi edita est); habeo ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

D Ͼ M
ΧΡΗϹΤΟϹΤΕΘΑΠΤ
ЄΥΒΟΥΛΟϹЄΝ
ΘΑΔЄΞЄΝΟϹ
ЄΤΑΙΡΟϹΑΓΑ
ΘΟϹΧΡΥϹΟΧΟ
ΟϹΚΟΡΙΝΘΙΟϹ
ЄΥΒΟΥΛΟϹΜЄΝЄΓΩ
ΓЄΠΑΤΡΙϹΔЄΜΟΙ
ЄϹΤΙΚΟΡΙΝΘΟϹ
ΚΑΙΠΡΟΧΟΑΙϹΧΑΙ
ΡΩΤΑΙϹΑΠΗ
ΜΩΝЄΤΑΡΩΝ
TFLAVIVS
PRISCVSET
CAPITOFECE
RVNT

D(iis) m(anibus).
Χρηστὸς τέθαπτ᾽ Εὔβουλος ἐνθάδε ξένος,
ἑταῖρος ἀγαθός, χρυσοχόος Κορίνθιος.
Εὔβουλος μὲν ἔγωγε· πατρὶς δέ μοί ἐστι Κόρινθος·
καὶ προχοαῖς χαίρω ταῖς ἀπ᾽ [ἐ]μῶν ἑτάρων.
T. Flavius Priscus et Capito fecerunt.

6227.

Romae olim in hortis ad Aquam Virginem; post Perusiae in aedibus Academicis; edidit Sirmondus in notis ad Ennod. p. 22. litteris minusculis; ex Ursini schedis edidit Gruterus p. DCLXXVI. 6. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 232. 2. litteris minusculis. Habet Gorius in Donii Inscr. Cl. X. n. 45. p. 363. Denuo edidit Vermiglioli Iscriz. Perug. II. p. 424. ed. sec. II. p. 563. Citat Hagenbuchius Epist. epigr. p. 394. Habeo etiam ex schedis Niebuhrii.

D . M . S .
TI . CLAVDI
EVGENETIS
VIX . ANN . XI . D . X
TI . CLAVDIVS
ANICETVS
PATER FEC
ΑΠΛΗΡΩΤΑΙΔΗΤΙΜΕΝΗ
ΠΙΟΝΗΡΠΑϹΕϹΑΦΝΩ
ΤΙϹΠΕΥΔΕΙϹΟΥϹΟΙΠΑΝ
ΤΕϹΟΦΕΙΛΟΜΕΘΑ

Vs. 4. Nieb. ANN., reliqui AN; in fine Nieb. Verm. X, reliqui XI. Vs. 9. Gor. ΗΡΠΑϹΑϹ. Vide n. 6205.

D(iis) m(anibus) s(acrum).
Ti. Claudi(a) Eugenetis vix(it) ann(os) XI, d(ies) X. Ti. Claudius Anicetus pater fec(it).
Ἀπλήρωτ᾽ Ἀΐδ[α], τί με νήπιον ἥρπασ[α]ς ἄφνω;
τί σπεύδεις; οὐ σοὶ πάντες ὀφειλόμεθα;

Distichon fere idem habes n. 6205. 6257. De sensu Iacobsius comparat epigramma Crinagorae in Palat. p. 308. n. 643. vss. 3. 4.

6228.

In lapide Praenestino Camaldoli supra Tusculum in museum Passionei Cardinalis translato; edidit Placentinus Epit. palaeogr. Gr. IV. p. 27. et ex P. Roccho Vulpio Muratorius T. II. p. MLXXXII. 1. cum Lat. interpret. et not. unde repetiit Bonada Anthol. T. II. p. 251. denuo edita est in Passionei Inscriptt. Cl. XIV. n. 17. p. 139. unde repetierunt Ignarra de palaestra Neapolit. p. 286. Iacobsius Paralip. II. n. 50. p. 804. Anthol. Palat. App. n. 296. litteris minusculis. Citavit Hagenbuchius Epist. epigr. p. 415. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ K

ΠΑΤΡΙΔΟϹΕΚΖΜΥΡΝΗϹΒΡΟ
ΤΟΙΜΕΥΘΑΛΕΑΚΑΛΕΕϹΚΟΝ
❦ ΕΙΝΕΚΕΜΗϹΩΡΗϹΚΑΙ
ΜΕΓΕΘΟΥϹΕΡΑΤΟΥ
ΑΛΛΑΜΕΜΟΙΡΟΛΟΗΠΡΙΝΙΟΥ
❦ ΛΟΙϹΠΛΗϹΑΙΠΑΡΕΙΑϹ
❦ ΗΡΠΑϹΕΠΑΡΦΙΛΙΩΝΟΥϹ
ΤΡΟΦΕΑϹΕΚΑΛΟΥΝ

Praescripta Θ K omissa sunt in apographo Passionei. Litterarum formas dedi ex Thorlacio. Paulo aliter versus distinguit Placentinus, qui vs. 3. extr. ΚΑΙ ΜΕΓΕ, vs. 5. extr. ΙΟΥΛ, et verb. ΗΡΠΑϹΕ in finem superioris versus coniicit. Ad rationem metricam disposuit Muratorius.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Πατρίδος ἐκ Ζμύρνης βροτοί μ' Εὐθαλέα καλέεσκον
εἵνεκ' ἐμῆς ὥρης καὶ μεγέθους ἐρατοῦ.
ἀλλά με Μοῖρ' ὀλοή, πρὶν ἰούλοις πλῆσαι παρειάς,
ἥρπασε πὰρ φιλίων, οὓς τροφέας ἐκάλουν.

Diphthongos correptas ante consonam notavit Iacobsius; nec par est vs. 3. cum Ruhnkenio in Bibl. crit. T. II. p. 86. corrigere πλῆσα. Vs. 4. Iacobsius habet τοκέας, monens auctorem rectius scripturum fuisse οὓς ἐκάλουν τοκέας. In lapide est τροφέας.

6229.

Romae inscriptio litteris Latinis exarata (conf. n. 6717.); edidit Fabrettus Inscr. p. 465. Tractarunt Hagenbuchius Epist. epigr p. 18. 35. 72. Welckerus Allgem. Schulzeitung 1830. II. n. 86. p. 693. et G. Hermannus Opusc. T. IV. p. 327.

D M
EVRESINENTHADE
GECATECHITHA
NATOEOLACHVSA
METERATENEVTE
CHNONEVDEMONES
PARHODITAE

D(iis) m(anibus).
Εὕρεσιν ἐνθάδε γῆ κατέχει θανάτοιο λαχοῦσα[ν,
μητέρα τὴν εὔτεκνον Εὐαίμον[ο]ς, [ὦ] παροδῖται.

Restituit Hermannus, qui EYDEMONES in EY AEMONOS mutavit, necessario ob articulum τήν, ex quo apparet sequi nomen eius, cuius Heuresis mater fuerit. Welckerus: εὐδαίμονες ὦ παροδῖται parum commode.

6230.

Romae olim in villa prope templum S. Sabinae; edidit Montfauconius Diar. Ital. p. 164. cum interpret. Lat. hinc Muratorius T. II. p. DCXXVIII. 2. Ex Montfauconio repetiit Bonada Anthol. T. II. p. 132. denuo ediderunt Donatus Inscr. p. 244. 1. cum interpretatione Bonadae, Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 208. Tractavit Hagenbuchius Epist. epigr. p. 562 sq. quem tamen locum mihi non contigit invenire. Ex Montfauconio repetierunt Brunckius Anal. III. p. 312. n. 738. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. [illegible]) Anthol. Palat. Append. n. 356.

ΤΟΝϹΟΦΙΗϹΠΡΟΥΧΟΝΤΑ
ΚΑΙΕΥΤΕΚΝΙΗϹΑΡΟΤΗΡΑ
ΤΟΝΠΑΤΕΡΗΜΕΤΕΡΟΝ
ΠΟΛΛΟΙϹΙΧΡΟΝΟΙϹΓΕΓΑΩΤΑ
ΤΟΝΤΡΙϹΑΡΙϹΤΕΥϹΑΝΤΑ
ϹΥΝΕΝΤΕΙΜΟΙϹΙΦΙΛΟΙϹΙ
ΕΥΤΟΝΙΟΙΠΑΙΔΕϹΠΑΤΕΡ
ΕΥΤΟΝΙΟΝΤΕΘΝΕΩΤΑ
ΠΟΛΛΑΚΙϹΥΜΝΗϹΩΜΕΝ
ΕΝΑΙϹΤΗΛΑΙϹΙΓΡΑΦΕΝΤΑ

Vs. 4. Montf. Donat. ΠΟΜΟΙϹΙ, Murat. ΠΡΟΜΟΙϹΙ, Guasc. ΠΟΛΛΟΙϹΙ. Vss. 7. 8. Guasc. ΕΝΤΟΝΙΟΙ et ΕΝΤΟΝΙΟΝ, reliqui ΕΥΤΟΝΙΟΙ et ΕΥΤΟΝΙΟΝ.

Τὸν σοφίῃ προὔχοντα καὶ εὐτεκνίης ἀροτῆρα,
τὸν πατέρ' ἡμέτερον πολλοῖσι χρόνοις γεγαῶτα,
τὸν τρὶς ἀριστεύσαντα, σὺν ἐντείμοισι φίλοισι
Εὐτόνιοι παῖδες πατέρ' Εὐτόνιον τεθνεῶτα
πολλάκις ὑμνήσωμεν ἐνὶ στήλαισι γραφέντα.

Vs. 1. σοφίῃ scripsit Brunckius. Vs. 10. ἐνὶ idem cum Hagenbuchio. Ad dictionem εὐτεκνίης ἀροτῆρα Iacobsius confert Nonn. Dionys. III. p. 102. Nota vocem τρὶς vs. 5. cum verbo positam. Cf. τρὶς ἀριστεύς.

6231.

Romae in tabula marmorea; ediderunt Smetius fol. CXXX. 6. Boissardus P. V. p. 102. Gruterus p. CCCXXVIII. 2. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 131. 3. litteris minusculis; ex Ligorio et schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. II. p. DCL. 2. cum Lat. interpret. et not.; unde repetiit Bonada Anthol. T. II. p. 390. Rursus edidit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 179. ligno incisam. Tractavit Dorvillius ad Charit. p. 150. Ex Grutero repetierunt Brunckius Anal. III. p. 307. n. 720. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 298.) Anthol. Palat. App. n. 221.

ΚΗΡΥΞΚΑΙΤΑΦΟϹΕΙΜΙ
ΒΡΟΤΟΥΠΑΡΟϹΑΡΧΕΧΟΡΟΙΟ
ΕΥΤΥΧΟΥϹΑΙΑΖΩΝΚΗ
ΡΑΜΙΝΥΝΘΑΔΙΟΝ
ΟϹΘΝΗΤΟΙϹΨΥΧΗΝΠΕΙ
ϹΑϹΕΠΙϹΩΜΑϹΙΝΕΛΘΕΙΝ
ΤΗΝΑΥΤΟΥΜΕΛΕΟϹΟΥΚΑΝ
ΕΠΕΙϹΕΜΕΝΕΙΝ

Κῆρυξ καὶ τάφος εἰμί, βροτοῦ πάρος ἀρχεχόροιο,
Εὐτύχου αἰάζων κῆρα μινυνθαδί[η]ν,
ὃς θνητοῖς ψυχὴν πείσας ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν
τὴν αὐτοῦ μέλεος οὐκ ἀνέπεισε μένειν.

Vs. 2. μινυνθαδίην scripsit Brunckius. De argumento Iacobsius annotavit: „Eutyches chorostata summa cantus pollens suavitate ita ut vel animas avolaturas revocaret, suam tamen miser animam revocare non potuit.“ Vs. 3. dele C in ΕΥΤΥΧΟΥϹ.

6232.

Romae olim in domo Augustini Maffaei; Latina edidit Smetius fol. CLXII. b. 2. Accuratius totum titulum dedit Gruterus p. CCCXCIX. 3. unde repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 163. 2. litteris minusculis cum not. Bonada Anthol. T. I. p. 422. Tractavit Hagenbuchius Epist. ad Blaurer. p. 85. Boschius ad Anthol. Mant. p. 185. Graeca repetierunt Brunckius Anal. III. p. 236. n. 403. Iacobsius Paralip. II. n. 31. p. 778. (conf. Animadvers. III, 2. p. 102.) Anthol. Palat. App. n. 218. iterumque aliter restituta n. 346. Welckerus Syllog. epigr. p. 216. n. 166. edit. alt.

CRONIO.EVSEBIO.V.C.CONSVLARI.AEMILIAE.AD
DITA.PRAEDICTAE.PROVINCIAE
CONTVITV.VIGILANTIAE
ET.IVSTITIAE.EIVS.ET.IAM.RA
VENNATENSIVM.CIVITATE
QVAE.ANTEA.PICENI.CAPVT.PRO
VINCIAE.VIDEBATVR.VICARIO
ITALIAE.QVE.POTESTAS.SVPRA
DICTO.VIRO.OB.TESTIMO
NIVM.ANTEACTI.HO
NORIS.EST.ADTRIBVTA

PETITIONE.SENATVS.CON
TEMPLATIONE.VITAE.ATQVE
ELOQVENTIAE.EIVS.AB.INVICTISS
PRINCIPIBVS.EST.DELATA

ΗΜΙΗCΑΡΧΟΝΤΑCΛΟΤΙΤΟΑΙΝΕCΤΗCΑΝΤΟ
ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΒΑCΙΛΕΥC
ΤΟΝCΟΦΟΝΕΥCΕΒΙΟΝ

In latere dextro:

DEDICATA . V . EIDVS . NO
VEMBRIS . COS . FL . MALLIO
THEODORO . V . C

Cronio Eusebio v(iro) c(larissimo) Consulari Aemiliae addita praedictae provinciae contuitu vigilantiae et iustitiae eius etiam Ravennatensium civitate, quae antea Piceni caput provinciae videbatur, vicario Italiae, quae potestas supradicto viro ob testimonium ante acti honoris est adtributa, petitione Senatus contemplatione vitae atque eloquentiae eius ab invictis(simis) principibus est delata.

Ἰταλ]ίης ἄρχοντα [φι]λό[π]το[λ]ιν ἐστήσαντο
βουλὴ καὶ βασιλε[ῖ]ς, τὸν σοφὸν Εὐσέβιον.

Dedicata v. idus Novembris Cos. Fl. Mallio Theodoro v(iro) c(larissimo).

Hexametrum Casaubonus ita restituebat: Ἰταλίης ἄρχοντα ἀγάκλυτον ἀνστήσαντο; Brunckius et Hagenbuchius tentarunt τιμῆς ἄρχοντος λογίου χάριν ἐστήσαντο; Welckerus cum Grotio: Αἰμιλίης ἄρχοντα σοφώτατοι ἐστήσαντο. Nostram restitutionem unice veram praeivit Iacobsius l. c. n. 218. cf. T. III. p. 935. In pentametro bene Boschius βασιλεῖς proposuit; cf. n. 6246. Titulus positus est, ut subscripta docent, a. u. c. 1152. p. Chr. 399.

6233.

Romae in herma sine capite in villa Negroni, post in aedibus Vaticanis; edidit Winckelmannus Monum. ined. Tratt. prelim. p. XCVIII. Storia delle arti T. II. p. 370. Rom. (conf. edit. Fean. T. III. p. 603. et Winckelmanni Opp. T. VI. p. 341.). Repetiit Viscontus Catal. monum. Jenkins. p. 55. 56. n. 18. Mus. P. Clem. T. VII. p. 96. Quinque versibus auctiorem edidit Nibby Giorn. Arcad. T. I. p. 163 sqq. Ex Winckelmanno repetiit Iacobsius Anthol. Palat. T. III. Add. p. CIII. litteris minusculis.

Θ. Κ.
ΠΑΤΡΙCΕΜΟΙΖΗΝΩ
ΝΙΜΑΚΑΡΤΑΤΗΕCΤΑΦΡΟΔ
ΙCΙΑC ΠΟΛΛΑ ΔΕ ΑCΤΕΑ ΠΙC...
ΕΜΑΙCΙ ΤΕΧΝΑΙ ς Ι ΔΙΕΛΘΩΝ
ΚΑΙ ΤΕΥΞΑΣ ΖΗΝΩΝΙ ΝΕΩ
ΠΡΟΤΕΘΝΗΚΟΤΙ ΠΑΙΔΙ
ΤΥΜΒΟΝ ΚΑΙ CΤΗΛΗΝ ΚΑΙ
ΕΙΚΟΝΑC ΑΥΤΟC ΕΓΛΥΨΑ
ΤΑΙCΙΝ ΕΜΑΙC ΠΑΛΑΜΑΙCΙ
ΤΕΧΝΑCCΑ ΜΕΝΟC ΚΛΥΤΟΝ
ΕΡΓΟΝ εΝΘΑ ΦΙΛΗ ΑΛΟ
ΧΩ ΚΛΥμεΝΗ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ
ΦΙΛΟΙCιν τΕΥΞΑ ΤΑΦΟΝ
ΖΗCΑC δε εΤΩΝ ΚΥΜΑΙΕ
ΠΤΑΚΙΔΕΚΑ ΕΝΘΑΔΕ
. . . . . ΙΜΕCΘΑΑΜΑΟΙ
. . . . . . ΛΕCΑΝΤΕCΚ .
. . . . . . ΑΛΟΧΟCΚΑΙC .
. . . . . . ΤΟCΥΠΑΡ . .

Usque ad ΕΡΓΟΝ vs. 11. ediderunt Winckelmannus et Viscontus. Reliqua addidit Nibby. Menda Winckelmanni non opus est ut enotemus.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Πατρὶς ἐμοὶ Ζήνωνι μακαρτάτη ἐστ' Ἀφροδιτιάς,
πολλὰ δὲ ἄστεα πισ[τὸς] ἐμαῖσι τέχναισι διελθὼν
καὶ τεύξας Ζήνωνι νέῳ προτεθνηκότι παιδὶ
τύμβον, καὶ στήλην καὶ εἰκόνας αὐτὸς ἔγλυψα,
ταῖσιν ἐμαῖς παλάμαισι τεχνασσάμενος κλυτὸν ἔργον.
ἔνθα φίλῃ ἀλόχῳ Κλι[με]νῃ καὶ παιδὶ φίλοισ[ιν
τ]εῦξα τάφον· ζήσας [δὲ ἐ]τῶν κ[εῖ]μαι ἑπτάκι δέκα.
ἐνθάδε [νῦν κε]ίμεσθ' ἅμα οἱ [ψυχὰς ὀ]λέσαντες,
κ[αὶ Κλιμένη] ἄλοχος καὶ [ἐγὼ τρίτος αὐ]τὸς ὑπάρ-
[χων.

Zeno Aphrodisiensis statuarius notus est ex n. 5374. 6151. In alia omnia abit Nibby, qui Aphrodisiadem inscriptionis nostrae ex insula Cypro repetit. Vs. 2. πιστὸς restituerunt Viscontus et Iacobsius. Vs. 6. incommode auctor addit φίλοισιν, quod pertineat ad uxorem et filium, quum tamen uxori iam dederit idem epitheton. Vs. 7. ἄμετρος est, etsi auctor hexametrum factum ivit.

6234.

Romae in aedibus Vaticanis; missu Alexandri Marchionis Caponii edidit Muratorius T. II. p. DCXX. 8. cum Lat. interpret. et not. Denuo edidit Osannus Syllog. inscr. p. 456. n. 177. Tractavit Welckerus Allgem. Schulzeitung 1830. II. n. 88. p. 706. Ex Muratorio repetiit Iacobsius Paralip. II. n. 24. p. 773. Anthol. Palat. App. n. 190.

ΖωΙΛΟCΗΝ
ΝΙΟΧωΝΠ
ΡΟΦЄΡЄCΤ
ΑΤΟCЄΝΘΑ
ΔЄΚЄΙΤΑΙ

Litterarum formas dedi ex Osanno. Vs. 3. Mur. ΡΟCΕΡΕCΤ, Os. ΡΟΦЄΡЄCΤ. Vs. 4. C omittit Osannus, habet Muratorius. Vs. 5. ex verbo ΚЄΙΤΑΙ solum Τ habet Osannus.

Ζωΐλος ἡνιόχων προφερέστατος ἐνθάδε κεῖται.

6235.

Romae in via Appia prope S. Sebastiani in vinea Amendola, quo loco Triopium olim fuit Herodis Attici, in cippo, qui nunc asservatur in aedibus Vaticanis; edidit Amatius Giorn. Arcad. Vol. XIII. 1822. p. 107. Litteris minusculis repetiit Welckerus Syllog. epigr. p. 80. n. 55. edit. alt. qui habuit etiam ex schedis Gerhardi, quae deinceps Boeckhio transmissae sunt. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΙЄΡΟCΟΥΤΟCΟΧωΡΟCΟΝΑΙΝЄΙΑCΑΓΑΝΟΦΡωΝ
ЄΙCΑΘЄΟΥЄΤΑΡΟΙΟCЄΒΑCΜΙΟΝΗΙΘЄΟΙΟ
ΠΑΝΤΑΠΑΛΑΙΓЄΝЄЄCCΙΝΑΛΙΝΚΙΟΥΗΡωЄCCΙΝ
ΚΑΛΛΟCΤЄΗΝΟΡЄΗΝΤΑΓΑΝΟΦΡΟCΥΝΗΝΤЄΝΟΟΝΤЄ
ЄΝΘΑΔЄΔЄ . . . . . ЄΙΚΑΙΟΛΥΜΠΙΑCЄΙΜЄΡΟЄCCΑ
ΗΙΘЄΟΙΟΔΑΜΑΡΚΑΙΑΔЄΛΦЄΗΑΙΝЄΙΑΟ
ΗΠΑCΑCΠΑΡΑΜЄΙΨЄΦΙΛΑΝΔΡΟΥCΗΡωΙΝΑC
ΑΛΚΗCΤΙΝΠΙΝΥΤΗΜΟΡΦΗΔЄΡΑΤωΠΙΔΑΛΗΔΗΝ
ΤΟΥΤЄΤΥΜωCΝΗCωΙΜΑΚΑΡωΝΠЄΔΟΝЄΝΘΑΤЄΦωΤЄC
ЄΥCЄΒЄЄCΝΑΙΟΥCΙΔΙΚΑΙΟΤΑΤΟΙΑΓΑΝΟΙΤЄ
ΟΙΞΥΝΟΝΖωΟΝΤЄCЄΧΟΝΒΙΟΝΑΛΛΗΛΟΙCΙΝ
CΥΝΚΟCΜωCΟΦΙΗΤЄΔΙΚΑΙΟCΥΝΗΤЄΚΑΙΑΙΔΟΙ
ΑΓΓЄΛΛωΤΑΔЄΒωΜΟCΟΝΑΙΝЄΙΑCΑΝЄΘΗΚЄΝ
ΟΦΡΑΚЄΚΥΔΑΙΝωΝΤΑΙΥΠΑΝΤΙΘЄΟΙCΓЄΡΑЄCCΙΝ
ΠΑCΙΝЄΝΑΙωΝЄCCΙΝΥΠЄΥCЄΒΙΗCΙΝЄΤΑΙΡωΝ

Litterarum formas dedi ex apographis Gerhardi et Thorlacii. Vs. 4. sub fin. Amat. Thorl. ΑΓΑΝΟΦΡΟCΥΝΗΝ, Gerh. ΑΓΑΝΟΦΡΟΙΥΗΗΝ. Vs. 5. primum Є omittit Gerh. Thorl.; deinde ante lacunam Amat. ΔΕΔΕ . . . . ., Gerh. ΛЄΛЄ . . . . ., Thorl. ΛЄΛЄ correctum in ΔЄΔЄ; post lacunam Amat. ΕΓΚΑΤΟΛ cet., Gerh. Thorl. ЄΙΚΑΙΟΛ cet. Vs. 7. Amat. ΠΑΡΑΜΕΙΨΕ, Gerh. ΗΑΡΛΜ . ., Thorl. ΠΑΡΑΜ . . . . . Vs. 9. Amat. Gerh. ΝΗΩΙ, Thorl. ΝΗCωΙ. Vs. 11. init. Amat. ΞΥΝΟΝ, Gerh. Thorl. CΥΝΟΝ. Vs. 12. init. Amat. ΚΟCΜΩ, Gerh. ΚΟCΝω, Thorl. ΚΟΙΝω.

Ἱερὸς οὗτος ὁ χῶρος, ὃν Αἰνείας ἀγανόφρων
εἵσαθ' ἑοῦ ἑτάροιο σεβάσμιον Ἠϊθέοιο
πάντα παλαιγενέεσσιν ἀλιγκίου ἡρώεσσιν
κάλλος τ' ἠνορέην τ' ἀγανοφροσύνην τε νόον τε.
ἐνθάδε δέ[μνι' ἔχ]ει καὶ Ὀλυμπιὰς εἱμερόεσσα,
Ἠϊθέοιο δάμαρ καὶ ἀδελφεὴ Αἰνείαο,
ἣ πάσας παράμειψε φιλάνδρους ἡρωΐνας,
Ἄλκηστιν πινυτῇ, μορφῇ δ' ἐρατώπιδα Λήδην.
τοῦτ' ἐτύμως νῆσ[ο]ι μακάρων πέδον, ἔνθα τε φῶτες
εὐσεβέες ναίουσι δικαιότατοι ἀγανοί τε,
οἳ ξυνὸν ζώοντες ἔχον βίον ἀλλήλοισιν
σὺν κόσμῳ σοφίῃ τε δικαιοσύνῃ τε καὶ αἰδοῖ.
ἀγγέλλω τάδε βωμός, ὃν Αἰνείας ἀνέθηκεν,
ὄφρα κε κυδαίνωνται ὑπ' ἀντιθέοις γεράεσσιν
πᾶσιν ἐν αἰώνεσσιν ὑπ' εὐσεβίῃσιν ἑταίρων.

Ἠΐθεος nunc nomen proprium esse vidit Welckerus. Vs. 5. primus editor ita tentavit: *ἐνθάδε δέμας ἐνέγκατ' Ὀλυμπιάς*, vel *ἐνθάδε δ' αὐτὸν ἐνέγκατ' Ὀλυμπιὰς* infelicius illud quidem. Welckerus ad sensum paulo melius: *ἔνθα λέλεκται ἀεὶ καὶ Ὀλυμπιάς*: sed illud *ἀεὶ* merito displicuit Iacobsio, qui suspicabatur fuisse: *σὺν θαλερῇ δ' εὕδει καὶ Ὀλυμπιάς*. Probabiliora nos. Vs. 8. nota vocem *ἐρατῶπις*, de qua vide Lexica. Vs. 9. *νῆσοι* bene restituit Welckerus. *Φῶτες* de viro et muliere dictum; quam in rem Welckerus comparat Eurip. Hel. 1100. In universum primus editor notavit titulum litterarum ductibus ad similitudinem inscriptionis Triopiae (n. 6280.) proxime accedere, de aetate tituli is argumenta afferens parum idonea. Auctorem inscriptiones Triopias imitari coloremque inde traxisse Iacobsio videri annotavit Welckerus.

6236.

Romae in bibliotheca Camaldulensium M. Caelii; edita est in Oderici Dissertat. p. 373. ligno incisa cum interpretatione.

Θ К

ΗЄΛΙΟΝΘΝΗΤΟΝΠΑΙΔωΝΒЄΛΤΙϹΤΟΙ
ΑΠΑΝΤωΝ · ΚΑΛΛЄΙΤЄΓΝωΜΗΤЄ·ΤΡΟΠΟΙϹ
ΑΙΔΗΜΟϹΥΝΗΤЄ·ЄΙΚΟϹΤωΛΥΚΑΒΑΝΤΙ
ΔΟΜΟΥϹΑΙΔΑΟΜΟΛΟΝΤΑϹЄΜΝΟϹΠΑΙ
ΟΜΥΡωΝΤЄΙΜΗϹΑϹЄΞΟΧΑΠΑΝΤωΝ
ΤωΔЄΤΑΦωΚΟϹΜЄΙΜΝΗΜΟϹΥΝΗϹ
ЄΝЄΚЄΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἠέλιον θνητ[ῶ]ν παίδων βέλτιστο[ν] ἁπάντων
κάλλει τε γνώμῃ τε τρόποις [τ'] αἰδημοσύνῃ τε
εἰκοστῷ λυκάβαντι δόμους Ἀΐδαο μολόντα
σεμνὸς παῖ[ς] Μύρων τειμήσας ἔξοχ' ἁπάντων
τῷδε τάφῳ κοσμεῖ μνημοσύνης ἕνεκεν.

Puer Ἥλιος est. Alter σεμνὸς audit fortasse ob mysteria. Cf. n. 6206.

6237.

Romae in coemeterio ad duas laurus; edidit Fabrettus c. 5. p. 376. n. 27.

· Η · ΡΑ · ΚΛΙϹ · ΧΡΗ ·
· ϹΤΟϹ · ΚΑΙ · Α · ΜΕΜ ·
· ΠΤΟϹ · ΕΝ · ΤΑ · ΔΕ ·
· ΚΕΙ · ΤΑΙ · Ε · ΖΗ · ϹΕΝ ·
· Ε · ΝΙ · ΑΥ · ΤΟΝ · ΜΗ · ΝΑϹ ·
· Ε · ΠΤΑ · ΕΙ · ΡΗ · ΝΗ · ΜΗ · ΤΗΡ ·
· Υ · Ιω · ΚΛΥ · ΚΥ · ΤΑ · Τω · ΤΙ · ΤΛΟΝ ·
· Ε · ΠΟΙ · Η · ϹΕΝ ·

Ἡρακλ[ῆ]ς χρηστὸς καὶ ἄμεμπτος ἐν[θ]άδε κεῖται. Ἔζησεν ἐνιαυτόν, μῆνας ἑπτά. Εἰρήνη μήτηρ υἱῷ [γ]λυκυτάτῳ τίτλον ἐποίησεν.

6238.

Romae in lapide Urbini effosso, in quo praeter effigiem pueri incompositis crinibus bacchantis symbola repraesentantur tria, tintinnabulum Bacchicum, corona hederacea soluta, gramen septem internodiis distinctum; edidit Fabrettus c. 6. p. 425. n. 2. cum Lat. interpret. et nota; repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 260. Brunckius Anal. III, 313. n. 741. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 327.) Anthol. Palat. App. n. 238. Dixerunt de hac inscriptione Fogginus Mus. Capitol. T. IV. p. 279. Welckerus Syllog. epigr. p. 87. edit. alt.

Θ Κ

ΜΗΠΩΓΕΥΣΑΜΕΝΟΣΗΒΗΣ
ΩΛΙΣΘΟΝΕΣΑΔΟΥ · ΔΑΚΡΥΑ
ΚΑΙΣΤΟΝΑΧΑΣΛΕΙΨΑΣΑΙΩΝΙΓΟ
ΝΕΥΣΙΝ · ΔΥΣΜΟΡΟΣΟΥΔΕΝΟΗΣΑ
ΒΡΟΤΩΝΨΑΥΣΑΙΒΙΟΤΟΙΟ · ΕΠΤΑ
ΜΟΝΟΥΣΛΙΚΑΒΑΝΔΑΣΔΙΩ
ΚΑΙΜΗΝΑΣΕΖΗΣΑ · ΩΝΤΡΕΙΣ
ΕΞΕΤΕΛΟΥΝΔΙΟΝΥΣΩΟΡΓΙΑΒΑ
ΖΩΝ · ΗΡΟΦΙΛΟΝΔΕΚΑΛΟΥΝΜΕ
ΠΑΤΗΡΚΑΙΠΟΤΝΙΑΜΗΤΗΡ · Ε
ΓΝΩΣΩΠΑΡΟΔΕΙΤΑΤΙΣΗΜΗΝ
ΟΥΚΕΓΕΝΗΘΕΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μήπω γευσάμενος ἥβης ὤλισθον ἐς Ἅιδου,
δάκρυα καὶ στοναχὰς λείψας αἰῶνι γονεῦσιν·
δύσμορος, οὐδ' ἐνόησα βροτῶν ψαῦσαι βιότοιο.
ἑπτὰ μόνους λ[υ]κάβαν[τ]ας, δ[ύ]ω καὶ μῆνας ἔζησα,
ὧν τρεῖς ἐξετέλουν Διονύσῳ ὄργια βάζων.
Ἡρόφιλον δ' ἐκάλουν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
ἔγνως, ὦ παροδεῖτα, τίς ἤμην. οὐκ ἐγενήθ[η]ν.

De puero septenni Bacchicis mysteriis initiato conf. n. 6206. Vs. 4. δύω in unam syllabam contractum pronuntiari, ut integra servetur lectio, monet Iacobsius. Audacius Brunckius: ἑπτὰ μόνοις λυκάβασι δύω; nec verius Gerhardus Lect. Apollon. p. 58. λυκάβαντας ἐγώ. Vs. 5. ὧν τρεῖς ad menses refer; ὄργια βάζειν ad officium peculiare spectare videtur. Vs. 7. οὐκ ἐγενήθην, in hoc mysticum quendam sensum inesse suspicatur Iacobsius. Conf. n. 6298.

6239.

Romae olim in aedibus Matthaeanis; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MDCCLXXVI. 3. cum not. Tractavit Leichius in Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 502. et novissime Welckerus Syllog. epigr. p. 112. n. 81. 82. edit. alt. Extat etiam in schedis Spanhemianis.

ЄΚΟΚΤωΜΟΝΟΓЄΝΗΚΑΙΠΑΡΘЄΝΟΝ
ϹΙΑΝЄΘΑΥЄΔωΡΟΘЄΟϹΠΑΤΗΡ
ЄΜΟΝΥΜΦΟΝΤΥΒΙΜΗΝΟϹЄΙΚΑΔΙ
ΝΗΡЄΔΑΙΜΟΝΟϹΤΟΝЄΜΠΑΛΙΝ

ΤΟΝΟΥΚЄΚΛωϹΑϹωϹΠЄΡΗΛΠΙϹЄ
ΚΑΙΔЄΧЄΤΗϹЄΤΙΠΑΡΘЄΝΟϹΟΙΟΓЄΝЄΙΑ
ΔΟϹΙΑΚЄΙΤΑΙΔωΡΟΘЄΟΥΘΥΓΑΤΗΡ
ΗΛЄΟΟΥΜЄΧΑΡΟΝΤΙϹЄΤΟϹϹΟΝЄΝΗΗϹ
ΥΨЄΛΙΠΟΥϹΑΠΑΤΡΙΠЄΝΘΟϹΑΠЄΙΡЄϹΙΟΝ
KAVYPSO ANN. XVIII.

Vs. 1. Mur. ΜΟΝΟΓΕΝΙ, Spanh. ΜΟΝΟΓЄΝΗ. Vs. 3. Mur. ΕΜΟΝΥΜΦΟΝ, Spanh. ЄΜΟΝΝΥΜΦΟΝ. Post vs. 4. spatium relictum in Spanhemianis, quod coniicias relinquendum fuisse potius post vs. 5. Vs. 7. init. Mur. ΟϹΙΑ, Spanh. ΔΟϹΙΑ. Vs. 8. Spanh. ΟΥ ΚΗ pro ΟΥΜΕ. Vs. 9. init. Mur. ΨΕ, Spanh. ΥΨЄ; in fine Mur. ΑΠΕΙΘΕϹΙΟ, Spanh. ΑΠЄΙΡЄϹΙΟΝ. Vs. 10. omissus est in Spanhemianis.

Ἐτῶν δ]εκοκτώ, μονογενῆ καὶ παρθένον
Θεοδο]τίαν ἔθα[ψ]ε Δωρόθεος πατήρ,
ἣν μ]ε[λλ]όνυμφον Τυβὶ μηνὸς εἰκάδι
νηλεές, ἀ]νῆρε[ς], δαῖμον, ὃς τὸν ἔμπαλιν
οἶ νόσ]τον οὐκ ἔκλωσας, ὥσπερ ἤλπισε.

Ὀκτω]καιδε[κ]έτης ἔτι παρθένος, οἰογένεια
Θευ]δοσία κεῖται Δωροθέου θυγάτηρ.
Μοῖρα δέ, ν]ηλεό[θ]υμε Χάρ[ω]ν, τί σε τόσσον ἐνηής
τέρ]ψε λιποῦσα πατρὶ πένθος ἀπειρέσιον;

Ka[l]ypso ann. XVIII.

Vss. 1. 5. dedi ex emendatione Welckeri. Hic vs. 2. init. θυγάτρ' ὁσίαν ἔθαψε, vs. 3. init. ταύτην ἄνυμφον, vs. 4. init. νηλὴς ἀνῆρε δαίμων, ultimum hoc etiam contra metrum; melius Iacobsius Welckero proposuerat: νηλεές, ἀνῆρας, δαῖμον. Vs. 6. init. ὀκτω suppleverunt Spanhemius, Leichius, Welckerus. Vs. 7. init. Welckerus: τῇδ' ὁσία. Ultima Leichius componebat ita: Χάρων τί σε τόσσον ἐνηής || μάρψε; Welckerus: Μοίρη νηλεόθυμε, Χάροντί σε τόσσον ἐνηὴς || μάρψε prava, ut ipse fatetur, oratione, sensu tamen percepto: nam Parca nimis in Charontem officiosa dicitur, quippe mortuorum cupidum et raptorem. Sed etiam Χάροντι incommodum est. Hinc paulo aliter refinximus orationem. Ceterum notabis puellam binominem, id quod minime mirum, in titulo praesertim mores Aegyptiacos prodente. Nam puella in Aegypto nata cum patre Romam profecta ibique mortua videtur.

6240.

Romae nunc in aedibus Vaticanis; ab Alexandro Marchione Caponio acceptam edidit Muratorius T. II. p. CMLVIII. 1. cum Lat. interpret. et not.; ex schedis H. Hasii edidit Osannus Syllog. p. 452. n. 159. Tractavit Leichius in Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 472 sqq. Repetierunt ex Muratorio Brunckius Anal. T. III. n. 754. p. 316. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 339.) Anthol. Palat. App. p. 215. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΙΤΟΡΙΟΙοΤΑΦΟϹΝЄΟΠЄΝΘЄΟϹѠΤΑΦΟϹ
ΟϹϹΗΝϹΥΝΚΛΗϹΑϹΑΡЄΤΗϹЄΥΚΛЄΙΗΝ
ΚΑΤЄΧЄΙϹ7ΟΥΚΙΔΡΙϹΤΡΑΓΙΚΗϹΜΟΥϹΗϹ
ΟΥΚЄΥΛΥΡοϹΑΝΗΡ7ΟΥΚЄΠЄѠΝΡΗΤΗΡ
ΑΞΙΑϹЄΙΟΦΡΑϹЄΙ7ΟΙΟϹЄΦΥϹΠΡΑΠΙΔΑϹ
ΟΙΟϹΧΡΟΑϹΟΙΟϹΙΟΥΛΟΥϹ7ΟϹϹѠΝΘѠϹ
ΠΡЄϹΒΥϹΚΟΥΡΟϹЄѠΝΚΡΑΤЄЄϹ7ΝΥΜΦΗΝΔ
Η ΟΙЄΓѠΘЄΙΟϹΤЄΟϹЄΤΡЄΦΟΝΟΙѠ7ΤΛΗ
ΜΟΝΑΝΥ/.ΦЄΥϹѠΝΗΡΠΑϹЄΠΡΟϹΘΑΙΔΗϹΟΥΔЄ
ΓΑΜѠΝΥΜЄΝΑΙοΝΑЄΙϹΑΜЄΝΑΜΑΡΑΜΟΥΝΟΙ7
ΠΑΡΘЄΝΙΗΝЄΡΑΤΗΝϹѠϹΑΤЄѠϹΑΙΔΟΥ7

Vs. 1. init. Mur. ΙΤΟΡΙΟΙΟ, Os. ΙΓΟΡΙϹΙΟ, Thorl. ΙΓΟΡΙΟΙΟ. Vs. 2. Mur. ϹΥΝΚΛΗϹΑϹ, Os. ϹΥΝΙΝΙϹΑϹ, Thorl. ϹΥΝΙΑΙΙϹΑϹ. Vs. 3. init. Mur. ΗΑΤΕΚΕΙϹ, Os. ΚΑΤЄΧϹΧ Α, Thorl. ΚΑΤЄΧЄΧ Α; hoc Α videtur ex siglo interpunctionis natum. Deinde Os. ΤΡΑΜΡΗϹ. Vs. 4. Os. ΛΠΠЄ p. ΑΝΗΡ. Vs. 5. ubi ΦΡΑϹЄΙ, Os. ΟΧϹϹΙΧ, Thorl. ΟΧΟϹΙΧ, ubi Χ ex siglo interpunctionis natum videtur, quod hoc in epigrammate post singulos versus fere ponitur. Vs. 6. init. Mur. ΟΙΟϹΧΡΟΑϹΟΙΟϹ, Os. Ο ΟϹΧΡΟΧϹΟϹϹ, Thorl. Ο ΟϹΧΡΟΧϹΟΟϹ. Vs. 7. Os. Π ΥϹΙSΓΟϹϹѠΝΙΡΑΤЄЄϹ7ΝΥΜΦΗΝΑ, Thorl. Π ΥϹΙϹΧΡΟϹϹѠΝΚΡΑΤЄЄϹ > ΝΥΜΦΙ ΝΗ. Vs. 8. init. Mur. Η ΟΙΕΓѠΘΕΙΟϹΤΕΟϹ cet.; Os. Η ΙϹΡΟΟ ΙΟϹΤѠϹ, Thorl. Η· ΛЄ ΡΟΟΙΟϹΤϹΟϹ. Vs. 9. init. Os. ΚΟΧ (pro ΜΟΝΑ), deinde lacunam notat et pergit ΡϹϹΟΑΙΔΗϹϹΥΛЄ; similiter Thorlacius. Vs. 10. Os. nihil nisi exitum ΜΡΜΙΥΝΟΙ7, Thorl. ΜΡΑΜΝ ΥΝΟΙ7. Vs. 11. Os. nihil nisi exitum ϹѠϹΑΙΔΟΥ7, Thorl. ΙϹѠϹΑΙ ΔΟΥ7.

Ἰτορίοιο τάφος νεοπενθέος· ὦ τάφος ὅσσην
συνκλήσας ἀρετῆς εὐκλείην κατέχεις.
οὐκ ἴδρις τραγικῆς Μούσης, οὐκ εὔλυρος ἀνήρ,
οὐκ ἐπέων ῥητὴρ ἄξια σεῖο φράσει,
οἷος ἔφυς πραπίδας, οἷος χρόα, οἷος ἰούλους,
ὅσσων θ', ὡς πρέσβυς, κοῦρος ἐὼν κράτεες.
νύμφην δ' ἥ[ν σ]οι ἐγὼ θεῖος τεὸς ἔτρεφον, οἶ [οἴ],
τλήμονα, νυ[μ]φεύσων ἥρπασε πρόσθ' Ἀΐδης.
οὐδὲ γάμων ὑμέναιον ἀείσαμεν· ἀ[λλ'] ἄρα μούν[ω]
παρθενίην ἐρατὴν σώσατε ὡς Ἀΐδου.

Ita fere edidit Iacobsius tum a Brunckio tum a Leichio et Wesselingio (ap. Leich.) emendatam. Certatim tamen scripserunt Ἰκαρίοιο pro Ἰτορίοιο. Ἰτόριος ferri posse videtur. Vs. 2. συνκλήσας est i. q. συγκλείσας, deinde κατέχεις dedit Brunckius cum Wesselingio. Vs. 7. ἥν σοι correxit Leichius; idem in fine dedit interiectionem. De puellis ab Orco in matrimonium abreptis cf. Iacobsius Animadv. T. I. 1. p. 139. qui etiam comparari iubet Eurip. Iphig. Aul. 460. Vs. 9. ἀλλ' ἄρα μοῦνοι legit Wesselingius, ἀλλ' ἄρα μούνω Boissonadus ad Marini Vit. Procl. p. 82. Vs. 10. Wesselingius σώσαθ' ἕως Ἀΐδου. Melius sane esset, quod coniecit Iacobsius: σώσατε κεἰς Ἀΐδου.

6241.

Romae in lapide extra portam Salariam reperto; translato Camaldoli supra Tusculum in museum Cardinalis Passionei; edidit Fabrettus Inscr. c. 4. p. 288. n. 216. cum Lat. interpret. ex schedis suis edidit Muratorius T. III. p. MCDLXIX. 1. cum lemmate: „Aquilae apud Mariangelum Accursium" cum interpret. Lat. et not. Deinde edita est in Passionei Iscriz. XIV, 3. p. 136. cum interpret. Lat. Tractarunt Leichius in Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 488. et in Cur. secund. p. 45. Dorvillius ad Chariton. p. 210. (p. 527. edit. Lips.). Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 125. ex Fabretto Brunckius Anal. III. p. 304. n. 708. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 284.) Anthol. Palat. App. n. 147. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΔΟΙΩϹῙΠΠΟΜΕΔΟΝΤΑϹΟ̄ΜᾹΧΘΩΝΑΔΕΚΑΛῩΠΤΗΙ
ΠΑΙΔΑΤΕΚΑΙΓΕΝΕΤᾹΝΑΜΦΩΑΠΟΦΘῙΜΕΝΩϹ
ΠΑΙΔΑΜΕΝΕϹΛΑΙΑΝΕϹΙΟΝΤΩΝΧΗΡΑΤΕΘΕΝΤΑ
ΔΕΞΙᾹΔᾹΝΔΕΤΑΦΗΓΗΡΑΟϹῙΠΠΟΜΕΔΩΝ
ΑΜΦΟΤΕΡΟΙϹΔΕ̄ΠΕΘΗΚΕΧΥΤᾹΝΚΟΝΙΝῙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ
ΜΑΤΗΡΠΟΙΚΙΛΙΩΕΚΓΟΝΩΑΜΦΟΤΕΡΩΝ
Ο̄ϹΦΙϹΙΤΩϹΔΕΤΑΦΩϹΕΝΕΩϹΑΤΟΤΕΙΧΙϹΕΔΑῙΔΑΝ
ΠΑΠΠΩΙΚΑΙΘΕΙΩΙΛΟΙϹΘΟΤΑΤΑϹΧΑΡΙΤΑϹ

Positi hinc inde accentus et spiritus; quod notabile est. Notae tamen omnes eodem sunt modo expressae in apographis, quum spiritus asperi exspectetur hoc signum ⊢, spiritus lenis hoc ⊣. Varietas lectionis haec est: vs. 1. init. Fabr. ῙΠΠΟΜΕΔΟΝΤΑϹ, Pass. ΙΠΠΟΜΕΔΟΝΓΛϹ, Thorl. ΙΠΠΟΜΕΔΟΝΙΑϹ. Vs. 3. Fabr. ΕϹΑΙΑΝ; deinde Fabr. Pass. Bonad. ΧΗΙΡΑ, Thorl. ΧΗΡΑ, Mur. ΧΕΙΡΑ. Vs. 5. extr. Fabr. Mur. ῙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ, Pass. Thorl. ΙΠΠΟΔΑΜΕΙ. Vs. 7. Fabr. ΤΕΥΧΙϹΕΔᾹΙΔΑΝ, Pass. ΤΕΙΧΙϹΕΔΑῙΔΑ, Thorl. ΠΕΙΧΙϹΕΔ'ΑΙΔΑΝ. Vs. 8. Fabr. Mur. ΛΟΙϹΘΟΤΑΤΑϹ, Pass. ΑΟΙϹΘΟΤΑΤΑϹ, Thorl. ΛΟΙϹΤΟΤΑΤΑϹ.

Δοιὼς Ἱππομέδοντας ὁμὰ χθὼν ἅδε καλύπτη,
παῖδά τε καὶ γενέταν, ἄμφω ἀποφθιμένως,
παῖδα μὲν ἐς λαιὰν ἐςιόντων χῆρα τεθέντα,
δεξιάδαν δ' ἐτάφη γήραος Ἱππομέδων.
ἀμφοτέροις δ' ἐπέθηκε χυτὰν κόνιν Ἱπποδάμεια
μάτηρ Ποικιλίῳ, ἐκγόνω ἀμφοτέρων,
ὅ σφισι τώςδε τάφως ἐνεώσατο, τείχισε δ' Ἅιδαν,
πάππῳ καὶ θείῳ λοισθοτάτας χάριτας.

Stemma familiae est hoc:

Hippomedon
|
Hippomedon et Hippodamia
|
Poecilius.

Hinc Poecilius dicitur ἔκγονος Hippomedontis patris et Hippomedontis filii, quorum ille ei est avus, hic avunculus; ideoque parum commode vs. 6. ἐγγόνω restitutum ivit Brunckius. Idem cum Eldikio in Suspic. p. 17. dedit vs. 7. ἐπεχώσατο p. ἐνεώσατο sine causa idonea. Nec minus audacis est vs. 4. cum Dorvillio restituere δεξιὰ δ' ἀντετάφη licet addicente accentuum ratione, quum apographa consentiant in lectione ΔΕΞΙΑΔΑΝΔΕΤΑΦΗ. Apparet adverbium δεξιάδαν (δεξιάδην), quod vidit etiam Paciaudius ap. Bonad. Eam formam Scholiastae in Iliad. VII, 15. sibi videbantur reperire: in quo illi certe non tantum a vero aberrarunt, quantum vulgo putatur. Alii enim nomen proprium ibi subesse arbitrantur; et fortasse rectius. Sed auctor tituli hanc scholiastarum interpretationem secutus videri potest. Quum adverbia in δην desinentia fere a verbis deriventur, de δεξιάδην comparemus licet ἀριστίνδην adverbium ab ἄριστος repetendum. Vs. 7. de verbo νεώσασθαι Dorvillius confert Schol. ad Sophocl. Trach. 460. Idem τειχίζειν Ἅιδαν interpretatur sepire sepulcrum, circumdato muro, maceria, aliove munimento. Ἅιδης Hesychio est τύμβος, τάφος. Conf. Huschkius Anal. crit. p. 124. Ceterum epigramma memorabile est ob formas Doridis severioris, quo praeter terminationem genitivi singularis in ω et accusativi pluralis in ως pertinet etiam scriptura καλύπτη (p. καλύπτει, cf. Ahrensium de dial. Dor. p. 307.) et forma χὴρ (p. χείρ, cf. Ahrensius l. c. p. 159.), γηραὸς (p. γηραιός, vid. Ahrensius de dial. Aeol. p. 100.), quas formas etsi Paciaudius ap. Bonad. notavit, editorum obscuravit negligentia.

6241. *b.*

Romae in ara pulcherrima in qua insculpta est ancora inserta cruce; edidit Boissardus P. IV. p. 102. aeri incisam; ex Metellianis et Verderianis Gruterus p. DCCCCXIX. 5. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 306. 2. litteris minusculis. Inter monumenta Brixiana rettulit Rubeus p. 194. n. 13. cum Lat. interpret. Repetiit Iacobsius Paralip. II. n. 26. p. 775. Anthol. Palat. App. n. 195. Extat in cod. Pigh. fol. 67. a.

ΗΙΘΕΟΝΚΑΛΟΚΑΙΡΟΝΕΧΕΙ
ΤΟΔΕϹΗΜΑΛΙΠΟΥϹΗϹ
ΨΥΧΗϹΑΘΑΝΑΤΟΥ
ϹΩΜΑΝΕΟΙΟΚΟΡΟΥ Ø
ϹΠΕΥΔΕΝΟΔΟΝΘΕΙΗΝ
ΓΑΡΑΠΟΠΡΟΛΙΠΟΥϹΑ
ΜΕΡΙΜΝΑϹ
ΠΕΥΚΕΔΑΝΟΙΟΒΙΟΥ
ΩϹΑΝΙΗΚΑΘΑΡΗ

Hoc loco ancora.

Boissardus vs. 1. ⊢\\ΘΕΟΝ, extr. ΕΛΕΙ, vs. 6. ΓΑΡΑΤ · ΠΡΟΔΙΠΟΥϹΑ, vs. 7. ΜΕΡΜΙΝΑϹΑ, vs. 9. ΩΚΑΝΙΗ.

Ἠΐθεον Καλόκαιρον ἔχει τόδε σῆμα λιπούσης
ψυχῆς ἀθανάτου σῶμα νέοιο κόρου.
σπεῦδεν ὁδὸν θείην γὰρ ἀποπρολιποῦσα μερίμνας
πευκεδανοῖο βίου ὡς ἀνίῃ καθαρή.

Ultima Iacobsius interpretatur: *ut pura a vitae sordibus ad caelum adscenderet.* Coniunctivus pro optativo positus videtur. Vide ne titulus sit Stoici cuiusdam. Nomen *Καλόκαιρος* redit n. 6427.

6242.

Tibure aut *Romae*; ex schedis Verderii, qui Tibure vidit, edidit Gruterus p. MXLIII. 2. cum Lat. interpret., ex schedis Pighii, qui Romae, idem p. MCXXIX. 11. Repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 319. 1. litteris minusculis; tractarunt Boissonadus in Epist. Holstenii p. 428 sq. Welckerus Spicileg. epigr. II. n. 58. p. 28. et Syllog. epigr. p. 114. n. 84. edit. alt.

ΕΝΘΑΔΕΤΗΝΙΕΡΗΝΚΕΦΑΛΗΝ
ΚΑΤΑΓΑΙΑΚΑΛΥΠΤΕ
ΑΝΔΡΟΣΘΕΙΟΥΠΟΥΒΛΙΟΥ
ΤΙΤΙΔΙΟΥΚΑΠΙΤΩΝΟΣ
ΟΣΠΕΡΙΜΕΝΝΟΟΝΕΣΚΕΒΡΟ
ΤΩΝΠΕΡΙΔΙΡΑΘΕΟΙΣΙΝ
ΑΘΑΝΑΤΟΙΣΔΕΔΩΚΕΝΤΟΙΟΥ
ΡΑΝΟΝΕΥΡΟΝΕΧΟΥΣΙΝ
ΤΕΥΞΕΔΕΤΟΝΔΕΤΑΦΟΝΕΟΣΘΡΕ
ΠΤΟΣΝΩΝΙΟΣΑΡΤΕΜΩΝ

Composui lectionem ex utroque apographo. Vs. 9. extr. Verd. COC pro EOC.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτε[ι]
ἀνδρὸς θείου Πουβλίου Τιτιδίου Καπίτωνος,
ὃς περὶ μὲν νόον ἔσκε βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν
ἀθανάτοισ[ιν] ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρ[ὺ]ν ἔχουσιν.
τεῦξε δὲ τόνδε τάφον ἑὸς θρεπτὸς Νώνιος Ἀρτέμων.

Epigramma ex centonibus Homericis inepte compositum esse notavit Scaliger. De versu initiali conf. ad n. 5815. Vs. 4. *ἀθανάτοισιν ἔδωκε* post Gruterum restituit Iacobsius. Vs. 5. Boissonadus *σὸς θρεπτός*, Fleetwood et Iacobsius de Memnoniis p. 66. *ἑὸς θρεπτός*. Ibidem ultimum nomen pronuntiari *Ἄρτμων* monuit Welckerus.

6243.

Romae olim, ut videtur, nunc Cantabrigiae ad scalam bibliothecae Collegii S. Trinitatis; edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVI. 3. Repetiit Bonada Anthol. T. II. p. 389. Tractarunt Dobraeus Diar. Class. T. XXX. p. 145. (apud Rosium Inscr. vet. p. 414.), Welckerus Spicil. epigr. II. n. 57. p. 28. et Syllog. epigr. p. 113. n. 83. ed. alt. Citat Osannus Syllog. p. 147. Habeo etiam ex schedis O. Mülleri, qui transcripsit Cantabrigiae.

ΔΑΙΜΟϹΙΝΕΥϹΕΒΕϹΙΝΓΑΙΟΥ
ΙΟΥΛΙΟΥΚΑΡΑΚΑΤΤΙΟΥ
ΠΟΙΗϹΕΝΚΑϹΙΑΤΩΤΕΙΜΙΩ
ΚΑΙΑΞΙΩΑΝΔΡΙ
ΠΑϹΙΦΙΛΟϹΘΝΗΤΟΙϹΕΙϹΤΑ
ΘΑΝΑΤΟΥϹΔΕΙϹΙΔΑΙΜΩΝ
ΚΟΙΜΑΤΑΙΚΑΡΑΚΟΥΤΤΙϹ
ΕΧΩΝΜΝΗΜΗΝΔΙΑΠΑΝΤΟϹ
ΤΕΡΨΑϹϹΥΝΚΛΗΤΟΝΜΑΤΡΩ
ΝΑϹΚΑΙΒΑϹΙΛΗΑϹ
ΕΥΦΡΑΝΘΕΙϹΕΦΟϹΟΝΜΟΙΡΑΙΧΡΟ
ΝΟΝΩΡΙϹΑΝΑΥΤΩ
ΕΥϹΕΒΙΗϹΕΝΕΚΕΝΔΟΞΑϹΘΕΙϹ
ΚΑΙΜΕΤΑΛΗΘΗΝ

Δαίμοσιν εὐσεβέσιν Γαίου Ἰουλίου Καρακουττίου
ποίησεν Κασία τῷ τειμίῳ κἀξίῳ ἀνδρί.
πᾶσι φίλος θνητοῖς, εἴς τ' ἀθανάτους δεισιδαίμων
κοιμᾶται Καρακοῦττις, ἔχων μνήμην διὰ παντός,
τέρψας σύνκλητον, ματρώνας καὶ βασιλῆας,
εὐφρανθεὶς ἐφ' ὅσον Μοῖραι χρόνον ὥρισαν αὐτῷ,
εὐσεβίης ἕνεκεν δοξασθεὶς καὶ μετὰ λήθην.

Versus vitiosi. Hominem Welckerus coniicit fuisse mimum, in eamque rem confert Ovid. Trist. II, 501.

Nubilis hos virgo, matronaque virque puerque
spectat et e magna parte Senatus adest.

6244.

In sarcophago prope *Lorium* (hodie Bottacia) ad viam Aureliam effosso, in quo sculptae tres aediculae, quarum media pueri faciem continet; ediderunt Amatius Giorn. Arcad. Vol. LXX. p. 88. Gerhardus Kunstblatt 1824. n. 38. qui, postquam Iacobsius in Boettigeri Amalthea T. III. p. 372. restituit, denuo ex marmore dedit Kunstblatt 1826. p. 20. Conf. Hyperb. röm. Studien für Archaeolog. I. p. 114. Repetiit Welckerus Syllog. epigr. p. 107. n. 75. edit. alt. Habeo ex schedis Gerhardi a Welckero missis et ex schedis Rosii.

ΟϹΠΑϹΑϹΧΑΡΙΤΑϹΚΑΙΤΑϹΦΡΕΝΑϹ
ΕΝΘΑΔΕΚΛΕΙϹΕ
ΚΕΙΤΑΙΚΑΡΟΥΕΝΤΙϹΠΟΛΥΦΙΛΤΑΤΟϹ
ΟΙϹΙ ΤΟΚΕΥϹΙ

In margine inferiore ad utrumque imaginis latus divisus versus:

ΤΡΙϹΜΑΚΑΡΟϹΔΕΛΙΘΟϹ
ΤΟϹϹΟΝΕΧΩΝΑΓΑΘΟΝ

Vs. 2. ΕΚΧΕΙϹΕ typothetae vitio expressum est in ephemeride: Kunstblatt.

Ὃς πάσας χάριτας καὶ τὰς φρένας ἐνθάδ' ἔκλεισε,
κεῖται Καρουέντις πολὺ φίλτατος οἷσι τοκεῦσι.
τρισμάκαρος δὲ λίθος τόσσον ἔχων ἀγαθόν.

Nove dictum *ἐνθάδ' ἔκλεισε* de homine. De tumulo nota dictio (cf. n. 6240.). Notabis etiam *μάκαρος* pro *μάκαρ*. Nomen hominis repetendum ab oppido Latii Carvento (Steph. Byz. v. *Καρούεντος*).

6245.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 451. n. 158. Tractarunt Welckerus Allgem. Schulzeitung 1830. II. n. 88. p. 706. Hermannus Opusc. T. IV. p. 328 sqq. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΚΥΔΙCΤΗΑΛΟΧΩΑΠΟΛΛ
ΝΙΟCΕΙCΑΤΟCΗΜΑ
ΚΕCΤΙΑΒΙΚΤΩΡΙΑΦΛΩΡΕΝ
ΤΙΩΕΙΔΟCΑΡΙCΤΗ
ΠΤΕΕΠΙΤΡΙΗΚΟΝΤΑΧΡΟ
ΟΥCΒΙΟΤΟΝΤΕΛΕΘΟΥCΗ
ΛΗCΩΦΡΟCΥΝΗCΕΡΑ
ΗCΑΡΑΜΕΝΗCΤΕΦΑΝΟΝ
ΡΙΔΩΝΜΟΥCΩΝΙCΑΡΙ
ΟCΕCΤΙΝΟΜΑΡΤΥC
ΟΝΟΥCΠΡΟΦΕΡΕCΚΕΝ
ΚΝΗΔΥΟCΑΓΝΗC
ΟΙCΧΑΙΡΟΥCΑΦΙΛ
ΠΑCΙΝΑΛΗΘ

Vs. 5. init. Os. ΤΕΠΙ cet., Thorl. ΠΤΕΕΠΙ cet.

Κυδίστῃ ἀλόχῳ Ἀπολλ[ώ]νιος εἵσατο σῆμα
Κεστίᾳ Βικτωρίᾳ Φλωρεντί[ᾳ] εἶδος ἀρίστῃ
ὀκ]τ[ὼ] ἐπὶ τρι[ά]κοντα χρό[ν]ους βίοτον τελεθού-
σῃ, λη,
σωφροσύνης ἐρα[τ]ῆς ἀραμένῃ στέφανον
Πιε]ρίδων Μουσῶν ἰσάρι[θμον], ὅς ἐστιν ὁ μάρτυς,
παίδω]ν, οὓς προφέρεσκεν [ἑῆς ἐ]κ νηδύος ἁγνῆς,
οἷς χαίρουσα φίλ[η] πᾶσιν ἀληθ[ινὴ ἦν.

Vss. 3. 4. *Φλωρέντιος* dedit Welckerus, *Φλωρεντίᾳ* Hermannus; Welckerus vs. 5. init. cum Osanno scripsit *ἦτ' ἐπί*, quod falsum esse, vel dativus *τελεθούσῃ* docere poterat. Vs. 7. init. ΛΗ ex repetita syllaba antecedente natum censet Welckerus. In lapide ductus illos esse apographa demonstrant. Notas numerales esse extra versum positas vidit etiam Hermannus. Vss. 9. 10. *Πιερίδων* et *ἰσαρίθμιον* restituit Osannus; *ὅμαρτυς* novum vocabulum procudit Welckerus, reprehensus ob id ab Hermanno, qui recte dedit *ἰσάριθμον, ὅς ἐστιν ὁ μάρτυς*, „quae liberorum corona testis est servatae fidei coniugalis". Vs. 11. *πόνους* legebat Osannus, idem vs. 12. init. *ἐκ νηδύος*, vs. 13. *ἑοῖς χαίρουσα φίλοισι*, vs. 14. *πᾶσιν ἀληθής* eo sensu quo Hesychius: *ἀληθέα — καὶ τὰ μὴ ἐπιλανθανόμενα. ἀληθεῖς, οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὡς Πίνδαρος*, quae glossa huc non quadrat. Ultimos duos hexametros ita restitutum ivit Welckerus:

οὓς δὲ π]όνους προφέρεσκεν [ἑῆς ἐ]κ νηδύος ἁγνῆς,
τ]οῖς χαίρουσα φίλοις πᾶσιν ἀληθ[ὲς ἀεί,

improbans, si quis in fine hexametrum fecerit ob sonum minus suavem (*φίλοισιν ἅπασιν*). Putabat scilicet Cestiam poetriam fuisse, quae propter coronam virtutis Musis adnumeraretur. Verum sensum assecutus est Hermannus, qui vs. 11. init. proposuit *εὔτοκον, οὓς* vel *παίδων, οὓς* cet. Novem liberorum mater fuit Cestia. Ultimum versum idem composuit Hermannus.

6246.

Romae in tabula marmorea a. 1493. reperta, post collocata in Quirinali in domo Pomponii Laeti, quae in Diario Veneto T. XXII. p. 400. dicitur a Pomponio Laeto conficta, parum addicente auctoritate testium, qui viderunt, Mazochii, Smetii, Castalionis, Ursini; ediderunt L. Greg. Gyraldus Vit. Claudiani, in Opp. T. II. p. 259. Fulvius Ursinus Imagg. p. 48. aeri incisam, cum Gambarae Latina distichi Graeci interpretatione, Mazochius Epigr. urbis Romae p. VIII. Smetius fol. LXX. indeque Gruterus p. CCCXCI. 5. unde repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 163. 1. litteris minusculis, Bonada Anthol. T. I. p. 420. Latina dedit Apianus Inscr. p. 228. 2. Tractavit Hagenbuchius Epist. epigr. ad Blaurerum p. 61 sqq. Graeca citat Barthius Advers. XLIX. cap. 19. ex Marliano Urb. Romae topogr. V, 1. (Graev. Thes. ant. Rom. III. p. 164 sq.). Repetierunt Brunckius Anal. III, 275. n. 589. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 193.) Anthol. Palat. App. n. 158. qui citat etiam Castalionem in not. ad Rutilii Itin. I, 420. Extat in cod. Pigh. fol. 144. a.

CL . CLAVDIANI . V . C

CLAVDIO . CLAVDIANO . V . C . TRI
BVNO . ET . NOTARIO . INTER . CETERAS
VIGENTES . ARTES . PRAEGLORIOSISSIMO
POETARVM . LICET . AD . MEMORIAM . SEM
PITERNAM . CARMINA . AB . EODEM
SCRIPTA . SVFFICIANT . ADTAMEN
TESTIMONII × GRATIA × OB × IVDICII × SVI
FIDEM × DD × NN × ARCADIVS × ET × HONORIVS
FELICISSIMI ⸢ AC ⸢ DOCTISSIMI
IMPERATORES ⸢ SENATV ⸢ PETENTE
STATVAM ⸢ IN ⸢ FORO ⸢ DIVI ⸢ TRAIANI
ERIGICOLLOCARIQ ⸢ IVSSERVNT

ΕΙΝΕΝΙΒΙΡΓΙΛΙΟΙΟΝΟΟΝ
ΚΑΙΜΟΥCΑΝΟΜΗΡΟΥ
ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΝ ΡΩΜΗ ΚΑΙ
ΒΑCΙΛΗCΕΘΕCΑΝ

Vs. 1. Ap. CLAVDII; Cast. puncta habet pro CL., Ursinus ibi nihil; in fine V. C. omittit Apianus. Vs. 2. Cast. VDIO; reliqui CL., sed CLAVDIO in lapide esse testatur Mazochius, idque expressit Graevius. Vs. 3. extr. Pigh. CELEBRAS, Cast. Ap. CAETEPAS, reliqui CETERAS. Vs. 4. init. CENTES solum apparere in lapide monuit Mazochius; Pigh. INGENTES, reliqui VIGENTES. Vs. 10. Maz. FILI CISSIMI in Add. quam lectionem genuinam esse putat Hagenbuchius. — In Graecis hinc inde positi spiritus et accentus in apographo Smetiano, ut ῾ΕΝῚ, ΚΑῚ, ῾ΟΜΗΡΟΥ, qui absunt in reliquis; vs. 14. Gyr. EI pro EIN; Urs. ΒΙΡΓΙΝΙΟΙΟ, i. e. ΒΙΡΓΙΛΙΟΙΟ, quod etiam correctum in exemplaribus est, ita tamen ut ΒΙΡΓΙΛΟΙΟ compareat, Pigh. ΒΙΡΓΙΛΙΟΙΟ. Vs. 16. extr. Smet. Grut. ΚΑΙω, quam lectionem cave putes in lapide esse; quippe Smetius pro ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΝ desiderabat ΚΛΑΥΔΙΑΝω. Concinnius Κλαυδιανῷ esse iudicavit etiam Iacobsius, qui de sententia comparavit Anthol. Lat. II. p. 351. Sed recte accusativum tuetur Hagenbuchius. Vs. 4. Barth. ΒΑϹΙΛΕΙϹ.

Cl. Claudiani v. c.

Cl. Claudiano v. c. tribuno et notario inter ceteras vigentes artes praegloriosissimo poetarum, licet ad memoriam sempiternam carmina ab eodem scripta sufficiant, adtamen testimonii gratia ob iudicii sui fidem domini nostri Arcadius et Honorius felicissimi ac doctissimi Imperatores Senatu petente statuam in foro Divi Traiani erigi collocariq(ue) iusserunt.

Εἰν ἑνὶ Βιργιλίοιο νόον καὶ μοῦσαν ῾Ομήρου
Κλαυδιανὸν ῾Ρώμη καὶ βασιλῆς ἔθεσαν.

Claudiano vivo statuam positam esse monuit Mazochius, comparans verba Claudiani in praefat. de bello Getico, ubi statuae poscente Senatu positae mentio fit. De formula εἰν ἑνὶ (*simul*) Hagenbuchius apte comparavit Paulum Silentiarium in Anthol. VII. p. 593. edit. Froben. (ap. Brunck. Anal. III. p. 84. n. XLII.) ubi legitur:

Θεσμοὺς Παλλὰς ἔχει, Παφίη πόθον· εἰπὲ τίς ἀνὴρ
εἰν ἑνὶ θητεύσει Παλλάδι καὶ Παφίῃ.

Idem locutionem Βιργιλίοιο νόον καὶ μοῦσαν ῾Ομήρου (pro Βιργίλιον καὶ ῞Ομηρον) comparat cum epico βίη ῾Ηρακληείη et similibus.

6247.

Romae in horto Barberino, postea in museo Thomae Strozzii suburbano prope Florentiam; ediderunt Sponius Miscell. erud. ant. X, 134. p. 376. cum Lat. interpret. Fabrettus Inscr. c. 4. p. 287. n. 214. cum interpret. Lat. Emanuelis Martinii Valentini; Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 421. n. 275. cum Lat. interpret. et not. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 261. Brunckius Anal. II, 491. n. 2. Iacobsius (Animadv. II, 3. p. 370.) Anthol. Palat. App. n. 228.

ΚΥΡΙΛΛΟϹΤΟΔΕϹΗΜΑΦΙΛωΠΟΙΗϹΑΤΟΠΑΙΔΙ
ΚΛΕΟΦΟΡωΤΡΙΕΤΕΙΟΝΑΦΕΙΛΑΤΟΜΟΙΡΑΚΡΑΤΑΙΗ
ΠΡΙΝΓΛΥΚΕΡΟΥΒΙΟΤΟΙΟΕϹΗΛΙΚΙΗϹΤΕΛΟϹΕΛΘΕΙΝ
ΑΛΛΕΙΓΕΝΦΘΙΜΕΝΟΙϹΙΤΙϹΑΙϹΘΗϹΙϹΤΕΚΝΟΝΕϹΤΙΝ
ΚΟΥΦΟΝΕΧΟΙϹΓΑΙΗϹΒΑΡΟϹΕΥϹΕΒΙΗϹΕΝΙΧωΡω

Vs. 1. Spon. Gor. ΦΙΛω, Fabr. ΦΙΛΩΙ. Vs. 2. init. Spon. ΚΛΕΟΦΟΡω, Gor. ΚΛΕΟΦΟΡω, Fabr. ΚΛΕΟΦΟΡΩΙ; in fine Spon. ΚΡΑΤΕΡΗ, Fabr. ΚΡΑΤΑΙΗ, Gor. ΚΡΑΤΕΡ . Vs. 3. Spon. ΠΕΛΟϹ vitio typothetae pro ΤΕΛΟϹ. Vs. 4. Spon. ΦΘΙΜΕΝΟΙϹ, Fabr. Gor. quod dedi. Vs. 5. extr. Spon. Gor. ΧωΡω, Fabr. ΧΩΡΩΙ; antea ΒΑΡΟΝ habet Gorius.

Κύριλλος τόδε σῆμα φίλῳ ποιήσατο παιδὶ
Κλε[ι]οφόρῳ τριετεῖ, ὃν ἀφείλατο Μοῖρα κραταιή,
πρὶν γλυκεροῦ βιότοιο ἐς ἡλικίης τέλος ἐλθεῖν.
ἀλλ᾽ εἴ γ᾽ ἐν φθιμένοισί τις αἴσθησις, τέκνον, ἐστίν,
κοῦφον ἔχοις γαίης βάρος εὐσεβίης ἐνὶ χώρῳ.

Vs. 2. Κλειοφόρῳ propositum a Gorio dedit Brunckius. Deinde τριέτη ὃν corrigebant Fabrettus et Dorvillius ad Charit. p. 262. Cf. Porson. Advers. p. 275. edit. Lips. Forma ἀφείλατο pro ἀφείλετο non sine exemplo est in titulis huius aetatis.

6248.

Romae in lapide in duo fragmenta dirupto, quae nunc diversis in locis exposita sunt in aedibus Vaticanis, olim in museo Collegii Romani, post in Capitolino; fragmentum prius explicit vs. 5. voce ΕΓω, fragmentum alterum incipit: ΑΙΔΥΟΜΗ; edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCXV. 4. Repetiit Bonada Anthol. T. II. p. 380. Tractavit Welckerus Spicil. epigr. II. n. 56. p. 27. Syllog. epigr. p. 104. n. 72. Denuo ex schedis H. Hasii et suis edidit Osannus Syllog. p. 448. n. 154. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 2. extr. Maff. ΚΕΙ . . ., Os. ΚΕ̂, Thorl. ΚΕ. Vs. 4. extr. Α addunt Os. Thorl. Vs. 5. ΑΙ habet solus Maffeius; Os. ΔΥΟΜ, Thorl. ΔΙωΜΙ. Vs. 6. extr. ϹΜΟ solus habet Maff. Vs. 7. init. Λ omittit Maff., habent Os. Thorl. Vs. 8. init. ΑΤ solus habet Maff.; deinde Maff. ΤΩΔΠΡΟΚΕΙ, Os. ΤωΔΕ ΠΡΟΚΕ, Thorl. ΤωΔΕΠΡΟΚ. Vs. 9. in lapide ϹΙΗΛΗϹ esse pro ϹΤΗΛΗϹ notat Osannus, Maffeius tamen vidit ϹΤΗΛΗϹ. Vs. 10. init. ductus I est ex Os. Thorl. Vs. 11. extr. Maff. ΓΟΝΕΟΙ, Os. ΓΟΝΕΕ, Thorl. ΓΟΝΕΟ. Vs. 12. extr. Maff. Os. ΠΛΗ, Thorl. ΠΑΥ. Vs. 13. extr. Ρ solus habet Maffeius.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
᾽Ενθάδε κεῖμε ἄναυδον, ἄπνουν, ξένον, ἐνθάδε κεῖ[μαι
παιδίον, ἐκπρολιπὼν γλυκε[ρὸν] φάος ἀελίοιο·
ζήσας μὲν [λυκάβαν]τας ἐγὼ [δύο κ]αὶ δύο μῆ[νας,

Θ К
ЄΝΘΑΔЄΚЄΙꟺЄΑΝΑΥΔΟΝ
ΑΠΝΟΥΝΞЄΝΟΝЄΝΘΑΔЄΚЄ̂Ι . . .
ΠΑΙΔΙΟΝЄΚΠΡΟΛΙΠѠΝΓΛΥΚЄ . . .
ΦΑΟCΑЄΛΙΟΙΟΖΗCΑCꟺЄΝΑ
ΤΑCЄΓѠ . . . . ΑΙΔΥΟꟺΗ . . .
. . ΔΟꟺΑΔΑCΔΙCCΑCꟺΟ . . .
. . ΛΟCЄCΧΟΝЄΚΠΡΟΛΙΠѠ . . .
. ΑΤΡΑΝCΙΝѠΠΗΝΤѠΔЄΠΡΟΚЄΙ
ΑΙΤΥꟺΒѠЄΠΙCΤΗΛΗCΚЄΧΑΡΑΓꟺЄ
ΙΟΝΟΥΝΟꟺΑΤΟΥꟺΟΝΚΟΡΝΟΥΤΙѠΝ
ΚΑΤΑΚЄΙꟺЄΛΙΠѠΝΠЄΝΘΟCΓΟΝЄЄ
CΙΤΑꟺΑΔЄΝΗΠΙΑΧΟΥΔΑΚΡΥΑΠΛΗ . .
ΑΧЄΡΟΝΤΙΔΑΛΙꟺΝΗΝΔΙΟΔѠΡ . . .
ΤѠΙΔΙѠ . . . .

ἑβ]δομάδας δισσάς, μό[ριμον βιότου τέ]λος ἔσχον,
ἐκπρολιπώ[ν π]άτραν Σινώπην. τῷδε πρόκει[μ]αι
τύμβῳ ἐπὶ στήλης κεχαραγμέ[ν]ον οὔνομα τοὐμόν
Κορνουτίων. κατάκειμε λιπὼν πένθος γονέε[σ]σι,
τἀμὰ δὲ νηπιάχου δάκρυα πλῆ[σ'] Ἀχεροντίδα λίμνην.
Διόδωρ[ος] τῷ ἰδίῳ [τέκνῳ.

Plurima bene legit Welckerus. Vs. 4. ut mittam Maffeii commentum *μόνον ὥρας ἤματος*, Welckerus de coniectura Iacobsii dedit: *μόνον ὡς ταχὺν ἄμμορος ἔσχον*. Cui coniecturae nunc obstat syllaba ΛΟC quae comparuit in apographis Osanni et Thorlacii. Itaque aliter explevimus. Vs. 8. synaloephen in voce *δάκρυα* statuendam esse, ut apud Pindarum (vide Boeckhium ad Pind. fragm. p. 610.), monet Welckerus. Quod sequitur *πλῆσ'* in *εἰς* mutatum ivit Burmannus ad Anthol. Lat. IV, 164.

6249.

Romae in lapide ad viam Appiam prope portam Capenam a. 1727. eruto; a Ficoronio acceptam edidit Schoepflinus Alsatia illustrata T. I. p. 600. unde est in museo Schoepflini T. I. p. 74 sq. ligno incisa. Tractavit Hagenbuchius Epist. epigr. p. 257. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 319. Brunckius Anal. III, 510. n. 733. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 320.) Anthol. Palat. App. n. 329.

CѠΦΡΟΝΑΚΡΗCΚЄΝΤЄΙΝΑΝЄΧѠΝΤΑΦΟCЄΝΘΑΔЄΚЄΥΘѠ
ΤΗΝΠΑCΗCΑΡЄΤΗCΚΥΔΟCЄΝЄΝΚΑΜЄΝΗΝ
ΗΤΙCЄΝΙΖѠΟΙCΙΝΟΚѠCΑΝЄΤЄΛΛЄΝЄѠΟC
ΝΥΝΔΥΝЄΙΔΥΠΟΓΗΝЄCΠЄΡΟCЄΝΦΘΙΜЄΝΟΙC

Σώφρονα Κρησκεντεῖναν ἔχων τάφος ἐνθάδε κεύθω
τὴν πάσης ἀρετῆς κῦδος ἐνενκαμένην,
ἥτις ἐνὶ ζωοῖσιν ὅκως ἀνέτελλεν Ἑῷος,
νῦν δύνει δ' ὑπὸ γῆν Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

De altero disticho Hagenbuchius et Iacobsius compararunt epigramma Platonis XXI.

ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν ἑῷος,
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

de quo cf. Menagius ad Dion. Laert. III, 29. p. 182.

6250.

Romae in lapide 1½ pedes longo, 1 pedem lato, effosso a. 1699. in villa Corsinia; edidit Montfauconius Diar. Ital. p. 201. cum Lat. interpret. et Antiq. expl. T. II. P. I. p. 18. Ex eodem dedit Muratorius T. I. p. CLIV. 7. cum Lat. interpret. Tractavit Hagenbuchius Epist. epigr. p. 86 sqq. Repetierunt Brunckius Anal. III, 509. n. 726. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 312.) Anthol. Palat. App. n. 130.

ΑCΙΔΟCΑΡΧΙЄΡΗΟCΑΙ
ΑΝΚΛΥΤΟΥΥΙЄΑΜΙΘΡΟΥ
ΛΟΥΚΙΟΝΑΘΛΟΘЄΤΗΡΑΠΑ
ΤΡΗCCΜΥΡΝΗCЄΡΑΤΙΝΗC
ΕΥΓΕΝΙΑΝCΟΦΙΑΙCΙΚЄΚΑC
ΜЄΝΟΝЄΞΟΧΟΝΑΝΔΡΩΝ
ΑΥCΟΝΙΟΝΔΑΠΕΔΟΝΒΩΜ
ΟCΘΟΔЄΣΗΜΑΤЄΚΡΥΠΤЄΙ

ΟΚЄΙΝΗCΑCΤΟΝΒΩΜΟΝ
ΗΑΛΛΟΝЄΚΤΟΥΤΑΦΟΥ
ΑΠΟΔΩCЄΙΔΗΜΩΡΩΜΑΙΩΝ
ΔΗΝΑΡΙΑΠЄΝΤΑΚCΧΙΛΙΑ

Vs. 1. extr. Montfauconius in Ant. expl. ΑΓ de coniectura.

Ἀσίδος ἀρχιερῆος [ἄγ]αν κλυτοῦ υἱέα Μίθρου
Λούκιον, ἀθλοθετῆρα πάτρης Σμύρνης ἐρατ[ε]ινῆς,
εὐγενίᾳ σοφίᾳ [τε] κεκασμένον ἔξοχον ἀνδρῶν
Αὐσόνιον δάπεδον, βωμός θ' ὅδε σῆμά τε κρύπτει.

Ὁ κεινήσας τὸν βωμὸν ἢ ἄλλο [τι] ἐκ τοῦ τάφου
ἀποδώσει δήμῳ Ῥωμαίων δηνάρια πεντακ[ι]σχίλια.

Lucius est filius Mithrae Asiarchae, ut bene monuit Hagenbuchius. Vs. 1. *ἄγαν* correxit Montfauconius; *ἀγακλυτοῦ* scripsit Brunckius. Vs. 3. *εὐγενίᾳ σοφίῃ τε* restituit idem.

6251.

Romae in ara marmorea, olim ad theatrum Marcelli in domo privata; edidit Smetius fol. CXXX. 19. inde Gruterus p. DCLXXII. 13. et hinc repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 231. 2. litteris minusculis; paulo emendatius ex Ligorio dedit Muratorius T. III. p. MDCCIV. 7. unde repetiit Bonada Anthol. T. II. p. 255. Tractarunt Leichius Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 497. Hagenbuchius Diatr. de Graecis thes. nov. Murat. marmoribus quibusdam metricis, 1744. p. 9 sqq. Welckerus Progr. nataliciis Frid. Guil. III. Bonnae a. 1819. scripto n. 11. et in Syllog. epigr. Gr. p. 105. n. 73. edit. alt.

ΘЄΟΙϹΧΘΟΝΙΟΙϹ
ΝΥΝΒΑϹΙΛΙΟϹ
ЄΓѠΒΡЄΦΟϹ
ΑΙΛΙΝΟΝѠΔЄ
ΜΑΚΡЄΙΝΟϹ
ΠΑΤΡΟϹΜΑ
ΚΡЄΙΝΟΥ
ΓΛΥΚЄΡΑϹ
ΜΗΤΡΟϹΜΗΤЄ
ΚΟΥϹΗϹ⸙ΟΚΤѠ
ЄΤΗΠΛΗϹΑϹΠΡΟϹΤΟΥ
ΤΟΙϹΜΗΝΑЄΒΙѠ . Α

Vs. 2. Mur. ΒΑϹΙΛΙΟΙϹ. Vs. 8. Smet. Grut. ΓΛѠΚЄΡΑϹ, Mur. ΓΛΥΚЄΡΑϹ. Vs. 10. foliolum addit Muratorius. Vs. 11. init. Smet. et Grut. ΤΗ, Mur. ЄΤΗ; in fine versus Smet. Grut. ΠΡΟϹΜΥ, Mur. ΠΡΟϹΤΟΥ. Vs. 12. Smet. Grut. ΤΟΙϹΝΗΝΑϹΒ. ΜΥ . Α, Mur. ΤΟΙϹΜΗΝΑЄΒΙѠ . Α.

Θεοῖς χθονίοις.

Νῦν Βασίλ[ε]ιος ἐγὼ βρέφος αἴλινον ὧδε Μακρεῖνος,
πατρὸς Μακρείνου, Γλυκέρας μητρὸς μ[ε] τεκούσης,
ὀκτὼ ἔτη πλήσας, πρὸς τούτοις μῆν' ἐβίω[ν] ᾱ.

Vs. 11. 12. Scaliger corrigebat ὀκτώ τε πλήσας πρὸς τέσσαρσιν ἐνιαυτοῖς, μῆνας β̄, ἡμέραν ᾱ. Melius Hagenbuchius ὀκτὼ ἔτη πλήσας, πρὸς τούτοις μῆν' ἐβίωσα. Verum vidit Welckerus. De notis numeralibus μονοσυλλάβως pronuntiandis conf. n. 6220.

6252.

Romae in aedibus Vaticanis; edita est in Anecdot. Rom. T. II. p. 474. n. 53. et in libro: Raccolta di opuscoli scientifici e letterari di autori Italiani, Ferrari 1779. unde repetita est in Bibliotheca philologica Gottingensi, Lips. 1781. Vol. III. p. 1. Denuo de lapide transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 421. n. 3. Tractarunt Welckerus Allgem. Schulzeitung a. 1830. II. n. 86. p. 692. et partim G. Hermannus Opusc. T. IV. p. 327.

Θ К
ΜΑΡΓΑΡΙΔΟϹΤΟΔЄϹΗΜΑЄΗϹ
ЄΥΗΝΟϹЄΙЄΤΞЄΝЄΙΝЄΚΑΜΝΗ
ΜΟϹΥΝΗϹΤΗϹΦΙΛΙΗϹΑΛΟ
ΧΟΥΚΟΥΡΗΝΓΑΡΜΙΝЄΓΗΜЄΝ
ЄΤΗΤΡΙΑΚΑΙΔЄΚЄΧΟΥϹΑΝ
ΠЄΝΤΗΚΟΝΤΑΓΑΜѠΝΔЄ
ΤЄΑΠΛΗϹΑΜЄΝΗΚΑΤΘΑΝЄΝ
ЄΞΗΚΟΝΤΑΤΡΙѠΝЄΤЄѠΝ
ϹΑ
ΓЄΓΑΥΙΑЄΥΦΡΑΝΑΠΟϹΙΝ
ΠΑΝΤΙЄѠΒΙΟΤѠΙ

Formam litterarum Є et Ѡ dedi ex Osanno. Praescripta Θ К solus habet Osannus. Vs. 3. Anecd. ЄΙЄΤΞЄΝ, Os. ЄΙЄΤ . ЄΝ. Vs. 5. Anecd. ΓΑΜΙΝ, Os. ΓΑΡΜΙΝ; deinde Anecd. ЄΓΗΜЄΝ, Os. ЄΓΗΜ. Vs. 6. init. Anecd. ЄΤΙ, Os. ЄΤΗ. Vs. 7. extr. Δ omittit Osannus. Vs. 8. extr. ubi ΚΑΤΘΑΝЄΝ, Osan-
ϹΑ
nus habet Ρ . . . . Η. Vs. 10. Anecd. ΕΥΦΡΑΝΠΟΣΙΝ, Os. ЄΥΦΙΑΝΛ . . ЄΙΝ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Μαργαρίδος τόδε σῆμα ἑῆς Εὔηνος ἔ[τ]ε[υ]ξεν
εἵνεκα μνημοσύνης τῆς φιλίης ἀλόχου.
κούρην γάρ μιν ἔγημεν ἔτη τρία καὶ δέκ' ἔχουσαν·
πεντήκοντα γάμων δ' ἔτεα πλησαμένη
κάτθανεν, ἑξήκοντα τριῶν ἐτέων γεγαυῖα,
εὐφράνασα πόσιν παντὶ ἑῷ βιότῳ.

Totum epigramma primus recte legit vir doctus qui repetiit in Bibliotheca philolog. l. c. Vs. 3. melius scripsisset auctor μνημοσύνης ἕνεκεν. Vs. 7. nota ἔτεα pro dactylo positum, quum hoc loco sit potius anapaestus. De prima syllaba longa conferas licet pentametrum epigrammatis ap. Pausan. X, 7, 3. Ἕλλησιν δ' ᾄδων μέλεα καὶ ἐλέγους et Welckerum Syllog. epigr. p. 192. edit. alt. Hermannus transpositione verborum sanandum locum putat, scribens: πεντήκοντα γάμων πλησαμένη δ' ἔτεα. Sed hoc est hariolari in lapidibus.

6253.

Romae olim in hortis Barberinis; ediderunt Sponius Misc. erud. ant. X, 192. p. 357. Fabrettus Inscr. c. 10. n. 453. p. 733. cum interpret. Lat. Ex Sponio repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 258. 3. litteris minusculis cum Lat. interpret. Ex schedis Ptolomeis dedit Muratorius T. III. p. MDCCVII. 3. cum Lat. interpret. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 128. Brunckius Anal. III. p. 310. n. 729. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 514.) Anthol. Palat. Append. n. 233.

ΜΑΡΚЄΛΛΗϹΤΑΦΟϹЄΙΜΙ||ΤΙϹΑΥΤΗΓΡΑΜΜΑΤΑΛЄΞЄΙ||
ΑΡΤΙΓΑΜΟϹΚΟΥΡΗЄΙΚΟϹΙΝ|ΟΥϹΑЄΤЄΩΝ||
ΑΥΤΗΗΓЄΝΝΗϹΑϹΑΚΑΙ||ΚΗΔЄΥϹΑϹΑЄΠЄΓΡΑΨΑ||
ΑΧΘΟϹЄΧΟΥϹΑΚΡΑΔΙΗϹ||ΠЄΝΘЄΟϹΟΥΚΟΛΙΓΟΥ||

Solus Muratorius sic ut indicavi distinguit versus. Vs. 2. extr. Mur. ΛΕΞΕΙΣ. Vs. 3. init. Spon. ΑΡΧΙ ΓΑΜΟϹ, Fabr. Mur. ΑΡΤΙΓΑΜΟϹ; deinde Spon. ΚΟΥΡΗϹ, Fabr. Mur. ΚΟΥΡΗ. Vs. 4. Mur. ΟΙΚ pro

ΟΥCΑ. Vs. 5. init. Spon. ΑΥΤΗΝ, Fabr. Mur. ΑΥΤΗΗ. Vs. 6. Mur. ΕΠΕΙΓΡΑΥΑ. Vs. 8. extr. Spon. ΟΝΙΟΥ, Fabr. ΟΛΙΓΟΥ, Mur. ΟΝΤΟΥ.

Μαρκέλλης τάφος εἰμί. τίς αὕτη; γράμματα λέξει.
ἀρτίγαμος κούρη εἴκοσιν οὖσ' ἐτέων.
αὐτὴ ἡ γεννήσασα καὶ κηδεύσασ' ἐπέγραψα
ἄχθος ἔχουσα κραδίῃ πένθεος οὐκ ὀλίγου.

Vss. 3. 4. auctor specie quadam numerorum contentus dedit; frustraque Brunckium ea in versus digerere conatum esse: *αὐτὸς ὁ γεννήσας καὶ κηδεύσας ἐπέγραψα* || *ἄχθος ἔχων κραδίῃ* iam monuit Iacobsius.

6254.

Romae in Capitolio; ediderunt Fabrettus Inscr. c. 10. n. 442. p. 723. Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 180. Denuo de lapide transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 465. n. 7. Tractavit Hagenbuchius Epist. epigr. ad Blaurer. p. 46 sqq. Ex Fabretto repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 543. Iacobsius Paralip. II. n. 36. p. 788. Anthol. Palat. App. n. 247.

ΜΝΗΜΗΝΤΗCΙΔΙΑCΓΑΜΕΤΗCΜΕΤΑΜΟΙΡΑΝΑΤΡΕΠΤΟΝ
ΕΝCΤΕΡΝΟΙCΙΝΕΧΩΝΙΔΙΟCΠΟCΙCΩΝΕΤΙΖΩΟC
ΗΤΙCΕΦΥCΤΗΛΑΙCΠΑΡΟΔΟΙΠΟΡΕΤΟΥΘΥΠΕΤΡΑ.Α
ΠΡΩΤΟΝΜΕΝΤΥΠΟCΗΝΑΥΤΗΧΡΥCΗCΑΦΡΟΔΙΤΗC
ΕΙΧΕΔΕΚΑΙΨΥΧΗΝΑΦΕΛΗCΤΕΡΝΟΙCΙΜΕΝΟΥCΑΝ
ΗΝΑΓΑΘΗΝΟΜΙΜΟΙCΔΕΘΕΟΥΠΑΡΕΓΕΙΝΕΤΟΠΑCΙΝ
ΟΥΔΕΝΟΛΩCΠΑΡΕΒΑΙΝΕΧΑΡΙΖΕΤΟΛΕΙΠΟΜΕΝΟΙCΙΝ
ΔΟΥΛΙCΥΠΑΡΧoΥCΑCΤΕΦΑΝoΝΤoΝΕΛΕΥΘΕΡoΝΕCΧΕΝ
ΖΩoΥcΤΡΕΙcΕΚΥΗcΕΓoΝoΥcΜΗΤΗΡΕΓΕΝΗΘΗ
ΔΙCCΩΝΑΡΡΕΝΙΚΩΝΤoΔΕΘΗΛΥΤΡΙΤoΝΚΑΤΙΔΟΥCΑ
ΗoΥcΕΝΔΕΚΑΤΗcΕΛΙΠΕΨΥΧΗΝΑΜΕΡΙΜΝΩC
ΚΑΛΛΟCΔΑΥΜΕΤΑΜΟΙΡΑΝΑΜΑΖΟΝoCΕCΧΕΝΑΠΙCΤΟΝ
ΩCΤΕΝΕΚΡΑCΠΛΕoΝΗΖΩCΗCΕCΕΡΩΤΑΦΕΡΕCΘΑΙ
ΕΙΚΟCΤΟΝΔΕΒΙΩCΑcΑΝΑΦΕΛΩCΕΝΙΑΥΤoΝ
ΜΑΡΚΙΑΝΤΗΝΕΛΙΚΗΝΖoΦΕΡόcΤΑΦocΕΝΘΑΚΑΛΥΠΤΕΙ

Vs. 2. extr. Os. ΖΩΟC hodie in lapide oblitteratum testatur. Vs. 3. init. Fabr. ΕΤΩΕΦΥ, Guasc. ΕΤΩΕΦΥ, Os. ΗΤΙCΕΦΥ; dein Fabr. Guasc. CΤΥΛΑΙC; in fine Fabr. ΥΠΕΤΡΑ Α, Guasc. ΥΠΕΤΡΛΑ, Os. ΥΠΕΤΡ.. Vs. 4. extr. ΙΤΗC omittit Osannus. Vs. 5. Fabr. ΨΥΧΕΝΑΦΕΛΗ, Guasc. ΨΥΧΕΝΛΦΕΛΗ, Os. ΨΥΧΗΝΑΦΕ... Vs. 9. Guasc. ΕΚΙΗCΕ. Vs. 10. Guasc. ΑΡΡΕΝΙΧΩΝ et deinceps ΤΙΙΤΟΝ. Vs. 13. Fabr. Guasc. ΖΟCΗC, Os. ΖΩCΗC; deinde Fabr. ΕΙC pro ΕC. Vs. 14. Guasc. ΑΦΕΛΩCΙ.

Μνήμην τῆς ἰδίας γαμετῆς μετὰ μοῖραν ἄτρεπτον
ἐν στέρνοισιν ἔχων, ἴδιος πόσις ὢν ἔτι ζωός,
ἥτις ἔφυ, στήλαις, παροδοιπόρε, τοῦθ' ὑπέ[γ]ρα[ψ]α.
πρῶτον μὲν τύπος ἦν αὐτῇ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
εἶχε δὲ καὶ ψυχὴν ἀφελῆ στέρνοισι μένουσαν·
ἦν ἀγαθή, νομίμοις δὲ θεοῦ παρεγείνετο πᾶσιν·
οὐδὲν ὅλως παρέβαινε· χαρίζετο λειπομένοισιν·
δουλὶς ὑπάρχουσα στέφανον τὸν ἐλεύθερον ἔσχεν·
ζωοὺς τρεῖς ἐκύησε γόνους, μήτηρ ἐγενήθη
δισσῶν ἀῤῥενικῶν· τὸ δὲ θῆλυ τρίτον κατιδοῦσα
ἠοῦς ἑνδεκάτης ἔλιπε ψυχὴν ἀμερίμνως.
κάλλος δ' αὖ μετὰ μοῖραν Ἀμαζόνος ἔσχεν ἄπιστον,
ὥστε νεκρᾶς πλέον ἢ ζώσης ἐς ἔρωτα φέρεσθαι.
εἰκοστὸν δὲ βιώσασαν ἀφελῶς ἐνιαυτὸν
Μαρκιανὴν Ἑλίκην ζοφερὸς τάφος ἔνθα καλύπτει.

Vs. 3. *ὑπέγραψα* restituit Hagenbuchius. Vs. 4. *αὐτῇ* scripsit Iacobsius. Idem vs. 5. mavult *στέρνοισιν ἐνοῦσαν.* Vs. 15. *Μαρκιανὴν* scripsit idem (pro *Μαρκίαν τήν*), in quo nomine paenultima corripitur, ut alias, nisi statuas per synizesin pronuntiandum esse *τρισυλλάβως.*

6255.

Romae in atrio aedium Rondaniniarum; ediderunt Marinus Fratr. Arv. I. p. 237. cum Lat. interpret. et Amatius Giorn. Arcad. T. XV. 1822. mens. August. p. 178. Apographum epigrammatis a Gerhardo acceptum misit Welckerus, qui edidit Syllog. epigr. Gr. p. 100. n. 68. Citavit Thierschius Grammat. Gr. p. 21. edit. tert.

ΜΑ.ΚΑΩΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟ....
ΕΠΟΙΕΙΑΥΤΩΚΑΙΤΗΣ........
ΒΙΩΤΗΓΛΥΚΥΤΑΤΗΟΥΡΒΙ...
ΜΑΡΥΛΙΝΑΚΑΙΑΠΕΛΕΥΘΕΡ..
ΚΑΙΑΠΕΛΕΥΟΕΡΩΝΑΠΙ.....
ΕΥΟΕΡΟΙΣ ❦ CΩΜΑ....
ΠΩΤΟΒΑΡΗΟΕΥΠΟΚΡΗΙΔ...
ΕΡΙCΗCΛΗΝΑΙΗCΑΠΟΘΟ...
ΡΤΟΝΟΔΟΙΠΟΡΙΗC ~

Μά[ρ](κος) Κλώ(διος) Ἐπαφρόδιτο[ς
ἐποίει αὑτῷ καὶ τῇ σ[υμ-
βίῳ τῇ γλυκυτάτῃ Οὐρβί[νᾳ
Μαρυλίνᾳ καὶ ἀπελευθέρ[οις
καὶ ἀπελευ[θ]έρων ἀπ[ελ-
ευ[θ]έροις.

Σῶμα [κό]πῳ τὸ βαρη[θ]έ[ν] ὑπὸ κρη[π]ῖδ[ι] ἐρίσ[α]ς
[δ]ηναιῆς ἀποθο[ῦ φό]ρτον ὁδοιπορίης.

Ut mittam audaciam, qua Amatius cum Åkerblado epigramma restitutum ivit, Welckerus ita composuit:

σῶμ' οὔπω τὸ βαρηθὲν ὑπὸ κρηπῖδος ἐρείσας
δηναίης ἀποθοῦ φόρτον ὁδοιπορίης,

in quo vix sensum epigrammatis assecutus est, nec recte οὔπω intulit. Melius tamen versatus est in legendo hexametro, quam Iacobsius, cuius coniecturam affert hanc: σωμάτιον τὸ βαρυνθέν, ἐάν ποκα τῇδ' ἐπερείσῃς. Voluit auctor dicere: ἐπειδὰν σῶμα τὸ κόπῳ βεβαρημένον ἐρείσῃς ὑπὸ τῇ κρηπῖδι τοῦ μνήματος, ἀποθοῦ φόρτον μακρᾶς ὁδοιπορίας. Nam quum dictum sit ὑπὸ κρηπῖδι ἐρείδειν, non ἐπὶ κρηπῖδι ἐρείδειν, ea vis vocabulo κρηπὶς subesse putanda est, ut significet basin altiorem monumenti sepulcralis, sub quam onere deposito lassitudinem sedare iubetur viator. Formam soloecam βαρηθὲν pro βαρυνθὲν notavit etiam Welckerus. Ceterum lapicida in ΒΑΡΗΘЄ omisit litteram Ν, in ΚΡΗΙΔ litteram Π.

6256.

Romae; edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVIII. 3. unde repetierunt Donatus p. 23. 4. cum Lat. interpret. Bonada Anthol. T. II p. 228. Burmannus Anthol. Lat. T. II. p. 146. Denuo edidit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 207. Ex Maffeio repetierunt Brunckius Anal. III. p. 310. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 316.) Anthol. Palat. App. n. 367. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΨΥΧΡΟΝΥΔѠΡΔΟΙΗϹΟΙ
ΑΝΑΞЄΝЄΡѠΝΑΙΔѠΝЄΥϹ
ѠΜЄΛΑΝ⌽ΗΒΗϹΓΑΡϹΟΙ
ΑΠѠΛЄΤΟΦΙΛΤΑΤΟΝΑΝθοϲ

Foliolum est ex Thorlacio.

Ψυχρὸν ὕδωρ δοίη σοι ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς,
ὦ Μέλαν· ἥβης γάρ σοι ἀπώλετο φίλτατον ἄνθος.

Conf. n. 5772. 6267. 6562.

6257.

Romae olim in hortis Sabuntianorum; ex museo Guarnacciano Gorius apographa duo misit ad Hagenbuchium, qui edidit Epist. epigr. p. 390 sqq. 434. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 235. Metrica Brunckius Anal. III. p. 305. n. 712. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 291. 292.) Anthol. Palat. App. n. 122. 126.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗϹ.ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ:
ΥΙΟϹ.ΕΤΩΝ.Δ.ΜΗΝΩΝ.Δ.ΤΑΤΙΑ:
ΒΑΥΚΥΛΙ....ΔΟϹ.ΔΩΡΗϹΑ:ΜΕΝΗϹ.ΤΟΠΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΩ.ΑΤΤΑΛΟΥΤΩ:ΠΑΤΡΙΑΥΤΟΥ
ΑΡΤΙΜΕΓΕΥΟΜΕΝΟΝ.ΖΩ:ΑϹ.ΒΡΕΦΟϹ
ΗΡΠΑϹΕΔΑΙΜΩΝ.
ΟΥΚΟΙΔΕΤΕ.ΑΓΑΘΩΝΑΙΤΙΟΝΕΙ:ΤΕΚΑΚΩΝ
ΑΠΛΗΡΩΤΑΙΛΑΤΙΜΕΝΗΠΙΟΝ:ΗΡΠΑϹΑϹΕΚΘΡΟΙϹ
ΤΙϹΠΕΥΔΕΙϹ.ΟΥϹΟΙΠΑΝΤΕϹ:ΟΦΕΙΛΟΜΕΘΑ

Dedi apographum quale expressit Hagenbuchius l. c. p. 390.

Μενεκράτης Ἀπολλωνίου υἱὸς ἐτῶν δ̄, μηνῶν δ̄.
Τατία[ς] Βα[κχ]υλίδος δωρησαμένης τόπον Ἀπολλωνίῳ
Ἀττάλου τῷ πατρὶ αὐτοῦ.
Ἄρτι με γευόμενον ζωᾶς βρέφος ἥρπασε δαίμων
οὐκ οἶδ' ε[ἴ]τ' ἀγαθῶν αἴτιον εἴτε κακῶν.
Ἀπλήρωτ' Ἀΐ[δ]α, τί με νήπιον ἥρπασας ἐ[χ]θρ[ῶ]ς;
τί σπεύδεις; οὐ σοι πάντες ὀφειλόμεθα;

Disticha restituit Hagenbuchius, qui tamen vs. 3. tentavit etiam ἔκφρον et ἄθροις pro ἐχθρῶς. Idem in praescriptis nomen Βαυκυλὶς defendi posse rebatur collata mentione Βαύκου ὀρχηστοῦ ap. Polluc. IV, 100. Male idem Tatiam Baucylidis filiam esse statuit. Alterum distichon fere idem habetur n. 6227. Conf. n. 6205.

6258.

Romae in aedibus Barberinis; edidit Hieronymus Tetius Descript. aedium Barberin. Rom. 1642. fol. tab. 4. Deinde Muratorius ex schedis Ptolomeis T. III. p. MCCCLXXVI. 11. ex schedis Dominici Bricherii T. IV. App. p. MMLXXV. 1. cum Lat. interpr. unde repetierunt Bonada Anthol. T. I. p. 427. Brunckius Lect. p. 303. in edit. Lips. IV. p. 275. n. 721. c. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 305.) Anthol. Palat. App. n. 197.

ΗΛΙΚΙΗ ΜΟΡΦΗ ΦΡΕϹΙ ΜΟΥϹΑΙϹ ϹΩΦΡΟϹΥΝΗ ΤΕ
ΕΝ ΠΑϹΙΝ ΠΡΕΨΑϹΑ ΚΑΤΑΦΡΟΝΙ ΦΩϹ ΛΙΠΕϹ ΗΟΥϹ
ΚΑΜΕ ΦΥΓΕϹ ΠΟΘΕΟΝΤΑ ΚΑΙ ΟΥΚ ΕϹΑΘΡΗϹΑϹΙ ΟΥϹΑ
ΤΟΙ ΓΑΡ ΕΓΩ ΤΟΔΕ ϹΗΜΑ ΦΙΛΟΙϹ ϹΤΑΔΙΟΙϹΙΝ ΕΤΕΥΞΑ
ΟΦΡΑ ϹΕ ΚΑΝ ΝΕΚΥΝ ΟΥϹΑΝ ΕΜΟΙϹ ΜΕΛΑΘΡΟΙϹΙΝ ΟΡΟΙΗΝ
ΟΥΝΟΜΑ ΜΟΙ ΓΛΥΚΥ ΜΕϹϹΙΑ ΑΙΜΝΗϹΤΗ ΠΑΡΑΚΟΙΤΙ

Vs. 2. ex Bricheriano apographo Mur. ΠΡΕΠΟΥϹΑ pro ΠΡΕΨΑϹΑ; dein ex schedis Ptol. ΚΑΤΑΦΡѠΝ.

Ἡλικίῃ, μορφῇ, φρεσί, Μούσαις, σωφροσύνῃ τε
ἐν πᾶσιν πρέψασα κατὰ [χθ]όν[α], φῶς λίπες ἠοῦς,
κἀμ' ἔφυγες ποθέοντα καὶ οὐκ ἐσάθρησας ἰοῦσα.
τοιγὰρ ἐγὼ τόδε σῆμα φίλοις στα[θμ]οῖσιν ἔτευξα,
ὄφρα σε κἂν νέκυν οὖσαν ἐμοῖς μελάθροισιν ὁρῴην,
οὔνομά μοι γλυκύ, Μέσσι', ἀ[ε]ιμνήστη παράκοιτι.

Vs. 2. χθόνα et vs. 4. σταθμοῖσιν Brunckius dedit ex correctione Dorvillii ad Charit. p. 100. qui multa congessit de more veterum defunctos intra aedium limina sepeliendi.

6259.

Romae olim apud Fabrettum, qui edidit Inscr. c. 10. p. 731. n. 449. cum interpret. Lat. Zaccagnii; emendatius Montfauconius Diar. Ital. p. 273. indeque Muratorius T. III. p. MDCCXI. 1. cum Lat. interpret. Tractavit Hagenbuchius Epist. ad Blaurer. p. 39 sqq. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 546. Brunckius Anal. III, 309. n. 725. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 311.) Anthol. Palat. App. n. 257.

ΜΗΝΟΦΙΛΟΝ ΤΑΦΟϹ ΟΥΤΟϹ ΕΧΕΙ ΠΟΛΥΠΕΝΘΕΑ
ΠΑΙΔΑ ΟΝ ΧΑΡΙΤωΝ ΤΡΙϹϹωΝ ΠΑΝΕΠΗΡΑΤΟΝ ΕΙΔΟϹ
ΕΧΟΝΤΑ ΑΙΝΟΤΟΚωΝ ΕωΝ ΦΘΟΝΟϹ ΗΡΠΑϹΕ
ΝΟΝ ΚΑΘΟΡΑΤΕ ΟΚΤω ΜΟΝΟΙϹ ΕΤΕϹΙΝ
ΒΕΒΙωΚΟΤΑ ΜΗϹΙ ΤΕ ΠΕΝΤΕ

Vs. 2. Fabr. ΠΡΙϹϹωΝΠΑΝΕΠΗΡΑϹΤΟΝ. ΠΡΙϹϹωΝ in ΚΡΕΙϹϹΟΝ mutatum ibat Zaccagnius.

Μηνόφιλον τάφος οὗτος ἔχει, πολυπενθέα παῖδα,
ὃν Χαρίτων τρισσῶν πανεπήρατον εἶδος ἔχοντα
αἰνοτόκων [γον]έων φθόνος ἥρπασεν, ὃν καθορᾶτε
ὀκτὼ μόνοις ἔτεσιν βεβιωκότα, μησί τε πέντε.

Vs. 3. *γονέων* restituerunt Gronovius (ad Herodot. I, 38, 5.), Hagenbuchius, Brunckius. Vs. 4. *ὀκτὼ μοῦνα ἔτη* Hagenbuchius, *ὀκτὼ μοῦνον ἔτη* Brunckius; sed *ὀκτὼ μόνοις ἔτεσιν* peccatum esse auctoris, non quadratarii bene monet Iacobsius.

6260.

Romae; ediderunt Fulvius Ursinus Imagg. p. 48. aeri incisam cum Laurentii Gambarae Latina interpretatione metrica, Smetius fol. CXXIX. 2. cum interpret. Lat. metrica; Boissardus P. V. p. 102. Ex Smetianis Gruterus p. DCLV. 2. cum interpret. Lat. unde repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 219. 1. Bonada Anthol. T. II. p. 399. Brunckius Anal. III, 301. n. 699. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 274.) Anthol. Palat. App. n. 184. Est etiam in schedis a Duperac scriptis inter Spanhemiana n. 82.

ΕΥΦΡΑΝΘΕΙΣ ΣΥΝΕΧΩΣ ΓΕΛΑΣΑΣ ΠΑΙΞΑΣ ΤΕ ΤΡΥΦΗΣΑΣ
ΚΑΙ ΨΥΧΗΝ ΙΛΑΡΩΣ ΠΑΝΤΩΝ ΤΕΡΨΑΣ ΕΝ ΑΟΙΔΑΙΣ
ΟΥΔΕΝΑ ΛΥΠΗΣΑΣ ΟΥ ΛΟΙΔΟΡΑ ΡΗΜΑΤΑ ΠΕΜΨΑΣ
ΑΛΛΑ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΒΡΟΜΙΟΥ ΠΑΦΙΗΣ ΤΕ ΒΙΩΣΑΣ
ΕΞ ΑΣΙΗΣ ΕΛΘΩΝ ΙΤΑΛΗ ΧΘΟΝΙ ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΑΙ
ΕΝ ΦΘΙΜΕΝΟΙΣ ΝΕΟΣ ΩΝ ΤΟΥΝΟΜΑ ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ

Vitiosum apographum est Smetii, qui vs. 1. ΣΥΝΕΧΟΣΤΕΛΑΣΠΕΞΑΣΤΕΤΡΟΦΗΣΑΣ, vs. 2. ΤΡΕΨΑΣ pro ΤΕΡΨΑΣ, vs. 3. ΛΥΠΗΣ; idem ubique ɸ p. Φ; Urs. Ξ p. Ξ (Dup. Ξ). Vs. 2. Dup. ΥΝ p. ΕΝ.

Εὐφρανθεὶς συνεχῶς, γελάσας παίξας τε, τρυφήσας,
καὶ ψυχὴν ἱλαρῶς πάντων τέρψας ἐν ἀοιδαῖς,
οὐδένα λυπήσας, οὐ λοίδορα ῥήματα πέμψας,
ἀλλὰ φίλος Μουσῶν, Βρομίου Παφίης τε βιώσας,
ἐξ Ἀσίης ἐλθὼν Ἰταλῇ χθονὶ ἐνθάδε κεῖμαι,
ἐν φθιμένοις νέος ὤν, τοὔνομα Μηνόφιλος.

Vs. 3. conf. n. 6267. 6283. vs. 4. Defunctus fuit actor comicus.

6261.

Romae in hortis Borghesianis, in cippo, in quo protome sculpta feminae Romanae, in sinistro latere cithara undecim chordarum, in dextro lyra quattuor chordarum cornibus instructa; ex Sirmondi schedis edidit Gruterus p. MCXVIII. 9. Prius distichon edidit Sponius Misc. erud. antiq. II, 9. p. 46. Totum dedit Manillius Descr. Vill. Borghes. p. 127. litteris minusculis. Ex Grutero et Sponio repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 201. 2. litteris minusculis. Dedit etiam Fabrettus Inscr. c. 4. n. 215. p. 287. Disputarunt de hac inscriptione Maffeius de arte lapid. p. 54. Salvinus in Gorii Inscr. Etrur. T. I. p. 269 sq. Burmannus Anthol. Lat. II. p. 98. Repetierunt Bonada Anthol. T. I. p. 442. Brunckius Anal. III, 306. n. 717. 718. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 296.) Anthol. Palat. App. n. 338. 349. Habeo etiam ex schedis Gerhardi a Welckero missis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Sunt duo epigrammata in eandem puellam facta. Vs. 4. Grut. Spon. ΚΑΛΗ, Fabr. ΚΑΛΙ. Vs. 5. Grut. ΚΑΚΩΣΚΑΚΟΣ, Fabr. ΚΑΚΟΝΚΑΚΙΣ, Gerh. et Visc. Iscr. Triop. p. 80. ΚΑΚΟϹΚΑΚΟϹ. Vs. 6. init. *μοι* Fleetw. Vs. 10. Grut. Visc. ΟΥΚΑΛΟΥΣ, Fabr. ΟΥΚΕΙΔΟΥΣ. Vs. 11. init. Gerh. ЄΡΡЄΤΑΙ, Grut. ΕΡΡΕΤΕΙ, Fabr. ΕΡΡΕΤΕ. Verba Latina quae in corona posita sunt supra vs. 1. dedit Sponius.

Τὴν κυανῶπιν Μοῦσαν, ἀηδόνα τὴν μελίγηρυν,
λειτὸς ὅδ' ἐξαπίνης τύμβος ἄναυδον ἔχει,
καὶ κεῖται, λίθος ὥς, ἡ πάνσοφος, ἡ περίβωτος·
Μοῦσα καλή, κούφη σοι κόνις ἥδε πέλοι.

Τίς μου τὴν Σειρῆνα κακῶς κακὸς ἥρπασε δαίμων;
τίς μου τὴν γλυκερὴν ἥρπασ' ἀηδονίδα;
νυκτὶ μιῇ ψυχραῖσιν ἄφαρ σταγόνεσσι λυθεῖσα
ὤλεο, Μοῦσ', ἐτάκη δ' ὄμματ' ἐκεῖνα σέο,

ΤΗΝΚΥΑΝΩΠΙΝΜΟΥCΑΝΑΗΔΟΝΑΤΗΝΜΕΛΙΓΗΡΥΝ
ΛΕΙΤΟCΟΔΕΞΑΠΙΝΗCΤΥΝΒΟCΑΝΑΥΔΟΝΕΧΕΙ
ΚΑΙΚΕΙΤΑΙΛΙΘΟCΩCΗΠΑΝCΟΦΟCΗΠΕΡΙΒΩΤΟC
ΜΟΥCΑΚΑΛΗΚΟΥΦΗCΟΙΚΟΝΙCΗΔΕΠΕΛΟΙ

Hoc loco imago.

ΤΙCΜΟΥΤΗΝCΕΙΡΗΝΑΚΑΚΩCΚΑΚΟCΗΡΠΑCΕΔΑΙΜΩΝ
ΤΙCΜΟΥΤΗΝΓΛΥΚΕΡΗΝΗΡΠΑCΕΑΗΔΟΝΙΔΑ
ΝΥΚΤΙΜΙΗΨΥΧΡΑΙCΙΝΑΦΑΡCΤΑΤΟΝΕCCΙΛΥΘΕΙCΑΝ
ΩΛΕΟΜΟΥCΑΕΤΑΚΗΔΟΜΜΑΤΑΕΚΕΙΝΑCΕΟ
ΚΑΙCΤΟΜΑΠΕΦΡΑΚΤΑΙΤΟΧΡΥCΕΟΝΟΥΔΕΝΕΤΕΝCΟΙ
ΛΕΙΨΑΝΟΝΟΥΚΕΙΔΟΥCΟΥCΟΦΙΗCΠΕΛΕΤΑΙ
ΕΡΡΕΤΕΜΕΡΜΗΡΑΙΘΥΜΑΛΓΕΕCΑΜΜΟΡΟΙΕCΘΛΗC
CΛΠΙΔΟCΑΝΘΡΩΠΟΙΠΑΝΤΑΔΑΔΗΛΑΤΥΧΗC
PETRONIAE MVSAE

καὶ στόμα πέφρακται τὸ χρύσεον· οὐδὲν ἔτ᾽ ἐν σοὶ
λείψανον οὐκ εἴδους, οὐ σοφίης πέλεται.
ἔῤῥετε μέρμηραι θυμαλγέες· ἄμμοροι ἐσθλῆς
ἐ]λπίδος ἄνθρωποι· πάντα δ᾽ ἄδηλα Τύχης.
Petroniae Musae.

Vs. 5. *Σειρῆν᾽ ἄκακον κακὸς* dedit Brunckius cum Ruhnkenio ad Timaeum p. 16. Vs. 7. insolentius dictum de pallore *ψυχραῖσιν ἄφαρ σταγόνεσσι λυθεῖσα.* *Σταγόνες* sunt *σταγονες αἵματος*, ut *σταγὼν κροκοβαφὴς* Aeschylo Agam. 1090. est sanguis. Virg. Georg. II, 484. frigidus obstiterit circum praecordia sanguis. Vs. 10. *οὐ κάλλους* legit Viscontus.

6262.

Romae in museo Kircheriano; edidit Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 261 sq. n. 38. 39.

ΚΛΑΙΕΙΜΕΝCΕΤΕΚΝΟΝΚΛΑΙΕΙΔΑΓΑΘΑΝΓΕΛΟCΩΝΗΡ
ΜΥΡΟΜΕΝΟCΦΙΛΙΗΝΤΕΡΠΝΟΤΑΤΗΝΑΛΟΧΟΥ
ΜΥΡΟΝΤΑΙΔΑΔΕΛΦΟΙΜΗΝΑCΚΑΙΔΑΨΙΛΟCΑΜΦΩ
ΗΔΟCCΟΙCΕΦΙΛΟΥΝΚΗΠΟΘΕΟΝΔΙΟΛΟΥ
ΓΗΡΑΛΕΗΝΔΕΚΟΜΗΠΟΛΙΗΝΠΑΛΟΥCΑΚΑΘΩΡΑΝ
ΗΡΙΟΝΑΜΦΙΤΕΟΝΜΟΥCΑΧΕΩΔΑΚΡΥΑ

ΑΛΛΟ

ΚΕΙCΑΙΔΗΤΕΚΝΟΝΚΑΛΟΝΠΡΟΛΙΠΟΥCΑΤΟΚΗΑC
ΗΔΕΚΑCΙΓΝΗΤΟΥCΚΑΙΠΟCΙΝΑΜΦΙΘΑΛΗ
ΝΟΥCΟΥΥΠΟCΤΥΓΕΡΗCΔΕΔΑΜΑCΜΕΝΗΑΥΤΑΡΕΜΟΙΓΕ
ΠΕΝΘΟCΑΝΕΙΗΤΟΝΚΑΛΛΙΠΕCΟΙΚΤΡΟΤΑΤΗ
ΓΡΑΙΑΔΑΝΗΚΕCΤΟΝΠΕΝΘΟCΚΑΤΑΜΟΙΡΑΝΕΧΟΥCΑ
ΑΜΦΙΤΕΗΝCΤΗΛΗΝΜΟΥCΑΤΕΚΝΟΝΧΕΟΜΑΙ

Κλαίει μέν σ᾽ [ὁ] τεκν[ῶ]ν, κλαίει δ᾽ Ἀγαθάνγελος ὠνήρ,
μυρόμενος φιλίην τερπνοτάτην ἀλόχου,
μύρονται δ᾽ ἀδελφοὶ Μηνᾶς καὶ Δάψιλος ἄμφω
ἠδ᾽ ὅσσοι σ᾽ ἐφίλουν κηπόθεον διόλου.
γηραλέη δὲ κόμη[ν] πολιὴν πάλ[λ]ουσα καθ᾽ ὥραν
ἠρίον ἀμφὶ τεόν, Μοῦσα, χέω δάκρυα.

Ἄλλο.

Κεῖσαι δή, τέκνον καλόν, προλιποῦσα τοκῆας
ἠδὲ κασιγνήτους καὶ πόσιν ἀμφιθαλῆ,
νούσου ὑπὸ στυγερῆς δεδαμασμένη· αὐτὰρ ἔμοιγε
πένθος ἀνείητον κάλλιπες οἰκτροτάτη.
γραῖα δ᾽ ἀνήκεστον πένθος κατὰ μοῖραν ἔχουσα
ἀμφὶ τεὴν στήλην, Μοῦσα τέκνον, χέομαι.

Matris nomen, quae loquens introducitur, supra scriptum fuisse videtur vel infra. Prosodiam neglectam vs. 3. notat Welckerus, qui vs. 5. dedit *γηραλέην δὲ κομηπολίην*, vocabulum compositum putans, ut *ἀστυπάλαια* et similia. At in altero epigrammate *γραῖα*, ut in priore *γηραλέη*, positum videtur.

6263.

Romae in tabula marmorea olim in domo Laurae Rosciae, nobilis matronae Romanae, in campo Martio ad Tiberim; edidit Smetius fol. CXXI. 13. cum Hegii Lat. interpret.; inde Gruterus p. DCCCX. 3. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 286. 2. litteris minusculis.

Θ Κ ϕ Χ
ΗϹΕΜΝΗΚΑΙΦΙΛΑΝ
ΔΡΟϹΜΟΝΗΠΡΟΥΧΟΥ
ϹΑΠΑϹѠΝΑΛΟΧѠΝ
ЄΙΚΟϹΑЄΤΗϹΤЄΚЄѠΝ
ΔΥΟΜΗΤΗΡϹΥΝΑΝ
ΔΡΙΤѠΜѠΖЄΤЄΑΒΙ
ΟΝЄΤЄΛЄϹΑϹΑЄΝΘΑ
ΔЄΚЄΙΜΑΙΟΥΝΟΜΑ
ΔЄΜΟΙΜΥΡѠΝΙϹΓΡΑ
ΦΗΝΔЄΝϹΤΗΛΗΑΜЄΝ
ΠΤΟΥΒΙΟΤΟΙΟΧΑΡΙΝ
ΠΑΝΘΗϹΟΥΜΟϹΠΟ
ϹΙϹЄΞЄΤЄΛЄϹϹЄΝ

Θ(εοῖς) κ(ατα)χ(θονίοις).
Ἡ σεμνὴ καὶ φίλανδρος μόνη προὔχουσα πασῶν ἀλόχων
εἰκοσέτης τεκέων δύο μήτηρ σὺν ἀνδρὶ τῷμῷ
ζ ἔτεα βίον τελέσασα ἐνθάδε κεῖμαι.
οὔνομα δέ μοι Μυρωνίς, γραφὴν δ' ἐν στήλῃ ἀμέμπτου
βιότοιο χάριν Πανθῆς οὑμὸς πόσις ἐξετέλεσσεν.

Auctor versus facere voluit nec cessit opera. Delenda sunt vs. 4. A et vs. 7. primum Є.

6264.

Romae in hortis Iustinianis nunc apud Comitem Blacas; transcripsit et edidit Sponius Miscell. erud. ant. X, 114. p. 368. cum Lat. interpret. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 259. 1. litteris minusculis cum not. E schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MDCCLII. 12. cum Lat. interpret. Extat etiam in Atti dell' Accademia Romana di Archeol. T. I. 1821. p. 75 sqq. Tractarunt Leichius Carmin. sepulcr. p. 70. Welckerus Spicil. epigr. II. n. 55. p. 27. Syllog. epigr. Gr. p. 96. n. 65. edit. alt. Citant Mongault Mém. de l'Acad. des Inscr. T. I. p. 379. et Osannus Syllog. inscr. p. 147.

Θ Κ
ϹѠΜΑΜЄΝΗΔЄΚΟΝΙϹΚЄ
ΥΘЄΙΘЄΟΜΗϹΤ
ΟΡΟϹΑΝΔΡΟϹΝΑΡ
ΚΙϹϹΙѠΝΟϹΗΙΝΥΠΠΟΥ
ΨΥΧΗΔЄϹΥΝЄΔ
ΡΟϹΑΘΑΝΑΤѠΝ
ΒѠΜΟΝΓΑΡЄΔѠ
ΜΗϹΑΝΤΟΤΑΛΑΦ
ΡѠΝΜΗΤΗΡϹΑΛΒ
ΙΑΜΑΤΡѠΝΑϹѠ
ΤΑϹΤЄΑΔЄΛΦΟϹ

Sponius titulum quattuor versibus absolvit. Formam tituli dedimus e Muratorio. Praescripta Θ Κ non habet Sponius. Vs. 2. pro ϹѠΜΑΜЄΝΗΔЄ Mur. habet ΕΝΘΑΔΕ. Vs. 3. Mur. ΘΕΟΛΙΗϹΤ. Vs. 5. ubi Spon. ΗΙΝΥΠΠΟΥ (Amat. ΗΙΝΥΠΟΥ), Mur. habet solum ΟΥ. Vs. 6. init. Spon. ΕΥΧΗ, Mur. ΨΥΧΗ. Vs. 8. Mur. ΙΩΜΟΝΔΑΡ. Vs. 11. Mur. ΛΙΑ pro ΜΑ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Σῶμα μὲν ἥδε κόνις κεύθει θεομήστορος ἀνδρός,
Ναρκισσίωνος [π]ινυ[τ]οῦ, ψυχὴ δὲ σύνεδρος
ἀθανάτων· βωμὸν γὰρ ἐδωμήσαντο ταλάφρων
μήτηρ Σαλβία Ματρώνα, Σώτας τε ἀδελφός.

Welckerus primus εὐπινυτοῦ dedit, postea improbata Osanni coniectura εὐξυνέτου, reposuit πινυτοῦ, quae etiam Boeckhii sententia fuit. Neque aliud potest subesse ductibus; ut non opus sit Iacobsii coniecturam afferre Ναρκισσίονος εὐπινυτοῦ. In nomine Ναρκισσίωνος alterum Iota accentu producitur.

6265.

Romae olim in Vaticano, nunc *Neapoli* in museo regio, ut testatur Welckerus (Mus. Rhen. a. III. 1845. p. 256.): sed lapis origine Romana videtur; ediderunt Falconerius Inscr. athlet. 1668. p. 135. Sponius Miscell. erud. antiq. 1679. p. 131. Fleetwood Inscr. syllog. 1691. p. 164. hic litteris minusculis, Gorius Inscr. Etrur. T. III. 1743. p. 157. ex schedis R. Venuti, Muratorius T. II. p. CMLXVII. 1. ex schedis iisdem: omnes Romae tribuentes titulum; repetierunt Chardon de la Rochette Mélanges de critique T. II. p. 138. Osannus Syllog. inscr. p. 434. n. 89. Partem metricam post Brunckium Anal. II. p. 384. recepit Iacobsius Anthol. Palat. T. II. p. 778. n. 57. ex Gorio (cf. Animadv. II, 3. p. 133.) Citavit Lebas Inscr. Gr. et Lat. Fasc. III. p. 197. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΧЄΙ coro- ϹΟ
ΡΙ na ΦΟϹ
Θ Κ
ϹΤΗΛΗΝЄΘΗΚΑΝ
ΝΙΚΟΜΗΔЄΙϹΥΓΓЄ
ΝЄΙϹΟϹΗΝΑΡΙϹΤΟϹ
ΙΗΤΡΟϹЄΝΖΩΟΙϹ
ΟΤΗΝΠΟΜΟΥϹΤЄ
ϹΩϹΑϹΦΑΡΜΑ
ΚΟΙϹΑΝΩΔΥΝΟΙϹ
ΑΝΩΔΥΝΟΝΤΟϹΩ
ΜΑΝΥΝЄΧЄΙΟΑΝΩΝ
ЄΥΨΥΧѠΝΙΚΟΜΗΔΗϹ
ΟϹΤΙϹΟΥΚΗΜΗΝΚΑΙЄΓЄΝΟ
ΜΗΝΟΥΚЄΙΜΙΚΑΙΟΥΛΥ
ΠΟΥΜΑΙΖΗϹΑϹЄΤΗΜΔ
ΚΑΙΗΜЄΡΑϹΚΓ

Χειρίσοφος solus habet Thorlacius. Gorius Є, Falconerius Ε. Sponius Ε solum vs. 2. in ΔΕΙ habet. In lapide vs. 6. pro ΛΛ esse Μ, vs. 10. pro Θ esse Ο, vs. 13. pro Λ esse Α testatur Welckerus: quae omnia correxerunt editores. Vs. 13. init. Gor. ΜЄΝΟΥΟΥΚ, reliqui ΜΗΝΟΥΚ. Versus aliter distinctos praebet Fleetwood.

Χειρίσοφος.
Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Στήλην ἔθηκαν Νικομήδει συγγενεῖς,
ὃς ἦν ἄριστος ἰητρός, ἐν ζωοῖς ὅτ' ἦν,
πο[λλ]ούς τε σώσας φαρμάκοις ἀνωδύνοις
ἀνώδυνον τὸ σῶμα νῦν ἔχει [θ]ανών.
Εὐψυχῶ Νικομήδης ὅστις
οὐκ ἤμην καὶ ἐγενόμην, οὐκ εἰμὶ καὶ οὐ λυποῦμαι,
ζήσας ἔτη μδ καὶ ἡμέρας κγ.

De formula *οὐκ ἤμην, ἐγενόμην, οὐκ εἰμί*, quae Nicomedes medicus videtur idem qui habetur olet Epicureum, vide n. 6745. conf. n. 6238. 6298. n. 5974.

6266.

Romae olim apud Ficoronium, nunc in aedibus Vaticanis; ediderunt Muratorius T. III. p. MCDXXXVII. 13. cum Lat. interpret. Gregorius Placentinus de siglis vett. Graec. p. 105. unde petiit Villoisonus Magaz. encyclop. a. VII. (1801.) T. II. p. 501 sq. Ex Muratorio repetierunt Brunckius Anal. III. p. 314. n. 745. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 333.) Anthol. Palat. App. n. 348. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 447. n. 153. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΤΙϹΗΝϹΕΟΘΡΕΨΑϹ:ΗΝΚΙΛΙΞΑΘΗΝΑΙΟϹ:
ΧΡΗϹΤΟΝΤΟΘΡΕΜΜΑΤΙϹΚΑΛΗΙ:ΝΟΥΜΗΝΙΟϹ:
ΠΟϹΩΝΔ̓ΕΘΝΗΙϹΚΕϹΤΩΝΕΤΩΝ:ΔΙϹΕΙΚΟϹΙΝ:
ΕΧΡΗΝϹ̓ΕΤΙΖΗΝ:ΑΛΛΑΚΑΙΘΑΝΕΙΝἘΧΡΗΝ:
ΓΕΝΝΑΙΑϹΟΥΚΑΙΧΑΙΡΕ:ΚΑΙϹΥΓ̓ΩΞΕΝΕ
ϹΟΙΓΑΡΜΕΤΕϹΤΙΝΕΤΙΧΑΡΑϹΗΜΙΝΔ̓ΑΛΙϹ

Vs. 3. Mur. ΕΘΝΗϹΚΕΙ, Plac. Os. ΕΘΝΗΙϹΚΕϹ, Thorl: ΕΘΝΙϹΚΕϹ. Signa apostrophi quater habet Osannus, semel Thorlacius. Vs. 6. ΕΤΙ omittit Muratorius.

Τίς ἦν σ᾽ ὁ θρέψας; — ἦν Κίλιξ Ἀθήναιος. —
χρηστὸν τὸ θρέμμα. τίς καλῇ; — Νουμήνιος. —
πόσων δ᾽ ἔθνησκες τῶν ἐτῶν; — δὶς εἴκοσιν. —
ἐχρῆν σ᾽ ἔτι ζῆν· — ἀλλὰ καὶ θανεῖν ἐχρῆν. —
γενναῖά σου· καὶ χαῖρε. — καὶ σύ γ᾽ ὦ ξένε.
σοὶ γὰρ μέτεστιν ἔτι χαρᾶς, ἡμῖν δ᾽ ἅλις.

Brunckius scripsit *Ἀθηνίων*. Paenultimam nominis *Ἀθήναιος* corripi ut in aliis notavit Iacobsius. Vs. 3. Brunckius *θνήσκεις*, quem sequitur Iacobsius; sed lapis tuetur imperfectum. Vs. 5. Brunckius *γενναῖος εἶ, ναί, χαῖρε.* Recte se habet vulgata. Nempe *γενναῖα σου τὰ ἔπη ταῦτα*; neque est cur cum Iacobsio desideremus *γενναῖα φάσκεις*. Contra audaciorem Wesselingii ap. Leich. in Cur. sec. p. 42. et Brunckii immutationem vs. 6. bene monuit Iacobsius sensum esse: „tu inter vivos adhuc gaudii es particeps; et nobis affatim est gaudii", quibus verbis defunctus se ad beatorum sedes transisse significat.

6267.

Romae; edidit Fabrettus Inscr. c. 10. p. 741. n. 506. accuratius Montfauconius Palaeogr. Gr. p. 172. unde repetiit Muratorius T. II. p. MXXVI. 2. cum Lat. interpret. Tractavit Iacobsius Animadv. III, 2. p. 317.

ΘΕΟΙϹ ❦ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙ
ΕΝΘΑΔΕΓΩΚΕΙΜΑΙΟΛΥΜΠΙΑΕΙ
ΚΒ·ΕΛΛΗΝΜΕΝΤΟΓΕΝΟϹΠΑΤΡΙϹΔΕΜΟΙΗΤΟΝ
ΑΠΑΜΕΑ·ΟΥΔΕΝΑΛΟΙΓΗϹΑϹΑΟΥΜΕΙΚΡΟΥΨΥΧΗΝΟΥΜΕΓΑΛΘ
ΚΡΑΔΙΗΝ·ϹΤΗΛΗΝΔΗΝΕΠΥΗϹΑΚΑΤΑΧΘΟΝΑΔΑΚΡΥϹΙΘΕΡΜΟΙϹ
ΠΑΡΘΕΝΟΝΗΝΕΛΑΒΟΝϹΩΤΑϹΟΛΥΜΠΙΑΔΙΠΕΠΟΙΚΑ·ϹΤΟΡΓΗ
ΓΑΡΜΕΓΑΛΗΤΩΝΑΜΦΟΤΕΡΩΝΔΙΕΜΕΙΝΕΝ·ΩϹΟΠΟΥΦΩϹ
ΤΟΓΛΥΚΥΝΠΑΡΕΜΕΙΝΕΑΚΤΕΙϹΙΕΠΙΛΑΜΠΩΝ·ΗΔΥΝΑΠΟ
ϹΤΟΜΑΤΟϹΚΑΙΓΛΥΚΥΝΩϹΜΕΛΙΤΙΝ·ΤΑΥΤΗΝΤΗΝϹΤΗ
ΛΗΝΕΠΥΗϹΑϹΩΤΑϹϹΕΦΙΛΗϹΑϹ▴ΨΥΧΗΔΙΨΩϹΗ
❦ ΨΥΧΡΟΝ ΥΔΡΩ ΜΕΤΑΔΕϹ ❦
ΑΔΕΦΟϹ ΤΑΥΤΕ ϹΕΠΕΓΡΑΨΕΝ

Θεοῖς καταχθονίοι[ς].
Ἐνθάδ᾽ ἐγὼ κεῖμαι Ὀλυμπιὰ[ς] ἐ[τῶν] κβ.
Ἕλλην μὲν τὸ γένος, πατρὶς δέ μοι ἦτον Ἀπάμεα.
οὐδένα λ[υπ]ήσασα
οὐ μεικροῦ ψυχήν, οὐ μεγάλου κραδίην.
στήλην δ᾽ ἣν ἐπύησα κατὰ χθόνα δάκρυσι θερμοῖς,
παρθένον ἣν ἔλαβον Σώτας, Ὀλυμπιάδι πεπό[η]κα.
στοργὴ γὰρ μεγάλη τῶν ἀμφοτέρων διέμεινεν,
ὡς ὅπου φῶς τὸ γλυκὺ παρέμειν᾽ ἀκτεῖσι ἐπιλάμπ[ο]ν,
ἡδὺν ἀπὸ στόματος καὶ γλυκὺν ὡς μελίτιν.
ταύτην τὴν στήλην ἐπύησα Σώτας σε φιλήσας.
ψυχῇ διψώσῃ ψυχρὸν ὕδ[ωρ] μετάδ[ο]ς.
Ἀδε[λ]φὸς ταῦτ᾽ ἐπέγραψεν.

Cento versuum insulsissimus. Notabilis forma *ἦτον* (pro *ἦν*), quae hodie obtinet apud Graecos. Pro ea *ἦν πόλις* restituebat Iacobsius. Vs. 4. conf. n. 6260. Vs. 9. *ὡς ὅτε* scribebat Iacobsius. De formula *σε φιλήσας* conf. n. 6220. De sententia *ψυχρὸν ὕδωρ μετάδος* conf. n. 6256. 6562. et Münterus antiq. Abhandl. p. 239.

6268.

Romae in tabula marmorea; ediderunt quum alii tum Aldus Manutius Orthogr. p. 497. Iacobus Mazochius Epigramm. antiq. urb. p. CLXIV. Apianus p. CCXXXIII sq. (Latina epigrammata litteris minusculis), Boissardus P. III. n. 83. aeri incisam, Smetius fol. CXXIV. Gruterus p. DCVII. 4. Graecum epigramma ex schedis Aldi Manutii Donius Cl. VIII. n. 92. p. 356. cum interpret. Salvinii et not. unde repetiit Bonada Anthol. T. I. p. 444. Accurate expressit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 199. (conf. T. II. p. 224). Totum repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 193. litteris minusculis, Burmannus Anthol. Lat. T. II. p. 90 sq. Wernsdorfius Poet. Lat. min. T. III. p. 213. Osannus Syllog. p. 490 sq. Epigramma Graecum tractarunt Leichius in Miscell. Lips. nov. T. I. p. 490. Barthius Advers. IV, 6. p. 166. et ad Zachar. Mityl. p. 266. repetierunt Brunckius Anal. III. p. 310. n. 732. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 317.) Anthol. Palat. App. n. 210. Extat epigramma Graecum cum praescriptis et subscriptis Latinis etiam in cod. Pigh. fol. 68. a. et in schedis Duperac inter Spanhemiana n. 98. praeterea in cod. Guelpherbytano saec. XV. de quo Osannus disseruit ad Apuleium Grammat. p. VII., in cod. Guelpherbytano alio saec. XV. teste Naekio in Mus. Rhen. 1829. Fasc. I. p. 9. atque in aliis codicibus quos indicavit Burmannus. Ex hoc epigrammate Graeco conflata ficticia inscriptio Latina apud Ursinum Inscr. Veron. p. 229. Sponium Misc. p. 205. Reinesium p. 696. et alios.

In dextro latere:

SI . PENSA'RE . ANIMA'S
SINERENT . CRV'DELIA . FA'TA
ET . POSSET . REDIMI . MORTE
ALIENA . SALV'S
QVANTVLACVMQVE . MEAE
DEBENTVR . TEMPORA . VITAE
PENSASSEM . PRO . TE . CARA
HOMONOEA . LIBENS
AT . NVNC . QVOD . POSSVM . FVGIAM
LVCEMQVE . DEOSQVE . VT . TE
MATVRA . PER . STIGA . MORTE . SEQVAR
PARCE . TVAM . CONIVNX . FLETV
QVASSARE . IVVENTAM
FATAQVE . MAERENDO . SOLLI
CITARE . MEA
NIL . PRO'SVNT . LACRIMAE . NEC
POSSVNT . FATA . MOVERI . VIXIMVS
HIC . OMNIS . EXITVS . VNVS . HABET
PARCE . ITA . NON . VNQVAM . SIMELEM
EXPERIARE . DOLO'REM . ET
FAVEANT . VOTIS . NVMINA
CVNCTA . TVIS
QVODQVE . MIHI . E'RIPVIT
MORS . IMMATVRA . IVVEN
TAE . ID . TIBI . VICTVRO
PROROGET . VLTERIVS

A T I M E T V S . P A M P H I L I
T I . C A'E S A R I S . A V G . L . L
A N T E R O T I A N V S . S I B I . E T
C L A V D I A E . H O M O N O E A E
C O N L I B E R T A E . E T
C O N T V B E R N A L I

ΗΠΟΛΥϹΕΙΡΗΝΩΝΛΙΓΥΡΩΤΕΡΗΗΠΑΡΑΒΑΚΧΩΙ
ΚΑΙΘΟΙΝΑΙϹΑΥΤΗϹΧΡΥϹΟΤΕΡΗΚΥΠΡΙΔΟϹ
ΗΛΑΛΙΗΦΑΙΔΡΗΤΕΧΕΛΕΙΔΟΝΙϹΕΝΘΟΜΟΝΟΙΑ
ΚΕΙΜΑΙΑΤΕΙΜΗΤΩΙΛΕΙΠΟΜΕΝΗΔΑΚΡΥΑ
ΤΩΙΠΕΛΟΝΑϹΠΑϹΙΗΒΑΙΗϹΑΠΟΤΗΝΔΕΤΟϹΑΥΤΗΝ
ΔΑΙΜΩΝΑΠΡΟΙΔΗϹΕϹΚΕΔΑϹΕΝΦΙΛΙΗΝ

P E R M I S S V . P A T R O N I

IN . FRONTE . LONGVM . P . V . LATVM . P . IV

In sinistro latere:

TV . QVI . SECV'RA'
PROCE'DIS . MENTE
PARVMPER . SISTE . GRADVM
QVAESO . VERBAQVE
PAVCA . LEGE
ILLA . EGO . QVAE . CLARIS
FVERAM . PRAELATA
PVELLIS . HO'C . HOMONOEAE
BREVI . CONDITA . SVM
TVMVLO
CVI . FORMAM . PAPHIE'
CHARITES . TRIBVERE . DECO'
REM . QVAM . PALLAS
CVNCTIS . ARTIBVS . ERVDIIT
NONDVM . BIS . DE'NOS . A'E
TAS . MEA . VIDERAT . ANNOS
INIE'CERE . MANVS . INVIDA
FA'TA . MIHI
NEC . PRO . ME . QVEROR . HOC
MORTE . EST . MIHI . TPISTIOR
IPSA . MAEROR . ATIME'TI
CONIVGIS . ILLE . MEI
SIT . TIBI . TERRA . LEVIS
MVLIER . DIGNISSIMA
VITA . QVAEQVE . TVIS
OLIM . PERFRVEARE . BONIS

Varietas lectionis in Graecis haec est: Vs. 1. extr. Apian. ΒΑΧΩΙ, Don. ΒΑΚΧΩΙ, Grut. ΒΑΚΧω, Ald. Boiss. Dup. Smet. Pigh. ΒΑΚΧωΙ, Guasc. ΒΑΚΧΟΙ. Vs. 3. Apian. Boiss. ΚΑΛΛΙΗΦΑΙΔΡΗΤΕΧΕΛΙΔΟΝΙC, Smet. Grut. ΗΛΑΛΙΗΦΛΙΑΡΗΤΕΧΕΛΕΙΔΟΝΙC, Dup. ΗΛΑΛΙΗΦΙΛΑΡΗΤΕΧΕΛΕΙΔΟΝΙC, Ald. Don. Guasc. ΗΛΑΛΙΗΦΑΙΔΡΗΤΕΧΕΛΕΙΔΟΝΙC, Pigh. ΗΛΑΛΙΗΦΛΙΔΡΗΤΕΧΕΛΕΙΔΟΝΙC. Vs. 5. Apian. Boiss. Pigh. Dup. Guasc. ΑСΠΑCΙΗ, Ald. Smet. Grut. Don. ΑСΠΑCΙΝ. Vs. 6. Boiss. ΔΑΙΜΟΝΑΠΡΟCΔΗC, Apian. Smet. Ald. Pigh. Grut. Dup. Guasc. ΔΑΙΜωΝΑΠΡΟΙΔΗC.

Atimetus Pamphili
Ti(berii) Caesaris Aug(usti) l(iberti) l(ibertus)
Anterotianus sibi et
Claudiae Homonoeae
conlibertae et
contubernali.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη, ἡ παρὰ Βάκχῳ
καὶ θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος,
ἡ λαλιὴ φαιδρή τε χελειδονὶς ἔνθ' Ὁμόνοια
κεῖμαι, Ἀτειμήτῳ λειπομένη δάκρυα,
τῷ πέλον ἀσπαστὴ βαιῆς ἄπο· τὴν δὲ τοσαύτην
δαίμων ἀπροϊδὴς ἐσκέδασεν φιλίην.

Permissu patroni.

In fronte longum p(edes) v, latum p(edes) iv.

Tu qui secura procedis mente, parumper
siste gradum, quaeso, verbaque pauca lege.
Illa ego quae claris fueram praelata puellis
hoc Homonoea brevi condita sum tumulo.
Cui formam Paphie, Charites tribuere decorem,
quam Pallas cunctis artibus erudiit.
Nondum bis denos aetas mea viderat annos,
iniecere manus invida fata mihi.
Nec pro me queror hoc; morte est mihi tristior ipsa
maeror Atimeti coniugis ille mei.

Si pensare animas sinerent crudelia fata,
et posset redimi morte aliena salus,
quantulacumque meae debentur tempora vitae,
pensassem pro te, cara Homonoea, libens.
At nunc quod possum, fugiam lucemque deosque,
ut te matura per St[y]ga morte sequar.

Parce tuam, coniunx, fletu quassare iuventam,
fataque maerendo sollicitare mea.
Nil prosunt lacrimae, nec possunt fata moveri;
viximus: hic omnis exitus unus habet.
Parce, ita non unquam sim[i]lem experiare dolorem,
et faveant votis numina cuncta tuis.
Quodque mihi eripuit mors immatura iuventae,
id tibi victuro proroget ulterius.

Sit tibi terra levis, mulier, dignissima vita,
quaeque tuis olim perfrueare bonis.

Atimetus vulgo putatur idem esse, qui ap. Tacit. Annal. XIII, 19. Domitiae Neronis amitae libertus audit, coniiciente Lipsio, Atimetum Tiberii libertum ex domo Pamphili ad Domitiam transire potuisse, neque eum diversum videri ab Atimeto, de quo Scribonius Largus Compos. med. 120. „Cassii medici colice bona, multis nota propter effectus, vera haec est, ut ab eius servo Atimeto accepi, legato Tiberii Caesaris", dummodo emendaveris legato Tiberio Caesari, ut a Cassio moriente legatus relictus sit Tiberio. Ioannes Rhodius, qui mavult a Scribonio intelligi Atimetum quendam ocularium medicum, scribebat *liberto* pro *legato*. Sed nihil inde effici vidit Osannus, cui iure tutius videtur totam quaestionem in medio relinquere. In epigrammate Graeco vs. 3. de cantu χελιδονίδος Iacobsius ablegat ad Huschkii Anal. crit. p. 6. Idem vs. 5. βαιῆς ἄπο confert cum formula ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, monetque a Schaefero Melet. p. 70. comparari etiam ἐκ τυννῶν. Trita sunt ἐκ παιδός, ἐκ νέου.

6269.

Romae olim in palatio Marchionis Capponi; ediderunt Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVII. 3. Lupi Epitaph. Sev. mart. n. 107. missu Ramagginii Muratorius T. IV. p. MCMLVIII. 2. cum Lat. interpret. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 529. Welckerus Syllog. epigr. Gr. p. 115. n. 86. edit. alt. Quaranta Comm. sopra una iscrizione greca di Scandriglia p. 9.

ΠΑΡΘΕΝΙC
ΕΝΘΑΔΕΚΕΙ
ΤΑΙΑΓΗΡΑΤΟC
ΑΘΑΝΑΤΗΤΕ

Παρθενὶς ἐνθάδε κεῖται ἀγήρατος ἀθανάτη τε.

6270. 6271.

Romae in hypogaeo extra portam Capenam haud procul a porta Latina ad familiam Graecam pertinente; descripsit et commentatus est Secchius Monumm. inediti d' un antico sepulcro di famiglia greca, scoperta in Roma sulla via Latina, Rom. 1842. cuius libelli notitiam habeo ex Bullett. dell' Inst. archeol. Rom. 1843. p. 135 sqq. Ex schedis alienis tit. *a. b.* edidit Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 259 sq.

b. Ν ΠΑΤΡΙCΛΥ
ΝΕΛΟΧΕΥCΑΤΟ
ΑΔΕΝΤΙΜΑΙCΠΡΑ
ΕΤΑΙ · ΜΑΚΑΡ
5 ΕΕΘΑΕΛΙΟΥΠΑΛΙΝ
ΠΕΜΠΕΙCΕΥΠΑ
Θ ΘΑΠΤΟΜΕΝΟ

c. ΠΑΤΗΡΠΑΤΡωΝΜΕΝΑΠΠΟΛΗΙΑΔΕΓω
ΤΕΚΝωΔΕΔΙCCΑΤΕΚΝΑΠΑΤΕΡΑΔΕΥΛΕΓω

d. In fragmento: ΕΤΕΙ Π - - - -

e. In anaglypho mutilo: - - ΩΝ

- - - - ΒΕΙC

a. ΟΥΒΑΤΟΙΟΥΤΡΙΒΟΛΟΙΤΟΝЄΜΟΝΤΑΦΟΝΑΜΦΙCЄΧΟΥCΙΝ
ΟΥΔΟΛΟΛΥΓΑΙΑΝΥΚΤЄΡΙCΑΜΠΕΤΑΤΑΙ
ΑΛΛΑΜΕΠΑΝΔΕΝΔΡΟCΧΑΡΙΕΝΠΕΡΙΡΙCΚΟΝΑΝΕΡΠΕΙ
ΚΥΚΛΟΘЄΝΕΥΚΑΡΠΟΙCΚΛωCΙΝΑΓΑΛΛΟΜΕΝΟΝ
ΠωΤΑΤΑΙΔΕΠΕΡΙΞΛΙΓΥΡΗΜΙΝΥΡΙCΤΡΙΑΑΗΔωΝ
ΚΑΙΤΕΤΤΙΞΓΛΥΚΕΡΟΙCΧΕΙΛΕCΙΛЄΙΡΑΧΕωΝ
ΚΑΙCΟΦΑΤΡΑΥΛΙΖΟΥCΑΧЄΛЄΙΔΟΝΙCΗΤΕΛΙΓΥΠΝΟΥC
ΑΚΡΙCΑΠΟCΤΗΘΟΥCΗΔΥΧΕΟΥCΑΜΕΛΟC
ΠΑΤΡωΝΟCCΑΒΡΟΤΟΙCΙΝЄΡΑCΜΙΑΠΑΝΤΕΤΕΛΕCCΑ
ΟΦΡΑΚΑΙΙΝΑΙΔΗΤΕΡΠΝΟΝЄΧΟΙΜΙΤΟΠΟΝ
ΤΑΛΛΑΔΕΠΑΝΤΑΛΕΛΟΙΠΑΚΑΙΕΝΝΕΟΤΗΤΙΚΑΤΕΚΤΗΝ
ΟΙΧΗΤΑΙΠΛΗΝΑΠΡΙΝΖωΝΑΠΕΚΑΡΠΙCΑΜΗΝ

f. In ara mutila: ΧΑΙΡΕΠΑΤΡωΝ

g. In basi statuae parvae mutilae:

ΧΡΗCΤΕΚΑΙΔΙΚΑΙΕΠΑΤΡωΝΧΑΙΡΕ

h. In tympano aediculae:

ΠΑΤΡωΝΟC...ΤΡΟΥ

i. In pictura parietis in qua dicitur repraesentari supplicatio:

ΓΥΝΗΠΑΤΡωΝΟC
ΘΥΓΑΤΗΡΠΑΤΡωΝΟC
ΑΝΤΙΓΟΝΑ ΑΠΟΛΛωΝΙΟC

ad figuram muliebrem:

...ΙΚΩΝ
ΑΥΓΟΥCΤΟΝΝΙΚΑ

a.

Οὐ βάτοι, οὐ τρίβολοι τὸν ἐμὸν τάφον ἀμφὶς ἔχουσιν
οὐδ᾿ ὀλολυγαία νυκτερὶς ἀμπέταται·
ἀλλά με πᾶν δένδρος χαρίεν περὶ ῥίσκον ἀνέρπει
κυκλόθεν εὐκάρποις κλωσὶν ἀγαλλόμενον.
πωτᾶται δὲ πέριξ λιγυρὴ μινυρίστρι᾿ ἀηδὼν
καὶ τέττιξ γλυκεροῖς χείλεσι λειρὰ χέων,
καὶ σοφὰ τραυλίζουσα χελειδονίς, ἥ τε λιγύπνους
ἀκρὶς ἀπὸ στήθους ἡδὺ χέουσα μέλος.
Πάτρων. ὅσσα βροτοῖσιν ἐράσμια πάντ᾿ ἐτέλεσσα
ὄφρα καὶ [ε]ἰν Ἀΐδῃ τερπνὸν ἔχοιμι τόπον·
τἄλλα δὲ πάν[θ᾿] ἃ λέλοιπα καὶ ἐν νεότητι κατέκτην
[ᾤ]χ[ε]τ[ο] πλὴν ἃ πρὶν ζῶν ἀπεκαρπισάμην.

b.

Πάτρω]ν [εἰμί]· πατρὶς Λυ[κίων μ᾿] ἐλοχεύσατο [γαῖα,
Ῥώμ]α δ᾿ ἐν τιμαῖς πρά[γματά μου δέχ]εται.
ὦ] μάκαρ, [ἐς φάος] ἀελίου πάλιν [οὔ μ᾿ ἀπο]πέμπεις,
εὐπά[τριδ᾿ ἀλλ᾿ ἐφορᾷς τηλό]θ[ι] θαπτόμενο[ν;

c.

Πατὴρ Πάτρων μέν, Ἀππολήϊα δ᾿ ἐγώ·
τεκνῶ δὲ δισσὰ τέκνα, πατέρα δ᾿ εὖ λέγω.

d.

Ἔτει γι - - - -

e.

[Πάτρ]ων.
[Οἱ συμπρέσ]βεις.

f.

Χαῖρε Πάτρων.

g.

Χρηστὲ καὶ δίκαιε,
Πάτρων χαῖρε.

h.

Πάτρωνος [ἰα]τροῦ.

i.

γυνὴ Πάτρωνος.
θυγάτηρ Πάτρωνος.
Ἀντιγόνα. Ἀπολλώνιος.
- - ε]ἰκών.
Αὐγούστ[ω]ν νίκα.

Tit. *a.* vs. 3. ῥίσκος in Glossar. vet. explicatur: κιβωτὸς μεγάλη, λάρναξ. Donatus ad Terent. Eun. IV, 6, 16. cistam ait esse pelle contectam. Ulpianum Digest. XXXIV, 2, 26. ad mundum muliebrem referre monet Welckerus, qui etiam Hemsterhusium ad Poll. X, 137. conferri iubet. Vs. 11. πάντ᾿ ἃ dedit Welckerus. Deinde nota formam insolentiorem κατέκτην a radice κτῆμι.

Tit. *b.* ad basin imaginis eiusdem Patronis, qui multis locis in hoc sepulcro nominatur, pertinet. Fuit Patron, ut ex tympano aediculae apparet (tit. *h.* Πάτρωνος [ἰα]τροῦ), medicus Lycia oriundus. Eum legatione functum esse ex titulo haud procul ab eodem sepulcro reperto (n. 6446.) Νεικίας Ὀνησιφόρου τοῦ Νεικίου Ξάνθιος τῆς Λυκίας ἀρχιερασάμενος τῶν Σεβαστῶν καὶ πρεσβεύσας ἐκ τρίτου ὑπὲρ τῆς πατρίδος demonstravit Secchius, qui vidit etiam tit. *e.* πρέσβεις esse commemoratos. Hinc explicari potest ἐν τιμαῖς quod habemus in epigrammate *b.* Totum hoc epigramma Secchius ita constituebat:

Πάτρω]ν [εἰμί]· πατρὶς Λυ[κίω]ν ἐλοχεύσατο [γαῖα.
πρεσβέ]α δ᾿ ἐν τιμαῖς πρά[κτορά με στέφ]εται.
ὦ] μάκαρ [ἐνδ]έεθ᾿ ἀελίου, πάλιν [οὐκέτι] πέμπεις
εὐπά[τριδ᾿ ἐν δυσμῇ τηλό]θ[ι] θαπτόμενο[ν.

quae produnt hominem ingeniosum, sed linguae Graecae parum peritum. Melius tractavit Welckerus, qui vss. 2. 3. 4. ita exhibuit:

ἀγλα]ὰ δ᾿ ἐν τιμαῖς πρά[γματά μου φέρ]εται.
ὦ] μάκαρ [ἔνθ]εέ [τ᾿] ἀελίου, πάλιν [οὐκ ἀπο]πέμπεις
εὐπά[τριδ᾿ ἐν ξείνῃ τηλό]θ[ι] θαπτόμενο[ν.

De primo versu inter nos convenit, nisi quod pronomine opus erat. Pentametrum insequentem aliter refingendum duximus. Nam requiritur mentio loci, ubi commoratus est Patron; exempli gratia: *Roma me excepit honoribus fungentem* i. e. legatione. Ἐν τιμαῖς πράγματά μου est i. q. πράγματά μου ἐν τιμαῖς ὄντα, i. e. ἐμὲ ἐν τιμαῖς ὄντα. Vs. 3. Aesculapius a medico invocari videtur Welckero; recte. Sed ἔνθεέ τ᾿ verum non est. Respicitur potius ars, qua Aesculapius mortuos ex inferis reduxisse fertur. Interrogat defunctus: *O beate, non me reducis in lucem solis, sed me* εὐπάτριδα ὄντα *sinis procul iacere sepul-*

tum? Et haec sententia inest in iis, quae dedimus. Εὐπάτριδα nunc esse i. q. φιλοπάτριδα monuit Welckerus.

Tit. *c.* nota τεκνῶ de femina.

Tit. *d.* annum XIII. Secchius ad epocham Lyciae rettulit, deducendum ab a. u. c. 827. quo Lycia postremum in provinciam redacta est; ut legatio Patronis in a. u. c. 839. p. Chr. 86. incidere videretur. Sed ut taceam falsum eum esse in eo, quod eandem epocham etiam in titulo n. 4199. statuendam censet, qui titulus longe remotiori aetati tribuendus est, designatio anni mutila est, atque adeo nihil obstat quo minus ad Imperatorem potius referendam putemus. Conf. ad n. 6446.

Tit. *i.* In pictura parietis repraesentantur uxor Patronis, et filia eius Apuleia (conf. tit. *c.*), huiusque liberi, ut videtur, Antigona et Apollonius. Sed quo pertineat Αὐγούστων νίκα et quid subsit notae mutilae [- - ε]ἰκών, ubi Secchius coniecit Λυκίας εἰκών, nunc non audeo definire, quia non praesto est delineatio imaginis.

6272.

Romae olim in S. Laurentii in Lucina; ex schedis Sirmondi edidit Gruterus p. MCLIII. 5. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 253. 3. Tractarunt Boschius ad Anthol. Mant. p. 201. Welckerus Spicil. epigr. II. n. 24. p. 9. et Syllog. epigr. Graec. p. 214. n. 165.

ΕΙΣΟΡΑΑΣΔΙΚΗΛΟΝ
ΟΠΩΣΠΕΡΙΝΩΤΟΝΑΕΙΡΑΣ
ΚΡΙΟΝΑΕΞΙΚΕΡΩΝ
ΕΜΠΝΟΟΝΑΧΘΟΦΟΡΕΙ
ΠΑΤΡΩΝΝΕΟΥ

Εἰσοράας δ[ε]ίκηλον, ὅπως περὶ νῶτον ἀείρας
κριὸν ἀεξίκερων ἔμπνοον ἀχθοφορεῖ
Πάτρων Νέου.

Δείκηλον imago est. Rem Welckerus illustrat ex Pausania IX, 22, 2. memorante Tanagraeorum pompam, in qua epheborum pulcherrimus arietem humeris circum urbis moenia ferebat. Qui mos ad Mercurium κριοφόρον spectare videtur (conf. Gerhardus Vasenbilder I. p. 74. Fél. Lajard Annal. Instit. arch. Rom. Vol. XIX. 1847. p. 60.); unde Welckerus monet sequi, ut, ubicunque Criophorus ille coleretur, ut in Messenia et apud Pheneatas (Pausan. IV, 33, 5. V, 27, 5.), similem caerimoniam in usu fuisse suspicemur. Et simile argumentum est inscriptionis nostrae. Quamquam obscurum, quae propria eius sit ratio. Ex monumentis Welckerus apte comparat picturam Herculanensem (Vol. VII. tab. 56.), in qua iuvenis laureatus, nudus, agnum caprinum collo ferens, quattuor pedibus in pectore manu dextra comprehensis, sinistra corbem cum frugibus gestans, pie, ut videtur, auscultans adstat mulieri ex volumine evoluto carmen vel formulas sacras praeeunti; rursusque Satyrum musei Florentini, haedulum similiter portantem, quem coniicit pastoricio cuidam deo sacrificari.

6273.

Romae in tabula marmorea; ediderunt Smetius fol. CXXIX. 3. cum Lat. interpret. Boissardus P. V. p. 122. aeri incisam; inde Gruterus p. DCC. 3. cum Lat. interpret. ex quo repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 250. 4. litteris minusculis, Brunckius Anal. III. p. 309. n. 727. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 313.) Anthol. Palat. App. n. 153.

Θ K
ЄΙΚΟϹΙΜЄΖΗϹΑΝΤΑΚΑΙЄΠΤΑΜ
ΟΝΟΥϹЄΝΙΑΥΤΟΥϹΠΑΥΛЄΙ
ΝΟΝΓΑΙΗΔЄΞΑΤΟΝЄΡΤЄ
ΡΙΗΚΑΙΜΟΙΑΔЄΛΦЄΙΗΚЄΙ
ΤΑΙΝЄΗЄΓΓΥϹΥΓЄΙΗЄΠΤ
ΑЄΤΗϹΤΗϹΔΗΝΟΥΤΙΓΛΥ
ΚЄΙΟΤЄΡΟΝ . M. IVLIVS
EPICTETVS . FILIS . SVIS
ET . SIBI . ET . MAGIAE . NICE
CONIVGI

Vs. 1. ΜЄ omittit Boiss. Vs. 5. Smet. ΥΓЄΙΝ, Boiss. Grut. ΥΓЄΙΗ. Vs. 6. Smet. ΟΝΤΙ, Boiss. Grut. ΟΥΤΙ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Εἴκοσί με ζήσαντα καὶ ἑπτὰ μόνους ἐνιαυτοὺς
Παυλεῖνον γαίη δέξατο νερτερίη.
καί μοι ἀδελφειὴ κεῖται νέη ἐγγὺς Ὑγείη
ἑπταετής, τῆς δ' ἦν οὔ τι γλυκειότερον.
M. Iulius Epictetus filis suis et sibi et Magiae Nice coniugi.

Vs. 4. ἑπταέτις scripserunt Brunckius et Iacobsius. Ibidem γλυκιότερον dedit Iacobsius cum Schaefero Melet. p. 102.

6274.

Duplici inscriptioni Latinae prope *Romam* repertae sex versus Graeci dicuntur adiecti esse, ex quibus duos qui sequuntur litteris minusculis edidit Sirmondus in notis ad Sidonium p. 160.

Θρέψε πάτρη Ῥώμη κλυτὸς ἡνίοχος Πολυνείκης
υἶε δύο Μακάριν Τατιανόν τε κάσιν.

Videtur scribendum δύω.

M.AVR POLYNICES.NAT.VER
NA QVI.VIXIT.ANN.XXIX.MENS
IX.DIEBVS V.QVI VICIT PALMAS
N.DCCXXXIX.SIC IN RVSSEO.N
DCLV.IN PRASINO LV.IN VENE
TO XII.IN ALBO N.XVII.PRAE
MIA XXXX.N.III.XXX.XXVI.PV
RA N.XI.OCTOIVG.N.VIII.DEC.N
VIIII.SEIVG.N III

M.AVR MOLLICIVS TATIANVS
NATIONE VERNA QVI VIXIT ANN
XX MENS.VIII.DIEBVS VII.QVI
VIC.PALMAS N.CXXV.SIC.IN RVS
SEO LXXXVIIII.IN PRASINO XXIII
IN VENETO N.V.IN ALBO N.VII
PRAEMIA XXX.N II.

De aetate titulorum et de ludis ibi memoratis ad aliam inscriptionem dicemus suo loco edendam.

6275.

Romae in aedibus Barberinis; ediderunt Sponius Miscell. erud. antiq. X, 135. p. 376. Fabrettus Inscr. X. n. 451. p. 731. Tractavit Hagenbuchius Epist. epigr. p. 150. Repetierunt Bonada Anthol. T. I. p. 458. Iacobsius Paralip. II. n. 22. p. 771. Anthol. Palat. App. n. 170.

ΕΝΘΑΔΕΚΕΙΜΑΙΔΑΜΑΡΥΠΑΤΟΥΗΡΩΟCΑΓΑΥΟΥ
ΑΡΡΙΟΥΜΟΙΦΙΛΙΟΥΤΩΔΕΜΙΓΕΙCΑΜΟΝΩ
ΗΝΔΕΚΕΝΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝΠΟΤΕΤΟΥΝΟΜΑΠΟΥΒΑΙΑΝΗΜΟΙ
CΚΙΠΙΑΔΑΙΔΕΠΕΛΟΝ ΕΥΓΕΝΙΗΤΕΠΡΕΠΟΝ
ΧΗΡΕΙΑΙΤΑΥΤΗΤΟΝΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΜΕΙΝΑCΑ
ΚΩΚΥΜΟΡΩΝΤΕΚΕΩΝΠΕΝΘΕΙΤΑΚΟΜΕΝΗ
ΕΝΒΙΟΤΩΔΕΠΟΝΟΝΠΟΥΛΥΝΔΑΝΕΤΛΗΝΜΟΓΕΟΥCΑ
ΜΟΥCΑΙCΙΝΜΟΥΝΟΝΤΗΝΦΡΕΝΑΘΕΛΓΟΜΕΝΗ

Vs. 1. Spon. ΗΡΩΟC, Fabr. ΗΡΟΩC; Spon. ΑΓΛΑΟΥ, Fabr. ΑΓΑΥΟΥ. Vs. 2. Spon. ΜΟΥ, Fabr. ΜΟΙ. Vs. 3. extr. Spon. ΠΟΥΡΑΙΑΝΗΜΟΙ. Vs. 4. init. Spon. CΚΙΑΙΑΔΑΙ; deinde ΕΥΓΕΝΙΗΣΕΠΡΕΠΟΝ. Vs. 5. init. Spon. ΧΗΡΕΙΑΤΕ, Fabr. ΧΗΡΕΙΑΙCΔ. Vs. 6. Spon. ΠΕΝΘΕΠΑΚΟΜΕΝΗ, Fabr. ΠΕΝΘΑΙΤΑΚΟΜΕΝΑ, quae composui. Vs. 7. init. Spon. ΕΜΒΙΟΤΩ, Fabr. ΕΝΒΙΟΤΩ; deinde Spon. ΔΑΝΕΤΑΗΝΜΟΓΕΟΥC. Vs. 8. init. Spon. ΜΟΥCΑΙCΙΝ, Fabr. ΜΟΥCΑΙCΙ; deinde Spon. ΘΕΛΠΟΜΕΝΗ.

Ἐνθάδε κεῖμαι δάμαρ ὑπάτου ἥρωος ἀγαυοῦ
  Ἀῤῥίου μοι φιλίου, τῷδε μιγεῖσα μόνῳ.
ἦν δέ κεν ἐκ προγόνων ποτε τοὔνομα Πουβ[λ]ιανή μοι—
  Σκιπιάδαι δ᾽ ἔπελον, εὐγενίῃ τ᾽ ἔπρεπον·—
χηρείᾳ τ᾽ αὐτὴ τὸν ἅπαντα χρόνον μείνασα
  κωκυμόρων τεκέων πένθεϊ τ[η]κομένη.
ἐν βιότῳ δὲ πόνον πουλὺν [μ]ά[λ᾽] ἔτλην μογέουσα
  Μούσαισιν μοῦνον τὴν φρένα θελγομένη.

Malum mali auctoris foetus, ut non mirandum sit, quod ne prosodia quidem sibi constat. Vs. 2. Ἀῤῥίου pronuntiandum δισυλλάβως monet Iacobsius. Consulem Q. Arrium Paetinum a. p. Chr. 123. denotari censuit Bouherius ap. Hagenbuch. l. c. p. 121. At iste Articuleius audit. Vid. Marinus Fratr. Arval. p. 193. Consules, qui Arrii nomen gesserunt, sunt T. Arrius Antoninus Cos. suff. Kal. Iul. a. p. Chr. 69. L. Arrius Pudens Cos. a. 165. M. Nonius Arrius Mucianus a. 201. unde, qui noster Arrius sit aut quo pertineat, definiri non potest. Vs. 3. κὲν metri explendi causa insertum sine iudicio. Male Hagenbuchius iudicat particulam cum imperfecto iunctam vim addere orationi vertique posse *utique, sane, omnino*. Vs. 4. per parenthesin interpositus de nobilitate gentis Publianae, quae se a Scipionibus iactabat descendere. Monet Iacobsius. Vs. 5. χηρείᾳ scripsit Hagenbuchius. Vs. 7. μάλ᾽ correxit Iacobsius, quem secuti sumus; etsi repetitionem particulae δὲ auctori imputare possis.

6276.

Romae olim in hortis Borghesianis; edidit Iac. Manillius Descr. vill. Borghes. p. 147. litteris minusculis; dein Reinesius. Append. omiss. n. XLIII. p. 1030. Sponius Miscell. erud. antiq. X, 115. p. 369. qui habet ex libro aedium Barberinarum dicitque esse in hortis Barberinis; unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 520. 3. litteris minusculis. Denuo ex hortis Borghesianis edidit Fabrettus c. 2. 1. p. 64. Tractavit Riemannus de Inscr. Iud. p. 26 sq. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 110. Brunckius Anal. III, 306. n. 715. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 293.) Anthol. Palat. App. n. 310.

ΠΟΠΙΛΙΗCΤΑΦΟΣΟΥΤΟΣΑΝΗΡΔΕΜΟCΑΥΤΟΝΕΤΕΥΞΕΝ
ΩΚΕΑΝΟCΠΑCΗCΕΜΠΕΡΑΜΟCCΟΦΙΗC
ΚΟΥΦΗΤΟΙΓΑΡΕΜΟΙΠΕΛΕΤΑΙΚΟΝΙCΕΝΔΑΧΕΡΟΝΤΙ
ΥΜΝΗCΩΤΗΝCΗΝΩΑΝΕΡΕΥCΕΒΙΗΝ
ΜΕΜΝΕΟΚΗΝΖΩΟΙCΕΜΕΘΕΝΚΑΙΠΟΛΛΑΚΙΤΥΜΒΩ
CΠΕΙCΟΝΑΠΟΒΛΕΦΑΡΩΝΔΑΚΡΥΑΠΟΙΧΟΜΕΝΗ
ΚΑΙΛΕΓΕΠΟΠΙΛΙΗΝΕΥΔΕΙΝΑΝΕΡΟΥΘΕΜΙΤΟΝΓΑΡ
ΘΝΗCΚΕΙΝΤΟΥCΑΓΑΘΟΥCΑΛΛΥΠΝΟΝΗΔΥΝΕΧΕΙΝ

Vs. 3. init. Spon. ΚΟΥΦΗ, Fabr. Rein. ΟΥΦΗ, Vs. 5. Spon. ΚΗΝ, Fabr. Rein. ΚΕΝ. Vs. 8. Spon. ΤΟΥΣ, Fabr. ΤΟΙC. Vs. 6. extr. Rein. ΑΠΟΙΧΟ ΜΕΝΗΙ.

Ποπιλίης τάφος οὗτος· ἀνὴρ δ' ἐμὸς αὐτὸν ἔτευξεν
Ὠκεανὸς πάσης ἐμπέραμος σοφίης.
κούφη τοιγὰρ ἐμοὶ πέλεται κόνις. ἐν δ' Ἀχέροντι
ὑμνήσω τὴν σήν, ὦ ἄνερ, εὐσεβίην.
μέμνεο κὴν ζωοῖς ἐμέθεν, καὶ πολλάκι τύμβῳ
σπεῖσον ἀπο βλεφάρων δάκρυ' ἀποιχομένῃ,
καὶ λέγε Ποπιλίην εὕδειν, ἄνερ· οὐ θεμιτὸν γὰρ
θνήσκειν τοὺς ἀγαθούς, ἀλλ' ὕπνον ἡδὺν ἔχειν.

Πωπιλίη scripsit Iacobsius; sed alterum *π* pronuntiando duplicatur. Vs. 3. *κούφη* dedit Fleetwood, post Sponium et Fabrettum. Vs. 6. *δάκρυ'* pro *δάκρυ* dedit Iacobsius. Ultima Riemannus Callimacho surrepta putat, qui Epigr. x. dicit:

τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

6277.

Romae olim apud Cardinalem de Polignac, nunc Parisiis in theca nummaria; edidit Lupus Epitaph. Sev. mart. p. 75. indeque Muratorius T. III. p. MDCCXXXII. 5. cum Lat. interpret. Ex Muratorio repetierunt Brunckius in Lect. p. 304. (in edit. Lips. IV. p. 279. n. 729. b.), Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 316.) Anthol. Palat. App. p. 172. Habeo etiam ex schedis Bouherii et Odofr. Mülleri.

ЄΝΝЄΑΚΑΙ
ΔЄΚΑꟿΗΝΟC
ЄΓѠΚЄΙꟿΑΙ
ΠΑΡΑΤΥꟿΒѠ
ΟΝΠΟΙЄΙΠΑ
ΤΗΡΠΡΟΚΛΟC
CΥΡΙΗCΑΠΟ
ΓΑΙΗCΟΥΝ
ΟꟿΑΔЄ.ЄCΤΙΠΡΟ
ΚΛΑΓΑΙΑΠΑΤΡΙC
ΗΠΑΡΑΚЄΙꟿΑΙ

Vs. 2. Lup. ΔЄΚΑΜΠΝΟC. Vs. 9. interpunctionis signum habet Bouherius et Müllerus.

Ἐννεακαιδεκάμηνος ἐγὼ κεῖμαι παρὰ τύμβῳ,
ὃν ποιεῖ πατὴρ Πρόκλος Συρίης ἀπὸ γαίης.
οὔνομα δ' ἐστὶ Πρόκλα. γαί[η] πατρίς, ᾗ παράκειμαι.

Vs. 2. *ποίησε* dedit Brunckius, quem sequitur Iacobsius. Sed ΠΟΙЄΙ certe est in lapide.

6278.

Florentiae in hortis urbanis Marchionis Corsinii; edidit Gorius Monum. Etrur. inscr. T. I. p. 119. cum interpret. Lat. Salvinii et not. inde Muratorius T. II. p. MCCV. 10. cum interpretatione Salvinii; repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 322. Iacobsius Paralip. II. n. 27. p. 775. Anthol. Palat. App. n. 207.

ΗΝ ΟΤΕ ΜΟΥΝΟΝ ΥΓΕΙΝΟΝ
ΑΔЄΛΦЄΟΝ ΟΙ ΜЄ ΤЄΚΟΝΤЄC
Π Є Ν Θ Є Ο Ν Η Ν Ι Κ Є Γ Ω
Π Є Ν Τ Α Є Τ Ι Ζ Ο Μ Є Ν Η
ΠΑΡΘЄΝΟC ЄΝ ΓΟΝЄЄCCΙΝ
ЄΘΗΛЄΟΝ Η ΑΓΑΠΗΤΗ
ΗΛΥΘΑ ΤΗΝ ΦΡΙΚΤΗΝ
Є Ι C Α Ι Δ Α Ο ΠοΛ/Ν
ΟΙЄΜЄΓΗΝΑΤΙ::: Η ΜΗΤЄΡ
ΒЄΝΟΥC Ο:::::: ΑΡΙΤѠΝΟC
ΠΟΛΛΑΚΙ ΒѠѠΜЄΝΟΥ
ΧΑΙΡЄ ΠΡΟΚΛΑ ΘΥΓΑΘЄΡ

Vs. 4. Gor. ΠЄΝΤΑЄΤΙΖΟΜЄΝΗ, Mur. ΠΕΝ ΤΑΕΤΗΖΟΜΕΝΗ.

Ἦν ὅτε μοῦνον Ὑγεῖνον ἀδελφεὸν οἵ με τεκόντες
πένθεον, ἡνίκ' ἐγὼ πενταετιζομένη
παρθένος ἐν γονέεσσιν ἐθήλεον· ἡ [δ'] ἀγαπητὴ
ἤλυθα [νῦ]ν φρικτὴν εἰς Ἀΐδαο πόλιν.
ἡ δὲ] με γ[ει]να[μέν]η μήτ[η]ρ [π]εν[θεῖ Χ]αρίτωνος
πολλάκι βω[ο]μένου· χαῖρε, Πρόκλα θύγα[τ]ερ.

Vs. 4. *πενταέτις μόνον ἦν* coniecit Iacobsius; sed *ἡνίκ' ἐγὼ* arctissime cum verbo *ἐθήλεον* cohaeret. Statuendum *πενταετίζεσθαι*, quintum aetatis annum agere, ut est *εἰναετίζεσθαι* ap. Callimach. H. in Dian. 179. Vs. 6. *δ'* inseruit Iacobsius: idem vs. 9. coniecit:

ἡ δέ με γειναμένη μήτηρ πένθησ' Ἀρίτωνος.

6279.

Romae in tabula marmorea effossa a. 1590. in hortis Laurentii de Bijoul, quae posthac asservabatur Tornaci in bibliotheca publica; ex schedis Ursini edidit Gruterus p. DCCIII. 1. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 251. 3. litteris minusculis. Denuo ediderunt Gorius Inscr. Etrur. II. p. 119. cum Lat. interpret. Salvinii, missu Bimardi Muratorius T. II. p. MCXXVI. 4. cum Lat. interpret. Tractavit Baro de la Bastie Remarques sur quelques inscriptions antiques in Act. Acad. Inscr. T. XV. p. 420. Citavit Paciaud Monum. Pelop. T. II. p. 242. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 321. Brunckius Anal. III, 512. n. 757. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 324.) Anthol. Palat. App. n. 278. Bendstenius Marm. myst. spec. I, p. 18. litteris minusculis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 10. Gor. ΝΟCΟC. Vss. 12. 13. omittit Muratorius. Vs. 15. ΕΝ omittit Muratorius; deinde Gor. ΚΑΘΑΡΑΙCΕΝ. Gruterus inter singulas voces punctum ponit.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον
καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων.

ΟΥΚΕΘΑΝΕϹΠΡΩΤΗΜΕΤΕΒΗϹ
ΔΕϹΑΜΕΙΝΟΝΑΧΩΡΟΝ
ΚΑΙΝΑΙΕΙϹΜΑΚΑΡΩΝΝΗϹΟΥϹ
ΘΑΛΙΗΕΝΙΠΟΛΛΗ
ΕΝΘΑΚΑΤΗΛΥϹΙΩΝΠΕΔΙΩΝ
ϹΚΙΡΤΩϹΑΓΕΓΗΘΑϹ
ΑΝΘΕϹΙΝΕΝΜΑΛΑΚΟΙϹΙΚΑΚΩΝ
ΕΚΤΟϹΘΕΝΑΠΑΝΤΩΝ
ΟΥΧΕΙΜΩΝΛΥΠΕΙϹΟΥΚΑΥΜΑ
ΟΥΝΟΥϹΟϹΕΝΟΧΛΕΙ
ΟΥΠΙΝΗϹΟΥΔΙΨΟϹΕΧΕΙϹ
ΑΛΛΟΥΔΕΠΟΘΕΙΝΟϹ
ΑΝΘΡΩΠΩΝΕΤΙϹΟΙΒΙΟΤΟϹ
ΖΩΕΙϹΓΑΡΑΜΕΜΠΤΩϹ
ΑΥΓΑΙϹΕΝΚΑΘΑΡΑΙϹΙΝΟΛΥΜ
ΠΟΥΠΛΗϹΙΟΝΟΝΤΩϹ
ΠΑΙΛΑΒΑϹΚΑΝΤΟϹΑΙΛΙΑ
ΠΡΩΤΗΘΥΓΑΤΡΙΕΖΗϹΕΝΕΤΗ
Ζ̅ ΜΗΝΑϹ Ι̅Α̅ ΗΜΕΡΑϹ Κ̅Ζ̅

οὐ χειμὼν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
οὐ π[ε]ινῆς, οὐ δίψος ἔχει σ'. ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
ἀνθρώπων ἔτι σοι βίοτος. ζώεις γὰρ ἀμέμπτως
αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντ[ο]ς.
Π. Αἴλ(ιος) Ἀβάσκαντος Αἰλίᾳ Πρώτῃ θυγατρί. ἔζησεν ἔτη ζ̄, μῆνας ι̅α̅, ἡμέρας κ̅ζ̅.

Totum epigramma legit Scaliger in Corrigend. p. cccxii. Vs. 2. θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ ut Il. IX, 143. Vs. 4. κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων ut Hesiod. Opp. et dieb. 115. Scaliger vs. 11. οὐ πεινῆς, οὐ δίψος ἔχεις, Brunckius: οὐ πείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ', in quo offendit duplex pronomen σε; unde Scaligeri lectionem praefert Iacobsius; sed altero loco verum vidit Brunckius. Graeci fere dicere solent δίψος μ' ἔχει, non δίψος ἔχω. Vs. 16. ἔντος proposuit Fleetwood, recepit Iacobsius.

6280.

Lapides Triopii *A* et *B*, marmoris Pentelici (Viscont. Mus. P. Clem. Tom. III. tab. xv. p. 18.), reperti *Romae* in via Appia, qui posthac in villam Borghesianam translati, nunc in museo publico Parisino asservantur. Lapides alti sunt palmos circiter v et dimidiatum, lati alter palmum I et dodrantem, alter palmos II et dimidiatum. Prior erutus est paulo ante a. 1607, alter decem circiter annis post. Prioris apographum Parisios misit Christophorus Puteanus, alterius Sirmondus. Tit. *A.* primus edidit Frid. Morellius una cum nonnullis anthologiae epigrammatis, Paris. 1607. 4. cum Lat. interpret. metrica (vide Maittaire Annal. typogr. T. III. P. II. p. 851.); deinde Casaubonus Inscriptio vetus Graeca nuper in via Appia effossa dedicationem fundi continens ab Herode factam, Lutet. Par. 1608. (in calce editionis secundae librorum de Satyrica poesi); denique Glossariensem huius tituli editionem citat Hoeschelius in Epist. Gudian. edit. Burmann. 1697. n. 106. p. 191. cuius tamen editionis nullum exemplum venale prostitit. Tit. *A* et *B.* ediderunt Salmasius Duarum inscriptionum veterum Herodis Attici rhetoris et Regillae coniugis honori positarum explicatio cet. Lutet. Par. 1619. 4. cum commentariis, qui habuit apographum a Sirmondo confectum (repetiit Polenus Supplem. Thes. T. II. p. IV.); Manillius Descrizione della villa Borghese, Rom. 1650. 8. p. 134. et 139 sq. litteris minusculis vitiosissime cum interpret. Lat. (repetita in Thes. rerum Italicarum T. VIII. p. IV.), Sponius Miscell. erud. antiq. 1680. X, 12. 13. p. 322 sq. ex Arcudii apographo cum huius interpret. Lat. et notis, unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 333 - 337. cum notis Salmasii et interpret. Arcudii; idemque Sponii exemplar repetiit Polenus Supplem. Thes. T. I. n. VI. Casauboniana repetiit Crenius in Museo philologico primo n. IV. Lugd. Bat. a. 1699. 8. et addito titulo *B.* cum notis ex Salmasio excerptis in Museo philologico secundo n. I. a. 1700. Utrumque titulum e lectione et interpret. Lat. Arcudii repetiit Montelatici Descrizione della villa Borghese, Rom. 1700. 8. et praeterea Maittaire in Miscellaneis Graecorum aliquot scriptorum carminibus, Lond. 1723. 4. cum interpretationibus Morelli et Salmasii et notis partim aliorum partim suis. Accuratissime utrumque titulum edidit Ennius Quirinus Viscontus Iscrizioni greche Triopee ora Borghesiane con versione ed osservazioni, Rom. 1794. fol. aeri incisum, unde repetiit Raph. Fiorillo Herodis Attici quae supersunt, 1801. litteris minusculis cum interpret. Lat. et notis. Novissime de lapide edidit Comes de Clarac Catal. mus. reg. Par. p. 99. n. 211. Musée de Sculpture cet. Inscr. tabb. VII. VIII. IX. conf. p. 901 sqq. Repetierunt litteris minusculis Brunckius Anal. II. p. 300. (conf. Emendat. p. 198.), Iacobsius (Animadv. II, 2. p. 366.) Anthol. Palat. App. n. 50. 51. Extat in schedis Barberinis apographum a Luca Holstenio diligentissime correctum, quo usus est Viscontus. Disputarunt de tit. *B.* Fabrettus Inscr. c. 5. n. 355. de titulis *A* et *B.* Montfauconius Palaeogr. Gr. II. p. 140. Burigny Acad. des Inscr. T. XXX. p. 25. Fabricius Bibl. Gr. T. II. Hamb. 1708. p. 450. T. III. Harl. p. 813. Seldenus de synedr. Hebr. p. 269. Arnaldus de diis assess. Tristanus Comm. Hist. T. I. p. 582. Rupertus Epist. ad Reines. 34. p. 205. Velserus Epist. ad Hoeschel. 34. 35. (Velseri Opp. p. 839.), Eichstadius Allg. Litteraturzeitung, Ien. 1796. n. 61. p. 482 sqq.

[*Textum vide pag.* 917 *et* 918. *interpositum.*]

Dedimus apographum Visconti accuratissime de lapide descriptum. Ex reliquis in censum veniunt Casaubonianum (tit. *A.*), Holstenianum, Salmasianum, Sponianum, Claracianum, quod nititur emendationibus Viscontianis. Ex illis igitur potissima annotavimus. Λ in lapide crebro est pro A, quod non correximus ex reliquis apographis.

Tit. *A.* vs. 1. Spon. ΑΘΗΝΑΙΩΝ; deinde Casaub. Salm. ΕΠΙΕΙΡΑΝΕ. Vs. 2. Casaub. Salm. Spon. . . . ΛΑΙΣ, Clar. ΟΡΑΑΙϹ. Vs. 4. Spon. ΘΕΑΣ. Vs. 6. extr. Cas. Salm. ΑΛΕΓΗΣΘΟ, Spon. ΑΝΕΓΗϹΘΟ, Clar. ΑΛϵΓΗϹΘΟΝ. Vs. 7. extr. Cas. Salm. Spon. ΑΘΗΝΑΣ. Vs. 8. extr. Cas. Salm. Spon. Clar. ΛΙ ΠΟΥϹΑΙ. Vs. 9. Cas. Salm. ΠΟΛΥΣΤΑΦΙΛΟΝ; in fine Cas. Salm. Spon. Clar. ΑΛΩΗΝ. Vs. 13. totum omittit Casaubonus. Conf. Hoeschelius Epist. Gud. p. 191. Vs. 16. Salm. ΣΕΙΣΑΣΑ, Spon. ΟΙΣΑΣΑ, Clar. ut Viscont. Vs. 17. init. Cas. ΜΗΤΩΙΝΟΙΠΟΙ ΝΟΝ, Spon. ΜΗΤΟΙΝΟΙΠΟΙΝΟΝ. Vs. 18. extr. Cas. ΑΤΡΕΙεΣΑΝΑΓΚΑΙ, Spon. ΑΤΡΕΙΣΣΑΝΑΝΑΓΚΑΙ. ϵ supra scriptum habet etiam Salmasius notavitque Holstenius teste Visconto. Vs. 19. Cas. Salm. Spon. ΕΔΕΕΣΣΙΝ; in fine Cas. Salm. Spon. ΑΝΑΘΗΙΗ. Vs. 22. Spon. ΥΠΟΣΚΕΙΝ. Vs. 23. extr. ΔΕΝΔΡΩΝ omnes ante Viscontum, Clar. ΔϵΝΔΡϵΩΝ. Vs. 25. extr. Cas. Salm. Spon. ΡΗΞΙΕΜΑΚΕΛΛΑΝ; Clar. ut Viscont. nisi quod plene dedit ΜΑΚϵΛΛΑΝ. Vs. 26. Clar. ΠΡΩΤϵΡΟΝ; deinde Cas. Salm. Spon. ΚΕΡΑΙ

A. ΠΟΤΝΙΑΘΗΝΑΩΝΕΠΙΗΡΑΝΕΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΑ
ΗΤΕΠΙΕΡΓΑΒΡΟΤΩΝC?ΛΑΙCΡΑΜΝΟΥCΙΑCΟΥΠΙ
ΓΕΙΤΟΝΕCΑΓΧΙΘΥΡΟΙΡΩΜΗCΕΚΑΤΟΝΤΟΠΥΛΟΙΟ
ΠΕΙΟΝΑΔΗΚΑΙΤΟΝΔΕΘΕΑΤΕΙΜΗCΑΤΕΧΩΡΟΝ
ΔΗΜΟΝΔΗΩΟΙΟΦΙΛΟΞΕΙΝΟΝΤΡΙΟΠΑΟ
ΤΟΦΡΑΚΕΚΑΙΤΡΙΟΠΕΙΑΙΕΝΑΘΑΝΑΤΟΙCΑΛΕΓΗCΘΟΝ
ΩCΟΤΕΚΛΙΡΑΜΝΟΥΝΤΑΚΑΙΕΥΡΥΧΟΡΟΥCΕCΑΘΗΝΑ
ΗΛΘΕΤΕΔΩΜΑΤΑΠΑΤΡΟCΕΡΙΓΔΟΥΠΟΙΟΛΙΠΟΥCΑ
ΩCΤΗΝΔΕΡΩΕCΘΕΠΟΛΥCΤΑΦΥΛΟΝΚΑΤΛΛΩΗΙ
ΛΗΙΑΤΕCΤΑΧΥΩΝΚΑΙΔΕΝΔΡΕΑΒΟΤΡΥΟΕΝΤΑ
ΛΕΙΜΩΝΩΝΤΕΚΟΜΑCΑΠΑΛΟΤΡΕΦΕΩΝΕΦΕΠΟΥCΑΙ
ΥΜΜΙΓΑΡΗΡΩΔΗCΙΕΡΗΝΑΝΑΓΑΙΑΝΕΗΚΕ
ΤΗΝΟCCΗΝΠΕΡΙΤΕΙΧΟCΕΥΤΡΟΧΟΝΕCΤΕΦΑΝΩΤΑΙ
ΑΝΔΡΑCΙΝΟΨΙΓΟΝΟΙCΙΝΑΚΙΝΗΤΗΝΚΑΙΑCΥΛΟΝ
ΕΜΜΕΝΑΙΗΔΕΠΙΟΙΕΞΑΘΑΝΑΤΟΙΟΚΑΡΗΝΟΥ
CΜΕΡΔΑΛΕΟΝCΙCΑCΑΛΟΦΟΝΚΑΤΕΝΕΥCΕΝΑΘΗΝΗ
ΜΗΤΩΙΝΗΠΟΙΝΟΝΒΩΛΟΝΜΙΑΝΗΕΝΑΛΛΑΝ
ΟΧΛΙCCΑΙΕΠΕΙΟΥΜΟΙΡΕΩΝΑΤΡΕΙCΑΝΑΓΚΑΙ
ΟCΚΕΘΕΩΝΕΔΕCCΙΝΑΛΙΤΡΟCΥΝΗΝΑΝΑΘΗΗ
ΚΛΥΤΕΠΕΡΙΚΤΙΟΝΕCΚΑΙΓΕΙΤΟΝΕCΑΓΡΟΙΩΤΑΙ
ΙΕΡΟCΟΥΤΟCΟΧΩΡΟCΑΚΙΝΗΤΟΙΔΕΘΕΑΙΝΑΙ
ΚΑΙΠΟΛΥΤΙΜΗΤΟΙΚΛΙΥΠΟCΧΕΙΝΟΥΑCΕΤΟΙΜΑΙ
ΜΗΔΕΤΙCΗΜΕΡΙΔΩΝΟΡΧΟΥCΗΕΝΑΛCΕΑΔΕΝΔΡΕΩΝ
ΗΠΟΙΗΝΧΙΛΩΙΕΥΑΛΔΕΙΧΛΩΡΑΘΕΟΥCΑΝ
ΔΜΩΗΝΚΥΛΝΕΟΥΑΙΔΟCΡΗΞΙΕΜΑΚΕΛΛΑΙ
CΗΜΑΝΕΟΝΤΕΥΧΩΝΗΕΠΡΟΤΕΡΟΝΚΕΡΑΙΖΩΝ
ΟΥΘΕΜΙCΑΜΦΙΝΕΚΥCCΙΒΛΛΕΙΝΙΡΟΧΘΟΝΛΒΩΛ
ΠΛΗΝΟΚΕΝΛΙΜΛΤΟCΗΙCΙΚΛΙΕΚΓΕΝΟCΕCCΑΜΕΝC
ΚΕΙΝΟΙCΔΟΥΚΛΘΕΜΙCΤΟΝΕΠΕΙΤΙΜΑΟΡΟCΕCΤΩΙ
ΚΑΙΓΑΡΑΘΗΝΛΙΗΤΕΕΡΙΧΘΟΝΙΟΝΒΑCΙΛΗΑ
ΝΗΩΙΕΝΚΑΤΕΘΗΚΕCΥΝΕCΤΙΟΝΕΜΜΕΝΑΙΙΡΩΝ
ΕΙΔΕΤΩΙΑΚΛΥΤΑΤΑΥΤΑΚΑΙΟΥΚΕΠΙΠΕΙCΕΤΑΙΑΥΤΟΙ
ΑΛΛΑΠΟΤΙΜΗCΟΙΜΗΟΙΝΗΤΙΤΑΓΕΝΗΤΑΙ
ΑΛΛΑΜΙΝΑΠΡΟΦΑΤΟCΝΕΜΕCΙCΚΛΙΡΟΜΒΟCΑΛΑCΤΩ
ΤΙCΟΝΤΑΙCΤΥΓΕΡΗΝΔΕΚΥΛΙΝΔΗCΕΙΚΑΚΟΤΗΤ
ΟΥΔΕΓΑΡΙΦΘΙΜΟΝΤΡΙΟΠΕΩΜΕΝΟCΑΙΟΛΙΔΑC
ΩΝΑΘΟΤΕΝΕΙΟΝΔΗΜΗΤΕΡΟCΕΞΑΛΑΠΑΞΕΝ
ΤΩΙΗΤΟΙΠΟΙΝΗΝΚΑΙΕΠΩΝΥΜΙΗΝΑΛCΑCΘΑ
ΧΩΡΟΥΜΗΤΟΙΕΠΗΤΛΙΕΠΙΤΡΟΠΕΙ◎CΕΡΙΝΥC

ΞΩΝ. Vs. 27. extr. Cas. Salm. Spon. ΒΩΛΟΝ, Clar. ΒΩΛΟΝ. Vs. 28. ante Viscontum omnes excepto Holstenio ΕΓΓΕΝΟΣ; pro ΗΙCΙ Clar. ΕΗCΙ. Vs. 29. extr. Holst. teste Visconto ΕΙCΤΩΡ, Cas. Salm. Spon. ΕΣΤΩΡ, Clar. ΕCΤΩΡ. Vs. 30. Cas. Salm. ΑΘΗΝΑΙΗΠΕΡΙοιΧΘ cet. Spon. ΑΘΗΝΑΙΑΠΕΡΙΧΘ cet. In fine Spon. ΒΑΣΙΛΕΑ. Vs. 31. init. Cas. Salm. Spon. ΕΓΚΑΤΕΘΗΚΕ; in fine Cas. Salm. ΑΥΤΟΝ, Spon. et Holst. teste Visconto ΑΥΤΩΝ, Clar. ΑΥΤΟΙΟ. Vs. 33. init. Cas. Salm. ΑΛΛΑΠΟΤΙΜΗΣΕΙ, Spon. ΑΛΛΑΠΤΟΙΜΗΣΕΙ. Vs. 34. extr. Spon. Clar. ΑΛΑCΤΩΡ; cum Visconto hoc loco conspirant Cas. Salm. Vs. 35. extr. Cas. Spon. ΚΑΚΘΤΗΤΑ, Clar. ΚΑΚΟΤΗΤΑ. Vs. 36. extr. Cas. Salm. ΑΛΙΟΛΙΔΕΩ, Spon. ΑΙΟΛΙΔΑΩ. Vs. 38. extr. Cas. Salm. ΑΑΣΑΣΘΑ, Spon. ΛΑΣΑΣΘΑ, Clar. ΑΛΕΑCΘΑΙ. Vs. 39. Holst. teste Visconto ΤΡΙΟΠΕΙΟC, quod non est in lapide, Clar. ΤΡΟΠΕΙΟC.

Tit. *B.* vs. 3. init. Clar. ΗΑΕ, deinde Spon. ΕΝΗ pro ΕΗΝ. Vs. 5. extr. Salm. Spon. ΟΥΡΑΝΙΩΝΑΙ, item Clar. Vs. 6. init. Spon. ΤΙΜΟΥΣΙΝ. Vs. 13. Spon. ΑΜΥΜΟΝΑΣ. Vs. 15. Spon. ΠΛΕΟΝΟΗΔΟΩΔΕΤΙΠΑΙΔΕΛΙΠΕΣΘΟΝ. Vs. 17. Salm. ΣΦΙΝΝΗΔΗΣ, Spon. ΣΦΙΝΝΗΛΗΣ, quod non est in lapide; in fine Salm. ΕΜΑΡΨΕΝ. Vs. 18. Salm. ΓΗΡΑΙΗΣΙ; deinde Salm. Spon. ΗΛΑΚΑΤΗΙCΙ. Vs. 20. extr. Salm. ΟΜΟΙΩC pro ΕΟΙΚΩC. Vs. 21. extr. Salm. Spon. Clar. ΓΥΝΑΙΚΑ. Vs. 23. Salm. ΑΥΤΑ pro ΑΥΤΑΡ. Vs. 27. post lacunam Salm. Spon. ΣΚΥΚΛΟ . . . ΡΟ . . ., Clar. supplementa punctis delineata addit. Vs. 28.

[*Continuatur pag.* 919.]

B. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ

ΔΕΥΡΙΤΕΘΥΒΡΙΑΔΕϹΝΗΟΝΠ ΟΤΙΤΟΝΔΕΓΥΝΑΙΚΕϹ
ΡΗΓΙΛΛΗϹΕΔΟϹΑΜΦΙΘΥΟϹΚΟΛΙΡΑΦΕΡΟΥϹΑΙ
ΗΔΕΠΟΛΥΚΤΕΛΝΩΝΜΕΝΕΗΝΕΞΑΙΝΕΛΔΑΩΝ
ΛΓΧΙϹΕΩΚΛΥΤΟΝΑΙΜΑΚΛΙΙΔΑΙΗϹΑΦΡΟΔΙΤΗϹ
ΓΗΜΛΤΟΔΕϹΜΑΡΑΘΩΝΑΘΕΑΙΔΕΜΙΝΟΥΡΑΝΙΩΝΑ
ΤΙΟΥϹΙΝΔΗΩΤΕΝΕΗΔΗΩΤΕΠΑΛΑΙΗ
ΤΗϹΙΠΕΡΙΕΡΟΝΕΙΔΟϹΕΥΖΩΝΟΙΟΓΥΝΑΙΚΟϹ
ΑΓΚΕΙΤΑΙΑΥΤΗΔΕΜΕΘΗΡΩΝΗϹΙΝΕΝΑϹΤΑΙ
ΕΝΜΑΚΑΡΩΝΝΗϹΟΙϹΙΝΙΝΑΚΡΟΝΟϹΕΝΒΑϹΙΛΕΥΕΙ
ΤΟΥΤΟΓΑΡΑΝΤΑΓΑΘΟΙΟΝΟΟΥΕΙΛΗΧΕΝΑΠΟΙΝΟΝ
ΩϹΟΙΖΕΥϹΩΚΤΕΙΡΕΝΟΔΥΡΟΜΕΝΟΝΠΑΡΑΚΟΙΤΗΝ
ΓΗΡΑΙΕΝΑΖΑΛΕΩΙΧΗΡΗΙΠΕΡΙΚΕΙΜΕΝΟΝΕΥΝΗΙ
ΟΥΝΕΚΑΟΙΠΑΙΔΑϹΜΕΝΑΜΥΜΟΝΟϹΕΚΜΕΓΑΡΟΙΟ
ΑΡΠΥΙΑΙΚΛΩΘΩΕϹΑΝΗΡΕΙΨΑΝΤΟΜΕΛΑΙΝΑΙ
ΗΜΙϹΕΑϹΠΛΕΟΝΩΝΔΟΙΩΔΕΤΙΠΑΙΔΕΛΙΠΕϹΘΗΝ
ΝΗΠΙΑΧΩΑΓΝΩΤΕΚΑΚΩΝΕΤΙΠΑΜΠΑΝΑΠΥϹΤΩ
ΟΙΗΝϹΦΙΝΗΛΗϹΚΑΤΑΜΗΤΕΡΑΠΟΤΜΟϹΕΜΑΡΨΕ
ΠΡΙΝΠΕΡΓΗΡΑΙΗΙϹΙ ΜΙΓΗΜΕΝΑΙΗΛΑΚΑΤΗϹΙ
ΤΩΙΔΕΖΕΥϹΕΠΙΗΡΟΝΟΔΥΡΟΜΕΝΩΙΑΚΟΡΗΤΟΝ
ΚΑΙΒΑϹΙΛΕΥϹΔΙΙΠΑΤΡΙΦΥΗΝΚΑΙΜΗΤΙΝΕΟΙΚΩϹ
ΖΕΥϹΜΕΝΕϹΩΚΕΑΝΟΝΘΑΛΕΡΗΝΕϹΤΕΙΛΕΓΥΝΑΙΚ
ΑΥΡΗϹΙΖΕΦΥΡΟΙΟΚΟΜΙΖΕΜΕΝΝΗΛΥϹΙΗϹΙΝ
ΑΥΤΛΡΟΑϹΤΕΡΟΕΝΤΑΠΕΡΙϹΦΥΡΑΠΑΙΔΙΠΕΔΙΛΑ
ΔΩΚΕΝΕΧΕΙΝΤΑΛΕΓΟΥϹΙΚΑΙΕΡΜΑΩΝΑΦΟΡΗΝΑΙ
ΗΜΟϹΟΤΛΙΝΕΙΑΝΠΟΛΕΜΟΥΕΞΗΓΕΝΑΧΑΙΩΝ
ΝΥΚΤΑΔΙΑΔΝΟΦΕΡΗΝΟΔΕΟΙΠΕΡΙΠϹϹϹΙϹΑΩΤΗΡ
ΠΑΜΦΑΝΟΩΝΕΝΕΚΕΙΤΟϹΕΛ ϹΚΥΚΛϹ
ΤΟΝΔΕΚΛΙΛΙΝΕΑΛΛΑΙΠϹ ΕΝΕΡΡΛΨΑΝΤΟΠΕΔΙΛΩ
ϹΩΙ ΗΓΕΝΕΕϹϹΙΓΕΡΑΑ
ΟΥΜΙΝΟ ΟϹϹΗΤΛΙΚΛΙΚΕΚΡΟΠΙΔΗΝΠΕΡΕΟΝΤΛ
ΤΥΡϹΗΝΩΝΛΡΧΑΙΟΝΕΠΙϹΦΥΡΙΟΝΤΕΡΑϹΑΝΔΡΩΝ
ΕΡϹΗϹΕΚΓΕΓΑΩΤΑΚΑΙΕΡΜΕΩΕΙΕΤΕΟΝΔΗ
ΚΗΡΥΧΗΡΩΔΕΩ ΠΡΟΓΟΝΟϹΘΗϹΗΙΑΔΑΟ
ΤΟΥΝΕΚΛΤΕΙΜΗΕΙϹΚΑΙΕΠΩΝΥΜΟϹΗΜΕΝΑΝΑϹϹΑΛ
ΕϹΒΟΥΛΗΝΑΓΕΡΕϹΘΑΙΙΝΑΠΡΩΤΟΘΡΟΝΕϹΕΔΡΑΙ
ΕΛΛΑΔΙΔΟΥΤΕΓΕΝΟϹΒΑϹΙΛΕΥΤΕΡΟϹΟΥΤΕΤΙΦΩΝΗΝ
ΗΡΩΔΕΩΓΛΩϹϹΑΝΔΕΤΕΜΙΝΚΑΛΕΟΥϹΙΝΑΘΗΝΕΩΝ·
ΗΔΕΚΑΙΑΥΤΗΠΕΡΚΑΛΛΙϹΦΥΡΟϹΑΙΝΕΙΩΝΗ
ΚΑΙΓΛΝΥΜΗΔΕΙΗΚΑΙΔΛΡΔΑΝΙΟΝΓΕΝΟϹΗΗΝ
ΤΡΩΟϹΕΡΙΧΘΟΝΙΔΑΟϹΥΔΙΦΙΛΟΝΙΕΡΛΡΕΞΑΙ
ΚΑΙΘΥϹΑΙΘΥΕΩΝΑΤΑΡΟΥΚΑΕΚΟΝΤΟϹΑΝΑΓΚΗ
ΕΙΔΕΤΟΙΕΥϹΕΒΕΕϹϹΙΚΑΙΗΡΩΩΝΑΛΕΓΙΖΕΙΝ
ΟΥΜΕΓΓΑΡΘΝΗΤΗΑΤΑΡΟΥΔΕΘΕΑΙΝΑΤΕΤΥΚΤΑΙ
ΤΟΥΝΕΚΕΝΟΥΤΕΝΕΩΝΙΕΡΟΝΛΑΧΕΝ ΟΥΤΕΤΙΤΥΜΒΟΝ
ΟΥΔΕΓΕΡΑΘΝΗΤΟΙϹ ΑΤΑΡΟΥΔΕΘΕΟΙϹΙΝΟΜΟΙΑ
ϹΗΜΛΜΕΝΟΙΝΗΩΙΙΚΕΛΟΝΔΗΜΩΙΕΝΑΘΗΝΗϹ
ΨΥΧΗΔΕϹΚΗΠΤΡΟΝΡΑΔΑΜΑΝΘΥΟϹΑΜΦΙΠΟΛΕΥΕΙ
ΤΟΥΤΟΔΕΦΑΥϹΤΕΙΝΗΙΚΕΧΑΡΙϹΜΕΝΟΝΗϹΤΑΙΑΓΑΛΜΑ
ΔΗΜΩΙΕΝΙΤΡΙΟΠΕΩΙΝΑ ΟΙΠΛΡΟϹΕΥΡΕΕϹΑΓΡΟΙ
ΚΑΙΧΟΡΟϹΗΜΕΡΙΔΩΝΚΑΙΕΛΑΙΗΕΝΤΕϹΛΡΟΥΡΑΙ
ΟΥΜΗΝΑΤΙΜΗϹΕΙΕΘΕΗ ΒΑϹΙΛΕΙΛΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΑΜΦΙΠΟΛΟΝΓΕΡΑΩΝΕΜΕΝΑΙΚΑΙΟΠΛΟΝΑΝΥΜΦΗΝ
ΟΥΔΕΓΑΡΙΦΙΓΕΝΕΙΑΝΕΥΘΡΟΝΟϹΙΟΧΕΑΙΡΑ
ΟΥΔΕΡϹΗΝΓΟΡΓΩΠΙϹΑΠΗΤΙΜΗϹΕΝ ΑΘΗΝΗ
ΟΥΔΕΜΙΝΗΡΩΝΗΙϹΙΠΑΛΑΙΗϹΙΝΜΕΔΕΟΥϹΑ
ΚΑΙϹΑΡΟϹΙΦΘΙΜΟΙΟΠΑΡΟΨΕΤΑΙΟΜΠΝΙΑΜΗΤΗΡ
ΕϹΧΟΡΟΝΕΡΧΟΜΕΝΗΝΠΡΟΤΕΡΑΩΝΗΜΙΘΕΑΩΝ
ΗΛΑΧΕΝΗΛΥϹΙΗϹΙΧΟΡΟϹΤΑϹΙΗϹΙΝΑΝΑϹϹΕΙΝ
ΑΥΤΗΙΤΑΛΚΜΗΝΗΤΕΜΑΚΑΙΡΑΤΕΚΑΔΜΕΙΩΝΗ

Salm. Spon. Clar. ΚΑΙΑΙΝΕΑΔΑΙ; deinde Salm. ΠΑΡΕΝΕΡΡΑΨΑΝΤΟΠΕΔΙΛΩ, Spon. ΠΑΡΕΝΕΓΡΑΨΑΝΤΟΠΕΔΙΛΩΙ, Clar. ΠΟΤΕΝΕΡΡΑΨΑΝΤΟΠΕΔΙΛΩ. Vs. 29. in lacuna paulo ante ductus Viscontianos ιι ι Salm. habet ΑΥ; post lacunam idem ΗΓΕΝΕΣΣΙΓΕΡΑΑ. Vss. 30. 31. transpositos exhibet Spon. Vs. 30. init. Salm. ΟΥ   ΟCCΗΙΤΑΙ omissa quae sequitur particula ΚΑΙ, Spon. ΟΥ . . . . ΟCCΗΤΑΙ. Vs. 31. Salm. Clar. ΓΕΡΑC, Spon. ut Viscontus ΤΕΡΑC idque in lapide est. Vs. 32. Salm. ΕΡΓΕΙΔΟΤΑ, Spon. ΕΡΓΕΙΔΩΤΑ. Vs. 33. init. Salm. Spon. ΚΗΡΥΞ, sed in lapide est ΚΗΡΥΧ. Vs. 34. extr. Salm. Spon. ΑΝΑΣΣΑ, Clar. ΑΝΑCCΑΝ. Vs. 35. init. Salm. ΕΙC, Spon. ΕΙ. Vs. 37. extr. Salm. ΑΘΗΝΑΙΩΝ. Vs. 39. extr. Salm. ΕΙΗΝ, Spon. ΗΕΝ. Vs. 40. med. Salm. Spon. ΟΥΔΙ, Clar. ΩΔΙ. Vs. 43. init. Salm. ΜΕΓΑΡ, Spon. ΜΕΝΓΑΡ. Vs. 44. Clar. ΛΑΧΕΝΗ ΟΥΤΕ cet. Vs. 46. extr. Spon. ΑΘΗΝΑΙΣ: Vs. 49. Salm. ΔΗΜΩΕΝΙΤΡΙΟΠΕΩΝΑ cet.; deinde Clar. ΕΥΡΕΕΑΓΡΟΙ. Vs. 50. Spon. ΕΠΑΙΝΕΝΤΕΣ p. ΕΛΑΙΗΕΝΤΕC. Vs. 51. init. Salm. ΟΥΜΕΝ, Spon. ΟΥΜΙΝ; dein Salm. Spon. ΘΕΑ p. ΘΕΗ. Vs. 52. Salm. Clar. ΟΠΑΟΝΑ. Vs. 54. Salm. ΑΠΗΤΙΜΑΣΕΝ. Vs. 55. Salm. ΗΡΩΜΗΙΣΙ, Spon. ΗΡΩΜΝΙΣΙ. Vs. 58. Spon. ΚΛΥΣΙΗΣΙ. Vs. 59. init. Salm. ΑΥΤΗC, Spon. ΑΥΤΗΤ. De Iota vocali Η adiecto in marmoribus cf. ad n. 4957. p. 448.

A.

Πότνι' Ἀθηνάων ἐπιήρανε, Τριτογένεια,
ἥ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὁράας, Ῥαμνουσιὰς Οὖπι,
γείτονες ἀγχίθυροι Ῥώμης ἑκατοντοπύλοιο,
πείονα δὴ καὶ τόνδε, θεά, τειμήσατε χῶρον,
δῆμον Δηώοιο φιλόξεινον Τριόπαο,
τόφρα κε καὶ Τριόπειαι ἐν ἀθανάτοις ἀλέγησθε[ν.
ὡς ὅτε καὶ Ῥαμνοῦντα καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας
ἤλθετε, δώματα πατρὸς ἐριγδούποιο λιποῦσαι,
ὣς τήνδε ῥώεσθε πολυστάφυλον κατ' ἀλωή[ν,
λήϊά τε σταχύων καὶ δένδρεα βοτρυόεντα,
λειμώνων τε κόμας ἁπαλοτρεφέων ἐφέπουσαι.
ὔμμι γὰρ Ἡρώδης ἱερὴν ἀνὰ γαῖαν ἔηκε,
τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος εὔτροχον ἐστεφάνωται,
ἀνδράσιν ὀψιγόνοισιν ἀκινήτην καὶ ἄσυλον
ἔμμεναι. ἡ δ' ἐπί οἱ ἐξ ἀθανάτοιο καρήνου
σμερδαλέον σ[ε]ίσασα λόφον κατένευσεν Ἀθήνη,
μή τῳ νήποινον βῶλον μίαν ἢ ἕνα λᾶαν
ὀχλίσσαι, ἐπεὶ οὐ Μοιρέων ἀτρ[ῆ]ες ἀνάγκαι,
ὅς κε θεῶν ἑδέεσσιν ἀλιτροσύνην ἀναθήῃ.
κλῦτε περικτίονες καὶ γείτονες ἀγροιῶται·
ἱερὸς οὗτος ὁ χῶρος, ἀκίνητοι δὲ θέαιναι,
καὶ πολυτίμητοι καὶ ὑποσχεῖν οὔας ἑτοῖμαι·
μηδέ τις ἡμερίδων ὄρχους ἢ ἐ[π'] ἄλσεα δενδρέων
ἢ ποίην χιλῷ εὐαλδέϊ χλωρὰ θέουσαν
δμωὴν κυανέου Ἄϊδος [π]ήξειε μάκελλα[ν,
σῆμα νέον τεύχων, ἠὲ πρότερον κεραΐζων.
οὐ θέμις ἀμφὶ νέκυσσι βαλεῖν ἱρόχθονα βῶλ[ον
πλὴν ὅ κεν αἵματος ᾖσι καὶ ἔκγ[ο]νος ἐσσαμένο[ιο
— κείνοις δ' οὐκ ἀθέμιστον — ἐπεὶ τιμάορος ε[ἴ]στω[ρ.
καὶ γὰρ Ἀθηναίη τε Ἐριχθόνιον βασιλῆα
νηῷ ἐνκατέθηκε, συνέστιον ἔμμεναι ἱρῶν.
εἰ δέ τῳ ἄκλυτα ταῦτα καὶ οὐκ ἐπιπείσεται αὐτοῖ[ς
ἀλλ' ἀποτιμήσ[ε]ι, μή οἱ νήτιτα γένηται·
ἀλλά μιν ἀπρόφατος Νέμεσις καὶ ῥόμβος ἀλάστω[ρ
τίσονται, στυγερὴν δὲ κυλινδήσει κακότητ[α.
οὐδὲ γὰρ ἴφθιμον Τριόπεω μένος Αἰολίδαο
ὤναθ', ὅτε ν[η]ὸν Δημήτερος ἐξαλάπαξεν.
τῷ ἤτοι ποινὴν καὶ ἐπωνυμίην ἀλ[έ]ασθα[ι
χώρου, μή τοι ἕπηται ἔπι Τρ[ι]όπειος Ἐρινύς.

B.

Μαρκέλλου.

Δεῦρ' ἴτε, Θυβριάδες, νηὸν ποτὶ τόνδε, γυναῖκες,
Ῥηγίλλης ἕδος ἀμφὶ θυοσκόα ἱρὰ φέρουσαι.
ἡ δὲ πολυκτεάνων μὲν ἔην ἐξ Αἰνεαδάων,
Ἀγχίσεω κλυτὸν αἷμα καὶ Ἰδαίης Ἀφροδίτης.
γήματο δ' ἐς Μαραθῶνα. θεαὶ δέ μιν Οὐρανιῶνα[ι
τίουσιν Δηώ τε νέη Δηώ τε παλαιή,
τῇσί περ ἱερὸν εἶδος ἐϋζώνοιο γυναικὸς
ἄγκειται. αὐτὴ δὲ μεθ' ἡρώνῃσι νένασται
ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐνβασιλεύει.
τοῦτο γὰρ ἀντ' ἀγαθοῖο νόου εἴληχεν ἄποινον.
ὥς οἱ Ζεὺς ᾤκτειρεν ὀδυρόμενον παρακοίτην
γήρᾳ ἐν ἀζαλέῳ χήρῃ περικείμενον εὐνῇ,
οὕνεκά οἱ παῖδας μὲν ἀμύμονος ἐκ μεγάροιο
Ἅρπυιαι κλωθῶες ἀνηρείψαντο μέλαιναι
ἡμίσεας πλεόνων· δοιὼ δ' ἔτι παῖδε λιπέσθην
νηπιάχω, ἀγνῶτε κακῶν, ἔτι πάμπαν ἀπύστω,
οἵην σφι[ν] νηλὴς κατὰ μητέρα πότμος ἔμαρψε,
πρίν περ γηραιῇσι μιγήμεναι ἠλακάτῃσι.
τῷ δὲ Ζεὺς ἐπίηρον ὀδυρομένῳ ἀκόρητον
καὶ βασιλεὺς Διῒ πατρὶ φυὴν καὶ μῆτιν ἐοικώς,
Ζεὺς μὲν ἐς Ὠκεανὸν θαλερὴν ἔπεμψε γυναῖκ[α
αὔρῃσι ζεφύροιο κομιζέμεν Ἠλυσίῃσιν·
αὐτὰρ ὁ ἀστερόεντα περὶ σφυρὰ παιδὶ πέδιλα
δῶκεν ἔχειν, τὰ λέγουσι καὶ Ἑρμάωνα φορῆναι,
ἦμος ὅτ' Αἰνείαν πολέμου ἐξῆγεν Ἀχαιῶν,
νύκτα διὰ δνοφερήν· ὁ δέ οἱ περὶ ποσσὶ σαωτὴρ
παμφανόων ἐνέκειτο σελ[ηναίη]ς κύκλ[ος αὐγῆς]·
τὸν δὲ καὶ Αἰνεά[δ]αι π[οτ'] ἐνεῤῥάψαντο πεδίλῳ
ἔμμεναι ὀψιγόνοις εὐ]ηγενέεσσι γέρα[τ]α.
οὔ μιν ὀ[ν]όσσηται, καὶ Κεκροπίδην περ ἐόντα,
Τυρσηνῶν ἀρχαῖον ἐπισφύριον [γ]έρας ἀνδρῶν,
Ἕρσης ἐκγεγαῶτα καὶ Ἑρμέω, εἰ ἐτεὸν δὴ
Κῆρυξ Ἡρώδεω πρόγονος Θησηϊάδαο.
τοὔνεκα τιμήεις καὶ ἐπώνυμος, ᾗ μὲν ἄνασσα[ν
ἐς βουλὴν ἀγέρεσθαι, ἵνα πρωτόθρονες ἕδραι·
Ἑλλάδι δ' οὔτε γένος βασιλεύτερος, οὔτε τι φωνὴν
Ἡρώδεω· γλῶσσαν δέ τέ μιν καλέουσιν Ἀθηνέων.
ἡ δὲ καὶ αὐτή περ καλλίσφυρος Αἰνειώνη
καὶ Γανυμηδείη καὶ Δαρδάνιον γένος ἦεν
Τρωὸς Ἐριχθονίδαο. σύ δ', [ε]ἰ φίλον, ἱερὰ ῥέξαι
καὶ θῦσαι· θυέων ἀτὰρ οὐκ ἀέκοντος ἀνάγκη·
εἶ[κ]ε τοι εὐσεβέεσσι καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν.
οὐ μὲν γὰρ θνητή, ἀτὰρ οὐδὲ θέαινα τέτυκται.
τοὔνεκεν οὔτε νεὼν ἱερὸν λάχεν, οὔτε τι τύμβον,
οὐδὲ γέρα θνητοῖς, ἀτὰρ οὐδὲ θεοῖσιν ὁμοῖα.
σῆμα μέν οἱ νηῷ ἴκελον δήμῳ ἐν Ἀθήνης,
ψυχὴ δὲ σκῆπτρον Ῥαδαμάνθυος ἀμφιπολεύει.
τοῦτο δὲ Φαυστείνῃ κεχαρισμένον ἵσταται ἄγαλμα
δήμῳ ἐνὶ Τριόπεω, ἵνα οἱ πάρος εὐρέες ἀγροί,
καὶ χορὸς ἡμερίδων καὶ ἐλαιήεντες ἄρουραι.
οὔ μ[ι]ν ἀτιμήσειε θεὴ βασίλεια γυναικῶν

ἀμφίπολον γεράων ἔμεναι καὶ ὀπάονα νύμφην.
οὐδὲ γὰρ Ἰφιγένειαν ἐΰθρονος Ἰοχέαιρα
οὐδ᾽ Ἕρσην γοργῶπις ἀπητίμησεν Ἀθήνη,
οὐδέ μιν ἡρώνῃσι παλαιῇσιν μεδέουσα
Καίσαρος ἰφθίμοιο παρόψεται ὄμπνια μήτηρ
ἐς χορὸν ἐρχομένην προτεράων ἡμιθεάων,
ᾗ λάχεν Ἠλυσίῃσι χοροστασίῃσιν ἀνάσσειν,
αὐτή τ᾽ Ἀλκμήνη τε μάκαιρά τε Καδμειώνη.

Plurima, quae lucem afferunt his inscriptionibus explicandis, occupavit Boeckhius Vol. I. ad n. 26. p. 45. ubi qui tituli Herodis Attici expositi sunt, iis continetur dedicatio Triopii in agro Herodis siti.

Tit. *A*. Triopium vel potius pars Triopii ab Herode consecratur Minervae et Nemesi Rhamnusiae. Herodem has deas συννάους fecisse, quia utrique in patria eius peculiaris honor haberetur, Minervae Athenis, Nemesi in pago Attico Rhamnunte, monuit Arnaldus de diis assess. p. 92. Vide tamen Boeckhium l. c. Vs. 1. ἐπιήρανος compositum ex voce ἤρανος (Apollon. Rhod. II, 515. conf. Hesych. ἤρανος) habent etiam Plato comicus ap. Athen. I. p. 5. D. Ion Chius ap. Athen. X. p. 447. F. Orph. Orgon. p. 96. Nonnus Dionys. II, 10. Vs. 2. ὁράεις legebat Casaubonus probante Valckenario in Callimach. Eleg. fragm. p. 183. Verum vidit Viscontus. Archilochi fragm. ap. Stob. Ecl. I. p. 122. σὺ δ᾽ ἔργ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπων ὁρᾷς λεωργὰ κἀθέμιστα comparavit Iacobsius. Quod deinceps sequitur cognomen Dianae Οὖπις nunc Nemesi tribuitur; quam in rem interpretes citant Valckenarium l. c. p. 182. ad Herodot. IX. p. 726. 84. Spanhemium ad Callimach. h. in Dian. 204. p. 317. Vs. 3. γείτονες, quia Triopium ad tertium in via Appia milliarium situm erat. Vide Vol. I. n. 26. Deinde ἑκατονταπύλοιο post Casaub. et Salmas. dedit Brunckius; vulgatam tuetur Viscontus comparato Homerico πεντηκοντόγυον (Il. IX, 579.). Romae autem centum portas tribui ad splendoris et magnificentiae significationem monuerunt interpretes. Vs. 5. δημον de pago interpretatur Viscontus qui ex adiecto φιλόξεινον apparere putat illum pagum bene habitatum fuisse, refragante Iacobsio. Antiquo more ager Triopius δῆμος Τριόπα dictus est, ut tit. *B*. vs. 46. δῆμος Ἀθήνης: in quo quum villae et casae essent, non poterat non esse habitatus. Epitheton autem φιλόξεινος ad Herodis hospitalitatem referendum. De Triopa Δηώῳ vid. Boeckhius Vol. I. ad n. 26. Vs. 6. λέγησθον scripserunt Casaubonus, Salmasius, quos Brunckius sequi maluit quam suum ipsius acumen, quo exquisitiorem lectionem invenit ap. Pindar. Olymp. II, 142. Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται. Quod qui monuit Iacobsius bene annotat sensum esse: τόφρα κε ἀλέγησθον ἐν τοῖς Τριοπείοις θεοῖς. Vs. 7. init. ὡς δ᾽ ὅτε mavult Viscontus probante Iacobsio: nec refragarer, nisi viderem etiam vs. 27. et tit. *B*. vss. 30. 51. asyndeta probari a poeta. Vs. 9. ῥώεσθαι Hesychius interpretatur σπεύδειν, ὁρμᾶν. Conf. Il. XI, 50. XVI, 166. De descriptione agri Iacobsius comparat hortos Alcinoi descriptos Odyss. VII, 112 sq. qui poetae obversati videantur, et Himer. Orat. III, 6. p. 435. ubi apposite legit τῷ γλαυκῷ τῆς ἐλαίας στέμματι. Vs. 12. loca diis consecrata χωρία ἀνειμένα dici notat Salmasius. Cf. Spanhem. et Ernest. ad Callim. h. in Cer. 47. et Valcken. ad Herodot. II, 65. p. 134. 79. Vs. 15. ἐπεί οἱ legebat Viscontus, sed ἐπισείσασα intelligendum esse viderunt alii, in his Iacobsius, qui praeterea ablegat ad Hermannum Orph. p. 782. Poeta precibus Herodis annuisse deam fingit. Vs. 17. ad νήποινον intelligendum esse ἔσεσθαι monuit Iacobsius. Vs. 18. ἀτρῆες Brunckius cum Salmasio. Vocabulo subest nominativus ἀτρεὴς non usitatus, monente Visconto. Comparant Euphorionem ap. Hermog. p. 135. καὶ ἀτρέα δῆμον Ἀθηνῶν. Heynius Ephem. Gotting. a. 1795. n. 180. p. 1805. ἀτρὴς posuit esse nominativum. Melius Salmasius, qui cogitavit etiam de ἀτρεύς. ΑΤΡΕΙ ΕϹ pro ΑΤΡΗΕϹ scriptum esse monuit Eichstadius. Sensus est: non contemnendas esse poenas Parcarum, sed valde timendas. Vs. 19. de singulari usu verbi ἀναθεῖναι Viscontus comparat Il. XXII, 100. cui Iacobsius adiicit Pind. Olymp. V, 16. Vs. 21. τε pro δὲ scripsit Iacobsius. Vs. 22. comparatur Callim. h. in Del. 230. Vs. 23. ἠὲν ἄλσεα legebat Viscontus, ἢ ἐν ἄλσεα pro ἐς ἄλσεα dictum existimabat Salmasius; neuter recte; Iacobsius ἢ ἀν᾽ ἄλσεα coniecit. Tutius legeris ἢ ἐπ᾽ ἄλσεα. Ceterum praepositionem non minus ad praecedens vocabulum pertinere, quam ad sequentia, non opus est ut cum Iacobsio exemplis comprobemus. Vs. 24. herba quae per agrum viret eumque implet, eleganter dicitur θεῖν s. τρέχειν, cuius locutionis post Salmasium et Viscontum exempla dedit Eichstadius Spec. quaest. philol. p. 31 sq. Vs. 25. ascia δμωὴ Ἄϊδος dicitur, quia inservit rei sepulcrali; πήξειε Casaubonus dedit, monuitque Viscontus ita legi posse, lapidario Latinam litteram P pro Π insculpente, quemadmodum tit. *B*. vs. 33. in voce ΚΗ ΡΥΧ Graecae litterae Latinam substituit. Cf. Mazochius ad Tab. Heracl. p. 121. De verbo πηγνύναι Iacobsius comparat Theocr. Idyll. VII, 155. Callimach. h. in Cer. 54. alios. Qui ῥήξειε retinuerunt, δμωῇ μακέλλᾳ legendum censuerunt, ut Salmasius, Hoeschelius l. c. p. 191. Viscontus. At istud ipsum ΜΑΚΕΛΛΑ et ΗΕΝΑΛ ϹΕΑ vs. 23. docere potest πήξειε esse legendum. Vs. 28. ἔκγονος reposuit Viscontus; idem ἑσσαμένοιο, quod Salmasius sine causa in εἰσαμένοιο mutatum iverat. Vs. 29. Salmasius vidit ἵστωρ esse emendandum Hesych. ἵστορας, ἐμπείρους, μάρτυρας, συνετούς, συνθηκοφύλακας. Vox τιμάορος nunc videtur simpliciter pro custode accipienda, ut in loco Euripidis ap. Stob. p. 452. 38. τὸ δ᾽ ἄρσεν ἕστηκ᾽ ἐν δόμοις ἀεὶ γένος θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον, quem excitavit Iacobsius, monens sensum esse: *nam Minerva, huius loci dea tutelaris et vindex, conditionis conscia est et testis.* Vs. 30. περί οἱ χθόνιον Salmasius, παρά οἱ χθόνιον coniecit Arnaldus de diis assess. p. 54. quem secutus est Brunckius, vulgata lectione seducti. Hermannus ad Orph. p. 738. corrigit καὶ γὰρ Ἀθηναίη οἱ Ἐριχθόνιον cet. Iacobsius καὶ γὰρ Ἀθηναίη περ Ἐριχθόνιον cet. At notus est particularum γάρ τε usus epicus. Hiatum excusari posse arbitratur Gerhardus Lectt. Apollon. p. 179. Sensus est: etiam Minerva passa est Erichthonium

regem suo in templo sepeliri. Vidit Iacobsius, qui citat Il. II, 547. Apollod. III, 14, 7. ibique Heynium l. c. p. 822 sq. Clem. Alex. Protrept. III. p. 74. edit. Wirceb. Vs. 33. νήτιτος i. q. ἀτίτης, i. e. ἀτιμώρητος. Cf. Hesych. T. I. p. 602. ibique interpret. Vss. 34. 35. de imprecatione Viscontus Philostratum in vit. Herod. X. p. 558. comparat, qui eum statuas vernarum, quos insigni amore complectebatur, posuisse narrat τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ σὺν ἀραῖς τοῦ περικόψοντος ἢ κινήσοντος. Verba ῥόμβος ἀλάστωρ dubitationem moverunt. Hoeschelius et Viscontus maluerunt ῥεμβὸς ἀλάστωρ, in quo eos secutus est Brunckius; nec sane multum differt πολύπλαγκτος ἀλάστωρ in Orph. hymn. LXXII. 3. quod suggessit Iacobsius. Comparari praeterea potest Iovis cognomen Ῥεμβήνοδος (vide Boeckhium Vol. II. ad n. 2722.). At gravior Schneidero et Iacobsio videbatur lectio ῥόμβος ἀλάστωρ, qua vehemens et quasi a Furiis immissa agitatio mentis significaretur. Appositeque Schneiderum comparasse ῥόπτρον Δίκης (cf. Valcken. ad Eurip. Hipp. p. 288.) monuit Iacobsius. Idem in verbis στυγερὴν δὲ κυλινδήσει κακότητα putat fieri posse, ut poeta di Sisypho cogitaverit lapidem volvente (Odyss. XI, 595.). Vs. 36. 37. memoratur poena quam Triopas ipse Cereris violator dedit (Diodor. V. p. 379. Hygin. fab. XIV. p. 381.). Monuerunt interpretes, quae vulgo de Erysichthone narrantur, a poeta ad Erysichthonis patrem Triopam translata esse. Cf. Boeckhius Vol. I. ad n. 26. Triopas autem Canaces filius, Aeoli nepos fuit (Apollod. I, 7, 4. Callimach. in Cer. 100.). Vs. 37. Viscontus qui νειὸν legit putabat etiam in hac parte poetam aliam traditionem sequi. Sed Eichstadius monuit ЄΙ hoc loco pro H positum esse, ut saepius. De templo diruto loquuntur Diodorus et Hyginus ll. cc. Notanda brevis syllaba producta ante νηόν, de quo Iacobsius confert Dionys. Perieg. 1090. ἐπὶ νότον et Quint. Smyrn. III, 218. ἀπὸ νέκυος. Vs. 38. extr. ἀγάσασθαι coniecit Arcadius ap. Sponium; sed verum est ἀλέασθαι, quod post Salmasium certatim reposuerunt interpretes. Vs. 39. μή τις maluit Viscontus, μή ποθ' Iacobsius. Bene se habet μή τοι, i. e. μή σοι. Deinde Τριόπειος restituerunt plurimi interpretes.

Tit. *B.* consecratur statua Anniae Regillae Herodis uxoris in fano Cereris et Faustinae in Triopio constituto. Vs. 1. Θυβριάδες γυναῖκες matronae Romanae. Θύβρις etiam in Schol. Dionys. Perieg. 352. et ap. Conon. Narrat. XLVIII. habetur pro vulgata Θύμβρις, quo nomine celebratur flumen Tiberis. Thybris etiam apud Romanos reperitur crebro. Vs. 2. ἕδος est i. q. ἄγαλμα vs. 48. Conf. Ruhnk. ad Tim. lex. Plat. p. 93. Deinde θυοσκόοι malebat Salmasius probantibus Hermanno ad Orph. p. 738. et Spitznero de versu heroico p. 153. quam in rem comparatur Euripid. Bacch. 224. Μαινάδες θυοσκόοι. Sed in lapide est ΘΥΟΣΚΟΑ, idque fucatiori inscriptionis orationi accommodatum esse bene monet Iacobsius. Vss. 3. 4. genus Anniae Regillae, Appii Annii Atilii Braduae a. p. Chr. 160. Consulis sororis (cf. ad n. 6184.), repetitur ab Aenea ac proinde a gente Iulia (cf. vss. 38-40.). De ratione cognationis Iuliorum et Anniorum non constat. Viscontus derivandam suspicatur ab Antonia maiore, cuius prosapia minus adhuc nota est, quum Iunius Silanus, Antoniae maioris gener, rarius illud praenomen Appii tulerit, quod constat fratrem habuisse Regillae. Ingratam Visconti coniecturam iudicat Cavedonius in litteris a. 1836. ad Boeckhium datis, qui hunc quoque locum explicandum censet ex aetatis illius more iactandi antiquissimam originem nulla alia ratione quam nominum similitudine. Quippe ut Aelius ille Lamia habebatur vetusto nobilis ab Lamo, ita Anniam Regillam in gentilibus suis numerare Anium regem ac sacerdotem Deli, Anchisae propinquum aut Aeneae filium (Serv. ad Virg. Aen. III, 80.) potuisse. Quod sane ex parte verum videtur. Conf. Cavedoni Append. al Saggio di osservazioni p. 169. not. 204. Vs. 5. Marathon patria est Herodis Attici. De locutione γήμασθαι εἰς τόπον vide Valcken. ad Herodot. IV. p. 317. 52. Vs. 6. Cererem veterem et recentiorem Salmasius male interpretabatur Cererem eiusque filiam Proserpinam. Spanhemius ad Callim. h. in Cer. 133. p. 830. novam Cererem intelligit Sabinam, quam constat Δήμητρα νέαν appellari. Viderunt Arnaldus de diis assess. p. 145. et Tristanus Comm. hist. T. I. p. 581. et Viscontus Faustinam intelligendam esse: quae ipsa nominatur in lapide *B.* vs. 48.; maiorem Faustinam, quae mortua est a. u. c. 894. p. Chr. 141. intellexit Arnaldus, minorem, quae obiit a. u. c. 929. p. Chr. 176. Tristanus et Viscontus, quos secuti sunt Eichstadius, Iacobsius, Fiorillus, Boeckhius (Vol. I. n. 435. p. 458.). Mitto Maffeii de art. lap. p. 143. commentum qui Regillam ipsam Cereris novae et veteris nominibus significari statuit. Consideramus calculos Visconti. Huic Herodes multo post Faustinam iuniorem defunctam videtur vitam produxisse, argumento petito ex eo, quod aedificiis exstruendis operam dedisset etiam post gratiam Imperatoris M. Aurelii reconciliatam (a. p. Chr. 175.). Posuit igitur Herodem vixisse usque ad a. p. Chr. 185. ut annum aetatis LXXVI ex Philostrati memoria attingeret; unde sequi putavit Regillam mortuam esse imperante M. Aurelio, non primis imperii sumpti annis, quum Herodes etiam in inscriptione nostra *B.* vs. 12. senectute confici dicatur. Regillam autem M. Aurelio imperante diem supremum obiisse, apparere etiam ex eo quod Braduas Consul a. p. Chr. 160. quum Herodem in capitis iudicium vocaret, teste Philostrato Consularis esset. Iam probabile non esse, Herodem vel auctorem tituli Faustinae maiori, quam Imperator tum vix cognovisset, adulatum esse. Multo probabilius, Herodem M. Aurelio coniugis amantissimo eiusque filio Commodo adulantem Faustinae iuniori fanum in Triopio exstruxisse suo. Neque vero inde sequi, Regillam post Faustinam esse defunctam: sed ita potius existimandum, statuam ei aliquot annis post eius fata esse dedicatam: id quod etiam ex mentione Odei Athenis exstructi vs. 46. comprobaretur.

Hos calculos acute examinavit Theodorus Heyseus Zeitschrift f. Alterthumswiss. 1839. n. 122-124. qui docuit plurima in Visconti argumentis optata potius esse quam demonstrata. Regillam imperante M. Aurelio defunctam esse colligitur ex consulari dignitate Braduae Herodem in iudicium vocantis. Mortuam esse ante Faustinam M. Aurelii coniugem Heyseus demonstravit ex Pausania, qui quum libros V et VI. a. u. c. 927. p. Chr. 174. scripsisset, in Achaicis, quae consentaneum est paulo post ab eo composita esse, VII, 20. commemorat Odeum Athenis in honorem Regillae exstructum ab Herode. Quodsi Pausanias Achaica composuit circiter a. p. Chr. 175. quo Odeum exaedificatum steterit, par est annis aliquot ante coeptum putari, ut Regillae mors certe ante a. p. Chr. 171. inciderit. Iam anno p. Chr. 171. M. Aurelius in Pannonia fuit, quo teste Philostrato Athenienses ab Herode eiusque libertis petulantius tractati non insciis Proconsulibus Quinctiliis Demostratum miserunt, incusantes Herodem affectare tyrannidem. Causam dicturus coram Imperatore Sirmium proficiscitur Herodes senex (ὦ λῷστε, γέρων ὀλίγα φοβεῖται) comitantibus filiabus liberti Alcimedontis, non filiabus suis Panathenaide et Elpinice. Ex quo sequitur filias tum iam morte abreptas fuisse. Iam constat ex Philostrato Elpinicen post Regillam mortuam esse. Quippe tit. *B.* vs. 13 sqq. quattuor ex Regilla liberos discimus Herodi natos, quorum bini ante matrem mortui sunt. Matri autem superstites erant Elpinice et Atticus puer insignis stuporis, qui, a patre hereditate exclusus, bonis matris contentus, Romae ut plurimum degens, a. p. Chr. 185. Consul ut videtur suffectus Braduae fuit propinquo fortasse materno, postea Athenis ille conspicuus (Vol. I. n. 353. conf. Vol. II. n. 1245. 1256.) ad eundemque referri videntur tituli Graeci in quibus Τι. Κλαύδιος Ἀττικὸς celebratur (vid. Keilius Syllog. inscr. Boeot. p. 130 sqq.). Ante matrem mortua Panathenais, quam Athenienses cum pompa sepelivisse dicuntur, et alius infans incerti sexus, quem inconsideratius abortu matris periisse suspicatus est Salmasius. Incerti dico sexus; nam quem puerum ex Luciani Demonacte allegat Viscontus, in quo eum secuti sunt Eichstadius, Iacobsius, Boeckhius, coniectura parum certa (τῷ δ' αὐτῷ pro vulgata ὁ δ' αὐτὸς) niti monuit Heyseus. Igitur Herodem amissis coniuge et filiabus videmus libertos suos libertorumque familias nimio studio coluisse, usque adeo, ut etiam in Atheniensium Proconsulumque Quinctiliorum reprehensionem incurreret. Conf. Boeckhius Vol. I. ad n. 989. Ex quo iure Heyseus coniecit inter Herodem ab Atheniensibus tyrannidis affectatae accusatum et Regillam mortuam aliquot annos intercessisse, probabiliterque Regillae mortem circiter a. u. c. 917. p. Chr. 164. posuit, monens, quo propius admoveremus Consulatui Braduae, eo facilius explicari descriptum a Philostrato animum elatum hominis de lunula calceorum (τῷ συμβόλῳ τῆς εὐγενείας) superbientis. At etiam maturius decessit Regilla. Nam tit. *B.* vs. 20 sqq. Imperator dicitur lugenti Herodi in solatium filium Atticum patriciis adscripsisse. Illum Imperatorem Antoninum Pium fuisse docet titulus n. 6185. Unde efficitur Regillam ante imperium Imperatoris M. Aurelii defunctam esse, fortasse extremo anno Antonini Pii. Sic etiam aetati Attici prospectum magis, qui si Consul fuit a. 185. matre moriente dici poterat νηπίαχος tit. *B.* vs. 16. Quae quum ita sint, etiam reliqua componere licebit de temporibus Herodis, de cuius vita post Eichstadium (Fabricii Bibl. Gr. T. VI.) scripsit Fiorillus (Herod. Attici quae supersunt). Vixit Herodes teste Philostrato, quem sequitur Suidas, circiter annos LXXVI. Sed nec de primo vitae anno nec de extremo constat. Itaque Olearius ad Philostr. statuens Herodem, quum a. u. c. 872. p. Chr. 119. coram Hadriano Imperatore in Pannonia vix adultus (νέος ὤν) orationem haberet, annum vigesimum quintum egisse, natum eum esse a. u. c. 848. p. Chr. 95. existimabat. Quo posito Herodes vita defunctus esset a. u. c. 924. p. Chr. 171. quo anno eum Sirmii fuisse memoravimus. At vixisse etiam a. u. c. 929. p. Chr. 176. litterae docent M. Aurelii Imperatoris, quibus insignem Caesaris clementiam expertus est. Viscontus contra quum sibi ipsi persuasisset Herodem post gratiam M. Aurelii reconciliatam (a. u. c. 929. p. Chr. 176.) atque etiam post mortem Imperatoris aedificiis exstruendis operam dedisse, a. demum u. c. 865. p. Chr. 112. natum esse statuebat. In quo Heyseus vidit falsum esse quod Herodes dicitur post a. 176. aedificiis exstruendis operam dedisse. Nam quum plurima opera Herodis in priorem mediamque vitae eius partem inciderent, tum Odeum in Regillae honorem exstructum pro extremo commode haberi posse, quod absolutum fuisse circiter a. 175. paulo ante monuimus. Nec demonstrari potest Herodem M. Aurelio superstitem fuisse, testante etiam Suida, qui non ultra M. Aurelii tempora Herodis vitam produxit. Tam falsis initiis profectus Viscontus coactus erat etiam alia comminisci quae parum probabilia sunt. Nam quam orationem ab Herode puero in Pannonia habitam Olearius rectissime ad annum III Imperatoris Hadriani (a. p. Chr. 119.) rettulit, Viscontus quum animadvertisset Aelium Verum a. 137. versatum in Pannonia, coram hoc putavit habitam esse, eumque a Philostrato Αὐτοκράτορα dici potuisse sensu latiori. Haec Heyseus pluribus quam opus fuit argumentis refutavit. Nam quum per se incredibile est Αὐτοκράτορα dictum esse Aelium Verum, tum Herodes vel ante a. 137. praefectura ordinando statui liberarum civitatium Asiae functus est imposita ei ab Hadriano, ut bene coniecit Eichstadius, a. p. Chr. 125. eo ipso tempore quo T. Antoninus Proconsulatum Asiae agebat. Illo autem munere quum fungeretur, iuvenis quidem Herodes etiam tum fuit, stipatus tamen iam discipulis orator inclaruit, ut procul afuisse videatur ab infortunio illo, quod ei accidit in Pannonia coram Imperatore orationem habituro. Sciteque Heyseus qui ex honore Scopeliano habito ab Attico patre coniecit Herodem eo ipso magistro quamvis aetate multum provecto usum esse post in-

faustum specimen artis oratoriae exhibitum in Pannonia (a. 119 - 125.). Censet igitur Heyseus Herodem annos XVIII natum orationem illam habuisse, unde natus esset a. u. c. 854. p. Chr. 101. mortuus a. u. c. 930. p. Chr. 177. Quae ratio utique probabilior videtur quam Eichstadii sententia, qui Herodem a. 104. natum, a. 180. exstinctum statuit. Utrumcunque autem iudicaveris verum esse, illud apparet in inscriptione nostra de Faustina iuniore cogitari non posse, recteque Arnaldum statuisse Faustinam maiorem nomine Δηοῦς νέης esse intelligendam, in quam sententiam disputavit etiam Comes de Clarac l. c. p. 904. rationibus non indicatis. Hinc non opus est ut memoremus Tristani sententiam coniicientis utramque Faustinam intelligi posse, maiorem nomine Δηοῦς παλαιῆς, minorem Δηοῦς νέης, probante Iacobsio. Ceterum Faustina maior Cereri assimilata in nummis conspicitur (Vaillant. Numm. Imp. Rom. T. II. p. 167. T. III. p. 133.), Faustina minor Proserpinae (Mionnet T. II. p. 542. n. 192. Suppl. T. V. p. 326. n. 279.). Vs. 9. de fabula qua Saturnus in insulis beatorum credebatur, ignota illa Salmasio, interpretes ablegant ad Hesiod. Opp. et dies 169. Pindar. Olymp. II, 70. Boeckh. Explicat. III. p. 131. Et Viscontus comparavit picturam Mus. P. Clem. T. VI. tab. II. 91. Sepulcr. Nason. tab. VIII. Vs. 11. quanto luctu coniugem defunctam prosecutus sit Herodes, docet Philostratus. Vss. 13. 14. quattuor Regilla liberos Herodi pepererat, de quibus supra. Ἅρπυιαι κλωθῶες sunt Parcae. Et Κατακλῶθες Parcae vocantur etiam apud Homerum (Odyss. VII, 197.), unde Iacobsius monuit intelligi nomen Κλωθώ, quod posteriore tempore uni Parcarum tribuebatur, olim omnibus fuisse commune (cf. Catull. LXIV, 311.). Idem non dubitat quin auctor nostri carminis respexerit Hom. Odyss. I, 241 sqq. ubi quod dicitur Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο pridem explicavit Heynius ad Virg. Aen. III. Exc. VII. Vs. 17. σφὶ in marmore esse notat Viscontus monens a quadratario omissum esse N ante N: quamquam etiam σφὶ defendi possit. Vs. 18. sensus: antequam ad senectutem pervenisset; ἠλακάτῃ pro λίνοις s. μίτοις Parcarum dictum. Breves colos ap. Martial. IX, 18. comparavit Salmasius. Vs. 19. ἐπίηρον absolute dictum esse ut χάριν pro εἰς χάριν Iacobsius monuit. Vs. 20. βασιλεὺς putatur M. Aurelius Imperator, sed est Antoninus Pius; vid. supra ad vs. 6. Male Tristanus Comm. hist. T. I. p. 618. Iovem M. Aurelii patrem vocari existimabat, quum πατὴρ sollemne sit Iovis epitheton. Monuit Iacobsius. Vs. 22. Iupiter Zephyrum iussit mulierem in beatorum sedes traducere. Comparantur Odyss. IV, 360. Pindar. Olymp. II, 129 sq. Callimach. ap. Catull. LXVI, 54. De insulis beatorum cf. Heynium Opusc. T. I. p. 395 sqq. Vss. 23 - 27. filio Herodis Attico, qui cum sorore Elpinice matri superstes erat, Imperator concessit calcei lunati ornamentum (ἀστερόεντα περὶ σφυρὰ πέδιλα, ἐπισφύριον ἐλεφάντινον μηνοειδές, ut loquitur Philostratus Vit. Herod. VIII. p. 555.) insigne patricii aut senatoris (cf. n. 6185.). Fuit lunula in calce calceamenti apposita, ut ait Schol. Iuvenal. a Pitisco in lex. v. lunula citatus. Rem praeter Philostratum commemorant Iuvenal. Sat. VII, 191. et Statius V. Silv. II, 28. De causis huius ornamenti alii alia commenti sunt (vide Plutarch. Quaest. Rom. T. II. p. 282. A. B. Isidorum XIX, 34. quos perstringit Salmasius). Ex marmore nostro docemur fuisse, qui illud a Mercurio repeterent, qui quum Aeneam Graecorum catervis eriperet, lunam in talaribus fixisset. Atque in gemma ap. Augustin. T. II. n. 3. lunam Aeneae fugam illustrare monuit Viscontus. Ceterum Arcudium παῖδα non de filio Herodis sed cum Matth. Caryophilo de Herode ipso intellexisse satis refutatum illum a Visconto sciens praetereo. Vs. 25. de coniunctione particularum ἦμος ὅτε Iacobsius ablegat ad Schaefer. Greg. Corinth. p. 367. Vs. 27. σεληναίης κύκλος [αἴγλης] legit Salmasius (cf. Apollon. Rhod. IV, 167.); αὐγῆς praetulimus cum Visconto, qui comparat Hymn. Hom. XXXII, 5. 12. Orph. VIII, 5. 6. Vs. 28. παρενερράψαντο Salmasius, ποτ' ἐνερράψαντο Viscontus. Vs. 29. Salmasius restituebat: σύμβολον Αὐσονίοισιν εὐγενέεσσι γεραιόν; Viscontus: υἱάσιν Αὐσονίων εὐηγενέεσσι γεραῖα; Iacobsius coniecit: σύμβολον Αὐσονίοις εὐηγενέεσσί γ' ἐραννόν, et iterum: ὅς δέ κεν Αὐσονίοις εὐηγενέεσσι γεραστός, ut sequentia habeant unde pendeant. Sed hoc non opus est. Videtur T inter utrumque A omissum esse a quadratario, qui alias in hoc monumento omissas litteras infercit (tit. *A*. vss. 18. 19. 25. tit. *B*. vs. 49.), nunc oblitus est. Auctor dederat γέρατα eadem prosodiae licentia, qua usi sunt recentiores poetae in vocabulis τέρας, κέρας, ut Aratus τεράατα, κεράατα, Anacreon κέρατα. Vid. Buttmann. Lexil. I. p. 229. Pluralis numerus non insolens. Prius autem hemistichium difficile restitutu. Viscontus quidem dicit in lacuna cerni etiam nunc residua YC; quod si cum lectione Salmasiana AY componas, satis speciosa coniectura videtur esse Αὐσονίων. Sed alia videntur esse vestigia litterarum: et maiore iure Iacobsius CON agnovit, quod etsi potest esse pars vocabuli Αυσονίων, tamen subesse etiam alia syllaba potest. Equidem Αὐσονίων falsum puto esse, reposuique quod magis accomodatum videbatur (conf. tit. *A*. vss. 14. 15.). Vss. 30 - 33. antiquum hoc Tyrrhenorum ornamentum eum non recusaverit quamvis Atheniensem, quippe qui originem habeat ab Hersa et Mercurio, si quidem Ceryx ex atavis est Herodis Thesidae i. e. Atheniensis. Ceryx nunc Herses et Mercurii filius vocatur, quem alii Pandrosi et Mercurii (Pollux VIII, 103.), ipsi Ceryces Aglauri et Mercurii filium esse voluerunt (Pausan. I, 38, 3. qui etiam aliam traditionem attigit). Mitto statuam Mercurii puellam amplectentis, quam ad amores Mercurii et Herses referebat Winckelmannus Hist. art. p. 46. Docte haec poeta de origine Herodis, qui non solum ab Aeacidis (ut dicit Philostratus p. 546. ἀνέφερε δὲ ἐς τὰ τῶν Αἰακιδῶν) sed etiam ab Erechthidis originem ducebat, paternum ille genus, ut videtur Oleario, ex alteris, ex alteris maternum repetens. Apteque Olearius monet confirmari hoc singulari amore, quo Herodes prosecutus sit Cephisiam Erechtheidis et Marathonem Aeantidis (Philostr. p. 562.).

Memorabile quod calcei senatorii a Tyrrhenis derivantur: quam in rem interpretes conferunt Servium ad Virgil. Aen. VIII, 458. „*Tusca calceamenta, et dicit crepidas, quas primo habuere senatores, post equites Romani, nunc milites.*" In constructione nota asyndeton (cf. vs. 51.) et coniunctivum cum specie futuri, ut in illis Il. VII, 197. οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, Il. I, 262. οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι. In oratione soluta esset οὐ μὴ cum coniunctivo. Vs. 34. de Herode patre, non cum Salmasio de filio intelligendum esse vidit Arcudius, quem sequuntur interpretes recentiores. Τιμήεις ad dignitatem senatoriam pertinet; ἐπώνυμος ad Consulatum, ut vidit Arcudius (cf. Hemsterhus. ad Lucian. dial. marit. IX, 1. T. II. p. 374. edit. Bip.). Herodes Consul fuit a. u. c. 896. p. Chr. 143. Hinc dicitur ἐς βουλὴν ἀγέρεσθαι, ἵνα πρωτόθρονες ἕδραι (cf. Koen. et Schaef. ad Gregor. Corinth. p. 443. edit. Lips.), quia Consules in primis subselliis sedebant. Βουλὴν ἄνασσαν Salmasius comparavit cum *domino senatu* ap. Martial. XIV, 1. Vss. 36. 37. primus recte distinxit Viscontus, qui tamen οὔτ' ἔτι scripsit cum aliis; quod in οὔτε τι mutavit Iacobsius. Herodes propter eloquentiae laudem γλῶσσα Ἀθηνῶν appellatur. Comparantur Aristides in Platon. I. p. 33. ὦ μεγίστη σὺ γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων, Himerius Ecl. XIII, 31. p. 232. Melen fluvium celebrans γλῶσσαν τοσαύτην γεννήσαντα, Gellius Noct. Att. XIX, 12. *Herodem Atticum, consularem virum, Athenis disserentem audivi Graeca oratione; in qua fere omnis memoriae nostrae universos gravitate atque copia et elegantia vocum longe praestitit.* Ex discipulis Herodis Rufus Sophista δεσπότην αὐτὸν ἀπεκάλει καὶ Ἑλλήνων γλῶτταν καὶ λόγων βασιλέα (Philostr. II, 17. p. 598.), Hadrianus Tyrius τὸν τῶν λόγων βασιλέα (Philostr. II, 10. p. 286.). Hadrianus hic ex primis discipulis Herodis fuit: qui quum annos XVIII natus convenisset Herodem (Philostr. p. 586.), incipiente M. Aurelio Romae cum Flavio Boetho consulari versabatur (Galen. Prognost. ad Posthum. c. 5.), mox Athenis docebat circiter a. p. Chr. 173. (Philostr. p. 588.); non ita multo post orationem funebrem Herodi praeceptori habuit. Nactus deinceps Romae τὸν ἄνω θρόνον Commodo imperante vita defunctus est, quum annum octogesimum agebat, Tillemontio Vol. II. p. 389. monente, paulo ante a. p. Chr. 190. Hinc efficitur Hadrianum Tyrium natum esse circiter a. 110. Herodi sese applicasse a. 127 vel 128. quo tempore magister Asiam peragravit. Haec dilucide exposuit Heyseus l. c. p. 988. tempora T. Antonini proconsulatum Asiae agentis paulo certius definiturus quam fecit Olearius, qui posuit a. 120 - 138. quum ex Iulio Capitolino Vit. Anton. Pii c. 2. 3. potuerit cognoscere, inter Consulatum Antonini et proconsulatum Asiae rectionem partis Italiae intercessisse. Praeterea Heyseum non fugit errorem commissum esse a Philostrato narrante Hadrianum Tyrium una cum Scepto Corinthio ex circulo interiori discipulorum Herodis (τοῦ κλεψυδρίου) fuisse, quum tamen fama esset Sceptum triginta vel quadraginta annis post in schola Herodis fuisse, ut etiam a. 171. orationem ab Alexandro Sophista apud Herodem habitam audiverit: recteque idem Heyseus carpit Tillemontium qui (p. 389.) Hadrianum Romae cum Boetho versantem alium fuisse putavit atque Hadrianum Tyrium Sophistam. Vss. 38 - 40. ad Regillam revertitur poeta, tribus verbis repetens originem eius a Troianis (cf. vs. 6.); Αἰνειώνη ex posteris Aeneae; Γανυμηδείη ex posteris Ganymedis, filii Trois (cf. Valcken. ad Herodot. VIII. p. 648. 42.); Erichthonius Dardani filius, Trois pater (Il. XX, 219. Apollod. III, 12, 2.). Vs. 40. εἰ restituit Viscontus, qui commate post φίλον posito sequentes infinitivos pro imperativis accipit. Vs. 41. interpunctione mutata θιέων cum θῦσαι iungendnm censet Gerhard. Lectt. Apollon. p. 133. Vs. 42. εἴδεται εὐσεβέεσσι coniecit Brunckius; εἰ δέ τι εὐσεβέεσσι (sc. μέλει) Viscontus; ἔρδ' ἐπεὶ εὐσεβές ἐστι Iacobsius, qui verba θυέων — ἀνάγκη parenthetice ponit; εἶκέ τοι εὐσεβέεσσι Orellius in Append. ad Isocr. orat. περὶ ἀντιδόσεως p. 405. ex quibus coniectura Iacobsii elegantia, Orellii probabilitate praestat. Εἶκε pro ἔοικε. Cf. Il. XVIII, 520. Vs. 44. οὔτε τι pro οὔτ' ἔτι scripsit Iacobsius. Vs. 46. δέ οἱ corrigi voluit Hermannus ad Orph. p. 782. Falso. Auctor scripsit μέν. De correpta syllaba brevi ante οἱ exempla congessit Iacobsius ad Palatin. p. 150. n. 53. Sepulta Regilla est Athenis (conf. n. 6185.). Monumentum, quod hoc loco commemoratur, Salmasius suspicatus est accipi debere de theatro s. Odeo Athenis ab Herode in memoriam Regillae exstructo; qua in sententia eum sequuntur interpretes. Secus iudicat Heyseus l. c. p. 994. non necessarium existimans de Odeo cogitari, quum probabile sit Regillae peculiare sepulcrum exstructum esse. Sed rem dirimit vs. 44. ubi diserte dicitur Regilla neque ut dea templum neque ut mortalis τύμβον accepisse. Itaque eius sepulcrum ἡρῷον fuit, quod varias formas induere potest. Neque obstant verba Statii V. Sylv. III, 47 sqq. ubi se, si opes suppetant, patri odeum pro monumento exstructurum esse ait. Quod si ita est, Regillae statua post Odeum certe inchoatum dedicata videtur. Vs. 47. Rhadamanthi sceptro sedes beatorum significantur. Iacobsius comparat Pindar. Olymp. II, 137. et epigramma Hegesippi 7. Anthol. T. I. p. 255. Vs. 48. de Faustina supra diximus ad vs. 6. Vs. 49. docet illas possessiones, quas Triopii nomine sacraverat Herodes, Regillae olim fuisse: quo pertinere videtur columna Capitolina n. 6184. Vs. 50. χορὸς ἡμερίδων, quod tit. *A.* vs. 23. fuit ἡμερίδων ὄρχοι. Iacobsius confert Achill. Tat. I, 15. p. 37. χορὸς κιόνων, VIII, 6. p. 322. τῶν καλάμων χορός, Eustath. Am. Ism. III. p. 96. χορὸς ὀδόντων, Coluth. vs. 122. χορὸς δονάκων. Similem originem habere videntur χόρτος, χορός, ὄρχος; nec recte observavit Salmasius utrumque vocabulum a saltantium ordinibus derivatum esse. Deinceps nota ἐλαιήεντες pro ἐλαιήεσσαι. Comparantur Il. II, 561. Nicand. Alexiph. vs. 390. Orph. Argon. vs. 261. Vs. 51. οὐ μὲν scripsit Viscontus, ου μιν Iacobsius. De asyndeto cf. vs. 30. Formam θεὴ non ausus sum mutare in θεά, etsi non reppereris apud epicos poetas. Videtur auctor iusto severior fuisse

in adoptando Ionismo. Vs. 52. minores dii maiorum sunt ὀπάονες s. ὀπαδοί. Viscontus comparat Hymn. in Cer. vs. 438 sq. Iacobsius Philostr. in Heroic. prooem. p. 666. Themist. XXII. p. 281. B. Vss. 53. 54. Iphigenia significatur in templo Dianae sepulta et tanquam heroina culta. Ei mulierum, quae in puerperio perierant, velamenta poni solita esse ex Eurip. Iphig. Taur. vs. 1462 - 1467. annotavit Iacobsius. De Herse sacerdote Minervae aliunde non constat. Sed hanc quoque pro heroina cultam esse suspicari licet inde, quod eius soror Aglaurus fanum habebat. Monuit Iacobsius. De forma ἀπητίμησεν nescio cur tam multa dixerit Viscontus. Vide Il. XIII, 113. Vs. 55 sqq. ut mittam Salmasii commentum de matre Caesaris, Tristanus Comm. hist. T. I. p. 583. et Viscontus viderunt, quae nunc dicatur regnum inter heroinas exercere mater Caesaris, intelligendam esse Domitiam Calvillam s. Lucillam (Iul. Capitol. vit. M. Anton. 1. Spartian. vit. Did. Iul. 1.), quae defuncta est ante quam filius eius M. Aurelius ad imperium pervenisset. Hinc quum inter deas referri non posset, factum est, ut a poeta heroinis in sedibus beatorum adscriberetur; in quo Viscontus sibi visus est reperire imitationem Homeri Odyss. XI, 484. 485. Epitheton ὄμπνια Viscontus putat fere idem significare quod πότνια; cui interpretationi certe favet Hesychius: ὀμπνίου νέφους, μεγάλου, πολλοῦ, ηὐξημένου. Dicitur autem Domitia choreas heroinarum regere una cum Alcmena et Cadmi filia Semele quas coniunctim memorat etiam Pindarus Pyth. XI. init.; quae fictio iudicio poetae honori est. Nam matres deorum componuntur cum matre Imperatoris aliquando inter deos referendi. Quod etiam Viscontus notavit. Alcmena post mortem in beatorum sedibus Rhadamantho nupsisse fingitur. Vide Heynium ad Apollod. II. p. 335. et Iacobsium in Exercit. crit. T. II. p. 187. In eam rem Viscontus annotat in Sepulcro Nasonum tab. x. Alcmenam conspici velatam ab Hercule et Minerva coram Radamantho collocatam. Semele vulgo a Baccho ad deos traducta credebatur. Noster Semelen in beatorum sedibus habitantem fingit: qualis fabulae flexus non offendet eum, qui reputaverit fuisse qui non statim post mortem Semelen in deorum sedes sublatam dicerent. Conf. Valcken. Diatr. c. xv. p. 154. et Iacobsius Exercit. crit. T. II. p. 145 sqq.

Inscriptiones hae elegantia et doctrina insignes sunt. Tit. *B.* inscriptum nomen habet Marcelli. Hic igitur auctor carminis putandus est. Eum Viscontus monuit esse Marcellum Sideten, poetam non ignobilem atque aequalem Herodi, cuius etiam nunc superest fragmentum poeticum περὶ ἰχθύων (Fabricii Bibl. Gr. IV. c. 9.). Tit. *A.* nihil inscriptum nominis est. Itaque Brunckius Herodi ipsi tribuebat. Sed ratio carminis ingeniumque par, ut non a vero aberrasse Viscontus videatur, qui eidem Marcello etiam alterum epigramma vindicare non dubitat, in quo nactus est consentientes Iacobsium, Fiorillum, alios (cf. Ephem. Gotting. a. 1795. n. 180. Giornale della letteratura Italiana T. V. 1795. p. 309.). Causam omissi nominis auctoris in tit. *A.* Comes de Clarac l. c. p. 905. eam putavit esse, quod in diversis uterque titulus locis expositus esset, titulus *B.* in templi vestibulo, titulus *A.* in sacro nemore ad templum pertinente, ita ut superfluum videretur in altero nomen poetae repetere.

Subiecimus hoc loco tabulam chronologicam de temporibus Herodis, ut quae in commentario de iis disputavimus uno obtutu habeas composita.

Traiano imp.		
a. u. c. 854.	p. Chr. 101.	Herodes nascitur.
Hadriano imp.		
a. u. c. 872.	p. Chr. 119.	Herodes oratione cadit coram Hadriano in Pannonia.
„ 873.	„ 120.	Scopeliano rhetore magistro utitur.
„ 878.	„ 125.	Hadrianus Athenis commorans Herodi praefecturam civitatium in Asia liberarum defert.
„ 880/881.	„ 127/128.	Herodes in Asia; aquaeductus et balnea in Troiano agro exstruit; Smyrnae Polemonem rhetorem convenit.
		Titus Antoninus Proconsul Asiae. Hadrianus Tyrius Herodem sequitur discipulus.
		Corinthi in templo Neptuni statuas ponit Herodes (Pausan. II, 1.).
		Stadium Panathenaicum Athenis exstruit paulo post mortem patris Attici (Pausan. I, 19. Philostr. 551.).
		Olympiae aquaeductus exstruit, statuas Cereris et Proserpinae dedicat (Pausan. VI, 21. Philostr. l. c.).
		Inscriptiones Vol. I. n. 382. 383.
Antonino Pio imp.		
a. u. c. 893.	p. Chr. 140.	Herodes Romae Imperatoris filiorum adoptivorum, L. Veri et M. Aurelii magister (Iul. Capitol. vit. M. Anton. 2. Vit. Veri 2.).
„ 894.	„ 141.	Moritur Faustina Antonini Pii coniux.
„ 896.	„ 143.	Herodes Consul.
		Anniam Regillam uxorem ducit.
		Canusii aquaeductus condit (Philostrat. 551.).
		Theatrum Corinthi exstructum (Philostrat. l. c.).
		Herodes perdit filiam Panathenaidem.
„ 914.	„ 161.	Regilla Herodis uxor moritur.
M. Aurelio imp.		
		Herodes a fratre Regillae Bradua accusatus.
		Herodes Odeum Athenis condit. Inscriptiones Vol. I. n. 26. Vol. III. n. 6185. 6280.
		Herodes stadium Pythium Delphis ornat (Pausan. X, 32. Philostr. 551.).
		Elpinicen filiam perdit.
a. u. c. 924.	p. Chr. 171.	M. Aurelius in Pannonia agit. Alexander Sophista ab Imperatore epistolographus factus (Philostr. 571. 576.). Athenis coram Herode orationem habet. Herodes ab Atheniensibus accusatus proficiscitur Sirmium causam dicturus. Inde Oricum se confert in confiniis Epiri oppidumque moenibus cingit (Philostr. 551. ubi Heyseus ex cod. Vat. 99. legit: ᾤκισε δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ Ἠπείρῳ Ὠρικὸν ὑποδεδωκὸς ἤδη, cf. Philostr. 562. Holsten. ad Steph. Byz. v. Ὠρικός). Mox Marathonem petit. Inscriptiones Vol. I. n. 989 - 995.
„ 928.	„ 175.	M. Aurelius in Asia. Cassius seditionem movet.

		Faustina minor moritur. Imperatoris epistola ad Herodem data.
a. u. c. 929. p. Chr. 176.		M. Aurelius Athenis versatur.
„ 930.	„ 177.	Herodes moritur.

In inscriptionibus Graecis Herodes Τι. Κλαύδιος Ἀττικὸς Ἡρώδης (n. 382. 1883.) aut Κλ. Ἀττικὸς Ἡρώδης (n. 2978.) aut Ἡρώδης Ἀττικοῦ (n. 490. cf. Philostrat. p. 566.) aut simpliciter Ἡρώδης (n. 26. 537. 992. 993. 995. 6185.) audit. Recteque statuere Keilius Syllog. inscr. Boeot. p. 129. videtur de Attico in inscriptionibus Graecis obvio, qui ubi audiat Τι. Κλαύδιος Ἀττικός, ei filius videtur Herodis.

6281.

Romae olim in clivo Capitolino; edidit Smetius fol. CXXXI. 5. cum Lat. interpret.; inde Gruterus p. DCCL. 10. ex quo repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 251. 2. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 531. Iacobsius Paralip. II. p. 768. n. 18. Anthol. Palat. App. n. 160. Extat etiam in cod. Pigh. fol. 59. a.

ЄΙϹΘΡΗΝΟΥϹЄΦΥΛΑΞΑϹΑΤΙΝΙΑΝѠΙΚΑΚЄΔΑΙΜΟΝ
ΟΥΧΟϹΙѠϹΠΟΙΝΗΝЄΥϹЄΒΙΗϹΚΑΤЄΔΟΥ
ΡΟΥϹΤΙΚΟΝΗΓЄΜΟΝΗΑΠΟϹΙΝΚΑΙΠΑΙΔΑΤΙΘΗΝΟΝ
ΠΟΜΠΗΙΟΝΜΑΖѠΘЄΛΓΟΜЄΝΟΝΓΛΥΚЄΡѠ
ΜΗΤЄΡΑΤΑΡϹΟΓЄΝΗΠΟΜΠΗΙΑΝΗΔЄΠΟΥΔЄΝΤΑϹ
ΥΙΟΝΚΑΙΠΑΠΠΟΝΦЄΥΘΑΝΑΤѠΝΑΝΙϹѠΝ
ΠΑΠΠΟϹΜЄΝΓЄΝЄΗϹΠΡΟΠΑΤѠΡΠЄΛЄΝΗΙΘЄΟϹΔЄ
ѠΧЄΤЄΧѠΝΟΥΔЄΝΠΛΗΝΔΑΚΡΥΟΝΠΡΟΤΑΦΟΥ

Εἰς θρήνους ἐφύλαξας Ἀτίνιαν, ὦ κακὲ δαῖμον·
οὐχ ὁσίως ποινὴν εὐσεβίης κατέ[θ]ου
Ῥουστικὸν ἡγεμονῆα πόσιν καὶ παῖδα τιθηνὸν
Πομπήϊον, μαζῷ θελγόμενον γλυκερῷ,
μητέρα τ' Ἀρ[γ]ογενῆ Πομπήϊαν, ἠδὲ Πούδεντας
υἱὸν καὶ πάππον· φεῦ θανάτων ἀνίσων.
πάππος μὲν γενεῆς προπάτωρ πέλεν· ἤϊθεος δὲ
ᾤχετ' ἔχων οὐδὲν πλὴν δάκρυον πρὸ τάφου.

Vs. 1. Ἀτίνιαν et vs. 5. Πομπήϊαν dedit Iacobsius, retracto accentu, quo correptio ultimae syllabae indicaretur. Vs. 2. οὐδ' ὁσίως mavult Iacobsius; κατέθου correxit Gudius; ποινὴν εὐσεβίης absolute positum esse vidit Iacobsius. Vs. 5. Casaubonus Ταρσογενῆ, Scaliger Ἀργογενῆ coniecit. Πούδεντας a recto Πούδης, *Pudens*, correpta syllaba ου ut in aliis nominibus huiuscemodi (cf. n. 4721. 4745.). Vs. 8. δακρύων reposuit Gudius. Stemma familiae hoc est:

Pudens
|
Pompeia
|
Atinia ⁀ Rusticus
|
Pudens, Pompeius.

6282.

In ara sepulcrali reperta in agro Principis Gabrielli prope viam Ardeatinam, inde Romam translata in aedes eius; edidit Amadutius in Memorie enciclopediche Romane sulle belle arti, antichità cet. T. V. p. 7. et Åkerblad ibid. p. 93. Tractavit Welckerus Spicileg. epigr. Gr. II. n. 34. et Syllog. epigr. Gr. p. 111. n. 79.

ΡΟΥΦΙΝΑ ΚΕΛΕΡΟϹ ΕΞΑΡΙϹΤΕΙ
ΝΗϹ ΤΕ ΕΦΥΝ
ΖѠΗ ΔΕ ΠΛΕΙѠΝ ΜΗΤΡΟϹ ΕΝ
ϹΠΛΑΓΧΝΟΙϹ ΕΜΗ
ѠΔΕΙΝΑΛΥΠΗϹΔΗΤΕΚΟΥϹΗΛ
ΛΑΞΑΤΟ
ΠΡѠΤΗΝ ΟΔΟΝ ΔΕϹΤΕΛΛΟ
ΜΑΙ ΠΡΟϹ ΑΙΔΑΝ
ΚΛΗΡΟΝΔΕ ΜΗΤΡΟϹ ΤѠΙΔΕΚΛΗΡ
. . . . . . ΟΥΧѠ ΤΑΦѠΙ
ϹΤΗΛΗΙΔΕ ΦѠΝѠΑΝΤΑΓѠΝΙ
ΑϹΒΙΟΥ

Vs. 1. Amad. ΕΖΑΡΙϹΤΕΙ, Åkerbl. ΕΞΑΡΙϹΤΕΙ. Vs. 5. init. Amad. ѠΔΕΙΜΑ, Åkerbl. ѠΔΕΙΝΑ; ibid. Amad. ΜΗΤΕ. ΡΟΥϹ, Åkerbl. ΔΗΤΕΚΟΥϹ. Vs. 6. Amad. ΛΑΖΑΤΟ, Åkerbl. ΛΑΞΑΤΟ. Vs. 7. extr. ϹΤΕΛΛΟ habet Åkerbl., omittit Amad. Vs. 11. ΑΝΤΑΓѠΝΙ habet Åkerbl., omittit Amad.

Ῥουφῖνα Κέλερος ἐξ Ἀριστείνης τ' ἔφυν,
ζωὴ δὲ πλείων μητρὸς ἐν σπλάγχνοις ἐμή,
ὠδεῖνα λύπης δ' ἡ τεκοῦσ' ἠλλάξατο·
πρώτην ὁδὸν δὲ στέλλομαι πρὸς Ἀΐδαν,
κλῆρον δὲ μητρὸς τῷδε κληρουχῶ τάφῳ,
στήλῃ δὲ φωνῶ ἀνταγωνίας βίου.

Ἀνταγωνίαι nunc sunt adversitates, res adversae.

6283.

Romae extra portam S. Pancratii trans Tiberim, in coemeterio Calepodii; missu Laurentii Zaccagnii edidit Muratorius T. III. p. MCCCXCVII. 1. cum Lat. interpret. Tractavit Hagenbuchius Epist. ad Blaurer. p. 36 sqq. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 135. Brunckius Anal. III, 308. n. 724. (conf. Iacobsius Animadv. III, 2. p. 309.) Iacobsius Anthol. Palat. App. n. 313.

[*Textum vide pag. seq.*]

Ῥουφείνου τάφος οὗτος, ὃν Ἀστέριόν ποτ' ἔκληζον,
ὃς προλιπὼν Ῥώμης δάπεδον, Νείλου πόλιν ἐλθών,
καὶ προκοπαῖς λάμψας, πολλοῖσ[ι] δὲ πολλὰ παρασχών,
μηδένα λυπήσας, ἀλλ' εἰς τὸ δίκαιον ἀθρήσας,
Μοιρῶν οὐκ ἔφυγεν τρισσῶν μίτον, ἀλλὰ νεκρωθεὶς
τὴν ψυχὴν ἀπέδωκεν ἐς ἀέρα, σῶμα δὲ πρὸς γῆν.

ΡΟΥ
ΡΟΥΦΕΙΝΟΥΤΑΦΟΣΟΥΤΟΣΟΝΑΣΤΕΡΙΟΝΠΟΤΕΚΛΗΖΟΝ
ΟΣΠΡΟΛΙΠΩΝΡΩΜΗΣΔΑΠΕΔΟΝΝΕΙΛΟΥΠΟΛΙΝΕΛΘΩΝ
ΚΑΙΠΡΟΚΟΠΑΙΣΛΑΜΨΑΣΠΟΛΛΟΙΣΔΕΠΟΛΛΑΠΑΡΑΣΧΩΝ
ΜΗΔΕΝΑΛΥΠΗΣΑΣΑΛΛΕΙΣΤΟΔΙΚΑΙΟΝΑΘΡΗΣΑΣ
ΜΟΙΡΩΝΟΥΚΕΦΥΓΕΝΤΡΙΣΣΩΝΜΙΤΟΝΑΛΛΑΝΕΚΡΩΘΕΙΣ
ΤΗΝΨΥΧΗΝΑΠΕΔΩΚΕΝ·ΕΣΑΕΡΑΣΩΜΑΔΕΠΡΟΣΓΗΝ
ΑΛΛΑΚΑΙΕΥΣΕΒΕΙΗΣΕΣΧΕΝΚΡΙΣΙΝΕΝΦΘΙΜΕΝΟΙΣΙΝ
ΚΑΙΠΑΛΙΝΕΙΔΕΤΟΦΩΣΝΕΚΡΟΣΩΝΚΑΙΠΟΝΤΟΝΕΠΛΕΥΣΕΝ
ΚΑΙΧΩΡΗΣΙΔΙΗΣΕΠΕΒΗΣΥΝΠΑΙΣΙΔΕΚΕΙΤΑΙ
ΩΝΟΥΚΕΙΔΕΤΕΛΟΣΘΑΝΑΤΟΥΠΡΩΤΟΣΓΑΡΕΘΝΗΣΚΕ
ΗΔΕΤΕΚΝΩΝΔΙΣΣΩΝΜΗΤΗΡΣΕΜΝΗΔΕΦΙΛΑΝΔΡΟΣ
ΚΑΙΠΕΛΑΓΟΣΔΙΕΠΛΕΙΣΕΚΑΙΗΓΑΓΕΣΩΜΑΒΥΘΟΙΣΙΝ
ΚΑΙΚΑΜΑΤΟΥΣΥΠΕΜΕΙΝΕΚΑΙΕΝΘΡΗΝΟΙΣΔΙΕΜΕΙΝΕ
ΚΑΙΤΥΜΒΩΚΑΤΕΘΗΚΕΚΑΙΑΙΩΣΙΝΠΑΡΕΔΩΚΕ
ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΕΙΑΣΤΑΥΤΑΤΗΣΦΙΛΑΝΔΡΙΑΣ

ἀλλὰ καὶ εὐσεβίης ἔσχεν κρίσιν ἐν φθιμένοισιν,
καὶ πάλιν εἶδε τὸ φῶς νεκρὸς ὢν καὶ πόντον ἔπλευσεν
καὶ χώρης ἰδίης ἐπέβη· σὺν παισὶ δὲ κεῖται,
ὧν οὐκ εἶδε τέλος θανάτου· πρῶτος γὰρ ἔθνησκε.
ἡ δὲ τέκνων δισσῶν μήτηρ σεμνὴ [ἥ]δὲ φίλανδρος
καὶ πέλαγος διέπλε[υ]σε καὶ ἤγαγε σῶμα βυθοῖσιν
καὶ καμάτους ὑπέμεινε καὶ ἐν θρήνοις διέμεινε
καὶ τύμβῳ κατέθηκε καὶ αἰῶσιν παρέδωκε.
Δαμοστρατείας ταῦτα τῆς φιλανδρίας.

Rufinus, cognomine Asterius, Roma in Aegyptum profectus ibique mortuus est. Eius reliquias uxor Damostratea Romam deportavit. Putatur esse ex familia Curtii Rufi Asterii, qui codicem Virgilii Mediceum emendavit. De Rufina quadam Asterii filia sanctis martyribus adscripta dixit Tillemontius Hist. des Emp. T. III. p. 172. De familia Asteriorum Norisius Cenot. Pis. Opp. omn. T. III. p. 676 sq. Multos Asterios recenset Fabricius Bibl. Graec. T. VIII. p. 613 sqq. Haec Iacobsius. Nomen ΡΟΥΦΙΝΟΥ supra insculpturus non perfecisse videtur quadratarius. Vs. 2. Nilopolis urbs est nomi Heracleotici in Heptanomide conf. Holsten. in Steph. Byz. p. 221. Vs. 3. de προκοπαῖς conf. n. 5872. Monet Iacobsius Rufinum videri honorum et divitiarum viam feliciter instituisse. Deinceps πολλοῖσι dedit Hagenbuchius. De sententia Iacobsius confert Theocrit. Idyll. XIV, 63. πολλοῖς πολλὰ διδούς. Vs. 4. μηδένα λυπήσας cf. n. 6260. 6267. Vs. 8. εἶδε τὸ φῶς scil. ossibus ex loco, ubi seposita erant, denuo prolatis. Vss. 9. 10. post patrem duo eius liberi mortui in eodemque sepulcro conditi sunt. Vs. 11. σέμν' ἠδὲ Brunckius cum Hagenbuchio. Vidit postea Iacobsius in σεμνὴ priorem correptam esse. Vid. Erfurdt. ad Sophocl. Ai. p. 619. not. Gaisford. ad Hephaest. p. 218. Vs. 14. de sententia αἰῶσιν παρέδωκε Iacobsius ablegat ad Burmanni Anthol. Lat. T. II. p. 107.

6284.

Prope Ficuleam in lapide fracto; edidit Amatius Giorn. Arcad. 1825. m. Dec. p. 364. Habeo etiam ex schedis Gerhardi a Welckero missis.

ΤΗΝϹΤΗΛΗΝΠΑΡΟΔΕΙΤΑΔΙΕΛΘΩΝΓΝΩϹΗΙ . . . .
ΚΑΙΠΩϹΜΟΙΒΕΒΙΩΤΑΙΚΑΙΠΩϹΑΝΕΛΥϹΑΜΑΘΗϹ . .
ΕϹΠΕΙΡΑΝΜΕΓΟΝΕΙϹΠΑΡΑΙΓΥΠΤΟΙΟΔΑΡΟΥΡΑΙϹ
ΕΝΚΩΜΗΙ.ΕΡΑΠΕΝΘΕΒΥΛΑΙΗ..ΝΟΜΟϹΗΞΟΙϹ
\- - - - - ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ - - - ΕΠΑΤΡΑϹϹΙΝ

ΚΑΙΕΝϹΤΡΑΤΙΑΙ - - - - ΝΗΜΕΡΙΩΜΕΤΕΠΙΤΑΘΕΛΗϹΑϹ
ΚΑΙΚΟϹΜΟΝΚΕΚ - - ΕΥΚΑϹΧΕΔΟΝΕΙΠΟΙΜΙΠΑΡΑΥΤΟ
ΟΥΠΟΛΕΜΟΝΠΟΤΕΕΙΔΩΝΟΥΧΕΙΡΑΦΟΝΟΙϹΙΜΙΑΝΑϹ
.ΡΟΝΙΟϹΟΚΑΙΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟϹΕΥΟΔΙΟϹΕΝΘΔΕΚΕΙΜΑΙ
ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗϹΓΥΝΑΙΚΑΤΕΜΗΔΑΜΟΥΓΗΜΑϹ
ΜΗΤΕΔΙΚΗΝΕΙΠΑϹΜΗΤΟΡΚΟΝΔΟΥϹΠΟΤΟΜΟΙΩ
ΕΥΤΥΧΙΗΝΔΕΒΙΟΥΤΑΥΤΗΝΝΟΜΙϹΟΝΠΑΡΟΔΕΙΤΑ
ϹΕΡΑΜΜΩΝΕΝΘΑΔΕΚΕΙΜΑΙΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥϹΠΟΛΑΜΟΓΗϹΑϹ
ΕΝΒΙΟΤΩΠΕΡΙΩΝΛΗΘΗΠΛΑΝΗΕΛΠΙΔΙΔΙΩΚΩΝ
\- ΗΝ - ΟϹ - - ΤΟΥΤΟΓΕΝΩΜΑΙΟΒΛΕΠΙϹ

Τὴν στήλην, παροδεῖτα, διελθὼν γνώσῃ [ὅς εἰμι,
καί, πῶς μοι βεβίωται καὶ πῶς ἀνέλυσα, μαθήσ[ῃ.
ἔσπειράν με γονεῖς παρ' Αἰγύπτοιο δ' ἀρούραις
ἐν κώμῃ [Σ]ερα[μ]ένθε, [πά]λαι ἧ[ς οὔ]νομ' [ἐῆν] Ξοΐς.

\- - - - ᾿Αλεξανδρ - - - πατράσσιν
\- - - - - - - - - -
κἂν στρατιᾳ [δὲ πα]νημερίῳ μετέπ[ε]ιτα θελήσας
καὶ κόσμον κεκ[όρ]ευκα σχεδὸν εἴποιμι παρ᾽ αὐτό.
οὐ πόλεμόν ποτ᾽ ἰδών, οὐ χεῖρα φόνοισι μιάνας
Κ]ρόνιος ὁ καὶ ᾿Αρτεμίδωρος Εὐόδιος ἐνθάδε κεῖμαι
ἑξηκονταέτης, γυναῖκά τε μηδαμοῦ γήμας
μήτε δίκην εἴπας μήτ᾽ ὅρκον δούς ποτ᾽ ὁμοίῳ.
εὐτυχίην δὲ βίου ταύτην νόμισον, παροδεῖτα.
Σεράμμων ἐνθάδε κεῖμαι ᾿Αλεξανδρεὺς πολλὰ μογήσας
ἐν βιότῳ, περὶ ὧν λήθη, πλάνη, ἐλπίδι διώκων
[τὸ ζ]ῆν [ἐκτελέ]σ[ας] τοῦτο γένωμ᾽ ὃ βλέπ[ε]ις.

Versus sunt miserabiles. Homo Alexandrinus Cronius et Artemidorus Euhodius audit praeterea is Σεράμμων i. e. Σεραπάμμων dictus de nomine patriae. Nomen ⲟⲥⲉⲣⲁⲙⲉⲛ† exsculpsit Brugschius, optimae spei iuvenis, quocum titulum examinavi.

6285.

Romae in urna cineraria olim sub Capitolio; edidit Smetius fol. CXXXI. 11. indeque Gruterus p. DCLXV. 8. Repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 226. 3. litteris minusculis, Bonada Anthol. T. II. p. 326. Brunckius Anal. III, 312. n. 739. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 326.) Anthol. Palat. App. n. 152. Extat etiam in codice Pigh. fol. 4. b. Latina exhibet Burmannus Anthol. Lat. T. II. p. 50.

D Θ K M ❦
ЄIKOCINЄΞΛYKABACINЄTѠ
ZHCACACABЄINA ❦
KAIMHCINTЄTPACINЄITЄN
ΔЄKATONΠAΛINHMAP
THΔЄCOPѠKЄIMAIΘYΓATPOCMЄTA
HMЄΔIѠΞЄN ❦
ΔIΞAMЄNHCTOPΓHNΦIΛOMHTOPA
ΔOΓMACIMOIPѠN ❦
HIC.IACET.EXANIMIS.TVMYLIS.AELIA
SABINA ❦
CVM.SVA.NATA.SIMVL.FETV.QVEM
PROCREAT.IPSA ❦
O.FORTVNA.FIDEM.QVANTAM
MVTASTI.MALIGNE ❦
QVEM.GENVIT.GENETRIX.SECVM
TENET.IN.LARE.DITIS ❦

Vs. 1. fuerit ❦ Θ K X ❦. Vs. 2. extr. ЄΓѠ coniecit Holtenus.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Εἴκοσιν ἓξ λυκάβασιν ἐ[γ]ὼ ζήσασα Σαβεῖνα
καὶ μησὶν τέταρσιν, εἶτ᾽ ἑνδέκατον πάλιν ἦμαρ
τῇδε σορῷ κεῖμαι θυγατρὸς μέτα ἥ με δίωξεν
δ[ε]ιξαμένη στοργὴν φιλομήτορα δόγμασι Μοιρῶν.

Hic iacet exanimis tumulis Aelia Sabina
cum sua nata simul, fetu, quem procreat ipsa.
o Fortuna, fidem quantum mutasti maligne!
quem genuit genetrix, secum tenet in lare Ditis.

Vs. 2. Brunckius scripsit εἶθ᾽ ἑνδέκατον; εἶτεν pro εἶτα esse suspicabatur Iacobsius. Vid. Schaefer. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 262. et Reizius Praefat. ad Herodot. p. XVI. At neglectum spiritum asperum esse probabilius est. Cf. n. 6284. vs. 11.

6286.

Romae extra portam Capenam in vinea Bernardi Oliverii in sarcophago, in cuius operculo sculptus est iuvenis *ornatus viridi tempora pampino*, altera manu coronam, altera calicem tenens, cubitu sinistro super calcita nixus; edidit Amadutius Anecd. litter. T. II. p. 469. n. 20. repetita est Novelle letterarie di Firenze 1774. p. 438. n. 28. Efemeridi letterarie di Roma 1774. p. 274. n. 35. Monum. Matth. T. III. Cl. 3. p. 39. Habet etiam Fogginus Mus. Capitol. T. IV. p. 273. aeri incisam. Tractavit Welckerus Epigr. spicil. II. p. 17. n. 38. Syllog. epigr. Gr. p. 97. n. 66. edit. sec. (cf. Allg. Schulzeitung II. n. 8 b. p. 692. not.)

ΣΑΤΟΡΝΕΙΝΟΣ.ΕΓΩ.ΚΙΚΛΗΣΚΟΜΑΙ.ΕΚ
ΔΕΜΕ.ΠΑΙΔΟΣ
ΕΙΣΔΙΟΝΥΣΟΥ.ΑΓΑΛΜΕΘΕΣΑΝ.ΜΗΤΗΡΕ.ΠΑΤΗΡΕ

Σατορνεῖνος ἐγὼ κικλήσκομαι, ἐκ δέ με παιδὸς
εἰς Διονύσου ἄγαλμ᾽ ἔθεσαν μήτηρ τε πατήρ τε.

Puerum famulitio dei sacro a parentibus pauperibus addictum esse monet Welckerus comparans Leonidae epigramma 15.

ἁ μάτηρ ζωὸν τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρά,
Βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψαμένα.
Βάκχε, σὺ δ᾽ ὑψώσῃς τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
ῥωπικόν, ἁ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία.

6287.

Romae in sarcophago anaglypho ornato, in vinea PP. Augustinianorum ad viam Flaminiam eruto, posthac Camaldoli supra Tusculum in museum Cardinalis Passionei translato; asservatur nunc mutilus in museo Britannico; anaglyphis poeta cum Musa repraesentatur bis, sub sedili persona scenica; ediderunt Fabrettus Inscr. c. 10. p. 704. n. 248. Montfauconius Palaeogr. Gr. II, 7. p. 170. cum nota et interpret. Lat.; unde repetiit Corsinus in Paciaudi Monum. Peloponn. T. I. p. 89. Deinde edidit Passionei Inscr. XIV, 28. p. 143. Tractatur Classical Journal T. I. p. 560 sq. Ex Fabretto repetierunt Brunckius Anal. III. p. 315. n. 752. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 337.) Anthol. Palat. App. n. 252. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

[*Textum vide pag. seq.*]

Versus dimidiati utrinque anaglyphis cinguntur; dextra pars cum versuum initio deest, teste Müllero. Quo non perspecto Montfauconius orationem esse non metro vinctam arbitratus est, Brunckius anapaestos esse immixtis dactylicis versibus statuit. Vs. 1. non habet Müll. Vs. 4. Pass. CYNOΔEΠTHC. Vs. 5.

ꟿ ϹƐꟿΠΡωΝΙΟϹΝƐΙΚΟΚΡΑΤΗϹ
ΗꟿΗΝΠΟΤƐꟿΟΥϹΙΚΟϹ ΑΝΗΡ
ΠΟΙΗΤΗϹ ΚΑΙ ΚΙΘΑΡΙϹΤΗϹ
ꟿΑΛΙϹΤΑ ΔƐ ΚΑΙϹΥΝΟΔƐΙΤΗϹ
ΠΟΛΛΑΒΥΘΟΙϹΙ ΚΑꟿωΝ
ΟΔΗΠΟΡΙƐϹ ΔΑΤΟΝΗϹΑϹ
ƐΝΠΟΡΟϹ ƐΥꟿΟΡΦωΝΓƐΝΟꟿΗΝ
ΦΙΛΟΙ ꟿƐΤƐΠƐΙΤΑ ΓΥΝΑΙΚωΝ
ΠΝƐΥꟿΑΛΑΒωΝ ΔΑΝΟϹ ΟΥΡΑΝΟΘƐΝ
ΤƐΛƐϹΑϹ ΧΡΟΝΟΝ ΑΝΤΑΠƐΔωΚΑ
ΚΑΙ ꟿƐ ΤΑΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ❧
ꟿΘΥϹΑΙꟿΟΥ ΤΟ ϹωꟿΑΚΡΑΤΟΥϹΙΝ

Müll. ΠΥΘΟΙϹΙ, reliqui ΒΥΘΟΙϹΙ. Vs. 9. Müll. ΔΑΝƐϹ. Vs. 10. Fabr. Pass. ΑΥΤΑΠƐΔωΚΑ, Montf. Müll. ΑΝΤΑΠƐΔωΚΑ. Vs. 12. Montf. ΚΡΑΤΟΥϹΙ, reliqui ΚΡΑΤΟΥϹΙΝ.

Μ. Σεμπρώνιος Νεικοκράτης.

Ον κρύπτει κόνις ἥδ',] ἤμην ποτὲ μουσικὸς ἀνήρ,
παντοίων μελέων] ποιητὴς καὶ κιθαριστής.
- .- - ' - μάλιστα δὲ καὶ συνοδείτης
πολλὰ βυθοῖσι καμών· [ἐν] ὁδ[οι]πορί[αι]ς δ' ἀτονήσας
ἔνπορος εὐμόρφων γενόμην, φίλοι, μετέπειτα γυναικῶν.
πνεῦμα λαβὼν δάνος οὐρανόθεν τελέσας χρόνον ἀνταπέδωκα,
καὶ μετὰ τὸν θάνατον Μοῦσαί μου τὸ σῶμα κρατοῦσιν.

Videntur hemistichia vss. 1-3. interiisse. Vs. 5. male insertum est φίλοι. Vs. 6. heptameter est, quem evitare auctor poterat scribendo χρόνῳ pro τελέσας χρόνον. Vs. 7. deleto τὸ tolerabilior erit. Ultima ad anaglyphum respicere videntur, quo bis Musa repraesentatur poetae adstans. Cf. Welckerum Annal. Instit. arch. Rom. XVIII. 1846. p. 146.

6288.

Romae in urna anaglyphis ornata Ulyxem et Sirenas repraesentantibus, quae non extat amplius; edidit Winckelmannus Stor. dell' arte T. II. p. 133. unde repetierunt Christius Abhandl. über die Litt. u. Kunstw. p. 98. Marinus Vill. Albani Inscr. Cl. V. p. 186. n. 164. cum Lat. interpret. Morcelli, Brunckius Anal. III. p. 315. n. 748. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 335.) Anthol. Palat. App. n. 104.

ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΜΕΡΟΠΩΝ
ΟΥΔΕΙϹ · ΕΦΥ · ΤΟΥΔΕ · ΣΕΒΗΡΑ
ΘΗϹΕΥϹ · ΑΙΑΚΙΔΑΙ
ΜΑΡΤΥΡΕϹ · ΕΙϹΙ · ΛΟΓΟΥ
ΑΥΧΩ · ϹΩΦΡΟΝΑ · ΤΥΝΒΟϹ · Ε
ΜΑΙϹ · ΛΑΓΟΝΕϹϹΙ · ϹΕΒΗΡΑΝ
ΚΟΥΡΗΝ · ϹΤΡΥΜΟΝΙΟΥ · ΠΑΙ
ΔΟϹ · ΑΜΥΜΟΝ · ΕΧΩΝ
ΟΙΗΝ · ΟΥΚ · ΗΝΕΙΚΕ · ΠΟΛΥϹ
ΒΙΟϹ · ΟΥΔΕ · ΤΙϹ · ΟΥΠΩ
ΕϹΧΕ · ΤΑΧΟϹ · ΧΡΗϹΤΗΝ
ΑΛΛΟϹ · ΥΦ · ΗΕΛΙΩΙ

Ἀθάνατ[ος] μερόπων οὐδεὶς ἔφυ· τοῦδε, Σεβῆρα,
Θησεύς, Αἰακίδαι μάρτυρές εἰσι λόγου.
αὐχῶ σώφρονα τύνβος ἐμαῖς λαγόνεσσι Σεβῆραν
κούρην Στρυμονίου παιδὸς ἀμύμον' ἔχων,
οἵην οὐκ ἤνεικε πολὺς βίος, οὐδέ τις οὔ[τ]ω[ς
ἔσχε τάφος χρηστὴν ἄλλος ὑ[π'] ἠελίῳ.

Sic legit etiam Christius. De vocabulis Στρυμονίου παιδὸς mira Zeunius ad Christ. et Marinus protulerunt. Severam esse filiam filii Strymonis, qui ipse Strymon appellatus fuerit, putat Iacobsius. Sed Στρυμόνιος παῖς dictum ut Στρυμόνιος πῶλος Euripid. Rhes. 383. i. e. παῖς Στρυμονίας γῆς. Itaque Severa fuit filia Strymoniae subolis. Ita etiam Boeckhium iudicasse video.

6289.

Romae olim in aedibus Matthaeiorum; ediderunt Muratorius T. III. p. MDCCXLIV. 5. ex schedis Ptolomaei cum interpret. Lat. Amadutius in Monum. Matth. Cl. X. p. 170. n. 65. uterque vitiosissime; melius Raponius Dissert. de epigrammate Graeco Romae in Coelimontanis Matthaeiorum hortis extante, Velitr. 1788. qui tractavit post Leichium in Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 499. Ex Raponio citavit Schowius Chart. papyrac. Velitr. p. 54. Repetiit Iacobsius Anthol. edit. nov. T. II. p. 866. cf. Graefe Act. in Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 643.

ΤΙΚΤƐΤΥΧΗϹƐΠƐΙΡƐΝΔƐϹƐΡΑΠΙΑΚΟϹ
ΤΑΧΥΠΟΤΜΟϹ
ΑΜΦωΘΗΛΥΤƐΡΗΝΠΑΙΔΑϹƐΡΑΠΙΑΔΑ
ΚƐΙΜΑΙΔƐΞΑƐΤΗϹΤΥΜΒΟΝΔƐΜΟΙΟϹΜΑ
ΤΙΤΗΛƐΝ
ΤƐΥΞƐΝΝƐΙΙ . . . . ΠΑΝΤΑϹƐΠƐΥϹƐΒΙΗ
ΚΛƐΙΝΟϹƐΝΑΝΘ.ωΠΟΙ.Ι.ΟΜƐϹΤΙΚΟϹΟϹΜƐ
ΤΙΤΥΤΘΗΝ
ΟΥϹΑΝΔΟΥΛΟϹΥΝΗϹƐΞΑΓΑΓƐΝϹΤΥΓƐΡΗϹ

Vs. 1. Mur. CEHEIPEN; in lapide esse CЄΠЄI PЄN testatur Raponius. Vs. 2. Mur. ΘΗΛΙΤΕΡΗΝ. Vs. 3. Mur. KAIMAI; deinde Mur. TYMBON, Rap. T.MBON; in fine Mur. ΑΤΙΤΗΔΗΝ. Vs. 4. Mur. NEI - - - - ANTAC. Vs. 5. Mur. ΑΝΘΕϢΠΟΙΕΙΟ ΜΕCΤΡΙΟCOCMETITYTOHN, Rap. ΑΝΘ.ϢΟ ....CTIKOCOCMЄTITYTΘHN. Vs. 6. Mur. ΔΟΥΛΟCΥΝΗΝΕΞΑΡΑΓΕΝ.

Τίκτε Τύχη, σπεῖρεν δὲ Σεραπιακὸς — ταχύποτμο[ι]
ἄμφω — θηλυτέραν παῖδα Σεραπιάδα.
κεῖμαι δ' ἑξαέτης· τυμβὸν δέ μοι, ὅς μ' ἀτίτηλεν,
τεῦξεν, νει[κήσας] πάντας ἐπ' εὐσεβίῃ,
κλεινὸς ἐν ἀνθ[ρ]ώποι[σ]ι [Δ]ομεστικός, ὅς μ' ἔτι τυτθὴν
οὖσαν δουλοσύνης ἐξάγαγεν στυγερῆς.

Restituit Raponius. Vs. 1. ταχύποτμοι ἄμφω parenthetice dictum esse vidit Schowius, postquam Raponius proposuit ταχύποτμοι aut ταχυπότμω, testans tamen in lapide esse ΤΑΧΥΠΟΤΜΟC, quod una cum CЄΠЄIPЄN vs. 1. ad lapsus quadratarii referendum iudicavit. Minus feliciter tractavit Leichius. Nomen patris Σεραπιανὸς esse Graefio videtur. Sine causa idonea.

6290.

Romae in aedibus Rondanini; edidit Marinus Vill. Albani Inscr. Cl. V. p. 179. n. 160. Tractarunt Graefe Act. Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 702 sq. Welckerus Programm. nataliciis Frid. Guil. III. Bonnae a. 1819. scripto n. 12. ex schedis Zoëgae et Syllog. epigr. p. 106. n. 74.

ΚΕΙΜΑΙCΟΕΜΟCΑΝΗΡ
ΒΙΟΤΗΤΑΝЄΟCΤΕΛΕCCAC
ΚΑΙΓΑΙΗΝΠΑΤΕΩΝΚΑΙ
ΚΥΜΑΤΑΝΗΥCΙΠΕΡΗ
CACAYCO
ΝΙΗΓΑΙΗΤΕΡΜΑΒΙΟΥ
ΘΕΜΕΝΟC

Κεῖμαι Σόεμος ἀνὴρ βιοτῆτα νέος τελέσσας
καὶ γαίην πατέων καὶ κύματα νηυσὶ περήσας,
Αὐσονίῃ γαίῃ τέρμα βίου θέμενος.

Versus mali. Σόαιμος scribendum esse notavit Marinus citans Salmasium ad Script. H. A. p. 171. (759.). Nomen est Syriacum. Mira commentus est Graefius.

6291.

Romae in cippo ab negotiatore Fredionio in vinea extra portam D. Ioannis reperta, postbac in museum Vaticanum translato; edidit Gerhardus Bullett. dell' Instit. arch. Rom. 1831. p. 73 sq. Repetierunt et tractarunt Welckerus Mus. Rhen. a se et Naekio edit. a. I. (1832.) p. 294. Osannus Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1837. p. 404. Habeo etiam ex schedis Gerhardi.

D · M
DIDIO · TAXIARCHI · LIB · FIDELISSIMO

ΤΥΤΘΟΝЄΜΟΝΠΑΡΑΤΥΜΒΟΝЄΠЄΙ
ΜΟΛЄCϢΞЄΝЄΒΑΙΟΝCΤΗCΟΝΙΧΝΟC
ΠΑΥΡΟΙCΓΡΑΜΜΑCΙΝЄΙCΟΡΟϢΝ
ΖϢΟCЄϢΝ.ΜЄΙΛЄΟΝ
ЄΝΔЄΤЄΠΑΙΔϢΝЄΥΓЄΝЄϢΝΙЄΡΗC
ΗΡΞΑΔΙΔΑCΚΑΛΙΗC
ΚΑΙΔΗΚΑΛΕΥΜΗΝΤΑΞΙΑΡΧΗCЄΝΒΡΟΤΟΙC
ΟΥΤΑΡЄΝЄΞΑΜЄΤΡΟΙCΙΝΗΡΜΟCЄΝ
ΤΟΥΝΟΜЄΜΟΝ

D(iis) m(anibus).

Didio Taxiarchi lib(erto) fidelissimo.

Τυτθὸν ἐμὸν παρὰ τύμβον ἐπεὶ μόλες, ὦ ξένε, βαιὸν
στῆσον ἴχνος παύροις γράμμασιν εἰσορόων.
ζωὸς ἐὼν [βασιλεῦσιν ὁ]μείλεον· ἐν δέ τε παίδων
εὐγενέων ἱερῆς ἦρξα διδασκαλίης.
καὶ δὴ 'καλεύμην Ταξιάρχης ἐν βροτοῖς·
οὐ [γ]ὰρ ἐν ἑξαμέτροις ἥρμοσε τοὔνομ' ἐμόν.

Inter ЄϢΝ et ΜЄΙΛЄΟΝ lacunam statuendam esse vidit Gerhardus, qui coniecit ἀγαθοῖσιν ὁμίλεον. Deinceps παίδων εὐγενέων ἱερῆς ἦρξα διδασκαλίης est: *praefui disciplinae puerorum nobilium*; nec tamen videtur de disciplina puerorum ingenuorum in sacris ministrantium posse intelligi, ut fecit Osannus. De inserto trimetro conf. n. 6293. et Elem. epigr. Gr. p. 7.

6291. *b*.

Romae in lapide reperto in fundis Fredionii ante portam D. Ioannis (cf. n. 6299.); edidit Amatius Giorn. Arcad. 1826. T. XXXII. p. 111. cum interpret. Lat. et nota.

[*Textum vide pag. seq.*]

Τειμάνδρα Κυπάρης κεῖτ' ἐνθάδε. κάτθανεν, αἰαῖ,
μηδὲ τὸν ἑξαέτη πλησαμένη βίοτον.
Λ[ούκιος] - - - ος Ἄνθιμος [τῇ μακα]ρίᾳ θυγατρ[ὶ]
μνείας χάριν.

ΤΕΙΜΑΝΔΡΑΚΥΠΑΡΗΣ
ΚΕΙΤΕΝΘΑΔΕΚΑΤΘΑΝΕΝ
ΑΙΑΙ . ΜΗΔΕΤΟΝΕΞΑ
ΕΤΗΠΛΗΣΑΜΕΝΗΒΙΟ
ΤΟΝ Λ - - - - - - -
ΟΣΑΝΘΙΜ - - -
ΡΙΑ.ΘΥΓΑΤΡ - - - -

Timandra designatur ex matre, quae est Cypare. De nomine Amatius confert inscr. vill. Albanae ap. Marinum p. 77. CLAVDIACYPARIS. Cypare habetur etiam ap. Gruter. p. DCCLXIX. 3. et ap. Osann. Syllog. p. 376. n. 55. Supplementa vss. 5. 6. 7. sunt Amatii.

6292.

Romae in museo Capitolino in sarcophago sub imagine mulieris in lecto cubantis; ediderunt Maffeius Mus. Veron. p. CCCXIV. Bottarius Mus. Capitol. T. III. tab. 66. Guascus Mus. Capitol. T. III. p. 177. ligno incisam: repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 379. Welckerus Epigr. spicil. II. n. 45. p. 20. et Syllog. epigr. Gr. p. 82. n. 56. edit. alt. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

CЄΜΝΗΝΠΗΝЄΛΟΠΗΝΟΠΑΛΑΙΒΙΟCЄCΧЄΔЄΚΑΙΝΥΝCЄΜΝΗΝΦΗΛΙΚΙΤΑΝΟΥΤΑΧΑΜΙΟΤΕΡΗΝ
ΒΟΥΛΟΜЄΝΗCΔЄΘΑΝЄΙΝΑΝΔΡΟCΠΡΟΤЄΡΗΝCΦЄΤЄΡΟΙΟЄΚΛΥЄCωΔΑΙΜΟΝΠΟΛΛΑΚΙCЄΥΧΟΜЄΝΗC
ΤΟΙΓΑΡΤΟΙΚΑΙЄΜЄΙΟΔΙΚΑΙΟΤЄΡΗΝΟΠΑΚΟΥCΟΝЄΥΧΟΜЄΝΟΥΠΛΟΥΤωΝ
ΗΝЄΙCΑΙΔΑΟΠЄΡΗCωЄΥΡЄΙΝΤΗΝΙΔΙΑΝΦΗΛΙΚΙΤΑΝΠΑΡΑCΟΙ
ΚΛΑΥΔΙΟCΙΗΤΗΡΑΓΑΘЄΙΝΟCΤΗΝΔЄΑΝЄΘΗΚЄΝЄΙΚΟΝΑΦΗΛΙΚΙΤΑCΜΑΡΤΥΡΑCωΦΡΟCΥΝΗC

Vs. 2. extr. Guasc. ЄΙΧΟΜЄΝΗC. Vs. 4. init. Maff. ΑΙΕΙΣ, Guasc. ЄΝЄΙC, Bott. Thorl. ΗΝЄΙC.

Σεμνὴν Πηνελόπην ὁ πάλαι βίος, ἔσχε δὲ [χὠ] νῦν
σεμνὴν Φηλικίταν, οὐ τάχα μιοτέρην.
βουλομένης δὲ θανεῖν ἀνδρὸς προτέρην σφετέροιο
ἔκλυες, ὦ δαῖμον, πολλάκις εὐχομένης.
τοιγάρτοι καὶ ἐμεῖο δικαιοτέρην ὄπ' ἄκουσον
εὐχομένου, Πλούτων, ἥν εἰς Ἀΐδαο περήσω,
εὑρεῖν τὴν ἰδίαν Φηλικίταν παρὰ σοί.
Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθεῖνος τήνδ' ἀνέθηκεν
εἰκόνα, Φηλικίτας μάρτυρα σωφροσύνης.

Vs. 1. post ΚΑΙ excidit Ο, ut sit *καὶ ὁ* et per crasin *χὠ*. Vss. 3. 4. de simili amore coniugis pro marito se devoventis cf. n. 5759. Post vs. 5. pentametrum excidisse temere putavit Maffeius. Vs. 7. ludit auctor in nomine Felicitatis. Agathinus quidam medicus a Galeno saepe memoratur (vide Fabric. Bibl. Gr. T. III. p. 41.).

6293.

Romae in lapide in via Nomentana reperto; ediderunt Aringhius Rom. subterr. IV, 20. hinc Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. p. 856. n. 147. Fabrettus Inscr. c. 3. p. 192. n. 448. cum interpret. Lat. Tractavit Hagenbuchius Epist. epigr. p. 404. Dorvillius ad Charit. p. 258. Repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 236. 3. litteris minusculis, Bonada Anthol. T. II. p. 307. Brunckius Anal. III, 304. n. 709. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 285.) Anthol. Palat. App. n. 259.

D M
ΝΥΜΦΑΙΚΡΗΝΑΙΑΙΜΕΣΥΝΗΡΠΑΣΑΝΕΚΒΙΟΤΟΙΟ
ΚΑΙΤΑΧΑΠΟΥΤΙΜΗΣΕΙΝΕΚΑΤΟΥΤΕΠΑΘΟΝ
ΝΗΠΙΗΟΥΔΕΔΥΟΙΝΕΤΕΟΙΝΤΕΛΟΣΕΞΑΝΥΣΑΣΑ
ΦΙΛΗΣΙΗΤΗΝΚΛΗΣΙΝΑΥΣΟΝΙΣΓΕΝΟΣ

D. M. habet Fabrettus, omittunt reliqui. Vs. 1. Aringh. ΚΡΗΜΝΑΙΑΙ, Fabr. Rein. ΚΡΗΝΑΙΑΙ. Vs. 4. Aringh. ΑΥΣΟΝΙΣ, Fabr. ΑΥΣΟΝΙΔΕ.

D(iis) m(anibus).

Νύμφαι κρηναῖαί με συνήρπασαν ἐκ βιότοιο,
καὶ τάχα που τιμῆς εἵνεκα τουτ' ἔπαθον,
νηπίη, οὐδὲ δυοῖν ἐτέοιν τέλος ἐξανύσασα,
Φιλησίη τὴν κλῆσιν, Αὐσονὶς γένος.

Puella bimula in aqua perierat. Respicitur ad Hylae fatum (conf. n. 6201.): unde inepte Fleetwoodius vs. 2. *τιμῆς εἵνεκα* vertebat *pro poena*. Similia comparavit Dorvillius. De trimetro iambico, quem Reinesius perperam sublatum ivit, conf. n. 6291.

6294.

Romae; edidit Iac. Sirmondus ad Sidonium p. 103. litteris minusculis; repetierunt Reinesius Synt. inscr. Cl. XIV. p. 756. n. 121. Fleetwood Inscr. syllog. p. 228. 3. Ex Sirmondo repetiit Iacobsius Paralip. II. n. 68. p. 820. Anthol. Palat. App. n. 380.

Θ K
ΦΙΛΗΤωΙΤΟΔЄCΗΜΑΚΑΤΟΙΧΟΜЄΝωΙCΥΝΟΜЄΥΝωΙ
ΑΒΑCΚΑΝΤΙCΓΑΜЄΤΗΜΝΗΜΟCΥΝΗCЄΝЄΚЄΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Φιλήτῳ τόδε σῆμα κατοιχομένῳ συνομεύνῳ
Ἀβασκαντὶς γαμετὴ μνημοσύνης ἕνεκεν.

Bene Iacobsius annotavit: Ἀβασκαντὶς si genuinum nomen, auctor distichi illud male collocavit; nam salvo metro sic poterat scribi:

Φιλήτῳ τόδ' Ἀβασκαντὶς γαμετὴ συνομεύνῳ
σῆμα κατοιχομένῳ μνημοσύνης ἕνεκεν.

6295.

Romae olim ad aquam Virginem in aedibus Francisci Grilli; ex schedis Scaligeri edidit Gruterus p. DCLXXXIII. 7. (conf. Scaliger. Catal. Virgilii p. 242. Grotius T. III. p. 407.), unde repetierunt Fleetwood Syllog. inscr. p. 240. 1. Brunckius Anal. III, 313. n. 742. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 328.) Anthol. Palat. App. n. 381.

ΦΛΑΒΙΑΝωΗΡωΙΠΑΤΗΡΔωΡΟϹΤΟΔΕϹΗΜΑ
ΕΞΕΠΙΤΟΙϹΔΕΚΕΤΗΜΟΥΝΑΒΙωϹΑΜΕΝω
ΜΟΙΡΑΓΑΡΑΙΟΛΙΔΟϹΠΑΤΡΗϹΑΠΑΝΕΥΘΕΜΥΡΙΝΗϹ
ΘΑΨΕΤΕΚΑΙΜΟΥϹωΝΕΥΝΙΝΕΘΗΚΑΡΕΤΗϹ

Vs. 3. Grut. ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ, Gud. ΑΙΟΛΙΔΟϹ.

Φλαβιανῷ ἥρωϊ πατὴρ Δῶρος τόδε σῆμα
ἐξ ἐπὶ τοῖς δέκ' ἔτη μοῦνα βιωσαμένῳ·
Μοῖρα γὰρ Αἰολίδος πάτρης ἀπάνευθε Μυρίνης
θάψε τε καὶ Μουσῶν εὖνιν ἔθηκ' ἀρετῆς.

Myrina nota urbs Aeolidis. Vs. 4. Flaviano exstincto patria eius Musarum antistite orbata est.

6296.

Romae; ediderunt Maffeius Mus. Veron. p. LXIV. cum interpret. Salvinii, Gorius Inscr. Etrur. T. I. Append. 33. p. 464. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 239. Brunckius Analect. III, 302. n. 704. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 278.) Anthol. Palat. App. n. 383.

ΦΛωΡΟϹΚΑΙΚΙΛΙΟΥϹΤΑΚΤΗϹΘΑΜΑΔΕΥΡΥΠΟΚΕΙΤΑΙ
ΕΞΑΛΛΟΥΤΥΜΒΟΥΔΕΥΤΕΡΑΚΛΑΙΟΜΕΝΟϹ
ΕΞΕΤΕωΝωΡΗϹΟΛΙΓΟΝΔΕΜΑϹΑΛΛΑΤΕΛΗΟΝ
ΘΡΕΠΤΗΡϹΙΝΛΕΙΠωΝΗΛΙΚΙΗϹΕΛΕΟΝ
5 *δευτερα* ΔΟΥΚΑΚΛΑΥΤΟΝΕΧωΝΤΑΦΟΝΟΥΔΕΓΑΡΕΝΘΑ
ΦΕΙϹΑΝΤΟΠΡΟΤΕΡωΝΜΝΗϹΑΜΕΝΟΙΔΑΚΡΥωΝ
ΔΕΙΛΕΙΟΙΤΡΟΦΕωΝΚΕΙΝΑΙΧΕΡΕϹΑΙϹΥΝΕΛΕΞΑΝ
ΤΗΝΟΛΙΓΗΝϹΠΟΔΙΗΝΟΥΚΟΛΙΓΗϹΟΔΥΝΗϹ

Vs. 4. init. Maff. ΘΡΕΠΤΗΡϹΙΝ, Gor. ΟϹ.... ΤΗΡϹΙΝ. Vs. 5. init. Maff. .... ΔΟΥΑΚΛΑΥΤΟΝ cet. δεύτερα ex coniectura addiderunt Maffeius, Salvinius. Vs. 7. init. Maff. ΔΕΙΛΑΙΟΙΤΡΟΦΕΩΝ, Gor. ΔΕΙΛΑΙΟΠΡΟΦΕωΝ. In eodem lapide est titulus:

CN · CALPVRNIVS
HELENVS
V · A · XXIV

Φλῶρος Καικιλίου Στάκτης θ' ἅμα δεῦρ' ὑπόκειται
ἐξ ἄλλου τύμβου δεύτερα κλαιόμενος,
ἐξ ἐτέων ὥρης, ὀλίγον δέμας, ἀλλὰ τέλη‹ον›
θρεπτῆρσιν λείπων ἡλικίης ἔλεον,
5 δεύτερα] δ' οὐκ ἄκλαυτον ἔχων τάφον· οὐδὲ γὰρ ἔνθα
φείσαντο προτέρων μνησάμενοι δακρύων.
δείλαιοι τροφέων κεῖναι χέρες, αἳ συνέλεξαν
τὴν ὀλίγην σποδιὴν οὐκ ὀλίγης ὀδύνης.

Epigramma in Florum quendam mature parentibus, ut videtur, orbatum ex eo loco, ubi post mortem depositus erat, in aliud sepulcrum translatum. Vs. 4. Salvinius coniecerat: ὃς γενετῆρσι λιπών, Brunckius: ὃς γενετῆρσι λίπεν, Iacobsius: τοῖς θρεπτῆρσι λιπών. Vs. 7. init. δειλαίων τροφέων maluit Salvinius, hoc recepto Brunckius δειλαίων τροφέων δειλαὶ χέρες; Iacobsius δείλαιαι τροφέων κεῖναι χέρες. Sed δείλαιος potest dictum videri pro δειλαία, ut alias ἀναγκαῖος pro ἀναγκαία et similia. Bene autem se habet κεῖναι χέρες.

6297.

Romae olim in aede D. Clementis; ediderunt Fulvius Ursinus Imagg. p. 98. aeri incisam, Boissardus P. IV. n. 136. aeri incisam; inde Gruterus p. DCXXXIV. 1. Denuo edidit Guascus Inscr. mus. Capitol. T. III. p. 210., Repetierunt Fleetwood Inscr. syll. p. 207. 1. litteris minusculis, Patinus Comment. in monum. ant. Smyrn. p. 443. cum Lat. interpret. Gumpert in Fragm. Asclepiad. Bithyn. p. 9. Vss. 2-8. Brunckius Anal. III, 276. n. 593. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 196.) Anthol. Palat. App. n. 174. Extat in cod. Pigh. fol. 67. a. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 1. Boiss. ΦΙΛΟΙϹ. Vs. 5. Pigh. ΑϹΚΛΗΠΙΑ ΔοΥ. Vs. 6. Pigh. ΕΝΤΑΔΕ. Vs. 8. init. Urs. Boiss. ωϹΕΠΕΙϹΑΔΕ, Pigh. Guasc. Thorl. ωϹΕΠΕΤΕΛΛΕ, quod in lapide esse testantur Gudius in margine operis Gruteriani et Iac. Fr. Heusinger in Programm. a. 1762. Guelpherbyti edito induciarum celebrandarum causa. Vs. 11. Guasc. Thorl. ΔΗωΓΕΝΕΙΕΦΕ ϹΙΟΝ (ΕΦΗϹΙΟΝ expressit etiam Gruterus, ΕΦΕϹΙ ΟΝ habet Pighius); vide ne fuerit in lapide ΔΙΤω. Vs. 12. init. Guasc. Thorl. (ΒΙΙΟϹΑΝΤ) ΒΙωϹΑΝΤ

Θ К

ЄΝΤЄΦΙΛΟΙCΙΦΙΛΟΙΟΚΑΙΗΗ
ΤΗΡΟCΑΡΙCΤΟΥ
ΠΑΙΔЄΙΗCΘΙЄΡΗCЄΓΓΥΘЄΝ
ΑΨΑΜЄΝΟΥ
CωΜΑCΚΛΗΠΙΑΔΟΥΚΑΙΥΙЄΟC
ЄΝΘΑΔЄΒΗΡΟΥ
ωCЄΠЄΤЄΛΛЄΦΙΛΟΙCЄΙCΟ
ΔЄΤΥΜΒΟCЄΧЄΙ

Λ·ΦΟΝΤЄΙω·ΦΟΡΤΙ·ΑCΚΛΗΠΙΑ
ΔΗ·ΤωΓЄΝЄΙ·ЄΦЄCΙω
ΒΙωCΑΝΤΙ·ЄΤЄCΙΝ·Μ̄
ΜΗCΙΝ·Β̄·ΗΜЄΡ·Κ̄Є̄·ωΡ·Ζ̄
ЄΓΝΑΤΙΑ·ΒΡΙCΗΙC·CΥΝΒΙΟC
ΜΝΗΜΗC·ΧΑΡΙΝ

p. ΒΙωCΑΝΤΙ. Vs. 14. init. Boiss. ЄΓΝΑCΙΑ; ib. extr Thorl. CΥΝΒΙω, reliqui (etiam Pigh.) CΥΜΒΙΟC.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἔν τε φίλοισι φίλοιο καὶ ἰητῆρος ἀρίστου
παιδείης θ' ἱερῆς ἐγγύθεν ἁψαμένου
σῶμ' Ἀσκληπιάδου καὶ υἱέος ἐνθάδε Βήρου,
ὡς ἐπέτελλε φίλοις, εἷς ὅδε τύμβος ἔχει.

Λ. Φοντείῳ Φόρτι Ἀσκληπιάδῃ τῷ γένει Ἐφεσίῳ βιώσαντι ἔτεσιν μ̄, μησὶν β̄, ἡμέρ(αις) κ̄ε̄, ὥρ(αις) ζ̄, Ἐγνατία Βρισηῒς σύνβιος μνήμης χάριν.

Vs. 3. καὶ in hac sede ante vocalem productum auctoris negligentiae tribuit Hermannus ad Orph. p. 729.

6298.

Romae in villa Pamphilia; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MCCCXXI. 10. cum interpret. Lat. Tractarunt Leichius in Menckenii Miscell. Lips. nov. T. I. p. 483 sqq. Graeca Bendstenius Marm. myst. spec. I. p. 18 sq. Denuo edidit et commentatus est Niebuhrius Act. Acad. Boruss. 1823. II. p. 251 sqq. (cf. Orelli Collect. Inscr. Latt. I. p. 257. qui inscriptionem repetiit). Epigramma Graecum prius tractavit Dorvillius ad Charit. p. 39., repetierunt Brunckius Anal. III, 299. n. 693. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 264.) Anthol. Palat. App. n. 236. alterum exceptis duobus ultimis versibus in Anthol. Palat. extat. (Brunckius III, 165. n. 78. Iacobsius II. p. 321. conf. Animadv. III, 1. p. 329.)

[*Textum vide pag. seq.*]

Dedi apographum Niebuhrii paucis mutatis. Vs. 1. verba CERELLIAEFORTVNATAECON❦IVGI CARISSIMAECVMQVA V.ANN.XI SVQ et versus duo extremi, quos omisit Muratorius, recentiora sunt. Vs. 11. init. Mur. LAELIOAPELITI; deinde Mur. DONATIONIS, Nieb. DODATIONIS. Vs. 12. Mur. PROPTER, Nieb. OPTER; deinde Mur. MAGNA, Nieb. MANA. Vs. 13. Mur. ΑΜΑΕΤΑΘΕΙC. Vs. 15. init. Mur. ΚΕΡΒΕΡΟC, Nieb. ΚΕΡΒΕΛΟC. Vs. 18. Mur. ΕΙΤΙCΧΕΙC, quod est ΕΙΤΙΕΧΕΙC. Vs. 20. Mur. ΕΙΠΕΟΤΕΟΥΚΔΙΝ, Nieb. ΕΙΠΕΟΙΕΟΥΚΗΝ.

D(iis) m(anibus).

Cerelliae Fortunatae coniugi carissimae, cum qua v(ixi) ann(os) XI. s(ine) u(lla) q(uerela).

M. Antonius Encolpus fecit sibi et Antonio Athenaeo liberto suo karissimo et libertis libertabusque eorum et posteris, excepto M. Antonio Athenione, quem veto in eo monimento aditum habere neque iter, ambitum, introitum ullum in eo habere neque sepulturae causa reliquias eius posterorumque eius inferri; quod si quis adversus hoc qui[d] fecerit, tunc is qui fecerit poenae nomine pontificibus aut antescholaris Virginum HS. L. m. n. inferre debebit, ideo quia me pos[t] multas iniurias parentem sibi amnegaverit, et A. Laelio Apelliti clienti karissimo, quem voluerit donationis causa sarcofagum eligat sibi [pr]opter quod in tam ma[g]na clade non me reliquerit, cuius beneficia [h]abeo.

a. Μή μου παρέλθῃς τοὐπίγραμμ', ὁδοιπόρε,
ἀλλὰ σταθεὶς ἄκουε καὶ μαθὼν ἄπ[ε]ι.
οὐκ ἔστ' ἐν Ἅιδου πλοῖον, οὐ πορθμεὺς Χάρων,
οὐκ Αἰακὸς κλειδοῦχος, οὐχὶ Κέρβερος κυών.
ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ κάτω τεθνηκότες
ὀστέα, τέφρα γεγόναμεν, ἄλλο δ' οὐδὲ ἕν.
εἴρηκά σοι ὀρθῶς· ὕπαγε, ὁδοιπόρε,
μὴ καὶ τεθν[η]κὼς ἀδ[ο]λεσχός σοι φανῶ.

b. Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλλῃ χαρίσῃ· λίθος ἐστίν·
μηδὲ τὸ πῦρ φλέξεις· [ε]ἰς κενὸν ἡ δαπάνη.
ζῶντί μοι, εἴ τι ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
πηλὸν ποιήσεις, κοὐ[χ] ὁ θανὼν πίεται.
τοῦτ' ἔσομαι γὰρ ἐγώ· σὺ δὲ τούτοις γῆν ἐπιχώσας
εἴφ', ὅ [τ'] ἐ[γὼ]·οὐκ ἦν, τοῦτο πάλιν γέγονα.

H(uic) m(onumento) d(olus) m(alus) a(besto).

A. Laeliu[m] Apelle[m] in hoc monimento aditum ambitum iubeo habere: iusso Antoni Encolpi: Olo Laelio Apelleti uno sarchofago itum ambitum habere debebit amico optimo.

Tit. *a.* vs. 15. κύων abundat. Deinde τέφρα τε γεγόναμεν scripserunt Dorvillius, Brunckius, Iacobsius. Vs. 16. εἴρηκα. δι' ὀρθῆς ὕπαγε, ὦ ὁδοιπόρε emendabat Dorvillius; ὕπαγε νῦν ὁδοιπόρε coniicit Iacobsius. Sed auctor dedit pravum versum, quem non est cur mutemus. Mox Dorvillius τεθνηκώς γ' dedit sine causa.

Tit. *b.* in Anthol. Palat. ita exhibetur:

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου.
μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
ζῶντί μοι, εἴ τι θέλεις, χάρισαι· τέφρην δὲ μεθύσκων
πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

Encolpus quidam et Fortunata et Apelles appellantur in Petronii Satyrico; ubi quum Fortunata Trimalchionis uxor audiat, Niebuhrius coniecit Encolpi nomen a Petronio translatum esse ad furem

D CERELLIAEFORTVNATAECONφIVGICARISSIMAECVMQVAM.V·ANN·XI·SVQ
M · ANTONIVS · ENCOLPVS · FECIT · SIBI · ET · ANTONIO · ATHENAEO
LIBERTO · SVO · KARISSIMO · ET · LIBERTIS · LIBERTABVSQVE · EORVM
ET · POSTERIS · EXCEPTO · M · ANTONIO · ATHENIONE · QVEM · VETO ·
IN · EO · MONIMENTO · ADITVM · HABERE · NEQVE · ITER · AMBITVM ·
INTROITVM · VLLVM$_s$· INEO · HABERE · NEQVE · SEPVLTVRAE · CAVSA ·
RELIQVIAS · EIVS · POTERORVMQVE · EIVS · INFERRI · QVOD · SIQVIS · AD
VERSVS · HOC · QVIS · FECERIT · TVNC · IS · QVI · FECERIT · POENAE · NOMINE
PoNTIFICIBVS · AVT · ANTE · SCOLARIS · VIRGINVM · HS.L̄ · M · N · INFERRE · DE
BEBIT · IDEO · QVIA · ME · POS · MVLTAS · INIVRIAS · PARENTEM · SIBI · AMNEGAVERIT ·
ET · A · LELIO · APELLITI · CLIENTI · KARISSIMO · QVEM · BOLVERIT̄ · DONATIONIS · CAVSA · SÆRCOFA
GVM · ELIGAT · SIBI · OPTER · QVOD · INTAMMANA · CLADE · NON · ME · RELIQVERIT · CVIVS · BENEFICIA · ABEO
ΜΗΜΟΥΠΑΡΕΛΘΗϹΤΟΕΠΙΓΡΑΜΜΑΟΔΟΙΠΟΡΕΑΛΛΑϹΤΑΘΕΙϹΑΚΟΥΕΚΑΙΜΑΘΩΝΑΠΙ
ΟΥΚΕϹΤΙΕΝΑΔΟΥΠΛΟΙΟΝΟΥΠΟΡΘΜΕΥϹΧΑΡΩΝ ΟΥΚΑΙΑΚΟϹΚΛΕΙΔΟΥΧΟϹΟΥΧΙ
ΚΕΡΒΕΡΟϹΚΥΩΝ · ΗΜΕΙϹΔΕΠΑΝΤΕϹΟΙΚΑΤΩΤΕΘΝΗΚΟΤΕϹ ΟϹΤΕΑΤΕΦΡΑΓΕΓΟΝΑ
ΜΕΝΑΛΛΟΔΕΟΥΔΕΕΝ · ΕΙΡΗΚΑϹΟΙΟΡΘΩϹΥΠΑΓΕΟΔΟΙΠΟΡΕΜΗΚΑΙΤΕΘΝΑΚΩϹΑΔΕΛΕϹ
ΧΟϹϹΟΙΦΑΝΩ · ΜΗΜΥΡΑΜΗϹΤΕΦΑΝΟΥϹϹΤΗΛΛΗΧΑΡΙϹΗΛΙΘΟϹΕϹΤΙΝΜΗΔΕΤΟΠΥΡ
ΦΛΕΞΕΙϹΙϹΚΕΝΟΝΗΔΑΠΑΝΗΖΩΝΤΙΜΟΙΕΙΤΙΕΧΕΙϹΜΕΤΑΔΟϹΤΕΦΡΑΝΔΕΜΕΘΥϹΚΩΝ
ΠΗΛΟΝΠΟΙΗϹΕΙϹΚΑΙΟΥΚΟΘΑΝΩΝΠΙΕΤΑΙ ΤΟΥΤΟΕϹΟΜΑΙΓΑΡΕΓΩϹΥΔΕ
ΤΟΥΤΟΙϹΓΗΝΕΠΙΧΩϹΑϹΕΙΠΕΟΙΕΟΥΚΗΝΤΟΥΤΟΠΑΛΙΝΓΕΓΟΝΑ H · M · D · M · A ·
Λ · LAELIVS · APELLES · IN · HOC · MONIMENTO · ADITVM · AMBITVM · IVBEO · HABERE · IVSSO · ANTONI · ENCOLPI ·
OLO · LELIO · APELLETI · VNO · SAPCHOFAGO · ITVM · AMBITVM · HABERE · DEVEVET · AMICO · OPTIMO

istum, quum proprie esset Trimalchionis. Coniecit etiam alia ingeniosius de temporibus Petronii, satis illa refutata ab Orellio. Cf. Studer in Mus. Rhen. a Welckero et Ritschelio edit. II. 1843. p. 70 sq. et nos huius operis p. 718. Vs. 9. antescholarii Virginum Vestalium vix alibi memorantur, nisi quod notante Niebuhrio miro casu Menelaus antescholanus reperitur ap. Petron. c. 81. Fuisse hoc collegium aliquod libertorum servorumque, quorum ministerio in cerimoniis suis nescio quomodo uterentur Virgines Vestales, consentaneum est. Mirum autem illud nomen inde repeto, quod viris ad Virgines nimis prope accedere non liceret. Coibant igitur vel ante scholam Virginum ipsarum, vel in aedificio ante templum exstructo. Haec annotavit Orellius. Indolem Epicuream epigrammatum notavit Bendstenius, qui in fine tentavit: ἦν ὅτ' ἐγὼ οὐκ ἦν. Cf. n. 6238. 6265. 6745.

6299.

Romae apud Fredionium operum artis antiquae negotiatorem a. 1826. repertus lapis ante portam D. Ioannis in sepulcro, in quo inventa est protome comici cuiusdam actoris, qui vulgo pro Terentio habetur; edidit Amatius in Giorn. Arcad. 1826. T. XXXII. p. 109. Ex schedis Gerhardi edidit Welckerus Syllog. epigr. Gr. p. 84. n. 57. edit. alt. Habeo etiam ex schedis Gerhardi a Welckero missis.

ΤΟΝΧΑΡΙΤѠΝꟺΕΤЄꟺΟΝΤЄCΟΡΑC
ΚΛЄΙΝΟΝΧΑΡΙΤѠΝΑ·ꟺΟΙΡΑΝΑΝΑ
ΠΛΗCΑΝΤΑΥCΟΝΙΗЄΝΙΓΗ.ΤΙΚΤЄ
ΔЄCΑΡΔΟΝΙΗꟺЄΡΙΡΡΥΤΟCЄΝΔΑ
ΡΑΤΑΡCѠ·ΠΙCΤΙΝЄΧΟΝΤΑΒΟΥΛΗC
ΧΡΗΜΑΤΟCΑΥCΟΝΙΟΥ·ΑΛΛΑΡЄCΑΘΡΗ
CΑCΦѠΤΟCΔЄΚΑΤΡΙCΛΥΚΑΒΑΝΤΑC
ΠΡΟCΠЄΝΤЄΦΘΙꟺЄΝΟCΤΗΝΔЄΠΙΚЄΙꟺΑΙΚΟΝΙ
Ν

D . M
M.VLPIO.AVGG.LIB.CHARITONI
VLPIA.CHARITINE.FRATRI.DVLCS
SIMO.QVI.VIXIT.ANNIS.XXXV.DIEB.
XVIII.ET.P.AELIVS.AVGG.LIB.AFRICAN VS
COGNATO BENE MERENTI FECHRVNT
ET.SIBI.ET.SVIS.LIB.LIB.POSTERISQ
EORVM.H.M.D.M.A

Vs. 1. Amat. ΜΕ ΓΕΜΟΝΤ.

Τὸν Χαρίτων μετέ[χ]οντ' ἐσορᾷς κλεινὸν Χαρίτωνα,
μοῖραν ἀναπλήσαντ' Αὐσονίῃ ἐνὶ γῇ.
τίκτε δὲ Σαρδονίη μ[ε π]ερίῤῥυτος· ἐν δ' ἄρα Ταρσῷ
πίστιν ἔχον ταβούλης χρήματος Αὐσονίου.
ἀλλ' ἄρ' ἐσαθρήσας φωτὸς δέκα τρὶς λυκάβαντας
πρὸς πέντε, φθίμενος τήνδ' ἐπίκειμαι κόνιν.

D(iis) m(anibus).

M. Ulpio Augg. lib(erto) Charitoni
Ulpia Charitine fratri dulc[i]s-
simo, qui vixit annis xxxv, dieb(us)
xviii, et P. Aelius Augg. lib(ertus) Africanus
cognato bene merenti fec[e]runt et sibi et
suis lib(ertis) lib(ertabus) posterisque eorum.
H(uic) m(onumento) d(olus) m(alus) a(besto).

Vs. 4. πίστιν ἔχον ταβούλης cet. functus sum tabularii officio. Vs. 6. nota diphthongum αι in ἐπίκειμαι correptam. Quadratarius homo Graecus fuisse videtur, qui characteres Graecos et Latinos confuderit in titulo Latino.

6300.

Romae in tabula ornata coronide et circumquaque myrtea corona; edidit Donius Append. p. 558. n. 24. unde petiit Muratorius T. III. p. MCDL. 1. cum nota. Tractarunt Hagenbuchius Epist. epigr. p. 441. (de Thes. Mur. Gr. marm. p. 24.), Leichius in Menckenii Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 487. Ex Muratorio repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 118. Brunckius Analect. III. p. 300. n. 696. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 269.) Anthol. Palat. App. p. 337. Mutilam habeo etiam ex schedis Gerhardi a Welckero missis.

ΤΗΝΔΙΟCΑΜΦΙΠΟΛΟΝΜЄΧЄΛЄΙΔΟΝΑΤΗΝЄΠΙΒѠΜΟΙC
CΠЄΝΔЄΙΝΑΘΑΝΑΤѠΝΓΡΙΙΥΝЄΠΙCΤΑΜЄΝΑΝ
ЄΥΤЄΚΝΟΝΑCΤΟΝΑΧΗΤΟΝЄΧЄΙΤΑΦΟCΟΥΓΑΡΑΜΑΥΡΟC
ΔΑΙΜΟΝЄCΗΜЄΤЄΡΗΝЄΒΛЄΠΟΝЄΥCЄΒΙΗΝ
DIS MANIBVS CHELIDONIS SAI . . . .
FLORIA CHELIDON
VIXIT ANNIS LXXV
IN . AGR . P . XIV . IN . FR . P . XII
H . M . H N S

Vs. 2. Don. ΑΘΑΝΑΤΟΝ, Gerh. ΑΘΑΝΑΤѠΝ. Vs. 4. init. Don. ΔΗΙΜΟΝΕC, Gerh. ΔΑΙΜΟΝЄΣ. Vs. 8. secundum IN omittit Donius, habet Muratorius.

Τὴν Διὸς ἀμφίπολόν με Χελειδόνα, τὴν ἐπὶ βωμοῖς
σπένδειν ἀθανάτων γρ[η]ῦν ἐπισταμέν[η]ν,
εὔτεκνον, ἀστονάχητον, ἔχει τάφος· οὐ γὰρ ἀμαυρῶς
δαίμονες ἡμετέρην ἔβλεπον εὐσεβίην.

Dis manibus Chelidonis sa[crum].
Floria Chelidon vixit annis lxxv. In agro p(edes) xiv, in fr(onte) p(edes) xii. H(oc) m(onumentum) h(eredes) n(on) s(equitur).

De formula mensurae conf. n. 6682. 6690.

Vs. 2. γρηῦν debetur Hagenbuchio, qui apposite comparavit Callimach. Epigr. XLV. (XLII.). Eiusdem emendationis in mentem venerat Wesselingio, qui tamen male vertit *lac.* Vs. 3. ἀστονάχητον, quippe quae nullo gemitu edito utpote annis satiata ad inferos descenderit. De οὐ γὰρ ἀμαυρῶς Iacobsius apte confert Diotimi epigramma in Anthol. Palat. p. 193. n. 267. οὐ γὰρ ἀφαυρῶς ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα Δίκης. Vs. 5. extr. Hagenbuchius interpretatur: sac(erdotis) I(ovis).

6301.

Romae olim in vinea Valerii Valentini ad viam Appiam in tabula marmorea; edidit Smetius fol. CX. 12. cum Hegii interpretatione Lat. indeque Gruterus p. DCCLXIX. 4. Ex Ligorio Muratorius T. III. p. MCCCXXIII. 1. cum Lat. interpret. Latine expressit Grotius Mantiss. III. Anthol. T. III. p. 409. Ex Grutero repetiit Fleetwood Syllog. inscr. p. 281. 1. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 138. Brunckius in Lectt. p. 302. in edit. Lips. IV. p. 275. n. 721. b. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 302.) Anthol. Palat. App. n. 244. Novissime tractavit Bendstenius Marm. myst. spec. I. p. 8 sqq.

❦ Θ ❦ ❦ Κ ❦
ΜΝΗΜΑ❦ΡΕΤΗϹΜΟΙΡΗϹΤΟΤΕΛΟϹΦΙΛΟΥΟΥΝΟΜΑΧΡΗϹΤΗ
ϹΩΦΡΟϹΥΝΗϹΙΕΡΑϹΗΤΙϹΜΕΓΑΝΕϹΧΕΝΕΠΑΙΝΟΝ
ΕΝΘΑΔΕΝΥΝΚΑΤΑΓΗϹϹΩΜΑΝΕΠΑΥϹΕΠΟΝΩΝ
ΤΗΝϹΥΝΕΤΟΝΨΥΧΗΝΜΑΚΑΡΩΝΕΙϹΑΕΡΑΔΟΥϹΑ
ΠΡΟϹΘΕΝΜΕΝΘΝΗΤΗΝΥΝΔΕΘΕΩΝΜΕΤΟΧΟϹ
Α.Ι.ΜΝΗϹΤΟϹΑΠΑϹΙΦΙΛΟΙϹΙΤΕΚΑΙΤΕΚΕΕϹϹΙ
ΤΟΝΔΕΤΑΦΟΝϹΟΦΙΗϹΕΝΕΚΕΝΚΥΔΝΗΠΑΡΑΚΟΙΤΙ
ΤΕΥΞΕΦΡΑϹΑϹϹΥΝΟΜΕΥΝΟϹΑΛΕΞΑΝΔΡΟΙΟΠΟΛΕΙΤΗϹ
ΑΓΕΝΤΙ❦ΕΥΨΥΧΙ❦ΚΑΜΕΜΕΝΕΙΤΟΘΑΝΕΙΝ

Vs. 1. Mur. ΦΙΛΟΥΝΟΜΑ. Vs. 3. extr. Smet. Grut. ϹΩΜΑΓΕΠΑΥϹΕΠΟΝΩΝ, Mur. ϹΩΜΑΝΕΠ ΑΥϹΕΤΟΠΟΝΩΝ. Vs. 5. Mur. ΘΝΗΤΗΝΥΝ. Vs. 6. init. Mur. ΑΙ. ΜΝΕϹΤΩϹ. Vs. 7. Smet. Grut. ΚΥΔ ΥΗ, Mur. ΚΥΔΝΗ. Vs. 8. Smet. Grut. ΦΡΑϹΑϹϹΥ ΝΟΜΕΝΟϹ, Mur. ΦΡΑϹϹΥΝΟΜΕΥΝΟϹ; deinde Mur. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ pro ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΙΟ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Μνῆμ' ἀρετῆς, μοίρης τὸ τέλος, φίλο[ν] οὔνομα, Χρήστη,
σωφροσύνης ἱερᾶς ἥτις μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
ἐνθάδε νῦν κατὰ γῆς σῶμ' ἀνέπαυσε πόνων,
τὴν συνετ[ὴ]ν ψυχὴν μακάρων εἰς ἀέρα δοῦσα
πρόσθεν μὲν θνητή, νῦν δὲ θεῶν μέτοχος,
ἀ[ε]ίμνηστος ἅπασι φίλοισί τε καὶ τεκέεσσι
τόνδε τάφον σοφίης ἕνεκεν κυδνῇ παρακοίτι
τεῦξ' Ἐ[π]α[φρ]ᾶς συνόμευνος, Ἀλεξάνδροιο πολείτης.
ἃ γ[υ]ν[ή], εὐψύχ[ε]ι· κἀμὲ μένει τὸ θανεῖν.

Vs. 1. obscurus est. Hegius vertit: *hoc decus haec fati virtus, et amabile nomen*; Grotius: *aspice vectigal fati, virtutis honorem*, hic magis ad verbum. Vs. 6. αἰείμνηστος dedit Brunckius et reliqui. Vs. 7. κυδρῇ proposuit Kulenkampius in schedis; κυδνῇ Ruhnkenius Epist. crit. p. 83.; Grotius κεδνῇ, quod fortasse exarare voluit quadratarius. Vs. 8. Ἐπαφρᾶς coniecit Hultmannus Miscell. epigr. p. 440. Leichius legebat Ἐφρᾶς. Notabis insolentem dictionem Ἀλεξάνδροιο πολίτης pro Ἀλεξανδροπολίτης. Vs. 9. init. Scaliger in notis ad Grut. emendabat Ἄγνετι, ut mulier appellata fuerit Ἄγνετις Χρήστη, Leichius αἰὲν δ', Grotius, Bendstenius ἁγνή, Brunckius ἀλλ' ἄγ', Iacobsius αἰνετή; ex quibus si eligenda sit lectio, Grotii et Bendstenii sententia praestat. Credideris tamen in ΑΓΕΝΤΙ inesse ΑΓΥΝΗ, nec vereor ne quis mihi exprobret formam ΓΥΝΗ, p. ΓΥΝΑΙ. Bendstenius omnia subtilius ad doctrinam mysticam exegit.

6302.

Romae olim prope S. Bibianam in Exquiliis; ediderunt Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVII. 1. Gorius Inscr. Etrur. T. I. Append. p. 463. 32. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 315. Brunckius Anal. III, 302. n. 703. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 277.) Anthol. Palat. App. n. 225.

ΚΛΑΥϹΑΤΕΠΑΝΤΕϹΕΜΟΝΓΟΕΡΟ....
ΡΟΝΘΠΑΡΙΟΝΤΕϹϹΤΑΝΤΕϹΕΜΗϹ...
ΓΟΝΠΡΟϹΘΕΛΥΓΡΗϹϹΠΟΔΙΗϹ
ΚΛΑΥϹΑΤΕΤΗΝΔΥϹΤΗΝΟΝΕΦΗΜΕΓΑΠΕΝ...
ΕΧΟΥϹΙΝΝΥΚΤΙΚΑΙΗΕΛΙΩΔΥϹΤΟΚΕΕϹΤΟΚΕ..
ΗϹΖΥΓΟΝΟΥΚΕΙΔΟΝΤΟΓΑΜΗΛΙΟΝΟΥΔΥΜΕ
ΝΑΙΟΝΗϹΕΤΙϹΟΙΝΟΧΑΡΗϹΠΡΟϹΘΕΝΕΜΩΝ
❦ ΘΑΛΑΜΩΝ ❦

Vs. 1. ΚΛΑΥ et ΕϹ omittit Gorius, qui deinceps, ubi Maffeius habet ... ΕΡΟ ...., exhibet ΓΟΕΡΟ. Vs. 2. Gor. Θ, Maff. ΟΙ. Vs. 3. init. Maff. ΡΟΝ, Gor. ΓΟΝ. Vs. 5. Gor. ΗΛΙΩ. Vs. 7. Gor. ΤΙϹ, pro quo puncta tria ponit Maffeius, qui deinceps habet ΠΡΟ ϹΘΕΜΕΝΩΝ, ubi Gorius ΠΡΟϹΘΕΝΕΜΩΝ, quod etiam Brunckius coniecit.

Κλαύσατε πάντες ἐμὸν γοερὸ[ν μό]ρον οἱ παριόντες,
στάντες ἐμῆς [ὀλί]γον πρόσθε λυγρῆς σποδιῆς·
κλαύσατε τὴν δύστηνον, ἐφ' ᾗ μέγα πέν[θος] ἔχουσιν
νυκτὶ καὶ ἠελίῳ δυστοκέες τοκέ[ες,
ἧς ζυγὸν οὐκ εἶδον τὸ γαμήλιον, οὐδ' ὑμέναιον
ἦσέ τις οἰνοχαρὴς πρόσθεν ἐμῶν θαλάμων.

Vs. 2. μικρὸν scripsit Maffeius; ὀλίγον Brunckius. Vs. 3. πένθος dedit Maffeius. Nomen defunctae alibi scriptum interiit.

6303.

In monumento reperto in Rupe sicca ditionis Marchionum Maximorum, in quo imago pueruli equitantis; ediderunt Bartolius Sepulcr. Rom. et Etrusc. in Thes. Ant. Gr. T. XII. p. 75. (conf. p. 6.) aeri incisam; Fabrettus Inscr. c. 3. p. 139. n. 454. cum Lat. interpret. Montfauconius Ant. expl. T. V. P. I. p. 70. tab. 41. aeri incisam, qui citat etiam in Diar. Ital. p. 274. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 542. Brunckius Anal. III, 292. n. 662. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 257.) Anthol. Palat. App. n. 136.

CAC
ΒΑΙΟΝΕΠΙCCΤΗΙΧΝΟCΕΝΘ
ΑΔΕΤΥΝΒΟΝΑΘΡΗCΟΝ
ΠΑΙΔΟCΑΦΝωΜΑΖωΝΜΗΤ
ΡΟCΑΠΟΠΤΑΜΕΝΟΝωΧΕΤ
ΟΔΕΝΝΕΚΥΕCCΙΛΙΠωΝΠΑ
ΤΡΙΠΕΝΘΟCΑΛΗΚΤΟΝ
ΔΙCCΗCΠΛΗΡωCΑCΠΕΝ
ΤΑΔΑΤωΝCΥΝΟΔωΝ
ΤΟΙΟCΔΗΝΓΕΓΑωCΟΙΟCΠ
ΟΤΕΦΥCΕΝΙΑΧΧΟC
ΗΘΡΑCΥCΑΛΚΙΔΗCΗΚΑ
ΛΟCΕΝΔΥΜΙωΝ

Βαιὸν ἐπισστήσας ἴχνος ἐνθάδε τύνβον ἄθρησον
παιδὸς ἄφνω μαζῶν μητρὸς ἀποπταμένο[υ].
ᾤχετο δ' ἐν νεκύεσσι λιπὼν πατρὶ πένθος ἄληκτον,
δισσὴ[ν] πληρώσας πεντάδα τῶν συνόδων.
τοῖος δ' ἦν γεγαώς, οἷός ποτ' ἔφυσεν Ἴα[κ]χος
ἢ θρασὺς Ἀλκ[ε]ίδης ἢ καλὸς Ἐνδυμίων.

Vs. 4. menses decem synodicos. Vs. 5. Brunckius legendum censebat: οἷός περ ἔφυ ποτ' Ἴακχος; Iacobsius οἷός ποτε, φασίν, Ἴακχος. Sed vitium auctori debetur. De Alcida cf. p. 811. *b*.

6304.

Romae in aedibus Vaticanis; transcripsit Osannus, cuius ex schedis edidit Welckerus Syllog. epigr. Gr. p. 103. n. 71. Deinde ipse Osannus edidit Syllog. inscr. p. 440. n. 113.

Θ · ·
ΤΗΝΠΑΝΤωΝΓΛΥΚΙΟΝ
ΤωΝΟΙΚΑΔΕΤΗΝΑΡΙΖΗΛΟΝ
ΜΗΤΕΡΑΤΗCΓΑΜΕΤΗC
ΖωΙΛΟCΕΝΘΑΘΕΤΟ

Θ(εοῖς) [κ(αταχθονίοις)].
Τὴν πάντων γλίκιον τῶν οἴκαδε, τὴν ἀρίζηλον
μητέρα τῆς γαμετῆς Ζωΐλος ἔνθα θέτο.

Novum hoc exemplum accedit adiectivi γλύκιος, quod h. l. fere χάριν denotare monuit Welckerus. In quantitate vocabuli ἀρίζηλον ne haereas.

6305.

Romae olim in museo Blanchini; ediderunt Gorius Inscr. Etrur. T. II. p. 174. cum interpretatione Lat. Salvinii, Muratorius T. II. p. DCLVIII. 6. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 401. Brunckius Anal. III. p. 314. n. 754. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 331.) Anthol. Palat. App. n. 217. Denuo inter inscriptiones Capitolinas edidit Osannus Syllog. inscr. p. 463. 1.

ΙCΤΟΡΙΑCΔΕΙΞΑC
ΚΑΙΧΕΙΡCΙΝΑΠΑΝΤΑ
ΛΑΛΗCΑCΕΝΠΕΙΡΟCΒΡΟΜΙΟΙΟ
CΟΦͰCΙΕΡͰCΤΕΧΟΡΕΙΑCCΥΝΠΑCΧωΝ
ΚΕΙΝΟΙCΠΕΡ....ΚΕΙΝΕΙΤΟΠΡΟCωΠΟΙC
ΚΟCΜͰCΑCΠΑCΑΝΘΥΜΕΛͰΝΔΙΔΑΧΑΙC
ΠΟΛΥΔΟΞΟΙCΟΥΤΟCΟΠΑΙΔΙΑC
ΘΑΛΕΡͰCΕΝΚωΜΙΑΛΙΨΑC
ΚΕΙΤΕΔΕΓͰΡΑΒΕΒΑΡͰΝΟC
ΟΥΚΕΘΑΝΕΝΓΑΡΖωCͰC
ΕΥΡΥΧΟΡΟΙΟΤΕΧΝͰC
ΑΡΕΤΑΙCΙΜΑΘͰΤωΝ

Vs. 2. Mur. Gor. ΧΕΙΡCΙΝ, Os. ΧΕΙΡΟΝ. Vs. 3. ubi ΕΝΠΕΙΡΟC, Osannus habet Ε..ΕΡΟC. Vs. 4. extr. Ν omittit Osannus; idem vs. 5. lacunam non notavit. Vs. 7. init. Mur. ΠΟΛΥΔΟΞΟΙΟ, Gor. ΠΟΛΥΔΞΟΙC, Osannus quod dedimus. Vs. 8. extr. Os. ΛΙ..C. Vs. 11. init. Mur. Gor. ΕΥΧΟΡΟΙΟ, Os. ΕΥΡΥΧΟΡΟΙΟ, quod etiam Salvinius coniecerat.

Ἱστορίας δείξας καὶ χερσὶν ἅπαντα λαλήσας
ἔνπειρος Βρομίοιο σοφῆς ἱερῆς τε χορείας
συνπάσχων κείνοις [εἷς]περ κεινεῖτο προσώποις,
κοσμήσας πᾶσαν θυμέλην διδαχαῖς πολυδόξοις,
οὗτος ὁ παιδείας θαλερῆς ἐνκώμια λ[ε]ίψας
κεῖτ[αι] δ[ὴ] γήρᾳ βεβαρη[μέ]νος· οὐκ ἔθανεν γὰρ
ζώσης εὐρυχόροιο τέχνης ἀρεταῖσι μαθητῶν.

Epigramma in pantomimum arte et discipulorum grege conspicuum. Conf. n. 6747. *b*. Vs. 1. Iacobsius confert Lucillii epigramma LXXXII. in pantomimum: πάντα καθ' ἱστορίην ὀρχούμενος. Vs. 3. κείνοις περὶ μὲν coniecit Salvinius, κείνοισιν ὅσων Brunckius, κείνοις περ ὅσων Iacobsius; quod dedimus debetur Osanno: lacuna lapidis vitio nata videtur. Mimum Vitalem, quod varias personas tanquam vivas repraesentaverit, epigramma elegantissimum Anthol. Lat. IV, 20. (n. 1173. H. Meyer) his verbis praedicat:

Fingebam vultus, habitus ac verba loquentum,
ut plures uno crederes ore loqui.

Vs. 6. restituit cum Salvinio Brunckius, qui deinceps ἠϋχόροιο scripsit diffisus coniecturae Salvinii, quae apographo novo comprobatur.

6306.

Romae in museo Kircheriano, in lapide unum dimidiatumque pedem alto, cuius paulo obscuriores sunt litterae; edidit Welckerus Mus. Rhen. philol. III. 1845. p. 262 sq.

ΛΑΒΙΟΙΕ(ΟΝΠΑΝΤΕCΓΑΙ
ΘΟΥΝΗΜΗΝΓΑΡΠΑCΙΠΡΟCΗΝΗCγ
ΚΑΙCΤΕΦΑΝΟΥCΕΦΟΡΟΥΝΠΟΛΛ
ΡΟΙCΙΝΕΧΡΩΜΗΝγΚΑΙ'ΛΕ
ΕΚΟΙΜΩΜΗΝΚΛΙC.Ω
ΕΝΔΕΔΥΜΗΝΔΕΤΟCΩ
CΙΧΡΩΜΑCΙΘΕΙΟΙCγ
ΚΑΛΛΟCΕΧΟΥCΑΤΥΠΟΙC
ΤΑΦΗCΕΤΥΧΟΝΜΕΤΑΤΟΥΤΟ
ΚΑΙΖΩΚΟΥΚΕΘΑΝΟΝΤΟΙΟΝ
ΤΑΦΟΝ ϕ

\- - - - - - - - - - -
πάντες γά[ρ μ' ἐπό]θουν· ἤμην γὰρ πᾶσι προσηνής,
καὶ στεφάνους ἐφόρουν, πολλ[οῖς δ' ἑτά]ροισιν ἐχρώμην,
καὶ [μ]ε[τὰ τῶν μὲν] ἐκοιμώμην κλισ[μ]ῷ [ἐνὶ καλῷ,
ἐνδεδύμην δὲ τὸ σῶ[μ' ἐσθήμα]σι χρώμασι θείοις,
κάλλος ἔχουσα τύποισ[ι]· ταφῆς ἔτυχον μετὰ τοῦτο,
καὶ ζῶ κοὐκ ἔθανον τοῖον [ἔχουσα] τάφον.

Plurima restituit Welckerus, a quo discessimus solum vs. 3. ubi scripsit: *καὶ [μὲν ἀγαστὸν] ἐκοιμώμην κλισ[μ]ῷ [περιχρύσῳ]*. Idem vs. 5. inter ornamenta mulierculae observat *τύπους*, cuius generis ei videntur esse *οἱ τύποι περικείμενοι τοῖς στήθεσι*, quibus Dionysius A. R. II. 19. sacerdotes Cybeles tam mares quam feminas ornatos refert, et matrona huic deae operans in Winckelmanni Monum. ined. tab. 8. pectus et caput ornata habet. Eidem epigramma in mimam videtur scriptum; potest esse etiam in meretricem.

6307.

Romae in aula domus privatae in sarcophago, qui nunc pro receptaculo aquae est, in margine partis anticae una linea litteris bene incisis; edidit Viscontus Iscriz. Triopee p. 72. ex schedis Marini. Habeo etiam ex schedis Uhdeni.

ΕΙΔΕΤΤΟΛΜΗCΕΙΤΙCΤΟΥΤΩCΥΝΘΑΠΤΕΜΕΝΑΛΛΟΝ
ΘΗCΕΙΤΩΦΙCΚΩΤΡΙCΔΥΟΧΕΙΛΙΑΔΑC
ΤΟCCΑCΚΑΙΠΟΡΤΩΚΑΤΑΘΗCΕΤΑΙΑΜΑΚΑΙΑΥΤΗC
ΤΕΙCΟΙΑΤΑCΘΑΛΙΗCΒΛΑΨΙΤΑΦΟΥΚΟΛΑCΙΝ

Vs. 2. init. Visc. ΔΩCΕΙ, Uhd. ΘΗCΕΙ. Vs. 3. Visc. ΠΟΡΤΩ, Uhd. ΠΟΡΤΩ; deinde Visc. ΑΜΑ, Uhd. ΑΛΑ. Vs. 4. extr. Visc. ΚΟΛΑCΙΝ, Uhd. ΚΟΝΙCΙΝ.

Εἰ δὲ [τ]ολμήσει τις τούτῳ συνθαπτέμεν ἄλλον,
θήσει τῷ φίσκῳ τρὶς δύο χειλιάδας·
τοσσας καὶ Πόρτῳ καταθήσεται· ἀ[λλ]ὰ καὶ αὐτῆς
τείσ[ε]ι ἀτασθαλίης βλαψιτάφου κόλασιν.

Vs. 1. nota primam in *τολμήσει* correptam. Vs. 3. *πόρτῳ* esse i. q. *φόρτῳ* h. e. *βίᾳ* sibi persuasit Viscontus. Est potius *portus*; videturque portus Ostiensis intelligendus esse, nisi oppidum est ad portum illum conditum mercibus frumentisque recipiendis et ipsum nomine Portus celebratum (cf. n. 5892. 6000. 6001.). Quod si est, sarcophagus illinc translatus est in urbem. Ceterum inscriptio imperfecta est.

6308.

Florentiae in aedibus Riccardianis; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 90. 20. Habet etiam Fabricius Bibl. Gr. T. XIII. p. 600. unde petiit Ignarra de phratriis p. 249. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. inscr. p. 501. n. 51. Tractavit Welckerus Allgem. Schulzeitung Abth. II. 1830. n. 88. p. 706.

ΟΠΑΥCΙΛΥΠΟC
ΟΙΚΟCΟΥΤΟCΕCΤΙΝ
ΑCΤΞΜΩCΕCΤΙΔΕ
ΚΑΙCΙΓΑΝΑΚΙΝΔΥ
ΝΟΝΓΕΡΑC

Vs. 3. Gor. ΛCΦΑΛΩC; vs. 5. Gor. ΓΕΡΛC.

Ὁ παυσίλυπος οἶκος οὗτός ἐστιν ἄστομ[ο]ς·
ἔστι[ν] δὲ καὶ σιγᾶν ἀκίνδυνον γέρας.

Prior trimeter uno pede longior est, quod vitium Welckerus quadratario potius, quam auctori tribuit, pro arbitrio inserenti *οὗτος* aut *ἐστίν*. *Παυσίλυπος οἶκος* est sepulcrum. Alterum versum fere in Fragm. Simonidis habes (n. 152. edit. Gaisf.): quem Simonidem Ceum esse ex scholiasta Aristidis monet Welckerus. Athenodoro versum tribuit Stobaeus Floril. 33, 5. Vol. II. p. 39. Gaisf. Praeterea Welckerus annotat ex iis, qui sententiam illam celebrassent, Aristidem Platon. II. p. 143., Iulianum Orat. I. p. 3. Libanium Decl. 16, 1. p. 445. protulisse *σιωπῆς* pro *σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας*; inde intutum esse trimetrum procudere qualem effinxerit Wyttenbachius (Bibl. crit. III, 1. p. 40. et 4. p. 80.).

6309.

In tabula marmorea prope *Antium* reperta, posthac in museum Britannicum translata, ubi asservatur in subterraneis; infra titulum insculpta larva est aut sceletum humanum; edidit Iuvenatius ad Liv. fragm. lib. XCI. p. XL. edit. Lips. (T. IV. p. 367. edit. Bassan.); deinde edidit Dallaway Anecdotes of the arts of England p. 330. edit. a. 1800. qui quum dicat lapidem repertum esse a. 1776. falsus est, quod etiam Welckerus vidit. Nam Iuvenatius refert se Romae vidisse lapidem tribus quattuorve annis ante quam ipse scripsit; scripsit autem a. 1773. Tractavit Welckerus in Programm. natalitiis Frid. Guil. III. Bonnae a. 1819. scripto et deinde in Syllog. epigr. Gr. p. 98 sq. n. 67. Citat Boissonade ad Holsten. Epist. p. 452. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ЄΙΠЄΙΝΤΙCΔΥΝΑΤΑΙ
CΚΗΝΟCΛΙΠΟCΑΡΚoΝ
ΑΘΡΗCΑCϕЄΙΠЄΡΥΛΑc
ΗΘЄΡcЄΙΤΗCΗΝω
ΠΑΡΟΔЄΙΤΑ

Vs. 2. Iuv. Müll. CKHNOC, Dall. ΣΚΕΝΟΣ.

Εἰπεῖν τίς δύναται σκῆνος λιπόσαρκον ἀθρήσας,
εἴπερ Ὕλας ἢ Θερσείτης ἦν, ὦ παροδεῖτα.

Σκῆνος Ionicis et Doricis philosophis esse i. q. *σῶμα* monet Heinsius. Conf. Boeckhius Vol. I. ad n. 1656. Ad sententiam Welckerus comparat epigramma epitymbium n. 627. *ἀλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις· εἰν Ἀΐδᾳ γὰρ Μίνω Θερσείτης οὐδὲν ἀτιμότερος*, et monente Iacobsio Luciani Dial. mort. 18. Idem annotat sceleti figuram raro in monumentis inveniri (vide Spon. Miscell. erud. ant. I, 3, 5. p. 7. Winckelmanni Opp. T. II. p. 562. Gorii Inscr. T. I. p. 455. Buonarrotti Vetri tab. 28. 3. Mazois Ruines de Pompeji tab. 29.), eandemque mortis imaginem proponi solitam esse in epulis (Petron. 34.); cuius usus monumentum extat in fragmento anaglyphi in Descript. Musei Parisini 1817. n. 25. (19.). Conf. n. 7298.

6309. *b.*

Senae (Sinigaglia) in aedibus Baviera; transcripsit Guilelmus Henzenius; edidit Welckerus Mus. Rhen. Vol. VI. 1847. p. 97 sq. n. 19. Mentio inscriptionis facta est in Bullett. dell' Inst. archeol. Rom. 1845. p. 35.

Θ HN K
ΗΜΗΝωCΗΜΗΝΦωΝΚΑΙΠΝЄΥΜΑΚΑΙЄΙΔΟC
— ΑΡΠΤΟΚΟΥΦωΤΟC —
ΑΙCΙΟCЄΜΦΙΛΟΤΗΤΙΚΑΙΟΛΒΙΟCЄΜΠΡΑΠΙΔ^C^CC
ΜΗΔЄΝΑΓΑΝΦΡΟΝЄωΝΘΝΗΤΑΔЄΠΑΝΘΟΡΟω
ΗΛΘΟΝΑΠΗΛΘΟΝΑΜЄΜΠΤΟCΑΜΗΘЄΜΙCΟΥΚЄΔΟ
ΚЄΥΙΑ
ЄΙΤΗΜΗΝΠΡΟΤЄΡΟΝЄΙΤЄΧΡΟΝΟΙCЄCΟΜΑΙ
ΠΑΙΔЄΥΘΗΝΠΑΙΔЄΥCΑΚΥΤΟCΚΟCΜΟΙΟΠЄΔΗ
CΑ
ΘЄΙΑCЄΖΑΘΑΝΑΘωΝΦωCΙΦCΑCΑCΑΡЄΤΑC
ΚЄΥΘΙΓΑΙΑΦΙΛΗΜЄΤΙΔΑΓΝΟΝΟΜωCΟΝΟ
ΝΗΛΗ
ΠΑCΙΦΙΛΗΤΟCΑΝΗΡΤΗCΛΥΚΙΗCΛΙΜΥ
ΡωΝ ΨΥΧΙΟΝЄΝΔ ΟΘЄΧΟΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἤμην ὡς ἤμην φωνὴν καὶ πνεῦμα καὶ εἶδος,
ἀρ[τι]τόκου φωτὸς ψύχιον ἔνδοθ' ἔχ[ω]ν,
αἴσιος ἐμ φιλότητι καὶ ὄλβιος ἐμ πραπίδεσσι,
μηδὲν ἄγαν φρονέων, θνητὰ δὲ πάνθ' ὁρόω[ν].
ἦλθον, ἀπῆλθον ἄμεμπτος, ἃ μὴ θέμις οὐκ ἐδόκευ[σ]α,
εἴτ' ἤμην πρότερον εἴτε χρόνοις ἔσομαι.
παιδεύθην, παίδευσα, κύτος κόσμοιο πέδησα,
θείας ἐξ ἀθανά[τ]ων φωσὶ φ[ρ]άσας ἀρετάς.
κεῦθι γαῖα φίλη με. τί δ' ἁγνὸν ὅμως ὀνο[μ]ή[ν]η[ς];
πᾶσι φιλητὸς ἀνὴρ τῆς Λυκίης Λιμύρων.

Lapicidae negligentiam notavit Welckerus, qui vidit pentametri primi alteram partem in fine tituli appositam esse. Quippe primum pentametrum ab initio omissum fuisse vel inde colligi licet, quod versus primus, secundus, tertius Henzenio referente minore spatio disiuncti sunt, quam reliqui versus. Postea quum vitium animadvertisset lapicida, putandus est partem pentametri inseruisse appositis utrinque lineolis, quibus indicaret reliqua alibi esse quaerenda. Ad sententiam tituli bene annotat Welckerus: „quaestionem inter Epicureos, Platonicos, qui animas ad aetherem redire credebant, et Pythagoreos magnopere agitatam, laudi sibi tribuit philosophus Limyrensis, quum hominis captum transcendat, quod non vel scrupulose vel partium studio iactaverit." Cf. n. 6745. Vs. 7. *κύτος κόσμοιο πέδησα* significare videtur: „mundanis rebus non nimis affici me possus sum, sed didici sensuum illecebris resistere." De locutione *κύτος κόσμοιο* Welckerus confert Plat. Tim. p. 44. a. *τὸ τῆς ψυχῆς κύτος*, Synes. de insomn. p. 143. c. *ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου.* Vs. 8. vitiosus est, quum *θείας ἐξ* pro dactylo sit. Ceterum divinae virtutes, ut bene monet Welckerus, nunc non sunt mysticae illae Neoplatonicorum, *αἱ ἀκρόταται τῶν ἀρετῶν, ἃς ὁ ἔνθους Ἰάμβλιχος ὑπερφυῶς θεουργικὰς ἀπεκάλεσεν* (Marin. Vit. Procli c. 26.), sed nobiles, natura sua divinae, a diis hominibus ingenitae. Vs. 9. Welckerus interpunxit: *τί δ' ἁγνόν; ὅμως ὀνομήνῃς*, annotans: „usitatissima in titulis sepulcralibus laus est *ἁγνὸν* dici (Iacobsius Append. n. 282. 5. 331. et alibi), quam philosophus dum accipit, simul tamen pro modestia sua addit, verum verbi sensum neminem mortalium explere. At certe tribui ei potest alterum, quod fuerit *πᾶσι φιλητός*; adversativa autem non sine vi omissa est. Quid autem illud est quod de me praedicare tamen possis in laudem integritatis, postquam confessus sum me nihil affectare ex rebus humanis? Nempe hoc est, quod fui *πᾶσι φιλητός*." Simplicior res est. Intellige: *τί δ' ἂν ὄνομά με ὅμως ὀνομάσειας ἁγνὸν ὂν λεχθῆναι*; quid autem illud est quod praedicari de me tamen fas sit?

6310.

In agro *Florentino* repertus titulus dicitur legi in calce Codicis bibliothecae Laurentianae plut. XXIX.; edidit Is. Vossius ad Pompon. Mel. p. 129. (edit. Gronov. p. 685.); unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 327. 1. Denuo edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 453. n. 97. Tractarunt Heringa Observ. crit. p. 143. Toupius Emend. ad Suid. p. 395. Dorvillius ad Charit. p. 357. Repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 391. Brunckius Anal. III. p. 317. n. 755. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 341.) Anthol. Palat. App. n. 341.

ΤΗΝΤΡΙΒΟΝΠΑΓΑΓΕΙC
ΑΛΙΙΤϢCΤΟΔЄCΗΜΑΝΟΗCΗC
ΜΗΔЄΟΜΑΙΓЄΛΑCΗCЄΙ
ΚΥΝΟCЄCΤΙΤΑΟΟC
ЄΥΛΑΥCΟΗΝΧЄΙΡCCΛЄ
ΚΟΝΙΝCΥΝЄΟΗΥΑΝΑΚΤΟC
ΟCΜΟΥΚΑΙCΙΗΛΗΤΟΝΑC
ЄΧΑΡΑΞЄΝΟΓΟΝ

Vs. 1. init. Voss. ΤΗΗ; deinde Gor. ΠΑΓΑΓЄΙCΑ. Vs. 2. init. Voss. ΑΛΙΙΤΩΣ, Gor. ΑΑΛΗΤϢC; deinde Voss. ΣΗΝΛ, Gor. CΗΜΑ. Vs. 4. Voss. ΛΥΝΟΣ, Gor. ΚΥΝΟC; deinde Voss. ΤΛΟΟC. Vs. 5. Voss. ΕΥΛΑΝCΟΗΝΧΕΙΡΣΣΛΕ, Gor. ЄΥΑΥCΟΗΗΧЄΙΡCCΛЄ, quae composui. Vs. 6. Voss. ΚΟΝΙΝΣΥΝΖΟΗΥΛΝΑΚΤΟΣ, Gor. quod dedimus. Vs. 7. Voss. ΟΣΜΟΥΚΑΚΙΗΛΗΤΟΝΑΣ, Gor. quod dedimus.

Τὴν τρίβον [ὃς] πα[ρ]άγεις, ἄ[ν π]ως τόδε σῆμα νοήσῃς,
μή, δέομαι, γελάσῃς, εἰ κυνός ἐστι τά[φ]ος.
ἐ[κ]λαύσ[θ]ην· χεῖρ[ε]ς [δ]ὲ κόνιν συνέ[θ]η[κ]αν [ἄν]ακτος,
ὅς μου καὶ σ[τ]ήλῃ τόν[δ'] ἐχάραξε [λ]όγον.

Restituit Vossius, nisi quod vss. 1. 2. male legebat: *εἰ παράγεις, ἀλίπως τόδε σῆμα νοήσῃς.* Lectio nostra debetur Heringae et Toupio; *ὃς παράγεις* dederat etiam Salvinius. Vs. 7. *κἂν* scripsit Dorvillius, fortasse recte. De simili funere canis cf. n. 6332.

6311.

In lapide reperto in vinea montis *Aventini*; edidit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 211.; explicarunt Viscontus Osservazioni su due musaici antichi istoriati, Parma 1788. 4. p. 41 sq. Villoisonus Mag. encycl. a. VII. (1801.) T. II. p. 451.; repetiit Iacobsius Paralip. n. 56. p. 808. Anthol. Palat. T. III. Addend. p. CIII. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

CΤΗΛΗΜΑΡΜΑΡЄΗ
ΤΙΝΟCЄΙ·ΤΑΦΟC
ϢΚЄΟC·ΙΠΠΟΥ
ΤΙCΔΟΝΟΜΑ·ЄΥΘΥΔΙΚΟC
ΤΙΚΛЄΟC·ΑΘΛΟΦΟΡΟC
ΠΟCΑΚΙCЄCΤЄΦΘΗCΔΡΟΜΟΝ
ΠΟΛΛΑΚΙ·ΤΙCΔЄΛΑЄΝΜΙΝ
ΚΟΙΡΑΝΟC·ϢΤΙΜΗC
ΚΡЄCCΟΝΟC
ΗΜΙΘЄϢΝ

Vs. 9. Guasc. ΚΡЄCCЄΝΟC.

Στήλη μαρμαρέη, τίνος εἶ τάφος; — ὠκέος ἵππου.
τίς δ' ὄνομ'; — Εὐθύδικος. — τί κλέος; — ἀθλοφόρος.
ποσ[σ]άκις ἐστέφθη δρόμον; — πολλάκι. — τίς δ' ἔλαέν μιν;
Κοίρανος. — ὢ τιμῆς κρέσσονος ἡμιθέων.

Sic legerunt interpretes: nisi quod Viscontum torsit versus extremus. *Κοίρανος* de Imperatore interpretabatur Villoisonus; minus probabiliter Boissonadus ad Eunap. p. 502. qui proprium illustris cuiusdam aurigae vel equitis nomen esse arbitratur. Vs. 3. metro laborat.

6312.

Romae fragmentum in museo Kircheriano; edidit Welckerus Mus. Rhen. philol. II. 1845. p. 263.

ΛΟΥΚΙΛΛΗΤΟΔΕΣΗΜΑΚΑ
ΜΗΤΡΙΤΕΠΡΕΣΒΥΤΑΤΗ
ΟΙΤΕΚΑΙΟΙΣΙΤΕΚΕΣΣΙΚ
ΦΩΤΕΔΥΟΠΡΙΑΤΗΝΟΙ
ΚΑΙΤΗΝΜΕΝΠΡΟΤΕΡΗ
ΑΥΤΟΚΑΣΙΓΝΗΤΗΝΕΤ

Λουκίλλῃ τόδε σῆμα κα[σιγνήταις τ' ἀνέθηκεν
μητρί τε πρεσβυτάτῃ - - - -
οἵ τε καὶ οἷσι τέκεσσι κ[αὶ οἳ τῶνδ' ἐκγεγάασιν.
φῶτε δύο πρ[ώ]την - - - - -
καὶ τὴν μὲν προτέρη[ν - - - - -
αὐτοκασιγνήτην - - - - - -

6313.

Romae in aedibus Vaticanis fragmenta duo commissa; edidit Osannus Syllog. inscr. p. 444. n. 145. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ЄΔΡΑΜΟΝЄΝΚΟCΜ ΗΧΡΟΝΟΝΟΝΚЄΚЄΛЄΥCΜΑΙ
ΠΟΙΗΜΑΤЄΔЄΙΝΟ ΥCΑΚΑΤЄΓΝϢΝ
ΜЄΙΜΗCΑΜЄΝΗ ΤΟΝΔЄ
ΡΑ
ЄΥΠΤЄΡΟCΗΠΙCΤ ΥΝΟΝЄΠΤΗΝ

Vs. 3. init. Os. ΜЄΙΝΗCΑΜЄΝΗ, Thorl. ΜЄΙ ΜΗCΑΜЄΝΗ. Vs. 3. ΡΑ omittit Thorlacius.

Ἔδραμον ἐν κόσμ[ῳ θαλερ]ῇ χρόνον ὃν κεκέλευσμαι,
καὶ] ποίημά [γ'] ἐ[λ]εινὸ[ν, ἐγὼ φύσιν ο]ὖσα κατέγνων.
τοιγάρτοι] μειμησαμένη - - - - - -
εὔπτερος, ἡ πιστ[ὴ ψυχή, ποτὶ οὐρα]νὸν ἔπτην.

Vs. 4. οὐρανὸν coniecit Thorlacius. Videtur esse Christiana.

6314.

In museo Victorio, *Romae* opinor, tectorio appicta inscriptio, litteris candidis, area purpurea; edidit Lupus Epitaph. Sever. p. 41.

ΩΙΗΡΩΙΘΕΣΑΝΤΟΔΕΠΑ
ΟΝΕΔΟΣΚΛΥΜΕΝΟΥΔΩ
ΓΕΝΕΙΗΣΑΝΤΙΤΑΔΕΙΣΒΙΟ
ΙΞΑΜΕΝΩΙΑΡΕΤΑΣΕΙΝΕ
ΛΟΓΟΣΩΙΣΘΕΝΑΡΗΓΥΜΝ
ΙΡΟΤΕΥΤΕΒΙΗΝ

- - - ῳ ἥρωϊ θέσαν τόδε πά[ντες ἔφηβοι
κλειν]ὸν ἕδος Κλυμένου δῶ[μα λιπόντι πατρός,
ἄρτι] γενειήσαντι. τὰ δ' εἰς βίο[ν - - -
δε]ιξαμένῳ ἀρετᾶς εἵνε[κ' ἔκρινε γέρα
σύλ]λογος, ᾧ σθεναρὴ γυμν[άζεται ἲς ἐν ἀέθλοις
- - - π]ρὸ[ς] εὐ[σ]εβίην.

Apparet epigramma fuisse in adolescentem qui excelluit in gymnasio.

6315.

In fragmento marmoris caerulei, quod ex Italia allatum possedit Uilenbroekius; e legato Papenbroekii edidit Oudendorpius p. 16. n. 16. Repetiit Ianssenius Mus. L. B. inscr. p. 47. n. 14. tab. VII. (cf. Leemanns Animadv. in Mus. L. B. inscr. p. 21.). Habeo etiam ex schedis Mülleri, qui transcripsit ex cod. Dorvill. n. 6.

...ΑΙΩΠΕΝΘΟΣΗΡΑΝΤΟ
.....ΑΡΗΝΒΙΟΤΟΥΤΟΣΣ<Σ
......ᵓΤΥΜΒΕΥΔΗΜΑΣ
.........ΝΘΑΠΕΤΡΕΣΣΙΝ
..........ΕΙΣΜΗΝΑΣ
...........ΟΝΟΝ>ΒΑΣΚΑ
............ΝΕΟΣΟΥΔΕΓΕ
..............:ΤΘΟΝΕΧΩΝ

Vs. 1. init. Ianss. ΝΩ, Müll. ΑΙΩ. Vs. 3. Ianss. ΤΥΜΒΕΕΥΔΗΜΑΣ, Müll. ΤΥΜΒΕΥΔΗΜΑΣ. Vs. 7. Ianss. ΙΕΟΣ; deinde Müll. ΟΥΔΕΤΕ.

Fragmentum versuum ut videtur elegiacorum quorum nihil componi potest. Vs. 1. *πένθος [ἀν]ήραντο*; vs. 2. - - *βιότου τόσσος* - - -; vs. 3. fortasse *τυμβευ[θέντ]ας*; vs. 4. *ἔ]νθα πετρ[ή]εσσιν* - - -; vs. 5. *εἰς μῆνας*; vs. 6. - - *βάσκα[νε δαῖμον*? vs. 7. *νέος οὐδέ γε* - -; vs. 8. *τυ]τθὸν ἔχων*.

6316.

Romae fragmentum; habeo ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ꝺ Θ
ΤϢΔЄΝΙΤΥΜΒϢ
ΟΥΝΟϢΜΟΗCΛΛΝΤΥΟC
ЄΝΔЄΧЄΤΙΙΓCΑCΔϢΔΙ
ꟽΗΔЄΝЄΝΑΝΘΡϢΠΟΙCΙ
ꟽΙΚΡΟΤΑΤΟΥαΥCΤΗCΑΝ
ΠΙΧΙΔЄΙΑΙCΙΚΑΛΑΙCΚΑΙΓꟽ
ЄCΧΑΤЄΛΟCΖϢΗCꟽΟΝ
ꟽΝΗꟽЄΙΟΝΤΟΔЄꟽΟΙ
ΡΑΥCΤЄΙΝΑꟽΗΤΡΟCΒ
cΙΚΑΙΖϢΝΤΑΦΙΛΗCΙ

Θ(εοῖς) [κ(αταχθονίοις)].
Τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ - - - - -
σῦνο[μά] μο[ι - - - - -
ἐν - - - - - - - -
μηδὲν ἐν ἀνθρώποισι - - - -
μικροτάτους συστῆσα[ι - - - -
- - αισι καλαῖς καὶ - - - -
ἔσχα τέλος ζωῆς μόν[ον - - -
μνημεῖον τόδε μοι [δείλαιαι χεῖρες ἔτευξαν
Φ]αυστείνα[ς] μητρὸς - - - -
- - - - καὶ ζῶντα, φιλήσ[ε]ι.

6317.

Romae fragmentum; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MDCCLXXV. 8. cum not.

Κ
ΝΨΥΧΑΙCΙΒΡΟΤϢΝ
ΟCΕΙΗCCΚΟΛΛΕ
ΙΖϢΓΑΦΕΘΑΥΜΑCΙΕ
ΟCΑΝΑΚΤΟC ΑΠΟ
ΦΗΝΛΑΟΛΙΚΙΑΠΑΤ
ΛΥΚΟΙΟΠΕΡΙΡΥΤΟ
ΤΥΜΒϢ
ΝΗCΥΝΓΑΜΟC
ЄΝΗ

Θ(εοῖς)] κ(αταχθονίοις).
- - - ἔ]ν ψυχαῖσι βροτῶν [ἀείνα]ος εἴης
[ἔ]κ [θα]λε[ρῶν ἔργων], Ζωγ[ρ]άφε θαυμάσιε,
- - - ος ἄνακτος ἀπο - - - -
Λαο[δ]ίκ[ε]ια πατ[ρὶς γείνατο - - -
- - ῥοαῖσι] Λύκοιο περί[ῤ]ῥυτο[ς. ἀλλ' ὑπὸ] τύμβῳ
τῷδέ σ' ἔθηκε γυ]νὴ σύνγαμος [ἀχνυμ]ένη.

6318.

Romae fragmentum in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. inscr. p. 439. n. 107. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΜΑΙΠΑΙΔΩΝΟΧΑΜΕΤ
ЄΥΔΑΓЄΝΟCCΥΡΙΝΘЄΝ
ΑΤΟΥΔЄΠΙΒΑC
ΑΚΟΝΓΝΟΥCΜΗΔЄΒΙ
ΑЄΡΝΟCЄΤΙ
ΝΑCΙΟΙCΠΑΡЄΔΡЄΥΩΝ
ΩΝΩCЄΠЄΙΔΩCΑΝ
ΟΙCCΝΟΡЄΥΚ · · ΓΛΥΚЄΙΑ
ΛΟΙΟΝCΜ
ΑЄΡΘΑΝЄΟΝΤΑΤЄΤЄΙCЄ

Vs. 1. Thorl. ΟΧΑΜЄΥC; vs. 7. id. ЄΠЄΙΛΩCΑΝ; vs. 8. id. ΟΙCЄΝΟΡЄΥΚЄΝΓΛΙΚЄΙΑ; vs. 9. id. ΛΟΙ ΟΝCΩΟΩΡΙΑΙΗ.

Fuerunt hexametri, quorum primum fingas tibi talem fuisse:

Ἐνθάδε - - - κεῖ]μαι παίδων ὄχ᾽ ἄ[ρισ]τ[ος.

Ex sequentibus parum apparet. Vs. 2. γένος Συρί[η]θεν; vs. 3. ἐπιβάς; vs. 4. - - γνοὺς μηδὲ - - -; vs. 5. - - ἔρνος ἔτι; vs. 6. γυμ]νασίοις παρεδρεύων; vs. 8. γλυκεῖα; vs. 10. καίπ]ερ θανέοντά [γ]ε τείσει.

6319.

Interamnae; ex schedis Io. Bapt. Passerii edidit Donatus p. 49. 1. cum not.

.......CΜΟC....................
.....ΟCΑΙΑ......................
.....ΥΤЄ.ΝΥΜΦΑΙC...........
.....ΜΗΝ.ΝЄΟΝ.ΑΚΛЄΗC...
:....ΥΦΟΡΒΟC.ЄΝ.ΩΡΑΙC.....
:....CΤΑΙΡΟΙC.................
....ΟΜμΑCΙΘΗΡΗ...........
.....ΤΡΙΚΛЄ..................

Fuerunt versus. Vs. 1. κό]σμος aut ἐμός - - -; vs. 3. νύμφαις; vs. 4. - μην νέον [Ἡρ]ακλέης - - -; vs. 5. ε]ὔφορβος vel πολ]ύφορβος ἐν ὥραις; vs. 6. ἑ]ταίροις - - -; vs. 7. ὄμμασι θηρ[ᾶ - - -; vs. 8. fortasse τρικλε[ίνῳ vel alio casu.

6320.

Romae in basi marmoris, olim apud Cardinalem Carpensem; extat in cod. Pigh. fol. 67. a.

ΝΘΟΞΟΟCЄCΧΡΟΑΛЄΥΚΟΝ
ΩΝΚΑΛΛЄΙΤЄΚΤΟCΥΝΑC

- - - - λι]θοξόος ἐς χρόα λευκόν
- - - - ων κάλλεϊ τεκτοσύνας.

6321.

Fragmentum lapidis sepulcralis, quod provenire videtur ex museo Cardinalis Carpensis; edidit Caelestinus Cavedonus Saggio di osservazioni sulle medaglie di famiglie Romane, p. 92. n. 139. qui inde misit Boeckhio.

. . . . ΡΑΙ· ΑΥΤΑΡЄΜΗCΑΡЄΤΗCΒΙΟΤΟΙΟΤЄΓΗΡ/ . . . .

Manus Satyrisci rhyton vel simile aliquid tenens.	Caput Satyrisci.	Reliquiae chlamydis volitantis, vel peripetasmatis.

- - - - - - - - Μοῖ]ραι?
αὐτὰρ ἐμῆς ἀρετῆς βιότοιό τε γῆρ[ας ἀφειδές.
- - - - - - - - - - -

Cavedonus in fine supplebat ἔσαντα vel ἔναντα || ἤλυθεν.

6322.

Romae ad S. Clementis; edidit Osannus Zeitschrift f. Alterthumswiss. 1839. p. 56.

ΛΟΥΤΡΟΙCΑЄΝΑΟΙCΙΑΘΥΡ - - -
ЄΝΙΑΟΖΑΝЄΩΓЄΝΗΤΑΙ - - -
ΠΑCΑΡΟΛΩΜΙЄΝΟCΚ - - - -

Λουτροῖς ἀενάοισι[ν] ἀθύρ[ματα - - - -

6323.

In lapide a. 1740. in agro Romano effosso, qui asservatur Volaterris in museo Guarnaccio; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. III. App. p. 258. n. 334. (conf. p. 241.).

ΔЄΚΑΛΟΥΜ
ΗΝЄΙΚΟCΙΔЄΗ
ΠΑΗΡΩCΑCΑ
ΚΟΜΟΥΔΟΥ
ΓЄΝЄCΙΟΙC
ΝΤΑ ΔЄΚЄΙ

Epitaphii metrici fragmentum vel potius compositi ad orationem vinctam simulandam.

- - - - - - ἐκαλούμην· εἴκοσι δ᾽ ἔ[τ]η
π[λ]ηρώσασα Κο[λ]ού[θ]ου γενεσίοις [ἔ]ν[θ]άδε κεῖ[μαι.

Γενέσια festum nunc privatim celebratum in memoriam defuncti. Schol. Plat. Alcib. p. 388. Bekk. et Etym. M. p. 225.

6323. *b.*

In fragmento sarcophagi marmorei; anaglypho expressus est equus marinus alatus; edidit Gorius Inscr. T. I. p. 276. 15.

ΕΜϢΝ ΛΕΧΕϢΝϹϢΦΡΟϹΥΝΗ

- - *ἐμῶν λεχέων, Σωφροσύνη* - - -

Videntur membra esse pentametris.

6324.

Romae in museo Capitolino; edidit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 209. lapidem undequaque integrum esse asseverans.

ΤϢΠΡΟϹΠΑΛΗΝ
ΜΑϹΙΤΕΧΝΕΙΤΗΤΟΝΔΕ
ΗϹΟΦΕΛΛΑΙϢΘΑΝ
ΙΑΤΡΑϹΜΝΕΙΑϹ
ΜΑΡΚΕΛΛΟϹΤΑΦΟΝ

Τῷ πρὸς πά[λ]ην [ἐν π]ᾶσι τεχνείτῃ τόνδε
[ἔστ]ησ' Ὀφελ[λ]ίῳ θαν[όντι συγγενὴς
ἰατρὸς μνείας [ἕνεκα] Μάρκελ[λ]ος τάφον.

Primus versus est choliambus, tertius versus trimeter vitiosus. Nescio tamen an satis assecutus sim mentem auctoris, qui fortasse etiam peiora dedit.

6324. *b.*

Romae in aedibus Vaticanis fragmenta; ex fragmento *A.* vss. 1-3. edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVI. 4. Ambo habeo ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

A.

ϹΟΥΛΠΙΚΙΑΕΥΨΥΧ
ΡΟΥΟΟΙΝΥΝΟΥΘΟΙΜ
ΧΕΦΥΓΕΝΑΝΘΡϢΠΟϹ
ΥΡΜΕΤΑϹΟΥΟΚΤϢΚΑΙΔ
ΟΝΟΝοΙΔΕΓΕΡΟΝΤΕϹΠΙ
ΠΟϹΟΥϢϹΠΑϹΑΝΘΡϢΠ
ϹΟΙΜΟΝΗΘΕϢΝΠΡΟΦΕΙ
ΙΝΘΕΝΚΑΙΧΑΡΙΝΔϢΚϹ
ϿΝΕΝΚΟΜΙΟΝΕΠΙϹϹ
ΣΙΗΡΟΝΚΕΔΥΝΝΘΗ
ΟΕΝϹΟΙΚΑΙϹϢΦΡϢΝ

B.

ΠΡΟΕΛΑΒΕϹΜΕ
ΤΕΠΕΙΤΑ
ΠΑΡΧϢΝ
ΕΚΑΕΝΙΑΥΤΟΙϹ
ΚΡΟΝΕΠΑΘΟΝ
ΟϹΚΚΙΘΟΙΚΟΝ
ΕϹΓΕΡΟϹ
οΡΑΠΙϹ
Ν

Tit. *A.* vs. 1. Maff. ΕΥΨΥΧΕΙ; vs. 2. id. ΟΥΤΟΙ ΝΥΝΟΥΤΙΜ - - - -; vs. 3. init. id. ΕΦΥΓΕΝ.

Videntur in his nonnulla versibus heroicis scripta esse etsi non bonis.

- - *Σουλπικία, εὐψύχ[ει]. προέλαβές με,*
- - *οὔ[θ'] οἱ νῦν οὔθ' οἱ μ[ε]τέπειτα*
- - *ἔφυγεν ἄνθρωπος [ὑ]πάρχων.*
- - *μετὰ σοῦ ὀκτωκαίδεκ' ἐνιαυτοῖς*
- - - *οἱ δὲ γέροντες πικρὸν ἔπαθον*
- - - *ὡς πᾶς ἄνθρωπος* - - -
- - *σοὶ μόνῃ θεῶν προφε[ρ]έσ[τ]ερος*
- - - */καὶ χάριν δῶκ[ε Σά]ραπις.*
- - - *ἐνκ[ώ]μιον* - - - -
- - - - *ἐδυν[ή]θη* - - -
- - *ἐν σοὶ καὶ σώφρων* - - -

6324. *c.*

Romae, nunc in Britannia in museo Ducis Bedfordi; fragmentum sarcophagi ad dextram mutili, in quo repraesentantur Apollo et Minerva septemque utrinque Musae dispositae. Edita est in opere: Outline engravings and descriptions of the Woburn Abtey Marbles. 1822. fol. tab. 5. inde in diario: Kunstblatt 1824. n. 42. p. 167 sq. Citat Welckerus in Schneidewini Philologo I. p. 348 sq.

[*Textum vide pag. seq.*]

- - - - - - - -
- - - *ον δαπέδων· μνῆμα δὲ τοῦτο πέλε[ι.*

- - - - - - - -
νε]ύματ' ὅ περ μακάρων [ἐκτελέσαι] δύναται.
ταῦτα βροτοῖσιν ἅπασιν ἐφημοσύναισιν ἀρίστων
- - - - - - -

Fuerunt, ni fallor, disticha tria, quae una linea in marginibus monumenti (etiam utriusque lateris) perscripta totum anaglyphum cinxerunt. Infra adscripta fuerint haec vel his similia: *Κελεύω τοὺς κληρονόμους μὴ ἀσεβεῖν περὶ τὸ μνῆμα· ἀσεβοῦσι] δὲ εἰ ἀλλότριον πένπωσιν. κ(αὶ) εὐχαριστῶ τῷ ἀπελευθέρῳ μου Ἀμίνονι* (i. e. *Ἀμείνονι*).

Ad primum pentametrum, ubi mentio fit *δαπέδων*, comparaveris ex titulo n. 6750. versum:

μουσικὸν εἰς δάπεδον σῶμ' ἀναπαυσαμένη.

In secundo de industria non dedi *νεύμαθ'* quod desideratur.

ΟΝΔΑΠΕΔΩΝΜΝΗΜΑΔΕΤΟΥΤΟΠΕΛΕ

ΥΜΑΤΟΠΕΡ ΜΑΚΑΡΩΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΑΥΤΑΒΡΟ ΤΟΙCΙΝΑΠΑCΙΝΕΦΗΜΟ CΥΝΑΙCΙΝΑΡΙCΤΩΝ

ΔΕΕΙΑΛΛΟΤΡΙΟΝΠΕΝΠΩCΙ Ν⳨ ΚΕΥΧΑΡΙCΤΩΤΩΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΟΥΑΜΙΝΟΝΙ

B. INSCRIPTIONES PROSA ORATIONE CONCEPTAE.

In his adornandis primum posui nomina Graeca et peregrina, deinde nomina Romana et gentilicia, tum titulos libertinis aut servis positos, postremo inscriptiones sepulcrales sine nomine, epitaphia Latina Graecis litteris aut Graeca Latinis exarata, fragmenta.

6325.

Romae, olim in aedibus Marii Volaterrani, episcopi Aquinatis; ex schedis Ambrosianis edidit Muratorius T. III. p. MCCCXCIII. 10. cum interpret. Lat.

ΘΕΟΙΣ ΚΑΤΑ
ΧΘΟΝΙΟΙΣ
ΠΡΩΒΙΝΚΙΑΛΗΣ
ΑΓΑΘΗ CΥΜΒΙΩ ΙΔΙ
5 ΑΖΗΣΑΣΗ ΚΑΛΩΣ
ΕΤΗ.Κ̄.

Θεοῖς καταχθονίοις.
Πρωβινκιάλης Ἀγάθῃ συμβίῳ ἰδίᾳ ζησάσῃ καλῶς ἔτη κ̄.

6326.

In lapide circa Gabios reperto, qui nunc est in aedibus Vaticanis; edidit Viscontus Monum. Gab. p. 27. denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 443. n. 135. Citat Rad. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 173.

Θ· Κ·
ΑΓΑΘΙΑΙΑΓΑΘΩΙ
ΤΟΗΘΟCΚΑΙΤΗΝ
ΤΕΧΝΗΝ

Viscontus vs. 3. ΕΘΟC.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἀγαθίᾳ ἀγαθῷ τὸ ἦθος καὶ τὴν τέχνην.
Agathias opifex fuisse videtur.

6327.

Romae, olim apud Marchionem Capponium; edidit Lupus Epitaph. Sev. p. 72. unde petiit Muratorius T. II. p. MCLVIII. 9. cum Lat. interpret.

ΔΗ.ΜΗ.ΤΡΙ.ΟC	Δημήτριος
Α.ΓΑ.ΘΟ.ΔΩ.ΡΩ	Ἀγαθοδώρῳ
ΤΕ.ΚΝΩ	τέκνῳ.

Nota interpunctionem inter singulas syllabas positam. Conf. n. 6552. 6800.

6328.

Romae; edidit Odericus Dissert. p. 370. Ex schedis Oderici repetiit Osannus Syllog. p. 484. n. 20.

ΠΕΦΙΛΗΜΕΝΗ
ΑΓΑΘΟΠΟΔΙ
ΑΔΕΛΦΩΙΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΩΙΜΝΕΙΑΣ
5 ΧΑΡΙΝΖΗΣΑΝΤΙ
⳨ ΕΤΗΛ̄Ā ΗΜῙ ⳨

Vs. 3. Od. ΑΔΕΛΦΙ. Idem omittit foliola.
Πεφιλημένη Ἀγαθόποδι ἀδελφῷ γλυκυτάτῳ μνείας χάριν ζήσαντι ἔτη λ̄ᾱ, ἡμ(έρας) ῑ.

6329.

Romae in lapide a. 1772. in vinea extra portam Capenam reperto; edita est in Anecdot. litter. Rom. Vol. III. n. 35. p. 478. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 422. n. 13. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΡΚΙΑ
ΑΦΑΤΙΩ
ΑΓΑΘΟΠΟΔΙΙΔΙΩ
ΑΝΔΡΙ ЄΠΟΙΗϹЄΝ
ΚΑΙЄΑΥΤΗΚΑΙΤΟΙϹ
ΙΔΙΟΙϹ

Vs. 2. Thorl. ΛΦΑΤΙΩ, reliqui ΑΦΑΤΙΩ.

Μ]αρκία - - - Φατίῳ Ἀγαθόποδι ἰδίῳ ἀνδρὶ ἐποίησεν καὶ ἑαυτῇ καὶ τοῖς ἰδίοις.

Nomen Φάτιος videtur esse Latinum Vacius s. Vatius. Similiter Φαλερία p. Βαλερία vel Οὐαλερία, n. 3651.

6330.

Romae, ut videtur; ex schedis Piccartianis edidit Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 327.

Quaerere cessavi nunquam, nec perdere desi.
mors intervenit; nunc ab utroque vaco.

ΑΔΡΑΣΤΟΣΑΔΡΑΣΤΟΥΙΟΣΕΙΣΕΥΣ

Ἄδραστος Ἀδράστου [υ]ἱὸς Εἰσεύς.

Εἰσεὺς videtur esse i. q. Ἰσσεὺς ab insula Issa ad oras Illyrici in mari Adriatico sita.

6331.

Olim Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei, posthac *Romae* in museo Vaticano; ediderunt Passioneus Inscr. XIV, 18. p. 139. Osannus Syllog. p. 433. n. 78. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Ϲ⸗ΑΘΗΝΑΙϹ
ЄΝΘΑΔЄ
ΚЄΙΜΑΙ
ΜЄΤΑ~ΔΥΟ
ΤЄΚΝΩΝ

Σ. Ἀθήναϊς ἐνθάδε κεῖμαι μετὰ δύο τέκνων.

6331. *b.*

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 434. n. 83. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΥΡΗΛЄΙΑ
ΛΥΠΟΛΩ

Αὐρηλεία [Αἰ]πόλῳ.

6332.

Camaldoli supra Tusculum in museo Passionei in urna cineraria quadrata; edidit Passioneus Inscr. XIV, 1. p. 135.

ΑΚΡΙΔΙ
ΚΥΝΑΡΙΩ

Ἀκρίδι κυναρίῳ.

De honore cani habito cf. n. 6310.

6332. *b.*

Perusiae, missu Philippi Camerinii Camers edidit Muratorius T. III. p. MCDLXXXVI. 10. cum Lat. interpret. Denuo edidit Vermigliolius Iscriz. Perug. T. II. p. 425. 2.

Θ . Μ
ΟΝΗϹΙΜΟϹ
ΑΛΕΖΑΝΔΡΑ
ΜΝΗΜΗϹΕΙΝΕ
ΚΕΝΕΠΟΙ
ΗϹΕΝ

Vs. 2. Mur. ΟΝΗϹΙΜΟΥ, Verm. ΟΝΗϹΙΜΟϹ. Vs. 3. Mur. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, Verm. ΑΛΕΖΑΝΔΡΑ: fuerit ΑΛΕƵΑΝΔΡΑ. Vs. 4. Verm. μΝΕμΗϹΕΙΝΕΙ.

Θ(εοῖς) [κ(αταχθονίοις)].

Ὀνήσιμος Ἀλεξάνδρᾳ μνήμης εἵνεκεν ἐποίησεν.

6333.

Romae; ex suis schedis edidit Muratorius T. III. p. MCCXCIV. n. 2. ex schedis Ligorii idem l. c. n. 3. cum Lat. interpret. Extat etiam in schedis Duperac inter Spanhemiana.

Θ Κ
ΑΛЄΞΑΝ
ΔΡЄΙΗ ❦
ΓΛΥΚΥΤΑΤ
ϹΥΜΒΙΩΙ
ΖΗϹΑϹΗ
ЄΤΗ · Μ̄ · Β̄
ΚΟΡΝΟΥΤ
ΜΝЄΙΑϹ ΧΑ
ΡΙΝ

Vs. 4. Murat. ex Lig. ΓΛΥΚΥΤΑΤΗΙ. Vs. 6. id. ex eod. ΖΗϹΑϹΗΚΟϹΜΙΩϹ. Vss. 7. 8. id. ex eod. ΕΤΗΚ̄ΟΘΡΙΑΔΗϹ pro ЄΤΗΜ̄Β̄ΚΟΡΝΟΥΤ (Dup. Κ□ΡΝΟΥΤ).

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἀλεξανδρεί[ᾳ] γλυκυτάτ[ῃ] συμβίῳ ζησάσῃ ἔτη μ̅β̅ Κορνοῦτ[ος] μνείας χάριν.

Erit fortasse qui retinuerit formam Ἀλεξανδρείῃ. Cf. Vol. II. n. 3774. 3785.

6334.

In lapide *Roma* Londinium translato; edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCCXLVIII. 11. vitiosius Muratorius T. II. p. MCLXV. 10. cum Lat. interpret. Citatur in Menckenii Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 476.

Θ Κ
Μ·ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ
ΒΙΩCΑΝΤΙΕΤΗ Μ̄
ΜᾹΗΜΓ̄ ŴΡΖ̄ ΚΑ
ΗΛΙΟΝΗΒΙΩCΑCΗ
ΕΤΗΛ̄Ε̄ΜᾹΗΜΓ̄
ΚΑΤΕCΚΕΥΑCΑΝ
ΤΟΜΝΗΜΑΜΝΕΙ
ΑCΧΑΡΙΝΤΑΤΕ
ΚΝΑΑΥΤΩΝΕΚ
ΤΩΝΙΔΙΩΝ

Litteras Θ Κ habet Mur., omittit Maff. Vs. 2. Maff. Μ, Mur. ΦΛ. Vs. 8. Mur. ΤΟΜΝΗ.ΜΝΕ. Vs. 10. Mur. Κ.ΗΛ pro ΚΝΑ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Μ. Ἀλεξάνδρῳ βιώσαντι ἔτη μ̄, μ(ῆνα) ᾱ, ἡμ(έρας) γ̄, ὥρ(ας) ζ, κ[αὶ] Ἡ[δ]ονῇ βιωσάσῃ ἔτη λ̄ε̄, μ(ῆνα) ᾱ, ἡμ(έρας) γ̄ κατεσκεύασαν τὸ μνῆμα μνείας χάριν τὰ τέκνα αὐτῶν ἐκ τῶν ἰδίων.

Vs. 1. ductus Ι in ΗΛΙΟΝΗ delendus videtur.

6335.

Romae; edidit Fabrettus Inscr. c. 1. n. 303. p. 52. accuratius Lupus Epitaph. Sev. p. 56. indeque Muratorius T. III. p. MDCXXVII. 14. cum Lat. interpret.

ΑΛΑΥΙΕ
ΝΑΔΙΜΙ
ΜΑCΕΖ
ΗCΕΕΤΗ
ΙΔ

Vs. 1. Fabr. ΑΛΑΥΙΕ; vs. 5. idem ΙΖ.
Ἀλαυϊένα (i. e. fortasse Λαβιήνα) Δι(δύμου) μιμὰς ἔζησε ἔτη ιδ̄.

6336.

Romae nunc in aedibus Vaticanis; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MXXVI. 5. cum Lat. interpret. et not. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΛΚΗCΤΙCΤΟΥΝΟΜΑ
ΤΩΙΔΕΠΙΤΥΜΒΩΙΚΕΙ
ΜΑΙCΥΝΘΥΓΑΤΡΙΕΡΜΙοΝΗ
ΒΙΩCΑCΑΔ̄ΚΑΙΚ̄ΕΤΟCΠΑ
ΤΡΙCΔΕΜΟΙΥΠΑΡΧΕΙΑCΙΗ
ΘΕΝΑΦΡΟΔΙCΙΑCΕΥCΕΒΕΙ
ΗCΔΕΕΙΝΕΚΑΗCΤΟΥΝΟΜΑ
ΕΚΟCΜΗCΑΚΑΙΓΕΓΟΝΑΑΛ
ΚΗCΤΙCΕΚΕΙΝΗΗΠΑΛΑΙΦΙ
ΛΑΝΔΡΟCΗΝΚΑΙΘΕΟΙΚΑΙΒΡΟ
ΤΟΙΕΜΑΡΤΥΡΗCΑΝCΩ
ΦΡΟCΥΝΗCΕΙΝΕΚΑΤΟΥ
ΤΩΝΔΕΜΟΙΜΙΖΩΝΜΑΡ
ΤΥCCΥΜΒΙΟCΟCΚΑΙΕΥ
CΕΒΙΗΝΠΑCΑΝΕΙCΕΜΕ
ΕΞΕΤΕΛΕCΕΝΩΙΚΑΙΘΕ
ΟΙΑΜΟΙΒΑCΚΑΙΤΑΔΙΚΑΙΑ
ΤΑΗΜΕΤΕΡΑΑΠΟΔΟΙΕΝ
ΚΛΜΑΞΙΜΟCΙΔΙΑΙ
CΥΜΒΙΩΙΚΑΙΘΥΓΑΤΡΙ
ΜΝΗΜΗCΕΙΝΕΚΑΕΠΟΙΕΙ

Vs. 2. Mur. ΤΩΙΔΕΕΠΙ. Vs. 7. init. Mur. ΗC, Thorl. ΕC. Vs. 9. Mur. ΗΝ p. Η. Vs. 16. Thorl. ΕΞΕΤΕΛΕCCΕΝ. Vs. 18. Mur. ΗΜΕΡΑ, Thorl. ΗΜΕΤΕΡΑ. Vs. 19. extr. Mur. ΙΔΙΑ, Thorl. ΙΔΙΑΙ. Vs. 20. init. Mur. ΣΥΒΒΙΩΙ, Thorl. CΥΜΒΙΩΙ. Vs. 21. Mur. ΕΠΟΕΙ, Thorl. ΕΠΟΙΕΙ.

Ἄλκηστις τοὔνομα τῷδ' ἐπὶ τύμβῳ κεῖμαι σὺν θυγατρὶ Ἑρμιόνῃ βιώσατα δ̄ καὶ κ̄ ἔτος· πατρὶς δέ μοι ὑπάρχει Ἀσίηθεν Ἀφροδισιάς, εὐσεβεί[α]ς δὲ εἵνεκα ἧς τοὔνομα ἐκόσμησα καὶ γέγονα Ἄλκηστις ἐκείνη, ἣ πάλαι φίλανδρος ἦν, καὶ θεοὶ καὶ βροτοὶ ἐμαρτύρησαν σωφροσύνης εἵνεκα. τούτων δέ μοι μ[ε]ίζων μάρτυς σύμβιος, ὃς καὶ εὐσεβί[α]ν πᾶσαν εἰς ἐμὲ ἐξετέλεσεν· ᾧ καὶ θεοὶ ἀμοιβὰς καὶ τὰ δίκαια τὰ ἡμέτερα ἀποδοῖεν. Κλ. Μάξιμος ἰδίᾳ συμβίῳ καὶ θυγατρὶ μνήμης εἵνεκα ἐποίει.

De virtute mulieris, quae exemplum Alcestidis se imitatam dicit, conf. n. 6292. 5759. Anthol. Pal. VII, 691. Contorta oratio est utpote ad sermonem poeticum composita. Vs. 7. voluit auctor: ἧς (scil. Ἀφροδισιάδος) τοὔνομα ἐκόσμησα εὐσεβείας εἵνεκα.

6336. *b*.

In lapide in vinea S. Laurentii extra moenia effosso, olim Camaldoli supra Tusculum in museo Passionei Cardinalis, post in aedibus Vaticanis; edita est in Anecdot. litter. Rom. Vol. I. p. 466. n. 11. Habet etiam Passioneus Inscr. ant. XIV. p. 157. n. 9. cum Lat. interpret. unde repetiit Donatus Inscr. p. 384. 6. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 435. n. 92. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ Κ
ΚΟΡΑΛΚΙΒΙΑΔΗC
ΠΑΤΗΡΚΑΙΜΗΤΗΡ
ΧΡΗCΤΗΑΛΚΙΒΙΑ
ΔΗΤΕΚΝΩΖΗC
ΕΤΗ·ΙΒ̄·ΜΗΝ·Β̄
ΗΜΕΡΑC·Κ̄Ζ̄

Vs. 2. Pass. ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ. Idem et editor Romanus Ε, Ω; sed in lapide est Є, Ω.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Κορ(νήλιος) Ἀλκιβιάδης πατὴρ καὶ μήτηρ Χρήστη Ἀλκιβιάδῃ τέκνῳ ζήσ(αντι) ἔτη ιβ̄, μῆν(ας) β̄, ἡμέρας κ̄ζ̄.

6337.

Romae, olim in villa Sinibaldi ad Flaminiam; edidit Lupus Epitaph. Sev. p. 140. unde repetierunt Muratorius T. II. p. MCXXIX. 6. cum Lat. interpret. et Iuvenatius (Giovenazzi) Della città di Aveja ne' Vestini cet. Roma 1773. p. 57.

ΑΜΕΛΙѠΤΕΚΝѠΓΛΥΚΥ
ΤΑΤѠΟϹΕΖΖΗϹ
ΕΝΕΤΗΒΜΗΝ
ΑϹΒΗΜΕΡΑϹ
ΕΑΜΕΛΙϹΑΡΧѠ
ΚΕΜΑΡΙΑΓΟΝΕΙϹΤΕ
ΚΝѠΑΜΜѠΜѠΟϹΕΙѠ
ΕΠΟΙΗϹΑΝ

Ἀμελίῳ τέκνῳ γλυκυτάτῳ, ὃς ἔζζησεν ἔτη β̄, μῆνας β̄, ἡμέρας ε̄, Ἀμέλις ἄρχω[ν] κὲ Μαρία γονεῖς τέκνῳ ἀμώμῳ ὀσείῳ ἐποίησαν.

De scriptura ἔζζησεν conf. n. 6462.

6338.

Romae in marmore oblongo et supra rotundo, olim in domo Horatii Arcionii prope aram Caeli; edidit Boissardus P. IV. p. 115. aeri incisam; ex schedis Knibbii et Metelli Gruterus p. DCLXVII. 9.

ΑΜΕΡΙΜΝΩΙ
ΥΙΩΙ
ΤΑΤΤΙΟΝΗ
ΜΗΤΗΡ
ΕΤΩΝ · Η̄
ΜΗΝΩΝ·Ε̄

Vs. 1. Grut. ΑΜΕΙΡΙΜΝΩΙ. Vs. 3. Grut. Boiss. ΤΑΤΙΟΝΗ, sed in lapide esse ΤΑΤΤΙΟΝ̄Η refertur ap. Grut. Vs. 6. extr. Boiss. Ξ, Grut. Σ̄, quod corrigitur ap. Grut.

Ἀμερίμνῳ υἱῷ Τάττιον ἡ μήτηρ. ἐτῶν η̄, μηνῶν ς̄.

6339.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 424. n. 19.

ΜΑΞΙΜΟϹ
ΑΜΦΙѠΝ
ΙΥΙѠ

Μάξιμος Ἀμφίωνι υἱῷ.

6340.

Pisauri in museo Oliverio; edidit Paciaud Monum. Peloponnes. Vol. II. p. 238. aeri incisam una cum arula, in qua incisum legitur:

ΠΙΣΑΥ
ΡΙΩΝ

Eidem haec inscriptio videbatur esse Peloponnesiaca.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΕ ΑΠΟΛΛΩ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟ
ΗΡΑΚΛΕΙΕ ΗΡΑΚΛΕΙΕ
ΧΡΗΣΤΟΙΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀπολλώνιε Ἀπολλώ[νιε
Ἀπολλωνίου Νικολάο[υ
Ἡρακλεῖε Ἡρακλεῖε
χρηστοὶ χαίρετε.

Heraclea Pontica oriundi videntur homines. De forma Ἡρακλεῖος p. Ἡρακλεώτης conf. ad n. 5774.

6341.

Lapis Romanus nunc Neapoli in museo; ex museo Magnino edidit Fabrettus Inscr. c. IX. n. 52. p. 606. unde citatur in Oderici Dissert. cet. p. 34. et ap. Marin. Vill. Alb. inscr. p. 99. Denuo transcripsit et edidit Bernard. Quaranta Comento sopra una iscrizione mutila di Scandriglia, 1826. 4. p. 63. cum interpret. Lat.

Δ Μ
Μ · ΑΡΓΕΝΑΙѠ
ΕΥΤΑΚΤѠΛΕΙΒΕ
ΡΑΛΙϹ·Ο·ΙΔΙΟϹ·Α·
ΔΕΛΦΟϹΤΗΝΚΑΜΑ
ΡΑΝ·ΜΝΕΙΑϹ ΧΑΡΙΝ
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕϹΙѠΝΚΑΙ
ΕΥΝΟΙΑϹΠΑϹΗϹ ' ΜΕ
ΧΡΙϹΘΑΝΑΤΟΥΕΥΝΟΗϹΑΝΤΑΕΤΕ
ϹΙΝ·Ε·ϹΥΝΞΕΝΕΙΤΕΥϹΑΝΤΑ
ΕΘΗΚΑΤΟΝΑΔΕΛΦΟΝΕΤѠΝ· ΙΔ
ΤΑΥ . .

Vs. 9. Fabr. ΕΥΝΟϹΑΝΤΑ.

D(iis) m(anibus).

Μ. Ἀργεναίῳ Εὐτάκτῳ Λειβεράλις ὁ ἴδιος ἀδελφὸς τὴν καμάραν μνείας χάριν καὶ εὐεργεσιῶν καὶ εὐνοίας πάσης. μέχρις θανάτου εὐνοήσαντα, ἔτεσιν ε̄ συνξενειτεύσαντα ἔθηκα τὸν ἀδελφὸν ἐτῶν ιδ̄. ταῦ[τ'] ἴσθι.

Vs. 10. συγξενιτεύειν est una peregre versari. Coitinerarium vertit Marinus comparans Ruinarti Act. martyr. p. 489. De formula ταῦτ' ἴσθι cf. n. 6431.

6342.

Velitris in domo Borgia, nunc Romae in aedibus Vaticanis; ediderunt Marinus Act. fratr. Arval. T. II. p. 666. Osannus Syllog. p. 434. n. 84.

ΑΡΙϹΤΑΙѠΙ Ἀρισταίῳ
·ΝΙΓΡΙΝΟϹ Νιγρῖνος.

6342. *b*.

Romae; possedit Marinus qui edidit in Act. fratr. Arval. T. II. p. 734.

. ЄΝЄΝΙΑΥΤ . ΛΘ
. ARTABASDES
. VS . REGIS . ARIOBARZANIS
. T. ANNIS . XXXVIIII

[᾿Αρταβάσδης υἱὸς ᾿Αριοβαρζάνους τοῦ βασιλέως ἔζη-σ]εν ἐνιαυτ(οὺς) λθ.

Artabasdes, [fili]us regis Ariobarzanis, [vixi]t annis XXXVIIII.

Artabasdes, Ariobarzanis regis Medorum filius, a. u. c. 724. a. Chr. 30. Romam fugit ad Augustum, postea is petentibus Medis rex impositus (vid. Mon. Ancyr. a me et A. Zumptio editum, tab. VI. init.). Huius igitur Artabasdis ex posteris videtur is, quem Romae defunctum esse titulus docet.

6343.

In lapide olim Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei, posthac Romae in aedibus Vaticanis, ubi est mutilus; ediderunt P. M. Paciaud Diatribe de Graec. anaglypto p. XV. et Passioneus Inscr. XIV, 19. unde repetiit Donatus p. 414. 9. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 438. n. 104. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ К ⳩
CѠKPATHC
KAIΔIONYCIC
AP. ЄMIΔѠPѠ
AΔЄΛΦѠЄΠIΞЄ
NHCMNHMHCXAPIN

Pars lapidis, in qua sunt quas punctis dedimus litteras traditas illas a Paciaudo et Passioneo, hodie non extat.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Σωκράτης καὶ Διονῦσις ᾿Αρ[τ]εμιδώρῳ ἀδελφῷ ἐπὶ ξένης μνήμης χάριν.

Διονῦσις est i. q. Διονύσιος. Homines fuerunt hospites; unde ἐπὶ ξένης.

6344.

Romae olim apud Ficoronium; a Ramaginio acceptam edidit Muratorius T. III. p. MCDXXXIX. 2. cum Lat. interpret. Habet etiam Maffeius Mus. Veron. p. LIX. 3.

Θ K
AYPHΛIOCΔIO
ΔOTOCACKΛH
ΠIAΔHΘPEΠT
ѠMNEIACXAPIN

Vs. 4. Mur. ΠIAΔIΘPEΠ, Maff. ΠIAΔHΘPEΠT. Vs. 5. Mur. TΩMNEYACXAPIN, Maff. ѠMNIAC XAPIN.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Αὐρήλιος Διόδοτος ᾿Ασκληπιάδῃ θρεπτῷ μνείας χάριν.

6345.

Romae, ut videtur; edidit Fabrettus Inscr. c. 3. n. 5. p. 118.

⳩ ΓΛΥΚΙΤΑ
ΤΩ · ΤΕΚΝΩ
ΑΣΚΛΕΠΙΑΔΗ
ΤΙΩ·ΕΤΩΝ·ΙΒ·ΠΛ
ΗΝΗΜΕΡΑΣ·Η·ΚΑΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ ΑΝΔ
ΡΙ ΠΟΛΥΒΙΩ ΟΣ
ΤΙΣ ΕΠΕΖΗΣΕ
ΗΜΕΡΑΣ·Θ·ΤΩ
ΤΕΚΝΩ ⳩

Γλυκ[υ]τάτῳ τέκνῳ, ᾿Ασκλ[η]πιάδῃ [υ]ἱῷ, ἐτῶν ιβ πλὴν ἡμέρας (ἡμερῶν) η, καὶ γλυκυτάτῳ ἀνδρὶ Πολυβίῳ, ὅστις ἐπέζησε ἡμέρας θ τῷ τέκνῳ.

Nomen matris et uxoris interiit.

6346.

Romae olim in villa Borghesia; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. II. p. MLXIV. 1. cum Lat. interpret. qui omittit Latina; utramque habeo ex schedis Thorlacii qui lapidem deportavit Hauniam (conf. Catal. ectyp. et numm. quae reliquit Thorlacius, p. 106.).

Θ
ACKΛHΠIOΔOI
MAP·KI·ANOYNIKO
MHΔЄYC·ZHCAC
ЄTH·ΔЄKAKAIЄI
MHNAC·ΔЄKA
HMЄPAC·ΔЄKA

In fronte: D ▵ M
PVBLIVS·AELIVS
AVGG·LIBERTVS▿CAL
LISTION SE·VIVVS▿
FECIT▵SIBI▿ET▵SVIS
ET▵LIBERTIS·LIBERTA
BVSQVE. POSTERISQVE
• EORVM

Vs. 1. Θ habet Muratorius, omittit Thorlacius. Ceterum mirum quantum depravatum dedit Muratorius, qui vs. 2. habet ΑCΚΛΗΠΙΟ; vs. 3. CΤΗΕΟΔΩ; vs. 4. ΕΙΚΟΜΗΔΕ; vs. 5. ΗCΑCΕΤΕΝ; vs. 6. ΟΙΡΗ ΓΙΝCΤ, in quibus ductibus latet ΜΗΝΑC; vs. 7. ΜΝΗΜΕΤΟ (i. e. ΗΜЄΡΑC).

Θ(εοῖς) [κ(αταχθονίοις)].
᾿Ασκληπιόδο[τος] Μαρκιανοῦ Νικομηδεύς, ζήσας ἔτη δέκα καὶ ἐ[ννέα], μῆνας δέκα, ἡμέρας δέκα.

Vs. 5. possis etiam ἐ[πτὰ] aut ἐ[ξ] supplere. Duplex usus fuit lapidis: id quod titulus Latinus docet. Cf. n. 6364.

6347.

Romae in aedibus Vaticanis; a Ramaginio acceptam edidit Muratorius T. III. p. MDCXXXVII. 8. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 429. n. 57.

Α
CΚΛΠΙ
ΑΚΟC
ΟCΥΜΒΕΙΟS

᾿Α - - - [Σερα]πιακὸς ὁ σύμβειος.

6348.

Romae olim apud Ficoronium, post in aedibus Vaticanis; edidit Muratorius T. III. p. MDCXXXIX. 8. cum Lat. interpret. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΤΗ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ΑΤΤΑΛΙΑΝΗ

Τῇ γλυκυτάτῃ ᾿Ατταλιανῇ.

6349.

Romae ante portam Latinam; ex schedis Piccartianis edidit Reinesius Epist. ad Herm. et Rupert. p. 353. et Synt. inscr. Cl. XIII. p. 699. n. 6. Ex schedis fratris Iucundi a Gorio missis edidit Muratorius T. III. p. MCCXLII. 7.

ΑΤΤΙΚΗ ❦ ΜΗΤΡΙ ❦ ΑΠΟΛΑΥCΤΗ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ

Reines. Synt. vocem ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ inter ΜΗΤΡΙ et ΑΠΟΛΑΥCΤΗ inseruit.
᾿Αττικὴ μητρὶ γλυκυτάτῃ ᾿Απολαύστῃ aut
᾿Αττικῇ μητρὶ γλυκυτάτῃ ᾿Απολαύστη.

6350.

Romae, ut videtur, in lapide, in quo effigies Proserpinae; extat in cod. Pigh. fol. 46. a. et in schedis Duperac inter Spanhemiana.

ΑΥCΟΝЄΥΨΥΧΙ

Dup. ЄΥΤΥΧΙ.

Αὔσον, εὐψύχ(ε)ι.

6351.

Iuxta moenia urbis *Romae* inter viam Latinam et Appiam; ex schedis Piccartianis edidit Reinesius Epist. ad Herm. et Rupert. p. 341. et Synt. inscr. Cl. IX. p. 569. n. 51. Citant Welckerus Syllog. p. 163. Rad. Rochettus de pict. murorum p. 4. G. Hermannus Dissert. de pictura parietum p. 10.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥΟΚΑΙ
ΕΠΑΦΡΑΣΑΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟΣΕΝΚΑΥΣΤΗΣ
ΚΑΙΙΜΡΑΛΠΕΛΕΘΕΡΑΚΑΙΙΟΥΛΙΟΣ
ΑΤΙΟΧΟΣ

Vs. 3. Reines. Epist. ΛΠΕΛΕΘΕΚΑ, Synt. ΛΠΕΛΕΘΕΡΑ.

᾿Αφροδίσιος Δημητρίου ὁ καὶ ᾿Επαφρᾶς, ἀγαλματοποιὸς ἐνκαυστής, καὶ [᾿Α]μ[ί]α? [ἀ]πελε[υ]θέρα καὶ ᾿Ιούλιος ᾿Α[ν]τίοχος.

᾿Αγαλματοποιὸς ἐγκαυστὴς est qui signa facit pigmento inusto fucata, ipse et signi fabricator et picturae inustae. Absurde Hermannus coniecit ἀγαλματοποιοῖς ἐγκαυστής.

6352.

Romae in pavimento S. Ioannis Lateranensis; edidit Fabrettus Inscr. c. X. p. 756. n. 471.

PARENTES·A
NERIOAPHRODISIO
FIL·DVLCISSI
MO·V·ANN·I·M·I·D·VII
ΑΦΡΟΔΕΙCΙΕ ΧΑΙΡΕ

᾿Αφροδείσιε χαῖρε.

6353.

Romae; edidit Gudius p. CCCIV. 5. Ex schedis Ptolomaeis Murat. T. III. p. MCCCLXXXVII. 9. indeque Castellus Inscr. Sic. XI. n. 25. p. 144.

ΦΟΡΙΟCCΥΡΑ
ΚΟC·ΕΠΟΙΗ
CΕΝ·ΒΑΡΒΑΡΙΕ
CΥΝΒΙΩ·ΔΙΑ
ΜΝΕΙΑC·ΧΑΡΙΝ

Vs. 5. Grut. ΜΝΑC·ΧΑΡΙΝ, Mur. ΜΝΕΙΑCΧΑΡΙΝ.
Φόριος Συρακόσ(ιος) ἐποίησεν Βαρβαρί[ᾳ] συνβίῳ [ἰ]δίᾳ μνείας χάριν.

Barbaria nomen mulieris esse ap. Pocock. p. 111. 8. monet Castellus.

6354.

Romae ad S. Paulum; a Ginannio acceptam ediderunt Muratorius T. III. p. MCDXLIII. 7. et Gorius Symbol. litt. Vol. V. p. 24. (cf. p. 30.). Denuo transcripsit et edidit L. Mercklinus in Gerhardi Diario archaeol. a. VII. (Denkmäler u. Forsch.) 1849. p. 106.

Θ K
BACIΛIOY
MNHMHCXA
PINЄΠOIH
CEN·M AYP
ΔIONYCIOC
AΔЄΛΦω
ICЄωNA·BЄNЄTIANOYCΠPIN
KIΠI

Gorius vs. 3. NEKON p. MNHMHC, vs. 4. EΠYH p. EΠOIH, vs. 6. ΔIONYCIC p. ΔIONYCIOC, vs. 8. ICEωNABENETIANOYCΠPINKIΠI (Merckl. ICЄω NA·BЄNЄMANOYCΠPINKIΠI), quae verba omittit Muratorius.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Βασιλίου. μνήμης χάριν ἐποίησεν Μ. Αὐρ(ήλιος) Διονύσιος ἀδελφῷ, (ε)ἰς (αἰ)ῶνα Βενετιανοῦ σ(υστήματος) πρίνκιπι.

Homo celebrari videtur ut princeps factionis Venetae.

6355.

Romae olim apud Ficoronium; edidit Muratorius T. II. p. MCXLII. 1.

Θ K
BHPYΛΛOC
EZHCENETH
Ρ Λ H
H MHTHP
TON TOΠON
EΠoIHCEN

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Βήρυλλος ἔζησεν ἔτη λη̄· ἡ μήτηρ τὸν τόπον ἐποίησεν.

Vs. 4. ductus Ρ siglum est. Vs. 6. videndum ne subsit TONTITΛON, *τὸν τίτλον*.

6356.

Romae in ara marmorea; edidit Gruterus p. DCLX. 10.

ΦAYCTINA
BITAΛIωNI
CYNTPOΦω

Φαυστῖνα Βιταλίωνι συντρόφῳ.

6357.

Romae in aede S. Constantiae; edidit Osannus Syllog. p. 490. n. 40.

Θ K
ΓAIωNACЄIPH
CYNBIω ·MЄNЄI

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Γαιωνᾶς Εἰρή[νῃ] συνβίῳ μνεί[ας χάριν.

Restituit Osannus. De nomine *Γαιωνᾶς* in titulis Nubiensibus obvio conf. n. 6218. 5004.

6358.

Romae, ut videtur; ex schedis Metelli edidit Gruterus p. DCCLXXXVII. 10. qui haud procul ab Amalphia in regno Neapolitano repertum dicit; emendatius edidit Fabrettus Inscr. c. 1. n. 230. p. 42.

ΓEωPΓIKω ❦ CYNBIω·ΓΛYKY
TATω ❦ ΠEΔIA·MNEIACXAPIN
EΠEΓPAΨA·AYTOC·EAYTω
TOMNHMEIONZωNHΓOPACEN
KAITOICEKΓENOIC
AΠEΛEYΘEPOIC·ΔOYΛOIC

Vs. 1. Fabr. ΣYMBIΩ, Grut. CYNBIω. Vs. 2. extr. Grut. ΥΝ'ACXAPTH, Fabr. MNEIAΣXAPIN, Vs. 4. Grut. MNHMION, et deinde HΓOΠACEN. Vs. 5. Grut. ΓENOYC.EKΓENOYC.

Γεωργικῷ συνβίῳ γλυκυτάτῳ Πεδία μνείας χάριν ἐπέγραψα. αὐτὸς ἑαυτῷ τὸ μνημεῖον ζῶν ἠγόρασεν καὶ τοῖς ἐκγ[ό]νοις, ἀπελευθέροις, δούλοις.

6359.

Romae olim in hortis S. Sebastiani; edidit Gruterus p. DCLIII. 5.

ΓΛYKωNI.ΔIΔACKAΛωI
C.B.THEAETETVS.ET
C.B.AGAPHTVS.ET ø
BEELLICA.GLYCONIS
PATRI.PIENTISSIMO
LIBERTIS.LIBERTABVSQVE
P.SVIS.F

Γλύκωνι διδασκάλῳ.

6360.

Romae ad thermas Vespasiani in tabula anaglyphis ornata; edidit Boissardus P. III. p. 126. aeri incisam; indeque Gruterus p. XCVIII. 6. Habet etiam Montfauconius Antiq. explic. T. V. P. I. p. 146. tab. 120. aeri incisam.

ΘΕΟΙϹ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙϹ
ΓΑΥΚΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ

Hoc loco Mercurius.

Θεοῖς καταχθονίοις.
Γ[λ]ύκων καὶ Ἡμέρα.

Vs. 1. Boiss. ΘΕΟϹΚΑΤΑΚΘΟΝΙΟΙϹ.

6361.

Italiae in loco nescio quo; edidit I. Pierius Valerianus Antiq. Bellun. I. p. 9. in Graevii Thes. antiq. Ital. T. VI. P. IV.

C. FL. HOSTILIVS
PAP. SERTORIANVS
LAVR. LAV. P. EQ. R. M.
SIBI ET DOMITIAE
T. FILIÆ SEVERÆ
CONIVGI INCOMPARA
BILI
V F
ΓΡΙΓΟΡΙ ΧΑΙΡΕ
ΟΡΕϹΙ ΑΕΙ
ΜΝΗΜΩΝ

Γρ[η]γόρι χαῖρε [θ]ρε[πτὲ] ἀεὶ μνήμων.

Titulus Latinus componi potest cum iis inscriptionibus, quas Aug. W. Zumptius tractavit in commentatione de Lavinio et Laurentibus Lavinatibus scripta, Berol. 1845. p. 33 sqq.

6362.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 420. n. 2.

ΤΕΛΕϹΦΟΡΘ
ΔΕΥΤΕΡΩ
ΑΔΕΛΦΗϹΥ
ΙΩΚΑΙΑΛΕΞΝ
ΔΡΟΥΜΝΕΙΑϹ
ΧΑΡΙΝΕΠΟΙΕ
ΖΗϹΑΝΤΙΕ
ΤΗϽꟼΜΗΝΑϹ
ΙΑΗΜΕΡΑϹΚΔ

Τελέσφορος Δευτέρῳ ἀδελφῆς υἱῷ καὶ Ἀλεξ[ά]νδρου μνείας χάριν ἐποίε[ι] ζήσαντι ἔτη [ζ], μῆνας ια, ἡμέρας κδ.

6363.

Romae in marmore anaglypho ornato; edidit Boissardus P. III. n. 90. aeri incisam, indeque Gruterus p. MXXIV. 3. Habet etiam Montfauconius Antiq. expl. T. II. P. I. p. 10. tab. 1. ex eoque repetiit Muratorius T. I. p. CLI. 2. cum Lat. interpret.

Θ Κ
ΔΗΜΗΤΡΙ
ΩΙΑΡΧΙ
ΕΡΕΙ
ΕΥϹΕΒΕϹΤΑΤΩΙ
ΑΡΧΕΛΑΟϹ

Litteras Θ Κ habet Boiss. omittit Montf. Vs. 4. Boiss. ϹΥϹΕΥΕϹΤΑΤΩΙ, Montf. ΕΥϹΕΒΕϹΤΑΤΩΙ. Vs. 5. Boiss. ΑΡΧΕVΑΟϹ, Montf. ΑΡΧΕΛΑΟϹ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Δημητρίῳ ἀρχιερεῖ εὐσεβεστάτῳ Ἀρχέλαος.

Conf. n. 6406.

6364.

Romae in lapide a. 1769. ex cryptis S. Agnetis in via Nomentana eruto; edita est in Anecdot. litter. Rom. Vol. III. n. 53. p. 483.

Θ . Κ .
ΔΗΜΗΤΡΙΩ.ΚΩΜΩΔΩ
ΟϹ.ΕΖΗϹΕΝ.ΕΤΗ.ΚΑ
ΜΗΝΕϹ.Θ.ΗΜΕΡΑϹ.ΙΔ
ΕΥΨΥΧΕΙ.ΔΗΜΝΤΡΙΕ
ΟΥΔΕΙϹ.ΑΘΑΝΑΤΟϹ
ΜΝΗΜΗϹ.ΕΙΝΕΚΕΝ

In parte aversa:

AMANTISSIMO
FILIO.THEODVLO
MATER.CONTRA
VOTVM.FECIT

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Δημητρίῳ κωμῳδῷ, ὃς ἔζησεν ἔτη κα, μῆν[α]ς θ, ἡμέρας ιδ. εὐψύχει, Δημ[ή]τριε· οὐδεὶς ἀθάνατος. μνήμης εἵνεκεν.

Duplex usus fuit lapidis, qui primum positus est Demetrio, deinde Theodulo. Cf. n. 6346.

6365.

Italiae in loco nescio quo; a Vettorio acceptam edidit Gorius Symbol. litter. Vol. VI. p. 192. denuoque edidit Clemens Cardinalis Opusc. letter. T. II. Fasc. XI. Bologna 1819. p. 245.

D. M.
ΕΝΘΑΔΕ
ΚΕΙΤΑΙ
ΔΙΚΑΙΟϹ

D(iis) m(anibus).
Ἐνθάδε κεῖται Δίκαιος.

6366.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 429. n. 60.

ΔΙΚΑΙΟϹ

Δίκαιος.

6367.

Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei; edidit Passioneus Inscr. XIV, 1. p. 145. cum interpret. Lat.

ΘϹΟΙϹ
ΚΑΤΑΧΘΟΝΝΙΟΙ
ϹΙϹΜΝΗΜΗΝ
ΔΙΟΜΗΔΙΕΠΟΙϹΕΝ
ΗΜΗΤΗΡ
[monogramma] [monogramma]

Θ[ε]οῖς καταχθονίοι[ς.
Ε]ἰς μνήμην Διομήδ[η] ἐποί[η]σεν ἡ μήτηρ.
Duplice monogrammate vide ne designetur μνήμης χάριν.

6368.

Romae in aede S. Agnetis; ediderunt Marinus Vill. Alb. Cl. V. n. 161. p. 181. not. et Osannus Syllog. p. 489. n. 36.

ΔΙΟΝΥϹΙΑϹΕΜΝΗϹΥΝΒΙωΜΝΙΑϹΧΑΡΙΝ

Διονυσίᾳ σεμνῇ σύνβίῳ μνίας χάριν.

6369.

Romae, in urna marmorea; edidit Gruterus p. DCLXXX. 6.

Θ Κ
ΑΚΥΛ ΕΠΙΤΥ
ΧΗϹΚΑΙΑΚΥΛ
ΖωϹΙΜΗΕΠΟΙ
ΗϹΑΝΔΙΟΝΥϹΙ
ΑΔΙΙΔΙΤΕΚΝω
ΕΖΗΕΤΗΕ̄.Η.Ᾱ
Μ Χ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἀκύλ(ιος) Ἐπιτύχης καὶ Ἀκυλ(ία) Ζωσίμη ἐποίησαν Διονυσιάδι ἰδί[ῳ] τέκνῳ, ἔζη ἔτη ε̄, ἡ(μέραν) ᾱ, μ(νήμης) χ(άριν).

6370.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Fontaninus de antiq. Hortae p. 178. indeque Muratorius T. III. p. MCCCLXXX. 8. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 436. n. 94. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΝΙΚΟΜΗΔΗϹ
ΔΙΟΝΥϹΙΑΔΕΙ
ΙΔΙΑϹΥΝΒΙωΖΗ
ϹΑϹΚΑΛωϹΜΕΤΑ
ΑΥΤΗϹΕΤΗΔΕΚΑ
ΜΝΙΑϹΧΑΡΙΝ

Νικομήδης Διονυσιάδι ἰδίᾳ συνβίῳ ζήσας καλῶς μετὰ αὐτῆς ἔτη δέκα μν(ε)ίας χάριν.

6371.

Romae olim in museo Kircheriano, post in aedibus Vaticanis; edidit Lupus Epitaph. Sev. p. 141. unde petiit Murat. T. III. p. MDCLXVII. 3. cum Lat. interpret. Denuo edidit Osannus in Boettigeri Amalthea T. II. p. 272. ut ineditam et in Syllog. p. 441. n. 116. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ЄΥΨΥΧΙ
ΤЄΚΝΟΝ
ΔΙΟΝΥϹΙΟΔω
ΡЄΜΗΝωΝΙЄ̄
ΗΜЄΡωΝ
ΚΔ̄

Vs. 4. Lup. ΙΘ, Os. Thorl. ΙЄ̄.
Εὐψύχ(ε)ι, τέκνον, Διονυσόδωρε, μηνῶν ιε̄, ἡμερῶν κδ̄.

6372.

Romae in museo Capitolino; edidit Guascus Inscr. mus. Capitol. T. III. p. 184. rectius Rad. Rochettus Questions de l'hist. de l'art cet. 1846. p. 153.

ΘΕΟΙCΚΑΤΑΧ
ΘωΝΙΟΙC
ΔΙωΝΥCΙC ♁
ΔΙωΝΥ.Τ.Α.Τ.Ι
ΑΔΕΛΦωΕΠΟ[ΕΙ]
ЄΖΗCЄ·ЄΤΗ·ΙΗ

Foliolum habet Guascus, omittit Rochettus. Vs. 5. Guasc. ΠΟ[ЄΙ] p. ЄΠΟ[ЄΙ]. Vs. 6. Guasc. ЄΖΗЄC p. ЄΖΗCЄ.

Θεοῖς καταχθ[ο]νίοις.
Διωνῦσις Διωνυτᾶτι ἀδελφῷ ἐπόει. ἔζησε ἔτη ιη̅.

De forma Διονυτᾶς (genit. Διονυτᾶτος) cf. n. 4909.

6373.

In lapide trans Tiberim reperto; ex schedis Langermanni edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XVI. p. 812. n. 64.

ΘΕΟΙC ΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙC Μ.ΑΥΡΗΛΙ
ΟC ΔΙΟΤЄΙΜΟC
ΔΙΟΝΥCΙΩ CΥΝ
ΤΡΟΦΩ ΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝ

Θεοῖς καταχθονίοις. Μ. Αὐρήλιος Διότειμος Διονυσίῳ συντρόφῳ μνήμης χάριν.

6374.

Romae in coemeterio Thrasonis in via Salaria; edidit Aringhius Rom. subterr. c. 37. unde petiit Reinesius Synt. inscr. Cl. XV. p. 789. n. 20.

ΚΡΑΤΕΙΑ
ΘΥΓΑΤΡΙ
ΓΛΥΚΥ ΤΑΙ

Κρατείᾳ θυγατρὶ γλυκυτά[τῃ].

6375.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 425. n. 24.

ЄΙΡΗΝΗ

Εἰρήνη.

6376.

Romae in cippo marmoreo iuxta pontem Milvium sub monte Mario in vinea nobilis feminae Parmensis reperto; edidit Donius Cl. XIV. n. 2. p. 422. indeque Muratorius T. III. p. MCDLXVII. 7. cum Lat. interpret.

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΩ
ΖΗCΑΝΤΙΚΑ
ΛΩCΕΤΗΚ̅Δ̅
ΜΝΗΜΗCΧΑ
ΡΙΝΝΕΙΚΩΝ
ΕΠΟΙΗCΕΝ
ΚΟΛΛΗΓΙΟΥCΩΖΟΜΕ
ΝΟΥ

Ἐλπιδοφόρῳ ζήσαντι καλῶς ἔτη κ̅δ̅ μνήμης χάριν Νείκων ἐποίησεν κολληγίου σωζομένου.

Nico ex collegio fuit quodam, cuius mentionem faciendam putavit. Nomen defuncti vulgo Ἐλπιδήφορος scribitur.

6377.

Romae; edidit Muratorius missu Bimardi T. II. p. MLXXII. 3. missu Capponii T. II. p. MCLX. 6. cum Lat. interpret. Ex Muratorio repetiit Flaminius Cornelius Cret. sacr. T. I. p. 30. Exemplum a Fontanino ad Bouherium missum editum est in Dorvillii Sicul. T. II. p. 593. n. 86. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ Κ
ЄΠΑΦΡΥCΚΡ
ΗCΠΟΛΡΗΝ Ι
ΟCΟΚΑΙΚΙCΑ
ΜΙCЄΝΘΑΔЄΚ
ΙΜΑΙЄΤωΝΚ̅Δ̅
ΜΗΝωΝΓ
ΑΝΤΙΠΟΛΙΟC
ΠΑΤΗΡΕΠΟΙ
ЄΙΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝЄΠΟΙЄΙ

Vs. 5. Dorv. ΕΝΘΛΕ. Vs. 6. Mur. ex Capp. ΕΙ ΜΑΙ. Vs. 7. extr. Mur. ex Bim. Ζ p. Γ. Idem ex eodem vs. 8. ΑΝΖΟΛΙΟC, Dorv. ΑΝΤΠΟΛΙΟC. Vs. 9. Thorl. ΜΑΤΗΡ. Vs. 10. Mur. ex Bim. ΕΙΩΙΝΗΜΗC, vs. 11. ΧΛΙΡΙΝ. Ibidem Mur. ex Capp. omittit ΕΠΟΙΕΙ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
5 Ἐπαφρ[ᾶ]ς Κρὴς Πολ[υ]ρήνιος ὁ καὶ Κίσαμις ἐνθάδε κ[ε]ῖμαι ἐτῶν κδ, μηνῶν γ̅. Ἀντιπόλιος πατὴρ ἐποίει
10 μνήμης χάριν.

Homo Cretensis nunc de opulentia πολυρήνιος vocatur i. e. πολύῤῥην. Cisamus notum navale Apterorum in insula Creta (Strab. X, 479.). Hinc repetendum videtur nomen Κίσαμις. Cf. Keilius Anal. ep. p. 161. Quadratarii incuriae debetur ἐποίει repetitum in fine, ut in inscriptione Latina FECIT ap. Fabrett. p. 136. n. 113. quem comparavit Bouherius.

6378.

Romae in tabella marmorea in via Salaria reperta, cui insculptus canis venaticus tauri fugientis aurem mordicus tenens; ex Ligorio edidit Gudius p. CCCXVI. 19. (CIↃCCCCXXII. 5.)

ΗΡΑΣΤΟΣ.ΝΕΙΚΑΤΟΡΟΣ
M.CALLIDIVS.PROTVS

[Ἔ]ραστος Νεικάτορος.
M. Callidius Protus.

6379.

Velitris in museo Borgiano; edita est in Anecdot. litter. Rom. Vol. IV. n. 21. p. 528.

Θ. Κ.
ΕΡΜΑΔΙΩΝ
ΕΠΙΜΑΧΟϹ
ΥΕΙΩ
ΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἑρμα[π]ίων[ι] Ἐπίμαχος υεἰῷ μνήμης χάριν.

6380.

In museo suburbano villae C. Thomae Strozzii, patricii Florentini; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 418. indeque Muratorius T. III. p. MDCLXXXV. 13. cum Lat. interpret.

ЄΡΜΗ
ΑΛΥΠЄ
ΧΑΙΡЄ

Ἑρμῆ ἄλυπε χαῖρε.

6381.

Albani in templo rotundo in ara; edidit Smetius fol. CXXXIX. 7. a Pighio, Gruterus p. DCLX. 8. a Metello acceptam. Ex Grutero citat Holstenius in notis et castigat. ad Steph. Byz. p. 63.

ЄΡΜΙΑΙ
ΒΑΡΓΥΛΙΗΤΗΙ
Λ.ΑΤЄΙΛΙΟϹ
ΚΑΙϹЄΙΛΙΑΝΟϹ
ΦΙΛΩΙΚΑΙ
ΤΡΟΦΙΜΩΙ

Ἑρμίᾳ Βαργυλι[ά]τῃ
Λ. Ἀτείλιος καὶ Σειλιανὸς
φίλῳ καὶ τροφίμῳ.

Bargylia nota urbs Cariae. Καικιλιανὸς restituit Gudius. Sed vide n. 6605.

6382.

Romae in via Appia prope S. Sebastianum, in lapide anaglypho ornato, in quo repraesentatur Satyrus cum capra ludens et Amor cum face alatus: subest palma; ediderunt Smetius fol. CX. 5. Boissardus P. VI. p. 134. aeri incisam; ex schedis Piccartianis Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 355. et Synt. inscr. Cl. XI. p. 625. n. 46. Ex Metellianis et Smetianis Gruterus p. DCLXXXVII. 5. cum tabula aeri incisa; denuo edidit Gorius in aris ante Donii Inscr. tab. XI. 3. aeri incisam (cf. p. LXXIX.). Ex Boissardo repetiit Montfauconius Ant. expl. T. V. P. I. p. 64. tab. 32. aeri incisam; ex Ligorio suisque schedis Muratorius T. II. p. MCLXXIII. 1. et T. III. p. MCDLXVIII. 4. ligno incisam.

ЄΡΜΙΑ
ΘΡЄΠΤΩ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ
ϹЄΞΤΙΛΙΟϹ
ϹЄΟΥΗΡΟϹ

Vs. 2. Boiss. Grut. ΘΡϹΠΙΩ, Smet. Rein. Mur. ΘΡЄΠΤΩ. Vs. 4. Smet. ϹЄΞ ΙΟϹ, Rein. ϹЄΖΚΙΟΣ et ϹЄϹΚΙΟϹ, Grut. ϹЄ ΙΟϹ (Met. ϹЄΞΤΙΟϹ), Mur. ex Lig. Gor. ϹЄΣΤΙΛΙΟϹ, Mur. ex suis ϹЄΞΤΙΛΙΟϹ. Vs. 5. Rein. ϹЄΟΤΗΡΟϹ et ϹЄΟΥΡΟϹ, Grut. ϹϹΟΥΗΡΟϹ, Smet. Mur. Gor. ϹЄΟΥΗΡΟϹ.

Ἑρμίᾳ θρεπτῷ Σεξτίλιος Σεούηρος.

6383.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Lipsius Auctar. inscr. Smet. p. 59. unde petiit Gruterus p. DCCCLXIX. 12. Missu Ciampini edidit Muratorius T. III. p. MDCLXXXV. 15. cum Lat. interpret. parum accurate; melius apographum idem p. MCDXXVII. 5. titulo 6214. in fine adnexuit. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 423. n. 15. Extat in cod. Pigh. fol. 87. a. Habeo etiam ex schedis Thorlacii.

Θ Χ
ЄΝΘΑΔЄ
ΚЄΙΜЄΘΑ
ЄΡΜΙΟΝΗ
ЄΥΤΥΧΗϹ
ΛΟΥΚΙΑ
ЄΡΜΙΑΝΟϹ

Vs. 1. Lips. Mur. Θ Κ, Os. Θ Χ. Vs. 3. Grut. ΚΕΙΜΕΤΑ. Vs. 5. Grut. ΕΥΤΥΧΕ, Mur. ΕΥΤΙΚΗ, Os. ЄΥΤΥΧΗЄ, Thorl. ЄΥΤΥΧΗ, Pigh. et Mur. altero loco ЄΥΤΥΧΗϹ. Vs. 6. Mur. ΛΟΥΚΑ. ΚΛΑ et altero loco ΛΟΚΙΑ. Vs. 7. Thorl. ЄΡΜΙΑΗΝΟϹ.

Θ(εοῖς) χ(θονίοις).
Ἔνθάδε κείμεθα Ἑρμιόνη, Εὐτύχης, Λουκία, Ἑρμιανός.

6384.

Ex Italia, ut videtur; edidit Clemens Cardinalis ex schedis Congregationis de propaganda fide in Opusc. litter. 1819. Fasc. XII. p. 273. n. 172.

ϕ
ΕΡΜΕΙΟΝΗ ΤΙΓΑΤΡΙ
ΠΙϹϹΙΝΝΑΜΗΤΗΡΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ἑρμειόνῃ [θυ]γατρὶ Πίσσιννα μήτηρ ἀνέθηκεν.

6385.

Romae, ut videtur; edidit Fabrettus Inscr. c. 4. p. 328. n. 476. ex schedis Barberinis.

Θ Κ
ΔΑΜΑϹΕΤΙ
ΕΥΑΝΔΡΑΔΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤω
ΤΕΚΝω · ΕΖΗ
ΕΤΗ · Μ . Β .

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Δαμᾶς ἐ[π]ὶ Εὐανδρ[ί]δ[ῃ] γλυκυτάτῳ τέκνῳ· ἔζη ἔτη --, μ(ῆνας) β̄.

De forma epitaphii conf. n. 4242.

6386.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 431. n. 69. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ЄΥΔΑΙΜΟΝΙΖΗ
ϹΑΝΤΙЄΤΗΔ̄ΜΗ
Γ̄ΗΜЄΡΑϹЄ̄
ωΝΚΑΙΧΡΗϹ
ΝЄΙϹ

Vs. 3. prius siglum addit Thorlacius.
Εὐδαίμονι, ζήσαντι ἔτη δ̄, μῆ[νας] γ̄, ἡμέρας ε̄, - - ων καὶ Χρήσ[τη οἱ γο]νεῖς.

6387.

Romae olim in domo Evangelistae Magdalenes; ex schedis Metelli edidit Gruterus p. DCCCLXX. 1.. ex suis schedis Muratorius T. II. p. MXXVII. 1. cum Lat. interpret. Citant Corsinus Not. Gr. Proleg. p. XXXVIII. Dorvillius Charit. princ.

Θ Κ
ΕΥΔΑΜΟϹ
ΚΑϹΤΟΡΟϹ
ΑΦΡΟΔΕΙϹΕΥϹ
ΚΑΙΡΕ

Vss. 4. 5. Grut. ΑΦΡΑΕΙϹ.ΕΥϹ.Κ.>.Ι.Ρ.Ϲ.
Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Εὔδαμος Κάστορος Ἀφροδεισεύς. [Χ]αῖρε.

6388.

Romae, ut videtur, in tabula anaglypho ornata, in quo eques, ara, arbor serpente circumvolutus; edidit Fabrettus Inscr. c. 5. p. 161. n. 29. ligno incisam; ex eoque Montfauconius Ant. expl. T. V. P. I. p. 72. tab. 42. aeri incisam.

ΓΛΥΚWΗ–ΕΥΗΜΕΡW
ΤWΤΕΚΝW–ΜΝΕΙΑΣΕΝΕ
ΚΑ–ΣΗΣΑΝΤΙΕΝΙΑΥΤΟΝ–Α
Μ–Ι

Γλύκων Εὐημέρῳ τῷ τέκνῳ μνείας ἕνεκα, ζήσαντι ἐνιαυτὸν ᾱ, μ(ῆνας) ῑ.

6389.

Romae; missu Ramaginii et Vandelii edidit Muratorius T. III. p. MCCCXL. 4. cum Lat. interpret.

ΕΥΚΑΡΠΙΑ
ΕΥϹΕΒΕϹΤΑΤΗ ΖΗϹΕΝ
ΕΤΗ ΚΑ ΖΩϹΙΜΙΩΝ
ϹΥΜΒΙΟϹ ΕΠΟΙΗϹΕΝ

Εὐκαρπίᾳ εὐσεβεστάτῃ. [ἔ]ζησεν ἔτη κᾱ. Ζωσιμίων σύμβιος ἐποίησεν.

6390.

Florentiae in museo artium publico; edidit Osannus Syllog. p. 532. n. 12. Habeo etiam ex schedis meis.

ЄΥΟΔΙΑΒΟΗΘΟΥΓΥΝΙ
ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡЄ

Vs. 1. extr. Os. ΓΥΝΗ.
Εὐοδία Βοήθου γυν[ή]. χρηστὴ χαῖρε.

6391.

Romae; a Gutenstenio acceptam edidit Gruterus p. MXXXVI. 10.

ΕΥΠΑΤΟ
ΡΙΩ.ΠΑΤΗΡ
ΖΗΝΟΒΙΟϹ
ΚΑΙ.ΗϹΙΔω
ΡΟϹ.ΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΗΝ

Εὐπατορίῳ πατὴρ Ζηνόβιος καὶ [Εἰ]σίδωρος μνήμης χάρ[ι]ν.

6392.

Romae in aedibus Vaticanis; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ЄΥCЄΒΙΟCЄΝΘΑΔ
ЄΚЄΙΜЄΘЄωΜЄΜ
ЄΛΗΜЄΝΟC

Εὐσέβιος ἐνθάδε κεῖμε θεῷ μεμελημένος.

6393. 6394.

Romae, olim in villa Matthaeiorum; edidit ex schedis Ptolomeis Muratorius T. III. p. MDCLXXI. 8. cum Lat. interpret. Repetiit Venutius Monum. Matth. T. III. Cl. X. 13. p. 169. n. 63. Denuo transcripsit et edidit Clemens Cardinalis Iscriz. Velit. Cl. V. n. 113. p. 180.

Є Ν Θ . Α
ΔЄ . ΚЄΙ
ΤЄ . ЄΥΤΥ
ΧΗC . ΝΗ
ΠΙΟΝ.ЄΤω
Ν . ЄΚΑΜΙ

Vs. 3. Mur. ΤΑΙΕΥΤΥ, Card. ΤЄ.ЄΥΤΙ. Vs. 5. Mur. ΕΤΩ, Card. ЄΥω. Vs. 6. Mur. ΝΗ.Κ.ΑΜ.Ι. Card. Ν.ЄΚΛΜΙ. Venutius refert similem se titulum transcripsisse a. 1773. in hortis Viminalibus Nigroniis, cuius tituli in extremo versu legatur ΚΑΙΙΕ. Et ita explicit exemplum, quod habeo ex schedis Uhdeni:

ЄΝΘΑ
ΔЄЄΥΤΥ
ΧΗCΝΗ
ΠΙΟΝЄΤω
ΝΗΚΑΙΙΕ

Iam hic titulus Velitris in museo Borgiano transcriptus dicitur. Et Velitris tribuitur etiam exemplum quod ex Clemente exhibuimus. Itaque vix dubitari potest, quin uterque idem sit titulus.

Ἐνθάδε κεῖτε Εὐτύχης νήπιον ἐτῶν ε̄ καὶ μ(ηνῶν) ῑ.

6395.

Romae in S. Eustachii; ediderunt ex schedis Piccartianis Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 344. (cf. p. 577.) et Synt. inscr. Cl. XII. p. 663. n. 35. ex suis schedis Muratorius T. II. p. MCLXII. 1. cum Lat. interpret.

ΕΥΤΥΧΙΩΝΙΩ ΓΛΥΚΥΤΑΤΩΤΕ
ΚΝΩΕΠΟΙΗCΑΝΟΙΓΟΝΕΙCΜΝΗ
ΜΗCΧΑΡΙΝΟCΤΙCΕΖΗC
ΕΝ ΜΗΝΑC ΙΑ ΗΜΕΡΑC ΙΑ

Vs. 1. Rein. ΕΥΤΥΧΩΓΛΥΚΥΤΑΤΩ.

Εὐτυχίῳ [τ]ῷ γλυκυτάτῳ τέκνῳ ἐποίησαν οἱ γονεῖς μνήμης χάριν, ὅστις ἔζησεν μῆνας ια̅, ἡμέρας ια̅.

6396.

Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei, postea *Romae* in aedibus Vaticanis; ediderunt Paciaudus Diatr. de Graec. anaglypho p. 15. Passioneus Inscr. ant. p. 136. 6. et hinc Donatus p. 404. 11. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 434. n. 88. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ . Κ
ΚΛЄΙω
ЄΥΦΡΑΤΗ
CΥΜΒΙω
ЄΠΟΙΗCЄ
ΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κλειὼ Εὐφράτῃ συμβίῳ ἐποίησε μνήμης χάριν.

6397.

Romae olim in aedibus Cardinalis Homodei; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MDCCXXI. 6. cum Lat. interpret.

ΕΥΨΥΧΙC
ΕΝΘΑΔΕ
ΝΑΙΕΙ

Εὔψυχις ἐνθάδε ναίει.
Εὔψυχις est i. q. Εὔψυχιος.

6398.

Romae, ut videtur; edidit Fabrettus Inscr. c. 1. p. 5. n. 30.

ΖΗΘΟΣ
ΕΤΩΝ.Γ
ΗΜΕΡΩΝ
Δ

Ζῆθος ἐτῶν γ̅, ἡμερῶν δ̅.

6399.

Romae in tabella marmorea; ediderunt Smetius fol. CXXX. 8. Boissardus P. V. p. 94. aeri incisam; e Smetio et Boissardo dedit Gruterus p. DCLXXX. 2. et p. DCCXLVIII. 6. ex Ligorio Muratorius T. III. p. MCCLIV. 3. cum Lat. interpret.

ΘЄΟΙC.ΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙC
ΔΗΜΗΤΡΙΟC
ΖωΔΑΡΙωΜΗΤΡΙ
ЄΥCЄΒЄΣΤΑΤΗΚΑΙΘΥΓΑΤΡΙΖωΗ

Vs. 4. extr. Smet. ΜΗΤΙ. Vs. 5. Smet. ΘΥΓΑΤΗ, extr. Boiss. Ζω, Smet. ΖωΜ, Mur. ΖωΗ.

Θεοῖς καταχθονίοις.
Δημήτριος Ζωδαρίῳ μητρὶ εὐσεβεστάτῃ καὶ θυγατρὶ Ζώῃ.

6400.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 433. n. 80.

[K] Θ
ΜΑΛΙΑΝ
CΥΜΒΙω
ωΙΛΙ

[Κ](αταχθονίοις) θ(εοῖς).
Μαλιαν[ῇ] συμβίῳ [Ζ]ωΐλ[ῳ].
Nomen Ζωΐλῳ coniecit Boeckhius.

6401.

Romae in villa Matthaeiorum; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MDCCLXIX. 5. cum Lat. interpret. item Venutius Monum. Matth. T. III. Cl. X. sect. 13. p. 170. n. 64. cum explicatione.

ΖΩΣΙΜΗΝ
ΕΤΩΝ ΙΗ̄

Vs. 1. Mur. ΖΩΣΙΜΗΝ, Ven. ΙΩΣΙΜΗΝ; vs. 2. habet Muratorius, omittit Venutius.
- - - Ζωσίμην ἐτῶν ιη̄.

6402.

Romae in palatio Rondaniniorum; edidit Osannus Syllog. p. 485. n. 8.

ΧΕΙΟΣ❦ΖΩ
ΣΙΜΗ❦ΤΗ❦Ι
ΔΙΑ❦ΣΥΝ
ΒΙΩ❦ΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ❦
ΕΖΗΣΕΝ
ΕΤΗ❦ΚΙ

Χεῖος Ζωσίμῃ τῇ ἰδίᾳ συνβίῳ μνήμης χάριν. ἔζησεν ἔτη κ̄.

6403.

Romae in coemeterio; edidit Maius Collect. auct. Vat. T. V. p. 416. unde repetiit Osannus Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1840. n. 118.

ΖωCΙΗΙωΝ
ЄΖΗCЄΝЄΤΗΛ
ЄΤЄΛЄΥΤΗCЄΝ
ΗΜЄΡΑΠЄΜΠΤΗ

Ζωσι[μ]ίων ἔζησεν ἔτη λ̄, ἐτελεύτησεν ἡμέρᾳ πέμπτῃ.

6404.

Romae ad S. Isidori; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MCDXXXVI. 4. cum Lat. interpret. Citat Hagenbuchius de diptycho Brix. p. LIII.

ΖωΤΙΚΗΝΒΑCCΙΑC
ΤΗΝΜΟΝΗΝCωΦΡΟ
ΝΑΚΑΙΦΙΛΑΝΔΡΟΝ
ΕΥΦΡΟCΥΝΟC
ΑΝΗΡΕΥΨΥΧΕΙΟΥ
ΔΕΙCΑΘΑΝΑΤΟC

Ζωτικὴν Βασσίας τὴν μόνην σώφρονα καὶ φίλανδρον Εὐφρόσυνος ἀνήρ. Εὐψύχει. οὐδεὶς ἀθάνατος.

6405.

Romae in aedibus Vaticanis; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ Κ
ΖωΤΙΚΗΤΙΝЄΙ
ΚΟΜΗΔΗЄΟC
ΥΜΒΙΟCΤΗΓΛΥ
ΚΥΤΑΤΗ·ΓΥΝΑΙ
ΚΙΤΙΤΛΟΝЄΘΗΚ
ЄΝΗΤΙCЄΖΗCЄΝ
ΜЄΤЄΜΟΥЄΤΗΔ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ζωτικῇ Τι. Νεικομήδη[ς] ὁ σύμβιος τῇ γλυκυτάτῃ γυναικὶ τίτλον ἔθηκεν· ἥτις ἔζησεν μετ' ἐμοῦ ἔτη δ̄.

6406.

Romae in anaglypho; edidit Boissardus P. IV. p. 115. aeri incisam, unde repetierunt Gruterus p. CCCXXVI. 1. et Montfauconius Ant. expl. T. V. P. I. p. 68. tab. 38.

Θ Κ
ΑΙΜΑΘΙΟΝΙ
ΥΙωΙΓΛΥΚΥ
ΤΑΤωΙ
ωΝЄΙΑC
ΑΡΧΙЄΡЄΥC
ΚΑΙ
ΠΡΟΦΗΤΗC

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Αἰμαθί[ω]νι υἱῷ γλυκυτάτῳ Ὠνείας ἀρχιερεὺς καὶ προφήτης.

Nomina videntur esse Ἠμαθίων et Ὀνίας. Hoc alterum Iudaicum esse monet Montfauconius. Et dixeris titulum Iudaicum esse, etsi praescriptum Θ. K. est, quod aliquando etiam Christianis inscriptio-

nibus appositum videri iudicavit Lupus Epitaph. Sev. p. 105. Quodsi ita est, etiam n. 6363. videtur Iudaica esse inscriptio, quippe in qua simile sit anaglyphum.

6407.

Romae; ex schedis Pighianis edidit Begerus Spicil. p. 104. tab. XXVII. aeri incisam; ex Ligorio Muratorius T. II. p. MCLXIII. 6. et missu Bricherii Columbi T. IV. Append. p. MMLVIII. 2. cum interpret. Lat. Est etiam in schedis Duperac inter Spanhemiana.

Θ Κ
ΦΑΥCΤΟCΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΗΤΕΚΝΩΖΗ
CΑΝΤΙ·Π̄·ΙΗ̄·ΗΜΕΡ
ΚΔ̄·ΨΡ·Ξ·ΜΝΕΙΑC·ΧΑ
ΡΙΝΕΠΟΙΗCΕΝ

Vs. 1. Θ omittit Begerus, Muratorius ex Brich.; habent Muratorius ex Lig. et Dup. Vs. 3. init. Beg. ЄΙΝΗ, Mur. ex Brich. ΕΙΝΑΕ, Mur. ex Lig. et Dup. ΚΛЄΙΔΗ. Vs. 4. extr. Dup. ΜЄΡ pro ΗΜЄΡ. Vs. 5. init. Beg. et Mur. ex Brich. Ā.Ψ Є̄., Mur. ex Lig. ΚΔ.ΩΡ.Ē., Dup. ΚΛ̄Ψ.Ξ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Φαῦστος Ἡρακλείδῃ τέκνῳ ζήσαντι μ(ῆνας) ιη, ἡμέρ(ας) κδ, ὥρ(ας) ε, μνείας χάριν ἐποίησεν.

6408.

Romae in aedibus Vaticanis; edita est in Anecdot. litt. Rom. Vol. I. p. 479. n. 49. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 441. n. 115. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΗΡΑΚΛΙΤΟCΟΘΕΟΦΙΛ
ЄCΤΑΤΟCЄΖΗCЄΝЄΤΗ
ΠΑΡΑΗΓЄΝΟCΗCЄΝΗΜ
ΡΙΒΤЄΛЄΥΤΑΠΡΟΙΑΚΜΑΙ
ΩΠΙΩΚΑΙΠΟΝΤΙΑΝΩΥΠΑΥΡ
ΞΑΝΘΙΑCΠΑΤΗΡΤЄΚΝΩΓΛΥΚ
ΥΤЄΡΩΦΩΤΟCΚΑΙΖΟΗC

Vs. 3. editor in Anecd. litt. ΗΙΓ, Os. Thorl. ΗΓ; extr. Os. CЄΝΜ p. CЄΝΗΜ. Vs. 5. init. Thorl. ΩΠΙΩ, reliqui ΠΙΩ. Vs. 6. extr. Os. ΤЄΚΝΩΤΛCC, quae ponit infra litteras ΑCΠΑΤΗΡ, ita ut septimum versum constituant; editor in Anecd. litt. et Thorl. ΤЄ ΚΝΩΓΛΥΚ, in fine sexti versus. Septimum versum statuit etiam editor in Anecd. litt. qui ibi habet ΥΤΕΡΩΦΩΤΟϚΚΑΙΖΟΗC, quae non sunt in reliquis. Et septimo versui vix spatium idoneum superest, quantum video ex schedis Thorlacii.

Ἡράκλιτος ὁ θεοφιλέστατος ἔζησεν ἔτ(η) η παρὰ ἡ(μέρας) γ, ἐνόσησεν ἡμ[έ]ρ(ας) ιβ, τελευτᾷ πρὸ ια Κ(αλανδῶν) Μαΐ(ων) [Οὐλ]πίῳ καὶ Ποντιανῷ ὑπ(άτοις). Αὐρ(ήλιος) Ξανθίας πατὴρ τέκνῳ γλυκ[υτέρῳ φωτὸς καὶ ζωῆς.

Ulpius et Pontianus Consules fuerunt a. u. c. 991. p. Chr. 238. Titulus videtur hominis esse Christianae fidei addicti.

6409.

In cippo olim Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei, posthac *Romae* in aedibus Vaticanis; edidit Passioneus Inscr. ant. XIV. p. 140. n. 24. cum Lat. interpret. Denuo edidit Osannus Syllog. p. 424. n. 18. ex suis schedis, p. 456. n. 180. ex schedis Hasii.

ΘЄΗΚΟΛΩΙ
ΜΟΔЄCΤΟC

Θεηκόλῳ Μόδεστος.

6410.

Romae; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MCDLVIII. 5. cum Lat. interpret.

Θ Κ
ΔΟΡΥΦΟΡΙΑΝΟC
ΘΕΟΔΑΤΩΘΡΕ
ΠΤΩΙΔΙΩΕΤΩΝΙΗ
ΜΝΕΙΑCΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Δορυφοριανὸς Θεοδ[ό]τῳ θρεπτῷ ἰδίῳ ἐτῶν ιη μνείας χάριν.

6411.

Romae, posthac ut videtur Velitris in museo Borgiano; edidit Sponius Miscell. erud. ant. IV. p. 151. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 213. 1. litteris minusculis. Dedit etiam Donius Cl. XII. p. 407. n. 66. et ex schedis Ptolomeis Muratorius T. III. p. MCDIX. 3. cum Lat. interpret. Habeo etiam ex schedis Uhdeni.

. . . .
CΩΦΡΟΝΑCЄΜΝΗ
ΝΘЄΟΔΩΡΑΝ
ΦΙΛΑΝΔΡΟΝΦΙΛΟΤ
❦ ЄΚΝΟΝΑΓΑΘΗΝ ❦
ΜΟΝΑΝΔΡΟΝΔΙΚ
ΑΙΑΝΘЄΟCЄΒΗ
ΝΑΒΙΓΙCΑΘΛΙΟCΑΠ
ΟΛЄCΑCΦΑΟCΟΙΚΟΥ
ΚΑΤ ΤΗΤΠΟΙΒ ΚΑΛΦ ΒΡΑ

Initio lacunam notat Uhdenus, post vs. 8. Sponius; ille foliola addit, hic omittit. Donius post lacunam ΘЄΟΔΟΡÀΝ. Vs. 8. Spon. ΝΑΒΙΠC, Mur. Uhd. ΝΑΒΙΓΙC. Vs. 9. solus habet Mur.

Ὁ δεῖνα τὴν] σώφρονα, σεμνὴν Θεοδώραν, φίλανδρον, φιλότεκνον, ἀγαθήν, μόνανδρον, δικαίαν, θεοσεβῆ [ἀ]ν[ὴρ τρ]ὶς ἄθλιος ἀπολέσας φάος οἴκου - - - - - -

In litteris ΑΒΙΠC Sponius putabat latere ΑΒΙΟC. Φῶς τῆς οἰκίας habetur etiam n. 6184.

6412.

Romae in basilica S. Pauli; edita est in Inscr. ant. S. Pauli ad viam Ostiensem p. LXII. repetiit Osannus Syllog. p. 474. n. 15.

ΘΕΟΔѠΡΑΤΗ
ΑΕΙΜΝΗϹΤѠϹΥΜΒΙѠ
ΒΙѠϹΑΜΕΝΗ
ΟΤΑΤΗΕΙϹ

Θεοδώρᾳ τῇ ἀειμνήστῳ συμβίῳ βιωσαμένῃ [ἔτη - - - τῇ σεμν]οτάτῃ - - -

6413.

Romae in hortis Ludovisiis; ediderunt Reinesius Synt. inscr. Cl. XII. p. 677. n. 84. Gudius p. CCXLVIII. 9. (CCCCLXXXVI. 1.); ex schedis Ptolomeis Muratorius T. II. p. MCCXX. 7. cum Lat. interpret. Habeo etiam ex schedis Uhdeni.

ΘΕΟΔΩΡΩΙ
ΗΡΩΙ
ΒΙΩΣΑΝΤΙ
ΕΤΕ ❦ ΙΗ̅ ❦
ΗΜΕΡΑΣ Ε̅
ΑΘΗΝΟΔΟΤΟΣ
ΠΑΤΗΡ

Vs. 1. Iota mutum omittunt Gud., Murat. Vs. 4. Uhd. ❦ III ❦. Vs. 5. Rein. Gud. ΕΜΕΡΑΣΕ̅, Uhd. ΗΜΕΡΑΣΙΕ. Vs. 6. ΑΘΗΝΟΔΟΤΟΣ omittit Gudius.

Θεοδώρῳ ἥρωϊ βιώσαντι ἔτ[η] ιη̅, ἡμέρας ε̅ Ἀθηνόδοτος πατήρ.

6414.

Romae; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. II. p. MCXXVII. 4. cum Lat. interpret. Citat Hagenbuchius de dipt. Brix. p. XCI.

ΑΓΑΘΩ
ΔΑΙΜΟΝΙ
ΘΕΟΚΛΩ
Μ. ΦΟΥΛΟΥΙΟϹ
ΜΟΛΩΝ. ΚΑΙ
ΦΟΥΛΟΥΙΑ
ΠΥΘΙΑϹ
ΥΙΩ Μ. Χ.

Ἀγαθῷ δαίμονι.
Θεόκλῳ Μ. Φουλούϊος Μόλων καὶ Φουλουΐα Πυθιὰς υἱῷ μ(νείας) χ(άριν).

6415.

Romae; edidit Muratorius T. III. p. MDCCLXXVI. 2.

Θ Κ
ΠΙϹΤΟϹΘΕΟΦΛѠ
ѠΝΕΤΑϹ. ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Πίστος Θεοφ[ί]λῳ [μ]νε[ί]ας χάριν.

6416.

Romae, ut videtur; edidit Marinus Act. fratr. Arval. T. II. p. 477. cum Lat. interpret. Habetur etiam in Catal. antiq. Abbatis Campionis de Tersan p. 15. n. 75.

Θ Κ
ΙΑΜΟΥΡΑϹΑΜΟΥ
ϹΥΡΟϹΑϹΚΑΛѠ
ΝΕΙΤΗϹΠΑΛΑΙ
ϹΤΕΙΝΗ ΑΔΕΛ
ΦΟϹΑΝΤѠΝΕΙ
ΝΟΥϹΤΡΑΤΙѠ
ΤΗϹ ΧΟΡΗ̅ ΠΡ

Vs. 1. Θ. Κ. est in Catal. Camp. omittit Marinus. Vs. ult. ΧΟΡΗ̅ΠΡ habet Marinus, omittit editor Catal. Camp.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἰαμοῦ Ῥασάμου Σύρος Ἀσκαλωνείτης Παλαιστείνη[ς], ἀδελφὸς Ἀντωνείνου, στρατιώτης χόρ(της) η̅ πρ(αιτωρίας).

6417.

Romae, prope Pantheon; edidit Lipsius Auctar. inscr. Smet. p. 59. indeque Gruterus p. DCCLXXX. 4.

Θ ΚΑ
ΕΛΠΙΝΕΙΡΗ ΙΑΧѠϹΥΝΒΙѠ
ΤΕΙΛΙѠΤΑΤѠΜΝΗΜΗϹΕΝΕΚΕ
ΕΠΟΙΗϹΕΖΗϹΑΝΤΙΕΤΗ Κ̅Β̅
ΚΑΙΘΥΓΑΤΡΙΔΟΡΥΦΟΡΙΔΙ

Θ(εοῖς) κα(ταχθονίοις).
Ἐλπινεί[κ]η Ἰάχῳ συνβίῳ τει[μ]ιωτάτῳ μνήμης ἕνεκε[ν] ἐποίησε ζήσαντι ἔτη κ̅β̅, καὶ θυγατρὶ Δορυφορίδι.

6418.

Romae, ut videtur; edidit Gudius p. CXCVI. 13.

ΘΕΟΙC.ΚΑΤΑΧ
ΕΙΔΟΜΕΝΕΙ
ΚΟΙΤΩΝΙΤΗ
ΚΑΙCΑΡΟC.ΕΤΩΝ
ΚΕ.ΒΙΩCΑΝΤΙ.ΤΟΝ
ΠΑΝΤΑ.ΚΡΟΝΟΝ
ΙΛΑΡΩC
ΑΜΦΗΡΙCΤΟC
ΚΟΙΤΩΝΙΤΗS.ΚΑΙC
CΥΝΤΡΟΦΩ.ΦΙΛΤΑΤΩ
ΕΥCΕΒΕΙ ΠΕΡΙ ΘΕΟΥC
ΚΑΙ.ΑΝΘΡΩΠΟΥC
ΕΚ.ΤΟΥ.ΙΔΙοΥ
ΕΠΟΙΗCΕΝ

Θεοῖς καταχ(θονίοις).
Εἰδομενεῖ κοιτωνίτῃ Καίσαρος ἐτῶν κε, βιώσαντι τὸν πάντα [χ]ρόνον ἱλαρῶς, Ἀμφήριστος κοιτωνίτης Καίσ(αρος) συντρόφῳ φιλτάτῳ, εὐσεβεῖ περὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, ἐκ τοῦ ἰδίου ἐποίησεν.

Κοιτωνίτης est praefectus cubiculi, alias dictus ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος Σεβαστοῦ Vol. II. n. 2947. 3804.

6419.

Italiae in loco nescio quo; edidit Clemens Cardinalis Opuscoli letter. (Bologna) Fasc. XI. 1819. p. 245. n. 87.

ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
CΙΜΒΙω.ΙΗ
ΡΟΝΙΚΗ.ΜΝΗ
ΜΗC.ΧΑΡΙΝ

- - τῇ] γλυκυτάτῃ σ[υ]μβίῳ Ἱ[ε]ρονίκῃ μνήμης χάριν.

6420.

Sutrii Etruriae, apud Comitem Flaccum; misit Iulius Friedländer.

Θ Є
Τ Λ ▴ Χ
ΙЄΡΟΝЄ
CЄΝЄΤΗ
CΙ▾ΤΡΟΦ
Ρ◂ΙΙ▸ΦΛ\
ΗC ΔΟΥ/
CΑΤΟΥΡΝ

Θε[οῖς κα-
ταχ[θονίοις.
Ἱερονε[ίκη· ἔζη-
σεν ἔτ[η - - μῆνα-
ς ι. Τροφ - - -
- - - - [τ-
ῆς δού[λης - -
Σατουρν[εῖνος - -
- - - - -

6421.

In lapide ad secundum fere lapidem in via Appia ultra Mausoleum reperto; edita est in Dorvill. Sic. T. II. p. 593. n. 72.

. . ΜΗCΧΑΡΙΝΓΟΝΕΟΙCΙΝΑΓΝΟΙC
. . ΤΡΥΦΕΡΩΝΕΒΡΙΩΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗ
. . ΤΡΙΑΓΑΘΟΚΛΙΑΙΝΕΙΚΗ
. . ΥC.ΑΓΑΘΟΚΛΗC.Υ.Ι.ΟC.

Μνή]μης χάριν γονε[ῦ]σιν ἁγνοῖς,
πα]τρ[ὶ Ἱ]ερω[νύμ]ῳ Ἀριστοκράτ[ους,
μη]τρὶ Ἀγαθοκλ[ε]ίᾳ Νεικ[οκλ-
έο]υς Ἀγαθοκλῆς υἱός.

6421. *b*.

Romae; ex Ligorio edidit Gudius Inscr. p. CCXXIV. 1. (CIↃCCCCXXXIX. 7.)

Θ Κ
Q.ΤΙΒΕΡΙΟΣ.ΜΟΥΚΙΑΝΟΣ
ΟΛΥΜΠΙΩΔΩΡΟΣ.ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΕΥΣ.ΜΟΥΣΙΧΟΣ.ΙΒΑΝΗ
ΕΞ.ΑΝΕΘΙΚΕΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
- Τιβέριος Μουκιανὸς Ὀλυμπι[ό]δωρος Ἀλεξανδρεὺς μουσι[κ]ὸς - - - ἐξ [ἰδίων] ἀνέθ[η]κεν.

6422.

In columbario in agro Romano repperit Campana; ex schedis Aemilii Braunii edidit O. Iahnius Spec. epigraph. p. 103.

ΘΕ ΚΑ
ΟΝΗCЄΙΜΟC
ЄΙCЄΙΔωΡΗ
ΤΗ.CΥΝΒЄΙω
ЄΑΥΤΟΥΒЄΙωCΑ
CΗ ЄΤΗ
ЄΙΚΟCЄΙ
ΜΝΗΜΗCΧΑΡЄ
ΙΝ

Θε(οῖς) κα(ταχθονίοις).
Ὀνήσειμος Εἰσειδώρ[ᾳ] τῇ συνβείῳ ἑαυτοῦ βειωσάσῃ ἔτη εἴκοσει μνήμης χάριν.

Pro I ubique EI positum est.

6423.

Romae; ex schedis suis edidit Muratorius T. II. p. MCXLIII. 8. cum Lat. interpret.

Θ　　　Κ
ΚΑΙΝΙΔΙΘΥΓΑΤΡΙΖΙCΑΝΤΙΕΤΗ
Β.Μ.Η.ΗΚΕΡΗ ΜΑΝΘΟC ΚΑΙ CΩ
ΡΙΑ ΕΠΟΙΗCΑΝ ΜΝΗΜΗC ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Καινίδι θυγατρὶ ζ[η]σά[σῃ] ἔτη β̄, μ(ηνᾶς) η̄, ἡ(μέρας) κ,
Ἑρ[ύ]μανθος καὶ Σω[τη]ρία ἐποίησαν μνήμης χάριν.
Nomen Καινὶς redit in titulo Latino n. 6548. *b*.

6424.

Romae in Instituto archaeologico in lapide ad Ostiam reperto; transcripsimus ipsi.

D　M
ΦΛΒΙΑ ΠΑΛΕCΙΑ
ΚΑΛΛΙΔΟΜΩΕ
ΠΟΙΗCΑΧΑΡΙΝ
ΜΝΕΙΑC

D(iis) m(anibus).
Φλαβία Παλεσία Καλλιδόμῳ ἐποίησα χάριν μνείας.

6425.

Romae olim in villa Maccaronea; missu Ginanni edidit Muratorius T. III. p. MDCXLIX. 15. cum Lat. interpret.

Θ　Κ
ΚΑΛΛΙΝΕΙΚΟΣ
ΕΤΩΝ ΔΕΚΑ
ΠΕΝΤΕ
ΕΥΨΙΧΕΙ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Καλλίνεικος ἐτῶν δέκα πέντε. εὐψ[ύ]χει.

6426.

Romae; edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVII. 2.

Θ Κ Χ
ΛΑΡΙCΕΥ
ΚΑΡΠΟC
ΚΑΛΛΙΟΠΗ
ΤΗCΥΜΒΙΩ
ΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(ατα)χ(θονίοις).
[Μ]άρις Εὔκαρπος Καλλιόπῃ τῇ συμβίῳ μνήμης χάριν.

6427.

Romae in museo Capitolino; edidit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 205. n. 1290. Repetiit Osannus Syllog. p. 465. 6.

ΚΑΛΟΚΑ
ΡΕΚΟΜ
ΨΕΕΥ
ΨΥΧΙ

Καλόκα[ι]ρε κομψὲ εὐψύχ(ε)ι.
Nomen Καλόκαιρος habetur etiam n. 4248. 6241. *b*.

6428.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDLIII. 4. cum Lat. interpret.

Θ　　Κ
ΚΛΕΟΜΕΝΕΙ
ΑΔΕΛΦΩ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ
Λ.ΙΟΥΛΙΟC
ΟΙΒΡΩΝ
ΖΗCΑΝΤΙ
ΕΤΕCΙ ΙϚ
ΜΗCΙΝ.Θ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κλεομένει ἀδελφῷ γλυκυτάτῳ Λ. Ἰούλιος [Φ]οιβ[ί]ων
ζήσαντι ἔτεσι ιϛ̄, μησὶν θ̄.

6429.

Romae; edidit Fabrettus Inscr. c. 7. p. 543. n. 396.

ΚΟCΜΑΙΑΤΡΟΥ

Κοσμᾶ ἰατροῦ.

6430.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 421. n. 4. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis et ex schedis Wilkenii.

ΛΑΙΔΙ
ΠΑΛΛΑΚΗ
CЄMNOTATH
ΡΟΥΤЄΙΛΙΟC
ΠΡΟΠΙΝΚΟC

Λαΐδι παλλακῇ σεμνοτάτῃ Ῥουτείλιος Προπίνκος.

6431.

Fundis; edidit Quaranta Comento sopra una iscrizione mutila di Scandriglia p. 64.

ΛΑΛΟΣΦΙΛΟΛΟΓ . .
ΠΡΕΣΒΥΣΟΜΟΔ . . . . .
ΣΥΔΟΠΑΡΟΔΕ . . .
ΧΑΙΡΕΚΑΙΤΑΥΤΙΣΘ .

Λάλος φιλόλογ[ος], πρέσβυς ὁμόδ[ουλος]. σὺ δ', [ὦ] παροδε[ῖτα], χαῖρε καὶ ταῦτ' ἴσθ[ι.

Quaranta corrigebat Ὀξύλαλος, quo non opus est. Λάλος nomen aliunde notum. De formula ταῦτ' ἴσθι conf. n. 6341. 6460.

6432.

Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei; edidit Passioneus Inscr. ant. Cl. XIV. p. 138. n. 11. cum Lat. interpret.

ΛΕΟΝΤΙΑ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΑΙ

Λεοντίᾳ γλυκυτάτ[ῃ].

6433.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Åkerblad Iscriz. Greca sopra una lamina di piombo cet. p. 28. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 444 sq. n. 146. Repetiit Gervasius Osservaz. intorno a due iscrizioni Messinesi, 1840. p. 31. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ωΔЄΔΥΟΑωΡΟΙΚЄΙΝ
ΤΑΙΑΔЄΛΦΟCΚΑΙΑΔЄΛ
ΦΗΛΥΚΑΡΙωΝΚΑΙΟΝΗ
CΙΜΗCΥΝΟΙCΚΑΙЄΥΤΥΧΟC
ΟΙCЄΠΟΙΗCΑΝCΠΑΤΑΛΟC
ΚΑΙЄΠΙΓΟΝΗΤΟΙCΙΔΙΟΙC
ΤЄΚΝΟΙCΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Vs. 3. Åkerbl. Os. ΛΥΚΑΡΙωΝ, Thorl. ΛΥ·ΚΑΡΙωΝ, Gerv. ΑΥΚΑΡΙωΝ; in fine Os. ONH, reliqui ONH.

Ὧδε δύο ἄωροι κεῖνται ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, Λυκαρίων καὶ Ὀνησίμη, σὺν οἷς καὶ Εὔτυχος· οἷς ἐποίησαν Σπάταλος καὶ Ἐπιγόνη τοῖς ἰδίοις τέκνοις μνήμης χάριν.

Åkerbladus annotat metricum hoc esse epitaphium. Nihil inest metrici: nisi initio pro hexametro habeas: ὧδε δύ' ἄωροι κεῖντἀδελφὸς καὶ ἀδελφή.

6434.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 425. n. 26.

ΛΥΚΟΥ

Λύκου.

6435.

Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei, postbac *Romae* in aedibus Vaticanis; edidit Lupus Epitaph. Sev. p. 110. inde et ex schedis Ptolomeis Muratorius T. III. p. MCCCLXX. 10. cum Lat. interpret. Ex suo museo Passioneus Inscr. ant. p. 138. n. 12. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 425. n. 28. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΜΑΚΑΡΙΑ
CΥΜΒΙω
CΥΜΦΟ
ΡΟC

Vs. 4. Pass. ΡΙΟC. Muratorius C, reliqui C.

Μακαρίᾳ συμβίῳ Σύμφορος.

Macaria nomen est mulieris.

6436.

Romae in museo Capitolino; edidit Muratorius T. III. p. MDCLXXIV. 10. cum Lat. interpret. Minus accurate Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 205. n. 1289.

ΜΑΚΑΡΙЄΦΑΝΝΑ
ΒΟCΠΟΡЄΑΝЄ
ΧΑΙΡЄ

Μακάριε Φαννᾶ Βοσπορεανὲ χαῖρε.

Nomen Φαννᾶ habetur in titulo Panticapaei Vol. II. n. 2110. *b*. in Add. De hoc nomine et de ethnico Βοσπορεανὸς conf. Boeckhius Introd. Sarmat. I, 15. Vol. II. p. 98. *b*.

6437.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 443. n. 133.

ΙΙΚΑΔΗΜΟϹΘЄ
ΜЄΛΙΤΙΝΗϹΥΝΒΙω
ΜΝΙΑϹΧΑΡΙΝ
ΗΤΙϹϹΥΝЄΒΙωϹЄΜΟΙ
ΑΠΟЄΤωΝΙЄ
ΑΜΑЄΤΗΛЄ

[Τ]ι. Κ[λ]. Δημοσθέ[νης] Μελιτίνῃ συνβίῳ μν(ε)ίας χάριν· ἥτις συνεβίωσέ μοι ἀπὸ ἐτῶν ιε, ἅμα ἔτη λε.

Vixit Melitina annos XXXV. cum marito annos XX, quippe cui nupserit annos XV. nata. Confer n. 6462. 6631.

6438.

Romae, ut videtur, in lapide Latine inscripto; edidit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 205.

ΕΥΨΥΧΙ ΜΙΔΩΝ
ΟΥΔΕΙΣΑΘΑΝΑΤΟΣ
ΚΑΙ.Ο.ΗΡΑΚΛΗΣ
ΑΠΕΘΑΝΕ

Εὐψύχ(ε)ι, Μίδων· οὐδεὶς ἀθάνατος· καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀπέθανε.

6439.

Italiae alicubi; edidit Clemens Cardinalis Opusc. letter. (Bologna) Fasc. XII. 1819. p. 273. n. 169.

ΜΟϹΧΙΟΝ
ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ

Μοσχί[ω]ν Μηνοφίλου.

6440.

Romae; edidit Muratorius T. III. p. MCCXXXIX. 11. et p. MDXVIII. 8. cum Lat. interpret. rursusque Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 201.

ΑΝΠΕΑΙϹ.ΜΥ
ΡΙΝΗ ΜΗΤΡΙ.ΚΑΙ
ΒΡΥΤΑΝΙ.ΑΔΕΛ
ΦΩ.ΕΠΟΙΗϹΕΝ
ΜΝΕΙΑϹ.ΧΑΡΙΝ

Vs. 2. Guasc. ΚΑ.

Ἄντε[λ]ις Μυρίνῃ μητρὶ καὶ [Π]ρυτάνι ἀδελφῷ ἐποίησεν μνείας χάριν.

Ἄντελις est i. q. Ἀμπέλιος. Scriptura Βρύτανις p. Πρύτανις fortasse ex pronuntiatione explicanda.

6441.

Romae olim in basi anaglyphi repraesentantis statuam nani barbati utraque manu tibiam tenentis, quae posthac, ut videtur, translata est Florentiam; ediderunt Lipsius Auctar. inscr. Smet. p. 59. Boissardus P. VI. n. 103. aeri incisam; ex Lipsio Gruterus p. MXXXV. 9. cum tabula aeri incisa; ex schedis Puteani a Langermanno missis Reinesius Synt. inscr. Cl. XI. p. 637. n. 80. Ex schedis mss. Fulvii Ursini Bartholinus de tibiis p. 46. indeque Gutberlethus Coniect. in Monum. Heriae Thisbes p. 167. Salmasius ad Vopisci Carinum c. 19. Sandrartus Acad. Teuton. T. IV. p. 14. Ex Boissardo repetiit Montfauconius Ant. expl. T. III. P. II. p. 344. tab. 190. Ex Ligorio dedit Muratorius T. II. p. CMLXV. 8. Recens edita est in opere: Galleria di Firenze T. IV. 2, 78. unde petiit O. Iahnius Archaeol. Beitr. 1847. p. 432. Extat etiam in cod. Pigh. fol. 95. a. et in schedis Duperac inter Spanhemiana.

Θ К
ΧΥΡΟΠΝΟΥΙΝΑΝω
ΧΟΡΑΥΛΗ

Vs. 2. Pigh. Smet. ΜΥΡΟΠΝΟΥΙΝΑΝω, Grut. ΜΨΡΟΠΝΟΨΙΝΛΝω, Rein. ΜΥΡΟΠΝΟΥΝΑΝΩ, Barth. ΜΥΡΙΠΝΩΝΑΝΩ, Salm. ΜΥΡΙΠΝΟΩΝΑΝΩ, Sandr. ΜΥΡΟΠΝΘΧΝΑΝω, Dup. ΜΥΡΟΠΝΘΥ·ΝΑΝω, Mur. ΜΥΡΟΠΝωΙΝΑΝω, in opere Gall. di Fir. ΜΥΡΟΠΝΟΥΙΝΑΝω.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μυρόπν[ῳ] νάνῳ χοραύλῃ.

Μυρόπνους videtur nomen nani esse ab arte; id male declinavit lapicida ΜΥΡΟΠΝΟΥΙ pro ΜΥΡΟΠΝΟΟΙ i. e. ΜΥΡΟΠΝΩΙ. Propertium IV, 8, 41. huius nani mentionem facere putat Gutberlethus his versibus:

Nanus et ipse suos breviter contractus in artus
iactabat truncas ad cava buxa manus.

Sed monumentum hoc multo recentius est; videturque potius moris fuisse, ut nani fere ad tibiarum artem informarentur. Tibicines memorantur n. 6690. 6693.

6441. *b*.

Romae apud Fossatium mercatorem; transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius Ind. schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per semestre prius a. 1849. habend. p. 13.

ΘЄΟΙϹ·ΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙϹ·ΒΑΛΛΙΑΓ
Λ˙Θ˙ΝΑΡΚΙϹϹΙΑ
ΝΗ·ΗΤΙϹ·ЄΖΗ
ϹЄΝ·ЄΤΗ·Є·ΜΗ
ΝЄϹ·Ι·ΗΜЄΡΑΝ˙Α
ΒΑΛΛΙΟϹ·ΝΑΡΚΙϹϹΟϹ
ΚΑΙ ΙΟΥΝ·ΟΛΥΜΠΙ
ΑϹ·ΓΟΝ......ΧЄϹ
ΤΑΤΟΙ·ЄΠΟΙΗϹΑΝ

Θεοῖς καταχθονίοις.

Βαλλίᾳ γλ(υκυτάτῃ) θ(υγατρὶ) Ναρκισσιανῇ, ἥτις ἔζησεν ἔτη ε, μῆνες ι, ἡμέραν α, Βάλλιος Νάρκισσος καὶ Ἰουν(ία) Ὀλυμπιάς, γον[εῖς δυστυ]χέστατοι, ἐποίησαν.

Vss. 5. 6. μῆνες pro μῆνας sollemne in titulis sepulcralibus inferioris aetatis vitium est; terminatione Latina in declinationem Graecam translata.

6442.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 437. n. 100. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΝЄΙΚΗΑΡΓЄΙΑ
ΧΡΗCΤΗΧΑΙΡЄ
ΔΥΝΑΜΙΝΤΟΓΛΥ
ΚΥΤΑΤΟΝΜΟΥΠΑΙ
ΔΙΟΝΦΙΛЄΙЄΡΡϢCΘЄΙ
ΓЄΤΙЄCΤΙΚΑΤWΙ

Vs. 6. extr. Os. ΚΑΤϢ, Thorl. ΚΑΤWΙ.

Νείκη Ἀργεία χρηστὴ χαῖρε. Δύναμιν τὸ γλυκύτατόν μου παιδίον φίλει. ἔῤῥωσθ᾽, εἴ γ᾽ ἔτι ἐστὶ κάτω.

Nicae defunctae praecipitur a femina, opinor, propinqua, ut filiam suam Dynamin osculetur in inferis obviam. Dic, inquit, ut valeat, si quidem adhuc est illic. Ἔῤῥωσθ᾽ est ἐῤῥῶσθαι, nempe λέγω vel λέγε. Male Osannus Δυνάμιον statuit, quum notissimum sit nomen proprium Δύναμις.

6443.

Romae; edidit Lipsius Auct. inscr. Smet. p. 59. indeque Gruterus p. DCCCCXLVIII. 2. Tit. *b*. habet etiam Boissardus P. VI. n. 2. aeri incisam. Tit. *a*. ex schedis Ptolomeis dedit Muratorius T. II. p. MXXVI. 1. cum Lat. interpret.

a.

Θ Κ
ΝЄΙΚΗ·Η·ΚΑΙ
ΜΑΡΚЄΛΛЄΙΝΑ
ΑΠΑΜΙCCΑ
ЄΥΓЄΝΗΣ
ЄΤωΝ ΛЄ
ЄΝΤΟΙCΚΥΡΙΟΥ
ΚЄΛCΟΥΧωΡΙ
ΟΙC ЄΝΘΑΔЄ
— — — —

b.

Θ Κ
ΛΟΥ ΚΙΟC
ΝΑΡΚΙCCΟC
ЄΤωΝ Κ̅ ΧΑΙΡЄ
ΠЄΤΡϢΝΙΟC
ΚΛΥΜЄΝΟC
ЄΤωΝ Λ̅Є̅ ΧΑΙΡЄ

Tit. *a*. vss. 5. 6. Mur. ΕΤϢΝΛΕΕΥΙΕΝΗ... Vs. 8. Lips. Grut. ΚΕΛΙΟΥ, Mur. ΚΕΛCΟΥ. Tit. *b*. vs. 1. Boiss. Ο. Vs. 2. Lips. Grut. ΛΟΥCΚΙΟC, Boiss. ΛΟΥΚΙΟC. Vs. 5. Lips. ΠЄΤΡΩΝΙΟC, Grut. ΠЄΤΡΟΝΙΟC, Boiss. ΠЄΤΡϢΝΙΟC. Vs. 7. Boiss. Λ̅C̅, Grut. ΛΕ, Lips. Λ̅Є̅. Post vs. 7. lacuna indicatur apud Lipsium.

a. Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Νείκη ἡ καὶ Μαρκελλεῖνα, Ἀπάμισσα εὐγενής, ἐτῶν λ̅ε̅ ἐν τοῖς κυρίου Κέλσου χωρίοις ἐνθάδε [κεῖται.

b. Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Λούκιος Νάρκισσος ἐτῶν κ̅ χαῖρε.
Πετρώνιος Κλύμενος ἐτῶν λ̅ε̅ χαῖρε.

Apamea Syriae videtur intelligenda.

6444.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCCCLIII. 11. cum Lat. interpret.

Θ Κ
ΙΘΑRYSΝΕΙΚΗΤ
ΗCΥΝΒΙϢΕΠοΙΗ
CΕΝΑΓΝΕΙ
ΑCΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἴ[κ]αρ[ο]ς Νείκῃ τῇ συνβίῳ ἐποίησεν [μ]νείας χάριν.

6445.

Italiae alicubi; edidit Clemens Opusc. letter. (Bologna) Fasc. XI. 1819. p. 245. n. 88.

Θ. Κ.
ΝΕΙΚΗΤΗ.ΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΗ.CΙΜΒΙω
ΗΘΙΚΟC.ΑΝΕΡ.ΚΑΙ
CΟΥΛΠΙ.ΙΑ.ΕΥCΕ
ΒΙΑ.ΘΙΓ........
ΜΝΗΜΗC.ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Νείκῃ τῇ γλυκυτάτῃ σ[υ]μβίῳ Ἤθικος ἀν[ὴ]ρ καὶ Σουλπι[κ]ία Εὐσεβία θ[υ]γ[άτηρ] μνήμης χάριν.

6446.

In lapide *Romae* reperto haud procul a sepulcro, ex quo sunt inscriptiones Patronis n. 6270. 6271. edidit P. Secchius Bullett. dell' Instit. archeol. Rom. 1843. p. 138.

Θ Κ
ΝΕΙΚΙΑCΟΝΗCΙΦΟΡΟΥ
ΤΟΥΝΕΙΚΙΟΥΞΑΝΘΙΟC
ΤΗCΛΥΚΙΑCΑΡΧΙΕΡΑCΑΜΕ
ΝΟCΤΩΝCΕΒΑCΤΩΝΚΑΙ
ΠΡΕCΒΕΥCΑCΕΚΤΡΙΤΟΥΥ
ΠΕΡΤΗCΠΑΤΡΙΔΟCΜ
ΑΥΡΗΛΙΟCΑΓΗCΙΛΑΟC
ΤΩCΥΝΠΟΛΕΙΤΗΜΝΗ
ΜΗCΧΑΡΙΝΕΠΟΙΗCΕΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Νεικίας Ὀνησιφόρου τοῦ Νεικίου Ξάνθιος τῆς Λυκίας ἀρχιερασάμενος τῶν Σεβαστῶν καὶ πρεσβεύσας ἐκ τρίτου ὑπὲρ τῆς πατρίδος· Μ. Αὐρήλιος Ἀγησίλαος τῷ συνπολείτῃ μνήμης χάριν ἐποίησεν.

Ex hoc titulo et n. 6270. 6271. colligi potest Romam aliquando tres legatos Lycios profectos esse, quorum primus fuerit Patron satis notus sepulcro suo, tertius Nicias hic Xanthius. Nam ἐκ τρίτου est i. q. τρίτος αὐτός. Secchius ratus ἐκ τρίτου esse i. q.

τὸ τρίτον, tres diversas legationes statuebat Lyciorum, quarum ultima in tempora post Hadrianum proxima incidisset. Et legatio Niciae quidem utpote ἀρχιερέως τῶν Σεβαστῶν sane aetati Antoninorum tribui posse videtur. Ex quo sequitur, si Niciae epitaphium recte cum rebus Patronis n. 6270. 6271. composuimus, ibique tit. *e*. iuste restituimus οἱ συμπρέσβεις, totam Secchi argumentationem de epocha Lyciorum statuenda in n. 6270. 6271. non extra controversiam positam esse.

6447.

Romae; a Bellotio acceptam edidit Amadutius Fragm. vestigii veteris Romae T. VI. p. 51. cum Lat. interpret. Pro spuria habuit Sandrius ap. Oderic. Dissert. cet. p. 381. Habeo etiam ex schedis Münteri.

ЄΝΤΑΔЄΚЄΙΤΑΙ ⸓
ΝЄΙΚΟΔΗΜΟϹ ⸓
ΟΑΡΧѠΝ
ϹΙΒΟΥΡΗϹΙѠΝΚΑΙ
ΠΑϹΙ ΦЄΙΛΗΤΟϹ
ΑΙΤѠΝ·Λ· ΗΜЄΡ.ΜΒ
ΘΑΡΙΑΒΛΑΒΙΝЄѠΤЄΡЄΟΥ
ΔЄΙϹΑΘΑΝΑΤΟϹ·

Sandrius habuit lapidem, in quo inscriptio graphio potius quam scalpro expressa fuit. Hunc lapidem comparavit cum Bellotiano exemplo, quod autographum vocat. Annotat autem in suo exemplari esse vs. 1. ЄΝΘΑΔЄ, vs. 4. ϹΙΒΟVΡΗϹ·ΙѠΝ, vs. 5. ΦЄΙΑΗΤΟϹ, vs. 6. ΑΙΤѠΝ·Α, vs. 7. ΝЄѠFЄ ΡЄ, vs. 8. ΑΟΑΝΑΤΟϹ. Inde colligit spuriam esse inscriptionem. Falso. Videtur alterum exemplum subditicium esse. Inde autem non sequitur inscriptionem esse subditiciam.

Ἐν[θ]άδε κεῖται Νεικόδημος ὁ ἄρχων Σιβουρησίων καὶ πᾶσι φειλητός, (ἐ)τῶν λ, ἡμερ(ῶν) μβ. Θάρι (i. e. θάῤῥει), Ἀβλάβι νεώτερε· οὐδεὶς ἀθάνατος.

Σιβουρήσιοι nomen fortasse repetendum a Subura vico Romae, ubi collegium fuerit Iudáicum, cui praefuit Nicodemus. Ablabius videtur filius fuisse Nicodemi posthac in eodem sepulcro conditus.

6448.

Olim Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei, post *Romae* in aedibus Vaticanis; edidit Passioneus Inscr. ant. XIV. p. 158. n. 15. cum Lat. interpret. Iterum transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 457. n. 98. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΝΙΚΟΜΗΔΙΑ
ΑΥΡΗΛΙΟϹ·ΑΙΑϹ

Vs. 1. Os. .ΙΚΟΜΗΔΙΑ, Thorl. ΙΙΚΟΜΗΔΙΑ.

Νικομηδίᾳ Αὐρήλιος Αἴας.

6449.

Prope *Romam* in villa Albani in basi; edidit Marinus Inscr. vill. Alb. p. 185. n. 163.

Ad dextram:

ΝΥϹΗ
ΜΟΔΕϹΤΟϹ

Ad sinistram:

. . ΝΥϹΑ
. . ΒΙΟΥ
. . ΤΗ.ΚΕ

Νύση Μόδεστος. Νύσα Βίου [ἔζησεν ἔ]τη κε.

Marinus in altero titulo coniecit fuisse: ἤνυσα τοῦ βίου ἔτη κε. Sed mulier fuit Nysa, filia, ut videtur, Bii. Βίος nomen proprium aliunde notum.

6450.

Romae; ediderunt ex schedis Piccartianis Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 341. et Synt. inscr. Cl. XII. p. 683. n. 103. ex vetere libro ms. Donius Inscr. Cl. IV. p. 149. n. 56. ex Ligorio et schedis Ambrosianis Muratorius T. II. p. MCCXXXII. 8.

Θ ⸙ Κ
ΞΕΝΟΦΩΝΤΙΖΗϹΑΝΤΙ
ΕΤΗ ΙΗ
ΝΕΩΝΙΖΗϹΑΝΤΙ
ΕΤΗ ΙΖ
ΞΕΝΟΦΩΝΟΠΑΤΗΡ
ΕΠΟΙΗϹΕΝ

Vs. 1. Θ ⸙ Κ omittit Reinesius, qui versus omnes pro arbitrio disposuit. Etiam Muratorius paulo aliter distinguit. Nos secuti sumus Donium. Vs. 3. Don. ΙΚ p. ΙΗ. Vs. 5. Don. ΙΞ p. ΙΖ. Vs. 6. Rein. ΟΠΑΤΗΡ, Don. ΟΠΟΙΗΤΗΣ, Mur. ΠΑΤΗΡ. Vs. 7. Mur. ΕΠΟΗΣΕΝ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ξενοφῶντι ζήσαντι ἔτη ιη, Νέωνι ζήσαντι ἔτη ιζ Ξενοφῶν ὁ πατὴρ ἐποίησεν.

6451.

Romae in aedibus Vaticanis. Habeo ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΞΕΝѠΝΑΡΧΙΙΓ
ΤΥΝΔΑΡΙΤ+
ΦΙΛΟϹΟΦΕΧΑΙΡ

Ξένων Ἀρχί[ου], Τυνδαρῖτ[α], φιλόσοφε χαῖρ[ε.

Oppidum Siciliae est Τυνδάριον s. Τυνδαρίς, unde Τυνδαρίτης.

6452.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 442. n. 125.

ΟΝΗϹΙΜΗ

Ὀνησίμῃ.

6453.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDLXXXVI. 9. cum Lat. interpret.

Θ . Κ
ΟΝΕϹΙΜΟΥ.ΕΠΟ
ΗϹΗ.ΑΙΛΙΑ ΟΛΥΝ
ΠΙΑϹ.ΑΓΑΘΩ
ϹΥΜΤΡΟΦΩ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Ὀν[η]σίμου. ἐπόησ[εν] Αἰλία Ὀλυνπιὰς ἀγαθῷ συ[ν]τρόφῳ.

6454.

Romae in ara apud Camaldulenses montis Caelii; edidit Smetius fol. CIX. 5. inde et ex schedis Metellianis a Gutenstenio traditis edidit Gruterus p. DCCCLV. 16. et p. MXLVII. 7. Ex schedis Ambrosianis Muratorius T. III. p. MCCLXX. 8. cum Lat. interpret. Accuratius edidit Sandrius in Oderici Dissert. cet. p. 377.

ΠΑΝΧΑΡΕΙ
ΑΕΙΜΝΗ
ϹΘΟΙϹ
ΩΡϹΙΩΝΤΗ
5 ΜΗΤΡΙΑΞΙΑΙ

Vs. 1. Smet. ΠΑΓΧΑΡΕΙ. Vs. 3. Smet. ϹΘΟΙϹ, Grut. ϹΘΙϹ et ϹΘΟΙϹ, Mur. ϹΘΗΙ, ap. Oderic. ϹΘΟΙϹ. Vs. 4. Smet. ΜΕΡΙΩΝΤΗ, Grut. ΜΕΡΙΩΝΤΗ et ΩΡΟΩΝΤΗ, Mur. ΩΡϹΙΩΝΤΗ, ap. Oderic. ΩΡϹΙΩΝΤΗ. Vs. 5. Smet. ΜΕΤΡΙΑΞΙΑΙ, Grut. ΜΕΤΡΙΑΞΙΑΙ et ΩΗΤΡΙΑΞΙΑΙ, ap. Oderic. ΜΗΤΡΙΑΞΙΑΙ.

Πανχάρει ἀειμνήσ[τῳ] Ὠρ[ε]ίων τῇ μητρὶ ἀξίᾳ.

Mater Πάγχαρις audit. Deinde ἀεὶ μνησθεὶς scribebat Sandrius comparans n. 6519. qui titulus huic coniecturae praesidium non habet. Idem legebat Ὠρσίων. Nota male positum articulum (pro τῇ ἀξίᾳ μητρί). Conf. n. 6513.

6455.

Romae aut *Velitris* in museo Borgiano; a Gutenstenio acceptam edidit Gruterus p. MXLI. 1. Deinde ut ineditam dedit Marinus Vill. Alb. inscr. Cl. IV. p. 98. cum Lat. interpret. Habeo etiam ex schedis Uhdeni.

Θ Κ
ϹΥΜΒΙΟϹ
ΕΠΟΙΗϹΕ
ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ
ΕΥΨΥΧΙ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Σύμβιος ἐποίησε Παρθενόπῃ. εὐψύχ(ε)ι.

6456.

Romae in aede S. Clementis; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MDCCXXIII. 3. cum Lat. interpret.

ΠΑϹΙΝΕΙΚΟϹ
ΖΗϹΑϹ
ΑΜΕΜΠΤΩϹ
ΕΤΕΛΕΥΤΗϹΕΝΕΤΩΝ.ΚΘ.
ΚΑΙΡΕϹΥ

Πασίνεικος ζήσας ἀμέμπτως ἐτελεύτησεν ἐτῶν κθ.
[χ]αῖρε σύ.

6457.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 443. n. 132.

ΕΥΓΕΝΙϹΚΑΙΗϹΥΧΙϹ
ΤΕΚΝΩΓΛΥΚΥΤΑΤΩΠΙΜΕ
ϹΤΩΕΖΗϹΕΝΕΤΗΔ Μ̄Η̄ ϛ ΗΚϛ

Εὐγένις καὶ Ἡσυχὶς τέκνῳ γλυκυτάτῳ Π[ο]ιμε[νίῳ, ὅ]στ[ις] ἔζησεν ἔτη δ, μῆ(νας) ϛ, ἡ(μέρας) κϛ.

6458.

Romae in coemeterio Cyriacae; ediderunt Marinus Act. fratr. Arv. T. II. p. 390. Maius Collect. auct. Vat. T. V. p. 415. unde repetiit Osannus Zeitschrift f. Alterthumswiss. 1840. n. 118.

ΠΟΛΥ
ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΝ
ΕΝΘΑΔΕΚΙΤΕ

Πολυχρόνιν
ἐνθάδε κ(ε)ῖτ(αι).

Πολυχρόνιν est Πολυχρόνιον, ut Χαρίτιν i. q. Χαρίτιον.

6459.

Italiae alicubi; edidit Clemens Cardinalis ex schedis sacrae congregationis de propaganda fide Opusc. letter. (Bologna) Fasc. XII. 1819. p. 273. n. 173.

ΦΙΛΟΠΟΝΙΔΗC
ΠΟΝΤΙΚΗCΙΜ
ΒΙωΨΙΚΗΤΑ
ΚωΜΝΕΙΑCΚΑ
ΡΙΝ ☧ ΖΗ
CACH . ΕΤΗ
Κ . ☧

Φιλοπονίδης Ποντικῇ σ[υ]μβίῳ, ψ[υχ]ῇ [π]α[νδί]κῳ, μνείας [χ]άριν ζησάσῃ ἔτη κ̄.

Defuncta nunc *ψυχὴ πάνδικος* videtur appellari, ut alias *ψυχὴ ἀγαθή* (n. 6579.).

6460.

Prope *Romam* in villa Albani in cippo, cui ad latus simpulum et patera insculpta; ediderunt ex schedis Langermanni Reinesius Synt. Cl. XV. n. 9. p. 785. ex schedis Ptolomeis Muratorius T. III. p. MCDLXXX. 8. Denuo edidit Lami Novelle di Firenze a. 1754. p. 504. et Marinus Vill. Alb. inscr. Cl. IV. p. 97. n. 106.

MEMORIAE
M . MAETILIANI
ZOSIMI·QVI
VIXIT·ANN·XXVIIII
MENSIBVS·X·DIEBVS
VIGINTI·SEPTEM
SEIVS·ALEXANDER
FRATRI·KARISSIMO
ΠΡΟΚΟΠΙ·ΤΑΥΤΑ

Vs. 1. omittit Reinesius. Vs. 2. idem M. MAECI LIANI. Vs. 8. Rein. KARISSIMO, reliqui RARISSIMO.

Memoriae M. Maetiliani Zosimi, qui vixit ann(is) xxviiii, mensibus x, diebus viginti septem, Seius Alexander fratri carissimo.

Προκόπι ταῦτα.

Dixeris *Προκόπι* esse vocativum pro *Προκόπιε* (cf. n. 6190. *b.* 6447.). Ita Procopius fuerit superstes, cui haec acclamat defunctus. Sic in titulo Latino, quem etiam iudice Marino non iuste in spuriis posuit Gruterus XVI, 5. habetur: ΑΡΟΜΑΤΙΤΑΥΤΑ (*Ἀρώματι ταῦτα*), et in alio n. 6811. ΕΥΣΤΑΘΙΤΑΥΤΑ, praeterea in titulo Latino ap. Ferretium Mus. lapid. p. 146. ΤΑΥΤΑ. Similiter *ταῦτ' ἴσθι* n. 6341. 6431. Paulo aliter se habet formula *ταῦτά σοι λέγουσι* in fine tituli n. 6750.

6461.

Romae, ut videtur; supra imaginem militis, cui ad dextram adstat uxor; ad sinistram alius militis fracta imago; edidit Boissardus P. IV. n. 58. aeri incisam; indeque Gruterus p. DLVIII. cum tabula aeri incisa et Montfauconius Ant. expl. T. III. P. I. p. 10. tab. 2. aeri incisam.

ΠΡΟΥCΙΟΥ ΤΟΥ ΤΩΝ ΚΟCCΩΝ ΥΠΑΡΧ - - -
C CΤΡΑΤΗΓΙΚΩC ΚΑΙ CΟΦΡΟ - - - Є - - Ι - - -

Προυσίου τοῦ τῶν Κοσσῶν ὑπάρχ[οντο-ς στρατηγικῶς καὶ σ[ω]φρο[νέστατα.

Prusiam Coorum praefectum dicit Montfauconius. Immo videtur Cosa s. Cossae oppidum Etruriae (Strab. V, 222. 225.) intelligendum esse, cui praefectus fuerit Prusias iste.

6462.

Romae in lapide in vinea aedis S. Laurentii extra moenia effosso, post in aedes Vaticanas translato; edita est in Anecdot. litter. Rom. T. I. p. 470. n. 24. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 435. n. 90. Tractavit Keilius Analect. epigr. et onomatol. p. 162. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ Κ
ΑΛΟΙΠΟCΡΟΔΗ
ΙΔΙΑCΥΜΒΙω
ΜΝЄΙΑCΧΑΡΙΝ
ЄΖΖΗCЄЄΤΗ Λ̄
CΥΝЄΒΙѠCЄ
ЄΤΗ ΙΖ̄

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἄλοιπος Ῥόδῃ ἰδίᾳ συμβίῳ μνείας χάριν· ἔζζησε ἔτη λ̄, συνεβίωσε ἔτη ιζ̄.

Ἄλοιπος est *Ἄλυπος* ex pronuntiatione, cui debetur etiam scriptura *ἔζζησε*; conf. n. 6337.

6463.

Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei; edidit Passioneus Inscr. ant. XIV. p. 135. n. 2.

ΣΑ . ΙΔΙ . Ε
ΙΑΤΙΚΟC ΤΕ
ΧΝΩΓΜ·Κ
Χ . ΤΑΤΩΕ
ΠΟΙΕΙ

Σαΐδι? [Ἱ]ε[ρ]ατικὸς τέ[κ]νῳ γ[λυ]κ[υ]τάτῳ ἐποίει.

6464.

Italiae alicubi; edidit Clemens Cardinalis Opusc. lett. (Bologna) Fasc. XII. 1819. p. 273. n. 171.

ΤΗΓΛΥΚΥΤΑΤΗΑΔΕΛΦΗCΑΤΥΡΗΔΥΕΚ
ΛΦΟCΚΑΙCΑΤΥΡΙωΝCΥΜΒΙΟCΕΠΟΙΗC

Τῇ γλυκυτάτῃ ἀδελφῇ Σατύρῃ Δ[ίσ]κ[ος ἀδε]λφὸς καὶ Σατυρίων σύμβιος ἐποίησ[αν.

6465.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MCCXI. 10. cum Lat. interpret.

Λ.CΑΤΥΡΙΩ
ΑΘΗΝΑΙΩ
ΥΙΩΜΝΙΑCΧΑ
ΡΙΝΕΠΟΙΗCΕΝ
Λ.CΑΤΥΡΙΟC
ΖΗCΑΝΤΙΕΤΗ.Η̄

Λ. Σατυρίῳ Ἀθηναίῳ υἱῷ μν(ε)ίας χάριν ἐποίησεν Λ. Σατύριος ζήσαντι ἔτη η̄.

6466.

Romae in aedibus Vaticanis; habeo ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

>ΘЄΟΙC
ΝΙΟΙC·ΘCΠΛΟ.Λ
CЄΡΑΠΙΩΝΙ·Τ
ΩCΥΝΒΙΩ·ΜΝ
ЄΙΑC·ΧΑΡΙΝ
>ΧΑΙΡЄ·ΚΑΙ·CΥ

Θεοῖς [καταχθο]νίοις.
[Εὔ]πλο[ια] Σεραπίωνι τῷ συνβίῳ μνείας χάριν.
Χαῖρε καὶ σύ.

6467.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 433. n. 79. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΔΟ.ΜΝΑCΙΔΗΤΗ
·ΥΙΩΖΗCΑΝΤΙЄΤ
ΚΥΙΩΠΡΑΓΜΑΤЄΥ
ΤΟΥΠЄΡЄΓΡЄΙΝΟΥ
ΜΝΙΑCΧΑΡЄΠΟΙΗCЄΝ

Vs. 3. Os. ΚΥΡΩ, Thorl. ΚΥΙΩ.

Δόμνα Σιδύτῃ υἱῷ ζήσαντι ἔτ[η -] κ(αὶ) υἱῷ πραγματευτοῦ Περεγρείνου μν(ε)ίας χάρ(ιν) ἐποίησεν.

6468.

Anconae in arce; ediderunt Cyriacus Anconitanus p. XXXXII. n. 264. ex schedis Langermanni Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. p. 848. n. 114. ex schedis Cyriaci Barberinis et ex schedis Antonii Scotti Muratorius T. II. p. MXX. 2. et T. III. p. MDCCLXIX. 3.

ΣΜΙΝΘΙΟΣ
ΤΙΤΕΛΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Σμίνθιος Τιτέλου χαῖρε.

Nomen Τίττελος habetur in inscriptionibus Siciliensibus n. 5543. 5545. Notabis nomen defuncti Σμίνθιος, quod est etiam nomen mensis apud Rhodios. Cf. Keilius Spec. onomat. Gr. p. 99.

6469.

Florentiae in museo Caroli Thomae Strozzii; edidit Gudius Inscr. p. CCXLII. 2. (IↃCCCXXVIII. 4.), accuratius Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 413. n. 244.

ΘЄΟΙCΚΑΤΑΧΘ
ΟΝΙΟΙCΠЄΤΙCΙΑ
CΤЄΦΑΝΗΦΟ
ΡΙΑΙΘΥΓΑΤΡΙ
ΠЄΤΙCΙΟCCΤЄ
ΦΑΝΟC LK

Θεοῖς καταχθονίοις.
Πετισίᾳ Στεφανηφορίᾳ θυγατρὶ Πετίσιος Στέφανος, ἐτῶν κ̄.

Hinc auctoritas accedere videtur lectioni ap. Plin. H. N. XV, 15. ubi *mala Petisia* commemorantur.

6470.

Romae, olim apud Pomponium Laetum; ex suis et fratris Iucundi schedis edidit Muratorius T. III. p. MDCCXLIX. 1. cum Lat. interpret.

CΤΕΦΑΝΗΦΟΡΕ ΕΥΨΥΧΕΙ

Στεφανήφορε, εὐψύχει.

6471.

Pisis; edidit Apianus p. CLXXXI. 1. indeque Gruterus p. DCCLVIII. 6. unde repetiit Gorius Inscr. Etrur. T. II. p. 42. n. 49. cum Lat. interpret.

ΑϹΚΛΗΠΙΟ
ΔΟΤΗ.ϹΤΡΑ
ΤΟΝΙΚΩ.ΓΛΥ
ΚΥΤΑΤΩ.ΑΝ
ΔΡΙ.ΤΗΝ.ϹΤ
ΗΛΗΝΕΚΤΩΝ
ΙΔΙΩΝΚΑΤΕ
ϹΚΕΥΑϹΑ
ΖΗϹΑΝΤΙ
ΕΤΗ ΛΕ
ΧΑΙΡΕΠΑ
ΡΟΔΕΙΤΑ

Vs. 9. Apianus ΞΗϹΑΝΤΙ.

Ἀσκληπιοδότη Στρατονίκῳ γλυκυτάτῳ ἀνδρὶ τὴν στήλην ἐκ τῶν ἰδίων κατεσκεύασα ζήσαντι ἔτη λε̅. χαῖρε παροδεῖτα.

6472.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 429. n. 51. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΦΛ·ϹΑΒЄΙΝΑ
ϹΥΜΦΟΡѠ
ΤѠϹΥΝΤΡΟ
ΦѠЄΑΥΤΗϹ
ΚΑΤЄϹΚЄΥ
ΑϹЄΝ

Φλ(αουΐα) Σαβεῖνα Συμφόρῳ τῷ συντρόφῳ ἑαυτῆς κατεσκεύασεν.

6473.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 425. n. 29.

ЄΝΘΑΔЄΚЄΙΤΑΙ
ϹΥΜΦΟΡΟϹϹΙΚΕ
ΠΑΝΟΡΜΙΤΗϹ

Ἐνθάδε κεῖται Σύμφορος Σικε(λιώτης) Πανορμίτης.

6474.

Romae olim in museo Kircheriano, post in aedibus Vaticanis; edidit Lupus Epitaph. Sev. p. 141. indeque Muratorius T. III. p. MCDVII. 10. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 438. n. 103.

ϹΥΡѠΑϹΥΝ
ΚΡΙΤѠΨΥΧΗ
ΔΙΟΝΥϹΙΑϹ
ΤѠΙΔΙѠϹΥΝ
ΒΙѠ·ѠΤΙΝΙ
ϹΥΝЄΖΗϹΑ
ΚΑΛѠϹΚΑΙ
ΑꟽЄΝΠΤѠϹ
ЄΠΟΙΗϹΑ
ꟽΝΙΑϹΧΑΡΙΝ

Vs. 10. Os. ΜΝЄΙΑϹ, Lup. Thorl. ꟽΝΙΑϹ.

Σύρῳ ἀσυνκρίτῳ ψυχῇ Διονυσιὰς τῷ ἰδίῳ συνβίῳ, ᾧτινι συνέζησα καλῶς καὶ ἀμένπτως, ἐποίησα μν(ε)ίας χάριν.

6475.

In sarcophago, quem ex Italia attulit Brenna architectus, estque in villa Pawslowsk; ex schedis Caroli de Rosenberg, bibliothecae Pawslowskianae praefecti, misit Clossius.

ΤЄΡΠΟΥϹ
ΚΑΙ
БΑΝΟΜΑΧΥ

Τερποῦς καὶ [Φ]ανομάχ[ο]υ.
Nomen feminae videtur esse Τερπώ.

6476.

Romae, ut videtur, ex schedis Barberinis; edidit Fabrettus Inscr. c. 10. p. 707. n. 282.

ΤΡΟΦΙΜΟϹ ΒΟΥΚΟΛΟϹ

Τρόφιμος βουκόλος.

6477.

Perusiae, in atrio universitatis litterarum; edidit Vermigliolius Iscriz. Perugine T. II. p. 428. 6. edit. sec. 1834. II. p. 567. 6. Habeo etiam ex schedis Niebuhrii.

ΤΡΟΦЄΙΝΗϹ
ΓΛΗΓΟΡΙ

Τροφεί[μ]ης.
Γληγόρι.

Γληγόριος videtur nunc esse i. q. Γρηγόριος. Si vocativus est, coniicias sententiam esse fere talem, qualem prodit titulus n. 6460. (cf. n. 6361.). Potest tamen esse decurtatum pro Γληγορίου.

6478.

Romae ad aedem S. Virginis in Minerva; edidit Gudius p. CCCXXXIII. 15. (XLIX. 6.). Tractavit Hagenbuchius Epist. epigr. p. 559.

ΕΝΘΑΔ
Ε.ΚΕΙΤΑΙ
ΤΡΥΦΩΝ
ΛᾸΔΙΚΥC
ΤΗC.ΠΡoC
ΛΥΚΟΝ

Ἐνθάδε κεῖται Τρύφων Λαδικ[ε]ὺς τῆς πρὸς Λύκον.

Quadratarium ΛᾸΔΙΚΕΥC voluisse incidere, ut esset i. q. ΛΑΥΔΙΚΕΥC pro ΛΑΟΔΙΚΕΥC, coniecit Hagenbuchius. Nimirum vox Λαοδίκεια fuit quum etiam Λαυδίκεια pronuntiabatur (sic Λαυδίκη p. Λαοδίκη Vol. II. n. 3371.) et in libris Latinis pro LAODICEA fere exaratum legitur LAYDICIA, de qua lectione nonnulla congessit Wesselingius ad Itin. Antonini p. 148. 198. At etiam quae negligentiori pronuntiationi debetur scriptura LADICIA, ex codicibus enotatur, ut Salmasius ad Capitolin. in Vero c. 7. notavit, monente Wesselingio l. c. p. 582. qui non immemor erat huius tituli, in quo explicando versamur (cf. ibid. p. 337.). Nec dubito quin formam ΛΑΔΙΚΕΥC quadratarius in mente habuerit, quum incideret titulum. Eademque forma extat in nomine ΛΑΔΙΚΗΝΗ n. 6493. Ad formulam Λαδικεὺς τῆς πρὸς Λύκον conferendum Προυσαεὺς τῆς πρὸς Ὄλυμπον n. 4155. Simplicior formula est Λαοδικεὺς ἀπὸ Λύκου (Diog. Laert. IX, 116.), ut Ἀντιοχεὺς ἀπὸ Μαιάνδρου n. 4155. conf. n. 4469. Ceterum constat vulgo dici Λαοδίκειαν τὴν πρὸς τῷ Λύκῳ (n. 5881. 5893. cf. Strab. XII. p. 578.), vel τὴν ἐπὶ Λύκῳ (Ptolem. Geogr. V, 2. qui Cariae urbem tribuit), unde in Tab. Peuting. depravatum *Laudicium-pilycum*; qua formula spreta Polybius V, 57. Λαοδίκειαν τὴν ἐν Φρυγίᾳ appellavit. Quumque Phrygia partem Asiae provinciae constitueret, factum est, ut quae urbs vulgo de flumine Lyco denominabatur, aliquando etiam Λαοδίκεια τῆς Ἀσίας vocaretur. Vid. n. 6512. 6541. cf. Plin. H. N. VIII, 73.

6479.

Romae aut in Italia alicubi; ex schedis mss. Fulvii Ursini edidit Winckelmannus Hist. art. VIII, 3. §. 4. Opp. V. p. 590. not. 988. Repetiit Bracci Mem. degli incisori T. II. p. 273. Citat Rad. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, edit. sec. p. 404. et Questions de l'hist. de l'art p. 152. Extat etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

CΟΛΩΝ
ΔΙΔΥΜΟΥ
ΤΥΧΗΤΙ
ЄΠoΗCЄ
ΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝ

Σόλων Διδύμου Τύχητι ἐπόησε μνήμης χάριν.

6480.

Romae in tabula in corona insculpta; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. DCLIII. 2.

ΤΥΧΙΚΟC
ΕΠΙΤΥΧΟC

Τυχικὸς Ἐπιτύχο[υ].

6481.

Romae in aedibus Vaticanis; edita est ex schedis Clementis Cardinalis Giorn. Arcad. T. XI. p. 229. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 441. n. 120. Habeo etiam ex schedis Uhdeni.

Θ Κ
ΦΙΛΕΙΝWΣΥΜΒΙW ❦
ΓΛΥΚΥΤΑΤWΣΥΝΖΗ
ΣΑΝΤΙΑΜΕΜΠΤWΣ
ΕΤΕΣΙΝΖ.ΜΗΣΙΝΗ
ΚΛΠΡΕΙΜΑΓΥΝΗΕΠΙ
ΗΣΕΜΝΗ . . . . . .

Vs. 2. Clem. ΦΙΛΙΝΩ. ΖΙΜΒΙΩ, Os. . ΡΙΛΕΙΝW ΣΥΜΒΙWD, sed pro ultima littera est foliolum in lapide, quod habet Uhdenius. Vs. 3. extr. Clem. ΖΙΝΖΗ. Vs. 6. extr. Clem. ΤΙΜΕΤ.Ε, Os. ΤΥΝΗΕΠ, Uhd. FΥΝΗΕΠΙ (sic). Vs. 7. Clem. ΠΙΗΣΗ.ΜΝΙ . . . ., Osannus nihil habet, Uhd. ΗΣΕΜΝΗ . . . . . .

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Φιλείνῳ συμβίῳ γλυκυτάτῳ συνζήσαντι ἀμέμπτως ἔτεσιν ζ̄, μησὶν η̄, Κλ(αυδία) Πρεῖμα γυνὴ ἐπίησε (i. e. ἐποίησε) μνή[μης χάριν.

6482.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 429. n. 52. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ Κ
ЄΡΩΤΙΝΦΙΛΗΜΟΝΙ
ΑΝΔΡΙΦΙΛΤΑΤΩ
ΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ
❦ ❦ ❦

Os. Ω, Σ, Thorl. W, C.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἐρώτιν Φιλήμονι ἀνδρὶ φιλτάτῳ μνήμης χάριν.

6483.

Romae, olim in regione Pontis; edidit Gruterus p. DCLXXXIV. 5.

Θ Φ Κ
ΦΛ. COYBITIΛ
ΛOC.K.ΦΛ.ΘEC
NOE.ΓONEIC
ΦIΛHCIΘEΩ.ΓΛY
KYTATΩ . YIΩ
ZHCANTI.KAΛΩc
ETECI.IB.MHCIN.Θ
HMEPAIC.IA.MN
EIAC.XAPIN

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Φλ(αούϊος) Σουβιτίλλος κ(αὶ) Φλ(αουΐα) Θε[ο]νό[η] γονεῖς Φιλησιθέῳ γλυκυτάτῳ υἱῷ ζήσαντι καλῶς ἔτεσι ιβ, μησὶν θ, ἡμέραις ια, μνείας χάριν.

6484.

Romae apud Barberinos; edidit Tetius Descr. aedium Barberinarum, Rom. 1642. tab. 7. a. Denuo edidit Donius Cl. X. p. 361. n. 35. inde et ex schedis Ptolomeis Muratorius T. IV. p. MCC. 6. cum Lat. interpret.

Θ Κ
ΦΙΛΟΚΥΡΙΟC
ΦΙΛΟΚΥΡΙω
ΥΙω
ΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Φιλοκύριος Φιλοκυρίῳ υἱῷ μνήμης χάριν.

6485.

Marmor Oxoniense, olim *Romae* in aedibus Cardinalis Crescentii; ex Seldeno n. XXVI. edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XVI. p. 793. n. 1. Est in Marm. Oxon. Maitt. XV. accuratissime apud Chandlerum II. n. LXXXV.

Θ § Κ
Τ<ΑΙΛΙΟC
ΗΡΑΚΛЄΙΔΗC
ΚΑΙ❦ΑΙΛΙΑΦΙΛΗΤΗ
ΚΑΙ❦ΤΟΥΤωΝΟΙΥΙΟΙ
ΗΡΑΚΛЄΙΔΗCΚΑΙ
ΚΡΟΝΙΟC
ΦΙΛΟΥΜЄΝω
ЄΤωΝ<ΙΑ❦
ΜΗΝωΝ<Γ❦
ΗΜЄΡ❦ΚϚ❦
Μ❦Χ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Τ. Αἴλιος Ἡρακλείδης καὶ Αἰλία Φιλήτη καὶ τούτων οἱ υἱοὶ Ἡρακλείδης καὶ Κρόνιος Φιλουμενῷ ἐτῶν ια, μηνῶν γ, ἡμερ(ῶν) κϛ, μ(νήμης) χ(άριν).

6486.

Romae, ut videtur; ex Ligorio et schedis Vallicellianis edidit Muratorius T. III. p. MCCCLXXXVII. 8. cum Lat. interpret.

ΦΟΙΒΩΤΩΚΑΤΟΙΧΟΥΜΕΝΩ
ΚΑΙΑΓΑΘΑΝΓΕΛΩΤΩΑΥΤΟΥ
ΥΙΩ ΕΖΗCΕΝ ΕΤΗ ΚΓ ΕΠΟΙΕΙ
ΠΕΤΑΛΗ ΙΔΙΩ CΥΜΒΙΩ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩ

Vs. 1. dele Y.
Φοίβῳ τῷ κατοιχομένῳ καὶ Ἀγαθανγέλῳ τῷ αὐτοῦ υἱῷ —ἔζησεν ἔτη κγ—ἐποίει Πετάλη ἰδίῳ συμβίῳ καὶ τέκνῳ.

6487.

Romae olim in aedibus principis Praenestini; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MCCCLXXXVII 9. cum Lat. interpret.

Θ ❦ Κ
ΠΟΙΜΗΝΧΡΥCΙΑΙ
CΥΜΒΙωCΥΝΖΗCΑ
CΗ ΕΤΗ Β ΜΗ Β Η
ΜΕ ΚΓ ΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝΕΥΤΥΧΕΙΤΕ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ποιμὴν Χρυσί[δ]ι συμβίῳ συνζησάσῃ ἔτη β, μῆ(νας) β, ἡμέ(ρας) κγ, μνήμης χάριν. εὐτυχεῖτε.

6488.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 421. n. 7. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ Κ
ΧΑΙΡЄΧΙЄΙϹΤΗΚΑΙ
ЄΥΨΥΧΙΟΥΔЄΙϹ
ΑΘΑΝΑΤΟϹΓΚΛ
ΚΑΛΛΙϹΤΙѠΝΤΗϹΥΝΒΙѠΙ

Vs. 2. Thorl. ΧΑΙΡЄΙ⊖ΙΤΤΗΚΑΙ, Osannus quod dedimus; videtur fuisse ΧΡΗϹΤΗ. Vs. 5. Os. ΚΑΜΙ ϹΤΙѠΝ, Thorl. ΚΑΛΛΙϹΤΙѠΝ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Χαῖρε Χρήστη καὶ εὐψύχ(ε)ι. οὐδεὶς ἀθάνατος. Γ(άιος) Κλ(αύδιος) Καλλιστίων τῇ συνβίῳ.

6489.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MCCXIX. 3. cum Lat. interpret. et not.

Θ Κ
ΚΑΛΗ ΧΡΗϹΤΗ Ε
ΖΗϹΕ ΕΤΗ ♁ Κ. ΜΗΝ. Γ
ΗΜΕΡ ♁ ΙΑ ΕΥΓΑΜΙΟΝ
Ι ϹΥΜΦΕΡΟΥϹΑ ΟΙ
ΕΙϹ ΤΕΚΝΟ ΦΛΥΚΥΚ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Καλῇ Χρήστῃ. ἔζησε ἔτη κ̄, μῆν(ας) γ̄, ἡμέρ(ας) ῑᾱ. Εὐγάμ[ω]ν [κα]ὶ Συμφέρουσα οἱ [γον]εῖς τέκν[ῳ γ]λυκυ[τάτῳ.

6490.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MCCXLVIII. 2. cum Lat. interpret. Extat etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

ΧΡΗϹѠΟϹΚΑΙΛΑΚΑΙ
ΝΑΓЄΝΝΗϹΑΝΤЄϹ
ΧΡΗϹѠΟΝΥΙΟΝΥΦΟΥ
ΤΑΦΗΝΑΙ.ΥΙΙΑΝΙΟ
ΤΟΦΙΛΤΑΤΟΝΚΑΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΝΠΑΙ
ΔΙΟΝЄΝΘΑΔЄЄΤ
ΙΘЄϹΑΝ

Vs. 1. Dup. ΚΡΗϹѠΟϹ. Vs. 2. Mur. ΓΕΝΝΙϹΑΝ ΤΕϹ, Dup. ΓЄΝΝΗϹΑΝΤЄϹ. Vs. 4. Dup. ΤΑΦΙ ΝΑΙ (fortasse fuit ΤΑΦΗΝΑΙ); deinde Mur. Υ.... ΑΝΙΟ, Dup. ΥΙΙΑΝΙΟ. Vss. 7. 8. Mur. ΕΤΙ‖ΘΕϹΑΝ, Dup. ЄΤ‖ΙΘЄϹΑΝ.

Χρῆσ[τ]ος καὶ Λάκαινα γεννήσαντες Χρῆσ[τ]ον υἱόν, ὑφ᾽ οὗ ταφῆναι [ε]ὔ[ξ]αν[τ]ο, τὸ φίλτατον καὶ γλυκύτατον παιδίον ἐνθάδε ἐτίθεσαν.

6491.

Romae; ex schedis Vaticanis (cod. 5253. p. 321.) et ex codice Doniano bibliothecae Barberinae p. 257. edidit Marinus Vill. Alb. Cl. VI. p. 190. n. 168. cum Lat. interpret.

ΑΛΦΙΟϹ
ΟΛΥΜΠΙϹ
ΖΟΝΕΑΥ
ΤΩ.ΕΠΟΙΗϹΑ

ΕΚ ΤΟΝ
ΕΜΩΝ
ΤΟΥ
ΤΟ · ΜΟΙ
ΜΟΝΟΝ

Ἄλφιος Ὄλυμπις ζ[ῶ]ν ἑαυτῷ ἐποίησα ἐκ τ[ῶ]ν ἐμῶν. τοῦτό μοι μόνον.

Exspectatur τοῦτο ἐμοὶ μόνῳ. Cf. Vol. II. n. 3312. καθ᾽ οὗ ἡ ὀστοθήκη ἐπίκειται μόνῳ.

6492.

Romae in coemeterio S. Hermetis; edita est in Oderici Dissert. cet. p. 251. n. 86.

ΑꟽꟽΙΑΝѠΤѠΑΔЄΛΦѠ
ꟽЄΝЄΚΛΗϹ
ꟽΝΗꟽΗϹЄΝЄΚЄΝ

Ἀμμιανῷ τῷ ἀδελφῷ Μενεκλῆς μνήμης ἕνεκεν.

6493.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 437. n. 97. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΛΑΔΙΚΗΝΗ
ΑΠΡѠΝΙΑ
ΔΙΚΑΤΟΙ
ΧΟΜЄΝΗ

Vs. 1. Thorl. ΛΑΛΓΛΗΝΗ.

Λαδικηνῇ Ἀπρωνιάδι κατοιχομένῃ.

Λαδικηνὴ est i. q. Λαοδικηνὴ (conf. n. 6478.).

6494.

Romae ibidem; edidit Osannus Syllog. p. 434. n. 85.

ΑΥΓΟΥΡΙϹ

Αὔγουρις.

Videtur genitivus Romanus esse. Conf. n. 6689.

6495.

Romae ibidem; edidit Osannus Syllog. p. 431. n. 66.

- - Β'ϹΝΟΥϹΤΟϹ
- - ϹЄΝЄΤΗΠΛΙѠЄΛΑΤΤѠ

- - - Β[ε]νοῦστος [ἔζη]σεν ἔτη πλ(ε)ίω ἐλάττω - - -

6496.

Romae ibidem; edidit Osannus Syllog. p. 437. n. 99.

ΒΗΡЄΙΝΟ

Βηρεῖνο[ς].

6497.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDXXI. 1. cum Lat. interpret. Extat etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

Θ Κ
ΒΙΚΤѠΡΙ
ΝΗϹΥΜ
ΒΙѠΓΛΥ
ΚΥΤΑΤΗ
ΙΛΑΡΟϹ
ϹΥΝΖΗ
ϹΑϹΗ.ЄΤΗ
ΙΒ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Βικτωρίνῃ συμβίῳ γλυκυτάτῃ Ἵλαρος συνζησάσῃ ἔτη ι̅β̅.

6498.

Romae olim in Basilica Lateranensi; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MLXIX. 1. cum Lat. interpret. et not.

ΛΟΥΚΙΟΣ
ΠΟΠΛΙΚΙΟΣ ΡΟΥ
ΦΟΣ ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ
ΠΑΙΩ ΕΤΩΝ Ε
ΤΩ ΤΕΚΝΩ ❦
ΜΝΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ

Λούκιος Ποπλίκιος Ῥοῦφος Περγαμηνὸς [Γ]αΐῳ ἐτῶν ε̅ τῷ τέκνῳ μνήμης χάριν.

6499.

Romae olim in S. Laurentii; ex Metellianis edidit Gruterus p. DCLXXXV. 12. ex Ligorio Muratorius T. II. p. MCLXVI. 10. cum Lat. interpret.

Θ ❦ Κ
Τ.ΦΛ.ΚΟΛΩΝ
ΓΡΑΤΙΛΛΗ ΘΥ
ΓΑΤΡΙ.ΦΙΛΤΑ
ΤΗ ΕΤ.Θ.Μ.Ι̅.
ΗΜ.Ι̅Β̅.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Τ. Φλ(αούϊος) Κόλων Γρατίλλῃ θυγατρὶ φιλτάτῃ ἐτ(ῶν) θ̅, μ(ηνῶν) ι̅, ἡμ(ερῶν) ι̅β̅.

6500.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 434. n. 86.

ΙΟΥϹΤЄΙΝΗϹΥΜΒΙѠΑЄΙΜΝΗϹΤѠ
ЄΡΜΗϹΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ἰουστείνῃ συμβίῳ ἀειμνήστῳ Ἑρμῆς μνήμης χάριν.

6501.

Romae in Aventino; ex schedis Metelli et ex Mazochio edidit Gruterus p. DCCLII. 3. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 275. 1. litteris minusculis.

M.AEMILIVS.M.F.IANVARIVS
CATILIAE.MARCIANAE.COIVGI
INCOMPARABILI.DVLCISSIMAE
PIIENTISSIMAE.CASTISSIMAE
QVAE.VIX.ANN.XXXII.MENS.VI
DIEB.V.ET.CVM.QVA.VIXIT.ANNIS
XIII.CVM.MAGNA.DVLCITVDINE
SOMNO.AETERNALI.SACRVM
FECER.ET.FIL.M.AEMILIVS
AGATHEMER.ET.M.AEMILIVS
MARCIANVS.ET.AEMILIA.INGENVA
QVAE.ET.MARCIANAE.MATRI
PIIENTISSIMAE.DVLCISSIMAE
SANCTISSIMAE
ΟΥΧΙΤΕΚΟΥϹΑΟΥΔΕΙΣΑΘΑΝΑΤΟΣ
SOMNO.AETERNALI.SACRVM
FECERVNT.LIBERTIS.LIBERTABVSQ
POSTERISQVE.EORVM
INVIDE.QVID.GAVDES.ILLA.HIC.MIHI
MORTVA.VIVET
ILLA.MEIS.OCVLIS.AVREA.SEMPER.ERIT

ET.Q.Q.MVCI.EVTACTI.ET.IVLIANI.LIB.LIBER
TABVSQ.POSTERISQVE.EORVM

Graeca inserta vs. 15. haec sunt: Εὐψ]ύχ(ε)ι, τεκοῦσα· οὐδεὶς ἀθάνατος. Correxit Gudius ЄΥΨΥΧЄΙ.

6502.

Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei, post *Romae* in aedibus Vaticanis; edidit Passioneus Inscr. ant. XIV. p. 136. 5. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΚΑΤΟΥΛΛЄΙ
ΝΟϹ

Κατουλλεῖνος.

6503.

Romae in vinea extra portam Capenam in ossuario rotundo a. 1775. reperto; edidit Amadutius Anecdot. litter. Rom. Vol. I. p. 465. n. 10. cum Lat. interpret.

Θ . Κ
ΚΑΙΚΙΝΑΙ
ΡΟΓΑΤΑΙ
ΗΤΙϹ.ΕΖΗϹΕ
ΗΤ.ΙΖ.Μ.ΓΗ.Η.ΚΔ
ΚΑΙΚΙΝΑ.ΕΥΗΜΕΡ
ΓΑΤΗΡ.ΕΘΗΚΕΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Καικίνᾳ Ῥογάτᾳ, ἥτις ἔζησε [ἔ]τ[η] ιζ, μ(ῆνας) η, ἡ(μέρας) κδ, Καικίνα Εὐήμερ(ος) πατὴρ ἔθηκεν.

Cave restituas vs. 2. Καικιλίᾳ. Nomen muliebre Καικεῖνα redit n. 6606.

6504.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 429. n. 59.

ΚΑΝΟΥϹΙΑ
ΛΑΙΑ

Κανουσία Λαία.

6505.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 433. n. 76.

ΤΟΝΚΥΡΙΟΝ
ΚΟΜΜΟΔΟΝ
ΔΟΜΝΟϹΚΑΙ
ΧΟΡΗΓΟϹ

Τὸν κύριον Κόμμοδον
Δόμνος καὶ Χορηγός.
Domnus et Choregus sunt servi.

6506.

Romae olim in domo Corneliorum sub Quirinali in ara grandi; ediderunt Fulvius Ursinus Imagg. p. 98. Boissardus P. VI. n. 15. aeri incisam; ex Boissardo Gruterus p. DCXXXIII. 9. ex schedis Piccartianis Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 347.

ΚΟΡΝΟΥΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΥ
ΚΑΙΡΟΥΦΙΝΗϹ
ΘΥΓΑΤΡΟϹ

Aliter versus distinguit Ursinus, qui tribus versibus ita absolvit titulum, ut secundus solum ΚΑΙ contineat. Reinesius duos expressit versus, quorum secundo solum ΘΥΓΑΤΡΟϹ continetur. Vs. 1. Boiss. ΚΟΡΝΟΤΟΥ, Urs. ΚΟΡΝΟΥΤΟΥ, Rein. ΚΟΡΝΟΥΤ ΤΟΥ.

Κορνούτου ἰατροῦ καὶ Ῥουφίνης θυγατρός.

Idem Cornutus medicus habetur etiam n. 5983. ubi votum solvit pro filia.

6507.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 444. n. 144.

ΘΕΟΙϹΧΘΟΝΙΟΙ·
ΛΑΙΟΥΙΑΙΙΘΑΚ·
ЄΒΙѠϹЄΝЄΤΗΑΒ
ΙΟΥΛΙΑΠΡΟΚΛΑ
ΚΑΙΛΑΙΟΥΥΙΟϹ
ΝΟΜЄΥϹ
ΤΗΙΧΡΗϹΤΗΙΜΗΤΡΙ

Vs. 5. dele alterum Υ.

Θεοῖς χθονίοι[ς].

Λαιουΐᾳ Ἰθάκ[ῃ] — ἐβίωσεν ἔτη [λ]β — Ἰουλία Πρόκλα καὶ Λαιούϊος Νομεὺς τῇ χρηστῇ μητρί.

6508.

Romae in pavimento aedis SS. IV. Coronatorum; edita est in Anecdot. litter. Rom. Vol. III. p. 484. n. 55.

ΑΥΡΗΛΙΑ ϹΑΒΕΙ
ΝΑ . ΤΩ . ΑΕΙΜΝ
ΗϹΤΩ . ΛΑΙΤΙΑ
ΝΩ

Αὐρηλία Σαβεῖνα τῷ ἀειμνήστῳ Λαιτιανῷ.

6509.

Romae in domo Cinciorum pone Minervam; ex schedis Piccartianis edidit Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 548. (conf. p. 539.) et Synt. inscr. Cl. XIV. p. 750. n. 100.

ΛΟΝΓΙΝΩΚΟΠΙΑϹΑΝΤΙ
ΤΑΥΤΑΤΑΧΩΡΙΑЄΠЄ
ΓΡΑΨЄΝΧΡΗϹΗΙϹΗ
ϹΥΝΒΙΟϹΑΥΤΟΥ

Λονγίνῳ κοπιάσαντι ταῦτα τὰ χωρία ἐπέγραψεν Χρ[υ]σῆϊς ἡ σύνβιος αὐτοῦ.

Κοπιᾶν nunc est i. q. ἀποθανεῖν.

6510.

Romae in aedibus Vaticanis; a Knibbio acceptam edidit Gruterus p. DCXCIV. 10. repetiit Show Chart. papyr. mus. Borg. p. 66. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 431. n. 68. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ Κ
ΛΟΥΠΟΥΛΗ
ΘΥΓΑΤΡΙ
ΖΗϹΑϹΗ
ЄΤΗ·Δ·ΜΗΝ·Ζ
ΛΟΥΠΟΥΛΟϹ
ΠΑΤΗΡЄΠΟΗϹЄ

Vs. extr. Grut. ΕΠΟΙΗϹΕ, Os. ЄΠΟΙΗϹЄ, Thorl. ЄΘΗΚЄ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Λουπούλῃ θυγατρὶ ζησάσῃ ἔτη δ, μῆν(ας) ζ, Λούπουλος πατὴρ ἐπόησε.

6510. *b.*

Lapis ex agro Romano reportatus, qui asservatur in villa Araxa s. Raxa prope Palmam in Maioribus (insulis Balearibus) in museo Despuigiano; repertus videtur prope *Ariciam* in convallibus, in quibus a. 1786 - 1796. fodisse fertur Cardinalis Despuig; edidit I. Maria Bover Noticia historico - artistica de los museos del eminentisimo Señor Cardenal Despuig existentes en Mallorca, Palma 1845. 8. p. 52. n. 22.

ЄΛΠΙϹ
ΜΑΙΚΗΝΙΑΝΗ

Ἐλπὶς Μαικηνιανή.

6511.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MCLXXXIX. 9. cum Lat. interpret. Disseruit de hoc titulo Hagenbuchius de Graecis thes. Murator. marmoribus p. 42.

Θ . Κ
ΜΑΞΙΜΑΝΤΗ
ΝΚΑΙΕΙΡΗΝΗΝ
ΡΑΡΘΕΝΟΝΑ
ΓΝΗΝΕΤΩΝ Κ̄
ΜΑΞΙΜΟϹΠΑ
ΤΗΡ ΜΝΗ ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μαξίμαν τὴν καὶ Εἰρήνην, [π]αρθένον ἁγνήν, ἐτῶν κ̄,
Μάξιμος πατὴρ μνή(μης) χάριν.

6512.

Romae, olim in foro Traiano, post in aedibus Barberinis; transcripsit et edidit Sponius Miscell. erud. ant. X. p. 346. n. 73. cum Lat. interpret. a Schoppio acceptam dedit Gruterus p. DCLVII. 5.

ΠΑΛΦΗΝΟϹ
ΜΑΡΤΙΑΛΗϹ
ΛΑΟΔΙΚΕΥϹ
ΤΗϹΑϹΙΑϹΠΑ
ΡΟΔΟΙϹΧΑΙ
ΡΕΙΝΠΑΤΗΡ
ΕΠΟΙΗϹΕΤΩΙΔΙΩ
ΤΕΚΝΩΖΗϹΑΝ
ΤΙΕΤΗ Θ

Vs. 1. Spon. M, Grut. P; sed Π in lapide esse testatur Gudius, qui monet esse etiam Ϲ, non Σ, in lapide. Vs. 2. Grut. ΜΑΡΤΙΑΝΙΣ.

Π. Ἀλφῆνος Μαρτιάλης Λαοδικεὺς τῆς Ἀσίας παρόδοις χαίρειν. πατὴρ ἐποίησε τῷ ἰδίῳ τέκνῳ ζήσαντι ἔτη θ̄.

De scriptura Μαρτιάλης conf. Boissonad. Diar. class. T. XX. p. 291. Λαοδίκεια τῆς Ἀσίας (n. 6541.) est quae crebrius Laodicea ad Lycum vocatur (cf. n. 6478.). Vs. 5. παρόδοις i. e. παροδίταις. De formula cf. Annal. Inst. arch. Rom. 1842. p. 151.

6513.

Romae, olim in aedibus Matthaeiorum; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MCCXL. 7. cum Lat. interpret.

ΑΦΦΙΑΝΟϹ
ΜΑΤΡΩΝΑΙ
ΤΗ ΜΗΤΡΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ

Ἀφφιανὸς Ματρώνᾳ τῇ μητρὶ γλυκυτάτῃ.
De articulo male posito conf. n. 6454. 6536.

6514.

Romae; edidit Marinus Act. fratr. Arval. T. II. p. 493.

Θ Κ
ΜΑΤΡΩ
ΝΗϹΥΜ
ΒΙΩΓΛΥ
ΚΥΤΑΤΗ
ΑϹϹΚΛΗ
ΠΙΑΔΗϹ
ΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ
❦ ❦

Θ(εοῖς) κα(ταχθονίοις).
Ματρώνῃ συμβίῳ γλυκυτάτῃ Ἀσσκληπιάδης μνήμης χάριν.

6514. *b*.

In operculo marmoreo ollae funebris olim in museo Kircheriano, post in aedibus Vaticanis; edidit Lupus Epitaph. Sev. p. 121. ligno incisam; inde repetiit Muratorius T. II. p. MCCXLIX. 4. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 431. n. 71. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΚΛΑΥΔΙΑ ΠΙΘΑΝΗ ΝΗ
ΟΥΑΛΕΝΤΙ ΥΙΩ ΙΔΙΩ

Ita Lupus. Vs. 1. Os. ΠΙΘΑΝΗ, Thorl. ΠΙΘΩΝΗ NH. Vs. 2. Os. ΔΙΩ p. ΙΔΙΩ, quod omittit Muratorius.

Κλαυδία Πιθάνη Οὐάλεντι υἱῷ ἰδίῳ.

Istud ΝΗ lapicidae deberi videtur.

6515.

Romae, ut videtur; edidit Fabrettus Inscr. c. 3. p. 215. n. 59.

ΟΥΡΒΙΚΙΩ
ΜΗΤΗΡ
ΦΗΛΕΙΚΛΑ
ΕΠΟΙΗϹΕΝ

Οὐρβικίῳ μήτηρ Φηλεῖκλα ἐποίησεν.
Mater Felicula est.

6516.

Romae in tabula marmorea; ediderunt Smetius fol. CXIV. 4. Boissardus P. IV. n. 110. aeri incisam; indeque Gruterus p. DCCCCLXXXVII. 12.

ωTAKIΛΛIACЄPAΠIAΔI
ΛΟΥΚΡΗΤΙCΑΚΤΙΑ
KOCTHCYꙈBIωI
ЄYCЄBIACXAPIN
CYNBIωCACHꙈOI
ЄTHTЄCCAPAKONT

Vs. 5. Smet. CYMB cet. Vs. 6. Smet. TЄCCЄPAKONT, Boiss. TЄCCЄPAKOI.

ʼΩτακιλλίᾳ Σεραπιάδι Λουκρῆτις ʼΑκτιακὸς τῇ συμβίῳ εὐσεβίας χάριν, συνβιωσάσῃ μοι ἔτη τεσσαράκοντ[α.

6517.

Velitris in museo Borgiano; edita est in Anecdot. litt. Rom. Vol. IV. p. 530. n. 25. Habeo etiam ex schedis Uhdeni.

ΤΗΓΛΥΚΥ>
ΤΑΤΗΘΥΓΑ
ΤΡΙΠΟΥΛΧΡΗ
ΟΙΓΟΝЄΙC
M X

Τῇ γλυκυτάτῃ θυγατρὶ Πούλχρῃ μ(νήμης) χ(άριν).

Litteras ligatas habet Uhdenius. In Anecd. litt. editum est ΠΟΥΛΧΡΗ.

6518.

Romae in S. Constantiae; ex schedis Sirmondi edidit Gruterus p. MCXXV. 4.

ΠΡΙΜΑ
ΘΥΓΑΤΗΡ
ΠΟΥΒΛΙΟΥ
ΕΖΗΣΕ.ΕΤΗ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ

Πρῖμα θυγάτηρ Πουβλίου ἔζησε ἔτη τριάκοντα.

6519.

Romae haud dubie; edidit Sandrius in Oderic. Dissert. cet. p. 379. cum Lat. interpret.

Θ· K·
KHNCωPIAC
ΠPЄIMHC
CYMBIOYAΓAΘHC
MNHCΘЄICΔIOTЄI
MOCЄΠOIHCЄN
ЄZHCЄNЄTHKH
MHN H HMЄP IZ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Κηνσωρίας Πρείμης συμβίου ἀγαθῆς μνησθεὶς Διότειμος ἐποίησεν. ἔζησεν ἔτη κ̅η̅, μῆν(ας) η̅, ἡμέρ(ας) ι̅ζ̅.

6520.

Marmor Oxoniense, olim *Romae* in aedibus Cardinalis Crescentii, aut, ut refert Langermannus, in via Appia; edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XIV. p. 758. n. 129. Est in Marm. Oxon. Maitt. XII. accuratius apud Chandlerum Marm. Oxon. II. n. XCVII.

ΠPЄIMATHIΔIAΓYNAI
KIΛЄONTACTIBЄPIOY
IOYΛIOYKЄΛCOYΠOΛЄ
MAIANOY ΔOYΛOC
KOCMIωCKAIAMЄN
ΠTωCCYNZHCACH
AYTωЄTHΔЄKATO
MNHMЄIONTOYTOЄKTωN
IΔIωNЄΠOIHCЄ
TOYTOMNHMЄIONЄXЄI
ЄICOΔONKAIЄΞOΔON

Reinesii menda non affero.

Πρείμᾳ τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ Λεοντᾶς, Τιβερίου ʼΙουλίου Κέλσου Πολεμαιανοῦ δοῦλος, κοσμίως καὶ ἀμέμπτως συνζησάσῃ αὐτῷ ἔτη δέκα, τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐκ τῶν ἰδίων ἐποίησε. τοῦτο τὸ μνημεῖον ἔχει εἴσοδον καὶ ἔξοδον.

Nomen Πολεμαιανὸς derivatum est a Πτολεμαῖος.

6521.

Romae in basilica S. Pauli; transcripsit Giunanius; edidit Gorius Symbol. litter. Vol. V. p. 25. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 474. n. 10. Habeo etiam ex schedis Münteri.

Θ K
Π·A·AΠOΛAYCTOC
ΠPIMAΔI·ΘPЄ
ΠTH·IΔIA·MNI
AC·XAPIN·ЄΠOIH
CA

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Π(όπλιος) Α(ὖλος) ʼΑπόλαυστος Πριμάδι θρεπτῇ ἰδίᾳ μν(ε)ίας χάριν ἐποίησα.

6522.

Romae, in museo Albano; ediderunt Vignolius de columna Imp. Antonini Pii p. 226. et Muratorius T. III. p. MCCCXXXV. 2. cum Lat. interpret.

L . PACVVIVS
NARCISSIANVS
OPICERNIAE . PRIMIGENIAE
CVM.QVA.VIXIT.ANNIS.XVII.COIVGI
BENE . MERENTI
KAI . ωΔЄ . ΔЄIMЄ . ΠOTЄ . ЄΛΘЄIN

Vs. 4. Mur. CONIVGI.

L. Pacuvius Narcissianus Opicerniae Primigeniae, cum qua vixit annis XVII. co(n)iugi bene merenti.

Καὶ ὧδε δεῖ μέ ποτε ἐλθεῖν.

6522. *b*.

Fragmentum lapidis ex agro Romano reportati, quod asservatur in villa Araxa s. Raxa prope Palmam in Maioribus (insulis Balearibus) in museo Despuigiano; repertum videtur prope *Ariciam* in convallibus, in quibus Cardinalis Despuig a. 1786 - 1796. fodisse dicitur; edidit I. Maria Bover Noticia historico - artistica de los museos del eminentisimo Señor Cardenal Despuig existentes en Mallorca, Palma 1845. p. 35. n. 27.

ΡΟΥΦЄΙΝΑΙ
ΧΑΙΡЄ

- - - Ῥουφείνᾳ.
χαῖρε.

6523.

Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei; edidit Passioneus Inscr. ant. XIV. p. 141. n. 26. cum interpret. Lat.

ΘΕΟΙC ΚΑΤΑΧΘΟΝ
ΚΑΟΚΚΕΙΟC
ΕΥΩ in cir- ΤΤΟC
CABI • • • A
PHICI culo NH
ΓΥΝΑΙΚΓΑΙΝΟΤΑΤΗ
ΚΑΙΟΙΛΟCCΟΡΓΩ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Κοκκ[ή]ϊος Ἐ[ρ]ώτ[ι]ος Σα[λ]βίᾳ Ῥη[γε]ίνῃ γυναικ[ὶ] ἁ[γ]νοτάτῃ καὶ [φ]ιλοσ[τ]όργῳ.

6523. *b*.

Romae in aula monasterii S. Pauli; edidit L. Mercklinus in Gerhardi Diario archaeologico a. VII. (Denkmäler und Forschungen) 1849. p. 106.

ΕΥ+ΥΧΙ CЄΚΟΥΝΔΑΟΥ
ΔΙCΑΘΑΝΑΤΟCΡΗΓΙΤΑΝΑ

Εὐψύχ(ε)ι, Σεκοῦνδα — οὐδ(ε)ὶς ἀθάνατος — Ῥηγιτᾶνα.

Ῥηγιτᾶνα videndum ne gentilicium sit Regii Lepidi oppidi Galliae cispadanae.

6524.

Romae; ex schedis Knibbianis edidit Gruterus p. MXXXVII. 11. ex schedis Ptolomeis Muratorius T. II. p. MCCXII. 8.

Θ Κ
CЄΚΟΥΝΔЄΙΝѠΖΗCΑΝΤΙ
ЄΝΙΑΥΤΟЄΝΟCΜΗΝΑCΟ
ΚΤѠЄΠΙΧΑΡΙCΜΗΤΗΡ
ЄΠΟΙЄΙ

Vs. 2. Mur. CЄΚΟΥΝΔѠ, vs. 3. Mur. ЄΝΙΑΥ ΤΟΥЄΝΟC.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Σεκουνδείνῳ ζήσαντι ἐνιαυτὸ[ν] ἕν[α], μῆνας ὀκτώ, Ἐπίχαρις μήτηρ ἐποίει.

6525.

Romae in aedibus Fulvii Ursini; ex schedis Piccartianis edidit Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 344. et Synt. inscr. Cl. XII. p. 663. n. 36. ubi infra addit haec: VALE TIBERI. Ex schedis Knibbii Gruterus p. DCLXXXIII. 2.

Θ Κ
ΦΗΛΙΚΙCCΙ
ΜΗΘΥΓΑΤΡΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗЄ
ΠΟΗCΑΝΟΙ
ΓΟΝЄΙCЄΖΗ
CЄΝΜΗΝΑC
ΗΗΜЄΡΑCΙC

Aliter versus distinxit Reinesius. In lapide esse ЄΠΟΗCΑΝ et in fine IC (Reines. Iϛ.) testatur Gudius; Gruterus ediderat ЄΠΟΙΗCΑΝ et IΓ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Φηλικισσίμῃ θυγατρὶ γλυκυτάτῃ ἐπόησαν οἱ γονεῖς. ἔζησεν μῆνας η̄, ἡμέρας ιϛ̄.

6525. *b*.

Romae in aedibus Vaticanis; ex schedis Knibbii edidit Gruterus p. DCCCXXXVII. 9. Habet Sandrius in Oderici Dissert. p. 379. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 424. n. 21.

Θ K
ΟΥΑΛЄΡΙΟϹ
ΠΟΛЄΜΩΝ
ΤΗΜΑΚΑΡΙΑ
ЄΑΥΤΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΙ
ϹΤΛΑΚΚΙΑ

Gruterus E et Ω, Sandrius Є et Ω, Os. Є et ω. Vs. 4. init. Sandr. ΤΙΙ pro ΤΗ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Οὐαλέριος Πολέμων τῇ μακαρίᾳ ἑαυτοῦ γυναικὶ Στλακκίᾳ.

6526.

Romae, ut videtur; edidit Fabrettus Inscr. c. 1. p. 5. n. 31.

ΦΩΛΙΑ
ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ

Φωλία Ἀγαθῇ Τύχῃ.

Ἀγαθὴ Τύχη nomen mulieris est. Conf. n. 4264.

6527.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 428. n. 49. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΜΑΡΚΟϹΑΚЄΙΛΙΟϹ
ЄΠΑΦΡΟΔΙΤΟϹ

Μάρκος Ἀκείλιος Ἐπαφρόδιτος.

6528.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 434. n. 82. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ K X
Π ΑΚЄΙΛΙΑ
ΙΟΥΛΙΑΝ
ΤΓΛΥΚΥΤΑΤ
ΘΥΓΑΤΙ ΤΟΥ
ΑΔЄΛΦΟΥ
ЄΥΤΥΧΟΥϹ
ΑΚЄΙΛ ΦΙΛΟΥ
ΜЄΝΟϹ
Μ X

Θ(εοῖς) κ(ατα)χ(θονίοις).

Π(οπλία) Ἀκειλίᾳ Ἰουλιανῇ τῇ γλυκυτάτῃ θυγατρὶ τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτύχους Ἀκείλ(ιος) Φιλουμενὸς μ(νήμης) χ(άριν).

6529.

Romae in coemeterio Pontiani; e Boldetto edidit Muratorius T. III. p. MCCXC 1. cum Lat. interpret. et not.

Θ ф K
ΑΕΛΙΑ.ΒΕΡΟΝΕΙΚΗ
ΘΕΥΔΙΑΝΟϹ.ΘΑΝΗΡ
ΤΟ.ΜΝΗΜΙΟΝΕΣΗΙ
ΤΙϹΑ ΕΚΤΩΝΙΔΙ
ΩΝ ΖΗϹΑϹΗ ΕΤΗ
ΚΓ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Α[ἰ]λίᾳ Βερονείκῃ Θευδιανὸς [ὁ] ἀνὴρ τὸ μνημ(ε)ῖον ἐ[ξ]ή[ρ]τισα ἐκ τῶν ἰδίων ζησάσῃ ἔτη κγ.

6530.

Romae in columbario viae Praenestinae; ex Ficoronio edidit Muratorius T. III. p. MDCXXIV. 5. cum Lat. interpret.

Θ K
ΑΙΛΙω ΔΙο
ΝΥϹΙωΙΘΕ
ωΝΣΥΝΤΡΟ
ΦΟϹ ΕΠΕΓΡΑΨΕ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Αἰλίῳ Διονυσίῳ Θέων σύντροφος ἐπέγραψε.

6531.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDXXX. 1. cum Lat. interpret. et not.

P.AELIO.EPAPHRODITO.VIX
ANN.XXV.ET.P.AELIO
DITIANO.VIX
ANN.XX.FEC.P.AELIVS
EPAPHRODITVS
AMICORVM FILIS
CARISSIMIS.ET.SIBI.P.EOR
ΕΝΤωΔΕΤΟΠωΚΕΙΝΤΑΙΔΥΟ

P. Aelio Epaphrodito, vix(it) ann(os) XXV. et P. Aelio Ditiano, vix(it) ann(os) XX. fec(it) P. Aelius Epaphroditus amicorum filis carissimis et sibi p(osterisque) eor(um).

Ἐν τῷδε τόπῳ κεῖνται δύο.

6532.

Romae in museo Kircheriano, post in aedibus Vaticanis; ediderunt Lupus Epitaph. Sev. p. 68. et Maffeius Mus. Veron. p. CCCXV. 3. Ex Lupo repetiit Muratorius T. II. p. MCXXVI. 7. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 421. n. 5. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ K
ΤΙ·ΤΩ·ΑΙΛ·
ΕΥ·ΤΥΧΙΩ·
ΝΙ·ΥΙΩΓΛΥ·
ΚΥΤΑΤΩ
ΖΗΣΑΝΤΙ·
ΕΤΗ·ΛϹ/

Vs. 3. Lup. ΕΥ·ΤΥΚΙΩ·, Maff. ΕΥΤΥΧΙΩ. Vs. extr. Lup. ΛϹ/, Maff. ΛΓ, Os. ΛΙ, Thorl. ΛϹ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Τίτῳ Αἰ(λίῳ) Εὐτυχίωνι υἱῷ γλυκυτάτῳ ζήσαντι ἔτη λϛ̄.

Nota puncta fere inter singulas syllabas posita. Conf. n. 6327. 6800.

6533.

Romae, ut videtur; edidit Sandrius in Oderici Dissert. cet. p. 368. n. 4.

Θ K
Π. ΑΙΛΙΩΙ
ΠΑΡΘΕΝΟ
ΠΑΙΩ. ΕΠΟΙ
ΗΣΑΝΕΙΝΕ
ΚΕΜΝΕΙΑΣ
ΑΥΞΗΣΙΣΗΓΥΝΗ
ΚΑΙΕΥΕΛΠΙΣΤΟΣ
ΑΔΕΛΦΟΣ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Π. Αἰλίῳ Παρθενοπαίῳ ἐποίησαν εἵνεκε μνείας Αὔξησις ἡ γυνὴ καὶ Εὐέλπιστος ἀδελφός.

6534.

Romae olim in aedibus Cardinalis Crescentii; ex schedis Sirmondi edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XI. p. 623. n. 41.

Θ K
[ΑΙ]ΛΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ
ΝΑΑΙΛΙΩΦΙ/
[Λ]ΟΚΑΛΩΙΘΡΕΠΤΩΙ
ΖΗϹΑΝΤΗΕΤΗΙΕ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝΕΠΟΙ
ΗϹΕΝΤΟΓΕΝΟϹΤΥΠΙΩΙ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Αἰλία Βικτωριᾶνα Αἰλίῳ Φιλοκάλῳ θρεπτῷ ζήσαντ[ι] ἔτη ιε̄ μνήμης χάριν ἐποίησεν τὸ γένος Τυ[ρ]ίῳ.

Τυρίῳ legit etiam Reinesius.

6535.

Romae olim in hortis Colotii; ex Metellianis edidit Gruterus p. DCLXVI. 9.

ΑΙΛΙΑ. ΑΙΛΙΑΝΗ. ΕΤωΝ. ΙΒ. ΠΑΤΗΡ
ΑΞΙΑΟΥϹΗ. ΕΠΟΙΗϹΕΝ

Αἰλίᾳ Αἰλιανῇ ἐτῶν ιβ̄ πατὴρ ἀξίᾳ οὔσῃ ἐποίησεν.

6535. *b.*

Romae in aula monasterii S. Pauli; edidit L. Mercklinus in Gerhardi Diario archaeologico a. VII. (Denkmäler und Forschungen) 1849. p. 105. n. 14.

Θ K
ΤΙ ΑΙΛ ЄΥΤΥΧΗϹ·ΑΙΛ
ΔΟΜΙΤΗ·ϹΥΝΒΙω
ΜΝΙΑϹ·ΧΑΡΙΝ
ЄΠΟΙЄΙ

Θ(εοῖς) κ)αταχθονίοις).
Τί(τος) Αἴλιος Εὐτύχης Αἰλ(ίᾳ) Δομίτῃ συνβίῳ μν(ε)ίας χάριν ἐποίει.

6536.

Romae olim, nunc Pisauri in museo publico; edita est in Anecdot. litter. Rom. Vol. II. p. 486. n. 60.

ΠΑΤΗΡΑΙΛΙΑΝΗΤΙ
ΘΥΓΑΤΡΕΙ
ΑΙΛΙΝΗΤΩ

Πατὴρ Αἰλιανῇ τ[ῇ] θυγατρεὶ ἀ[ε]ι[μ]νή[σ]τῳ.

Ἀειμνήστῳ voluit etiam editor. De articulo male posito conf. n. 6513.

6537.

Romae in hortis Iustinianis; edidit Gudius p. CCXCVII. 3.

ΑΙΜΙΛΙΑΙ
ΕΡΜΙΟΝΗΙ
ΕΤωΝ. Θ. Η. ΚΓ
ΚΛΑΥΔΙΑ
ΚΑΠΙΤωΛΙΝΑ
ΤΗΙ. ΙΔΙΑΙ. ΘΡΕΠΤΗΙ

Αἰμιλίᾳ Ἑρμιόνῃ ἐτῶν θ̄, ἡ(μερῶν) κγ̄, Κλαυδία Καπιτωλῖνα τῇ ἰδίᾳ θρεπτῇ.

6537. *b*.

Romae in aedibus Vaticanis; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΙΜΙΛΙ
ω ΚΟΡΝ
CCCΑΒ

Αἰμιλι[αν]ῷ
Κορν[ήλι-
ο]ς Σαβ[εῖνος.

6538.

Inscriptio, ut videtur, Romana in marmore quadrato candido 1′ 7″ lato, 1′ 5″½ alto, quod asservatur in museo Brunsvicensi; edita est in Spangenbergii Nov. Archiv. Hannov. et Brunsvic. 1826. Fasc. 2. p. 361. Transcripsit etiam Boeckhius.

ΘΕΟΙCΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙC
ΑΝΝΙΑΕΥΤΥΧΙΑS
ΑΠΠΙΟCΑΝΝΙΟC
ΑΠΟΛΑΥCΤΙΑΝΟC
ΜΗΤΡΙ
ΕΥCΕΒΕCΤΑΤΗ

Θεοῖς καταχθονίοις.
Ἀννίᾳ Εὐτυχίᾳ Ἄππιος Ἄννιος Ἀπολαυστιανὸς μητρὶ εὐσεβεστάτῃ.

6539.

Romae olim in museo Kircheriano; edidit Lupus Epitaph. Sev. p. 141. indeque Muratorius T. III. p. MCCXCVIII. 1. cum Lat. interpret.

Θ Κ
ΑΝΤωΝΙΑΙ
CΥΝΒΙω·Ε·Κ
ΠΟΥΠΑ·ΙC
ΜΝΕΙΑC
ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἀντωνίᾳ συνβίῳ ἔ(τῶν) κ̄. Ποῦπ[λ]ις μνείας χάριν.

6540.

Romae olim in S. Mariae Capuanae sub anaglypho feminam repraesentante; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MDCXXXIV. 9. cum Lat. interpret. Est etiam in schedis Duperac inter Spanhemiana.

Γ. ΑΝΤΟΝΙΟΣ
ΑΓΑΝΘΟΣ
ΚΑΙ ΛΟΥΚΙΝΑ ΑΝΤΑ

Vs. 3. extr. Dup. ΑΝΡΑ.
Γ. Ἀντ[ώ]νιος Ἄ[κ]ανθος καὶ Λουκῖνα - - -

6541.

Romae in ara; ex Ursino edidit Gruterus p. DXXII. 1. unde repetiit Vandalius Dissert. p. 281.

Θ ⊕ Κ
ΛΑΝΤωΙ
ΝΙωΥΑΚΙΝ
ΘωΛΑΟΔΙΚΕΙ
ΤΗCΑCΙΑCCΤΡΑ
ΤΗΓωΑCΙΑΡ⊕
ΧΗΕΥΤΥΧΗC
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟC
ΜΝΙΑCΧΑΡΙΝ
⊕ ⊕

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Λ. Ἀντωνίῳ Ὑακίνθῳ, Λαοδικεῖ τῆς Ἀσίας, στρατηγῷ, Ἀσιάρχῃ, Εὐτύχης ἀπελεύθερος μν(ε)ίας χάριν.
De Laodicea conf. n. 6512. 6626.

6542.

In oppido Soriano in palatio Albani lapis sepulcralis, in quo expressa imago feminae; edidit Marinus Vill. Alban. Cl. V. p. 178. n. 160. cum Lat. interpret.

Θ Κ
ΚΕΙΤΕΩΔΕΑΒΙΔΙΑ.ΑΓΡΙΠΠΙΝΑΕΚΔΗΜΗCΑCΑ
ΔΥCΙΝ·ΚΑΙ·ΑΝΑΤΟΛΗΝΚΑΛΩCΒΙΩCΑCΑΜΗ
ΔΕΝΙ ΜΗΔΕΝ ΟΦΕΙΛΟΥCΑ ΚΕΛΕΥΟ ΤΟΥC
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΥC ΜΟΥ ΚΑΙ ΕΙ ΤΙC ΕΤΕΡΟC
ΑΛΛΟC ΜΗ ΕΣΟΝΑΥΤΩ ΕΙΝΕ ΜΗΤΕ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κεῖτε ὧδε Ἀβιδία Ἀγριππῖνα ἐκδημήσασα δύσιν καὶ ἀνατολήν, καλῶς βιώσασα, μηδενὶ μηδὲν ὀφείλουσα. κελεύ[ω] τοὺς ἀπελευθέρους μου καὶ εἴ τις ἕτερος ἄλλος, μὴ ἐ[ξ]ὸν αὐτῷ εἶνε μήτε - - -

6543.

Romae in aedibus Borghesianis; edidit Manillius Vill. Borgh. Rom. 1650. p. 91. indeque Reinesius Synt. inscr. Cl. XIV. p. 773. n. 174.

ΓΑΙΩΙ.ΑΟΥΙΔΙΩΙ.ΚΛΕΙΝΙΑ.ΣΥΝ
ΒΙΩΙ.ΓΛΥΚΥΤΑΤΩΙ.ΣΩΤΗΡΙΣ

Γαΐῳ Ἀουϊδίῳ Κλεινίᾳ συνβίῳ γλυκυτάτῳ Σωτηρίς.

6544.

Romae in Basilica S. Pauli ad viam Ostiensem; transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 473. n. 5.

CATOPNINOEIΔIωTEKNω
APHZωCIMHMNEIACXAPIN
EZHCENETHBMHNACΘ

Σατορνῖνο[ς] ἰδίῳ τέκνῳ Α[ὐ]ρη(λίᾳ) Ζωσίμῃ μνείας χάριν. ἔζησεν ἔτη β̄, μῆνας ϑ̄.

6545.

In via Nomentana; ex Sirmondo edidit Gruterus p. MCLIV. 2.

Θ К
ΑΥΡ.ΑΓΑΘΩΝ
ΖΩΝ.ΕΑΥΤΩ.Ε
ΠΟΙΗΣΕΝ.ΚΑΙ
ΤΗ.ΣΥΜΒΙΟΥ.ΑΥΤΟΥ
ΗΤΙΣ.ΣΥΝΕΖΗΣΕ
ΜΟΙ.ΕΤΗ.Η
ΑΥΤΟΣ.ΔΕ.ΕΖΗΣΑ
ΕΤΗ.ΛΗ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Αὐρ(ήλιος) Ἀγάθων ζῶν ἑαυτῷ ἐποίησεν καὶ τῇ συμβί[ῳ] αὐτοῦ, ἥτις συνέζησέ μοι ἔτη η̄, αὐτὸς δὲ ἔζησα ἔτη λ̄η̄.

6546.

Romae olim apud Angelum Colotium; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MCXXXIX. 1. cum Lat. interpret. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

Θ К
AYP.AΛYΠOCKAIΦABIPTYXH
AYP.AΛEΞANΔPωYIωΓΛYKY
TATωOCEZHCEETH
ΔYOHΛH
ωPΔ

Vs. 2. Dup. ΑΜΠΟC, deinde ΦΑΒϷ.
Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Αὐρ. Ἄλυπος καὶ Φαβί[α] Τύχη Αὐρ. Ἀλεξάνδρῳ υἱῷ γλυκυτάτῳ, ὃς ἔζησε ἔτη δύο, ἡ(μέρας) η̄, ὥρ(ας) δ̄.

6547.

Romae ad S. Mariae trans Tiberim; edidit Lupus Epitaph. Sev. p. 172. unde petiit Muratorius T. III. p. MCCCVII. 2. cum Lat. interpr.

AYP ❦ ANTIOXEIH ▸
CωΦPONI ❦ XAIPE ▸
CYMBIω ❦ ΓΛYKYTATH
AYPHΛIOC ❦ EYMENIANOC ❦
EPωCO

Αὐρ. Ἀντιοχείῃ σώφρονι — χαῖρε — συμβίῳ γλυκυτάτῃ Αὐρήλιος Εὐμενιανός. ἔρ(ρ)ωσο.
Nota χαῖρε interpositum vocabulis. De forma Ἀντιοχείῃ p. Ἀντιοχείᾳ cf. n. 6333.

6548.

Romae in hortis Iustinianis ad portam Flaminiam in ara; transcripsit et edidit Sponius Miscell. erudit. Antiq. X, 128. p. 374. cum Lat. interpret. Dedit etiam Gudius p. CXVI. 9. et ex schedis Ptolomeis Muratorius T. II. p. DCLXXX. 8. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 428. n. 50. Habeo etiam ex schedis Uhdeni et Thorlacii.

Θ К
M·AYP ΓPHΓOPIOC MEΛAC
IΠΠEYC·PωM
ΠOΛΛOICTHNEAYTOYMNH
MHCAΞIANXPHCTOTHTA
KAIKAΛOKAΓAΘIAN EN
·ΔEIΞAMENOCEZHCEN
❦ ETECIMZ ❦

Vs. 3. Uhd. PωMAIOC.
Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μ. Αὐρ. Γρηγόριος Μέλας ἱππεὺς Ῥωμ(αίων) πολλοῖς τὴν ἑαυτοῦ μνήμης ἀξίαν χρηστότητα καὶ καλοκἀγαθίαν ἐνδειξάμενος ἔζησεν ἔτεσι μ̄ζ̄.
Μέλας pro *Niger* positum videri annotat Osannus.

6548. *b*.

Romae in museo Capitolino; edidit Boissardus P. V. p. 93. inde Gruterus p. CCCXXV. 7. Habet Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. I. p. 107. Denuo transcripsit et edidit Osannus ad Apuleium Gramm. p. 49. et Syllog. inscr. p. 467. n. 10.

ΠΑΤΗΡΧΑΙΡЄ
D M S
AVREL DIOGENETI
SACERDOTIVENE
MERENTIFECIT
AVRELIACAENIS
COIVXCONQVEM
VIXITANNIS ~~III~~

Vs. 2. Grut. D.M. Vs. 7. extr. Boiss. QVI. Vs. 8. Boiss. ~~III~~, Grut. ~~IIII~~.

Πατὴρ χαῖρε.
D(iis) m(anibus).
Aurel(io) Diogeneti sacerdoti [b]ene merenti fecit Aurelia Caenis co(n)iux, con quem vixit annis III.

6549.

Romae olim apud Ficoronium; edidit Muratorius T. III. p. MDCXXV. 8. cum Lat. interpret.

Θ К
Τ.ΑΙΛΙѠ
ΑΥΡΗΛΙѠ
ΔΙΟΔΑΤѠ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Τ(ίτῳ) Αἰλίῳ Αὐρηλίῳ Διοδ[ό]τῳ.

6550.

In anaglypho, ut videtur, Romano, quo repraesentatur sedens Proserpina, circa brachium dexterum serpente obvoluta, sinistra tenens malum Punicum; ad pedes Cerberus, cuius tria colla corona cincta sunt; ex schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

ΘЄΟΙϹ·ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙϹ
ΑΝЄΘΗΚЄΝ
ΑΥΡΕΛΙΑΙ - - - - -

Θεοῖς καταχθονίοις
ἀνέθηκεν
Αὐρ[η]λία - - -

6550. *b.*

Romae olim apud Angelum Colotium; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDXL. 10. cum Lat. interpret.

Θ . К
Λ.ΑΥΡΕΛΙΩ ❦
ΕΥΤΥΧΩ ❦
CΑΤΥΡΑ
ΜΝΗΜΗC ΧΑΡ
ΙΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Λ. Αὐρ[η]λίῳ Εὐτύχῳ Σατύρα μνήμης χάριν ἀνέθηκεν.

6551.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 422. n. 10. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΔΙΑΑΥΡΖѠ
ѠΤЄΚΝѠ

Vs. 1. Thorl. ΛΙΑΥΡΖѠ.
Κλαυ]δία Αὐρ. Ζω[σίμ]ῳ τέκνῳ - - -

6552.

Romae in aedibus Augustini Chisii; ex schedis Ambrosianis edidit Muratorius T. III. p. MDCXLIII. 11. cum Lat. interpret.

ΗΡΩΙ
ΜΑΡΚΩ
ΑΥΡΗΛΙΩ
ΙΟΥΚΟΙΝΔΩ

Ἥρωϊ Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Ἰουκο[ύ]νδῳ.

6553.

Florentiae in museo Strozziano; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 425. n. 287. indeque Muratorius T. III. p. MDCXLII. 8. cum Lat. interpret.

ΑΥΡΗΛΙΟϹ
ΙѠΝ.ЄΝΘΑ
ΔЄΚЄΙΜΑΙ.
ЄΝΔЄΚΑ.ΜΗ
ΝѠΝ.ЄΥΨΥ
ΠΑΡΟΔЄΙ
ΤΑ

Αὐρήλιος Ἴων ἐνθάδε κεῖμαι ἕνδεκα μηνῶν. Εὐψύ[χει], παροδεῖτα.

6553. *b.*

Perusiae in aedibus Academicis; ediderunt Marinus Act. fratr. Arval. P. II. p. 747. Vermiglioli Iscriz. Perug. II. p. 426. Habeo etiam ex schedis Niebuhrii.

ΑΔΑΡΠΩΝΟC
ΑΔΑΡΠΩΝΟC
C.ΚΑΥΡΗΛΙΩΝ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝ❦ΑΥΤΩΝ

Vs. 4. Verm. Nieb. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩ, Mar. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝ❦

- - Αὐρηλίου - -] Ἀδάρπωνος [καὶ Αὐρηλίου - -] Ἀδάρπωνος - - - ς κ(αὶ) Αὐρηλίων - - - ἀπελευθέρων αὐτῶν.

6554.

Romae in Basilica S. Pauli ad viam Ostiensem; edidit Osannus Syllog. p. 473. n. 6.

Θ К
ΜΑΥΡΗΛΙΘ
ΚΛΕΑΝΔΡ
ΟΥΙΑΤΡΟΥ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Μ. Αὐρηλίου Κλεάνδρου ἰατροῦ.

6555.

Romae in S. Mariae novae; ex schedis Iul. Ant. Averoldi edidit Muratorius T. II. p. CMXL. 2. cum Lat. interpret.

Θ К
Μ.ΑΥΡΗΛΙΩ ΚΡΑΤΗ ΙΑΤΡΩ
ΑΙΛΙΑ CΥΝΤΥΧΙΑ CΥΜΒΙΩ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ
ΜΝΗΑCΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μ. Αὐρηλίῳ Κράτη ἰατρῷ Αἰλία Συντυχία συμβίῳ γλυκυτάτῳ μνήας χάριν.

6556.

Romae apud Camaldulenses montis Caelii; edidit Sandrius in Oderici Dissert. cet. p. 375. cum Lat. interpret.

ΑΥΡΗΛΙΟC·ΑΛΕ
ΞΑΝΔΡΟC.ΑΥΡΗ
ΛΙΩ.ΚΥΡΙΛΛΩ
ΑΔΕΛΦΩ

Αὐρήλιος Ἀλέξανδρος Αὐρηλίῳ Κυρίλλῳ ἀδελφῷ.

6557.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 440. n. 111.

ΜΑΥΡΗΛΙΟC
ΜΑΚΕΔΩΝ
ΒΕΤΕΡΑΝΟC
ΕΝΘΑΔΕΚΕΙΤΕ
ΜΝΕΙΑΝΔΕΜΟΙ
ΤΗΝ..ΗΤΕΛΕC
ΥΙΟΙCΤΟΡΙΗC
ΧΑΡΙΝ
ΑΥΡΗΛΙΟΣΜΗ
ΤΡΟΔΩΡΟC
ΚΑΙΑΥΡΗΛΙΟC
ΑΤΤΑΛΟC

Μ. Αὐρήλιος Μακεδὼν βετερανὸς ἐνθάδε κεῖτε. μνείαν δέ μοι τήν[δε ἐ]τέλεσ(αν) υἱοὶ στορ[γ]ῆς χάριν Αὐρήλιος Μητρόδωρος καὶ Αὐρήλιος Ἄτταλος.

Supplementa sunt Osanni, qui tamen dubitat de emendatione *τήνδε ἐτέλεσαν*; quam non ferat lapidis condicio. Sed verbum decurtatum videtur.

6558.

Romae olim in via di Spoglia Cristo dicta, in arca fracta; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MCCCXLIII. 2. cum Lat. interpret.

ΦΛΑΟΥΙΑΝ ΑΥ
ΡΗΛΙΑΝ ΜΑ
ΚΑΡΙΑΝ ΦΙΛΑΝ
ΔΡΟΝ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΑΥΡΗΛΙΟC ΥΓΕΙ
ΝΙΑΝΟC ΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΗ CΥΜΒΙΩ

Φλαουΐαν Αὐρηλίαν Μακαρίαν φίλανδρον γυναῖκα Αὐρήλιος Ὑγεινιανός, γλυκυτάτη συμβίῳ.

De constructionis mutatione cf. n. 4276. *b.* in Addendis.

6559.

Romae in ara marmorea olim in collegio Maronitarum; ex schedis Sirmondi edidit Gruterus p. MXCI. 10. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 143. 4. litteris minusculis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Αὐρήλιος Πάκορος βασιλεὺς μεγάλης Ἀρμενίας ἠγόρασα σαρκοφάγον Αὐρ(ηλίῳ) Μεριθάτ[ῃ] ἀδελφῷ γλυκυτάτῳ ζήσαντι σὺν ἐμοὶ ἔτη $\overline{νς}$, μῆ(νας) $\overline{β}$.

Θ K
ΑΥΡΗΛΙΟΣ
ΠΑΚΟΡΟΣΒΑΣΙ
ΛΕΥΣΜΕΓΑΛΗΣΑΡ
ΜΕΝΙΑΣΗΓΟΡΑΣΑCΑΡ
ΚΟΦΑΓΟΝΑΥΡΜΕΡΙΘΑ
ΤΙΑΔΕΛΦΩΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΩΖΗΣΑΝΤΙ
CΥΝΕΜΟΙΕΤΗ
ΝϚ.ΜΗ.Β

Armeniis regem habere permisit Hadrianus (Ael. Spart. vit. Hadrian. 21.). Itaque videndum ne Pacorus quidam Armeniis datus sit ab Imp. M. Aurelio, unde Pacorus noster Aurelius audierit. Hic Pacorus fortasse fuit Bakur ille, quem circiter a. p. Chr. 150. parti Armeniae praefectum fuisse ex libris Armeniacis me docuit Petermannus. Utut est, Pacorus rex ab Imperatore Romano Armeniis concessus commorari aliquando poterat Romae, ubi fratrem sepelivit. Is Merithates vel potius Meridates audit, Armeniace *Mihrdat*, i. e. Mithridates.

6560.

Romae; ex schedis Ficoronii edidit Muratorius T. III. p. MCDXL. 1. cum Lat. interpret. paulo accuratius edidit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 203.

Θ K
ΑΥΡ.ΝΙΚΤΟΥ
ΙΠΠΙΚΟΥΤΟΙC
ΛΕΙΨΑΝΟΙC
ΟΑΔΕΛΦΟC
ΚΡΕΩΝ

Vs. 3. Guasc. ΤΟΙCΛΙΨΑΝΟΙC.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Αὐρ(ηλίου) Νικ[ί]ου ἱππικοῦ τοῖς λειψάνοις ὁ ἀδελφὸς Κρέων.

6561.

Romae in aedibus Vaticanis, olim Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei; edidit Passioneus Inscr. ant. Cl. XIV. p. 137. n. 7. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 436. n. 95. minus accurate edidit Bern. Quaranta Comento sopra una greca iscrizione mutila di Scandriglia, Nap. 1826. p. 65. cum Lat. interpret. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ ❦ K
ΚΛΜΑΡΙΝΙΑΝΗ·ΖΩCΑ·ΤΟ
ΜΝΗΜΙΟΝ·ΚΑΤΑCΚΕΥΑCΕΝ·Ε
ΑΥΤΗ·ΚΑΙ·ΤΩ·ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ
ΑΝΔΡΙ·ΑΥΡΗΛΙΩ·ΠΡΟΚΛΩ
ΝΙΚΟΜΗΔΙ·ΖΗCΑΝΤΙ·ΕΤΗ·Ξ~
ΜΕΘ·ΟΥ·ΕΖΗCΑ·ΕΤΗ·Ι·ΚΑΙ·ΤΟΙC·ΑΠΕΛΕΥ
ΘΕΡΟΙC·ΚΑΙ·ΤΟΙC·ΕΞ·ΑΥΤΩΝ·ΕCΟΜΕΝΟΙC ❦
ΙCΟΨΙΝΠΟΔΕC·Ι·ΙCΠΛΕΥΡΟΝΠΟΔΕC·ΙΑ

Vs. 1. Θ ❦ K omittit Passioneus. Vs. 2. init. Quar. Thorl. ΚΑ pro ΚΛ. Vs. 5. extr. Pass. ΕΤΗ, Os. ΕΤΗ·Ξ, Quar. ΕΤΗΞΓ, Thorl. ΕΤΗΞ~.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Κλ(αυδία) Μαριανὴ ζῶσα τὸ μνημ(ε)ῖον κατ[ε]σκεύασεν ἑαυτῇ καὶ τῷ γλυκυτάτῳ ἀνδρὶ Αὐρηλίῳ Πρόκλῳ Νικομηδ(ε)ῖ ζήσαντι ἔτη ξ, μεθ' οὗ ἔζησα ἔτη ι, καὶ τοῖς ἀπελευθέροις καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν ἐσομένοις. (ε)ἰς ὄψιν πόδες ι, (ε)ἰς πλευρὸν πόδες ια.

De formula mensurae sepulcri conf. n. 6268. 6300. 6677. 6679. 6682.

6562.

Romae; ex schedis Langermanni, qui habuit ab Holstenio, edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XIV. p. 730. n. 31. cum not. unde repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 217. 2. litteris minusculis et Fabrettus Inscr. c. 4. p. 466. n. 102. Denuo edidit Zoëga Numm. Aegypt. imp. p. 38. (conf. Errata ad calc.) et de Obelisc. s. IV. c. 1. p. 305. 6. cum interpret. Lat. et nota. Ex Fabretto et Zoëga citat Münterus Antiquar. Abhandl. 1816. p. 238.

Θ K.
ΑΥΡΗΛΙΑ.ΠΡΟCΟΔΩ
ΔΙΟCΚΟΥΡΙΔΗC.ΑΝΗΡ
ΤΗ.ΕΑΥΤΟΥ.CΥΝΒΙΩ
ΧΡΗCΤΟΤΑΤΗ.ΚΑΙ.ΓΛΥΚΥΤΑ
ΤΗ.ΜΝΙΑC.ΧΑΡΙΝ
ΕΥΨΥΧΕΙ.ΚΥΡΙΑ
ΚΑΙ ΔΟΙ CΟΙ Ο ΟCΙΡΙC
ΤΟ ΨΥΧΡΟΝ.ΥΔΩΡ
ΕΠΟΗCΕ ΕΑΥΤΩ.
ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙC

Vs. 4. Zoëga ΗΑΥΤοΥ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Αὐρηλίᾳ Προσόδῳ Διοσκουρίδης ἀνὴρ τῇ ἑαυτοῦ συνβίῳ χρηστοτάτῃ καὶ γλυκυτάτῃ μν(ε)ίας χάριν.

εὐψύχει, κυρία, καὶ δοί[η] σοι ὁ Ὄσιρις τὸ ψυχρὸν ὕδωρ.

ἐπόησε ἑαυτῷ καὶ ἀπελευθέρων ἀπελευθέροις.

Verba interposita recte de Osiride 's. Plutone interpretatus est Fabrettus. Conf. n. 6650. De formula *δοίη σοι ψυχρὸν ὕδωρ* conf. n. 6256. 6267. 6717.

6563.

Romae olim in aedibus Delphiniis; edidit Lipsius Auctar. inscr. Smet. p. 59. indeque Gruterus p. MXXXVI. 5.

ΑΙΛΙΑΝΗ . ΑΥΡΗΛΙωΙ
ΡΟΥΦΕΙΝω.ΥΙω.ΓΛΥ
ΚΥΤΑΤω . ΟϹ . ΕΖΗ
ϹΕΝ.ΕΤΗ.ΙΕ.ΜΝ.Ζ

Αἰλιανὴ Αὐρηλίῳ Ῥουφείνῳ υἱῷ γλυκυτάτῳ, ος ἔζησεν ἔτη ῑε, μ(ῆ)ν(ας) ζ̄.

6564.

Romae in via Appia; ex libro Menestrier edidit Donius Cl. X. p. 367. n. 54. unde repetiit Muratorius T. II. p. MCXLI. 1.

Θ Κ
Τ.ΑΥΡΗΛΙΩ ΡΟΥΦΩ
ΤΕΤΡΑΕΤΕΙ
ΤΕΚΝΩ ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ
ΑΥΡΗΛΙΟΣΛΥΚΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΙΟΥΙΑΑΝΔΗΓΟΝΕΙΣ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Τ. Αὐρηλίῳ Ῥούφῳ τετραετεῖ τέκνῳ γλυκυτάτῳ Αὐρήλιος Λύκος καὶ Οὐϊουΐα [Λύ]δη γονεῖς.

6565.

Romae in aedibus Vaticanis, olim ut videtur Velitris; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDXLI. 8. cum Lat. interpret. Denuo transcriptam ediderunt Sandrius in Oderici Dissert. cet. p. 371. 7. ligno incisam, Clemens Cardinalis Iscriz. Velit. Cl. V. p. 179. n. 112. Osannus Syllog. p. 427. n. 36. Habetur etiam in Nuova raccolta d' opusc. scientif. et filolog. T. XV. p. 39. Habeo praeterea ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΕΥΜΕΛΙΖΗϹΑΙϹ
Μ·ΑΥΡΗΛΙΟΝ
ϹΑΤΟΥΡΝΕΙΝΟΝ
ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤ
ϹΕΠΤΙΜΙΟϹ
ЄΡΜΗϹ
ΘΡΕΨΑϹ

Vs. 1. Mur. ΖΗϹΑΙΕΙ p. ΖΗϹΑΙϹ. Vs. 4. Sandr. ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ.

Εὐμέλι ζήσαις.
Μ. Αὐρήλιον Σατουρνεῖνον τὸν λαμπρότατ(ον) Σεπτίμιος Ἑρμῆς θρέψας.

Verba Εὐμέλι ζήσαις sunt defuncti, qui alloquitur superstitem quendam Εὐμέλιον. Male ΕΥΜΕΛΙ vulgo putatur esse *Dulcissime*. De formula ζήσαις dixit Osannus in Boettigeri Amalthea II. p. 269. qui ex gemma apud Victorium de monogr. nominis Iesu p. XI. not. 1. profert ЄΥΤΥΧΙЄΥΓЄΝΙΖΗϹΑΙϹ.

6566.

Romae in museo Capitolino; edidit Maffeius Sigl. lapid. p. 53. Ex Ligorio dedit Muratorius T. II. p. MCXLIX. 10. Denuo transcripsit et edidit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 183. ligno incisam. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ· ΚΑ·
ΚΛ·ϹωΚΡΑΤΙ
Α·Τ·Α·ϹωΚΡΑ
ΤΗ·ΥΙωΓΛΥ
ΚΥΤΑΤω·Μ·
ΧΑΡΙΝ·ΖЄΤ
Γ̄·Μ·ΙᾹ·Η·ΙΒ

Vs. 2. Maff. ϹωΡΑΤΙ. Vs. 3. Maff. ΑΤΑϹωΡΑ, Mur. Α.ΓΑ.ϹωΚΡΑ, Guasc. Thorl. Α.Τ.Α.ϹωΚΡΑ. Vs. 5. init. Maff. Mur. Thorl. ΚΥΤ cet. Guasc. ϹΥΤ cet. qui id in lapide esse contendit.

Θ(εοῖς) κα(ταχθονίοις).
Κλ(αυδία) Σωκρατία Τ(ίτῳ) Α(ὐρηλίῳ) Σωκράτῃ υἱῷ γλυκυτάτῳ μ(νήμης) χάριν ζ(ήσαντι) ἔτ(η) γ̄, μ(ῆνας) ῑα, ἡ(μέρας) ιβ̄.

6567.

Romae, olim in impluvio prope hospitium Coelestinorum ad ursum; edidit Fabrettus Inscr. c. 10. p. 690. n. 117.

Θ· Κ·
Μ·ΑΥΡΗ
ΛΙΩ·ϹΩ
ΚΡΑΤΗ·ΙΑΤΡΩ
ΑΡΙϹΤΩ·ΑΥΡΗ
ΛΙΑ·ΕΥΤΥΧΙΑ
ϹΥΜΒΙΩ·ΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΩ·ΜΝΙΑϹ
ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μ. Αὐρηλίῳ Σωκράτῃ ἰατρῷ ἀρίστῳ Αὐρηλία Εὐτυχία συμβίῳ γλυκυτάτῳ μν(ε)ίας χάριν.

6568.

Romae olim in aedibus Pomponii Laeti; edidit Smetius fol. CXII. 1. indeque Gruterus p. DCCLXII. 6. Habet etiam Sertorius Ursatus Monum. Patav. L. I. s. 9. p. 334. (conf. p. 337.) qui monet titulum ab Apiano (p. 341.) tribui Patavio. Ex Grutero citat Holstenius in Not. et castig. ad Steph. Byz. p. 140. repetiit Furlanettus Lapidi Padovane p. 507.

ΑΥΡΗΛΙΑΙΤΑΤΙΑΙ
ΘΥΑΤΙΡΗΝΗΙΤΗΙ
CѠΦΡΟΝЄCΤΑΤΗΙ
ΓΥΝΑΙΚΙ
ΠΑΚΟΥΒΙΟC
ΦΡΟΝΤѠΝ

Ursatus praemittit C.CLODIIVCVNDI et versus aliter distinguit.

Αὐρηλίᾳ Τατίᾳ Θυατιρηνῇ τῇ σωφρονεστάτῃ γυναικὶ Πακούβιος Φρόντων.

6569.

Tusculi; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDXL. 11. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

ΘΕΟΙΣΚΑΤΑΧΘ
Λ·ΑΥΡΗΛΙѠΙΤΑ
ΤΙѠΟΥΓΑΤΡ ///
. . . .
ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ
ΦΡΟΝΤΩΝ

Vs. 3. Mur. ΤΙѠ - - - -, Duperac quod dedimus; ex eoque vs. 4. lacunam signavimus, quam non habet Muratorius.

Θεοῖς καταχθ(ονίοις).

Λ. Αὐρηλί[ᾳ] Τατίῳ [θ]υγατρ[ὶ ζησάσῃ ἔτη - -] Κλαυδιανὸς Φρόντων.

Filia Frontonis Τάτιον vocatur.

6570.

Romae in hortis Barberinis; transcripserunt et ediderunt Sponius Miscell. erud. ant. X. p. 375. n. 133. Fabrettus Inscr. c. 3. p. 152. n. 223. Muratorius T. III. p. MDXXI. 13. cum Lat. interpret.

ΑΥΡ·ΧΡΗΣΤΩΝΙΑΝοΣ·ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΣ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΕΜΑΥΤΩΚΑΙΤΗΑΠΕΛΕΥΘΕΡΑ
ΜΟΥΑΓΑΛΜΑΤΙΩΚΕΑΝΕΠΕΙΖΕΙ
ΤΕΚΝΩΗΚΕΓΝΗΣΙΩΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΗ
ΑΝΤΙΝΙΕΓΩΖΩΝΒΟΥΛΗΘΩΕΡΡΩΣΘΗ

Aliter versus distinxit Muratorius. Vs. 3. extr. Mur. ΞΕΙ p. ΖΕΙ. Vs. 5. extr. Mur. ΕΡΡΩΣΣΕΤΩ.

Αὐρ(ήλιος) Χρηστωνιανὸς Ἀσκληπιόδοτος κατεσκεύασα ἐμαυτῷ καὶ τῇ ἀπελευθέρᾳ μου Ἀγαλματίῳ κέ, ἂν ἐπιζῇ, τέκνῳ, ἢ κὲ γνησίῳ ἀπελευθέρῳ, ἢ ἄν τινι ἐγὼ ζῶν βουληθῶ. ἔῤῥωσθ(ε).

6571.

Romae, ut videtur; edidit Clemens Cardinalis Giorn. Arcad. T. XI. p. 229.

ΘΕΟΙCΚΑΤΑ
ΧΘΝΟΙC.ΑΥΡ
ΗΛΙΟ . . . .
. . . ΟΕΖΕCΕΝ
ΕΤΑ.ΜΕ.CΥΜ
ΒΙѠΜΕΘΟΥ
ΕΖΗCΑCΤΗΔΕΚΑ
ΑΥΡΗΛΙΑ.ΡΗΓΕΙ
ΝΑΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝΑΝΕΘΗΚΑ

Θεοῖς καταχθ[ο]ν[ί]οις.

Αὐρηλί[ῳ - - - - ὃς] ἔζ[η]σεν ἔτ[η] $\overline{με}$, συμβίῳ, μεθ' οὗ ἔζησα [ἔ]τη δέκα, Αὐρηλία Ῥηγεῖνα μνήμης χάριν ἀνέθηκα.

6572.

In sarcophago longo ped. VI unc. II, alto ped. I unc. XI, lato ped. I unc. XI, qui iacuit ante aedem Virginis in vico Pisano; postea translatus est Florentiam, ubi asservabatur in aedibus Ioannis Nardii medicinae doctoris; ediderunt Cyriacus Anconitanus Comment. nov. fragm. p. 12. 13. Apianus Inscr. p. CLXXX. indeque Gruterus p. DCCXLIX. 4. cum Lat. interpret. quam interpretationem ex Morrona p. 69. litteris maiusculis expressit Osannus Syllog. p. 540. n. 15. nescio qua ratione inductus. Denuo transcriptam ab Antonio Salvinio Anselmus Bundurius monachus Benedictinus attulit Montfauconio qui edidit in Diario Italico p. 202. 203. cum Lat. interpret. Accuratissime dedit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 297. n. 26. Ex Montfauconio et Gorio repetiit Muratorius T. III. p. MCCLXXXVII. 7. cum Lat. interpret. Extat etiam in cod. biblioth. Mediceae, qui olim fuit Francisci Filelphi, cum quo codice Gorii exemplar contulit Corsinus Dissert. ad lapidem Pisanum, id quod notatur in Symbol. litterar. Vol. VI. p. 151.

[*Textum vide pag. seq.*]

Versus aliter distinguit Apianus, aliter Montfauconius. Nos Gorium secuti sumus, qui fere consentit cum Cyriaco; quamquam ne hic quidem accurate distinxit. Vs. 1. init. Montf. ΑΧΙΑΛΕΥC. Vs. 3. cod. Med. ΜΗΡΤΑΛΗ, Apian. ΜΙΡΤΑΛΗ. Vs. 7. verba ΜΗΤЄΘЄΙΝΑΙ omittunt Apianus, Gruterus; deinde Apian. ΕΧΕΙΝΕΞΟΥCΙΑΝ||ΕΧΕΙΝ. Vs. 8. extr. ΤΙ (Apian. ΤΥ) omittit Montf. Vs. 9. Ο omittit Montf.; deinde Cyr. ΑΧΙΛЄΥC, Montf. ΑΧΙΑ ΛΕΥC. Vs. 10. Montf. ΠΑΘΗ. Vs. 11. lacunam si-

ΑΧΙΛΛΕΥCΕΠΑΦΡΑΤΗ
ΙΔΙΑΓΥΝΑΙΚΙΓΕΜΙΝΙΑ
ΜΥΡΤΑΛΗ ΜΝΗΜΗC
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑC ΧΑΡΙΝ
ΤΗΝCΟΡΟΝΕΦΩΜΗΔΕ
ΝΑΜΗΤΕΠΩΛΗCΑΙ
ΜΗΤΕΘΕΙΝΑΙΕΞΟΥCΙΑΝ
ΕΧΕΙΝΠΛΗΝΕΙΜΗΤΙ
ΑΥΤΟCΟΑΧΙΛΛΕΥC
ΠΑΘΟΙΤΙΑΝΘΡΩΠΙ
ΝΟΝ ΕΙΔΕΤΙC
ΕΚΒΑΛΗΤΗΝΜΥΡ
ΤΑΛΗΝΔΩCΕΙ
ΤΩΦΙCΚΩ
✱ΛΒΦ

gnat Montfauconius. Vs. 15. Apian. Grut. ✱ΛΒΦ, quod ex lapide correxit Gudius, Montf. Ӿ/ΒΦ.

Ἀχιλλεὺς Ἐπαφρᾶ τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ Γεμινίᾳ Μυρτάλῃ μνήμης τελευταίας χάριν τὴν σορόν, ἐφ᾽ ᾧ μηδένα μήτε πωλῆσαι μήτε θεῖναι ἐξουσίαν ἔχειν, πλὴν εἰ μή τι αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς πάθοι τι ἀνθρώπινον· εἰ δέ τις ἐκβάλῃ τὴν Μυρτάλην, δώσει τῷ φίσκῳ δηνάρια ͵βφ.

De summa multae dixit Boeckhius Vol. II. ad n. 3385. p. 789. *b*.

6573.

Romae olim apud Sabellos; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCCLIX. 15. cum Lat. interpret.

ΙΟΥΛΙΑ
ΜΑ ΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΗ . ΓΥΝΑΙ
ΚΙ . ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΛΚΑΙΟΥ
Κ . ΑΙΛΙΑΝΟC
ΠΡΟΚΛΗC ΥΙΟC

Ἰουλίᾳ μ[η](τρὶ) γλυκυτάτῃ, γυναικὶ Ἰουλίου Ἀλκαίου, Κ(οίντος) Αἰλιανὸς Προκλῆς υἱός.

Iulius Alcaeus est etiam n. 6575. ubi filius Iul. Lamprocles. Potest hic quoque intelligi idem Iul. Alcaeus. Videndum igitur ne Iulia bis nupta fuerit, ut ex priore connubio natus sit filius Q. Aelianus Procles, qui matri monumentum posuit. Vs. 2. μητρὶ scribendum esse vidit Muratorius.

6574.

Romae olim in museo Kircheriano, post in aedibus Vaticanis; edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCXV. 2. Deinde ut ineditam protulerunt Marinus Vill. Alb. Inscr. Cl. IV. p. 98. Osannus in Boettigeri Amalthea T. II. p. 272. et in Syllog. inscr. p. 444. n. 140. cum Lat. interpret. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΘΕΟΙCΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙC
ΓΙΟΥΛΙΩΙ
ΑΓΑΘΩΝΙ
ΛΥΔΗΤΩCΥΝΓΕ
ΝΙ
ΖΗCΑΝΤΙΕΤΗΙϚ̅
ΜΗΝΑCΗ̅
ΗΜΕΡΑCΚΑ̅
ΕΥΨΥΧΙ

Marinus non accurate distinxit versus. Idem Ω et Ε expressit, Maffeius Ω, Ε, Σ, quum in lapide sint Ω, Ε, C. Vs. 4. Maff. ΑΓΑΘΩΝ. Vs. 5. init. Maff. ΑΥΔΗ; deinde Mar. CΥΓΓΕ.

Θεοῖς καταχθονίοις.

Γ. Ἰουλίῳ Ἀγάθωνι Λύδη τῷ συνγεν(ε)ῖ ζήσαντι ἔτη ιϛ̅, μῆνας η̅, ἡμέρας κα̅. Εὐψύχ(ε)ι.

6575.

Romae in hortis Iustinianeis ad viam Flaminiam, post in aedibus Vaticanis in ara rudibus litteris; transcripsit et edidit Sponius Recherch. d' Antiq. p. 239. (in Poleni Suppl. Thes. T. IV. p. 499.) et Miscell. erud. ant. I, 7. p. 24. cum Lat. interpret. Habet Gudius p. CCLVI. 6. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 424. n. 22. Habeo etiam ex schedis Uhdeni et ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

— Θ К —
ΙΟΥΛΙΩΙΑΛ
ΚΑΙΩΙΠΑΤΡΙ
ΕΥCΕΒΕCΤΑΤ
ΩΙΙΟΥΛΙΟC
ΛΑΜΠΡΟΚΛΗC

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἰουλίῳ Ἀλκαίῳ πατρὶ εὐσεβεστάτῳ Ἰούλιος Λαμπροκλῆς.

De Iulio Alcaeo conf. ad n. 6573.

6576.

Romae olim in hortis Iustinianeis in ara; transcripsit et edidit Sponius Recherch. d' Antiq. p. 239. (etiam in Poleni Suppl. Thes. T. IV. p. 499.) et in Miscell. erud. ant. I, 7. p. 24. cum interpret. Lat.; deinde ediderunt Donius Inscr. Cl. X. p. 367. n. 55. et Gudius p. CCXXXIX. 2. Ex Ligorio et Donio Muratorius T. II. p. MCLXXIV. 11. cum Lat. interpret.

Θ. Κ.
ΙΟΥΛΙΑΙ ΑΜΜΙ
ΑΙ ΘΥΓΑΤΡΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ΙΟΥΛΙΟC ΘΕΟ
ΦΡΑCΤΟC ΚΑΙ
ΑΠΑΜΑ ΓΟΝΕΙC

Vs. 6. Spon. Gud. Don. ΦΡΑCΤΑC, Mur. ΦΡΑ CΤΟC.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἰουλί[α] Ἀμμίᾳ θυγατρὶ γλυκυτάτῃ Ἰούλιος Θεόφραστος καὶ Ἀπάμα γονεῖς.

6577.

Romae in via Appia ex sepulcro libertorum Liviae Augustae, Sexti Pompeii aut Ter. Varronis; ex schedis Pighianis edidit Begerus Spicil. p. 81. n. VIII. aeri incisam; ex Ligorio Muratorius T. II. p. CMXXVI. 19. et missu Bricherii ex Begero idem T. IV. Append. p. MMXCII. 13. cum Lat. interpret. Extat in cod. Pigh. fol. 145. a.

ΙΟΥΛΙΑΑΝΘΟΥ
ΣΑΜΙΛΩΝΟΣΑ
ΔΕΛΦΗΧΑΙΡΕ

In altero latere:

PAPTHAS
CAESARIS
VNCToR

Ἰουλία Ἄνθουσα
Μίλωνος ἀδελφὴ
χαῖρε.

Pa[r]thas
Caesaris
unctor.

6578.

Romae; ex schedis Ptolomeis Muratorius T. III. p. MCCCLIV. 3. cum Lat. interpret.

Θ Κ
ΙΟΥΛΙΑ
ΑΠΠΟΛΛΩΝΙΑ
ΜΗΤΡΙΠΠΟΣ
ΣΥΜΒΙΟΣ
ΕΠΟΙΗΣΕΝ
ΜΝΕΙΑΣΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἰουλίᾳ Ἀπολλωνίᾳ Μ[έν]ιππος σύμβιος ἐποίησεν μνείας χάριν.

6579.

Romae in aedibus Borghesianis; edidit Manillius Vill. Borghes. p. 94. Ex schedis Sirmondi Gruterus p. MCXLII. 6. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 264. 1.

ΘΕΟΙΣΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙΣ
ΨΥΧΗΑΓΑΘΗ
ΔΙΟΔΩΡΟΣΑΝΗΡ
ΚΑΙΑΝΤΙΓΕΝΙΔΑΣ
ΥΙΟΣΜΝΕΙΑΣΧΑΡΙΝ
ΑΙΩΝΙΑΣ
ΙΟΥΛΙΑΕΚΛΕΚΤΗ
ΕΠΟΙΗΣΑΝ
ΕΖΗΣΕΝΕΤΗΛΓ

Versus aliter distinguit Manillius. Forma litterarum tradita non ea videtur esse quae est in lapide. Vs. 7. Grut. ΑΙΩΝΑΣ, Manill. ΑΙΩΝΙΑΣ. Vs. 10. Grut. ΕΖΗΣΕΝ.ΕΤΗ.ΔΓ, Manill. ΕΖΗΣ.ΕΤΗ.ΛΓ.

Θεοῖς καταχθονίοις.
Ψυχῇ ἀγαθῇ Διόδωρος ἀνὴρ καὶ Ἀντιγενίδας υἱὸς μνείας χάριν αἰωνίας Ἰουλίᾳ Ἐκλέκτῃ ἐποίησαν. ἔζησεν ἔτη λγ̄.

6580.

Camaldoli olim supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei; edidit Passioneus Inscr. ant. Cl. XIV. p. 137. n. 10.

ΛΟΥΚΙΣ.ΓΡΑΝΙΟΣ..
ΓΕΝΗΣ.ΙΟΥΛΙΑΙ....
ΜΗ.ΣΥΝΒΙΩ.ΜΟ..
ΔΡΩ.ΜΝΗΜΗΣ..

Λοῦκις Γράνιος [Διο]γένης Ἰουλίᾳ [Ζωσί]μῃ συνβίῳ μο[νάν]δρῳ μνήμης [χάριν.

L. Granius Diogenes habetur etiam in titulo Latino ap. Gruterum p. CMXL. 12.

6581.

Romae olim in domo A. Colotii; ex schedis Metellianis edidit Gruterus p. DCCXCI. 2.

Θ Κ
ΙΟΥΛΙΩΗ
ΝΙΟΧΩ
ΚΑΙΕΛΠΙΔΙΣ
ΥΝΒΙΩΜΝΗ
ΜΗΣΕΝΕΚΕΓ
ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἰουλίῳ Ἡνιόχῳ καὶ Ἐλπίδι συνβίῳ μνήμης ἕνεκε Γ(άϊος) Τηλέμαχος.

6582.

Florentiae in museo artium publico, in ara marmorea, in qua Cupido et Psyche; edidit Smetius fol. CXVI. 3. indeque Gruterus p. DCXC. 8. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 533. n. 15. Habetur etiam in opere: Galleria di Firenze IV, 44. unde citat Iahnius Archäol. Beitr. 1847. p. 165. Est in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

Θ ꞓ Κ
ΙΟΥΛΙΩꞓΘΕΟΠΡΟΠΩ
ΤΩꞓΤΕΚΝΩꞓΘΗΣΕΥΣ
ΚΑΙꞓΕΥΡΥΔΙΚΗ

ΟΙΓΟΝΕΙΣꞓΕΠΟΙΗΣΑΝ

Vs. 2. Grut. ΘΕΩΠΡΟΠΩ, Dup. ΘΕΠΡΟΠΩ, Os. Smet. ΘΕΟΠΡΟΠΩ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἰουλίῳ Θεοπρόπῳ τῷ τέκνῳ Θησεὺς καὶ Εὐρυδίκη οἱ γονεῖς ἐποίησαν.

6583.

Romae in museo Capitolino; edidit Muratorius T. III. p. MDCXCI. 1. cum Lat. interpret. Denuo transcripserunt et ediderunt Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 201. et Osannus Syllog. p. 465. n. 5. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΙΟΥΛΙΑ
ЄΙGΙΔѠ
ΡΙΗ
ΚΑΙ⊕ΙΟΥ
ΛΙѠΑΥ
ΡΗΛΙѠ
ΠΟΝΤΙΑ
ΝѠΥΙѠ
ΑΥΤΗϹ

Vss. 2. 3. Mur. ΕΙϹΙΛΩΡΙΗ una linea. Notat Guascus in hoc nomine formam G pro C. Vs. 4. Guasc. ΊΟ pro ΙΟΥ; vs. 5. extr. Λ.. pro ΑΥ.

Ἰουλίᾳ Εἰσιδωρίῃ καὶ Ἰουλίῳ Αὐρηλίῳ Ποντιανῷ υἱῷ αὐτῆς.

De terminatione Η conf. n. 6547. 6602.

6584.

In herma philosophi *Romae* in villa Campana prope Lateranum; edidit Rad. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 452.

ΙΟΥΛΙѠ.ΚΝѠϹѠ
ϹΟΦΙϹΤΗ
ΚΑΙΦΙΛѠΑΓΑΘѠ
ΦΛ.ΟΥΑΛΗΝϹ
ΟΥΤѠϹΒΟΥΛΗΘЄΝΤΙ
ЄΠΟΙΗϹЄΝ

Ἰουλίῳ Κνώσῳ σοφιστῇ καὶ φίλῳ ἀγαθῷ Φλ(αούϊος) Οὐάλης οὕτως βουληθέντι ἐποίησεν.

6585.

Romae; edidit Schoepflinus in Alsat. illustr. T. I. p. 602. etiam in museo Schoepfliniano I. p. 89.

ΜΑΡΚΟϹ
ΙΟΥΛΙΟϹ
ΚΟΛΑΡΒΑϹΙϹ

Μάρκος Ἰούλιος Κολάρβασις.

6586.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 421. n. 6.

ΙΟΥΛΙΑ
ΜΑΡΚΙΑ
ЄΝΘΑΔЄ
ΚЄΙΤΑΙ

Ἰουλία Μαρκία ἐνθάδε κεῖται.

6587.

Romae in ara supra anaglyphum; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDLXXIII. 2. cum Lat. interpret. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

ΘЄΟΙϹ ΚΑΤΑΧΘΟ
Γ.ΙΟΥΛΙѠΙ.ΜΗΤΡΑΔ
- - ΡѠΙ· - - - - ΚΟΡ-
- - Γ.ΙΟΥΝΙΟϹΠΑΚΟΥ
ΙΟϹ - - - - - - - - -
·Π̅·

Vs. 1. extr. Mur. C, Dup. O. Vs. 2. extr. Mur. ΜΗΥΡΑΔ, Dup. ΜΗΤRΑΔ. Vs. 4. extr. Mur. ΙΙΑ ΚΟΥ, Dup. ΠΑΚΟΥ. Vs. 6. Mur. ·Π̅·, Dup. Π̅·

Θεοῖς καταχθο(νίοις).

Γ. Ἰουλίῳ Μητραδ[ώ]ρῳ - - - Γ. Ἰού[λ]ιος Πακούϊος - - - - - -

Vs. 2. non audeo scripturam Μητραδώρῳ pro Μητροδώρῳ mutare. Vs. 3. fortasse [Ἰουλ(ίου) Διος]κόρ[ου.

6588.

Romae olim in via Ripensi; ex schedis Piccartianis edidit Reinesius Epist. ad Hoffm. et Rupert. p. 358. et Synt. inscr. Cl. XIII. p. 708. n. 34.

Θ Э Κ
ΙΟΥΛΙѠΠΕΛΟΠΙΠΑΤΡΙΓΛΥΚΥΤΑΤѠ
ΧΑΡΙΝΑΙѠΝΙΟΥΜΝΗΣΙΟΥΛΙΑ
ΘΑΛΕΙΑΘΥΓΑΤΗΡΕΠΟΙΗΣΕΝ

De forma litterarum et de distinctione versuum non constat. Praescripta Reinesius omittit in Synt. inscr. ubi etiam habet ΜΝΗΜΗΣ pro ΜΝΗΣ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἰουλίῳ Πέλοπι πατρὶ γλυκυτάτῳ χάριν αἰωνίου μνή[μη]ς Ἰουλία Θάλεια θυγάτηρ ἐποίησεν.

6589.

In via Appia in Casali S. Mariae novae, qui locus videtur esse prope Capuam (vide Büsching T. II. P. II. p. 1360.) in ara aetomate et anaglypho ornata, in quo Pan cum hirco pugnans; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MCLXXVII. 7. ligno incisam. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

Θ K

ΙΟΥΛΙω›ΠΡЄΙΜΙΓЄΝΙ
ω›ΚΑΙ‹ΙΟΥΛ‹ΣЄΟΥΙ Ρ
Τω ΤЄΚΝω›ΠΡΟΚΛ
ΟϹΚΑΙ‹ΣЄΞΤΙΛ›
ΟΙΓΟΝЄΙϹ^ЄΠΟΙ
ΗϹΑΝ

Vs. 3. extr. Dup. ΠΛΟΚΙ pro ΠΡΟΚΛ. Vs. 4. Mur. ΚΛΙ, Dup. ΚΑΙ. Vs. 5. Mur. Σ habet, Dup. C.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἰουλίῳ Πρειμιγενίῳ καὶ Ἰουλ(ίῳ) Σεου[ή]ρ(ῳ) τῷ τέκνῳ Πρόκλος καὶ Σεξτιλ(ία) οἱ γονεῖς ἐποίησαν.

6590.

Apud *Romam* in Basilica S. Pauli ad viam Ostiensem; edita est in Inscr. Basilicae S. Pauli, 1654. p. LXIV. n. 49. Ex Margarino edidit Muratorius T. II. p. MLII. 5. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 473. n. 4.

Θ K
ΓΙΟΥΛΙω
ϹωϹΙΒΙω
ΖΗϹΑϹЄΤΗΙΘ
ΗΜЄΡΑϹΙΓ
ЄΠΟΙΗϹЄΝ
ΠЄΤΡωΝΙΟϹ
ϹЄΡΗΝΟϹ
ΠΑΤΗΡ
ΛΑΚЄΔΑΙΜΟ
ΝΙΟϹ

Vs. 4. primus editor ΖΙϹΑϹ. Vs. 5. idem ΙΚ pro ΙΓ. Idem Ω et Ε pro ω et Є.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Γ. Ἰουλίῳ Σωσιβίῳ ζήσας ἔτη ιθ̄, ἡμέρας ιγ̄, ἐποίησεν Πετρώνιος Σερῆνος πατὴρ Λακεδαιμόνιος.

Nota ζήσας pro ζήσαντι.

6591.

Romae extra muros in S. Sebastiani hortis; ex schedis Metelli edidit Gruterus p. DCCCCXVI. 12. ex Ligorio Muratorius T. III. p. MDCXCIII. 6.

Θ . Κ
ΙΟΥΛΙω
ΤΡΟΦΙ
ΜΙωΝΙ
ΕΖΗϹΕΝ
ΕΤΗ.Κ.Β

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἰουλίῳ Τροφιμίωνι. ἔζησεν ἔτη κβ̄.

Muratorius ad latus dedit inscriptionem Latinam hanc:

D . M
TYXE
VIX
ANNVS
XX·ET
DIES

6592.

In agro Formiano La Concha dicto mille passus a Caieta; ex Ursini autographo edidit Gruterus p. DCCCLXXIV. 3.

Θ Κ
ΙΟΥΛ. ΙΟΥΛ. ΑΝΗ
ΑΝΝΟΣ ΣΩΤΥΣ
ΑΛΟΧ ΩΠΙΣΤΗ
ΜΝΕΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἰουλ(ίᾳ) Ἰουλ[ι]ανῇ Ἄνν[ι]ος Σωτῦς ἀλόχῳ πιστῇ μνείας ἕνεκεν.

Nomen Σωτῦς formatum est ut Πρωτῦς n. 4968.

6593.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MLXVIII. 4. cum Lat. interpret. et not.

ΙΟΥΛΙΑΝΟϹ
ΠΕΡΓΑΜΟΥ ΥΙΟϹ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟϹ
ΚΕΙΜΑΙ

Ἰουλιανὸς Περγάμου υἱὸς Περγαμηνὸς κεῖμαι.

6593. *b*.

Florentiae olim in aedibus Guddiorum; edidit Gudius p. CCXXXVII. 8. (IↃCCCXVII. 1.).

D . M . S
IVLIANI . MATER
FECIT. FILIO. DVLCIS
SIMO. DE. SE. BENE
MERENTI. QVI. VIXIT
DIES. XVII
ΧΡΗϹΤΗΨΥΧΗΥΙΕΚΑΙϹΤΟΜΑ
ΤΩΝ ΜΟΥϹΩΝ

D(iis) m(anibus) s(acrum).

Iuliani mater fecit filio dulcissimo de se bene merenti, qui vixit [*annos* - -] *dies* XVII.

Χρηστὴ ψυχή, υἱέ, καὶ στόμα τῶν Μουσῶν.

6594.

Tibure; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDLXXV. 4. cum Lat. interpret. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

Θ . Κ
ΙΟΥΝΙΑΙ
ΦΙΛΟΜΕΝ
ΓΝ.ΔΟΜΙΤΙ
ΟΣ.ΔΙΟΝΥ
ΣΙΟΣ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἰουνίᾳ Φιλο[υ]μέν[ῃ] Γν(ήϊος) Δομίτιος Διονύσιος.

6595.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 433. n. 81. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΛΟΥΚΙΟCΙΟΥΝΙΟC
ЄΥΗΜЄΡΟC
ΟΡΓΑΝΟΠΟΙΟC
ωΔЄΑΝΑΠΑЄΤΑΙ

Λούκιος Ἰούνιος Εὐήμερος ὀργανοποιὸς ὧδε ἀναπάεται (i. e. ἀναπαύεται).

Fortasse Christiana est. A pro ΑΥ videtur pronuntiationi deberi (conf. n. 5985. vs. 3.).

6596.

Caietae; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDLXXV. 6. cum Lat. interpret. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

Θ Κ
ΓΝ:ΙΟΥΝΙΩ ❦ CΙΛ
ΙΩ ❦ ΓΝ.ΙΟΥΝΙ
ΟCΠΡΙΜΙΓΕΝΙ
ΟCΠΑΙΔΙ.ΚΑΙ
ΝΕΚΥΝ.ΣΤΕΡ
ΓΩΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Γν(ηΐῳ) Ἰουνίῳ Σιλίῳ Γν(ήϊος) Ἰούνιος Πριμιγένιος παιδὶ καὶ νέκυν στέργων.

Verba παιδὶ καὶ νέκυν στέργων sunt ex trimetro sollemni n. 6221.

6597.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 424. n. 17.

- - - ΤΡΥΚΑΡΠΙΑΝΗΤΙ
- - - ΜΗΚΑΙΟΥΝΙΟC
- - - C

Θυγα]τρ[ὶ] Καρπιανῇ - - - - κα[ὶ] Ἰούνιος - - - -

6598.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Smetius fol. CXII. 4. indeque Gruterus p. DCCLXVII. 2. Habet etiam Donius Inscr. Cl. XII. p. 407. n. 65. unde repetiit Muratorius T. III. p. MCCCXVII. 9. Denuo transcripsit Osannus Syllog. p. 439. n. 108. Citat Corsinus Not. Graec. p. 35. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΚΑΝ ΠΑC
Θ ΧΑΙΡЄΠΑ ΡΟΔЄΙΤΑ Κ
ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΑ
ΖωΤΙΚΗ·Γ· Κ
ΑΛΠ·ΖωΤΙΚω
CΥΜΒΙω·ΑCΥ
ΝΚΡΙΤω·CΥ
ΜΒΙωCΑΝΤΙ
ЄΤΗ·Κ·Γ·ΜΝЄΙ
ΑC·ΧΑΡΙΝ

Vs. 1. Donius nihil nisi . . . AC . . . Vss. 1. 2. omittit Smetius, Gruterus. Vs. 9. Smet. Grut. ΕΤΙ Κ.Γ., Don. ΕΤΗΚΕ, Os. ЄΤΗ·Κ·Γ·, Thorl. ЄΤΗ ΚЄ.

Καμπᾶς.
Χαῖρε παροδεῖτα.
Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Καλπουρνία Ζωτικὴ Γ(αΐῳ) Καλπ(ουρνίῳ) Ζωτικῷ συμβίῳ ἀσυνκρίτῳ συμβιώσαντι ἔτη κγ μνείας χάριν.

Nomen praescriptum Καυπᾶς (i. e. Καμπᾶς, cf. Vol. II. n. 3037.) quo pertineat, non liquet.

6599.

Romae in S. Laurentii in via Tiburtina; ex schedis Ambrosianis edidit Muratorius T. III. p. MCDXLVIII. 11. cum Lat. interpret.

Θ Κ
Μ.ΚΑΝΕΙΝΙω
ΠΡΟΤΟΚΤΗ
Τω.Μ.ΚΑΝΕΙ
ΝΙΟC.ΒΟΤΡΥC
ΜΝΕΙΑC.ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μ. Κανεινίῳ Πρ[ω]τοκτήτῳ Μ. Κανείνιος Βότρυς μνείας χάριν.

6600.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCCCXX. 9. cum Lat. interpret.

Θ . Κ
ΚΑΣΙΩ
ΕΥΩΡΑΤΗ
ΣΥΜΒΙΩ
ΕΠΟΙΗΣΕ
ΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κασίῳ Εὐ[α]ράτη συμβίῳ ἐποίησε μνήμης χάριν.
Nomen feminae, quae posuit titulum, videtur Εὐαράτη esse.

6601.

Romae in suburbano patrum S. Bernardi; missu Ficoronii edidit Muratorius T. III. p. MCDL. 7. cum Lat. interpret. Habeo etiam ex schedis Ubdeni.

ΚΛΑΥΔΙΑ
ΑΡΕΘΟΥΣΗ
ΤΗΙΙΔΙΑ
ΘΡΕΠΤΗΙ
ΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Κλαυδία Ἀρεθούσῃ τῇ ἰδίᾳ θρεπτῇ μνήμης χάριν.
Incertum an Κλαυδίᾳ intelligi debeat, ut nomen eius, qui posuit titulum, aliunde sit petendum.

6601. *b*.

Romae in villa Albani; edidit post Winckelmannum Monum. inedit. fig. 187. Marinus Vill. Alb. inscr. Cl. IV. p. 78. n. 70. aeri incisam. Anaglypho repraesentatur femina sedens, laeva tenens volumen, in quo perscripta Graeca sunt; ante pedes feminae puella, ad quam pertinet TYCHI DELICATA.

D M
CLITALIAE·CL·HERMIAS·COIVGIBEN
M·D·S F·C Q·V·A XXX

ΠΛ
ΣΗΣ
ΜΟΥ
ΣΥΚΗΣ
ΜΕΤΕ
ΧΟΥΣΑ

TYCHI
DELICATA

D(iis) m(anibus).
Cl. Italiae Cl. Hermias co(n)iugi ben(e) m(erenti) d(e) s(uo) f(aciundum) c(uravit). q(uae) v(ixit) a(nnos) xxx.

Π[ά]σης μουσ[ι]κῆς μετέχουσα.
Tych[e] delicata.

6602.

Romae in regione Suburana; edidit Lipsius Auctar. inscr. Smet. p. 59. indeque Gruterus p. MXXXVI. 8.

Θ Κ
ΚΛΑΥΔΙΑ
ΜΗΤΡΟΔΩΡΗ
ΕΤΩΝ.Ϛ.ΜΕ.Η.ΚΑ
ΔΩΡΟΣ.ΚΑΙ
ΠΙΛΙΠΠΗ
ΘΥΓΑΤΡΙΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ΜΝΗΜΗΣΕΝΕΚΑ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κλαυδίᾳ Μητροδώρῃ ἐτῶν ϛ̄, μ[η](νῶν) η̄, Κ[λ. Μητρό]δωρος καὶ [Φ]ιλίππη θυγατρὶ γλυκυτάτῃ μνήμης χάριν.
De terminatione nominis Μητροδώρῃ p. Μητροδώρᾳ conf. n. 6583.

6603.

Romae in hortis Iustinianeis ad portam Flaminiam in sarcophago octo pedes longo; edidit Gudius p. CCCXVIII. 7. et ex schedis Ptolomeis Muratorius T. III. p. MDCLVI. 14. cum Lat. interpret.

D M
ΚΛ.ΣΑΤΥΡΑ
ΕΖΗΣΕΝΕΤΗ
ΜΕ.Μ.Γ.ΗΜ.ΙΖ

Vss. 4. Mur. Μ.Ε pro Μ.Γ.
D(iis) m(anibus).
Κλ(αυδία) Σατύρα ἔζησεν ἔτη μ̄ε̄, μ(ῆνας) γ̄, ἡμ(έρας) ιζ̄.

6604.

Romae ad radices Capitolii Tiberini; edidit Smetius Inscr. fol. XCVI. 14. indeque Gruterus p. DLXXXI. 10.

ΤΙ. ΚΛΑΥΔΙω
ΑΛΚΙΜωΙΑΤΡω
ΚΑΙCΑΡΟCЄΠΟΙ
ΗCЄΡЄCΤΙΤΟ
ΥΤΑΠΑΤΡω
ΝΙΚΑΙΠΑΘΗC
ΗΘΗΑCΑ
ΘωΚΑCΑΞΙω
ЄΖΗ ЄΤΗ
ΠΒ

Τι(βερίῳ) Κλαυδίῳ Ἀλκίμῳ, ἰατρῷ Καίσαρος, ἐποίησε Ῥεστιτοῦτα πάτρωνι καὶ π[ρονο]η[τ]ῇ ἀ[γ]αθῷ κα[ὶ] ἀξίῳ· ἔζη ἔτη πβ.

Apud Gruterum in annotationibus vss. 6. 7. coniicitur *μαθητῇ ἀγαθῷ καὶ ἀξίῳ.* Immo ΠΑΘΗC videtur esse ΠΡΟΝΟ.

6605.

Olim *Albae*, posthac, ut videtur, *Florentiae* in museo Strozziano; edidit Smetius Inscr. fol. CXXXIX. 6. indeque Gruterus p. DCLX. 9. Habet Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 405. n. 213. Ex schedis suis dedit Muratorius T. III. p. MCDLI. 6. cum Lat. interpret. et not.

Λ. ΚΛΑΥΔΙωΙ
ΔΙΟΔωΡωΙ
Λ. ΑΤЄΙΛΙΟC
ΚΑΙCЄΙΛΙΑΝΟC
ΦΙΛωΙ ΚΑΙ
ΤΡΟΦΙΜωΙ
ЄΥCЄΒЄCΤΑΤωΙ
ΚΑΙΓΛΥΚΥΤΑΤωΙ

Vs. 1. Smet. Λ, Gor. Mur. A. Vs. 2. Smet. ΔΙω ΔωΡωΙ. Vs. 4. Smet. Mur. CЄΙΛΙΑΝΟC, Gor. CЄΙ ΛΙ..ΙΟC. Vss. 5. 6. omittit Gorius ut deletos. Vss. 7. 8. Iota quod vocatur mutum omittit Gorius. Versus aliter distinguit Muratorius.

Λ(ουκίῳ) Κλαυδίῳ Διοδώρῳ Λ(ούκιος) Ἀτείλιος καὶ Σειλιανὸς φίλῳ καὶ τροφίμῳ εὐσεβεστάτῳ καὶ γλυκυτάτῳ.

L. Atilius et Silianus posuerunt etiam n. 6381.

6606.

Romae in via Appia; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. CMXLVI. 2. cum Lat. interpret. et not.

PERMISSV. CLAVDIANOR

ΤΙΒΕΡ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ	T. CLAVDIO. T. F
ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΥ	THEOCLYMENO
ΚΛΑΥΔΙΑΣΤΙΛΑΚΚΙΑ	CLAVDIA. SVCCESSA
ΚΑΙΡΕΙΝΑ	ORNATRIX

IN. FRONT. P. XX. IN. AGR. P. XXVII

Permissu Claudianor(um).

Τιβερ(ίου) Κλαυδίου	*T. Claudio T. f.*
Θεοκλυμενοῦ.	*Theoclymeno*
Κλαυδία Στλακκία	*Claudia Successa*
Και[κ]εῖνα.	*ornatrix.*

In front(e) p(edes) XX. in agr(o) p(edes) XXVII.

Nota vs. 4. nominum diversitatem. Caecina habetur n. 6503. De formula in fine conf. n. 6561.

6607.

Romae in hortis S. Pauli ad viam Ostiensem, in ara marmorea elegantissima; ediderunt Fulvius Ursinus Imagg p. 98. aeri incisam; Smetius Inscr. fol. XCVI. 15. Boissardus P. III. n. 49. aeri incisam; ex Smetianis Gruterus p. DLXXXI. 9. Recusa est in Inscr. ant. Basilicae S. Pauli ad viam Ostiensem p. LXIV. 55. Ex Boissardo repetiit Montfauconius Ant. expl. Suppl. T. III. p. 30. tab. 9. aeri incisam cum Lat. interpret. Citant ex Grutero Patinus Comment in monum. ant. Smyrn. p. 454. Mongault Dissert. de familia Tullia, Mem. de l'Acad. des Inscr. T. I. p. 381.

ΤΙΒЄΡΙΩΙΚΛΑΥΔΙΩΙ
ΚΟΥΙΡЄΙΝΑΙ
ΜЄΝЄΚΡΑΤЄΙ ΙΑΤΡΩΙ
ΚΑΙCΑΡΩΝΚΑΙΙΔΙΑC
ΛΟΓΙΚΗCЄΝΑΡΓΟΥC
ΙΑΤΡΙΚΗCΚΤΙCΤΗΙЄΝ
ΒΙΒΛΙΟΙC ΡΝϚ ΔΙΩΝ
ЄΤЄΙΜΗΘΗΥΠΟΤΩΝЄΝ
ΛΟΓΙΜΩΝΠΟΛЄΩΝΨΗΦΙC
ΜΑCΙΝЄΝΤЄΛЄCΙΟΙΓΝΩΡΙΜΟΙ
ΤΩΙЄΑΥΤΩΝ
ΑΙΡЄCΙΑΡΧΗΙΤΟΗΡΩΟΝ

Vs. 1. extr. Grut. ΚΛΑΥΔΙΩ. Vs. 7. Smet. ΡΝϚ, Boiss. P.N.C (Montf. P.N.Є). Vs. 9. extr. et 10. init. ΨΗΦΙCΜΑCΙΝ omittit Gruterus. Ceterum Urs. Smet. Grut. E, Σ, Boiss. Є, C. Smet. ex vss. 11. 12. unum efficit versum.

Τιβερίῳ Κλαυδίῳ Κουϊρείνᾳ Μενεκράτει, ἰατρῷ Καισάρων καὶ ἰδίας λογικῆς ἐναργοῦς ἰατρικῆς κτίστῃ ἐν βιβλίοις ρνϛ, δι' ὧν ἐτειμήθη ὑπὸ τῶν ἐνλογίμων πόλεων ψηφίσμασιν ἐντελέσι, οἱ γνώριμοι τῷ ἑαυτῶν αἱρεσιάρχῃ τὸ ἡρῷον.

Menecratem medicum Montfauconius iudicat esse eum, qui laudatur a Galeno Pharm. local. VI, 9. et Pharm. gener. VII, 9. Recte, si Menecrates ille non ante Tiberium Imp. vixisse putabitur: nam qui nostro titulo honoratur Menecrates a Tiberio nomina assumpsit. Et vero vix dubium est, quin idem sit Menecrates, cuius frequens est mentio apud Galenum. Pro eodem habet etiam Sprengelius Hist. med. T. II. p. 72 sq. (edit. III.), qui ex Galeno de antidot. I. p. 430. *ἐπεὶ δ', ὡς ἔφην, πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἡμαρτημένας ἔχει τὰς ποσότητας τῶν φαρμάκων, διὰ τοῦτο μὲν Ἀνδρόμαχος ὁλογραμμάτως αὐτὰς ἔγραψε μιμησάμενος Μενεκράτην* (conf. Galen. de pharmac. gen. II. p. 335.) monet eum primum instituisse portiones medicaminum *ὁλογραμμάτως* scribere, aliosque locos plures affert ex Galeno, quibus apparet Menecratem quum alia multa invenisse in re medica tum emplastrum quod vocatur diachylon, cuius etiam nunc usus non infrequens est. Titulus noster docet eum etiam auctorem fuisse logices medicae libris CLVI conscriptae. Similis titulus est, quo honoratur Hermogenes, medicus Smyrnaeus, libris scriptis clarus, Vol. II. n. 3311.

6608.

Prope Cryptam ferratam in lapide, in quo Cupido dormiens repraesentatur altera manu florem tenens, altera delphinum; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCCCXXVI. 3. cum Lat. interpret. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

Θ ♡ Κ
ΚΛΑΥΔΙΑ ΜΑΤΡΙΝ
ΚΛΑΥΔΙΩ ΠΑΜΦΙΛΩ
CΥΜΒΙΩΑCΥΝΚΡΙΤΩCΥΜΒΙΩ
CΑΝΤΙ ЄΤΗ ΙΙ ΜЄΝЄΙΑC ΧΑΡΙΝ

Vs. 5. Mur. ΕΤΗ$\overline{\Pi}$, Dup. ЄΤΗ$\overline{\text{II}}$; deinde Mur. ΜΝΗΜΕΙΑC, Dup. ΜЄΝЄΙΑC; dele prius Є.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Κλαυδία Μᾶτριν Κλαυδίῳ Παμφίλῳ, συμβίῳ ἀσυνκρίτῳ, συμβιώσαντι ἔτη [η], μνείας χάριν.

6609.

Romae in lapide, in quo repraesentatur canis leporem capiens; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MCDLI. 8. cum Lat. interpr. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

ΓΝ.ΚΛ.ΠΛΩΚΙΩΙ
ΠΑCΙΚΡΑΤЄΙΘΡЄ
ΠΤΩΙΔΙΩΜΝΗ
ΧΑΡΙΝЄCΘΛΗΘ

Litterarum formas dedimus ex schedis Steph. Duperac. Vs. 4. Mur. extr. ΕCΘΛΗ.Θ, Dup. quod dedimus.

Γν(ηΐῳ) Κλ(αυδίῳ) Πλωκίῳ Πασικράτει[α] θρεπτῷ ἰδίῳ μνή(μης) χάριν ἐσθλῆ[ς].

Πασικράτεια coniecit Muratorius. *Πλώκιος* videtur nunc esse i. q. *Πλώτιος* ex diversa pronuntiatione. Conf. n. 6684.

6610.

Romae apud Camaldolenses montis Caelii; edidit Sandrius in Oderici Dissert. cet. p. 374. cum Lat. interpret.

ΟΙC.ΚΑΤΑΚ
ΧΑΙΡΕ.ΚΛ'
ΠΩΜΠ. ♡ ΑΦΡΟΔЄΙCΙΑ
CΥΜΒΙΩ ♡ ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ
ΑΝЄΘΗΚЄΝ
ΖΗCΑΝΤΙ ЄΤΗ.Μ.ΜΗΝ.Γ
ΗΜЄΡÀC.ΙЄ

Θε]οῖς κατα[χθονίοις]. Χαῖρε.

Κλ(αυδίῳ) Π[ο]μπ(ωνίῳ) Ἀφροδεισία συμβίῳ γλυκυτάτῳ ἀνέθηκεν ζήσαντι ἔτη μ̄, μῆν(ας) γ̄, ἡμέρας ιε̄.

6611.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 431. n. 70. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Κ Δ Μ Α
Λ Є Α Θ
Α Τ Τ Ν
Υ Є Ν Є
Δ Θ Ο C
Ι Α Κ Υ
Π Α

Titulus *κιονηδὸν* scriptus infra mutilus, ex quo tantum haec exputari queunt:

Κλαύδι[ος - - - τοῦ δεῖνος - - ο]υς ἐνθάδε τέθαπ[ται ζήσας ἔτη τρι]άκοντα, μ(ῆνα).

6612.

Romae in via Aurelia; ex Ligorio edidit Gudius p. CCXIII. 10. (CIↃCCCCXLIV. 3.)

Θ. K
ΓΝ.ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.ΗΡΑΚΛΕΟΣ
ΙΜΑΤΟΥΡΓΟΣ
ΥΔΡΙΑC.ΛΗΘΙΝΑC.Δ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Γν(ήϊος) Κορνήλιος Ἡράκλε[ι]ος ἱματ[ι]ουργὸς ὑδρίας λ[ι]θίνας δ (sc. ἀνέθηκε).

6613.

Pisauri; edita est in Marm. Pisaur. p. 63. n. 153. (not. p. 196.); unde repetiit Muratorius T. III. p. MDCLXII. 2.

D . M
CORNELIA.P.L
ΗΣΙΧΙΑ
VIXIT . A . LXIII

D(iis) m(anibus).
Cornelia P(ublii) l(iberta) Ἡσ[υ]χία *vixit a(nnos) LXIII.*

6614.

Tibure; edidit Osannus Syllog. p. 566. n. 23.

KORNAE
ΛΙΑΝΟ

Κορναελιανὸ[ς] i. e. Κορνηλιανός.

6615.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 439. n. 105. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΜΚΟϹϹΟΥΤΙΟϹΦΙΛΩΤΑϹ
ΙϾΡΑΤΙΚΟϹΑΡΧΟΝΤΙΚΟϹ
ΚΟϹϹΟΥΤΙΑ

Μ. Κοσσούτιος Φιλώτας, ἱερατικός, ἀρχοντικός - - -
Κοσσουτίᾳ - - -

6616.

Romae aut, ut Gudius tradit, *Reati*; transcripsit et edidit Gudius p. CCCXII. 2. Ex Ligorio Muratorius T. III. p. MCCCLXV. 10. cum Lat. interpret.

Θ. K
ΛΙΚΙΝΙΑ.ΧΡΥ
ϹΟΡΟΗ.Τ.ΛΙΚΙ
ΝΙΟϹ.ΟΝΗ
5 ϹΙΜΟϹ.ϹΥΜ
ΒΙΩ.ΓΛΥΚΥ
ΤΑ ΤΗ
ΕΤ. Κ Η

Vs. 2. Gud. ΑΙΚΙΝΙΑ, Mur. ΑΙΚΙΝΙΑΙ. Vs. 3. init. Mur. COPH. Vs. 4. extr. Mur. ONI. Vs. 5. init. Mur. CMOC.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Λικινίᾳ Χρυσορόῃ Τ(ίτος) Λικίνιος Ὀνήσιμος συμβίῳ γλυκυτάτῃ ἐτ(ῶν) κη.

6616. *b.*

Lapis ex agro Romano reportatus, qui asservatur in villa Araxa s. Raxa prope Palmam in Maioribus (insulis Balearibus) in museo Despuigiano; repertus videtur prope *Ariciam* in convallibus, in quibus a. 1786-1796. fodisse fertur Cardinalis Despuig; edidit I. Maria Bover Noticia historico-artistica de los museos del eminentisimo Señor Cardenal Despuig existentes en Mallorca, Palma 1845. 8. p. 45. n. 34.

Θ ‘ Κ
Λ > ΝΙΝΝΙΟΣ
ΑΓΡΙΠΠΑΣ‘
ΜΑΡΚΙΑΙ·ΤΗ·ΕΥ
ΣΕΒΕΣΤΑΤΗΕΞ
5 ΙΔΙΩΝ·ΔΑΠΛΝΩΝ
ΕΠΟ Ι

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Λ(ούκιος) Νίννιος Ἀγρίππας Μαρκίᾳ τῇ εὐσεβεστάτῃ ἐξ ἰδίων δαπ[α]νῶν ἐποί[ε]ι.

6617.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 422. n. 14. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΩΔϾΤϾΘΑΠΤΑΙ
ΜΑΡΚΙΑ·ΑΤΤΙΑ
ΖΗϹΑϹΑ ϾΤΗ
ΜΒ

Ὧδε τέθαπται Μαρκία Ἀττία ζήσασα ἔτη μβ.

6618.

Romae in villa Carpinea, in lapide, cui insculpta praefericulum et patera; edidit Fabrettus Inscr. c. 3. p. 144. n. 163. Habeo etiam ex schedis Uhdeni.

ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ
ϹΑΜΜΟΥΚΙΑΙΜΑΡΚΙΑΙ
ΠЄΤΡѠΝΙΟϹΑΝΤΙΓΟΝΟϹ
ΚΑΙΑΦΡΑΝΙΑΜΑΡΚΙΑΤΗ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗЄΚΓΟΝΗΙ
ЄΖΗϹЄΝЄΤΗ · Ι̅Η̅ · ΜΗ
ΝΑϹ · ϛ̅ · ΗΜЄΡΑϹ · Ι̅Ζ̅
ΠΑΡΘЄΝΟϹ

Dedi ex schedis Uhdeni. Fabrettus habet Σ et E et Ω. Vs. 7. Fabr. ΝΑΣ · ϛ ·, Uhd. ΝΑϹЄ̅Ζ̅ ·

Μνήμης χάριν Σαμμουκίᾳ Μαρκίᾳ Πετρώνιος Ἀντίγονος καὶ Ἀφρανία Μαρκία τῇ γλυκυτάτῃ ἐκγόνῃ. ἔζησεν ἔτη ι̅η̅, μῆνας ϛ̅, ἡμέρας ι̅ζ̅ παρθένος.

6619.

Romae in villa Albani in urna; edidit Marinus Vill. Alb. inscr. Cl. V. p. 184. n. 162. cum Lat. interpret.

Θ Κ
Τ · ΜΑΡΚΙΩΙ
ΖΗΝΟΒΙΩΙ
ΙΟΥΝΙΟΡΙ
Κ. ΜΑΡΚΙΟϹ
ΠΑΤΗΡ ΤΕΚΝΩΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΩΙ

ΕΝ ΜΥΡΟΙϹ
ϹΟΥΤΕΚΝΟΝ
ΗΨΥΧΗ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Τ(ίτῳ) Μαρκίῳ Ζηνοβίῳ Ἰουνίορι Κ(όϊντος) Μ[ά]ρκιος πατὴρ τέκνῳ γλυκυτάτῳ.

Ἐν μύροις σου, τέκνον, ἡ ψυχή.

Unguentorum usus notus in conviviis. In Elysio autem animae defunctorum putabantur versari *θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ* (cf. n. 6279.). Inde non mirum votum subscriptum, quod, ut apte notat Marinus, in memoriam revocat veterum Christianorum de amoenis Paradisi odoribus opinionem. Quam in rem Marinus comparat inscriptionem Latinam ap. Gruterum p. MCLXXVII. 5.

6620.

Romae; a Gutenstenio acceptam edidit Gruterus p. MXXXVII. 9.

ΧΑΙΡΕ
ΠΑΡΑΘΕΟΙϹ
ΤΕΚΝΟΝ. ΜΕΤΤΙΑ
ϹΑΤΟΥΡΝΙΝΑ
ΕΖΗϹΕ. ΕΤΗ. ΛΔ
ΜΗΝΕϹ. Θ
ΗΜΕΡΑϹ · Δ

Χαῖρε παρὰ θεοῖς τέκνον. Μεττία Σατουρνῖνα. ἔζησε ἔτη λ̅δ̅, μῆνες θ̅, ἡμέρας δ̅.

De scriptura *μῆνες* conf. ad n. 6441. *b.*

6621.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MDCCXI. 11. cum Lat. interpret.

Θ ϕ Κ
ΜΕΤΤΙΟΥ
ΝΙΚΕΦΟΡΟΥ
ϹΕΡΓΙΟϹ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Μεττίου Νικ[η]φόρου Σέργιος.

6622.

Romae; ex schedis Metelli edidit Gruterus p. MXLII. 11. ex schedis Ambrosianis Muratorius T. III. p. MCCCLXXVIII. 4. et inde Castellus Inscr. Sic. XI. p. 146. n. 35.

Θ Κ
ΜΙΝΟΥΚΙΑ
ϹΙΚΕΛΗ. ΧΡΗϹ
ΤΗ. ΚΑΙ. ΑΜΕΜΠΤΟϹ
ΚΕΙΤΑΙ. ΕΝΘΑΔΕ
ΖΗϹΑϹΑ. ΕΤΗ
Κ̅Ε̅ ΕΥΟΔΙѠΝ
ϹΥΜΒΙѠ ΕΠΟΙ
ΗϹΕΝ

Aliter versus distinguit Gruterus, qui vs. 5. ΕΝ ΤΑΔΕ, vs. 6. ΖΙϹΑϹΑ, vs. 7. ΕΥΟ . ΔΙΟΝ, quod ibi utrumque ex ms. Vatic. corrigitur.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Μινουκία Σικελὴ χρηστὴ καὶ ἄμεμπτος κεῖται ἐνθάδε ζήσασα ἔτη κ̅ε̅. Εὐοδίων συμβίῳ ἐποίησεν.

6623.

Florentiae in museo artium publico; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 50. n. 97. et inde Muratorius T. II. p. MCXCIV. 7. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 532. n. 14. Habeo etiam ex schedis meis.

↓ Θ ↓ Κ ↓
ΔΥΟΤЄΚΝΟΙϹ
ΟΚΤΑΒΙωЄΡ
ΜΗЄΤωΝ·Η·
ΚΑΙ·ΟΚΤΑΒΙω
ЄΥΚΛΗΤΙ·Ι̅Ι̅Ι
ЄΠΟΙΗϹЄΝ·Ο...
ΒΙϹ·ΤΡΟΦΙΜ...
ΠΑΤΗΡ·Α.....

Vs. 6. Gor. ЄΥΚΛΗΤΙ.ω̅, Os. ЄΥΚΛΗΤΙω̅, Mur. de suo ΕΥΚΛΗΤΙ.Θ̅; est ut dedi. Vs. 7. Gor. ЄΠΟΙЄϹЄΝ.Ο. Vs. 8. extr. Gor. ΤΡΟΦΙ, Os. ΤΡΟΦΙΜ. Ceterum Gorius puncta ponit inter singulas voces. Dedi ut est in lapide.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Δύο τέκνοις Ὀκταβίῳ Ἑρμῇ ἐτῶν η̅ καὶ Ὀκταβίῳ Εὐκλῆτι μ(ηνῶν) ι̅ ἐποίησεν Ὀ[κτά]βις Τρόφιμ[ος ὁ] πατὴρ α[ὐτῶν.

Dativus Εὐκλῆτι, ut Τύχητι n. 6479.

6624.

Romae in aedibus Matthaeiorum; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MDCCXIX. 10. cum Lat. interpret. Habet Gudius p. CCXCVIII. 10. Denique Venutius Monum. Matth. T. III. Cl. X. s. 13. p. 169. n. 62. cum Lat. interpret.

ΤΟΥΤΟΥ.ΤΟΥ.ΜΝΗ
ΜΕΙΟΥ.ΚΑΙ.ΤΩΝ.ΚΑ
ΤΕΠΙΚΕΙΜΕΝΩΝ.ΣΟ
ΡΩΝ.ΚΗΔΕΤΑΙ.ΓΝΑΙ
ΟΚΤΑΟΥΙΟΣ.ΒΑΣΣΙΑ
ΝΟΣ.ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ
ΟΚΤΑΟΥΙΑΣ.ΥΓΕΙΑΣ

Vs. 1. extr. Mur. ΜΝΗ, Gud. ΜΝΗ, Ven. ΜΝΗ. Vs. 3. extr. Mur. ΣΟ, Gud. Ven. ΕΟ. Vs. 4. Ven. ΚΗΔΕΤΑΕ. Vs. 6. init. Mur. ΝΟΣ, Gud. Ven. ΛΟΣ.

Τούτου τοῦ μνημείου καὶ τῶν κατεπικειμένων σορῶν κήδεται Γναῖ(ος) Ὀκταούϊος Βασσιανὸς κληρονόμος Ὀκταουΐας Ὑγείας.

6625.

Romae olim in villa Caesarina aut in hortis A. Bosii extra portam Flaminiam; edidit Gudius p. CCCVIII. 9. et ex schedis Ptolomeis Muratorius T. II. p. MLXIII. 4. cum Lat. interpret. et not.

Θ Κ
Γ. ΟϹΤΙΛΙΟϹ
ΑΓΑΘΟΠΟΥϹΝΕΙ
ΚΑΕΥϹΕΝΤΑΥΘΑ
ΚΕΙΜΑΙΚΛΕΥΤΥΧΙ
ΑϹΤΥΜΒΕΥΘΕΙϹ
ΧΕΡΙΖΗϹΑϹΕΤΗΛΒ
ΠΡΟΝΟΟΥϹΗϹΤΟΥ
ΜΝΗΜΑΤΟϹΙΟΥΛΙ
ΑϹΙΤΑΛΙΚΗϹΟϹΔЄ
ΑΝϹΚΥΛΗΜΕΤΕΑΥ
ΤωΘΑΛΑϹϹΑΠΛω
ΤΗΜΗΔΕΓΗΒΑΤΗ

Vs. 2. init. Gud. Γ, Mur. Τ. Vs. 4. init. Gud. ΚΛΕΥϹ, Mur. ΚΑΕΥϹ. Vs. 5. Gud. ΚΕΙΜΑΙ, Mur. ΚΕΙΤΑΙ. Vs. 6. extr. Gud. ΘΕΙΕ, Mur. ΘΕΙϹ. Vs. 9. init. Gud. μΝΗ cet., Mur. ΜΝΗ cet. Vs. 11. Gud. μΕΤ.ΕΑΥ. Vs. 13. Gud. ΓΗ, Mur. ΙΗ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Γ(άϊος) Ὁστίλιος Ἀγαθόπους Νεικαεὺς ἐνταῦθα κεῖμαι Κλ(αυδίας) Εὐτυχίας τυμβευθεὶς χερί, ζήσας ἔτη λβ̅, προνοούσης τοῦ μνήματος Ἰουλίας Ἰταλικῆς. ὃς δὲ ἂν σκυλῇ, μ[ή]τε αὐτῷ θάλασσα πλωτὴ μή[τ]ε γῆ βατὴ [εἴη - - -

Nicaea nota urbs Bithyniae. De formula imprecationis conf. n. 3915.

6626.

Romae, ut videtur; edidit Marinus Act. fratr. Arval. T. II. p. 478. Est etiam in Catalogo antiq. Abbatis Campionis de Tersan p. 15. n. 74.

ΟΥΑΛЄΡΙΑΟΛΥΜ
ΠΙΑϹ
ΟΥΑΛЄΡΙΟΥΜЄΝΑΝΔΡ
ΟΥΘΥΓΑΤΗΡΑϹΙΑΝΗ
ΠΟΛЄωϹΛΑΟΔΙΚЄΙ
ΑϹ.ΖΗϹΑϹΑЄΤΗ
ΙΒ

Οὐαλερία Ὀλυμπιάς, Οὐαλερίου Μενάνδρου θυγάτηρ, Ἀσιανὴ πόλεως Λαοδικείας, ζήσασα ἔτη ιβ̅.

De Laodicea Asiae conf. n. 6541.

6627.

In urna sepulcrali *Velitris* reperta a. 1764. a Senatu Veliterno dono data Clementi XIV. P. M. ab eoque museo Vaticano inserta; primus edidit Isidorus Bianchi monachus Camaldolensis Efemer. Fior. a. 1764. n. 51. col. 803. dein nomine Senatus Veliterni Abbas Gaetanus Zampini In sepulcr. lap. Sex. Varii Marcelli observat. Rom. 1765. 4. etiam singillatim in plagula exigua hoc titulo subscripto: *Clementi XIIII P. M. veterum monumentorum conservatori urnam sepulcralem Sex. Vari Marcelli patris M. Aur. Antonini Elagabali Imp. Aug. in agro Veliterno fundo Columella anno MDCCLXIIII erutam et in museo Vaticano Clementino conservandam S. P. Q. Veliternus optimo principi d. d. pontificatus sui a. IIII.* Mox edidit Odericus Dissert. et annotat. in aliq. ined. inscr. p. 199. n. 29. 30. et ex epistola Isidori Bianchi Donatus Inscr. p. 264. 1. Tractarunt deinceps Antonius Zirardini Impp. Theodosii et Valentiniani III leges ex Ottobon. codice p. 110 sqq. et Io. Christ. Amaduzzi Leges V novellae anecd. p. 16. not. 11. Repetita est in opere Decouverte de la maison d'Horace Vol. III. p. 381. et in Zaccariae Instit. lapid. p. 29. in Ephemer. Rom. a. 1773. p. 17 sqq. in Bottari Mus. Capitol. T. IV. p. 381. Denuo transcriptam edide-

runt Clemens Cardinalis Inscr. ant. Velit. Rom. 1825. p. 175 sqq. unde repetiit Orellius Inscr. Latt. collect. Vol. I. p. 946. et Osannus Syllog. p. 417. cum commentario uterque. Citat Eckhelius D. N. T. VII. p. 245.

SEX · VARIO · MARCELLO ❦
PROC·AQVAR=C̄=PROC=PROV-BRIT❦CC̄=PROC=RA+ONIS=
PRIVAT❦CCC̄❦VICE❦PRAEFF❦PR❦ET=VRBI=FVNCTO=
C❦V❦PRAEF❦AERARI MILITARIS❦LEG❦LEG❦III AVG❦
PRAESIDI PROVINC NVMIDIAE ❦
IVLIA SOAEMIAS BASSIANA❦C❦F❦CVM FILIS❦
MARITO ET PATRI AMANTISSIMO❦

CЄΞΤω ❦ ΟΥΑΡΙω ❦ ΜΑΡΚЄΛΛω
ЄΠΙΤΡΟΠЄΥCΑΝΤΙΥΔΑΤωΝ❦ЄΠΙΤΡΟΠЄΥCΑΝ+ЄΠΑΡΧЄΙΟΥ
ΒΡΙΤΑΝΝЄΙΑC❦ЄΠΙΤΡΟΠЄΥCΑΝ+ΛΟΓωΝΠΡЄΙΒΑΤΗC❦ΠΙCΤЄΥ
ΘЄΝ+ΤΑΜЄΡΗΤωΝЄΠΑΡΧωΝΤΟΥΠΡΑΙΤωΡΙΟΥΚΑΙΡωΜΗC
ΛΑΜΠΡΟΤΑΤωΑΝΔΡΙЄΠΑΡΧωЄΡΑΡΙΟΥCΤΡΑΤΙωΤΙΚΟΥ❦
ΗΓЄΜΟΝΙΛЄΓЄΙωΝΟC❦Γ❦ΑΥΓΟΥCΤΗCΑΡΞΑΝ+ЄΠΑΡΧЄΙΟΥΝΟΥΜΙΔΙΑC
ΙΟΥΛΙΑCΟΑΙΜΙΑCΒΑCCΙΑΝΗCΥΝΤΟΙCΤЄΚΝΟΙCΤωΠΡΟC
ΦΙΛЄCΤΑΤωΑΝΔΡΙΚΑΙΓΛΥΚΥΤΑΤωΠΑΤΡΙ❦

Dedimus apographum auctoritate Senatus populique Veliterni editum. In lapide Λ constanter ferri pro A colligi potest ex apographo Oderici.

Vs. 1. maioribus litteris.

Σέξτῳ Οὐαρίῳ Μαρκέλλῳ, ἐπιτροπεύσαντι ὑδάτων, ἐπιτροπεύσαντι ἐπαρχείου Βριταννείας, ἐπιτροπεύσαντι λόγων πρειβάτης, πιστευθέντι τὰ μέρη τῶν ἐπάρχων τοῦ πραιτωρίου καὶ Ῥώμης, λαμπροτ[ά]τῳ ἀνδρί, ἐπάρχῳ ἐραρίου στρατιωτικοῦ, ἡγεμόνι λεγειῶνος γ̄ Αὐγούστης, ἄρξαντι ἐπαρχείου Νουμιδίας, Ἰουλία Σοαιμιὰς Βασσιανὴ σὺν τοῖς τέκνοις τῷ προσφιλεστάτῳ ἀνδρὶ καὶ γλυκυτάτῳ πατρί.

Sex(to) Vario Marcello, proc(uratori) aquar(um) c, proc(uratori) prov(inciae) Brit(anniae) cc, proc(uratori) rationis privat(ae) ccc, vicepraef(ectorum) pr(aetorio) et urbi functo, c(larissimo) v(iro), praef(ecto) aerari militaris, leg(ato) leg(ionis) III Aug(ustae), praesidi provinc(iae) Numidiae, Iulia Soaemias Bassiana c(larissima) f(emina) cum filis marito et patri amantissimo.

Titulus eo nomine notabilis, quod de necessitudine familiae Augustae affert aliunde parum cognita. M. Aurelium Antoninum Heliogabalum Soaemiae filium Vario Marcello patre natum esse testatur Dio Cass. LXXVIII, 30. De patre et matre Heliogabali titulus hic paulo disertior est. Nam quum nomen Soaemiadis definiri potest variis modis illud traditum in nummis (COAIMIA, COAIMIC, COY AIMIC, COAIMIAC) et a scriptoribus (Dioni Cass. Σοαιμία, Herodiano Σοαιμίς, Eutropio *Semiasira*, Lampridio *Semiamira*), tum cognitis nunc matris nominibus apparet Heliogabalum, qui antequam imperium adipisceretur, Avitus ex Avo et Bassianus ex proavo materno dictus est, Varii nomen a patre Vario Marcello sortitum fuisse; de quo nomine mira commentus est Aelius Lampridius Vit. Ant. Heliog. c. 2. Soaemias autem Iulia Bassiana audit, hoc nomen ab avo materno, alterum, quod etiam in nummis apparet, ab Iulio Avito ipsius parente sortita. De qua re qui diligenter exposuit Odericus, stemma Heliogabali concinnavit ab Osanno repetitum hoc:

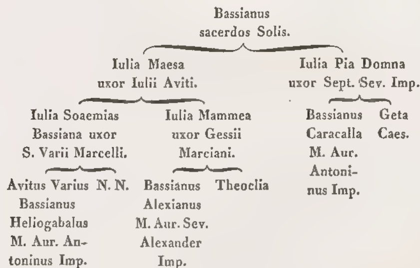

Praeterea Heliogabalo fratres aut sorores fuisse ex titulo nostro discimus, quos, antequam Heliogabalus ad imperium venisset, defunctos esse suspicatur Odericus. Nova etiam memoria munerum, quibus functum Varium Marcellum Caesaris procurato-

rem et senatorem (ut Dio Cassius) deprehendimus. Procuratorem aquarum a curatoribus aquarum distinguendum esse monet Osannus, qui ex Frontino de aquaeduct. II. docet procuratores a Ti. Claudio tanquam officii adiutores additos esse, comparatque inscriptionem Latinam ap. Gruterum p. CCCCLIX. 7. Procurationem rationis privatae a Severo institutam esse tradit Spartianus (H. A. T. I. p. 609.): quod impugnatum a Salmasio, ut annotat Odericus, quodam modo firmatum videtur ab Hadriensi Episcopo De la Torre Monum. Antiat. c. v. p. 73 sqq. Unde Odericus suspicatus est Varium Marcellum, qui fere extremis Severiani imperii annis mortuus est vel imperante Caracalla, inter primos fuisse, qui rationis privatae curandae munus obiissent. Deinceps legatus legionis insolentius ἡγεμὼν vocatur, id quod etiam interpretes animadverterunt. Nota etiam ἐπαρχεῖον pro ἐπαρχεία.

De siglis in titulo Latino obviis c, cc, ccc, docte Odericus disseruit docens intelligendum esse centenarium, ducenarium, trecenarium, qui quidem sestertia c, cc, ccc stipendii nomine obtinebant. Ad eandem formulam dicitur ἐπίτροπος Σεβαστοῦ δουκηνάριος, ut n. 4485. et saepe. Postrema sigla Soaemiadi apposita **C . F.** *Caii filia* explicatum ivit Osannus.

6628.

Romae olim in hortis Iustinianeis, post in aedibus Vaticanis; edidit ex schedis Ptolomeis Muratorius T. III. p. MDXI. 7. repetiit Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVI. 5. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 426. n. 34.

ΟΥΛΠΙΑ
ΛΑΙΔΙ
ΟΙΤΡΟΦΙΛΛΟΙ

Οὐλπία Λαΐδι οἱ τρόφιμοι.

In lapide littera **M** parum composita videtur, unde Muratorius, Maffeius **ΤΡΟΦΙΛΛΟΙ**, quod tamen recte interpretatus est Maffeius.

6629.

Romae olim in domo Pomponii Laeti; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MDCCLXVII. 6. cum Lat. interpret.

Μ
ΟΥΛΠΙ
ΟС.ΓοΡ
ΓΙΑС

Μ(άρκος) Οὔλπιος Γοργίας.

6630.

Romae in museo Capitolino; missu Blanchinii edidit Muratorius T. II. p. MXXII. 2. cum Lat. interpret.; paulo accuratius, sed tamen corrupte edidit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 185. cum not. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 463. 2.

ΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΠΕΠΟΗΚΕΝ✠Μ✠ΟΥΛΠΙΟС
ΗΡΩΝΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥС ✠
ЄΑΥΤΩΚΑΙΦΛΑΟΥΙΑΙ
ΔΟΞΗСΥΜΒΙΩΙΚΑΙ✠
ΦΛΑΟΥΙΩΙΤΕΛΕСΙΝΩΥΙΩ
ΑΥΤΗС - - - - \ΕΥΘΕΡΟΙС
ΚΑΙΑΠΕΛ - - - - ΚΑΙΤΩΝΜΕΤΑ
ΞΥ - - - - - - - - - ΥΤΩΝ

Vs. 1. Mur. **ΤΟΥΤΟΤΟ** cet. Guasc. **ΤΟΥΟΤΟ** cet. Os. **ΤΟΥΤΟ** cet. Vs. 2. init. Mur. **ΠΕΠΟΙΗΚΕΝ**, Guasc. . . . . . **ΘΗΚΕΝ**, Os. **ΠΕΠΟΗΚΕΝ**. Vs. 3. extr. **C** omittit Guascus. Vs. 4. extr. Guasc. **ΦΛΑΟΥΑΙ**. Vs. 5. init. Mur. **ΔΟΞΑΙ**, Guasc. **ΔΟCΗ**, Os. **ΔΟΞΗ**. Vs. 6. Mur. **ΤΕΛΕCΕΙΝΩ**. Vs. 7. Mur. **ΑΥΤΟΙCΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙC**, Guasc. Os. quae dedimus. Vs. 8. init. Guas. **ΚΛΑΠΕ** pro **ΚΑΙΑΠΕΛ**. Vs. 9. Mur. **ΞΥ - - - - - - - ΤΩΝ**, Guasc. **Υ - - - - - ΙΤΩΝ**, Os. quae dedimus.

Τοῦτο τὸ μνημεῖον πεπόηκεν Μ(άρκος) Οὔλπιος Ἥρων Ἀλεξανδρεὺς ἑαυτῷ καὶ Φλαουΐᾳ Δόξῃ συμβίῳ καὶ Φλαουΐῳ Τελεσίνῳ υἱῷ αὐτῆς [καὶ ἀπελ]ευθέροις καὶ ἀπελ[ευθέραις] καὶ τῶν μεταξὺ [τέκνοις καὶ ἐκγόνοις α]ὐτῶν.

Vss. 7. 8. restituit Osannus.

6631.

Romae olim apud Camaldolenses montis Caelii; edidit Sandrius apud Oderic. Dissert. cet. p. 369. aeri incisam; edita est etiam in Anecdot. litter. Rom. Vol. II. p. 473. n. 32.

. Θ Κ
ΠΑΠΕΙΡΙΟСΕΡ
ΜΗСΠΑΠΕΙΡΙΑ
ΠΑΝΘΕΙΑСΥΜΒΙΩ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗΜΝΗ
ΜΗСΧΑΡΙΝΤΥΜ
ΒΟΝΑΝΕСΤΗСΑ
ΠΑΡΑΛΑΒΩΝΕ
ΤΩΝ·ΙΒ·СΥΝΖΗ
САСΕΤΕСΙΝΗ
ΚΑΙΜΗСΙΝΕ·

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Παπείριος Ἑρμῆς Παπειρίᾳ Πανθείᾳ συμβίῳ γλυκυτάτῃ μνήμης χάριν τύμβον ἀνέστησα, παραλαβὼν ἐτῶν ιβ, συνζήσας ἔτεσιν η καὶ μησὶν ε.

Conf. n. 6437.

6632.

Romae in museo Capitolino, olim apud Ficoronium; missu Ramaginii edidit Muratorius T. II. p. CMLXIX. 1. cum Lat. interpret. Habet Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 185. qui absurde vertit. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 463. 3.

ΠΑΠΕΙΡΙϢΗΡΑΚΛΕΙ
ΤϢΛΑΡΑΝΔΕΙϹΟΦΙ
ϹΤΗΑΠΟΛΛϢΝΙ
ΟϹΚΑΙΝΕϢΝ
ΤϢΧΡΗϹΤϢΠΑΤΡϢΝΙ

Vs. 5. extr. Mur. Guasc. ΠΑΤΡΩΝΩ.

Παπειρίῳ Ἡρακλείτῳ, Λαρανδεῖ, σοφιστῇ Ἀπολλώνιος καὶ Νέων. τῷ χρηστῷ πάτρωνι.

Osannus, qui sophistam hunc Larandenum Lycaoniae nominat Papirium Herculem, comparat Papirios Herculis cultores n. 5989. Sed sophista audit Heraclitus.

6633.

Camaldoli supra *Tusculum* in museo Cardinalis Passionei; edidit Passioneus Inscr. ant. Cl. XIV. p. 146. n. 4. cum Lat. interpret. et not.

ΠΕΤΦΩΝΙ.ΕΖΗ
ϹΕΝ. ΕΝΙΑΨΤΟΝ·
ΗΜΕΡΑϹ.ΤΕ
ϹϹΑΡΑΚΟΝΤΑ

Πετρῶνι. ἔζησεν ἐνια[υ]τόν, ἡμέρας τεσσαράκοντα.

Nomen videtur vocativo casu positum. Cf. n. 6460.

6634.

Romae in aedibus Vaticanis; ex museo Zeladae edidit Marinus Vill. Alb. inscr. Cl. V. p. 183. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 436. n. 93. Citat Boissonadus in Holstenii epistolis p. 434. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΘΕΟΙϹΧΘΟΝΙΟΙϹ
ΤΙΠΛΩΤΙΟϹΙΟΥϹΤΟϹ
ΤΙΠΛΩΤΙΩΖΩϹΙΜΑ
ΑΔΕΛΦΩΖΗϹΑΝΤΙ
ΕΤΗΙΑΜΗΝΑϹΕΞ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Vs. 2. init. Mar. Π, Os. ΤΙ, Thorl. ΙΙ. Vs. 3. init. Mar. Π, Os. Thorl. ΤΙ.

Θεοῖς χθονίοις.

Τι(βέριος) Πλώτιος Ἰοῦστος Τι(βερίῳ) Πλωτίῳ Ζωσιμᾷ ἀδελφῷ ζήσαντι ἔτη ῑᾱ, μῆνας ἓξ μνήμης χάριν.

Marino de forma ΖΩϹΙΜΑ addubitante Boissonadus e Suida protulit Ζωσιμᾶς ὄνομα κύριον, nomen etiam alibi obvium.

6635.

In via Appia; edidit Amatus in Giorn. Arcad. m. April. 1823. p. 99. unde repetita est in Ferussac Bulletin des scienc. hist. 1829. n. 4. p. 491.

Θ Δ
ΠΟΣΤΟΥΜΙΑΣΣΕΚΟΥΝ
ΔΗΣΕΠΟΙΗΣΕΠΟΣΤ
ΟΥΜΙΟΣΜΗΤΡΟΔΩ
ΡΟΣΑΔΕΛΦΗΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΗΕΖΗϹΕΝΕΤΗ
Λ Θ

Θ(εοῖς) δ(αίμοσιν)

Ποστουμίας Σεκούνδης. ἐποίησε Ποστούμιος Μητρόδωρος ἀδελφῇ γλυκυτάτῃ. ἔζησεν ἔτη λ̄θ̄.

6636.

Romae in suburbano Conti; ex schedis Uhdeni.

Θ Κ
ϹΑΛΟΥΙϢ
ΑΝΤΙϹΘΗΝΗ
ΥΙϢ ʼ ΓΛΥ
ΚΥΤΑΤϢ
ϹΑΛΕΥΙΑ
ΑΚΥΛΕΙΝΑ
ΜΗΤΗΡ
ΤΟΝ ϟ
ΒϢΜΟΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Σαλουΐῳ Ἀντισθ[έ]ν[ει] υἱῷ γλυκυτάτῳ Σαλ[ο]υΐα Ἀκυλεῖνα μήτηρ τὸν βωμόν.

6637.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Smetius fol. CXXXIII. 15. inde et ex schedis Knibbianis Gruterus p. DCCCXXV. 4. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 424. n. 23. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΘΕΟΙϹΚΑΤΑΧΘ
ϹΑΤΡΙΑΤΥΧΗΤΕ
ΡΕΝΤΙΟϹΑΝΗΡ
ΕΥϹΕΒΕΙΑϹΧΑ
ΡΙΝϹΥΝΕΜΟΙΖΗ
ϹΑϹΗΕΤΗ·Η̄·Α
ΜΕΜΠΤѠϹΑΝΕ
ΘΗΚΑΤΗΝϹΤΗΛΗΝ
ΤΑΥΤΗΝ ΧΑΙΡΕ

Grut. Ε et Ω, Smet. Os. Thorl. Є et Ѡ. Vs. 7. Smet. ΜΕΜΠΤΕϹ. Vs. 8. extr. Smet. PHANA, Os. ϹΤΗΛΗΝ, Thorl. ϹΤΗ/ΗΝ.

Θεοῖς καταχθ(ονίοις).

Σατρία Τύχῃ Τερέντιος ἀνὴρ εὐσεβείας χάριν, σὺν ἐμοὶ ζησάσῃ ἔτη η̄ ἀμέμπτως, ἀνέθηκα τὴν στήλην ταύτην. Χαῖρε.

6637. *b*.

Romae in aula monasterii S. Pauli; edidit L. Mercklinus in Gerhardi Diario archaeologico a. VII. (Denkmäler und Forschungen) 1849. p. 105. n. 15.

ΑΚΕΙΛΙΑΔΕΛΦΙϹ
ΤΗΙΔΙΑΘΡΕΠΤΗ
ϹΕΠΤΙΜΙΗΠΑΥϹΙΛΙΠΗ
ΒΙѠϹΑϹΗϹΕΤΕϹΙΝ
·Ι·Δ·ΜΗϹΙΑ·ΗΜΕΡ
Η̄ ΑΕΙΜΝΗϹΤѠ

Ἀκειλία Δελφὶς τῇ ἰδίᾳ θρεπτῇ Σεπτιμίῃ Παυσιλ[ύ]πῃ βιωσάσῃ ἔτεσιν ιδ̄, μησ(ὶν) ια̅, ἡμέρ(αις) η̄, ἀειμνήστῳ.

Lectio ΒΙѠϹΑϹΗϹ pro ΒΙѠϹΑϹΗ vs. 4. facile imputari quadratario potest. De forma Σεπτιμίη cf. n. 6547.

6638.

Romae in lapide extra portam Capenam a. 1772. reperto, nunc in aedibus Vaticanis; edita est in Anecdot. litter. Rom. Vol. III. p. 477. n. 32. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 430. n. 63. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ· Κ
ϹΟΥΛΠ·ΑΛΦΙ
ΟϹ·ϹΟΥΛΠ·ΙΜ
ΓΕΝΟΥΗΤΗ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ϹΥΜΒΙѠΜΝΕ
ΙΑϹΧΑΡΙΝ

Vs. 2. extr. editor Romanus ΑΛΦΙ, Os. Thorl. Α·ΦΙ. Vs. 3. extr. editor Rom. ΙΝ, Os. Thorl. ΙΜ. Vs. 4. editor Rom. ΓΕΝΟΥΗΤΗ, Os. ΓΕΝΟΥΗΤΗ·, Thorl. ΓΕΝΟΥΕΤΗϹ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Σουλπ(ίκιος) Ἄλφιος Σουλπ(ικίᾳ) Ἰμγενούῃ τῇ γλυκυτάτῃ συμβίῳ μνείας χάριν.

Nomen mulieris est *Ingenua*.

6639.

Romae, ut videtur; edidit Fabrettus Inscr. c. 3. p. 147. n. 188.

Λ. ΣΤΑΤΙΟΣ· ΜΗΤΡΟ
ΔΩΡΟΣ· Ο ΚΑΙ ΚΕ
ΡΙΛΛΙΑΝΟΣ·ΕΝΘΑ
ΔΕ

Λ(ούκιος) Στάτιος Μητρόδωρος ὁ καὶ Κερ[ε]λλιανὸς ἐνθάδε (sc. κεῖται).

6640.

Olim Camaldoli supra Tusculum in museo Passionei Cardinalis, postbac in aedibus Vaticanis; edidit Passioneus Inscr. ant. Cl. XIV. p. 140. n. 22. cum Lat. interpret. unde repetiit Donatus Inscr. p. 362. 1. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 435. n. 91. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΤΑΤΙΑΧΑΡΑΚΤΗΡΟϹ
ΘΥΓΑΤΡΙΔΡΟΥϹΙΛΛΑ
ΘΕΜΙϹΤΑ·ΗΜΗΤΗΡ

Vs. 2. Pass. Os. ΔΡΟΥϹΙΛΛΗ, Thorl. ΔΡΟΥϹΙΛΛΑ.

Τατίᾳ Χαρακτῆρος θυγατρὶ Δρούσιλλα Θεμίστα ἡ μήτηρ.

Mater audit Drusilla Themista.

6641.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 443. n. 139.

ΤΕΡΕΝ
ΤΕΙΑΝ
ΟΥΖΗ

Τερεντειανοῦ. ζῇ.

6642.

Prope *Romam* in tabula marmorea; ex schedis Horatii a Valle per Gutenstenium missis edidit Gruterus p. DCCIX. 3.

Γ. ΤΙΝΕΙΩΙ
ΑΓΑΘΩΝΙ
ΑΝΘΗΡΟΣ
ΠΑΤΗΡ
Μ . Χ

Γ. Τιν[η]ΐῳ Ἀγάθωνι Ἄνθηρος πατὴρ μ(νήμης) χ(άριν).

6643.

Romae; edidit Montfauconius Palaeogr. Graec. p. 170. aeri incisam; unde repetiit Muratorius T. II. p. MLXXVIII. 6. cum Lat. interpr.

Θ. Κ.
ΠΑΠΙΑϹ ΔΙΟΔΩΡΟΥ
ϹΑΡΔΙΑΝΟϹ
ΖΩΝ · ЄΑΥΤΩ · ЄΠΟΙΗϹЄΝ
ΚΑΙ . Μ · ΤΙΤΙΩ · ΙΑΝΟΥΑΡΙΩ
ΥΙΩ · ΟϹ · ЄΖΗϹЄΝ ЄΤΗ · ΙΗ
ΚΑΙΑΠЄΛЄΥΘЄΡΑΙϹ ΚΑΙΑΠЄ
ΛЄΥΘЄΡΟΙϹ · ЄΑΥΤΩΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Παπίας Διοδώρου Σαρδιανὸς ζῶν ἑαυτῷ ἐποίησεν καὶ Μ(άρκῳ) Τιτίῳ Ἰανουαρίῳ υἱῷ, ὃς ἔζησεν ἔτη ιη, καὶ ἀπελευθέραις καὶ ἀπελευθέροις ἑαυτῶν.

6644.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 434. n. 87. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ · Κ
ΦΛ ЄΡΜΟ
ΓЄΝΗϹ
ΚΑΡΦΙΝΙΑ ΤΙΤΙ
ΑΝΗ ϹΥΝΒΙΩ Ι
ΔΙΑ ЄΠΟΙΗϹЄ

Vs. 5. Thorl. ϹΥΜΒΙΩ.
Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Φλ(αούϊος) Ἑρμογένης Καρφινίᾳ Τιτιανῇ συνβίῳ ἰδίᾳ ἐποίησε.

6645.

Mareni in villa Maldachinia, post Columnensi, in anaglypho, quod exhibet virginem stolatam ad aram sacrificantem; edidit Gudius Inscr. p. CCCXXI. 1. Edita est etiam in Anecdot. litter. Rom. Vol. IV. p. 540. n. 54.

ΦΛΑΟΥΙΑ
ΑΦΡΟΔΕΙϹΙΑ.ΤΡΑΛ
ΛΙΑΝΗ.ΕΤΩΝ.ΕΠΤΑ

Φλαουΐα Ἀφροδεισία Τραλλιανὴ ἐτῶν ἑπτά.

6645. *b*.

Romae; edidit Marinus Act. fratr. Arval. T. II. p. 635.

Α FLAVIAEVROPE Γ
Τ MEMORIAMSEVIVA Ο
Υ FECIT · SIBI · ET · SVIS Ρ
Φ LIBERTIS · LIBERTABVSQVE Γ Ο
Ι POSTERISQVE · EORVM Ν
COHAERENTIBVS · CVM · AEDI Ι
CVLISANTE · ET · A · RETRO

Flavia Europe memoriam se viva fecit sibi et suis libertis libertabusque posterisque eorum cohaerentibus cum aediculis ante et a retro.

Ἀτύφι Γοργόνι.

Fortasse ἀτύφει a verbo ἀτυφεῖν, quod est εὖ φρονεῖν (cf. ad n. 6759.). Nomen Γοργόνιος redire videtur n. 6899.

6646.

Romae in hortis Iustinianeis ad portam Flaminiam; edidit Gudius Inscr. p. CCCIII. 11. Ex schedis Ptolomeis Muratorius T. III. p. MCDLXIV. 6. cum Lat. interpret.

Τ . ΦΛΑΟΥΙΩΙ
ΕΥΦΡΟΝΙ
ΤΩΙΤΡΟΦΕΙ
ϹΕΠΤΙΜΙΟϹ
ΠΡΕΙϹΚΟϹ
ΠΕΤΡΩΝΙΑΝΟϹ

Vs. 6. Mur. ΠΕΤΡΟΝΙΑΝΟϹ.
Τ(ίτῳ) Φλαουΐῳ Εὔφρονι τῷ τροφεῖ Σεπτίμιος Πρεῖσκος Πετρωνιανός.

6647.

Romae in aedibus Vaticanis; ediderunt Odericus Dissert. cet. p. 181. n. 3. et Sandrius ap. Odericum l. c. p. 372. n. 8. ligno incisam; edita est etiam in Nuova raccolta d' opusc. scientif. e filolog. T. XV. Habeo praeterea ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Εὐψυχ(ε)ῖν.
Φλ(αουΐᾳ) Καλημέρᾳ τῇ σεμνῇ, ζησάσῃ ἔτη κβ, ἀμέμπτως πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀστομαχήτ[ω]ς βιωσάσ[ῃ], ὁ ἀνὴρ Σεραπᾶς ὑπὲρ αἰωνίας μνείας, καὶ ὁ πάτρων Τ(ίτος) Φλ(αούϊος) Πέργαμος ἀξί[ᾳ] σωφροσύνης χάριν.

In interpretatione ineptit editor in Opusc. scient. Vs. 5. ἀστομάχητος βιώσασα facile tribuas quadrata-

Θ' ЄΥ+VΧΙΝ Κ'
ϕΛΚΑΛΛΗⲘЄΡΑΤΗϹЄⲘΝΗ
ΖΗϹΑϹΗЄΤΗΚΒΑⲘЄⲘ
ΠΤⲰϹΠΡΟϹΤΟΝΑΝ
ΔΡΑΑϹΤΟΜΑΧΗΤΟϹΒΙⲰ
ϹΑϹΑΟΑΝΗΡϹЄΡΑΠΑϹΫ
ΠЄΡΑΙⲰΝΙΑϹΜΝЄΙΑϹ
ΚΑΙΟΠΑΤΡⲰΝΤ'Φ'Λ
ΠЄΡΓΑⲘΟϹ
ΑΞΪΗϹⲰΦΡΟ
ϹΥΝΗϹΧΑΡΙΝ

rio. Conf. n. 6590. Ἀστομάχητος est quod in titulis Latinis dicitur *sine bile, sine stomacho,* ut recte annotat Odericus; atque adeo *astomachetus* (ap. Reines. XII, 124. p. 691. et Gruter. p. DCCL. 14.) habetur. Ἀστομαχὶ est in gemma n. 7314. Vs. 8. T. Flav. Pergamus manumisisse videtur Flav. Calemeram.

6648.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 439. n. 110.

ΦΛΑΒΙΑ ❦ ΜΑΡΥ
ΛΑ

Hoc loco rami duo.

Φλαβία Μαρύλα.

6649.

Romae; e schedis Knibbianis Gruterus p. DCLXXXIV. 1.

Θ . Κ
ΚΑΙ.ΦΛΑ.ΠΙϹΤΙΚⲰ
ΦΛΑ. ΠΑΤΡΟΙΝΟϹ
ΘΡЄΠΤⲰΙΔΙⲰΖΗ
ϹΑΝΤΙΑΛΥΠⲰϹ
ЄΤΗ Κ
ΧΑΙΡЄ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
καὶ Φλα(ουΐῳ) Πιστικῷ Φλα(ούϊος) Πατρόϊνος θρεπτῷ ἰδίῳ, ζήσαντι ἀλύπως ἔτη κ̄. χαῖρε.

Πατρόϊνος est Patruinus. Conf. n. 5973. c.

6650.

Romae in pavimento aedis S. Mariae Monticelli, in tabula marmorea; edidit Smetius fol. CXXVIII. 3. indeque Gruterus p. DCCLXXXIV. 3. cum Lat. interpret. Hinc citat Fabrettus Inscr. p. 466.

ΦΛΑΟΥΙΑ ❦ ϹЄΡΟΥΑΝΔΑ ❦ ΗΚΑΙ
ΑΓΡΙΠΠЄΙΝΑ ❦ ΠΑΝΑΡЄΤЄ
ЄΥΨΥΧΙ ❦ ΜЄΤΑΤΟΥΟϹЄΙΡΙΔΟϹ

Φλαουΐα Σερουάνδα ἡ καὶ Ἀγριππεῖνα. πανάρετε, εὐψύχ(ε)ι μετὰ τοῦ Ὀσείριδος.

De Osiride conf. n. 6562.

6651.

Romae olim in coenobio S. Silvestri, post in museo Cardinalis Albani, nunc in museo Capitolino; a Bartholino acceptam edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XI. p. 623. n. 13. imperfecte habet Donius Inscr. Cl. IV. p. 149. n. 58. Ex schedis Ptolomeis dedit Muratorius T. II. p. CMLIII. 8. Deinde edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCXVI. 2. accuratius expressit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 202.

ϕΛΑΟΥΙΟϹ
ΤЄΡΠΝΟϹ
ΚΙΘΑΡⲰΙΔΟϹ
ΑΛЄΞΑΝΔΡЄ
ΥϹЄΤⲰΝΚϚ
ΑΦΘΟΡΟϹ

Formas litterarum dedimus ex Guasco. Vs. 5. Rein. ΚΓ, Maff. ΚΖ, Mur. Guasc. ΚϚ. Vss. 5. 6. omittit Donius.

Φλαούϊος Τέρπνος κιθαρῳδὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐτῶν κ̄ϛ̄, ἄφθορος.

Terpnus citharoedus imperante Nerone clarus (Suet. Neron. vit. 20.) nomen Flavii a Vespasiano tulit (Suet. Vespas. 19.).

6652.

Camaldoli olim supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei; edidit Passioneus Inscr. ant. Cl. XIV. p. 146. n. 3. cum interpr. Lat.

Φ' ΤΥΚΗ
ΖΗϹΑϹΑ
ΑΜЄΜΠΤ
ΩϹЄΤΗ · ΚЄ
ЄΝΤΑΔЄ
ΚЄΙΤЄ

Φ(λαουΐα) Τύ[χ]η ζήσασα ἀμέμπτως ἔτη κ̄ε̄ ἐν[θ]άδε κεῖτε.

6653.

Prope *Veios*; edidit Gerhardus in nota ad commentarium de reliquiis Veiorum Mem. Instit. archeol. Rom. Fasc. I. p. 17.

ΘЄΟΙϹΗΡΩϹΙ
Μ · ΦΟΥΛΟΥΙΟΥ
ΠΡΟΚΛΟΥ

Θεοῖς ἥρωσι
Μ(άρκου) Φουλουΐου Πρόκλου.

6654.

Romae olim ante portam Latinam; edidit Boissardus P. VI. n. 144. unde repetiit Gruterus p. MCLVI. 7. Citat Cuperus Apotheos. Hom. p. 293.

ΘΕΟΙCΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙC
ΙΟΥΛΑΚΜΗΙCΥΝΔΟΥΛΗΙ
ΑΚΤΙΟCΤΡΟΦΙΜΟC
ΜΝΗΜΗCΚΑΙΕΥCΕΒΙΑC
ΧΑΡΙΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΑΚΜΗ · ΧΑΙΡΕ
ΤΡΟΦΙΜΕ·ΧΑΙΡΕ

Vs. 1. Boissardus omittit Χ. Vs. 8. idem habet ΤΡΟΦΙΜΟ ΧΑΙΡΕ.

Θεοῖς καταχθονίοις.
Ἰουλ(ίᾳ) Ἄκμῃ συνδούλῃ Ἄκτιος Τρόφιμος μνήμης καὶ εὐσεβίας χάριν ἀνέθηκεν.
Ἄκμη χαῖρε. Τρόφιμε χαῖρε.

6655.

Romae olim in ara; e libro Ligoriano a Spanhemio excusso edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XI. p. 633. n. 70.

Θ Κ
Μ.ΑΛΚΥΝΟΟC
ΑΙΜΙΛΙΑΝΟC
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟC
ΥΑΤΡΟC
ΥΑΛΛΟC

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μ. Ἀλκ[ί]νοος Αἰμιλιανός, ἀπελεύθερος, [ἰ]ατρὸς - - -
In fine Γάλλος legendum censebat Reinesius. Vide potius ne subsit φυσικός. Conf. n. 6672.

6656.

Florentiae in publico museo artium; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 51. n. 99. ex schedis Ptolomeis et Ligorio Muratorius T. III. p. MDXLI. 11. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 533. n. 16. Habeo etiam in schedis meis.

Γ·ΙΟΥΛ
ΑΝΤΕΡΩΤΙ
ΑΓΑΘΩ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ
ΙΟΥΛΕΥΠΡΕ

Vs. 5. extr. Mur. ΕΥΠΡΕΠΕС, Os. ΕΥΠΡΘ. Sed in lapide est, ut dedi.

Γ(αΐῳ) Ἰουλ(ίῳ) Ἀντέρωτι ἀγαθῷ, ἀπελευθέρ[ῳ, Γ.] Ἰούλ(ιος) Εὐπρέ[πιος.

6656. *b*.

In via Appia; ex Ligorio edidit Gudius p. CV. 5. (CIↃCCCCXLII. 2.)

ΘΕΟΙΣ.Κ
Μ.ΑΥΡΗΛΙΟΣ.ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟC.CΕΒΑCΤΟΥ
ΙΕΡΟΚΟΜΑC.ΤΟΥ.CΑΡΑΠΙΔ
ΑΝΕΘΙΚΕΝ

Θεοῖς κ(αταχθονίοις.)
Μ. Αὐρήλιος Ἀντίλοχος, ἀπελεύθερος Σεβαστοῦ, ἱεροκόμ[ο]ς τοῦ Σαράπιδ[ος] ἀνέθ[η]κεν.
Ἱεροκόμος est i. q. νεωκόρος. Conf. n. 5763. *b*. in Add.

6657.

Romae olim in hortis Iustinianis; transcripsit et edidit Sponius Recherches d'antiq. p. 236. (Poleni Suppl. Thes. T. IV. p. 499.) et Miscell. erud. ant. Sect. I, 7. p. 24. cum Lat. interpret. Denuo edidit Gudius p. CCCXLVIII. 11. (IↃCCCCLXXXII. 2.). Habeo etiam ex schedis Uhdeni.

Guttus. | Patera.

Θ Κ
ΚΑΤΑΚΕΛΕΥ
ΣΙΝΤΗΣΔΕΣ<
ΠΟΙΝΗΣΓΑΠΡΙ
ΚΙΩΘΡΕΠΤΩ
ΖΗΣΑΝΤΙΕΤΗ
Γ̄·Μ Γ̄Ζ
Η ... ΚΔ

Sponius Σ, Gud. Uhd. Ϲ. Vs. 4. Spon. Γ.ΑΠΡΙ, Gud. Uhd. ϹΑΠΡΙ. Vs. 5. Spon. ΚΙΟΣΘΡΕΠΤΟΣ, Gud. ΚΙΩΘΡΕΠΤΩ, Uhd. ΚΙΟΘΡΕΠΤΩ. Vs. 7. Spon. ΙΜ ... ΚΑ, Gud. F.Μ F̄Ζ, Uhd. Γ̄.Μ Γ̄Ζ. Vs. 8. solus habet Gudius.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κατὰ κέλευσιν τῆς δεσποίνης Γ(αΐῳ) Ἀπρικίῳ θρεπτῷ, ζήσαντι ἔτη γ̄, μ(ῆνας) γ̄, ἡ(μέρας) κδ̄.
Conf. n. 6663. 6685.

6658.

Romae olim ad amphitheatrum in martyrum XL; ex schedis Metellianis per Gutenstenium missis edidit Gruterus p. CCCXXXV. 1. cum Lat. interpret.

Θ ɣ Κ
Τ. ΑΙΛΙΟCɣ
ΑCΚΛΗΠΙΑΔΗCɣ
CΕΒΑCΤΟΥɣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟCɣ
ΙΑΤΡΟCɣ
ΛΟΥΔ.ΜΑΤ
ΧΕΙΡɣ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Τ(ίτος) Αἴλιος Ἀσκληπιάδης, Σεβαστοῦ ἀπελεύθερος, ἰατρός, λούδ(ου) ματ(ουτίνου) χειρ(οῦργος) (i. e. ludi matutini chirurgus).

6659.

In lapide in agro Romano effosso a. 1740. translato Volaterris in museum Guarnacci; ediderunt Gorius Inscr. Etrur. T. III. App. p. 246. n. 256. et Donatus Inscr. p. 429. n. 9.

ΑΣΣΤΡΑΓΑΛΟΣ
ΝΕΣΤοΡΟΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Ἀσστράγαλος Νέστορος ἀπελεύθερος.

6659. *b.*

Romae olim prope hortos Domitios; ex Ligorio edidit Gudius p. CXCII. 3. (CIↃCCCCXLI. 1.)

Θ . Κ
Μ . ΑΥΡΗΛΙΟΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΙΚΤΟΣ · ΑΝΕ
ΘΙΚΕΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Μ. Αὐρήλιος, ἀπελεύθερος Σεβαστου, ἰ[α]τ[ρ]ὸς ἀνέθ[η]κεν.

6659. *c.*

Romae; ex Ligorio edidit Gudius p. CIX. 7. (CIↃCCCXLIX. 4.)

Θ. Κ.
Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ . ΑΠΕ
ΛΕΥΘΕΡΟϹ · ΚΗΥΣ
ΣΟΣ . ΙΣΤΡΙΟΝΟΣ
ΑΝΕΘΕΗΚΕΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Λ. Αὐρήλιος, ἀπελεύθερος Κή[ρ]υ[κ]ος ἰστρί[ω]νος, ἀνέθηκεν.

6660.

Romae in sarcophago; edidit Fabrettus Inscr. c. 10. p. 755. n. 616. cum Lat. interpret.

ΒΑϹΙΛΕѠ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡѠ
ΑΡΡΙΟϹ ΤΡΟΓΟϹ
ΠΑΤΡѠΝ

Βασιλέῳ ἀπελευθέρῳ Ἄῤῥιος Τρόγος πάτρων.

6661.

Florentiae in museo artium publico, in ara marmorea anaglypho ornata, in quo Spes repraesentatur; ediderunt Lipsius Auctar. inscr. p. 59. Boissardus P. VI. p. 40. ex schedis Pighianis Begerus Spicileg. ant. p. 84. n. 13. Ex Lipsio Gruterus p. DCCCCLXXIII. 2. ex Boissardo Montfauconius Ant. expl. T. V. P. I. p. 88. tab. 69. Denuo ediderunt Viscontus Mus. P. Clem. T. IV. p. 96. edit. Mediol. et Osannus Syllog. p. 533. n. 17. Ex Visconto citat O. Iahnius Archaeol. Beitr. 1847. p. 150. Extat in cod. Pigh. fol. 41. b. Habeo etiam ex schedis meis, quae consentiunt cum apographo Pighiano. Duae extremae lineae litteris minoribus scriptae sunt.

Θ Η
ΕΛΠΙΔΙ · ΕΩ°Σ
ΚΑΙ · ΚΗΝΣΩ
ΡΕΙΝΑ · ΤΕΙΜΙ
ѠΤΑΤΗΙΑΠЄΛЄΥΘЄΡΑ
ΑΝЄΘΗΚΑΝ

Vs. 1. omittit Lipsius; Beg. Grut. Visc. Θ . Η . idque in lapide est, Boiss. Os. Θ . Κ . Vs. 3. Boiss. ΚΗΣΩ. Vs. 5. init. Lips. Visc. ΩΤΑΤΗ, Beg. Boiss. Os. ѠΤΑΤΗΙ idque in lapide est, Grut. ѠΥΑΡΗΙ. Vss. 5. 6. Lips. Grut. Visc. Os. Ε, Beg. Boiss. Є, idque in lapide est.

Θ(εοῖς) ἥ(ρωσιν).
Ἐλπίδι Ἑῷος καὶ Κηνσωρεῖνα τειμιωτάτῃ ἀπελευθέρᾳ ἀνέθηκαν.

6662.

Romae in via Praenestina; ex Ligorio edidit Gudius Inscr. p. CLXXXIX. 7. (CIↃCCCCXLVIII. 1.)

Θ. Κ
Λ. ΑΙΛΗΟΣ . ΕΠΤΑΚΩΜΑΤΟΥΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ . ΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΣ . ΚΟΩΡΣ
Δ . ΟΥΙΓΙΛ . ΡΩΜΗΩΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Λ. Αἴλ[ι]ος Ἑπτακωμάτους, ἀπελεύθερος Σεβαστοῦ, στρατηγικὸς κοῶρ(τι)ς δ̅ Οὐϊγίλ(ων) Ῥωμ[αί]ων.

Male formatum nomen Heptacomatus p. Heptacometa ab Ἑπτακωμήταις, quod nunc nomen viri est proprium. Quippe adiecta est desinentia Latina *comatus*. Nota etiam usum στρατηγικοῦ p. tribuno.

6663.

Romae, ut videtur; ex schedis Barberinis edidit Marinus Act. fratr. Arval. T. I. p. 25.

Θ К
ЄΡΑCЄΙΝѠЄΙΚЄ
ΤΗΤЄΙΜΙѠΚΑ
ΤΑΚЄΛЄΥCΙΝ
ΤΗC ΔЄCΠΟΙΝΗC
ΜΝЄΙΑC ΧΑΡΙΝ
ΖΗCΑΝΤΙΚΟC
ΜΙѠCЄΤΗΜ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἐρασείνῳ, [ο]ἰκέτῃ τειμίῳ, κατὰ κέλευσιν τῆς δεσποίνης μνείας χάριν, ζήσαντι κοσμίως ἔτη μ̄.
Conf. n. 6657. 6685.

6664.

In agro Romano in columbario repperit Campana; ex schedis Aemilii Braunii edidit O. Iahnius Spec. epigr. p. 46. n. 197.

ΘΔЄΥΦΡΟCΥ
ΝѠΟΚΥΡΙΟC
. . . ΞΙѠЄΠΟΙ
ΗCЄΖΗCΑΝ
CΙЄ . . . .

Θ(εοῖς) δ(αίμοσιν).
Εὐφροσύνῳ ὁ κύριος [ἀ]ξίῳ ἐποίησε ζήσαν[τ]ι ἔ[τη - -

6665.

In via Latina; ex Ligorio edidit Gudius p. CCX. 5. (CIↃCCLXXXVIII. 3.)

Θ . Κ
Λ . ΑΝΤΙΟΣ . ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΒΥΟΝΙΜΟΣ . ΒΥΡΣοΔΕΨ
ΗΣ . ΚΑΙ . ΑΝΤΙΑ . ΠΑΟΥΛ
ΛΙΝΑ . Λ . ΑΝΤ . ΑΠΕΛΕΥΘΕ
ΡΑ . ΑΝΕΘΙΚΕΝ . ΑΝΕ
ΘΕΙΣ . . . .
. . . .

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Λ. Ἄντιος, ἀπελεύθερος [Ε]ὐ[ω]ν[ύ]μο[υ], βυρσοδέψης καὶ Ἀντία Παουλλῖνα, Λ. Ἀντ(ίου) ἀπελευθέρα, ἀνέθ[η]κ[α]ν - - - -
De scriptura ΑΟΥ pro ΑΥ conf. n. 6669.

6666.

Romae in basi marmorea; ex codice Ottoboniano n. 3129. tractatum de scribis continente edidit Maius in Diar. Arcad. T. VII. p. 349. repetiit Orellius Inscr. Latt. collect. Vol. II. p. 431. n. 5009.

T. AVRELIVS EGATHEVS IMP. ANTONINI
AVG. LIB. A CODICILLIS D. POS.
Τ. ΑΥΡΗΛΙΣ ΗΓΑΘΕΟΣ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΟΔΙΚΙΛΛΩΝ
ΔΩΡΟΝ ΑΝΕΘ

T. Aurelius Egatheus Imp(eratoris) Antonini Au-g(usti) lib(ertus) a codicillis d(onum) pos(uit).

Τ. Αὐρῆλις Ἠγάθεος, Ἀντ[ω]νίνου Σεβαστοῦ ἀπελεύθερος ἐπὶ τῶν κ[ω]δικίλλων, δῶρον ἀνέθ(ηκεν).

Est hic Egatheus, cuius mentio fit apud Frontonem (edit. Mediol. p. 285. edit. Rom. p. 167.). Is haud dubie Matidiae scripserat codicillos, de quibus est apud eundem Egatheus notante Maio est etiam in inscriptione Ephesina collectionis Vaticanae.

6667.

Reati in Sabinis; ex schedis Metelli edidit Gruterus p. DCVIII. 7.

ΑΥΡΕΛΗΛΙΟΔΩΡΟCΑΠΕΛΕΘΕΡΟC
CΕΒΑCΤΟΥΚΑΙΕΠΙΠΟΔΙΑΑΥΡΕΛΙΑ
ΘΕΟΔΩΡΗΘΥΓΑΤΡΙΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ΚΑΙΑCΥΝΚΡΙΤΩΚΑΙΑΙΜΝΕCΤΗ
ΕΠΟΙΗCΑΝΗΤΙCΕΖΗCΕΝΕΤΗΔ
ΜΗΝΕC Γ ΗΜΕΡΑC Β ΩΡΑC ΕΞ ϑ

Αὐρ[ή]λ(ιος) Ἡλιόδωρος, ἀπελε[ύ]θερος Σεβαστοῦ, καὶ Ἐπιποδία Αὐρ[η]λίᾳ Θεοδώρῃ θυγατρὶ γλυκυτάτῃ καὶ ἀσυνκρίτῳ καὶ ἀϊμν[ή]στῃ ἐποίησαν· ητις ἔζησεν ἔτη δ̄, μῆνες γ̄, ἡμέρας β̄, ὥρας ἕξ.
De scriptura μῆνες conf. n. 6620. De forma Θεοδώρῃ pro Θεοδώρᾳ conf. n. 6602.

6668.

Romae in tabula marmorea; edidit Smetius fol. CXXX. 12. indeque Gruterus p. DCCCCLXVIII. 7.

ΑΓΛΑΙCΚΛΑΥΔΙΑΑΠΕΛΕΥΘ
ΒΑΛΒΙΑΟΥЄΘΗΚЄΝΤѠΙ
ΔΙΟΑΝΔΡΙΗΡΑΚΛЄΜΝΗ
ΜΗCΧΑΡΙΝЄΖΗCЄΝЄ
ΤΗ
ϑ Μ̈ Ν́
ЄΙCΤΟΜΝΗΜΗΝΛΑΙΔΟC
ΕΙΟΥΛΙΑC

'Αγλαΐς Κλαυδία, ἀπελευθ(έρα) Βαλβί[λλ]ου, ἔθηκεν τῷ ἰδί[ῳ] ἀνδρὶ 'Ηρακλε[ῖ] μνήμης χάριν. ἔζησεν ἔτη ϙ, μ(ῆνας) [η̄].

Εἰς τὸ μνημ[εῖο]ν ['Αγ]λαΐδος [Κλα]υ[δ]ίας.

Subscripta ex mandato manu scripto addidisse quadratarius videtur, cui praeceptum erat titulum ut incideret in monumento Aglaidis. Balbillus fortasse est is, qui laudatur n. 4699.

6669.

Romae in lapide anaglypho ornato, quo repraesentatur senex reclinatus, manu tenens coronam, altera urnam; inferius Amor equo marino insidens; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MVIII. 5. cum Lat. interpret. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

Θ Κ
ΤΙ.ΙᴏΥΛΙΟΣ
ΘΡΑΟΥΣΙΟΣ
ΦΙΛΟΣΤΟΡ.ΑΠΕΛ
ΕΥΘΕΡΟΣΣΕΒΑΣ
ΤᴏΥ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Τι(βέριος) 'Ιούλιος Θρασῦσ[τ]ος Φιλόστορ(γος), ἀπελεύθερος Σεβαστοῦ.

De scriptura ΑΟΥ pro ΑΥ conf. *Παουλλεῖνα* n. 6665.

6670.

Romae in via Salaria in coemeterio Priscillae; edidit Aringhius Roma subterr. T. II. p. 265. indeque Reinesius Synt. inscr. Cl. XI. p. 628. n. 59.

ΙΑΝΟΥΑΡΙѠΘΡΕΠΤѠ

'Ιανουαρίῳ θρεπτῷ.

6671.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MXII. 2. cum Lat. interpret.

D. M
L.POMPEIVS.AVG.LIB
ITHARVS.FECIT
POMPEIAE.GEMELLAE.CONI
ET.VLPIAE.GEMINAE.SORORI
EIVS.ET.SIBI.ET.LIB.LIBERTABVS
POSTERISQ.EORVM

ΜΝΕΙΑCΟΥ
ΙΟΥΛΙΑ.ΚΑΙ.ΝΑΝΔ
ΕΥΜΕΛΙCCΑ
Λ.ΠΟΜΠΗΙΟΥ.ΙΘΑΡΟΥ
ΜΗΤΗΡ.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ·
ΤΟΥ.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.ΓΥ
ΝΗ.ΔΗΜΜΑΔΟΥC
ΕΥΜΕΝΕCΟC.ΘΥΓΑΤΗΡ

D(iis) m(anibus).

L. Pompeius Aug(usti) lib(ertus) Itharus fecit Pompeiae Gemellae coni(ugi) et Ulpiae Geminae sorori eius et sibi et lib(ertis) libertabus posterisq(ue) eorum.

Μνεία σου· 'Ιουλία καὶ Νάν[α] Εὐμέλισσα Λ. Πομπηΐου 'Ιθάρου μήτηρ, 'Αλεξάνδρου τοῦ 'Αλεξάνδρου γυνή, Δημάδου [τοῦ] Εὐμένε[ο]ς θυγάτηρ.

Mater L. Pompeii Ithari in sepulcro, quod fecit filius, primum condita binominis est, Iulia Eumelissa illa aut Nana Eumelissa vocata.

6672.

Romae in via Latina; ediderunt Reinesius Synt. inscr. Cl. XI. p. 653. n. 69. Gudius Inscr. p. CCIX. 9. (CIↃCLXXVI. 3.). Habet etiam Spanhemius ex schedis Ligorii.

ΚΑΛΛΗΤΥΧΗ
Μ.ΑΛΦΙΔΙΟCΜΑΠΕΛΕΥ
ΘΕΡΟCΚΑΛΛΗCΤΡΑΤΟC
ΙΑΤΡΟCΦΥCΙΚΟC
ΑΝΕΘΙΚΕΝ

Καλλ[ι]τύχη Μ(άρκος) Α[ὐ]φίδιος, Μ(άρκου) ἀπελεύθερος, Καλλ[ί]στρατος, ἰατρὸς φυσικός, ἀνέθ[η]κεν.

6673.

Romae in vasculo, olim apud P. Contuccium; edidit et interpretatus est Lupus Epitaph. Sev. p. 89. aeri incisam; missu Contucci edidit Muratorius T. III. p. MCDLIV. 2. et ex Lupo rursus p. MDXXXI. 2. Citat R. Rochette Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 68.

CЄΖCΤΟCΚΛѠΔΙΟC
ΔЄΚοΜοΥΛΙΒЄΡΤΙΝΟC
ΑΝΤΙΔΙΟΝΤЄΡΤΙΟΝΝѠΝΛΙC

Vs. 1. Mur. CЄΧCΤΟC et CЄΞΤΟC falso utrumque.

Σέξστος Κλώδιος Δεκόμου, λιβερτῖνος.
ἄντι δίον τέρτιον Νών[ας] Σ(επτεμβρίου).

Sextus Clodius libertinus Decimi filius est. Versus tertius Latine scriptus est: *ante diem tertium Nonas Sept.* Mensis nomen adstruxit Lupus monens post C in fractura vasculi adhuc cerni Є. Ad notationem temporis recte Muratorius intelligere videtur *decessit.* Conf. n. 6722.

6674.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 440. n. 114. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

D M
ΚΑΛΠΥΡΝΙϲΠΙCѠΝ
ΚΥΡΙΑΚΗCΥΝΒΙѠ
ΑΠЄΛЄΘЄΡΑΖΗΝѠΝΟC
ΑΖΙΑΑΝΑΜΑΡΤΗΤѠ
ЄΖΗCЄΝЄΤΗ ΚΒ

D(iis) m(anibus).
Καλπ[ο]ῦρνις Πίσων Κυριακῇ συνβίῳ, ἀπελε[υ]θέρᾳ Ζήνωνος, ἀ[ξ]ίᾳ, ἀναμαρτήτῳ. ἔζησεν ἔτη $\overline{κβ}$.

Καλποῦρνις est i. q. *Καλπούρνιος.* Ceterum vitia quae correximus, sunt in lapide omnia.

6675.

Romae; ex Ligorio edidit Gudius p. CCXVIII. 6. (CIƆIƆXLVII. 2.)

Θ. Κ
Μ.ΛΙΒΙΟΣ.ΜΑΙΛΟΠΟΣ
ΑΠΕΛΕΥΤΕΡΟΣ
ΜΥΡΕΨΙΚΟΣ
ΑΝΕΘΙΚΕΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Μ. Λίβιος, [Κ]αί[σαρ]ος ἀπελεύ[θ]ερος, μυρεψικὸς ἀνέθ[η]κεν.

6676.

Romae, in urna in via Ostiensi effossa; ex Ligorio edidit Gudius p. CCCLIII. 9. (CIƆIƆXVIII. 6.)

Θ. Κ.
ΑΥΡΗΛΙΑ.ΑΥΣΙΔΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΑ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Αὐρηλία [Α]υσιδίκη ἀπελευθέρα.

6677.

Romae; ex schedis bibliothecae Vaticanae edidit Donius Cl. VII. p. 311. n. 192. inde et ex Ligorio Muratorius T. II. p. CMXC. 4. cum Lat. interpret.

Θ Κ
Τ.ΑΙΛ.ΟΝΗCΑC.CЄ
ΒΑCΤΟΥ.ΑΠΕΛΕΥΘΕ
ΡΟC.CΟΥΛΠΙΚΙΑΙ
ΜΑΡΓΑΡΙΔΙ.CΥΝΒΙ
Ο.ΑΓΑΘΗ.ΚΑΙ ΑΥΤѠ
ΚΑΙ.ΤΟΙC.ΙΔΙΟΙC.ΚΑΙ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙC.ΚΑΙ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΕC.ΚΑΙ
ΤΟΙC.ΜΕΤ ΑΥΤΟΥC
ΜΗΚΟC.ΠΟΔ.$\overline{Η}$.ΠΛΑ.$\overline{Λ}$

Vs. 6. Don. ΑΥΤѠ, Mur. ΑΤΤѠ. Vs. 10. Don. ΜΕΤΑΤΟΥC. Vs. 11. Don. ΠΛΑ. $\overline{Λ}$, Mur. ΠΑΛ. Η.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Τ. Αἴλ(ιος) Ὀνησᾶς Σεβαστοῦ ἀπελεύθερος Σουλπικίᾳ Μαργαρίδι συνβί[ῳ] ἀγαθῇ καὶ αὐτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις καὶ ἀπελευθέροις καὶ ἀπελευθέρες (i. e. *ἀπελευθέραις*) *καὶ τοῖς μετ᾽ αὐτούς. μῆκος πόδ(ες) $\overline{η}$, πλά(τος πόδες) $\overline{λ}$.*

De formula mensurae sepulcri conf. n. 6561. 6679. 6682. et praeterea n. 6268. 6300. 6606. 6688. 6689.

6678.

Romae in via Appia in lapide, in quo crocodilus, ichneumon, templum cum arbore repraesentantur; ex Ligorio edidit Muratorius T. III. p. MDXLVIII. 10. cum Lat. interpr. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana sine memorabili varietate.

Θ ϕ Κ
ΜΕΤΤΙѠ ϕ ΑΠΕΛ
ΝΙΚΗΦΟΡѠ
ΚΛΑΥΔΙΑΝΟC
ΜΑΞΙΜΟC

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μεττίῳ ἀπελ(ευθέρῳ) Νικηφόρῳ Κλαυδιανὸς Μάξιμος.
Mettius Nicephorus quidam memoratur etiam n. 6621.

6679.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. MX. 6. cum Lat. interpret.

ΘΕ . ΚΑ
Λ. ΟΝΗΣΑΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ
ΠΑΣΙΝΕΙΚΟΣ
ΑΜΜΙΟΣ Ο ΥΙΟΣ
ΜΗΚΟΣ.ΠΟΔ.$\overline{\text{ΙΗ}}$.ΠΛΑΤ.$\overline{\text{ΙΗ}}$

Θε(οῖς) κα(ταχθονίοις).
Λ(ουκίῳ) Ὀνησᾷ, Σεβαστοῦ ἀπελευθέρ[ῳ], Πασίνεικος Ἄμμιος ὁ υἱός. μῆκος πόδ(ες) $\overline{\text{ιη}}$, πλάτ(ος πόδες) $\overline{\text{ιη}}$.

De formula mensurae sepulcri conf. n. 6677.

6680.

Romae; ediderunt Lipsius Auctar. inscr. Smet. p. 59. Boissardus P. V. n. 125. aeri incisam; unde dedit Gruterus p. DCCCCLXXXXIX. 9. E schedis Ptolomeis Muratorius T. III. p. MDCV. 8. cum Lat. interpret.

ΟΥЄΝЄΡΙΑΙ
ЄΤΩΝ $\overline{\text{ΚΔ}}$
ΑΜЄΘΥCΤΟC
CΥΝΔΟΥΛΗΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗΙ
ЄΠΟΙΗCЄΝ

Vss. 4. 5. Iota quod vocatur mutum omittunt Smetius, Muratorius.

Οὐενερίᾳ ἐτῶν $\overline{\text{κδ}}$ Ἀμέθυστος συνδούλῃ γλυκυτάτῃ ἐποίησεν.

6681.

Romae; edidit Vignolius de columna Anton. p. 233. inde et missu Rudolfini Venuti edidit Muratorius T. II. p. MXVI. 1. cum Lat. interpret.

VISIDIAE
MAXIMILIAE.F

ΤΙ.ΚΛ.ΟΨΙΜΩ.ΑΠΕΛ.
ΚΑΙC.ΤΙ.ΚΛ.ΒΕΙΤΑΛΙΟC
ΘΡΕΨΑΝΤΙ.ΑΞΙΩ
ΕΠΟΙΗCΕΝ

Θ . ΚΑΤ
ΚΛΑΥΔΙΑ
ΘΑΛΛΟΥCΗ
ΜΗΤΡΙ
ΕΝΤΕΙΜΩ
ΤΙΒ.ΚΛ
ΟΥΙΤΑΛΙΟC
ΥΙΟC
ΕΠΟΙCΙ

Vs. 4. extr. Mur. BEITALIOC. Vs. 5. extr. Vign. ΑΖΠΩ, Mur. ΑΞΙΩ. Vs. 14. Mur. YIOS. Vs. 15. Vign. ΕΠΟΙCΙ, quod testatur in lapide esse, Mur. ΕΠΟΙΗCΕ.

Visidiae Maximil[l]ae f(iliae).

Τι(βερίῳ) Κλ(αυδίῳ) Ὀψίμῳ ἀπελ(ευθέρῳ) Καίσ(αρος) Τι(βέριος) Κλ(αύδιος) Βειτάλιος θρέψαντι ἀξίῳ ἐποίησεν.

Θ(εοῖς) κατ(αχθονίοις).

Κλαυδίᾳ Θαλλούσῃ μητρὶ ἐντείμῳ Τιβ(έριος) Κλ(αύδιος) Οὐϊτάλιος υἱὸς ἐποί[ε]ι.

De varia orthographia nominis Rom. (Vitalius) in uno lapide obtinente conf. Vol. II. n. 3084.

6682.

Romae; primam inscriptionem edidit Donius p. 362. integrum lapidem dedit Muratorius T. II. p. MIX. 10. cum Lat. interpr. et not.

D. M ϕ
P.MVSSIO.P.F.PAMPHILO
VIX.ANN.LVIIII.M.$\overline{\text{VII}}$.D.$\overline{\text{III}}$
MVSSIA.FELICVLA.RODIANA
ET.P.MVSSIVS.CARPVS.PATR.
FEC.SIBI.ET.SVIS

Θ . Κ
ΠΑΜΦΙΛΟΥ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ
ΣΕΟΥΑΣΤ
ΣΑΤΡΙΑΝΑ
ΚΑΓΝΙΝΑ

Λ.ΦΙΛΟΜΑΙΝΟΥ
ΑΝΑΞΑΡΧΟΥ
ΛΟΥΚΙΑΝΑ.ΡΟΥ
ΦΙΝΑ

PERMISSV. MVSSIAE . CATILIAE
IN FR.$\overline{\text{Π}}$.$\overline{\text{Ω}}$ IN.AGR.$\overline{\text{Π}}$.Φ

D(iis) m(anibus).
P. Mussio P. f. Pamphilo.
vix(it) ann(os) LVIIII, m(enses) VII, d(ies) III.
Mussia Felicula Rodiana
et P. Mussius Carpus patr(oni)
fec(erunt) sibi et suis.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Παμφίλου,
ἀπελευθέρ(ου)
Σεουαστ(οῦ).
Σατριᾶνα
Κα[ικ]ῖνα?

Λ. Φιλο[υ]μ[ε]νοῦ
..Ἀναξάρχου.
Λουκιᾶνα Ῥου-
φῖνα.

Permissu Mussiae Catiliae.

in fr(onte) π(όδες) $\bar{ω}$, *in agr(o)* π(όδες) $\bar{φ}$.

Locus fuit Mussiae Catiliae, cuius permissu monumentum exstruxerunt Mussia Felicula Rodiana et P. Mussius Carpus. Illati sunt P. Mussius Pamphilus Caesaris libertus, et L. Philumenus Anaxarchi filius. De formula mensurae conf. n. 6677. 6688.

6683.

Romae olim in Vaticano; ex Ligorio edidit Gudius p. CXCII. 9. (CIↃIↃCXXIX. 4.)

Θ.. Κ
ΑΥΡΗΛΙΑ.ΠΕΡΙΝΑ
ΜΠΗ.ΑΠΕΛΕΥ
ΘΕΡΑ.ΣΕΒΑΣΤΟΥ
Μ.ΑΥRΗΛΙΟΣ.ΠΥ
ΘΟΛΟΡΟΣ.Μ.ΑΥ
ΡΗΛΙΟΥ.ΑΝΤΩΝΕΙ
ΝΟΥ.ΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ.ΑΝΕΘ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Αὐρηλία Π[υ]ρι[λ]άμπη, ἀπελευθέρα Σεβαστοῦ, Μ. Αὐρήλιος Πυθό[δω]ρος, Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνείνου Σεβαστοῦ ἰατρός, ἀνέθ(ηκεν).

6684.

Romae; ex Ligorio edidit Muratorius T. II. p. CMXCVII. 4. cum Lat. interpret.

ΓΑ.ΚΛΑΥΔ.ΠΛΩΚΙΩΙ.ΑΠΕΛ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ Τ

Γα(ΐῳ) Κλαυδ(ίῳ) Πλωκίῳ ἀπελ(ευθέρῳ) Σεβαστοῦ - - - - - -

De nomine Πλώκιος conf. ad n. 6609. ubi Γνήϊος Κλαύδιος Πλώκιος.

6685.

Romae olim in vinea Maffeiorum; edidit Gudius p. CCCXLVIII. 10. (IↃCCCCLXXXIII. 2.); ex collectaneis Donianis, quae transcripta fuerunt ex schedis bibliothecae Vaticanae, edidit Gorius Inscr. Etrur. Vol. II. p. 115. ex schedis suis Muratorius T. II. p. MDCCXXXI. 13. cum Lat. interpret.

Θ . Κ
ΚΑΤΑ.ΚΕΛΕΥ
CΙΝ.ΤΗC ΔΕCΠΟΙ
ΝΗC.ΠΡΕΙCΚΙΛΛΙ
ΝΗ.ΘΡΕΠΤΗ.ΖΗ
CΑCΗ.ΕΤΗ.Ē.ΜΗ
ΝΑC.Δ̄.ΕΜΕ
ΡΑC.ΙΈ

Gudius omittit ΠΡΕΙCΚΙΛΛΙΝΗ sine nota lacunae.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κατὰ κέλευσιν τῆς δεσποίνης Πρεισκιλλίνῃ θρεπτῇ ζησάσῃ ἔτη ε̄, μῆνας δ̄, [ἡ]μέρας ιε̄.

Conf. n. 6657. 6663.

6686.

Romae olim in vinea L. Ursini in via Salaria, in ara cum anaglypho nympham repraesentante; edidit Gorius in aris ante Donianas inscriptiones tab. v. 3. (conf. p. LI.) aeri incisam; ex Ligorio Muratorius T. III. p. MDXLIII. 9. ligno incisam. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

Θ Κ
ΙΟΥΝΙΑ
CΑΤΥΡΑ
ΑΠΕΛΕΥΘ
ΙΟΥΝΙΟC
Μ.ΑΠΕΛ
ЄΥΤ ΧΟC
ΑΝЄΘΗΚ

Vs 4. Gor. ΑΠΕΛΕΥΤ. Vs. 7. extr. Gor. ΡΟC, Dup. ΚΟC. Vs. 9. Dup. ΑΝЄΤΗΚ. Ceterum Dup. ubique Є, Murat. Ε.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἰουνίᾳ Σατύρᾳ ἀπελευθ(έρᾳ) Ἰούνιος, Μ(άρκου) ἀπελ(εύθερος), Εὔτ[υ]χος ἀνέθηκ(εν).

6687.

Romae olim in via Lavicana, supra anaglyphum, in quo serpens et ichneumon sub arbore; edidit Donius Cl. IV. p. 145. n. 40. et iterum Cl. VII. p. 312. n. 193. Ex Donio repetiit Muratorius T. I. p. CLXX. 1. cum Lat. interpret. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

ΘΕΟΙΣ ΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙΣ
Μ.ΑΥΡΗΛΙΟΣΣΑΤΥΡ
ΑΠΕΛΕΥ.ΣΕΒΑΣΤ
ΑΥΓΟΥΡ

Θεοῖς καταχθονίοις
Μ. Αὐρήλιος Σάτυρ[ος], ἀπελεύ(θερος) Σεβαστ(οῦ), Αὔγουρ.

6688. 6689.

Romae; ex Ligorio edidit Gudius p. CVIII. 3. (CIƆCCLXXXVIII. 2.)

M.ΣΙΛΙΟΣ.ΑΠΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΣ.ΚΩΡΑΥΛ.ΑΝΕΘΙ
Κ . . . .
ΠΑΡΝ. . . . .
ΜΝΗΣ. . . . .

In altero latere:

M.SILIVS.M.L.BYNATVS
TIBICEN.POP.ROM.FECIT
SIBI.ET.SVIS.LIBERTIS.LIB
ERTABVSQ.SVIS.ET.HERED
SVIS.ET.POSTERIS.EORVM.IN
FR.PED.X.IN.AGRO.PED.XIII

Μ(άρκος) Σίλιος, ἀπελεύθερος, [χο]ραύλ(ης) ἀνέθηκ[εν] - - - - - - - - - - - μνή[μη]ς [χάριν.

M. Silius M(arci) l(ibertus) - - natus tibicen pop(uli) Rom(ani) fecit sibi et suis, libertis libertabusque suis et hered(ibus) suis et posteris eorum. In fr(onte) ped(es) x. in agro ped(es) XIII.

De formula mensurae conf. n. 6677. De tibicine conf. n. 6441. 6692.

6690.

Interamnae in aedibus Caietani Orlandi; edita est in Anecdot. litt. Rom. Vol. III. p. 481. n. 44.

ΟΦΙΛΛΙΟΥΣΩ
ΣΟΥΘΡΕΠΤΟΥ

Ὀφιλλίου Σώσου θρεπτοῦ.

6691.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 440. n. 112. (cf. tab. II. 7.). Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΔΟΜΕΤΙΑ
ΤΥΧΗΝΤΗ
ΤΗΣΑΤΕΛΕΥ
ΡΑΝΜΝΕΙΑΣΧΑ

Δομετία Τύχην τὴ[ν ἑαυ]τῆς ἀπελευ[θέ]ραν μνείας χά[ριν.

6692.

Romae prope monumentum Metellae, cippus ornatus duabus tibiis in sinistro latere et corolla myrtea sub inscriptione; ex schedis Fulvii Ursini in bibliotheca Vaticana asservatis edidit Bartholinus de tibiis p. 82. aeri incisam. Hinc repetiit Gutberlethus Coniectan. in monum. Heriae Thisbes p. 169. Denuo edidit Donius Inscr. Cl. IV. p. 149. n. 57. hinc et ex Ligorio Muratorius T. II. p. DCLIII. 1. Habeo etiam ex schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

Ο Κ

ΤΥΧΙΚω Ι
ΑΠΕΛΕΥ
ΧΟΡΑΥΛΗ

Litteras Ο Κ, quae in summo cippo in plintho positae sunt, habet Bartholinus, omittunt Donius, Muratorius. Vs. 1. Barth. Dup. ω, Don. Mur. Ω. Vs. 2. Barth. ΑΠΕΛΕΙ, Don. Mur. ΑΠΕΛΕΥ.

[Θ](εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Τυχικῷ ἀπελευ(θέρῳ) χοραύλῃ.

Conf. n. 6441. 6688. 6689.

6693.

Romae in via Ostiensi; ex Ligorio edidit Gudius Inscr. p. CCI. 8. (CIƆIƆLXXXVIII. 3.)

Θ. Κ
Λ.ΜΑΡΚΙΟΣΦΑΙΓΩ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΑΝΕΘΙΚΕΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)

Λ(ούκιος) Μάρκιος Φαί[δ]ω[ν], ἀπελεύθερος Σεβαστοῦ, ἀνέθ[η]κεν.

6694.

Romae; edidit Boissardus P. IV. n. 136. inde et ex schedis Ursini Gruterus p. DXCVI. 1.

Θ Κ
ΦΑΥϹΤΙΝωΤЄ
ΛЄΥΤΗϹΑΝΤΙΠΡΑΓ
ΜΑΤЄΥΤΗΘЄΟΦΙ
ΛΟϹϹΥΝΔΟΥΛΟϹ
ЄΠΟΙΗϹЄΝΜΝΗ
ΜΗϹΧΑΡΙΝ

ΤЄΛЄΥΤΗϹΑΝΤΙ et ЄΠΟΙΗϹЄΝ in lapide esse testatur Gudius ap. Grut.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Φαυστίνῳ τελευτήσαντι πραγματευτῇ Θεόφιλος σύνδουλος ἐπσίησεν μνήμης χάριν.

Faustinus videtur servus fuisse mercatoris cuiusdam.

6695.

Romae olim in S. Lucia ad ripam Tiberis in lapide ornato encarpo, capitibus arietinis, sphingibus, aquila in medio expansis alis quasi signo consecratonis, et lupa duos pueros lactante, qui lapis postea translatus est Florentiam in hortos Guddiorum; Graeca sola edidit Smetius fol. CXXXIX. 5. integram Gruterus p. DCXV. 2. acceptam ab Horatio a Valle, unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 204. 1. litteris minusculis; partem Graecam a Morillonio acceptam repetiit Gruterus p. DCCCXCVI. 4. cum lemmate: in agro Albano circa Lanuvium in cippo quodam. Totum denuo edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 191. n. 6.

C.IVLIO.AVG.L.PHOEBO
RVFIONINO
CESTVS.DE SVO.FECIT
ΤΟΥϹΑΓΑΘΟΥϹΚΑΙΘΑΝΟΝΤΑϹ
ЄΥЄΡΓЄΤЄΙΝΔЄΙ

C. Iulio Aug(usti) l(iberto) Phoebo Rufionino Cestus de suo fecit.

Τοὺς ἀγαθοὺς καὶ θανόντας εὐεργετεῖν δεῖ.

6696.

Romae in saxo Tiburtino olim prope sacellum Marcelli; ex Ligorio edidit Gudius p. CXCII. 4. (CIƆIƆXXXVIII. 5.)

Θ. Κ
Λ.ΑΥΡΗΛΙΟΣ.ΜΕΖΩΤΙΚΟΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ.ΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ.ΚΑΙ.ΑΥΡΗΛΙΑ
ΕΥΡΥΣΙΧΗ.ΧΑΡΗΝΗ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Λ(ούκιος) Αὐρήλιος Μ(άρκου υἱὸς) Ζωτικός, ἀπελεύθερος Σεβαστοῦ, ἰατρός, καὶ Αὐρηλία Εὐρυ[δ]ί[κ]η Χαρ[εί]νη - - -

6697.

Arimini in museo Io. Blanchii; ex Ephemerid. litt. (Florentinis, ut videtur) Vol. XVI. col. 823. edidit Donatus Inscr. p. 326. n. 5. cum Lat. interpret.

. . . .
Μ.ΑΥΡ.ΜΑΡΚΟϹ
ϹΕΒ.ΑΠΕΛΕΥ
ΘΕΡoϹ.ΜΝΗ
ΜΗϹ.ΧΑΡΗΝ

- - - - - - [Λ.] Αὐρ(ήλιος) Μάρκος, Σεβ(αστοῦ) ἀπελεύθερος, μνήμης χάρ[ι]ν.

De nomine Marcus conf. Vol. II. n. 3732. et Vol. III. ad n. 3867. in Addend.

6698.

Romae in via Praenestina; edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XI. p. 633. n. 71. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 196. 1. litteris minusculis. Dedit Gudius Inscr. p. CCX. 7. (CIƆCLXIV. 1.) cum nota. Habet etiam Spanhemius in schedis ex Ligorio.

Θ. Κ
ΑΝΤωΝΕΙΑ.ΜΟΥϹΑ
ΚΑΙ.Μ.ΑΝΤωΝΕΙΟϹ
ΑΛΚΜΑΝ.ΦΙΛΟϹΟΦ
ϹΤΟΙΚΟϹ.ΑΝΕΘ
Π. Τ
ΑΥΤ.ΚΑΙϹ.Μ.ΑΝΤωΝΙω
ΓΟΡΔΙΑΝω.ϹΕΒ Β
ΚΑΙ.ΠΟΜΠΗΑΝω
ΚΙΟΥΙΚΑ.ΚΟϹ

Vs. 3. extr. Gud. ΑΝΤΩΝΕΙΟϹ, Spanh. Rein. ΑΝΤωΝΕΙΝΟϹ. Vs. 7. Gud. ΚΑΙ., Spanh. ΚΑΙϹ. Vs. 8. extr. Rein. ΤΕ pro ϹΕΒ Β.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Ἀντωνεία Μοῦσα καὶ Μ(άρκος) Ἀντώνειος
Ἀλκμὰν φιλόσοφ(ος) Στ[ω]ϊκὸς ἀνέθ(εσαν)
π. τ.
Αὐτ(οκράτορι) Καίσ(αρι) Μ(άρκῳ) Ἀντωνίῳ Γορδιανῷ Σεβ(αστῷ) β̄ καὶ Πομπη[ϊ]ανῷ Κιουΐκᾳ κοσ. i. e. *cos.*

Annus est a. u. c. 994. p. Chr. 241. quo consules fuerunt Imp. Gordianus II. et Pompeianus, qui nunc Civica audit. Sigla Π. Τ. Reinesius exponebat πορίσαντες τόπον, falso. Fortasse his siglis indicatur longitudo cippi in agrum: π(όδες) τ̄. Cf. n. 6682.

6699.

Romae; edidit Gruterus p. MCXXVIII. 8. ex autographo Dn. Comitis.

ΑΥΡΗΛΙΑΣ ΕΥΤΥΧΙΑΝΗΣ
ΘΥΓΑΤΗΡ

Αὐρηλίας Εὐτυχιανῆς θυγάτηρ.

6700.

Prati in sacello collegii Cicognini; edidit Maius Collect. auct. Vat. T. V. p. 416. unde repetiit Osannus Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1840. n. 118. litteris minusculis.

ΠΙϹΤΙϹΤωΙΔΙω
ΑΔЄΛΦωΜΝΗΜΙωΝ
ΑΝЄΘΗΚЄΝ

Πίστις τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ μνημ(ε)ῖ[ο]ν ἀνέθηκεν.

6701.

Romae olim Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei, post in aedibus Vaticanis; edidit Passioneus Inscr. ant. Cl. XIV. p. 140. n. 20. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 422. n. 12. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ϹΤΑΤⲰΡΙΑΑΝΤΙΟ
ΤΙΗΑΝΔΡΙΙΔΙⲰ
ЄΥϹЄΒЄϹΤΑⲰ
ⲘΝΗⲘΗϹΧΑΡΝ

Vs. 3. Os. ЄΥϹЄΒЄϹΤΑΤⲰ, Pass. Thorl. ЄΥϹЄ ΒϹϹΤΑⲰ, idque in lapide esse testatur Thorlacius.

Vs. 4. extr. Os. ΧΑΡΙΝ, Pass. Χ.ΑΡΝ, Thorl. ΧΑΡΝ, quod in lapide esse ipse testatur. Ligatam puta syllabam extremam.

Στατωρία Ἀντιό[π]η ἀνδρὶ ἰδίῳ εὐσεβεστά[τ]ῳ μνήμης χάριν.

Vss. 1. 2. Ἀντιόχου γυνὴ supplet Osannus, male. Nomen viri supra expressum fuisse videtur.

6702.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 434. n. 137.

ΤΗΚΥΡΙΑϹΥΜ
ΒΙⲰΑΝЄ
ΘΗΚΑΧΡΗΣΤ...
ΑΦΡΟΔΙϹΙΟЄΙ....

Τῇ κυρίᾳ συμβίῳ ἀνέθηκα Χρῆστ[ος] Ἀφροδισιε[ὺς - -

Possis etiam alia comminisci, uti Ἀφροδίσιος - - ut homo binominis fuerit.

6703.

Romae olim in museo Kircheriano, post in aedibus Vaticanis; edidit Lupus Epitaph. Sev. p. 107. inde Muratorius T. III. p. MCCCXXVIII. 2. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. inscr. p. 442. n. 124. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

Θ Κ
Τ· Κ· Ι
ΗΓΥΝΗ·ΚΑΙ
ΘΥΓΑΤΗΡΑΞΙⲰ
5 ΜΝΗΜΗϹ.ΧΑΡΙΝ

Pro punctis Lupus et Muratorius expresserunt sigla ʳ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

T. K. I. ἡ γυνὴ καὶ θυγάτηρ ἀξίῳ μνήμης χάριν.

Nomina defuncti dissimulantur siglis, quibus Lupus putat subesse Τιβερίῳ Κλαυδίῳ Ἰνάχῳ. Subest potius Ἰουκούνδῳ vel Ἰούστῳ vel Ἰουλιανῷ.

6704.

Florentiae in museo artium publico, in urna marmorea anaglyphis ornata; utrinque capita Iovis Ammonis, inter folia aviculae volitantes; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 64. n. 181. et T. III. Append. p. 48. (conf. Symbol. litter. Vol. VIII. p. XI.). Ex Gorio repetiit Muratorius T. I. p. CDXCIII. 1. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 532. n. 11. Habeo etiam in schedis meis. Iniuria damnat Maffeius.

ΤΩΝ·ΑΓΑΘΩΝ
Η·ΜΝΗΜΗ
ΑΕΙΘΑΛΗΣ

Τῶν ἀγαθῶν ἡ μνήμη ἀειθαλής.

6705.

Romae in vase marmoreo, in quo anaglyphis repraesentantur triclinium ibique coenantes, in sponda lecti homo et femina, adsidente alia femina quae citharam pulsat; adsunt tres ancillae et pueri. Ediderunt Smetius fol. CX. n. 19. et Boissardus P. IV. n. 145. aeri incisam; inde Gruterus p. DCCCXLIII. 5. cum tabula aeri incisa; ex quo litteris minusculis repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 292. 4. Habet etiam Montfauconius Ant. expl. T. III. P. I. p. 112. tab. 57. aeri incisam. Tractavit Letronnius Revue archéol. III. 1846. p. 359.

ΗΔΥϹΒΙΟϹΤΟΖΗΝΓΛΥΚΥΤΟΘΑΝЄΙΝΥΠΟΨΙΑ

Boiss. ΓΑΥΚΥ, Grut. in tab. aer. ΓΑΥRΥ, sed in ordine verborum ΓΛΥΚΥ, Montf. ΓΛΥΚ. In fine Smet. ΑΠΟΨΙΑ.

Ἡδὺς βίος τὸ ζῆν· γλυκὺ τὸ θανεῖν ὑπὸ [φ]ια[λῶν].

Τὸ ζῆν est degere vitam iucundam, frui vita: apteque Letronnius comparat verba Agathiae πῖνε, γέρον, καὶ ζῆθι (Anthol. IV. p. 13. c. not. Iacobs.) et Similis epitaphium: Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται, βιοὺς μὲν ἔτη τόσα, ζήσας δὲ ἔτη ζ (Dio Cass. LXIX, 19. et not. Fabricii). Correctio ὑπὸ φιαλῶν debetur Letronnio comparanti locutiones ὑπὸ σαλπίγγων, ὑπὸ μαστίγων, ὑπὸ κήρυκος. Idem verba e scolio antiquo desumpta coniecit pertinere ad citharistriam in anaglypho repraesentatam, ita disponenda:

Ἡδὺς βίος τὸ ζῆν·
γλυκὺ τὸ θανεῖν
ὑπὸ φιαλῶν.

⏓ – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏕ ⏑ –
⏑ ⏕ ⏑ –

Sed videtur potius contineri verbis tetrameter iambicus brachycatalectus.

6706.

Romae olim monumentum sepulcrale in vinea Cardinalis Albani, in quo repraesentatur Silenus insidens asino tintinnabulum ad podicem habenti; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. III. p. MDCCLXIX. 4. cum Lat. interpret. Dedit etiam Winckelmannus Descript. des pierres gravées de feu le Baron de Stosch, ad Cl. VII. n. 11.

ΖѠΗϹ
ΑΝΑΜΝΗϹΙϹ

Ζωῆς ἀνάμνησις.

Videtur ad immortalitatem animarum pertinere.

6707.

In lapide *Romae* effosso prope S. Pauli extra moenia; ex epistola Petri Aloysii Galletti in Ephem. litt. Flor. T. XVIII. col. 58. edidit Donatus Inscr. p. 178. 2. cum Lat. interpret. Galletti; edidit etiam Ciampi in epistola inserta Mag. encycl. a. XVI. (1811.) T. V. p. 46 sqq. litteris minusculis.

ΦΑΒΙΑΑΙΛΙΑΦΑΒΙΑΝΗΦΑΒΙΩ.ΟΝΗΤΟΡΙ.ΤΩ.ΙΔΙΩ
ΧΑΙΡΕΙΝ
ΤΟΠΟΝΟΝΠΑΡΕΚΑΛΕϹΕΝΕΝΤΟΙΣΚΗΠΟΙΣΜΟΥ
ΙΝΑΟΙΚΟΔΟΜΗϹΗΣΜΝΗΜΑΦΙΟΝΕΚΕΙϹΥΝΚΕ
ΧΩΡΗΚΕΝΑΙΜΕϹΟΙΚΑΙΕΠΙΤΕΤΡΟΦΕΝΑΙΟΙΚΟ
ΔΟΜΗϹΑΙϹΕΙΝΑΔΙΑΠΑΝΤΟϹϹΟΙΑΝΗΚΕΝΤΟΥ
ΤΟΙϹΤΟΙϹΤΟΙϹΓΡΑΜΜΑϹΙΜΟΥΟΙϹΥΠΕΓΡΑΨΑ
ΤΗΠΡΟΙ̅ΚΑΛΑΝΔΩΝΑΥΓΟΥϹΤΩΝ.ΚΛΙΟΥΛΙΑ
ΝΩΤΟΒ̅ΚΑΙΒΡΥΤΤΙΩΚΡΙϹΠΙΝΩ.ΥΠΑΤΟΙϹ
ΔΗΛΟΝϹΟΙΠΟΙΩΟΥΜΗΔΕΜΙΑΝΑΜΦΙϹΒΗΤΗ
ϹΙΝϹΕΠΟΤΕΕΞΕΙΝΕΞΑΥΤΩΝΤΩΝΓΡΑΜ
ΜΑΤΩΝΜΟΥΔΗΛΟΝΕϹΤΙΝϹΟΙΔΕΔΙΑΦΕΡΕΙΝ
ΤΟΝΤΟΠΟΝΤΟΥΜΕΤΡΟΥΤΟΥΟΙΚΟΔΟΜΗϹΑϹ
ΕΡΡΩϹΕΔΙϹΕΕΥΧΟΜΕ.ΕΡΡΩϹΟ

Vs. 7. dele ΤΟΙϹ. Vs. 10. Ciampi *ποιεω.* Vs. 13. scribe ΟΥ pro ΤΟΥ.

Φαβία Αἰλία Φαβιανὴ Φαβίῳ Ὀνήτορι τῷ ἰδίῳ χαίρειν.

Τόπον ὃν παρεκάλεσ[ας] ἐν τοῖς κήποις μου, ἵνα οἰκοδομήσῃς μνημάφιον ἐκεῖ, συνκεχωρηκέναι μέ σοι καὶ ἐπιτετροφέναι οἰκοδομῆσαί σε, ἵνα διὰ παντός σοι ἀνήκ[οι], τούτοις τοῖς γράμμασί μου, οἷς ὑπέγραψα τῇ πρὸ ῑ Καλανδῶν Αὐγούστων Κλ(αυδίῳ) Ἰουλιανῷ τὸ β̅ καὶ Βρυττίῳ Κριστπίνῳ ὑπάτοις, δῆλόν σοι ποιῶ. οὗ μηδεμίαν ἀμφισβήτησίν σέ ποτε ἕξειν ἐξ αὐτῶν τῶν γραμμάτων μου δῆλόν ἐστιν, σοὶ δὲ διαφέρειν τὸν τόπον τοῦ μέτρου οὗ οἰκοδόμησας. ἐῤῥῶσ[θα]ί σε εὔχομε (i. e. εὔχομαι). Ἔῤῥωσο.

Videtur Fabius Onetor libertus Fabiae Aeliae fuisse. Litterae prava Graecitate insignes pertinent ad a. u. c. 977. p. Chr. 224. quo anno Claudius Iulianus II. L. Bruttius Quintius Crispinus Consules fuerunt. Vs. 4. *μνημάφιον* fortasse genuinum est, si comparaveris *χωράφιον* atque alias similes formas, quas hodie Graeci usurpant. Vs. 6. dixeris auctorem voluisse *ἵνα διὰ παντός σοι ἀνήκειν* pro *ὥστε διὰ παντός σοι ἀνήκειν.* Vs. 12. *διαφέρειν* est i. q. *ἀνήκειν* ut alias.

6708.

Romae; ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. II. p. MCXXXII. 2.

ΑΝΤΟΝΙΟΠΟΤΕΟΛΑ
ΝΟΦΙΛΙΟΔΟΥΚΙϹΙΜ
ΟΒΕΝΜΕΡΤΙΤΑΝΤΟ
ΝΙΟϹΜΑΡΙΝΟϹΠ
ΑΤΕΡΦΗΚΙΤ

Antonio Puteolano filio du[l]cis(s)imo ben(e) merenti) Tit(us) Ἀντ[ώ]νιος Μαρῖνος *pater fecit.*

6709.

Romae, ut videtur; edidit Fabrettus Inscr. p. 391. n. 255.

Δ. Μ. Σ.
ΑΒΡΕΛΙΑΝΑ·ΦΙΛΙΑ
ΙVΣΤΙ·VΙΧΙΤ·ΑΝΝΟΣ
V̅I̅I̅I̅·ΜΕΝΣΕΣ·I̅I̅I̅I̅
ΔΙΕΣ·ΙΙΙ

D(iis) m(anibus) s(acrum).
Abreliana filia Iusti vixit annos VIII, menses IIII, dies III.

Nomen est *Aureliana.*

6710.

Romae; edidit Celsus Cittadinus della origine della lingua volgare c. 20. unde repetierunt Reinesius Synt. inscr. Cl. XIII. p. 697. n. 1. Fabrettus Inscr. c. 5. p. 391. n. 253. Muratorius T. III. p. MCCXXXVIII. 10.

K Θ
ΑΙΛΙΑ·ΜΑΞΙΜΑ
ΖΟΥΛΙΑΕ ΕΙΡΙΝΝΗ
ΜΑΤΡΙ·ΒΕΝΕΜΕΡΕΝΤΙ
ΦΕΚΙΤ

Κ(αταχθονίοις) Θ(εοῖς).
Αἰλία Μαξίμα [Ι]uliae Εἰρίννη matri bene merenti fecit.

6711.

Romae in villa Albani; ediderunt Fabrettus Inscr. c. 5. p. 391. n. 256. Marinus Vill. Alb. Inscr. Cl. IV. p. 128. n. 140. et Indicazione ant. per la villa Albani, Rom. 1803. p. 105. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 487. n. 22.

Δ. Μ
ΤΙΤΙΑЄ.ЄΛΠΙΔΙ ΜΑΡ
ΚΟΥϹ·ΤΙΤΙΟΥϹ·ΖΗΝΟ
ΒΙΟΥϹ.ΚΟΙΟΥΓΙ.ΒЄΝЄ
5 ΜЄΡЄΝΤΙ ΦΗΚΙΤ

Osannus Є, reliqui E. Vs. 2. init. omnes ΤΙ ΤΙΑΙ praeter Osannum.
D(iis) m(anibus).
Titiae Elpidi Marcus Titius Zenobius co(n)iugi bene merenti fecit.

6712.

In lapide *Romae* reperto translato in museum Borgianum; edidit Marinus Vill. Alban. Inscr. Cl. IV. p. 128. n. 140.

ΑΛΛΟΝΙΑ
ΜΑΡΚΒΛΑΨΗ
ΚΙΤ ΜΑΡΙΤοCοΥ
ΟΒΕΝΕΜΕΡΕΤΙΑ
5 ΛΟΝΙΟΖΩΤΙΚΟ
ΑΝΩC ΒΙξΙΤ ΜΙΚ
ΟΥ ΧΧΙΙ

In altero latere:

DIS.MANIBVS
CLAVDIAE.GLYCIAE
SYNTYCHE.LIB.PATRON
BENEMERENTI FECIT

Amonia Marc[e]la fecit marito suo bene mere[n]ti A[m]onio Zotico· an[n]os vixit μικ[ρ]οῦ xxii.

Di(i)s manibus.
Claudiae Glyciae Syntyche lib. patron(ae) bene merenti fecit.

6713.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 424. n. 20.

ΘЄΟΦΙΛΟΥΟΥΞΩΡΒЄΝЄΜЄΡЄΝ
ΤΙΦΗΚΤ

Θεοφίλου. *Uxor bene merenti fecit.*

6714.

Romae; ex autographo Dn. Comitis edidit Gruterus p. MCXLIV. 10.

Δ Μ
ΓΝ.ΠΟΜΠΕΙ.ΙΣΜΗΝΙ
ΙΟΥΛΙΑ.ΤΥΧΗ.ΟΥΙΡω.ΒΕΝΕ
ΜΕΡΕΝΤΙ

D(iis) m(anibus).
Γν(αίῳ) Πομπ[η]ΐ(ῳ) Ἰσμηνί[ῳ] Ἰουλία Τύχη *viro bene merenti.*

6715.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 430. n. 62. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΑΝΤΙϹΘЄΙΑΠΙϹ
ΤΗΦΗΚΙΤΜΑ
ΡЄΙΤΩΜЄΩ
ΚΑΝΙΩΚΟΔΡΑ
5 ΤΩΔΥΛΚΙϹϹΙ
ΜΩЄΤΦЄΙΛΙ
ΑΙΚΛΑΥΔЄΙΑ
ϹΑΒЄΙΝΑΚΑ
ΡΙϹϹΙΜЄ

Vs. 1. Os. ΑΝΤϹΘЄΙΑ, Thorl. ΑΝΤΙϹΘЄΙΑ. Vs. 9. Os. ΡΙϹϹΙΜЄ, Thorl. ΡΙϹϹΙΜΙϹ.
Ἀντίσθεια Πίστη *fecit marito meo* Κανίῳ Κοδράτῳ *dulcissimo et filiae* Κλαυδείᾳ Σαβείνᾳ *carissim(a)e.*
Femina audit *Antistia Piste.*

6716.

In lapide *Roma* allato in vicum Maria Meginga Germaniae; ex Eccardo edidit Muratorius T. II. p. MCLXI. 10.

ΕΥΠΟΡVS
ΟΥΡΒΙΚΩ ΦΙ
ΛΙΩ ΒΕΝΕΜΕ
ΡΕΝΤΙ ΦΗΚΙ

Euporus Urbico filio bene merenti feci[t].

6717.

Romae, ut videtur; edidit Fabrettus Inscr. c. 6. p. 465. n. 19. Disseruit de titulo Münterus Antiq. Abhandl. p. 238 sqq.

D · M
IVLIA · POL'TICE
DOESE
OSIRIS
TOPSYCRON
HYDOR

D(iis) m(anibus).
Iulia Politice.
Δοίη σοι Ὄσιρις τὸ ψυχρὸν ὕδωρ.
Graeca Latinis litteris exarata habes n. 6229.
De formula precandi conf. n. 6562.

6718.

Romae in museo Capitolino; missu Ficoronii edidit Muratorius T. III. p. MCCXLIII. 12. cum Lat. interpret. Denuo dedit Guascus Mus. Capitol. Inscr. T. III. p. 184. cum Lat. interpret.

D M
ΑΥΡΗΛΙΩ
ΠΟΛΥΔΕΥΚΗ
CYΝΧΑΙΡΙΩΝΦΗ
ΚΙΤ ΦΙΛΙΟΥC

Vs. 4. Mur. CYNKAIPIΩN, Guasc. CYNXAIPΩN, tamen in Lat. interpret. *Synchaerion.*
D(iis) m(anibus).
Αὐρηλίῳ Πολυδεύκῃ Συνχαιρίων *fecit filius.*

6719.

Romae olim in horto Iulii, post *Florentiae* in museo; edidit Boissardus P. VI. n. 107. aeri incisam; inde Gruterus p. MCXXX. 8. ex quo litteris minusculis repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 528. 1. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 533. n. 18. Citat Harduinus Numism. p. 59. Habeo etiam ex schedis meis.

Θ K
Λ · Π · CATOPNЄINOC
ЄΤ · ΑΙΗΛΙΑC · ЄΤ
Π · Α · ΔΙΟΓЄΝΗC
ΚΟΜΠΑΡΑΟΥΗΡΟΥΝΤ
CIBI · ЄΤ · COЄIC

Vs. 2. Boiss. ΑΓΕ CATOPNЄ NOC. Vs. 3. id. ΑFΗΛΙΑC. Vs. 4. init. id. ΠΑ. Dedi ut est in lapide.
Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Λ. Π. Σατορνεῖνος *et* Αἰ(λία) Ἡλιὰς *et* Π. Α. Διογένης *comparaverunt sibi et suis.*

6720.

Perusiae; edidit Vermigliolius Iscriz. Perug. T. II. 1805. p. 427. n. 4.

CΚΟΖΟΥΓΕΙ
ΑΕΙΑΝΟC
ΕΡΕΤΕΙΦΕΚ·

- - - *co(n)iugi* Αἴ[λ]ιανὸς *[bene m]ere[n]ti fec(it).*

6721.

Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei; edidit Passioneus Inscr. ant. Cl. XIV. p. 138. n. 16. cum Lat. interpret.

..ΝΘΑΔΕΚΑ.ΤΑ...
..ΝΔΡΟΝΙΚΟΥ...
..ΖΗCACΤΟΝ
..ΕΤΗΤΡΙΑΚ......
..ΠΡΟΔΕΚΑ........
..CΕΠΤΕΝ.........

Ἐ]νθάδε κατά[κειται ὁ δεῖνα Ἀ]νδρονίκου - - - - - - ζήσας τὸν [βίον καλῶς] ἔτη τριάκ[οντα, τελευτήσας] πρὸ δέκα [Καλανδῶν] Σεπτεν[βρίων.

6722.

Perusiae in aedibus Academicis; edidit Vermigliolius Iscriz. Perug. p. 427. n. 5. Habeo etiam ex schedis Niebuhrii et Bekkeri.

ΔΝΟΝΩΝΟЄΒΡΑ
ΔΙΑΝΟC

Τετάρτῃ Ν[ω]νῶ(ν) Νοε[μ]βρ(ίου) Α[ὐφι]διανός?
Conf. n. 6673.

6723.

Perusiae; edidit Vermigliolius Iscriz. Perug. p. 430. n. 9.

ΗΡΠΑΓΕΝΕΟC - - -
ΕΠΠΟΘΟΗ.ΚΑ - - -

Vs. 1. ἡρπάγ[η] νέος - - - Vs. 2. est [Ἱ]πποθόη κα[ὶ - - -

6724.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 426. n. 32.

Κ
ΜΙ
ΚΑΙ
ΚΛΑΥΔΙΑ

Apparet Κλαυδία.

6725.

Romae in aedibus Vaticanis; ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ω
ΥΜΦΗΤΕΚΥΡΟ
ΝΥΜΦΗ
ΧΡΟΝΙΩΝΑ

Τῷ Ν]ύμφη[ς] τέκ[νῳ] Νύμφη Χρονίων ἀ[νέθηκεν.

6726.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 426. n. 33.

ΠΕΤΩΝ
ΚΝΟΙC
ΟCΠΑΥΛΟC

Τῷ δεῖνι καὶ] Πετ[ρ]ων[ίῳ τέκ]νοις [ἰδίοις - - -]ος Παῦλος.

6727.

Fragmentum, ut videtur, Romanum; edidit Clemens Cardinalis Diar. Arcad. T. XI. p. 229.

- - - - ΤΙΧΗΝ
- - - - ΡΟΥ

- - - Εὐ]τ[ύ]χην
- - - - - ρου.

6728.

In fragmento marmoreo *Romae* reperto; edidit Clemens Cardinalis Diar. Arcad. T. XI. p. 232.

ΠΟΛΕΙΤΗΣ

Πολείτης.

6729.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 429. n. 56.

ΡΙCΤΕΙ
ΟΥΖΗCΙ
ΒΙΟΝΚΑΛΩ
ΟΕΠΤΑΚΑΛΑ
ω

Εὐχ]αριστεί[α τοῦ δεῖνος - - -]ου ζήσ[ασα τὸν] βίον καλῶ[ς, πρ]ὸ ἑπτὰ Καλα[νδῶν - - -

Conf. n. 6721.

6730.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 429. n. 55.

ΤΟΑΝΑΤΟ
ΠΡΟΗΚΑ
ΛΛΡΕΩC

Apparet πρὸ ῆ Κα[λανδῶν.

6731.

In lapide *Romae* extra portam S. Sebastiani eruto, qui deinceps fuit Camaldoli supra Tusculum in museo Cardinalis Passionei, mox translatus in aedes Vaticanas; edidit Martorellus Thec. calam. p. 297. cum inepta explicatione, quam confutat Ignarra Palaestr. Neap. p. 178 sqq.; deinde Passioneus Inscr. ant. Cl. XIV. p. 138. n. 14. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 436. n. 96. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

- - - -
ΝΙΑΘΥΓΑΤΡΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ΜΝΕΙΑCΧΑΡΙΝ
ΑΓΑΛΜΑΕΙΜΙΗΛΙ
ΟΥΚΑΙΓΑΡΗΛΙΟΥ
ΗΜΕΡΑΕΓΕΝΗΘΗ
ΚΑΙΗΛΙΟΥΗΜΕΡΑ
ΚΡΙCΙCΜΟΥΓΕΓΟΝΕΝ

Vs. 2. Mart. . . . ΝΙΑΘΥΓ - -, Pass. ΝΙΑΘΥΓΑΤΡΙ, Os. ΝΙΑοΘΕΙΑΙ, Thorl. ΝΙΑΘΙΙΑΙ.

- - - - - νίᾳ θυγατρὶ γλυκυτάτῃ μνείας χάριν. ἄγαλμά εἶμι Ἡλίου. καὶ γὰρ Ἡλίου ἡμέρᾳ ἐγενήθη[ν] καὶ Ἡλίου ἡμέρᾳ [ἡ] κρίσις μου γέγονεν.

Ignarra puellam intelligit sole oriente natam, occidente defunctam, indeque eam dici ait simulacrum solis, qui et ipse uno die cursum peragere suum videatur. At res simplicissima est. Puella nata est die Solis sic dicto ex disciplina astrologica Aegyptiorum, et die Solis defuncta est (conf. n. 5465.): hinc ἄγαλμα Ἡλίου dicitur, *deliciae Solis*, quippe a quo missa, a quo repetita sit. Hanc interpretationem qui praeivit Osannus commode de nominibus dierum hebdomadis secundum septem planetas vocatorum provocat ad Dionem Cassium l. XLVII. τὸ δὲ δὴ ἐς τοὺς ἀστέρας τοὺς ἑπτὰ πλάνητας ὀνομαζομένους τὰς ἡμέρας ἀνακεῖσθαι κατέστη μὲν ὑπ' Αἰγυπτίων. πάρεστι δὲ καὶ ἐπὶ πάντας ἀνθρώπους, οὐ πάλαι ποτέ, ὡς λόγῳ εἰπεῖν, ἀρξάμενον. Cf. n. 6769. Non male Ignarra significationem vocis κρίσις (*discrimen mortis*) ab usu medicorum repetit (Galen. Comm. ad Aphorism. II. κρίσις ὀξύῤῥοπός ἐστιν ἐν νόσῳ μεταβολὴ πρὸς ὑγίειαν ἢ θάνατον). Cave ob hanc vocem putes Christianam esse inscriptionem. Ἡλίου ἄγαλμα nullus, opinor, Christianorum esse voluit. Κρίσιμος ἡμέρα habetur n. 3902. *r.*

6732.

Perusiae; edidit Vermigliolius Iscriz. Perug. p. 430. n. 8.

Θ Κ
....ΡΙΟΥ.CΩΜΑ.ΝΕΡC....
....ΑΙ.ΨΥΧΕ.ΜΕΝ.....
....ΦΙΛΟΙCΙΜ..........
......CΥΜΒ..........

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Dixeris versus esse senarios, quorum primus fuerit:

Καλῆς Ἱλα]ρίου σῶμα νέρ[θεν κρύπτετ]αι.

Ex reliquis superest ψυχ[ὴ] μὲν - - - φίλοισι - - - - σύμβ[ιος] - - -

6733.

Romae olim in hortis Colotianis; ex schedis Metelli edidit Gruterus p. DCCCXLIII. 8.

- - - - - - CΥΜΒΙѠΕΠΟΙΗCΕΝ
ΑΓΝΕΙΑCΧΑΡΙΝ

- - - - - - συμβίῳ ἐποίησεν [μ]νείας χάριν.

ΜΝΕΙΑC restituit Scaliger.

6734.

Romae in aedibus Vaticanis; edidit Osannus Syllog. p. 429. n. 58. Habeo etiam ex schedis Thorlacii a Petersenio missis.

ΜΝΕΙΑΣΧΑ
ΡΙΝ

Μνείας χάριν.

SECTIO QUARTA.

ITALIAE REGIONES CISPADANA ET TRANSPADANA.

RAVENNA, BONONIA, PARMA, PATAVIUM, AQUILEIA, VERONA, BRIXIA, MEDIOLANUM, AUGUSTA TAURINORUM.

6735.

Ravennae olim in basilica Classensi; transcripsit et edidit Maffeius Observ. litt. T. IV. et Mus. Veron. p. CCCLXIII. 6. cum Lat. interpret. Missu Mariangeli Fiacchi dedit Muratorius T. II. p. CMLXIX. 5. cum Lat. interpret. Repetiit Iacobsius Anthol. Palat. Append. n. 339. litteris minusculis.

Θ Κ
ΤΗΝCΕΜΝѠC
ΖΗCΑCΑΝΑΜѠ
ΜΗΤΟΝΤΕCΥΝΕΥ
ΝΟΝ ❦ ΠΑΥΛΕΙΝΑΝ
ΦΘΙΜΕΝΗΝΕΝΝΕΑΚΑΙ
ΔΕΚΕΤѠΝ ❦ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟC
ΙΗΤΡΟCΑΝΗΡΜΝΗΜΗΝ
ΑΤΙΝCѠΝ ❦ ΤΗΝΔΕΠΑΝΤΥ
CΤΑΤΗΝ ΤΟΜΑΡ
ΤΥ ΥΜ

Maffeius annotat inter litteras Θ Κ caput sculptum esse. Idem omittit versus tres extremos et foliola interposita.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Τὴν σεμνῶς ζήσασαν ἀμώμητόν τε σύνευνον
Παυλεῖναν φθιμένην ἐννέα καὶ δέκ' ἐτῶν
Ἀνδρόνικος ἰητρὸς ἀνήρ, μνήμην ἀ[γ]ι[άζ]ων,
τήνδε πανυστατ[ί]ην [στήσα]το μαρτυ[ρίην.
- - - -

Vs. 3. Iacobsius Ἀνδρώνικος scripsit, sine causa idonea. Ibidem Brunckius dederat ἀλεγίζων, Iacobsius ἁγιάζων. Vs. 4. restituit Brunckius. De anacolutho cf. n. 6750. Ceterum videri potest hic titulus Christianus esse, ut sunt reliqui in illa basilica reperti: neque obstat dedicatio Θ Κ, obvia illa etiam in inscriptionibus Christianis vetustioribus.

6736.

Ravennae olim in D. Apollinaris; ex schedis Ferrarinis edidit Muratorius T. III. p. MDCXCII. 8. cum Lat. interpret.

ΛΟΥΚΙѠ
ΙΟΥΛΙΑΝѠ
ΤѠΙ ❦ ΚΑΙ
ΝΙΝΝΑΡѠ
Ε.Ε ❦ ΜΝ.Γ
ΕΥΨΥΧΕΙ

Λουκίῳ Ἰουλιανῷ τῷ καὶ Ninνάρῳ ἐ(τῶν) ε̄ μ(η)ν(ῶν) γ̄. Εὐψύχει.

6737.

In femoribus parvae statuae aeneae *Bononiae* erutae, posthac translatae in museum Wilenbroeckianum, nunc in Bibliotheca Parisina; edidit Malvasia Marm. Felsin. p. 367. deinde Cuperus Lettres à Mr. la Croze Epist. IX. denuo ediderunt Montfauconius Ant. expl. T. III. P. II. p. 272. tab. 158. Paciaudus Monum. Pelop. Vol. II. p. 52. Citarunt Lanzi Saggio cet. T. II. p. 400. Silligius Catal. artif. v. Cephisodorus, Letronnius Lettre à Mr. Millingen sur une statue votive d'Apollon en bronze (vid. Annal. Inst. Archaeol. Rom. Vol. VI. 1834. tab. addit.), R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 246., Com. de Clarac. Catal. des artist. p. 5 sq.

ΚΑΦΙΣΟΔΟΡΟΣ
ΑΙΣΧΛΑΠΙΟΙ

Vs. 1. Malv. ΚΑΦΙΣΩΔΟΡΟΣ, Cup. ΚΑΦΙΣΟ ΔΟΡΟΣ, Montf. quod dedimus. Vs. 2. Malv. ΑΙΣ ΧΛΑΠΠΣΙ, Cup. ΑΙΣΚΛΑΠΙΙΟΝ, Montf. quod dedimus.

Καφισόδ(ω)ρος Αἰσ[κ]λαπι(ῷ).

Alterum nomen a Paciaudo legebatur Ἀσκλάπειον, ab aliis vulgo Αἰσχραμίου. Rectius de hoc nomine statuit Lanzius. Videturque subesse Ἀσκλαπιῷ, prima syllaba ad usum Romanum efficta. Litterae Γ forma peculiaris est ut n. 5137. 5142. De artifice cf. Vol. II. n. 2861. et Welckerus Kunstbl. 1827. n. 83. p. 338.

6738.

Bononiae in tabula marmorea in museo; inest effigies viri togati, barbati, diadema gerentis; edidit Aloysius Andruccius Symbol. litt. Decad. II. Vol. IX. p. 20 sqq. ligno incisam cum miro commentario; vidit etiam Maffeius, qui exhibet Mus. Veron. p. LVIII. litteris minusculis; ex schedis Petri Herculis Gherardi Mutinensis edidit Muratorius T. I. p. XIX, 4. Van Vaassenius in schedis dubitat an genuina sit.

ΜΕΛΑΝΘΟΣΕΠΙΤΕΛΕΥΙΑΤΡΕΥΘΕΙΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΩΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Vs. 1. Mur. ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ; deinde Andr. ΕΠΙ ΤΕΛΕΙ, Mur. ΕΠΙΤΕΛΕΥ; post Andr. ΙΑΤΡΕΥΘΕΙΣ, Mur. ΙΑΤΡΕΥΘΙΣ. Vs. 2. init. Mur. ΑΣΚΛΗΙΠΩΙ.

Μέλανθος Ἐπιτέλ[ο]υ ἰατρευθεὶς Ἀσκληπιῷ χαριστήρια.

6739.

Bononiae in museo artium; ex Gherardi schedis edidit Muratorius T. III. p. MCCCXXXIX. 9. cum Lat. interpret. accuratius exhibuit Marinus Act. fratr. Arval. T. II. p. 747. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 564. n. 3. Tractavit Hagenbuchius de Murat. marm. Graec. p. 39 sqq.

❦ Θ ❦ Κ ❦
ЄΠΑΓΑΘΩ
CYΜΒΙΟC
ΚЄCΠЄΡΙC
5 ΘΥΓΑΤΗΡ
ЄCΠЄΡΩCΥΝ
ΖΗCΑΝΤΙЄΤΗ
ΚCΜΝΙΑC

Vs. 1. medium foliolum solum habet Muratorius, hoc et tertium expressit Osannus, tria Marinus. Vs. 5. Mur. ΘΥΓΑΘΗΡ. Vs. 6. extr. Mur. Mar. CYN, Os. quod dedimus. Vs. 7. Mur. Mar. ΖΗCΑΝΤΙ, ЄΤΗ, Os. quod dedimus. Vs. 8. omittit Muratorius, habent reliqui; Mar. ΚЄΜΝЄΙΑC, Os. ΚЄΜΝΙΑC.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἐπαγαθῷ σύμβιος κ(αὶ) Ἑσπερὶς θυγάτηρ Ἑσπέρῳ συνζήσαντι ἔτη κϛ μν(ε)ίας [χ]άριν.

6740.

Bononiae in museo artium; ex schedis Gherardi edidit Muratorius T. III. p. MCDLIX. 14. cum Lat. interpret. Denuo transcripsit et edidit Osannus Syllog. p. 564. n. 2.

Θ Κ
ЄΥΦΡΑΝΤΙΚΩ
ΖΗCΑΝΤΙЄΤΗ
ΚϛЄΠΟΙΗCΑΝ
5 ЄΠΑΦΡΟΔЄΙΤΟC
ΚΑΙΖΜΑΡΑΓΔΟC
ΑΔЄΛΦΟΙ
ЄΚΤΟΥΙΔΙΟΥ

Vs. 4. init. Mur. Κϛ, Os. ΚΙ; ibid. Mur. ЄΠΟΙ ΗCΑΝ, Os. ЄΠΟΙΗCЄΝ. Vs. 6. habet Mur. omittit Os. Vs. 7. Mur. ΑΔЄΛΦΟΙ, Os. ΑΔЄΛΦΟC.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Εὐφραντικῷ ζήσαντι ἔτη κϛ ἐποίησαν Ἐπαφρόδειτος καὶ Ζμάραγδος ἀδελφοὶ ἐκ τοῦ ἰδίου.

6741.

Bononiae olim in typographia S. Dominici; ex schedis Gherardi edidit Muratorius T. III. p. MCDLXIII. 11. cum Lat. interpret.

ΦΛ.ΚΥΚΝΟC
ΘΕΟΔΩΡΩ
ΤΩΦΙΛΩΜΝΗ
ΜΗCΧΑΡΙΝ

Φλ(αούϊος) Κύκνος Θεοδώρῳ τῷ φίλῳ μνήμης χάριν.

6742.

Bononiae, ibidem; edidit Lupus Epitaph. Sever. p. 104. ex schedis Gherardi Muratorius T. III. p. MCDXXVI. 3. cum Lat. interpret.

ΖΩϹΙΜΟϹΙΟΥ
ΛΙΑΤΗϹΥΜ
ΒΙΩ

Muratorius habet C et vs. 2. extr. CYN, Lupus quod dedimus.

Ζώσιμος Ἰουλίᾳ τῇ συμβίῳ.

6743.

Bononiae, ibidem; missu Ciampinii edidit Muratorius T. III. p. MCCCLI. 12. cum Lat. interpret.

ΕΡΜΗϹΕΙΟΥΛΙΑ
ΑΡϹΙΝΟΗϹΥΜ
ΒΙΩΖΕϹΑϹΗΚΑ
ΛΩS ΜΕΤΑΥΤοΥ
ΕΤΗ.ΚΗ.ΜΗ.Γ
ΕΠΟΙΗϹΕΜΝΗ
ΜΗϹΚΑΡΙΝ

Ἑρμῆς Εἰουλίᾳ Ἀρσινόῃ συμβίῳ ζ[η]σάσῃ καλῶς μετ' αὐτοῦ ἔτη κη̅, μῆ(νας) γ̅, ἐποίησε μνήμης [χ]άριν.

6744.

In lapide in agro *Bononiensi* reperto, olim apud Marchionem de Bevilacqua; edidit Malvasia Marm. Felsin. p. 441. unde repetiit Muratorius T. II. p. MCXCV. 9. cum Lat. interpret.

Θ К
ΟΝΗϹΙΜΟϹ
ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑ
ΟΝΗϹЄΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΙ
ΘΥΓΑΤΡΙ

Vs. 5. Mur. ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ correcta lectione Malvasiana; sed in lapide videtur fuisse ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ὀνήσιμος καὶ Ὀλυμπία Ὀνήσει γλυκυτάτῃ θυγατρί.

Nomen proprium feminae Ὄνησις aliunde notum (conf. Vol. II. n. 3586.). De forma dativi conf. Παγχάρει n. 6454.

6745.

In antiquario musei *Bononiensis*, in herma; caput est virile, barba promissa; Pythagorae Andruccius, Mercurii Lebasius, Epicurei Welckerus, Bacchi esse dicit Thierschius. Tit. *a.* est in collo, tit. *b.* in pectore, tit. *c.* in basi. Edidit Andruccius in dissertatione singillatim edita (De incerto quodam simulacro cet. Bonon. 1710.), repetita in Gorii Symbol. litt. Dec. II. Vol. IX. p. 5. Ex schedis Gherardi edidit Muratorius T. III. p. MDCCLXXVI. 5. Denuo transcripserunt et ediderunt Marinus Vill. Alb. inscr. p. 147. cum Lat. interpret. et Thierschius Itin. Ital. T. I. p. 367 sq. Tractarunt Maffeius Art. crit. lap. p. 112. 115. qui spuriam iudicavit, Leichius in Menckenii Miscell. Lips. nov. Vol. I. p. 506. Schiassi Guida del forestiere al museo delle antichità di Bologna, Bol. 1814. p. 117. Welckerus Syllog. epigr. p. 61. 62. Citarunt Cavedonius Mus. Estens. del Catajo p. 116. Le Bas Inscr. Gr. et Lat. Fasc. III. 1837. p. 196. Vss. 1-4. litteris minusculis repetiit Iacobsius Paralip. II. n. 44. p. 798. Anthol. Palat. Append. n. 280.

a.

ΟΥΚΗΜΗΝΓΕΝΟΜΗΝ
ΗΜΗΝΟΥΚΕΙΜΙΤΟϹΑΥΤΑ
ΕΙΔΕΤΙϹΑΛΛΟΕΡΕΕΙΨΕΥϹΕΤΑΙ
ΟΥΚΕϹΟΜΑΙ

b.

ΧΑΙΡЄΔΙΚΑΙΟϹΩΝ

c.

ΩΠΑΙΦΥΛΑϹϹΟΥΜΗϹΦΑΛΗϹΗΓΛΩϹϹΑΤΟΙ
ΑΥΤΗΜΕΝΟΥΔΕΝΗΝΙΚΑΝΛΕΓΗΠΟΝΕΙ
ΟΤΑΝΔΕΑΜΑΡΤΗΠΟΛΛΑΠΡΟϹΒΑΛΛΕΙΚΑΚΑ

Vs. 2. Andr. ΕΜΟΙ pro ΕΙΜΙ; quod praecedit vocabulum ΟΥΚ, pro eo Murat. Ο..Κ, Thiersch. ΚΙΟΥΚ. Vs. 3. Andr. ΑΛΛΟΕΡΕΣΙΨΕΥΣΕ, Murat. ΑΛΛΟϹΡΕΕΙΨΕΥϹΕ, Marin. ΑΛΛΟΕΡΕΕΙΨΕΥΔΕ, Thiersch. ΑΛΛΟϹΕΡΕΙΨΕVϹΕ (in lapide est ΨΕΥϹΕ, non ΨΕΥΔΕ). Vs. 5. Andr. ΧΑΙΡΩ; ibid. extr. Mur. ΗΙΝ p. ΩΝ, pro quo Thierschius ΕΩΝ. Vs. 6. Andr. ΦΥΛΑΧϹΟΥ-ΑΛΛΗϹ, Thiersch. ΦΙΛΑϹϹΟΥΜΗϹ ΦΑΛΗϹ, Mur. Mar. quae dedimus. Vs. 7. pro ΜΕΝ Andr. ΕΝ, Mur. ....Ν.; deinde pro ΛΕΓΗ Andr. ΕΠΙ, Mur. ΑΕΓΗ. Vs. 8. Andr. ΟΙΑΝ p. ΟΤΑΝ; deinde Andr. ΔΕΑΛΛΑΥΤΗ, Thiersch. ΔΕ.ΛΑV ΤΗ, Mur. Mar. ΔΕΑΜΑΡΤΗ.

Οὐκ ἤμην, γενόμην· ἤμην, οὐκ εἰμί· τοσαῦτα.
εἰ δέ τις ἄλλ' ἐρέει, ψεύσεται· οὐκ ἔσομαι.

Χαῖρε δίκαιος ὤν.

Ὦ παῖ, φυλάσσου, μὴ σφαλῇς· ἡ γλῶσσά τοι
αὐτὴ μὲν οὐδέν, ἡνίκ' ἂν λέγῃ, πονεῖ,
ὅταν δ' ἁμάρτῃ, πολλὰ προςβάλλει κακά.

Disticho elegiaco expressa sententia Epicurea videtur. Vide n. 6309. *b.* coll. n. 6265. 6238. 6298. Vol. I. n. 1656. Similiter in Latinis est: *non fui, fui, memini, non sum, non curo* (Grut. p. CMXXXVIII. 8.); *non fueram, non sum, nescio, non ad me pertinet* (Gruter. p. DCCCXIX. 4.). Cf. Cavedonius l. c. Vs. 2. Iacobsius εἰ δ' ἄλλως τις ἐρεῖ, ψεύσεται. Trimetri iambici videri possunt ex Menandro esse.

6746.

Bononiae in museo artium; edidit Osannus Syllog. p. 564. n. 1.

ЄΠΟΙΗCΕΝ
ΑΜΟΙΝΟCΟΠΑΤΗΡ

- - - ἐποίησεν Ἄμοινος ὁ πατήρ.
Nomen videtur esse *Amoenus*.

6747.

Inscriptio ex oppido Piove di Sacco Patavium translata; suppletam a Nicolao Comneno Papadopoli edidit Salomonius Inscr. Patav. 1708. p. 38. (edit. a. 1696. p. 297.) litteris minusculis, ubi traditur postrema tetrastichi verba deesse fracto lapide; ex Salomonio repetiit Muratorius T. III. p. MCCCXLIX. 4. litteris maiusculis cum interpret. Lat. Nicolai Comneni Papadopoli; ex Muratorio Bonada Anthol. T. II. p. 140. litteris minusculis cum Lat. interpret. Brunckius III. p. 306. n. 716. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 294.) Anthol. Palat. Append. n. 316. litteris minusculis. Ex Iacobsio repetiit Furlanettus Lapidi Padovane p. 510.

Σημα τοιο γλυκερη Τελεσιλλας ἐνθαδε θηκε
τευξενιδας ἀλοχῳ λαχεν ἡ οἱ παντοτε πληρης
πιστεος εὐνοιης ἀρετης ἀγαπης τε μενοιτο
ὀφρα και ἐσσομενοισι τεον κλεος ἀφθιτον αἰεν.

De loco, quo fractura lapidis est, nihil definiti traditur. Dixeris fuisse:

CΗΜΑΤΟΙΟΓΛΥΚЄΡΗΤЄΛЄCΙΛΛΑC
ΤЄΥΞЄΝΙΔΑCΑΛΟΧΩΛΑΧЄΝΗΟΙ
ΠΙCΤЄΟCЄΥΝΟΙΗCΑΡЄΤΗCΑΓΑ
ΟΦΡΑΚΑΙЄCCΟΜЄΝΟΙCΙΤЄΟΝ

quae non recte suppleta esse a Nicolao Comneno sponte patet. Fuerint:

Σῆμα τό[δε] γλυκερῇ Τελεσίλλ[ῃ ἐνθάδ᾽ ἔθηκεν
[Θ]ευξενίδας ἀλόχῳ, λάχεν ἥ οἱ [σεμνὸν ἔπαινον
πίστεος, εὐνοίης, ἀρετῆς, ἀγα[νοφροσύνης τε,
ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι[ν] ἑὸν [κλέος ἄφθιτον εἴη.

Priores interpretes lectionem a Nicolao Comneno compositam tulerunt et tractarunt. Vs. 1. Brunckius: *σῆμα τόδε γλυκερᾶς Τελεσίλλας*, Iacobsius: *σῆμά τοι, ὦ γλυκερὴ Τελεσίλλα.* Vs. 2. Brunckius: *Εὐξενίδας ἄλοχον τὴν ἔλλαχε πάντοτε πλήρης*, Iacobsius: *Εὐξενίδας ἀλόχῳ λάχεν ἣν ὅτι πάντοτε πλήρης.* Vs. 3. extr. Brunckius: *πέλοιτο*, Iacobsius: *μένοι τε.*

6747. *b*.

Parmae in museo Ducali; ex schedis Lopezii edidit Welckerus Mus. Rhen. Vol. VI. 1847. p. 100. n. 20.

QVI IIVIETE
POSSIS
ΟΝΩΤΙΒΟΥΙΤ
ΚЄΙΜΑΙΠΑCΙΦΙΛΟ
ΛЄΙΨΑCЄΝΚΛЄΙΤΗΙ
ΑCΙΝΟΙCΝΑΡЄCΑC
ΘΑΛЄΡΟΝCΤЄΦΟCΗΡΑΚΛΗΟC
ΝΤΑЄΝΙCΤΗΘЄCCΙΚΑ
ΛΥΨЄΤΟΠΑΝCΟΦΟ
C ΝΥΝΜΝΗCΘΗΤЄ
ΙΔΙΞΙCΑΖΩΟCΖΩΟΙ
ΤΟΙCΙΜЄΜΝΗCΘЄΛΟ
ЄΖΩΟCЄΛЄΞΑЄΥΘΥ
ΤΟΝΟCΠΑCΙΝЄΠΙCΙΝ

- - - - - - -
Εὐθυτ]όνῳ Τιβουρ[ρ]τ[ίνῳ.
Κεῖμαι πᾶσι φίλο[ς], λείψας ἐν κλειτῇ - - -,
[τοῖς Πρ]ασίνοις ἀρέσας, θαλερὸν στέφος Ἡρακλῆος·
[πά]ντα ἐνὶ στήθεσσι κάλυψε τὸ πάνσοφο[ν ἦτορ].
νῦν μνησθῆ[θ᾽ ὅσα] δ(ε)ῖξ᾽ ἶσα ζωὸς ζωοῖ[σι βρο]τοῖσι,
καὶ] μέμνησθε λό[γων καλῶν οὓς] ζωὸς ἔλεξα
Εὐθύτονος πᾶσιν ἔπ[ε]σιν [ἀγλαΐσας.

Pantomimum celebrari vidit Welckerus. Conf. n. 6053. 6305. 6750. Supra scripta Latina sunt. Sequitur ΟΝΩΤΙΒΟΥΙΤ, quae Welckerus legit: - - *ονῳ Τιβ. Οὐιτ[ελλ.]*. Vss. 4. 5. Welckerus ita composuit:

κεῖμαι πᾶσι φίλος, λείψας ἐν κλειτῇ [ἅπ]ασιν
οἷς ἀρέσας [ἔλαχον] θαλερὸν στέφος Ἡρακλῆος,

annotans: „*κλειτὴ* vocabulum ignotum, nescio num hic significet famam an idem quod *κλῆτος*, *τὸ πλῆθος*, a Ducangio ex Glossis mss. allatum, quo indicetur collegium saltatorum, *οἱ σύσκηνοι* qui vocantur in inscriptione in Basillam (n. 6750.). Versum sequentem intelligo de corona in festo Herculis accepta, cui alius saltator vel coronam vel aliud quid dedicat ap. Murator. p. XMLXXV. 14. Ad accusativum *στέφος* et *λείψας* et *ἔλαχον* miro modo spectare videtur." Immo lacuna videtur esse post ΚΛЄΙΤΗΙ, ubi excidit nomen aut urbis aut appellativum, ut *ἀγυιᾷ*. Deinde *τοῖς Πρασίνοις ἀρέσας* docet pantomimum illum factioni Prasinae in deliciis fuisse. Vss. 8. 9. supplementa occupavit Welckerus. Vss. 10-14. ita constituit idem:

νῦν μνησθῆτ᾽ ὅτι δεῖξ᾽ ἶσα ζωὸς ζωοῖσι βροτοῖσι,
νῦν μέμνησθε λόγων οὓς ζωὸς ἔλεξα
εὐθύτονος πᾶσιν ἔπι συνιείς,

parum probabiliter. In versibus pangendis negligentius versatum esse auctorem docet heptameter vs. 10. Sed est modus adhibendus in cumulandis vitiis eiusmodi titulorum. De verbo *δεῖξαι* proprio pantomimorum conf. n. 6305. Welckerus insuper comparat inscriptionem Lamiae ap. Stephan. Itin. Graec. n. 16. *παραγενόμενος ἐς τὰν πόλιν δείξεις ἐποιήσατο*, Polyb. ap. Athen. XIII. p. 576. F. *Μύρτιον δὲ μία τῶν ἀποδεδειγμένων καὶ κοινῶν δεικτηριάδων* i. e. mimarum, Orellii Inscr. Lat. n. 2620. LVSOREPIDIXIB(*us*). Ultimus versus, in quo cum vi praedicatur, ut opinor, nomen hominis, mutilus est. Nomen proprium *Εὐθύτονος* in tanta copia nominum ex voce *εὐθὺς* compositorum (conf. *Εὐθύδικος*, *Εὐθύδομος*) offensioni esse non potest. Etiam *εὔτονος* in nomen proprium ab-

iisse docet Εὐτόνιος n. 6230. Supplementum nostrum in fine non ab omni parte certum. Prima syllaba in ἔπεσιν producta est, ut in μέλεα et ἔτεα (vid. n. 6252.).

6748.

In lapide inter *Patavium* et *Venetias* reperto, qui videtur fuisse tabula sepulcralis; edidit Fulvius Ursinus Imagg. p. 98. aeri incisam; ex schedis Ursini edidit Gruterus p. DCXXXIII. 7. Habet Salomonius Agr. Patav. p. 344. unde repetiit Furlanettus Lapidi Padovane p. 502.

Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ
ΣΕΙΛΙΑΝΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ

Salomonius vs. 2. ΣΕΙΛΑΝΙΑΝΟΣ.
Γ(άϊος) Κλαύδιος Σειλιανός, ἰατρὸς Ἐφέσιος.
Γ. Κλαύδιος Σειλιανὸς Πολύκριτος habetur Vol. I. n. 393.

6749.

In agro *Hadriensi* a. 1738. effossa est aerea cassis tam exigua, ut imposita imagini fuisse videatur: huic in gyrum incisae litterae sunt; missu Octavii Bochii edidit Muratorius T. II. p. DCCCXII. 4.

ЄΥΤΧΧΗϹΟΦΟΙѠΝ

Εὐτυχὴς ὁ φοί[γ]ων.

Scriptura memorabilis φοίγων pro φεύγων, quae quidem ex pronuntiatione explicanda est, ut alibi scribebatur φεόγειν (Vol. II. n. 2008.). Nisi forte malueris ΦΟΙΓΩΝ esse i. q. ΦΥΓΩΝ: nam ΟΙ et Υ crebro permutantur. Sententia igitur est: εὐτυχής ἐστιν ὁ φεύγων (φυγών) με.

6750.

Aquileiae ex ruderibus amphitheatri erutus lapis tres fere pedes altus, qui nunc Vindobonae in museo antiquitatum muro insertus habetur; anaglypho expressa imago feminae, cuius dextra apparet ex peplo, in eum gestum oratorium composita, ut ait Petrettinus, quem descripsit Fulgentius Planudes Contin. Virgil. edit. V. Staveren p. 472. „*compositus in dicendi modum erectis in iotam duobus digitis, tertium pollicem comprimens*; edidit Coraes ad Plutarchi Vit. T. IV. (1812.) p. 351. cum interpretatione, unde excerpta est in Ephemeride Ἑρμῆ λογίῳ a. 1816. p. 318. et ab Iacobsio in Wolfii Analect. litt. Fasc. I. p. 104. (cf. Fasc. II. p. 484.) cum commentatione, quae Graece repetita est in Ephemeride Ἑρμῆ λογίῳ a. 1817. p. 109 sqq. Rursus inscriptionem ediderunt Petrettinus Pap. Greco-Egizi p. 60 sqq. cum notis et ex schedis Michelis Lopezii Amatus in Diario Arcadico 1826. T. XXXII. p. 115. cum interpret. Lat. et notis. Tractarunt Boissonade ad Holstenii Epistol. p. 452 sqq. et vir parum eruditus in libello: Monumento dell' apoteosi fatta in Aquileja ad un' attrice da teatro tratto dalla raccolta inedita delle iscrizioni Aquilejesi, Udine 1825. et alius in ephemeride Tergestina Osservat. Triestino 1826. p. 444. ex qua excerpta quaedam a Pindero, qui titulum a. 1826. ipse transcripsit, cum Boeckhio communicavit Wilkenius. Litteris minusculis repetiit Iacobsius Anthol. Palat. T. III. p. 970. Nuper denuo edidit Arneth Beschreibung der zum k. k. Münz- u. Antiken-Kabinette gehörigen Statuen u. s. w. p. 18. n. 152.

ΤΗΝΠΟΛΛΟΙϹΔΗΜΟΙϹΙ
ΠΑΡΟϹΠΟΛΛΑΙϹΔЄΠΟΛЄϹϹΙ
ΔΟΞΑΝΦѠΝΑЄϹϹΑΝЄΝΙ
ϹΚΗΝΑΙϹΙΛΑΒΟΥϹΑΝ
ΠΑΝΤΟΙΗϹΑΡЄΤΗϹЄΝΜЄΙ
ΜΟΙϹЄΙΤΑΧΟΡΟΙϹΙ
ΠΟΛΛΑΚΙϹЄΝΘΥΜЄΛΑΙϹΑΛ
ΛΟΥΧΟΥΤѠΔЄΘΑΝΟΥϹΗ
ΤΗΔЄΚΑΤΗΜΟΥϹΗΤΟΛΑ
ΛЄΙΝϹΟΦΟϹΗΡΑΚΛЄΙΔΗϹ
ΜЄΙΜΑΔΙΒΑϹϹΙΛΛΗϹΤΗΛΗΝ
ΘЄΤΟΒΙΟΛΟΓΟϹΦѠϹ
ΗΔΗΚΑΙΝЄΚΥϹΟΥϹΑΙϹΗΝ
ΒΙΟΥЄΛΛΑΧЄΤЄΙΜΗΝ
ΜΟΥϹΙΚΟΝЄΙϹΔΑΠЄΔΟΝ
ϹѠΜΑΝΑΠΑΥϹΑΜЄΝΗ
ΤΑΥΤΑ
ΟΙϹΥϹΚΗΝΟΙϹΟΥΛЄΓΟΥϹΙΝ
ЄΥΨΥΧЄΙΒΑϹϹΙΛΛΑΟΥΔЄΙϹΑΘΑ
ΝΑΤΟϹ

Formam tituli litterarumque dedi ex Pinderi apographo. Vs. 6. Cor. Pind. ЄΙΤΑ, Amat. ЄΝΤЄ. Vs. 7. extr. Cor. Pind. ΑΛ, Amat. ΑΙ. Vs. 8. Amat. ΔΟΥΛΟΥΣΩΔΕΣΑΓΟΥΣΙΝ. Vs. 9. Petr. ΔΕΚΑΤΙ. Vs. 19. Petr. ΕΨΙΥΧΕΙ.

Τὴν πολλοῖς δήμοισι πάρος πολλαῖς [τ]ε πόλεσσι
δόξαν φωνάεσσαν ἐνὶ σκηναῖσι λαβοῦσαν
παντοίης ἀρετῆς ἐν μείμοις, εἶτα χοροῖσι
πολλάκις ἐν Θυμέλαις, ἀλλ' οὐχ οὕτω δὲ θανούσῃ
τῇ δεκάτῃ Μούσῃ τὸ λαλεῖν σοφὸς Ἡρακλείδης
μειμάδι Βασσίλλῃ στήλην θέτο βιολόγος φώς·
ἡ δὴ καὶ νέκυς οὖσα ἴσην βίου ἔλλαχε τειμὴν
μουσικὸν εἰς δάπεδον σῶμ' ἀναπαυσαμένη.

Ταῦτα σὶ σύσκηνοί σου λέγουσιν·
εὐψύχει Βάσσιλλα· οὐδεὶς ἀθάνατος.

Monumentum Basillae mimae in ipso theatro, ut videtur, mortae et sepultae positum ab Heraclide mimo. Nam βιολόγος monente Iacobsio est fere i. q. ἠθολόγος, quo nomine vocantur mimi, quod vitam quotidianam exprimere solebant (Vales. ad Ammian. Marcell. XXX. p. 596.); unde utrumque vocabulum coniunxit Longinus de sublimi p. 40. edit. Toup. et Philistionem narrat Suidas III. p. 601. κωμῳδίας βιολογικὰς scripsisse. Iacobsius profert etiam Gloss. ap. Steph. p. 22. *Atellani* σκηνικοί, βιολόγοι, ἀρχαιολόγοι. Adde Philox. Gloss. p. 36. Labb. βιολόγοι *mellanarii* (leg. *atellanarii* i. e. *atellani*). Dicitur idem

Heraclides τὸ λαλεῖν σοφός, quod de cantu explicavit Petrettinus. Non recte; et exempla, quibus usus est, parum id evincunt; aptius est, quod monet ap. Philodemum Pap. Hercul. T. I. col. 29. videri λαλιὰν dictum de eo, quod nunc vocetur *recitativo obbligato*. Sed nunc ex usu peculiari τὸ λαλεῖν dictum videtur de actione propria mimorum, qui non tam voce quam gestibus loquuntur; unde de pantomimo dicitur n. 6305. χερσὶν ἅπαντα λαλήσας. In singulis vss. 1. et 2. ut sustentetur oratio, Coraes coniecit τῇ 'ν πολλοῖς—λαβούσῃ non improbante Iacobsio. Sed recte audacioris hoc esse iudicavit Boissonadius, siquidem in lapide est accusativus; et anacoluthon hoc verborum ferri posse videtur. Cf. n. 6558. 6735. Vs. 1. πολλαῖς τε dedit Iacobsius. Vs. 4. ἀλλ' οὐχ οὕτω γε θανούσῃ legit Iacobsius, idque reposuit Petrettinus. Sed nescio an maius quiddam ausus sit auctor, qui ad sensum voluit exprimere: ἀλλ' οὐ μὴν οὕτω θανούσῃ. De sententia Iacobsius apte comparat verba epigrammatis in mimographum et mimum positi in Palat. p. 229. n. 155. πολλάκις ἀποθανών, ὧδε δ' οὐδεπώποτε. Sine causa voces tentavit C. Hermannus Gött. Gel. Anz. 1847. 2. p. 21 sq. Ibidem pro πολλάκις ἐν θυμέλαις Petrettinus πολλάκι δ' ἐν θυμέλαις, quo non opus est. Vs. 8. μουσικὸν Heinrichius in Wolf. Anal. II. p. 484. referri vult ad σῶμα; male. Vs. 10. σύσκηνοι sunt socii scenae, quo sensu habetur etiam ap. Plutarch. II. p. 27. F. Conf. Wyttenbachius Animadv. T. XI. p. 257. De aetate monumenti non male Petrettinus iudicat, cui neque antiquius exeunte saeculo secundo videtur nec recentius saeculo tertio exeunte. Videtur Bassilla ea esse, quae celebratur n. 5904. ubi falso lectionem mutavimus. Cf. Addenda ad n. 5904. Quae Bassilla quum Iulia audiat, iam Reinesius Epist. ad Rup. et Hoffm. p. 271. ad eam rettulit quod in Cod. Gregoriano I. tit. II. 2. habetur rescriptum Caracallae a. p. Chr. 213. (vid. Iurisprudentia vet. s. anteiustinianea edit. Schulting. L. B. 1717. p. 685.), ad Iuliam Basiliam datum: neque id improbabiliter. Certe nec nomen Basillae ibi mutatum in Basiliae offendit et verba rescripta: „*pacta quae ab invitis contra leges constitutionesque fiunt, nullam vim habere, indubitati iuris est*" optime ad vitam mimae trahi possunt. Quae si ita se habent, aetas tituli in aperto est. De simili mima conf. n. 6053. De subscripto ταῦτα cet. conf. ad n. 6460.

6751.

In lapide *Aquileiae* eruto, qui asservatur Venetiis in aedibus Grimanorum ad S. Mariam Formosam; missu Francisci Comitis Berettae Utinensis et Apostoli Zenonis edidit Muratorius T. III. p. MCDXXXIX. 1. cum Lat. interpret. Habeo etiam ex schedis Niebuhrii.

ΑΥΡ̄.ΚΑΛΛΙΣΤΩΝ
ΑΥΡ-ΙΠΠΟΣΤΡΑ
ΤΟΝ.ΥΙΟΝΑΥΤΗΣ.ΕΙ
ΚΟΣΙΕΞΑΕΤΗΝΚΑΙ
ΑΥΡ.ΙΠΠΟΣΤΡΑΤΟΝ
ΠΑΤΕΡΑΙΠΠΟΣΤΡΑ
ΤΟΥ.ΕΝΔΥΣΙΜΗΣΙΝ
ΚΡΑΤΕΡΑΜΟΙΡΑΚΑΤΕ
ΘΗΚΑΤΟ-ΟΥΛ̄.ΑΥΡ.
ΜΕΝΟΙΤΙΟΣ.ΤΟΥΣ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΥΣΣΥΝ
ΓΕΝΕΙΣΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ.ΗΡΩΑΣ

Ex schedis Zenonis variam lectionem Muratorius enotavit hanc: vs. 1. ΚΑΛΛΙCΤΟΝ, vs. 3. ΥΟΝ ΑΤΗΝ, vs. 7. ΕΝΔΥCΙΜΗ . . . Muratorius vs. 3. ΥΟΝ ΑΥΤΗC. Niebuhrius omisit vs. 5. Ceterum Mur. C, Nieb. Ϲ.

Αὐρ(ηλίαν) Καλλιστών, Αὐρ(ήλιον) Ἱππόστρατον, υἱὸν αὐτῆς εἰκοσιεξαέτην, καὶ Αὐρ(ήλιον) Ἱππόστρατον, πατέρα Ἱπποστράτου, ἐν δυσὶ μησὶν κρατερὰ Μοῖρα κατεθήκατο. Οὔλ(πιος) Αὐρ(ήλιος) Μενοίτιος τοὺς γλυκυτάτους συγγενεῖς μνήμης χάριν, ἥρωας.

De forma peculiari accusativi Καλλιστών conf. Ahrens. Dial. Dor. p. 238.

6752.

Prope *Aquileiam*; edita est in Annal. Vindob. (Wiener Jahrbücher, Anzeigeblatt) 1829. Jul. Aug. Sept. p. 70. n. 205.

ϹΕΡΓΙΩ
ЄϹΤΙΑΙΩ
ϹЄΡΟΥΙΛΙΟΥ
ΦΑΒΙΑΝΟΥ
ΥΠΑΤΙΚΟΥ
ΦΙΛΩΚΛΗΑΤΟΡΩ
ΟΥΙΨΑΝΙΑ
ΟϹΤΙΑΙΑ
ЄΠΟΙΗϹЄΝ

Vs. 6. litterae ΛΗΑΤΟΡΩ ut incertae notantur.

Σεργίῳ [Ὀ]στι[λ]ίῳ Σερουιλίου Φαβιανοῦ ὑπατικοῦ, φίλῳ κ[αὶ] ἀ[γαθ]ῷ, Οὐϊψανία Ὀστι[λ]ία ἐποίησεν.

6753.

Veronae olim in aede S. Pauli; ex schedis Marcanovae Sirmondus dedit Grutero, qui edidit p. MLXXIII. 5.

ΑΣΚΛΗΠΙΩ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΩ
ΥΓΕΙΑ
ΤΕΛΕΣΦΟΡΙΩΝΙ
ΘΕΟΙΣ
ΣΩΤΗΡΣΙ
ΠΟΛΙΣ

Ἀσκληπιῷ Περγαμηνῷ, Ὑγείᾳ, Τελεσφορίωνι, θεοῖς σωτῆρσι πόλις.

Cui urbi tribuenda inscriptio sit, non liquet. Gesnerus Comm. Gott. a. 1752. Vol. II. p. 307. Athenas intelligendas esse putavit; sine causa. Τελεσφορίων est qui alias Τελέσφορος audit. Vid. Vol. I. n. 511. III. conf. Addenda p. 914.

6754.

Veronae in lapide prope castellum vetus reperto; ex Panvinio Ant. Veron. III. c. 4. dedit Reinesius Synt. inscr. Cl. II. n. 87. ex schedis Sculteti Gruterus p. MXX. 6. Rursus edidit Maffeius Veron. illustr. T. IV. p. 78. unde repetiit Muratorius T. I. p. CDLXXI. 2. Est etiam in schedis Stephani Duperac inter Spanhemiana.

L. VIS.......IIV
LVCILIVSTINVS
EQVO . PVBLICO
HONORIBVS . OMNIB
IN . MVNICIP . FVNCTVS
PARTEM . IN . PORTICV . QVAE
DVCIT . AD . LVDVM . PVBLICVM
COLVMN . IIII . CVM . SVPERFIC
IESTRATVRA . PICTVRA
VOLENTE . POPVLO . DEDIT

In parte aversa:

ωPA
KAI
TYXH ∅

In Latinis vs. 1. omittunt Panvinius, Maffeius. Vs. 4. Grut. HONORIBVS, Panv. Maff. HONORIB. Vs. 5. Panv. Grut. MVNICIP, Maff. MVNICIPIO. Vs. 7. Maff. AT. Vs. 8. extr. Maff. SVPERFIC, reliqui SVPER FICIE. Vs. 9. Panv. ETSTRATVRA, Grut. ETSTRV CTVRA, Maff. E·STRATVRA. In Graecis Maffeius TYKH. Litteram ω p. Ω dedi ex schedis Duperac. Graeca omittit Panvinius.

L(ucius) - - - - Luci [f.] Iustinus, equo publico, honoribus omnib(us) in municip(io) functus partem in porticu, quae ducit ad ludum publicum, column(as) IIII cum superficie, stratura, pictura volente populo dedit.

Ὥρα καὶ Τύχῃ.

Graeca habentur etiam in alio titulo Latino n. 6190.

6755.

Veronae in lapide quattuor lateribus inscripto; ex schedis Sculteti edidit Gruterus p. CCCLXVIII. 8.

AVENIAE	ΘΕΑ	MANVMISS	VIXIT . ANN
BASSARIDIS	ΧΑΡΙΣ	ALVMNA . ANN	XXV . MEN . IIII
FILIAE . OPTIM	ΒΑΣΣΑΡΙΣ	IIII . DIER . XVII . A	DIEB . XIIII
M . GAVIVS		M . AVENA . MACRO	OMNI . SENSV
CORNELIVS		SPLEND . EQ . R	VITA . PIETATE
AGATHEMER		OMNI . HONORE	PERFECTISSIM
AVENIANVS		FVNCTO	
OMNI . INIVRIA			
DEBILITATVS			

Θεὰ Χάρις Βασσαρίς. [*Diis manibus.*]
Aveniae Bassaridis filiae optim(ae) M. Gavius Cornelius Agathemer(us) Avenianus omni iniuria debilitatus. Vixit ann(is) XXV, men(sibus) IIII, dieb(us) XIIII omni sensu, vita, pietate perfectissim(a), manumiss(a) alumna ann(orum) IIII, dier(um) XVII, a M. Avena Macro splend(ido) eq(uite) R(omano) omni honore functo.

Dixeris inesse apotheosin quandam Bassaridis defunctae, quae nunc Χάρις cognominatur. Cf. n. 6016. *b. Dea* de mortua est etiam ap. Orell. n. 4647. Nihil nunc habeo quod sit similius nisi tabulam marmoream musei Capitolini, in qua supra titulum sepulcralem in feminam Spei nomine vocatam teste Ludolfo Stephanio (Ind. schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per sem. prius a. 1849. habend. p. 26 sq.) pectus tenus rudius exsculpta est imago feminae, quae dextra extremis digitis tenet florem illum, quem in nummis Romanis Spei Deae tributum videmus; unde colligi potest, sculptorem deae potius imaginem exhibere voluisse quam defunctae; et praeterea cippum Laberiae Daphnes (ap. Fabrettum p. 186. n. 37.), in quo repraesentatur Daphne heroina, quae mutatur in laurum. Conf. Keil. Anal. epigr. p. 45.

6756.

Veronae in museo; edidit Osannus Syllog. p. 550. n. 18. Citatur in Compendio Veron. illustr. I. p. 124.

ΓΕΟΡΓΟΙ
ΕΤΩΝΗ
ΧΑΙΡΕ

Γε[ώ]ργ[ιος] ἐτῶν η̄.
χαῖρε.

6757.

Veronae in tabula marmorea; ex schedis Velseri Cerutianis edidit Gruterus p. MCLX. 16. rursus ediderunt Fabrettus Inscr. c. 3. n. 409. p. 185. Montfauconius Diar. Ital. p. 458. et Palaeogr. Graec. p. 170. aeri incisam. Ex Montfauconio repetiit Muratorius T. II. p. MCLVI. 10. cum Lat. interpret. Disseruerunt de hac inscriptione Corsinus Symbol. litt. VI. p. 55. Placentinus Palaeogr. p. 19. et 103. Villoisonus Anecd. Graec. T. II. p. 125.

Θ К
КОСМΙΑΖΗϹΑϹΗΕΤΗϚΗΜΕΡΑϹΙΘ
ΩΡΑϹΒ.ΚΟϹΜΟϹΚΑΙΘΕΟΔΟΤΗ
ΤΕΚΝΩΓΛΥΚΥΤΑΤΩΜΝΕΙΑϹΧΑΡΙΝ
ΕΠΟΙΗϹΑΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κοσμίᾳ ζησάσῃ ἔτη ϛ, ἡμέρας ιθ, ὥρας β, Κόσμος καὶ Θεοδότη τέκνῳ γλυκυτάτῳ μνείας χάριν ἐποίησαν.

Sigla Θ K omittit Montfauconius, habent Gruterus, Fabrettus. Inscriptionem expressimus ex Montfauconio. Aliter versus distinxerunt Gruterus, Fabrettus. Vs. 1. Grut. ΕΤΗΖ̄, Fabr. ΕΤΗΓ. Vs. 4. Grut. Fabr. ΕΠΟΗΣΑΝ.

6758.

Veronae in museo; edidit Maffeius Mus. Veron. p. LX. 1. et Veron. illustr. T. I. n. XXVI. unde missu Bimardi dedit Muratorius T. II. p. CMXLIV. 3. cum Lat. interpret.

ΧΑΡΙΝΟΣ
ΙΗΤΡΟΣ
ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ

Χαρῖνος ἰ[α]τρὸς Κορίνθιος.

6759.

Brixiae; ex schedis Velseri edidit Gruterus p. DCCXX. 6. ex Rubeo (Monum. Brix.) Muratorius T. III. p. MCCXLI. 11. Citarunt Maffeius Mus. Veron. p. 192. Marinus Vill. Alb. Inscr. p. 98. Ex titulis Brixianis omisimus eum, quem ex Octavio Rubeo repetierunt Sponius Miscell. erud. ant. p. 115. n. 99. et Montfauconius Ant. expl. Suppl. T. I. p. 238. tab. 86. ubi ΤΥΛΛΙΝΟ videtur esse Latinum litteris Graecis ΛΛ pro LL expressum.

ATILIAE.P.FIL.VRBICAE
P.P.ABIDII.P.P.F.F.TILITIVS
ATILIANVS.ET.VRBICVS
FIL.MATRI.PIISSIMAE
ΕΥΧΡΩΤΙ

Muratorius ita exhibet:

ATILIAE.P.F
VRBICAE
P.P.ABIDII.P.P.F.F.TILICIVS
ATILIANVS.VRBICVS
5 FILI.MATRI.PIISSIMAE
ΕΥΧΡΩΤΙ

Multa similia vocabula Graeca in titulis quum Graecis tum Latinis obvia congessit Marinus l. c. Is comparavit formulam in inscriptionibus praesertim Christianis frequentissimam: εὐψύχει s. θάρσει s. εὐθύμει s. εὐμοίρει s. μὴ λυποῦ, οὐδεὶς ἀθάνατος, qua propinqui alloqui solent defunctos. Similis generis videntur esse ΕΥΧΡΩΤΙ, ΕΥΔΡΟΜΙ n. 6760. ΕΥΠΛΟΙ ap. Mur. p. MCDXXXVI. 1. ΕΥΠΡΕ ap. Mur. p. MCDXVIII. 9. p. MXCLV. 2. ΑΡϹΥΝΝΙ ap. Mur. p. MDLXXXXVIII. 11. ΕΥϹΤΟΡΓΓΙ ap. Boldett. p. 475. 479. ΕΥΗΕΜΕΡΙ ap. Grut. p. XLVII. 6. EVFRONI ap. Marin. l. c. In his quid subsit vocabulo ΑΡϹΥΝΝΙ, difficile dictu; nisi altior corruptela latet, dixeris esse ΑΡΓΥΝΝΙ nomen proprium; certe Ἀργυννίδα Venerem cultam a Boeotis esse constat (Welckerus Aeschyl. Trilog. p. 356. annot.); pro ΕΥΠΡΕ dixeris fuisse ΕΥΠΛΟΙ. Itaque reliqua fuerint εὐφρόνει, εὐημέρει, εὐστόργει, εὐπλόει, εὐδρόμει, εὐχρώτει a verbo εὐχρωτεῖν, quod significare videtur ἐῤῥῶσθαι. Rettuleris huc etiam ΕΥ ΚΥΤ n. 6794. cui subest εὐτύχει, quod non minus acclamatur defunctis, quam viatoribus vel propinquis superstitibus, et ΑΤΥΦΙΓΟΡΓΟΝΙ n. 6645. *b*. Alia autem videtur ratio esse subscriptorum: ΑΡΟ ΜΑΤΙΤΑΥΤΑ, ΕΥϹΤΑΘΙΤΑΥΤΑ, ΠΡΟΚΟΠΙ ΤΑΥΤΑ, de quibus occupavimus ad n. 6460.

6760.

Mediolani in monumento sepulcrali, anaglyphis ornato: altero latere visitur puerulus in hypopodio cui adstat aliquis similis aut porrigenti tabellas quas manu tenet, aut certe docenti. Tertio latere conspicitur vir pro tribunali sedens, sinistra habens tabellas pugillares aut corniculos, dextram vero extendens ad duos infra stantes dextris porrectis, quibus sunt calcei signati: superscriptum vero capitibus illorum trium CONSTANTI EVDROMI, ita ut CONSTANTI tangat duos illos in plano stantes, EVDROMI vero tribunalitium. Ex Apiano, Manutio, et schedis Alciati edidit Gruterus p. CCCCLXXIX. 8. Habetur etiam in Cyriaci Anconit. nov. fragm. p. 31. n. 57.

ΕΥΔΡΟΜΙ

D M
C.VALERI
PETRONIANI
DECVR.PONTIF.SACERD
IVVEN.MED.CAVSIDIC.QVINQ
GRATVIT.LEGATION.VRBIC.ET
PEREGRIN.PRO.REP.SVA.FVNCT
VIXIT.ANN.XXIII.MEN.VIII.D.XIII
C.VALERIVS.EVTYCHIANVS
V̄.VIR.AVG.PATER
FIL.INCOMPAR.ET.SIBI

ΕΥΔΡΟΜΙ

De εὐδρόμει conf. ad n. 6759.

6761.

In loco Pontiroli (*Ponte Aureoli*) in agro Mediolanensi; ex Gaudentio et schedis Ursini edidit Gruterus p. CLXIII. 2. cum interpr. Lat. Grammatici cuiusdam ex aetate Iulii Capitolini. Repetierunt Fleetwood Inscr. syllog. p. 112. 1. litteris minusculis cum interpret. Lat. Salmasii et notis, Bonada Anthol. I. p. 184. cum Grammatici istius et Salmasii interpr. Lat. Brunckius III. p. 285. n. 632. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 218.) Anthol. Palat. Append. n. 223. Conf. Burmannus Anthol. Lat. T. I. p. 244.

Θ К
ΚΛΑΥΔΙΟCΑΥΡΕΟΛΩΜΕΤΑ
ΔΗΙΟΝΑΡΕΑΚΑΙCΑΡ
ΤΑΚΤΕΡΕΑΘΝΗΤΩΝΩC
ΘΕΜΙCΕΝΔΙΔΟCΙ
ΤΩΓΑΡΚΑΙΖΩΗΝΑΛΛΟΥΚ
ΕΘΕΛΗCΕΦΡΟΝΗΜΑ
ΠΑCΙΝΕΠΙΡΡΗΤΟΙCΤΟΥCΤΡΑ
ΤΟΥΑΝΤΙΒΙΟΝ
ΚΕΙΝΟCΔΕΟΙΚΤΙΡΜΩΝΚΑΙ
CΩΜΑΤΟCΕCΧΑΤΟΠΙΖΩΝ
ΑΥΡΕΟΛΟΥΓΕΦΥΡΑΝ
ЄΙCΑΤΟΤΗΝCΤΕΤΑΦΗΝ

Inscriptio non exacte tradita videtur. Alciatus initio praefixum habet Θ. Κ. quod omisit Gruterus, Vs. 4. extr. Grut. expressit ΕΝΔΙΔΟCΙ, in cod. Alciati fertur esse ΕΝΔΙΔΟΕΙ (Raccolta d' opusc. Venez. T. XLI. p. 168.). Vs. 7. Grut. ΕΠΙΡΗΤΟΙC, ex Alciat. et Urs. schedis enotatur ΕΠΙΡΡΗΤΟΙC. Vs. 9. Grut. ΔΕ, in Alciat. et Urs. schedis dicitur esse Δ. Vs. 10. Grut. ΕCΚΑΤ, sed ΕCΧΑΤ in schedis esse perhibetur. Vs. 12. init. Grut. CΤΗΑΤΟ (i. e. CΤΗ CΑΤΟ); in schedis Alc. Urs. Pigh. dicitur esse ΕΙ CΑΤΟ (vide Raccolta d' opusc. l. c. ubi habetur etiam Alciati interpretatio Latina). Ceterum in dextero latere tabulae dicitur esse draco caudam mordens et eius in circulo stare catulus latrans, aut, ut Pighio placuit, hippopotamus, cuius pedibus subscriptum ΑΤΦΕΟΑΟC (i. e. Αὐρέολος). Ita ap. Grut. in Animadv. p. CCCVI.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κλαύδιος Αὐρεόλῳ μετὰ δήϊον Ἄρεα Καῖσαρ
τὰ κτέρεα, θνητῶν ὡς θέμις, ἐνδίδοσι·
τῷ γὰρ καὶ ζωήν· ἀλλ᾽ οὐκ ἐθέλησε φρόνημα
πᾶσιν ἐπιῤῥήτοις τοῦ στρατοῦ ἀντίβιον·
κεῖνος δ᾽ οἰκτίρμων καὶ σώματος ἔσχατ᾽ ὀπίζων
Αὐρεόλου γέφυραν εἵσατο τήν τε τάφην.

Aureolus hic fuit ex triginta tyrannis: eum, ut ait Trebellius Pollio huius epigrammatis non immemor, Claudius Gothicus apud pontem interemit, qui nunc pons Aureoli nuncupatur, atque illic, ut tyrannum, sepulcro humiliore donavit. De fato Aureoli alii aliter (vide Flav. Vopisc. vit. Aurelian. 16.). Invito Claudio occisum esse titulus docet: unde bene Trebellius Pollio vit. Claud. 5. „iudicio militum apud Mediolanum Aureolus dignum exitum vita ac moribus suis habuit" et Zosimus Hist. I. c. 41. καὶ παραδοὺς ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν βασιλέα στρατιωτῶν ἀναιρεῖται τῇ διὰ τὴν ἀπόστασιν ἐχομένων ὀργῇ. Periit autem a. u. c. 1021. p. Chr. 268. In verbis insolentius vs. 2. ἐνδίδοσι admissa systole pro ἐνδίδωσι. Monet Iacobsius scribi potuisse θέμις ἐστί, διδοῖ, ut illud evitaretur. Vs. 3. Iacobsius: τῷ γ᾽ ἂν καὶ ζωήν. Sed recte dicitur τῷ γὰρ καὶ ζωὴν sc. ἐνεδίδου. Exspectes: τῷ γὰρ κἂν ζωήν. Vs. 5. prava forma ὀπίζων pro ὀπιζόμενος. Vs. 6. γέφυραν correpta paenultima.

6762.

Mediolani; ex schedis Alciati edidit Gruterus p. DCCCXCVI. 12. cum Lat. interpret. Alciati; unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 299. 5. litteris minusculis. Ex Alciati codice antiquario transcriptam edidit Zacharia in libro Raccolta d' opusculi cet. Venez. Vol. XLI. p. 154. cum Lat. interpret. et nota Alciati.

Θ К
ΕΝΘΑΔΕΣΟΙΔΟΜΝΕΙ
ΝΑΙΤΕΛΕΣΩΠΑΣΑΜΟΙΡΗ
ΕΝΘΑΔΕΛΟΙΠΟΝΕΧΕΙΣ
ΣΤΥΓΕΡΟΝΟΙΚΟΝΚΟΥΚΕΤΙ
ΣΟΙΦΑΟΣΗΛΕΙΟΙΟΟΥΔΕΤΑ
ΚΛΕΙΝΑΔΕΔѠΜΑΤΑΡѠΜΗΣ
ΟΥΔΑΛΟΧΟΣΟΥΤΕΦΙΛΗ
ΚΑΣΙΓΝΗΤΗΑΛΛΑΣΕΚΑΛΥ
ΠΤΟΥΣΙΤΑΛΕΡΕΑΜΠΕΛΟΣ
ΚΑΙΓΕΑΕΝΜΕΔΙѠΛΑΝѠ

Vs. 3. Zach. ΤΕΛΕΣΩ. Vs. 5. Zach. CΤΙΤЄΡΟΝ ΟΚΟΝΚΟΙΚΕΤΙ, Grut. CΤΥΓΕΡΟΝΟΙΚΟΝΚ'ΟΥΚ Ε||ΤΟΙ. Vs. 3. Grut. ΗΛΕΙΟΙΟΟΥΑΕΤΑ, Zach. ΗΛΕΙΟΙΟΥΔΕΤΑ. Vs. 8. init. Zach. ΟΙΔ. Vs. 9. Zach. ΚΑΣΙΝΗΤΗ. Vs. 11. Grut. ΓΕΑ, Zach. ΤΕΑ. Ceterum ѡ pro Ω hinc inde dedi ex Zacharia.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἐνθάδε σοι, Δομνεῖνα, τέλ[ο]ς ὤπασ[ε] Μοῖρ[α],
ἐνθάδε λοιπὸν ἔχεις στυγερὸν
οἶκον· κοὐκέτι σοι φάος ἠ[ελ]ίοιο
οὐδὲ τὰ κλεινὰ δ[ὴ] δώματα Ῥώμης
οὐδ᾽ ἄλοχος οὐδὲ φίλη κασιγνήτη,
ἀλλά σε καλύπτουσι [θ]αλερ[ὴ] ἄμπελος
καὶ γ[αῖ]α ἐν Μεδι[ο]λάνῳ.

Sunt non tam versus quam cola rhythmica rudi dictione decurrentia. Vs. 1. Scaliger τελείσθω πᾶσα μοίρῃ. Sed fuit haud dubie ΤЄΛΟCѠΠΑCЄ; qui versus facile hexameter fieri poterat inserto βίου post aut ante τέλος. Vs. 3. Scaliger tentabat κοὐκέτ᾽ ἔχεις φάος ἠελίοιο. Idem vs. 4. dedit δή, vs. 6. θαλερή, vs. 7. γαῖα. Suspicabatur Alciatus alicuius eorum Graecorum fuisse, quos Iustinianus Mediolanum misisset, ut eam urbem a Gothorum armis tuerentur.

6763.

Augustae Taurinorum in porticu musei fragmenta duo edita et illustrata in Marm. Taurin. I. p. 185 sqq. Habet etiam Maffeius Mus. Veron. p. CCXXVI. 9. 10.

< Ο Ι Ν Τ Ω
Α Τ Ε Ι Λ Ι Ω

/ΛΙΦΙΛΗΠΙΣΤΗΚΑΙΣΥΝΙΕ⁝ΙΙΣ
ΤΩΝΑΝΕΙΚΗΤΩΝΡΩΜΑΙΩΝΙ
Π Α Τ Ρ Ω Ν Ι

Vss. 1. 2. 5. maioribus litteris. Haec fragmenta in unum commissa titulum ita exhibuerunt editores marmorum Taurinensium:

ΚΩΙΝΤΩ ΓΛΙΤΙΩ
ΑΤΕΙΛΙΩ ΑΓΡΙΚΟΛΑ
. . . .
ΚΑΙ ΦΙΛΗΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΣΥΝ. . . .
ΤΩΝ ΑΝΕΙΚΗΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ
ΠΑΤΡΩΝΙ

nominibus suppletis ex quinque aliis lapidibus Taurinensibus Latine inscriptis, quibus celebratur Q. Glitius P. f. Stellatina Atilius Agricola, Consul II, Septemvir epulonum, Sodalis Augustalis, Claudialis, praefectus urbis, legatus pro Praetore Imp. Nervae Traiani Caesaris Augusti Germanici Dacici provinciae Pannoniae, donatus ab eodem bello Dacico donis militaribus, corona murali, vallari, classica, aurea, hastis puris IV, vexillis IV, legatus pro Praetore provinciae Belgicae Divi Nervae, legatus legionis VI Ferratae, legatus Hispaniae citerioris, praetor, aedilis curulis, quaestor Divi Vespasiani - - -, tribunus legionis I Italicae cet. (vide Marm. Taur. l. c. conf. Murator. I. p. CCCX sq. Machan. ad Aurel. Vict. c. 42. p. 185. edit. Arntz.). Nec dubium quin recte fecerint et commissis fragmentis et suppletis nominibus illis; sed male interpretati sunt fragmentum alterum, censentes Glitium patronum Romanorum appellari. Immo fuit patronus eius civitatis Graecae, quae eum monumento honoravit. Haec autem civitas se *φίλην καὶ πιστὴν καὶ συγγενίδα τῶν ἀνεικήτων Ῥωμαίων* gloriatur esse, ut Sardiani populum Atheniensem praedicant *ἑαυτῶν συγγενῆ* Vol. II. n. 3456. ut Cibyratae urbem suam *συγγενίδα Ἀθηναίων* vocant Vol. III. n. 5852. Itaque titulus fere ita se habuit:

Κοΐντῳ [Γλειτίῳ, Ποπλίου υἱῷ, Στελλατίνᾳ,
Ἀτειλίῳ [Ἀγρικόλᾳ, ὑπάτῳ - - -
- - - - - - - - - - -
[ἡ δεῖνα πόλις - - - - - - -
κα]ὶ φίλη, πιστὴ καὶ συν[γ]ε[νὶς ἀνέ-
καθεν] τῶν ἀνεικήτων Ῥωμαίων
πάτρωνι.

Quae haec civitas Graeca fuerit, nescimus. Nec magis patet, quae munera hominis potissimum nominata fuerint. Ex titulis, quos paulo ante nominavimus, Latinis tantum constat Q. Glitium Atilium Agricolam et Vespasiano imperante muneribus functum esse et Traiano ad summos honores adscendisse. Iam plurima munera Glitii paulo ante memoravimus ex titulis duobus; ex aliis duobus nihil apparet nisi initium: *Q. Glitio P. f. Stellatina Atilio Agricolae, Consuli II, Septemviro epulonum.* Quintum autem titulum Augustus Zumptius ope Machanei ad Aurel. Vict. l. c. ita restitutum mecum communicavit:

Q·GLITIO·P·]F STEL
ATILIO·A]GRICOLAE
COS·VII]VIRO·EPVLON
LEGA]TO·PROPRAETOR
IM]P·NERVAE·CAES·AVG
PR]OVINCIAE·BELGICAE
LEGAT·LEG·VI·FERRATAE
LEG·CITERIORIS·HISPAN
PRAETORI·AEDILI·CV[RVLI
QV·DIVI·VESPASIAN[I·TRIB
LEG·I·ITALIC·X̄[VIRO·STLIT·IVD
IVDIC·SE[LECTO·DE..DECVRIA
ROMA - - - - - - -

Q. Glitio Publii f]il(io) Stel(latina)
Atilio A]gricolae
Cos. VII]viro epulon(um),
lega]to pro Praetor(e)
Im]p. Nervae Caes. Aug.
pr]ovinciae Belgicae,
legat(o) leg(ionis) VI Ferratae,
leg(ato) citerioris Hispan(iae),
praetori, aedili cur(uli),
qu(aestori) Divi Vespasian[i, trib(uno)
legionis I Italic(ae), x[viro stlit(ibus) iud(icandis),
iudici se[lecto de - - decuria
Roma - - -

ex quo sequitur hunc titulum paulo vetustiorem esse, positum vivo etiam tum Nerva. Itaque consulatus I. Glitii in tempora Traiano superiora incidit. Censet Augustus Zumptius Agricolam munerum cursum orsum esse sub Vespasiano, deinde a Domitiano aedilem curulem et praetorem factum atque Hispaniae legionique sextae esse praefectum; ab eodemque Domitiano, incertum quo anno, et consulatum esse adeptum et sacerdotio auctum. Imperante Nerva praepositum esse Belgicae. Ex uno titulorum illorum (Murat. p. CCCX. 1.) intelligi, a Traiano paulo postquam imperium assecutus est, praefectum esse Pannoniae, qua in legatione fortitudine in bello Dacico primo excelluisset. Ex quo bello quum a. 103. Romam rediisset, ut cum Traiano

triumpharet, a. 104. quo Traianus ipse Cos. V. fuisset, in eius locum Consulem II. factum esse cum M. Laberio Maximo II.; qui consulatus memoretur in tabula honestae missionis, quae est apud Lysons. Reliq. Brit. Rom. Lond. 1813. T. I. p. 4. Eodem tempore vel paulo post factum esse sodalem Augustalem, quumque Traianus iterum contra Dacos profectus alterum bellum gereret Dacicum, praefuisse urbi. Quae quum ita sint, fieri non potest, ut probabili ratione lacunam expleamus tituli Graeci, in qua lacuna munerum Glitii designatio interiit.

Hi honores Augustae Taurinorum in Glitium collati docent eum Taurinensem fuisse, quod etiam editores marmorum Taurinensium coniecerunt: cuius rei argumentum peti potest praeterea ex nomine familiae Glitiae in aliis quoque monumentis eiusdem urbis obvio. Etenim habentur Q. Glitius Agathopus (Marm. Taur. p. 40.), T. Glitius Verus (ibid. p. 120.), - - Glitius Titi filius Stellatina Barbatus (ibid. p. 135.). Iuvatque hoc loco commemorare titulos Andrios Vol. II. in Add. n. 2349. *i.* p. 1068. quibus celebrantur P. Glitius Gallus eiusque coniux Egnatia Maximilla, manifesto iidem, qui a Nerone exilio mulctati sunt teste Tacito Annal. XV, 71. conf. XV, 56. Legendum igitur n. 2349. *i.* in tit. *B.* ΓΛΕΙΤΙΟΝ, ut habet apographum Rossii (Inscr. Graec. inedd. Fasc. II. p. 2.) et Lebasii (Revue archéol. III. 1846. p. 283.), qui testans in lapide esse ΓΛΕΙΤΙΟΝ tamen emendatum ibat.

PARS TRICESIMA QUARTA.

INSCRIPTIONES GALLIARUM.

SECTIO PRIMA.

INSCRIPTIONES GALLIAE NARBONENSIS ET AQUITANICAE.

MASSILIA, ANTIPOLIS, AQUAE SEXTIAE, VASIO, VIENNA ALLOBROGUM, NEMAUSUS, TOLOSA, BURDIGALA.

6764.

Massiliae in museo fragmentum monumenti, quod cum Instituto Gallico communicavit Achardus, conservator musei Massiliensis; ediderunt viri docti Mém. de l'Instit. national des sciences et arts (litterat. et beau-arts) pour l'an IV de la république, T. I. p. 180. aeri incisum cum commentario. Fragmentum ipsum parum accurate descriptum. Habet speciem coni, videturque esse infima pars vasis marmorei, opinor. Nam ne hoc quidem constat, lapide sit an alia materia factum. Achardus ad vas rettulit aquae lustrali recipiendae idoneum; de quo dubitantes editores ita ratiocinantur: „l'arrangement des lettres qui forment l'inscription, déterminant la position de cette espèce de cône qui doit être renversé, feroit soupçonner que ce pourroit être la culasse d'un de ces sortes de vases qu'on posoit sur des trépieds ou encore l'extremité d'un carquois. Citant Hoeck Creta T. II. p. 178. Pashley Cret. T. II. p. 95.

ΘЄΑ · ΔΙΚΤΥΑ
ΔΗΜΟϹ · ΜΑΣΣ ·

Θεᾷ Δικτύᾳ δῆμος Μασσ(αλιωτῶν).

Massilia a Phocaeensibus condita est Olymp. XLV, 3. a. Chr. 598. teste Eusebio Chron. p. 124. a quo non multum dissentiunt Timaeus ap. Scymnum Chium vs. 210 sqq. et Solinus II, 52. (conf. Dederichius in Mus. Rhen. philol. 1835. p. 99 sqq.). Primarii Massiliensibus dii fuerunt Apollo Delphinius et Diana Ephesia, cui quidem etiam in coloniis deductis templa exstruxerunt (Strab. IV, 179. 180. 184. III, 159.). Veneris templum Massiliae fuisse prodit n. 6769. Leucotheae aedem n. 6771. Iovis et Minervae cultum praeterea declarant nummi. Titulus noster docet etiam Dictynnam Massilienses in cultu habuisse. Nam forma Δικτύα ex mala pronuntiatione orta videtur pro Δίκτυννα s. Δίκτυνα (fortasse ex Δικτυνήνη, conf. Creuzer Melet. I. p. 29.); de qua dea post Spanhemium ad Callimach. in Dian. 205. disputarunt Creuzer Symbol. IV. p. 150. Odofr. Müller Aeginet. p. 165. Hoeckius Cret. I. p. 24 sq. Conf. Mythogr. edit. Bothe II, 26. III, 7. §. 4. Dictynnae sacra quum Herodotus (III, 59.) a Samiis repetat, Müllerus statuit Britomartis Cretensium et Dictynnae Samiorum sacra posthac apud Cydoniatas in unum coaluisse, ita ut posteris temporibus Britomartis etiam Dictynnae nomine per Cretae urbes coleretur adeoque utraque dea pro uno haberetur numine. Fuit autem lunaris dea Cretensium. Nomen deinceps Dianae inditum; unde Ἄρτεμις Δίκτυνα apud Phocenses et apud Lacones (Pausan. III, 24, 6. X, 36, 3.), ut nomine Dictynnae simpliciter invocaretur Diana. Nulla tamen causa est, cur Massiliensium θεὰν Δίκτυναν pro Diana habeamus cum editoribus inscriptionis, quum constet Massilienses Dianam Ephesiam inprimis coluisse. Quodsi Diana Dictynna esset, haud dubie scriptum fuisset Ἀρτέμιδι Δικτύᾳ in titulo praesertim publice posito. Ceterum titulum aetate Romana positum esse litterarum forma docet; in quibus Σ in voce ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΩΝ retentum ex nummis videtur.

6765. 6766.

Massiliae tribuendi videntur silices oblongi Graece inscripti litteris ultra planum extantibus, quos edidit Caylus Rec. d'Antiq. T. IV. tab. 106. 3. (cf. p. 340.) et T. VI. tab. 39. 3. (cf. p. 130 sqq.) aeri incisos.

6765.

ΕΥΦΑΜΕΙΤΩ
ΑΙΘΗΡ ΚΑΙ ΓΑ
ΣΤΑΩ ΠΟΝΤΟΣ
ΣΤΑΤΩ ΔΑΗΡ

6766.

ΜΑΣΣΙ
ΦΩ hoc loco navicula
Κ
ΑΣΥΑ. ΑVΤ

Similes tres silices Latine inscriptos idem exhibet Caylus T. IV. l. c. qui testatur tales lapides plures in Rhodano esse inventos. Monumenta falsa esse vidit Letronnius Sur deux pierres gravées dites l'amulette de César et le cachet de Sépullius Macer, Extr. de la Revue archéol. 1846. p. 18. Quippe sunt similia Kempianis illis, quae quum ipsa per se falsa sint, tamen veras continent inscriptiones aliunde petitas (cf. Elem. epigr. Gr. p. 73.), nisi quod in his accedit modus litteras exprimendi prorsus novicius. De arte, qua litterae expressae sunt, Caylus haec habet: „toutes les pierres sur lesquelles on trouve cette espèce d'inscription ou de caractères en re-

lief, sont des cailloux roulés, de nature calcaire, par conséquent dissolubles dans tous les acides; on écrit et l'on forme tout ce qu'on veut avec de la cire, le reste de la pierre étant découvert; on verse de l'acide nitreux médiocrement concentré; la surface de la pierre est dissoute en trois minutes et tout ce qui était couvert de cire, demeure dans son prémier état, c'est-à-dire, qu'il présente un relief de l'épaisseur d'une ligne. On pourrait objecter que les anciens ne connaissaient point l'acide nitreux: je veux bien le supposer; mais ils peuvent avoir employé le vinaigre à ce même usage. On sait que celui des pays chauds est le plus fort, parce que les vins qu'on y recueille, sont ordinairement très-généreux; il n'est pas surprenant qu'ils ayent découvert son activité et l'usage qu'on en pouvait faire pour cette espèce de gravure; elle était facile et peu coûteuse." Huius igitur generis sunt etiam silices duo illi, quorum inscriptiones repetii.

Tit. 6765. Εὐφαμείτω αἰθὴρ καὶ γᾶ·
στά[τ]ω πόντος, στάτω δ' ἀήρ.

Versus sunt dimetri anapaestici, in quibus nihil reprehenderis nisi hiatum in medio primo versu admissum. Desumpta autem verba videntur ex hymno quodam vetusto Dorice composito, quale exagitat Aristophanes Thesmoph. p. 43 sqq. Geminumque prooemium est hymni in Solem scripti, qui notis musicis antiquis instructus una cum aliis hymnis duobus aetatem tulit (vid. Bellermannus Die Hymnen des Dionysius und Mesomedes, Berl. 1840. p. 26.):

εὐφαμείτω πᾶς αἰθήρ,
γᾶ καὶ πόντος καὶ πνοιαί,
οὔρεα, τέμπεα, σιγάτω.

Utique verba videri possunt desumpta esse ex libro manu scripto, quemadmodum versus Bacchylidis (ap. Bergk. Poet. lyr. Graec. p. 826. n. 21.) Αυδία λίθος μανύει || χρυσόν. ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφία τε παγκρατής τ' ἐλέγχει || ἀλάθεια coniecti in lapidem sunt litteris eadem arte expressis (vid. Caylus T. V. tab. 50. 4. 5. p. 134.).

Tit. 6766. dubitationi magis obnoxius est. Nam quum inscriptio ita se habeat:

Μασσ(αλία) Φωκ(αέων), ἄσυ[λ](ος) αὐτ(όνομος),

in nummis Massiliensibus, unde titulus desumptus videtur, elogia illa non comparent. Hinc Caylus coniecit titulum a privato profectum videri neque ullius esse auctoritatis publicae, concedens tamen αὐτόνομον recte dici Massiliam potuisse. Dixi ex nummo desumptum titulum videri, quia etiam alia inscriptio Latina ex nummo coniecta est in silicem, quem Caylus descripsit T. IV. l. c. Iam etsi statui posse videtur Massilienses ius asyli cum templo Dianae Ephesiae (conf. ad n. 6764.) coniunxisse, cui in Asia illud ius attributum erat (conf. Krause Civitt. neocor. s. aedit. p. 85.), tamen, quum monumentum ipsum falsum esse appareat, etiam titulum subditicium putabimus esse, donec de elogiis illis aliunde constiterit.

6767.

Massiliae olim in basi imaginis, quae nunc asservatur in museo Parisino Louvre; edita est in Catal. antiq. Abbatis Campionis de Tersan p. 11. accuratius ediderunt Viscontus Iconogr. Gr. T. I. p. 582 sq. (conf. Mus. P. Clem. T. VI. Praef. p. XI.), Clarac Inscr. tab. LXII. n. 500. A. et ex Seguierii Catal. inscr. Gr. ms. in biblioth. reg. Paris. asservato Osannus Syllog. p. 403 sq. Citarunt Welckerus Syllog. p. 46. Letronnius Explicat. d'une inscr. Gr. cet. p. 34. R. Rochettus Quest. de l'hist. de l'art p. 155. et Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 419.

ΤΙΤΙΟϹΓΕ
ΜΕΛΛΟϹ
ЄΑΥΤΩ
ΤΗΝΠΡΟΤΟΜΗΝ
ΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ
ЄΠΟΙΗϹЄΝЄΠΙΤΩΑΥΤΟΝ
ЄΝΘΑΔЄΚΗΔЄΥΘΗΝΑΙ

Vss. 6. 7. Ters. ΚΑΡΙΝΕΠΟΙΕCΕΝ. Vs. 8. extr. Ters. ΚΕΘΥΘΗΝΑΙ, Visc. ΚΗΔΕΥΘΗΝΑΙ, Os. ΚΗ ΔЄΘΥΘΗΝΑΙ.

Τίτιος Γέμελλος ἑαυτῷ τὴν προτομὴν μνήμης χάριν ἐποίησεν ἐπὶ τῷ ἐνθάδε κηδευθῆναι.

Monet Viscontus in sepulcris protomas ponere moris fuisse; unde factum, ut protome busti vocabulo dicta sit; bustum enim proprie corpus ustum est. Titium Gemellum artificem fuisse non improbabile est; coniicitque Osannus non diversum videri a Titio, cuius mentio fit in statua Romana apud Boissard. Ant. Rom. P. III. tab. 132. (conf. Winckelmannus Hist. art. VIII. c. 4. 6. Silligius Cat. artif. p. 454.); in quo consentientem habet Rochettum, qui comparat titulum n. 6233.

6768.

Massiliae in urna sepulcrali circiter quinque pedes et dimidium alta lapidis vulgaris, reperta a. 1799. in ruderibus Abbatiae S. Victoris; insculpta sunt cornua copiae duo; ediderunt et explicarunt Fauris St. Vincens et Villoisonus Magas. encycl. a. V. (1799.) T. III. p. 569 sqq. (conf. eiusdem Vincentis libellum: Notice sur J. Fr. F. St. Vincens); edidit etiam Millinus Voyage dans le Midi de la France T. III. tab. LVII. 1. cum interpretatione (conf. p. 149.). Repetiit Iacobsius Paralip. II. n. 11. p. 763. Anthol. Palat. Append. T. II. p. 804. n. 140. litteris minusculis.

[*Textum vide pag. seq.*]

Littera Φ hanc formam habet ⏀. Vs. 9. extr. ΕΝ bis posuit quadratarius. Vs. 11. init. primi editores ΓΥΝΑΙΚΙ, Mill. ΓΥΝΑΚΙ.

Γλαυκία ἐστὶ τ[ά]φος· παῖς δ' ἀνέθηκεν ἑὸς
δεί[ξ]ας ἐκ μεικροῦ πρὸς πατέρ' εὐσεβίην.
οὐκ ἔφθης, ὦ τλῆμον, ἰδεῖν γόνον, οἷος ἂν ἦν σοι

ΓΛΑΥΚΙΑΕϹΤΙΤΑΦΟϹ
ΠΑΙϹΔΑΝΕΘΗΚΕΝΕΟϹ
ΔΕΙΖΑϹΕΚΜΕΙΚΡΟΥΠΡΟϹΠΑ
ΤΕΡΕΥϹΕΒΙΗΝ ΟΥΚΕΦΘΗϹ
ωΤΛΗΜΟΝΙΔΕΙΝΓΟΝΟΝΟΙΟϹ
ΑΝΗΝϹΟΙ.ΓΗΡΑΙωΤΕΥΧΕΙΝ
ΟΥΤΑΦΟΝΑΛΛΑΒΙΟΝ.ΗΦΘΟ
ΝΕΡΑΔΥΜΑϹΠΑΝΤΑΔΙΚΟΥ
ϹΑΤΥΧΗ.ΜΗΤΡΙΜΕΝΕΝΕΝ
ΓΗΡΑΔΑΚΡΥΘΗΚΑΤΟΤΗΔΕ
ΓΥΝΑΚΙΧΗΡΙΑΝΔΥϹΤΗΝΟΥΠΑΙΔΟ
ΑΜΟΡΦΑΝΙΗ

γηραιῷ τεύχειν οὐ τάφον ἀλλὰ βίον.
ἡ φθονερὰ δ' ὑμᾶς πάντ' ἀδικοῦσα Τύχη
μητρὶ μὲν ἐν γήρᾳ δάκρυ θήκατο, τῇ δὲ γυνα[ι]κὶ
χηρίαν δυστήνου παιδὸ[ς] ἅμ' ὀρφανίῃ.

Duo disticha elegiaca admixtis pentametris pluribus. Omnia ita legerunt etiam editores. Viscontus vs. 1. dedit παῖς δ' ἀνέθηκεν ἐός, quia in sequentibus iuventus filii significata sit (Magas. encycl. a. V. T. V. p. 97.). Non sine multa probabilitate. Vs. 4. Villoisonus ex eo, quod filius patri victum praebiturus dicitur, coniicit pauperem Glauciam fuisse. Sine causa. Est hoc sollemne votum liberorum de γηροτροφίᾳ parentum. Vs. 7. χηρίαν est χηρείαν, legendum ut disyllabum per synizesin. Quod Iacobsius monuit evitaturum fuisse auctorem, si scripsisset: χηρείαν στυγνῇ παιδὸς ἅμ' ὀρφανίῃ.

6769.

Massiliae in ruderibus Abbatiae S. Victoris prope sepulcrum Glauciae (n. 6768.); transcripsit Viscontus, edidit Fauris St. Vincens Magas. encycl. a. V. (1799.) T. V. p. 98. cum Lat. interpretatione Visconti (conf. eiusdem Vincentis libellum: Notice sur J. Fr. F. St. Vincens, ubi etiam edita est). Ex libello Vincentis repetiit Boissonadus Epist. Holsten. p. 433.

Θ К
ΑΥΡΗΛΙΟΥΔΙΟΚΛΕΙΔΟΥ
ΟΣΤΙΣΕΖΗΣΕΕΤΕΑΙΖ
ΗΜΕΡωΝΔΕΚΑΠΕΝΤΕ
ΑΥΡΔΙΟΚΛΗΣΚΑΙ
ΑΥΡΗΛΙΑΤΕΡΤΙΑΓΟΝΕΙΣ
ΧΑΡΙΝΜΝΗΜΗΣΕΘΗΚΑΝ
ΓΕΓΝΝΗΤΑΙΕΙΣΤΟΟΥΕ
ΝΕΡΙΣΟΠΟΥΗΡΑΚΛΗΣ
ΗΜΕΡΑΑΦΡΟΔΕΙΤΗΣΗΡ
ΠΑΓΗΥΠΟΘΕωΝΚΑΛΟΥ
ΜΕΝωΝΠΥΘΙωΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)
Αὐρηλίου Διοκλείδου, ὅστις ἔζησε ἔτεα ιζ, ἡμερῶν δεκαπέντε, Αὐρ(ήλιος) Διοκλῆς καὶ Αὐρηλία Τερτία γονεῖς χάριν μνήμης ἔθηκαν. γεγ[έ]νηται εἰς τὸ Οὐένερις, ὅπου Ἡρακλῆς ἡμέρᾳ Ἀφροδείτης ἡρπάγη ὑπὸ θεῶν καλουμένων Πυθίων.

Extrema Viscontus ita interpretatus est: *natus est in Veneris templo, ubi Hercules* (nempe Herculis statua); *die Veneris raptus est a diis, quum indicerentur Pythia.* Falso. Est potius: *natus est in templo Veneris, ubi die Veneris Hercules raptus est a diis Pythiis.* Quamquam nescio quid subsit mystici. Eduardus Gerhardus, quem de hoc mysterio consuluimus, haec fere nobiscum communicavit. „Quod Hercules coniunctus esset cum Venere, non mirum esse, quippe quum constaret Herculem coluisse Κυθήραν Πασιφάεσσαν (Mirab. auscult. 145.); hanc autem fere esse Proserpinam aut Venerem Libitinam (vide Creuzer. Symbol. T. II. p. 92 sqq. edit. II.). Deos Pythios proprie esse Latonam, Apollinem, Dianam; posse etiam Iovem et Apollinem Moeragetem intelligi (Pausan. X, 24, 4. conf. I, 34, 2.), praesertim quum raptus Pythicus nobis in memoriam revocet raptum tripodem Delphicum admoneatque ut mythum hunc de permutata sede cultus aut oraculi interpretemur. Quodsi auctor tituli putari posset pro raptu Herculis ipsius habuisse, quod alias de tripode ab Hercule rapto, a Moerageta recuperato traditum esset, intelligi quodam modo eius rationem posse, non tamen ut explicari posset raptus Delphicus in templum Veneris translatus. Quod autem Veneris templum memoretur, eo minus flocci faciendum esse, quod eius religio etiam die Veneri dicato praedicetur enucleatius. Venerem autem Massiliensem vix aliam esse atque Astarten Phoeniciam, quemadmodum etiam Venerem in occidentalibus partibus Galliarum cultam (Strab. IV, 178. Plin. III, 4. conf. Engelus Kypr. II. p. 535.). Similiter Herculem Massiliensem pro Tyrio, Thasio, Idaeo potius quam pro Thebano habendum videri; nec multum aberrare si quis hoc in mytho de Melcartho et Astarte cogitaverit. Interim satis esse ad Herculem Adonidis aemulum provocare (Hesych. Suid. s. v. Schol. Theocr. V, 21. Creuzer. l. c. II, 110. edit. II.). Iam quum Hercules Phoenicius aut Idaeus intelligendus sit pataecus hiemalis, videri eum, quum in templo Veneris compareat, hiemalem coniugem esse deae; quam compositionem non dissimilem esse societati Acrati Plutonis et Corae (vid. Panofka Terracott. tab. I. n. XLIX.); ut nihil offenderet, si Hercules hiemalis ad exemplum Herculis Lydii ab Omphale deiecti per Adonidem sive alium deum Solarem videretur supprimi sive, ut metaphora quadam dictum sit, surripi (conf. Schol. Eurip. Phoen. 7. Welcker. Kret. Col. p. 67.). Talem deum posse videri Solem esse, cum quo Venus culta esset Corinthi (Paus. II, 4. extr.) et alibi (Paus. III, 26, 1. cf. Prodrom. p. 167.), aut Apollinem, cum quo coniunctam videamus in insula Delo (Prodrom. l. c.). Hunc proinde una cum asseclis censendum die Veneris (i. e. signo vernali Veneris) Herculem hiemalem submovisse; quemadmodum Apollinem dicunt etiam Delphos intrare hyperboreas segetes allaturum (Müller. Dor. I, 269.)." De die Veneris conf. ad n. 6731.

6770.

Massiliae in lapide nuper effosso in portu; misit Letronnius.

ΜΟΥΣΗ
ΑΣΤΥΚΡΙ
ΤΗΣΥΜΝΙΣ
ΗΘΥΓΑΤΗΡ

Μούσῃ Ἀστυκρίτης Ὑμνὶς ἡ θυγάτηρ.

Astycrita Musae mater est. Etiam alibi mulieres ex matre appellantur. Cf. Vol. II. n. 2201. 2389. 3349. Hymnis nomen meretricis est ap. Lucianum. Et potest Musa meretrix fuisse: unde omissum patris nomen. Letronnius interpretabatur: *Μούσῃ ἀστυκρίτῃ* (iudici urbano) *Γυμνὶς ἡ θυγάτηρ.* Falso.

6771.

Massiliae in marmore elegantissimo; a Scaligero acceptam edidit Gruterus p. CCCCLVIII. 1. Habet etiam Honoratus Bouche Chorograph. Provinc. II, 1. cuius errores correxit Wesselingius ad Itin. Antonin. p. 183. Ex schedis Visconti, qui viderat in museo Massiliensi, edidit Fauris St. Vincens Magas. encycl. a. V. (1799.) T. V. p. 100. cum interpret. Lat.

Τ. ΠΟΡΚΙΩ ΠΟΡΚ ΛΟΥΚΙ
ΛΙΑΝΟΥ ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΥΙΩ ΚΥΡΕΙΝΑ
ΚΟΡΝΗΛΙΑΝΩ ΙΕΡΕΙ ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ
ΧΕΙΛΙΑΡΧΩ ΛΕΓ ΙΕ ΑΠΟΛΛΙΝΑΡ
ΧΕΙΛΚΟΟΡΤ Θ ΒΑΤΑΟΝΩΝ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ ΣΠΕΙΡ Β.ΟΥΛΠ::ΥΡΗΛ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ ΣΠΕΙΡ Δ.ΓΑΛΛΩΝ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ ΣΠΕΙΡ ΔΑΡΔΑΝΩΝ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ ΕΞΠΛΩΡ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ
ΕΠΙΤΡΟΠΩ ΠΡΕΙΟΥΑΤΗΣ ΔΙΑ
ΦΛΑΜΙΝΙΑΣ ΑΙΜΙΛ ΛΙΓΥΡΙΑΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΩ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΙ
ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΑΛΤΕΩΝ

Dedimus Visconti apographum ut traditum est. Vs. 1. extr. Grut. ΠΟΡΚΛΟΥ. ΑΙ, Bouche ΠΡΟΚΛΟΥ ΑΙ. Vs. 5. Grut. ΙΕ. ΛΕΓ. ΑΠΟΛΛΙΑΡ, Bouche ΛΕΓ ΙΕΑΠΟΛΛΙΑΡ. Vs. 6. Grut. ΚΟΟΡ. Θ. ΒΑΡΑΟΝΩΝ, Bouch. ΧΟΟΡΤ. Θ. ΒΑΤΑΟΝΩΝ. Vs. 7. extr. ΟΥΛ Π. . ΝΛ. Vs. 10. extr. Grut. ΓΕΡΜΑΝΙΚ, Bouch. ΓΕΡΜΑΝΙΑΜ. Vs. 13. extr. et vs. 14. Grut. ΗΓΕΜ. . . .||ΤΩΝΠΑΡΑΘΑΛΑΣΣΙ . . . . ., quae verba addita sunt ex schedis Lindenbr. et a Gudio, Bouche Η ΓΕΜΤΩΝΠΑΡΑΤΑΛΑΣΣΗΝ.

Τ(ίτῳ) Πορκίῳ Πορκ(ίου) Λουκιλιανοῦ, ἐξοχωτάτου ἀνδρὸς καὶ προφήτου, υἱῷ, Κυρείνᾳ, Κορνηλιανῷ, ἱερεῖ Λευκοθέας, χειλιάρχῳ λεγ(εῶνος) ιε̄ Ἀπολλιναρ(ίας), χειλ(ιάρχῳ) κοόρτ(ης) ϑ̄ Βαταο[ύ]ων, πραιφέκτ(ῳ) σπείρ(ας) β̄ Οὐλπ(ίας) [Α]ὐρηλ(ίας), πραιφέκτ(ῳ) σπείρ(ας) δ̄ Γάλλων, πραιφέκτ(ῳ) σπείρ(ας) Δαρδάνων, πραιφέκτ(ῳ) ἐξπλωρ(ατώρων) Γερμανικῶν, ἐπιτρόπῳ πρειουάτης διὰ Φλαμινίας, Αἰμιλ(ίας), Λιγυρίας, ἐπιτρόπῳ καὶ ἡγεμόνι τῶν παραθαλασσίων Ἄλ[π]εων.

Sic legit etiam Viscontus, nisi quod vs. 6. *Βαταόνων* et vs. 14. *ἄλτεων* dedit. Pater propheta, filius sacerdos Leucotheae fuit. Leucothea s. Ino dea marina colebatur Megaris praesertim (Pausan. I, 42, 8.), in Peloponneso (Pausan. III, 23, 5. conf. III, 26. et Creuzer. Symb. IV. p. 259.), in insula Creta (vide Hoeck. Cret. II. p. 62. Lob. Aglaoph. p. 1186.), in Colchide (Strab. XI, 498.), atque etiam Eleae in Italia (Aristot. Rhetor. II, 23.). Invocatur in Hymn. Orph. LXXIII, 4 sqq. ut *θνητῶν σώτειρα μεγίστη.* T. Porcius Cornelianus ex iis est, qui quum militia functi essent, ad munera sacerdotalia accesserunt (cf. n. 4714.). Vs. 5. de legione XV Apollinari conf. huius voluminis p. 314. *a.* Vs. 6. *Βαταούων* dedit Gudius. Cohortes Batavorum aliunde notae. Vss. 7. 8. 9. *σπεῖρα* nunc *ala* est. Vs. 11. *πρειουάτη* est ratio privata Augusti. Conf. n. 6627. Aemilia et Flaminia, Aemilia et Liguria etiam alibi coniunguntur (Orellii Collect. inscr. Latt. n. 1087. 1181. 3044.). Vss. 13. 14. de procuratore Alpium maritimarum vide Tacit. Hist. II, 12. III, 42. conf. Annal. XV, 32. et titulum Lat. ap. Orell. l. c. n. 3331.

6772.

Massiliae ex ruderibus Abbatiae S. Victoris; a Scaligero acceptam edidit Gruterus p. DCCXXVIII. 2.

ΔΙΟΝΥΣΙ . . . . .
ΔΙΟΝΥΣΙ . . . . . .
ΣΙΔΗΙΤΗ . . . . .
ΜΗΤΡΙ. Μ . . .

Διονύσι[ος
Διονυσί[ου
Σίδῃ τῇ [αὐτοῦ s. *ἰδίᾳ*
μητρὶ μ[νήμης χάριν.

6773.

Massiliae; edidit Gudius Inscr. p. CCLV. 9. et missu Bimardi Muratorius T. III. p. MCCLVII. 7. cum Lat. interpret.

ΦΛΑ ΣΤΑΤΙΩ
ΣΥΡΙΑΝΩ
ΠΑΤΡΙ
ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΩ
ΣΤΑΤ ΣΤΑΤΙΑΝΟΣ

Φλα(ουΐῳ) Στατίῳ Συριανῷ πατρὶ εὐσεβεστάτῳ Στάτ(ιος) Στατιανός.

6774.

Massiliae; ex ephemeridibus Trevoltianis PP. Soc. Iesu edidit Muratorius T. III. p. MCCLXIII. 10. cum Lat. interpret.

Κ.ΛΗΦΕΝΗ
ΠΟΣΙΔΩΝΑΚΤΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΙΟΥΛΙΟΣ
ΟΣΚΑΙΔΙΑΣΝΙΚΟΥΣ
ΤΗΜΗΤΡΙΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Κ. [Ἀλ]φε[ι]ῆ Ποσιδώνακτος Διονύσιος Ἰούλιος ὃς καὶ Διᾶς Νικ[ί]ους τῇ μητρὶ μνήμης χάριν.

De forma Νικίους cf. Vol. II. n. 3362.

6775.

Massiliae in lapide reperto a. 1763. inter rudera Abbatiae S. Victoris; edidit Caylus Rec. d'antiq. T. VII. P. V. tab. 78. 1. (conf. p. 276.) aeri incisam.

ΧΑΡΜΟΛΑΩΘΡΑ
CΩΝΟC᾽ΟCΚΑΙΜЄ
ΝΩΝΧΑΡΗCΟΑΠ
ЄΛЄΥΘЄΡΟC

Χαρμολάῳ Θράσωνος, ὃς καὶ Μένων, Χάρης ὁ ἀπελεύθερος.

6776.

Antipoli Massiliensium; a Scaligero acceptam edidit Gruterus p. CLXXIII. 10. Habet etiam Du Fresne Hist. Byz. II. p. 155.

ΑΝΤΙΠΟΛΙC.ΚΑΙ.ΟΙ.ΠΟΛΙΤΑΙ.ΤΟ
ΓΕΝΙΚΟΝ.ΜΟΝ.ΚΑΙ.ΜΑΝΓΟΝ
ΚΑΙ.ΟΥΕΛΑΡΙΟΝ.ΚΑΙ - - - - -

Ἀντίπολις καὶ οἱ πολῖται τὸ γενικὸν μον[ο]μά[χω]ν καὶ οὐελαρί[ω]ν καὶ - - - - - -

Antipolitani adornarunt locum publicum (γενικὸν Theophan. cont. ed. Bonn. V, 31. Georg. Cedren. Hist. ed. Bonn. II. p. 204.) nescio quem. De collegio magnariorum cogitabatur apud Gruterum. Sed vs. 3. videtur esse mentio *velariorum*. Velarii dicebantur qui vela tendebant (vide Orell. Inscr. n. 2967.), et gladiatores quidam (conf. Orell. l. c. n. 2569.). Hinc refinximus vs. 2. ΜΟΝΟΜΑΧΩΝ eiecta particula ΚΑΙ, cui nullus ibi locus videtur.

6777.

In cippo marmoreo effosso in insula S. Margarita prope *Antipolin*; edidit Millinus Magas. encycl. a. 1818. T. VI. p. 150.

ΥΠΕΡ.ΤΗC.CΩΤΗΡ
Μ.ΙΟΥΛΙΟΥΛΙΓΥΟC
ΕΠΙΤΡΟΠΩ.ΚΑΙC
ΑΓΑΘΟΚΛΗC
ΔΟΥΛΟC
ΕΥΧ.ΑΠΕ.ΠΑΝΙ

In altero latere:

PRO.SALVTE
M.IVL.LIGVR
PROC.AVG.
AGATHOKLES

Ὑπὲρ τῆς σωτηρ[ίας
Μ. Ἰουλίου Λίγυος
ἐπιτρόπ[ου] Καίσ(αρος)
Ἀγαθοκλῆς
δοῦλος
εὐχ(ὴν) ἀπέ(δωκε) Πανί.

Pro salute
M. Iul(ii) Ligu(ris)
proc(uratoris) Aug(usti)
Agathocles.

De Panis tutela cf. n. 4838.

6778.

In palma manus dextrae muliebris aheneae, quae longa est VIII poll. IV lin. Digiti medius et annularis deperditi sunt; ediderunt Montfauconius Ant. expl. T. III. P. II. p. 362. tab. 197. et Caylus Rec. d'antiq. T. V. P. III. tab. 55. 4. 5. (conf. not. p. 154 sq.) aeri incisam.

ΣΥΜΒΟΛΟΝ
ΠΡΟΣ
ΟΥΕΛΑΥΝΙΟΥΣ

Σύμβολον πρὸς Οὐελαυνίους.

Moris fuit civitatibus, quae cum aliis sancire concordiam, hospitium, amicitiam voluerunt, dextras mittere. Xenoph. Anab. II, 4, 1. Agesil. III, 4. Tacit. Hist. I, 54. II, 8. Conf. tesseram hospitalem Siciliensem n. 5496. qua duae manus iunctae repraesentantur, ut in nummis aliquoties, et manus in signis cohortium Romanorum, fidei insignia (vide Böttigeri Griech. Vasengem. I, 2. p. 115 sqq.). Talis tessera est etiam dextra haec ad Gallias referenda. Populus ad quem missa est, Velaunii s. Velauni sunt, noti ex Iul. Caes. bell. Gall. VII, 75. ex Strab. IV, 190. ubi Οὐελλάϊοι vocantur, ex trophaeo Alpium (Plin. H. N. III, 24.), ex Ptolemaeo Geogr. II, 7. ubi Οὐέλαυνοι; qui sub imperio Arvernorum esse consuerunt, ut ait Caesar. Pertinent autem ad Galliam Aquitanicam, regioque nunc Velay appellatur. De civitate, unde dextra missa est, non constat, loco quo reperta est non prodito. Graecam fuisse sponte patet. Unde titulum in vicinia Massiliae ponendum duximus. Cur autem Velauni illi natione Graeci putentur esse, ut coniicit Caylus, nulla causa est.

6779.

Aquis Sextiis in lapide, fortasse aliunde eo delato, ut lapis Delius Vol. II. n. 2311. (conf. n. 6000.). Ex schedis Millingenii edidit Ludolfus Stephanius Ind. schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per semestre prius a. 1849. habendarum p. 6.

ΡοΥΦΕΙΝΗΣ·ΕΜΕΘΕΝ·ΠΡΟΚΛΟΣΠΟΣΙΣΕΝΘΑΔΕΚΕΙΤΑΙ
ΜΟΙΡΑΩΝΒΟΥΛΗΣΙΛΙΠΩΝΒΙΟΝΗΔΕΜΕΧΗΡΗΝ
ΤΕΥΞΑΔΕΙΟΙΜΕΓΑΣΗΜΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΩΕΝΙΧΩΡΩ
ΘΗΗΤΟΝΠΑΝΤΕΣΣΙΘΥΡΑΣΔΕΠΕΘΗΚΑΦΑΕΙΝΑΣ
ΕΙΔΩ΄.ΝΓΕΘΕΜΗΝΠΑΝΟΜΟΙΙΟΝΣΗΜΑΤΕΘΗΚΑ
ΟΙΟΝΕΧΩΝΡΗΤΗΡΣΙΜΕΤΕΠΡΕΠΕΣΑΥΣΟΝΙΟΙΣΙ
ΕΝΤΑΥΤΟΙΣΥΠΑΤΟΙΣΚΛΕΟΣΕΛΛΑΒΕΣΕΞΟΧΟΝΑΛΛΩΝ
ΑΛΛΟΥΤΟΙΝΟΣΦΙΝΓΕΣΕΘΕΝΠΟΤΙΚΕΙΣΟΜΑΙΑΥΤΗ
ΩΣΠΡΙΝΔΕΝΣΩΟΙΣΙΝΟΜΟΔΟΜΟΣΑΜΜΙΤΕΤΥΚΤΟ
ΩΣΚΑΙΤΕΘΝΕΙΩΤΑΣΟΜΗΣΟΡΟΣΑΜΦΙΚ[ΑΛΥΨΕΙ]

De forma tituli et litterarum non satis constat.

Ῥουφείνης ἐμέθεν Πρόκλος πόσις ἐνθάδε κεῖται
Μοιράων βουλῆσι λιπὼν βίον ἠδ᾽ ἐμὲ χήρην.
τεῦξα δέ [τ]οι μέγα σῆμα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
θηητὸν πάντεσσι, θύρας δ᾽ ἐπέθηκα φαεινάς,
εἴδω[λό]ν [τ᾽] ἐθέμην πανομοίϊον, σ[χ]ῆμά τ᾽ ἔθηκα,
οἷον ἔχων ῥητῆρσι μετέπρεπες Αὐσονίοισι
ἔν τ᾽ αὐτοῖς ὑπάτοις κλέος ἔλλαβες ἔξοχον ἄλλων.
ἀλλ᾽ οὔτοι νόσφιν γε σέθεν ποτικείσομαι αὐτή,
ὡς πρὶν δ᾽ ἐν [ζ]ωοῖσιν ὁμὸ[ς] δόμος ἄμμι τέτυκτο,
ὡς καὶ τεθνειῶτας ὁμὴ σορὸς ἀμφικ[αλύψει.

Ita recte legit Stephanius. Vs. 5. pronuntiandum *πανομοῖον*. Vs. 9. *σώοισιν* an *ζωοῖσιν* scribendum sit, dubitat Stephanius. Vs. 10. ex Iliad. XXIII, 91.

ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι

adumbratus est. Proclum coniicias esse Proculum Pontianum, qui Consul fuit a. u. c. 991. p. Chr. 238.

6780.

Vasione; missu Bimardi edidit Muratorius T. III. p. MDCCXXXII. 10. cum Lat. interpret.

ΠΡΟϹΕΡΙ — *Προ - - -*
ΖΗϹΑΙϹ — *ζήσαις.*
ΑΚΟΝΤΙω — *Ἀκοντίῳ.*

De tituli forma vide n. 6565. Prius nomen incertum, fuerit ΠΡΟϹΟΠΙ (i. e. ΠΡΟΚΟΠΙ), an ΠΡΟΚΡΙ, ut defunctus censeatur vale dicere Procopio cuidam aut Procridi. An statuendum ΠΡΟϹ[Π]ΕΡΕ, *prospere*? Magis tamen eo inclino ut putem nomen proprium subesse. Conf. inscriptiones gemmarum n. 7299. 7325. 7326. 7327. 7328. 7331. 7339. 7340.

6781.

Viennae Allobrogum, in statua; edidit Chorier Antiquit. de Vienne p. 403. (edit. alt. Lyon 1828.). Ex Chorerio citarunt Sponius Miscell. erud. antiq. p. 126. Rad. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, p. 365. edit. alt.

ΜΥΡΩΝΟΣ — *Μύρωνος.*

Statuam bonae aetatis esse notavit Rochettus concedens tantum Myronem non videri celebrem illum esse aequalem Phidiae.

6782.

Viennae Allobrogum, ut videtur, in urna utrinque ansata; ex schedis Verderii edidit Gruterus p. DCCCCXXIV. 15.

ΤΡΕ

De his siglis eo minus statui quidquam potest, quod qualis urna sit non constat. Dixeris subesse nomen proprium hominis.

6783.

Viennae Allobrogum; edidit Millinus Voyage dans le midi de la France T. II. p. 24.

Δ Μ
ΚΡΑΤΗϹΤΡΑΛ
ΛΙΑΝΟϹ ΤΟ
ΜΝΗΜΑΕ
ΠΟΙΗϹΕΝ
ЄΥΤΥΧΙΑ
ΤΗΙΔΙΑΑΠЄ
ΛЄΥΘЄΡΑ
ΤΥΧΙΑΧΡΗϹ
ΧΑΙΡΞ

D(iis) m(anibus).

Κράτης Τραλλιανὸς τὸ μνῆμα ἐποίησεν Εὐτυχίᾳ τῇ ἰδίᾳ ἀπελευθέρᾳ. [Εὐ]τυχία χρησ[τὴ] χαῖρε.

6784.

In pavimento operis tesselati reperto a. 1833. in loco Saint-Rustice prope *Tolosam* (Toulouse), inter ruinas aedificii Romani, quod asservatur nunc Parisiis; repraesentantur numina marina: larva Oceani, cuius ex ore fluit aqua; utrinque symplegma deorum, hinc Glaucus marinus in piscem desinens et Ino, quae ab illo accipit Palaemonem, illinc Nereis Panope et Borius in speciem Tritonis et Glauci compositus; supra larvam Oceani ephebus in leone marino sedens (Leucas), ex adverso figura muliebris Xanthippe item sedens in hippocampo; infra alia pictura mutila; ad latus Triton, cuius in dorso insidet Thetis, et Nereis Loto sedens in Tritone, cui nomen appictum Νυμφογενής, qui tridentem vibrat, denique Arethusa nympha in arundinibus recubans; descripsit I. de Witte Bullett. dell' Instit. archeol. Rom. 1834. p. 157 sq. conf. Revue archéolog. II, 2. p. 629.

ΛЄΥΚΑϹ ΞΑΝΤΙΠΠΗ

ΓΛΑΥΚΟϹΠΑΛΕΜΩΝ ΙΝΩ   ΒΟΡΙΟϹ ΠΑΝΟΠΗΑ

ΤΡΙΤΩΝ ΘΕΤΙϹ   ΛΩΤΩ ΝΥΝΦΟΓΕΝΗϹ

ΑΡΕΘΟϹΑ   ϹΙΚΗΛΙΩΤΗϹ   - - ΕΝΙΟϹ

Λεύκας. Ξαν[θ]ίππη. Γλαῦκος. Παλέμων (i. e. Παλαίμων). Ἰνώ. Βόριος. Πανόπηα (i. e. Πανόπεια). Τρίτων. Θέτις. Λωτώ. Νυνφογενής. Ἀρέθο[υ]σα. Σικ[ε]λιώτης - - -

In extremis putabatur esse Σικελιώτης γένιος, quod falsum est. Subest potius nomen artificis e Sicilia oriundi. Nympha Πανόπη nota est ex Il. XVIII, 45. conf. n. 8362. *c.* De nomine Λωτὼ conf. n. 8450. *b.* Opus esse ex tertio aut quarto p. Chr. n. saeculo annotat I. de Witte.

6785.

Nemausi ad portam Coronae, fragmentum; edidit Grasser Antiq. Nemaus. p. 80. unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. III. p. 503. n. 11. ex schedis Peirescii Sponius Arae ignot. Deor. in Gronovii Thes. ant. Gr. T. VII. p. 255. Recherch. d'antiq. p. 165. (etiam in Poleni Thes. suppl. T. IV. p. 459.), Miscell. erud. ant. p. 111. n. 91. Accuratius Maffeius Gall. antiq. select. V. p. 28. Ex museo Kempiano acceptum edidit Muratorius T. II. p. MLXII. 6. cum interpret. Lat. et not. Est in monumentis Kempianis p. 44. n. 36. Citat Maffeius Mus. Veron. p. CCCCXIV. 5.

. . . . ИЄΛΙΜΙΙϹΓ Ν ΝЄΜΑΥϹѠΤѠΝΑ . . . . . .
. . . . . ΟΥVΝΤΡΑΙΑΝΟΝΚΑΙϹΑΡΑϹЄΒΑϹΤΟΝ . . . . .

Vs. 1. Grass. - - - ΝΕΜΑΥΣΩ . ΤΩΝΑ - - - -, Spon. . . ΝЄΜΑΥΣΩ . ., in Mon. Kemp. . . ΝЄΜΑΥϹѠ, Maff. quod dedimus. Vs. 2. init. Grass. ΘΥΑΝ, Spon. ΟΥΑΠ (Rech. ΤΟΝΟΥΛΠ), Mur. ΟΥΛΠ, in Mon. Kemp. ΟΥΑΠ, quod Ainsworth p. 37. putavit esse ΟΥΛΠ, Maff. . . ΟΥVΝ, quod manifesto est ΟΥΑΝ, id quod exsculpsit etiam Reinesius.

Ψήφισμα συνόδου θυμ]ελι[κῆ]ς [ἐ]ν Νεμαύσῳ τῶν [περὶ τὸν Αὐτοκράτορα Νερ]ού[α]ν Τραϊανὸν Καίσαρα Σεβαστὸν [συναγωνιστῶν - - -

Videtur ex decreto esse synodi theatralis (conf. Vol. I. n. 349.) artificum de Traiano denominatorum. Similem synodum de Hadriano denominatam Nemausi reperimus n. 6786.

6786.

Nemausi in templo Dianae; ex Menardi Hist. urb. Nemausi (Hist. de la ville de Nîmes) T. VII. p. 300. dedit Donatus Inscr. p. 89. n. 2. Partem Latinam repetierunt Orellius Collect. inscr. Latt. T. I. n. 2542. Kellermannus Vigil. p. 33.

T.IVLIO.T.F.VOL.DOLABELLAE
IIIIVIR.AB AERAR.PONTIF
PRAEF.VIGIL.ET.ARMOR
SACRA SYNHODOS NEAPOLI CERTAMINE QVINQVENNALI DEC . .
ΨΗΦΙϹΜΑΤΗϹΙΕΡΑϹ . . . . ΗϹΑΔΡΙΑΝΗϹϹΥΝΟΔΟΥΤΩΝ . . . . .
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙϹΑΡΑΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝϹΕΒΑϹΤΟΝΝΕΟΝΔΙΟΝ . . . . .
ϹΥΝΑΓΩΝΙϹΤΩΝΕΠΕΙΔΟΛΑΒΕΛΛ . . . . ΙΗΡΟΥΜΟΝΟΝΕΝΤΗΛΑΜΠΡΟ . . . .
ΔΙΑΤΕΓΕΝΟΥϹΔΟΞΑΝΚΑΙΒΙΟΥΕΠΙΕΙΚΕΙΑΝ . . . . ΟΓΩΚΑΙΨΥΧΗϹΜΕΓΑΛΕΙ . . . .
. . . . ΩϹΟΤΙΔΙΑΤΟΥΤΟΙΟΥΤΟΥΠΑϹΗΓΝ . . . . ΙΚΟΥΜΕΝΗΟΥΚΗΚΙΟ . . . .
. . . . ΥϹΑΓΝΩΜΗΤΟΙΕ . . . . . ΝΗΜ . . . . ΑΝΘΩΝΚΑΙΠΡΟΤΟ . . . . .
. . ΟΥΑΝΔΡΟϹΕΝ . . . . . . ΑΤΟΥΜΑΡΤΥΡ . . . . .
. . . . ΩΤΗϹΝΕΜΑΥϹ . . . . . .
. . . . ΑΥΓΟΥϹΤ . . . . . .
. . . . ΑΡ
. . . . ΔΡΙΑΝΗϹ
. . . . ΕΓΡΑΨΑΚΑΙΕϹΦΡΑ
. . . . VITM·GAVIO
. . . . RAESYNHOD
. . . . NTONARIOR

T. Iulio T. f. Vol(tinia) Dolabellae, IIIIvir(o) ab aerar(io), pontif(ici), praef(ecto) vigil(um) et armor(um) sacra synhodos Neapoli certamine quinquennali dec[revit].

Ψήφισμα τῆς ἱερᾶς [Τραϊαν]ῆς Ἀδριανῆς συνόδου τῶν [περὶ τὸν] Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Σεβαστόν, νέον Διόν[υσον], συναγωνιστῶν· ἐπεὶ Δολάβελλ[α, ἀν]ὴρ οὐ μόνον ἐν τῇ λαμπρο[τάτῃ πατρίδι] διά τε γένους δόξαν καὶ βίου ἐπιείκειαν [λ]όγῳ καὶ ψυχῆς μεγαλει[ότητι διενηνοχ]ώς, ὅτι διὰ τοῦ τοιούτου πάσῃ [τῇ ο]ἰκουμένῃ οὐ[χ] ἥκι[στα φιλεῖ διαδίδοσθαι ἡ περὶ πολίτου ἐπικρατο]ῦσα γνώμη, τοι[αῦτα εὐεργέτησε]ν ἡμ[ᾶς], ἀνθ' ὧν καὶ πρότ[ερον ἤδη ἐξενηνόχαμεν περὶ τ]οῦ ἀνδρὸς - - - - μαρτυρ[ίαν - - - - - - - - - τῆς Νεμαυσ[ίων πόλεως] - - - - - - Αὐγούστ[ου] - - - - - - - - - - - - - - - - [τῆς ἱερᾶς Τραϊανῆς Ἀ]δριανῆς [συνόδου - - - - - - - - - ἔγραψα καὶ ἐσφρά[γισα.

- - - - - - - - *vit M. Gavio*
- - - - - - - *sac]rae synhod[i*
- - - - - - - - - - - -

Synodus haec de Hadriano denominata (conf. n. 6785.) videtur esse gymnica et, ni fallor, quodam modo περιπολιστική (vide Vol. I. n. 349. Vol. II. n. 3476. *b.* cf. Boeckhium Vol. II. ad n. 3067. et nos Vol. III. n. 5804.), ita tamen ut sedem habuerit Nemausi. Nam decretum a synodo factum est Neapoli certamine quinquennali, de quo vide ad n. 5804. Dolabella magistratus Nemausensis fuit. Nemausenses fere tribui Voltiniae adscripti fuerunt, ut colligi potest ex titulis Latinis Nemausi repertis (vide Histoire de l'Acad. des Inscr. T. XIV. tab. 3. litt. *n. o. p.* tab. 2. litt. *m.*). Dolabellae munera habes in titulo Nemausensi (Hist. de l'Acad. d. Inscr. T. XIV. tab. 3. litt. *n.*):

SOILLIO.T.F.VOLT.
VALERIANO
I]IIIVIR.AB.AERAR
PONTIFICI.PRAEFECT
VIGILVMETARMORVM
.QVVMPVBLICVMHABE
D· D·

Soillio T. f. Volt(inia) Valeriano, IIIIviro ab aerar(io), pontifici, praefect(o) vigilum et armorum, [e]quum publicum habe(nti) d(ecreto) d(ecurionum).

6787.

Nemausi fragmentum a. 1739. repertum; editum est Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XIV. tab. I. A. (conf. p. 107 sq.)

ON
CYΠOKPITHC
TPICAPXIE
MAICEN
OTATAIC
MENON
N
CEICEAYTHN
C

[Τὸν δεῖνα]
- - -, ἄνδρα σοφὸν τῆ]ς ὑποκρί(σεως) τῆς
τραγικῆς? - - -,] τρὶς ἀρχιε-
ρέα - - - καὶ ἐν τει]μαῖς ἐν-
- - - - - ἐνδοξ]οτάταις
- - - - - γενό]μενον
ἀρετῆς ἕνεκε]ν
καὶ εὐνοίας τῆ]ς εἰς ἑαυτὴν
ἡ· πόλι]ς.

Homo fuerit ἀρχιερεὺς τῆς συνόδου. Cf. n. 6788. tit. *a.*

6788.

Nemausi fragmenta a. 1739. reperta; edita sunt Hist. de l'Acad. des inscr. T. XIV. tab. I. B. C. D. E. (conf. p. 107 sqq.). Fragmentum *a* edidit Maffeius Mus. Veron. p. CCCCXIV. 5. qui ibi etiam reliqua citat. Fragmentum *b* dedit Millinus Voyage dans le midi de la France T. IV. p. 255.

a.

ΨΗΦΙΣ
ЄΠЄΙ·Λ·CAMMIOC
ΓЄΓONOTωNЄI

b.

NHPЄΠICHN
HΛOICΦIΛOTЄ
KAIΔIATOYYIOYCA
NЄICTHNIЄPANCYNOΔ
PICTACYMBOYΛEYωNΠAI
ANЄNΛЄΓTωC ΛOCωNANΔ
ICЄNЄNTЄΔIA
CЄΦIΛOTЄIM
ƆMATAKAI
ΔЄO

c.

ωI
ωCKωMωΔOY
IOYXOPAYΛOYΠA
ƆCKAICAPЄωCTPAΛ
TOCTAPCЄYCKωM
ЄNPωMHIЄPACCYN
XOPAYΛHCΓKAΠЄT
YIOCAPXωNCYNO
TPAΛΛIANOCXOP
CЄBACTONЄIKH

d.

ƆMΛYC
ΔωKEΔHN
ЄNTAKOCIA
NΠIЄPΛ
CONKΛ

e.

YIIƆYbEOYLO
OYAB DEΔEΛL
OYAEF.ANTEN

Tit. *a.* vs. 2. Maff. ΕΠΕΙΔΗCΑΜΜΙΟC; vs. 3. Maff. omittit ЄΙ. Tit. *b.* vs. 2. extr. Hist. acad. ΦΙΛΟ ΤΕΗ; vs. 3. Mill. Λ pro Δ et ultimo Α; vs. 5. init. Hist. acad. ΡΙC, Mill. ΙC; ib. extr. Hist. acad. ΠΑΙ, Mill. ΠΑ; vs. 6. Hist. acad. ΑΝЄΝΛЄΠΤωCΟCωΝ ΑΝΔ, Mill. ΑΝЄΝΛCΙ - - - ΛΟCωΝΑΝΛ; vs. 7. Hist. acad. ΙCЄΝΤЄΛΙΑ, Mill. ЄΝЄΝΤЄΔΙΑ; vs. 10. Hist. acad. ωΛЄC, Mill. ΔЄΟ.
Ρ

Parum exputari ex his fragmentis potest. Tit. *a.* est ex decreto fortasse synodi, ut n. 6786., quo honoratur L. Sammius, idem, opinor, qui in titulo Latino ibidem reperto ARCHIEREVSSYNHODI audit. Titulus Latinus editus l. c. tab. 3. litt. *o.* (cf. Orell. n. 2543.) hic est:

L·SAM]MIO·L·F·VOL
ROMANO·EQ·PVBL
HABE]NTI·ALLEC·IN·V̄
DECV]R·LVPERCO·FLAM
PROVINCIAE·NARBONEN
PRAEF·COHORTIS ĪĪ
ROMANAE·VASCONVM
CIVIVM ROMANORVM
SAMMIVS MATERNVS
ALVMNVS·L·SAMMI·EVTICI
ARCHIEREVS·SYNHODI

In alio fragmento tituli Latini ibidem litt. *p.* est:

L.SAMMIO
L.F.VOLT.

Ex decreto nihil superest nisi: *Ψήφισμα - - - - - - - - - ἐπεὶ Λ(ούκιος) Σάμμιος - - - - - - - - - - γεγονότων* - - - Videndum tamen ne ad hoc fragmentum pertineat tit. *b.* si probaveris ibi vs. 3. fuisse *καὶ διὰ τοῦ υἱοῦ Σα[μμίου]*. In tit. *b.* haec dispiciuntur: vs. 1. *[ἀ]νὴρ ἐπίση[μος]*; vs. 2. - - *φιλοτε[ιμηθεὶς]* vel alia forma; vs. 3. *καὶ διὰ τοῦ υἱοῦ Σα* - - -; vs. 4. *εἰς τὴν ἱερὰν σύνοδ[ον]*; vs. 5. *[τὰ ἄ]ριστα συμβουλεύων πα[ρὰ πάντα τὸν χρόνον]*; vs. 6. *ἀνενλε[ιπ]ῶς* - - - *ὅσων ἂν δ[ύνηται]*; vs. 8. *ἐφιλοτειμ[ήθη]*; vs. 9. *[ψηφίσ]ματα καὶ* - - -

Tit. *c.* est ex recensu comoedorum et choraularum ad synodum pertinente, qualis memoratur n. 6785.: vs. 2. - - *ἐ]ως κωμῳδοῦ*; vs. 3. - - *ίου χοραύλου πα* - -; vs. 4. - - *ος Καισαρέως, Τραλ[λιανοῦ]* - - -; vs. 5. - - *τος Ταρσεὺς κωμ[ῳδὸς]* - - -; vs. 6. *[τῆς] ἐν Ῥώμῃ ἱερᾶς συν[όδου]* - - -; vs. 7. *χοραύλης γ̄ Καπετ[ωλείοις]* - - -; vs. 8. - - - *υἱός, ἄρχων συνό[δου]* - - -; vs. 9. *Τραλλιανός, χορ[αύλης]*; vs. 10. *Σεβαστονείκη[ς]*, vocabulum formatum ut *ἱερονείκης*, *Καπετωλιονείκης* (n. 6829.).

Tit. *d.* est ex decreto, quo laudatur aliquis, qui in rem publicam beneficia contulit, ut colligi potest ex membris orationis superstitibus: *[τῇ Νε]μαυσ[ίων πόλει] - - - - [ἔ]δωκε δην[άρια] - - - - [π]εντακόσια* - - - - - -

Tit. *e.* apographum non eiusmodi est, ut definiri aliquid de argumento possit.

6789.

Nemausi inscriptio a. 1710. reperta; edidit Sallengre Nov. Thes. ant. Rom. Praef. p. 7. deinde Martene et Durand Voyage littéraire P. I. p. 309. Menard Antiq. de Nîmes VII. p. 319. Maffeius Gall. antiq. sel. ep. XI. p. 60. et Mus. Veron. p. CCCCXIV. 6. cum interpret. Lat. Osservaz. letter. IV. p. 238. Ex Sallengero repetiit Muratorius T. I. p. DXL. 1. ex eodem litterisque Maffeii citatur in libro: Saggi e dissertaz. accadem. dell' Accad. Etrusca di Cortona T. II. p. 146. Ex Maffeio repetierunt Bonada Anthol. T. II. p. 246. (cf. Burmannus Anthol. Lat. II. p. 69. Brevall Travels through Spain, France cet. III. p. 204. 205. Van Goens de Cenotaphiis n. 77. Klotzius ad Tyrt. p. 49.). Postremo edita est in commentatione: Lettre inédite de M. de la Bastie (Bimardi) à Mr. de Caveirac sur une inscription Grecque et Latine de la ville de Nîmes, avec des observations par A. L. Millin, quae excusa est in libro Magas. encycl. 1814. T. VI. p. 328 sqq. unde repetiit Orellius Collect. inscr. Latt. n. 4855. Epigramma Graecum dederunt Brunckius Anal. III, 303. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 279.) Anthol. Palat. Append. n. 120.

D. M.
C·V|B|L|CINIAN
V.ANN.XVI.M.VI
CVIBIVS
AGATHOPVS ET
LICINIANOMAS
F|L.OPTIMOP|ISSIM
ΑΝΘΕΑΠΟΛΛΑΓΕΝΟΙΤΟΝΕΟΔΜΗΤωΕΠΙΤΥΜ
ΒωΜΗΒΑΤΟCΑΥΧΜΗΡΗΜΗΚΑΚΟΝΑΙΓΙΠΥΡΟΝ
ΑΛΛΙΑΚΑΙCΑΜΨΟΥΧΑΚΑΙΥΔΑΤΙΝΗΝΑΡΚΙCCΟC
ΟΥ·ΕΙ·ΒΙΕ·ΚΑΙΠΕΡΙCΟΥΠΑΝΤΑΓΕΝΟΙΤΟΡΟΔΑ

Vs. 3. init. V omittunt Mart. et Dur. Bimard. Vs. 7. totum omittit Maff. in Gall. antiq. habet in Mus. Veron. et habent reliqui. Vs. 9. Mart. et Dur. ΑΙΚΜΗΡΗ. Vs. 10. init. Mart. et Dur. ΑΜΙΑΚΑΙCΛ ΜΥΟΥΚΑ.

D(iis) m(anibus)
C. Vibi Liciniani. v(ixit) ann(os) XVI. m(enses) VI.
C. Vibius Agathopus et Licinia Nomas fil(io) optimo, piissim(o).

Ἄνθεα πολλὰ γένοιτο νεοδμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
μὴ βάτος αὐχμηρή, μὴ κακὸν αἰγίπυρον,
ἀλλ' ἴα καὶ σάμψουχα καὶ ὑδατίνη νάρκισσος,
Οὐίβιε, καὶ περὶ σοῦ πάντα γένοιτο ῥόδα.

De voto sollemni conf. n. 5759. 6200. Agathopus et Nomas videntur Graeci natione, servi manumissi a Licinio quodam, qui ex familia Vibia fuit.

6790.

Nemausi pyramides parvae tres ex terra igni cocta repertae sunt, quarum una inscripta est litteris OY, altera littera X, tertia nullam habet inscriptionem. Has pyramides qui edidit Caylus Recueil d'antiquit. T. V. P. V. tab. 98. n. 5. p. 276 sq. magnitudinem earum descripsit ita: „Hauteur de la plus grande, six pouces trois lignes: largeur sur la face de chaque base, deux pouces neuf lignes; hauteur de la seconde, cinq pouces trois lignes: largeur du quarré de sa base, deux pouces quatre lignes; la troisième est la plus mal formée; elle est travaillée encore avec moins de soin que les autres; elle est presque ronde à sa base et sa hauteur est de trois pouces dix lignes." Idem de usu talium pyramidum coniecit haec: „Je croirois qu'elles pourroient avoir servi à marquer dans un magasin les assortimens et le nombre compté d'un intervalle à l'autre, qui se trouvoit rempli de marchandises en état d'être vendues, et cependant de qualité et de prix différens. L'une et l'autre de ces circonstances étoient désignées par ces pyramides. J'ai su depuis qu'on avoit trouvé à Herculanum une chambre qui renfermoit plusieurs balances, dont les poids de même matière, d'une forme égale et d'une proportion pareille, portent les mêmes caractères. Un si grand nombre de circonstances semblables ne laissent aucun doute sur la conformité de l'usage. On peut ajouter, sans craindre de se commettre, que ces poids d'une matière si commune et travaillés avec si peu de soin, ne servoient que pour le détail des denrées les plus grossières et dont l'usage étoit le plus répété."

Nolui huius supellectilis notitiam praetermittere, propterea quod similes pyramides etiam in solo Athenarum reperiri nuper mihi in litteris nuntiavit Stephanus Cumanudes, professor Atheniensis, qui ex uno exemplo enotavit inscriptionem ΓΛΥΚ, i. e. Γλύκ(ων). Extant huius supellectilis exempla etiam in museo regio Berolinensi.

6791.

Burdigalae olim in aede St. Andreae; ediderunt Apianus p. CCCCLXXXIX. Lipsius in Auctar. Smet. Inscr. p. 59. Sincerus Append. ad Itiner. Gall. p. 41. Ex Vineto (ad Ausonium) edidit Gruterus p. DCCCII. 1. cum interpret. Lat. unde repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 285. 1. litteris minusculis; item ex Grutero dederunt Bonada Anthol. T. II. p. 129. Brunckius Anal. III. p. 310. n. 730. Iacobsius (Animadv. III, 2. p. 316. „Historia huius distichi narratur in vita Ioan. Guijonii, quam fratrum Guijoniorum operibus praefixit Phil. de la Mare, ibidemque repetitur") Anthol. Palat. Append. n. 232. Translatio Latina ap. Ferretium Mus. lapid. p. 330. conf. Anthol. Lat. II. p. 51. n. LXXIV.

ΛΕΙΨΑΝΑΛΟΥΚΙΛΛΗϹΔΙΔΥΜΑΤΟΚΟΥΕΝΘΑΔΕΚΕΙΤΕ
ΗϹΜΕΜΕΡΙϹΤΑΙΒΡΕΦΗΖΩΟΝΠΑΤΡΙΘΑΤΕΡΟΝΑΥΤΗ

Vs. 2. vulgo editur ΜΕΜΕΡΙΣΤΟ, sed in lapide esse ΜΕΜΕΡΙΣΤΑΙ notatur a Scaligero in annotatt. ad Gruter. p. CCCXIII. Apianus:

ΛΕΤΥΑΝΑΛΟΚΙΛΛΗϹΔΙΔΥΜΑ
ΤΟΚΟΥΕΝΘΑΔΕΚΕΙΤΕΗϹΜΕΜΕΗϹ
ΒΡΕΦΗΞΩΟΝΤΑΠΑΤΡΙΘΑΤΕΡΟΝ
ΑΥΤΗ

Itaque quae vulgo traditur versuum distinctio non vera est.

Λείψανα Λουκίλλης διδυματόκου ἐνθάδε κεῖτε,
ἧς μεμέρισται βρέφη, ζῶον πατρί, θάτερον αὐτῇ.

De sententia comparantur Antipater Sidonius Epigr. CIV. et Heraclides Epigr. I. Anthol. T. II. p. 237. Vitium vs. 2. non offensioni est.

SECTIO SECUNDA.

INSCRIPTIONES GALLIAE LUGDUNENSIS.

LUGDUNUM, AUGUSTODUNUM, DIVIO.

6792.

Lugduni ad introitum ecclesiae S. Irenaei; edita est ex Artaudi apographo in Ferussac Bullet. des sciences histor. T. IV. p. 193. Tractavit Welckerus Syllog. epigr. p. 94. et ex novo apographo, quod Florentiae vidit, in Mus. Rhen. III, 1845. (1844.) p. 263 sq.

D M
LVCRETIAEVALERIAE
SEXAVIVSHERMEROS
CONIVGISIBIMERIT
ETSIBIVIVVSPOSVIT
ETSVBASCIADEDICA
VIT
ΟΦΘΟΝΟϹѠϹΚΑΚΟΝΕϹΤΙΝ
ЄΧΙΓΑΡΤΙΚΑΛΟΝЄΝΑΥΤѠ
ΤΗΚΙΓΑΡΦΘΟΝΕΡѠΝ
ΟΜΜΑΤΑΚΑΙΚΡΑΔΙΗΝ

Vs. 2. Welck. VALEPIAE. Vs. 3. Welck. SEXVIDIVSHERMEPOS. Vs. 4. Welck. CONGVGSIBIMEPIT. Vs. 10. Welck. ΤΗΚΙΤѠΝΦΘΟΝЄΡѠΝ, Art. ΤΗΚΙΓΑΡΦΘΟΝΕΡΩΝ.

D(iis) m(anibus)

Lucretiae Valeriae Sex(tus) Avius Hermeros coniugi sibi merit(ae) et sibi vivus posuit et sub ascia dedicavit.

Ὁ φθόνος ὡς κακόν ἐστιν· ἔχ[ει δέ] τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
τήκ(ε)ι γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

Epigramma habetur etiam in Anthologia ap. Brunck. Anal. T. III. p. 242. n. 429. Iacobsium (Animadv. III, 2. p. 117.) Anthol. Palat. II. p. 376. n. 193. Ibi vs. 1. legitur: *ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ.* Lapidis lectio praestat. Verba ЄΧΙ ΓΑΡΤΙ dixeris nata esse ex ЄΧЄΙΔЄΤΙ, nisi proba-

bilius lapicidam errasse, propterea quod etiam postea ΤΗΚΙ pro ΤΗΚΕΙ dedit; in quo videri potest mente praecepisse particulam ΓΑΡ altero demum versu exarandam. In ea autem lectione (τήκει γὰρ) consentiunt Anthol. et, ut videtur, lapis. Ductum putatur epigramma ex Isocratis Evag. p. 190. τούτων δ' αἴτιος ὁ φθόνος, ᾧ τοῦτο μόνον ἀγαθὸν πρόσεστιν, ὅτι μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσίν ἐστιν (cf. Stob. tit. XXXVIII.). Illud apparet sententiam ad invidiam et violentiam arcendam, fere ut phalli symbolum, inscribi solitam esse, ut etiam Welckerus monuit. Ita Zacynthi in epistylio portae nunc ecclesiae in monte Elato incisum epigramma:

ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει.

Vol. II. n. 1935. quod et ipsum habetur in Anthol. X, 111. (conf. Chrysoberges Διατριβὴ περὶ τῆς ἐν Ζακύνθῳ Ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς. ἐν Ναυπλίῳ 1834.).

6793.

In suburbio *Lugdunensi* prope Rhodanum, in horto Ivordii; ex Paradino et Verderii schedis edidit Gruterus p. DCCCCXXXIII. 11.

	D . M
ΕΥΘΥΜΕΙ	ET.MEMORIAE
ΚΑΛΛΙΣΤΗ	AETERNAE
ΟΥΔΕΙϹ	AVR.CALLIS
ΑΘΑΝΑΘΟϹ	☙ TES ☙
	QVAE.VIXIT
	ANN.XXIIII
	MEN.VIII
	DIEB.V.SINE
	VLLO.IVRGIO
	AVRELIAE.II
	BVE.PATR.SEM
	NE.MATER.ET
	EGN.IRENEVS
	CONIVGI.KARIS
	SIMAE.POSVER.ET
	S . A . D

D(iis) m(anibus)

et memoriae aeternae Aur(eliae) Callistes, quae vixit ann(is) XXIIII, *men(sibus)* VIII, *dieb(us)* V, *sine ullo iurgio, Aurelia [L]ibye patr(ona), Semne mater et Egn(atius) Ireneus coniugi karissimae posuer(unt) et s(ub) a(scia) d(edicaverunt).*

Εὐθύμει Καλλίστη· οὐδεὶς ἀθάνα[τ]ος.

Conf. ad n. 6759.

6794.

Lugduni; ex Paradino et Scaligeranis edidit Gruterus p. DCLVIII. 9.

ET MEMORIAE
AETERNAE
Q.LATINI PYRAMI
ANIMAE INCOMPA
RABILIS QVI VIX ANN
XII.M.VIIII.DIES.XVIII
Q.LATINIVS CARVS
ET DECIMIA NICOPO
LIS PATRONI ALVMNO
KARISS.ET SIBI VIVI
POSVERVNT ET SVB
ASCIA DEDICAVERVNT
ΥΑΚΙΤΙ ЄΥΚΥΤ

[Diis manibus]

et memoriae aeternae Q. Latini Pyrami, animae incomparabilis, qui vix(it) ann(os) XII, *m(enses)* VIIII, *dies* XVIII, *Q. Latinius Carus et Decimia Nicopolis, patroni alumno kariss(imo) et sibi vivi posuerunt et sub ascia dedicaverunt.*

Ὑ[ά]κι[ν]τι εὐ[τ]ύ[χει].

De formula subscripta conf. ad n. 6759. Ὑάκιντι nunc est i. q. Ὑάκινθι a recto Ὑακίνθιος s. Ὑάκινθις, nisi subest femininum Ὑακινθίς.

6795.

Lugduni olim in xenodochio S. Laurentii; ex Paradini schedis edidit Gruterus p. DLXIII. 7.

	MEMORIAE.PERENNI.QVIAETI.AETERNAE	
	TERTINIAE.VICTORINAE.FEMINAE	
	RARISSIMAE.STOLATAE.QVONDAM	
ΧΑΙΡΕ	SPIRITO.INCOMPARABILI.TERTINIVS	ΥΓΕΙΑΙΝΕ
ΝΙΚΑϹΙ	SEVERIANVS.7.LEG.II.AVG.CVM.PATERNIA	ΝΙΚΑϹΙ
	VICTORINA.ET.TERTINIA.TERTINA.FILIS	
	P. C. ET. S. AS. D	

Memoriae perenni, quiaeti (i. e. *quieti*) *aeternae Tertiniae Victorinae, feminae rarissimae stolatae, quondam spirito* (i. e. *spiritu*) *incomparabili, Tertinius Severianus, centurio leg(ionis)* II. *Aug(ustae), cum Paternia Victorina et Tertinia Tertina filis p(onendum) c(uravit) et s(ub) as(cia) d(edicavit).*

Χαῖρε Νικασί. Ὑγείαινε Νικασί.

6796.

Lugduni in muro claustri Basilicae Ioannis; ex schedis Paradini edidit Gruterus p. CCCCXXXIV. 5.

ΠΕΝΤΑΔΙ

BONAE.MEMORIAE.ET.SPEI.AETERNAE
SPIRITV.QVOQVE.INCOMPARABILI.FE
LICIAE.MINNAE.FEMINAE.RARISSIMAE
CASTITATIS.EXEMPLI.AFFECTIONIS.PLE
NAE.ERGA.OMNES.HOMINES.IVLIVS.PRI
MITIVVS.DEC.CCC.AVG.LVG.CONIVGI.INCOM
PARABILI.QVAE.VIXIT.ANN.XXXII.MENS.V
DIES.IIII.SINE.VLLA.QVERELLA.SIBIQVE
VIVVS.FECIT.ET.SVB.ASCIA.DEDICAVIT

ΥΓΕΙΛΙΝΕΛJΥΡΙ

Bonae memoriae et spei aeternae spiritu quoque incomparabili Feliciae Minnae, feminae rarissimae, castitatis, exempli, affectionis plenae erga omnes homines, Iulius Primitivus dec(urio) C(oloniae) C(laudiae) C(opiae) Aug(ustae) Lug(dunensis) coniugi incomparabili, quae vixit ann(os) XXXII, mens(es) V, dies IIII, sine ulla querella, sibique vivus fecit et sub ascia dedicavit.

Πένταδι, ὑγεί[α]ινε, [ἀλ]ύπ(ε)ι.

Monetur ap. Gruter. p. CCCXXXIV. „Menestr. hist. p. 83. Graecis vocabulis hinc inde extantibus addit superius D.M. habetque vs. 3. MINAE". Barth. Advers. XXII. c. 21. vult MIMIAE. Sigla Champer in Append. lib. de claris Lugdunensibus mire interpretatur *decurio trecentorum Augurum Lugduni.* In Graecis ΑΛΥΠΙ i. e. ΑΛΥΠΕΙ legendum esse vidit Orellius (Collect. Inscr. Latt. Vol. II. p. 359.).

6796. *b*.

Lugduni; edita est in Mém. de l'Institut Royal de France I. 1815. p. 251 sq.

MEMORIAE AETERNAE EXOMNI
PATERNIANI QVONDAM CENTVRI
ONIS LEGIONARI IDEMQ MEMORI
AE DVLCISSIMAE QVONDAM PA
TERNIAE PATERNIANAE FILIAE EIVS
ascia TERTINA VICTORINA ascia
MATER IN FELICISSIMA MARITO
palma cordi ET FILIAE
inserta ET PATERNIA VICTORINA
PATRI ET SORORI
PONENDVM CVRAVIT ET SVB
ASCIA DEDICAVERVNT

Ad dextram inscriptionis Latinae:

ΥΓΙΑΙΝΕ ΒΕΝΑΓ
ΥΓΙΑΙΝΕ ΕΥΨΥΧΙ

Ad sinistram inscriptionis Latinae:

ΧΑΙΡΕ ΒΕΝΑΓ
ΧΑΙΡΕ ΕΥΨΥΧΙ

Memoriae aeternae exomni? Paterniani, quondam centurionis legionari, idemque memoriae dulcissimae quondam Paterniae Paternianae filiae eius Tertina Victorina mater infelicissima marito et filiae et Paternia Victorina patri et sorori ponendum curav[erun]t et sub ascia dedicaverunt.

Ὑγίαινε Βενάγι. ὑγίαινε, εὐψύχ(ε)ι.
Χαῖρε Βενάγι. χαῖρε, εὐψύχ(ε)ι.

Vs. 1. extr. Augusto Zumptio videtur fuisse ET SOMNO, nisi *exsomnis* nunc sit i. q. *indelebilis.*

6797.

Augustoduni in cippo marmoris candidi a. 1809. effosso; edita est Magas. encycl. a. XVI. (1811.) T. II. p. 136. cum supplemento Visconti; rursus nuper edidit Ed. Thomas Hist. de la ville d'Autun, 1846. p. 241.

ΙΗΤΗ . . . . . .
ΦΑΕΣΙΜ . . .
ΤΩΑΠΟ . . Ο
ΝΙΑΝΑΣΣΑ
. . . .
ΕΦΕΣΟΥΚΡΗΣΙ
ΑΝΦΑΕΣΦΟΡ
ΕΥΧΗΝΕΘΗ
ΚΕΝΕΥΤΥ

Ἰητῆ[ρι νόσων], φαεσιμ[βρό]τῳ Ἀπό[λλω]νι
ἄνασσα[ν] Ἐφέσου Κρησίαν φαεσφόρ[ον]
εὐχὴν ἔθηκεν Εὐτύ[χης - - - -

Apollini sororem Dianam ex voto dicavit Eutyches. Conf. ad n. 4683. *b*. et Keilius Syllog. inscr. Boeot. p. 87. Dicitur post vs. 4. linea periisse integra; de quo dubites. Videtur ibi potius commissura quaedam esse quae speciem praebuit lacunae. Est manifesto hexameter et duo senarii, quorum alter mutilus est.

6798.

In agro *Divionensi* urna pedem alta eruta est a. 1598. die II. m. Novembris, intus inscripta duabus lineis in gyrum positis: extrinsecus appictum XV. Inscriptionem a Thuano acceptam edidit Gruterus p. MCLIX. 12. ligno incisam; unde litteris minusculis repetiit Fleetwood Inscr. syllog. p. 263. 4. cum not.; posthac edidit Io. Guenebaldus medicus Divionensis, qui ipse possedit, in opusculo a. 1621. Divione edito: Le reveil de Chyndonax Prince des Vacies Druydes Celtiques cet. Guenebaldi interpretationem repetiit Andreas Taurellus Divionensis in dissertatione Latina a. 1639. Bononiae edita; quem refutavit Philippus a Turre in opere de Deo Mithra. Tractavit Montfauconius Palaeogr. Graec. Praef. p. VII sq. et Antiq. expl. T. II. P. II. p. 431. qui tituli fidem impugnat. Conf. Bouherius Explication de quelques marbres antiq. cet. p. 10. qui genuinam iudicavit et Hagenbuchius Epist. epigr. p. 240. et p. 266. ubi Leichii de monumento sententia affertur. Ex D. le Gendre edidit Muratorius T. IV. Append. p. MCMXC. 4. cum Lat. interpret. et not. Extat huius urnae descriptio etiam Hamburgi in bibliotheca in libro ms. ita inscripto: „Inscriptiones aut meliores aut nunquam hactenus editac, quarum maiorem partem nactus sum a Nob. A. Bibran equite Silesio Frid. Lindenbrogius. an. ☧ CIƆ IƆCIV. VI Kal. VIIBR." Delineationem ex hoc libro misit Petersenius.

ΜΙΘΡΗϹΕΝΟΡΓΑΔΙΧΩΜΑΤΟϹΩΜΑΚΑΛΥΠΤΕΙΧΥΝΔΟΝΑΚΤΟϹΙΕΡΕΩΝ

ΑΡΧΗΓΟΥΔΥϹΕΒ·ΑΠΕΧΟΥΛΥϹΙΟΙΚΟΝΟΡΩϚ)

Litterarum formas quadratas servavit Gruterus. Rotundas exhibuit Guenebaldus. Initio Lindenbr. ΜΙΘΡΑϹ, Mur. ΜΙΘΡΑΣ; deinde Grut. ϹΩΜΑΤΩ ΧΩΜΑ, Gueneb. ΧΩΜΑΤΟϹΩΜΑ, Lindenbr. ΧΩ ΜΑΤΩϹΩΜΑ, Mur. ΣΧΩΜΑΤΟΣΩΜΑ; Lindenbr. deinceps ΚΑΛΥΙΠΕΙ; mox Mur. ΚΥΝΔΙΟΝΑΚΤΟΣ. In fine prioris versus Grut. ΙΕΡΕΩΝ, Gueneb. ΙΕ ΡΕΩ∼, Lindenbr. ΙΕΡΕΩ . . . . . . C, Mur. ΙΕΡΕΩΝ. In altero versu sub finem Grut. ΔΥϹΕΒΑΠΕΧ. ΛΥ ϹΙΟΙΚΟΝΩΡΩϹ, Gueneb. ΔΥϹΕΒΑΠΕΧΟΥΛΥϹΙ ΟΙΚΟΝ·ΟΡΩϚ), Lindenbr. ΔΥϹΕΒΑΠΕΧΟΥΛΥϹΙ ΟΙΚΟΝΟΡΩϚ, Mur. ΔΥΣΣΕΒΕΣΑΠΕΣΧΟΥΛΥΣΙ ΟΙ.|ΚΟΝΙΝΟΡΩΣΙ.

Μίθρης ἐν ὀργάδι χῶμα τὸ σῶμα καλύπτει
Χυνδόνακτος ἱερέων ἀρχηγοῦ.
Δυσ[σ]εβ(ίας) ἀπέχου Λυσί(ου) οἶκον ὁρῶ[ν].

Primus versus hexameter est imperfectus; tertius pentameter. Urna est ex sepulcro sacerdotis Mithrae, cui sacerdoti nomen *Χυνδόναξ* vel potius *Χυνδῶναξ*; quod nomen etiam extrinsecus significari videtur siglo XV (*Χυνδῶναξ*). Sepulcrum fuisse in sacro luco Mithrae verba produnt *Μίθρης ἐν ὀργάδι*, in quo *Μίθρης* positum ut indeclinabile. Bouherius frustra pro femina Mithre militat. De voce *ὀργάς* disserit Ruhnkenius ad Tim. p. 195. qui etiam huius tituli meminit. Verbis extremis videtur formula contineri ad religionem Mithriacam pertinens; ex qua Mithras *Λύσιος* audit; nisi malis scribere *λύσιον οἶκον*, ut *δαίμονες* quidam *λύσιοι* appellantur. Omnino intelligendum specus, in quo sacra Mithriaca celebrari solebant. Muratorius ex lectione sibi tradita exsculpsit: *δυσσεβὲς ἀπέχου· λύσιοι κόνιν ὁρῶσι.*

SECTIO TERTIA.

INSCRIPTIONES GALLIAE BELGICAE.

6799.

Divoduri (Metis, Metis) in ara; a Boissardo acceptam edidit Gruterus p. DCXXXII. 7. et ex eodem et libro Meurissii Montfauconius Antiq. expl. Suppl. T. V. p. 103. tab. 41.

Θ Κ
Λ . ΑΠΟΛ
ΛΟΝΙΩΙ
ΙΑΤΡΩΙ
Μ . Χ
ΚΑΡΜΗ
ΑΝΕΘ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Λ(ουκίῳ) Ἀπολλ[ω]νίῳ ἰατρῷ μ(νήμης) χ(άριν) [Χ]άρμη[ς] ἀνέθ(ηκεν).

Inepte Montfauconius exposuit: *ἰατρῷ μεθοδικῷ, χαῖρε.*

6800.

Divoduri (Metis, Metis); a Boissardo acceptam edidit Gruterus p. DCCXXX. 6. Repetierunt Montfauconius Antiq. expl. Suppl. T. V. p. 98. tab. 39. 4. Benedictini Io. Franciscus et Nicolaus Tabouillot in libro: Histoire de Metz T. I. tab. 15. Tractarunt Oberlinus in Miscellis litterariis Argentorat. 1770. 4. p. 33. Villoisonus Magas. encyclop. a. VII. (1801.) T. II. p. 474 sq. Car. Ben. Hase in Animadv. ad Lydum de mensibus p. 387. (Corp. script. hist. Byz. edit. Bonn.).

Θ Κ
ΗΡΩ
ΕΤ . ΜΓ . Μ . Γ
ΗΜ . ΙΓ
ΜΗΤΗΡ
ΧΑΙΡΕ

Vs. 2. Montfauconius et Benedictini Η . Ρ . Ω. quae puncta si sunt in lapide, non offendunt, siquidem etiam inter singulas syllabas interpungunt interdum lapicidae (vide n. 6327. 6532.). Vs. 4. omittit Montfauconius.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἡρῷ ἐτ(ῶν) μγ̄, μ(ηνῶν) γ̄, ἡμ(ερῶν) ιγ̄. μήτηρ χαῖρε.

Μήτηρ χαῖρε, ut πατὴρ χαῖρε n. 6548. *b*. Neque est cur desideretur ΜΗΤΕΡ. Formam μήτηρ tuetur Villoisonus, qui in reliquis bene refutavit Oberlinum.

6801.

In provincia *Namuriensi* prope Crupet in lapide reperto in sepulcro, in quo humatus vir cum collari ex granis vitreis (grains d'émail), litteris 1″ altis; edita est in annalibus Messenger des sciences et arts, Iuin 1823. p. 55. indeque ap. Ferussac Bullet. des sciences hist. T. IV. p. 191.

Γ . . . ΙΟΥΜΑΞΙΜΟϹΚΑΙϹΑΡ

Γ. [Ἰούλ]ιο[ς] Μάξιμος Καῖσαρ - - -
Fragmentum pertinere videtur ad a. u. c. 988. 989. p. Chr. 235. 236.

PARS TRICESIMA QUINTA.

INSCRIPTIONES HISPANIAE.

6802.

Tarracone in praedio suburbano in disco marmoreo, in quo imago est viri imberbis; Fulvio Ursino suppeditavit Antonius Augustinus narrante Fabro ad Gallaeum; edita est ap. Gallaeum Imagg. tab. 55. ap. Bellorium Imagg. tab. 79. ap. Gronov. Thes. Ant. Graec. T. II. tab. 93.

ΔΗΜΟ
CΘЄ
NHC

Δημοσθένης.
Simile simulacrum habes n. 6038.

6803.

In basi statuae prope *Tarraconem* reperta; ex Schotti et Verderii schedis edidit Gruterus p. CCCXXXIX. 4. unde repetiit Fleetwood Inscr. Syllog. p. 136. 1. litteris minusculis. Accuratius edidit Gregorius Maiansius in Burmanni Anthol. Lat. Praef. Vol. II. p. XXXV. qui, quum in Schotti schedis ipse invenisset reliquorumque qui tradiderunt, diligenter examinasset exempla, epigramma tam ineptum esse iudicavit, ut non dubitaret, quin totum ementitum esset. Hoc qui repetiit Burmannus Anthol. Lat. Vol. II. p. 249. nihil decernit de fide inscriptionis. Augusto Zumptio vix quidquam statui posse videtur, antequam, quae fides habenda sit Schotti schedis, constet. Illud concedit et barbariem versuum et ineptias sententiarum in inscriptione Hispaniae, inferioris praesertim aetatis, posse tolerari.

D M
FACTIONIS.VENETAE.FVSCO.SACRA
VIMVS.ARAM.DE.NOSTRO.CERTI.STV
DIOSI.ET.BENE.AMANTES.VT.SCI
RENT.CVNCTI.MONIMENTVM
ET.PIGNVS.AMORIS.INTEGRA
FAMA.TIBI.LAVDEM.CVR
SVS.MERVISTI.CERTASTI
MVLTIS.NVLLVM.PAVPER.TIMV
ISTI.INVIDIAM.PASSVS.SEM
PER.FORTIS.TACVISTI.PVL
CHRE.VIXISTI.FATO.MORTA
LIS.OBISTI.QVISQVIS.HOMO
ES.QVAERES.TALEM.SVBSISTE
VIATOR.PERLEGE.SI.MEMOR
ES.SI.NOSTI.QVIS.FVERIT.VIR
FORTVNAM.METVANT.OMNES
DICES.TAMEN.VNVM.FVS
CVS.HABET.TITVLOS.MOR
TIS.HABET.TVMVLVM.CON
TEGIT.OSSA.LAPIS.BENE.HABET
FORTVNA.VALEBIS.FVNDIMVS
INSONTI.LACRIMAS.NVNC.VI
NA.PRECAMVR.VT.IACEAS.PLA
CIDE.NEMO.TVI.SIMILIS
TOYC.COYC.AΓωNAC.AIωN.ΛAΛHCEI

Inscriptionem dedimus ex Maiansio.

D(iis) m(anibus).

Factionis Venetae Fusco sacravimus aram
de nostro, certi studiosi et bene amantes,
ut scirent cuncti monimentum et pignus amoris.
integra fama tibi. laudem cursus meruisti.
certasti multis. nullum pauper timuisti.
invidiam passus semper fortis tacuisti.
pulchre vixisti. fato mortalis obisti.
quisquis homo es, quaeres talem. subsiste, viator;
perlege, si memor es. si nosti quis fuerit vir,
fortunam metuant omnes. dices tamen unum:
Fuscus habet titulos mortis, habet tumulum.
contegit ossa lapis. bene habet fortuna. valebis.
fundimus insonti lacrimas, nunc vina. precamur,
ut iaceas placide. nemo tui similis.

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας αἰὼν λαλήσει.

Homo defunctus fuit agitator factionis Venetae. Conf. n. 6274.

6804.

Hispali olim in aedibus Ducis de Alcala; ex schedis P. Catanei edidit Muratorius T. III. p. MDLVI. 4. cum Lat. interpret.

TI.ΠOYPANIAN
BOYKOΛOC

Τι. [Τ]ουρανίαν Βούκολος.
Vide ne subsit [Τ]ουρ(ρ)ανιαν[ός].

6805.

In *Extremis Durii* (Estremadura); edidit Laborde Itin. Hispan. (Voyage d'Espagne) T. I. P. II. 1811. fol. p. 125. et hinc Boissonadus Diar. Class. T. XX. p. 290.

ΜΗΤΗΡ.ΜΟΙ.ΤΑΙΝΑ
ΠΑΡΗΡΙΟΝΟϹΤΙϹΟΔЄΥЄΙΣ
ΗΓЄΙΡЄϹΤΗΛΗΝϹΥΝΠΑΤΡΙ
ϹΩΘЄΝЄΙΠΟΛΛΟΛΟΦΥΡΟ
ΜЄΝΟΙΜΙΚΡΩΕΠΙΗΝΓΑΡΕΜΟΙ
ΜЄΙϹЄΒΔΟΜΟϹΟΥΠΛΗΡΗϹΟΥ
ΝΟΜΙΟΥΛΙΑΝΟϹ
NOMINE IVLIANVS.MENSES.EX*ce*
DERE.SEPTEM.HAVT.LICITVM.MVL
TVM FLEVIT.VTERQVII.PARENS.

Μήτηρ μοι Τα[τιᾶ]να, παρ' ἠρίον ὅστις ὁδεύεις,
ἤγειρε στήλην σὺν πατρὶ Σω[σ]θένεϊ,
πόλλ' ὀλοφυρόμεναι μικρῷ ἔπι. ἦν γὰρ ἐμοὶ μεὶς
ἕβδομος οὐ πλήρης. οὔνομ' Ἰουλιανός.

Nomine Iulianus. menses ex[ce]dere septem
haut licitum. multum flevit uterque parens.

Vs. 1. ΓΑΙΑΝΑ pro ΤΑΙΝΑ restituebat Boissonadus, ΤΑΓΗΝΑ vel ΤΑΤΙΕΝΑ Haseus. Probabilius ΤΑΤΙΑΝΑ. Vs. 10. VTERQVII est VTERQVE, ut notavit etiam Boissonadus ex nota Hasei. Notus usus est ductuum II pro E in inscriptionibus Latinis inferioris aevi.

PARS TRICESIMA SEXTA.

INSCRIPTIONES BRITANNIAE.

6806.

In agro *Corbrigiensi* (Corbridge in Northumberland) prope vallum, in quo elaborarunt legiones duae, altera Secunda Augusta, altera Vicesima Victrix, arae repertae duae sunt, quarum haec quam nunc damus, in altero latere insculpta habet caput bovis et cultrum, in altero coronam: in facie Graeca inscriptio est; edidit Christophorus Hunter Philosophical Transact. Vol. XXIII. 1702. n. 278. tab. 2. (ad p. 1129.) aeri incisam: deinde Hugo Todd ibid. Vol. XXVII. 1710. n. 330. p. 292. (cf. Philosoph. Transact. abridged Vol. V. P. II. 1749. p. 46. fig. 13. p. 58. fig. 15.). Ex apographo Rogeri Gale dedit Maittaire ad Marm. Arundell. p. 579. qui citat Magn. Britann. Vol. III. p. 644. edit. 1724. ex Transact. philos. apographo Toddiano Muratorius T. I. p. LXVI. 2. Habent Stukeley Medallic history of Carausius II. p. 261. Wallis Antiquities of Northumberland II. p. 127. Horsley Northumberland CVI. p. 246. Novum apographum edidit D. Barrington in Archaeologia or miscellan. tracts relating to antiquity Vol. III. 1786. p. 324 sqq. aeri incisam cum commentario, cui (p. 332 sqq.) adiectae sunt notae Thom. Morelli (cf. Vol. V. p. 182.). Hinc repetiit Welckerus Progr. nataliciis Frid. Guilelmi III. Bonnae a. 1819. scripto n. 20. litteris minusculis.

ΗΡΑΚΛΕΙ
ΤΥΡΙΩ
ΔΙοΔΩΡΑ
ΑΡΧΙΕΡΘΑ

Vs. 1. Hunt. ΗΡΑΚΛΕΙϹ. Vs. 2. Hunt. ΤΥΦΙΩ, Maitt. ΤΙΨΙΩ et foliolum utrinque; Todd. Barringt. ΤΥΡΙΩ cum foliolis. Vs. 3. Hunt. ΔΗοΔΩΡΑ, Todd. ΔΞΟΔΩΡΑ, Maitt. ΔΙοΔΩΡΑϹ, Barringt. Δ⁝ΟΔΩΡΑ. Vs. 4. Hunt. ΑΡΧΙΕΡΘΑ, Todd. ΑΡΧΙΕΡΞΧ, Maitt. Barringt. quod dedimus. Ceterum Todd. singulis versibus utrinque apposuit foliola: Hunt. Maitt. Barringt. soli secundo versui.

Ἡρακλεῖ Τυρίῳ Διοδώρα ἀρχιέρεια.

Versus heroicus est ut n. 6807. quo titulo Astartae ara dedicatur a viro: unde uterque lapis eodem fere tempore positus videtur Barringtono; qui, quum non constet Herculi feminas fuisse sacerdotes, non male coniicit Diodoram fuisse Astartes *ἀρχιέρειαν*. Ac videatur cuipiam Diodora Astartes fuisse sacerdos, Pulcher Herculis, illa uxor, hic maritus, ut illa Herculi, hic Astartae aram dedicarit. Cultus autem Syriacorum deorum quomodo translatus in Britanniam sit et quo tempore positi hi tituli sint, editores Britanni frustra conati sunt investigare.

6807.

Ibidem in ara simili; ediderunt Pettingal et Milles in Archaeologia or miscell. tracts relating to antiquity Vol. II. 1773. p. 92 sqq. (cf. p. 98 sq.). Habet Stukeley Medallic history of Carausius p. 160. Tractarunt Barringtonus et Morellus in Archaeologia or miscell. tracts cet. Vol. III. p. 324 sqq. p. 332 sqq. Hinc repetiit Welckerus Progr. nataliciis Frid. Guilelmi III. Bonnae 1819. scripto n. 19. litteris minusculis.

ΑϹΤ..ΤΗΙ
ΒΩΜοΝΜ
ΕϹΟΡΑΟ
ΠοΥΛΓΕΡΜ
ΑΝ.ΘΗΚ˙Ν

Ἀστ[άρ]τη[ς] βωμόν μ' ἐσορᾷ[ς· Π]οῦλ[χ]έρ μ' ἀν[έ]θηκ[ε]ν.

Versus heroicus est ut n. 6806. Restituit Tyrwhittus teste Barringtono, ut non opus sit priorum coniecturas referre. Vid. ad n. 6806. Praeter has duas inscriptiones in Britannia inventas lapis in Caledonia repertus traditur Graece inscriptus (vid. Stuart. Caledonia Romana, Edinburgh. 1845. 4. p. 218.), qui quum videri possit a peregrinatore eo delatus esse, titulis incertorum locorum inserere maluimus.

PARS TRICESIMA SEPTIMA.

INSCRIPTIONES GERMANIAE.

6808.

Coloniae in pavimento lithostroto s. musivo eruto prope ecclesiam S. Caeciliae praeter duo vasa et pateras frugibus repertas picta cernuntur septem sexagona, in quibus repraesentantur imagines s. protomae. Horum quinque tantum integra sunt et inscriptionibus insignia. Opus descriptum est in programmate diei natali Winckelmanni celebrando edito: Das Cölner Mosaik, herausgeg. vom Vorstande des Vereins von Alterthumsfr. im Rheinlande, Bonn. 1846. Conf. Gerhardus Archaeol. Zeitung 1844. n. 16. p. 271 sq. Urlichs Mus. Rhen. IV. 1845. (1846.) p. 611 sqq. Welckerus Annal. Instit. archaeol. Rom. XVIII. 1846. p. 132.

ЄΟΒΟΥΛΟϹ ЄΙΛ

ΔΙΟΓЄΝΗϹ

ϹѠΚΡΑΤΗϹ ϹΟΦΟΚΛΗϹ

Sunt nomina: [Κλ]εόβουλος, [Χ]είλ[ων], Διογένης, Σωκράτης, Σοφοκλῆς, singulari compositione imaginum; neque ex forma multum lucramur (cf. n. 6073. 6124. 6039. 6116. 6111.). Ars tertio fere saeculo tribui potest.

6809.

Bonnae repertus lapis pedes II et dimidium altus, 1′ 4″½ latus, 6″ crassus, olim in suburbano Creveldi medici, nunc in museo academico; supra inscriptionem insculptus canis est; edidit et interpretatus est Grotefendus in ephemeride Isis Fasc. III. 1822. p. 242. et ap. Dorow Die Denkm. Germ. u. Röm. Zeit in den Rhein. Westph. Provinzen tab. XIX. fig. IV. aeri incisam (T. I. p. 51.); accuratius edidit Welckerus Syllog. epigr. Graec. p. 130. n. 101. edit. sec. aeri incisam.

ƱΕϹϹΑΛΟΝΕΙΚΗ Μ
ΠΑΤΡΙϹΕΠΛΕΤΟΟΥΝ
ΛΗΜΟΙ·ΚΑΜΑϹΙΟϹΒ
ΛΟΙΥΟϹΦΙΛΤΡΟΙϹΙΛΑΜ
ΕΥΝΟΥΧΟΕΠΕΡΕΗΝ
‾ΥΡΟΝΗΝΛΑΧΟ
ΙΜΛΙΔΞΝΘΑΛ
ϹΟΝΛΝΕΥΘΕΓ ΤΙ

Θ]εσσαλονείκη μ[ὲν] πατρὶς ἔπλετο· οὔν[ομ᾽ Ὕ]λη μοι·
κἄμ᾽ Ἄσιος Β[ατά]λο[υ] ὑὸς φίλτροισι [δ]άμ[ασσεν
εὐνοῦχός περ ἐ[ὼ]ν· [οὐδ᾽ ἔμπ]υρον ἦν λάχο[ς ἡμῶν·
κε]ῖμαι δ᾽, ἔνθα λ[άβον νοῦ]σον, [ἄ]νευθε [πά]τ[ρης.

Grotefendi coniecturas non tango. Vs. 1. extr. et vss. 2. 4. restitutionem praeivit Welckerus, qui vs. 1. init. *μοι* dedit, ubi nos *μέν*, vs. 3. autem scribebat εὐνοῦχός περ ἔη[ν καὶ ἄ]κυρον ἦν λάχο[ς αὐτοῦ. Lapicidae vitia quaedam notavit Welckerus. Eidem tribuendum videtur ΠΕΡΕΗΝ pro ΠΕΡΕΩΝ. Ad sententiam epigrammatis proxime accessit Welckerus, cui ancilla vel libertina Thessalonicae nata in domo Romana ad Rhenum amatorio medicamento ab Asio spadone accepto in morbum incidisse et mortua esse videtur, neque tamen ea amatorem accusare his verbis sed sortis eius misereri. Miserationem equidem non agnosco. Dicere potius puella videtur, se ab illo *φίλτροις* petitam, non ad connubium accessisse sed prius mortuam esse. In eamque sententiam tertium hexametrum utcunque composui (*nec tamen eum sortita sum facibus accensis*). Notae sunt *αἱ νυμφικαὶ δᾷδες*. De canis imagine multus est Welckerus, qui ad significandum nomen defunctae (Ὕλη) insculptum putat, satis frequenti more veterum, ut phonetico allegoriae quodam genere nomina sub animalium, plantarum, aliarum rerum cum hominibus forte conspirantium imaginibus exponerent. Quamquam imago canis haud raro etiam symbolum est itineris facti (conf. n. 6131. *b.*).

6810.

In vico Stockstadt ad Moenum prope *Ascapha* (Aschaffenburg) lapis in coemeterio repertus a. 1844. altus 1′ 2″½, latus 8¾″. Lapis arae similis, insculptis cornucopiae et candelabris; supra vestigia statuae olim impositae cernuntur; edidit Ios. de Hefner Act. Acad. litt. Bavar. class. philos. Vol. IV. P. II. p. 206. n. 29.

ΣΩΘΕΙΣ ΕΚ ΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ
ΑΜΕΤΡΗΤΩΝ ΜΑΛΑ
ΜΟΧΘΩΝ ❦ ❦ ΕΥΞΑΜΕΝΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΑΓΕΝΙΟΥΕΙΚΟΝΑ
ΣΕΜΝΗΝ

Σωθεὶς ἐκ πολλῶν καὶ [ἀ]μετρήτων μάλα μόχθων
εὐξάμενος ἀνέθηκα Γενίου εἰκόνα σεμνήν.

Vitia metrica insunt in altero versu. Genius nunc est i. q. Δαίμων. Conf. Creuzer Symb. et Mythol. T. III. p. 794 sq. ed. III. Hominem, qui votum solvit, Isaurum fuisse, qualis etiam in alio monumento memoretur ibidem reperto (Röm. Bayern n. 232.), censet editor.

PARS TRICESIMA OCTAVA.

INSCRIPTIONES PANNONIAE, DACIAE, ILLYRICI.

6811.

Poetovione (Pettau) in lapide anaglyphis ornato; supra est crocodilus, quem a tergo aggreditur panthera; infra miles clypeo apposito dextra innixus; iuxta adstans vir togatus: altera figura militaris sub fornice ad sinistrum latus, altera iuxta item sub fornice; utraque sinistra manu volumen tenet. Utraque figura videtur eundem hominem repraesentare, nunc militari habitu, nunc togatum, ut notat Montfauconius, siquidem M. Aurelius, quem constat in Pannonia fuisse, quum bellum gereret contra Germanos, omnes milites togam gestare iussit. Ex Apiano aliisque edidit Gruterus p. DCLXXI. 14. ex Boissardi schedis Montfauconius Ant. expl. Suppl. T. IV. p. 11. tab. 7.

ЄΥCΤΑΘΙ ΤΑΥΤΑ
ΑΥΡΗΛΙΩ ΔΗΜΗΤΡΙΩ
ΚΑΙ
ΦΗΛΙΚΙΤΑC ΙΟΝЄΙC
ΥΙΩ
ΓΝΗCΙΩ
QVI.VIXIT.ANN.II
M.VIII.D.VIII

Paulo aliter Montfauconius, qui omnia quinque versibus absolvens Latina statim cum vs. 1. coniungit:

ЄΥCΤΑΘΙ . . . . TANATONI
VIXITANN.LI.M.VIII.D
VIII

Idem deinceps habet ΑΥΡΗΛΙΩΙΔΗΜΗΤΡΟΙ. Vs. 3. Grut. K, Montf. KAI. Vs. 4. extr. Grut. KIONIC, Montf. ΙΟΝЄΙC.

Εὐστάθι, ταῦτα. Αὐρηλίῳ Δημήτρι[ος] καὶ Φηλικίτας [γ]ονεῖς υἱῷ γνησίῳ· qui vixit ann(os) II, m(enses) VIII, d(ies) VIII.

Ita emendavit etiam Montfauconius, nisi quod initio ЄΥCΤΑΘΙΩΙ legendum putavit nec quidquam statuit de TANA, quod est ΤΑΥΤΑ. De formula *ταῦτα* vide ad n. 6460. 6759. Reinesii audaciam, qui ЄCΤΑΘΗ reponebat, notavit Marinus Inscr. Vill. Alb. p. 98.

6812.

In vico quodam inter *Arrabonam* et *Bregetionem* (Komorn) in arca sepulcrali; ex Brownii Itinerario edidit Sponius Miscell. erud. antiq. IV. p. 144. n. 14. Habet etiam Tollius Epist. itin. p. 244. (cf. Auson. edit. Toll. p. 789.). Ex Astorio dedit Muratorius T. II. p. CMLVII. 8. idemque ex Comite Marsilio T. III. MDCLXXXVIII. 12. cum Lat. interpret. Rectius dederunt Schoenwisner Itin. Pannon. II. p. 273. Chishullus Itin. p. 113. Sestinus Itin. p. 15. Cf. Hagenbuchius ap. Orell. Collect. inscr. II. p. 358 sq.

ΠΑΛΜΥΡΙ ЄΥΨΥΧЄΙ ΜЄΤΑΠΑΤΡΟC

Brown: ΙΤΑΛΜΥΡΙΕΥΨΥΧΕΙΜΕΤΑΤΙΑΤΡΟC, unde Sponius effecit ΜΕΓΑCΙΑΤΡΟC, quam lectionem ex Astorio expressit Muratorius, qui ex Marsilio ita: ΙΤΑΛΜΥΡΙΟΣΕΥΨΥΧΗΣ‖ΕΙΜΕΤΑΠΑ ΤΡΟΣ, Toll. ΠΑΛΚΥΡΙΕΥΨΥΧΕΙΜΕΤΑΠΑΤΡΟC, quod tentavit Heininius ad Toll. p. 253. Chishullus et Sestinus quae dedimus, nisi quod Chishullus habet Ε et Σ pro Є et C, Sestinus autem inter singulas voces puncta ponit.

Παλμυρί, εὐψύχει μετὰ πατρός.

6813.

In ruderibus *Ulpiae Traianae* in Dacia; transcripsit et edidit Marsilius Danub. Pannonic. Mysicus Vol. II. p. 131. tab. 55. n. 2. unde repetierunt Ferd. Iac. Baier in libello: Expositio veteris inscriptionis de Aesculapio et Hygea diis *φιλανθρώποις*, Altorf 1725. et Muratorius T. I. p. XIX. 1. Habet etiam Schwarzius Opusc. edit. Harl. p. 230. Rectius ex lapide in museo Baronis Bruckenthali (Hermannstadt) asservato transcripsit et edidit Koeppenius Nachricht von einigen in Ungern, Siebenbürgen u. Polen befindlichen Alterthümern, Wien 1823. p. 25 sq. (cf. Annal. Vindob. T. XXIV. Append. p. 21.). Repetiit Orellius Collect. inscr. Latt. T. I. p. 326. n. 1763. Denuo nuper edidit Henzenius Bullett. dell' Instit. archeol. Rom. 1848. p. 185.

ΑCΚΛΗΠΙωΚΑΙ
ΥΓΙЄΙΑΘЄΟΙC
ΦΙΛΑΝΘΡωΠΟΙC
ΑΞΙΟCΑΙΛΙΑΝ..
ΟΝЄωΤЄΡΟCЄΥ
ΧΑΡΙCΤΗΡΙΟΝ
ΙΟΝΙΟC

Vs. 1. Marsil. ΑCΙΛΗΙΙΙω, Mur. ΑCΚΛΗΠΙΩ, Köpp. ΑCΚΛΗΠΙω. Vs. 2. Mars. ΙΙЄΙΑ, Mur. ΥΓΙΑΙ, Köpp. υΓΙΕΙΑ. Vs. 3. Mars. ΙΛΑΝΟΡωΠΟΙΟ, Mur. ΙΛΑΝΘΡΩΠΙΟC, Köpp. ΦΙΛΑΝΘΡωΠΟΙC. Vs. 4. extr. puncta addit Köpp. Vs. 5. extr. Mars. Mur. ЄΥ, Köpp. Ευ. Inter hunc versum et sequentem Muratorius exhibet ΕΝΟC. Vs. 7. Mars. ΟΝΙΟC, quod omittit Muratorius, Köpp. ΙΟΝΙΟC.

Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγιείᾳ θεοῖς φιλανθρώποις Ἄξιος Αἰλια[ὸς] ὁ νεώτερος εὐχαριστήριον. Ἴονιος.

Q. Axius Aelianus v(ir) e(gregius) procurator Traiani Imp. habetur in quinque inscriptionibus in

Dacia repertis ap. Gruter. p. IV. 8. XXXVII. 11. LXXVIII. 1. 2. CII. 4. quarum in duabus subscriptum IONI. Dixeris igitur nostrum Axium Aelianum esse eundem illum. Ionius Baiero sculptor videtur esse. Nec habeo quod contra dicam. De φιλανθρωπίᾳ deorum varia congessit Baierus l. c.

6813. *b.*

Ex ruderibus veteris Coloniae *Apuli* prope oppidum Carlsburg, in parva ara anaglyphis ornata: in altero latere repraesentatur Medusa, in altero vasculum floribus refertum, caput bovis et serpens; in tertio inscriptio est, quam edidit Henzenius Bullett. dell' Instit. archeol. Rom. 1848. p. 178.

.ΗΛΙΩ
ΑΝЄΙΚΗ
ΤΩ.ЄΡΜ
ΗC.ΓΟΡΓΙ
ΟΥ.ΑΝЄΘΗΚЄ

Ἡλίῳ ἀνεικήτῳ Ἑρμῆς Γοργίου ἀνέθηκε.

6814.

In *Auraria maiore* (Abrudbania s. Groſs-Schlatten, Altenburg) in urceo, qui asservatur Klausenburgi in collegio Arianorum; edidit Koeppenius Nachricht von einigen in Ungarn, Siebenbürgen u. Polen befindlichen Alterthümern, Wien 1823. p. 26.

ΕΙΛΕ
ωCΜΟΙ
ΟCΕΡΑΠΙC
ΚΑΙοΙΘΕοΙ
ΠΑΝΤΕC

Εἴλεως μοι ὁ Σέραπις καὶ οἱ θεοὶ πάντες.
Conf. n. 6002. *c.* 7041-7043.

6815.

Albae Iuliae in Dacia; ex Sigleri schedis edidit Gruterus p. LXVIII. 6. unde repetiit Martorellus Thec. calam. I. p. 147. Denuo transcriptam edidit Henzenius Bullett. dell' Instit. archeol. Rom. 1848. p. 179.

ΚΥΡΙω.ΑCΚΛΗ
ΠΙω.ΚΑΙ.ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙC.ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙC
ΜΑΡ.ΜΕΜΜ.ΛΟΝ
ΓΟC.ΒΕΝΕΦ.ΕΥΧΗC
ΧΑΡΙΝ.ΑΝΕΘΗΚΕΝ

In apographo ab Henzenio edito primum versum efficiunt verba ΚΥΡΙΩ·ΑCΚΛΗΠΙΩ·ΚΑΙ·ΥΓΙΗ.
Κυρίῳ Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγίῃ, θεοῖς ἐπικουρίοις, Μάρ(κος) Μέμμ(ιος) Λόνγος βενεφ(ικιάριος) εὐχῆς χάριν ἀνέθηκεν.
Mitto Martorelli commenta. Noti sunt milites beneficiarii.

6816.

Polae in Illyrico in foro; ex Knibbii schedis edidit Gruterus p. DXCV. 3. 4. 5.

T.HOSTILIO.T.L
C A L L I S T O
ANN.XXVII
HOSTILIA.CALLISTI
SOROR. V. F

ΡΟΥCΙΑ
ΧΡΥΣΟΠΟΑΣ
Η ΚΑΛΗ
Κ —— ΦΡ

T. AELI.CAL
LIMORPHI
ALVMNI ꝺ
CHRYSOMAL
LVS.AVG.LIB
PROCVR

T. Hostilio T. l(iberto) Callisto ann(orum) XXVII. *Hostilia Callisti soror v(iva) f(ecit).*
[Λ]ου[κ]ία Χρυσόπο[λι]ς ἡ καλὴ - - -

T. Aeli Callimorphi alumni. Chrysomallus Aug(usti) lib(ertus) procur(ator).

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Ex instituto huic volumini additis supplementis praeter operarum vitia non solum ea, quae quum ipse mutanda intellexi tum viri docti interim monuerunt, enotavi atque percensui, sed etiam inscriptiones per eas regiones, quarum titulos hoc volumen complectitur, recens repertas, suis locis inserendas putavi. Harum inscriptionum aliae schedis debentur virorum doctorum, qui institutum nostrum liberaliter adiuverunt, aliae eaeque longe plurimae ex libris petitae sunt, qui aut non prius in lucem emissi erant quam ii huius voluminis fasciculi, quibus inserendae inscriptiones erant in illis libris publicatae, aut sero ad me pervenerunt. Et ex schedis quidem virorum doctorum, quibus inscriptiones ineditas aut nova editarum apographa debemus, inprimis notabilia sunt quae Loewius ex itinere a. MDCCCXLV. per Lyciam suscepto reportavit collectanea, quorum partem in Annal. Instit. archaeol. Rom. Vol. XIX. publicavi: tantaque ille liberalitate usus est, ut non solum titulos in Lycia accuratissime et nitidissime a se transcriptos sed etiam plagulas, quibus tum madidis singulorum lapidum faciem impresserat, mecum communicaret. Nonnulla augendis inscriptionibus Paphlagoniae ex schedis Sidoux, qui cum Choiseul-Gouffiero in legatione fuit, accepta a Dionysio (Denis) mihi transmisit vir amicissimus, A. E. Eggerus, Parisinus. Novissimeque mihi traditae schedae Mommsenii sunt, eo nomine insignes, quod praeter titulos aliquot ineditos per regionem Neapolitanam collectos inscriptiones Graecas continent ex libris et ephemeridibus in Italia publicatis petitas, quibus libris nec Boeckhio in primordiis collectionis olim uti nec mihi posthac continuanti eam et augenti licuit: addito insuper si quid inscriptionum repertum est in libris manu scriptis, qui in bibliothecis publicis Italiae asservantur; quo pertinent Io. Bapt. Casimiri Epistola apologetica ad Q. Mar. Corradum a. MDLXVII. ex bibliotheca Brundisina et Fabii Iordani Historia Neapolis inter annos MDLXXI-MDXC. composita quae asservatur Neapoli in bibliotheca Burbonica. Unde factum est, ut in his Addendis numerus augeretur titulorum illorum, quos in ipso opere recepissem, si mihi in tempore uti libris licuisset, quibus illi continentur. Sed plurimum laborem libri interim oblati attulerunt, ex quibus praecipue nominandi sunt: *Texier*, Description de l'Asie mineure, Par. T. I. 1839. T. II. et III. 1849. fol. *Agnew*, Archaeol. Britann. T. XXVIII. 1840. 4. *Steuart*, Description of some ancient monuments in Lydia and Phrygia, Lond. 1842. fol. *W. J. Hamilton*, Researches in Asia minor, Pontus and Armenia, Vol. I. et II. Lond. 1842. 8. ex quo libro, quum licuisset, nonnullas inscriptiones occupavimus p. 25-30.; *Spratt and Forbes*, Travels in Lycia, Milyas and the Cibyratis, in company with the late rev. Daniell, Vol. I. et II. Lond. 1847. 8. *Letronne*, Recueil des inscriptions grecques et latines de l'Égypte, T. II. Par. 1848. 4. It. Journal des Savants, 1848. *Jac. Kennedey Bailie*, Fasciculus inscriptionum Graecarum, Lond. et Dubl. 1842. 4. Fasc. II. 1846. Fasc. III. 1849. *Le Bas*, Revue de philologie cet. Par. 1845. 8. Eiusd. Voyage archéologique en Grèce et en Asie mineure, T. III. fasc. inscr. 12. 13. 14. 1847. 1848. 4. *Lud. Rossius*, Intelligenzblatt zur allgem. Litteraturzeitung, 1845. n. 36-40. Eiusd. Kleinasien und Deutschland, Hal. 1850. 8. *H. Barthius*, Rhein. Mus. d. Philol. VII. 2. 1849.

In tanta copia inscriptionum ex his libris redundante etsi mihi etiam de illis titulis monendum esse duxi, qui quum hoc volumine contineantur posthac ab aliis editi sunt aut ex impressis exemplis repetiti aut ex lapidibus denuo transcripti, tamen horum repetitam editionem non recensui pluribus nisi ubi aut meliorem lectionem allatam aut minus recte iudicatum ab editoribus cognovissem.

Praeterea in his Addendis conscribendis grato animo quum aliorum monitis usus sum tum Caroli Keilii et Caelestini Cavedonii, qui posteaquam de prioribus fasciculis huius voluminis censuram egerunt, ille in Annall. critt. Berolin. 1845. n. 18. et in Gersdorffii Repertor. Lips. 1849. I. p. 193-205., hic in Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. 1847. p. 152-178., non destiterunt incepto, sed, qua sunt benevolentia, liberaliter me adiuverunt transmissis schedis, quibus uterer, si ita ferret. His viris doctis et benignis non minorem me gratiam habere quam iis, quibus exempla debeo inscriptionum, consentaneum est. Neque enim in hac materia tractanda ubique omnia ab uno praestari possunt, et usus augetur, si habeas multiplicatam in dies materiam. Ceterum ut libros, unde hausi inscriptiones, ita viros eruditos quibus quaeque debeo, suo quemque loco, ut par est, nominavi.

Finem Addendis imposui mense Septembri exeunte a. MDCCCL.

N. 3810. p. 1. Διὸς βροντῶντος, cuius mentio fit quum alias tum n. 3817. *b*. in his Add. 3819. 3822. 4135., Cavedonius in Ann. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. p. 132. monet imaginem exhiberi etiam in nummis Dorylaei (Mionnet Descr. n. 520. Suppl. 325.).

N. 3813. p. 1. vs. 2. init. vide ne fuerit ΩΝΗCΑ ΜΕΝΩΝ, ὠνησαμένων. Verbum παρασχομένων (conf. n. 4078.) vel simile desiderat Keilius.

N. 3814. p. 2. vs. 2. vide ne fuerit ΤΙΣΑΝ, ut n. 3843. 3883. ubi nihil mutandum (cf. n. 3843. et n. 3827. *v*. in his Add.).

N. 3816. p. 2. Ζηνὶ nunc ad hominem pertinere atque esse nomen viri proprium coll. Keilio Spec. onomotol. p. 18. arbitratur Cavedonius l. c. p. 133. Quo posito statuendum esset patrem, cui liberi monumentum posuerunt, Δία et Atticum audiisse. At vocabulum πρώτιστα docet liberos Attici, quod monumentum Iovi posuerunt, simul patri consecratum esse voluisse. Geminum exemplum est Vol. II. n. 3766. quo titulo Iovi et parentibus aliquid dedicatur. Similiter dedicatio fit θεοῖς καταχθονίοις καὶ Διὶ βροντῶντι n. 3819. convenienter formulae sepulcrali θεοῖς καταχθονίοις καὶ τῷ δεῖνι, ut n. 6649.

N. 3817. p. 2. In nummis Prymnessi Iuppiter repraesentatur sedens, qui Cavedonio l. c. videtur esse Ζεὺς Παπίας, Πάπας, Παπαῖος. Cf. Eckhel. Num. vet. tab. XIV. n. 16. Lobeck. Aplaoph. p. 1048.

Post n. 3817. insere:

3817. *b*.

In vicinia *Dorylaei* reperta protome Iovis tonantis II pedes III pollices alta, quae asservatur in museo Britannico; Gerhardo (Archäolog. Zeitung 1848. Beilage n. 7. p. 107.) misit Sam. Birchius.

ΔΙΙΒΡΟΝΤΩΝΤΙ
ΑΓΗΣΙΛΑΟΣΚΑ
ΤΑΕΠΙΤΑΓΗΝ

Διὶ βροντῶντι Ἀγησίλαος κατὰ ἐπιταγήν.

De Iove tonante conf. ad n. 3810. in his Add.

N. 3818. accuratius transcriptum ediderunt Bailius Fasc. inscr. Gr. II. p. 252. Lebasius Voy. arch. cet. fasc. inscr. 13. 14. p. 235. n. 793. cuius apographum solum eo discrepat quod vs. 4. habet ΝΕΓΙ p. ΝΕΤΕΙ.

ΗΒΟΥΛΗΚΑ
ΙΟΔΗΜ
ΟΣΠΡΥΜΝΗΣΣΕΩ
ΝΕΤΕΙ
ΜΗΣΑΝΠΑΙΛ
ΙΟΝΚΛΑΥ
ΔΙΑΝΟΝΝΙΓΕ
ΡΑΝΕΟΝ
ΗΡΩΑ

Itaque in contextu litteris minusculis expresso scribendum: ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Πρυμνησσέων ἐτείμησαν cet.

N. 3819. accurate edidit Bailius l. c. II. p. 251.

ΘΕΟΙCΚΑ
ΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙCΚΑΙ
ΔΙΙΒΡΟΝ
ΤΩΝΤΙ

Donarium est diis inferis et Iovi tonanti oblatum eo consilio ut ulciscerentur mortem alicuius. Alias habetur in eiusmodi titulis θεοῖς ὁσίοις καὶ δικαίοις n. 3830. ὁσίῳ καὶ δικαίῳ ut Vol. II. n. 3594. cf. Vol. IV. n. 6845. *b*. aut invocatur Ἥλιος, ut Vol. II. n. 2016. *d*. in Add. Manus adversis palmis sublatae, quae in his titulis expressae cernuntur (conf. Vol. II. n. 2042. Vol. III. n. 4206.), videntur certum quoddam exsecrationis genus denotare, de quo post Spretium Hist. Ravenn. I. p. 216. et Cavedonium Ind. del mus. del Cataio p. 58. plura collegit Ludolfus Stephanius Ind. schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per alt. sem. 1849. habend. p. 12 sqq.

Post n. 3820. p. 3. insere:

3820. *b*.

In loco Gombetli in sepulcro, litteris tres pollices altis; edidit Steuart Descr. of some anc. monum. in Lydia and Phrygia p. 12.

COΛΩΝΠΟΝΟC

Σόλων - - - -

3820. *c*.

Prope Yapuldak in loco dicto Antonio; edidit Steuart l. c. p. 12.

	- - - -
ΤΗCΘΟ	- - Θ[ε]ο-
ΔΟΤΗC	δότης
ΤΟΜΝΗΜΑ	τὸ μνῆμα.
⊕ ⊕	

Sigla infra posita fortasse indicant Theodotam atque aliam personam, cuius in lacuna nomen interiit, mortuas esse: ut, quemadmodum ΖΗ vel ΖΩ CΙ interdum nominibus adscriptum est in sepulcris, ita siglum Θ possessorum θάνατον significet. Conf. Vol. II. n. 3382. et Elem. epigr. Gr. p. 365. Sed dubites, an sigla illa aliud significent. Simile est illud quod habetur Vol. II. n. 2445. *b*. Add.

3820. *d*.

Prope Yapuldak in loco dicto Antonio, litteris rubro colore inductis; edidit Steuart l. c. p. 12.

+
ΤΙΜΟΘΕ
- - ΥΠΡΥ
ΠΟΛΥΔ - -

Τιμοθέ[ο]υ [το]ῦ Πολυδ[εύκου].

Post n. 3822. *b*. p. 3. adde:

3822. *b*.[2]

In pago Alekiam s. Alekian, quem Pocockius vidit esse veterem *Oraistum*, in magna basi; edidit Hamiltonus Researches in Asia minor Vol. II. n. 153.

. . . Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Α Κ Α Ι Σ Α Ρ Α
Μ Α Ρ Κ Ο Ν Α Υ Ρ Η Λ Ι Ο Ν Α Ν
Τ Ω Ν Ε Ι Ν Ο Ν C Є Β Α C Τ Ο Ν
Γ Ε Ρ Μ Α Ν Ι Κ Ο Ν Α Ρ Χ Ι Ε Ρ Α
Μ Ε Γ Ι C Τ Ο Ν Δ Η Μ Α Ρ Χ Ι Κ Η Σ
Ε Ξ Ο Υ C Ι Α C
Ο Ρ Κ Ι C Τ Η Ν Ο Ι
Ε Ι C Η Γ Η C Α Μ Є Ν Ϣ Ν Ε Ρ Μ Ο Κ Ρ Α
ΤΟΥCΜΗΝΟΔϢΡΟΥΚΑΙΜΑΡΙΩΝΟC
. CΚΛΗΠΙΟΔϢΡΟΥΚΑΙЄΥΠΟΛЄΜΟΥ
. ΙΟΚΛΕΟΥCΚΑΙΜΑΥΡΗΝΟΥΕΥΔΗ
. ΟΥΚΑΙΜΗΝΟΔϢΡΟΥΓ̄ΤΟΥΜΗΝΟΔϢΡΟΥ
. ΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤϢΝΜΑΡΙϢΝΟCΑC
. ΛΗΠΙΟΔϢΡΟΥΚΑΙΔΙΟΤΡЄΦΟΥCΤΡΙC
. ΟΥΜΗΝΟΔϢΡΟΥΚΑΙΠΟΠΛΙΟΥΠΟΜ
. ΥΛΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΡΟΥΦΟΥΚΑΙЄΥΠΟΛЄ
. Ο Υ Μ Ο Μ Μ Ϣ Ν Ο C Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ϣ Ν Κ Α Ι
Π Ο Π Λ Ι Ο Υ Π Ο Μ Π Υ Λ Ι Ο Υ Κ Λ Α Υ
Δ Ι Ο Υ Ρ Ο Υ Φ Є Ι Ν Ο Υ

Αὐτ]οκράτορα Καίσαρα Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Σεβαστόν, Γερμανικόν, ἀρχιερ[έ]α μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξουσίας Ὀρκιστηνοί, εἰσηγησαμένων Ἑρμοκράτους Μηνοδώρου καὶ Μαρίωνος [Ἀ]σκληπιοδώρου καὶ Εὐπολέμου [Δ]ιοκλέους καὶ Μ. Αὐρη[λί]ου Εὐδή[μ]ου καὶ Μηνοδώρου γ̄ τοῦ Μηνοδώρου· [ἐ]πιμεληθέντων Μαρίωνος Ἀσ[κ]ληπιοδώρου καὶ Διοτρέφους τρὶς [τ]οῦ Μηνοδώρου καὶ Ποπλίου Πομ[π]υλίου Κλαυδίου Ῥούφου καὶ Εὐπολέ[μ]ου Μομμ[ί]ωνος ἀρχόντων καὶ Ποπλίου Πομπυλίου Κλαυδίου Ῥουφείνου - -

Nota ἄρχοντας esse quattuor. Titulum non ante a. u. c. 925. p. Chr. 172. positum esse docet elogium *Germanicus*, quod inde ab eo anno in nummis apparet (cf. Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 59. et 73.).

3822. *b.*[3]

Ibidem, in basi; edidit Hamiltonus l. c. n. 152.

Ο Ρ Κ Ι Σ Τ Η Ν Ο Ι	Ὀρκιστηνοί.

3822. *b.*[4]

Ibidem, litteris magnis; edidit Hamiltonus l. c. n. 151.

Ο Ρ Ο C	Ὅρος
Α Τ Τ Ι	Ἀττί-
Ο Υ Κ Ϣ	ου κώ-
Μ Η C	μης.

Terminus est. Conf. Elem. epigr. Gr. p. 338.

Post n. 3822. *c.* p. 3. adde:

3822. *c.*[2]

Ibidem; edidit Hamiltonus l. c. n. 150.

ΑΥΡΝΕΙΚΗΑΝΔΡΙΡΟVΙϢΓΟ . . . .
ΚΩΜΗΤΗΚΑΙΑΥΡΗΛΙΟΙVΙC . . . .
ΤΟΥΧΑΡΙΤϢΝΚΑΙΜΗΝ . . . .
ΛΟCΚΑΙΜΕΝΑΝΔΡΟCΚΑ . . . .
ΜΝΑΚΑΙΗΛΙΟCΟΓΑΝΒΡΟC . . . .
. . ΙΑΠΠΗΠΑΤΡΙΜΝΗΜΗCΧΑΡ . . .

Αὐρ. Νείκη ἀνδρὶ Ῥού[φ]ῳ [Π]ο[πλίου] κωμήτῃ καὶ Αὐρήλιοι, υἱ[οὶ αὐ]τοῦ, Χαρίτων καὶ Μην[όφι]λος καὶ Μένανδρος κα[ὶ Δό]μνα καὶ Ἥλιος ὁ γανβρὸς [καὶ Ἰωτ]άππη πατρὶ μνήμης χάρ[ιν.

Male conceptus titulus interpositis vocibus υἱοὶ αὐτοῦ et verbis καὶ Ἥλιος ὁ γανβρός. Rufi filii fuerunt Aur. Charito, Aur. Menophilus, Aur. Menander; filiae Domna et Iotape aut Philippe. Cf. n. 3827. *g.* in his Add. Nomen Ἰωτάπη habes Vol. I. n. 1554. et n. 4278. *f.* in his Add.

N. 3822. *e.* p. 4. scribe: Quae sequuntur, barbara sunt Graecis litteris concepta. Simillima habes n. 3974. 3986. et in his Addendis n. 3882. *c.* 3883. *c.*

N. 3823. p. 4. in titulo sectionis scribe COTIAEVM et sic in lemmate *Cotiaeo.*

N. 3825. p. 4. ΙΑΙΝΑ ut nomen matris retineri posse putat Cavedonius l. c. p. 133. comparans nomen muliebre Ἰαινώ. Non male; nisi quod expectaveris ΙΑΙΝΗ, i. e. Ἰαίνῃ. Ratio terminationis fecit ut olim alias coniecturas mitterem. Nam aliter statuendum de nominibus Latinis, quorum formae hinc inde servantur in Graecis, et de iis exemplis, in quibus formae peregrinae promiscue adhibentur, ut Νάνῃ n. 4325. *c.* n. 4300. *x.* in his Add. et Νάνᾳ n. 3883. *f.* in his Add. Νάννῃ n. 4303. *h.*[4] et Νάννᾳ n. 4224. *c.* in his Add.

Post n. 3827. 5. insere:

3827. *b.*

Apud *Cotiaeum*; edidit Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie mineure, fasc. inscr. 13. 14. p. 239. n. 807.

ΛΙΗΑCΟΝ-CΙΜ
ΙΠΑΤΡΙΚΑΙ
ΔΙΝΤΑΡΙWΝΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤW
ΤẸΚΝWΜΝΗCΜΗC
ΧΑΡΙΝ

[Α]ἰ[ν]ήας Ὀνησίμ[ῳ] πατρὶ καὶ Δινταρίωνι τέκνῳ μνήμης χάριν.

Nomen Τυνδαρίων nunc insolentius scriptum.

3827. *c.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 242. et 243. n. 823.

a.

ΑΜΜΙΑЄΥΤΥΧΟ . . . .
ΤΟΝЄΑΥΤΗCCΥΝΒΙΟΝ . . . . ΤΗΝC . . . .
CΑΚΤΑΤЄΚΝΑΑΥΤΩΝΧΑΡΙΤΩΝ . . . . .

b.

ΤΟΥCЄ
ΑΥΤΩΝ
ΓΟΝЄΙC
ЄΤЄΙΜ
ΗCΑΝ

Ἀμμία Εὐτύχο[υ] - - - - - - τὸν ἑαυτῆς σύνβιον [καὶ ἑαυ]τὴν [ἔτι ζῶ]σα. κ(αὶ) τὰ τέκνα αὐτῶν Χαρίτων [καὶ - - -] τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς ἐτείμησαν.

3827. *d*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 236. n. 795.

ΑΥΡΗΛΙΑΑΜΜΙΑ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΥΑΥΡ/
ΖΩΤΙΚΩΒ ΤΕΚΝΩ
ΓΛΥΚΥΤΩ ΜΝΗ
ΜΗΣ·ΧΑΡΙΝ

Αὐρηλία Ἀμμία Ἰουλιανοῦ Αὐρ(ηλίῳ) Ζωτικῷ β̅ τέκνῳ γλυκυ[τά]τῳ μνήμης χάριν.

3827. *e*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 237. n. 801.

ΑΝΤΙΝ.ΟΣΚΑΙΔΗΜΗΤΡΙΟΣΛΥ. . . ΤΗΝΕΑΥΤΩΝ
ΜΗΤΕΡΑΕΤΙΜΗΣΑΝ ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ἀντίν[ο]ος καὶ Δημήτριος [Γ]λύ[κην] τὴν ἑαυτῶν μητέρα ἐτίμησαν μνήμης χάριν.

3827. *f*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 236. n. 797.

a.

ΑΝΤΩΝΙΑ.ΑΛΕΞΑΝΔΡΩΑΝΔΡΙΓΛΥΚΥΤΑΤΩΚΑΙΕΑΥΤΗ
ΕΤΙΖΩΣΑΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑΑΥΤΩΝΓΑΤΙΟΝΚΑΙΕΥΤΥΧΙΟΣ

b.

ΚΑΙΤΡΥΦΩΝΤΟΙΣΑΥΤΩΝΓΟΝΕΥΣΙ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ἀντωνία Ἀλεξάνδρῳ ἀνδρὶ γλυκυτάτῳ καὶ ἑαυτῇ ἔτι ζῶσα. καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν [Τ]άτιον καὶ Εὐτύχιος καὶ Τρύφων τοῖς αὐτῶν γονεῦσι μνήμης χάριν.

3827. *g*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 241. n. 818.

ΑΠΠΗΣΖΩΙΛΩΑΝΔΡΙΚΕΑΥΤΗΖΩΣΑ
Κ ΤΑΤΕΚΝΑΑΥΤΩΝΜΕΜΝΩΝΚΑΙ

ΤΡΟΦΙΜΟΣΚΑΜΙΑΣΝΥΝΦΗΚΕΡΜΗΣΓΑΜΒΡΟΣ
ΚΖΩΙΛΟΣΚΝΑΜΑΣΜΗΤΡΙΚΠΑΠΠΩΚ
ΜΗΤΡΙΜΝΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ

Ἄππης Ζωΐλῳ ἀνδρὶ κ(αὶ) ἑαυτῇ ζῶσα· κ(αὶ) τὰ τέκνα αὐτῶν Μέμνων καὶ Τρόφιμος κ(αὶ) Ἀμιὰς νύνφη κ(αὶ) Ἑρμῆς γαμβρὸς κ(αὶ) Ζωΐλος κ(αὶ) Νά[ν]ας μητρὶ κ(αὶ) πάππῳ μνήμης χάριν.

De forma nominativi Ἄππης pro Ἄππη vide ad n. 3856. in his Add. Liberis inserta nomina propinquorum, ut n. 3822. *c*.[2] in his Add. Cf. n. 3846. *q*. in his Add. Sub finem ΚΜΗΤΡΙ fortasse per incuriam repetitum est a lapicida.

3827. *h*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 236. n. 796. Litterae apicibus ornatae sunt.

ΑΡΧΑΗΣΥΜΒΙΟΣΑΥΤΟΥ
ΖΩΝΤΕΣΕΑΥΤΟΙΣ

Ὁ δεῖνα καὶ] - - ἄρχα ἡ σύμβιος αὐτοῦ ζῶντες ἑαυτοῖς.

3827. *i*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 238. n. 803.

a.

ΑΣΚΛΗΠΑΣΤΑΤΙΑΜΗΤΡΙΚΑΙΑΔΕΛΦΩΑΠΠΛΚΛΙΑΡΧΕΒΟΥΛΟΣ
.ΥΝΒΙΩΚΑΙΤΑΤΕΚΑΝΔΡΙΚΑΙΤΑΤΙΑΣΔΑΕΡΙΚΑΙΑΣΚΛΗΠΑΣΠΑΤΡΙ

b.

C·ΝΔΙΟΣΠΑΤΙΩΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ἀσκληπᾶς Τατίᾳ μητρὶ καὶ ἀδελφῷ Ἀππ[ίᾳ] κ[α]ὶ Ἀρχέβουλος [σ]υνβίῳ καὶ Τατε[ἰς] ἀνδρὶ καὶ Τατιὰς δαέρι καὶ Ἀσκληπᾶς πατρὶ [καὶ Ἔ]νδιος πάτ[ρ]ῳ μνήμης χάριν.

3827. *k*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 240. n. 815.

ΡΙ
ΑΥΞΑΝΟΥΤΡΟΦΙΜΩΑΝΔ
ΚΜΥΡΙΣΜΩΚΤΡΟΦΙΜΙΑΝΗΤΕΚΝ
ΟΙΣΚΕΑΥΤΗΕΤΙΖΩΣΑΕΠΟΙΗΣ
ΕΝΚΤΑΤΕΚΝΑ. . . . . ΩΝΤΡΟΦΙΜ ΟΣ
ΑΝΟΥΑ . . . . ΑΝΟΥΑ ΡΑ
ΖΩΤΙΚΟΣ. . . . ΑΝΕ . . . . . ΠΑΤΡΩ ΝΙ
ΖΩΤΙΚΩΜΝ. . . ΖΩ. ΚΟΣΚΑΥ ΞΑ
ΝΟΥΣ. . . . ΜΙΟΙ. . . ΤΡ.ΦΙΜΩΠ ΑΤ
. . . . ΔΑΦΝΗΜΗΤΙ

Αὐξάνου[σα] Τροφίμῳ ἀνδρὶ καὶ Μυρισμῷ καὶ Τροφιμιανῇ τέκνοις κ(αὶ) ἑαυτῇ ἔτι ζῶσα ἐποίησεν· κ(αὶ) τὰ τέκνα [αὐτ]ῶν Τρόφιμος [καὶ Αὐξ]άνου[σ]α [καὶ - - - Αὐξ]άνου[σ]α [κ]α[ὶ] Ζωτικὸς - - - - - - πάτρωνι Ζωτικῷ μν[ήμης χάριν καὶ] Ζω[τι]κὸς κ(αὶ) Αὐξάνου-σ[α] - - - - - Τρ[ο]φίμῳ πατ[ρὶ] - - - - - - - - - - Δάφνῃ μητ[ρί].

3827. *l*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 237. n. 799.

ΑΦΦΙΑΜΣΝΑΝΔΡΟΥ
ΜΗΝΙΔΙΠΛΩΝΟΣΑΝΔΡΙ
ΚΟΥΡΙΔΙΩΤΑΣΑΛΛΙΑΣ

Ἀφφία Μ[ε]νάνδρου Μήνιδι Πλ[άτ]ωνος ἀνδρὶ κουριδίῳ τὰς [μάνδρας.

In ΑΛΛΙΑΣ subesse videtur ΜΑΝΔΡΑΣ. Cf. n. 4341. *b*.

3827. *m*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 239. n. 811.

ΔΙΟΔΩΡΟΣΤΑΤΙΑΓΥΝΑΙΚΙΜΝΗΜΗΣΧ. . . .
ΔΙΟΔΩΡΟΣ. . . . . . ΤΑΤΕΚΝΑΑΥΤΗ. . .

Διόδωρος Τατίᾳ γυναικὶ μνήμης χ[άριν καὶ
Διόδωρος [καὶ - - -] τὰ τέκνα αὐτῆ[ς - -

3827. *n*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 243. n. 826.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΚΑΙΓΑΙΟΣΚΑΙΑΜΙΑΣΓΙΙΙΙΑΙΤΟ
ΙΙΥΓΠΙΙΟΙΣΓΑΙΩΜΗΗΗΣΧΑΡΙΝ

Διονύσιος καὶ Γάϊος καὶ Ἀμιὰς - - - - - -
- - - - - - Γαΐῳ μ[νήμ]ης χάριν.

3827. *o.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 238. n. 804.

ΕΡΜΗϹΚΑΙΤΡΥΦΑ
ΙΝΑΕΑΥΤΟΙϹΖ
ΩΝΤΕϹ

Ἑρμῆς καὶ Τρύφαινα ἑαυτοῖς ζῶντες.

3827. *p.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 240. n. 812.

ЄΥΤΥΧΟϹΑΠΟΛΛΩΝΙΩΑΔЄΛΦΩ
ΚЄΥΤΥΧΩΑΝЄΨΙΩΚΛΟΥΛΙΑЄΝΑΤΙ ΙΖΩ / CH
ΚΤΟΤЄΚΝΟΝΑΥΤΩЄΥΤΥΧΗϹЄΠΟΙΗϹΑΝ
ΜΝΗΜΗϹ ΧΑΡΙΝ

Εὔτυχος Ἀπολλωνίῳ ἀδελφῷ κ(αὶ) Εὐτύχῳ ἀνεψιῷ κ(αὶ) Λου[κ]ίᾳ [θυγ]ατ[ρ]ὶ - ζώσῃ - κ(αὶ) τὸ τέκνον αὐτ[οῦ] Εὐτύχης ἐποίησαν μνήμης χάριν.

3827. *q.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 238. n. 805.

a.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗϹΩΤΕΙΡΗϹΕΚΑΤΗ....ΜΟϹΚΑΦΦΗ
ΔΗΜΟϹΘΕΝΗΤΟΝΕΑΥΤΩΝΥΙΟΝΤΕΙ.ΙΘΕΝΤΑΥ
ΠΟϹΩΤΕΙΡΗϹΕΚΑΤΗϹΚΑΤΕΙΕΡΩϹΑΝ

b.

ΔΗΜΟϹΘΕΝΗϹΠΑΤΡΩϹΚΑΝΕΙ
ϹΥΝ ΚΑΤΕ ΙΕΡΩϹΑ
Ν

c.

ΤΕΛΕϹΦΟΡΟϹ.....ΡΩϹϹΥΝΚΑΤΕΙΕΙ...

a. Ἀγαθῇ τύχῃ σωτείρης Ἑκάτη[ς· - -]μος κ(αὶ) Ἄφφη Δημοσθένη τὸν ἑαυτῶν υἱόν, τει[μη]θέντα ὑπὸ σωτείρης Ἑκάτης, κατειέρωσαν.
b. Δημοσθένης πάτρως καὶ ἀνε[ψιὸς] συνκατειέρωσαν.
c. Τελέσφορος [πάτ]ρως συνκατειέ[ρωσεν.

Vs. 1. nomen fuit Ζώσιμος aut Τρόφιμος aut simile.

3827. *r.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 242. n. 821.

ΑΥΡΚΥΡΙΛΛΑΑΝΔΡΙΜЄΝΑΝΔΡΩΚЄΓΓΟΝΟΙϹΚΥ
ΡΙΛΛΗΚΤΑΤΙΑΝΗΘЄΟΔΩΡΩΘΡЄΠΤΩΚΑΥΤΗΖΩϹΑ
ΑΛЄΞΑΝΔΡΟϹΚΤΡΟΦΙΜΟϹΚΑΙΝΥΝΦΑΙΑΥΤΩΝΔΟ
ΜΝΑΚΔΟΜΝΑΚΑΛЄΞΑΝΔΡΙΑΚΜΑΓΝΑΚΤΑЄΓ
ΓΟΝΑΥΤΩΝΠΑΝΤΑΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Αὐρ(ηλία) Κύριλλα ἀνδρὶ Μενάνδρῳ κ(αὶ) ἐγγόνοις Κυρίλλῃ κ(αὶ) Τατιανῇ [καὶ] Θεοδώρῳ θρεπτῷ κ(αὶ) αὐτῇ ζῶσα· [καὶ] Ἀλέξανδρος κ(αὶ) Τρόφιμος κ(αὶ) αἱ νύνφαι αὐτῶν Δόμνα κ(αὶ) Δόμνα κ(αὶ) Ἀλεξανδρία κ(αὶ) Μάγνα κ(αὶ) τὰ ἔγγον[α] αὐτῶν πάντα μνήμης χάριν.

3827. *s.*

Ibidem; ex schedis J. R. Steuarti edidit Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 246. n. 19. Denuo transcriptam edidit Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie mineure, fasc. inscr. 13. 14. p. 237. n. 798.

ΠΟΛΕΩΝΜΕΝΕ
ΜΥΔΙΟΣΠΟΛΕΙΤΗΣ
ΕΠΙΦΑΝΩΝΠΡΥ
ΜΝΗΣΣΕΩΝΤΕΚΑΙ
ΣΟΦΩΝΚΟΤΙΑ
ΕΩΝΘΡΕΠΤΟΣ
ΓΕΝΟΜΕΝΟΣΖΩΤΙ
ΚΟΥΛΕΩΝΙΔΗΣΨΟ
ΦΑΞΟΚΛΗΘΕΙΣ
ΤΑΥΤΑΤΟΙΣΦΙΛΟΙΣ
ΛΕΓΩΠΑΙΖΟΝΤΡΥΦΗ
ΣΟΝΖΗΣΟΝΑΠΟ
ΘΑΝΕΙΝΣΕΔΕΙ
ΘΕΟΝΕΟΙΟΡΧΗΣΑΙ

Lebasius vs. 1. ΠΟΛΕΩΝΜΕΝΕΙ, vs. 2. ΜΙΔΥΟΠΟΛΕΙΤΗϹ, vs. 11. ΛΕΓΩΠΑΙΞΟΝΤΡΥΦΗ, vs. 14. omittit.

Πό(πλιος) Λέων Μενεμύδιος, πολείτης ἐπιφανῶν Πρυμνησσέων τε καὶ σοφῶν Κοτιαέων, θρεπτὸς γενόμενος Ζωτικοῦ, Λεωνίδης ψόφαξ κληθείς, ταῦτα τοῖς φίλοις λέγω·
παῖ[σ]ον, τρύφησον, ζῆσον· ἀποθανεῖν σε δεῖ.
οἱ] Θε[ώ]νε(ι)οι ὀρχησ[τ]αί.

Homo defunctus, qui amicos compellat trimetro iambico, Welckero videtur histrio fuisse vel mimus. Est autem nomine P. Leo, vulgo Leonides ψόφαξ vocatus. Welckerus ψόφαξο pro ψόφαξος positum rebatur. Sed illud O videndum ne ex vitio lapidis natum sit. Μενεμύδιος si verum est, videtur esse a recto Μενέμυδις, potestque conferri cum genitivis Μολλίσιος, Πυριμάτιος in titulo Lycio n. 4224. *f.* in his Add. Ἑρμούνδιος, Τρεβελύσιος n. 4269. *d.* in his Add. et cum nomine Lycio Ἑρμένδαδις n. 4315. *f.* in his Add. Itaque pater Leonis fuerit Μενέμυδις. Falsoque pro nomine urbis habuit Welckerus. Vs. 11. littera Ζ in voce ΠΑΙΖΟΝ pronuntiationi tribui potest. Monumentum posuisse videntur commilitones, qui se ferunt ὀρχηστὰς et quidem, ni fallor, Θεωνείους de magistro suo, cui nomen Θέων, ita denominatos.

3827. *t.*

Ibidem; edidit Lebasius Voy. arch. fasc. inscr. 13. 14. p. 237. n. 800.

ΛΟΥΚΙΟϹΚΑΙϹΩ	Λούκιος καὶ Σω-
ΚΡΑΤΗϹΛΟΥΚΙΩ	κράτης Λουκίῳ
ΠΑΤΡΙΚΑΙ	πατρὶ καὶ
ΑΜΙΑΜΗΤΡΙΜΝΗ	Ἀμίᾳ μητρὶ μνή-
ΜΗϹΧΑΡΙΝ	μης χάριν.

3827. *u.*

Ibidem; edidit Lebasius Voy. arch. cet. fasc. inscr. 13. 14. p. 241. n. 816.

ΤΗΝΤΕΙΜΗΤΗΝΑΝΘΡΩΠΟΙCΝΑΝ ΑΝ
ΤΑΧΕΩCΗΡΠΑCΕΜΟΙΡΑ CΩΦΡ Ο
CΥΝΗΙΖΗCΑCΑΕΝΧΗΡΟCΥΝΗΚΑ ΤΕ
ΛΕΙΨΕCΥΝΕΥΝΟΝΧΑΛΕΠΩΠΕΝΘ Ε
ΤΕΙ

Τὴν τειμητὴν ἀνθρώποις Νάναν ταχέως ἥρπασε Μοῖρα· σωφροσύνῃ ζήσασα ἐν χηροσύνῃ κατέλειψε σύνευνον χαλεπῷ πένθε[ί] τει[ρόμενον].

Verba in speciem orationis vinctae composita.

3827. *v.*

Ibidem in sepulcro; edidit Bailius Fasc. inscr. I. p. 129. n. XXXVIII. Primus versus in semicirculo scriptus partem superiorem monumenti cingit.

ΝΑΝΑCΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝΤΟΝΕΑΥΤΗCΑΝΔΡΑΚΑΙΕΑΥΤΗΝΕΤΙΖΩCΑΕΤΕΙΜΗCΕΝΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑ

ΑΥΤΩΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟCΚΑΙΑCΑΛΙΟCΤΟΥCΕΑΥΤΩΝΓΟΝΕΙCΕΤΕΙΜΗCΑΝ

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟCΛΑΤΥΠΟC

ΤΙCΑΝΠΡΟCΑΞΕΙΧΕΙΡΑΤΗΝΒΑΡΥΦΘΟΝΟΝ
ΠΟΛΛΑΙCΑΩΡΟΙCΠΕΡΙΠΕ
CΟΙΤΟCΥΝΦΟΡΑΙC

Νάνας Ἀπολλώνιον, τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, καὶ ἑαυτὴν ἔτι ζῶσα ἐτείμησεν· καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν Ἀπολλώνιος καὶ Ἀσάλιος τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς ἐτείμησαν.

Ἀνδρόμαχος λατύπος.

τίς ἂν προσάξει χεῖρα τὴν βαρύφθονον,
πολλαῖς ἀώροις περιπέσοιτο συνφοραῖς.

De forma nominis Νάνας cf. ad n. 3856. in his Add. Λατύπων i. e. lapicidarum mentio non infrequens est in his titulis. Cf. n. 3830. 3827. *y.* 3857. *r.* in his Add. 4393. Λατόμοι memorantur n. 4528. *b.* 4705. *i.* 4716. *d.*[2] in his Add. Conf. etiam λαοξόος n. 4552. De formula imprecationis cf. n. 3814. 3815. 3883. 3827. *dd.* in his Add. et praeterea n. 3893. 3843. 3857. *k.* in his Add. De pronomine τὶς p. ὅστις, quod videtur esse etiam n. 3843. 3883., vide ad n. 6223. *b.* in his Add.

3827. *w.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 243. n. 825.

ΙΟΥCΝΑΥΙΑΜΕΤΑΤΩΝΥΙΩΝ
ΦΡΟΝΙΜΙΩΝΙΑΝΔΡΙΜΝΗ
ΜΗCΧΑΡΙΝ

Ἰου(λία) Νά[ν]α μετὰ τῶν υἱῶν Φρονιμίωνι ἀνδρὶ μνήμης χάριν.

3827. *x.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 201. n. 817.

a.

ΠΡΟΚΛΟCΟΚΙΤΑΛΙΚΟCΜΑ.ΕΙΜ........ΚΕΑΥΤΟΝΕΤΙΖΩC

b.

.ΤΕΙΜΗCΕΝΚΑΠΠΗΝ.ΥΓΑΤΕΡΑΝΚΑΙΔΟΜΝΑΝΝΥΝΦΗΝ
ΚΤΑΤΕΚΝΑΑΥΤΩΝΝΙΚΟΜΑCΚΑΛΕΞΑΝΔΡΟCΤΗΝΕΑΥΤΩΝ
ΜΗΤΕΡΑΚΤΟΝΠΑΤΕΡΑΝΕΤΙΖΩΝΤΑΕΤΕΙΜΗCΑΝ

Πρόκλος ὁ κ(αὶ) Ἰταλικὸς Μα[ξ]είμ[αν, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα], κ(αὶ) ἑαυτὸν ἔτι ζῶς [ἐ]τείμησεν κ(αὶ) Ἄππην [θ]υγατέραν καὶ Δόμναν νύνφην· κ(αὶ) τὰ τέκνα αὐτῶν Νικομᾶς κ(αὶ) Ἀλέξανδρος τὴν ἑαυτῶν μητέρα κ(αὶ) τὸν πατέραν ἔτι ζῶντα ἐτείμησαν.

Formam ζῶς p. ζῶν non audeo mutare. Conf. n. 3846. *q.* in his Add. Forma Νικομᾶς decurtata ut Διομᾶς n. 3827. *bb.* Δημοσθᾶς n. 3846. *v.* Ἑρμογᾶς n. 3865. *o.* in his Add.

3827. *y.*

Ibidem; edidit Bailius Fasc. inscr. I. p. 130. n. XXXIX.

ΖΗΛΑϹ ΛΑΤΥΠΟ.

ΠΡωΤΕΑϹΚ..ΤΑΤΙΑϹΕΑΥ
ΤΟΙϹΕΤΙΖωΝΤΕϹΚ..ΔΟΜΝΑΘΥ
ΓΑΤΗΡΑΥΤωΝΕΤΕΙΜΗϹΕΝΤΟΥϹΕ

ΤΟΝΘΕ ΑΥΤΗϹ
ΟΝϹΟΥ ΓΟΝΕΙϹ
ΜΗΑΔΙ ΜΝ-Μ-ΗϹ
ΚΗϹΕΙϹ ΧΑΡΙΝ

Ζήλας λαπύπο[ς].
Πρωτέας κ[αὶ] Τατιὰς ἑαυτοῖς ἔτι ζῶντες. κ[αὶ] Δόμνα θυγάτηρ αὐτῶν ἐτείμησεν τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς μνήμης χάριν.
τὸν θεόν σου μὴ ἀδικήσεις.

Nomen Ζήλας redit n. 3846. *z.* in his Add. Cf. Strab. XII, 563. De λατύποις cf. n. 3827. *v.* in his Add.

3827. *z.*

Ibidem; edidit Lebasius Voy. arch. etc. fasc. inscr. 13. 14. p. 239. n. 810.

ΤΑΤΑϹЄΤЄΙΜΗϹЄΝΤΗΝЄΑΥΤΟΥΓΥΝΑΙΚΑΤΑΤΙ
ΑΝΚΑΙΤΑΤЄΚΝΑΑΥΤΗϹΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Τατᾶς ἐτείμησεν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Τατίαν καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς μνήμης χάριν.

3827. *aa.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 240. n. 814.

a.

ΤΑΤЄΙϹϹΩΚΡΑΤΗΝΤΟΝЄΑΥΤΗϹϹΥΝΒΙΟΝΚΑΙΑΥΤΗΝЄΤΙΖΩϹΑЄΤЄΙΜ....

b.

ΚΤΑΤЄΚΝΑΑΥΤΩΝΧΡΗϹΙΜΟϹΚΜΑΙΝΑϹΟΚΤΡΟΦΙΜΟϹΤΟΥϹЄ
ΑΥΤΩΝΓΟΝЄΙϹΤΑΤΙΑϹΝΥΝΦΗΤΟΙЄΓΓΟΝΟΙΑΥΤωΝΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟϹ

c.

ΗϹ
Ν ΤΟ
ΤΩΝ
ΜΝΗΜΗϹ
. . ΡΙΝ

Τατεὶς Σωκράτην τὸν ἑαυτῆς σύνβιον καὶ αὐτὴν ἔτι ζῶσα ἐτείμ[ησεν]· κ(αὶ) τὰ τέκνα αὐτῶν Χρήσιμος κ(αὶ) Μαινᾶς ὁ κ(αὶ) Τρόφιμος τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς· [καὶ] Τατιὰς νύνφη το[ὺς] ἐγγόνο[υς] αὐτῶν· Ἀλέξανδρος [ἐτείμ]ησ[ε]ν το[ὺς πάτρ]ων[ας] μνήμης [χά]ριν.

3827. *bb.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 242. n. 820.

ΥΨЄΟΝΟϹΚΑΙΔΙΟΜΑϹΔΑ......ЄΙΚωΚΑΙΑΜΜΙΑ
ΓΟΝЄϹΙΝΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ
ΚΑΙΠЄΥΘΡΑΑΔΕΛΦωΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ὑψ[ηλ]ὸς καὶ Διομᾶς Δα[μον]είκῳ καὶ Ἀμμίᾳ γονε[ῦ]σιν μνήμης χάριν.
καὶ Πε[ι]θ[ί]α ἀδελφῷ μνήμης χάριν.

Forma Διομᾶς decurtata ut Νικομᾶς n. 3827. *x.* Δημοσθᾶς n. 3846. *v.* Ἑρμογᾶς n. 3865. *o.* in his Add.

3827. *cc.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 239. n. 809.

ΠΡΑΙΤωΡΕ. ΗΔΕΑΛΚΙ
ΑΝΟΝΜΕϹΤ ΜΙΛΛΑΜΕΛ
ΡΑΤΙωΤΗΝ ΛΟΝΥΜ
ΕΝΘΑΦΙΛΗ ΦΟϹΔΥϹ
ΤΟΝϹωΘΕ ΤΥΧΗϹ
ΕΝΤΑΕΚΚΑ
ΜΑΤωΝΗ
ΔΕΚΟΝΙϹ
ΚΑΤΕΥΓΙ

Litterae apicibus ornatae sunt.

Πραιτωρε[ι]ανὸν [ἔ]μὲ στρατιώτην ἔνθα Φίλητον
σωθέντ' ἐκ καμάτων ἥδε κόνις κατέ[χει].
ἡ δ' Ἀλκίμιλλα μελλόνυμφος δυστυχής.

Noti praetoriani milites. Notabis versum senarium, in quo nomen Ἀλκίμιλλα formatum ad morem Latinum (Maxima, Maximilla). Cf. Τύχιλλα n. 3846. *a.*[35] in his Add.

3827. *dd.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 239. n. 808.

a.

ΦΙΛΙΑCΑΜ
ΜΙΑΘΥΓΑ
ΤΡΙΚΟΙΑΔЄ.
ΦΟΙΕΡΜΗCΚ
ΑΝΔΡΟΜΑΧ..

b.

ΑΣΚΛΑΣ
ΔΡΟΜΛΥΣ
ΜΗC
ΧΑΡ
.Ν

c.

ΚΤΡΟΦΙΜΟΣΚ
ΚΥΡΙΛΛΑΚ
ΤΑΤΕΙΣΜΝΗ
ΜΗCΧΑΡΙΝ
ΣΥΝΒΙΩΚΑΙ
ΜΗΤΡΙΜ....

d.

ΑΝΠ...ΟΣΟΙΣΕΙΧΕΙΡΑΤΗΝΒ·
ΡΥΦΘΟΝΟΝΟΥΤω
ΡΟΙ.ΙΙΕΡ⁝ΠΕΙΟΠΟCΥΝΦΟ

Φιλιὰς Ἀμμίᾳ θυγατρὶ κ(αὶ) οἱ ἀδε[λ]φοὶ Ἑρμῆς κ(αὶ) Ἀνδρόμαχ[ος κ(αὶ)] Ἀσκλᾶς [κ(αὶ) Ἀν]δρόμ[αχο]ς [μνή]μης χάρ[ι]ν· κ(αὶ) Τρόφιμος κ(αὶ) Κύριλλα κ(αὶ) Τατεὶς μνήμης χάριν συνβίῳ καὶ μητρὶ Μ - - -
ὃς] ἂν π[ρ]οσοίσει χεῖρα τὴν β[α]ρύφθονον,
οὕτω[ς ἀώ]ροι[ς π]εριπέ[σ]ο[ιτ]ο συνφο[ραῖς.

De formula imprecationis conf. n. 3827. *v.* in his Add.

3827. *ee.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 240. n. 813.

ΦΙΛΙΠΠΟCΚΑΜΙΑCΦΙΛΙΠΠ·ΝΚΦΙΛΙΠΠΟ.
ΥΙΟΥCЄΤЄΙΜΗCΑΝΚЄΑΥΤΗΝЄΤΙΖωCΑ..
ΚΟΙΝΤΟCΚЄΡΜΗCΖωΤΙΚΗCΤΟΥCЄΑΥΤω.
ΠΑΤΡΟΝΑCЄ
ΤЄΙΜΗCΑΝ

Φίλιππος κ(αὶ) Ἀμιὰς Φίλιππ[ο]ν κ(αὶ) Φίλιππο[ν] υἱοὺς ἐτείμησαν κ(αὶ) ἑαυτὴν ἔτι ζῶσα· [καὶ] Κόϊντος κ(αὶ) Ἑρμῆς Ζωτικῆς τοὺς ἑαυτῶ[ν] πάτρ[ω]νας ἐτείμησαν.

Quintus et Hermes *μητρόθεν* appellantur, ignoto opinor patre.

3827. *ff.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 241. n. 819.

a.

. . . . ΤΟΝЄΑΥΤΗCΑΝΔΡΑΚΑΙЄΑΥΤΗΝЄΤΙΖωCΑΚΑΙΤΑΤ.

b.

. . . . CΚΛΗCΚЄΥΤΥΧΟCΚΑΠΟΛΛω
. . . . . . ΚΑΜΜΙΑCΤΟΥCЄΑΥΤωΝ
. . . . . . CΑΝ

c.

ΚΑΛЄΞΑΝΔΡΟCΚΤΡΟΦΙΜΟC
ΤΟΝЄΑΥΤωΝΠΑΤΡω
ΝΑΝЄΤΙΜΗCΑΝ

Ἡ δεῖνα τὸν δεῖνα] τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα καὶ ἑαυτὴν ἔτι ζῶσα· καὶ τὰ τ[έκνα αὐτῶν Διο]κλῆς κ(αὶ) Εὔτυχος κ(αὶ) Ἀπολλώ[νιος] κ(αὶ) Ἀμμιὰς τοὺς ἑαυτῶν [γονεῖς ἐτείμη]σαν.
κ(αὶ) Ἀλέξανδρος κ(αὶ) Τρόφιμος τὸν ἑαυτῶν πάτρωναν ἐτίμησαν.

3827. *gg.*

Ibidem; idem l. c. p. 237. n. 802.

a.

ΣΚ.Κ..
Ε.....
Ν.....

b.

Ν.ΑΝL
Κ-ΤΑΤΙ
ΙΕΡΜΑ
ΜΝΗΜΗΣ
.ΑΡΙΝ

c.

ЄΤοΥC
ΣΟϚ̣

d.

ΟΥΤΟΘΑΝΙΝ.............
ΓΟΥΠ...ΡΟΝΕΠΙΤΟ.......

e.

...ΜΟΙΡΑΝ.............
ΕΛΕΗΣΑΙ...........
ΝΟΥ...ΕΠΙ.........
ΟΥ...ΝΙ............
Η...............
ΟΙ..............
Ο...............

f.

Α.ΠΙ..ΚΟΝ..
ΝΟΙ..Ο......
ΡΜΑCΟ......
ΝΥ.ΦΙΟ.....
....ΙΜΗ
CΑΝ

Tit. *b.* *[Μ]αν[ῆς] κ(αὶ) Τατί[α] Ἑρμᾶ μνήμης χάριν.*
Tit. *c.* *ἔτους σοϛ̄.*
Tit. *d.* *Οὐ τὸ θαν[ε]ῖν [ἀλγειν]όν, ἐπ[ε]ὶ τό [γε πᾶσι πέπρωται,*
ἀλλὰ πρὶν ἡλικίης καὶ γονέων] π[ρότε]ρον.
Tit. *e.* *Μοῖραν* et *ἐλεῆσαι* ex versibus residua.
Tit. *f.* *κ]α[ὶ τὰ τέ]κν[α - - - - - - - - Ἑ]ρμᾶς, Ὀ[νήσιμος?], Νυ[μ]φό[δωρος ἐτε]ίμησεν.*

De epocha anni 276. vide ad n. 3892. in his Add. De disticho elegiaco vide n. 3847. *l.* in his Add.

3827. *hh.*

Ibidem; idem l. c. p. 258 n. 806.

ΤΥΜΒΟΝϹΟΙΠΟΙΗϹΑΠΑ..
ΓΟΡΙΙΑϹΑΤΕΚᴺΟϹΜΗΤΗΡΠΡ.
ΤΟΓΟΝΩΕΤΕΡΟΝΠΑΙΔΟΥΚ
ΕΧΟΥϹΑΠΡΩΤΟϹΓΑΡΜΕ
ΕΚΑΛΕϹΑϹΑΜΗΤΟΡΑΜΗ
ΤΕΡΑΤΛΗΜΟΝΚΠΑϹΑ.
ΕΔΙΔΑΞΑΔΙΔΑΣΚΑΛΙΗ.
ΤΑΧΥΜΟΙΡΕΑΝΤΙΓΑΜΗΝ
ΔΕΕϹΤΡΩϹΑΤΑΦΟΙϹΧΗΡΑ
ΔΑΠΕΛΙΦΘΗΝΑΝΔΡΟϹΤΗΔΕ
ΤΕΚΝΟΥΟΥΔΕΠΛΕΟΝΗΔΑ
ΚΡΟΥϹΑ

Τύμβον σοι ποίησα, Πα[πείριε], Γορ[γ]ὰς ἄτεκνος
μήτηρ πρ[ω]τογόνῳ, ἕτερον παῖδ᾽ οὐκ ἔχουσα·
πρῶτος γάρ μ᾽ ἐκάλεσ(σ)ας ἀμήτορα μητέρα, τλῆμον·
κ(αὶ) πᾶσά[ν σ᾽] ἐδίδαξα διδασκαλίη[ν], ταχύμοιρε·
ἀντὶ γάμ[ω]ν δ᾽ ἔστρωσα τάφοις, χήρα δ᾽ ἀπελ(ε)ίφθην
ἀνδρός τ᾽ ἤδ[ὲ] τέκνου οὐδὲ πλέον ἢ δάκρ[υ] οὖσα.

Nomen matris et filii incerta sunt. Alterum hexametrum integrum reddere auctor poterat scribendo *οὔτιν᾽ ἔχουσα.*

3827. *ii.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 243. n. 827.

ΟΝ . . ΗϹ Κ
Θ . Α
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
ΔΕΦΑΟϹΗ. ΛΙΟΙΟ

Apparet ex fine: *φάος ἠ[ε]λίοιο* titulum sepulcralem versibus fuisse compositum. Primo versu fuerit *[θν]ήσκ[ειν]* vel alia huius verbi forma.

3827. *kk.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 236. n. 794.

ΥΝΙ
ΑΜΑ
ΥΜΒ
ΛΥΚΥ
ΡΟΜ

Vs. 1. fuerit nomen, ut *[Εὐφρο]σύ[νη]*, vs. 2. *[Δ]αμᾶ[ς]*, vs. 3. *[σ]ύμβ[ιος]* vel *[σ]υμβ[ίῳ]*.

N. 3828. p. 5. in lemmate scribe *Cotiaeo.*

N. 3829. p. 5. in lemmate scribe *Cotiaeo*; deinde in contextu litteris minusculis expresso scribe *[Σ]η[σ]τ[ί]λιο[ς]*, ut emendavit Cavedonius l. c. p. 133. de scriptura nominis gentilicii comparans Vol. I. n. 897. Dion. Cass. LIII, 32. Cic. ad Att. VII, 17.

N. 3830. p. 5. in lemmate scribe *Cotiaeo*. Titulum repetiit Bailius fasc. inscr. I. p. 128. Vs. 4. lege *Ἀσ[κλ]ᾶς* p. *Ἀσίλας.* Cf. n. 3902. *r.* et n. 3912.

Ante n. 3831. p. 5. pone:

3831. *a.*[1]

Aezanis, in columna ad flumen Rhyndacum; ediderunt Hamiltonus Researches cet. II. n. 17. Texier Descr. As. min. T. I. p. 106. Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie mineure T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 257. n. 882.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΕΤΕΙΜΗΣΕΝΜΗΝΟΦΙ
ΛΟΝΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΑΤΟΥΔΙ
ΟΣΔΕΚΑΚΙΣΚΑΙΕΝΤΟΙΣ
ΛΟΙΠΟΙΣΠΑΤΡΙΔΙΠΡΟΣ
ΕΝΕΧΘΕΝΤΑ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Μηνόφιλον Νεικοστράτου, ἱερατεύσαντα τοῦ Διὸς δεκάκις καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς πατρίδι προσενεχθέντα [ἄριστα - - -

De Menophilo cf. n. 3831. *a.*[2] in his Add.

3831. *a.*[2]

Aezanis in occidentem vel septentrionem; edidit Lebasius l. c. p. 267. n. 984.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗ
ΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΜΗΝΟΦΙΛΟΝΑΠ
ΠΟΛΛΩΝΙΟΥΣΤΡΑ
ΤΗΓΗΣΑΝΤΑΕΠΙ
ΦΑΝΩΣΚΑΙΓΡΑΜ
ΜΑΤΕΥΣΑΝΤΑΚΑΙ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΑΡΧΗ
ΣΑΝΤΑΚΑΙΧΡΕΟ
ΦΥΛΑΚΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΙΕΝΑΛΛΟΙΣ[8]
ΠΟΛΛΟΙΣΓΕΝΟ
ΜΕΝΟΝΧΡΗΣΙ
ΜΟΝΤΗΠΑΤΡΙΔΙ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Μηνόφιλον Ἀπολλωνίου, στρατηγήσαντα ἐπιφανῶς καὶ γραμματεύσαντα καὶ πανηγυριαρχήσαντα καὶ χρε[ω]φυλακήσαντα καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς γενόμενον χρήσιμον τῇ πατρίδι.

Menophilus hic manifesto est ex familia eius Apollonii Menophili filii, cuius mentio fit n. 3957. Fortasse ad eandem familiam pertinet etiam Menophilus Nicostrati filius n. 3831. *a.*[1] et is, ad quem Nero litteras dedit n. 3831. *a.*[18] in his Add. Frequens in his titulis *χρεωφυλακίας* mentio (cf. n. 3831. *a.*[4] 3831. *a.*[7] 3831. *a.*[8] 3847. *b.* in his Add.). De *χρεωφυλακίῳ* vide Boeckhium Vol. II. ad n. 2826. 3282.

3831. *a.*[3]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 257. n. 881.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΞ
ΕΤΕΙΜΗΣΕΝΜΕΝΕΚΛΕΑ
ΜΕΝΕΚΛΕΟΥΣΥΙΟΝΤΗΣ
ΠΟΛΕΩΣΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΑ
ΔΙΣΤΟΥΔΙΟΣΚΑΙΠΟΛΛΑ
. . ΛΟΔΟΞΗΣΑΝΤΑΤΗΠΑ
ΤΡΙΔΙ

'Η βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Μενεκλέα Μενεκλέους, υἱὸν τῆς πόλεως, ἱερατεύσαντα δὶς τοῦ Διὸς καὶ πολλὰ [φι]λοδοξήσαντα τῇ πατρίδι - - -

3831. $a.^{4}$

Aezanis in orientem; edidit Lebasius l. c. p. 246. n. 845.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙ
ΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙ
ΜΗΣΕΝΙΟΥΛΙ
ΑΝΟΝΤΡΥΦΩ
ΝΟΣΝΕΩΚΟ
ΡΟΝΤΟΥΔΙΟΣ
ΔΙΑΒΙΟΥΕΙΡΗ
ΝΑΡΧΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΙΑΓΟΡΑΝΟΜΗ
ΣΑΝΤΑΚΑΙΣΤΡΑ
ΤΗΓΗΣΑΝΤΑΚΑΙ
ΧΡΕΟΦΥΛΑΚΗ
ΣΑΝΤΑΚΑΙΠΑ
ΛΙΝΣΤΡΑΤΗΓΗ
ΣΑΝΤΑΤΟΝΠΡΩ
ΤΟΝΤΟΠΟΝ
ΚΑΙΕΝΤΟΙΣ
ΛΟΙΠΟΙΣΧΡΗ
ΣΙΜΟΝΕΑΥΤοΝ
ΠΑΡΑΣΧΟΝ
ΤΑΤΗΠΑΤΡΙ
ΔΙ

'Αγαθῇ τύχῃ. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν 'Ιουλιανὸν Τρύφωνος, νεωκόρον τοῦ Διὸς διὰ βίου, εἰρηναρχήσαντα καὶ ἀγορανομήσαντα καὶ στρατηγήσαντα καὶ χρε[ω]φυλακήσαντα καὶ πάλιν στρατηγήσαντα τὸν πρῶτον τόπον καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς χρήσιμον ἑαυτὸν παρασχόντα τῇ πατρίδι.

De *χρεωφυλακίᾳ* cf. ad n. 3831. $a.^{2}$ in his Add. Formula *στρατηγῆσαι τοὺς πρώτους τόπους* redit n. 3831. $a.^{10}$ in his Add.

3831. a^{5}.

Aezanis in orientem; edidit idem l. c. p. 246. n. 846.

ΗΒΟΥΛΗ . . . Ο
ΜΗΤΡΙΟΝ
ΛΟΤΕΙΜΩΣ ΚΑΙ
ΑΓΝΩΣΚΑΙ ΕΝΤΑΙΣ
ΛΟΙΠΑΙΣΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΙΣΕΥΧΡΗΣΤΟΙ
ΠΕΡΙΤΗΝΠΑΤΡΙΔΑΑΝΑΣΤΗΣΑΝ
ΤΩΝΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑΤΩΝΝΕΩΝ

'Η βουλὴ [καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Δη-
μήτριον - - - - - [φι-
λοτείμως - - - - καὶ
ἁγνῶς καὶ [μεγαλοπρεπῶς καὶ] ἐν ταῖς
λοιπαῖς λειτουργίαις εὔχρηστο[ν]
περὶ τὴν πατρίδα· ἀναστησάν-
των τὸν ἀνδριάντα τῶν νέων - -
- - - - - - -

3831. $a.^{6}$

Ibidem; edidit idem l. c. p. 246. n. 847.

. . ο ΕΤΕΙ
. . . . . .
. . . ΤΟΝ
. Α ΘΟΙ
οΝΣΥ ΝΙΛΕΠΙΔο
ΩΣΚΑΙΤΑΙΣΑΛΛΑΙΣΦΙΛοΤΕ
. . ΑΙΣΕΥΧΡΗΣΤΟΝ

'Η β]ο[υλὴ καὶ ὁ δῆμὸς] ἐτεί-
[μησεν τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος]
- - - - - -
- - - - - -
- - σ[τρατηγήσα]ν[τα] ἐπι[φαν-
ῶς καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοτε[ι-
μί]αις εὔχρηστον [ἑαυτὸν
[παρασχόντα τῇ πατρίδι - - -]

3831. $a.^{7}$

Ibidem in occidentem vel septentrionem; edidit idem l. c. p. 267. n. 985.

. . . . ΙΛΙ.ΚΑΙΟΔ. . ΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
. . . . ΟΡΔΙΟΝΙΟΝΑΝΤΙΟΧΟΥΝΕ
. . . . . Ο.ΟΝΙΟΙΛΙΟΣΑΝΔΙΑΛΑΙΛ
. . . . ΟΝΚΑΙΦΙΛΟ. .
ΤΡΙΝΑΓΟΡΑΝΟΜΗ
ΣΑΝΤΑΣΤΡΑΤΗ
ΓΗΣΑΝΤΑΕΠΙΦΑ
ΝΩΣΒΟΥΛΑΡΧΗ
ΣΑΝΤΑΧΡΕΟΦΥ
ΛΑΚΗΣΑΝΤΑΔΙΣ
ΔΟΝΤΟΣΚΑΙΙΣΤΑ
ΣΕΙΤΩΝΙΚΑΧΡΗ
ΜΑΤΑΑΡΓΥΡΙΟΝ
ΠΑΡΕΑΥΤΟΥΔΙΣ
ΚΑΙΕΝΤΟΙΣΛΟΙ
ΠΟΙΣΕΥΧΡΗΣ
ΤΟΝΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΤΗΠΟΛΕΙΑΝΑ
ΣΤΗΣΑΝΤΩΝ
ΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑ
ΕΥΔΟΞΟΥΚΑΙΑΝ
ΤΙΟΧΙΟΥΤΩΝΥΩΝ
ΑΥΤΟΥ

'Η βου]λ[ὴ] καὶ ὁ δ[ῆμ]ος ἐτείμησεν
- - - 'Ορδ[εώ]νιον 'Αντιόχου, νε-
ωκ]ό[ρ]ον [τ]ο[ῦ Δ]ιός, ἄνδ[ρ]α ἀ[γα-
θ]ὸν καὶ φιλό[πα-
τριν, ἀγορανομή-
σαντα, στρατη-
γήσαντα ἐπιφα-
νῶς, βουλαρχή-
σαντα, χρε[ω]φυ-
λακήσαντα δίς,
δόντος καὶ [ε]ἰς τὰ
σειτωνικὰ χρή-
ματα ἀργύριον
παρ' ἑαυτοῦ δὶς

καὶ ἐν τοῖς λοι-
ποῖς εὔχρηστ-
τον γειόμενον
τῇ πόλει· ἀνα-
στησάντων
τὸν ἀνδριάντα
Εὐδόξου καὶ Ἀν-
τιόχου τῶν υἱῶν
αὐτοῦ.

Vs. 9. de *χρεωφυλακίᾳ* cf. ad n. 3831. *a.*[2] in his Add. Vs. 11. nota constructionem mutatam *δόντος* p. *δόντα*.

3831. *a.*[8]

Ibidem in occidentem vel septentrionem; edidit idem l. c. p. 268. n. 992.

ΧΡΕϹ
ΤΑΔΟΝΤ/
ΕΙΣΤΟΓΥΜΝΑΣΙ
ΟΝΟΜΟΙΩΣΚΑΙΕΙΣ
ΤΑΣΕΙΤΩΝΙΚΑΕΡ'
ΓΕΠΙΣΤΑΤΗΣΑΝΤΑ
ΠΟΛΛΑΚΙΣΠΑΡΑ'
ΣΧΟΝΤΑΤΩΚΥΡΙΩ
ΚΑΙΣΑΡΙΣΥΜΜΑΧΟΝ
ΔΙΩΓΜΕΙΤΗΝΠΑΡΕ
ΑΥΤΟΥΚΑΤΑΑΝΘΥ
ΠΑΤΟΝΚΥΙΝΤΙΛΙΟΝ
ΜΑΞΙΜΟΝΑΝΑΘΕΝΤΑ
ΚΑΙΤΑΙΕΡΑΤΑΕΝΤΗΕ
ΞΕΔΡΑΤΗΣΒΑΣΙΛΙΚΗΣ

[Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν
τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος - - - -]
χρε[ωφυλακήσαν-
τα, δόντ[α ἀργύριον
εἰς τὸ γυμνάσι-
ον, ὁμοίως καὶ εἰς
τὰ σειτωνικά, ἐρ-
γεπιστατήσαντα
πολλάκις, παρα-
σχόντα τῷ κυρίῳ
Καίσαρι σύμμαχον
διωγμείτην παρ' ἑ-
αυτοῦ κατὰ ἀνθύ-
πατον Κυϊντίλιον
Μάξιμον, ἀναθέντα
καὶ τὰ ἱερὰ τὰ ἐν τῇ ἐ-
ξέδρᾳ τῆς βασιλικῆς.

Vs. 1. de *χρεωφυλακίᾳ* cf. ad n. 3831. *a.*[2] in his Add. Vss. 9. 10. *σύμμαχον διωγμείτην* bene Keilius interpretatur de nuntio volucri equite, provocans ad notitiam ap. Ducange Gloss. med. et inf. Graec. Append. p. 177. repetitam in Thes. Steph. s. v. *Σύμμαχοι Aegyptiis portitores litterarum velocissimi pedestres ap. Liberat. Diac. Brev.* c. 23. („Psoius quidam diaconus et oeconomus ecclesiae, amicus Eliae, per portitores litterarum velocissimos pedestres, quos Aegyptii Symmachos vocant, omnia molimina Pauli Eliae scribebat") et monens *διωγμείτης* videri posse esse fere i. q. *ἱπποδιώκτης*. Vs. 12. Maximi Proconsulis alibi nondum repperi mentionem. Ad eius gentem vide ne pertineat Sextus Quinctilius Valerius Maximus Nerva imp. Quaestor Ponti et Bithyniae, notus ex inscriptione Latina Alexandriae Troadis (Annal. Instit. arch. Rom. 1842. p. 152.).

3831. *a.*[9]

Aezanis; edidit idem l. c. p. 257. n. 879.

Κ ΛΙΙΝ
ΣΙΑΣΝΑΩ
ΤΕΦΑΝΗΦΟΡΗΣΑΝΤΑΚΑΙΑ
ΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑΤΡΙΣΤΩΝΝ
ΑΛΩΝΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚΩ
ΓΟΝΩΝΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝ
ΑΙΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΑΤΟΥ

[Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος, ἀρχιερέα Ἀ]σίας ναῶ[ν - - - - - - σ]τεφανηφορήσαντα καὶ ἀ[γω]νοθετήσαντα τρὶς τῶν [μεγ]άλων πενταετηρικῶ[ν ἀ]γ[ώ]νων, στρατηγήσαν[τα κ]αὶ ἱερατεύσαντα τοῦ Διὸς - - -

De *ἀρχιερεῖ Ἀσίας ναῶν* cf. n. 3839.

3831. *a.*[10]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 257. n. 883.

ΗΙΕΡΩΤΑΤΗΒΟΥ
ΛΗΕΚΤΩΝΕΑΥΤΗΣ
ΠΡΟΣΟΔΩΝΕΤΕΙ
ΜΗΣΕΝΤΙΒΚΛΑΥ
ΔΙΟΝΚΑΜΠΑΝΟΝ
ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΝΑΣΙ
ΑΣΑΡΧΙΕΡΕΩΝΕΓΓΟ
ΝΟΝΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝ
ΤΑΤΗΙΠΑΤΡΙΔΙΚΑΙΔΕΥ
ΤΕΡΟΝΤΟΥΣΠΡΩΤΟΥΣ
ΤΟΠΟΥΣΕΠΙΔΟΝΤΑ
ΚΑΙΤΟΝΕΑΝΤΟΥ..
ΛΑΤΙΒ
ΠΟ

Ἡ *ἱερωτάτη βουλὴ ἐκ τῶν ἑαυτῆς προσόδων ἐτείμησεν Τιβ(έριον) Κλαύδιον Καμπανὸν Αὐρηλιανόν, Ἀσίας ἀρχιερέων ἔγγονον, στρατηγήσαντα τῇ πατρίδι καὶ δεύτερον τοὺς πρώτους τόπους, ἐπιδόντα καὶ τ[ῶ]ν ἑα[υ]τοῦ [πολ]λὰ - - - - - -*

Formulam *στρατηγῆσαι τὸν πρῶτον τόπον* habes n. 3831. *a.*[4] in his Add.

3831. *a.*[11]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 258. n. 886.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟϹ
ЄΤЄΙΜΗϹЄΝΜΗΤΡΟΔΩ
ΡΟΝΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ

Ἡ *βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Μητρόδωρον Ἀρτεμιδώρου - - - - - -*

3831. *a.*[12]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 247. n. 855.

ΧΙΡΟΙ
ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΗ
. . Ρ

Est fragmentum ex decreto senatus et populi.
- - - - - - τύχῃ ἀγαθῇ] δεδόχθαι τῇ [βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ - - - - - -

3831. *a.*[13]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 246. n. 842.

ΗΗΡΑΚΛΕΑΣΦΥΛΗ
ΑΚΛΛΕΠΙΔΟΝΤΟΝ
ΑΡΧΙΝΕΩΚΟΡΟΝΙΕ
ΡΕΑΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤ°
ΡΟΣΔΙΑΒΙΟΥΑΡΧΙΕΡΕ
ΑΑΣΙΑΣΝΑΩΝΕΝ
ΣΜΥΡΝΗΣΤΕΦΑΝΗ
ΦΟΡΟΝΚΑΙΑΓΩΝΟ
ΘΕΤΗΝΑΠΟΔΕΔΕΙ
ΓΜΕΝΟΝΤΗΣΠΑΤΡΙ
ΔΟΣΤΟΝΕΥΕΡΓΕ
ΤΗΝΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝ

Ἡ Ἡρακλεὰς φυλὴ Α[ὖ]λ(ον) Λέπιδον, τὸν ἀρχινεωκόρον, ἱερέα τοῦ Αὐτοκράτορος διὰ βίου, ἀρχιερέα Ἀσίας ναῶν ἐν Σμύρνῃ, στεφανηφόρον καὶ ἀγωνοθέτην ἀποδεδειγμένον τῆς πατρίδος, τὸν εὐεργέτην, ἐπιμεληθέν[τος τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀνδριάντος τοῦ δεῖνος - - -

De ἀρχιερεῖ Ἀσίας ναῶν conf. n. 3839. Notabilis φυλῆς Ἡρακλεάδος mentio.

3831. *a.*[14]

Aezanis; edidit idem l. c. p. 248. n. 857. et p. 249. n. 859.

a.

Ι Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ Τ Ο Υ Α Ι Ζ Α
ΥΚΟΣΜΙΑΣΑΡΧΟΝΤΟΣΔΙΑΒΙΟΥΚΑΙΜΗΝΟΦΙ
ΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΕΥΔΟΞΟΥΥΙΟΥΚΟΥΙΡΕΙΝΑΚΥΔ
ΖΕΥΞΙΔΟΣ
ΝΝΙΚΩΝΑΓΩΝΩΝΔΕΥΤΕΡΑΝΑΓΩΝΟΘΕΣΙΑΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
ΙΟΝΠΡΟΣΟΔΟΝΚΑΘΙΕΡΩΣΑΙΕΠΙΤΟΙΣΥΠΑΥΤΟΥΔΙΑΤΟΥΑΡΧ
ΓΟΜΕΝΗΝΚΩΜΗΝΠΑΛΟΚΑΚΑΙΤΟΑΠΟΤΗΣΠΡΟΣΟΔΟΥΑΥ
ΜΑΤΟΣΚΑΘΙΕΡΩΣΕΝ
ΥΕΡΓΕΣΙΩΝΤΟΥΝΑΝΝΑΚΑΙΤΗΣΕΙΣΤΟΥΣΣΕΒΑΣΤΟΥΣΟ

b.

ΙΙΙΙΥΙΙ ΙΖΙΛΙ
ΑΤΕΛΗΑΝΘΝΗΤΟΥΟΝ
ΜΕΝΩΝΕΙΣΤΟΥΣΑΓΩΝΑΣΑΝ . . ΩΜΑΤΩΝ
ΝΠΑΛΟΚΑΚΑΘΩΣΜΕΓΙΣΤΗΚΑΙΚΑΛΛΙΣΤΗ
ΜΑΝΙΚΟΙΣΑΥΞΟΥΣΙΣΕΒΑΣΤΟΙΣΟΜΟΒΩΜΙΟΙΣ
ΝΗΦΟΡΙΑΝΚΑΙΤΗΝΑΓΩΝΟΘΕΣΙΑΝ
ΣΕΚΕΙΝΟΣΔΙΑΚΑΘΕΞΕΙΤΟΙΣΑΥΤΟΙΣ
ΕΝΕΙΜΟΥΠΡΟΣΗΚΩΝΣΤΕΦΑΝΗΦΟ
ΗΣΔΙΑΔΟΧΗΣΕΙΣΤΟΝΑΙΩΝΑΤΩΕΜΩ
ΙΗΚΩΜΗΚΑΙΗΠ . . ΓΟΔΟΣ ΘΗΟΥ

Fragmenta eiusdem, ut videtur, inscriptionis. Plurima deperdita sunt, ut in ordinem redigi singula non possint.

a.

Κατὰ τὰ ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τ]οῦ δήμου τοῦ Αἰζα[νειτῶν
- - - - - καὶ ἐπὶ τῆς ε]ὐκοσμίας ἄρχοντος διὰ βίου καὶ Μηνοφί[λου - - -
- - - - - καὶ Τιβε]ρίου Κλαυδίου Εὐδόξου υἱοῦ, Κουϊρείνᾳ, Κυδ[ιππιανοῦ?
- - - - - - Ζεύξιδος
- - - - τὴν τῶν γυμ]νικῶν ἀγώνων δευτέραν ἀγωνοθεσίαν ἐκ τῶν ἰδία[ν χρημάτων
- - - - - - πρόσοδον καθιερῶσαι ἐπὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ἄρχ[οντος - - -
- - - - τὴν λε]γομένην κώμην Πάλοκα καὶ τὸ ἀπὸ τῆς προσόδου αὐ[τῆς - - - - - -
- - - - ἀναλώ]ματος καθιέρωσεν.
- - - - - ε]ὐεργεσιῶν τοῦ Ναννᾶ καὶ τῆς εἰς τοὺς Σεβαστοὺς [ὁμοβωμίους θεοὺς εὐσεβείας] - - - - - - - - - - - - -

b.

\- - - - - -
ἀτέλειαν - - - -
\- - - τῶν γενο]μένων εἰς τοὺς ἀγῶνας ἀν[αλ]ωμάτων
\- - - τὴν κώμη]ν Πάλοκα, καθὼς μεγίστη καὶ καλλίστη
\- - - - - - αὔξουσ[α] Σεβαστοῖς ὁμοβωμίοις
θεοῖς] - - τὴν στεφα]νηφορίαν καὶ τὴν ἀγωνοθεσίαν
\- - - - - ἐκεῖνος διακαθέξει τοῖς αὐτοῖς
\- - - - τῷ γ]ένει μου προσήκων στεφανηφο[ρίαν
\- - - - τ]ῆς διαδοχῆς εἰς τὸν αἰῶνα τῷ ἐ - -
\- - - - - ἡ κώμη καὶ ἡ π[ρόσ]οδος [τοῦ] θ[ε]οῦ - - -

Tit. *a.* ἄρχων ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας redit n. 3847. *m.* in his Add. Memorabile nomen vici, ut videtur, Πάλοξ.

Tit. *b.* Σεβαστοὶ ὁμοβώμιοι θεοὶ sunt Divus Augustus et Diva Augusta. Cf. n. 3831. *a.*[15] et n. 3847. *m.* in his Add. Titulus ex aetate Claudii Imp. videtur esse, ut n. 3831. *a.*[15] in his Add. Homo ex familia Nannae, cuius mentio est tit. *a.* vs. 9. redire videtur n. 3831. *a.*[16] in his Add.

3831. *a.*[15]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 249. n. 858.

Ᾰ Ι Ω Ν Ο Σ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΤΟΔΕΥΤΕΡΟΝΣΕΒΑΣΤΩΝΚΛΑΥΔΙC
ΟΝΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΤΩΝΟΜΟΒΩΜΙΩΝΕ.ΤΩΝΙΔΙΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝ
ΑΒΙΟΥΚΑΙΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙ
ΣΤΗΡΟΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΟΥΔΙΑΒΙΟΥΚΑΙΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΚΑΙ
ϽΥΣΤΟΙΣΠΑΝΗΓΥΡΙΑΡΧΑΙΣΚΑΙΕΡΜΑΙΕΡΩΤΩΠΡΟΣΤΟΙΣΔΗΜΟ

ΕΒΑΣΤΟΝΓΕΝΟΣΥΠΗΡΕΤΕΙΝΔΕΙΝΠΑΣΙΤΗΠΑΤΡΙΔΙΚΑΙΤΟΥΤΩΝ
ΚΕΝΜΟΙΤΑΧΕΙΟΝΜΕΝΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝΘΕΩΝΟΜΟΒΩΜΙΩΝΣΕΒΑΣ
ΣΕΒΑΣΤΗΣΠΡΟΝΟΙ ΟΙΑΣΠΡΟΣΩΝΟΜΑΣΑΣΑΔΕΙΔΙΑΤ..ΟΚΙΜΑ

\- - - - - δι'] αἰῶνος
\- - - - - ἀγωνοθέτης τὸ δεύτερον Σεβαστῶν Κλαύδι[ος - - -
\- - - - θεῶ]ν τῶν Σεβαστῶν τῶν ὁμοβωμίων ἐ[κ] τῶν ἰδίων χρημάτων
\- - - - διὰ] βίου καὶ Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανι-
κοῦ, τοῦ Αὐτοκράτορος, σω]τῆρος καὶ εὐεργέτου διὰ βίου καὶ Τιβερίου Κλαυδίου Καί-
σαρος Βρεταννικοῦ] - - - τοῖς πανηγυριάρχαις καὶ Ἑρμαΐ[σκ]ῳ τῷ πρὸς τοῖς δημο-
σίοις χρήμασιν χαίρειν·]
\- - - τὸ τῶν Σ]εβαστ[ῶ]ν γένος ὑπηρετεῖν δεῖν πάσ[ῃ] τῇ πατρίδι καὶ τούτων
\- - - - ἔδω]κέν μοι τάχειον μὲν τῶν μεγάλων θεῶν ὁμοβωμίων Σεβασ-
τῶν] - - - - Σεβαστῆς Προνοίας προσ[ο]νομάσας ἃ δεῖ διὰ τ[ὸ δ]οκιμα-
σθῆναι] - - - - - - - - - -

Fragmentum epistolae magistratus cuiusdam, ex aetate Imp. Claudii. De θεοῖς ὁμοβωμίοις Σεβαστοῖς cf. n. 3831. *a.*[14] in his Add. De laudibus Augustorum cf. n. 4240. *d.* vs. 9. De formula τάχειον μὲν cf. Vol. II. n. 3422. Vs. 10. Providentia Augusta ex nummis nota.

3831. *a.*[16]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 248. n. 856.

\- - - - - - - ΤΙΒΕ
ΔΙΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣ
ΝΙΚΟΥΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑ
..ΚΑΙΣΑΡΟΣΒΡΙ
ϽΥΠΑΤΡΟΣ
ΔΙΟΣΝΑΝΝΑΥΙC
ΩΝΙΔΙΩΝΧΡΗΜ

Ὁ ἀρχινεωκόρος] Τιβε[ρίου Κλαυ-
δίου Καίσαρος Σεβασ[τοῦ Γερμα-
νικοῦ τοῦ Αὐτοκρά[τορος,
τοῦ] Καίσαρος Βρ[εταννικ-
οῦ πατρός, [Τιβέριος Κλαύ-
διος, Ναννᾶ υἱ[ός, - - - - ἐκ
τῶ]ν ἰδίων χρημ[άτων - -
\- - - - - - - -

Fragmentum ex aetate Imp. Claudii, ut n. 3831. *a.*[15] in his Add. De patre Nanna cf. n. 3831. *a.*[14] in his Add.

3831. *a.*[17]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 247. n. 848.

IO
ΒΑΣΤΟΝΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΤΟΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΘΙΕΡΩΣΑΙ
ΠΡΩΤΟΙΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΔΙΟΝ.
ΣΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΤΟΥΜΗΝ˙
ΦΙΛΟΥΚΑΙΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣΔΗ
ΜΟΣΘΕΝΟΥΣΟΙΝΕΩΚΟΡΟΙ
ΑΥΤΟΥΔΙΑΒΙΟΥ

Τιβέρ]ιο[ν Κλαύδιον Καίσαρα Σέ-
βαστόν, Γερμανικόν, τὸ[ν
Αὐτοκράτορα, καθιέρωσα[ν
πρῶτοι ἐκ τῶν ἰδίων Διον[ύ-
σιος Διονυσίου τοῦ Μην[ο-
φίλου καὶ Ἀσκληπιάδης Δ[η-
μοσθένους οἱ νεωκόροι
αὐτοῦ διὰ βίου.

Conf. n. 3831. *a.*[16] in his Add.

3831. *a.*[18]

Ibidem in tabula magna marmorea muro inserta; ediderunt Hamiltonus Researches cet. II. n. 16. Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie mineure, T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 248. n. 855.

ΑΠΟΡΩΜΗ
ΝΕΡΩΝ ΜΗΝΟΦΙΛΩ ΧΑΙΡΕΙΝ
ΜΕΝΕΚΛΗΣΚΑΙΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣΟΙΥΙΟΙΣΟΥΕΛΘΟΝ
ΤΕΣΠΡΟΣΜΕΑΠΑΝΤΑΕΔΗΛΩΣΑΝΟΣΑΤΕΑΥΤΟΣ
ΕΦΙΛΟΤΙΜΗΘΗΣΠΡΟΣΗΜΑΣΚΑΙΟΣΑΕΙΣΗΓΗΣΩΤΗΙ
ΠΟΛΕΙΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΤΑΣΗΜΕΤΕΡΑΣΤΙΜΑΣΕΦΟΙΣΟΥ
ΜΕΤΡΙΩΣΑΠΕΔΕΞΑΜΗΝΕΟΥΤΟΒΕΒΑΙΟΝΤΗΣΕΙΣΜΕ
ΕΥΝΟΙΑΣΚΑΙΤΟΑΕΙΜΕΛΕΙΝΣΟΙΠΡΟΣΕΠΙΝΟΕΙΝΤΙΤΗΙ
. ΑΙ
. ΩΤΕ
. ΗΝΕΙ
. . ΙΤΟΣΑΝΑΛΏΜΑΤΟΣΕΙΗΣΟΙΗΠΕΡΙΗΜΑΣΦΙΛΟΤΙΜΙΑ
. . ΥΤΑΗΔΗΔΕΔΗΛΩΚΟΤΙΟΤΙΟΥΔΕΤΩΝΙΔΙΩΝΕΝΕ
. . . . . ΑΥΤΗΣΦΕΙΔΕΣΘΑΙΠΡΟΑΙΡΗ ΜΕΝΕΚΛΗΣΔΕΟ
. . . . . . ΘΙΜΟΣΕΙΧΕΝΚΑΙΠΡΟΣΜΕΝΕΙΝΜΟΙΧΡΟΝΟΝ
ΟΣΟΝΑΕΙΒΟ. . . .
ΟΝΕΓΩΔΙΚ. . . .
ΓΗΡΩΣΑΠΕ. . . .
ΚΑΙΠΡΟΣΣΕ. . . .
ΤΑΕΓΡΑΨΑΔ. . . .
ΕΠΙΜΕΛΕΣΤΑ. . . .
ΠΟΛΙΝΥΜΩΝ. . . .
ΔΕΚΑΙΠΡΟΣΑ. . . .
ΔΗΛΩΣΑΣΩΣ. . . .
ΓΑΡΕΥΝΟΥΣΝΟ. . . .
ΦΕΙΝΕΑΝΤΟΥΔ. . . .
ΠΑΡΕΧΕΣΘΑΙΣC. . .
ΔΕΧΟΜΑΙΤΗΝΑ. . . .
ΔΕΜΟΙΜΕΝΕΚ. . . .
ΕΜΝΗΜΕΝΟΝ. . . .

Vs. 1. Η omittit Lebasius. Vs. 2. Ham. ΜΗΝΟ ΦΙΛΙ . . . ., Leb. ΜΗΝΟΦΙΛΩ. Vs. 5. Ham. Ε. ΜΟΤ cet., Leb. ΕΦΙΛΟΤ cet.; deinde Ham. ΩΣΑ et in fine ΤΗ (Leb. ΤΗΙ). Vs. 7. Ham. ΞΑΝΠΝΕΟΥΤΟ ΒΕ cet., Leb. ΞΑΜΗΝΤΟΒΕ cet. qui omisit pronomen. Vs. 8. Ham. ΚΑΙΠΟΛΕΙΜΕΛΕΙΝ˙˙ΜΝΟ. . ΕΙ . . ΟΝΟΕΙ. ΤΗΓ, Leb. ΚΑΙΤΟΑΕΙΜΕΛΕΙΝΣΟΙ ΠΡΟΣΕΠΙΝΟΕΙΝΤΙΤΗΙ. Vs. 10. Ham. ΩΤΕ, Leb. ΩΓΕ. Vs. 11. Ham. ΗΝΕ, Leb. ΗΝΕΙ. Vs. 12. Ham. . . ΙΙΟΣ. Ν. ΔΩΜΑΤΟΣΕΙΜ. ΟΙΗ cet., Leb. · · · ΤΟΣΑΝΑΛΩΜΑΤΟΣΕΙΗΣΟΙΗ cet. Vs. 16. Ham. ΟΣΟΝΑΝΕ. . . ., Leb. ΟΣΟΝΑΕΙΒΟ. Vs. 17. extr. Ham. ΛΙΚ, Leb. ΔΙΚ. Vs. 18. Ham. ΤΗΡΩΣΑΠΕ, Leb. ΓΗΡΩΣΑΠΕ. Vs. 24. Ham. ΑΝΑΩΣΑΣΩΣ. ., Leb. ΔΗΛΩΣΑΣΩΣ - - Vs. 25. extr. Ham. ΝΟ, Leb. ΜC. Vs. 26. extr. Ham. ΤΟΥΔ, Leb. ΤΟΥΣ. Vs. 27. ultimum ductum habet Lebasius. Vs. 29. Ham. ΔΗ ΜΟΣΜΕΝΕΚ. ., Leb. ΔΕΜΟΙΜΕΝΕΚ - - Vs. 30. omittit Hamiltonus, habet Lebasius.

Ἀπὸ Ῥώμη[ς].
Νέρων Μηνοφίλῳ χαίρειν.
Μενεκλῆς καὶ Μητρόδωρος οἱ υἱοί σου ἐλθόν-
τες πρός με ἅπαντα ἐδήλωσαν ὅσα τε αὐτὸς
ἐφιλοτειμήθης πρὸς ἡμᾶς καὶ ὅσα εἰσηγήσω τῇ
πόλει περιέχοντα τὰς ἡμετέρας τιμάς· ἐφ᾽ οἷς οὐ
μετρίως ἀπεδεξάμην [σ]ου τὸ βέβαιον τῆς εἴς με
εὐνοίας καὶ τὸ ἀεὶ μέλειν σοι προσεπινοεῖν τι τῇ
- - - - - - - -
- - - - - - - -
- - - - - - - -
- - - - - - - -
παν]τὸς ἀναλώματος εἴη σοι ἡ περὶ ἡμᾶς φιλοτιμία,
τα]ῦτα ἤδη δεδηλωκότι, ὅτι οὐδὲ τῶν ἰδίων ἐν ἑ-
ορταῖς] αὐτῆς φείδεσθαι προαιρῇ, Μενεκλῆς δὲ ὅ-
τι προθύ]μ[ω]ς εἶχεν καὶ προσμένειν μοι χρόνον
ὅσον ἀεὶ βο[υλοίμην - - - -
ον ἐγὼ δικ - - - - - -
γήρως ἀπε - - - - - -
καὶ πρός σε - - - - - -
τα. ἔγραψα δ[ὲ - - - - -
ἐπιμελέστα[τα - - - - -
πόλιν ὑμῶν - - - - - -
δὲ καὶ πρὸς ἀ - - - - -
δηλώσας ὡς - - - - - -
γὰρ εὔνους νο - - - - [γρά-
φειν, ἐάν του δ[έῃ - - - - -
παρέχεσθαί σ[οι - - - - -
δέχομαι τὴν ἀ - - - - -
δέ μοι Μενεκ[λῆς - - - - μ-
εμνημένον - - - - - -

Fragmentum epistolae ab Imperatore Nerone datae ad Menophilum quendam de honoribus sibi decretis a populo Aezanitarum. Menophilus videtur ex familia esse Apollonii Menophili filii Aezanitae, qui sententiam fert n. 3957. col. II. Cf. n. 3831. *a.*[2] in his Add. Menophilus Nicostrati filius Aezanitae est n. 3831. *a.*[1] in his Add.

N. 3831. p. 5. denuo ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 107. et Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 252. n. 868. Vs. 1. extr. Tex. ΑΓοΝυΘΕ. Vs. 2. sub fin. Leb. ΝΟΥ ΜΜΙΟΣ; dein Tex. ΜΗΝΗΣ. Vs. 3. init. nulla lacuna; deinde Tex. ΒΟΥΛΗΙΚΑΙΔΗΜΩΙ. Vs. 4. sub fin. Tex. ΑΞΙοΛοΓοΤΑΤΟΣ, Leb. ΑΞΙοΛΟΓΩΤΑ ΤΟΣ. Vs. 5. init. Tex. ΔΗΜΗΣΕΝΥΜΩΝ, Leb. ΔΗ ΜΗΣΕΝΗΜΩΝ. Vs. 8. post init. Tex. ΕΝΑΡΕΤΩΝ. Vs. 9. med. Tex. ΣΕΜΝ[οΤΑ]ΤΑ, Leb. ΣΕΜΝΩΤΑ ΤΑ; deinde Leb. ΣΠΟΥΔΗΣΚΑΙΔΙΑΤΑΥΤΑ cet. in fine Tex. ЄΤΙΜΗΣΑΜ[ΕΝ], Leb. ΕΤΙΜΗΣΑΜ.. Vs. 11. post init. Tex. ΥΜΕΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΙ, Leb. ΗΜΕΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΙ pro ΗΜΕΤΕΡΑΠΟΛΕΙ. Vs. 13. post init. Tex. ΤΗΣΤΕΚΕΔΝΟΤΗΤΟΣ, Leb. ΤΗΣ ΤΕΚ.Σ.....ΗΤΟΣ.

Itaque scribendum in contextu litteris minusculis expresso: vs. 2. extr. Νούμμιος Μῆνις, vs. 5. ἐπεδήμησεν ἡμῶν τῇ πόλει, vs. 9. καὶ διὰ ταῦτα cet., vs. 11. ἔν τε τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι, ad quam lectionem etiam Labordii apographum deducere poterat. ΠΟΛΕΙ videtur ex coniectura natum.

M. Ulpius Eurycles nomina tulit a M. Ulpio Traiano Imperatoris patre, qui Proconsul Asiae fuit a. p. Chr. 79. Inscriptiones n. 3831-3835. positae sunt in templo Iovis (ἐν χώρᾳ ἱερᾷ ἀνατεθείσῃ πάλαι τῷ Διὶ n. 3835.), ut monuimus in lemmate ad n. 3831. Ad hoc templum Cavedonio l. c. p. 133. referendi videntur nummi Aezanenses, in quibus templum nunc tetrastylum, nunc octastylum repraesentatur cum imagine Iovis stantis (Mionnet Descr. n. 100. 105. 111.) et nummus inscriptus ΑΙΖΑΝΕΙΤΩΝΝΕΩΚΟΡΩΝ ΤΟΥΔΙΟΣ (Mionnet Suppl. n. 89. conf. Cavedon. Spicileg. numm. p. 231.).

N. 3832. p. 6. denuo ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 107. et Lebasius l. c. p. 252. n. 869. Vs. 1. extr. Tex. ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ, Leb. ΑΔΡΙΑΝοΥΠ. Vs. 3. extr. Tex. ΤΗΒΟΥΛΗΙΚΑΙΤΩΙ ΔΗΜΩΧΑΙΡΕΙΝ. Vs. 4. extr. Tex. ΑΝΔΡΑΣΔΕΙΚ ΝΕΙ, Leb. ΑΝΔΡΑΣΑΠΟΔΕΙΚΝΥ. Vs. 5. Tex. ΣΥΝ ΕΔΕΣΘΑΙ, et ad fin. ΠΟΛΗΤΩΝ. Vs. 6. inde a med. Tex. ΟΝΤΕΣΟΥΔΕΣΤΙΝοΥΤΟΣΟΥΛΠΙΟΣ cet., Leb. οΝΤΕΣ...ΣΕΣΤΙΝοΥΤΟΣοΥΛΠΙΟΣ cet. Vs. 7. med. Tex. [ΤοΝ], vs. 8. med. Tex. οΙΔΙΑΙ p. ΦΙΛΙΑΙ; vs. 9. med. Tex. ΕΠΙΕΙΚΕΙΑΔΙΑ cet.; mox Tex. ΠΕΠΟΙ[Η]ΚΕΝΑΙΕΥΛ cet., Leb. ΠΕΠοΙΗΚΕ ...ΕΥΛ cet. Vs. 10. post init. Tex. ΑΥΤΩΠΑΡ; vs. 11. med. Tex. ΕΥΧΟΜΕΝ p. ΕΧοΜΕΝ. Vs. 12. init. Tex. omittit ΤΟΝ; deinde habet ΥΜΩΝ p. ΗΜΩΝ; mox Tex. Leb. ΚΥΛΛοΝΦΙΛ cet. Vs. 13. post med. Tex. ΕΥΡΥΚΛΕΑΛΛΑ. Vs. 15. extr. Leb. ΔΙΑΤΕΤΕΛΗ ΚΕΝ ΕΝΕΣΤΕΙΛΑ. Vs. 16. extr. Tex. ΤΟΡΑΚΗ. Ceterum Lebasius constanter Α et ο modulo minori.

Itaque in contextu litteris minusculis expresso scribendum vs. 1. extr. Ἀδριανοῦ Πανελληνίου (cf. n. 3833. vs. 1.), vs. 4. extr. et 5. init. ἀποδείκνυσθαι p. ἀ[ποµαρτύρε]σθαι, vs. 6. οὗτος Οὔλπιος.

N. 3833. p. 7. denuo ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 106. et Lebasius l. c. p. 251. 252. n. 867. Vs. 1. extr. Tex. ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΙΟΥ; vs. 2. sub fin. Tex. ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΙΩΝ; vs. 4. Tex. ΑΠοΥ ΛΙοΝ p. ΑΠοΥΛΗΙοΝ; sub fin. Tex. Leb. ΦΘΑΝο ΜΕΝ; vs. 5. post init. Leb. ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ; vs. 6. med. Leb. ΤΗΠΑΤΡΙΔΙ; vs. 9. extr. Tex. ΑΞΙοΜΑ; vs. 10. extr. Tex. Leb. ΕΝοΙΣ; vs. 11. med. Tex. Leb. ΔΙΑΤΕΤΕΛΗΚΕ, et in fine Tex. ΣΥΝΕΔΡΙΑΣ; vs. 12 Tex. ΜΑΣ p. ΥΜΑΣ. Nihil inde novi; nisi quod vs. 10. extr. in contextu litteris minusculis expresso scribendum ἐν οἷς p. ἐν ὅσοις. Ceterum Lebasius constanter Α et ο modulo minori.

N. 3834. p. 7. denuo transcriptum ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 108. Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie min. T. III. l. c. p. 251. n. 866. Vs. 5. extr. Tex. ΤοΚΑΑΥ; vs. 7. init. Tex. Leb. lacuna non notata [ΟΙ]ΠΡΟ; vs. 10. Tex. [Ι]ΕΙΚΗΚΑΙ ΑΓΑΘΟΝΕΚΤΩΝ cet., Leb. [ΙΕΙ]ΚΗΕΜΑΘΟΝΕΚΤΩΝ cet.; vs. 11. extr. Tex. ΠΡΟΜΙΑΣ, Leb. ΠΡΟΜΙ[ΑΣ]; vs. 12. extr. Tex. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥΑΠοΡΩΜΗΣ, Leb. ΔΕΚΕΜΒΡΙΩΝΑΠΟΡΩΜΗ[Σ]. Ceterum lapis hodie a sinistra detritus videtur, siquidem Lebasius initio versuum lectiones dedit uncis inclusas, ut vs. 1. [ΑΥΤ], vs. 2. [ΘΕΟΥ] cet. Idem ubique Α.

N. 3835. p. 8. edidit Texier Descr. Asiae min. T. I. p. 103 sqq. In inscriptione Graeca is tradit ita: vs. 1. extr. ΒΟΥΛΗ[ΚΑΙΤΩΙ]; vs. 4. extr. ΑΥΤοΔΗ; vs. 5. init. ΛοΝ; vs. 6. med. ΔΥΣΕΡΤΕΣ; vs. 7. extr. ΑΚοΛοΥ; vs. 8. med. ΤΗΝ; vs. 11. extr. ΕΠΙΤ[ΗΔΕΙ ΟΥΣ]ΛΕΞΑΜΕΝΟΣΕΚΕΙΝΟΙΣ, male; vs. 12. extr. ΚΑΙ[ΕΞΑΥΤΟΥΔΗΛο]ΝΥΜΕΙΝΓΕΝΗΣΕΤΑΙ; vs. 13. extr. ΜΑΤΩ[ΝΗΔΗΥΜΕΙΝΔ]ΕΔΗΛΩΚΑΟΤΙοΔΕΙ ΤΕ; vs. 14. extr. ΚΑΤΑΤΗΝ[ΧΩΡΑΝΗΝΙΕΡΑΝ—]ΦΑ ΣΙ[Ν ΑΠο]ΗΣΑΝΗ, falso; vs. 15. extr. ΕΚΑΣΤ[ΟΣ ΤΟΥΤΟΥΠΕΡΤΗΣ]ΙΕΡ[ΑΣΤΩΔΙ], falso; vs. 16. extr. ΤΙΝΕΣΧ[ΩΡΑΣΠΕΡΙΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΝΤΕΣΠΟΙ ΗΣΩΣΙ]; vs. 17. extr. ΤΗΣ[ΤΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΠΡοΝοΙ ΑΣΚΑΙΜΑΧΑΙ]; vs. 18. extr. ΜΕΧΡΙ[ΤΟΥΤΟΥΤΟ ΔΙΑΤΑΧΘΕΝ....ΕΙΛΗ]; vs. 19. extr. ΕΠΙΣΤΟ[ΛΗΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ]; vs. 20. extr. ΙΜΑΣΕΥΧοΜΑΙ. Ceterum ubique ο minori modulo exaratum est. Accuratius transcriptum dedit Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 249. n. 860. Varia lectio haec est: vs. 1. extr. ΒΟΥΛ^{HI}; vs. 2. med. ΠΕΡΙ; vs. 3. extr. ΤΗΙΠΡΟΝΟΙΑΤΟΥ; vs. 5. sub fin. ΠΟΙΕΙΝ; vs. 8. med. Τ..ΠΟΛΥΧ.ΟΝΙΟΝ; vs. 10. sub fin. ΕΠΕ¯ΣΤΕΙΛΑ; vs. 11. med. ΓΕΟΜΕΤΡΑΣ ΕΠΙΤΗΛ...... \ΕΞ cet.; vs. 13. med. ΓΡΑΜΜΑΤΣ ....ΞΔΗΛ cet.; vs. 14. post lacunam ΦΑΣΙΝ ΕΞΗΣΑΝΗ; vs. 15. post lacunam ΙΕΡΟ.........; vs. 16. ante lacunam ΤΙΝΕΣΑ...; vs. 18. ante lacunam ΜΕΧΡΙΝ...; vs. 20. ΜΟΙΓΕΓΡΑΦΕΝ ΕΡΡΩΣΘΑΙΥΜΑΣΕΥΧΟ. Ceterum ubique Α, et versus 1. 2. maioribus litteris exarati sunt. Ex apographo Texieri nihil nostrum facere possumus. Nam quae ibi supplementa posita sunt, eorum alia falsa sunt alia improbabilia. Ex apographo Lebasii scribendum in contextu litteris minusculis expresso vs. 14. extr. ἐξ ἧς, ubi dederam ἀφ' ἧς, et vs. 20. [ἔ]μοὶ γέγραφεν. In epistolis Latinis, quae adiectae sunt, haec est varietas lectionis:

A. vs. 1. Tex. EXEMPLEPISTVLAE[HADRI]ANI

SCRIPTAEAD, Leb. EXEMPL·EPISTVLAE...SA RISSCRIPTAEAD; vs. 3. Leb. .VOS ... ROS p. QVOS CLEROS; deinde scribe AGER; vs. 4. med. Tex. RE GIBVSDIVISV[SSIT]NON cet., Leb. ita omissis supplementis; vs. 5. med. Leb. .... M p. EVM; vs. 6. med. Tex. [NECMINI]MVS; vs. 7. med. Tex. MODE STVSCON[SVLVIT]VT cet., Leb. MODESTVSCON S.......VT cet.; deinde Tex. PRO[H]IS; vs. 8. med. Tex. QVIES[ENTCLERICI]AGRI, Leb. QVIES . . NTG .....RICIAGRI; in fine Tex. EX[HOC], Leb. EX H . .; vs. 9. med. Tex. PENDIS[ICCON]STITIT cet., Leb. PENDISI ....NSTITIT cet.; in fine Tex. TEM[PO], Leb. TEM ...; vs. 10. extr. PENDEND[VM] A[T]SIQVAEMORAEQV[AERANTVR], Leb. PENDEN D . ME......SIQVAEMORAEQV....; vs. 11. QV[I ETETIBIO]BS[TITERINT], Leb. VS........N TINTE.

B. vs. 5. extr. Tex. Leb. NEQMAXIMINEQ; vs. 6. init. Tex. [MIN]IMI, Leb. ... IMI; vs. 7. init. Tex. [GIONE]QVAE cet., Leb. ...... QVAE cet.; vs. 8. init. Tex. [TVM]IHESPERCAR cet., Leb. .... IHESPER CAR cet.; in fine Tex. EXPLORESQV[AEMAXI], Leb. EXPLORESQV; vs. 9. init. Tex. [MICLE]RIMENS cet. Leb........ERIMENS cet.; vs. 10. Tex. INIPSAIL LAREG cet. sine notata lacuna; vs. 11. Tex. [N]OTVM MIHIFACIAS sine lacuna notata.

C. vs. 5. Tex. POSSVNTQVAMVTIRE[CEPTA] VSVSVNT, Leb. POSSVNTQVAMPEREOSQVIVSV SVNT; vs. 6. Tex. EORVMPRETIAHOCCVMMIHI INIVN, Leb. EORVMPITIOBHOCCVMMIHIINIVN; vs. 7. med. Tex. TIBINVNTIAREM, Leb. TIBIRENVN TIAREM; vs. 8. init. scribe MENSVRA; vs. 10. Tex. PRAESENTEM[E]LECTOSGEOMETRAS, Leb. PRAE SENTEM·EI.

Itaque *A.* vs. 1. scribe [*Cae*]*saris*; vs. 8. extr. scribe *ex h*[*oc*] *tempore*; vs. 10. legendum videtur: *vectigal pendend*[*u*]*m e*[*st*] *a*[*c*] *si quae morae qu*[*aerantur*]; de vs. 11. nihil liquet nisi forte in medio fuit *inte*[*gri*]. *B.* vs. 10. init. delenda lacuna; nec videtur aliud ibi fuisse, quam: [*in*] *ipsa illa regione sit et id.* *C.* lege vss. 6. 7. *quam uti re*[*cepta*] *usu sunt eorum pretia. Hoc cum mihi iniunxisses ut tibi renuntiarem* cet., vss. 9. 10. *in rem praesentem* [*s*]*electos geometras* - - - -

In regibus, quorum mentio fit in epistola Latina *A.* vss. 3. 4. Cavedonius l. c. p. 133. coniicit recensendos esse Mithridatem et Antiochos, quorum nomina apparent etiam in nummis Aezanensibus (Mionnet Descr. n. 88. Suppl. n. 60. 73.).

N. 3836. p. 10. denuo transcriptum edidit Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie mineure, T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 253. n. 871. ita:

ΛΙΟΝ	ΤΟΚΡΑΤΟΡ
ΙΕΡΕΑ	ΟΝΟΥΗΡΟΝΣ
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙ	ΧΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙ
ΟΓΘΕΟΥΑΝΤΩ	ΘΕΟΥΑΝΤΩΝΕ
ΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥ	ΑΔΡΙΑΝΟΥΥΙΓ
ΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥ	ΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟ
ΚΓΟΝΟΝΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΑΠΟΓΟΝΟΝ	ΝΕΡΟΥΑΑΠΟΓ

Μ·ΟΥΛΠΙΟΥΑΠΠΟΥΛΕΗΟΥΕΥΡΥΚΛΕΟΥΣΑΡΧΙΕΡΕΩΣΑΠΟΔΕΔΙΓΜΕΝΟΥΑΣΙΑΣ

Hinc apparet verba turbata et quae ad sinistram, ad dextram posita fuisse in apographo, quo usi sumus. Lege igitur:

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρή]λιον	[Αὐ]τοκράτορ[α Καίσαρα Λ. Αὐρήλι-
Ἀντωνεῖνον Σεβαστόν, ἀρχ]ιερέα	ον Οὐῆρον, Σ[εβαστόν, δημαρ-
μέγιστον], δημαρχικῆς ἐξουσί-	χικῆς ἐξουσί[ας τὸ - - ὕπατον τὸ - -
ας τὸ - - ὕπατον τ]ὸ γ̄, θεοῦ Ἀντω-	θεοῦ Ἀντωνε[ίνου υἱόν, θεοῦ
νείνου υἱόν,] θεοῦ Ἀδριανοῦ	Ἀδριανοῦ υἱ[ωνόν, θεοῦ Τραϊα-
υἱωνόν, θεοῦ Τρ]αϊανοῦ Παρθικοῦ	νοῦ Παρθικο[ῦ ἔκγονον, θεοῦ
ἔ]κγονον, θεοῦ Νερούα ἀπόγονον	Νερούα ἀπόγ[ονον

M. Οὐλπίου Ἀππουλ[ηΐ]ου Εὐρυκλέους, ἀρχιερέως ἀποδεδ(ε)ιγμένου Ἀσίας [ναῶν - - - -

Itaque supervacanea sunt quae de collocatione titulorum insolentiori coniecit Cavedonius l. c. p. 134. Ceterum dixeris titulos positos esse a. u. c. 915. p. Chr. 162. ut M. Aurelius trib. pot. XVI. L. Verus trib. pot. II. Cons. II. fuerit.

N. 3837. p. 10. et n. 3838. p. 11. quae fragmenta eiusdem inscriptionis coniecimus esse, optime transcripta edidit Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie mineure, T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 253. et 254. n. 874.

[*Textum vide pag. seq.*]

Αὐ]τοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Μ(άρκου) Ἀ[ντωνεί-
νου, Εὐσεβοῦς, Γερμανικοῦ, Σ[αρματικοῦ υἱός,
θεοῦ Κομμόδου ἀδελφός, θ[εοῦ Ἀντωνείνου
Εὐσεβοῦς υἱωνός, θεοῦ Ἀδριαν[οῦ ἔγγονος, θε-
οῦ Τραιανοῦ Παρθικοῦ καὶ θεοῦ Ν[ερούα ἀπό-
γονος, Λούκιος Σεπτίμιος Σεούηρος, Εὐσε-
βής, Περτίναξ, Σεβαστός, Ἀραβικός, Ἀδιαβηνι-
κός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσί-
ας τὸ [ϛ̄], αὐτοκράτωρ τὸ [ῑ], ὕπατος τὸ β̄, πατὴρ
πατρίδος Αἰζανιτῶν τοῖς ἄρχουσι καὶ τῇ
βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν·
τὴν ἡδονὴν ἣν ἐπὶ τοῖς κατ[ω]ρθωμένοις
ἔχετε καὶ ἐπὶ τῷ τὸν υἱόν μου Μάρκον Αὐρή-
λιον Ἀντωνεῖνον ἐπιβαίνειν ἀγαθῇ τύχῃ
τῶν τῆς ἀρχῆς ἐλπίδων καὶ τετάχθαι μ[ετὰ

ΝΙΠΤΟΚΡΑΤΩΡΚΑΙΣΑΡΘΕΟΥΜΑ
ΝΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΣ
ΘΕΟΥΚΟΜΜΟΔΟΥΑΔΕΛΦΟΣΘ
ΕΥΣΕΒΟΥΣΥΙΩΝΟΣΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝ.
ΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΚΑΙΘΕΟΥΝL
ΓΟΝΟΣΛΟΥΚΙΟΣΣΕΠΤΙΜΙΟΣΣΕΟΥΗΡΟΣΕΥΣΕ
ΒΗΣΠΕΡΤΙΝΑΞΣΕΒΑΣΤΟΣΑΡΑΒΙΚΟΣΑΔΙΑΒΗΝΙ
ΚΟΣΑΡΧΙΕΡΕΥΣΜΕΓΙΣΤΟΣΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙ
ΑΣΤΟΓΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΤΟΗΥΠΑΤΟΣΤΟΒΠΑΤΗΡ
ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΑΙΞΑΝΙΤΩΝΤΟΙΣΑΡΧΟΥΣΙΚΑΙΤΗ
ΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΔΗΜΩΙ ΧΑΙΡΕΙΝ
ΤΗΝΗΔΟΝΗΝΗΝΕΠΙΤΟΙΣΚΑΤΟΡΘΩΜΕΝΟΙΣ
ΕΧΕΤΕΚΑΙΕΠΙΤΩΤΟΝΥΙΟΝΜΟΥΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗ
ΛΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΕΠΙΒΑΙΝΝΕΙΝΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΤΩΝΤΗΣΑΡΧΗΣΕΛΠΙΔΩΝΚΑΙΤΕΤΑΧΘΑΙΜ..
ΤΟΥΠΑΤΡΟΣΦΑΝΕΡΩΤΑΤΑΕΓΝΩΝΔΙ
ΤΟΥΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣΚΑΙΗΣΘΗΝΟΤ
ΙΟΣΙΑΝΗΓΑΓΕΤΕΕΟΡΤΗΝΚΑΙΕΘΥ
ΙΟΙΣΘΕΟΙΣΘΥΣΙΑΣΧΑΡΙΣ....ΟΥΣ
ΛΙΣΟΝΤΕΣΕΝΔΟΞΩΣΚΑΙΕΚΠΑΛΑΙΟ
ΜΑΙΩΝΑΡΧΗΧΡΗΣΙΜΩΣΤΗΝΝΕΙΚΙ
ΩΣΕΙΔΟΝΕΠΙΜΑΡΤΥΡΙΑΤΩΝΚΑΤΟΡΘΩΜ.
ΝΩΝΕΛΘΟΥΣΑΝΜΕΤΑΤΟΥΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
ΛΠΕΠΕΜΨΑΤΟΚΡ.. ΑΥΜΕΙΝΠΑΡΑΤΟΙΣ
ΕΝΧΩΡΙΟΙΣΘΕΟΙΣΕΣ.ΜΕΝΟΝ
ΕΠΡΕΣΒΕΥΟΝΚΑΙΛΙΟΣΚΑΜΠΑΝΟΣΦΛΑ
ΟΥΙΑΝΟΣΚΛΑΥΔΙΟΣΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣΑΥ
ΡΗΛΙΑΝΟΣΦΙΛΟΤΙΜΟΣΜΗΝΟΦΙΛΟΥΚΛΑΥ
ΔΙΟΣΠΑΣΙ.ΕΧΝΟΣΒΕΙΘΥΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΥΡΗΛΙΟΣΚΑΤ.ΛΛΟΣΜΗΝΟΦΙΛΟΣΦ.
ΛΙΠΠΟΥΦΙΛΙΠΠΟΣΜΗΝΟΦΙΛΟΥΜΕΝ
ΚΡΑΤΗΝΔΕΜΕΙΛΗΤΟΥΕΦΑΣΑΝ
ΛΥΟ ΙΑΙΟΙΣΤΟΕΦΟΔΙΟΝΑΠΟ
ΙΚΑΥΠΕΣΧΙΙΝΤΑΙ

τοῦ πατρός, φανερώτατα ἔγνων δι[ὰ
τοῦ ψηφίσματος καὶ ἥσθην ὅτ[ι δι' αὐτὸ δη-
μ]οσίαν ἠγάγετε ἑορτὴν καὶ ἐθύ[σατε τοῖς ἐνχωρ-
ίοις θεοῖς θυσίας χαρισ[τηρί]ους, [πό-
λις ὄντες ἔνδοξ[ο]ς καὶ ἐκ παλαιο[ῦ τῇ τῶν Ῥω-
μαίων ἀρχῇ χρήσιμ[ο]ς. τὴν [πρ]ε[σβείαν δὲ ἀσμέν-
ως εἶδον ἐπὶ μαρτυρίᾳ τῶν κατ[ω]ρθωμ[έ-
νων ἐλθοῦσαν μετὰ τοῦ ψηφίσματος.
ἀ]πέπεμψα τὸ κρ[ῖμ]α ὑμεῖν παρὰ τοῖς
ἐνχωρίοις θεοῖς [τεθησό]μενον.
ἐπρέσβευον Καίλιος Καμπανὸς Φλα-
ουϊανός, Κλαύδιος Ἀπολλινάριος Αὐ-
ρηλιανός, Φιλότιμος Μηνοφίλου, Κλαύ-
διος Πασί[τ]εχνος, Βεῖθυς Δημητρίου,
Αὐρήλιος Κάτ[υ]λλος, Μηνόφιλος Φ[ι-
λίππου, Φίλιππος Μηνοφίλου· Μεν[ε-
κράτην δὲ Μειλήτου ἔφασαν
δ]ύο [Ῥωμ]αίοις τὸ ἐφόδιον ἀπο-
δοῦναι - - - ἡν]ίκα ὑπέσχ[η]νται - -
- - - - - - - - - -
[εὐτυχεῖτε].

Aezanitae a. u. c. 951. p. Chr. 198. in honorem Caracallae consortis tribuniciae potestatis diem festum celebrandum decreverunt. Exin decretum per legationem miserunt ad Imperatorem patrem, qui his litteris respondet. Ex nummis Septimius Severus eo anno, quo Caracallam in consortium imperii administrandi assumpsit, tribuniciae potestatis VI, Consul II, Imperator X fuit. Itaque vs. 9. vitia irrepserunt sive lapicidae sive transcribenti imputanda. Vs. 21. prope dixeris τὴν νεικηφόρον esse, ut ea vox sit pro πρεσβείᾳ. Claudius Apollinaris quidam praetor memoratur in titulo n. 3840.

N. 3839. p. 11. melius transcriptum edidit Lebasius l. c. p. 257. n. 885.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟ
ΔΗΜΟϹ Μ
ΑΥΡϹΕΟΥΗΡΟΝ
ΑΡΧΙΕΡΕΑΑϹΙΑϹ
ΝΑΩΝΤΩΝΕΝ
ΠΕΡΓΑΜΩΚΤΗϹΠΑ
ΤΡΙΔΟϹΤΟΓϹΤΡΑ
ΤΗΓΗϹΑΝΤΑΤΟΕ
ΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΚΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ

Hinc in contextu litteris minusculis expresso vs. 8. scribe τὸ γ̄ et vs. 9. extr. τὸ ε̄.

N. 3840. p. 11. ediderunt Bailius Fasc. inscr. I. p. 131. n. XL. Hamiltonus Researches cet. II. n. 14. Texier Descr. As. min. tab. 35. III. Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 257. n. 884.

Bail.

ΤΟΝΜΕΓΑΝΚΑΙ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΑΚΑΙΚΤΙΣ
ΤΗΝΤΗΣΠΟΛΕ
ΩΣΚΛΣΤΡΑΤΟ
ΝΙΚΟΝΥΠΑΤΟΝ
ΗΠΑΤΡΙΣΣΤΡΑ
ΤΗΓΟΥΝΤΟΣ
ΤΟΒΚΛΑΠΟΛ
ΛΙΝΑΡΙΟΥ
- - - - -
- - - - -

Hamilt.

ΤΟΝΜΕΓΑΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΚΑΙΣΩΤΗΡΑΚΑΙΚΤΙΣΤΗΝ
ΤΗΣΠΟΛΕΩΣΚΛΣΤΡΑΤΟ
ΝΙΚΟΝΥΠΑΤΟΝΗΠΑΤΡΙΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΤΟΒ̄
ΚΛΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ

In exhibendo titulo Lebasius consentit cum Bailio, nisi quod vs. 1. habet solum ΤΟΝΜΕΓΑΝ, vs. 5. ΩΣΚΛ.ΣΤΡΑΤΟ, vs. 9. ΤΟΒ̄ΚΛ.ΑΠΟΛ, vs. 10. ΛΙ ΝΑΡΙΟΥ⚘ nec signat lacunam. *Claudius Apollinaris* quidam est in titulo n. 3838. in his Add.

N. 3841. p. 11. denuo transcriptum ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 112. minus accurate, qui vs. 1. habet ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΔΡΙΑΝΟΣ, vs. 4. ΥϹΙΟΥϹΥΝΕΔΡΟΥΤΟΥ, et Lebasius Voy. arch. en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 251. n. 864. qui ita exhibet:

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΔΡΙΑΝΩ
ΓΕΝΕΤΟΡΙΕΙϹΑΝΓΕΙΛΑΝ
ΤΟϹΠΟΠΛΙΟΥΚΑΙΔΙΟΝ
ΥϹΙΟΥϹΥΝΕΔΡΟΥΤΟΥ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΟϹ

Vitium igitur in lapide est. Lapicida aut omisit ΤΟΥ post ΠΟΠΛΙΟΥ aut male insculpsit ΚΑΙ p. ΚΛϛ. Ad P. Cl. Dionysium Cavedonius l. c. p. 134. comparat nummum Aezanensem inscriptum ΠΛΙΒΔΙΟΝΥϹΙΟΥ (Mionnet Descr. n. 111.), ubi legendum videatur ΠΟ ΠΛΙΟΥ vel ΠΟΠΛΙΒ̄ΔΙΟΝΥϹΙΟΥ. De elogio Hadriani, qui alter Ζεὺς γενέτωρ audit, idem conferri iubet Stanl. ad Aeschyli Suppl. 77.

Post n. 3841. p. 11. insere:

3841. *b.*

Aezanis; edidit Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 251. n. 865. et p. 253. n. 872.

a.

ΣΑΒΕΙΝΗ
ΣΕΒΑΣΤΗ

b.

ΜΑΡΚ

Σαβείνῃ Σεβαστῇ - - - -

Tit. *a.* fragmentum ex titulo dedicatorio ad Sabinam Hadriani Imp. uxorem pertinente.

Tit. *b.* Μάρκ[ος] vel Μάρκ[ῳ] vel Μάρκ[ον] ex titulo fortasse Imperatorio.

3841. *c.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 253. n. 873.

ΑΙϹΑΡΙΛ.ΑΥΡ.ΚΟΜΟΔω

Αὐτοκράτορι Κ]αίσαρι Λ. Αὐρ. Κομ(μ)όδῳ.

Fragmentum pertinere videtur ad annos incipientis imperii Commodi (ante a. u. c. 933.) vel etiam ad extremos. Cf. Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 135.

3841. *d.*

Ibidem in occidentem; edidit idem l. c. p. 267. n. 988.

.Α..ΑΝΤΩΝΕΙ
.ΟΝ...ΙΛΙΟΝ
.....ΣΙΟΥ..
...ΤΟΡΟΣ..
.ΕΠΤΙΜΙΟΥΣΕΟΥ
.ΡΟΥΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ
.Ε..ΣΤΟΥΗΒΟΥ
.ΗΚΑΙΟΝΕΩΚΟΡ
ΤΡΙ·ΥΙΟΣΙΕΡΟΣ
ΚΑΙΛ.ΛΙΟΣΔΙΞΟ
...ΝΙΔΗΜΟΣ
ΝΙΔΙΩΝΘΕΟΥ
ΙΜΕΛΗΘΕΝΤ^.
ϽΝΠΙ..ΛΛ.ΡΟΥ
ϿΗΝΙΑΝΟΝΑΡ
\ΟΝΤΩΝ

Μ.] Α[ὐρ.] Ἀντωνεῖ-
ν]ον [καὶ Π. Σεπτ]ί[μ]ιον
Γέταν, Σεβα]σ[τ]ού[ς, υἱοὺς
Αὐτοκράτ]ορος [Καίσαρος
Σ]επτιμίου Σεου-
ή]ρου Περτίνακος
Σ]ε[βα]στοῦ, ἡ βου-
λ]ὴ καὶ ὁ νεωκόρ[ος
τ[οῦ Δ]ιός, ἱερὸς
καὶ [ἄσυλ]ος [Α]ἰ[ζα-
νειτῶν] δῆμος
ἐκ τῶ]ν ἰδίων θεοῦ·
ἐπ]ιμεληθέντ[ων
τῶ]ν π[ερὶ Μ.] Ῥου-
φει]νιανὸν ἄρ-
χ]όντων.

Aezanitae νεωκόροι τοῦ Διὸς etiam in nummis audiunt (vide Mionnet Suppl. n. 89. cf. ad n. 3831. in his Add.). Vs. 7. exspectatur ἡ φιλοσέβαστος βουλὴ ut n. 3841. *g.* in his Add. Cf. tamen Vol. II. n. 2972. Titulus ad a. u. c. 962-964. p. Chr. 209-211. pertinet.

3841. *e.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 254. n. 876.

ΩΙΜΕΓΙΣ

- - Ἀραβικῷ, Ἀδιαβηνικῷ, Παρθικ]ῷ, μεγίσ[τῳ - -

Fragmentum tituli dedicatorii ad Septimium Severum vel ad Caracallam pertinentis.

3841. *f.*

Aezanis; edidit idem l. c. p. 245. n. 841. et p. 254. n. 877.

a.

ΟΣΤΟΥΜΕ
ΣΙ ΒΟΥΛΗΙΔΗΜΩΙ ΧΑΙΡΕΙΝ
ΝΠΡΩΤΗΝΑΡΧΗΝΜΟΥΤΗΣΑΝΘΥΠΑΤΕΙΑΣΑΚΟ
ƆΝΤΕΤΑΙΣΕΝΤΟΛΑΙΣΗΓΗΣΑΜΕΝΟΣΚΑΙΑΝΑΝΚΑΙ Ι
\ΙΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙΤΗΝΠΑΡΥΜΕΙΝΕΠΙΔΗΜΙΑΝΗΚΟΝ Ο
ΜΩΣΙΔΩΝΔΕΠΟΛΙΝΕΥΓΕΝΗΤΕΚΑΙΑΡΧΑΙΑΝ/ Δ
ΝΕΩΣΤΙΕΠΟΣΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΟΙΣΟΥΔΕΝΟΣ Γ
ΝΑΚΜΑΖΕΙΝΔΟΚΟΥΣΩΝΕΠΙΤΑΙ/.ΤΕΡΟΝΣΥΝΑΥ ΕΣ

b.

- - ΠΕΡΙΑΥ
ΝΝΥΝΔΕ
ΠΟΣΤΕΙΛΑΙ
ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ

a.

[Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνα - - - Αἰζανειτῶν]
ἄρχου]σι, βουλῇ, δήμῳ χαίρειν.
Ἐξ οὗ κατέστην εἰς τὴ]ν πρώτην ἀρχήν μου τῆς ἀνθυπατείας, ἀκό-
λουθον] - - - - τε ταῖς ἐντολαῖς ἡγησάμενος καὶ ἀνανκαῖ-
ον - - - - κα]ὶ ποιήσασθαι τὴν παρ' ὑμεῖν ἐπιδημίαν ἧκον
- - - - - μως· ἰδὼν δὲ πόλιν εὐγενῆ τε καὶ ἀρχαίαν
- - - - - νεωστὶ [πρ]οσκατασκευαζομένοις οὐδενὸς
- - - - - ἀκμάζειν δοκουσῶν ἐπι[φ]α[νέσ]τερον συναύ-
ξειν] - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - -

b.

- - - - περὶ αὐ[τῶν
- - - νῦν δὲ - - -
- - ἀ]ποστεῖλαι.
εὐτυχεῖτε.

Tit. *a.* fragmentum epistolae Proconsulis ad Aezanitas datae. Multa desunt ad sinistram. Litterae ad dextram residuae ad columnam secundam pertinent.

Tit. *b.* ex fine epistolae sive huius, cuius fragmentum exhibetur tit. *a.* sive alius similis.

3841. *g.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 254. n. 875.

ΑΣΥΛΟΥΚΑΙ
ΥΤΟΥΔΙΟΣ
ΤΩΝΠΟΛΕΩΣ
ΡΑΣΤΟΣΒΟΥΛΗ
ΤΟΣΔΗΜΟΣ

Τῆς ἱερᾶς καὶ] ἀσύλου καὶ
νεωκόρο]υ τοῦ Διὸς
Αἰζανει]τῶν πόλεως
ἡ φιλοσέβα]στος βουλὴ
καὶ ὁ νεωκόρ]ος δῆμος
- - - - - -
- - - - - -

Conf. n. 3841. *d.* in his Add.

3841. *h.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 247. n. 854.

- - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - ΕΠΙ
. ΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥΑΥΛΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΠΡΩΤΟΥ
ΔΟΝΤΟΣΕΙΣΑΥΤΑΣΤΟΥΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥΑΝΤΙΤΩΝ
ΞΥΛΙΝΩΝΚΑΤΑΤΟΔΟΓΜΑΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗ
ΜΟΥΔΗΝΑΡΙΑΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ

- - - - - - -
- - - - - - - ἐπὶ
[Ἀ]σκληπιοδώρου Αὔλου, ἄρχοντος πρώτου·
δόντος εἰς αὐτὰς τοῦ Ἀσκληπιοδώρου ἀντὶ τῶν
ξυλίνων κατὰ τὸ δόγμα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δή-
μου δηνάρια πεντακόσια.

3841. *i.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 257. n. 880.

ΙιΙ_ΤΗΝ . . . .
ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣΑΝΤΥΛΛΟΥ
ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣΤΟΥΦΥΛΑΡΧΟΥ
ΚΑΙΠΑΠΙΟΥΜΗΝΟΘΕΜΙΔΟΣ

- - - - - - -

ἐπιμεληθέντος Ἀντύλλου
Φιλοπάτορος τοῦ φυλάρχου
καὶ Παπίου Μηνοθέμιδος.

3841. *k.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 253. n. 870.

ΚΤ
ΚΑΙL . . . . ΩΝ
ΠΡΟΑΙΡΕΣΕΩΣ
ΚΝΩΝΤΑΙΣΙ
ΡΙΑΣΕΠΙΟ
ΚΑΚΕΓ
ΤΑΤ
Μ

Nihil apparet nisi vs. 3. προαιρέσεως. Fragmentum videtur esse ex titulo honorario.

3841. *l.*

Prope *Aezanos*, in coemeterio sito ad viam, quae ducit Gediz versus, in columna; edidit Hamiltonus Researches cet. II. n. 20.

ΑΥ . . . . . ΤΟΡΙΚΑΙϹΑΡ.
ΔΙΟΚ/ . . ΙΑΝϹΩΑΕΤΩΑ
ΜΗΝΟϹΜΗΝΟΓΕΝΟΥϹΑΓ
ΛΙΛΑΡΟΚΑΤΕϹ . . . ϹΕΝΥ

Αὐ[τοκρά]τορι Καίσαρ[ι] Διοκ[λητ]ιαν[ῷ] Σ[εβ]α[σ]τῷ Α[ὐρ. Εὔ]μηνος Μηνογένους Ἀ[πολ]λι[ν]αρ[ί]ο[υ] κατε-σ[κεύα]σεν ὑ[πὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ - - -

De voto conf. n. 4713. *e.* 4714. *c.* 4716. *c.* De nomine Εὔμηνος, si verum est, cf. Letronnium Revue archéol. V. p. 118.

N. 3842. p. 11. supplementa nostra confirmantur nummis Aezanensium, in quibus Apollo (Mionnet Descr. n. 62. 70. 113.), Diana (Mionnet Descr. n. 69. 114. 118.), ΔΗΜΟϹ, ΙЄΡΟϹΔΗΜΟϹΑΙΖΑΝΕΙΤΩΝ (Mionnet Descr. n. 62. 65.). Monuit Cavedonius l. c. p. 134.

Post n. 3842. insere:

3842. *b.*

Aezanis; edidit Lebasius Voy. arch. etc. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 247. n. 851.

ΔΙΙΚΑΙΤΟΙΣΚΥΡΙΟΙΣΚΑΡΠΩΝΑΙΝΗΟΥΙΕΡΟΣΑΝΕΘΗΚΕΝ

Διῒ καὶ τοῖς Κυρίοις Κάρπων Αἰνήου ἱερὸς ἀνέθηκεν.

De voce ἱερὸς cf. Vol. II. n. 2339. *b.* p. 1057. et Vol. III. n. 5937.

3842. *c.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 247. n. 852.

. ΓΑΘΗ . . . .
ΠΟΛΛЄΙΝΑΠΟϹ
ЄΙΝΟΙΤЄΚΝω
ЄΥΧΗΝ

[Ἀ]γαθῇ [τύχῃ]
[Ἀ]πολλεινά[ρι]ος [ὑπὲρ
εἰ[δίων] τέκνω[ν]
εὐχήν.

3842. *d.*

Ibidem in occidentem; edidit idem l. c. p. 267. n. 987.

ΑΛЄ . . ΝΔΡΟΥ!Є!ΟΝΙΟϹ
ΥΨΙϹΤωЄΥΧΗΝ

ὁ δεῖνα] Ἀλε[ξά]νδρου - - - νιος
Θεῷ vel Διῒ] ὑψίστῳ εὐχήν.

3842. *e.*

Ibidem in occidentem et septentrionem; edidit idem l. c. p. 268. n. 997.

Ϲ . . ΥΕΟΞΗΜΕΝΑΝΔΡΟϹ . . . . ΟΥΙΕΡΕΥϹΤΟΒΗΜΑΚΑΙΤΟΥϹΚΕΙΟΝΑϹϹΥΝ
ΤωΚΟϹΜωΠΑΡΑΕΑΥΤΟΥ

Ἔτο]υ[ς σ]ξη Μένανδρος - - ου ἱερεὺς τὸ βῆμα καὶ τοὺς κείονας σὺν τῷ κόσμῳ παρὰ ἑαυτοῦ - - - -

De epocha anni 268. vide ad n. 3892. in his Add.

N. 3843. p. 12. ediderunt Hamiltonus Researches cet. II. n. 15. (sine memorabili varietate lectionis) et Lebasius l. c. p. 264. n. 947. qui vss. 4. 5. ΧΑΡΙΝ ΤΙϹ ΙΑΝΔΕΧΕΙΡΑ ΙΠΡΟϹΑΓΑΓΗ; vs. 7. ΤΑΙϹΑΥ ΤΑΙϹ et constanter Α. Itaque non mutandum illud ΤΙϹ vs. 4. quod est i. q. ὅστις. Vide ad n. 3827. *v.* in his Add.

N. 3845. p. 12. ediderunt Hamiltonus l. c. n. 10. qui vidit in basi ad pontem inferiorem, et Lebasius l. c. p. 261. n. 915. Vs. 1. Leb. ΚΟΥΑΡΤ; vs. 2. init. Ham. ΟϹ, Leb. ΟϹ; vs. 3. init. uterque ΤΟΥΡ cet. vs. 4. Ham. . ΝΗϹΑΔΕΛΦω, Leb. ΟΝΗϹΑΑΔΕΛΦω; vs. 5. Ham. ΜΝΗΜΗϹ, Leb. ΜΝΗΜΗϹ.

Post n. 3846. p. 12. insere:

3846. *b.*

Aezanis; edidit Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. min. 13. 14. p. 263. n. 944.

ΑΓΑΘΙΩΝΕΥΤΥΧΙΩΓΥΝΑΙΚΙΕ

Ἀγαθίων Εὐτυχίῳ γυναικὶ ἐ[ποίησε μνήμης χάριν.
Feminae nomen nunc videtur esse Εὐτύχιον.

3846. *c.*

Aezanis ad pontem inferiorem; ediderunt Hamiltonus Researches cet. n. 9. Texier Descr. As. min. T. I. p. 121. tab. 35. Lebasius l. c. p. 259. n. 895.

Ham. Leb.	Tex.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣΚΑΙ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΑΠΠΗΣΙΑΝΗΤΡΩΙΛΩΙ	ΚΑΙΑΠΠΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙ	ΜΗΤΡΩΙ
ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣ	ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΤΟΥΘΕΙΟΥΑΥΤΩΝ	ΤΟΥΘΕΙΟΥ
	ΑΥΤΩΝ

Ἀλέξανδρος καὶ Ἀππησιανὴ Τρωΐλῳ πατρὶ ἐπιμεληθέντος Ἀσκληπιάδου τοῦ θείου αὐτῶν.

3846. *d.*

Aezanis; edidit Texier l. c. T. I. p. 112.

ΑΥΡΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟϹΤΟΥΕΤΟΥϹ
ΑΥΑΡΧΕΣΤΡΑ
ϹΥΝΒΙΩΓΛΥΚΥΤΑΤΩ

ΚΑΥΡΓΕΝΑΔΩΝ
ΠΡΟϹΦΙΛΕϹΤΑΤΩΝ
ΜΝΗΜΗϹΧΑ
ΡΙΝΚΑΙΑΥΤΩΝΖΩΝ

Αὐρ(ήλιος) Ἀλέξανδρος [Ἰ]ού[σ]του - - -
Αὐ(ρηλία) Ἀρχεστρά[τῃ] συνβίῳ γλυκυτάτῳ κ(αὶ) Αὐρ(ήλιος) Γεν(ν)αδ[ί]ων προσφιλεστάτῳ [γαμβρῷ] μνήμης χάριν καὶ αὐτ[οῖς] ζῶν[τες.

Texier vs. 2. coniecit T.VETVS.

3846. *e.*

Aezanis; edidit Lebasius Voy. arch. l. c. p. 261. n. 917.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟϹΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΗΡΩϹ

Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου ἥρως.

3846. *f.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 264. n. 956.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟϹΑΜΜΙΩΓΥΝΑΙΚΙΙΔΙΑ
ΚΑΙΘΡΑϹϹΑϹΚΑΙΥΨΑΟϹΟΙΥΙΟΙΜΗΤΡΙΙΔ

Ἀλέξανδρος Ἀμμίῳ γυναικὶ ἰδίᾳ καὶ Θρασ[έ]ας καὶ Ὑψα[ῖ]ος οἱ υἱοὶ μητρὶ [μνήμης χάριν.

3846. *g.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 263. n. 942. et p. 266. n. 976.

a.

ΚΙΜΟϹΚΑΙΤΡΟΦΙΜΙΑϹΟΝΗϹΙΦ....

b.

ΆΑΔΑΜΟϹΥΑΓΩΝΖΩ..

a. Ἄλ]κιμος καὶ Τροφιμιὰς Ὀνησιφ[όρῳ τέκνῳ μνήμης χάριν.
b. Ἀ[λκί]δαμος [ἑ]α[υτ]ῷ ζῶ[ν - - -

3846. *h.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 258. n. 887.

ΑΜΙΟΝΦΙΛΟΥΜΕΝΩΘΡΕΠΤΩΜ..........

Ἄμιον Φιλουμενῷ θρεπτῷ μ[νήμης χάριν.

3846. *i.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 264. n. 958.

Α Ν Ι Λ Ι Η Ι Ζ Ω Ϲ Η

ΑΜΜΙΟΝΔΗΜΗΤΡ
ΙΟΥΔΙϹΔΥΟΕΤΩΝ
ΕΝΘΑΔΕΚΕΙΜΑΙ
ΑΡΠΑΘΕΙΟΜΑΙ
ΒΑϹΚΑΝΙΟΙϹΑ
ΜΙΜΙΑΤΕΑΛΓΟϹ
ΕΧΕΙΔΗΜΗΤΡΙ
ΟϹΤΕΓΟΝΕΙϹ
ϹΩϹΟΠΑΤΗΡ
ΑΝΤΙΓΑΜΟΥ
ΛΙΘΟΝΕϹΤΗ
ϹΕΝΘΑΦΩ

Δημήτριος Ἀμμί]ᾳ [γυναικ]ὶ ζώσῃ.

Ἄμμιον Δημητρίου δὶς δύ' ἐτῶν ἐνθάδε κεῖμαι,
ἁρπα[χ]θεῖ[σα] βασκανίοις· [Ἀ]μμία τε
ἄλγος ἔχει Δημήτριός τε γονεῖς·
ὡς ὁ πατὴρ ἀντὶ γάμου λίθον ἔστησεν [τ]άφῳ.

Verba in speciem orationis vinctae composita. Vs. 5. extr. ΜΑΙ syllabam sumo repetitam esse ex versu superiori. Vs. 7. dele ductum primum Ι.

3846. *k.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 263. n. 943.

ΑΝΔΡΗΑΠΑΠΠΩ...ϹΑ....Ν.....ΡΙΝ

Ὁ δεῖνα] Ἀνδρήᾳ πάππῳ [ἐποίη]σα [μνήμης χά]ριν.

3846. *l.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 266. n. 977.

ΑΝΘοΣ
ΤοΙΣΠΑΡΟΔΕΙΤΑΙΣ
ΧΑΙΡΙΝ
ΛΟΥΣΑΙΠΙΕΦΑΓΕ
ΒΕΙΝΗΣοΝ
ΤΟΥΤΩΝΓΑΡΩΔΕ
ΚΑΤΩ ΔΕΙΕΧΙΣ

Ἄνθος τοῖς παροδείταις χαίρ(ε)ιν·
λοῦσαι, πίε, φαγέ, βείνησον·
τούτων γὰρ ὧδε κάτω [οὐ]δὲ[ν] ἔχ(ε)ις.

Auctor versus sibi facere videbatur.

3846. *m.*

Aezanis in coemeterio; ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 111. et Lebasius Voy. arch. cet. T. III. l. c. p. 260. n. 900.

Α Π Ε Λ Λ Α Η Ρ Ω Σ Χ Ρ Η Σ......

ΑΠΕΛΛΑϹΚΑΙΔΟΜΝΑΑΠΕΛΛΑ
ΥΙΩΙ
ΚΑΙΟΙΠΑΤΡΩΕΣΑΥΤοΥΤΡοΦΙ
ΜοϹΚΑΙΑΓΑΘΙΩΝΗΡΩΙ ❦

ΜΗΤΗΡΥΙΕΙΔΟΜΝΑΠΑΤΗΡΤΕΣΤΗ
ΣΕΝΑΠΕΛΛΑΣΤοΝΔΕΠΡοΗΛ'ΚΙΗΣ
ΒΩΜοΝΑΠΟΦΘΙΜΕΝΩ¯ΟΥΓΑΜΟΝΟΥ
ΧοΣΑΤΕΡΠΝΑΠΑΡΑΝΘΡΩΠοΙΣΙΝΙΔΟΝ
ΤΙΕΙΚοΣΕΤΗΔΕΦΑοΥΣΕΚΤΕΛΕΣΑΝΤΙ
ΔΡΟΜοΝΠΑΤΡΙΚΑΙΩΚΥΜΟΡΩΤΑΥΤΟΝ
ΠΕΛΕΝΟΥΝΟΜΑΠΑΙΔΙΛΥΠΡΑΔΥΣ...

Primus versus maioribus litteris scriptus est. Vs. 2. init. Tex. ΑΡΤΕΜΑΣ, Leb. ΑΠΕΛΛΑϹ; vs. 3. Tex. Ι ΥΙΩΙ, Leb. ΥΙοΙ; vs. 4. Tex. ΚΑΙοΙ..ΙΑ ΤΡΩΙΕΑΥΤΟΥΤΡΟΝ, Leb. quod dedimus; vs. 7. ΤΩΝΔΕ, Leb. ΤΟΝΔΕ; vs. 10. Tex. ΕΙΚοΣΕΤΙΣΤΕ ΦΑοΥΣ cet.; vs. 12. extr. Tex. ΛΥΣ...

Ἀπελλᾶ ἥρως χρησ[τὲ χαῖρε.

Ἀπελλᾶς καὶ Δόμνα Ἀπελλᾷ υἱῷ καὶ οἱ πάτρωες αὐτοῦ Τρόφιμος καὶ Ἀγαθίων ἥρωϊ.

Μήτηρ υἱεῖ Δόμνα πατήρ τ' ἔστησεν Ἀπελλᾶς
τόνδε πρὸ ἡλικίης βωμὸν ἀποφθιμένῳ,
οὐ γάμον, οὐχ ὅσα τερπνὰ παρ' ἀνθρώποισιν ἰδόντι,
εἰκοσέτῃ δὲ φάους ἐκτελέσαντι δρόμον.
πατρὶ καὶ ὠκυμόρῳ ταὐτὸν πέλεν οὔνομα παιδί·
λυπρὰ δυσ[τήνοις - - - -

3846. *n.*

Aezanis; ediderunt Texier l. c. p. 111. et Lebasius l. c. p. 259. n. 897.

ΑΠΟΛΛΑΣΠΑΤΡΟΚΛΗΠΑ
ΤΡΩΙΚΑΙΠΑΤΡΟΚΛΗΑΔ
ΕΛΦΩΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Texier vs. 1. init. ΑΠΟΛΛΑΕ, ibid. in fine ΚΛΗΙΑ.
Ἀπολλᾶς Πατροκλῇ πάτρωϊ καὶ Πατροκλῆ[ς] ἀδελφῷ μνήμης χάριν.

3846. *o.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 259. n. 899.

ΑΠΠΗϹΑΝΤΕΙΠΑ
ΚΑΙΑΜΜΙΑΝΩΤΕΚΝ
ΟΙϹΓΛΥΚΥΤΑΤΟΙϹ
ΜΝΗϹΜΗϹΧΑΡΙΝ
ϑ

Ἄππης Ἀντεί[ῳ] πα[τρὶ] καὶ Ἀμμιανῷ τέκν[ῳ τ]οῖς γλυκυτάτοις μνήμης χάριν.

De forma nominativi Ἄππης pro Ἄππη vide ad n. 3856. in his Add. Nomen Ἀντεῖος extat n. 3856.

3846. *p.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 262. n. 928.

ΑΠΠΗΚΥΡΙΛΛΩΙΑΝΔΡΙΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ
ΚΑΙΕΑΥΤΗΖΩϹΑ

Ἄππη Κυρίλλῳ ἀνδρὶ μνήμης χάριν
καὶ ἑαυτῇ ζῶσα.

3846. *q.*

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 242. n. 822. qui rettulit inter inscriptiones *Cotiaei*, idem tamen tit. *a.* et *b.* repetens inter titulos Aezanenses p. 258. n. 892. et p. 262. n. 933. Tit. *a.* edidit etiam Texier Descr. As. min. T. I. p. 111.; tit. *b.* idem p. 123. tab. 37.

a.

ΑΙΟΥ (supra ΑΜΜΙ)
ΑΥΡΗΑΡΤΕΜΙΔωΡΟϹΓΑΜΜΙωϹΥΝΒΙωΚΑΒΑϹΚΑΝΤωΚ
ΖωΤΙΚωΥΙΟΙϹΚΑΒΑϹΚΑΝΤωЄΓΓΟΝωΚЄΑΥΤωЄΤΙ
ΖωϹЄΠΟΙΗϹЄΝΚΤΑΤЄΚΝΑΑΥΤωΝΔΙΟΚΛЄΑΚ

b.	*c.*	*d.*
ЄΥΤΥΧΟϹΚΜΗΔΙ	ΑΥΡΕΛΛ	ΚΤΡΟΦΙΜ
ΟϹΚΤΡΟΦΙΜΟϹ	ΟΙΝΑϹ	ΩΔΩΡΟΘΑ
ΓΑΜΒΡΟϹ	ΑΡΧЄϹ	ΝΗΚΤΑΤΙ
ΚΑΜΜΙΑϹ	ΤΡΑΤΟΥ	ΑΝΗϹЄΚΥ
ΝΥΝΦΗ·Ν	ΜΗΤΡΙ	ΡΑΚΤЄΚ
ЄΤΙΜΗϹΑ	ΚΥΡΙΛΛΗ	ΝΟΙϹΓΛΥ
ΤΟΥϹЄΑΥ	ΚΤЄΚΝ	ΚΥΤΑΤΟ.
ΤωΝΓΟΝΙϹ	ΟΙϹΜЄΝ	ϹΜΝΗ
ΜΝΗΜΗϹ	ΑΝΔΡΟ	ΜΗϹΧΑ
ΧΑΡΙΝ		ΡΙΝ

Tit. *a.* vs. 1. Tex. et Leb. altero loco ΑΥΡΗΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΓΑΙΟΥΑΜΜΙΟΥ cet.; vs. 2. extr. Tex. ΚΑΙΑΥΤΩΕΤΙ, Leb. altero loco ΚΕΑΥΤΩΕΤΙ; vs. 3. Tex. ΕΠΟΙΗΣΕ, Leb. altero loco ΕΠΟΙΗΣΕΝ; ibid. in fine Tex. ΔΙΟΚΛΕΑ, Leb. altero loco ΔΙΟΚΛΕΑΚ.

Tit. *b.* Texier ita exhibet:

ΕΥΤΥΚΟϹΜΗΔΙΟϹ
ΚΤΡΟΦΙΜΟϹ
ΓΑΜΒΡΟϹ
ΚΑΜΜΙΑϹ
ΝΥΜΦΗ
ΕΤΗΜΗΑ
ΥΤΟΥϹΑΥΤΩΝ
ΓΟΝΕΙϹ
ΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

quae ex Lebasii altero apographo, quod est l. c. p. 262. n. 933. correximus.

a. Αὐρή(λιος) Ἀρτεμίδωρος Γαΐου Ἀμμίῳ συνβίῳ κ(αὶ) Ἀβασκάντῳ κ(αὶ) Ζωτικῷ υἱοῖς κ(αὶ) Ἀβασκάντῳ ἐγγόνῳ κ(αὶ) ἑαυτῷ ἔτι ζῶς ἐποίησεν· κ(αὶ) τὰ τέκνα αὐτῶν Διέκλε(ι)α κ(αὶ)

b. Εὔτυχος κ(αὶ) Μήδι-
ος κ(αὶ) Τρόφιμος
γαμβρὸς
κ(αὶ) Ἀμμιὰς
νύνφη
ἐτίμησαν
τοὺς ἑαυ-
τῶν γον(ε)ῖς
μνήμης
χάριν.

c. Αὐρ. [Ἀπ-
ο[λλ]ᾶς
Ἀρχεσ-
τράτου
μητρὶ
Κυρίλλῃ
κ(αὶ) τέκν-
οις Μεν-
άνδρ[ῳ

d. κ(αὶ) Τροφίμ-
ῳ [ἀ]ωροθα-
ν[εῖ] κ(αὶ) Τατι-
ανῇ ἑκυ-
ρᾷ κ(αὶ) τέκ-
νοις γλυ-
κυτάτο[ι]ς
μνήμης
χάριν.

Tit. *a.* formam ζῶς non audeo mutare. Vide n. 3827. *x.* in his Add.

Tit. *b.* de nominibus γαμβροῦ et νύμφης insertis nominibus liberorum cf. n. 3822. *c.*[2] et n. 3827. *g.* in his Add.

3846. *r.*

Ibidem; edidit Lebasius l. c. p. 265. n. 967.

ΑΡΤΕΙΜΕΙΔΩΡΟΣΑΡ.......
ΤΑΤΕΙΤΕΙΜ . . . .

Ἀρτεμίδωρος Ἀρ - - - [καὶ] τὰ τέ[κνα] μ[νήμης χάριν.

3846. *s.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 262. n. 926.

ΑΡΤΕΜΙΔωΡΟϹΔΙ
ΟΚΛΗΤЄΚΝωΜ
ΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ἀρτεμίδωρος Διοκλῇ τέκνῳ μνήμης χάριν.

3846. *t.*

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 261. n. 910.

ϹΤΑϹΙΟϹ......
ΜΙΔΩΡΟϹ.....
ΥϹΕΠΙΚΤ....
ΡΟΦΩΜΝΗ..
ΧΑΡΙΝ

Στά[τ]ιος [Ἀρτε]μίδωρος - - - [ο]υς Ἐπικτ[ήτῳ συν-τρ]όφῳ μνή[μης] χάριν.

3846. *u.*

Ibidem; ediderunt Hamiltonus Researches cet. II. n. 12. Texier Descr. As. min. T. I. p. 110. Lebasius Voy. arch. T. III. l. c. p. 265. n. 964.

ΑΡΤΕΜΩ
ΝΚΑΙΖΩ.
ΗΘΙϹΒΗ
ΘΥΓΑΤΡΙ
ΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Ἀρτέμων καὶ Ζωὴ Θίσβῃ θυγατρὶ μνήμης χάριν.

3846. *v.*

Ibidem; edidit Lebasius Voy. arch. cet. l. c. p. 258. n. 888.

ΑΣΚΛΑΣΚΑΙΔΙΟΔΩΡΟΣΚΑΙΔΗΜΟΣΘΑΣΑΣΚΛΑΠΩΝΙΤΩΠΑΤΡΙ

Ἀσκλᾶς καὶ Διόδωρος καὶ Δημοσθᾶς Ἀσκλάπωνι τῷ πατρὶ [μνήμης χάριν.

Nota nomen Δημοσθᾶς, formatum ut Ἑρμογᾶς n. 3865. *o.*, Διομᾶς n. 3827. *bb.*, Νικομᾶς n. 3827. *x.* in his Add.

3846. *w.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 265. n. 961.

ΑϹΚΛΗΠΙΑΔΗϹΑΜΙΑΜΗΤΡΙΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ
ΑϹΚΛΗΠΙΑΔΗϹΑΜΙΑΘΥΓΑΤΡΙΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ἀσκληπιάδης Ἀμίᾳ μητρὶ μνήμης χάριν.
Ἀσκληπιάδης Ἀμίᾳ θυγατρὶ μνήμης χάριν.

3846. *x.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 264. n. 949.

ΑΤΤΑΛΟΣΑΠΠΗΓΥΝΑΙΚΙΖΩΣΗ

Ἄτταλος Ἄππῃ γυναικὶ ζώσῃ.

3846. *y.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 263. n. 946.

ΒΩΛΑΝΟϹΚΛΑΥΔΙΑΑΤΑΛΑΝΤΗΚΥΡΙΛΛΗΑΜΕΜΠΤΩϹΖΗϹΑϹΗ
ΕΤΗΚΒΜΝΗΜΗΣΚΑΙΕΥΧΑΡΙϹΤΙΑϹΕΝΕΚΕΝ

Βωλανὸς Κλαυδίᾳ Ἀταλάντῃ Κυρίλλῃ ἀμέμπτως ζησάσῃ ἔτη κβ μνήμης καὶ εὐχαριστίας ἕνεκεν.

3846. *z.*

Aezanis; ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 110. et Lebasius l. c. p. 243. n. 824. ubi ad *Cotiaeum* refert, et p. 258. n. 891. ubi ad *Aezanos*.

ΒΩΛΚΕΑΦΦΙΑΣΥΝΒΙΩΙΚΑΙΦΙΛΙΓΠΟΣΚΑΙ
ΩΝΙΟΣΚΑΙΒΩΛΑΣΚΑΙΠΑΡΑΤΟΣΤΟΥΣΕΑΥΤΩΝΓΟΝΕΙΣ
ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ ΤΕΙΜΕΑΣΖΗΛΑΕΠΟΙΕΙ

......ΒΩΛΙΙϹ·ΑΦΦΙΑϹΥΝΒΙΩΚΑΙΦΙΛΙΠΠΟϹΚΑΙ.......
ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΣΚΑΙΒΟΛΑΣΚΑΙΠΑΡΑΤΟϹΤΟΥϹΕΑΥΤΩΝΕΥΕ....
.....ΕΤΕΙΜΗϹΑΝ ΤΕΙΜΕΑϹΖΗΛΑΕΠΟΙΕΙ

Haec Lebasii apographa sunt. Cum priore fere consentit Texierianum, nisi quod ibi vs. 1. ΣΥΝΒΙΩ ΚΑΙΦΙΛΙΠΠΟΣΚΛΑΙ, vs. 2. ΒΩΛΑΣΙΑΙΠΑΡΑΤΟΣ.

Βωλ[ᾶς] Ἀφφίᾳ συνβίῳ καὶ Φίλιππος καὶ - - - Ἀπολλώνιος καὶ Βωλᾶς καὶ Παρᾶτος τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς ἐτείμησεν. Τειμέας Ζήλα ἐποίει.

Nomen Ζήλας est etiam n. 3827. *y.* in his Add.

3846. *z.*[1]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 265. n. 962.

ΒΩΛΑϹ......ΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝΚΑΙΜΗΤΡΙΓΡΑΠΤΡΙΖΩϹΗ

Βωλᾶς [τῷ δεῖνι μ]νήμης χάριν καὶ μητρὶ Γράπτ[ῃ] ζώσῃ.

3846. *z.*[2]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 264. n. 954.

ΑΥΡ.ΔΙΟΔΩΙ...
ΜΗΤΡΙΔΙΟΔ...
ΜΝΗΜΗΣΧΑ....

Αὐρ. Διόδω[ρος] μητρὶ Διοδ[ώρᾳ] μνήμης χά[ριν.

3846. z.[3]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 265. n. 968.

ΔΙΟΝΥϹΙοϹΚΑΙΝ.........

Διονύσιος καὶ Ν - - - [τῷ δεῖνι τέκνῳ μνήμης χάριν.

8346. z.[4]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 260. n. 906.

ΙΔΙΙΙΔΙΩΝΚΑΙΙΙΙΙΙΟΝΜΗΤΡΟ
ΔΩΡΩΤΕΚΝΩΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

- - - Δίων καὶ [Νάν]ιον Μητροδώρῳ τέκνῳ μνήμης χάριν.

3846. z.[5]

Aezanis, in sepulcro super ianuam rupi incisam; ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 124. tab. 38. Lebasius l. c. p. 263. n. 940.

ΕΛΠΙΔΙΜΟΡΟϹΜΑΡΚΙΑΝΩΑΝΕΨΙΟΣΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ
ΚΑΙΕΑΥΤΩΙΖΩΝ

Ἐλπιδ[ή]μορος Μαρκιανῷ ἀνεψιὸς μνήμης χάριν καὶ ἑαυτῷ ζῶν.

Nomen Ἐλπιδήμορος dixeris natum ex pronuntiatione formae Ἐλπιδήμφορος littera φ per insertam litteram μ expulsa.

3846. z.[6]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 261. n. 912.

ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΟϹ   Ἐπιτύνχανος - - - -

3846. z.[7]

Aezanis, in basi; ediderunt Hamiltonus Researches cet. II. n. 19. Texier Descr. As. min. T. I. p. 110. Lebasius Voy. arch. cet. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 261. n. 914.

ΤΙ ΚΛΑΥΔΙΟϹ
ΕϹΠΕΡΟϹ
ΕΡΜΕΙΤΕΚΝΩ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Vs. 1. Ham. Tex. ΚΛΑΔΙΟϹ, Leb. ΚΛΑΥΔΙΟϹ.
Τι(βέριος) Κλαύδιος Ἕσπερος Ἑρμ(ῇ) τέκνῳ μνήμης χάριν.

3846. z.[8]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 264. n. 955.

ΕΥΔΟΞΟϹΑΝΙΩΓΥΝ/
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Εὔδοξος Ἀν(ν)ίῳ γυν[αικὶ] μνήμης χάριν.
Femina est Ἄννιον.

3846. z.[9]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 261. n. 916.

ΦΛΑΒΙΟϹΕΥΜΗΤΩΡΑΥ.ΙΜΩΦΙΛΩ

Φλάβιος Εὐμήτωρ Αὐ[ξ]ίμῳ φίλῳ [μνήμης χάριν.

3846. z.[10]

Aezanis; ediderunt Hamiltonus Researches cet. II. n. 13. Lebasius l. c. p. 263. n. 941.

ΑΙΧΕΡΟϹΥΝΗΠΕΔΟΝ
ΑΝΔΡΙΚΑΙΠΕΛΟΨΠΑΤΡ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Tex. Ε, Leb. Є.
Αἰ[λ](ία) Ε[ὐφ]ροσύνη Πέ[λ]ο[πι] ἀνδρὶ καὶ Πέλοψ πατρ[ὶ] μνήμης χάριν.

3846. z.[11]

Ibidem; edidit Lebasius l. c. p. 260. n. 908.

ΘΕΟΔΩΡΟϹΗΑΥΤΩΖΩΝ

Θεόδωρος [ἑ]αυτῷ ζῶν.

3846. z.[12]

Aezanis, in cippo sepulcrali capitibus arietum et sertis ornato; ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. tab. 35. (cf. p. 121.) et Lebasius l. c. p. 263. n. 936.

ΘΕΟΙΣΚΑΤΑΧΘΟ
ΝΙΟΙΣΚΑΙΙΟΥΛΙ
ΑΝΩΙΟΥΛΙΑΝΟΥ
ΑΝΤΩΝΙΝΟΣΙΟΥ
5 ΛΙΑΝΟΣΑΔΕΛΦΟΣ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ
ΧΑΙΡΕΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

Θεοῖς καταχθονίοις καὶ Ἰουλιανῷ Ἰουλιανοῦ Ἀντωνῖνος Ἰουλιανὸς ἀδελφὸς μνήμης χάριν. Χαῖρε, παροδεῖτα.

3846. z.[13]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 262. n. 931.

ΑΥΛΟϹΙΟΥΛΙΟϹ

Αὖλος Ἰούλιος - - -

3846. z.[14]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 264. n. 952.

. . ΡΙΛΛΑΒΕRΟΝΕΙΚΗΘΥΓΑΤΡΙ

Κύ]ριλλα Βερονείκῃ θυγατρὶ [μνήμης χάριν - - -

3846. z.[15]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 262. n. 952.

ΛΕΥΚΙΣΤΥΧΗΙ
ΜΩΝΑϹΑΛ
ΑΙΛΟΥΚΙΩ
ΖΩ

Λευκὶς Τύχη [καὶ Ἀρτέ]μων Ἀσαλ[ίῳ κ]αὶ Λουκίῳ [τέκνοις μνήμης χάριν καὶ αὑτοῖς] ζῶ[ντες.

Nomen Ἀσαλίῳ sumpsi ex n. 3827. *v.* in his Add.

3846. z.[16]

Aezanis, in sepulcro super ianuam rupi incisam; ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 123. tab. 38. Lebasius l. c. p. 263. n. 939.

ΜΑΡΚΟCΜΑΡΚΩΥΙΩΚΑΙΨΙΛΙΟCΑΔΕΛΦΩΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Μάρκος Μάρκῳ υἱῷ καὶ - - - ιος ἀδελφῷ μνήμης χάριν.

Texier dederat ΜΑΡΚΩΝ p. ΜΑΡΚΩ, dubitans tamen ne non sit in lapide. Idem pro ΨΙΛΙΟC in contextu exhibet ΥΨΙΛΙΟC. Vide ne subsit ΥΨΑΙΟC. Cf. n. 3846. *f.* in his Add.

3846. z.[17]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 261. n. 911.

ΜΕΝΑΝΔΡΟCΑΡΤΕΜΑΠΑΠΠΩ
ΚΑΙΑΦΦΙΑΜΑΜΜΗΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Μένανδρος Ἀρτεμᾷ πάππῳ καὶ Ἀφφίᾳ μάμμῃ μνήμης χάριν.

3846. z.[18]

Aezanis in sepulcro; edidit Texier T. I. p. 122. tab. 37.

ΙΕ . . ΜΑΧΟCΔΙΟΝΥCΟΥ

In contextu Texier dedit [ΤΗΛΕ]ΜΑΧΟΣΔΙΟ ΝΥΣΙΟΥ. Videtur potius esse [Μ]ε[νέ]μαχος Διονυσίου. Quodsi ΔΙΟΝΥCΟΥ in lapide est, nomen Διόνυσος p. Διονύσιος statui potest. Conf. Keilius Spec. onomatol. Gr. p. 24. Sed, ni fallor, idem titulus est, quem Lebasius l. c. p. 265. n. 969. ita exhibet:

. . . . ΟCΔΙΟΝΥCΙΟΥ

unde de lectione existimari potest.

3846. z.[19]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 261. n. 920.

ΜΗΝΟΓΕΝΗΣΕΑΥΤΩΖΩΝ

Μηνογένης ἑαυτῷ ζῶν.

3846. z.[20]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 258. n. 889.

ΜΕΝΟΓΕΝΗΣΟΜ . .
ΤΕΧΝΗΝΔΙΠΠΟΙ
ΟΧΕΙΣΘΑΙΕΥΕΙΜ
ΕΘΑΝΟΝΛΟΙΜΟΥΙ
5 ΦᴮΙᴮΝΚΑΤΑΛΗΘΕΙ

Μ[η]νογένης ὅ[δ' ἐγώ]· τέχνην δ' ἵπποι[σιν] ὀχεῖσθαι Εὖ εἰ[δὼς] ἔθανον λοιμοῦ [τυ]φ[ῷ] καταλη[φ]θεί[ς.

3846. z.[21]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 260. n. 909.

. ΗΝΟΘΕΜΙCΠΙCΩΝΙΠΑΤΡΙ

Μ]ηνόθεμις Πίσωνι πατρὶ - - -

3846. z.[22]

Aezanis; ediderunt Hamiltonus Researches cet. II. n. 18. Texier Descr. As. min. T. I. p. 112. Lebasius l. c. p. 259. n. 896.

ΜΗΝΟΦΙ
ΛΟΣ ΕΡ
ΜΗΣΥΝΤΡΟ
ΦΩΠΙΣΤΩΣ
5 ΚΑΙΕΥΝΩ
ΙΚΩΣΥΠΗ
ΡΕΤΗΣΑΝ
ΤΙΗΡΩΙ

Vs. 5. Leb. ΚΑΙΥΕΥΝΩ; vs. 6. Ham. Tex. ΙΚΩΣ ΥΠΑΙ, Leb. ΙΚΩΣΥΠΗ.

Μηνόφιλος Ἑρμῇ συντρόφῳ πιστῶς καὶ εὐν[ο]ϊκῶς ὑπηρετήσαντι, ἥρωϊ.

3846. z.[23]

Aezanis; edidit idem l. c. p. 262. n. 924.

ΜΗΝΟΦΙΛΟCΘΙΛΕΩΠΑΤΡΙΜΝΗ . . . . ΜΗΤΡΙΖΩCΗ

Μηνόφιλος Θι[άσ]ῳ πατρὶ μνή[μης χάριν καὶ τῇ δεῖνι] μητρὶ ζώσῃ.

3846. z.[24]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 266. n. 971.

ΜΗΝΟΦΙΛΟCΚΑΙΠΑΠΙΑCΗΓΗ

Μηνόφιλος καὶ Παπίας Ἡγη[σίᾳ - - - μνήμης χάριν.

3846. z.[25]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 265. n. 959.

ΜΗΤΡΟΒΙΟΣΕΥΧΗCΥΝΒΙΩΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Μητρόβιος Εὐχῇ συνβίῳ μνήμης χάριν.

3846. z.[26]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 263. n. 945.

ΕΤΟΥΣ ΚΕΡΜΗΝΟΣΠΕΡΕΙΤΙΟΥΕΝ ΔΕΚΑΤΗ
ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ . . . . ΛΓΛΜΜΙΛΤΗΜΗΤΡΙΜΝΗΜΙ.

Ἔτους [βξ]ρ, μηνὸς Περειτίου ἑνδεκάτῃ, Μητρόδωρος - - - - - - [καὶ Ἀ]μμί[ᾳ] τῇ μητρὶ μνήμ[ης χάριν.

De epocha anni 162. vide ad n. 3892. in his Add.

3846. $z.^{27}$

Aezanis in basi; ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 122. tab. 37. Lebasius l. c. p. 259. n. 898.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟϹΑΡΤΕΜΙΔΩΡΩ
...ΙΚΩΗΡΩΙ ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

ΑΡΤΕΜ
ΙΔΩΡΩΙ
ΝΟΜΙΚ
ΩΗΡΩΙ
ΕΤΩΝ
ΚΕ

Vs. 1. Tex. ΜΙΤΡΟΔΩΡΟϹ; vs. 2. init. Tex. ΤΩ ΗΡΩΙ, Leb. . . . ΙΚΩΗΡΟΙ.

Μητρόδωρος Ἀρτεμιδώρῳ [νομ]ικῷ, ἥρωϊ, μνήμης χάριν.
Ἀρτεμιδώρῳ νομικῷ, ἥρωϊ, ἐτῶν κε̅.

3846. $z.^{28}$

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 260. n. 907.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟϹΕΑΥΤΩΖΩΝ

Μητρόδωρος ἑαυτῷ ζῶν.

3846. $z.^{29}$

Ibidem; edidit idem l. c. p. 261. n. 922.

ΜΝΗϹΙΘΕΟϹΕΑΥ
ΤωΖωΝΚΑΙΕΛ
ΠΙΔΙΓΥΝΑΙΚΙΖωϹ
ΗΚΑΙΤΕΚΝΟΙϹΒ
ΜΝΗϹΕΙΕΥωΡΟ
ωΤωΚΑΘ . . . ΑΓ
ΡΙΑΑΜΜΙΑ

Μνησίθεος ἑαυτῷ ζῶν καὶ Ἐλπίδι γυναικὶ ζώσῃ καὶ τέκνοις [ἑαυτῶ.] Μ:ησι[θέ]ῳ [καὶ - - -]τῳ κα[ὶ] θ[υγ]α[τ]ρὶ Ἀμμίᾳ - - - -

3846. $z.^{30}$

Ibidem; edidit idem l. c. p. 262. n. 927.

. . . . ΠΑΤΡΙ
ΜΟϹΧΙΑΝΟϹΜΗΝΟΦΙΛΟΠΑΙΝ
Μ . . . . . Χ . . . .

Ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι] πατρί.
Μοσχιανὸς Μηνοφίλ[ῳ] παι[δὶ]
μ[νήμης] χ[άριν].

3846. $z.^{31}$

Ibidem; edidit idem l. c. p. 265. n. 963.

ΟΛΥΝΠΟϹΑΦΕΙωΓΥΝΑΙΚΕΙΓΛΥΚΥΤΑΤΗΝΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Ὄλυνπος Ἀφείῳ γυναικεὶ γλυκυτάτῃ μνήμης χάριν.

3846. $z.^{32}$

Ibidem; edidit idem l. c. p. 260. n. 905.

ΜΗ-ΓΟΡΠΑΙΟΥ ΑΙ
ΠΑΠΙΑϹΘΕΟΤΕΙΜΩΥΩΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ἔτους ---] μη(νὸς) Γορπ[ι]αίου αι̅
Παπίας Θεοτείμῳ ὑῷ μνήμης χάριν.
De epocha cf. ad n. 3892. in his Add.

3846. $z.^{33}$

Ibidem; edidit idem l. c. p. 262. n. 923.

ΠΡΟΚΛΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡωΥωΓΛΥΚΥΤΑΤωΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Πρόκλος Ἀλεξάνδρῳ ὑῷ γλυκυτάτῳ μνήμης χάριν.

3846. $z.^{34}$

Ibidem; edidit idem l. c. p. 265. n. 960.

ΚΟΙΝΤΟϹΠΕΙϹΩΝΜΑΡΤΙΑΛΗϹΑΦΙΩΜΗΤΡΙΖΩΖΗ
ΚΟΙΝΤΩΠΑΤΡΙΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Κόϊτος Πείσων Μαρτιάλης Ἀφίῳ μητρὶ ζώ[σ]ῃ,
Κοΐντῳ πατρὶ μνήμης χάριν.

3846. $z.^{35}$

Ibidem; edidit idem l. c. p. 261. n. 913.

ΡΟΔΙΟϹΚΑΙΤΥΧΙΛΛ . ΕΡΜΑΝΩΥΩΜΝΗ
ΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ῥόδιος καὶ Τύχιλλ[α Γ]ερμανῷ ὑῷ μνήμης χάριν.

De forma Τύχιλλα confer nomen similiter formatum Ἀλκίμιλλα n. 3827. *cc.* in his Add.

3846. $z.^{36}$

Ibidem; edidit idem l. c. p. 258. n. 890.

ΣΩΖΟΜΕΝΟΣ
ΟΥΛΠΙΩΣΩ
ΖΟΜΕΝΩ
ΠΑΠΠΩΜΝΗ
ΜΗΣΧΑΡΙΝ

Σωζομενὸς Οὐλπίῳ Σωζομενῳ πάππῳ μνήμης χάριν.

3846. z.[37]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 262. n. 934.

COCΘENHCKPOYΦOCTATAΠATPI
MNHMHCXAPIN

Σ[ω]σθένης κ(αὶ) Ῥοῦφος Τατᾷ πατρὶ μνήμης χάριν.

3846. z.[38]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 263. n. 935.

TATAKOCΔIONYCIΩYIΩMNHMHC
XAPIN

Τάτακος Διονυσίῳ υἱῷ μνήμης χάριν.

3846. z.[39]

Aezanis, in coemeterio; ediderunt Hamiltonus Researches cet. II. n. 8. et Lebasius l. c. p. 260. n. 902.

TATIANI.
EΛEYCEIN
ANΔPIMNH
MHCXAPIN
5 KEAYTH
ZΩCA

Litteras ligatas et foliolum habet Lebasius, ex quo dedi etiam formam litterae A.

Τατιαν[ὴ] Ἐλευσειν[ίῳ] ἀνδρὶ μνήμης χάριν κ(αὶ) ἑαυτῇ ζῶσα.

3846. z.[40]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 260. n. 903.

TEIMOΘEOCAΛEΞANΔPΩΓANBPΩMNHMHΣXAPIN   Τειμόθεος Ἀλεξάνδρῳ γανβρῷ μνήμης χάριν.

3846. z.[41]

Aezanis; ediderunt Hamiltonus l. c. n. 11. et Lebasius l. c. p. 261. n. 921.

TEΛECΦOP.....
ΔOMNATOEX...
ΔOMHTONKAI...
BΩMONAIAYT...
5 ZΩNTEC

Vs. 1. Leb. TEΛEΣΦOP......; vs. 3. extr. Ham. KA...., Leb. KAI...

Τελέσφορ[ος καὶ] Δόμνα τὸ ἐ[ξοικο]δόμητον καὶ [τὸν] βωμὸν αἰαυτ[οῖς] ζῶντες.

Nove dictum τὸ ἐξοικοδόμητον quod vide ne sit i. q. τὸ σύγκρουστον καὶ ὁ γράδος n. 3900. p. 25. *a*.

3846. z.[42]

Ibidem; edidit Lebasius l. c. p. 266. n. 972.

TPOΦIMACKAIIΔI............HMHC
XAPIN

Τροφιμᾶς καὶ [- - - τῷ δεῖνι - - - μν]ήμης χάριν.

3846. z.[43]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 262. n. 925.

HPACHBATPOΦIMOCOKAINEOKOϘOCΨITTAK.IΔIΩΘϘEΠTΩMNHMHCXAP..

Ἡρασῆ [κ]α[ὶ] Τρόφιμος ὁ καὶ Νε[ω]κόρος Ψιττακ[ῷ] ἰδίῳ θρεπτῷ μνήμης χάρ[ιν.

Nomen Ἡρασῆ comparaveris cum forma Ἑρπιδασῆ et similibus.

3846. z.[44]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 261. n. 918.

TYPANNOCΦOIBΩAΔEΛΦΩ

Τύραννος Φοίβῳ ἀδελφῷ [μνήμης χάριν.

3846. z.[45]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 262. n. 930.

ΦOIBΩ   - - - Φοίβῳ - - - -

3846. z.[46]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 264. n. 957.

ΦOINIΞAΠΠHΓYNAIKIMNHMHCXAPIN

Φοῖνιξ Ἄππῃ γυναικὶ μνήμης χάριν.

3846. z.[47]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 266. n. 973.

ΦΛO..........ZΩCHKAIΦΛO......

Φλ - - - [τῇ δεῖνι] ζώσῃ καὶ Φλ - - - - -

3846. z.[48]

Aezanis; ediderunt Texier Descr. As. min. T. I. p. 123. tab. 37. et Lebasius l. c. p. 263. n. 937. anaglypho expressa aquila.

XAPITΩN KAΠOΛΛΩNIOC
TOYC ΓONEIC ETEIMHCAN

In contextu Texier omittit K; idem expressit AΠOΛΛONIOC.

Χαρίτων κ(αὶ) Ἀπολλώνιος τοὺς γονεῖς ἐτείμησαν.

3846. z.[49]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 266. n. 974.

OT...KINOCNAITIOHMACOANICIAN

[Ὠ]τ[α]κί[λι]ος [κ]αὶ Τ[ρ]ο[φί]μα - - - - - -

3846. z.[50]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 264. n. 948.

ΠIAΣAAMMIAΓYN

Ὁ δεῖνα] Ἀμμίᾳ γυν[αικὶ - - - - - -

3846. z.[51]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 265. n. 965.

ΛΑΥΔΙΛΟΣΑΠΝΗΒΗ . ΗΤ . . ΖΩΣΗ

Ὁ δεῖνα] - - λος Ἀπ[π]ῃ [τ]ῇ [μ]ητ[ρὶ] ζώσῃ - - -

3846. z.[52]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 264. n. 951.

ΚΑΙΒΕΡΕΝΕΙΚΗΤΗΓΥΝΑΙΚΙΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι] καὶ Βερενείκῃ τῇ γυναικὶ μνήμης χάριν.

3846. z.[53]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 260. n. 904.

. . . . ΕΔΙΟΝΥΕΙΩΤΩΚΑΙΤΡΟΦΑΥΩΜΝΗΜΗΕ
ΕΝΕΚΕΝΕΤΟΥΕ ΒΞΡ ΜΗΝΟΕΔΥΕΤΡΟΥΓΙ

Ὁ δεῖνα] Διονυσίῳ τῷ καὶ Τροφᾷ υἱῷ μνήμης ἕνεκεν. ἔτους βξρ, μηνὸς Δύστρου γι.

De epocha anni 162. vide ad n. 3892. in his Add.

3846. z.[54]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 266. n. 975.

ΟΥΛΟΣΣΤΟΛΙΔΙΜΝ
ΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

- - ουλος Στολίδι μνήμης χάριν.

3846. z.[55]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 264. n. 953.

. . . . ΟΚΗΙΑΤΗΞΗΤΑΤΕΚΝΑΜΝΗΜΗΕΧ . . . .

- - - - - - τὰ τέκνα μνήμης χ[άριν.

3846. z.[56]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 262. n. 929.

. . . . . ΙΒ·ΚΛ·ΤΡΟΦΙΜΑΠΑΤΡΙ ΜΝΕΙΑΣΧΑΡΙΝ

Ὁ δεῖνα Τ]ιβ. Κλ. Τροφιμᾷ πατρὶ μνείας χάριν.

3846. z.[57]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 260. n. 901.

ΑΔΕΛΦΩ
ΑΙΩΚΑΙΖΩΓΡ
ΤΕΧΝΕΙΤΗΜΝΗ
ΧΑΡΙΝΚΑΙΕΑΥΤΓ
ΖΩΝ

Ὁ δεῖνα] ἀδελφῷ - - - αίῳ καὶ Ζω - - - τεχνείτῃ μν[ήμης] χάριν καὶ ἑαυτῷ ζῶν.

3846. z.[58]

Aezanis; fragmenta tria edidit Lebasius l. c. p. 258. n. 893. p. 261. n. 919. et p. 263. n. 938. Tit. *c.* edidit etiam Texier Descr. As. min. T. I. p. 124. tab. 38.

a. . . . . ΤΕΚΝΩΓΛΥΚΥΤΑΤΩΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

b. ΤΩΙΔΙΩΤΕ
ΚΝΩΜΝΗ
ΜΗΣΧΑΡΙΝ

c. ΖΩΣΑΚΤΑΤΕΚΝΑ ΑΥΤΟΥ
ΝΥΜΦΟΤΟΣ

a. Ὁ δεῖνα καὶ ἡ δεῖνα τῷ δεῖνι] τέκνῳ γλυκυτάτῳ μνήμης χάριν.
b. Ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι] τῷ ἰδίῳ τέκνῳ μνήμης χάριν.
c. Texier expressit Λ p. Α.
Ἡ δεῖνα τῷ δεῖνι καὶ ἑαυτῇ] . ζῶσα· κ(αὶ) τὰ τέκνα αὐτοῦ - - - Νυμφό[δο]τος - - -

3846. z.[59]

Aezanis; edidit Lebasius l. c. p. 264. n. 950.

Η ΚΥΡΙΛΛΗΤΟΔ
Υ Π . . ΔΕΣ . . . .
ΕΑΝ ΝΙΣΑΜΑΤΕ . .
ΣΗΤΕΥΞΑΝΑΠο
ΕΓΟΝ ΧΩΜΕΝΗΣΩΦΡΟ
ΝΗΛΥ ΣΥΝΗΣΕΝΕΚΕΝ
ΑΙΔΗΝ

Κυρίλλῃ τέδ[ε] π[αῖ]δες [ἀμύμο]νι σᾶμα τε[κού]σῃ τεῦξαν ἀπο[ι]χ[ο]μένῃ σωφροσύνης ἕνεκεν.
In altera parte inscriptio fuit alia.

3846. z.[60]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 259. n. 894.

ΠΑΤΡΟΣΕΠΕΥΣΕΒ . . . .
ΜΕΚΕΝΟΣΤΑΦΟΣ
ΩΔΕΚΑΤΕΣΧΕΝ
. . ΛΟΥΚΕΝΓΑΙΑΤΗ
ΔΕΘΑΝΩΝΕΤΑΦΗΝ
ΖΜΥΡΝΑΙΑΔΕΚΟΝΙΣ
ΜΕΚΑΛΥΨΑΤΟΓΗΡΑ
ΛΕΗΣΔΕ
ΕΛΠ ΙΔΟΣ
ΟΥ ΚΗΛ
ΘΟ ΝΠΡ
ΟΣ ΠΟΛ
ΙΟΝ ΠΛΟΚ

ΜΟΙΡΚΑΚΟΝΓ
ΟΝΕΩΝΧΗΡΟΣ
ΥΝΗΣΔΑΚΡΥΟΝ
ΝΕΩΤΕΡΟΥ
ΑΝΙΚΗΤΟΥ
ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ
ΟΣΤΙΣΝΕΚΡΑ
ΝΠΡΟΣΟΨΙΝ
ΑΦΑΝΙΣΕΙΤΕΚ
ΝΟΥΟΥΤΩΣΑ
ΩΡΟΝΠΕΡΙΠΕΣ
ΟΙΤΟΣΥΜΦΟ
ΡΑΙΣ

Πατρὸς ἐπ' εὐσεβ[ία] με κενὸς τάφος ὧδε κατέσχεν,
ἀλ]λ' οὐκ ἐν γαίᾳ τῇδε θανὼν ἐτάφην·
Ζμυρναία δὲ κονις με καλύψατο, γηραλέης δὲ
ἐλπίδες οὐκ ἦλθον πρὸς πολιὸν πλοκ[αμον.
Μοῖρ[α], κακὸν γονέων χρηστύνης δάκρυον!

Νεωτέρου Ἀνικήτου ἐπιτάφιος.
ὅττις νεκρὰν πρόσοψιν ἀφανίσει τέκνου,
οὕτως ἀώρο[ις] περιπέσοιτο συμφοραῖς.

De formula imprecationis conf. n. 3814. 3815. 3883. 3827. *dd.* in his Add.

3846. z.[61]

Ibidem; edidit idem l. c. p. 265. n. 966.

. ΕΙΝοΝΜΟΙ . . . . . . Η
ΝοΝΞΕΝΕ . . . . ΜΕΑΝΕ
ΘΗΣ. . Ν. . ΛΕ . . οΣΕΓΝ
ΚΕΙΜΑΙΔΥΠΟΤΥΜΒοΝΑ
ΜοΥ. . . . . ο. ΚοΕΤΗΣΤ
. . . . . ΕΙW. . . L. . Δ
. . . . ΕΝΑΠΑ
. . ΛΛΛ . . . . . . ΑΛΛΑΣ
ΙΝΔΕΧΕΤΑΙ.οΙΝοΥ.οΝΙΙο
ΕΥΣΙΕΝ. οΝ. . . . . ΥΠοΝΙ
. . . ΙΔΙ . . . . . ΝWΙ . .
Μ. ΝοΙΠΙW. Ι . . . W . . .
. . . . Ο . . . . .
ΕΤοΥΣ ΣοΗ

Μ]εῖνόν μοι [τμικρόν, μεῖ].ον, ξένε, [ὁππότ'] ἀνέ[λ]θῃς·
[Ἡράκ]λε[ιτ]ος ἐγ[ώ]· κεῖμαι δ' ὑπὸ τύμβον ἄ[ση]μο[ν·
θνήσκω δ' ἐνδε]κέτης - - - - - -
\- - - - - - - -
\- - - - - - -
\- - - - - - - -

ἔτους σοη.

De epocha anni 278. vide ad n. 3892. in his Add.

3846. z.[62]

Aezanis; fragmenta tria edidit Lebasius l. c. p. 265. n. 970. p. 266. n. 978. et 979.

a.

ΩΜΟΝΤΕΥΤΑΜΕΝΙΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣΑΙΝΕΚΕ.

b.

ΧΝ
ΛΑΧΑΙΙ
ΦΗΚΑΔΕΜΑΣ
ΜΙΚΑΦΥΛΑΣ
ΛΕΗΣ
ΙΒΟ

c.

ΙΜL
\ΕΛΕΕΓ
ΙΡΗΤΟΝΔ
ΜΗΤΡΟΓΕΙ
ΣΟΝΝ

Tit. *a.* - - - - - - - -
β]ωμὸν τευ[ξ]άμεν[ο]ι μνημοσύνης [ἕ]νεκε[ν].

Tit. *b.* nihil apparet nisi vs. 3. [ὑπέθ]ηκα δέμας; titulus fuit metricus.

Tit. *c.* vs. 3. τόνδ', vs. 4. Μητρογέ[νης].

3846. z.[63]

Subiungo hoc loco inscriptiones sepulcrales *Aezanis in orientem et meridiem* repertas n. 3846. z.[63]—3846 z.[76] et satis habebo in lemmate notare *prope Aezanos*. Omnes repperit et edidit Lebasius l. c. qui primam hanc habet l. c. p. 244. n. 829.

ΑΠΕΛΛΕΙΝΑΙΔΟΜΝΑ
ΗΜΗΤΗΡΑΠΕΛΛΕΙΝΑ
ΡΙΩΤΕΚΝΩΓΛΥΚΥΤΑΤΩ
ΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Ἀπ[ο]λλεινά[ριος ὁ πατὴρ καὶ] Δόμνα ἡ μήτηρ Ἀπ[ο]λλειναρίῳ τέκνῳ γλυκυτάτῳ μνήμης χάριν.

3846. z.[64]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 245. n. 836.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΟΥΜΑΡΚΙΩΝΗΡΩΣ

Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Μαρκίῳ ἥρω[ϊ] vel Μαρκίων ἥρως.

3846. z.[65]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 244. n. 832.

Α. . ΕΥΙΙ. ΑΦΙΩΓΥΝΑΙΚΙΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ
ΚΑΙΕΑΥΤΩΖΩΝ

Ἀ[ρτ]έ[μων] Ἀφίῳ γυναικὶ μνήμης χάριν καὶ ἑαυτῷ ζῶν.

3846. z.[66]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 247. n. 850.

ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΟΣ
ΠΑΠΙΑΝΩ
ΜΝΗΜΗΣΧΑ
ΡΙΝ

Ἐπιτύνχανος Παπιανῷ μνήμης χάριν.

3846. z.[67]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 246. n. 843.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣΚΑΙΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΡΙ. . . .
ΠΑΤΡΙΜΝ . . . . . . ΡΙΝ

Ἑρμογένης καὶ Διονύσιος Ἑρ[μογένει] πατρὶ μν[ήμης χά]ριν.

3846. z.[68]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 244. n. 830.

ΕΥΦΗΜΟΣ
ΡΩΔΟΠΗΓΥ
ΝΑΙΚΙΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΗΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Εὔφημος Ῥ[ο]δόπῃ γυναικὶ γλυκυτάτῃ μνήμης χάριν.

3846. *z.*[69]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 245. n. 837.

ΑΗΤΟΙΔΗΣ
ЄΥΑΓΟΡΑΠ
ΑΤΡΙΚΑΙΑΘ
ΗΝΑΙϹΜΗΤ
ΡΟΦΑΝΗΤ
ЄΚΝѠꟽΝ
ΗꟽΗϹΧΑ
ΡΙΝ

[Α]ητοΐδης Εὐαγόρᾳ πατρὶ καὶ Ἀθηναῒς Μητροφάνῃ τέκνῳ μνήμης χάριν.

3846. *z.*[70]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 247. n. 849.

ΙΙ ∖ΡΟΙΙΑΠΠΗΓΥΝΑΙΚΙΓ. .
.ΥΤΑΤΗΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝΚΑΙ
ΕΑΥΤѠΖѠΝ

[Μά]ρ[ων] Ἄππῃ γυναικὶ γ[λυκ]υτάτῃ μνήμης χάριν καὶ ἑαυτῷ ζῶν.

3846. *z.*[71]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 245. n. 835.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΚΑΙΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΑΠΙΗΑ

Μένανδρος καὶ Ἀρτεμίδωρος Ἄπ[πῃ μητρὶ μνήμης χάριν.

3846. *z.*[72]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 245. n. 839.

. . . . . . .ΥΡΟΤЄΡΑΝΟΣΡΙΟϹΑϹΕΤΗΓΚ

Ὁ δεῖνα οὐε]τερανὸς [β]ι[ώ]σας ἔτη γκ̅.

3846. *z.*[73]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 245. n. 840.

ΣΕΚΟΥΝΔΟΣΑΜΜΙΑΓΥΝΑΙΚΙ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗΜΝΗΜΗΣΧΑ
ΡΙΝΚΑΙΕΑΥΤѠΖѠΝ

Σεκοῦνδος Ἀμμίᾳ γυναικὶ γλυκυτάτῃ μνήμης χάριν καὶ ἑαυτῷ ζῶν.

3846. *z.*[74]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 245. n. 833.

ΣΤΗ . ΑΝ . . Τ . . ΟΙΠ . ΙΙ
ΧΑ . . . . ΟΕΤ
Ξ . . . . ΟΝΜΕΝΕΜΑΧΟ
Τ . . . . ΤΡΑΤΟ
ΟΜΕ . . . Η . . . . . Ε . .
ΝΟΙ . . . . Ο . . Ε

Στη[σ]άν[δρῳ] τ[όδε] π[ατρ]ὶ χά[ριν μνήμης θ]έτ[ο σῆμα Ἄνδρω]ν, Μενέμαχό[ς] τ[ε - - - - σ]τρατο[ς - - -
- - - - - - - - -

3846. *z.*[75]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 245. n. 838.

ϹΤΡΑΤΟΝΙΚΟϹЄΙϹΤΡΑΤΟΝΙΚѠЄΙΙ

Στρατόνικος ἔ[πὶ] Στρατονίκῳ - - - -

3846. *z.*[76]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 246. n. 844.

ΛƎИVƆΙΡΑΧꟷƆΗΝꟽѠ˥VΑΙΔѠΝΟΡΦΙΑꓘΝѠΞƆΟΛΙΦΟΝΗΜ
ΚΑΙΑΠΠΗΤΗΓΥΝΑΙΚΙΖѠϹΗϹΠЄΙϹΤѠ

Μηνόφιλος [ζ]ῶν καὶ φρονῶ[ν ἑ]αυ[τ]ῷ μνή[μη]ς χάριν καὶ Ἄππῃ τῇ γυναικὶ ζώσῃ [ἐ]π[οίησε.

3846. *z.*[77]

Aezanis in occidentem et septentrionem quas inscriptiones repperit Lebasius, subiungo inde ab hoc n. 3846. *z.*[77] — 3846. *z.*[89] Primam hanc Lebasius habet l. c. p. 266. n. 983.

ΑΠΗΣΙΕΡΑΚΙΥΙѠΚΜΗΝΟΦΙΛѠΑΝΔΡΙΜΝΗΜΧΑ . . .
ΚΕΑΥΤΗΖѠϹΑ

Ἄπ(π)ης Ἱέρακι υἱῷ κ(αὶ) Μηνοφίλῳ ἀνδρὶ μνήμ[ης] χά[ριν] κ(αὶ) ἑαυτῇ ζῶσα.

De forma nominativi Ἄππης p. Ἄππη vide ad n. 3856. in his Add.

3846. *z.*[78]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. n. 267. p. 986.

a. ΧΗΝ
ΔΗΜΟϹΘΕΝΟΥΑΟ

b. ΑΠΠΙΑ/

c. ΗΘΕΝΛΑΟ

Tit. *a.* Χὴν Δημοσθένου - - - (fortasse Ἀ[θηναῖος).
Tit. *b.* Ἀππια[νὸς - - -
Tit. *c.* fortasse - - - η Θε[μάλλ]ο[υ.

3846. *z.*[79]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 268. n. 996.

ΔΗΜΟϹΘΕΝΗϹΚΑΜΜΙ
ΚΜЄΝЄΚΛΗϹΔΗΜΟϹϹ
ΠΑΤΡΙΚΑΜΙΑΝΤ

Δημοσθένης κ(αὶ) Ἀμμί[α] κ(αὶ) Μενεκλῆς Δημοσ[θένει] πατρὶ κ(αὶ) Ἀμιάντ[ῃ μητρὶ μνήμης χάριν.

3846. z.[80]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 268. n. 994.

ΔΙΟΝΥϹΙΟϹΔΙΟΝΥϹΙ
ΩΧΩΜΜΕΛΗϹ

Διονύσιος Διονυσίῳ [ὑ]ῷ μ[νήμ]ης [χάριν.

Puta scriptum fuisse ΥΩΜΝΗΜΙϹ.

3846. z.[81]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 268. n. 993.

ΥΕΥΧΗΣΚΑΙΛΗΤΟϹ
ΙΑΤΡΙΓΛΥΚΥΤΑΤΩ
ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ε]ὐ[τ]ύχης καὶ Λητ[οῖ]ς - - -
- - - π]ατρὶ γλυκυτάτῳ
μνήμης χάριν.

3846. z.[82]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 266. n. 981.

Ο.ΛΑΘΟΚΛΙΑΜ
ΜΙΑϹΑΜΜΙΑΝΩ
ΥΕΙΩΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

[Θά]λ[λος] κ[α]ὶ Ἀμμιὰς Ἀμμιανῷ υἱῷ μνήμης χάριν.

3846. z.[83]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 268. n. 995.

ΜΕΝΑΝΔΡΟϹΚΟϹΙΤΩΠΑ
ΤΡΙΚΑΙΜΗΤΡΙΑΡΤΕΜΙΔΩ
ΡΑΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Μένανδρος Κόσ[μ]ῳ πατρὶ καὶ μητρὶ Ἀρτεμιδώρᾳ μνήμης χάριν.

3846. z.[84]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 267. n. 989.

ΝΚΑΙΠΑΠΑϹΟΠΑΤΗΡΕΑΥΤΩΝΖΩΝΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΤΑΤΙΑΖΩϹΗ

- - - καὶ Παπᾶς ὁ πατὴρ ἑαυτῷ ζῶν καὶ γυναικὶ Τατίᾳ ζώσῃ.

3846. z.[85]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 266. n. 982.

ΠΟϹΙΔΩΝΙϹ
ϹΔΑΔΗΠΕΝ
ΘΕΡΩΚΑΙ
ΖΩΤΙΚΗ
5 ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ποσιδώνι[ο]ς Δάδῃ πενθερῷ καὶ Ζωτικῇ - - - μνήμης χάριν.

3846. z.[86]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 268. n. 990.

ΦΙΛΙΠΠΟϹΚΑΛΛΙΠΠΙΝΗΓΥΝΑΙΚΙΜΝΗΜΗϹΧ....

Φίλιππος Καλλιππίνῃ γυναικὶ μνήμης χ[άριν.

3846. z.[87]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 269. n. 1000.

..........Η
ΤΑΤΙΑΝ...ΠΑΤΡΙ
ΜΝΙΑϹΧΑΡΙΝ

Ὁ δεῖνα καὶ ἡ δεῖνα] Τατιαν[ῷ] πατρὶ μν(ε)ίας χάριν.

3846. z.[88]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 269. n. 999.

ϹΟΡΟΝΖΩϹΑΚΑ

Ἡ δεῖνα ἑαυτῇ τὴν] σορὸν ζῶσα· κα[ὶ τὰ τέκνα - - -

3846. z.[89]

Prope *Aezanos*; edidit idem l. c. p. 269. n. 998.

ΥΠΕΤΕ.Τ.
Ν
ΤΟΥ
ΗΝ

ΤΟΥϹϹΠΙ

Infra: [ἔ]τους σπ[γ] vel σπ[ε] vel σπ[η].
Annus subscriptus est aut 283. aut 285. aut 288. De epocha vide ad n. 3892. in his Add.

N. 3847. p. 12. melius transcriptum edidit Lebasius Revue de philol. I. p. 335. et Voy. arch. en Grèce et en Asie mineure T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 273. n. 1024. ita:

ΟΥΝΟΜΑΜΟΙΜΕ
ΝΕΛΑΟϹΑΤΑΡΔΕΜΑϹ
ΕΝΘΑΔΕΚΕΙΤΑΙΨΥΧΗ
ΔΑΘΑΝΑΤΩΝΑΙΘΕΡΑ
5 ΝΑΙΕΤΑΕΙ<

quo apographo confirmantur lectiones a nobis restitutae omnes. Ex Lebasio repetiit Welckerus Mus. Rhen. VI. 1847. p. 89. n. 14. litteris minusculis. Ceterum magistratum nomine Menelai in nummo Aezanensi sub Claudio cuso memorari monuit Cavedonius (vide Mionnet Descr. n. 90.).

Post n. 3847. p. 12. insere:

3847. *b.*

In valle Ameth ad oppidum Assarlar, quo loco veterem *Nacoleam* sitam fuisse arbitratur Lebasius, qui edidit Voyage archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. 1848. p. 271. n. 1011. Pauca inde dederat idem Revue de philol. I. p. 325. Citavit Letronnius Sur quelques points de la géogr. de l'Asie min. p. 21.

. . . . ΝΛ . . ΛC . . ЄΤΙΜΗC . .
. . ΝЄΛΑ . . . . . . ΟΤΙΜΟΥΤΟΝCΤЄΦΑΝΗΦΟ
. ΟΝΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤЄΑΓΥΜΝΑCΙΑΡΧΗCΑΝΤΑ
ΚΑΙΑΛΙΨΑΝΤΑΤΟΝΔΗΜΟΝЄΚΛΟΥΤΗΡΙΩ.
ΚΑΙΛΟΥCΑΝΤΑЄΚΤΩΝΙΔΙΩΝΚΑΙΑΡΞΑΝ
ΤΔΤΗCΙЄΡΩΤΑΤΗCΤΟΥΘЄΟΥΑΠΟΛΛΩ
ΝΟCΠΑΝΗΓΥΡЄΟCЄΝΤΩΑΛCЄΙΚΑΙЄCΤΙΑ
CΑΝΤΑΤΗΝΠΑΤΡΙΔΑΚΥΝΗΓΙΟΝΤЄΠΟΛΥΤЄ
ΛЄC<Ι . . . . ΑΔΟΞΟΝΜЄΤΑΠΑCΗCCΠΟΥΔΗCΠΑ
ΡΑ . . . . . ΝΟΝЄΝΤЄΑΓΟΡΑΝΟΜΙΑΙΚΑΙCΤΡΑ
. Η . . . . ΧΡЄΟΦΥΛΑΚΙΑΙΑΓΝΩCΚΑΙΦΙΛΑΓΑ
. . . . ΑCΙΠ . . ΑCΙΤЄΥCΑΜЄΝΟΝCΥΝΤЄ
. . . . ΗCΠΑΤΡΙΔΟCΦΙΛΟΔΟΞ
. . . . ΜΗΝЄΥЄΡΓЄΤΗCΑΝ
. . . . ΤΗCΑΜЄΝΟΝΚΑΙΚΑΤΩΚΙ
Α . . . . ЄΙΟΝЄΠΙCΚЄΥΑCΑΝΤΑ
ΔΙΑΥ . . . . ΜΟΙCΤΟΥΔΙΟCΟΛΥΜΠΙΟΥΙ
. . . . ΓЄΠΑΝΤΑ Ω _ΤΗΝΤΟΥΒΙΟΥЄΝ
<ΑΙ . . . . ΗΙ . . . ΗΠΑΤΡΙΔΙΠΑΡЄCΧΗΜЄΝΟΝ
Ν . . . . ЄΝΚΡΙΝΑCΑΙЄΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
ΗC . . . . ЄΤЄΙΜΗCΑΝΚΑΙΛΑοΔ.
ΝΜ . . . . ΔЄΤΟΥΜЄΝЄΛΑΟΥΙЄΡЄ
ΝЄW . . . . ΩΔЄΚΑΒΟΙΟΝΤЄΘΥ
. . . . ЄCΤΗCΑCΑΝ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος] - - - - - - ἐτίμησ[αν
Με]νέλα[ον Μητρ]οτίμου, τὸν στεφανηφό-
ρ]ον καὶ γραμματέα, γυμνασιαρχήσαντα
καὶ ἀλ(ε)ίψαντα τὸν δῆμον ἐκ λουτηρίω[ν
καὶ λούσαντα ἐκ τῶν ἰδίων καὶ ἄρξαν-
τ[α] τῆς ἱερωτάτης τοῦ θεοῦ Ἀπόλλω-
νος πανηγύρε[ω]ς ἐν τῷ ἄλσει καὶ ἑστιά-
σαντα τὴν πατρίδα, κυνήγιόν τε πολυτε-
λὲς [καὶ παρ]άδοξον μετὰ πάσης σπουδῆς πα-
ρα[σχόμε]νον, ἔν τε ἀγορανομίᾳ καὶ στρα-
τ]η[γίᾳ καὶ] χρε[ω]φυλακίᾳ ἁγνῶς καὶ φιλαγά-
θως καὶ ἐπιφανῶς] ἀ[ε]ὶ π[ολ]ειτευσάμενον, συντε-
λέσαντα πρεσβείας ὑπὲρ τ]ῆς πατρίδος φιλοδόξ-
ως] - - - - - - - - εὐεργετήσαν-
τα - - - προσκ]τησάμενον καὶ κατ[οι]κί-
α[ς - - - τὸ Ὀλυμπι]εῖον, ἐπισκευάσαντα
- - - - - - - τοῦ Διὸς Ὀλυμπίου
- - - - - - - - - τὴν τοῦ βίου - -
καὶ [ἄλλας χρείας τ]ῇ πατρίδι παρεσχημένον,
ὃν καὶ ἄλλαι πόλεις] ἐνκρίνασαι ἐκ τῶν ἰδίων
προσόδων] - - - - - ἐτείμησαν καὶ - -
- - - - - τὴν] δὲ τοῦ Μενελάου ἱερε-
ωσύνην οὕτως ἠγάσθησαν ὥστε δ]ωδεκάβοιόν τε θυ-
σίαν - - - - - - συν]εστ[ί]ασαν.

Vs. 1. Lebasius qui locum, ubi repertus lapis est, pro vetere Nacolea habet, comparans inscriptionem Vol. II. n. 3568., reponendum censet ὁ Νακολέων, consentiente Letronnio. Fortasse recte. Vs. 2. Μητροτίμου dedit Lebasius, Διοτίμου maluit Letronnius. Cum illo facit spatium vacuum. Vs. 4. ἀλείψαντα τὸν δῆμον ἐκ λουτηρίων; de hac locutione conf. ad n. 3871. *b.* in his Add. Vs. 11. de χρεωφυλακίᾳ cf. ad n. 3831. *a.*[2] in his Add.

3847. *c.*

Ibidem; edidit Lebasius Revue de philol. I. p. 325. et Voy. arch. l. c. p. 271. n. 1009.

Θ
Β /
Ξ Ι Ι Ι
ΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος] Ἀπόλλωνι ἀνέθηκεν.

3847. *d.*

Ibidem prope moscheam in basi; edidit idem Rev. de philol. l. c. et Voy. arch. l. c. p. 272. n. 1012. 1013.

a.

ЄΤΟΥCCΝΓΑΓΑΘΟ
ΠΟΥC
ΚΑΙΑΝΤΙΟ
ΧΙCΤЄ
5 ΚΝΩΓΛΥ
ΚΥΤΑΤΩ
ΑΧΙΛΛЄΙ

b.

ΑΝΔΡΙ . .
ΦΗΜΩΜ .
ΜΗCΧΑ . . .

Tit. *a.* Ἔτους σνγ Ἀγαθόπους καὶ Ἀντιοχὶς τέκνῳ γλυκυτάτῳ Ἀχιλλεῖ.

Tit. *b.* Ἡ δεῖνα] ἀνδρὶ [Εὐ]φήμῳ μ[νή]μης χά[ριν.

De epocha anni 253. vide ad n. 3892. in his Add.

3847. *e.*

Haud procul ab oppido Assarlar in duobus cippis ad fontem; edidit Lebasius Rev. de philol. I. p. 326. et Voy. arch. l. c. p. 272. n. 1019. 1020.

a.

ΑΥΡⲘЄΝЄⲘΑΧΟϹⲘЄ
ΝΑΝΔΡѠΑΔЄΛΦѠⲘΝΗ
ⲘΗϹΧ.ΡΙΝ

b.

ΑΥΡⲘЄΝЄΜΑΧΟϹ
ΚЄΠΙΤЄΥΞΙ
ЄΙΤΑΛΙΚѠΤЄ
ΚΝѠΓΛΥΚΥΤΑΤѠ

Tit. *a.* Αὐρ(ήλιος) Μενέμαχος Μενάνδρῳ ἀδελφῷ μνήμης χ[ά]ριν.

Tit. *b.* Αὐρ(ήλιος) Μενέμαχος κ(αὶ) Ἐπίτευξι[ς] Εἰταλικῷ τέκνῳ γλυκυτάτῳ.

Ex vicinia videntur esse fragmenta duo, quae Lebasius dedit l. c. p. 274. n. 1031. 1032.

c.

ѠΝ
ΚЄΤΑΤѠΝΑΔЄΛΦѠΝ
ΠΑΤΡΙⲘΝΗⲘΗϹΧΑ
ΡΙΝ

d.

ΠΑΜ..Μ..ΧΑΡΙΝΑ
ΗϹ...ΕΤΕΝΔΕΚΑ
ΟΚΤΩ

Tit. *c.* - - - - - - - κὲ τὰ τῶν ἀδελφῶν πατρὶ μνήμης χάριν.

Tit. *d.* Ὁ δεῖνα τῇ δεῖνι] μ[νή]μ[ης] χάριν ἀ[νέθηκε ζ]ησ[άσῃ] ἔτε[α] δέκα ὀκτώ.

3847. *f.*

In vico Eidekeui in valle Ameth, ubi quae monumenta reperiuntur, eo delata dicuntur ex vico Kirgenlar; edidit Lebasius Revue de philol. I. p. 339. et Voy. arch. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 273 sq. n. 1028. 1029. 1030.

a.

ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗϹΚΟ
ΟΙΓΟ – ЄΙϹΙΙѠΘЄΟΙ
ΜѠ ΜΝΗΜΗϹ ΧΑ
ΡΙΝ

b.

ΔΗΜΗΤΡΙΟϹΑΠΟΛΛѠΝΙѠΑΔЄΛΦѠΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

c.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΑϹⲘЄΤΑΤѠ
ΤЄΚΝѠΚΑΝΔΡΙЄΠΙΚΤΗΤ.

a. Ἀπολλοφάνης Κό[σμ]ο[υ τῷ τ]έ[κν]ῳ Θεο[τί]μῳ μνήμης χάριν.
b. Δημήτριος Ἀπολλωνίῳ ἀδελφῷ μνήμης χάριν.
c. Μητροδώρας μετὰ τῷ τέκνῳ κ(αὶ) ἀνδρὶ Ἐπικτήτ[ῳ].

Tit. *c.* ad Μητροδώρας intellige τάφος, μνημεῖον. Notabis praepositionis μετὰ cum dativo constructionem etiam alias obviam in titulis aetatis recentioris.

3847. *g.*

In oppido Ameth; edidit Lebasius Revue de philol. I. p. 327. et Voy. arch. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 272. n. 1015. 1017. 1014. 1018. 1016.

a.

ΛΛΟΦΑΝΗϹ
ϹΤΙΗΘЄΑ
ЄΥΧΗΝ

b.

ΔΙΟΜΗΔΗϹЄΑϹΚΛΗ
ΠΙΟΔѠΡΑϹΤЄΚΝѠЄΥΓЄΝѠ
ΞЄΝΟΧѠΡѠⲘΝΗⲘΗϹ
ΧΑΡΙΝ

c.

ΘΕΟΒΟ
ΥΛΟΣ
ΤΕΡΑ
ΤΙΩ
ΥΟΝΑ
. . . .

d.

\ΙΗϹ.ΝЄΜЄ
ΤΑΤѠΝΤЄΚΙ
ѠΝЄΥΤΥΧΙ
ΑΝΑΤΙΜΑ

e.

ΠΑ
ΙѠΜΝΗϹΧΑ

a. Ἀπο]λλοφάνης [Ἐ]στί[α] θεᾷ εὐχήν.
b. Διομήδης [κ(αὶ)] Ἀσκληπιοδώρα τέκνῳ εὐγεν[εῖ] Ξενο[δ]ώρῳ μνήμης χάριν.
c. Θεόβουλος [Σ]ερα[π]ίω[να] υἱὸν ἀ[νέθηκεν.
d. - - - με[τ]ὰ τῶν τέκ[ν]ων Εὐτυχί[ου καὶ] Ἀνα[ξ]ιμά[νδρου - - -
e. - - - πα[τρὶ ἰδ]ίῳ μν(ήμ)ης χάριν.

In tit. *c.* Lebasius minus probabiliter ἀφιέρωσεν coniecit.

3847. *h.*

Prope Ameth in cippo; edidit Lebasius Revue de philol. I. p. 324. et Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 271. n. 1010.

\ ΤΙΑϹΑⲘΙ
ЄѠЄΝЄΙΝ
ΙΙѠЄΥΧΗ

Nihil patet nisi εὐχή[ν].

3847. *i.*

In vico Assardjik prope Yenidje; edidit Lebasius Revue de philol. I. p. 336. unde repetiit Welckerus Mus. Rhen. Vol. VI. 1847. p. 89. n. 15. litteris minusculis. Habet Lebasius Voy. arch. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 273. n. 1026.

ΒΑϹΚΑΝΟϹΗΦΘΟΟΝ ΟϹΗ
ΓЄΚΑΛΟΝЄΥΚΛΑΔΙ ΟΝ
ΝЄΟΝΟΙⲘⲘΟΙΚΛΑΙЄΙϹЄΤЄΚΟΥϹΑ
ЄΠЄΙΠΟΛΥΦΙΛΤΑΤΟϹΗϹΟ
ΚΑΙΛΥΠΑϹΜЄΓΑΛΑϹΚΑΤЄ
ΛΙΜΠΑΝЄϹΤΟΙϹΙΝΑΔЄ
ΛΦΟΙϹΚΑΙΘΡΗΝЄΙϹЄΓΥ ΝΗ
ΚΑΙΠΑΙΔЄϹΔΑΚΡΥΧЄ ΟΥ
Ϲ ΙΝΜΥΡΟΜЄΝΟΙΠЄΡΙ
ϹΟΥΒѠΜΟΝϹΤΗϹΑΝΤЄ
ΤΑΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑΤΑΥΤЄΠ
ΘЄΝΤЄϹΛΑΙΝЄѠΤΥΜΒѠ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Βάσκανος ἢ φθόνος ἦρε καλὸν Εὐκλάδιον νέον·
οἴμοι, κλαίει σε τεκοῦσα, ἐπεὶ πολὺ φίλτατος ἦσθ',
καὶ λύπας μεγάλας κατελίμπανες τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ θρηνεῖ σε γυνὴ καὶ παῖδες δακρυχέουσιν
μυρόμενοι περὶ σοῦ
βωμὸν στήσαντε[ς] τὰ προγράμματα ταῦτ' ἐπιθέντες
λαϊνέῳ τύμβῳ μνήμης χάριν.

Lebasius corrigebat vss. 1. 2.

Βάσκανος ἢ φθόνος ἧρεν Ἐϋκλάδιον νέον, οἴμοι,
καὶ κλαίει cet.

vocabulum *καλὸν* sine iudicio insertum putans a lapicida. Welckerus:

Βάσκανος ἢ φθόνος ἧρε νέον Εὐκλάδιον καλόν, οἴμοι,
καὶ κλαίει.

Frustra uterque. Vitia sunt auctoris, quae non operae pretium est corrigere. Vs. 6. *εἶσιν* pro *τοῖσιν* tentarunt iidem. Vss. 9. 12. ita coniunxit Welckerus:

λαϊνέῳ τύμβῳ, μυρόμενοι περὶ σοῦ.

ut pentametro subscripta sit formula *μνήμης χάριν* extra versum posita. Audacius primus editor scribendum censebat:

λαϊνέῳ τύμβῳ τὰ προγράμματα ταῦτ' ἐπιθέντες

expulsis verbis *μυρόμενοι περὶ σοῦ* et *βωμὸν στήσαντες.* Sed hoc est corrigere quae non corrigenda sunt.

3847. *k.*

Ibidem; edidit Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 273. n. 1025. 1027.

a. ΑΜΜΙΑΣΑΜΜΙΑΝΩ
ΥΙΩΚΕΙΤΑΛΙΚΟCΚΔΙΟ
ΓΕΝΗCΑΔΕΛΦΩΜΝΗ
ΜΗC ΧΑΡΙΝ

b. ΜΕΝΕΜ
ΑΧΟCΠΑ
ΤΡΙΕΡΩ

a. *Ἀμμιὰς Ἀμμιανῷ υἱῷ κ(αὶ) Εἰταλικὸς κ(αὶ) Διογένης ἀδελφῷ μνήμης χάριν.*

b. *Μενέμαχος πατρὶ Ἐρω[τίῳ?*

3847. *l.*

Prope Yenidje a loco Eriguez in meridiem; edidit Lebasius Revue de philol. I. p. 334. unde repetiit Welckerus Mus. Rhen. VI. 1847. p. 88. n. 13. litteris minusculis. Habet Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 273. n. 1023.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣΙΑΝΝΑΤΩΙΔΙΩΥΙΩΜΝΗ
ΜΗΣΕΝΕ ΚΕΝ
ΟΥΤΟΘΑΝ..Ν.ΛΓΕΙΝΟΝ....ΤΟ..ΠΑΣΙΠΕΠΡΩΤΑΙ
ΑΛΛΑ.....ΚΙ ΗΣΚΑΙΓΟΝΕΩΝΠΡΟΤΕΡΟΝ
ΟΙΓΑΜΟΝΟΥΧΥ ΜΕΝΑΙΟΝΙΔΩΝΟΥΝΥΜΦΙΑΛΕ.ΤΡΑ
ΚΕΙΜΑΙΕ?Ω= ΠΟΛΛ.ΝΕ..ΜΕΝΟΣΠΛΕΟ..Ν

Ἀλέξανδρος Ἰαννᾷ τῷ ἰδίῳ υἱῷ μνήμης ἕνεκεν.
Οὐ τὸ θαν[εῖ]ν [ἀ]λγεινόν, [ἐπεὶ] τό [γε] πᾶσι πέπρωται,
ἀλλὰ [πρὶν ἡλι]κίης καὶ γονέων πρότερον.
ο[ὐ] γάμον, οὐχ ὑμέναιον ἰδών, οὐ νύμφια λέ[κ]τρα,
κεῖμαι, ἔ[ρως π]ολλ[ῶ]ν, ἐ[ρά]μενος πλ[ε]ό[νω]ν.

Sic legit etiam primus editor, nisi quod vs. 4. dedit *ἐρῶν πολλῶν ἠράμενος πλεόνων*, quod correxit Welckerus allata glossa Hesychii: *ἐράμενος, ἐπιθυμήσας.* Huius verbi nunc prima syllaba producitur, quod insolentius est, sed non sine exemplo. Prius distichon epigrammatis commune est aliorum epitaphiorum, in quibus prope eadem verba occurrunt levi mutatione facta, ut in titulo Erythraeo Vol. II. n. 3136. et in titulo Rhodio a Rossio reportato, quem restituimus in Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. p. 106. n. 5. Conf. n. 3827. *gg.* in his Add.

3847. *m.*

In vico Eriguez; edidit Lebasius Revue de philol. I. p. 331. et Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. fasc. inscr. 13. 14. p. 272. n. 1021.

\ΥΗΦΟΡΟΣΚΑΙΑΙΩΝΙΟ . Ι∠
ΙΣΜΕΝΤΩΝΟΜΟΒΩΜΙΩΝΘΕΩΝΣΕΒΑ
\ΙΑΒΙΟΥΔΕΤΩΝΒΟΥΛΑΙΩΝΚΑΙΕΠΙΤΗΣΕΥΚΟ.
ΜΙΑΣΑΡΧΩΝΤΟΝΠΡΟΝΑΟΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΧΡΗ
ΜΑΤΩΝΕΘΗΚΕΝΣΥΝΤΩΙΕΠΙΦΕΡΟΜΕΝΩΙΚΟΣ
ΜΩΙΠΑΝΤΙΚΑΙΤΟΙΣΞΥΛΙΝΟΙΣΦΑΤΝΩΜΑΣ..
ΚΑΙΤΩΙΚΕΡΑΜΩΙ

[Ὁ δεῖνα]
στεφαν]ηφόρος καὶ αἰώνιο[ς ἀγορανόμος, ἱερεὺς δεκα-
ετή]ς μὲν τῶν ὁμοβωμίων θεῶν Σεβα[στῶν,
δ]ιὰ βίου δὲ τῶν Βουλαίων καὶ ἐπὶ τῆς εὐκο[σ-
μίας ἄρχων, τὸν πρόναον ἐκ τῶν ἰδίων χρη-
μάτων ἔθηκεν σὺν τῷ ἐπιφερομένῳ κόσ-
μῳ παντὶ καὶ τοῖς ξυλίνοις φατνώμασ[ιν
καὶ τῷ κεράμῳ.

Imperatores *ὁμοβώμιοι θεοὶ* sunt Divus Augustus et Diva Augusta. Cf. n. 3831. *a.*[14. 15] in his Add. De *θεοῖς Βουλαίοις* cf. Vol. I. n. 1307. *Ὁ ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας ἄρχων* magistratus est similis praefecto morum apud Carthaginienses (Nep. Hamilcar. 3.) aut Censori apud Romanos. Eius mentio fit in fragmento n. 3831. *a.*[14] in his Add.

3847. *n.*

In vico Eriguez in cippo in quo imago mulieris sedentis exsculpta est; edidit Lebasius Revue de philol. I. p. 333. unde repetiit Welckerus Mus. Rhen. VI. 1847. p. 88. n. 12. litteris minusculis. Habet Lebasius nunc Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. fasc. inscr. 13. 14. p. 273. n. 1022.

ΜΑΡΚΟCΤΑΔΕΛΦΟCΚΑΙ
ΤΡΟΦΙΛΛΟCCΟCΕΥΝΕ
ΤΗC ΟΟΙΤΟΝΔΕΤΥΛΛ
ΒΟΝΩΚΑΛΗΚΟΡΙΝΘΙΑ
ΛΑΙΝΟΝΕΤΕΥΞΑΝΩ
. . ΛΛΟΡΩΛΛΝΗΜΗC
. . . ΙΝ

ΜΟΝΟΥCΙΔΟΥ . . . .
ΕΙΚΟCΙΕΝΙΑ . . . .
ΚΥΚΛΟΥC
ΑΙΔΗCΚΕ . . .
ΘΕΤΗΝΚΑ . . .
ΚΟΡΙΝΘ . . . .

Μάρκος τ᾿ ἀδελφὸς καὶ Τρόφιμος σὸς εὐνέτης
σοὶ τόνδε τύμβον, ὦ καλὴ Κορινθία,
λάϊνον ἔτευξαν ὠ[κυ]μόρῳ μνήμης [χάρ]ιν.
μόνους ἰδοῦ[σαν] εἴκοσ᾿ ἐνια[υτῶ.] κύκλους
Ἅιδης κέ[κευ]θε τὴν κα[λὴν] Κορινθ[ίαν.
Supplementa debentur primo editori.

3847. *o*.

In oppido Simav s. Simaul, quod veterem *Synaum* esse evincit titulus ap. Hamiltonum l. c. n. 330. ibidem repertus: ἐπὶ Στεφάνου ἐπιτκόπου Συνάου τὸ ἔργον τοῦτο ἐγένετο, qui repetetur in Christianis; ediderunt Hamiltonus Researches cet. II. n. 331. Lebasius Revue de philol. I. p. 225. (unde citavit Letronnius Sur quelques points de la géogr. anc. cet. p. 5.) et Voy. archéol. cet. l. c. p. 269. n. 1004.

ΗΒοΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΛΙΚΙΝΝΙΟΝΑΡΤΕΜΙ
ΔΩΡ.ΥΤΗΛΕΦΙΑΝΟΝ
ΗΡΩΑΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝ
ΤΑΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗ ❦
ΣΑΝΤΑΑΞΙΩΣΤΩΝ
ΠΡΟΓΟΝΩΝ

Vs. 1. init. Ham. ΗΒ.ΥΛΗ, Leb. Η.ΟΥΛΗ; vs. 2. init. Ham. ΛΙΚΙΝΝΙΟΝ, Leb. ΛΙΚΙΝΙΟΝ; vs. 3. Ham. Δ.Ρ.ΥΤΗΛΕΦΙΛΙΑΝΟΝ, Leb. ΔΩΡ.ΝΤΗΛΕΦΙΑΝΟΝ; vs. 4. extr. Ham. ΜΗΣΑΝ, Leb. ΜΗΣΑΝ. Vs. 5. folium addit Lebasius.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Λικίννιον Ἀρτεμιδώρ[ο]υ Τηλεφια-
νόν, ἥρωα, ἀγορανομήσαντα καὶ ἀγωνοθετήσαντα ἀξίως
τῶν προγόνων.

Nomen Licinii etiam in nummis Ancyrae ferreae s. Συνάου reperiri annotavit Hamiltonus. Τηλεφιανὸν cognomen Lebasius ad heroem urbis revocabat. Recte Letronnius, qui cum Hamiltono Ἀρτεμιδώρου legit statuitque hominem laudatum esse Licinium Telephianum. Nomen Τήλεφος, unde Τηλεφιανός, non infrequenter impositum hominibus. Cf. n. 3847. *p*. in his Add.

3847. *p*.

Ibidem in lapide mutilo; transcripsit et edidit Lebasius Voyage archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 270. n. 1006. qui vss. 12-17. litteris minusculis dederat Revue de philol. I. p. 226. unde citavit Letronnius Sur quelques points de la géogr. anc. de l'Asie min. p. 6.

. . ΗΦ . . . . ΑΙ
ΠΑΤΡΙΠΑΝΑΤ
ΞΑΝΣΥΝ
. . ΜΗΤΡΙ/ . . . . . . ΑΠΟ
ΠΑΤΡΙΔΗΜΟ . . . . . . ΙΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟ . . . ΝΔΙΩ
ΝΙ . . ΟΝΔΙΑΒΙΟΥ . . . . .
. ΤΩΝΗΜΕΡΩΝ . . . .
ΩΝΜΥΡΙΑΔΑΣΔΥΟ . . . . .
ΕΙΣΟΧΡΗΜΑΚΑ . . . ΤΑΤΗΝ
ΕΝΤΟΛΗΝΤΩΝΤΕΚΝΩΝ.
ΟΠΑΤΗΡΑΥΤΩΝΔΗΜΟΣΘΕ
ΝΗΣΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥΣΤΗΛΕ
ΦΙΑΝΟΣΚΑΙΑΜΜΙΟΝΔΗΜΟΣΘ.
ΝΟΥΣΗΜΗΤΗΡΑΥΤΩΝΕΝΑΙΣ
ΕΘΟΝΤΟΔΙΑΘΗΚΑΙΣΚΑΘΕΛ.
ΤΟΝΧΩΡΙΑΤΗΠΟΛΕΙΠΡΟΣ
ΙΙΕΝΕΙΝΑΥΤΑΤΕΚΑΙΤΗΝΠΙ
. \ Ο Ι ΝΑΝ . . . ΚΑΙ
ΜΕΤ

\- - - - - - - -
\- - - - - - [στεφ-
αν]ηφ[ορεῖν μητρὶ κ]αὶ
πατρὶ πάν[τ]α τ[ὸν χρόνον? ἔτα-
ξαν συν[βαλέσθαι
τῇ] μητρὶ [Ἀμμίῳ κ]α[ὶ τῷ
πατρὶ Δημο[σθένει ε]ἰς
στεφανηφο[ρία]ν [α]ἰώ-
νιον διὰ βίου [ἀπὸ ῥη-
τῶν ἡμερῶν - [δηναρί-
ων μυριάδας δύο - - -
εἰς ὃ χρῆμα κατὰ τὴν
ἐντολὴν τῶν τέκνων
ὁ πατὴρ αὐτῶν Δημοσθέ-
νης Ἀπολλοφάνους Τηλε-
φιανὸς καὶ Ἄμμιον Δημοσθ[έ-
νους ἡ μήτηρ αὐτῶν ἐν αἷς
ἔθ[ε]ντο διαθήκαις κα[τ]έλ[ι-
π]ον χωρία τῇ πόλει προς-
ν]έ[μ]ειν αὐτά τε καὶ τὴν π[έ-
ριξ χώραν] - - - - καὶ
\- - - - - μετ - - -

De nomine Τηλεφιανὸς cf. ad n. 3847. *o*. in his Add.

3847. *q*.

Ibidem in vicinia; edidit Lebasius l. c. p. 269. n. 1005.

ΑΝΙΕΡΕΙΑΝΝΑΟ.
ΤΩΝ.Ε^.ΣΩΤ
ΦΙΛοΠΑΤΡΙΝ

Ex titulo honorario in feminam sacerdotem: vs. 1. apparet ἱέρειαν - -; vs. 2. τῶν [θ]εῶ[ν] Σωτ[ή-ρων]; vs. 3. φιλόπατριν.

Post n. 3848. p. 12. insere:

3848. *b.*

In vico Kilischköi inter rudera veteris *Ancyrae*, quae in actis Conciliorum Ἄγκυρα Συνάου vocatur, tribus horis ab oppido Simaul in septentrionem prope fontes fluvii Macesti; edidit Hamiltonus Researches cet. n. 333.

Ο . . ΡΤΩ
ΕΚΑCΚΑΓ
Ο ΙϾ

Vs. 1. subesse dixeris Ὁ[νω]ρ[ί]ῳ.

N. 3849. p. 12. in lemmate quem *Cadis* repertum ex Keppelio citavimus titulum, eum denuo transcriptum ediderunt Hamiltonus Researches cet. II. n. 21. et Lebasius Voyage archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. 1848. p. 269. n. 1001.

Ham.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΟΔΗΜΟΣΟΜΥΣΩΝΑΒΒΑΕΙΤΩΝ
Ε . . . . Μ . . . . ΕΝΤΟΝΠΡΟΠΑΤΟΡΑ
ΧΡΟΜΙΟΝ

Leb.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΟΔΗΜΟΣΟΜΥΣΩΝΑΒΒΑΕΙΤΩΝ
Ε . . . . . ΕΝΤΟΝΠΡΟΠΑΤΟΡΑ
ΧΡΟΜΙΟΝ

Itaque lege: Ἀγαθῇ τύχῃ ὁ δῆμος ὁ Μυσῶν Ἀββαειτῶν ἐ[τεί]μ[ησ]εν τὸν προπάτορα Χρομίον. De Mysis Abbaitis conf. nunc etiam Kiepertum in libello nostro: Fünf Inschr. u. fünf Städte, p. 26. et Letronnium Sur quelques points de la géogr. anc. de l'Asie min. p. 17.

Titulum n. 3849. ipsum denuo transcriptum edidit Lebasius l. c. n. 1003. qui ita habet:

ΑCΚΛΗΠΙΑΔΗCΚΑΠΦΙΟΝ
ΜΕΝΑΝΔΡΩΚΑΠΦΙΩΓΟ
ΝΕΥCΙΝΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

N. 3850. p. 13. de epocha, ex qua annus fortasse σνη i. e. 258. notatus est, vide ad n. 3892. in his Add. Nomen feminae Ἐφεσία (cf. n. 3962. *d.*) a cultu Dianae Ephesiae repetendum, cuius mentio extat etiam in nummis Aezanensibus (Mionnet Descr. n. 69. 114.), monuit Cavedonius.

Post n. 3850. insere:

3850. *b.*

Cadis; edidit Bailius Fasc. inscr. Gr. I. p. 131.

ΑΥΡΜΗΝΟΦΙΛΟΣ
ΚΑΔΗΝΟΣΕΥΤΥΧ.
ΠΑΤΡΩΝΙΕΠΙΧΑΡΙΝ
ΧΟΝΔΡΩΚΑΙΑΣΚΛΗ
ΠΙΑΔΗΠΑΤΡΙΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Αὐρ. Μηνόφιλος Καδηνὸς Εὐτύχ[ῳ] πάτρωνι, Ἐπιχάρ[μῳ γα]ν[β]ρῷ καὶ Ἀσκληπιάδῃ πατρὶ μνήμης χάριν.

Perversissime titulum legit primus editor, cuius tamen coniectùra vs. 3. ΠΑΤΡΩΙ, i. e. πάτρωϊ non superflua est. Nam quum sequantur propinqui, quibus monumentum posuit Menophilus, consentaneum est etiam Eutychum ex consanguineis eius fuisse. Itaque post Eutychum patruum etiam Epicharmus frater uxoris et Asclepiades pater mortui esse videntur. Sed monendum in hoc tractu declinari πάτρως, πάτρωνος; cuius rei exempla plurima in superioribus titulis habuimus.

N. 3851. p. 13. vs. 8. scribe [Κουαρτ]είνου coniiciente Cavedonio l. c. p. 135. qui comparat nummos eiusdem regionis (Mionnet Descr. n. 106.).

N. 3852. p. 13. denuo transcriptum edidit Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 244. n. 831. ita:

ΕΤΕΙΜΗΣΕΝΘΕΟΔΩΡΟΣΔΙΟΚΛΗΟΥΣ
ΑΜΜΙΟΝΤΗΝΕΑΥΤΟΥΓΥΝΑΙΚΑΦΙΛΟΣ
ΤΟΡΓΙΑΣΚΑΙ ΝΗΣΕΝΕΚΕΝ
ΘΥΓΑΤΕΡΑΔ ΗΜΕΝΟΥΜΕΝΕ
ΜΑΧΟΥΕΤ Ϙ

Itaque scribendum vs. 1. Διοκλήους i. e. Διοκλείους, vs. 3. καὶ [σωφροσύ]νης ἕνεκεν, vs. 4. θυγατέρα δ[ὲ - - - -, vs. 5. ἔτ[ους --]ϙ̄. De epocha, ex qua annus, fortasse ΡϘ i. e. 190., notatus est, vide ad n. 3892. in his Add.

N. 3853. p. 13. scribe: - - - - Ἀντιόχῳ cet.

N. 3855. p. 13. melius transcripsit et edidit Lebasius Voy. archéol. cet. l. c. p. 245. n. 834. inter inscriptiones Aezanis in orientem et meridiem repertas:

ΝΕΙΚΑΝΔΡ
ΟCB̶CΕΒΗ
ΡΩΜΗΝΟ
ΦΙΛΟΥΜΝ
ΜΝΗCΧΑ
ΡΙΝ

Itaque scribe: Νείκανδρος β̄ Σεβήρῳ Μηνοφίλου μνήμης χάριν.

N. 3856. p. 13. in lemmate scribe *Cotiaeum*. In contextu litteris minusculis expresso p. 14. scribe Νάνας Ἀντείῳ (i. e. Ἀντηΐῳ) ἀνδρὶ μνήμης χάριν. Νάνας [ἑ]αυτῇ cet. Nomina similia reperiri in nummis Aezanensium sub Claudio et Germanico cusis, ut ЄΠΙ ΝΑΝΝΑCΤЄΦΑΝΗΦΟΡΟΥ: ЄΠΙΜΗΝΟΓЄΝΟΥΤΟΥ ΝΑΝΝΑ (Mionnet Descr. n. 79. 92. Suppl. n. 47. 67.) monuit Cavedonius l. c. Sed haec obscura sunt. Nam possunt esse masculina, ut est Νανᾶς, Νανᾶ n. 4135. Ναννᾶς, Ναννᾶ n. 4396. At extat nomen muliebre Νάνας (an Νανὰς) n. 4413. et 3827. *v.* et 3857. *i.* in his Add. ut iam dubitari de ea forma nominativi vix possit. Est igitur variatio nominativi formae Νάνα (n. 4143. 4144. 3857. *m.* 3883. *f.* in his Add. 4402. 4325. *c.* et 4300. *x.* in his Add.) vel Νάννα (n. 4303. *h.*[4] in his Add. 4418. 4266. 4224. *c.* in his Add.): quibus cum formis comparari possunt Νανηλὶς n. 4366. *o.* 4366. *q.* et fortasse Ναναδὶς vel Ναναλὶς n. 4300. *g.* in his Add., Νανὶς n. 3953.

m. Ναννὶς n. 4244. Ναννὼ n. 4411. et, ni fallor, Νάνον pro Νάνιον n. 4341. in his Add. Sed ut redeam ad formam nominativi nominis muliebris insolentiorem, affixa littera ς nominativo non sine exemplo est in nominibus huius tractus. Sic praeter formam Ἄππη n. 3846. *p.* habetur nominativus Ἄππης n. 3827. *g.* 3846. *o.* 3846. *z.*[77] in his Add. unde derivatur nomen Ἀππησιανὴ n. 3846. *c.* Quae forma nullam vim habet in declinationem formae Ἄππη; ut dativus Ἄππῃ est n. 3846. *x.* 3846. *z.*[46] 3846. *z.*[51] 3846. *z.*[70] 3846. *z.*[76] in his Add. Eodemque loco habendae videntur formae Τύχης p. Τύχη n. 3865. *o.* in his Add. Τυχικῆς p. Τυχικὴ n. 3865. *i.* in his Add. Ζωτικῆς p. Ζωτικὴ n. 3857. *g.* in his Add.

N. 3857. p. 14. in lemmate scribe *Cotiaeum.* Βεννῖται Cavedonius videndum dicit, ne Gallico nomine nuncupentur ii, qui Graece vocentur σύνναοι Θεοί, sicuti *combennones* a Gallica voce BENNA dicti, qui in eadem benna considant (Festus s. v. p. 32. ed. Müll.). Utut iudicaveris de origine vocis, ex quo locus in Phrygia Bennisoa innotuit, ubi cultus Διὸς Βεννίου, par est nomen Βεννῖται ad collegium cultorum Iovis Bennii referre. Vide n. 3857. *l.* in his Add.

Post n. 3857. p. 14. insere:

3857. *b.*

Ad radices montis Dindymi in via Cotiaeo Smyrnam ducente, apud locum Abia, ubi vetus *Appia* (vid. ad n 3857. *e.* in his Add.) sita fuisse putatur; edidit Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 235. n. 791.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ
ΤΟΥΠΑΤΡΟΣ
ΑΥΤΟΥ
- - - - - - - - - -
- - - - - - - - - -

Ἀπολλιναρίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

3857. *c.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 235. n. 792.

ΤΑΤЄΙϹΤΥ. . ΟΥΟ

Τατεὶς Τυ[χικ]οῦ [τῷ δεῖνι ἀνδρὶ - - - -

3857. *d.*

In loco Goedjeler, a vico Abia (vetere *Appia*) in septentrionem, in via Aezanis ad locum Altentash (*Bennisoa*) ducente; edidit Lebasius Voy. archéol. cet. p. 234. n. 787.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚϹΑΡΙ
ΛΟϹЄΠΤΙΜΙωϹЄΟΥΗΡω
ϹЄΒΑϹΤωΑΡΑΒΙΚω
ΑΔΙΑΒΗΝΙΚωΠΑΡΘΙΚω
ΜЄΓΙϹΤω
ΚΑΙΜΑΥΡΗΛΙωΑΝΤωΝЄΙΝω
- - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - -
ΚΙΟΥΛΙΑΔΟΜΝΗϹЄΒΑϹΤΗ
Μ

Αὐτοκράτορι Κ(αί)σαρι
Λ(ουκίῳ) Σεπτιμίῳ Σεουήρῳ,
Σεβαστῷ, Ἀραβικῷ,
Ἀδιαβηνικῷ, Παρθικῷ,
μεγίστῳ [καὶ Αὐτοκράτορι
Καί(σαρι) Μ. Αὐρηλίῳ Ἀντωνείνῳ,
[Εὐσεβεῖ, Σεβαστῷ καὶ Π. Σεπτιμίῳ]
[Γέτᾳ ἐπιφανεστάτῳ Καίσαρι]
κ(αὶ) Ἰουλίᾳ Δόμνῃ Σεβαστῇ
- - -

Nomina Getae publico consilio deleta sunt. Cf. n. 4701. *b.* in his Add. Infra siglum videtur esse, ut n. 3857. *e.* in his Add.

3857. *e.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 234. n. 788.

ΤΟΙϹΚΥΡΙΟΙϹΗΜ
ΓΛЄΟΥΑΛ'
ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΩ
ΚΑΙΜ'ΑΥΡΟΥΑΛ'
ΜΑΞΙΜΙΑΝΩϹЄΒ
ΚΑΙΦΛΑΟΥΑΛ'
ΚΩΝϹΤΑΝΤΙΩ
ΚΑΙΓΑΛЄΡ'ΜΑΞΙ.ΛΙΑ
ΤΟΙϹЄΠΙΦΑΝЄϹΤΑΤΟΙϹ
ΚΑΙϹΑΡϹΙ
ΑΠΟΑΠΠΙΑϹ
Μ2

Τοῖς κυρίοις ἡμ[ῶν
Γ[α](ίῳ) Οὐαλ(ερίῳ)
Διοκλητιανῷ
καὶ Μ(άρκῳ) Αὐρ(ηλίῳ) Οὐαλ(ερίῳ)
Μαξιμιανῷ Σεβ(αστοῖς)
καὶ Φλα(ουίῳ) Οὐαλ(ερίῳ)
Κωνσταντίῳ
καὶ Γαλερ(ίῳ) Μαξι[μ]ια[νῷ
τοῖς ἐπιφανεστάτοις
Καίσαρσι
ἀπὸ Ἀππίας - - -

Oppidi Appiae mentio fit ap. Hieroclem Synecd. 22. Appianorum ap. Cicer. Epist. ad Divers. III, 7. 9. Plin. H. N. V, 29. Siglum idem fere est in titulo praecedente. Cum eo siglo comparari potest siglum (ΜЄ) in titulo Docimeno n. 3883. *b.* in his Add. et in titulo Alabandensi paulo post citato obvium, denique siglum ΜΗ et Μ Ϛ in titulo Smyrnaeo ap. Lebasium l. c. p. 9. n. 8. Videtur utique subesse vox μητρόπολις, cuius denominationis honorem constat etiam oppidis inferioris ordinis tributum esse aetate

Imperatorum (vid. Eckhel. D. N. Vol. IV. p. 277 sqq.). De subscriptorum forma comparari meretur titulus Latinus Alabandensis (Lebasius Voy. archéol. T. III. Inscr. p. 186. n. 551.):

DD.NN.G.AVR.AVL.dIOCLE......
M.AVR.AVL.MAXIMIANO ET
· PP.FF.INUICTIS.AVGG.ET
FL.VAL...NCTANTIO ET D.......
GAL.VAL.MAXIMIANO LUAL.CONSTANTINO P.F.INU.AUG.ET
NOBB·CAESS·ET UAL LICINIANO LICINIO P.F.INU.AUG.
ΜΕ
ΕΠΙΗΓΕΛ°ΙΦΟΥΛΒΙΟΥ
ΑCΤΙΚΟΥΤΟΥΔΙΑCΗΜ
ΑΠΑΛΑΒΑΝΔΩΝ
ΜΕ

3857. *f.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 234. n. 790.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟCΑΜΜΙ.C.........
ΑΥΤΩΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟCΚΑΙΠ.......
ΓΟΝΙCΕΤΕΙΜΗCΑΝΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Ἀλέξανδρος Ἀμμί[ᾳ] σ[υνβίῳ καὶ ἑαυτῷ ζῶν· καὶ τὰ τέκνα] αὐτῶν Ἀλέξανδρος καὶ Π - - - [τοὺς] γον(ε)ῖς ἐτείμησαν μνήμης χάριν.

3857. *g.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 233. n. 785.

ΑΥΡΓΛΥΚΩΝΔΗΜΗΤΡΙΑCΥΝΒΙΩΚΕ
ΑΥΤΩΖΩΝΚΤΑΤΕΚΝΑ.ΥΤΙΩΝΕΥΓΕΝΙΟC
ΚΔΟΜΝΑΚΠΑΠΙΚΙΟCΚ..ΙΤΙΟCΚΓΛΥΚΩΝ
ΚΖΩ..ΗCΧΡΗCΤΙΑΝΟ......ΙΑΝΗ

Littera A hanc formam habet Λ.

Αὐρ(ήλιος) Γλύκων Δημητρίᾳ συνβίῳ κ(αὶ) ἑαυτῷ ζῶν· κ(αὶ) τὰ τέκνα αὐτῶν Εὐγένιος κ(αὶ) Δόμνα κ(αὶ) Πατ[ρ]ίκιος κ(αὶ) [Δομ]ίτιος κ(αὶ) Γλύκων κ(αὶ) Ζω[τικ]ῆς Χρηστιανο[ὶ κ(αὶ) Δομιτ]ιανή.

De additamento Χρηστιανοὶ vide ad titulum n. 3857. *p.* in his Add. De forma Ζωτικῆς p. Ζωτική cf. ad n. 3856. in his Add.

3857. *h.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 234. n. 789.

.ΡΜΗCΑΠΟΛΛΑΤΑΤΙΑCΥΝΒΙΩΚΑΙΕΑΥΤΩΕΤΙΖΩΝΕΤΙ
........ΤΕΚΝΟΙCΑΩΡΟΙCΔΙΟΝΥCΙΩΚΑΙΑΤΤΙΚΩ
........ΑΛΕ....ΡΟCΤΟΥCΕΑΥΤΟΥΓΟΝΕΙCΟΥΙΟC
ΚΑΙΤΟΥCΑΔΕΛΦΟΥCΕΤΕΙΜΗCΕΝΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Ἑ]ρμῆς Ἀπολλᾶ Τατίᾳ συνβίῳ καὶ ἑαυτῷ ἔτι ζῶν ἐ[ποίησεν καὶ] τέκνοις ἀώροις Διονυσίῳ καὶ Ἀττικῷ [καὶ - - - -]. Ἀλέ[ξανδ]ρος τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς ὁ υἱὸς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἐτείμησεν μνήμης χάριν.

3857. *i.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 234. n. 786.

ΑΥΡΜΗΝΑCΥΙΟCΚΝΑΝΑC
ΝΥΝΦΗΤΗΝΕΑΥΤΩΝΜΗ
ΤΕΡΑΝΑΝΑΝΚΑΜΙΟΝΑ
ΔΕΛΦΗΝΚΑΜΙΑΝCΥΝΤΡΟ
5 ΦΗΝΕΤΙΜΗCΑΝΜΝΗΜΗCΧΑ
ΡΙΝΚΧΡΥCΕΡΩCΚΤΑΤΙC
ΝΥΝΦΗΚCΕΗΡΟCΚΑΛΕ
ΞΙΩΝΚΜΗΝΑCΕΓΓΟΝΟΙΕΤΙΜΗC
ΑΝ

Αὐρ(ήλιος) Μηνᾶς υἱὸς κ(αὶ) Νάνας νύνφη τὴν ἑαυτῶν μητέρα Νάναν κ(αὶ) Ἄμιον ἀδελφὴν κ(αὶ) Ἀμίαν συντρό-
5 φην ἐτίμησαν μνήμης χάριν κ(αὶ) Χρύσερως κ(αὶ) Τατὶς νύνφη κ(αὶ) Σε(ύ)ηρος κ(αὶ) Ἀλεξίων κ(αὶ) Μηνᾶς ἔγγονοι ἐτίμησαν.

De forma Νάνας cf. ad n. 3856. in his Add.

3857. *k.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 233. n. 784.

a. ΟCΑΝΠΡΟC
ΟΙCΕΙΧΕΙΡΑ
ΤΗΝΒΑΡΥΦ
ΘΟΝΟΝΕΚΑ
5 ΤΗCΜΕΛΑΙ
ΝΗCΠΕΡΙΠΕ
CΟΙΤΟΔΑ
ΜΟCΙΝ

b. ΚΤΑΤΕΚΝΑΑΥΤΩΝΤΕΛΕCΦΟΡC..ΚΥΡΙΛΛ.....

a. Ὃς ἂν προσοίσει χεῖρα τὴν βαρύφθονον, Ἑκάτης μελαίνης περιπέσοιτο δα[ί]μοσιν.

b. Ὁ δεῖνα καὶ ἡ δεῖνα ἑαυτοῖς ζῶντες] καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν Τελέσφορ[ος καὶ] Κύριλλ[α - - - - - -

De formula imprecationis conf. n. 3814. 3815. 3883. 3827. *dd.* Add. 3843. 3893. 3827. *v.* Add. Ἑκάτης mentio fit etiam n. 3827. *q.* in his Add.

3857. *l.*

Apud locum Altentash, Cotiaeo in meridiem, Aezanis in orientem, ubi antiquitus *Bennisoa* sita fuisse putantur; edidit Lebasius Voy. archéol. cet. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 230. n. 774.

ΥΠΕΡΤΗCΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC
ΝΕΡΟΥΑΤΡΑΙΑΝΟΥΚΑΙCΑΡΟC
CЄΒΑCΤΟΥΝΕΙΚΗCΔΙΙΒЄΝΝΙω
ΜΗΝΟΦΑΝΗCΤЄΙΜΟΔΑΤΟΥ
ΤΟΝΒωΜΟΝΑΝЄCΤΗCЄΝ
ΒЄΝΝЄΙCΟΗΝωΝ

Ὑπὲρ τῆς Αὐτοκράτορος Νερούα Τραϊανοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ νείκης Διῒ Βεννίῳ Μηνοφάνης Τειμο[κρ]άτου τὸν βωμὸν ἀνέστησεν [ὑπὲρ] Βεννεισοηνῶν.

De duplici formula ὑπὲρ—ὑπὲρ conf. n. 4713. *e.* Ad cultum Διὸς Βεννίου pertinere videntur Βεννῖται n. 3857. (cf. n. 3857. in his Add.). Memorabile nomen populi Βεννεισοηνῶν, ex quo colligi potest oppidum fuisse Βεννίσοα vocatum.

3857. *m.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 230. n. 775.

ΑΕΝΕΟΝΤΟΔΕCΗΜΑΠΑΤΗΡΕΙΔΡΥCΕΘΥΓΑΤΡΙΑΘΑΝΑΤΗΝΤΕΙΜΗΝΜΝΗΜΟCΥΝΟΝΔΑΚΡΥΟΝ
ΜΗΤΗΡΔΕΒΑΡΥΠΕΝΘΑCΕΠΙΤΕΚΝΟΥΤΑΧΥΜΟΙΡΟΥΕΜΑΥΤΗΝΖΩCΑCΥΝΚΑΤΕΘΗΚΑΤΑΦΩ
ΕΙΝΕΚΟΝΙCΤΟΡΓΗCΔΑΚΡΥCΙΜΥΡΟΜΕΝΑΧΑΙΡΟΙCΑΙCΘΛΕΟΔΕΙΤΑCΟΦΩΝΟΙΜΑΝΥΕΤΕΙΜΑΝ
ΠΛΟΥΤΩΝΟCΒΑCΙΛΗΟCΕΠΙΧΘΟΝΙΩΝΑΝΘΡΩΠΩΝΩΧΩΡΙCΜΑΚΑΡΩΝΠΑΝΤΕCΟΦΕΙΛΟΜΕΘΑ
ΕCΤΙΓΑΚΑΙΕΝΦΘΙΜΕΝΟΙCΝΕ
ΜΕCΙCΜΕΓΑΕCΤΙΕΠΙΤΥΜΒΟΙC Χ . . . . ΙΙΙ⩦ ΤΥΜΒΟΝΑΛΛΑΕΜΟΥΠΑΡΙΘΙ
ΤΕΙΜΕΑCΚΝΑΝΑΓΟΝΕΙC

Ἀέν[α]ον τόδε σῆμα πατὴρ εἵδρυσε θυγατρί,
ἀθανάτην τειμήν, μνημόσυνον δάκρυον.
μήτηρ δὲ βαρυπενθ[ὴ]ς ἐπὶ τέκνου ταχυμοίρου
ἐμαυτὴν ζῶσα συνκατέθηκα τάφῳ,
εἵνεκ' [ἐμῆς] στοργῆς δάκρυσι μυρομένα.
χαίροις, (ἐ)σθλὲ ὁδεῖτα· σοφῶν οἱ μάνυε τειμὰν
Πλούτωνος βασιλῆος ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ᾧ χωρὶς μακάρων πάντες ὀφειλόμεθα.
ἔστι γὰ[ρ] κἂν φθιμένοις Νέμεσις μέγα, ἔστ' ἐπὶ τύμβοις.
χ[αίροις· μὴ] τύμβον ἄλλα [νο]έ[ων] πάριθι.

Τειμέας κ(αὶ) Νάνα γονεῖς.

Vitia auctoris vss. 2. 5. non sustulimus. Vs. 3. init. fuerit ΕΙΝΕΚΕΜ-CCΤΟΡΓΗC. Notabis hyperbolen dicentis: ἐμαυτὴν ζῶσα συγκατέθηκα, et quinos versus matri tributos lugenti, quinos filiae defunctae.

3857. *n.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 231. n. 777.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟCΚΜΟΔΕCΤΟCΚΑΥΞΑΝΩΝΚΤΑΤΙΑΚ/ . . .
CΙΙΤΙΚ‾

Ἀλέξανδρος κ(αὶ) Μόδεστος κ(αὶ) Αὐξάνων κ(αὶ) Τατία κ(αὶ) - - -
- - - [μητρ]ὶ κ(αὶ) [πατρὶ μνήμης χάριν.

3857. *o.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 231. n. 776.

ΑΥΡ . ΑCΚΛΗΠΙ . .
. ΗCΔΗΜ . . . .
ΓΛΥΚΥΤΑΤΩΜΝΗΜΗC
ΧΑΡΙΝ
❦ ✻ ❦

Αὐρ(ήλιος) Ἀσκληπι[ιάδ]ης Δημ[ητρίῳ τέκνῳ] γλυκυτάτῳ μνήμης χάριν.

3857. *p.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 233. n. 783.

ΑΥΞΑΝΟΥCΑΗCΥΝΒ . . . . .
ΑΡΟΝΙΚΟΥΚΟΥЄΙΟCΑΥΤΟΥ
. ΡΙΜΟCΚΟΑΝЄΨΙΟCΑΥΤΟ .
ΛΑCCΑΜΟCΖωΝΤЄCЄ . . .
ΟΙCΚΑΝΔΡΟΝΕΙΚ . .
ΧΡΗCΤΙΑΝΟΙΧΡΗCΤ
ωЄΠΟΙΗCΑΝ
❦

Αὐξάνουσα ἡ σύνβ[ιος Ἀνδ]ρονίκου κ(αὶ) ὁ υειὸς αὐτοῦ - - ριμος κ(αὶ) ὁ ἀνεψιὸς αὐτο[ῦ Δ]ασσά[λι]ος ζῶντες ἑ[αυτ]οῖς κ(αὶ) Ἀνδρονείκ[ῳ] Χρηστιανοὶ χρηστῷ ἐποίησαν.

Notabile additamentum Χρηστιανοί, quod est n. 3857. *g.* in his Add. et iusta orthographia Χριστιανοὶ redit n. 3865. *l.* in his Add. Habetur praeterea Χρηστιανῶν mentio in fragmento tituli Cariae Vol. II. n. 2883. *d.* in Add. Habemus igitur tria exempla orthographiae, quam ignorantiae hominum exprobrarunt Lactantius IV, 7, 5. p. 444. „sed exponenda huius nominis ratio est propter ignorantium errorem, qui eum immutata littera Chrestum solent dicere", et Tertullianus Apolog. adv. gent. c. 3. „sed et cum perperam Chrestianus pronuntiatur a vobis — nam nec nominis certa est notitia penes vos — de suavitate vel benignitate compositum est". Huc referendus etiam Suetonius Claud. 25. „Iudaeos impulsore Chresto assidue tumultuantes Roma expulit". Cf. Interpret. ad Tacit. Ann. XV, 44. Ceterum h. l. observabis lusum nominum Χρηστιανοὶ χρηστῷ. Quod ad tempus attinet, n. 3865. *l.* docet denominationem illam in hoc tractu saeculo tertio obtinuisse.

3857. *q*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 232. n. 782.

a.

ΓΡΑΠΤΗΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥΓΥΝΗΚΟΥΡΙΔΙΑΗΡΩΤΟΗΡϹ

b.

ΚΟΥΡΙΔΙΟΥϹΘΑΛΑΜΟΥ
ΓΡΑΠΤΗΛΥϹΑϹΑΠΡ
ΛЄΙΠΩΙΑΝΟΥΑΡΙΝ
ΤΟΝΟΛΟΝΧΡΗϹ
ΤΟΤΑΤΟΝΓΑΜΕΤΑΝ
ΟΝϹΥΘЄΑΚΠΡΙΜ.
ΟΙΦΙΛЄΟΙϹϹΥΝ
ΤΩΠΑΤΡΙΧΑΙΧΑΡ

ΤЄΚΝΑΔΕΜΟΙΚΑΙ
ΑΥΤΟΝϹΩΖΟΙΤЄ
ΙΚЄΤЄΥ ω

ΤΟΥΤΟΥϹΓΑΡΠΡΟ
ΛΙΠΟΥϹΑΥΠΑΙΩ
ΠΑΝΤΩΝΥΠЄΡΑΥΤΩΝ

Γράπτη Ἰανουαρίου γυνὴ κουριδία ἥρῳ τὸ ἡρ[ῷον].
Κουριδίους θαλάμου[ς] Γράπτη λύσασα πρ[ο]λείπω
Ἰανουάριν τὸν [ἐμ]ὸν χρηστότατον γαμέταν·
ὃν σύ, θεὰ Κ[ύ]πρι, μοι φιλέοις σὺν τῷ πατρὶ [Κ]αί[κ]ᾳ.
τέκν[α] δέ μοι καὐτὸν σώζοιτε, [θεοί], ἱκετεύω.
τούτους γὰρ προλιποῦσ' ὑπά[γ]ω πάντων ὑπὲρ αὐτῶν.

Grapte, quae monumentum posuit, prima mortua ibique condita est. Patris eius nomen incertum.

3857. *r*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 232. n. 781.

a.

ΗΛΙΟϹΛΑ
ΤΥΠΟϹ

b.

ΤΥΧΙΚΟ.
ΑΔЄΛΦΟΝ
ЄΤЄΙΜΗϹЄ

c.

ΔΑΔΑϹΦΙΛЄ . . . . ЄΑΥΤΟΙϹЄΤΙΖΩΝΤЄΚ
ΤΥΧΙΚΟϹΚΑΙΑΜΜΙΑΤΑΤЄΚΝΑΑΥΤΩΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΙΟ.
ΑΔЄΛΦΩΚΑΙΖΩΤΙΚΗΚΑΙΑΤΑΛΑΝΤΗΤЄΚΝΩΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Δάδας Φιλέ[ρωτος καὶ ἡ δεῖνα] ἑαυτοῖς ἔτι ζῶντε[ς] κ(αὶ)
Τυχικὸς καὶ Ἀμμία τὰ τέκνα αὐτῶν· καὶ Δημήτριο[ς]
ἀδελφῷ, καὶ Ζωτικὴ καὶ Ἀταλάντη τέκνῳ μνήμης χάριν.

Ἥλιος λατύπος . . . Τυχικὸ[ν]
ἀδελφὸν
ἐτείμησε.

De λατύποις cf. ad n. 3827. *v*.

3857. *s*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 231. n. 778.

. . . . ΔΥΟΝΥΝΦΑΙΑΜΜΙΑ . . . .
. . . . . . ΙΜΗϹΑΝΤΑΞΙΟΝΑΜΟΙΒΗϹΚΖΩΤΙΚΟϹЄΓΓΟ
ΝΟϹ

- - - - - - - - - δύο νύνφαι, Ἀμμία [καὶ - - -
- - - ἐτε]ίμησαν Τά[τ]ιον ἀμοιβῆς κ(αὶ) Ζωτικὸς ἔγγονος.

3857. *t*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 232. n. 780.

a.

ЄΥΦΡΩΝΚΤΑΤΙΑϹΑϹΚΛΗΠΙΑΔΗ
ΤΩΤЄΚΝΩΚЄΑΥΤΟΙϹΖΩΝΤЄϹ

b.

ΟΝΗϹΙΜΟϹ . . . .
. . . . ΤΟΥϹЄΑΥΤΩΝ
ΓΟΝЄΙϹΚΤΟΝΑΔЄΛΦΟΝ
ЄΤЄΙΜΗϹΑΝ

a. Εὔφρων κ(αὶ) Τατιὰς Ἀσκληπιάδῃ τῷ τέκνῳ κ(αὶ) ἑαυτοῖς ζῶντες.

b. Ὀνήσιμος - - - - - - -
- - - - - - τοὺς ἑαυτῶν
γονεῖς κ(αὶ) τὸν ἀδελφὸν
ἐτείμησαν.

3857. *u.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 231. n. 779.

ΕΝΘΑΔΕΓΗΚΑΤΕΧΕΙΘΕΟΔωΡΑΝΤΗΝΠΕΡΙ. . . .
ΚΑΙΚΑΛΛΙΚΑΙΜΕΓΕΘΙΚΑΙΕꟿΦΡΟCΥΝΗΔΕꟿΑΛΙCΤΑ
ΗΦΑCΙCΗΕΛΙΟΥΓΛ. ΚΕΡωΤΕΡΟΝΟΥΚΕΤΙΛΑꟿΠΕ.
ΑΝΘΕΑΠΑΝΤΑΦΥΟΥCΙΝΚΑΛΛΟCΔΕΤΟCΟΝꟿΕꟿΑΡΑΝΤΑΙ
ΚΑΙΔΗCΕΚΑΤΕΧΕΙΚΑΤΑΝΕΚΡΑΤΟCΘ. . ΟC
CΕΝΤΕΙꟿΗCΕΝΠΑΤΡΙCΟΛΗΤΗΝCΗΝΓΝωꟿΗΝΚΑΘΟΡωΝΤΕC
ΘΕΟΔωΡΑΚΛΑΔΟCΕΛΕΑCΤΑΧΥΠωCΕꟿΑΡΑΝΘΗC
ΚΛΑΥCΑΤΕΛΑΙΜΟΝΑΠΑΝΤΕCΘΕΟΔωΡΑCΝΕΟΤΗΤΑΝ
ΤΗΝCωΦΡΟΝΑΚΑΙΕΥΓΕΝΙΔΑΗΤΗΝΠΑΤΡΙΔΑΠΡΟ. ΑΙΨΕΝ
ΟΝΗCΙꟿΟCΦΙΛΕΡωΤΟCΕΤΙΖωΝCΥΝΤΟΙCΠΑΙΔΙΟΙC
ꟿΟΥΦΙΛΗΤωΚΑΙΚΑΛΛΙΓΕΝΕΙΑΚΑΙΟΝΗCΙꟿΗCΥΝΤω
ΓΑꟿΒΡω
ΕΥΤΥΧΙ
ωꟿΕΤΑ
ΤΟΥΕΓΓΟ
ΝΟΥΒΑ
CΙΛΙΟΥ
ΕΠΟΙ
ΗCΑꟿ. Ν
ꟿΝΗ
ꟿΗC
ΧΑΡΙΝ

Ἐνθάδε γῆ κατέχει Θεοδώραν τὴν περί[βωτον
καὶ κάλλ(ε)ι καὶ μεγέθ(ε)ι καὶ ε[ὐ]φροσύνῃ δὲ μάλιστα,
ᾗ φά[ο]ς ἠελίου γλ[υ]κερώτερον οὐκέτι λάμπε[ι].
ἄνθεα πάντα φύουσι, κάλλος δὲ τόσον μεμάρανται,
καὶ δή σε κατέχει κα[ὶ] ἀνε[ίλ]α[σ]τος θ[ε]ὸς [αὐτός.
ἐτείμησεν πατρὶς ὅλη τὴν σὴν γνώμην καθορῶντες.
Θεοδώρα, κλάδος ἐλέας, ταχὺ πῶς ἐμαράνθης;
κλαύσατε [δ]αίμονα πάντες Θεοδώρας νεότηταν,
τὴν σώφρονα καὶ εὐγενίδα, ἣ τὴν πατρίδα προ[έλ]ιψεν.

Ὀνήσιμος Φιλέρωτος ἔτι ζῶν σὺν τοῖς παιδίοις μου Φιλήτῳ καὶ Καλλιγενείᾳ καὶ Ὀνησίμῃ, σὺν τῷ γαμβρῷ Εὐτυχίῳ, μετὰ τοῦ ἐγγόνου Βασιλίου, ἐποιήσαμ[ε]ν μνήμης χάριν.

Verba in speciem orationis vinctae composita, in quibus vs. 1. iustus est hexameter, itemque vss. 2. 3. si vs. 2. abieceris primum *καί*. Vs. 7. Theodora vocatur *κλάδος ἐλαίας*. Vs. 8. *νεότηταν* p. *νεότητα*.

3857. *v.*

A loco Altentash in meridiem apud Aghar-hissar, quo loco antiquitus *Eucarpia* sita fuisse putatur; edidit Lebasius Voyage archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 229. n. 770.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΑΥΡ·ΜοΥΚΙΑ
ΝοΝΜΕΓΝΑ
ΤΙΑΝοΝΤοΝΑ
ΞΙοΛοΓΩΤΑΤοΝ
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗ
ΝΚΑΙΠΡΩΤΟΝ
ΤΗΣΠοΛΕΩΣ
ΜΕΝΕΚΛΗΣ
ΟΑΡΧΙΕΡΕΥΣ
ΤΟΝΠΑΤΕΡΑ

Litterae apicibus ornatae sunt.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Αὐρ(ήλιον) Μουκιανὸν Μ(ουκίου) Ἐγνατιανόν, τὸν ἀξιολογώτατον καὶ εὐεργέτην καὶ πρῶτον τῆς πόλεως Μενεκλῆς ὁ ἀρχιερεὺς τὸν πατέρα.

Πατὴρ πόλεως elogium notum. Cf. n. 5901.

3846. *w.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 230. n. 772.

ΕΤο ΥCCΟΗ
ΖΩCΙΜΟC. . . . . ΕΚΝΟΙC
ΕΡΜΗΚΑΙΔΟΜΝΗΓΛΥΚΥΤΑΤΟΙCΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ
ΚΑΙΕΑΥΤΩ ΕΤΙΖΩΝΚΑΤΕCΚΕΥΑCΕΝ

Ἔτους σοη̅.
Ζώσιμος [καὶ ἡ δεῖνα τοῖς τ]έκνοις Ἑρμῇ καὶ Δόμνῃ γλυκυτάτοις μνήμης χάριν καὶ ἑαυτῷ ἔτι ζῶν κατεσκεύασεν.

De epocha anni 278. vide ad n. 3892. in his Add.

3857. *x*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 230. n. 773.

ΛΟΥΚΙΟCΡΟΥΦΡΙΟCΠΑΤΡΙΚΑΙΜΗ . . . ΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ

Λούκιος Ῥούφριος πατρὶ καὶ μη[τρὶ] μνήμης χάριν.

3857. *y*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 230. n. 771.

ΛοΜΝΗΓοΝΕΥΣΙ

Ὁ δεῖνα ἢ οἱ δεῖνες τῷ δεῖνι καὶ Δ]όμνῃ γονεῦσι [γλυκυτάτοις μνήμης χάριν.

N. 3858. p. 14. accuratius transcriptum dedit Lebasius Voyage archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 227. n. 754.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΟΔΗΜΟΣΚΑΙΗΒΟΥ
ΛΗΕΤΕΙΜΗΣΕΝΝΙΚ.
ΑΝΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ
ΛΟΥΚΙΟΝΙΕΡΕΑΣΕΒΑΣ
ΤΗΣΕΥΒΟΣΙΑΣΔΙΑΒΙ
ΟΥΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝΤΑ
ΠΟΛΥΤΕΛΩΣΚΑΙΣΤΡΑ
ΤΗΓΗΣΑΝΤΑΑΓΝΩΣ
ΚΑΙΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ
ΔΥΟΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚΟΥΣΕ
ΠΙΙΟΥΛΙΑΣΣΕΟΥΗΡΑΣ
ΚΑΙΤΥΡΡΩΝΙΟΥΡΑΠΩΝΟΣ
ΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΑΝΤΑΠΙΣ
ΤΩΣΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΠΟΙ
ΗΣΑΜΕΝΟΥΤΗΣΑΝΑΣΤΑΣΕ
ΩΣΣΥΜΜΑΧΟΥΕΦΗΒΑΡΧΟΥ
ΚΑΙΙΕΡΕΩΣΤΟΥΑΔΕΛΦΟΥ
ΑΥΤΟΥ

Litterae apicibus ornatae sunt: Α Δ Ε Η Θ Ι Κ Λ cet. Dele vs. 4. extr. [τὸν καὶ] et scribe vs. 11. δύο πενταετηρικούς, scil. ἀγῶνας; vs. 12. Σεουήρας; vs. 13. καὶ Τυῤῥωνίου Ῥάπωνος, misso Servenio Capitone ex nummis Acmonensibus demonstrato. Satis est tueri posse Iuliam Severam, cuius nomina etiam ex nummo Aezanensi (Mionnet Descr. n. 62.) adstruxit Cavedonius. Idem Agrippinam minorem intelligendam esse colligit ex eo, quod in nummis Acmoniae eius imagini apposita spica et papaver Cereris. (Mionnet Descr. n. 21: 27.).

Post n. 3858. insere:

3858. *b*.

Ibidem; edidit Lebasius Voy. archéol. cet. l. c. p. 226. n. 749.

ΟΑΚΜΟΝΕΩΝΕΞΕΙΙΙΤΑ

Ὁ δῆμος] ὁ Ἀκμονέων ἐξ ἐ[π]ιτα[γῆς - - - - - -

3858. *c*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 228. n. 756.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΙ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗ
ΜΟΣΕΤΙΜΗΣΑΝ
ΛΑΡΚΙΑΝΣΕΚΟΥΝ
ΔΙΛΛΑΝΘΥΓΑΤΕ
ΡΑΜΙΚΙΟΥΤΙΛΟ
ΝΟΣΣΤΕΦΑΝΗΦΟ
ΡΟΥΚΑΙΓΥΝΑΙΚΑ
Τ.Γ.ΑΝ.ΩΝΙΑΝΟΥ
Α....ΤΩΣΤΗΣΠΟ
......Α.ΤΑΤΟΝ
ΠΡΟΓΟΝΩΝΚΑΙΤΑΣ
..ΥΤΙΑΙΩΣΚΑΙΤΑΣ
........ΦΙΔΩ
..ΙΕΝΑΣ...ΝΚΑΙ
..ΦΡΟΣΥΝΗΣΕΝΕ
ΚΑ

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆ-
μος ἐτίμησαν
[Μ]αρκίαν Σεκουν-
δίλλαν, θυγατέ-
ρα Μ[αρ]κίου [Φ]ίλ[ω-
νος στεφανηφό-
ρου καὶ γυναῖκα
Τ(ίτου) - - Ἀν[τ]ωνιανοῦ
γρ]α[μματέ]ως τῆς πό-
λεως, καὶ ἀπὸ γενν]α[ιο]τάτ[ω]ν
προγόνων, καὶ τὰς
λειτο]υ[ργ]ί[α]ς καὶ τὰς
ἄλλας ἀρχὰς ἀ]φ(ε)ιδῶ[ς
ἐκτελ]έ[σ]ασ[α]ν, καὶ
σω]φροσύνης ἕνε-
κα.

3858. *d.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 228. n. 758.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
Τ.ΦΛ>ΠΡΕΙΣΚΟΝ
ΟΥΙΒΙΑΝΟΝΤοΝ
ΑΡΧΙΕΡΕΑΚΑΙΚΤΙΣ
ΤΗΝΚΑΙΠΡΟΣΤΑΤΗΝ
ΤΗΣΠοΛΕΩΣΗΠΑ
ΤΡΙΣΤΗΝΑΣΤΑΣΙΝΠοΙ
ΗΣΑΜΕΝΗΣΦΥΛΗΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΣ ΕΠΙ
ΜΕΛΗΘΕΝΤοΣΓΑΙοΥΙοΥ
ΛΙοΥΛΕΥΚΙΛΙοΥ

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Τ(ίτον) Φλ(αούϊον) Πρεῖσκον
Οὐιβιανόν, τὸν
ἀρχιερέα καὶ κτίσ-
την καὶ προστάτην
τῆς πόλεως ἡ πα-
τρίς· τὴν ἀνάστασιν ποι-
ησαμένης φυλῆς
Ἀσκληπιάδος, ἐπι-
μεληθέντος Γαΐου Ἰου-
λίου Λευκιλίου.

Nota tribum Ἀσκληπιάδα.

3858. *e.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 228. n. 755.

ΘΗΤΥΧΗΙ
...ΛΟΥΙΟΝΙΕΡΩΙ
.ΣΥΙΟΝΚΥΡΕΙΝΑ
.ΟΝΤΑΝΟΝΔΙΣΕΠΑΙ
Χ.ΝΤΕΛΝΕΙΤΩΝΑΡ
ΧΙΕΡΕΑΑΣΙΑΣΝΑΟΥ
ΤΟΥΕΝΕΦΕΣΩΚΟΙΦ
ΝΟΥΤΗΣΑΣΙΑΣΣΕ
ΒΑΣΤΟΦΑΝΤΗΝΚΑΙ
.ΓΩΝΟΘΕΤΗΝΔΙΑ
.ΙοΥ ΗΤΩΝΓΝΑΦ
ΦΕΩΝΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
.ΟΝΑΥΤΩΝΕΥΕΡ
.ΕΤΗΝ

Ἀγα]θῇ τύχῃ.
Φου]λούϊον Ἱέρ[ων-
ο]ς υἱόν, Κυρείνᾳ,
Μ]οντανόν, δὶς ἔπα[ρ-
χ[ο]ν τε[χ]νειτῶν, ἀρ-
χιερέα Ἀσίας ναοῦ
τοῦ ἐν Ἐφέσῳ κοι-
νοῦ τῆς Ἀσίας, Σε-
βαστοφάντην καὶ
ἀ]γωνοθέτην διὰ
β]ίου ἡ τῶν γνα-
φέων συνεργασία
τ]ὸν αὐτῶν εὐερ-
γ]έτην.

De ἐπάρχῳ τεχνειτῶν cf. n. 4340. *f. g.* in his Add.

3858. *f.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 229. n. 768.

ƆΝΥCΩΚ-ΑΥΤοΚ.ΑΙ....
ΗΡΩΑΛΕΞΑΝΔΡΟ.....
ΑΝΤΙΟΙΚΩΑΥΤΟΥΚΑΙΠΗ....
ΚοΥCΙΕΡΕΥCΤΟΝΒΩΜΟΝΕ....
ΕΡΟΜΕΝΟΙCΚΙΟCΙΚΑΙΚΟCΜ...
ΙΩΝΕΠΥΗCΕΝ

Vss. 1. 2. litterae apicibus ornatae sunt.

Δι]ονύσῳ κ(αὶ) Αὐτοκ(ράτορι) [Κ]αί[σαρι Σεου-
ήρῳ Ἀλεξάνδρ[ῳ Σεβαστῷ καὶ τῷ σύνπ-
αντι οἴκῳ αὐτοῦ καὶ [τ]ῇ [πατρίδι ὁ δεῖνα - -
- - - ἱερεὺς τὸν βωμὸν [σὺν τοῖς ἐπιφ-
ερομένοις κίοσι καὶ κόσμ[ῳ παντὶ ἐκ τῶν ἰδ-
ίων ἐπύησεν.

3858. *g.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 228. n. 757.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ   Ἀγαθῇ τύχῃ.

Est fragmentum.

3858. *h.*

In vico Ahatköi; edidit Hamiltonus Researches cet. n. 33.

ΟΚΟΙΝΟΝΓΑΛΑΤΩΝ

Τ]ὸ κοινὸν Γαλατῶν - - -
- - - - - - -

3858. *i.*

Ibidem, in campo inter rudera; edidit Hamiltonus l. c. n. 37.

[*Textum vide pag. seq.*]

- - - - - - -
- - - - - - - -
- - - καὶ Δειοκλέ[ους] - - - ἀρχ[ό]ντ[ων - -
- - - ἀπε]σ[τ]α[λ]μέν[ων - - - -
ὁ δεῖνα δέχομαι] αὐτοὺς καὶ πρὸς δόγματα
γράφω· Σωσ[ιτέ]λης Γλύκωνος δόγματ[α γρά-
φ]ω. Μένανδρος Ἀρτεμιδώρου δόγματα
γράφω· Ἑρμογένης δημόσιος ἔ[γραψα
κατὰ τὰς ψήφους καὶ κατέτ[α]ξα - - - -
- - - - - - -

. . . . NANTωX
. . . . NOΣY . . . . EΨE
. . . . . KAIΔEIOKΛEΩ . . Θ . APXΩNT . . .
. . . . ΣIAAMEN . . . . . . NOY
5 . . . . AYTOYΣKAIΠPOΣΔOΓMATA
ΓPAΦΩΣΩΣO . . ΛHΣΓΛYKΩNOΣΔOΓMATOΣ
IΩMENANΔPOΣAPTEMIΔΩPOYΔOΓMATA
ΓPAΦΩ EPMOΓENHΣΔHMOΣIOΣET
KATATAΣΨHΦOYCKAIKATETΞA

Subscriptorum forma similis est titulo Sardiano Vol. II. n. 3450. et fragmento inscriptionis Mylasensis ap. Lebasium (Voyage archéol. cet. T. III. Inscr. p. 119. n. 372.), in quo nominibus singulis subiicitur ὑπέγραψα. Sed hoc loco qua de re legati in suffragia mittantur, non liquet.

3858. *k.*

Ibidem; edidit Lebasius Voy. archéol. cet. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 228. n. 763.

EYΠOPOCKAIPOYΦOCAΛE . ANΔ . . . . EΛΦΩMNHMXAP

Εὔπορος καὶ Ῥοῦφος Ἀλε[ξ]άνδ[ρῳ ἀδ]ελφῷ μνήμ(ης) χάρ[ιν].

3858. *l.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 229. n. 769.

ЄYTYXHCΠATPIK - - -

Εὐτύχης πατρὶ Κ - - - - -

3858. *m.*

In vico Ahatköi ad templum; edidit Hamiltonus Researches cet. II. n. 29.

TΦΛΛAP . .
ΣYNKΛHT .
AITΨΩΔI . .
HOΣΣYNK .
KOΣ . . .

Τ. Φλ(άβιος) Λαρ - - - συνκλητ[ικὸς κ]αὶ Τ. [Κ]λώδι[ν]ος? συνκ[λητι]κὸς - - -

Post n. 3860. p. 15. insere:

3860. *b.*

In vico Ahatköi, in basi; edidit Hamiltonus Researches cet. II. n. 56.

EYNIAIA . . . . . . AYTΩ
IENHCYN . . . . . ANT
NNOM . . . . . TOC

Σ]υν[τυχ]ια[νὸς ἑ]αυτῷ [καὶ τῇ γενομ]ένῃ συν[βίῳ αὐ]τοῦ - - - - - -

3860. *c.*

Ibidem, ad molam; ediderunt Hamiltonus l. c. n. 28. Lebasius Voy. archéol. cet. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 227. n. 752.

Hamilt.

. . . . KOΣMOYTOYTEEN
POYHNIAKOPNOYTAKAIAIX

Leb.

KoΣMoYToYTEEN
POYHNIAIKOPNOYTAIKAIAIΛ

Vs. 1. litterae apicibus ornatae sunt ap. Lebasium.

- - - κόσμου τοῦ τε ἐν - - -
Σε]ρουηνίᾳ Κορνούτᾳ καὶ Αἰχ[μωνι - - - - - -

3860. *d.*

Ibidem, in muro arcis; edidit Hamiltonus l. c. n. 30.

. . . . . ΣιEYΘIΛ . ΠIΔOΣAO . . . .
YHMOΣOΣEIΛΩNIANOΣKAI . . . .
AΔIATETAΓMENAKAΘAEΠIΓE . . . .
TOYΣΠOYΔAΓ

- - - - - - - - - - Σ[ερ]ο-υή[νι]ος ὁ Σειλωνιανὸς κα[τὰ τ]ὰ διατεταγμένα καθὰ ἐπιγέ[γραπται ὑπ' αὐ]τοῦ. σπουδ - - - -

3860. *e.*

Ad vicum Ahatköi; edidit Hamiltonus l. c. n. 31.

ΠO . . . .
O . EII . . . .
ΛOYΠIH . . . .
EΓΓONOIΣT . . . . . .
5 ΛONTOKAIOIO . . . :
NΩNIMHΣZΩN
EAYTOIΣ

Inde a vs. 4. ἐγγόνοις τ[ούτων, καθὰ ἐβού]λοντο καὶ οἱ ο[ἰκεῖοι Φρο]νίμης, ζῶν[τες] ἑαυτοῖς.

3860. *f.*

In vico Ahatköi, in lapide sepulcrali; ediderunt Hamiltonus l. c. n. 34. et Lebasius l. c. p. 229. n. 764.

ΓIOYΛI . . . . . CЄOYHPOC
APTЄI.I . . . ωPOYYIOC

Lebasius vs. 1. extr. EOYHPOC, Hamiltonus ibid. CЄOYPOC et vs. 2. init. APTЄ . . .

Γ. Ἰούλι[ος] Σεουῆρος Ἀρτε[μιδ]ώρου υἱός.

3860. *g*.

Ibidem, in monumento; ediderunt Hamiltonus l. c. n. 35. et Lebasius l. c. p. 229. n. 766.

Hamilt.

ΕΙΔΕΤΙϹ . . . . . ΡΟΥΞΕΥϹΕΤΟΥΤΟΥϹ ΤΟΥϹ
ΤΟΠΟΥϹΘΗϹΕΙΕΙϹΤΟΤΩΝΚΥΡΙΩΝΑΥΤΟΚΡΑ
ΤΟΡΩΝΤ . . . . . ΙΟΝΔΗΝΑΡΙΑΠΕΝΤΑΚΟϹΙΑ

Leb.

ΛΝ . . . ΕΡΑϹΜΑ . / ΙΛ , ΟΠΑΠΩΚΑΙ
ΑΜΙΙΙΜ . . ΜΗϹΧΛΙΙΝ
ΕΙΔΕΤΙϹϹΙΙΡΟ . . . . . ΕΥΓΕ . . . ΤΟΥΤϹΥϹΤΟΥϹ
ΤΟΠΟΥϹΘΗϹΕΙΕΙϹΤΟΤΩΝΚΥΡΙΩΝΑΥΤΟΚΡΑ
ΤΟΡΩΝΤΑΜΙΟΝΔΗΝΑΡΙΑΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ

Ἄμμει]α Σμα[ράγδῳ τῷ] πάπ(π)ῳ καὶ [τῇ μητρὶ Ἀμί[ᾳ] μ[νήμ]ης χ[άρ]ιν.
εἰ δέ τις [ἐπιβ]ο[υλ]εύ[σ]ε[ι] τούτους τοὺς τόπους, θήσει εἰς τὸ τῶν κυρίων Αὐτοκρατόρων ταμ(ε)ῖον δηνάρια πεντακόσια.

3860. *h*.

Ad vicum Ahatköi; ediderunt Hamiltonus l. c. n. 52. et Lebasius l. c. p. 226. n. 750.

ΜΙΛΙΑΚΟΝ
ΑΝΤΑΣ

Lebasius vs. 1. ΜΙΛΙΑΚΟΙ, vs. 4. ΑΝΤΛ¯¯. Vide ne vs. 2. fuerit: τοὺς ἄνδρ]αντας - - - -

3860. *i*.

Ibidem; edidit Lebasius l. c. p. 229. n. 767.

ΟΦοιΒοϹ . . ΛΙΗϹΟ . . ΘΕΑ
ΜΝΗΤΙΑ ΜΑΡΚΟϹ . . ΡΝΟΥ
ΤοΥΜΥ Κο ΤΕΡΤΙΟΥ

Incertae litterae. Inde a vs. 2. med. Μάρκος [Κο]ρνούτου, Μυ[στι]κὸ[ς] Τερτίου.

3860. *k*.

Ibidem; fragmenta septem, quae edidit idem l. c. p. 227. n. 751. 753. p. 228. n. 759. 760. 761. 762. p. 229. n. 765.

1.

ΜΙΚΩΝΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝΤΑΜΙΑΙΙΔΗΜΟ
ΕΙΣΑΥΤΟΥΤΟΗΡΩΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝΣ

Vs. 1. litterae apicibus ornatae sunt.

2.

REDEMPTISASED
ΣΥΝΤΟΙΣΠΡΟΣΚΕΙ

3.

ΕΓΙΩΝΟ
ϽΘΕΤΑΙΔΙ/

4.

\ϹΠΟΙΙΠΕΙΟΥ . . . . ΕΠΟΙΗϹΕΤΟ

5.

ΠΑΤΡΟϹΙ
ΧΑΡΙΝΟ
ΞΕΙΗΚΑΘ
ΤΙΤΗΔΕ
ΑΤΟϹΕ

6.

. . . . . ΙϹϹΑΤΟΥΡΝΕΙΝΟΥΖΩΝΗ . . . .

7.

ΝΕΠΑ
ΑΤΟΙΚΟΡΝΟΥ
Ο ΓΕΙΞΗ

Tit. 1. apparet τῶν ἀγοράνο]μικῶν δικαστηρίων ταμίᾳ - - - et vs. 2. - - αὐτοῦ τὸ ἡρῷον κατεσκεύασαν - - -
Tit. 2. ex inscriptione bilingui: *redemptis a sed* - - - - - - σὺν τοῖς προσκει[μένοις - - - - - -
Tit. 3. vs. 2. ἀγωνο]θέται δι[ὰ βίου - - -
Tit. 4. - - - ας Πο[μ]πείου [αὐτῷ] ἐποίησε τὸ [μνημεῖον.
Tit. 5. fortasse Ἀντί]πατρος - - Χαρίνο[υ - - - - sed ab altera parte plura desunt.
Tit. 6. - - - ις Σατουρνείνου ζῶν - - -
Tit. 7. inest nomen Κορνοῦ[τος - - -

N. 3861. p. 15. Hamiltonus Researches cet. n. 26. notat in vico Susus esse una hora distante a vico Ahatköi, titulumque ita exhibet:

ΩΑΜΜΙΑΕΥΤΥΧΟΥΧΑΛΙ
ΜΑΧΩΑΝΔΡΙ.ΚΑΙΑΥΤΗ
ΕΚΤΗΣΙΔΙΑΣΠΡΟΙΚΟΣΤΟΜΝΗ
ΜΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΥΑΣΕΝΑΡ
ΕΣΤΑΙΕΙΣΤΕΚ.ΑΤΕΚΝΩΝΕ
ΕΡΥΚΗΝΚΑΙΓΙΙΑΙΚ

Ὠ. Ἀμμία Εὐτύχου [Κ]αλ[λ]ιμάχῳ ἀνδρὶ καὶ αὐτῇ ἐκ τῆς ἰδίας προικὸς τὸ μνημεῖον κατεσκ[ε]ύασεν· [κ]α[ὶ - - - ἔσται εἰς τέκ[ν]α τέκνων - - - Ε[ὐτ]ύ[χ]ην καὶ γ[υν]αῖκ[α αὐτοῦ - - -

Post hunc titulum insere:

3861. *b*.

In vico Susus unius horae spatio distante a vico Ahatköi, in moschea; edidit Hamiltonus l. c. n. 27.

ΑΜΜΙΑΓΑΙΩ.ΥΙΒΙΩΚΡΙΣΠΩΚΑΙΤΥΧΗΘΡΕΨΑ
ΣΙΖΩΣΙΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝΜΕΤΑΤ.ΥΣΑΥΘΕΘΗ
ΝΑΙΟΣΑΝΑΝΟΡΥΞΕΙΣΑΡΟΝΣΙΔΑΡΟΥΝΤΟΝ
ΣΑΝΙΤΟΚΑΙ·ΙΩΣΥΜΒΟΥΛΕΥΣΑΝΙ

Ἀμμία Γαΐῳ [Ο]ὐιβίῳ Κρίσπῳ καὶ Τύχῃ θρέψασι ζῶσι μνήμης χάριν. μετὰ τ[ὸ α]ὐ[το]ὺ[ς τ]εθῆναι ὃς ἂν ἀνορύξῃ, σάρον σιδαροῦν - - - [τῷ ποιή]σαν[τι] καὶ [τ]ῷ συμβουλεύσαν[τι - - -

Nova formula imprecationis subesse videtur verbis vs. 3. σάρον σιδαροῦν, in quibus nihil audeo mutare praesertim in loco mutilo.

3861. *c*.

In vico Susus unius horae spatio distante a vico Ahatköi; edidit Hamiltonus l. c. n. 25.

ΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙ . . . .
ΔΙΟΥΠΟΣΤΥΜΟΥΤΟΥΠΑΤΕ
ΟΣΤΟΠΡΟΠΥΛΟΝΕΠΙΤΗΣ

Est fragmentum tituli dedicatorii.
Αὐτοκρ]άτορι Καίσαρι - - [ὁ δεῖνα - - - διὰ Κλαυ]δίου Ποστ[ό]μου τοῦ πατ[ρ]ὸς τὸ πρόπυλον ἐπὶ τῆς [ὑπατείας - - -

3861. *d.*

Ibidem, fragmentum; edidit idem l. c. n. 24.

ΤΙΔΙΟΣ	- - - Οὐεν]τίδιος
ΙΚΟΣ	[συνκλητ]ικὸς - - -
ΟΓΕΝΙ	[Δι]ογενι[ανῷ συν-
ΗΤΙ	κλ]ητι[κῷ - - -
ΩΣ	- - -

N. 3862. p. 15. denuo transcriptum edidit Lebasius Voyage archéol. en Grèce et en Asie min. T. III fasc. inscr. 12. p. 220. n. 716. 717. inter inscriptiones *Traianopolis*. (*vide textum infra appositum*)

Itaque vs. 2. scribe γεννηθησομένοις. Vs. 2. init. nunc magis apparet lacuna, quam in contextu litteris minusculis expresso indicavimus. In annotatione nostra scribe *usitato* p. *usitate*.

ΝΕΩΤΕΡΟϹΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΑΜΝΗΜΙΟΝΖΩΝΕΜΑΥΤΩ
ΕΙΙΑΙΤΟΙΣΓΕΝΝΗΘΗϹΟΜΕΝΟΙϹΓΝΗϹΙΟΙϹΤΕΚΝΟΙϹ

ΚΑΙΟΣΑΝΤΟΥΤΩΤΩΜΝΗΜΕΙΩΚΑΙΤΗΣΟΡΩΚΑΚΗΝΧΕΙΡΑΠΡΟΣΑΓΗ
ΟΡΦΑΝΑΤΕΚΝΑΛΙΠΟΙΤΟΧΗΡΟΝΒΙΟΝΟΙΚΟΝΕΡΗΜΟΝ

N. 3865. p. 16. denuo transcriptum edidit Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. fasc. inscr. 12. T. III. p. 219. n. 715.

a.

ΙΣΟ . Ω . Ι . . ΥΓΙΣΟΙΩΝ . ΣΚΟΠΟ

b.

/ΠΑΡΚΟΥΠΟΛΕΙΤΟΥΦΙΛΟΣΟΦΟΥ
ΠΑΝΤΩΝ ΦΙΛΟΥ

Videntur duo trimetri iambici esse, exempli gratia:

Ὁ τύμβος ἐστὶν ο]ὗτ[ο]ς οἰων[ο]σκόπο[υ
Μάρκου Πολείτου φιλοσόφου, πάντων φίλου.

Post n. 3865. insere:

3865. *b.*

In loco Tschorekköi prope Uschak, veterem, ut putatur, *Traianopolin*; edidit Hamiltonus Researches cet. II. n. 22.

ΑΓΑΘΗ . . . .
ΑΥΤΟ . . . .
ΘΕΟΥ . . . .
ΥΙΟΝΘΕΟΥ . ΕΡΟΥΑΥΙΟΝΟΝ
ΤΡΑΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΑΔΡΙΑ
ΝΟΝΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΗΤΡΑΙΑΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝΠΟΛΙΣ
ΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝΚΑΙΚΤΙΣΤΗΝ
ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣ
ΔΩΡΟΥΤΟΥΜΕΝΤΟΥΕΤΟΥΣ
ΜΕΝΟΥΣ

Ἀγαθῇ [τύχῃ.
Αὐτο[κράτορα Καίσαρα
θεοῦ [Τραϊανοῦ Παρθικοῦ
υἱόν, θεοῦ [Ν]ερούα υἱ[ω]νόν,
Τραϊανὸν Σεβαστὸν Ἀδρια-
νόν, δημαρχικῆς ἐξουσίας,
ἡ Τραϊανοπολειτῶν πόλις
τὸν εὐεργέτην καὶ κτίστην,
ἐπιμεληθέντος - - -
δώρου τοῦ Μέντου, ἔτους - -
μ[η]νὸς - -

De epocha, ex qua annus signatus est, vide ad n. 3892. in his Add. Dixerit quidem aliquis vss. 10. extr. et 11. esse Μέντου ε̄ τοῦ [Εὐ]μένους, sed non credo. Cf. n. 3865. *c.* in his Add.

3865. *c.*

Ibidem; edidit Hamiltonus l. c. n. 23.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
ΜΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΟΝΕΙΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΑΡΜΗΝΙΑΚΟΝ
ΠΑΡΘΙΚΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΚΑΙΣΑΡΑΛΟΥΚΙΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΟΥΗΡΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΑΡΜΕ
ΝΙΑΚΟΝΚΜΗΔΙΚΟΝ
ΗΠΟΛΙΣ
ΕΠΙΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣΑΡΧΕΤΕΙ
ΜΟΝΑΡΧΟΝΤΟΣΤΟΒΚΑΡΤΕ
ΕΡΜΟΓΕΝΟΥ
ΜΩΝΟΣΚΑΙΦΙΛΑΝΘΟΥΤΡΥ
ΦΩΝΟΣΚΓΡΑΜΜΑΤΕΟΣ
ΔΙΟΤ . . . .
ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣΕΙΚ . . . . .
ΜΑ . . ΘΥ . . Β . ΕΤΟΥΣ ΣΝΑ
ΜΗΝΟΣ · Ι . Β ΓΑ
Γ

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον Ἀντ[ω]νεῖνον, Σεβαστόν, Ἀρμ[ε]νιακόν, Παρθικὸν, [καὶ] Αὐτοκράτορα Καίσαρα Λούκιον Αὐρήλιον Οὐῆρον, Σεβαστόν, Ἀρμενιακόν, Μηδικόν, ἡ πόλις ἐπὶ Ἱεροκλέους Ἀρχετείμο[υ] ἄρχοντος τὸ β̄ κ(αὶ) Ἀρτέμωνος Ἑρμογένου καὶ Φιλάνθου Τρύφωνος, κ(αὶ) γραμματέ[ω]ς Διοτ[είμου τοῦ δεῖνος]· ἐπιμεληθέντος [τοῦ δεῖνος - - -] β̄, ἔτους σνᾱ, μηνὸς [Ὑπερ]β[ερετ]α[ίου] γ̄.

De epocha, ex qua signatus annus 251. est, vide ad n. 3892. in his Add. Quod vs. 5. desideratur Κ (i. e. καὶ), non suo loco positum est vs. 8. Notabile elogium ΜΗΔΙΚΟΝ in L. Vero additum, in M. Aurelio omissum.

3865. *d.*

Ibidem in vicinia; edidit Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 12. p. 219. n. 713.

[*Textum vide pag. seq.*]

Litterae apicibus ornatae sunt.

Ἀγαθῇ τύχῃ
κατὰ τὰ δόξαντα τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ Αὐρ(ήλιον)

ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΚΑΤΑΤΑΔΟΞΑΝ
ΤΑΤΗΒΟΥΛΗΚΑΙ
ΤΩΔΗΜΩ ΑΥΡ
ΦΙΛΙΠΠΙΑΝΟΝ
ΒΟΚΧΟΡΙΝΑΜΜΙ
ΑΝΟΝΤΟΝΕΥΓΕ
ΝΕϹΤΑΤΟΝΚΕΚ
ΠΡΟΓΟΝΩΝΕΥΕΡ
ΓΕΤΗΝΤΙ

Φιλιππιανὸν Βόκχοριν Ἀμμιανόν, τὸν εὐγενέστατον κ(αὶ) ἐκ προγόνων εὐεργέτην τ[ῆς πόλεως - - -

Notabile nomen ex Aegypto notum Βόκχορις (Diod. Sic. I, 65.).

3865. *e*.

Ibidem in vicinia; edidit Lebasius l. c. p. 220. n. 720.

ΒΙΩΝΚ-ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΤΑΤΙΑΚ-ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΤΕΚΝΟΙϹΓΛΥΚΥΤΑΤΟΙϹ
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Βίων κ(αὶ) Ἀλεξάνδρα Τατίᾳ κ(αὶ) Ἀλεξάνδρᾳ τέκνοις γλυκυτάτοις μνήμης χάριν.

3865. *f*.

Ibidem in vicinia; edidit idem l. c. p. 221. n. 723.

ΔΑΜΙΑΝ . . . ΚΥΛΑΑΝΔΡΙΚΕΑΥΤΗΖΩϹΑΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Δαμιαν[ὴ Ἀ]κύλᾳ ἀνδρὶ κ(αὶ) ἑαυτῇ ζῶσα μνήμης χάριν.

3865. *g*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 221. n. 726.

ΚΑΛΛΙΑϹΝΙΛΛΛ
ΙΙΙϹΚΟΙΠΑΤ
ΝΟϹΑΥΤΟΥΜΗϹ
ΤΑΤΗϹΛΛΠΙΝΕΡ
Λ ΚΩΠΕΚΗϹ

Καλλίας [μετὰ Πρ]ίσκο[υ] πάτ[ρω]νος αὐτοῦ μη[τρὶ γλυκυ]τάτῃ [Ἐ]λπινε[ίκῃ ἐ]π[οί]ησ[εν μνήμης χάριν.

3865. *h*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 221. n. 724.

ΧΑΙΡΕ
ΚΩΜΙΚΙ

Χαῖρε Κωμικ[έ].

3865. *i*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 220. n. 718.

ΙΠΑΠΠΑϹΤΡΟΦΙΜΟΥΚΑΙΤΥΧΙΚΗϹΑΒΑϹΚΑΝΤΩΚΑΙΕΑΥΤΥϹΕΤΙΖΩΝ
ΤΕϹΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΑΝΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝΕΤΟΥϹ.Ϲ.Π.Γ
ΕΙΤΙϹΔΕΕΤΕΡΟϹΕΠΙΒΟΥΛΕϹΕΙΤΥΟ . . . ΠΡΟΘΥΤΟΤΕΚΝΑ

Παππᾶς Τροφίμου καὶ Τυχικῆς Ἀβασκάντῳ καὶ ἑαυτῦς ἔτι ζῶντες κατεσκεύασαν μνήμης χάριν ἔτους σπγ.
εἴ τις δὲ ἕτερος ἐπιβουλε[ύ]σει, [πρ]ὸ [ὥρας] προθῦτο τέκνα.

De epocha anni 283. vide ad n. 3892. in his Add. Nota orthographiam ἑαυτῦς p. ἑαυτοῖς et προθῦτο p. προθεῖτο. Notus usus verbi προτίθεσθαι de exponendis mortuis. De forma Τυχικῆς p. Τυχικὴ vide ad n. 3856. in his Add. De ultimis cf. n. 3883. *c*. in his Add.

3865. *k*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 220. n. 722.

ϹΥΝΤΥΧΗΙΣΕΟ . ΔΕΟΥϹ
ΑΧΙΛΛΕΙΑΝΔΡΙϹΥΜΒΙΩ
ϹΑΝΤΙΚΑΙΕΑΥΤΗΚΑΤΕϹΚΕ . .
ϹΕΝΣΥΝΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝο . .
. . ΤΟΥΑΧΙΛΛΕΙΚΑΙϹΕΥΗΡϲ
ΕΤΟΙϹ ΕΠΗ
ΕΤΑΤΟ ΤΕΟΙΗ
ΗΓ ΝΤ
ΑΝ ΑΝΥ . ΕΙ ΙΙ
ΤΟ ΤΑΜΙΟΝ Ϲ
ΛΧΙ ΛΛ ΔΗ
ΤΟΥΤ ΟΥΛ
ΠΕΡ Ε

Συντύχῃ - - - δέους
Ἀχιλλεῖ ἀνδρὶ συμβιώ-
σαντι καὶ ἑαυτῇ κατεσκε[ύα-
σεν σὺν καὶ τοῖς τέκνο[ις
αὐ]τοῦ Ἀχιλλεῖ καὶ Σευήρ[ῳ
ἔτο[υ]ς [σ]πη.
μ]ετὰ τὸ [αὐτὴν] τε[θῆ-
[ναι καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς]
ὃς] ἂν [τὸν τάφον] ἀνύ[ξῃ, εἰσοίσει
εἰς] τὸ [ἱερὸν] ταμῖον - - -
- - - - - -
- - - - - -

De epocha anni 288. vide ad n. 3892. in his Add. De forma genitivi nominis patris, sive hoc Ἰσονδέους est sive aliud, cf. ad n. 4248. in his Add.

3865. *l.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 221. n. 727.

ЄΤΟΥϹ·Τ·Ξ.Γ. ΜΗ. ΠЄΡЄΙΤΙΟΥ Ι
ЄΥΤΥΧΗϹЄΥΤΥΧΟΥΤΑΤ Ι
ΑΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΠΑΤΡΙΜΝΗ
ΜΗϹΧΑΡΙΝΧΡΙϹΤΙΑΝΟ Ι
ΚΑΙЄΑΥΤѠΦЄΛΛΙΝΑϹΓ-ΜЄΝΟΘΥ
ΧЄΙϹ

Ἔτους τξγ μη(νὸς) Περειτίου ῑ
Εὐτύχης Εὐτύχου Τατί-
ᾳ γυναικὶ καὶ πατρὶ μνή-
μης χάριν Χριστιανοὶ[ς]
καὶ ἑαυτῷ· Φελλίνας - - - - - - -

De epocha anni 363. vide ad n. 3892. in his Add. De Χριστιανοῖς cf. ad n. 3857. *p.* Add.

3865. *m.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 220. n. 721.

. . . ΙЄϹΙѠΜΑΡΚΙΑΝΟϹΥΙΟϹΔΙΑΜΗΙ . . .

Συν]εσίῳ Μαρκιανὸς υἱὸς διὰ μη[τρὸς - - -

3865. *n.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 221. n. 725.

ΤΑΤΙΑΟΦЄ/ΙΠѠΤЄΚ . .

Τατία [Ὠ]φελίμῳ τέκ[νῳ - - -

3865. *o.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 220. n. 719.

ΤΥΧΗϹΕΡΜΟΓΑΑΝΔΡΙΜΝΗΜ . . . . ΑΥΤΗ
ΕΡΜΟΓΑΥϹΥΝΒΙѠΤΑΙΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

ΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝ

Τύχης Ἑρμογᾷ ἀνδρὶ μνήμ[ης χάριν καὶ ἑ]αυτῇ κατεσκεύασεν.

Insertus a sodalibus titulus est: Ἑρμογᾷ ὑ (i. e. οἱ) συνβιωταὶ μνήμης χάριν, quod indicio est eos quoque exornando sepulcro operam dedisse. De forma nominativi Τύχης pro Τύχη conf. ad n. 3856. in his Add. Nomen Ἑρμογᾶς decurtata forma, ut Νικομᾶς n. 3827. *x.* Διομᾶς n. 3827. *bb.* Δημοσθᾶς n. 3846. *v.* in his Add.

3865. *p.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 219. n. 714.

ΛΙΠΠ . . . . ΡΟΝΓΥΛΟΣ❦ΖΕΥΞΙΔΙΑΔΕΛΦΩΙΚΑΙΝΕΙΚΗΙΜ-
ΛΙΠΠΩΠΑ . . Ι❦ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΙΣ❦ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ
ΠΑΣΙΦΙ
ΛΟΣΓΕΝΟ
ΜΗΝΚΑΙ
ΤΙ Ν

Φί]λιππ[ος καὶ Στ]ρόνγυλος Ζεύξιδι ἀδελφῷ καὶ Νείκῃ μη[τρὶ καὶ Φι]λίππῳ πα[τρ]ὶ γλυκυτάτοις μνήμης χάριν.
πᾶσι φίλος γενόμην καὶ - - - -

In fine versus heroicus positus videtur. Exitus fortasse fuerit: καὶ τιμὴν πάντες ἔνειμαν.

3865. *q.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 222. n. 729.

ΚΑΙ ˙ΙΩ
ΙΑΙΙΦΙΑΚΑ
ΚΥΟΝ · ΟΡΙΟΝ
ΟΙΑΜΜΕΝΩΕΚ
ΜΗΔΕΝΟϹΕΧΟΝ
ΕΞΟΥϹΙΑΝΕΜΒΑ
ΝΕΙϹΤΑΠΡΟΔΗ
/ΜΕΝΑΕΤΕΡΟΥϹ
ΥΠΕΝΑΝΤΙ
ΓΥΠΕ

Ex versibus 1-4. parum apparet.
- - - - - - -
- - - - - - -
- - κ(αὶ) [τ]ὸ [ὑποσ]όριον [τῷ
τεθρ]αμμένῳ Ἕκ[τορι.
μηδενὸς ἔχον[τος
ἐξουσίαν ἐμβα[λεῖ-
ν εἰς τὰ προδη[λού-
μενα ἑτέρους·
ὁ δὲ] ὑπέναντι
ποιήσας] ὑπ - -

N. 3866. p. 16. ediderunt Hamiltonus Researches n. 40. „in vico Gübek, in coemeterio" et Lebasius Revue de philol. I. p. 349. qui non, ut Hamiltonus, Suleimanli, sed Balat statuit veterem *Blaundum* esse. Vs. 17. lege Νίγρου cum Letronnio Sur quelques points de la géogr. anc. cet. p. 15. (Journ. des Sav. 1845. p. 560.). Vidit ita legendum esse etiam Cavedonius Annal. Inst. archeol. Rom. XIX. p. 135. qui ex nummis Blaundi titulum profert ЄΠ΄ΑΥΡ.ΓΛΥΚΩΝΟϹ Γ.ΝΙΓΡ. (Mionnet Descr. n. 118. 119.). Ceterum ΜΟ ΚΕΔΟΝѠΝ p. ΜΑΚΕΔΟΝѠΝ in lapide videtur esse.

Post hunc titulum insere:

3866. *b.*

Blaundi ad theatrum; edidit Hamiltonus Researches cet. n. 42.

. . ΕΙΙΙΩ . .
. . . ΝΙΑΝΟ . .
. . ΟΥΗΙΚΙΑ . .
. ΑΙΠΩ . .

Vs. 1. fortasse Ἀντων]εί[ν]ῳ.

N. 3867. p. 16. apposite Cavedonius l. c. monet praenomina *Caius*, *Lucius*, *Marcus*, *Publius* etiam pro cognominibus haberi aetate Imperatorum putatque ex hac inscriptione originem huius usus videri demonstrari posse ita, ut praenomen patris in cognomen abire filii dicatur. Cf. n. 3871. 4238. *d*. Vol. I. n. 339. 1215. Vol. II. n. 2973. 3408. 3732.

N. 3869. vss. 2. 3. ediderunt Hamiltonus Researches cet. n. 41. „in arce" et Bailius Fasc. inscr. Gr. II. p. 254. qui ita exhibet:

ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο

◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡

CNIATEMPLVMETPORTICV

ONXI

ΚΛΑΥΔΙΟΥ

Hamiltonus quattuor fragmenta repraesentat haec:

1.
TISSIMVSSVAPEC

2.
ETINPATRI/
TESV

3.
NIATEMPLVMETPORTIC

4.
ONXI
ΚΛΑΥΔΙΟ

Post n. 3870. p. 16. adde:

3870. *b*.

In loco Halvanar prope *Blaundum*; edidit Hamiltonus Researches cet. n. 347.

. . . . ΗΙΑΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
. . . ΚΛΑΥΔΙΑΝΔΗΜΗΤΡΙΟΥΘΥ
. . ΓΥΝΑΙΚΑΚΛΑΥΔΙΟΥΒΑΤΤΑ

Ἡ δεῖνα] ἐκ τῶν ἰδίων [κατεσκεύασεν - - - εἰς ὃ βούλομαι κηδευθῆναι - - -] Κλαυδίαν Δημητρίου θυ[γατέρα - - - καὶ τὴν] γυναῖκα Κλαυδίου Βάττα[ν - - -

Post n. 3871. cuius in lemmate diximus vicum Segiklar videri esse veterem *Sebasten*, adde titulos sequentes, quorum prior urbem *Sebasten* evincit:

3871. *b*.

In vico Segiklar, antiquitus *Sebaste*; ediderunt Hamiltonus Researches cet. n. 39. et Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 12. p. 222. n. 730.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΟΣΕΒΑΣΤ. . ΩΝΕΤΕΙ
ΜΗΣΑΝΚΛ. ΤΑΝΝΕ
ΑΡΧΟΥΘΥΓ. . . . . Α
ΜΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑΦΙΛΟ
ΔΟΞΟΝΑΛΕΙΨΑΣΑΝ
ΔΙΣΔΡΑΚΤΟΙΣΚΑΙΕ
ΠΙΡΥΤΟΙΣΑΠΑΡΑΤΗΡΗ
ΤΩΣΚΑΙΠΟΛΥΤΕΛΩΣ
ΑΝΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΗΝΦΙ
ΛΟΤΕΙΜΩΣΠΡΟΣΤΗΝ
ΕΤΟΥ
ΤΑΣΑ
ΝΟΥΣ
ΝΩΝΕΥ
ΕΚΕΝΤΗΝ
ΟΙΗΣΑΜΕ
ΤΑΣΕΩΣ
ΙΤΟΥΜΗ
ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ
ΤΟΥΚΩΚΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟ
ΚΡΑΤΟΥΣΤΟΥΑΤΤΑΛΟΥ
ΚΑΙΔΙΟΝΥΣΙΟΥΤΟΥΖΗ
ΝΟΔΟΤΟΥ

Vs. 2. Ham. ΣΕΒΑΣΤ. . . . ΕΤΙ, Leb. ΟΣΕΒΑΣΤ. . . ΩΝΕΤΕΙ; vs. 3. Ham. ΜΗΣΑΝΚΛ ΔΝ, Leb. ΜΗΣΑΝΚΛ. ΤΑΝΝΕ; vs. 4. Ham. ΑΡΚΟΥΟΥΙ, Leb. ΑΡΧΟΥΘΥΓ. . . . . Α; vs. 5. Ham. ΑΜΙΑΝΓΥΝ ΛΩ, Leb. ΜΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑΦΙΛΟ; vs. 6. extr. ΕΙΨΑΣΑΝ habet Lebasius; lacunam notat Hamiltonus; vs. 8. extr. Ham. ΤΗΙΗ, Leb. ΤΗΡΗ; vs. 11. init. Ham. ΛΟΤΕΙΜΟΣ, Leb. ΛΟΤΕΙΜΩΣ; vs. 15. Ham. ΩΝΕΥ, Leb. ΝΩΝΕΥ; vs. 16. Ham. ΚΕΝΤΗΝ, Leb. ΕΚΕΝΤΗΝ; vs. 17. Ο habet Leb., omittit Ham.; vs. 18. Τ habet Leb., omittit Ham.; vs. 19. Ham. ΙΤΟΥΜΗ, Leb. ΥΤΟΥΜΗ; vs. 21. extr. Ham. ΤΟΥ, Leb. ΤΟ.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ὁ Σεβαστ[ην]ῶν ἐτείμησαν Κλ[εο-
5 πάτρ]αν Νεάρχου θυγ[ατέρα, τ]αμίαν, γυναῖκα φιλό-
δοξον, ἀλ[είψασαν] δὶς δ[ι]άκτοις καὶ ἐπιρύτοις ἀπα-
10 ρατηρήτως καὶ πολυτελῶς, ἀναστρεφομένην φιλοτείμως
πρὸς τὴν [πόλιν] - - - - - - - - - -
15 - - - - - εὐ[νοίας καὶ ἀρετῆς ἕν]εκεν· τὴν [ἐπι-
μέλειαν π]οιησαμέ[νων τῆς ἀνασ]τάσεως [τοῦ δεῖνος]
20 τοῦ Μη[νοφίλου? καὶ] Διογένους τοῦ Κώκου καὶ Ἀρι-
στοκράτους τοῦ Ἀττάλου καὶ Διονυσίου τοῦ Ζηνοδότου.

Vss. 6. 7. 8. formulam ἀλείψασαν δὶς διάκτοις ἐκ λουτήρων ἐπιρύτοις habes in titulo Aphrodisiae Vol. II. n. 2820. et in alio eiusdem urbis, quem edidit Leakius Transact. of the Roy. Soc. of Lit. II. 1. p. 290. n. 6. γυμνασιαρχήσαντα δὶς δ[ι]άκτοις ἐλαίοις ἐπιρύτοις. Unde de vi formulae existimandum. Res ni fallor ita se habet: διακτον proprie adiectivum est, ut ἐπίρυτος; ad utrumque intelligendum ἔλαια; ut plena formula sit ἐλαίοις· ἐκ λουτήρων διάκτοις καὶ ἐπιρύτοις, *oleo ex lacubus balneariis per canaliculos acto et pleno alveo fluente*. Brevior formula est ἀλεῖψαι ἐκ λουτήρων s. λουτηρίων Vol. II. n. 3616. 3617. et n. 3847. *b*. in his Add. Praeterea comparari potest formula ἔλαιον ἑλκυστὸν Vol. II. n. 2719. et ἔλαιον ἑλκυστὸν ἐκ λουτήρων in titulo Halicarnassensi ap. Lebasium (Voyage archéol. cet. III. Inscr. p. 162.) n. 517. Vs. 8. ἀπαρατηρήτως si verum est, insolentius dictum est viderturque summam feminae modestiam significare.

3871. *c.*

In vico Segiklar, antiquitus *Sebaste*; ediderunt Hamiltonus Researches cet. n. 38. Bailius Fasc. inscr. Gr. II. p. 253. Lebasius Voyage archéol. cet. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 223. n. 731.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟ
ΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗ
ΣΑΝΚΑΠΙΤΩΝΑ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ
ΕΠΙΤΟΥΣΚΥΡΙΟΥΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ
ΣΥΝΚΑΙΤΩΥΩΣΩΚΡΑ
ΤΕΙΣΠΟΥΔΑΙΩΣΚΑΙ
ΠΙΣΤΩΣ

Bailius quattuor versibus exhibet titulum. Vs. 2. Leb. ΕΤΙΜΗ; vs. 4. foliolum dedit Lebasius.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησαν Καπίτωνα Σωκράτους, πρεσβεύσαντα ἐπὶ τοὺς κυρίους Αὐτοκράτορας σὺν καὶ τῷ υἱῷ Σωκράτει σπουδαίως καὶ πιστῶς.

3871. *d.*

In vico Segiclar, vetere *Sebaste*; edidit Lebasius Voy. archéol. cet. T. III. fasc. inscr. 12. p. 223. n. 733.

ΕΤΟΥΣ ΣΙΑ . ΛΕ . . . . ΟΙ
ΚΙΑΑΠΟΛΛΩΝΙΚΑ . . . .
ΜΕΑΙ

Hic titulus videri potest simillimus ei, quem ex Arundello dedimus n. 3872.. Conieceris tamen alium esse. Nam ibi dedicatio fieri videtur deo Apollini oblata et fortasse simul Dianae. Est, ni fallor: ἔτους σια, [Δ]ε[ίου] - - - - - κία Ἀπόλλωνι κα[ὶ] - - - - - - De epocha, ex qua ibi annus 211. signatus est, vide ad n. 3892. in his Add.

N. 3872. p. 17. de epocha, ex qua annus 258. signatus est, vide nunc ad n. 3892. in his Add.

Post n. 3872. insere:

3872. *b.*

Ad vicum Segiclar, veterem *Sebasten*; edidit Lebasius Voyage archéol. cet. fasc. inscr. 12. p. 223. n. 734.

ΑΥΡΜΕϹϹΑΛΑϹ . Β ϹΕΒΑϹ
ΤΗΝΟϹΙΑΤΡΟϹΒΟΥΛΕΥΤ
ΖΩΝΕΑΥΤΩΚΑΤΕΣΚΕΥΑ
ϹΕΝΚΑΙΤΗΙϹΥΜΒΙΩΑΜΜΙΑ
ΚΑΙΤΩΕΚΓΟΝΩΜΕϹϹΑΛΑ
ΤΟΗΡΩΟΝΟΥΚΕΧΟΝΤΟΣ
ΕΞΟΥϹΙΑΝΕΤΕΡΟΥΕΠΙϹΕ
ΝΕΝΚΕΙΝΜΕΤΑΤΗΝΤΕΛΕΥ
ΤΗΝΤΟΥΜΕϹϹΑΛΑΕΙΔΕΜ.
ΕϹΤΑΙΑΥΤΩΠΡΟϹΤΟΝ
ΘΕΟΝ

Αὐρ(ήλιος) Μεσσάλας β Σεβαστηνός, ἰατρός, βουλευτ[ής], ζῶν ἑαυτῷ κατεσκεύασεν καὶ τῇ συμβίῳ Ἀμμίᾳ καὶ τῷ ἐκγόνῳ Μεσσάλᾳ τὸ ἡρῷον· οὐκ ἔχοντος ἐξουσίαν ἑτέρου ἐπ(ε)ισενενκεῖν μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Μεσσάλα· εἰ δὲ μ[ή], ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν Θεόν.

De formula ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν Θεὸν conf. n. 3902. *f.*

3872. *c.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 223. n. 755.

.ΤΟΥϹ . Υ . Λ . Ζ . ΗϹΔΑΙΙΙΔΙΟΝΥϹΙϹϹΤΡΟΝϹ . . . .
. ΩϹΑΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝΤΟΗΡΩΟΝΤΩΑΝΔΡΙΑΥΤΗϹΕΥ . . . .
ΚΤΩΥΙΩΜΟΥΤΑΤΙΑΝΩΚΤΩΑΔΕΛΦΩΜΟΥΕΥΤΡΟΠΟ.
ΤΩΥΙΩΕΥΤΡΟΠΟΥΚΤΗΓΥΝΕΚΙΑΥΤΟΥΡΟΥΦΕΙΝΗΜΝΗ
ΜΗϹΧΑΡΙΝΕΙΔΕΤΙϹΕΤΕΡΟΝΕΠΙϹΕΝΕΝΚΕΙΙϹΤοΥΤΟ
ΤΟΗΡΩΟΝ
ΕϹΤΕΑΥ ΤΩΠΡΟϹ

Ἔ]τους υλζ [μ](ηνὸ)ς Δαι(σίου) [ἡ] Διόνυσὶς Στρον[γύλου ζ]ῶσα κατεσκεύασεν τὸ ἡρῷον τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς Εὐ - - - κ(αὶ) τῷ υἱῷ μου Τατιανῷ κ(αὶ) τῷ ἀδελφῷ μου Εὐτρόπ[ῳ τῷ υἱῷ Εὐτρόπου κ(αὶ) τῇ γυνεκὶ αὐτοῦ Ῥουφείνῃ μνήμης χάριν· εἰ δέ τις ἕτερον. ἐπ(ε)ισενένκ(ῃ ε)ἰς τοῦτο τὸ ἡρῷον, ἔστε αὐτῷ πρὸς [τὸν Θεόν.

De epocha anni 437. vide ad n. 3892. in his Add. Nomen patris vs. 1. extr. incertum. Στρόνγυλος extat n. 3865. *p.* in his Add. Vs. 6. de formula ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν Θεὸν cf. n. 3872. *b.* in his Add.

3872. *d.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 223. n. 736.

ΙΠΠΟΔΑΜΟϹΤΡΟΦΥΜΩΥΕΙΩΕΔΙΩΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Ἱππόδαμος Τροφ[ί]μῳ υεῖῷ ε(ἰ)δίῳ μνήμης χάριν.

3872. *e.*

Ibidem; edidit idem l. c. p. 224. n. 737.

ΤΟΥϹΥϹΒ	Ἔ]τους υ[ο]β
ΥΡΠΑΥ	Α]ὐρ. Παῦ-
\ΟϹΕΥΓΕΜΙ	λ]ος Εὐγέ[νης
ΕΡΜΑΓΟ	Ἑρμαγό[ρ-
ΥΚΤΗϹΑ	ο]υ κτησά[με-
ΟϹΤΟΥΤΟ	ν]ος τοῦτο
ΡΟΝΙΜΗϹ	- - - -

Post vs. 6. haud scio an versus integer exciderit ΗΡΩΟΝΠΑΡΑ; ut sit τοῦτο [ἡρῷον παρὰ Φ]ρονίμης - - - - De epocha anni 472. vide ad n. 3892. in his Add.

Post n. 3878. p. 18. (ubi perperam expressum est n. 3788.) adde:

3878. *b*.

In urbe Afioum Karahissar; edidit Hamiltonus Researches cet. n. 167.

ΣΕΟΥΗΡΟΝΠΕΡ
ΤΙΝΑΚΑΕΥΣΕ
ΒΗΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΓΑΙΑΚΟΡΔΙΑ
ΦΡΟΝΤΕΙΝΑ
ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝ
ΤΟΣ·ΚΛ·ΘΕΟ
ΔΩΡΟΥΤΟΝΑΝ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Λ. Σεπτίμιον] Σεούηρον Περτίνακα Εὐσεβῆ Σεβαστὸν Γαΐα Κορδία Φροντεῖνα ἐπιμεληθέντος Κλ. Θεοδώρου τὸν ἀν[δριάντα ἀνέστησεν.

N. 3881. p. 19. scribe potius Αὐρ.] *Μεννέας καὶ - - - [ἡ σύ]νβιος αὐτοῦ Νανίᾳ [Ἀμ]μίᾳ θυγατρὶ* cet.

Post n. 3882. p. 19. insere:

3882. *b*.

In urbe Afioum Karahissar, in monumento; edidit Hamiltonus Researches cet. n. 166.

ΔΟΜΝΗ . . . .
ΤΗΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙϹϹΥΝΤΗΕΑΥ
. ΟΥΜΗΤΡΙΚΑΙ . . . . ΤΙϹΑΝΤΩΗΡΩΩ
ΤΟΥΤΩΚΑΚΩϹ ΠΟΙΗϹΕΙΥΠΟΚΑ
ΤΑΡΑΤΟϹ ΕϹΤΩ

Ὁ δεῖνα κατεσκεύασε τὸ ἡρῷον ἑαυτῷ καὶ] Δόμνῃ - - τῇ γυναικὶ καὶ τέκνοις σὺν τῇ ἑαυ[τ]οῦ μητρί. καὶ [ὅς]τις ἂν τῷ ἡρῴῳ τούτῳ κακῶς ποιήσει, ὑποκατάρατος ἔστω.

3882. *c*.

In urbe Afioum Karahissar, in coemeterio Armeniorum; edidit Hamiltonus Researches cet. n. 165.

. . . ΝΚΝΟΥΜΑΝΙΚΑΚΑ .
. . ΕΝΔΕΟϹΚΕΖΕΜΙ . .
. . ΑΚΕΟΙΕΙΡΟΙΑΤΙΕΤΙΤΤ .
. ΝΟΥ

Est titulus sepulcralis lingua barbara conceptus. Similia habes n. 3822. *e*. 3974. 3986. 3883. *c*. in his Addendis.

3882. *d*.

In loco Sörlen prope Afioum Karahissar; edidit Hamiltonus Researches cet. II. n. 170.

ΑΡΡΟΥΝΤΙΟΝΙΙΡΙΜΙ .
ΔΙΑΤΕΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝ
ΗΝΔΙΑΠΑΝΤΟϹΠΑΡ
ΕϹΧΗΤΑΙΤΗΠΟΛΕΙΚΑΙ
ΔΙΑΤΑϹΦΙΛΟΔΟϹΙΑϹΑΥ
ΤΟΥΕΡΓΕΠΙϹΤΑ . . .
ΤΗϹΑΝΤΟϹΒΟΥΒΑ
ΛΟΥΜΝΑϹΕΟΥΤΟΥ
ΜΝΑϹΕΟΥ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος (vel simile) *ἐτείμησαν - -] Ἀῤῥούντιον [Π]ριμι[γένην] διά τε τὴν εὔνοιαν ἣν διὰ παντὸς παρέσχηται τῇ πόλει καὶ διὰ τὰς φιλοδοσίας αὐτοῦ, ἐργεπιστατήσαντος Βουβάλου Μνασέου τοῦ Μνασέου.*

Vs. 6. extr. nihil deest.

3882. *e*.

In loco Sörlen prope Afioum Karahissar; edidit Hamiltonus l. c. n. 173.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟ
ΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
Μ . ΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΓΑΝΤΩΝΙΟΣ
ΠΑΥΛΕΙΝΟΣΑΥ
ΡΗΛΙΑΝΟΥΣΕΒ
ΚΑΤΑΛΕΙΨΙΩΣ
ΑΥΡΗΛΙΟΥΚΙ/
ΣΟΥΤΟΥΠΑΙ . .

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Σεβαστὸν Γ. Ἀντώνιος Παυλεῖνος Αὐρηλιανὸ[ς] Σεβ(αστοῦ) [ἐκ] καταλείψ[ε]ως Αὐρηλίου Κί[σ]σου τοῦ πα[τρὸς αὐτοῦ.

Imperator est Caracalla (cf. n. 3882. *f*.). Vs. 8. ad *Σεβαστοῦ* intellige *δοῦλος*. Cf. ad n. 4713. *f*.

3882. *f*.

In loco Sörlen prope Afioum Karahissar; edidit Hamiltonus l. c. n. 171.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΚΑΙΣΑΡΑΜ . ΑΥΡΗ
ΛΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ
ΣΕΒΜΕΓΙΣΤΟΝΥΙΟΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΛΣΕ
ΠΤΙΜΙΟΥΣΕΟΥΗ
ΡΟΥ ΣΕΒ
ΑΥΡΗΛΙΟΣΣΑΓ
ΚΤΟΣΚΑΙΠΛΩ
ΤΙΑΑΓΡΙΠΠΕΙΝΑ
ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΟΙ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Σεβ(αστόν), μέγιστον, υἱὸν Αὐτοκράτορος Καίσαρος Λ. Σεπτιμίου Σεουήρου Σεβ(αστοῦ), Αὐρήλιος Σάγκτος καὶ Πλωτία Ἀγριππεῖνα συνκλητικοί.

3882. *g*.

In loco Sörlen prope Afioum Karahissar; edidit Hamiltonus l. c. n. 172.

ΙΟΥΛΙΑΝΔ .
ΜΝΑΝΣΕΒΜΗ
ΡΑΚΑΣΤΡΩΝ
ΕΠΙΑΝΘΤΙΝΕ
ΟΥΣΑΚΕΡΔ .
ΤΟΣΠΡΕΣΒΕ .
· ΤΟΥΔΕΔΟΜΙ
ΤΙΟΥΑΡΙΣΤΑ
ΟΥΑΡΑΒΙΑΝΟΥ

Ἰουλίαν Δ[ό]μναν Σεβ(αστήν), μη[τέ]ρα Κάστρων, ἐπὶ ἀνθ(υπάτου) Τιν[κί]ου Σακέρδ[ω]τος, πρεσβε[υ]τοῦ δὲ Δομιτίου Ἀριστά[ρχ]ου Ἀραβιανοῦ.

De Domna matre castrorum cf. Vol. I. n. 1216. et n. 4343. in his Add. Tineius Sacerdos Consul fuit a. u. c. 972. p. Chr. 219.

3882. *h.*

In loco Sörlen prope Afioum Karahissar, in epistylio; edidit Hamiltonus l. c. n. 174.

. . . ΟΚΡΑΤ . . .

Αὐτ]οκράτ[ορα cet.
Superest ex titulo simili atque n. 3882. *e. f.*

3882. *i.*

In loco Sörlen prope Afioum Karahissar; edidit Hamiltonus l. c. n. 175.

ΑΥΡΜΑΙΟΣΕΙΡΜ.ΝΑΙΟΣΑΡΙΣΤΩ
ΝΥΜΟΥΕΠΙΣΚΕΥΑΣΕΝΤΟΠΡΟ
ΤΟΝΙΚΟΝΜΝΗΜΕΙΟΝΖΩΝΕΑΥ
ΤΩΚΑΙΓΟΝΕΥΣΙΚΑΙΑΥΡΗΛΙΑ
ΑΜΙΑΤΗΕΑΥΤΟΥΓΥΝΑΙΚΙ
ΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΑΥΡΗΛΙΩΠΑΝ
ΙΜΕΝΕΙΚΑΙΑΥΡΗΛΙΩΑΜΙΑ
ΝΩΤΙΣΑΝΔΕΤΟΥΤΩΤΩ
ΜΝΗΜΕΙΩΚΑΚΟΝΠΡΟΣΠΟΙΗ
ΣΕΙΗΕΤΕΡΟΝΣΩΜΑΕΠΙΙΣΚΟΜ.
ΣΕΙΗΤΗΣΔΟΥΛΗΣΜΟΥΚΟΣΜΙΑΣ
ΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΩΙΕΡΩΤΑΤΩΤΑ
ΜΕΙΩΔΗΝΑΡΙΑΔΙΣΧΙΛΙΑΠΕΝΤΑ
ΚΟΣΙΑΚΑΙΑΥΤΟΣΕΣΤΩΤΕΚΝΩΝ
ΤΕΚΝΟΙΣΥΠΟΚΑΤΑΡΑΤΟΣΤΟΥΤΟΥ
ΤΟΥΤΟΥΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΑΠΕΤΕ . . ΕΙΣΤΑ . . .
ΑΜΑΝΕΙΑ . . . . ΝΟΥ . . . . .

Αὐρ[ήλ]ιος Εἰρ[η]ναῖος Ἀριστωνύμου ἐπ[ε]σκεύασεν τὸ προ[γ]ονικὸν μνημεῖον ζῶν ἑαυτῷ καὶ γονεῦσι καὶ Αὐρηλίᾳ Ἀμίᾳ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ καὶ τέκνοις Αὐρηλίῳ Πα[μ]μένει καὶ Αὐρηλίῳ Ἀμιανῷ. (ὅσ)τις ἂν δὲ τούτῳ τῷ μνημείῳ κακὸν προσποιήσ[η] ἢ ἕτερον σῶμα ἐπ[ε]ισκομ[ί]σ[η] ἢ τῆς δούλης μου Κοσμίας, ἀποτείσει τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ δηνάρια δισχίλια πεντακόσια· καὶ αὐτὸς ἔστω τέκνων τέκνοις ὑποκατάρατος. τούτου τὸ ἀντίγραφον ἀπετέ[θη] εἰς τὰ [ἀρχεῖα - - -

De τὶς p. ὅστις cf. ad n. 3827. *v.* in his Add.

N. 3883. tit. *b.* vs. 1. videtur esse ΤΙΣ, τὶς p. ὅστις. Cf. ad n. 3827. *v.* in his Add.

Post n. 3883. p. 19. insere:

3883. *b.*

In vico Surmina s. Surmeneh in duobus lateribus columnae; edidit Hamiltonus Researches cet. n. 375.

a.	*b.*
Α.	. . . . ΠΑΝ
Α. . . ΟϹΙ. . .	. . . . . ΟΙϹΤΟΛ
ΤΟΙϹΚΥ.	. . . . ΝΙΟΝ
ΦΛΟΥΑΜ. . . .	. . . . Κ. . .
. . . . ΑΝ. . . .	. . . . . ΛΟΥΑΟΥ
ΚΑΙΦΛΟΥΑΝ	. . ΧΑΛΚΩΝϹΤΑΝΤΙΝ
ΚΑΙΦΛΑ . . ΚΟΝ	. . ΝΙΩΚΑΙΦΑΚΑ . . ΩΝ
ΚΑΙΟΥΑΛΚ. . .	. ΤϹΙΝΩΙΔΟΚΙΜϹΩΝ
ΑΠ. . .	Π̊ Μ͞Ϲ

Tit *a.* - - - - τοῖς] ὁσι[ωτά]τοις κυ[ρίοις ἡμῶν Γα(ίῳ)] Οὐα[λερίῳ Διοκλητι]αν[ῷ] καὶ [Μ.] Οὐαλ(ερίῳ) [Μαξιμιανῷ Σεββ.] καὶ Φλα(ουίῳ) [Οὐαλ(ερίῳ)] Κ[ω]ν[σταντίῳ] καὶ Οὐαλ(ερίῳ) [Μαξιμιανῷ, Καίσαρσιν ἐπιφανεστάτοις.

Tit *b.* - - - - - - - - - - - - - - - - - - - Φ]λ. Κωνσταντίν[ῳ καὶ Οὐαλ. Λικι]νίῳ καὶ Φ[λ]. Κ[λ. Κ]ων[σταν]τείνῳ Δοκιμέων [ἡ πόλις - - -

Tit. *a.* pertinet ad a. p. Chr. 286-304. Conf. n. 4300. *z.* Tit. *b.* ad a. p. Chr. 317-322. Similes tituli sunt Latini, quos Lebasius (Voy. archéol. III. inscr. p. 186. n. 551.) Alabandis Cariae repperit. Vide ad n. 3857. *e.* in his Add. In fine tit. *b.* videtur siglum esse ΜϹ, de quo vide ad n. 3857. *e.* in his Add. De Docimeo oppido Phrygiae cf. ad n. 3915.

3883. *c.*

Prope Surmeneh; edidit Hamiltonus Researches cet. n. 376.

ΛΑΙΙЄΝΟCΑΜΜΓΛΥΚΥΤΑΤѠΖѠΤΙΝѠΜ
ΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝΙCΚЄCЄΜΟΥΝΚΟΥΜΙΝΟC
ΑΛΑΚЄΝΜЄΔΙѠ: . ΟΜΟΛѠЄΤΙΤЄΤΙΚΜЄΝΟC
ΟCΑΝΔЄΚΑΚѠCΗΥΗCЄΤЄΚΝΑΑѠ
ΡΑЄΝΤΥ: . . . . ΗΤΟΝ

῾Ο δεῖνα πατρὶ] γλυκυτάτῳ Ζωτι[κ]ῷ μνήμης χάριν.
῞Ος ἂν δὲ κακῶς [π]υήσ[η], τέκνα ἄωρα - - - -

Intermedia vss. 2. 3. lingua barbara scripta sunt. Similia habes n. 3822. *b.* 3974. 3986. 3882. *c.* in his Addendis. De ultima formula cf. n. 3865. *i.* in his Add.

3883. *d.*

In vico Gömek Köi; edidit Hamiltonus l. c. n. 159.

ΑΜΜΙΑCѠΖΟΝΤΙ
ΙΔΙѠΑΝΔΡΙΓΛΥΚΥΤΑΤ
ѠΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ.
ΚΑΙΤЄΚΝΟΙCΖѠCΙ

᾿Αμμία Σώζοντι ἰδίῳ ἀνδρὶ γλυκυτάτῳ μνήμης χάριν καὶ τέκνοις ζῶσι.

3883. *e.*

In vico Gömek Köi, in coemeterio; edidit Hamiltonus l. c. n. 157.

. . . . CΚΑΙΑΛЄC . . . . .
ΔΡΟCΖΟΜ ΝΗΜΗΤΡ
ΜΝΗΜ ΧΑΡΙΝ

῾Ο δεῖνα] καὶ ᾿Αλέ[ξαν]δρος [Δ]όμνῃ μητρ[ὶ] μνήμ[ης] χάριν.

3883. *f.*

Prope vicum Gömek Köi; edidit Hamiltonus l. c. n. 160.

ΙΕΡΜΟΓΕΝΗΙΜΑΡΚΟΥC . .
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗϹΕΚΟΥΝΔΗ.ΚΑ . .
ΚΝΟΙC . ΑѠΡΟΙCΜΝΗΜΗCΧΑΡΙΝ
ΑΥΤѠΚΑΙΜΗΤΡΙΝΑΝΑΖѠϹΗ

῾Ερμογένη[ς] Μάρκου [γυναικὶ] γλυκυτάτῃ Σεκούνδῃ κα[ὶ τέ]κνοις ἀώροις μνήμης χάριν, αὐτῷ καὶ μητρὶ Νάνᾳ ζώσῃ.

3883. *g.*

Prope vicum Gömek Köi, ad fontem; edidit Hamiltonus l. c. n. 156.

ϹΑΥΡΚΑΝΙΚΑΓΥΝΑΙΚΙCЄΜΝΟΤΑ ΤΗΜΝΗΜΗCΧΑ . . Ν
. ΑΤЄCΚ . ΑCΑΚΑΙΤЄΚΝѠΝΦΙΛΙΗΝ ΤΑΥΤΑ .

῾Ο δεῖνα] Αὐρ(ηλίᾳ) - - - γυναικὶ σεμνοτάτῃ μνήμης χά[ρι]ν [κ]ατεσκ[εύ]ασα. καὶ τέκνων φίλ[ω]ν ταῦτα.

Nomen feminae fortasse ΚΑΙΔΙΚΙΑ est.

3883. *h.*

Prope Gömek Köi, spatio duorum milliarium a vico, in turri; edidit Hamiltonus l. c. n. 158.

ΧΙΔΟΜΝѠΑѠΡΟΙCΜΝΗΜΗCΧΑ . . . . .

῾Ο δεῖνα κατεσκεύασε τοῖς τέκνοις - - - κα]ὶ Δόμνῳ ἀώροις μνήμης χά[ριν.

3883. *i.*

In oppido Eski-Kara-Hissar; edidit Texier Descr. As. min. T. II. p. 147.

ΤΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΚΑΙΘΕΙΟΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΛΟΥΚΙΟΝ
ϹΕΠΤΙΜΙΟΝϹΕΟΥΗΡΟΝΠΕΡΤΙΝΑΞ
ϹΕΒΑϹΤΟΝΑΡΑΒΙΚΟΝΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝ
ΠΑΡΘΙΚΟΝΜΕΓΙϹΤΟΝΓΗϹΚΑΙ
ΘΑΛΑϹϹΗϹΔΕϹΠΟΤΗΝ
ΗΠΟΛΙϹ

Τὸν μέγιστον καὶ θειό[τατο]ν Αὐτοκράτορα Καίσαρα Λούκιον Σεπτίμιον Σεούηρον Περτίνα[κα] Σεβαστόν, ᾿Αραβικόν, ᾿Αδιαβηνικόν, Παρθικὸν μέγιστον, γῆς καὶ θαλάσσης δεσπότην, ἡ πόλις.

3883. *k.*

In oppido Eski-Kara-Hissar, litteris rudioribus; ediderunt Hamiltonus Researches cet. n. 161. et Texier Descr. As. min. T. I. p. 150.

ΑΠΟΤΗϹΕΠΙΓΡΑΦΗϹ
ΤΟΥΤΟΠΟΥΤΟΥΤΟΥΤΑΙ
ϹΑΝΩΕΓΩΟΙΚΟΔΟΜΩΟΠΡ ΕϹ
ΒΥΤΕΡΟϹΗϹΥΧΟϹΜ Ε
ΤΑΤΩΝΠΑΙΔΙΩΝΜΟΥΠΙ Ϲ
ΜΑΤΙΟϹΚΑΙΕΠΙΦΑΝΙΟϹΕΚΤΩ Ν
. ΕΜΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ

Vs. 2. extr. Texier ΤΑ[Ε]Ι; vs. 5. Ham. ΠΟΥ, Tex. ΜΟΥ; vs. 7. init. ΕΜΩΝ, Tex. ΗΜΩΝ.

᾿Απὸ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ τόπου τούτου τὰ (ε)ἰς ἄνω γὼ οἰκοδομῶ ὁ πρεσβύτερος ῞Ησυχος μετὰ τῶν παιδίων μου Πισμάτιος καὶ ᾿Επιφάνιος ἐκ τῶν ἐμῶν ὑπαρχόντων - - -

3883. *l.*

In septentrionem oppidi Eski-Kara-Hissar, in tractu montium, ubi Midae quod dicitur monumentum extat; edidit Texier Descr. As. min. T. I. p. 156.

ΧΑΙΡΕΜΑΚΑΡΠΟΛΙΟΛΒC
ΘΕΩΝΥΠΕΡΕΙΟΝΕΛΑΝΤΩΝ
ΠΑΝΤΩΝΓΑΡΦΙΛΟCΕCΘΛΟC
ΠΑΤΡΙCΠΡΟΜΟCΕΝΘΑΔΕΝΙΕΙ
ΠΑΤΡΙCΕΜΗΡCΙΝΕΥΕΚΗΛΑΝΡΑ
ΠΕΡΛΗCΙΑΚΑΡΠΟΥC

Χαῖρε, μάκαρ, πολ[ύ]ολβ[ε] θεῶν, Ὑπερεῖον, [ἁπ]άντων.
πάντων γὰρ φίλος ἐσθλὸς [ἐὼν] πρόμος ἐνθάδε ν[α]ίει[ς].
\- - - - - - - - - - -

Fragmentum est hymni in Solem. Vs. 4. init. vox ΠΑΤΡΙC irrepsisse videtur ex vs. 5. Ultima male transcripta probabiliter tractari vix possunt. Nihil ibi apparet nisi vs. 5. init. *πατρὶς ἐμὴ* et vs. 6. extr. *ἀκάρπους*.

Pag. 19. SECTIO TERTIA. In locorum indicatione scribe: ATTUDA, TRAPEZOPOLIS, COLOSSAE, APAMEA CIBOTUS.

N. 3884. p. 20. lapis hic, qui *Σεβαστηνοὺς* affert, nunc mihi videtur ex urbe *Σεβαστῇ* translatus esse Eumeniam. Cf. n. 3871. *b.* in his Add.

N. 3886. p. 20. accuratius edidit Hamiltonus Researches T. II. p. 470. n. 351. ex quo tractavit Letronnius Sur quelques points de la géogr. anc. de l'Asie mineure p. 9 sq. Testigimus nos quoque Hamiltoni apographum p. 25. *a.* ubi monuimus vs. 5. nunc legendum videri *μηνὸς Ἀσκ[λ]ηνοῦ*, vs. 6. *καὶ θεῶν Ἀνγδίστεων*, qui fuerint Cybele et Atys; etsi alibi habetur *μήτηρ θεῶν Ἄγγιστις* n. 6838. Videtur tamen *Ἀσκαηνοῦ* bene se habere, cuius nominis formam contractam ΜΗΝΑCΚΗΝΟC ex nummis Sardianis adstruxit Cavedonius Annal. Instit. archéol. Vol. XIX. p. 136. Idem ibidem scite observavit *Ἀγαθὸν δαίμονα* et *Σεβαστὴν Εἰρήνην* vss. 6. 7. 8. videri esse Filippum et Otaciliam, quorum in nummis expressa est figura muliebris spicas tenens et cornu copiae. Letronnius qui l. c. perseverat in legendo *καὶ τῆς εὐδαίμονος καὶ εὐσεβοῦς Σεβαστῆς Εἰρήνης* Augustam intelligendam esse statuit. „Ces titres peuvent se rapporter soit à Julia Domna, femme de Septime Sévère, qui reçut la première les titres de FELIX et PIA, soit à Julia Mammaea, mère d'Alexandre Sévère, qui a reçut également ces deux titres (IVLIA FELIX AVG et IVLIA PIA FELIX AVG). Dans le premier cas, le titre de ΕΙΡΗΝΗ, joint à ΣΕΒΑΣΤΗ, se pourrait rapporter à la paix qui suivit la guerre d'Orient, en 198 de notre ère; dans le second, il aurait été donné à J. Mammaea après l'heureuse issue de la guerre d'Alexandre contre les Perses, dans laquelle cette princesse avait accompagné son fils. La paix glorieuse une fois conquise, Alexandre Sévère se hâta de revenir en Occident. C'est alors que la flatterie de quelques-unes des villes où il passa aurait établi un culte en l'honneur de l'impératrice mère, sous le titre de *Σεβαστὴ Εἰρήνη* ou de AVGVSTA PAX, qui jusqu'ici n'avait paru nulle part. L'inscription serait de l'an 233 de notre ère. L'une ou l'autre de ces deux impératrices nous paraît donc ici désignée; mais il faudrait, pour se décider, y être autorisé par une seconde inscription où se trouverait quelque indication chronologique." Haec licet ingeniose disputata probare propterea non possumus quod elogium FELIX vix transferri in ΕΥΔΑΙΜΩΝ poterat. FELIX constanter est ΕΥΤΥΧΗΣ. Accedimus autem Letronnio in eo, ut nunc consulto Hamiltoni apographo putemus tituli in principio latitudinem minorem esse quam olim statuimus. Hinc legendum videtur ita:

Ὁ δῆμος ἐτείμ[ησεν
Μόνιμον Ἀρίστων[ος,
τὸν λαμπαδάρχην [Διὸς
Σωτῆρος καὶ Ἀπόλλ[ωνος καὶ
Μηνὸς Ἀσκαηνοῦ [καὶ
θεῶν Ἀνγδίστεων [καὶ Ἀγαθοῦ
Δαίμονος καὶ εὐσεβ[εστάτης Σε-
βαστῆς Εἰρήνης, σ[τρατηγήσαντα
τῆς πόλεως τὸ ἕκτον, [γυμνασιαρ-
χ]ήσαντα καὶ ἐγλογιστ[εύσαντα
καὶ ἀγορανομήσαντα [καὶ εἰρηναρ-
χήσαντα? [κ]αὶ παρὰ πάντα τὸν
χρόνον πολ]ιτευσ[άμενον ἄριστα.

N. 3887. p. 21. Quae supra scripta sunt, ea Keilius suspicatur referri ad nomina sculptoris, quae aliquando in fronte sculpta sint inscriptionis, ut Vol. II. n. 1794. (cf. Leake Trav. in north. Gr. n. 38. Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 123. p. 977.)

N. 3892. p. 22. Anni 289. epochae principium ab a. u. c. 623. repetendum videtur Cavedonio l. c. p. 136. quo anno populus Romanus heres regni Pergameni factus ac proinde Eumeniae conditae ab Eumene Attali fratre. Hinc annum 289. huius tituli et annum 311. inscriptionis n. 3896. incidere in aetatem Antoninorum. Satis hoc probabile videri potest alio argumento destitutis. Nunc autem in inscriptionibus Phrygiae anni notati innotuerunt hi:

162	(Aezani)	n. 3846. *z.*[26] et *z.*[53] in his Add.
211	(Sebaste)	n. 3871. *d.* in his Add.
251	(Traianopolis) . .	n. 3865. *c.* " " "
253	(vicinia Aezanorum)	n. 3847. *d.* " " "
258	(Sebaste)	n. 3872.
268	(Aezani)	n. 3842. *e.* in his Add.
276	(Cotiaeum) . . .	n. 3827. *gg.* " " "
278	(Eucarpia) . . .	n. 3857. *w.* " " "
"	(Aezani)	n. 3846. *z.*[61] " " "
285	(Traianopolis) . .	n. 3865. *i.* " " "
288	" . .	n. 3865. *k.* " " "
289	(Eumenia) . . .	n. 3892.
311	" . . .	n. 3896.
363	(Traianopolis) . .	n. 3865. *l.* in his Add.
437	(Sebaste)	n. 3872. *c.* " " "
472	"	n. 3872. *e.* " " "

Ut mittam n. 3850. 3852. in his Add. et n. 3846. *z.*[89] in his Add. [illegible] lectio imperfecta, hi anni vix dubium est, quin ad eandem omnes epocham pertineant. Cuius epochae quod statuendum initium sit, prodit titulus n. 3865. *c.* in his Add. anno 251. insignis: quo titulo celebrantur Marcus Aurelius et Lucius Verus. Iam quum M. Aurelius ibi *Ἀρμενιακός, Παρθικὸς* audiat, apparet inscriptionem positam esse inter a. u. c. 919. p. Chr. 166. quo anno ille coeptus vocari Parthicus, et a. u. c. 922. p. Chr. 169. quo anno L. Verus defunctus est. Fac igitur annum 251. respondere anno u. c. 920. p. Chr. 167. vel a. 921. p. Chr. 168., initium epochae erit a. u. c. 670. ante Chr. 84. quam epocham etiam in Lycia deprehendisse nobis videmur (vid. n. 4199.). Eo anno Sulla Asiae rebus compositis fidem ac virtutem civitatium quarundam,

ut Iliensium, Magnesiorum, Chiorum, Lyciorum, Rhodiorum, decoravit. Itaque huius epochae initium in fine primi belli Mithridatici quaerendum videtur, ut fortasse non sine specie probabilitatis epocham quandam Sullanam statuere liceat a civitatibus Phrygiae si non omnibus, at plurimis receptam. Nam apud alias urbes aliam obtinuisse epocham eamque vetustiorem, produnt nummi Laodicensium et Hyrgalensium (vide Eckhel. D. N. Vol. III. p. 158. et 166.). Quae si ita sunt, inscriptionum, quas paulo ante memoravimus,

annus	respondebit anno u. c.	p. Chr.
162	852.	79.
211	881	128
251	921	168
253	923	170
258	928	175
268	938	185
276	946	193
278	948	195
283	953	200
288	958	205
289	959	206
311	981	228
363	1033	280
437	1107	354
472	1142	389

Ad eandem epocham dixeris revocandos annos esse in titulis Lydiae signatos, ut 200—Vol. II. n. 3447. 207—n. 3448. 256—n. 3438. 3439. 258—n. 3443. 260—n. 3420. 295—n. 3445. *b.* in Add. 299—n. 3440. 301—n. 3445. *b.* in Add. 309—n. 3445. *c.* in Add. quibus accedunt ex inscriptionibus Lydiae a Lebasio reportatis (Voy. archéol. III.) 120—n. 677. 700. 148—n. 709. 217—n. 701. 236—n. 681. 248—n. 678. 261—n. 669. 292—n. 702. 298—n. 710. 304—n. 682. 359—n. 683. et ex inscriptionibus Maeoniae ap. Hamilt. Research. in As. min. II. n. 339. (a. 63), n. 338. (a. 158. 162.), n. 336. (a. 318. ubi scribe Τ pro Π), n. 343. (a. 232.), n. 342. (a. 332.), fortasse etiam annus 231. in nummo Lydio, de quo Eckhel. D. N. Vol. III. p. 127. Recteque Letronnius (Sur quelques points de la géogr. anc. de l'As. min. 1845. p. 24.) monuit annos titulorum Lydiorum non recte ad epocham Actiacam revocatos esse.

N. 3893. p. 22. citat Bailius fasc. inscr. I. p. 127. et rursus edidit fasc. inscr. II. p. 244. Is vs. 1. init. habet ΕΡΜΗϹ, vs. 2. extr. ΕΜ, vs. 3. extr. ΑΦΡΟΔΕΙ Ϲ!Η, vs. 4. extr. ΓΥΝΑΙ, vs. 5. extr. ΟϹΑΝΑΝΥ, vs. 7. ΠΟΛΛΑΙϹΑΩΡΟΙϹΠΕΡΙΠΕϹΟΙ de coniectura, ut videtur, vs. 8. ΤΟϹΥΝΦΟΡΑΙϹΟϹΔΕΠΙΧΕΙΡΗ, vs. 9. ϹΕΙΕΠΟΙϹΟΙ cet. Hinc in fine fortasse scribendum: ὃς δ' ἐπιχειρήσει, ἐποίσει cet. Versum primum protulit etiam Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en As. min. fasc. min. 13. 14. p. 224. n. 738. ΕΡΜΗΣΑΚΜΟΝΕΥΣ ΚΑΙΕΥΜΕΝΕΥΣ.

N. 3896. p. 23. de epocha anni 311. vide ad n. 3892. in his Add.

N. 3897. p. 23. ΦΙΛΙΚΟΣ p. ΦΗΛΙΚΟΣ legendum censet Cavedonius Annal. instit. archeol. Rom. Vol. XIX. p. 136. propterea quod ea orthographia habeatur in nummis Eumeniae sub Philippo cusis (Mionnet Descr. n. 573-575. Suppl. n. 357.). Parum id quidem probabiliter.

N. 3900. p. 24. in fine scribe: δηνάρια [φ]. Multae in titulis sepulcralibus Phrygiae imponuntur denarii 500 n. 3902. *k.* 3902. *l.* 3923. 1500 n. 4003. 2000 n. 3915. 2500 n. 3882. *i.* in his Add. 3893. 3898. 3901. 3902. *e.* 3902. *m.* 3902. *p.* 3902. *q.* 3915. 3916. 3996. 5000 n. 3916. 3922. Similisque summa fuit etiam n. 3902. 3919. 3924. 3927. 3931. De multa titulorum Lyciae vide ad n. 4207. in his Add.

N. 3901. p. 24. Bailius Fasc. inscr. Gr. II. p. 246. n. CCXLI. c. profert ΕΥΜΕΝΕΩΝΒΟΥΛΗ, quod ex hoc Pocockii titulo hodie superesse videtur. Idem opinor repetiit Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en As. min. fasc. inscr. 12. p. 224. n. 739. ita ΕΥΜΕ ΝΕΩΝΒΟΛΙ.

N. 3902. p. 25. rursus ediderunt Bailius Fasc. inscr. II. p. 245. n. CCXL. b. et Lebasius Voy. archéol. cet. fasc. inscr. 12. p. 224. n. 740.:

.....ΡΗΣΕΙΟΥΔΕΝΙΔΕΑΛΛΩΕΞΟΝΕΣΤΑΙΘΕΙΝΑΙΤΙΝΑΕΙΔΕΤΙΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΕΙΣΟΙΣΕΙΕΙΣΤΗΝΕΥΜΕΝΕΩΝΒΟΥΛΗΝΠΡΟΣΤΙΜΟΥ
ΧΑΡΙΝΚΑΙΕΣΤΑΙΑΥΤΩΠΡΟΣΤΟΜΕΓΑΟΝΟΜΑΤΟΥΘΕΟΥ

Etsi utroque apographo confirmatur vs. 3. init. ΧΑ ΡΙΝ, tamen transcribentibus humani aliquid accidisse videtur. His litteris latet summa multae. Initio ex praecedentibus superest συνχω]ρήσει.

Pag. 25. *a.* lin. 20. de titulo n. 3886. vide nunc quae supra ad n. 3886. diximus in his Add.

N. 3902. *b.* p. 25. *b.* vs. 2. γενεθλίου δὲ ἡμέρας Καίσαρος Cavedonius proponit l. c. p. 137. Male. Lacuna nulla est nec potest quidquam inseri post γενεθλίου. Monet idem eundem Paul. Fabium Maximum honorari ab Atheniensibus titulo n. 570. *b.* in Addend. Vol. I. Sed si cum eo componit Q. Fabium Maximum, qui memoratur Vol. II. n. 2146. *b.* in Add. manifesto falsus est. Recte autem idem monet Fabium Maximum quinquennio post consulatum (Dio Cass. LIII, 13.) ac proinde circa a. u. c. 748. proconsulatum Asiae obtinuisse, ut iam circa a. u. c. 750. dies festi instituti in Asia sint ad celebrandum diem natalem Augusti.

N. 3902. *c.* p. 26. *b.* vss. 2. 3. Γάϊον Φαβιανὸν et vs. 5. Ἱσπανῶν p. Ἰσαυρέων non male proposuit Cavedonius Annal. inst. archeol. Rom. Vol. XIX. p. 137.

N. 3902. *d.* p. 26. σημειογράφον notarium s. tachygraphum esse annotat Cavedonius l. c. provocans ad Lexica Schneideri s. v. et Forcellini v. *notarius.* Nomen Ἀκτιακὸς coniiciente Cavedonio l. c. p. 138. homini inditum videtur, quia anno, quo Actia celebrabantur, natus fuerit.

N. 3902. *n.* p. 28. Bene Cavedonius l. c. comparat nummum Eumenensem (Mionnet Descr. n. 563.)

in quo est ΜΕΝΕΚΡΑ... ΑΣΚΑ.... quod praeeunte hoc titulo probabiliter legit Μενεκράτης Ἀσκληπιάδου.

N. 3902. *r.* p. 29. ex Hamiltono repetiit Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 267. n. 47. litteris minusculis, primum iambum paulo liberius tractans.

N. 3903. p. 30. nomen ΕΠΑΙΝΕΤΟΥ etiam in nummo Hierapolitano (Mionnet Descr. n. 363.), legi monet Cavedonius Ann. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. p. 137.

N. 3906. *b.* p. 31. De Σεβαστοῖς nummum Hierapolitanum cum capite Agrippinae iunioris et templo hexastylo inscriptum ΓΕΝΕΙΣΕΒΑΣΤΩΝ (Mionnet Descr. n. 615.) et de titulo φιλόπατρις alium nummum eiusdem urbis (ΛΥΓΚΕΥΣΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Mionnet D. n. 609. Suppl. n. 384.) apposite comparat Cavedonius l. c. Nomen Εὐποσία habetur etiam Vol. II. n. 3690. vs. 4. unde formam Εὐποσίαν in titulo nostro defendi posse statuit Keilius Inscr. Boeot. p. 170. Fortasse recte.

N. 3909. p. 32. ad vocem χρυσόπολις Cavedonius l. c. p. 138. bene comparat nummum Hierapolitanum, in quo iuvenis flumen repraesentans expressus est cum inscriptione ΧΡΥΣΟΡΟΑΣ (Mionnet D. n. 595.).

Ante n. 3912. p. 32. insere:

3912. *a.*

Hierapoli; edidit Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 12. p. 224. n. 741.

ΕΠΙCΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ
ΣΕΞΤΟΥΤοΓ
ΠΑΠΙΑΣΒΤΟΥΣΤΡΑΤ.
ΝΟΣΟΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣΔΙ
ΟΓΕΝΗΣΑΡΧΩΝΗΣΖΥ.
ΤΟΥΤοΒΤΟΝΗΡΑΚΛΕΑΧΑ
ΡΙΣΤΗΡΙΟΝΑΝΕΘΚΕΝ
Η.ΥΝΕΡΓΑCΙΑ

Ἐπὶ στεφανηφόρου
Σέξτου τὸ γ̄
Παπίας β̄ τοῦ Στράτ[ω]-
νος, ὁ καλούμενος Δι-
ογένης, ἀρχώνης [ξ]υ[σ]-
τοῦ τὸ β̄, τὸν Ἡρακλέα χα-
ριστήριον ἀνέθ[η]κεν
[τ]ῇ [σ]υνεργασίᾳ.

N. 3920. p. 36. de periculosa navigatione circa promontorium Maleam Cavedonius l. c. comparat proverbium Μαλέας δὲ κάμψας ἐπιλαθοῦ τῶν οἴκαδε (Strab. VIII. p. 378.).

N. 3924. p. 37. tit. *b.* transcripserunt et ediderunt Bailius Fasc. inscr. Gr. II. p. 247. n. CCXLII. a. Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en As. min. fasc. inscr. 12. p. 225. n. 742.

N. 3928. p. 38. ΛΥΤΥΛΑΙΟΥ Cavedonius l. c. feliciter legit ΑΥΤΥΛΛΙΟΥ i. e. Αὐ(ρηλίου) Τυλλίου, monens nomina gentilicia Romana in Asia ex praesidibus provinciae saepe desumpta esse: quemadmodum etiam hic Aurelius Tullius Valens de M. Tullio Cicerone, oratoris filio, Asiae Proconsule, videri possit nomen gentilicium tulisse.

N. 3942. p. 41. scribe μονομαχίαν δοθέντων a recto μονομάχιον, quae forma est Graecitatis inferioris. Vidit Cavedonius l. c. qui recte monet tales titulos gladiatorios (cf. Vol. II. n. 2511. 2194. *b.* Add. 2759. *b.* Add. 3213. 3677.), qui inter inscriptiones sepulcrales referri commode non possunt, esse honorarios utpote positos in honorem eorum, quorum munificentia ludi gladiatorii editi sint.

N. 3944. p. 42. nomen ΖΗΝΩΝΟΣ etiam in nummis Laodiceae sub Claudio et Nerone cusis reperiri (Mionnet Descr. n. 718. 723.) monet Cavedonius l. c. p. 139. simul is coniiciens, Zenonem, cuius nomen in theatro Laodicensi legitur, facile videri posse rhetorem celebrem esse, patrem Polemonis Ponti regis (Eckhel. D. N. T. III. p. 162.). Nescio quam vere.

N. 3946. p. 42. titulum Sardibus transcripserunt Bailius Fasc. inscr. II. p. 167. et Lebasius Voy. arch. en Grèce et en As. min. T. III. fasc. inscr. 12. p. 200. n. 618. Itaque in schedis Sherardianis error irrepsesse videtur. Titulus Lydiae tribuendus. Vs. 2. Bail. ΑΥΡΧΡΥΣΕΡΩΣΘΒΑΓΟΡΑ, Leb. ΑΥΡ.ΧΡΥ ΣΕΡΩΣΘΑΓΟΡΑ. Ceterum Lebasius ubique Iota mutum praeter ΑΓΑΘΗ. Scite Cavedonius l. c. annotat memorabile esse quod Chryseros Ἔρωτας dedicat, similiter ut Συντύχη dedicat ἄγαλμα τῆς Τύχης Vol. II. p. 1034. n. 2264. *m.* et Ζήνων aliquid consecrat Διῒ σωτῆρι ibid. n. 2526. (cf. Orelli n. 4335.), siquidem etiam ab aliis pridem observatum hoc est, artifices et donatores id egisse interdum, ut in operibus nominibus alluderent suis. Ceterum Sardibus Veneris Paphiae cultum receptum esse, ex nummis constat. Vid. Eckhel. D. N. Vol. III. p. 113 sq.

N. 3948. extr. p. 42. περὶ Γάϊον s. Γαΐωνα Κλ. Σώστρατον proposuit Cavedonius l. c. p. 239.

N. 3950. p. 43. de hoc procuratore Claudio Attudenses quosdam nomen Claudii celebrasse (Mionnet Suppl. n. 196. 205. 206.) coniicit Cavedonius.

N. 3952. p. 43. denuo transcripserunt et ediderunt Bailius Fasc. inscr. II. p. 242. usus apographo a Borellio misso et Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en As. min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 225. n. 743. 744. Vs. 1. uterque ΝΕΙΚΙΑΝΠΑΙΔΑ; vs. 2. Bail. ΤΩΝΕΥΓΕΓΟΝΟΤΩΝ, Leb. ΤΩΝΕΥΓΕΓΟΝ. ΤΩΝ; vs. 3. uterque ΥΙΟΝΠΑΥΣΑΝΙΟΥ; vs. 4. uterque ΔΙΟΝΟΙΣΙΟΥ; vs. 5. Bail. ΑΝΔΡΟΣοΒΟΥΛΕΥ ΤΟΥ; vs. 6. Bail. ΠΑΣΑοΣ; vs. 8. extr. Bail. ΕΚΤΕ ΤΕ, Leb. ΕΚΤΕΤΙ; vs. 9. extr. Bail. οΝΕΙΚΗΣΑΝ, Leb. ΝΕΙΚΗΣΑΙ; vs. 12. uterque ΠΟΙΘΙΩΝΑΓΩΝΑΝΕ; vs. 13. Bail. - - - - - - ΤΑΚ, Leb. ΤΑΚ; vs. 14. Bail. ΑΔΡΙΑΝΕΙΑΠΑΙΔΩΝS, Leb. ΑΝΔΡΙΑΝ ΤΕΙΑΠΑΙΔS; vs. 17. init. uterque ΔΡΕΟΥ; vs. 18. uterque ΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑ; vs. 19. init. uterque ΗΣ; vs. 20. uterque ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ cet.; vs. 22. med. Bail.

∘Γ∘, Leb. .Γ.; vs. 23. extr. uterque ΕΠΙΓΟΝΟΥ; vs. 24. med. uterque ΤΗΣ; vs. 25. uterque ΓΡΟ. Pergunt deinceps auctiorem praestantes titulum ita:

Bail.	Lebas.
ΑΓΩΝΟΘΕΤ	ΑΛΩΡ.Η΄ Ν.....
ΣΑΝΤΟΣΑΝΔΡ	ΣΝΕΑΝΤΟΥΣΑ..
ΕΟΥΤΟΥΠΕΡΕΙ	ΕΟΥΤΟΥΠΕΡΙ..
ΤΟΥΤΟΥ---ΣΕΑΓ.ΝΟ	ΤΟΥΤΟΥ ΣΕΑΓΟΝ
ΘΕΤΑΣΔΙΑΒΙΟΥ	ΘΕΤΑΣΔΙΑΡ...ΙΟΥ
ΤΩΝΠΟΙΘΙΩΝΜ	ΤΩΝΠΟΙΟΙΝ..Ι...
ΑΥΡΑΧΙΛΛΕΥΣΠΡΟ	-ΥΡΑΧΥΛΛΕΥΣΗΟ
ΕΣΣΤΩΣΔΙΑΧΡΟ	ΕΣΣΤΟΣΝΙΑΚΡΟ
ΠΟΙΘΙΩΝΑΞΙΟΛΟΓΩΤ	ΠΟΕΟΑΕΙΟΑΟΓΩ
ΑΤΟΣΔΙ.ΓΕ..Σ	ΑΤΟΣΔLΙΕΙΣΥΣ
ΓΩΝΟΘΕΤΙΣ---ΤΡΙ	ΙΩ...ΟΕΤΙΣ ΤΡΙ
ΟΣΣ----ΜΕΛΗΣΑ	ΟΣΣ ΝΕΛΗΣΑ
ΕΝΟΣ...ΑΓΩΝΟ	ΕΝ∘Σ ΑΤΩΝΩ
ΣΙΑΣ...ΟΚΛΕ	ΣΙΑΣ ΟΙΔΕ
ΗΣ---Ε.ΠΑΤΡΙΔΙ	ΗΣ . ΕΙΠΑΤΙ.ΙΔΙ
ΑΙ----ΕΥΟΝΤΟΣ	ΑΙ Ν.ΝΕΥΟΝΤΟΣ
ΑΥΡΥΙ..ΜΟΣΧΙ	ΑΥ΄ ΥΙΑΙΜΙΟΣΧ
ΟΣΔΙΟΦΑΝΤΟΥ	ΟΕΔΙΟ.ΦΙΝΤΟΥ

Hinc ita legendus titulus est:

[Ἡ βουλὴ καὶ ὁ
δῆμος ἐτείμησαν]
Νεικίαν, παῖδα
τῶν εὖ γεγονότων,
υἱὸν Παυσανίου
β̄ τοῦ Διονοισίου,
ἀνδρὸς βουλευτοῦ
καὶ πάσας ἀρχὰς κ(αὶ)
λειτουργίας λαμπρῶς
καὶ ἐπιφανῶς ἐκτετε-
λεκότος, νεικήσαν-
τα τὸν πρώτως ἐπι-
τελεσθέντα τῶν
Ποιθίων ἀγῶνα, νε-
ικήσαν]τα κ(αὶ)
Ἀδριάνεια παίδων
πάλην, ἀναθέντος
τοῦ ἀγωνοθέτου Ἀν-
δρέου τοῦ Περείτου
τὸν ἀνδριάντα,
τῆς ἀναστάσεως
γενομένης δι' ἐπιμε-
λητῶν Παυσανίου τοῦ
Παυσανίου γ̄ κ(αὶ) Παυ-
σανίου τοῦ Ἐπιγόνου,
τῶν ὑπὸ τῆς πόλεως
προτραπέντων·
ἀγωνοθετ[ή-
σαντος Ἀνδρ-
έου τοῦ Περεί-
του [ὑπ]ού[ργη]σε ἀγ[ω]νο-
θέτ[η]ς διὰ βίου
τῶν Ποιθίων Μ(άρκος)
Αὐρ. Ἀχιλλεύς· προ-
εσστὼς διὰ χρό[νου
Ποιθίων [ὁ] ἀξιολογώτ-
ατος Δι[ο]γέ[νη]ς· [ἀ-
γωνοθέτις [Δημη]τρί[α Ν-
όσσ[ου· ἐπι]μελησά[μ-
ενος [τῆς] ἀγωνο[θε-
σίας [Ἱερ]οκλέ-
ης· [ἐν τῇ] πατρίδι
ἀ[ρχιερ]εύοντος
Αὐρ[ηλ]ί(ου) Μοσχί[ων-
ος Διοφάντου.

Notanda orthographia ΟΙ p. Υ in Διονοισίου, Ποιθίων.

N. 3953. *d.* extr. p. 44. [Κυβέλ]ης p. [Τύ]χης coniicit Cavedonius l. c. Nescio quam vere. Certe Τύχης vel ob lacunae rationem probabilius.

N. 3953. *e.* p. 45. Lucii mentio fit in nummis Alabandorum, Pergami, Smyrnae, Caii fratris in nummis Magnesiae, Smyrnae, Tripolis Cariae et Balburorum Lyciae (vid. Cavedoni Monnaies de la Lycie p. 29.), quos nummos Cavedonius l. c. p. 140. coniicit ex eo tempore esse, quo Caius frater in Asia fuit cum potestate proconsulari.

N. 3953. *l.* p. 46. ΜΕΓΑΝΑΝΤΩΝΙΑΝΟΝ mera nomina esse M. Ulpii Tryphonis coniicit Cavedonius l. c. p. 140. Vix recte. Ceterum Tryphonem nomina M. Ulpii a M. Ulpio Traiano, Imperatoris patre, Asiae Proconsule a. p. Chr. 79., tulisse idem bene monet l. c. p. 133.

N. 3956. *b.* p. 47. in testimonium urbis, quae olim Laeina vocata est, Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en As. min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 226. n. 745. protulit fragmentum ΤΩΤΑΚΙΝΕΩΝΔΗΜΩ, i. e. τῷ [Λ]ακινέων δήμῳ. Tituli n. 3956. *b.* apographum edidit Bailius Fasc. inscr. II. p. 248. hoc:

ΑΓΑΘΗ . . ΤΥΧΗ
ΥΠΕΡϹΩΤΗΡΙΑϹΚΑΙΝΕΙΚΗϹΚΑΙΑΙΩΝΙΟΥΔΙΑΜΟΝΗϹΤΩΝΔΕϹ
ΠΟΤΩΝΚΑΙΑΝΕΙΚΗΤΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝΛΟΥΚΙΟΥϹΕΠΤΙΜΙΟΥ
ϹΕΟΥΗΡΟΥΚΑΙΜΑΡΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΚΑΙΠΟΠΛΙΟΥ
ϹΕΠΤΙΜΙΟΥΓΕΤΑϹΚΑΙϹΑΡΟϹΚΑΙΝΕΑϹΗΡΑϹΡΩΜΑΙΑϹΚΑΙϹΥΝ
ΠΑΝΤΟϹΟΙΚΟΥΤΩΝϹΕΒΑϹΤΩΝΚΑΙΙΕΡΑϹϹΥΝΚΛΗΤΟΥΚΑΙ
ΔΗΜΟΥΤΩΝΡΩΜΑΙΩΝ∘ΕΠΙΑΝΘΥΠΑΤΟΥΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ
ΤΑΤΙΟΥΤΙΤΙΑΝΟΥΤΗΓΛΥΚΥΤΑΤΗΠΑΤΡΙΔΙΤΩΛΑΚΙΝΕΩΝ
ΔΗΜΩΜΕΤΑΠΑϹΑϹΑΡΧΑϹΤΕΚΑΙΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑϹΚΑΙΔΙΑΠΟΝ
ΤΙΟΥϹΠΡΕϹΒΕΙΑϹΑϹΗΝΥϹΕΝΕΠΙΘΕΟΥΚΟΜΜΟΔΟΥΤΡΥΦΩΝΑ
ΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥΥΠΟϹΧΟΜΕΝΟϹΑΠΟΤΗϹΓΛΥΚΥΤΑΤΗϹΘΥΓΑΤΡΟϹ
ΙΔΙΑϹ - - - - - ΚΑΙΠΡΟϹΦΙΛΟΤΕΙΜΗϹΑΜΕΝΟϹΜΕΤΑΤΗϹΓΥΝΑΙ
ΚΟϹΑΜΜΙΑϹΚΑΙ - - - - - - - ΤΗϹΘΥΓΑΤΡΟϹΑΥΤΗϹΚΑΙΑΥΤΑϹ
ΔΙΑΒΙΟΥΜΕΤΕΧΕΙΝΕΚΤΕΛΕϹΑϹΤΟΒΑΛΑΝΕΙΟΝΠΑΡΕΔΩΚΕΝ

Accedunt praescripta ἀγαθῇ τύχῃ, vs. 11. ἀπὸ τῆς γλυκυτάτης θυγατρός, vs. 13. καὶ - - - τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Νέα Ἥρα potius Iulia Domna est, etsi etiam Plautilla ΝΕΑΘΕΑΗΡΑ in nummis Alindorum audit. Vidit Cavedonius l. c.

N. 3956. *d.* p. 47. dixi nomina uxoris et filiae restitui non posse. Et tamen uxor Ταтάριον audisse videtur, filia Τάτη, id quod ex parte bene monet Cavedonius l. c. Itaque vs. 1. extr. scripseris Τατα[ρίῳ], vs. 5. extr. et vs. 6. init. κα[ὶ Τά]τῃ τῇ ἑαυτῶν θυγατρί.

N. 3958. p. 50. dele annotationem mirifice turbatam. Causam depravationis indagavit Cavedonius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 171. Scribe: *Marciana vel anno 11 Traiani* (a. p. Chr. 99.) *Augusta vocata videtur, Matlidia eius filia a.* 107-108. (vide ad n. 3959.). *Mortua autem Marciana fuit*

iam a. 114. *Inter hos igitur terminos* (a. 107-114.) *inscriptiones n.* 3958. 3959. *positas esse verisimile est.* Cf. n. 3959.

N. 3959. p. 50. scribe: *quae Augusta vocatur vel a. p. Chr.* 107-108.

N. 3960. p. 50. ex Hamiltono repetiit Lebasius Revue de philol. I. p. 351.

N. 3961. p. 51. In nummis Apameae pileos Dioscurorum asteriscis insignitos frequenter exhiberi monet Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. p. 141.

N. 3962. p. 51. vs. 7. scribe καὶ εὐχὰς Θέσ[Θ'] ὑπὲρ αὐτοῦ, ut dedit Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 266. n. 45. qui titulum ex Hamiltono repetiit litteris minusculis.

N. 3963. p. 52. Nomen Συνκλητικὴ in nominibus Θεοφόροις ponit Cavedonius l. c. p. 141. ob elogium in nummis celebratum ΙΕΡΑΣΥΝΚΛΗΤΟΣ.

N. 3964. p. 52. ex Hamiltono repetiit Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 265. n. 44. qui in Christianis recenset et legit vs. 1. extr. τοῦν φίλοις, vs. 3. extr. νεκρὸς γεγώς, vs. 4. μὴ νοσῶν ἥκω σκεῦος τόδε, vs. 9. extr. Θεόν, vs. 10. δέχομαι δεδομένον ἀπρόοπτον τῇ φύσι τέλος, vs. 11. Ῥοῦφος πυ.αμνοσενειμου cet., vs. 12. καὶ Παυλεῖνα .. φίλανδρος μέχρι τέλους.

N. 3965. p. 53. titulum Latinum Cavedonius l. c. p. 141. ita legendum arbitratur: *Cassia Quartina v[ixi]t annos XXV. Valerius Iulianus* 7 (*centurio*) *leg. VII cl. c(um) q(ua) v(ixit) -- (dies) XX. H(ic) s(ita) e(st).*

N. 3967. p. 53. nomen ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥ etiam in nummis Apameae legi (Mionnet Descr. n. 209. Suppl. n. 132.) monet Cavedonius l. c. p. 142.

N. 3969. p. 54. denuo transcriptum ediderunt Bailius Fasc. inscr. II. p. 239. qui habuit etiam Detterii apographum inter Borrelliana, et Lebasius Voy. archéol. en Grèce et en Asie min. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 226. n. 747. Vs. 6. extr. Leb. ΒΟΥΛ; vs. 7. Leb. ΚΑΙΟΔΗΜΟΣΑ; vs. 8. extr. Leb. ΛΥ; vs. 9. extr. Leb. Κ; vs. 10. extr. Bail. ΤΟΝΙ, enotans ex Detteriano apographo ΤΟΝΕ; post vs. 11. uterque habet ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ ΔΡΙΑΝΤΙ, unde in fine addendum ἐτείμησαν [ἀν]δριάντι. Cf. n. 3970. Ceterum Apolloniam non Lyciae urbem esse Cavedonius l. c. etiam inde colligit quod typus dii ΜΗΝΟΣ, qui habetur in nummis inde a Gallieni temporibus cusis cum inscriptionibus ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝΛΥΚΙΩΝ, non compareat in Lycia.

N. 3970. p. 54. accuratius Bailius l. c. ita:

ΑΥΡΗΛΙΑΝΑΝΤΩΝΕΙΝΑΝ
ΓΥΝΑΙΚΑΑΥΡΗΛΙΟΥΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΟΥΤΟΥΚΡΑ
ΤΙΣΤΟΥΕΠΙΤΡΟ
ΠΟΥΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝΛΥΚ
ΙΩΝΘΡΑΚΩΝΚΟΛΩΝ
ΩΝΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΙ

Unde delendus in minusculis articulus τῆς et scribendum aut ἀρετῆς ἕνεκεν ἀνδριάντι [ἐτείμησαν], aut, quod vero similius, ἀρετῆς ἕνεκεν ἐτείμησαν ἀνδριάντι, ut Arundellus habet (cf. n. 3969.). Nam facile fieri potuit, ut ante ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ Arundellus omiserit ΕΝΕΚΕΝ. Ex hoc titulo desumpti versus videntur:

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝΛΥΚ
ΙΩΝΘΡΑΚΩΝΚΟΛΩΝ
ΩΝ

quos Lebasius Voy. archéol. cet. T. III. fasc. inscr. 13. 14. p. 226. n. 748. enotavit.

Pag. 56. *b.* in praescriptis n. 3971. τὸν ναὸν recte suppleri Cavedonius l. c. colligit ex eo, quod in nummis Apolloniae spectatur templum octastylum (Mionnet Descr. III. p. 432. n. 11.). Ibid. paulo post in litteris ΑΝΗΚΩΙ vs. 2. Keilius Jahrb. f. wissensch. Krit. 1845. p. 148. scite coniicit inesse ΘΕΑΙΡΩΜΗΙ ΚΑΙ (Θεᾷ Ῥώμῃ καί). Ibid. col. III. vs. 3. pro Τύχης Σωτῆρας Cavedonius l. c. non male putat legi posse Τύχης σωτηρίου, *salutaris* coll. Orelli Collect. inscr. Latt. n. 5. et ibid. vs. 5. scribe ἐκέλευσεν. Ceterum n. 3971. denuo tractavi in libello inscripto *Caesaris Augusti index rerum a se gestarum sive Monumentum Ancyranum*, Berol. 1845. p. 102 sqq. ex quo libello refingenda sunt verba exemplaris Latini.

N. 3972. p. 58. de mystis Dionysiacis Cavedonius l. c. provocat ad Vol. II. n. 3173.

N. 3973. p. 58. epocham, ex qua deducendus annus 247. est, aliam esse eamque posteriorem arbitratur Cavedonius l. c. Quumque fame notati sint anni p. Chr. 336. (S. Hieronym. in Chron. sub a. 336. p. 788. Vallars.), 311. (Euseb. H. Eccl. IX, 8.), 284. (Idacius in Fastis), eo inclinat, ut principium epochae a. u. c. 790. vel 817. figendum putet. Mihi ob indolem tituli id quidem minus commodum videtur. Videndum ne epocha eadem sit, quae habetur in inscriptionibus Phrygiae, quarum designationem chronologicam tractavimus ad n. 3892. in his Add. Quo posito titulus in a. u. c. 917. p. Chr. 164. incideret. Nec est, cur famem quaeramus alias memoriae proditam.

N. 3982. p. 61. vs. 9. ad Elaten Thyatirenam, quae nupsit homini Philomelio oriundo, Cavedonius l. c. p. 142. comparat Aurelium Theseum Thyatirenum (Vol. II. n. 3503.) qui Philomelii magistratu functus est (Mionnet Suppl. VII. p. 608. n. 547.). Vs. 17. Τύχης imaginem et nomen ΕΥΤΥΧΟΥ etiam in nummis Philomelii haberi monet idem coll. Mionnet. Descr. 889. 904. Suppl. 545. 546.

N. 3983. p. 61. in contextu litteris minusculis expresso lege Δαμᾶδι a recto Δαμᾶς (gen. Δαμᾶδος) p. Δαμᾶ[λ]ι. Monuit Keilius.

N. 3990. p. 65. vs. 13. αἰτήματι loco ψηφίσματι proponit Cavedonius l. c. p. 143. ob formulam Latinam EXPOSTVLATIONEPOPVLI (Marini Fratr. Arv. p. 548. 549.). Parum tamen probabiliter.

N. 3991. p. 67. vs. 4. scribe Πούπιον p. Πούπ[λ]ιον. Nomen gentilicium est Pupius et genti Pupiae convenit praenomen Lucii. Vs. 8. scribe ἄλη[ς Π]εικεντεινῆς et dele quae in annotatione dixi de Vicetia. Ala Picentina (etiam Picentiana dicta in diplomate militari ap. Cardinal. Dipl. tab. VII. p. 81. cf. Kellermanni Vigil. p. 66. n. 241.) nota est ex Tacito Hist. IV, 62. Monuit Cavedonius l. c. cui L. Pupius Praesens, qui ἐπίτροπος πρὸς ὄχθαις Τιβέρεως audit, videtur fuisse Procurator vel Curator ad ripas Tiberis, ut vicarius magistratus a Caesare praepositi alicui rei. Eam in rem conferri iubet Marinum fratr. Arv. p. 802. et Borghesium Dec. X. oss. 5.

N. 3993. p. 67. Mater Βοηθηνὴ quin Minerva sit, etiam Cavedonio non videtur dubium esse monenti in nummis Iconii frequentem esse Minervae imaginem. De nomine idem comparat nummum Hierapolis Phrygiae, in quo ΖΕΥΣ ΒΟΗΘΟΣ (cf. Cavedoni Spicil. num. p. 238.). Aliter se habet Ἀπόλλων Βοηδρόμιος (Paus. IX, 17, 1. cf. Panofka in Gerhardi Diar. archaeol. a. VII. 1849. p. 88.). Sed nomen Βοηθηνὴ nisi pro ethnico est ex nomine pagi factum ad exemplum aliorum, ut Δινδυμηνή, Λευκοφρυηνή, Ἀστυρηνή, Μονογισηνή, Κολοηνή, videri potest ex adiectivi forma insolentiore natum: βοηθός, βοηθηνός, ut σαφής, σαφηνής, ἀμενής, ἀμενηνός. Vide Buttmanni Gramm. l. Graec. II. p. 429. ed. sec. De Apolline Iconii culto Cavedonius confert Eustath. ad Periéget. 857.

N. 3995. b. p. 68. ex Hamiltono repetiit Texier Descr. As. min. II. p. 143.

N. 3997. p. 68. ex Hamiltono repetiit Texier Descr. As. min. II. p. 143.

N. 4000. p. 69. vs. 13. Ἰαχαίας scribendum putat Cavedonius l. c. et Bullett. arch. Napol. V. p. 59. i. e. Cereris matris Iacchi ad sententiam Lucretii IV, 1161. *mammosa Ceres ab Iaccho.* At primum quod pro I habet Cavedonius, nihil est nisi ductus, quales Paulus Lucas dedit etiam vss. 3. 6. 7. 10. 11. Deinde forma ἰαχαῖος sine ulla auctoritate est. Vide Hermannum ad Sophocl. Oed. Tyr. 1219. Debebat certe scribi ἰακχαῖος, ἰακχαία. Verum videtur Ἀχαία s. Ἀχαιά, quod Cereris epitheton etiam nunc tuemur. Ad vocem τετρακόρη vs. 15. contuleris fragmentum Orphicum τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα (Orph. ed. Gesneri p. 405. cf. Visconti Mus. P. Clem. Vol. VI. p. 72.).

N. 4001. b. p. 70. edidit Texier Descr. As. min. T. II. p. 143. qui vs. 1. init. habet ΙΑΝΝΗϹ.

N. 4003. b. p. 70. nomen Μενέδημος etiam ex nummis Iconii (Mionnet Descr. n. 7.) adstruit Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. p. 144.

N. 4004. p. 70. nimis indulget coniecturis Cavedonius, suspicans Flavium Paulum ab apostolo Paulo, qui Iconii versabatur (Act. apost. XIII. XIV.), nomen traxisse. Ad vocem lancearii s. lanciarii idem ex Act. auth. S. Taraconis c. x. affert: *iratus praeses mandat lancearüs ursum occidi,* ubi speculatores, apparitores, confectores intelligi videantur.

Post n. 4009. c. p. 72. insere:

4009. *c.*[2]

Inter parietinas vici Devli s. Devri, qui creditur situm occupare *Derbes*, in fragmine arae; edidit Bailius fasc. inscr. II. p. 264. g.

ΑΡΤΕΜΕΙΑϹΠΑΙ	Ἀρτεμείας Πα - - -
ΕΥΧΗΝ	εὐχήν.

Bailius coniecit παρὰ εὐχήν. Videtur potius patris nomen mutilum esse.

4009. *c.*[3]

Ibidem, in fragmine arae; edidit Bailius l. c. p. 264. g.

ΛΟΥΚΙ	Λούκι[ος
ΡΜΕΝΝΕΟ	Αὐ]ρ(ηλίου) Μεννέο[υ]
ΕΥΧΗΝ	εὐχήν.

Μεννέας nomen extat in titulo n. 3881.

N. 4010. p. 73. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 185.

N. 4011. p. 73. hoc titulo Roulez Bulletin de l'Acad. des sciences de Bruxelles IX, 2. p. 593 sqq. usus est ad explicandam inscriptionem Latinam ap. Guascon. Mus. Capit. I. n. 83. non feliciter, si quid video. Annotat Cavedonius l. c. p. 144. χιλίαρχον ἐν Δακίᾳ dici ut Vol. I. n. 1128. χιλίαρχον ἐν Ἱσπανίᾳ. De stationibus leg. XIII Geminae et I Minerviae idem ablegat ad Borghesium Annal. Instit. arch. Rom. Vol. XI. p. 140. 160.

N. 4012. p. 74. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 185.

N. 4013. p. 74. Iulii nomen frequens in Galatia (conf. n. 4018. 4030. 4033. 4079. 4110. 4132. 4056. 4062.) Cavedonio l. c. p. 153. repetendum videtur a Praesidibus Galatiae et Cappadociae (cf. ad n. 4192. in his Add.).

N. 4014. p. 74. b. in var. lect. lege n. 4069. pro n. 4071.

N. 4015. p. 75. vss. 4. 5. bene contra Heusingerum monet Cavedonius inscriptionem pertinere ad tempora Vespasiani, qui Cappadociae cum Galatia coniunctae *propter assiduos barbarorum incursus legiones addidit consularemque rectorem imposuit pro equite Romano* (Sueton. Vespan. 8. cf. Eckhel. D. N. Vol. III. p. 190.). Barbaros illos, quorum incursus memorantur, videri fuisse Albanos et Massagetas, qui etiam a. p. Chr. 131. vexassent Cappadociam et Galatiam (vide Borghesium Iscr. del Cos. Burbuleio p. 56.).

N. 4016. p. 76. in contextu litteris minusculis expresso scribendum vs. 1. Τατιανὸν pro Γαϊανὸν censet Keilius. Fortasse recte. Ibid. p. 76. b. lin. 8. scribe Α[ὐρη]λία. Ibid. vs. 4. tribum Μηνοριζειτῶν Cavedonius l. c. p. 144. revocat ad Μῆνα deum celebratum nummis Ancyrae. Nomen corruptum tribus ΔΙΑΓΕΖΩΝ cum Iovis nomine idem componit. Nescio quam vere.

Tribus νέα Ὀλυμπία eidem videtur nomen habere a monte vicino Olympo. Deinde nomen Μαρουραγηνὴ a Marura Cappadociae repetit, de quo loco nihil mihi constat. Denique de tribu Καλαθηναίᾳ provocat ad nummos Ancyrae imagine Minervae insignes coll. Bolland. Act. Sanctor. ad diem XVIII. Maii n. 14. Postremo ad ludos memoratos vs. 8. comparat nummos Ancyranos ap. Mionnet Descr. 63. 92. Suppl. 40.

N. 4017. p. 76. in contextu litteris minusculis expresso vs. 1. scribendum Τατιανὸν p. Γαϊανὸν censet Keilius. Fortasse recte.

N. 4019. p. 77. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 188. qui exaravit vs. 7. extr. ΤΕΙΜΗΤΩΣ, vs. 13. init. ΦΥΛΗΣΙΑ, vs. 16. ΣΕΝΓΑΜΟΥ. Nomen Βάσσος obvium in his locis ad Praesidem Romanum T. Pomponium Bassum revocat Cavedonius l. c. p. 145. coll. Eckhel. D. N. Vol. III. p. 176. 190.

N. 4020. p. 78. Apposite Cavedonius l. c. L. Papirium Alexandrum eundem putat esse qui in nummo Ancyrano ap. Pellerin. Rec. tab. 136. 7. latet: ЄΠΙ .ΛΟΥΑΜΕΞΑΛΙΟΥ (lege ΑΛЄΞΑΝΔΡΟΥ) ΑΝΤΩΝ ...ΑΡΧ. CЄΒΑCΤΗΝΩΝ. Ille quum ἱερεὺς Διονύσου vocetur, Cavedonius Bacchi cultum Ancyranum ex nummis eiusdem urbis adstruit (vide Mionnet. Descr. 44. Suppl. 23.).

N. 4022. 4023. p. 79. C. Iulius Scapula quum dicatur legatus pro praetore Hadriani et Antonini Pii, Cappadociam et Galatiam rexisse anno p. Chr. 138. videtur, paulo post mortem Hadriani, qui nondum Divus audit, et antequam Antoninus patris patriae elogio ornatus esset (cf. Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 3.).

N. 4023. p. 79. tractavit Texier Descr. As. min. T. I. p. 190. infelici conatu.

N. 4024. p. 79. *b.* in annotatione extr. scribe 4085 pro 4086.

N. 4026. p. 80. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 187.

N. 4028. p. 81. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 187. qui vs. 1. init. habet ΡΑ, vs. 10. ΑΛΕ ΞΑΝΔΡΟΥ.

N. 4029. p. 81. de quaestoribus et tribunis candidatis videndi Marinus fratr. Arv. p. 803. et Borghesius Giorn. Arcad. I. p. 193. Dipl. de Tr. Decio p. 55. Monuit Cavedonius, qui ad vs. 22. de regimine Syriae et Palaestinae ablegat ad Borghesium Iscr. del Cos. Burbuleio p. 5. coll. Eckhel. D. N. III. p. 432.

N. 4030. p. 82. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 185.

N. 4032. p. 82. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 186. qui vss. 14. 15. coniicit Κ[λαυδίου Ἀνθί]μου et vs. 3. scripsit [ἀστυν]ομήσαντα.

N. 4033. p. 83. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 191. qui exhibet vs. 7. extr. ΤΟΥΣ, vs. 10. extr. ΚΑΙ, vs. 12. init. ΗΓΕΜΟΝΛΕΓ etc., vs. 13. ΚΑΙΟΙΔ ΚΗΣΑΝΤΑ, vs. 15. extr. ΚΙΝΗ, vs. 16. extr. ΒΗΚΕΝ, vs. 22. extr. ΦΙΚ[Α]Ε̄, vs. 23. sub fin. ΕΡΓΩΝ. Itaque vs. 22. legendum ποντίφικα ε̄, i. e. τὸ πέμπτον. Dele annotationem nostram ad vs. 18. et scribe: Iunge πρὸς πέντε ῥάβδους πεμφθέντα εἰς Βειθυνίαν διορθωτὴν καὶ λογιστὴν cet. Severus extraordinario munere in Bithyniam missus est cum quinque lictoribus ad putandas rationes provinciae. Quinque ei dati lictores, quia non proconsulari potestate erat. Argumentum praeclare illustravit Borghesius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1843. p. 194 sqq. ratione habita inscriptionis n. 4034. cuius apographum ab Ernesto Curtio transmissum cum eo communicavit Henzenius. Borghesii auxilium sero ad me pervenisse doleo. Itaque in contextu litteris minusculis expresso scribendum vss. 18-20. ἀνθύπατον Ἀχαΐας, πρὸς ε̄ ῥάβδους πεμφθέντα εἰς Βειθυνίαν cet.

N. 4034. p. 83. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 192. qui exhibet vs. 2. ΕΙΣΤΟΥΣ, vs. 3. init. [ΘΕ]ΟΥ, vs. 4. init. ΕΞΕΠΙ cet., vs. 9. extr. ΑΠΟ, vs. 10. extr. ΠΕ[Ν], vs. 13. med. [ΕΠ]ΑΡΧΟΝ, in fine ΤΟΥ, vs. 17. extr. ΑΔΡΙΑΝΟΥ, vs. 20. extr. ΥΙΟ[Σ], vs. 21. extr. ΕΝ p. ΕΥ, vs. 22. init. ΕΥ p. ΕΡ. In contextu litteris minusculis expresso vss. 10. 11. scribe: ἀνθύπατον Ἀχαΐας, πρὸς πέ[ν]τε ῥάβδους πεμφθέντα εἰς Βειθυνίαν cet., vs. 14. ποντίφικα ε̄.

N. 4035. p. 84. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 193. parum accurate. P. Pomponius Secundianus coniiciente Cavedonio (Annal. Inst. archaeol. Rom. XIX. p. 146.) rexisse Cappadociam et Galatiam videtur. Aelius Macedo vide ne sit idem qui honoratur n. 4031.

N. 4037. p. 84. in annotatione lin. 2. scribe: eius nomen significare videtur post a. p. Chr. 988. scriptum esse titulum utrumque. Immo Imperatores, quorum procurator audit Aufidius Iulianus, facile fieri potest ut sint Maximinus et Maximus.

N. 4039. p. 85. 86. exhibet Texier Descr. As. min. T. I. p. 174. 175. qui hinc inde Chishullum sequi videtur. Habet vss. 1-5. ita:

ΓΑΛΑΤΩΝΟΔΗΜΟΣ
[ΙΕΡ]ΑΣΑΜΕΝΟΣ
ΘΕΩΙΣΕΒΑΣΤΩΙ
ΚΑΙΘΕΑΙΡΩΜΗΙ
[ΤΟΥΤΟΝΤΟΝΝΑΟΝ]
[ΕΠΙΛΟΛΛΙΑΝΟΥ?]
[ΥΠΑΤΙΚΟΥΚΑΙ]
[ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ]
[ΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥ]
ΑΝΕΘΗΚΕΝ
. . . . [ΘΕ]
ΑΣΕΔΩΚΕΝΚΑΙΜΟΝΟ

vs. 6. extr. ΤΡΙΑΚΟΣ[ΙΑ]; vs. 7. ΚΑΙΚΥΝΗΓΙΟΝΕΔΩΚΕΝ; vs. 9. init. ΠΡΟΣ; vs. 12. ΕΠΙΜΛΟΛΛΙΟΥ ex Chishullo; vs. 13. init. ΠΥΛΑΙΜΕΝΗΣ et in fine ΑΜΥΝ; vs. 14. extr. ΝΙΑΝ; vs. 16. extr. ΓΥΜΝΙΚΟΝ; vs. 17. ΑΡΜΑΤΩΝΚΑΙΚΕΛΗΤΩΝΕ, omissa particula ΚΑΙ; vs. 18. extr. ΤΑΥΡΩΜΑ; vs. 19. ΧΑΙΚΑΙΚΥΝΗΓΙΟΝΚΑΙΠΡΟΣΤΗΝ ex Chish.; vs. 20. ΠΟΛΙΝΤΟ

ΠΟΥΣΑΝΙΕΡΩΣΕΝΟΥΤΟ, partim ex Chish.; vs. 21. extr. ΠΑΝΗΓΥ; vs. 25. lacuna non notatur; vs. 31. init. [ΕΡΜ]ΕΙΑΣ; vs. 32. extr. ΔΕΥ[ΤΕΡΟΝ]; vs. 36. init. ΔΟΡΥΛΑΟΥ, in fine [ΕΛΑΙΟΝ]; vs. 38. init. ΜΟΥΣΙΝΟΣ; vs. 39. init. [ΣΕΛΕΥ]ΚΟΣΣΕΛΕΥΚΟΥ; vs. 40. ΗΛΙΨΕΝΜΗΝΑΣΤΕΣΣΑΡΑΣ ex Chish.; vs. 41. init. ΠΥΛ; vs. 42. [ΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝΔΙΣ]ΕΔΩΚΕΝ ΤΡΙΣΙΝ; vs. 43. ΕΘΝΕΣΙΝ[ΟΜΟΙΩ]ΣΔΕΕΝΑΝΚΥ ΡΗΕ[ΚΑ]; vs. 44. ΤΟΝΒ[ΗΝ]ΕΘΥΣΕΝ; vs. 45. ΕΔΩ ΚΕΝΟΜΙΟΣΔΕΤΑΥΡΟΜΑΚΙΑΝ; vs. 46. ΚΑΙ[ΠΟΛ ΛΑΣ]ΚΑΘΑΓΩΓΑΣΚΑΙΜΟΝΟΜΑΧΩΝ; vs. 47. ΖΕΥ ΓΗΚΒΗΛΙΨΕΝΔΙΟΛΟΥΤΟΥΕΝΙΑΥ; vs. 48. init. ΤΟΥ[ΤΑ]ΤΡΙΑ; vs. 50. ΕΠΙΜΛΟΛΛΙΑΝΟΥ; vs. 51. init. [ΦΙΛΟΔ]ΑΛΙΟΣ; vs. 52. init. ΠΕΣΣ cet.; vs. 53. ΚΕΚΑΙΕΝΠΕΣΣΙΝΟΥΝΤΙΗΛ[ΙΨΕΝ]; vs. 54. extr. ΑΓΑΛ[ΜΑΤΑ]; vs. 56. ΦΙΛΟΔΑΛΙΟΥ; vs. 58. ΔΥΟ; vs. 59. [ΘΕ]ΑΣΕΔΩΚΕΝ; vs. 61. [ΕΛ]ΑΙΟΝΕΘΗΚΕΝ; vs. 62. [ΟΛΩΙ]ΤΩΕΝΙ[ΑΥΤΩΙ]; vs. 63. ΣΤΟΚΑΙ.. ....[ΕΘΗ]; vs. 64. ΕΘΝ[ΕΣΙΝ] pro ΕΘΗ.ΕΝ; vs. 65. ΕΠΙ......; vs. 66. [ΚΟΥΙΝ]ΤΟΣΓΑΛΛΙΟΣ [ΜΑΡΚΙΑΝ]ΟΥΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝ; vs. 67. extr. ΠΕΣΣΙ ΝΟΥΝΤΙ; vs. 68. ΝΙΚΗΝΕΘΥΣΕΝΕ[ΛΑΙ]ΟΝ[ΕΘΗ] Κ[ΕΝ]; vs. 69. solum ΕΘΝΕΣΙΝ; vs. 70. ΙΔΗΣΦΙ ΛΩΝΟΣΔΗΜΟ; vs. 71. extr. ΕΚΑΤΟΝΒΗΝ; vs. 72. ΕΛΑΙΟΝΕΘΗΚΕΝΟΛΩΙ; vs. 73. ΤΩΙΕΝΙΑΥΤΩΙ; sequitur spatium duorum versuum, ex quo nobis vestigia supersunt litterarum vss. 74. 75. 76.; deinde pergitur vs. 77. ΚΑΙΕΊΣΕΘΗΚΕΝΒΩΜΟΝ; vs. 78. ΟΙΝΑΝΕΘΗ ΚΕΝ ΙΕΡΑ; vs. 79. init. ΠΥΛ; vs. 80. ΕΚΑΤΟΝ ΒΗΝΕΘΥΣ; vs. 81. [ΕΝ]ΜΟΝΟΜΑΧΩΝ[ΖΕΥΓΗ] ΕΔΩΚΕΝΕΛΑ[ΙΟΝ]; vs. 82. omissus est; vs. 83. ΟΛΩΙΤΩΙΕΝΙΑΥΤΩΙ; vs. 84. ΟΣΑΚΥΛΑΣ; vs. 85. ΔΥΣΙΝΕΘΝ[ΕΣΙΝ]...[Ε]; vs. 87. ΔΙΟΛΟΥΤ[ΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ]; vs. 88. [ΕΔ]ΩΚΕΝ; vs. 89. ΟΥΙΟΙΣ ΕΤΙ[ΜΗΣΑΝ].

Si vox ΑΝΕΘΗΚΕΝ post vs. 4. eo loco extat in lapide, quo posita est a Texiero, sane non tantum tribuendum est versuum exponendis primis sollemnibus, quantum nos iis assignavimus in contextu litteris minusculis expresso. Sed ne sic quidem supplementis post vs. 4. a Texiero positis ulla probabilitas accedit. Omninoque cavendum est ne apographo Texeriano plus fidei habeamus quam iustum est. Necdum repperi quod lectionibus a nobis adoptatis anteponerem. Non male Texier vs. 31. proposuit [Ἑρμ]είας. Fortasse etiam vs. 42. legi potest ἔδωκεν τρισὶν ἔθνεσιν· ὁμοίως δὲ ἐν Ἀνκύρᾳ cet. Vs. 66. lege δημοθοινίαν p. δημοθοινίας. Errores manifestos Texieri notare supervacaneum iudico; invenientque facile qui examinaverint eius lectiones cum iis quae de varietate lectionis ad hunc titulum annotavimus. Illud moneo solum, mentionem M. Lollii, qui primus pro praetore Galatiam administravit (Eutrop. VII, 5.) adeo imposuisse transcribentibus, ut vs. 12. ΕΠΙΜΛΟΛ ΛΙΟΥ, vs. 50. ΕΠΙΜΛΟΛΛΙΑΝΟΥ videre sibi visi sint, parum curiosi temporum et rationis magistratuum. Seroque templum dedicatum esse monuimus in annotatione.

Pag. 88. *b.* in annotatione lin. 12. post Σεβαστεῖον (vs. 21.) adde: Hoc Σεβαστεῖον Cavedonio Annal. Inst. archaeol. Rom. XIX. p. 146. videtur esse templum hexastylum, quod exhibetur in nummis Ancyrae cum aquila aut luna aut disco, quorum aquila sit Romana vel symbolum Augusti Iovi aequiparati (cf. Eckhel. D. N. VI. p. 88.), luna autem et discus Μῆνα deum Ancyranum repraesentent. Ibid. post lin. 32. insere: Ad scripturam Ἀτεπόρειγος vs. 23. 32. Cavedonius l. c. comparat nummum Aeduorum inscriptum DVBNOREIX et nomen ex sarcophago Mutinensi BODORIGI (Marm. Moden. p. 110.).

N. 4040. p. 89. repetierunt Eggerus Examen critique des historiens anciens de la vie et du règne d'Auguste, Par. 1844. et inde Texier Descr. As. min. T. I. p. 178-181. apographo usus Hamiltoniano non ignarus nostrae interpretationis expositae in Gerhardi Diario archaeol. 1843. I. n. 2. Titulum repetivimus in libello a me et A. Zumptio edito inscripto *Caesaris Augusti index rerum a se gestarum sive Monumentum Ancyranum*, Berol. 1845. p. 104 sqq. ubi omnino comparandus Commentarius exempli Latini a Zumptio confectus. In contextu litteris minusculis expresso col. I. vs. 6. scribe: Ὀκτα[ουΐου τοῦ cet.

Pag. 90. col. VI. vss. 1. 2. scribe: Ἀρτα[ουάσδης Ἀριοβαρζά]ν[ους υἱός, βασιλεῖς Βρεταν]νῶν Δόμ[νων Οὐε]λλαυνός [τε cet.

Pag. 91. *b.* col. VI. lin. 12. scribe: Marcomanorum regis nomen non expressum videtur (vide Zumpt. l. c. p. 91.).

Pag. 92. *a.* lin. 18. dele verba: *Itaque in exemplari Latino scribendum videtur* IOVISLIBERATO RIS—*et p.* 721., et horum loco scribe: Huic formulae in Latino respondet IVPPITERLIBERTAS. Vide Zumpt. l. c. p. 69. Cum Latina denominatione a Cavedonio comparantur IVPPITERTERMINVS (cf. Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 327 sqq.) et APOLLO MONETA in nummis Commodi (Annal. l. c. p. 147. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 171.).

N. 4042. p. 92. dixi titulum inter a. u. c. 930 et 933. positum esse. Poteram dicere a. u. c. 930. quo anno M. Aurelius et Commodus Athenis Romam repetentes tempestatem in mari exortam feliciter effugerunt (vide Eckhel. D. N. VII. p. 64.). Hinc Apollonius Apollonii filius τοὺς σωτῆρας Διοσκούρους (cf. n. 3961.) dedicavit in templo Sarapidis. Monuit Cavedonius l. c. p. 148.

N. 4044. p. 93. Axius legatus pro praetore Cappadociae et Galatiae videtur fuisse, ut bene monet Cavedonius l. c. qui praeterea de sacerdote fetiali ablegat ad Marinum Fratr. Arv. p. 708. 714. 754. et ad Hagenbuchium ap. Orell. Coll. inscr. Latt. n. 2275.

N. 4052. p. 94. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 195. qui exhibet vs. 3. extr. Κ[ΟΣ], et omittit litteras in vs. 5. residuas.

N. 4056. p. 94. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 194. Nomina Κλαυδία et Ἰουλίττα redire inter sanctas virgines Ancyrae commemoratas in Act. Sanctor. ad diem xviii. Maii, n. 19. monet Cavedonius l. c. Idem nomen Ἰουλίττα ab Iulio Peligno vel

alio ex gente Iulia oriundo Praeside Cappadociae et Galatiae (cf. Marinus Fratr. Arv. p. 739.) repetit.

N. 4059. p. 95. tractavit Fr. Iacobsius Vermischte Schriften T. VIII. p. 65. parum feliciter.

N. 4062. p. 96. non male Cavedonius l. c. p. 149. suspicatur in lectione tradita ιουλειητε latere nomen Ἰουλείττη i. e. Ἰουλίττῃ (cf. n. 4056.).

N. 4065. p. 96. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 193. qui versum 5. ita exhibet ΑΓΗΣΚΛΑΥ ΔΙΑ[ΤΕ].

N. 4076. p. 99. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 192.

N. 4077. p. 99. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 194. qui vs. 5. per incuriam dedit ΜΝΗΜΗΣ p. ΜΝΕΙΑΣ.

Post n. 4079. p. 100. insere:

4079. *b*.

Ancyrae; edidit Texier Descr. As. min. T. I. p. 195.

ΕΙΑΜΕΝΗΔΕ
ΔΕΜΑΣΚΕΥΘΕΙ
ΚΛΟΙΝΟΙΟ[ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ]
ΒΩΜΟΣΑΡΓΥΦΕ
ΟΣΛΕΙΨΑΝΑΦΩ
ΤΟΣΕΧΕΙ

[Γα]ῖα μὲν ἥδε δέμας κεύθει κλ[ε]ινοῖο ◡ – –
Βωμὸς [δ'] ἀργύφεος λείψανα φωτὸς ἔχει.

Non male Μενάνδρου vs. 1. extr. proposuit Texier, siquidem nomen illud obvium in hoc tractu. Cf. n. 4141. Sed potest subesse etiam aliud.

4079. *c*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 194.

ΓΑΙΟCΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΖΩΝΕΑΥΤΩΚΑΙCΩΤΕΙΡΗ
ΜΗΝΟΦΙΛΑCΤΗΓΥΝΑΙΚΗ
ΑΥΤΟΥΕΑΝΔΕΤΗCΕΞΑΔΕΛΦΗC
ΤΡΙΟΠΟΛΗCΗΑΥΤΟΑΠΟ

Γάϊος Ἀλεξάνδρου ζῶν ἑαυτῷ καὶ Σωτείρῃ Μηνοφίλας τῇ γυναικ[ὶ] αὐτοῦ· ἐὰν δέ τ[ι]ς ἐξα[λλο]τρι[ώσῃ ἢ] π[ω]λήσῃ αὐτό, ἀπο[τεισάτω - - - - - -

4079. *d*.

Ibidem; edidit idem l. c. p. 194.

ΕΤΕΙΜΗΣΑΝΤΑΔΕΙΔΑΔ
ΙΤΑΠΑΤΗΡΑΥΤΟΥΚΑΙΗΜΗΤΗΡ
ΔΕΙΔΑΚΑΙΣΟΥΣΙΑ
ΣΤΡΑΤΟΝΕΙΚΟΣ. . . . ΗΡ
ΟΙΑΔΕΛΦΟΙΜΝΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ

Ἐτείμησαν Τ(ίτον) Δείδα[νό] πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἡ μήτηρ, Δείδα[ς] καὶ Σουσία, [καὶ] Στρατόνεικος [καὶ Σωτ]ήρ, οἱ ἀδελφοί, μνήμης χάριν.

Nomen Δείδας incertum est. De forma tituli cf. n. 4118. 4122-4125. 4129. 4141. 4143. 4144. 4145.

N. 4082. p. 101. ad Δήμητρα καρποφόρον Cavedonius comparat nummos Pessinuntis, in quibus Ceres frugifera repraesentatur (Mionnet Descr. n. 134. 135. Suppl. n. 81.). In contextu litteris minusculis expresso vs. 6. scribe συ[σ]τήμα[τ]ος κηπουρῶν. Monuit Keilius.

Post n. 4082. insere:

4082. *b*.

Ibidem, in ruderibus aedificii; edidit Texier Descr. As. min. T. I. p. 168.

ΣΩΤΗΡΙΑCΚΛΗΠΙΩΠΕC[CΙΝΟΥ]ΝΤΙΩΝΕΥΧΑΡΙCΤΙΑ

Σωτῆρι Ἀσκληπιῷ Πεσ[σινοῦ]ντίων εὐχαριστία.

N. 4085. p. 102. *a*. in contextu litteris maiusculis expresso vs. 16. init. scribe ΤΑϹΕϹΙ. Vss. 1-8. repetiit Texier Descr. As. min. T. I. p. 169.

N. 4089. p. 103. scribe Μαγειανὸς p. Μα[ρκ]ιανός. Cf. Marinus Fratr. Arv. p. 562. Monuit Cavedonius l. c.

N. 4093. p. 103. in contextu litteris minusculis expresso scribe τ[ὸ μνῆμα - - - - ος]. Δημητρίου Βιξιλλάριος cet. et dele notam. Δημητρίου Βιξιλλάριος recte proposuit Cavedonius l. c.

N. 4097. p. 104. vs. 2. in contextu litteris minusculis expresso scribe: [βραχὺς] ὁ βίος. ταῦ[τα]. Monuit Cavedonius l. c. Cf. n. 6460.

N. 4099. p. 105. edidit Texier Descr. As. min. T. I. p. 195. ita, vs. 1. ЄΤЄΙΡΠΜΟΛΩ, vs. 3. CΛΟ ΜΝΗΜΗC, vs. 6. ΤЄΚΟΚΤΑΟΥ, vs. 7. init. lacunam non signat, vs. 9. ΔΟΜΝΗΟΥ[ΓΑΤΡΙ]. Itaque in fine scribi potest: [καὶ] Δόμνῃ θυ[γατρί]. Verum esse quod posuimus de epocha Tavianorum, ex nummis Tavianis demonstravit Cavedonius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1845. p. 94. 95. qui ita in litteris: „annos epochae Tavianorum inde ab a. u. c. 729. supputandos esse comprobat nummus Taviorum imperante Septimio Severo percussus, insignis nota ЄΤCΙΗ (Mionnet Suppl. n. 87.) et typo Victoriae gradientis ac praelongam facem prae se ferentis: qui manifesto refertur ad insignem victoriam a Severianis reportatam ad Cyzicum, cuius proprius fere typus sunt duae similes praelongae faces Proserpinae Servatricis."

N. 4100. p. 105. ubi apparet Ἴσιδι et Ὑγίᾳ, Cavedonius l. c. monet in nummis Galatiae extare horum numinum imagines (Mionnet Descr. 24. 45. 112. 146. Suppl. 93.). In numero insequentis inscriptionis corrige 4101.

N. 4103. p. 105. deleatur totus titulus, qui ex meliore apographo edetur in inscriptionibus Christianis.

N. 4105. p. 105. Οἰκονόμος ne non sit nomen proprium viri sed nomen magistratus etiam alibi obvium, veretur Cavedonius l. c. Sed dirimi res non potest propterea quod non liquet, quid nominis lateat in litteris quae sequuntur.

N. 4107. p. 106. vss. 1. 2. τῇ μακαριστῇ ἐν φθιμένοις legendum coniicit Cavedonius l. c. Recte, ut videtur.

N. 4108. p. 106. quod ad latus inscriptionis positum est ΜΗΝΟCΑ Cavedonius suspicatur deberi quadratario, qui quum in ordine verborum post ЄΤΗ ΛΖ illud ponere deberet, ad latus appinxit. Non improbabile id quidem, quum de confusione casuum etiam aliunde constet.

N. 4112. p. 107. de epocha Tavianorum cf. ad n. 4099. in his Addendis.

N. 4117. p. 108. lege Ἀβίβας p. Ἀ[κ]ί[λ]ας, qua emendatione non opus esse videtur. Monuit Cavedonius l. c.

N. 4120. p. 109. vs. 11. Οἰ[ο]βάλου legendum censet Cavedonius l. c. comparans nomen Οἰόβαζος.

N. 4123. p. 110. vs. 3. Λάλαν retineri posse putat Cavedonius. Cf. tamen n. 4129.

N. 4129. p. 111. vs. 3. Ἀπονόμιος legendum arbitratur Cavedonius.

N. 4131. p. 111. subest nomen Κόκκου a recto Κόκκης. Cf. ad p. 286. *b.* in his Add.

N. 4136. p. 112. lege [Ἀρτ]έμωνος p. Ἕ[ρ]μωνος. Monuit Cavedonius.

N. 4138. p. 113. ita lege titulum universum:

Δη]μήτριος κα[ὶ - -
- - ος καὶ Σ]τρατό[νει-
κος κ]αὶ Μαρκιανὸς [τὸ
μνη]μῖον Συνκ[λητικῇ
- - ου τῇ μητρ[ὶ καὶ
Στρατο]νείκῳ πατρὶ γ[λυ-
κυτάτ]ῳ μνήμης χάρι[ν.

Inde a vs. 4. restituit Cavedonius l. c. p. 150.

N. 4142. init. p. 114. Βαβ[ὼ το]ῦ Μάμα [σ]ὺν Μαιεὶ θυγατρὶ legendum proponit Cavedonius l. c. putans aliam filiam esse, quae paulo post memoratur, Λεοντήν. Magis probaverim, si expellas nomen dubium Λεοντῇ; pro quo quum difficile sit aliud reponere probabilius, etiam nunc in lectione nostra vss. 3. 4. σὺν καὶ τῇ θυγατρὶ acquiesco. Nisi forte initio praetuleris Βαβὼ ἡ Νανᾶ. De nomine Βαβὼ cf. Pistoth. Tzschirner Comment. de Graec. nominibus in ω exeuntibus, Vratisl. 1851. p. 22. qui etiam huius tituli meminit.

N. 4143. p. 114. vs. 6. Κάϊκος mavult scribi Cavedonius l. c. coll. Theocr. Epigr. 23.

N. 4145. p. 115. vs. 4. fortasse Ἀγαπία, Σωκράτης legendum suadente Cavedonio l. c.

N. 4150. p. 116. est in tabula marmoris candidi inserta muro aedificii quod putatur antiquum. Tituli melius apographum a Sidoux, qui cum Choiseul-Gouffiero in legatione erat, confectum et per Dionysium (Denis) transmissum nobiscum communicavit A. E. Eggerus. In hoc apographo est vs. 2. extr. ΘΥ, vs. 3. init. ΓΑΤΕΡΑ, vs. 4. extr. ΓΥΝΑΙ, vs. 5. extr. ΕΥΦΡΟΝΟΣ, vs. 6. init. ΖΗΣΑΣΑΝ, vs. 7. ΠΡΟ ΜΟΙΡΑΣΒΙΟΣΑΣΑΝ. Nomen *Vedius* Cavedonio l. c. p. 151. repetendum videtur a P. Vedio Pollione Augusti amico Caesarea Bithyniae oriundo (cf. Eckhel. D. N. II. p. 409.).

Post n. 4150. insere:

4150. *b.*

Amastride in septo quadrato quod pertinet ad aedificium, cuius in muro est inscriptio n. 4150., in basi; transcripsit Sidoux, qui cum Choiseul-Gouffiero in legatione erat; transmissum per Dionysium (Denis) nobiscum communicavit A. E. Eggerus.

ΔΑΜΟΣΟΗΡΑΚΛΕΩΤΑΝ
ΟΥΔΙΑΝΑΙΥΙΔΕΙΝΑΝΤΑΝΕ
ΕΝΗΚΑΙΦΙΛΑΝΔΡΟΝΚΑΙΦΙΛΟ
ΤΕΙΜΟΝΑΝΦΟΤΕΡΑΝΤΑΝΠΟΛΙ
ΩΝΠΟΛΕΙΤΙΝΠΑΣΑΣΑΡΕΤΑΣ
ΚΑΙΩΝΠΡΟΕΔΕΙΣΕΝΕΛΠΙΔΩΝ
ΕΝΕΚΑΨΑΦΙΣΑΜΕΝΑΣΤΑΣΠΑΤΡΙ
ΔΟΣΑΜΑΣΤΡΙΟΣΕΝΤΩΠΡΟΓΟ
ΝΙΚΩΘΕΑΤΡΩΤΕΘΗΜΕΝΑΥΤΑΣ
ΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑΔΙΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ
ΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΜΗΝΙΟΥΤΟ
ΤΟΥΑΝΔΡΟΣΑΥΤΑΣ.ΕΤΟΥΣ
ΗΖΡ

Ὁ] δᾶμος ὁ Ἡρακλεωτᾶν [Ἰ]ου[λ]ίαν Ἀ[κ]υι[λ]εῖναν
τὰν ε[ὐγ]ενῆ καὶ φίλανδρον καὶ φιλότειμον ἀνφοτερᾶν
τᾶν πολίων πολεῖτιν, πάσας ἀρετᾶς καὶ ὧν προέδει[ξ]εν
ἐλπίδων ἕνεκα, ψαφισαμένας τᾶς πατρίδος Ἀμάστριος
ἐν τῷ προγονικῷ θεάτρῳ τεθῆμεν αὐτᾶς τὸν ἀνδριάντα,
δι' ἐπιμελείας Τιβερίου Κλαυδίου Μηνίου τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς. ἔτους η[ξ]ρ.

Urbs, unde honor habetur mulieri, Heraclea Ponti est, Megarensium colonia. Hinc dialectus Dorica. Mulier Amastriana eademque Heracleensis ab utraque urbe ita honoratur, ut statua ei ab Heraclea decreta Amastride posita sit in theatro a maioribus eius exstructo. Annus subscriptus 168. ex epocha Sinopensium, i. e. Lucullea, deducendus videtur. Cf. ad n. 4151. in his Addendis. Quo posito quum epochae Lucculleae initium capiat a. u. c. 684., annus 168. respondet a. u. c. 850. p. Chr. 97.

4150. *c.*

Ibidem, in lapide quadrato inserto muro aedificii eiusdem, ex quo est inscriptio n. 4150.; ex schedis iisdem misit A. E. Eggerus.

ΥΠΕΡΤΟΥΑΜΑΣΤΡΙΑΝΟΣ
ΔΗΜΟΣ
ΜΗΝΟΔΩΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Ὑπὲρ τοῦ Ἀμαστριαν[ῶν] δήμο[υ] Μηνόδωρος Ἀφροδίτῃ.

N. 4151. p. 116. est in septo quadrato quod pertinet ad idem aedificium, cuius ex muro est inscriptio n. 4150. Huius tituli apographum a Sidoux, qui cum Choiseul-Gouffiero in legatione erat, confectum et per Dionysium (Denis) transmissum nobiscum communicavit A. E. Eggerus. Est autem hoc:

ΟΥΛΠΙΑΝΟΝΑΡΑΒΙΑΝΟΝ
ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ
ΥΠΑΤΙΚΟΝΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ
ΚΑΙΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΣΥΡΙΑΣ
ΠΑΛΑΙΣΤΕΙΝΗΣΛΑΙΛΙΟΣ
ΑΥΡΗΛΙΟΣΜΑΡΚΙΑΝΟΣ
ΟΠΡΩΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΝ
ΙΑΙΝΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΟΦΙΛΟΣ
ΕΝΤΩ.ΕΣ.ΕΤΕΙ

Videtur igitur hoc apographum conspirare cum altero S. Martini, in quo vs. 8. item est ΛΑΙΛΙΟΣ. De epocha Amastrianorum coniecturam non improbabilem protulit Cavedonius l. c. p. 151. qui statuit Sinopensium communem esse, i. e. Lucullеam, quum Amastris et Sinope eodem tempore in potestatem Luculli pervenissent (Appian. Mithrid. 82. 83.). Huius epochae principium est a. u. c. 684. (Eckhel. D. N. II. p. 392.). Inde tituli annus 260. incideret in annum XII. Imp. Commodi, a. u. c. 944. p. Chr. 191. Sed id quum statui non possit ob legati pro praetore Syriae Palaestinae mentionem, quae tempora significat bello Parthico L. Veri anteriora (vid. Borghesium Iscr. del Cos. Burbuleio p. 58-60.), Cavedonius in designatione anni pro ΞΣ coniicit scribendum esse ΙΣ exigua mutatione, ut annus sit 207. qui respondeat anno I. Antonini Pii, a. u. c. 891. Coniecturae proponendae otium facere videtur lectio apographo supra allato tradita ΕΣ, ex qua prodit annus 205. qui ex epocha Lucullea respondet anno XX. Hadriani, a. u. c. 889.

N. 4152. p. 117. in minusculis lege Γαλλικῆς p. Γαλατικῆς. Cf. n. 4542. 4544. De legatione III. Gallica Cavedonius l. c. comparat nummos Tyri et Damasci (Eckhel. D. N. III. p. 333. 392.).

Post n. 4152. insere:

4152. *b.*

Amastride in sepulcro in rupe; transcripsit Sidoux, qui cum Choiseul-Gouffiero in legatione erat; apographum per Dionysium (Denis) nobiscum communicavit A. E. Eggerus.

ΣΕΡΒΕΙΛΙΟΥΡΟΥΦΟΥ

Σερβειλίου Ῥούφου.

In alio sepulcro vicino ibidem Sidoux vidit incisas litteras Ο Ρ Ο magno inter se intervallo singulas dissitas.

4152. *c.*

Amastride, in coemeterio Turcico in basi tres pedes alta; transcripsit idem, misit idem.

ΜΥΣΤΑΡΧΙΚΟΣ

In corona oleaginea lemniscata:

ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ

Μυσταρχικός. Γερουσίας.

Honoratur Mystarchicus a Senatu.

4152. *d.*

Amastride, in basi rupta; transcripsit idem, misit idem.

ΚΝΟΝΑΥΤΩΝΚΑΙΤΟΥΣΥΜΠΑΝΤΟΣΟΙΚΟΥΤ....
....ΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗΜΟΥΤΟΥΑΜΑΣΤΡΙΑΝΟΣ
....ΑΝΟΥΛΟΥΕΙΤΟΥΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥΚΑΙΑΝΤ...
...ΗΣΑΣ.ΝΤΩΙ..ΣΕΤΕΙΕΠΙΟΝΠΕΡΗΤ......
ΑΡΧΟΝΤΑΑΡΧΟΝΤΩΝΑΝΕΣΤΗΣΕΥ.......
ΚΛΕΑΚΑΙΤΗΚΑΤΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗΛΕ.......
....ΙΣ.ΧΑΣΑΠΕΚΑΤΕΣΤΗΣΕΝ........
.......ΑΡΧΟΝΤΩΝΠΡΟΗ..........

*[Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης καὶ αἰωνίας διαμονῆς τῶν Κυρίων Αὐτοκρατόρων Καισάρων Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνείνου καὶ Λ. Αὐρηλίου Οὐήρου, Ἀρμενιανῶν, Παρθικῶν, Μηδικῶν καὶ τῶν τέ]κν[ω]ν αὐτῶν καὶ τοῦ σύμπαντος οἴκου το[ῦ Σεβαστοῦ καὶ ὑπὲρ] βουλῆς καὶ δήμου Ἀμαστριαν[ῶν ὁ δεῖνα ἐπὶ - - - - Κ]ανουλ[είου] τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ ἀντ[ιστρα(τήγου) οἰκοδομ]ήσας [ἐ]ν τῷ - - σ ἔτει ἐπὶ [τῶ]ν περ[ὶ - - - -
ἄρχοντα ἀρχόντων ἀνέστησε - - - - - - - - -
- - καὶ τῇ κατεπικειμένῃ - - - - - - - -
- - - - ἀπεκατέστησεν [ἐπὶ τῶν περὶ τὸν
δεῖνα] ἀρχόντων, πρὸ ῆ [Καλανδῶν - - -*

Annus 200. et quod excurrit ab anno u. c. 684. deducendus (vide ad n. 4151. in his Add.) docet titulum post a. u. c. 884. p. Chr. 131. ac proinde eodem saeculo positum esse ad quod pertinet n. 4151.

Dixeris vs. 4. quum Iota quod vocatur mutum exulet vs. 6, ductu Ι post ΤΩ pro altero crure litterae Η accepto, designatum fuisse annum ΗΛΣ, 238, qui annus respondet anno u. c. 922. p. Chr. 169. siquidem verisimile est Imperatores, quorum nomina in lacuna interierunt, esse M. Aurelium et L. Verum. Certe neque Antoninum Pium et Caesarem M. Aurelium probabile est memorari (cf. n. 4661.), nec M. Aurelium et Commodum, de cuius liberis non constat (Eckhel. VII. p. 139.). Quibus ita positis initio supplementa dedimus. Vs. 5. extr. et vs. 6. fuerit tale quiddam: [σὺν τῇ ἐξέδρ]ᾳ καὶ τῇ κατεπικειμένῃ λέ[σχῃ]; sed de supplementis h. l. parum definiri licet, quum non constet, de quo aedificio sermo sit.

N. 4154. p. 118. Gn. Claudius Severus consul iterum et gener M. Aurelii Antonini Severi videtur filius fuisse Claudii Severi philosophi Peripatetici, M. Aurelii magistri, a quo Imperatore is frater appellabatur (vide Borghesium Giorn. Arcad. XLII. p. 193 sq.). Monuit Cavedonius l. c.

N. 4157. p. 119. in annotatione extr. lege: Mionnet Descr. in Paphlag. n. 108. Suppl. n. 155.

N. 4158. p. 119. Aliud apographum confectum a Sidoux, qui cum Choiseul-Gouffiero in legatione erat, misit A. E. Eggerus. In eo est vs. 2. init. ΑΝΑ ΞΗΠΡΑΤΟ, vs. 5. omissus. Aliud apographum a Xanthopulo habuit Keilius, qui ex eo enotavit supra epigramma posita verba haec ΤΟΝΚΑΙΑΥΤΟΥΣ ΜΕΤΑΤΩΝΣΠΕΙΡΟΚ residua ex praescriptis; vs. 5. ΕΥΛΑΛΙΟΙΟ, monuitque per totam inscriptionem esse Α p. Α. Itaque in contextu litteris minusculis expresso in fronte scribe: - - - *τον καὶ αὐτοὺς μετὰ τῶν σπειροκ[εφάλων* - - -, vs. 5. scribe *Εὐλαλίοιο*, cuius lectionis meminit Welckerus qui titulum litteris minusculis ex Hamiltono edidit Mus. Rhen. III. 1845. p. 272. n. 51. Idem bene annotat voce *θεσμός* h. l. intelligendum esse Imperatorem, plura is congerens de voce *στήλη*, quae h. l. et recentiore aevo significat statuam (cf. Zoëga de obel. p. 571. n. 4. Gloss. vett. et Suid. s. v.). Affert praeterea exempla haec: Vit. Plat. in Biblioth. Gotting. vett. litt. et artt. fasc. V. ined. p. 18. *γυνὴ γάρ τις ἀπῆλθε χρησομένη, εἰ δεῖ τὴν στήλην αὐτοῦ συντάξαι τοῖς ἀγάλμασι τῶν θεῶν*; Fab. Aesop. cod. Flor. 169. *πετρίνην στήλην ὁμοίαν ἀνδρί*; Tzetz. Chil. VI, 610. *στήλην* de Memnone, quam Osannus Syllog. p. 17. falso negat esse statuam; Anthol. Planud. l. V. *εἰς τὰς ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ στήλας τῶν ἀθλητῶν*, et l. IV. *εἰς στήλην Ἀλεξάνδρου*; eodemque modo explicandam vocem censet in epigrammate Cyziceno Anthol. Palat. VI, 342. de quo Boeckhius disserit in Explicatt. ad Pind. Ol. VII. p. 172.

N. 4159. p. 119. apographum a Xanthopulo acceptum Keilius misit hoc:

ΟΥΔΕΝΑΦΑΡΟΤΕΡΟϹΧΡΥϹΟΥ
ΛΙΘΟϹΕΙΠΛΕΟΝΑΝΘΕ[ΩΙ]
ΠΑΡΘΕΝΙΗϹΑΙΔΟΙΠΕΠΥϹΜΕ
ΝΟϹΕΙΜΙΔΕΓΕΙΩΝ
ΡΕΙΠΑΝΗΚΑΘΑΡΟ[Ι]ϹΑΡΑΠΙΔΟϹ
ΕΝΘΑΜΕΒΟΥΛΗϹ [c]
Θ ΝΚΕΧΑΡΙϹϹΑΜΕΝΗΑΡΕΤΗΠΑ
ΤΡΟϹΟΝΠΕΡΙΠΑΝΤΩΝ
ΤΙΜΗϹΑΝΒΑϹΙΛΗΕϹΕΛΕΥΘΕ
ΕΙΒΙΟΤΟΙΟ
[ΜΑ]ΡΤΥΡΙΠΙϹΤΕΥϹΑΝΤΕϹΕ
ΡΙΗΝΑΜΙϹΟΙΟ
ΠΑΙΔΕΙΗϹΑ
ΚΙΗϹΤΕ
ΙΕΡΟΗ

Itaque vss. 1. 2. scribendum videtur: *Οὐδὲν ἀφαυρότερος χρυσοῦ λίθος, εἰ πλέον ἄνθῃ παρθενίης αἰδοῖ πεπυκασμένος*, et vss. 9. 10. *βασιλῆες, ἐλευθερ[ίῃ] βιότοιο*, et fortasse vss. 11. 12. *ἐ[λευθε]ρίην Ἀμίσοιο*, vs. 14. *ἡλι]κίης τε* proposuit Keilius.

N. 4162. p. 120. vs. 1. *Διομέδων* proposuit Keilius. Vs. 3. Cavedonius l. c. mavult *Φλογίω[νος]*. Sed causa, quam ex Iota muto repetit, non idonea est.

N. 4163. p. 120. habeo nunc etiam ex schedis Sidoux, quas a Dionysio (Denis) acceptas misit A. E. Eggerus. Est autem apographum hoc:

ΠΟΝΤΙΚΟϹ
ϹΑΛΛΟΥ ΕΤΩΝ ΝΗ
ΕΝΘΑΔΕΚΕΙΩ

Ex quo videndum ne nomen *Σάλλου* bene se habeat.

N. 4164. p. 120. habeo nunc etiam ex schedis Sidoux, quas a Dionysio (Denis) acceptas misit A. E. Eggerus. In eo est vs. 1. init. ΣΑΙΟΥΕΙΝΙΟΣΟΗΛΟ ΙΕΡΟΣ (ubi prope conieceris esse *ὁπλότερος*, quod videatur nunc esse nomen proprium *Ὁπλοτερός*), vs. 2. terminatur voce ΕΤΕΡΟΣ; vs. 3. init. ΑΝΟΙΞΕΙ, deinde ΚΑΤΑΤΕΘΗΝΑΙ; hic versus terminatur voce ΤΟΙ.

N. 4165. p. 120. habeo ex schedis iisdem: quae habent vs. 1. init. ΜΗ   ΑΤΕΡΙΟΣ, vs. 2. init. ΤΗ ΟΡΟΝΕΑΥΤΩ cet.

N. 4168. p. 121. Arrium Antoninum Tillemontius (Commod. p. 438.) coniicit genus habere ex avo materno Antonini Pii eundemque esse, qui Proconsul Asiae fuit et iussu Commodi ad mortem datus est, quum is circa a. p. Chr. 188. in Christianos saeviebat. Praesidem Ponti et Bithyniae nunc eum sistit inscriptionis fragmentum. Monuit Cavedonius l. c.

N. 4169. p. 121. in annotatione notare poteram nomen *Iulii* frequentatum in hoc tractu (cf. n. 4170. 4183.) repeti posse videri a praesidibus Ponti hoc nomen gerentibus, ut Iulio Marino, Iulio Cornuto, Iulio Severo (cf. Marin. Fratr. Arv. tab. LVIII.). Monuit Cavedonius l. c.

N. 4170. p. 121. in contextu litteris minusculis expresso dele interpunctionem post *μνήμης*.

N. 4174. p. 122. ex Hamiltono repetiit Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 249. n. 25. qui vs. 4. *[ε]ὐ[σχ]ήμως* scripsit: improbabiliter.

N. 4180. p. 123. ex Hamiltono repetiit Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 249. n. 24. Cum oratione huius tituli Cavedonius l. c. p. 153. comparat fragmentum laudationis ap. Marinum Iscr. Alb. p. 136.

N. 4187. p. 124. vss. 8. 9. non male Cavedonius l. c. legendum censet *το[σ]αύτ[η]ν χάριν*, i. e. tantillam gratiam.

N. 4189. p. 124. Ad Nicopolin Ponti etiam nummum inscriptum ΝΙΚΟΠΟΛΕΙΤΩΝΝΕΩΚΟ (Mionnet Suppl. II. p. 118. n. 366.) referendum putat Cavedonius l. c. itemque nummum Nicopolitanum cum inscriptione ΑϹΥΛΟΥ vulgo Nicopoli Epiri tributum (Eckhel. D. N. II. p. 166. Mionnet Descr. n. 98.).

Post n. 4189. adde·

4189. *b*.

In vico Mujalek ab oppido Sivas (vetere *Sebastia*) meridiem versus, in basi; edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 13. qui etiam apographum habuit ex schedis Brantii a Borrellio missis.

ΓɪΙɪΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣΝΑ
ΤΑΛΙΤΙΑΙΜ . . ΜΗ

Γ(άϊος) Ἰ(ούλιος) Αἰμιλιανὸς Ναταλιτίᾳ μ[νή]μη[ς χάριν.
Bailius vs. 2. ex schedis Brantii enotat ΤΑΛΙΠΤΑΙΝ.

N. 4192. p. 125. Nomen Iulii in Galatia et Cappadocia obvium Cavedonio l. c. p. 153. videtur repetendum a Praesidibus huius provinciae, ut Iulio Peligno, Iulio Quadrato (cf. Marin. Fratr. Arv. p. 735. 739.). Cf. ad n. 4013. in his Add.

N. 4196. p. 126. vs. 1. scribe Τι[β. Ἀῤῥούντι]ος Ἰουλιανός; vs. 2. init. Ἰου[λ]ια[ν]αῖς Σεκούνδῃ καὶ Σαβείνῃ; vs. 3. init. Ἀττ[ικ]ῷ. Monuit Cavedonius.

N. 4198. p. 127. Nomen Domitii, quod Marcus Philippus Lyciarcha gerit, Cavedonius bene componit cum Domitio Apollinari legato pro Praetore Lyciae (vide Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1843. p. 140. cf. n. 4236.).

N. 4199. p. 127. Epochae annos inde ab a. u. c. 827. quo Lycia postremum in provinciam redacta est, supputandos censet Secchius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1843. p. 140. Sed hanc epocham non huius tituli esse monui iam ad n. 6270. 6271. Itaque si aliunde demonstrari potest Lycios ea, quam dixit Secchius, usos epocha esse, nihil hoc obstat, quo minus Telmissenses alia urbis epocha usi esse censendi sint. Cf. ad n. 4300. *f.* et n. 3892. in his Add. Inde a n. 4199. aliquoties dedi in lemmate Fellows Itin. As. min. edit. alt. 1841. ut n. 4203-4205. 4208. 4209. 4213. 4214. 4216. 4220-4222. 4224. 4225. 4226-4230. 4238. pro quo rectius dicendum erat Fellows Itin. Lyc. 1841.

N. 4199. *b*. p. 127. Scribe Αἴχμ[ω]νος. Nomen Αἴχμων nunc redit in titulis Xanthiis n. 4269. *b.*[1] 4269. *b.*[2] in his Add. et in Olympeno n. 4375. *i.* in his Add.

N. 4200. p. 127. nomen Ἑρμολάκου de architecto intelligendum sit nec ne, dubium esse monet Welckerus Mus. Rhen. 1848. p. 384.

N. 4202. p. 127. edidit Texier Descr. As. min. T. III. p. 188. qui tradit esse:

ΑΜΥΝΤΟΥΕΡΜΑΠΙΟΥ

unde legendum Ἑρμαπίου pro Ἑρμαγόρου. Cf. n. 4257.

N. 4203. p. 128. habeo nunc etiam ex schedis Loewii et Schoenbornii sine memorabili varietate lectionis.

Post n. 4203. insere:

4203. *b*.

Telmissi, in sepulcro rupi inciso; transcripsit Loewius. Edidi Annal. instit. arch. Rom. XIX. p. 119.

ΑΠΟΛΛΟ	
ΝΙΟΥΒ	Ἀπολλ[ω]νίου β
ΑΘΗ . . .	Ἀθη[ναί]ου.
ΟΥ	

N. 4204. p. 128. habeo nunc etiam ex schedis Loewii et Schoenbornii, quae etiam n. 4205. obtulerunt.

N. 4206. p. 128. de symbolo duarum manuum vide ad n. 3819. in his Add.

N. 4207. p. 129. habeo etiam ex schedis Loewii sine memorabili varietate lectionis. Multae pendendae violatoribus sepulcrorum in titulis Lyciis sunt denarii 250 n. 4268. — 500 n. 4208. *c.* Add. 4229. 4246. 4278. *h.* Add. — 1000 n. 4228. 4255. 4320. — 1500 n. 4300. *d.* Add. 4245. 4212. 4303. *g.* — 2000 n. 4325. *d.* Add. — 2500 n. 4277. 4300. *r.* Add. 4321. *b.* — 3000 n. 4325. *c.* Add. — 5000 n. 4207. 4325. *f.* Add. — 20000 n. 4290. cf. Add. Talis multae ut plurimum tertia pars conceditur ei, qui accusaverit, ut denariorum 500 n. 4233. 4315. *i.* Add. 4325. *i.* Add.; denariorum 1000 n. 4249. 4278. *c.* 4325. *h.* et *k.* in Add.; denariorum 1500 n. 4247. 4264. 4299. 4278. *i.* Add. 4300. *f.* 4300. *l.* Add. 4325. *b.* et *g.* Add.; denariorum 2000 n. 4325. *d.* Add.; denariorum 2500 n. 4224. *d.* Add.; denariorum 3000 n. 4325. *c.* Add.; denariorum 5000 n. 4224. *c.* Add. 4305. — Similisque summa fuisse videtur etiam n. 4266. *c.* 4288. cf. n. 4215. 4208. Sed aliquoties etiam argento exponitur multa, ut talentum argenti est n. 4259. Cf. tit. Pisid. n. 4366. *n.* Quod ubi fit drachmis, observare licet multae partem dimidiam attribui accusatori. Summa drachmarum semel videtur esse 500 n. 4303. *h.*[3] Add.; aliquoties 1000 n. 4315. *k.* Add. 4244. Add. 4303. *h.*[4] Add.; semel 3000 n. 4303. *e.* Add. nisi ibi scribendum Ⅽ (i. e. 6000), bis 6000 n. 4293. ubi scribe ϛ (conf. Add.) n. 4300. *x.* Add. Hinc n. 4308. si recte legimus aut ἐπὶ τοῖς ἡμίσεσι τῶν χρημάτων aut ἐπὶ τοῖς ἴσοις μέρεσι τῶν χρημάτων (vide Add.), videtur scribendum vs. 4. ὀφειλήτ[ει δραχμὰς - -]. De multa titulorum Phrygiae vide ad n. 3900. in his Add.

Post n. 4208. p. 129. adde:

4208. *b*.

Telmissi, in sepulcro; transcripsit Loewius. Edidi Annal. instit. arch. Rom. XIX. p. 119.

ΕΥΠΟΛΕΜΟΥΤΟΥΔΙΟΓΕ
ΝΟΥΣΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ

Εὐπολέμου τοῦ Διογένους προγονικόν.
Intellige μνημεῖον.

4208. *c*.

Telmissi, in coemeterio ad viam quae deducit Pinara; ediderunt Rossius Intelligenzblatt zur Allgem. Litt. Zeit. Halle 1845. n. 36. p. 290. Spratt et Forbes Itin. Lyciae Lond. 1847. II. p. 268.

ΕΥΤΑΚΤΟΣΕΡΜΑΝΔΕΙΜΑΣΙΟΣΚΑΔΥΑΝΔΕΥΣΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕΑΥΤΩΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΚΑΡΠΙΜΗΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣ
ΕΥΤΑΚΤΩΚΑΙΧΡΥΣΙΠΠΩΚΑΙΤΗΕΚΤΟΥΤΩΝΕΣΟΜΕΝΗΓΕΝΕΑ
ΕΑΝΔΕΤΙΣΕΤΕΡΟΣΕΝΘΑΨΗΧΩΡΙΣΤΟΥΕΠΙΤΡΕΨΑΙΤΙΝΑΗΜΩΝ
ΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΩΚΑΔΥΑΝΔΕΩΝΔΗΜΩ✱Φ

Vs. 5. extr. Spratt et Forbes omittunt ✱.

Εὔτακτος Ἑρμανδειμάσιος Καδυανδεὺς τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ Καρπίμῃ καὶ τοῖς τέκνοις Εὐτάκτῳ καὶ Χρυσίππῳ καὶ τῇ ἐκ τούτων ἐσομένῃ γενεᾷ. ἐὰν δέ τις ἕτερος ἐνθάψῃ χωρὶς τοῦ ἐπιτρέψαι τινὰ ἡμῶν, ἀποτείσει τῷ Καδυανδέων δήμῳ δηνάρια φ̅.

Nomen patris Ἑρμανδείμασις redit in titulo Cadyandensi n. 4228. *b.* in his Add.

N. 4210. p. 130. formulam, ad quam Ἰάσονος καὶ Θεοδότου redegimus, summoverunt meliora apographa n. 4288. 4683. (vide hos titulos in his Add.). Hinc tutius medelam adhibere et Vol. II. n. 1318. ubi Καιλιανοῦ proposuit Keilius et Vol. III. n. 5471. ubi scribendum ἡ καὶ Ἀγάθη, et n. 4210. ubi Keilius suadet scribendum esse τῶν ἑαυτῶν s. ἑατῶν τέκνων, ut Θεόδοτον sit nomen matris (cf. Syllog. inscr. Boeot. p. 36.).

N. 4211. p. 130. aliud apographum dissimile invenio in schedis Loewii hoc:

ΤΟΥΤΟ
ΤΟΜΝΗΜΑ
ΚΑΤΕϹΚΕΥΑ
ϹΕΝ
ΚΛΕѠΝΤΟΥ
ΠΟΥΝ . . Ο .
ΤΕΛΜΗϹϹΕΥϹ

Noli Κλέων legere. Nomen Ἰάσων frequens est in Lycia (cf. n. 4210 sq. 4243. 4292 sq.).

N. 4212. p. 130. accuratius apographum dedit Loewius, quod edidimus Annal. Instit. arch. Rom. XIX. p. 116.

ΓΗϹΑ . . ΜΑϹ	Σ]ησάμας?
ΚΕΡΑΜΕΥϹ	κεραμεὺς
ѠΝΗϹΑΜΗΝ	ὠνησάμην
ΔΙΑΤѠΝΑΡΧΕΙ	διὰ τῶν ἀρχεί-
ѠΝΤΟΝΠΥΡΓΙ	ων τὸν πυργί-
ϹΚΟΝΕΑΥΤѠ	σκον ἑαυτῷ
ΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥ	καὶ γυναικί μου
ΕΛΠΙΔΙΚΑΙΤΟ	Ἐλπίδι καὶ τ[ῇ
ΠΕΝΘΕΡΝΕΝ	πενθερ[ίδι μου
ΕΥΦΡΟϹΥΝΗΚ	Εὐφροσύνῃ κ[αὶ
ΙΑΝΟΑΡΙѠΚΑΙΤ . .	Ἰανοαρίῳ καὶ τ[έ-
ΚΝΟΙϹΗ . . Ν . .	κνοις ἡ[μῶν
ΚΑΙϹѠΤΗΡΙΧѠ	καὶ Σωτηρίχῳ
ΤѠΝΠΕΝΘΕΝΙ	τῷ πενθε[ρῷ.
ΕΤΕΡѠΔΕΟΥΔΕ	ἑτέρῳ δὲ οὐδε-
ΝΙΕΞΕϹΤΑΙ	νὶ ἐξέσται [τε-
ΗΝΑΙΕΠΕΙΑ	θ]ῆναι· ἐπεὶ ἀ-
ΕΙϹΕΙΤѠ	ποτ]είσει τῷ [ἱερ-
ѠΤΑΤѠΤΑ	ωτάτῳ τα-
ΜΕ Ѡ ✱ ͵ΑΦ	με[ί]ῳ δηναρία ͵αφ̅.

Nomen Σησάμας ab urbe Paphlagonia repetendum videtur, quae Σήσαμος s. Σήσαμον appellabatur. Σησάμης vel Σεισάμης etiam ap. Aeschyl. Pers. 320. 979. occurrit. Πενθερὶς pro πενθερὰ bene Keilio videtur statuendum comparanti παλλακὶς et παλλακή.

N. 4213. p. 130. apographum Loewii hoc est:

ΟΝΗϹΙΦΟΡΟϹ
ΔΙϹΤΟΥΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟΥΤΟΝΠΥΡΓΙ
ϹΚΟΝΤΟΥΤΟΝΚΑ
ΤΕϹΚΕΥΑΖΕΝΕ
ΑΥΤΩΚ . . ΤΗΓΥ
ΝΑΙΚΙΑΥΤΟ . ΑΜ
ΜΙΑΑΓΑΘΩΝΥΜΟ
ΚΑΙΤΟΙϹΤΕΚΝΟ . Ϲ
ΚΑΙΤΟΙϹϹΥΓΓΕ
ΝΕΞΙΝΟΝΗΞΙ

N. 4214. p. 131. habeo nunc etiam ex schedis Loewii. Eundem titulum edidit Texier Descr. As. min. T. III. p. 189.

N. 4215. p. 131. vs. 4. de formula ἐὰν μείνῃ μετ' αὐτοῦ apposite Keilius comparat Vol. II. n. 2820. *A.* 5. γυναῖκα γενομένην καὶ μείνασαν Ἀττάλου, et servorum apud dominos παραμονὴν (Curt. Anecd. Delph. p. 40.).

N. 4216. p. 131. accuratius apographum dedit Loewius, quod edidi Annal. inst. arch. Rom. XIX. p. 116. n. 12. denuoque transcriptum dedit H. Barthius Mus. Rhen. VII. p. 258. n. 41.

Barth.

ΠΟΛΕΜΩΔΛ Ε
ΣΙΑΣΩΝΑΦΑΡΝΑΚΟΥ
ΜΑΥΣΩΛΟΣΣΙΑΣΩΝΟΣ
RΛΙΩΝΕΑΥΤΟΥΠΛΥ
ΚΑΙΜΕΡΙΜΑΥΑΣΑΜΑΥΣΩΛΟΥ
ΤΟΝΕΑΥΤΗΣΑΝΔΡΑ
ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣΕΝΕΚΕΝ
ΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟ

Loew.

Π Ο Λ Ε Μ Ω Λ Α
ΣΤΑΣΩΝΑ ΦΑΡΝΑΙΟΥ
ΜΑΥΣΩΛΟΣ ΣΤΑΣΩΝΟΣ
ΤΟΝΕΑΥΤΟΥΠ
ΚΑΙΜΕΡΙΜΑΥΑΣΜΑΥΣΟΛΟΥ
ΤΟΝΕΑΥΤΗΣΑΝΔΡ
ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣΕΝΕΚΕ
ΚΤΗΣΕΙΣΛ

Hinc titulus ita legendus est recepta ex Fellowsii et Barthii apographo vs. 5. lectione ΜΕΡΙΜΑΥΑΣΑ:

Πολέμω[ν] λα[τύπος.
Στάσωνα Φαρνά[κ]ου

Μαύσωλος Στάσωνος
τὸν ἑαυτοῦ π[ατέρα
καὶ Μεριμαυάσα Μαυσ[ώ]λου
τὸν ἑαυτῆς ἄνδρ[α
φιλοστοργίας ἕνεκε[ν
τῆς εἰς α[ὐτούς.

Keilius vs. 1. proposuit Πολέμων δ[ὶς] ἐ[ποίησεν, i. e. Πολέμων Πολέμωνος ἐποίησεν, non improbabiliter. Certe etiam alias sculptores nomina sua titulis praemittere solebant. Cf. ad n. 3887. in his Add. Sed tamen haud scio an probabilius sit Πολέμω[ν] λα[τύπος; cf. n. 3827. *v.* et *y.* in his Add. Nomen Μεριμαυάσα Keilius cum nomine Μερινδάσα n. 4300. *x.* in his Add. comparat. In apographo Barthiano vs. 4. init. litterae RΛ suo loco motae sunt, fortasse illae pertinentes ad finem versus, ut ultima syllaba sit vocis ΠΑ ΤΕΡΑ, nisi simpliciter repetitae sunt ΚΑ ex initio vs. 5.

Post n. 4216. p. 131. adde:

4216. *b.*

Telmissi in lapide ad moscheam; transcripsit Loewius. Edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 119.

ΡΟΥΦΟCΔΙΟΝΥCΙΟΥ
ΤΡΙΠΟΛЄΙΤΗCЬCΦΟΙ
.ΗCΤΑΥΤΗΝ.ΗΝЄѠ
.ΑΤΟΘΗΝΙΝЄΝΟΑ
ЄΤЄΘΙΚΑΤЄΘΑΥΑΜΟΥ
ΔЄΛΦΟΝΔΙΟΝΥCΙ

Ῥοῦφος Διονυσίου
Τριπολείτης [τ]ῆς Φοι-
νίκ]ης ταύτην [τ]ὴν [σ]ω-
μ]ατοθή[κη]ν, ἔν[θ]α
ἐτέθ[η], κα[ὶ] ἔθα[ψ]ά μου
τὸν ἀ]δελφὸν Διονύσι[ον
- - - - -

N. 4217. p. 131. vs. 3. vox σύνδρομος pro σύζυγος defendi posse videtur Cavedonio Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 154. quia cóniux dici possit una cum aliquo vitam percurrere. Vix recte.

N. 4219. p. 132. vs. 2. σὺν τῷ ὑποσορίῳ scribendum esse vidit Keilius. Cf. n. 4287.

Post n. 4220. p. 132. insere:

4220. *b.*

Telmissi in sepulcro; transcripsit Loewius. Edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 119.

ΟΠΥΡΓΙCΚΟC	Ὁ πυργίσκος
ΘΥΤΟCΠΡΟ	οὗτος προ-
ΟΝΙΚΟC	γ]ονικὸς
ΑΥΡΝ	Αὐρ(ηλίου)
ΤΡΚΕΠ	- - - -
ΝΕCΟΜΕ	καὶ τῶ]ν ἐσομέ-
ΥΑΡCΕ	νων ἐξ αὐτο]ῦ ἀρσέ-
ΡΟΥ	νων τέκνων; ἑτέ]ρου
	[δὲ οὐδενὸς] cet.

N. 4221. p. 132. apographum a Loewio acceptum nihilo melius est:

ΛΗΣ

ΟΕΣΤ
ΤΑΚΑΛΛ
ΝΙΟΣΔΙΟ
ΑΝΤΗΔΙΩΝ

Post n. 4221. adde:

4221. *b.*

Telmissi in moschea; transcripsit Loewius. Edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 120. 5.

ΤΟΥ - - - - ΜΕΙΟΝΙΟΤΗ..ΕΥΑCΕΝΟΙΙ...ΤΟCΔΙΟΝΥCΙΟΥ
Δ - - - - - - - - - - - ΕΝ - - Θ - - - - - ΗΘΗΚΗ
ΚΑ - - - - ΔΟ - - - - ΥΤΟΥΡΟΔ - - - - Ρ - - ΟΙΠΑΙΕ
ΘΗΚ - - - - ΟΥΔΙΟΝ..Ο.ΘΡΕΠΤΟΝΒΥ - - - - - - - - -
ΚΑΙΠ - - - ΟΝ - ΧΕ..ΑΤΗΝΜ.ΤΕΡΜΥΤΟ - - - ΝΚΑΙΕΛΠΙΔ
ΘΡΕΠ - - - ΕΞΙΕ..ΚΑΤΥ.ΕΝΑΤΡ.Τ.CΞ - - - - ΑΙΕΙCΤΟ

Τοῦ[το τὸ μνη]μεῖον [κα]τ[εσκ]εύασεν - - - - τος Διονυσίου
- - - - - - - - - - - - - - ἡ θήκη
- - - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - τ]οῦ Διον[υσί]ο[υ] θρεπτὸν - - - - -
- - - - - - - - - - - - καὶ Ἐλπίδ[α]
θρεπ[τὴν - - - - - - - - - - θεῖν]αι εἰς τὸ
[μνημεῖον] cet.

4221. *c.*

Telmissi in monumentum eodem, ex quo est n. 4221.; transcripsit Loewius. Edidimus Annal. l. c. p. 120. 6.

ΔΟ ΑΝΔΑ
ΙΟC.ΑΙΣ...ΚΕ..Ν..ΣΕΑΥΤΗΣΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣ
ΤΕΛΗΤΟ..ΛΑΔΗΟΣΚΑΙΛ...ΗΤ.ΟΣΙΓΑ.ΡΟΥ

Nihil apparet nisi vs. 2. ἑαυτῆς καὶ τοῖς τέκνοις.

4221. *d.*

Telmissi in monumento sepulcrali; transcripsit Loewius. Edidimus Annal. l. c. p. 120. 7.

. . CPONΔЄMH
. . . HΛЄΞONEI
. . . . . CA . . . TO
\- - - - - -
\- - - - - -
\- - - - - -
\- - - - - -
. . . . H . A . . . .
. . . ΓINA . . . .
. . OTЄIC . . . .
. ICKωΛH . . .
. ΠONTAM . .
. YΠOKЄIC . .
THTYMBωP . .
A

Apparet: - - - - *ἕτε]ρον δὲ μη[δένα] ἐξὸν εἶ-[ναι θάψ]α[ι εἰς] τὸ [μνημεῖον τοῦτο]* cet.; sub finem: *ὑποκείσ[εται] τῇ τυμβωρ[υχί]α.*

N. 4223. p. 133. transcripsit Loewius, qui spatium vs. 9. vacuum non magis agnoscit quam Fellowsius, et addit in fine foliolum.

N. 4224. Loewius ita transcripsit:

a.

- - INT°A	Tit. *a.* [Τοῦτο τὸ
- - EIONΔIO	μνημ]εῖον Διο-
- NTOYTOY	φά]ντου τοῦ
E - - PATOY	Ἑ[ρμοκ]ράτου
TE . MHΣ -	Τε[λ]μησ[σέ-
OΣKAIA -	ω]ς καὶ Ἀ[μμί-
- ΣTHΣ - -	α]ς τῆς [συμ-
- - IOY -	β]ίου [καὶ
IΩNT - - -	τ]ῶν τ[έκ-
N - - - -	ν[ων αὐτῶν
KAI - - -	καὶ - - -
ΓΩNO - -	- - - [Ἑρ-
MOΛYKO - -	μολύκο[υ τοῦ
ЄPΛOAY -	Ἑρ[μ]ο[λ]ύ[κου
TOYΓA - -	τοῦ γα-
MЄPOTK -	μ[β]ρο[ῦ] κ[αὶ
ZωCIMH -	Ζωσίμη[ς Ἑρ-
ΦOKPATO -	μ]οκράτο[υ.
MHCCЄITO	μὴ [ἐξ]έ[σ]τ[ω
ITHΠOM -	ἕ]τ[ερ]ο[ν
KHΘЄYΘH -	κη[δ]ευθῆ-
NAIICTO -	ναι (ε)ἰς το[ῦ
TOTOY - -	το τὸ ὑ[ποσ-
APIONI -	ό]ριον [ἢ - -

b.

ANΔEPOY	Tit. *b.* Ἀνδ[ρέ]ου κ-
ΛHOIAMIA	αὶ ᾧ] Ἀμία
HΓYN Y	ἡ γυ[νή μου σ]υ[γχ-
ΘH	ωρεῖ] - - -
EΞEΞT	ἐξέ[σ]τ[αι -
THKAIΘ	- - -
OI . AONT	- - -
TE	- -

N. 4224. *b.* p. 133. Post hoc fragmentum adde aliud quod ex magno sepulcro transcripsit Texier Descr. As. min. T. III. p. 190.

- - - -	- - - -
- - - -	- - - OY
MNHMHC	MNЄIAC
XAPIN	XAPIN
- - -	- - -
- - -	- - ου
μνήμης	μνείας
χάριν.	χάριν.

N. 4224. *c.* p. 133. ex schedis Gravesii edidit Rossius Intelligenzbl. zur Allgem. Litt. Zeit. Halle 1845. n. 35. p. 286. 2. cum hac varietate lectionis: vs. 3. KATЄCKЄYACA, vs. 4. THNCωMATOΘH KHN, vs. 5. ΓYNЄKI, vs. 6. AYPNANNATЄIMO ΘЄOY, vs. 7. init. ЄTЄPω; deinde ЄΞONЄC, post vs. 9. add. quos quattuor versus non legit Schoenbornius:

TωΠINAPЄωNΔHMωΔHNA
PIAΠЄNTAKICXЄIΛIAKATTOTPITON
MЄPOCΛHMΨЄTAIOMHNYCACЄNΔЄ
TωYΠOPIHONANIOYΛHCω

i. e. *τῷ Πιναρέων δήμῳ δηνά-*
ρια πεντακισχείλια κα[ὶ] τὸ τρίτον
μέρος λήμψεται ὁ μηνύσας· ἐν δὲ
τῷ ὑπο[σο]ρί[ῳ] ὃν ἂν [β]ουληθῶ.

Adde igitur haec et scribe vs. 6. Αὐρ(ηλία) Νάννα. Fortasse vs. 2. Πιναρεὺς scribendum licet apographis in OYC consentientibus. Conf. ad n. 4248. in his Addendis.

Post n. 4224. *c.* adde:

4224. *d.*

In sepulcro prope vicum Kalpek ad *Anticragum*; transcripsit Thomas Graves; edidit Rossius Intelligenzblatt zur Allgem. Litt. Zeit. Halle 1845. n. 35. p. 283. 1.

ΤΟΗΡΩΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕΙΣΑΙΩΝΙΟΝΜΝΗΜΗΝΚΑΙΤΗΜΕΤΑΘΑΝΑΤΟΝΑΦΘΕΙΩΜΕΝΗΘΡΗΣ
ΚΕΙΑΗΡΟΔΟΤΟΣΓΑΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥΑΣΚΛΗΠΙΔΟΥΠΙΝΑΡΕΥΣΚΑΤΑΣΥΝΧΩΡΗΜΑΙΟΥΛΙΑΣΟΥΗΡΑΝΙ
ΑΣΓΕΓΟΝΟΣΕΡΙΑΡΧΙΕΡΕΟΣΛΙΚΙΝΙΟΥΣΤΑΣ ΩΕΜΙΔΟΣΑΝΔΙΚΟΥΚΗΔΙΑΤΩΝΕΝΠΑΤΑΡΟΙΣΑΡΧΕΙ
ΩΝΕΚΜΕΜΑΡΤΥΡΙΜΕΝΟΥΚΑΙΕΙΣΤΑΠΙΝΑΡΕΩΝΑΡΧΕΙΑΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΤΛΗ
ΠΟΛΕΜΩΙΑΣΟΝΟΣΚΑΘΥΙΟΘΕΣΙΑΝΗΡΟΔΟΤΟΥΠΙΝΑΡΕΙΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΚΑΙΣΥΜΦΕΡΟΥΣΗΡΟΔΟΤΟΥ
ΚΑΙΑΔΕΛΦΩΤΛΗΠΟΛΕΜΩΓΑΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥΠΙΝΑΡΕΙΚΑΙΤΟΙΣΕΞΑΥΤΩΝΚΑΙΕΚΤΟΥΤΩΝΓΕΝ
ΝΗΘΕΙΣΙΝΑΛΛΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΕΣΤΑΙΕΝΤΩΗΡΩΩΤΑΦΗΝΑΙΟΥΤΕΣΥΝΧΩΡΗΣΑΙΤΙΝΙΚΑΤΟΥΔΕΝΑΤΡΟ
ΠΟΝΟΥΤΕΠΡΟΣΕΝΓΡΑΨΑΙΗΕΚΚΟΛΑΨΑΙΤΗΣΕΠΙΓΡΑΦΗΣΤΟΥΗΡΩΟΥΜΟΝΩΝΘΑΠΤΟΜΕΝΩΝΕΝ
ΤΩΥΠΟΣΟΡΙΩΤΩΝΘΡΕΠΤΩΝΕΚΑΣΤΟΥΗΜΩΝΕΑΝΔΕ . . . ΙΑΡΑΤΑΥΤΑΠΟΙΗΣΗΚΗΔΕΥΣΗΤΙΝΑΕΝ
ΤΩΗΡΩΩΗΚΑΤΑΣΟΦΙΣΗΤΑΙΤΙΠΕΡΙΤΙΝΟΣΤΩΝΠΡΟΣΕ . . . . . ΜΕΝΩΝΣΤΩΙΕΡΟΣΥΛΟΣΚΑΙ
ΕΞΩΘΕΝΟΦΕΙΛΕΤΩΕΚΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΑΥΤΟΥΕΠΙΤΕΙΜΙΟΥΤΩΠΙΝΑΡΕΩΝΔΗΜΩ✕ΒΦΟΥ
ΣΗΣΤΗΣΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣΠΑΝΤΙΤΩΒΟΥΛΟΜΕΝΩΕΠΙΤΩΤΡΙΤΩΜΕΡΕΙΤΟΥΧΡΗΜΑΤΟΣ

Τὸ ἡρῷον κατεσκεύασεν εἰς αἰώνιον μνήμην καὶ τῇ μετὰ θάνατον ἀφ[ωσ]ιωμένῃ θρησκείᾳ Ἡρόδοτος Γαΐου Ἰουλίου Ἀσκληπι[ά]δου Πιναρεύς, κατὰ συνχώρημα Ἰουλίας Οὐηρανίας γεγονὸς ἐ[π]ὶ ἀρχιερέος Λικινίου Στασ[ιθ]έμιδος, [Ξ]ανδικοῦ κή, διὰ τῶν ἐν Πατάροις ἀρχείων, ἐκμεμαρτυρ[η]μένου καὶ εἰς τὰ Πιναρέων ἀρχεῖα, ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις Τληπολέμῳ Ἰάσονος καθ' υἱοθεσίαν Ἡροδότου Πιναρεῖ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ Συμφερούσ[ῃ] Ἡροδότου, καὶ ἀδελφῷ Τληπολέμῳ Γαΐου Ἰουλίου Ἀσκληπιάδου Πιναρεῖ, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν καὶ ἐκ τούτων γεννηθεῖσιν· ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται ἐν τῷ ἡρῴῳ ταφῆναι οὔτε συνχωρῆσαί τινι κατ' οὐδένα τρόπον οὔτε προσενγράψαι ἢ ἐκκολάψαι τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ἡρῴου, μόνων θαπτομένων ἐν τῷ ὑποσορίῳ τῶν θρεπτῶν ἑκάστου ἡμῶν· ἐὰν δέ [τις π]αρὰ ταῦτα ποιήσῃ [ἢ] κηδεύσῃ τινὰ ἐν τῷ ἡρῴῳ ἢ κατασοφίσηταί τι περί τινος τῶν προ[γ]ε[γραμ]μένων, [ἔ]στω ἱερόσυλος καὶ ἔξωθεν ὀφειλέτω ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ ἐπιτειμίου τῷ Πιναρέων δήμῳ δηνάρια δισχίλια πεντακόσια, οὔσης τῆς κατηγορίας παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐπὶ τῷ τρίτῳ μέρει τοῦ χρήματος.

4224. e.

Ad viam *inter Cragum et Anticragum*; ex schedis Gravesii edidit Rossius Intelligenzbl. zur Allgem. Litt. Zeit. Halle 1845. n. 35. p. 288. 5.

ΤΟΗΡWΙΟΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΑΝΜΑΡΚΟϹΑΥΡΕΥΤΥΧΗϹϹΤΕΦΑΝΟΥΚΑΙΜΑΡΚΙΑΑΥΡ
ΜΑΚΑΡΙΑΒΑϹΙΛΙΔΟϹϹWΖΟΝΤΟϹϹΙΔΥΜΕΙϹΕΝΒΟΥΛΟΝΤΑΙΕΝΤΑΦΗΝΑΙΤΑΤΗϹΘΥΓΑΤΡΟϹ
ΑΥΤWΝΜΑΡΑΥΡΗΛΙΑϹΕΡWΑΡΟΥΔΟϹΠΑΙΔΙΑΤΕΚΑΙΕΓΓΟΝΑΕΙΤΗΤΥΑΜΔΙΤΗΙϹΕΡΧΟΜ Ε
ΝWΝΕΝΔΕΞΙΟΙϹΒΟΥΛΟΜΕΘΑΔΕΕΝΤΗΕΥWΝΥΜWΙΥΑΛΙΔΙΕΝΤΑΦΗΝΑΙΛΑΛΛΑΝΗΝΟΗΙΙΓ
ΑΝΑΤΡΟΦΕΙϹΑ . ΕΓΑΤΟΥϹΥΝΒΙΟΥΑΥΤΗϹΚΑΙΤΕΚΝWΝΚΑΙΕΓΓΟΝWΝΕΝΑΕΓΗΝΤΙΚΡΥϹ
ΤΥΑΛΙΝΟΝΟΡ . ΤΟΝΗΜWΝΑΓΑΘΗΕΡΟΝΚΑΙΤΗΝΤΟΥΤΟΥΓΥΝΑΙΚΑϹΥΝΡΟΦΙΑΝΚΑΙΤΑϹ
.ΛΥ.Ι..ΚΝΑΙ...ΝΥΓ...ΝΥΓ. ΗΜWΝΑΝΑΤΡΑΦΕΙϹΑΝΚΑΙΤΟΝΑΝΔΡΑΑΥΤΗϹΑΥΡΗΔΙΟΝ

Τὸ ἡρῷον κατεσκεύασαν Μάρκος Αὐρ(ήλιος) Εὐτύχης Στεφάνου καὶ Μαρκία Αὐρ(ηλία) Μακαρία Βασίλιδος Σώζοντος Σιδυμεῖς, ἔν[θα] βοίλονται ἐνταφῆναι τὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῶν Μαρ(κίας) Αὐρηλίας Ἐρ[μ]αροῦδος παιδία τε καὶ ἔγγονα [ἐν] τῇ [π]υα[λί]δι τῇ ἰσερχομένων ἐν δεξιοῖς. βουλόμεθα δὲ ἐν τῇ εὐωνύμῳ [π]υαλίδι ἐνταφῆναι Λάλλαν [τ]ὴν [ὑφ'] ἡ[μῶν] ἀνατρ[α]φεῖσα[ν μ]ε[τ]ὰ τοῦ συνβίου αὐτῆς καὶ τέκνων καὶ ἐγγόνων, ἐν [δ]ὲ [τ]ῇ [ἀ]ντικρὺς [π]υαλί[δι τ]ὸν [θ]ρ[επ]τὸν ἡμῶν Ἀγαθή[μ]ερον καὶ τὴν τούτου γυναῖκα Συν[τ]ροφίαν καὶ τὰ [α]ὐ[τῶν τέ]κνα [καὶ - - - τὴ]ν ὑ[φ'] ἡμῶν ἀνατραφεῖσαν καὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς Αὐρή[λ]ιον.

Notabilis forma est (Ἑρμαρώ), Ἑρμαροῦς, Ἑρμαροῦδος, cuius exempla in Lyciis habentur haec: (Ἐλπιδώ), Ἐλπιδοῦς, Ἐλπιδοῦτος n. 4300. *f.* in his Add.; (Σπορώ), Σποροῦς, Σποροῦτος n. 4315. *i.* in his Add. et haud dubie (Παρθενώ), Παρθενοῦς, Παρθενοῦτος s. Παρθενοῦδος n. 4321. g.; (Ζωσιμώ), Ζωσιμοῦς, Ζωσιμοῦτος n. 4325. *d.* in his Add. Comparari nomina Aegyptia possunt Φιλοῦς, Φιλοῦτος n. 4822.; Σαραποῦς, Σαραποῦτος n. 4826.; Τφοῦς, Τφοῦτος n. 4826.; Ἀλεξοῦς, Ἀλεξοῦτους n. 5104. (quod video nunc fecisse etiam Keilium qui praeterea congessit ex tabula Borgiana, praeeunte Sturzio de dial. Maced. p. 137. Ἀπολλωνοῦτος, Ἡρακλοῦτος, Θεοδοῦτος, Κρονοῦτος, Νεμεσοῦτος); de quibus formis vide Birchium Révue archéol. V. 1848. p. 302 sqq. De masculino Σεντωοῦτος n. 4712. nondum mihi constat, quum possit statui Σεντωσῦτος, ad exemplum Πρώτυτος s. Πρωτῦτος n. 4968. Postremo apte Keilius huc trahit tituli Nisyrensis ap. Rossium Inscrr. inedd. II. n. 168. p. 56. Ἀγαθοῦδος et tituli insulae Symes ap. eundem III. p. 36. Ἡρακλεῦς. Cf. n. 4230. in his Add. Similiter nominum Καλλικλῆς, Ἄττης genitivos Καλλικλῆδος, Ἄττηδος formarunt Pisidae. Vide n. 4366. *w.* ad eandemque regulam habentur genitivi Διονυτάδος, Ἀπολλάδος, Μηνάδος in titulis Smyrnensibus Vol. II. n. 3141.

4224. *f.*

In vico Leveesy in sepulcro rupi inciso; transcripsit Daniellus, qui dedit Fellowsio a quo acceptum edidit Sharpe in Sprattii et Forbesii Itin. Lyciae, Lond. 1847. tab. inscr. n. 2. Praemissi sunt versus tres lingua Lycia concepti.

ΤοΥΤοΤοΜΝΗΜΑΕΡ ΑΣΑΝΤοΑΓοΛΛΩΝΙΔΗΣΜοΛΛΙΣΙοΣΚΑΙΛΑΓΑΡΑΣ
ΑΓοΛΛΩΝΙΔοΥΓΥΡΙΜΑΤΙοΣοΙΚΕΙοΙΕΓΙΤΑΙΣΓΥΝΑΙΞΙΝΤΑΙΣΕΑοΤΩΝ
ΚΑΙΤοΙΣΕΓΓοΝοΙΣΚΑΙΑΝΤΙΣΑΔΙΚΗΣΗΙΤοΜΝΗΜΑΤοΥΤο
ΕΞΩΛΕΑΚΑΙΓΑΝΩΛΕΑΕΙΗΑοΤΩΙΠΑΝΤΩΝ

Τοῦτο τὸ μνῆμα ἐρ[γ]άσαντο Ἀπολλωνίδης Μολλίσιος καὶ Λαπάρας Ἀπολλωνίδου, Πυριμάτιος οἰκεῖοι, ἐπὶ ταῖς γυναιξὶν ταῖς ἑαοτῶν καὶ τοῖς ἐγγόνοις· καὶ ἄν τις ἀδικήσῃ τὸ μνῆμα τοῦτο, ἐξώλεα καὶ πανώλεα εἴη ἀοτῷ πάντων.

Notabis scripturam ex peculiari pronuntiatione natam ἑαοτῶν, ἀοτῷ p. ἑαυτῶν, αὐτῷ, ut alibi est φεόγειν (Vol. II. n. 2008.), ταῦτα p. ταῦτα in tit. Leri ap. Ross. Inscrr. inedd. II. p. 69. et in titulo Erythraeorum ap. Lebas. Voy. archéol. III. Inscr. p. 7. n. 40. ubi est etiam Εὀεργέτην. Cf. Εὀπάμων et Εὀέλθων. Huc Keilius rettulit etiam Ἀμόντας Syll. inscr. Boeot. p. 168. et Βλόσων n. 6056. Notabis etiam diphthongum EI per E expressam in ἐργάσαντο, ἐξώλεα, πανώλεα. Cf. Vol. II. n. 2984. Cum nomine Πυρίματις conferas Πορματίς n. 4314. De formula imprecandi cf. Vol. II. n. 2260. 2664. 2667. 2831.

4224. *g.*

In vico Orahn in confiniis Cariae, ubi olim *Araxa* sita fuisse videntur (Ptolem. Geogr. V, 3. Steph. Byz. v. Ἄραξα; cf. Sestini nummum inscriptum ΛΥΚΙΩΝΑΡΑ et Mionnet Suppl. VII.). Ediderunt Spratt et Forbes Itin. Lyc. II. p. 267.

ΦΙΕΡΟΥΝΤΟΣΓΝΑΙΟΥΑΥΙΔ....ΚΕΛΕΡΟΣΦΙΣΚΙΛΛΙ
...ΕΡΓΟΝΚΑΙΣΥΝΓΕΛ...
ΑΡΑΞΕΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜ...

- - - - - - - -
ἀ]φιεροῦντος? Γναίου Αὐιδ[ίου] Κέλερος - - - - [δι' οὗ τὸ] ἔργον καὶ συν[ετ]ελ[έσθη.
Ἀραξέων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμ[ος - -
- - - - - - - -

N. 4225. p. 134. Argumentum anaglyphi Lloydius (Gerhard archaeol. Zeitung 1848. p. 320.) ad scenam mythologicam revocans nomen Μέσος cum nomine venti Μέσης (Aristot. Meteorol. II, 69.) componebat et Boream intelligi posse censebat. Parum probabiliter; hoc de nomine commentum manifesto falsum est.

Post n. 4225. insere:

4225. *b.*

Ibidem in lapide; ediderunt Spratt et Forbes Itin. Lyc. II. p. 268.

ΚΑΔΥΑΝΔΕΩΝΗΒΟΥΛΗ
ΕΤΕΙΜΗΣΕΝΦΙΛΩ
ΤΑΝΑΤΤΑΛΟΥΚΑΔΥΑΝΔΕ
ΑΑΝΔΡΑΚΑΛΟΝΚΑΙΑΓΑ
5 ΘΟΝΓΕΝΟΜΕΝΟΝΠΡΟ

Καδυανδέων ἡ βουλὴ ἐτείμησεν Φιλώταν Ἀττάλου Καδυανδέα ἄνδρα καλὸν καὶ ἀγαθὸν γενόμενον προ - - - - - - -

Post n. 4228. p. 134. adde:

4228. *b.*

Ibidem; edidit Rossius Intelligenzbl. zur Allgem. Litt. Zeit. 1845. n. 36. p. 290.

ΕΡΜΑΝΔΕΙΜΑΣΙΝΦΙΛΩΤΟΥ
ΣΩΣΙΚΛΕΙΑΤΟΝΕΑΥΤΗΣ - -

Ἑρμανδείμασιν Φιλώτου Σωσίκλεια τὸν ἑαυτῆς [ἄνδρα - - -

Nomen Ἑρμανδείμασις extat etiam in titulo Telmessensi n. 4208. *c.* in his Add.

N. 4230. p. 135. in annotatione adde: Initio scriptum est Ζῶμεν, qui monumentum posuerunt significant se vivos fuisse omnes. Cf. n. 4245. 4246. Vol. II. n. 2667. Monuit Cavedonius. Itaque videndum ne feminae nomen sit Σωσοῦς, formatum ut Ἑρμαροῦς n. 4224. *e.* in his Add.

N. 4233. p. 135. in numero insequentis fragmenti corrige 4334. reposito 4234.

Post n. 4235. p. 136. insere:

4235. *b.*

In loco Doover, qui est vetus *Tlos*; transcripsit et edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 255. n. 33.

\ΟΝΕΝΔΟΞΩΤΑ
ΙΤΠ ΘΑΙΔΕΔ
ΗΚΑΙΙΟΔ ΟΓΙ Ν
ΔΙΟ..ΤΟΥΕΝΙΩ
ΣΚΑΛΟΥΚΑΓΑΘΟΥΟ..ΕΑΙΕΙ
ΤΕΩΣ.ΔΙΑΒΙΟΥΚΑ
ΤΑΟΣΑΚΑΙΚΒΡΑΣΙ
ΠΑ ΡΟΤΕΤΟΝΙΚΡΑ
ΓΡΟΙ◦ΙΟΗΜΕΡΟΥΘΕΟΥ
ΧΕ..ΚΑΙ ΕΘΝΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
ΤΟΣΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΕΙΩΣ
ΤΟΥΔΥ.ΟΥΣΑΝΔΡΟΣ.ΚΗ
ΟΞΕΤΟΡΟΥΛΗΚΑΙΣ
Υ.ΑΝ.ΩΝΓΝΩΜΙ
. ΑΘΑΙ.ΣΙΤΝ ΟΝ
ΔΕΠΕΡΕ ΠΡΟΣΑ
ΑΝΔΡΑΤΟΝΑΝ..ΡΟΤΑΤΟΝ
ΤΗΣΟ.ΕΝΟΝΣΥΝ..ΤΡΕΙΝ
ΔΙΣΤΑΙΣΣΥΝΤΕΛΟΥΜΕΝΑ
ΑΙΣΚΑΙΕΥΩΧΙΑΙΣ.ΓΟΤΟ
ΤΟΥΚΑΙΤΩΝΑΜΩΝΑΡ
ΕΚΤΟΥΔ.ΜΟΥ.ΑΡΙΝ
ΡΑΔΕΔΟΜΕΙ...ΟΥ
ΠΡΩΤΟΝΩΝ ΡΕΩΣ
ΔΕΙΣΘΑΙΔΕΔΟΧΘΑΙΙΕΒΘΥΛ
ΩΡΟΣΛΑ ΟΛΙΛΙ
Α ΑΡΕΣΟ..ΝΟΝΤΑ
ΞΣ
Α ΙΕΡΟΘΥΤΟΥΚΑΙ...ΝΓ
Ο ΤΑΙΑΠΑΤΗΣ
ΓΑΥΤΩΜΕΤΟΥ
ΣΥΝΑΡΧΙΑΣΚΑΙΤΩΝΑΛΛΩΝ
ΝΤΑ.ΡΑΝ.ΑΤΑΚΑΤΑΒΑΛΛ
ΩΝΕΙΣΚΙΒΩΤΟΝ
ΣΕΛΗΦΟΝΕΙΡΗΝΑΙ
ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΕ

Prope omisissem hoc fragmentum pessime habitum, nisi novum pagum Lycium suppeditaret de Bellerophonte denominatum. Sunt duo decreta senatus populique, ut ex paucis, quae legi possunt, patet. Vs. 1. ἄνδρα τ]ὸν ἐνδοξ[ό]τα[τον - - -; vss. 2. 3. δεδόχ]θαι δὲ [τῇ βουλ]ῇ καὶ [τῷ] δ[ήμῳ - - -; vs. 5. ἀνδρὸ]ς καλοῦ κἀγαθοῦ - - -; vs. 6. ἱερ]έως διὰ βίου κα[ὶ - - -; vs. 7. πάν]τα ὅσα καὶ - - -; vss. 10. 11. Εἰρήναιος - - - τος Βελλεροφόντει[ο]ς - -; vss. 13. 14. ἔδ]οξε τ[ῇ β]ουλῇ καὶ [τῷ δήμῳ· [πρ]υ[τ]άν[ε]ων γνώμ[η - -; vs. 17. ἄνδρα τὸν [ἐ]ν[δοξ]ότατον - -; vss. 19. 20. ταῖς συντελουμένα[ις ἑορτ]αῖς καὶ εὐωχίαις - - -; vs. 21. καὶ τῶν ἄ[λλ]ων - -; vs. 22. ἐκ τοῦ δ[ή]μου - - -; vss. 23. 24. πα]ραδεδομέ[ν]ο[ν] ὑ[πὸ τῶν] πρ[ογ]όνων - - -; vss. 25. 26. δεδόχθαι [τῇ] β[ο]υλ[ῇ καὶ τῷ δήμῳ; vs. 29. ἱεροθύτου καὶ - - -; vs. 32. συναρχίας καὶ τῶν ἄλλων - - -; vss. 33. 34. καταβαλλ[όντ]ων εἰς κιβωτὸν - - -; vss. 35. 36. - - Εἰρήναι[ον] - - - Βελλεροφόντε[ιον - - -. De demis Lyciorum, in quibus est demus Βελλεροφοντείων, cf. ad n. 4269. *d.* in his Add.

N. 4237. p. 136. de Iulio Marino cf. ad n. 4238. *c.* in his Add.

N. 4238. *b.* p. 136. Eprius Marcellus, qui hic honoratur titulo fortasse non integro, videtur esse T. Eprius Marcellus, qui a. u. c. 811. Lyciam legatus pro Praetore obtinuit (Tacit. Ann. XIII, 33. cf. Avellinus Epigrafe di Eprio Marcello, Nap. 1831. et Borghesius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1831. p. 147.). Haec in schedis meis notata casu quodam non expressa typis sunt. Postea idem monuit Cavedonius.

N. 4238. *c.* p. 136. honoratus monente Cavedonio est L. IVLIVS L. F. FAB. MARINVS CÆCILIVS SIMPLEX LEG. IMP. NERVAE TRAIANI AVG. GERM. PROVINCIA LYCIÆ ET PAMPHYLIÆ in inscriptione ap. Marinum Fratr. Arv. tab. LVIII. Videtur autem Lyciam obtinuisse inter a. p. Chr. 98-104. ante quam Traianus Dacicus vocatus est. Eius uxor Iulia Tertulla honoratur n. 4237.

N. 4238. *d.* p. 136. Cavedonius quam de gente Iulii Quadrati coniecturam proposuit Annal. Instit. arch. Rom. XIX. p. 155. eam monitus a Borghesio retractavit Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 172. Legatorum pro Praetoribus Lyciae recensum fecit Secchius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1843. p. 140. Sunt autem imperante Claudio *Eprius Marcellus* (vide n. 4238. *b.* in his Add.), imperante Tito *Titus Aurelius Avitus* n. 4300. *v.* in his Add., imperante Vespasiano *Sextus Marcius Priscus* n. 4270. 4271. cf. n. 4276. in his Add., Traiano *Antius Aulius Iulius Quadratus* n. 4238. *d.* et *L. Iulius Marinus Simplex* n. 4238. *c.* in his Add. Antonino Pio *Cn. Arrius Cornelius Proclus* n. 4303. *h.*[1] in his Add. Praeter hos innotuerunt *Domitius Apollinaris* n. 4236. *Pompeius Falco* (Borghes. Iscr. di L. Burbuleio p. 24.), *Caius* - - - n. 4304. *b.* in his Add. Conf. n. 4240. 4252. 4303. *c.* ubi nomina interierunt.

N. 4239. p. 137. ex verbis vss. 7-10. bene Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 155. colligit laudari hominem Lycium, qui in bello contra Rhodienses gesto excelluit, ac significari tempus recuperatae maiorum libertatis ope Romanorum, quibus deinceps commune Lyciorum titulum n. 5880. posuit.

N. 4240. p. 137. de legione XVI. Flavia Firma Cavedonius l. c. conferri iubet Borghesium Iscr. di Burbuleio p. 36 sq.

N. 4240. *b.* p. 137. Cavedonius coniicit vss. 1. 2. Δικαιοδότην Νεράτιον ratione habita fragmenti ap. Marinum Fratr. Arv. p. 779.

NERA . . . . .
M . . . . . .
LEG. AVG . . .
IVRIDIC . . .

N. 4240. *c.* p. 137. vs. 1. init. scribe . . . . . [Οἰ]-νοανδ[έω]ς cet. Post vs. 5. col. 2. excidit versus integer ΚΑΙΚΥΑΝΕΙΤΗΣ teste H. Barthio Mus. Rhen. VII. 1849. p. 254. Itaque hoc versu reposito scribe: Μυρεὺς καὶ Τλωεὺς καὶ Κυανείτης, Ὀλυμπιονείκης. Quod idem Barthius dicit extrema in columna 2. a me male suppleta esse, nihil nisi AN esse redintegrandum, persuadeat aliis.

N. 4240. *d.* p. 138. denuo transcriptum sed etiam magis mutilum edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 256. n. 37. Is pro Ω dedit Ω. Subiectum vs. 2. non solum Τύχη, sed etiam *Securitas* et *Salus Augusti* (Marinus Fratr. Arv. tab. IV. oss. 8.) videtur esse posse Cavedonio l. c. p. 156. Cf. Tacit. Agric. 3. At improbabile tamen orationem ex voce σωτηρία aptam esse. Nisi est Τύχη, est Πρόνοια (cf. n. 3957.).

Post n. 4240. *d.* insere:

4240. *e.*

Ibidem; edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 256. n. 36.

ΤΛΩΕΩΝΟΔΗΜΟΣ
ΚΑΘΙΕΡΩΣΕΝΕΠΙΕΡ
ΜΑΙΟΤΑΒΒΙΣΕΙΔΕ
ΕΙΤΕΙΜΟΥ
5 ΣΗΣΑΝΤΙΕΥΣΕΒΕ

Τλωέων ὁ δῆμος καθιέρωσεν ἐπὶ Ἑρμα[κ]ότᾳ β, [φύ]-σει Ἐ[ν]τείμου, [ζ]ήσαντι εὐσεβέ[στατα].

De nomine Ἑρμακότας cf. ad n. 4300. *n.* in his Add. Nomen Ἔντειμος extat n. 4305. Hermacotas proprie filius fuit Entimi, adoptatus ab Hermacota, qui ei nomen dedit. Sic explicandum etiam n. 4289. (vide in his Add.) De formula ἐπί τινι cf. ad n. 4303. *h.*[4] in his Add.

N. 4241. p. 138. vs. 2. ΕΠΟΥΔ in lapide esse vidit etiam H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 254. Tamen Ε nihil nisi signum interpunctionis videtur esse.

N. 4242. p. 138. fortasse scribendum Μειδί[ας], quod nomen frequens in titulis Pisidarum.

N. 4244. p. 139. vs. 6. Siglum ‹ drachmas significat. Itaque dele ✱ α quod dedi in minusculis, et scribe δραχμὰς α. Cf. n. 4300. *x.* in his Add. et ad n. 4207. in his Add.

N. 4248. p. 140. vs. 5. scribe Εὐτυχέους [καὶ] Κλαυ-(δίας) cet. Non oblitteranda forma singularis genitivi, quae non infrequens est in titulis huius tractus. Sic Εὐτυχέους n. 4316. *h.* in his Add. Ἀρτεμέους n. 4367. *f.* Κοτέους n. 4413. Κοττέους n. 4362. Μανέους n. 4380. *v.* Μολέους n. 4365. Νικοστεφέους n. 4316. *k.* in his Add. Ὁπλέους n. 4366. *b.* *p.* (Ὁπλέος n. 4366. *q.*) Ὀσέους n. 4379. *l.* Ταττέους 4321. *b.* 4341. *e.* Τεαττέους n. 4365. 4366. *c.* *d.* *e.* 4381. tit. *D.* Τελέους n. 4412. Incertum an huc pertineat etiam Πιναρέους n. 4224. *c.* ubi quum titulus, ut nunc apparet, ad Pinarenses referendus sit (vide n. 4224. *c.* in his Add.), potius Πιναρεύς legendum videtur. De casu recto horum genitivorum quomodo existimandum sit, docet Κοτῆς n. 4341. *c.* *e.* et Ὁπλῆς n. 4366. *q.*

Post n. 4252. *e.* p. 142. insere:

4252. *f.*

Ibidem; inscriptio bilinguis praemissis litteris Lyciis; edidit Sharpe Append. ad Sprattii et Forbesii Itin. Lyciae II. tab. inscr. n. 4. p. 238.

ΕΛ Α Τ ΕΑΥΤΩΙ
ΚΑΙΤΗ Ι
ΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝ
ΑΥΤ Ο

Ἔλατ[ος] ἑαυτῷ καὶ τῇ [γυναικὶ] καὶ τοῖς τέκν[οις] αὐ-τ[οῦ].

N. 4253. p. 142. vs. 8. fortasse legendum [Δά]λ-λαν (conf. n. 4224. *e.* in his Add.) aut Μάχαν (conf. n. 4300. *d.* in his Add.).

N. 4255. p. 143. Keilius proposuit vs. 1. τροφίμου pro τροφέος, vs. 2. ἢ κληρονομίαν ἔχει, siquidem etiam Athenis patronus ius hereditatis habebat liberto sine liberis defuncto (Isaeus de Nicostrati hered. 9. p. 274. Schoem. cf. C. Hermann. Antiquit. polit. 114. n. 15. p. 254.). De lectione τροφίμου valde dubito. Satis apertae litterae sunt superstites. Nec quidquam obstat quo minus Claudiae Platoniae cuius oeconomus memoratur n. 4258. putemus etiam τροφέα fuisse, tanquam παιδαγωγόν. In altero loco bene Keilius, etsi exspectatur ἢ καὶ τὴν κληρονομίαν ἔχει. Vs. 5. idem putat legendum esse ὁ δὲ θάψας τινὰ ἢ κακουργῶν ᾧ δή ποτε τρόπῳ (coll. n. 3480. *t.* μηθεὶς κακουργήσῃ τὸ μνημεῖον).

N. 4266. *b.* p. 145. ad Θεὰν Ῥώμην Cavedonius l. c. p. 156. dicit Lycios simulacrum Romae Iovi Capitolino consecrasse. Vide n. 5880. in his Add.

N. 4269. p. 147. repetii in Gerhardi Ephemerid. archaeol. 1844. n. 17. p. 281 sqq. Disputarunt de hoc titulo Leakius Transact. of the Roy. Soc. of Lit. Second series Vol. I. 1843. p. 256 sqq. et Vol. II. 1847. p. 27 sqq. et Bergkius in Gerhardi Diario archaeol. 1847. Append. Sept. n. 3. p. 33* sq. Sed nihil illi, quod faciat ut multa mutemus in nostris. Vs. 4. init. νικέων scriptum ibat Bergkius contendens spatium non addicere lectioni nostrae νεικέων. Nimirum non reputavit crebro in hoc titulo omissas litteras esse a quadratario. Lectio νικέων ad sensum loci parum probabilis est. Vss. 5. 6. Leakius legit Σπάρσις ὅδε Ἁρπάγου υἱὸς ἀριστεύσας τὰ ἅπαντα || Καρσὶ πάλην cet. ficto nomine ex vocabulo Lycio *separzza* quod in monumento Lycio post Harpagi filii mentionem sibi legisse videbantur viri docti. Sed nec Σπάρσις nec Καρσὶ ullam probabilitatem habent. Temere nos vituperat Bergkius, quod vs. 5. ο delendum iudicavimus; quod cur fecerimus, monuimus in annotatione. Atque apparet particulam δὲ hoc loco necessariam esse. Quod idem suspicatur nullum ibi nomen fuisse sed Harpagi filium simpliciter vocatum esse, statuere videtur verbum supplendum esse. Quodsi nullum nomen fuit initio versus, vocabulum ibi positum ad

praecedentia pertineret, ut χωρ]ίς· ὁ δ' Ἁρπάγου υἱός. Sed non probabile illud. Superest ut verbum in fine quaeramus: at quum ibi Γ ut certissima littera notetur, audacioris esset τάδ' ἔτευξεν vel τάδ' ἔθηκεν proponere. Itaque acquiescendum in eo quod diximus verbum ἀνέθηκεν ex versu 2. animo repetendum esse. Longe difficillimus locus est vs. 10. ubi quod ex litteris superstitibus apparet [Ἀρ]κάδας ἄν-[δρας], id damnat Bergkius putans nomen subesse oppidi vel loci vicini. In quo sponsorem nactus est Lloydium, qui in litteris ad Gerhardum datis (vide Archaeol. Zeitung 1848. Beilage n. 5. p. 68.*), asseverans ΣΑΔΑΣ legi non ΚΑΔΑΣ coniicit Ἀρσάδας esse reponendum collato titulo Arsadensium (vide n. 4278. *i.* in his Add.). Quodsi Σ verum est, utique probabilis Lloydii coniectura videbitur, modo dicas populum Arsadensium, qui vulgo Ἀρσαδεῖς audiunt (Ἄρσαδα, ut Οἰνόανδα, Ἀρύκανδα, Καδύανδα), olim etiam Ἀρσάδας esse vocatos (Ἀρσάς, Ἀρσάδος, ut Ἀρκάς, Ἀρκάδος). Et fortasse hoc verum est. De aetate tituli nobiscum fere consentit Bergkius, nisi quod mavult statui Olymp. 104, 3. quo tempore plurimae per Asiam minorem perturbationes ortae sint desciscentibus a rege Persarum satrapis et dynastis (vide Diodor. Sic. XV, 90.). Quumque in ea fere tempora etiam Periclis incidere dominatio videatur, cuius mentio fit ap. Phot. Bibl. p. 120. Bekk. καὶ ὡς Λύκιοι πρὸς Τελμισσεῖς, ἡγουμένου αὐτοῖς τοῦ σφῶν βασιλέως Περικλέους, ἐπολέμησαν καὶ οὐκ ἀνῆκαν πολεμοῦντες ἕως αὐτοὺς τειχήρεις ποιήσαντες καθ' ὁμολογίαν παρεστήσαντο, Theopompo in libro XII. et Euagorae sortem et hoc Lyciorum contra Telmissenses bellum enarrante, Bergkius Harpagi filium, qui celebratur hac inscriptione, ipsum illum Periclem esse arbitratur. Quae coniectura si paulo firmioribus argumentis niteretur, sane de versu 5. aliter refingendo circumspicere deberemus. Vs. 11. omnino legendum cum Bergkio:

Ζηνὶ δὲ π[λ]ε[ῖ]στα τροπαῖα β[ρ]οτῶν [ἔστ]η[σ]εν ἁπάν-[τ]ων.

Hoc igitur repones et simul etiam vs. 1. scribes Ἐ]ξ pro Ἐξ].

Post n. 4269. p. 148. insere:

4269. *b.*[1]

Xanthi in aedificio ad portam Cyclopeam; transcripsit Fellowsius anno 1843.; edidit L. Rossius Kleinasien und Deutschland 1850. p. 67.

ΑΙΧΜΩΝΑΣ . ΟΛΛΩΔΟΤΟΥΣΑΡΓΗΔΟΝΟΣ
ΝΑΥΑΡΧΗΣΑΣΚΑΤΑΓΟΛΕΜΟΝΚΓΑΝΤΟΝΛΥΚΙΟΝ
ΚΑΙΚΑΤΑΝΑΥΜΑΧΗΣΑΣΓΕΡΧΕΛΙΔΟΝΙΑΣΤΟΥΣΥΓΕΝΑΝΥΟΝ
ΚΑΙΑΓΟΒΑΣΕΙΣΤΗΝΧΟΡΑΝΑΥΤΟΝΚΑΙΚΑΤΑΦΟΕΒΣ
ΚΑΙΤΡΙΣΓΑΡΑΤΑΞΑΜΕΝΟΣ
.ΑΙΝΙΚΗΣΑΣΓΑΣΑΙΣΤΑΙΣΝΑΧΑΙΣ
ΣΑΡΓΗΔΟΝΙΚΑΙΓΛΑΥΚΟΙΗΡΟΣΙΧΑΡΙΣΤΕΡΙΟ

Αἴχμων Ἀ[π]ολλ[ο]δότου Σαρπηδόνος
ναυαρχήσας κατὰ πόλεμον [ἁ]πάντ[ω]ν Λυκί[ω]ν
καὶ καταναυμαχήσας περ[ὶ] Χελιδονίας τοὺς ὑ[π]εναν[τί]ο[υς
καὶ ἀποβὰς εἰς τὴν χ[ώ]ραν αὐτ[ῶ]ν καὶ καταφ[θ]ε[ίρας
καὶ τρὶς παραταξάμενος
κ]αὶ νικήσας πάσαις ταῖς [μ]άχαις
Σαρπηδόνι καὶ Γλαύκ[ῳ] ἥρ[ω]σι χαριστ[ή]ρια[ν.

Insignis titulus ob dedicationem Sarpedoni et Glauco Lyciae heroibus factam ab homine belli laude florente, ad quem pertinet etiam n. 4269. *b.*[2] De heroibus in Lycia demi denominati sunt (cf. n. 4269. *d.* in his Add.), unde Keilius suspicatur etiam in nostro titulo vs. 1. extr. fortasse fuisse Σαρπηδόνιος. Ingeniose et fortasse vere. Notae sunt Χελιδόνιαι νῆσοι, Stephano Byz. Χελιδόνιαι πέτραι, ad sacrum promontorium Lyciae. Titulus fortasse positus fuit in Sarpedonio, de quo monui ad n. 4269.

4269. *b.*[2]

Xanthi ad portam Cyclopeam in lapide; transcripsit Fellowsius anno 1843.; edidit L. Rossius l. c. p. 68.

ΙΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜΕΩΟΙ	Ο]ἱ στρατευσάμε[ν]οι
ΑΤΑΓΟΛΕΜΟΝΕΝΤΩ.	κ]ατὰ πόλεμον ἐν τῷ
ΑΥΤΙΚΩΙΑΙΧΜΟΥ.Ι	ν]αυτικῷ Αἴχμ[ων]ι
ΊΟΛΛΟΔΟΤΟ	Ἀπ]ολλοδότο[υ
ΞΑΝΘΙΩΝΑΥΑΡΧΩ	Ξανθίῳ, ναυάρχῳ
ΛΥΚΙΩΝΗΡΩΙΟΝ	Λυκίων ἡρῷον.

De nauarcho, cui nunc heroum dedicatur, vide n. 4269. *b.*[1]

N. 4269. *b.* p. 148. edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 93. qui vs. 2. extr. habet ΙΟΒΑ, quae lectio si ex lapide est, supervacanea est annotatio nostra de forma Ἰόβας. Mitto Bailii annotationem de Ptolemaeo Iubae filio.

Post n. 4269. *b.* insere:

4269. *c.*

In vico Konuk s. Gunuk in basi; edidit Bailius l. c. p. 107.

. . . .	- - - [Αἴχμ]-
ΩΝΕΠΑΦΡΟ	ων Ἐπαφρο[δί-
ΤΟΥΤΟΥΑΙ	του τοῦ Αἴ[χμ-
ΩΝΟΣΞΑΝΘΙΟ	ωνος Ξάνθιο[ς,
ΙΕΡΑΣΑΜΕ	ἱερασάμε[νος τοῦ
ΠΑΤΡΩΟΥΘΕ	πατρῴου θε[οῦ
ΞΑΝΘΟΥΑΝΕΣΤ	Ξάνθου ἀνέστ-
ΗΣΑΤΟΝΑΝ	ησα τὸν ἀν[δρι-
ΑΝΤΑΕΚΤΩΝ	άντα ἐκ τῶν [ἰδί-
ΩΝΤΗΠΑΤΡΙΔΙ	ων τῇ πατρίδι [κατὰ
ΑΕΨΗ	τ]ὰ ἐψη[φισμένα.

Nomen sumpsi ex n. 4199. *b.* 4269. *b.*[1] *b.*[2] 4315. *i.* in his Add. Bailius dederat Αἴων. De Ξάνθῳ θεῷ πατρῴῳ cf. n. 4175. Statuam sibi decretam sacerdos de sua pecunia posuit, ut n. 4275. 4304. Vol. II. n. 2786.

4269. *d.*

Xanthi in arce in lapide muro inserto; edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 108. 111.

ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ- - - - -ΑΟΣΣΥΒΟΥΙΟΒΑΤΕΙΟ
ΟΣΣΥΒΑΣΟΣΣΥΒΟΥΤΟΥΕΡΜΟΥΝΔΙΟΣΙΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΑΙΜοΝΙΔΑΒΗΤΡΕΒΕΛΥΣΙΟΣΑΣΤΗ
ΤΟΝΕΑΥΤΩΝΥΙΟΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΙΟΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΙΟΒΑΤΕΙΟΣΤΟΝΕΑΥΤΟΥΑΔΕΛΦΙΔΟΥΝ
ΚΑΙΡΩΜΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥΑΣΤΙΚΟΣΤΟΝΕΑΥΤΟΥ
ΦΙΛΟΝΚΑΙΕΡΜΑΙΣΚΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΛΑΟΔΙΚΕΥΣ
ΤΟΝΕΑΥΤΩΝΠΡΟΣΤΑΤΗΝΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΤΑΠΟΛΙΝΚΑΙΕΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟΝΥΠΟΤΩΝΝΕΩΝ
ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΕΙΚΟΝΙΧΑΛΚΗΚΑΙΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝΩ
ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟΝ

- - - - - - - - - -
ΥΝΔΙΟΣ
ΕΛΥΣΙΟΣ
ΘΥΓΑΤΕΡΑ
ΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΑΥΤΗΝ

Στεφανοῦσ[ιν - - - - - α Ὀσσύβου Ἰοβάτειο[ν] Ὀσσύβας Ὀσσύβου Ἑρμούνδιος Ἰοβάτειος καὶ Μονιδάβη Τρεβελύσιος ἀστὴ τὸν ἑαυτῶν υἱὸν καὶ Δημήτριος Ἀρίστωνος Ἰοβάτειος τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφιδοῦν καὶ Ῥῶμος Δημητρίου ἀστικὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον καὶ Ἑρμαΐσκος Ἀπολλωνίου Λαοδικεὺς τὸν ἑαυτ[οῦ] προστάτην, στρατηγήσαντα κατὰ πόλιν καὶ ἐστεφανωμένον ὑπὸ τῶν νέων φιλοπονία[ς ἕνεκα] εἰκόνι χαλκῇ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ, φιλοστοργίας ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν.

[Στεφανοῦσι τὴν δεῖνα - - -
Ὀσσύβας Ὀσσύβου τοῦ Ἑρμο]ύνδιος
Ἰοβάτειος καὶ Μονιδάβη Τρεβ]ελύσιος
ἀστὴ τὴν ἑαυτῶν] θυγατέρα
φιλοστοργίας] ἕνεκεν καὶ εὐνοίας
τῆς εἰς] αὐτήν.

Sic fere legit etiam Bailius. Titulus nominibus Lyciis insignis. Demus Lycius Ἰοβατείων de Ἰοβάτῃ rege Lyciae (Apollod. II, 2, 1.) denominatus videtur. Hunc demum bene monet Keilius extra urbem fuisse, argumento utens mentione vocabulorum ἀστή et ἀστικός. Huc pertinet etiam demus Lycius de Bellerophonte denominatus Βελλεροφόντειος n. 4236. *b.* in his Add. Duo alii demi Lycii memorantur Stephano Byz. Γλαύκου δῆμος ἐν Λυκίᾳ, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν, ἀπὸ Γλαύκου τοῦ ἥρωος· ὁ δημότης Γλαυκοδήμιος· — Τηλέφιος δῆμος καὶ Τηλέφου κρήνη Λυκίας· Μέναιχμος γάρ φησιν ὅτι ἀπὸ ἑπτὰ σταδίων Πατάρων Τηλέφου κρήνη δείκνυται διὰ τὸ Τήλεφον ἀπονίψασθαι ἐκεῖ τὸ τραῦμα, θολερὰν δὲ εἶναι. ἔστι καὶ δῆμος Τηλέφιος· τὸ ἐθνικὸν Τηλέφιος ἢ Τηλεφιεύς. De Sarpedone cf. ad n. 4269. *b.*[1] in his Add. Nomina Ἑρμοῦνδις et Τρεβέλυσις Bailio videbantur feminarum. Sunt masculina ut Ἑρμανδείμασις n. 4208. *c.* 4228. *b.* in his Add. Ἑρμείδαδις n. 4315. *f.* in his Add. Μόλλισις s. Μόλλεσις n. 4224. *f.* 4380. *k.*[4] in his Add. Vs. 9. Bailius scribit ὑπὸ τῇ τῶν νέων φιλοπονίᾳ. De verbis ἐστεφανωμένον ὑπὸ τῶν νέων εἰκόνι χαλκῇ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ cf. Vol. II. n. 3185. Nota herois nomen Ῥῶμος.

N. 4270. p. 148. edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 98. cuius apographum hoc est:

ΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣ
ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝΣ
ΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡΓ. . Η . . . ΝΟΜ . . . . ΚΟΣΜΟΥ
ΞΑΝΘΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΔΙΑΣΕΞΤΟΥΜΑΡΚΙΟΥΠΡΕΙΣΚΟΥ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥΑΥΤΟΥΚΑΙΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

unde vs. 3. legendum καὶ εὐεργέ[τ]η[ν γε]νομ[ενον τοῦ] κόσμου. Monet Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 156. Vespasianum a. u. c. 827. Lyciam iterum in provinciam Romanam redegisse (vide Eckhel. D. N. VI. p. 332.), unde Sextus Marcius Priscus eius legatus pro Praetore fuerit primus qui in eam provinciam missus ab Imperatore sit.

N. 4271. p. 149. paulo melius edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 96. ita:

ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΩΣΕΒΑΣΤΩ
ΙΟΔΗΜΟΣΔΙΑΣΕΞΤΟΥΜΑΡΚΙΟΥΠΡΕΙΣΚΟΥΠΡ
ΤΕΛΕΙΩΣΑΝΤΟΣΤΟΕΡΓΟΝ

Intacta nostra restitutio est, nisi quod vs. 1. fortasse scribendum καὶ εὐεργέτῃ γενομένῳ τοῦ κόσμου, ut est in n. 4270. in his Add.

N. 4272. p. 149. edidit Bailius l. c. III. p. 101. qui vs. 2. init. expressit ΝΕΙΝΟΝ, vs. 3. extr. ΗΜΕ ΤΕΡΗΣ. Scribendum igitur Σατουρνεῖνον. C. Iulius Saturninus quum ἡγεμὼν τῆς ἐπαρχείας audiat, Bailius eum aut legatum pro Praetore aut Proconsulem fuisse arbitratur. Videtur Proconsul fuisse. De sensu latiore nominis ἡγεμὼν cf. Eckhel. D. N. IV. p. 243.

N. 4273. p. 149. edidit Bailius l. c. III. p. 103. Vs. 5. init. ΝΗΝ.

N. 4274. p. 149. edidit Bailius l. c. III. p. 102. Vs. 1. init. ΚΟΙΝΤΟΝ, vs. 2. ΔΙΣΤΟΥΚ.Δ.ΑΤΟΥ ΞΑΝ, vs. 8. ΤΙΒΚΛΚΑΙΣΙΑΝΟΥΑΓΡΙΠΠΑ, vs. 15. extr. ΕΘΝΟΥ. Pro Ω ubique ꭥ. Itaque vss. 1. 2. legendum: Κόϊντον Ἀπολλωνίου δὶς τοῦ Κ[ο]δ[ρ]άτου Ξάνθιον et vs. 8. Καισιανοῦ p. Κασιανοῦ. De formula ἐκβιβάζειν κλήρους Cavedonius l. c. et Bailius conferri iubent Lucian. Hermotim. 40. et titulum Romanum n. 5913. ac Valesium ad Euseb. Hist. eccles. V, 1. p. 162. A.

N. 4275. p. 149. de statua cf. ad n. 4269. *c.* in his Add.

N. 4275. edidit Bailius l. c. III. p. 106. qui habuit etiam ex schedis Rossii de Bladensburg a Borellio missis; vs. 1. . . ΡΑϹΑΜΕ. . ., vs. 3. ΜΝΑϹΙΑΡ ΧΗϹΑϹΤΗϹ, vs. 4. ϹΕΜΝΟΤΑΤΗϹ cet., vs. 7. ΛΕΙΤΙ ΚΑϹ, vs. 10. ΦΙϹΜΕΝΑΕΚΤΩΝΙΔΙ, vs. 11. ΩΝΑΝΕ ϹΤΗϹΑΦ. Littera Ο hanc formam habet ◇. Ad an-

notationem nostram de deo Xantho (cf. n. 4269. *c.* in his Add.) Cavedonius l. c. p. 156. addit verba Ciceronis de Nat. Deor. III, 19. *Alabandenses sanctius Alabandum colunt, a quo est urbs illa condita, quam quemquam nobilium deorum.*

N. 4276. p. 150. accuratius edidit Bailius l. c. III. p. 99.

\- - - - - - - - - -
ΣΕΒΑΣΤΩΝΣΕΞΤΟΝΕΥ
ΟΛΕΩΣΤΟΥΛΥΚΙΩΝΕΘΝ
ΛΕΩΣΗΜΩΝΚΛΑΥΔΙΑΤΙ
ΔΙΑΘΗΚΗΝΑΠΟΛΕΙΦΘΕΙ
ΥΔΙΑΝΟΥΤΟΥΕΥΕΡΓΕ

[Τὸν λαμπρότατον πρεσβευτὴν καὶ ἀντιστράτηγον]
Σεβαστῶν Σέξτον, εὐ[εργέτην τῆς μητροπ-
όλεως τοῦ Λυκίων ἔθν[ους Ξάνθου, τῆς πό-
λεως ἡμῶν, Κλαυδία Τι[τιανή? κατὰ
διαθήκην ἀπολειφθεῖ[σαν αὐτῇ ὑπὸ Κλα-
υδιανοῦ τοῦ εὐεργέ[του - - - - - -

Dele nostram annotationem. Honoratur Sextus legatus pro Praetore Imperatorum ex testamento Claudiani cuiusdam. Bene plurima legit Bailius. Si Sextus est ille Sextus Marcius Priscus legatus pro Praetore Vespasiani (n. 4270. 4271.), ut statuit Bailius, necesse est ponamus eum a Vespasiano in Lyciam missum etiam Tito imperante ibi remansisse, ut dici possit legatus pro Praetore Σεβαστῶν. Tito quidem imperante a. p. Chr. 80. Avitus fuit legatus pro Praetore Lyciae (vide n. 4300. *v.* in his Add.) videndumque ne Sextus alius sit aetate Antoninorum in Lyciam missus.

Post n. 4276. insere:

4276. *b.*

Prope *Xanthum* in septentrionem; transcripsit et edidit L. Rossius Kleinasien und Deutschland 1850. p. 70.

ΒΑΛΑΓΛΥΚΕΙΝΟΥ	*Βάλα Γλυκείνου*
ΞΑΝΘΙΑΠΙΞΩΔΩΡΟΥ	*Ξανθία Πιξωδώρου*
ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ	*Ἀπολλωνίδου*
ΞΑΝΘΙΟΝΑΚΤΙΩ	*Ξάνθιον, Ἀκτι[ο-*
ΝΙΚΗΝΤΩΙΔΙΩ	*νίκην· τῷ ἰδίῳ*
ΑΝΔΡΙΑΝΕϹΤΗϹΕ	*ἀνδρὶ ἀνέστησε*
ΜΝΗΜΗϹΕΝΕΚΕΝ	*μνήμης ἕνεκεν*
ΗΡΩΙ	*ἥρωϊ.*

Nomen viri Πιξώδωρος vix recto talo stat, fortasse usu depravatum ex nomine in familia regia Cariae celebri Πιξώδαρος (conf. Ἀμισώδαρος ap. Meinek. Steph. Byz. p. 565.). Cf. Keilius Anal. epigr. p. 205. 251. Similis depravatio est Πηξόδωρος ap. Plutarch. Alex. 10. et Πισέδαρος n. 4253. Notabis constructionis mutationem vs. 5. (cf. n. 6558. 6750.).

N. 4277. p. 150. vs. 5. scribe Λ[έ]αιναν p. Λαίναν. Cf. n. 4300. *f.* vs. 5. in his Add.

Post n. 4278. *e.* p. 150. adde:

4278. *f.*

Xanthi in fragmine loculi sepulcralis muro domus Turcicae inserto; edidit Bailius l. c. III. p. 111.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟϹ - - - - - - - - - - ΘΙΟϹ
ΟΚ . . ΞΩϹΙΜΟϹ . . . . ΝΕΩϹΑ
ΜΗΝΤΗΝΟϹΤΟΘΗΚ . . ΕΙϹΤΗΝ
ΙΔΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑΜΟΥΙΩΤΑΠ . . ΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑ
ΚΑΙΜΝΗΜΟϹΥΝ . . . . ϹΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙΦΙΛΟϹΤΟΡΓΙΑϹ

Πτολεμαῖος [τοῦ δεῖνος - - - Ξάν]θιος
ὁ κ[αὶ] Ζώσιμος, [ἀνε]νεωσά-
μην τὴν ὀστοθήκ[ην] εἰς τὴν
ἰδίαν γυναῖκά μου Ἰωτάπ[ην] καὶ τὰ τέκνα - - -
καὶ Μνημοσύν[ην εὐνοία]ς ἕνεκεν
καὶ φιλοστοργίας.

Bailius addit *τῆς εἰς αὐτά,* quo additamento non opus est. Cf. n. 4242. Idem vs. 2. putat in lapide fuisse ΑΝΑΙΝΕΩϹΑΜΗΝ sollemni vitio linguae. Nomen muliebre Ἰωτάπη aliunde notum est. Conf. n. 3822. *c.*[2] in his Add. Notabis εἰς τὴν ἰδίαν, pro ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ quae formula dicendi vetustior est (n. 4303. *h.*[4] in his Add.).

4278. *g.*

Inter parietinas moenium *Xanthi* in frustulo marmoreo; edidit Bailius l. c. III. p. 112.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ *Ποσειδώνιος.*

4278. *h.*

Xanthi in sarcophago marmoris candidi; edidit Rossius Intelligenzbl. zur Allgem. Litt. Zeit. Halle 1845. n. 37. p. 298. 6.

ΤΗΝΠΥΕΛΕΙΔΑΕΩΝΗ
ϹΑΤΟΚ . . ΥΤΥΧΗϹΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΡ·ΑΡΕΛΕ.
ΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΙΔΕ
ΤΙϹΕΝΘΑΨΗΤ . ΝΑΑΠΟ
ΤΕΙϹΕΙΤΗΓΕΡΟΥϹΙΑ✱Φ

Τὴν πυελεῖδα ἐωνή-
σατο Κ[λ. Εὐ]τύχης ἑαυτῷ
καὶ γυναικὶ Αὐρ(ηλίᾳ) Ἀρ[σάσει,
ἑτέρῳ δὲ οὐδενί· εἰ δέ
τις ἐνθάψῃ τ[ι]νά, ἀπο-
τείσει τῇ γερουσίᾳ δηνάρια φ̄.

4278. *i.*

Hoc loco insero fragmentum, quod a Loewio prope Antiphellum transcriptum edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 120.

//ΙΟΙΒΚΑΙΟΦΕΙΛΗΡΕΙΞΑΝΘΙΩΝΤΩΔΗΜΩ✱ΑΦ
ΤΟΣΤΩΒΟΥΛΟΜΕΝΟΥΣΑΕΝ
ΕΙΝ-ΕΠΙΤΩΤΡΙΤΩΜΕΡΕΙ

Videndum ne fragmentum sit ex inscriptione ea, quam apud Sarla transcripsit H. Barthius, qui edidit Mus. Rhen. VII. 1849. p. 258. n. 40.

ΤΟΜΝΗΜ˙˙Α·ΕΣΚΕΥΑΣΤΟ
ΟΤΑΔ ΛΙΕΛΕΙΥΗΣΑΠΟΟΙΣΙΗΑ
.Λ ΙΙΕΙΩΑΙοΜΗΛΟΦΙ
ΤοΝοΙΣΙΑΙΓΑΝΗΙΩΑΙοΙΑ
ΜΟΥΚΑΙΟΙΟΙΣ
ΑΝΕΤΟ ΗΣΩΑΛΛΩ
ΔΕΝ ΩΕΝΚΗΑΣ
ΕΙΙΩΘΕΟΙΣΚΟ
ΝΙΟΣΕΝΙΟΦΕΙΑΗΕΚΘΙΩΝΥΩΔΙΝΜΩ
ΧΑΦ ΝΕΜΟΝΤΟΕΠΑΝ
ΙΟΣΤΟΝΙΟΥΛΟΜΕΝΟΥΕΛΕΛΕΝ
ΙΕ ΕΠΙΤΩΤΡΙΤΩΜΕΡΕΙ

Τὸ μνῆμ[α κ]α[τ]εσκευάσ[α]το - - - - - [Ἑρμακ-
ότα - - - - - - - -
- - - - - - - Ἑ[ρμ]αί[ῳ] Μη[ν]οφί-
λου καὶ τοῖς ἐκγ]όνοις [κ]αὶ γαν[βρ]ῷ
- - - - - - - - - μου, καὶ οἷς
ἂν ἐ[γὼ ζῶν συνχωρ]ήσω· ἄλλῳ [δὲ μη-
δεν[ὶ ἐξουσία ἔστ]ω ἐνκη[δεῦσ]αί τινα·
ὁ δὲ παρὰ ταῦτα ποιήσας ἁμαρτωλὸς] ἔ[στ]ω θεοῖς κ[αταχθο-
νί[ο]ις [κα]ὶ ὀφει[λ]ή[σει Ξαν]θίων [τ]ῷ δ[ή]μῳ
✱ αφ, [ἐξουσία]ν ἐ[χ]οντο[ς] παν-
τ]ὸς το[ῦ β]ουλομένου ἐ[ξ]ελέν-
χ]ε[ιν] ἐπὶ τῷ τρίτῳ μέρει.

4278. *k.*

In vico Arsa prope *Massacytum*, Xantho in septentrionem, in sarcophago; ex schedis Danielli ediderunt Spratt et Forbes Itin. Lyc. II. p. 291. (conf. Vol. I. p. 293.).

ΑΡΣΑΔΕΩΝΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΗΝΧΡΥ
ΣΩΣΤΕΦΑΝΩΚΑΙΕΙΚΟΝΙΧΑΛΚΗΣΥΜΒΡΑΝΜΝΗ
ΣΙΒΙΟΥΚΑΘΥΙΟΘΕΣΙΑΝΔΙΟΜΗΔΟΥΑΡΣΑΔΕΑΣΕΙ
ΤΩΝΗΣΑΝΤΑΤΗΠΟΛΕΙΚΑΙΑΡΓΥΡΙΟΝΑΝΑΠΟΛΟΤΟΝ
ΔΟΝΤΑΚΑΙΧΕΙΡΙΣΤΕΥΣΑΝΤΑΚΑΙΔΗΜΑΡΧΗΣΑΝ
ΤΑΚΑΙΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΑΑΠΟΛΛΩΝΟΣΚΑΙΥΠΟ
ΔΕΞΑΜΕΝΟΝΤΟΣΥΝΠΑΝΠΛΗΘΟΣΔΙΔΟΝΤΑ
ΔΕΚΑΙΕΙΣΠΑΝΔΗΜΟΝΥΠΟΛΟΧΗΝΑΡΓΥΡΙΟΝΚΑΙΕΜ

Ἀρσαδέων ὁ δῆμος ἐτείμησ[ε]ν χρυ-
σῷ στεφάνῳ καὶ εἰκόνι χαλκῇ Σύμβραν Μνη-
σιβίου, καθ᾽ υἱοθεσίαν Διομήδου, Ἀρσαδέα, σει-
τωνήσαντα τῇ πόλει καὶ ἀργύριον ἀναπό[δ]οτον
δόντα καὶ χειριστεύσαντα καὶ δημαρχήσαν-
τα καὶ ἱερατεύσαντα Ἀπόλλωνος καὶ ὑπο-
δεξάμενον τὸ σύνπαν πλῆθος, διδόντα
δὲ καὶ εἰς πάνδημον ὑπο[δ]οχὴν ἀργύριον· καὶ ἐμ
[παντὶ καιρῷ ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον - - - - -]

Urbis nomen, quod nunc primum prodit in lucem, est Ἄρσαδα, formatum ut Ἀρύκανδα, Καδύανδα, Οἰνόανδα. Hinc ethnicum Ἀρσαδεύς. Nummi Lycii inscripti ΑΡ ad Arsada an ad Araxa pertineant, dubium est. Novum est vs. 5. χειριστεύσας, fortasse i. q. alias ταμιεύσας, quasi διαχειρίσας τὰ τῆς πόλεως χρήματα. Verbum derivandum a voce χειριστὴς (*administrator*), cuius non infrequens usus est ap. Polybium. Notabis etiam δημάρχου munus in Lycia receptum (cf. tit. Pamphyl. n. 4342. *d.*[5] in his Add.).

N. 4283. p. 151. edidit Bailius l. c. III. p. 86. Vs. 8. ΠΡΟΚΛΑ◦ΠΑΤΑΡΙΣ◦ΑΝΕΘΗΚΕΝ, vs. 15. init. ΤΟΥΔΕΚΑΤΟΥ errore ut videtur pro ΤΟΥΔΕΥ ΤΕΡΟΥ. Ceterum dedit ϖ p. Ω, et inde a vs. 8. C et Є pro Σ et Ε. Repetiit etiam Texier Descr. As. min. T. III. p. 225.

N. 4283. *b.* L. Verum, quum a. u. c. 917. contra Parthos profecturus inviseret Lyciam, bene meritum esse de Lyciis videri monet Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 156.

N. 4284. p. 152. denuo transcripsit et edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 254. n. 32. cuius apographum tam lacerum est, ut dignum non sit, cuius rationem habeamus.

N. 4285. de formula τρὶς τοῦ Νουμηνίου conf. ad n. 4352. in his Add.

N. 4286. p. 153. Dionysium inter artifices recenset Radulphus Rochettus Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 285. Ad dictionem vs. 3. Τμώλου ἀπ᾽ ἀμπελόεντος apposite Cavedonius l. c. comparat nummos Sardianos, in quibus imago Tmoli senilis et pampinis caput cincti cum inscriptione ΤΜΩΛΟC (Eckhel. D. N. III. p. 113. 123.).

N. 4287. p. 153. in annotatione extr. pro cf. Append. Anthol. Palat. p. 367. scribe: cf. n. 5724.

N. 4288. p. 153. transcriptum ex monumento prope portum Tristoma vicinum Aperlis, Myris, Cyaneis edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 47. Vs. 1. omittit ΕΠ, vs. 2. init. ΙΟΥΛΙΟΥ cet., vs. 3. init. ΛΕΟΝ ΤΟΣ pro ΙΔΕΟΝΟΣ, vs. 5. ΣΥΝΑΡΧΙΣΤΟΛΙΣΤΩ ΤΩΚΑΙ, vs. 7. extr. ΦΑΡΗΣΙΑΗ, vs. 8. extr. ΞΩΝ, vs. 10. extr. ΤΙΝΑΟΦΕΙΛΕΤΩ, vs. 11. ΤΗΚΥΑΝΕΙ ΤΩΝΓΕΡΟΥΣΙΑ, vs. 12. extr. ᴼΥΣΗΣ. Ceterum Σ pro Σ. Itaque legendum vs. 5. Ἀρχιστολίστῳ τῷ καί, vs. 7. extr. Φαρησία ἡ, et vs. 2. fortasse Ἰουλίου. Delenda annotatio ad vs. 5. Formam insolentiorem nominis Ἀρχιστόλιστος p. Ἀρχιστολιστής impugnat Keilius, qui tentat Ἀρχεπόλει τῷ καὶ cet. In contextu litteris minusculis expresso vs. 3. lege Ἀπερ[λ]είτου. Quae in annotatione de Aperrhis monui retractavi ad n. 5543. et Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 122. videoque in eandem sententiam disputasse Cavedonium ibid. p. 157. Scriptura Ἀπερλίτης s. Ἀπερλείτης certa videtur, neque erat cur olim n. 4300. de restituenda forma Ἀπεραείτης cogitarem; immo restituenda forma et n. 4288. et 4289. Nempe ad formam Ἀπερλίτης deducunt Notitiae eccles. in quibus Ἀπρελαί, Ἀπριλῶν, Ἀπριλλῶν, eandemque formam (Ἀ-

πέρλαι) tuetur Stadiasmus ab Iriarte editus (Σταδιασμὸς τῆς μεγάλης θαλάσσης edit. Hoffmann. p. 241.). Etiam Hieroclis Synecd. 24. in libris manu exaratis Ἀπερλαί habetur. Conf. Journ. des Sav. 1842. p. 377. Revue numismat. 1843. p. 432. Nomen in Apyre depravatum legi ap. Plinium in annotatione monuimus. Sed fuit haud dubie etiam altera forma Ἀπέῤῥαι, quam produnt Ptolemaeus et Hierocles p. 684. ed. Wessel. ex eaque factum est ethnicum Ἀπεῤῥαῖος in titulo Segestano n. 5543. obvium. Nomen primitivum fuerit Ἀπέλλαι, ab appellativo inusitato ἀπελλαί, quod Hesychio interprete est ἐκκλησίαι; unde ex pronuntiatione factum Ἀπέρλαι et Ἀπέῤῥαι, nota permutatione litterarum Λ et Ρ, et Ἀπελλείτης (n. 4300. *s.* in his Add.) s. quod frequentius est, Ἀπερλείτης (fem. Ἀπερλεῖτις). Quem nummum citavi in annotatione ad n. 4288. in eo aperte legi ΑΠΕΡΛΕΙΤΩΝ monuit etiam Cavedonius.

N. 4289. p. 154. in minusculis scribe vs. 2. Ἀπερ[λ]εῖτις, et vs. 5. Ἀπερ[λ]είτην (vide ad n. 4288. in his Add.). Huic quod additum est ἀπὸ Ἀπολλωνίας, sponte patet intelligendum esse Apolloniam Phrygiae Pisidices, quae Lyciorum Thracum colonia designatur (vide n. 3969. 3970.). De locutione Ἀπερλείτης ἀπὸ Ἀπολλωνίας cf. ad n. 4300. *s.* Monuerunt Cavedonius l. c. et Bailius, qui hunc titulum exhibet Fasc. inscr. III. p. 39. Is vs. 2. init. habet ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ, vs. 3. ΝΥ.ΑΑΡΧΙΕΡΕΙΑΕΝΤΩΕΘΝΕ, vs. 5. extr. ΑΠΟΛ ΛΩΝ, vs. 6. ΣΑΝΔΡΑΕΚΤΩΝΠΡΩΤΕΥΣΑ, vs. 7. ΤΩΝΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝΑΡ.ΑΝ, vs. 8. extr. ΕΘΝΕ, vs. 9. ΚΑΙ..ΠΑΤΡΙΔΙΠΑΣΑΣ.ΑΣΑ, vs. 10. init. ΑΣ, extr. ΠΡ, vs. 12. init. ΛΑΚΙΣ cet., vs. 14. init. ΜΑΡΤΥΡΗ ΘΕΝΤΑ cet., vs. 15. init. ΤΟΥ. Titulus repertus est inter rudera apud vicum Evâssarî. Cf. ad n. 4290. in his Add. De formula Λύσανδρον δὶς φύσει Ὁσείου quod annotavimus, ita refingendum est ut intelligatur Λύσανδρος Λυσάνδρου, φύσει δὲ Ὁσείου. Conf. ad n. 4240. *e.* in his Add.

N. 4290. p. 154. edidit Bailius l. c. III. p. 41. vs. 1. ΑΡΣΑΣΙΟΣΜΑΡΚΙΟΥ.....ΒΟΥ, vs. 2. init. ΗΝΑΝΕΘΕΤΟΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΜΕΝΗ cet., in fine ΑΥ, vs. 5. ΑΣΕΒΕΙΑΣ, vs. 6. ΤΑΓΜΕΝΟΙΣ...ΕΞΩ ΘΕΝΑΠΕΡΑΕΙΤΩΝΤΩΔΗΜΩ·Χ·Μ. In minusculis nostris scribe vs. 1. Εὐ[τρί]βου, vs. 6. extr. Ἀπερ[λ]ειτῶν τῷ δήμῳ δηνάρια δισμύρια. In annotatione quod nomen ΕΥΓΡΙΒΟΥ citavi ex inscriptione Cockerelliana, revera est ΕΥΤΡΙΒΟΥ (vide n. 4300. *q.* in his Add.). Titulum non Patarensem esse sed Aperlis positum, monui in annotatione, ubi scribe Ἀπερ[λ]ειτῶν et Aperlis pro Aperrhis (cf. ad n. 4288. in his Add.). Eiusdemque originis esse dixi n. 4289. Utrumque repertum esse in vico Evâssarî testatur Bailius. Itaque hae inscriptiones post titulos Antiphellenses reponendae. Vide n. 4300. *p.* in his Add.

N. 4292. p. 155. vs. 2. videndum ne fuerit Δωσι[θέ]ου.

Post n. 4292. p. 155. adde:

4292. *b.*

Pataris in lapide qui deciderat de aedicula semiruta; edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 91.

.ΜΑΥΡΙΕΡΟΚΛ	Μ. Αὐρ(ηλίου) Ἱεροκλ[έους
Δ - - - ΤΟΥΔΗΜΗΤ	δ̄ - - - τοῦ Δημητ[ρίου
ΠΑΤΑΡΕΩϹΗΡΩ	Παταρέως ἡρῷ[ον
ΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ	προγονικόν.

Vs. 2. Δείου scripsit Bailius.

N. 4293. p. 155. edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 89. vs. 1. init. ΤΕΙΜΑΙΩ, vs. 2. ΠΟΛΙΤΕΥΣΑΜΕ, vs. 3. init. ΝΩΔΕΚΑΙΕΝ, vs. 9. ΔΡΑΧΜΑΣΓΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣΚΑΙΠΡΟΣ (non magis verum est quod H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 254. dicit se legisse ΔΡΑΧΜΑΣΣ cet.), vs. 10. ΑΝΓΕΛΙΑΣΟΥ ΣΗΣΠΑΝΤΙΤΩΒΟΥΛΟ. Itaque vs. 1. scribendum Τειμαίῳ p. Τερ[π]αίῳ, vs. 9. δραχμὰς ,ϛ. Dele annotationem ad vs. 9. et cf. n. 4300. *x.* in his Add.

N. 4295. p. 155. edidit Bailius l. c. III. p. 90. qui ita exhibet:

ΤΩΜΝΗΜΕΙΟΝΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΤΟΥ
ΝΕΙΚΟΛΑΟΥΤΟΥΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥ
ΠΑΤΑΡΕΩΣΚΑΙΤΗΣΓΥΝΑΙΚΟΣΑΥΤΟΥ
ΣΑΡΠΗΔΟΝΙΔΟΣΤΗΣ
ΚΑΙΛΥΚΙΑΣΠΤΟΛΑΙ
ΜΑΙΟΥΔΙΣΤΟΥΚΑΙ
ΘΩΡΑΚΟΣΠΑΤΑΡΙΔΟΣ

Nomen Νικόλαος frequens in Lyciis inscriptionibus Cavedonium l. c. movit ut annotaret etiam Episcopum Mysorum Nicolaum extitisse Pataris oriundum.

N. 4299. p. 156. ediderunt Rossius Intelligenzbl. zur Allgem. Litt. Zeit. Halle 1845. n. 39. 10. et Bailius Fasc. inscr. III. p. 28. et Texier Descr. As. min. T. III. p. 228. vs. 1. init. Ross. Bail. Tex. ΤΟΜΝΗ ΜΕΙΟΝ; dein Ross. Tex. ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟΕΥΤΥ ΧΟΣ, Bail. ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ∘ΕΥΤΥΧΟΣ; vs. 2. Ross. Bail. Tex. ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣΤΟΥΑΞΙΟΛΟ ΓΩΤΑΤΟΥ (Ross. Ζ p. Ξ); vs. 3. Ross. Tex. ΜΑΡ. ΑΥΡ.ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΕΥΕΛΘΟΝΤΟΣΔΑΝ, Bail. Μ ΑΥΡΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΕΥΕΛΘΟΝΤΟΣΑΝ; vs. 4. Ross. Bail. Tex. ΕΑΥΤΩ (Tex. ΕΑΥΤΩΙ) ΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙ ΑΥΤΟΥ; vs. 5. init. Ross. ΕΥΕΛΘΙΑΚΑΙ, Bail. ΕΥ ΠΛΟΙΑΚΑΙ, Tex. ΕΥΕΛΟΙΑΚΑΙ: idem mox ΚΑΙ p. ΑΙ; vs. 6. init. Ross. Bail. ΕΓΩΖΩΝΕΠΙΤΡΕΨΩ, Tex. ΣΩΣΩΝΕΠΙΤΡΕΨΩΙ; deinde Ross. ΙΣΔΕ ΤΟΥΠΟΣΟΡΙΟΝ, Bail. ∘ΙΣΔΕΥΠΟΣ..ΙΟΝ, Tex. ΣΤΟΥΠΟΣΟΡΙΟΝ; vs. 7. extr. Ross. ΤΑΘΡΕΠΤΑ ΡΙΑΜΟΥ, Bail. ΤΑΘΡΕΠΤΑΡ..ΜΟΥ, Tex. ΤΑΘΡΕΜ ΜΑΤΑΜΟΥ; vs. 8. Ross. Bail. ΑΛΛΩΔΕΜΗΔΕΝΙ ΕΞΕΣΤΩΕΝΚΗΔΕΥΣΑΙΤΙ, idem Tex. nisi quod ΕΣΕΣΤΩ; vs. 9. init. Ross. ΝΑΗΟΠΑΡΑΤΑΥΤΑ, Bail. ΝΑ..ΕΠΑΡΑΤΑΥΤΑ, Tex. ΝΑΟΔΠΑΡΑΤΑΥ ΤΑ; in fine Bail. Ross. ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ; vs. 10. Ross. ΕΣ.:.ΤΟΙΣΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙΣ, Bail. ΕΣ..ΘΕΟΙΣ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙΣ, Tex. ΕΣΤΩΘΕΟΙΣΚΑΤΑΧΘΟ ΝΙΟΙΣ; in fine Ross. ΙΣΟΙΓΕΙ, Bail. ΙΣΟΙΣΕΙ, Tex. ΙΣΤΟΙΣΕΙ; vs. 11. init. Ross. Γ...ΤΕΙΝΟΥ,

Bail. Π . . . ΤΕΙΜΟΥ, Tex. ΠΡΟΣΤΕΙΜΟΥ; sub fin. omnes tres ΤΑΜΕΙΩ; vs. 12. Ross. Tex. ΛΗΜΨΕΤΑΙ, Bail. ΛΗΝΨΕΤΑΙ. Unde in minusculis nostris legendum vss. 5. 6. οἷς ἂν ἐγὼ ζῶν ἐπιτρέψω, vs. 7. extr. τὰ θρεπτάριά μου, vs. 9. init. ἢ ὁ παρὰ ταῦτα cet. Deleatur annotatio ad vs. 3.

N. 4300. p. 156. edidit Rossius l. c. n. 39. 8. ita:

ΤΟΝΤΑΦΟΝΚΑΤϹ . . . . . . ΑΝΜ . : ΑϹΑΝΤΙΟΧΟΥΑΝΤΙΦΕΛΛΕΙΤΙϹ
ΚΑΙΙΑϹΩΝΒΜΗΤΡΟϹΑΡΤΕΜΙ . . ΑΠΕΡΛΕΙΤΗϹΕΑΥΤΟΙϹΚΑΙ
ΓΥΝΑΙΞΙΝΑΥΤΩΝΚΑΙΤΕΚΝ . . . ϹΚΑΙΓΥΝΑΙΞΙΝΤΩΝΤΕΚΝΩΝ
ΗΜΩΙ . . \ΙΣΑΝΚΑΤΑΝΟΜΟΝΕ . . . ΗϹΩϹΙΝΑΛΛΟϹΔΕΟΥΔΕΙϹ
ΕΝΚΗΔΕΥΘΗϹΕΤΑΙΕΙΜΟΝΟΝ . . . . ΙΓΓΙΛΗΜΕΝΟΙΕΑΝΔΕΤΙϹ
ΤΟΛΜΗϹΗΕΝΚΗΔΕΥϹΑΙΤΙ . . . . ΕΥΘΥΝΟΣΕϹΤΑΙΤΟΙΣΔΙΑ
ΤΩΝΘΕΙΩΝΔΙΑΙ . . ΩΝΩΡΙΣΜΕΝΟΙϹ

In contextu litteris minusculis expresso scribe: vs. 1. Μ[ῆν]ᾶς Ἀντιόχου, vs. 2. Ἀπερλείτης (cf. supra ad n. 4288.), vs. 3. extr. γυναιξὶν τῶν τέκνων, vs. 4. α]ἷς ἂν κατὰ νόμον [συνζ]ήσωσιν, ut recte vidit Keilius coll. n. 4300. r. in his Add., vs. 7. τῶν θείων δια[ταγ]ῶν ὡρισμένοις. Rossio videntur θεῖαι διαταγαὶ constitutiones esse Imperatorum, fortasse recte.

Post n. 4300. c. p. 156. insere:

4300. *d.*

Antiphelli edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 30.

ΤΟΝΤΑΦΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΟΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΔΙΣΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥΑΝΤΙ
ΦΕΛΛΕΙΤΗΣΕΑΥΤΩΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΤΕΚΝΩΝΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙ
ΤΟΥΛΥΣΙΜΑΧΙΔΙΩΣΣΕΟΥΜΥΡΙΣΣΗΚΑΙΚΟΙΝΤΙΑΜΑΧΑΤΗΚΑΙΙΑΣΟΝΙΔΙ
ΟΝΟΣΜΥΡΙΣΣΗΤΗΘΡΕΠΤΡΑΑΥΤΟΥΑΛΛΩΔΕΜΗΔΕΝΙΕΞΕΣΤΩΕΝΤΑΦΗΝΕΙ
Ε . . . ΤΩΕΠΕΙΟΑΝΕΩ . ΑΣΗΕΝΘΑΨΑΣΕΤΕΡΟΝΟΦΕΙΛΗΣΕΙΕΚΑΣΤΟΣΑΥΤΩΝ
ΛΕΙΤΩΝΠΟΛΕΙΑΝΑΔΗΝΑΡΙΑΧΕΙΛΙΑΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ

Τὸν τάφον κατεσκευάσ[ατ]ο Ἀπολλώνιος δὶς τοῦ Δημη-
τρίου Ἀντιφελλείτης ἑαυτῷ καὶ τέκνοις καὶ τέκνων τέ-
κνοις καὶ γυναικὶ [αὐ]τοῦ Λυσιμαχίδι Ὠσσέου Μυρίσσῃ
καὶ Κοϊντίᾳ Μάχᾳ τῇ καὶ Ἰασονίδι [Ἰάσ]ονος Μυρίσσῃ,
τῇ θρέπτρᾳ αὐτοῦ. ἄλλῳ δὲ μηδενὶ ἐξέστω ἐνταφῆναι
ἐ[ν αὐ]τῷ· ἐπεὶ ὁ ἀνεώ[ξ]ας ἢ ἐνθάψας ἕτερον ὀφειλή-
σει ἕκαστος αὐτῶν [τῇ Ἀντιφελ]λειτῶν πόλει ἀνὰ δηνά-
ρια χείλια πεντακόσια.

Incertum nomen Ὠσσέου, quod fortasse est Ὀσσέου vel, ut n. 4289. Ὀσείου. Nonnulla male legit Bailius. Notabis vs. 5. formam soloecam ἀνεώξας p. ἀνοίξας. Cf. n. 4300. *e.* in his Add.

4300. *e.*

Ibidem, in sarcophago; edidit Rossius Intelligenzbl. zur Allgem. Litt. Zeit. Halle 1845. n. 39. p. 315. 9.

ΔΩΡΟΘΕΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥΑΝΤΙΦΕΛΛΕΙΤΗΣΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥ
ΕΛΕΝΗΓΑΔΑΣΟΥΤΟΥΝΕΙΚΑΓΟΡΟΥΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΑΥΤΩΝΚΑΙΤΟΙΣΕΚΤΩΝΤΕΚΝΩΝ
ΑΥΤΩΝΓΕΝΝΗΘΕΙΣΙΝΜΟΝΟΙΣΚΑΙΤΩΠΑΤΡΙΑΥΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΩΒΤΟΥΙΑΣΩΝΟΣΚΑΙΤΗ
ΠΕΝΘΕΡΑΣΩΣΙΜΗΜΗΤΡΟΣΕΛΕΝΗΣΚΑΙΤΩΑΝΔΡΙΑΥΤΗΣΚΛΑΥΔΙΩΓΑΔΑΤΗΚΑΙΑΔΕΛ
ΦΗΑΥΤΗΣΛΕΑΙΝΗΚΑΙΕΛΠΙΔΟΥΤΙΣΥΝΤΡΟΦΩΚΑΙΟΙΣΑΝΟΚΑΤΕΣΚΕΥΑΚΩΣ
ΕΓΩΔΙΑΡΧΕΙΟΥΕΠΙΤΡΕΨΩΑΛΛΩΔΕΜΗΔΕΝΙΕΞΕΣΤΩΕΝΤΑΦΗΝΑΙΟΑΝΕΩΞΑΣΗ
ΕΝΘΑΨΑΣΑΜΑΡΤΩΛΟΣΕΣΤΩΘΕΟΙΣΧΘΟΝΙΟΙΣΚΑΙΤΟΓΕΝΟΣΑΥΤΟΥΚΑΙΟΦΕΙΛΗΣΕΙ
ΕΚΑΣΤΟΣΑΥΤΩΝΑΝΤΙΦΕΛΛΕΙΤΩΝΤΩΔΗΜΩΑΝΑ✱ΧΕΙΛΙΑΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΕΙΣΑΝ
ΓΕΛΛΟΝΤΟΣΤΟΥΒΟΥΛΟΜΕΝΟΥΕΠΙΤΩΤΡΙΤΩΜΕΡΕΙΙΣΔΕΤΟΥΠΟΣΟΡΙΟΝΤΑΦΗΣΟΝ
ΤΑΙΟΙΘΡΕΠΤΟΙΕΜΟΥΤΕΚΑΙΤΗΣΓΥΝΑΙΚΟΣΜΟΥΗΔΕΕΠΙΓΡΑΦΗΑΝΕΓΡΑΦΗΚΑΙΔΙΑΤΩΝ
ΑΡΧΕΙΩΝ Ⴈ ΡΚΑ

Δωρόθεος Δημητρίου Ἀντιφελλείτης κατεσκευάσατο ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ
Ἑλένῃ Γαδά[τ]ου τοῦ Νεικαγόρου καὶ τέκνοις αὐτῶν καὶ τοῖς ἐκ τῶν τέκνων
αὐτῶν γεννηθεῖσιν μόνοις καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Δημητρίῳ β τοῦ Ἰάσ[ο]νος καὶ τῇ
πενθερᾷ [Ζ]ωσίμῃ μητρὸς Ἑλένης καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς Κλαυδίῳ Γαδάτῃ καὶ ἀδελ-
φῇ αὐτῆς Λεαίνῃ καὶ Ἐλπιδοῦτι συντρόφῳ καὶ οἷς ἂν ὁ κατεσκευακὼς
ἐγὼ δι᾽ ἀρχείου ἐπιτρέψω· ἄλλῳ δὲ μηδενὶ ἐξέστω ἐνταφῆναι, [ἢ] ὁ ἀνεώξας ἢ
ἐνθάψας ἁμαρτωλὸς ἔστω θεοῖς χθονίοις καὶ τὸ γένος αὐτοῦ, καὶ ὀφειλήσει
ἕκαστος αὐτῶν Ἀντιφελλειτῶν τῷ δήμῳ ἀνὰ δηνάρια χείλια πεντακόσια, εἰσαν-
γέλλοντος τοῦ βουλομένου ἐπὶ τῷ τρίτῳ μέρει· [ε]ἰς δὲ τὸ ὑποσόριον ταφήσον-
ται οἱ θρεπτοὶ ἐμοῦ τε καὶ τῆς γυναικός μου. Ἡ δὲ ἐπιγραφὴ ἀνεγράφη καὶ διὰ τῶν
ἀρχείων ἔτει ρκα.

Annus 121. si ex epocha Lyciae, quam Secchius posuit (vide supra ad n. 4199. in his Add.) ab a. u. c. 827. repetendam, deducatur, prodibit annus u. c. 949. p. Chr. 196. quae tituli aetas iusto recen-

tior videtur. Videndum igitur ne epocha subsit ea, quam declaravimus ad n. 4199. Cuius epochae quum principium a. u. c. 670. sit, annus 121. inciderit in a. u. c. 790. p. Chr. 37. quae aetas utique formae huius inscriptionis magis respondet. Vs. 5. forma Ἐλπιδοῦτι non turbanda. Inest singularis formatio casuum obliquorum a recto Ἐλπιδώ, Ἐλπιδοῦς. Cf. ad n. 4224. *e*. in his Add.

4300. *f*.

Ibidem, in sepulcro rupi inciso prope mare; edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 31.

ΑΤΟΘΗΚ.ΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝ
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟϹΦΕΛΛΕΙ..ϹΚΑΙΑΠΕΡ
ΤΟΥΤΟΔΕΤ.ΜΝΗΜΑΕ.....ΤΟΠ..ΑΛΚΙΜΟΥΦΙΛΩΝ
ΔΟ.ΦΕΛΛΕΙΤΟΥΚΑΙΑΝΤΙΦΕΛΛΕΙΤΟΥΕΑΥ
ΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΑΥΡΑΡϹΑϹΕΙ.ΥϹ
ΝΟΥΑΝΤΙΦΕΛΛΕΙΤ...ΚΑΙΤΕΚΝΟΙϹΑΥΤΩΝ
ΚΑΙΜΗΤΡΙΑΥΤΟΥϹ..ΡΟ.ΥΝΗΕΝΚΗΔΕΥ
ΘΗϹΟΝΤΑΙΔΕΚΑΙ - - - ΛΩΝΙΟ·ΑΥΓΟΥϹΤΕΙ
ΝΟ - - ΚΑΙΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥΑΥΡΛΑΛΛΑ
ΕΤΕΙΑΠΟΥΠΑΤΑΡΕ..Κ..ΤΑΤΟΥΤΩΝ
ΤΕΚΝΑΕΝΚΗΔΕΥΘΗϹΕΤΑΙΔΕΚΑΙΑΥΡΝΑΝ
ΝΑΔΙϹΠΑΠΠΩΝΟϹΝΕΙΚΑΝΟΡΟϹΚΑΙ
ΟΙϹΑΝΕΤΙϹΩϹΩΝΕΠΙΤΡΕΨΩΕΝΔΕΤΩΥΠΟ
ϹΟΡΙΩΕΝΚΗΔΕΥΘΗϹΟΝΤΑΙΤΑΘΡΕΜΜΑ
ΤΑΜΟΥΚΑΙΑΜΜΕΑΘΑ.ΕΙΑΟΔΕΙϹΤΑΦΟΝ

Τὴν σωμ]ατοθήκ[η]ν κατεσκεύασεν
Ἐπαφρόδειτος Φελλεί[τη]ς καὶ Ἀπερ[λείτης.
τοῦτο δὲ τ[ὸ] μνῆμα ἐ[ωνήσα]το π[αρ'] Ἀλκίμου Φιλων[ί-
δο[υ] Φελλείτου καὶ Ἀντιφελλείτου ἑαυ[τῷ
καὶ τῇ] γυναικὶ αὐτοῦ Αὐρ(ηλίᾳ) Ἀρσάσει [Λ]υσ[ιμέ-
νου Ἀντιφελλ[είτιδι] καὶ τέκνοις αὐτῶν
καὶ μητρὶ αὐτοῦ [Εὐφ]ρο[σ]ύνῃ. ἐνκηδευ-
θήσονται δὲ καὶ [Ἀπολ]λώνιο[ς] Αὐγουστεί-
νο[υ] καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Αὐρ(ηλία) Λάλλα
Μ]ε[λ]εά[γρ]ου Παταρε[ῖς] κ[αὶ] τὰ τούτων
τέκνα· ἐνκηδευθήσεται δὲ καὶ Αὐρ(ήλιος) Ναν-
νᾶ[ς] δὶς Πάππωνος Νεικάνορος καὶ
οἷς ἂν ἔτι σῶς ὢν ἐπιτρέψω. ἐν δὲ τῷ ὑπο-
σορίῳ ἐνκηδευθήσονται τὰ θρέμμα-
τά μου καὶ Ἀμμέα Θα[λ]εία· ὁ δ' εἰς τάφον
- - - - - - - -

Vss. 5. extr. 6. init. Λυσιπόνου legebat Bailius. Idem legit vs. 7. Σωφροσύνῃ, vs. 9. extr. Λάδδα, vs. 10. init. Εὐελπίστου, vs. 11. Αὐρηλία Νάννα δίς, si verum esset, sensus foret Νάννα Νάννης καὶ Πάππωνος, id quod ferri vix potest. Dixeris subesse Ναννadίς, aut Ναννaλίς, cui simile est Νανηλίς n. 4366. *o*. et *q*. Sed fortasse rectius est quod dedi. Idem coniecit vs. 15. Ἀμμέα ὀθνεία. De nomine uxoris Epaphroditi vs. 5. cf. n. 4302.

4300. *g*.

Ibidem, in sarcophago, cuius in latere insculpta corona oleagina; edidit Bailius l. c. III. p. 33.

ΕΥΕΛΘΩΝΟΚΑΙ
ΑΡΙΣΤΑΙΝ....ΤΟΥΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΟΥΑΝΤΙΦΕΛΛΕΙΤΗΣ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΙΚΙΜΟΥΤΕΙΜΗΣΙΘΕΑ
Ε.ΝΟΙΣ
ΘΟΝΤΙΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΑΙΔΑΜΟ.ΕΙΚΩΚΑΙΤΗΑ
ΦΗΑΥΤΩΝΕΥΓΕΝΙ
ΤΟΙΣΕΞΑΥΤΩΝ
ΣΚΑΙΟΙΣΑΝΑΥΤΟΣ
ΤΡΕ..ΑΛΛΩΔΕΜΗ
ΕΝΚΗΔΕΥΣΑΙΤΙΝΑΗ
ΟΙΣ.Ι.ΤΟΥΤΩΝΔΙ
ΤΩΥΠΟΣΟ
Ω..........
ΚΑΙΤΑΘΡΕΠ..ΜΟΥΟΔ
- - - - - - - -

Εὐέλθων ὁ καὶ - - - -
Ἀρισταιν[έτου] τοῦ Ἀπολ-
λωνίου Ἀντιφελλείτης
κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ
τῇ γυνα]ικί μου Τειμησιθέᾳ
τοῦ δεῖνος καὶ τοῖς τ]έ[κ]νοις
Εὐέλ]θοντι καὶ Ἀπολλωνί-
ῳ κ]αὶ Δαμο[ν]είκῳ καὶ τῇ ἀ-
δελ]φῇ αὐτῶν Εὐγενί[ᾳ
καὶ] τοῖς ἐξ αὐτῶν [ἐσομέ-
νοι]ς καὶ οἷς ἂν αὐτὸς [ζῶν ἐπι-
τρέ[ψω]. ἄλλῳ δὲ μη[δενὶ ἐξέστω
ἐνκηδεῦσαί τινα ἢ [τ-
οῖς [δ]ι[ὰ] τούτων δι[ωρισμέ-
νοις· ἐν δὲ] τῷ ὑποσο[ρί-
ῳ [ἐνκηδευθήσονται - -
- - καὶ τὰ θρεπ[τά μου. ὁ δ'
εἰς τάφον] - - - - - -

Plurima recte legit Bailius. Vss. 7. 8. idem legit Ἀπολλωνίῳ τῷ καὶ Δαμονείκῳ sine causa, vs. 9. Εὐγενείᾳ, vs. 10. τέκνοις, vs. 11. omittit ζῶν.

4300. *h.*

Ibidem, inscriptio bilinguis praemissis litteris Lyciis; ediderunt Grotefendus Zeitschrift für die Kunde des Morgenlandes Vol. IV. p. 298. ex apographo Dav. Rossii, quod accepit a Rad. Rochetto (conf. Götting. gel. Anz. 1842. n. 14. p. 143.); Sharpe Append. ad Sprattii et Forbesii Itin. Lyc. Lond. 1847. II. in tab. inscr. n. 3. p. 232 sq. ex schedis Danielli; Bailius Fasc. inscr. III. p. 17. cum commentario. Transcripserunt Texier Descr. As. min. T. III. p. 230. Ludov. Rossius Kleinasien u. Deutschland 1850. p. 65.

ΙΚΤΑΣΛΑΑΝΤΙΦΕΛΛΙΤΗΣΤΟΥΤΙΤΟΜΝΗΜΑΗΡΓΑΣΑΤΟΑΥΤΩΙ
ΤΕΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΕΑΝΔΕΤΙΣΑΔΙΚΗΣΗΙΗΑΓΟΡΑΣΗΙΤΟΜΝΗΜΑΗΛΗΤΩΑΥΤΟΝΕΠΙΤΝΨ

Vs. 1. init. Sharp. Ross. ΙΚΤΑΣΛΑ, Bail. ΙΚΤΑΣΛΑΣ; deinde Bail. ΑΝΤΙΦΕΛΛΕΙΤΗΣΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΑΗΡΓΑΣΑΤΟΕΑΥΤΩΙ, Sharp. Ross. ΑΝΤΙΦΕΛΛΙΤΗΣΤΟΥΤΙΤΟΜΝΗΜΑΗΡΓΑΣΑΤΟΑΥΤΩΙ, vs. 2. Bail. ΑΔΙΚΗΣΗΙΗΑΓΟΡΑΣΗΙΤΟΜΝΗΜΑΗΕΤΕΡΩΙΑΥΤΟΕΠΙΤΡΕΨΗΙ ex coniectura, ut videtur, Sharp. Tex. Ross. quod dedimus, nisi quod Sharp. habet ΑΔΙΚΗΣΙΙΙΗΑΓΟΡΔΣΗΙ cet. et Texier per incuriam, ut videtur, ΑΔΙΚΗΣΗΙΑΓΟΡΑΣΗΙΤΟΜΝΗΜΑΗΛΙΤΩΑΥΤΟΝΕΠΙΤΝΥ.

Ἴκτασλα Ἀντιφελλίτης τουτὶ τὸ μνῆμα ἠργάσατο αὑτῷ τε καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις· ἐὰν δέ τις ἀδικήσῃ ἢ ἀγοράσῃ τὸ μνῆμα, ἡ Λητὼ αὐτὸν ἐπιτ[ρί]ψ[ει.

Ita legendum esse monuimus etiam in Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 118. De Latona conf. n. 4259. 4303. in his Add. Apposite Keilius comparat versum Timocreontis ap. Plutarch. Themist. 21.

ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λατώ, ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν.

4300. *i.*

Ibidem, in magno sarcophago; edidit Rossius Intelligenzbl. zur Allgem. Litt. Zeit. Halle 1845. n. 39. p. 313. 7.

ΜΝΗΣΙΒΙΟΥΤΟΥΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙΤΗΣΓΥΝΑΙΚΟΣΑΥΤΟΥ
ΛΕΩ////ΜΙΣΕΜΗ|//ΤΗΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥΚΑΙΤΟΥΕΚΓΟΝΟΥ
ΑΥ///Τ/////ΩΝΜΝΗΣ|//////ΒΙΟΥΑ///ΛΩΔΕΜΗΔΕΝΙΕΞΑΣΤΩ
ΘΑΨΑΙΜΗΔΕΝΑΕ|//////ΔΕΜΗΑΜΑΡΤΩΛΟΣΕΣΤΩΘΕΟΙ .
ΧΘΟΝΙΟΙΣΕΙΣΔΕΤΟΥΝΟΣΟΝ . ΝΤΕΘΗΤΩΣΑΝΟΙΔΟΥΛΟΙΑΥΤΩΝ

Μνησιβίου τοῦ Πτολεμαίου καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ
Ἀφροδ]ισε[ί]η[ς] τῆς Δημητρίου καὶ τοῦ ἐκγόνου
αὐτῶν Μνησιβίου· ἄ[λ]λῳ δὲ μηδενὶ ἐξ[έ]στω
θάψαι μηδένα· εἰ δὲ μή, ἁμαρτωλὸς ἔστω θεοῖ[ς
χθονίοις· εἰς δὲ τὸ ὑ[π]οσό[ριο]ν τεθήτωσαν οἱ δοῦλοι
αὐτῶν.

Titulus initio mutilus, deficientibus aliquot versibus, quos legere non potuit Rossius. Initium fere erat *τὸ μνημεῖον τοῦ δεῖνος καὶ τοῦ δεῖνος.*

4300. *k.*

Ibidem, in sepulcro rupi inciso; edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 34. qui habuit etiam apographum Borrellianum.

ΔΟ . . . . ϹΥΠΟΑΥΡΕΛΠΙΔΟϹ . . . . ΚΟϹ
ΟΥΑΛΛΩΔΕΜΗΔΕΝΙΕΞΕϹΤΩΕΝΚΗ
ΔΕΥϹΑΙΤΙΝΑΗΟΠΑΡΑΤΑΥΤΑΔΡΑϹΑϹ

ΑΜΑΡΤΩΛΟϹΕϹΤΩΘΕΟΙϹΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙϹ
ΚΑΙΕΙϹΟΙϹΕΙΠΡΟϹΤΕΙΜΟΥΙΕΡΩΤΑ . . ΤΑ
ΜΕΙΩ·Χ·ΑΦ ΟΔΕΕΛΕ . . . . ΙΤΟΝ

\- - - - - - - -
\- - - - - *[συγχωρήσεως δεδο[μένη]ς ὑπὸ Αὐρ(ηλίας) Ἐλπίδος [τῆς γυναι]κὸς αὐτ]οῦ· ἄλλῳ δὲ μηδενὶ ἐξέστω ἐνκηδεῦσαί τινα, ἢ ὁ παρὰ ταῦτα δράσας ἁμαρτωλὸς ἔστω θεοῖς καταχθονίοις καὶ εἰσοίσει προστείμου ἱερωτά[τῳ] ταμείῳ δηνάρια ,αφ. ὁ δὲ ἐλέ[νξας λήμψεται τὸ τρ]ίτον.*

Menda apographi Borrelliani, quae Bailius recenset, non est cur repetam.

4300. *l.*

Ibidem, in loculo semiruto; edidit Bailius l. c. III. p. 35.

ΧΑΙΡΕΤΕ - - - - - - - - - - - ΕΘΕΙΤΟΥ
ΤΟΥΔΙΦΙΑΛΕΙΣΤΑΤΟΣΙΦΓΑΡΤΟΥΠ - - Ε
ΤΙΤΟΦΩΣ - - - - ΕΛ - - - ΔΥΕΙΣΑΙ - - - ΤΟΚΕΙΓΑΙΑ
ΙΩΝΙΟΝΥΠΝΟΝΟΔΕΥΩΝ

Titulus pessime habitus, quem frustra restitutum ivit editor. Videntur sane tres hexametri esse, quorum primus incipit verbo *χαίρετε*, tertius terminatur *εἰς Ἀΐ[δην ἀπ]όκει[τ]αι αἰώνιον ὕπνον [ἰα]ύων* (cf. Vol. II. n. 2647. vs. 4. *ὀστέα δ' εἰς Ἀΐδην ἄτροπος εἷλε νόμος*). Vs. 3. init. apparet *φῶς*.

4300. *m.*

Phelli, prope vicum Avellah in sarcophago, transcripsit Daniellus; ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. T. II. p. 269.

ΤΟΝΤΑΦΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣ . . ΤΟΕΡΜΑΚΟΤΑΣ
ΙΕΡΩΝΟΣΦΕΛΛΕΙΤΗΣΕΑΥΤΩΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΑΥ
ΤΟΥΔΙΑΒΟΥΛΙΩΤΡΟΚΟΝΔΟΥ....ΤΟΙΣΕΑΥΤ
ΩΤΕΚΝΟΙΣΝΑΝΝΗΙΑΣ....

Τὸν τάφον κατεσκευάσ[α]το Ἑρμακότας Ἱέρωνος Φελλείτης ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Διαβουλίῳ Τροκόνδου [καὶ] τοῖς ἑαυτῶ[ν] τέκνοις Νάννῃ, Ἰάσ[ονι vel Ἰασονίδι - - -

Nomen feminae Διαβούλιον extat n. 4294. 4296. Nomen Τροκόνδας habetur n. 4321. *b.* et *c.* 4341. *e.* 4366. *k.* 4367. *g.* et alias in titulis huius tractus (cf. Vol. I. n. 904. Nomen Ἑρμακότας n. 4255. 4278.

4300. *n.*

Prope *Phellum* in ruinis ad vicum Pianduri, ubi olim situm fuisse Acroterium videtur, quod probabiliter Phellitarum portus fuit; transcripsit Daniellus; ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 270.

ΠΟΛΕΙΤΗ . . ΦΕΛΛΙΤΩΝΔΡΑΧΜΑΣΜΥΡΙΑΣ

Fragmentum tituli sepulcralis.

- - - - ἀποτείσει τῇ] πόλει τῇ Φελλιτῶν δραχμὰς μυρίας.

Lacuna videtur orta ex vitio lapidis: nisi fuit scriptum ΤΗΙ.

4300. *o.*

In parietinis *Aperlarum* in ruderibus templi ad minorem acropolin; transcripserunt Loewius et Rossius, qui edidit in libro Kleinasien und Deutschland 1850. p. 25. Loewii apographum ediderâmus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 122. n. 12. Denuo edidit Texier Descr. As. min. T. III. p. 234.

. . . . ΡΕΩΝΔΙ
. . . . ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΟ ·
. . . ΠΕΛΛΑΙΟΥΟΓ
. . ΙΛΟΔΟΞΩΣΚΑΙΕ . . . Ο
. ΩΣΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΙΠΡΟΣΤΟΝΔΗ
. . ΜΟΝΕΠΗΝΓΕΙΛΑΝΤΟΧΡΗ
. . \ΝΑΠΟΔΟΤΟΝΕΙΣΤΗΝΑΠ
. . . . ΟΣΙΝΤΩΝΔΑΝΕΙΩΝ
. . . ΛΙΠΠΟΣΦΙΛΟΚΛΕΟΥΣ <Φ
. . ΣΙΘΕΜΙΣΣΥΝΕΤΟΥ <Τ
. . ΟΦΙΛΟΣΔΕΛΕΠΙΟΥ <Ω
. . ΑΠΙΩΝΚΛΕΩΝΟΣ <Τ
. . ΤΟΔΗΜΟΣΙΑΣΟΝΟΣ <Τ
. . ΝΤΑΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΠΕΡΛΕΙΤΗΣ <Ν

Vs. 1. Ross. . . . Ι . . ΩΝΔΙ, Tex. ΡΕΩΝΔΙ, Loew. ΡΕΩΝΔ; vs. 3. Ross. ΠΕΛΛΑΔΙΟΥ. Ο, Tex. ΠΕΛΛΑΙΟΥ Ο, Loew. quod dedi; vs. 4. Tex. ΛΟΔΟΞΕΩΣ; deinde extr. Tex. Ε, Ross. Ε[ΥΝ]C[Ι]; vs. 5. init. Ross. [Κ]ΩΣ, extr. ΔΗ; vs. 6. init. Ross. ΙΟΝ, ibid. extr. ΧΡΗΙ . .; vs. 7. init. Ross. . . \ΝΑ cet., reliqui ΝΑ; ibid. extr. Ross. ΑΓ, Tex. Α; vs. 10. Tex. ΕΥΝΕΤΟΥ; vs. 14. init. Ross. . . ΝΤΑΣ, in fine ΤΟΥΣ (Loew. Tex. ΤΟΥ); vs. 15. Ross. ΑΠΕΡΑ . . ΤΗΣ, Loew. ΑΠΕΡΛ . . ΤΗΣ, Tex. ΑΠΕΡΛΕΙΤΗΣ. Ceterum Rossius sigla ad marginem apposita omisit omnia.

Αιμυ]ρέων δ[ὲ
ἐπὶ] Ἀρισταγόρο[υ
τοῦ] Πελλαίου ο[ἱ
φ]ιλοδόξως καὶ ε[ὔν]ο[ϊ
κ]ῶς διακείμενοι πρὸς τὸν δῆ-
μον ἐπηνγείλαντο χρῆ-
μα ἀ]ναπόδοτον εἰς τὴν ἀπ-
όδ]οσιν τῶν δανείων·
Φί]λιππος Φιλοκλέους δρ. φ̄,
Στα]σίθεμις Συνέτου δρ. τ̄,
Θε]όφιλος Δελεπίου δρ. ω̄,
Σαρ]απίων Κλέωνος δρ. τ̄,
Ἀριστ]όδημος Ἰάσονος δρ. τ̄,
Ἀμύ]ντας Καλλικράτους
Ἀπερλείτης δρ. ν̄.

Fragmentum est recensus hominum, qui ad dissolvendum aes alienum a re publica contractum pecunias se collaturos esse professi sunt. Siglum < drachmas significat, ut alibi (cf. n. 4300. *v.*). Vs. 10. in forma ΔΕΛΕΠΙΟΥ, quam olim in ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ mutandam censebam, consentiunt apographa.

4300. *p.*

Ibidem; edidit Texier Descr. As. min. T. III. p. 235.

ΡΙΜΑΡΟΥΤΟΥ
ΑΥΤΟΥΠΟΛΛΑΣ
ΑΛΛΩΔΕΟΥΔΕΝ
ΘΑΨΙΝΦΙΛΕΤΟΡΟΥ

Fragmentum tituli sepulcralis male transcriptum, ex quo apparet: *ἄλλῳ δὲ οὐδεν[ὶ ἐξέσται] θάψ(ε)ιν [τινὰ ἢ ὁ ποιήσας παρὰ ταῦτα - - -*

4300. *q*.

Ad veteres *Aperlas* in vico Evâssari, quo referendi sunt tituli n. 4289. 4290. in aedificio instar templi exstructo, cuius prope basin insculpti dicuntur n. 4289. et insequentium titulorum *a*, in zophoro *b*, et infra hunc n. 4290.; edidit Bailius l. c. III. p. 42. 43.

a.

ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
ΑΙΑΝΔΡΙΑΥΤΗΣΤΙΒΚΛΑΥ

b.

ΑΙΣΑΡΠΗΔΟΝΙΣΛΥΣΑΝΔΡΟΥΑΠΕΡΑΕ
ΩΝΙΔΙΤΗΚΑΙΑΡΣΑΣΕΙΜΑΡΚΙΟΥΕΥΤΡΙΒΟΥΚΥΑΝΕ

ΤΗΘΥΓΑΤΡΙΑΥΤΗΣΠΛΑΤ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΩΜΥΡΕΙΚΑΙΠΑΤΑΡΕΙΚΑΙΑ

ΠΕΡΑΕΙΤΗΤΩΝΜΕΤΑΥΤΗΣΔΕ
ΗΥΠΟΚΕΙΣΕΤΑΙΟΘΑΨΑΣΚΑ

Bailius duos inde titulos effecit. Videtur lapsus esse in describenda sede singulorum titulorum heroi. Nam fragmenta optime componi ita possunt:

[*vide col. seq.*]

[ΕΡΠΙΔΑΣΗΗ
Κ]ΑΙΣΑΡΠΗΔΟΝΙΣΛΥΣΑΝΔΡΟΥΑΠΕΡ[Λ]Ε[ΙΤΙΣ]ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ[ΤΟΗΡΩΟΝΕΑΥΤΗΚΑΙ]ΤΗΘΥΓΑΤΡΙΑΥΤΗΣΠΛΑΤ - - -
ΩΝΙΔΙΤΗΚΑΙΑΡΣΑΣΕΙΜΑΡΚΙΟΥΕΥΤΡΙΒΟΥΚΥΑΝΕ[ΙΤΟΥΚ]ΑΙΑΝΔΡΙΑΥΤΗΣΤΙΒΚΛΑΥ[ΔΙΩ - - -]ΠΤΟΛΕΜΑΙΩΜΥΡΕΙΚΑΙΠΑΤΑΡΕΙΚΑΙΑ - - -
ΠΕΡ[Λ]ΕΙΤΗΤΩΝΜΕΤΑΥΤΗΣΔΕ - - - - - - - - - - - - - - -
ΗΥΠΟΚΕΙΣΕΤΑΙΟΘΑΨΑΣΚΑ - - - - - - - - - - - - - - -

Ἑρπιδάσῃ ἡ κ]αὶ Σαρπηδονὶς Λυσάνδρου Ἀπερ[λ]ε[ῖτις] κατεσκεύασεν [τὸ ἡρῷον ἑαυτῇ καὶ] τῇ θυγατρὶ αὐτῆς Πλατωνίδι τῇ καὶ Ἀρσάσει Μαρκίου Εὐτρίβου Κυανε[ίτου κ]αὶ ἀνδρὶ αὐτῆς Τιβ(ερίῳ) Κλαυ(δίῳ) - - - - Πτολεμαίῳ Μυρεῖ καὶ Παταρεῖ καὶ Ἀπερ[λ]είτῃ, τῶν μετ' αὐτῆς δε - - - - - - - - [ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται ἐν τῷ ἡρῴῳ ταφῆναι] ἢ ὑποκείσεται ὁ θάψας κα - - -

Bailius, qui ut diximus, ex tit. *a.* peculiarem inscriptionem confecit hanc: *Ἑρπιδάσῃ ἡ καὶ Σαρπηδονὶς Λυσάνδρου Ἀπερλεῖτις κατεσκεύασεν τοῦτο τὸ ἡρῷον καὶ ἑαυτῇ καὶ ἀνδρὶ αὐτῆς Τιβ. Κλαυδίῳ Αὐρηλίῳ Πτολεμίᾳ Μυρεῖ καὶ Παταρεῖ καὶ Ἀπερλείτῃ*, reliquis fragmentis ita fere usus est, ut nos, nisi quod vs. 2. scripsit *τοῦτο τὸ ἡρῷον καὶ ἐν αὐτῷ σωματοθήκην*, vs. 4. *τῶν μετ' αὐτῆς δεδομένων συγγραφῶν ἐν τοῖς ἀρχαίοις· οὐ τεθήσεται δὲ ἐν ταύτῃ τῇ σωματοθήκῃ ἄλλος οὐδείς, ἢ ὑποκείσεται ὁ θάψας καταχθονίοις θεοῖς.* Bailius ita statuit, heroum ipsum fuisse inprimis exstructum in honorem Lysandri (n. 4289.), deinde adiecta fuisse nomina Herpidasae virique eius Ptolemaei (n. 4300. *q. a.*), postmodum thecam intromissam fuisse in usum Platonidis, quam crediderim fuisse filiam adoptivam Herpidasae (n. 4290.), postremum thecae usum fuisse communicatum cum conditrice et marito eius Ptolemaeo, declarandi cuius gratia curasse Herpidasam ut inscriptio nomina complectens ipsius, Platonidis et Ptolemaei insculperetur in ordine eminentiore, scil. zophoro. Vide ne simplicior res fuerit. Heroo in memoriam Lysandri abavi condito Herpidasa Lysandri filia posteaquam divortium fecerat cum marito Marcio Eutriba, ex quo habuit filiam Platonidem, heroum adstruxit sibi et filiae Platonidi et marito secundo Tib. Claudio Ptolemaeo, in quo heroo peculiarem *σωματοθήκην* dedicavit filiae. Alios postea hoc heroo usos esse docet n. 4300. *r.*

Stemma gentis Herpidasae hoc est:

Λύσανδρος πρόπαππος n. 4289.
|
- - - -
|
Λύσανδρος
|
Ἑρπιδασῆ ἡ καὶ Σαρπηδονὶς ~ Μάρκιος Εὐτρίβης
|
Πλατωνίς.

Nomen Εὐτρίβου a recto Εὐτρίβης (εὐτριβής), nisi ut Keilius dicit, nominativus est Εὔτριβος, ut ex εὐτύχης et εὐπιθής formata sunt Εὔτυχος et Εὔπιθος (n. 4303. *i*.).

4300. *r*.

Ibidem ex eodem aedificio, ex quo sunt n. 4289. 4290. 4300. *q*.; edidit Bailius l. c. III. p. 44.

ΤΟ . . . . . . ΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝΕΡ . . . Ϲ . ΠΕΡΑ . . ΤΗϹΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙ
ΑΥΤΟΥΚΑΙΤΕΚΝΟΙϹΑΥΤΟΥΚΑΙΤΑΙϹΠΑΙϹΙΝΑΙϹΑΝΚΑΤΑΝΟΜΟΥϹϹΥΝΖΗϹΩϹΙΝ
ΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙϹΑΥΤΟΥΑΛΛΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΕϹΤΩΕΝΚΗΔΕΥΘΗΝΑΙΗΟΦΕΙΛΗϹΕΙ
ΑΠΕΡΑΕΙΤΩΝΤΗΠΟΛΕΙ·Χ·ΒΦ·ΒΟΥΛΟΜΕΕΝΚΗΔΕΥΘΗΝΑΙ
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥΚΑΙΥΙΟΝΑΥΤΗϹΑΝΤΙΟΧΟΝΔΙϹΓΑΜΒΡΟΝΜΟΥ

Τὸ [μνῆμα κ]ατεσκεύασεν Ἑρ[μία]ς [Ἀ]περ[λεί]της ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ
αὐτοῦ καὶ τέκνοις αὐτοῦ καὶ ταῖς παισὶν αἷς ἂν κατὰ νόμους συνζήσωσιν
καὶ ἐκγόνοις αὐτοῦ· ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέττω ἐνκηδευθῆναι ἢ ὀφειλήσει
Ἀπερ[λ]ειτῶν τῇ πόλει δηνάρια βφ. βούλομε ἐνκηδευθῆναι
τὴν δεῖνα] Ἐπαφροδείτου καὶ υἱὸν αὐτῆς Ἀντίοχον δὶς γαμβρόν μου.

Bailius vs. 5. extr. scripsit δίςγαμβρὸν id conferendum putans cum vocabulis δισέγγονος, δίσπαππος. Videndum potius ne Antiochi pater et avus Antiochi fuerint. Sin δὶς ad γαμβρὸν pertineat, censendum est Antiochum bis filias Hermiae in matrimonium duxisse. Hoc autem propterea improbabile, quod titulus manifesto florente familia positus est.

4300. *s*.

In vico Evâssari apud veteres *Aperlas* in monumento sepulcrali; edidit Bailius l. c. III. p. 45.

ΤΟΝΤΑΦΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟΙΣΤΩΝΗ . ΛΛΑΝΕΙΚΟΥΑΠΕ
ΚΑΙΤΟΙΣΕΑΥΤΗΣΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΤΟΥΤΩΝΤΕΚΝΟΙΣ
ΚΑΙΑΝΤΙΠΑΤΡΩΙΤΕΛ . . Υ - - ΥΕ - ΚΟΠΩΙΑΥΤΗΣΑ - - ΩΙΑΛΛΩΙΔΕ
ΜΗΘΕΝΙΕΞΕΣΤΩΗ - Τ - Λ - - - Α - ΑΜΑΡΤΩΛΟΣΕΣΤΩΘΕΟΙΣΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙΣ
ΕΑΝΔΕΤΙΣ - - - - - - ΑΡΑ . . . ΤΑ . . Φ . . . . ΠΕΡ . ΕΙΤ

Τὸν τάφον κατεσκευάσατο Ἱστώνη [Ἑ]λλανείκου Ἀπε[ρλεῖτις ἑαυτῇ
καὶ τοῖς ἑαυτῆς τέκνοις καὶ τοῖς τούτων τέκνοις
καὶ Ἀντιπάτρῳ Τέλ[λο]υ [καὶ] - - ῳ αὐτῆς Ἄ[νθ]ῳ· ἄλλῳ δὲ
μηθενὶ ἐξέστω, ἢ [ὁ] τ[ο]λ[μήσ]α[ς] ἁμαρτωλὸς ἔστω θεοῖς καταχθονίοις·
ἐὰν δέ τις [ποιήσῃ π]αρὰ [ταῦ]τα, [ὀ]φ[ειλήσει Ἀ]περ[λ]ειτ[ῶν τῇ πόλει δηνάρια - - -

Vs. 3. Bailius scripsit Τέλλου καὶ ἀργυροκόπῳ αὐτῆς Ἀνθίμῳ. Praetuli Ἄνθῳ ob spatium (cf. n. 4305. *i*.). Ἀργυροκόπῳ autem prorsus improbabile est. Si litterae traditae addicerent, scribendum esset οἰκονόμῳ (cf. n. 4258.).

4300. *t*.

In parietinis *Aperlarum*, fragmenta tria; edidit Rossius Kleinasien und Deutschland 1850. p. 25. 26.

a. ΟΔΑΜΟΣΟΑΠΕΛΛΕ
. . . Ο . . ΜΑΙΛ . ΑΠΕΛ
. . . . . ΤΗΝΑΔΕΛΦΗΝ
. . . ΜΕΝΗΝΕ . Ε . ΝΓΗ
. . . ΑΣΤΗΣΕΝΔΕΡΡΑΝ
. . . ΕΜΝΑΝΤΗΣΕΛΕΥ
. . . ΑΙΝΝΛ . ΗΣΕΝΕΚΕΝ

a. Ὁ δ[ῆ]μος ὁ Ἀπελλε[ι-
τῶν Πτ]ο[λε]μαΐ[δα] Ἀπελ-
λεῖτιν], τὴν ἀδελφὴν
γενο]μένην Ἑ[λ]έ[νης ἱε-
ρεί]ας τῆς ἐν Δε - -
Ἀρτ]έμ[ιδος] ἀν[έσ]τησε[ν] εὐ-
νοίας κ]αὶ [μνήμ]ης ἕνεκεν.

b. ΒΕΡΝΕΙΚΗΑΛΚΙ . ΟΥΑΠΕΡΛΗΙΣ
ΑΠΟΣΙΜΗΝΩΝ - - - - -
- - - - - - - - - - - -

b. Βερνείκη Ἀλκί[μ]ου Ἀπερλ[ῖτ]ις
ἀπὸ Σιμήνων - - - - -
- - - - - - - - - - -

In epistylio litteris praegrandibus:

c. Η Ν Σ Τ Ο

c. - - τ]ὴν στο[ὰν - - -

Tit. *a.* habes formam rariorem Ἀπελλείτης pro Ἀπερλείτης (cf. ad n. 4288. in his Add.). Vs. 5. extr. latet nomen loci, ex. gr. Δειράδι, ut locus Argis est Δειράς, unde Apollo dictus Δειραδιώτης.

Tit. *b.* Βερνείκη est i. q. Βερενείκη, ut in titulo Syrio Vol. II. n. 2347. *b.* in Add. Ἀπερλεῖτις s. Ἀπερλῖτις ἀπὸ Σιμήνων dictum est, ut Ἀπερλείτης ἀπὸ Ἀπολλωνίας n. 4289. Ἀκαλισσεὺς ἀπὸ Ἰδεβησσοῦ n. 4315. *v.* et *x.* Simena oppidum Lyciae memoratur Steph. Byz. s. v. Plin. H. N. V, 28. Conf. Spratt. et Forbes. Lyc. I. p. 137.

4300. *u.*

In vico Kakova prope veteres *Aperlas* in sarcophago; edidit Rossius Intelligenzbl. zur Allg. Litt. Zeit. Halle 1845. n. 40. p. 323. 12.

ΤΟΜΝΗΜΑ
ΜΕΝΤΟΡΟΣ
ΤΟΥ
ΙΔΑΠΡΟΥ

Τὸ μνῆμα Μέντορος τοῦ Ἰδάπρου.

4300. *v.*

Ibidem, in sarcophago; ediderunt Rossius l. c. n. 40. p. 322. 11. Texier Descr. As. min. T. III. p. 235.

ΤΟΝΤΑΦΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟΣΕΡΙΣΑΛΟΣ
ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΟΥΕΑΥΤΩΙΚΑΙΤΗΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥ
ΜΕΡΙΝΔΑΣΗΙΠΑΣΙΦΩΝΤΟΣΚΑΙΤΩΙΠΑ . ΡΙ
ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΩΙΠΥΙΙΟΥΚΑΙΤΗΙΜ . ΤΡΙΝΟΝΤΙΣΕΡΙΣΑΛΟΥ
ΚΑΙΤΗΙΘΡΕΠΤΗΙΑΥΤΟΥΦΡΟΝΙΜ . . . . ΔΕΤΟΥΠΟΣΟ
ΡΙΟΝΤΕΘΗΣΟΝΤΑΙΟΙΘΡΕΠΤΟΙΜΟΥΚΑΙΟΙΑΠΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΙΠΑΝΤΕΣΚΑΙΠΑΣΑΙΑΛΛΩΙ
ΘΑΤΑΙΝΑΝΟΙΞΑΙΜΗΤΕΤΟΑΓΓΕΙΟΝΜΗΤΕΤΟ . . . ΣΟΡΙΟΝ
ΕΑΝΔΕΤΙΣΠΑΡΑΤΑΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΠΡΑΞΗΤΙΑΜΑΡΤΩΙ
ΛΟΣΕΣΤΩΙΘΕΟΙΣΧΘΟΝΙΟΙΣΚΑΙΑΠΟΤΙΣΑΤΩΙΕΠΙΤΙΜΟΝ
ΤΩΙΔΗΜΩΙ<Ε:ΤΗΣΠΡΟΣΑΝΓΕΛΙΑΣΟΥΣΗΣΠΑΝΤΙ
ΤΩΙΒΟΥΛΟΜΕΝΩΙΕΠΙΤΩΙΗΜΙΣΕΙΚΑΘΑΠΕΡΕΓΔΙΚΗΣ

Τὸν τάφον κατεσκευάσατο Σερίσαλος
Πλειστάρχου ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ
Μερινδάσῃ Πασιφῶντος καὶ τῷ πα[τ]ρὶ
Πλειστάρχῳ Πύ[ῤῥ]ου καὶ τῇ μ[η]τρὶ Ν[ά]ν[ῃ] Σερισάλου
καὶ τῇ θρεπτῇ αὐτοῦ Φρονίμ[ῃ· εἰς] δὲ τὸ ὑποσό-
ριον τεθήσονται οἱ θρεπτοί μου καὶ οἱ ἀπελεύθε-
ροι πάντες καὶ πᾶσαι. ἄλλῳ [δὲ μηδενὶ ἐξέστω ἐν-
θά[ψ]αι [ἢ] ἀνοῖξαι μήτε τὸ ἄγγεῖον μήτε τὸ [ὑπο]σόριον·
ἐὰν δέ τις παρὰ τὰ προγεγραμμένα πράξῃ τι, ἁμαρτω-
λὸς ἔστω θεοῖς χθονίοις καὶ ἀποτισάτω ἐπίτιμον
τῷ δήμῳ δραχμὰς ,ϛ, τῆς προσανγελίας οὔσης παντὶ
τῷ βουλομένῳ ἐπὶ τῷ ἡμίσει καθάπερ ἐγ δίκης.

Vs. 1. extr. Ross. ΣΕΡΓΙΑΛΟΣ, Tex. ΣΕΡΙΣΑ ΛΟΣ; vs. 2. Ross. ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΟΥ . ΑΙ . ΩΙΚΑΙΤΗΙ ΓΥΝΑΙΚΙ, Tex. ΙΔΙΟΙΣΤΑΤΟΥΕΑΥΤΩΜΝΑΤΗΙ ΓΥΝΑΙΚΗΑΥΤΟΥ; vs. 3. Tex. ΙΙΝΔΑΣΗΙΠΑΣΜΘ ΝΙΜΟΣ ΤΟΙΣΑΥΤΟΥ, Ross. quod dedi; vs. 4. Tex. ΛΕΙΣ . ΤΑΡΧΟΙΠΥΡΝΟΥΚΑΙΤΗ ΟΝΣΕΡΙΣΑΛΛΟΣ, Ross. quod dedi; vs. 5. extr. Tex. ΦΡΟΝΗΜΑ ΔΕΤΟΥΠΟΣΩ, Ross. quod dedi; vs. 6. extr. Tex. ΟΙΟΣΤΟΙΜΟΥΚΑΙΑΠΕΛΕΥΘΕ, Ross. ΟΙΘΡΕΠΤΟΙΜΟΥ cet.; vs. 7. Tex. ΟΙΠΑΝΤΙ ΑΣ ΔΙΣΑΛΛΟΙΕ, Ross. quod dedi; vs. 8. Tex. ΘΑΦΑΙ . . . . ΟΣΟΡΙΟΝ; vs. 9. init. Tex. ΑΡΑ p. ΠΑΡΑ, in fine ΑΡΤΩΙ p. ΠΡΑΞΗΤΙΑΜΑΡΤΩΙ; vs. 10. init. Tex. ΟΣ p. ΛΟΣ, in fine ΣΑΤΟΙΕΠΙ ΤΙΜΙΟΝ; vs. 11. init. Tex. ΤΩΙΔΗΜΩΙ < ΤΗΣ cet. vs. 12. init. Tex. ΤΩ, in fine ΚΑΘΑΠΕΡΓΑΡΙΣ.

Siglum < drachmas significat, cf. n. 4244. 4303. *e.* 4300. *o.* et ad n. 4207. in his Add. De summa cf. n. 4293. in his Add. Vs. 3. nomen Μερινδάσα conferri potest cum nomine Μεριμαυάσα n. 4216. Vs. 4. Λεοντίῳ proponit Meyerus ap. Rossium. De Iota apposito litterae Ω (ΑΜΑΡΤΩΙΛΟΣ, ΕΣΤΩΙ) supra diximus. Titulum universum pessime legit Texier.

4300. *w.*

In vico Kakova prope veteres *Aperlas* in fragmento columellae in balneis; ediderunt Bailius l. c. III. p. 36. Texier Descr. As. min. T. III. p. 233.

ΑΥΤΟ]ΚΡΑΤΟΡΙΤΙΤΩΘΕΟΥΟΥΕϹΠΑϹΙΑΝΟΥΥΙΩΚΑΙϹΑΡΙ
ΟΥΕϹ]ΠΑϹΙΑΝΩϹΕΒΑϹΤΩΑΡΧΙΕΡΕΙΜΕΓΙϹΤΩΔΗΜΑΡΧΙΚΗϹ
ΕΞΟΥ]ϹΙΑϹΤΟΙΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΤΟΕΥΠΑΤΩΤΟΗΠΑΤΡΙΠΑΤΡΙΔΟϹ
ΤΕΙΜΗΤΗ
ΕΠΙΤΙΤΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥ . . ΥΙΤΟΥΠΡΕϹΒΕΥΤΟΥΚΑΙΑΝΤΙϹΤΡΑ . .
. . ΥΤΟΥϹΕΒΑϹΤΟΥΚΑΙΓΑΙΟΥΜΗΝΙΟΥΛΟΝΓΟΥΕΠΙΤΡΟΠΟΥ
ϹΕΒΑϹΤΟΥΑΠΕΡΛΕΙΤΩΝΚΑΙΤΩΝϹΥΝΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΩΝ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟϹΤΟΒΑΛΑΝΕΙΟΝΚΑΙΤΟΠΡΟϹΤΟΟΝΚΑΤΕ
ϹΚΕΥΑϹΕΝΕΚΘΕΜΕΛΙΩΝ

Formam tituli dedi ex Texiero. Vs. 1. init. Bail. ΚΡΑΤ. ΣΤΩΘΕΟΥ cet., ibid. in fine idem addit ΟΥΕ; vs. 3. init. Bail. ΣΙΑΣΤΟῙΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΤΟΕ̄, Tex. [ΕΞΟΥ]ΣΙΑΣΤΟᾹΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΤΟΒ̄; vs. 4. Bail. ΕΙΜΗΤΗ, qui Τ habet in fine versus praecedentis; Texier annotat reliqua in hoc versu de industria deleta esse. Sed nihil desideratur; vs. 5. init. Tex. ΕΠΙΤΙΤΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΚΥΗΟΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ, Bail. quod dedi; vs. 6. init. Tex. [ΤΗΓΟ]Υ ΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΚΑΙΕΑΓΟΜΕΝΟΥΑΟΝΙΤΟΥΕΠΙΤΡΟΠΟΥ, Bail. quod dedi; vs. 7. Bail. ΑΠΕΡΑΕΙΤΩΝ, in fine Tex. ΕΝΩ[Ν]. Ceterum Bailius Σ expressit, ubi Texier habet Σ.

Αὐτο]κράτορι Τίτῳ θεοῦ Οὐεσπασιανοῦ υἱῷ Καίσαρι
Οὐεσ]πασιανῷ Σεβαστῷ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρχικῆς
ἐξου]σίας τὸ ῑ, Αὐτοκράτορι τὸ [ι]ε̄, ὑπάτῳ τὸ η̄, πατρὶ πατρίδος,
τειμητῇ,
ἐπὶ Τίτου Αὐρηλίου [᾿Αο]υίτου πρεσβευτοῦ καὶ ἀντιστρα[τή-
γο]υ τοῦ Σεβαστοῦ καὶ Γαΐου Μηνίου Λόνγου ἐπιτρόπου [τοῦ
Σεβαστοῦ ᾿Απερλειτῶν καὶ τῶν συνπολιτευομένων
ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὸ βαλανεῖον καὶ τὸ πρόστοον κατε-
σκεύασεν ἐκ θεμελίων.

Pertinet ad a. u. c. 833. p. Chr. 80. ut Vol. II. n. 3173. Novum Titi elogium τειμητής quo celebrabatur pater Vespasianus (cf. Eckhel. D. N. VI. p. 344.). Conf. n. 5809. De legatis pro Praetoribus conf. ad n. 4238. *d.* in his Add. Mire Bailius vs. 1. init. scripsit Κρατίστῳ omisso Titi nomine. Notabilis formula est ᾿Απερλειτῶν καὶ τῶν συμπολιτευομένων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

4300. *x.*

In vico Evâssari prope veteres *Aperlas*, in columella porphyretica, quae in ambitum turriculae in arce urbis veteris illata fuerat; edidit Bailius l. c. III. p. 38.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡϹΙΝΚϵϹΑΡϹΙΝ
ΓΑΙωΑΥΡΗΛΙωΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝω
ΚΑΙΜΑΡΚωΑΥΡΗΛΙωΟΥΑ
ΑΝωϵΥϹϵΒϵϹΙΝ
ϵΥΤΥΧϵϹΙΝϹϵΒΑϹ
ΚΑΙΦΛΑΥΙωΟΥΑΛϵ
ΚωΝϹΤΑΝΤΙωΚΑΙΓ
ΟΥΑΛϵΡΙωΜΑΞΙ
ΤΟΙϹϵΠΙΦΑΝϵϹΤ
ΚϵϹΑΡϹ
ΑΠϵΡΑΙΤωΝΗΠ

Αὐτοκράτορσιν Κέσαρσιν Γαΐῳ Αὐρηλίῳ Διοκλητιανῷ
καὶ Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Οὐα[λερίῳ Μαξιμι]ανῷ, Εὐσεβέ-
σιν, Εὐτυχέσιν, Σεβασ[τοῖς], καὶ Φλαυΐῳ Οὐαλε[ρίῳ]
Κωνσταντίῳ καὶ Γ[αλερίῳ] Οὐαλερίῳ Μαξι[μιανῷ] τοῖς
ἐπιφανεστ[άτοις] Κέσαρσ[ιν] ᾿Απερ[λ]ιτῶν ἡ π[όλις.

Bailius statuit titulum positum esse aut post bellum adversus Narseum confectum a. u. c. 1050. p. Chr. 297. (Tillemont. Vol. VIII. p. 4.) aut a. u. c. 1056. p. Chr. 303. quo tempore Diocletianus ab Oriente Romam reversus triumphum una cum collega celebravit.

N. 4301. p. 156. edidit Bailius l. c. III. p. 57. qui habet vss. 1. 2.

ΣΩΣΙΚΛΗΣΝΙΚΑΓΟΡΑΣ
ΑΜΙΟΣΕΠΙΣΤ..ΗΣΑΣ

in reliquis consentiens cum apographo a nobis expresso. Scribe vs. 2. ἐπιστ[ατ]ήσας. Quumque etiam Bailii apographum vs. 3. praebeat ΚΑΣΤΑΒΙ, satius est intactum relinquere et reponere Καστάβι, quam formam non improbabilem esse dixi etiam in annotatione.—Adde:

4301. *b.*

Ibidem; edidit Rossius Hellenica I, 1. 1846. p. 66 sq.

ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ	᾿Επιστάται
ΑΙΣΧΙΝΑΣ	Αἰσχίνας
ΔΙΑΝΔΡΟΥ	Διάνδρου,
ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣ	Τιμόστρατος
ΕΥΚΡΑΤΕΥΣ	Εὐκράτευς
ΑΠΟΛΛΩΝΙ	᾿Απόλλωνι
ΜΕΓΙΣΤΕΙ	Μεγιστεῖ.

Apollo Μεγιστεύς deus tutelaris insulae Megistes. ᾿Επιστάται sunt templi curatores (cf. inscr. Rhod. ap. Ross. Inscrr. inedd. III. p. 27. n. 276.).

4301. *c.*

Ibidem in fragmine arae; edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 59.

ΠΟΛΕΜΑ
ΛΥΣΙΜΑΧΩΤΩΕΑΥΤΗΣ
ΔΕΣΠΟΣΥΝΩΗΡΩΙ

Πολέμα Λυσιμάχῳ τῷ ἑαυτῆς δεσποσύνῳ ἥρωι.
Polema (nisi est Εὐπολέμα) serva fuit Lysimachi.

4301. *d.*

Ibidem in rupe littorali; edidit Bailius l. c. III. p. 58.

Τ . . . . . . Θ	Τ[ύχᾳ ἀγα]θ[ᾷ
ΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΑ	τοῦτο τὸ μνῆμα
ΘΕ. . . . Α	Τειμο]θέ[α, ἱερ]α-
ΣΑΜΕΝΑ	σαμένα
ΔΙ. . . ΕΓ. ΣΤΕΩ	Δι[ὸς Μ]εγ[ι]στέω[ς
ΤΟΥΔΑΙΜΟΝΟΣ	καὶ ᾿Αγαθ]οῦ δαίμονος,
ΚΑΙΘΕΟΙΣ	Διῒ] καὶ θεοῖς.

Vss. 1-4. legit Bailius, qui vss. 5-7. ita: Διός, Μεγιστέων τοῦ δαίμονος - - - καὶ θεοῖς, coniiciens sa-

cerdotem sepulcrum Mercurio et diis dedicasse. Immo sacerdos est Διὸς Μεγιστέως, ut est Ἀπόλλων Μεγιστεύς (cf. n. 4301. *b.* in his Add.), et ni fallor, ἀγαθοῦ δαίμονος, cuius cultus celeber Rhodi fuit in metropoli Megistensium, ut docet mentio Ἀγαθοδαιμονιαστῶν (Ross. Inscrr. Grr. inedd. III. n. 282. 5.). Conf. Vol. II. n. 2510. 3074. Vol. III. n. 3886. Vs. 7. Διΐ proposuit Keilius. De sepulcro diis dedicato et in custodiam dato conferri possunt alia exempla, ut Theraea, in quibus heroa dedicantur Θεᾷ βασιλείᾳ Vol. II. n. 2465. *c.* in Add. vel Μούσαις ibid. n. 2448. Huc trahi potest etiam Latona ut custos sepulcri n. 4300. *h.*

N. 4302. p. 157. habeo nunc etiam ex schedis Loewii.

Ante n. 4302. insere:

4302. *a.*

Myris in columella Dorica in platea veteris fori; edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 61. 64. qui habuit etiam ex schedis Rossii de Bladensburg a Borrellio missis; accuratius ediderunt Rossius Kleinasien u. Deutschland 1850. p. 29. Texier Descr. As. min. T. III. p. 240. Nuper denuo transcriptum edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 257. n. 59.

A.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΕΔΟΞΕΤΗΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΤΩΔΗΜΩ
ΠΡΥΤΑΝΕΩΝΓΝΩ
ΜΗ - ΕΠΕΙΔΙΑΤΟ
ΜΗΕΞΕΥΡΙΣ
ΚΕΙΝΤΗΝΕΠΙΛΙ
ΜΥΡΑΠΟΡΘΜΙ
ΚΗΝΩΝΗΝΗΝΑΞΙ
ΑΝΣΥΝΒΑΙΝΕΙΕΝΣ
ΣΟΥΣΘΑΙΤΑΣΠΡΟΣ
ΟΔΟΥΣ - ΜΗΕΞΕΙΝΑΙ
ΕΤΕΡΟΝΠΑΡΑΠΟΡ
ΘΜΕΥΣΑΙΜΗΔΕΝ
ΜΗΤΕΑΠΟΤΗΣΔΑΣ
ΑΣΜΗΤΕΑΠΟΤΟΥΣΤΟ
ΜΑΤΟΣΤΗΣΛΙΜΝΗΣ
ΗΑΠΟΑΝΔΡΙΑΚΗΣ
ΗΟΦΕΙΛΗΣΕΙΤΩΔΗ
ΜΩΥΠΕΡΕΚΑΣΤΟΥ
ΠΛΟΟΣΧΑΤΕΞΟΥ
ΣΙΑΝΕΧΟΝΤΟΣΣΕ
ΤΕΣΙΝΑΠΟΓΡΑΦΕΣ
ΘΑΙ

B.

ΤΟΥΤΗΝΩ
ΝΗΝΕΧΟΝ
ΤΟΣΤΟΥΤΕΠΛΟΙ
ΟΥΚΑΙΤΩΝΣΚΕΥ
ΩΝΑΥΤΟΥ
ΠΛΕΥΣΕΙΔΕ
ΜΟΝΑΤΑΑΠΟ
ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ
ΠΛΟΙΑΚΑΙΟΙΣ
ΑΝΣΥΝΧΩΡΗ
ΣΗΟΤΗΝΩΝΗΝ
ΕΧΩΝΛΑΜΒΑ
ΝΟΝΤΟΣΠΑΝΤΟΣ
ΝΑΥΛΟΥΤΟΔ
ΚΑΙΤΩΝΕΝΒΑΛ
ΛΟΜΕΝΩΝΕΑΝ
ΔΕΤΙΣΑΥΤΟΣΤΟ
ΛΟΝΝΑΥΛΩΣΗ
ΠΡΟΣΦΩΝΕΙΤΩ
ΚΑΙΔΙΔΟΤΩΠΑΝΤΟΣ
ΤΟΥΝΑΥΛΟΥΤΟΔ
ΗΥΠΟΚΕΙΣΕΤΑΙΤΩ
ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩ
ΠΡΟΣΤΕΙΜΩ

Tit. *A.* vs. 1. Tex. ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ; vs. 2. idem ΕΔΟΣΕΤΗΒΟΥΛΗ (Barth. ΤΗΙΒΟΥΛΗΙ); vs. 3. ΔΗ ΜΩ (Barth. ΤΩΙΔΗΜΩΙ); vs. 4. ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝΓΝΟ; deinde vs. 5. init. Barth. ΜΗ, mox Bail. ΕΠΙ; vs. 6. Tex. Ζ pro Ξ; vs. 8. extr. Bail. ΠΟΡΘΜΕ, Ross. de Blad. et Ross. et Tex. Barth. ΠΟΡΘΜΙ; vs. 9. Bail. ΜΕΝΩΝΤΗΝΑΞΙ, Blad. ΚΙΝΩΝΤΗΝΑΞΙ, Ross. ΚΗΝΩ ΝΗΝΕΙΝΑΣΙ, Tex. ΚΗΝΟΝΗΛΦΙΛΙΑΞΙ, Barth. ΚΙΝΩΝ ΕΚΕΙΝΑΣ, quae composui; vs. 10. init. Bail. ΔΗ, Blad. et Ross. et Tex. Barth. ΑΝ, in fine Bail. Barth. ΕΝ; vs. 11. Bail. ΔΙΑΠΛΕΥΣΑΙΤΟ, Blad. ΟΛΟΥΣΥΠΑΣ ΠΟ, ubi confusa verba duorum versuum, Ross. ΣΟΥ ΣΘΑΙΤΑΣΠΟΣ, Tex. Barth. ΣΟΥΣΘΑΙΤΑΣΠΡΟΣ; vs. 12. omittit Bailius; ex eo versu Blad. ΟΛΟΥΣ transposuit in vers. praeced., Tex. ΟΔΟΥΣΧΜΗΕΞΕΙΝ, Barth. ΟΔΟΥΣΜΙΕΣΕΙ; vs. 13. extr. Ρ omittunt Tex. Barth.; vs. 14. extr. Bail. ΜΗΔΙΚΑ, Blad. Μ.ΔΚΑ, Ross. Tex. Barth. ΜΗΔΕΝ; vs. 15. omittunt Bail. Blad. Ibi Tex. init. ΜΕΞΙ p. ΜΗΤΕ, Barth. ΜΕ...; vs. 16. Bail. ΩΣ - - - ΑΠΟΤΟΥΣΥ, Blad. ΑΣΜΗΚΑΠΟ ΤΟΥΣΤ, Ross. ΛΣΜΗΣΑΠΟΤΟΥΣΤ, Tex. ΑΣΜΗ ΤΕΑΠΟΤΟΥΣΤΟΜ, Barth. ΑΣΜ.ΕΑΝΠΟΤΟΥΣΤ; vs. 17. Bail. Tex. ΑΤΟΣΤΗΣΛΙΜΝΗΣ, Blad. ΑΛΤΟΣ ΗΣΛΙΛ.ΗΣ, Ross. ΛΑΤΟΣΤΗΣΛΙΜΗΤΗΣ, Barth. ΜΤΟΣΤΙΣΜΜΗΣ, quae composuimus; vs. 18. Bail. ΔΟΧΘΑΙΦΕΝΑΚΙΣ, Blad. ΗΛΕΟΔΨΕΦΙΑΚΗΣ, Ross. Tex. Barth. quod dedimus, nisi quod Texier habet ΑΝΔΡΑΚΗΣ; vs. 19. Bail. ΟΦΕΙΛΗΣΕΙΝΤΩΔΗ, Blad. ΗΟΙΞΙΛΕΣΕΙΤΩΔΗ, Ross. ΗΟΦΕΙΛΕΣΕΠΩΔΗ, Tex. ΗΟΦΕΙΛΕΣΕΙΤΟΔ, Barth. ΗΟΦΕΙΛΕΣΩΤΩ ΔΗ, quae composuimus; vs. 20. Bail. ΩΜΥΡ...... ΤΟΥ, Blad. ΜΟΥΠΡ - - - ΤΟΥ, Ross. ΜΟΥΓΕΡΕ ΚΑΣΤΟΥ, Tex. ΗΜΩΥΠΕΡΕΚΑΣΤΟΥ, Barth. ΜΩ ΥΠΕΚΑΣΤΟΥ; vs. 21. Bail. ΠΛΩΙΣΑΝ - - ΕΤΕΡΟΥ, Blad. ΠΛΟΟΣΙΑ - - - ΕΤΕΤΟΥ, Ross. ΠΛΟΟΣΤΑ ΤΕΞΟΥ, Tex. ΠΛΟΟΣΧΑΤΗΕΞΟΥ, Barth. ΠΑΘΟΣ ...ΝΕΣΟΥ; vs. 22. Bail. ΩΝΕΧΟΝΤΟΣΗ, Blad. ΙΟΝ ΕΧΟΝΤΟΣΣΕ, Ross. Tex. Barth. ΣΙΑΝΕΧΟΝΤΟΣ ΣΕ; vs. 23. Bail. ΜΙΣΗ et nihil amplius, Blad. ΤΕ ΣΙΝ, Ross. ΙΕΣΑΙΑΠΟΓΡΑΦΕΣ, Tex. ΙΕΣΙΝΑΠΟ ΑΦΕΣ, Barth. ΡΕΣΙΝΑΠΟΣΑΦΕΣ; vs. 24. omittunt Bail. Blad. Tex.

Tit. *B.* vss. 1. 2. Tex. ΤΟΥΤΗΝΟ‖ΩΝΗΝΕΧΟΝ; vs. 6. Tex. ΠΛΕΥΣΕΙΔΕΜΟΝ; vs. 7. Bail. ΜΟΝΤΑ ΚΑΙΤΑΑΠΟ, Blad. ΜΟΝΚΤΑΑΠΟ, Ross. Barth. ΜΟ ΝΑΤΑΑΠΟ, Tex. ΜΟΝΑΙΑΑΠΟ; vs. 8. Bail. ΠΕΠΡΑ ΜΕΝΑ, Blad. ΤΕΤΡ..ΝΕΝΑ, Ross. Tex. Barth. ΓΕΓΡΑΜ ΜΕΝΑ; vs. 10. Bail. ΑΝΕΠΙΤΥΧΘΗ, Blad. ΑΝΕΓΝΧΘΦΙ, Barth. ΑΝΙΑΠΧΟΡΙ, Ross. ΑΝΣΥΝΧΩΡΗ, Tex. ΑΝΕ ΥΝΧΟΡΗ; vs. 11. Bail. ΤΙΩΝΙΩΝ.ΕΝ, Blad. ΣΗΟ ΗΝΩΝ.Ν, Barth. ΣΗΟΝΤΙΝΩΝ, Ross. Tex. quod dedimus (nisi quod Tex. ΩΝΗΝ); vs. 12. Bail. ΕΧ ΘΕΝΛΑΜΒ, Blad. ΕΧΟΝΛΑΜΒ, Tex. ΕΧΟΝΛΑΜΒΑ, Barth. ΕΧΩΝΚΑΜ, Ross. quod dedimus; vs. 13. Blad. ΝΟΝΟΣΠΑΝΟΣ, Bail. Tex. ΝΟΝΤΟΣΠΑΝΤΟΣ, Barth. ΝΟΝΤΟΣΠΑΝΤΟΣ; vs. 14. Bail. ΝΤΑΚΑΤΑ ΟΥΤΙΔΙ, Blad. ΝΑΤΑΟΥΤΙΔ, Ross. Barth. ΝΑΥ ΛΟΥΤΟΔ, Tex. ΝΑΥΛΟΥΤΟΔΕ; vs. 15. Bail. ΚΑΙ ΩΝ cet., Blad. ΚΑΙΠΩΝ cet., Barth. Ross. ΚΑΙΤΩΝ, Tex. ΚΑΤΟΝ cet.; vs. 17. Bail. ΔΕΟ...ΑΥΤΟΣΤΟ, et sic, ut videtur, Blad. Rossius, Texier, Barth. quod dedimus; vs. 18. Bail. ΛΟΟΝΑΝΑΠΛΩΣΗ, Blad. ΛΟΝΝΑΤΛΟΣΗ, Ross. Barth. quod dedimus (Tex. ΛΟΝΝΑΥΛΟΣΗ); vs. 19. Bail. habet solum ΠΡΟΣ, Ross. quod dedimus, Tex. ΠΡΟΣΦΩΝΕΝΤΩ, Barth. ΠΡΟΣΟΦΕΙΛΕΤΩ; vs. 20. Bail. ΠΑ ΔΙΔΟΝΤΟΣ ΠΑΝΤΟΣ, Blad. Ι..ΑΙΔΙΔΟΤ.ΠΑΝΟΣ, Tex. ΚΑΙ ΑΙΔΟΤΟΠΑΝΟΣ, Ross. Barth. quod dedimus; vs. 21. Bail. ΤΟΝΝΑΥ∴ΝΚΑΘΥΠΟΔ, Blad. ΤΟΥ ΝΑ - - ΑΘΥΓΟΔ, i. e. ΤΟΥΝΑΥΛΟΥΤΟΔ, quod dederunt Rossius, Texier, Barth.; videtur post ΝΑΥ vitium esse in lapide; vs. 22. Bail. Ε........ΚΕΙΣΕ ΤΑΙΤΩ, Blad. Η - - - ΕΙΞΕΙΑΙΤΩ, Tex. ΗΥΠΟΡΕΙ ΣΕΙΑΠΟ, Barth. ΗΥΠΟΡΑΙΣΛΤ.ΠΩ., Rossius quod dedimus; vs. 23. Bail. ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΠΕ, Blad. ... ΑΜΜΕΝΩ, Tex. ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩ, Barth. ΠΡΟΣ Γ...ΜΜΕΝΩ; totum hunc versum omittit Rossius; vs. 24. Bail. - - ΜΩ, Blad. - - - ^^Ο, Tex. ΠΡΟ ΤΕΙΜΟΣ, Barth. ΠΡΟΣΤΙΜΙΟΝ, Rossius quod dedimus.

A.

Ἀγαθῇ τύχῃ
ἔδοξε τῇ βουλῇ
καὶ τῷ δήμῳ·
πρυτάνεων γνώ-
μη· ἐπεὶ διὰ τὸ
μὴ ἐξευρίσ-
κειν τὴν ἐπὶ Λί-
μυρα πορθμι-
κὴν ὠνὴν τὴν ἀξί-
αν συνβαίνει ἐ[λα]σ-
σοῦσθαι τὰς προσ-
όδους, μὴ ἐξεῖναι
ἕτερον παραπορ-
θμεῦσαι μηδὲν
μήτε ἀπὸ τῆς Δασ[εί-
ας μήτε ἀπὸ τοῦ στό-
ματος τῆς λίμνης
ἢ ἀπὸ Ἀνδριακῆς,
ἢ ὀφειλήσει τῷ δή-
μῳ ὑπὲρ ἑκάστου
*πλοὸς * ᾱ? ἐξου-*
σίαν ἔχοντος [ζή-
τ[η]σιν ἀπογράφεσ-
θαι

B.

τοῦ τὴν
ὠνὴν ἔχον-
τος τοῦ τε πλοί-
ου καὶ τῶν σκευ-
ῶν αὐτοῦ.
πλεύσει δὲ
μόνα τὰ ἀπο-
γεγραμμένα
πλοῖα καὶ οἷς
ἂν συνχωρή-
σῃ ὁ τὴν ὠνὴν
ἔχων, λαμβά-
νοντος παντὸς
ναύλου τὸ δ̂
καὶ τῶν ἐνβαλ-
λομένων. ἐὰν
δέ τις αὐτόστο-
λον ναυλώσῃ,
προσφωνείτω
καὶ διδότω παντὸς
τοῦ ναύλου τὸ δ̄
ἢ ὑποκείσεται τῷ
προγεγραμμένῳ
προστείμῳ.

Ita legit etiam Keilius ap. Rossium, nisi quod tit. *A.* vss. 15. 16. *Δασ[λήρ]ας* dedit fretus Etym. M. 249, 15. ubi *Δάσληρα* (*Δασλήρα* Lobeck. Pathol. serm. Gr. p. 264.) *ὄνομα λίμνης* est. Hoc autem valde improbabile est vel ob lacus mentionem proxime sequentem, qui sine nomine est. Aliam ob causam supplementum istud repudiavit Rossius improbabile dicens quod vs. 15. extr. vix tres litterae in lapide fuisse viderentur. Et hic quidem proposuit *Δασέας*; quem ita secuti sumus ut exempli causa scriberemus *Δασείας*, quod nomen loci potest esse densi arboribus. Quae deinceps memoratur *λίμνη*, Rossio videtur lacus salsus, qui est inter Myra et Limyra ad littus, ubi Sprattius vetus Isium situm fuisse arbitratur (Itin. Lyc. I. p. 140. 157.). In universum hoc titulo placitum continetur de navigationis singulari beneficio donatae inter Limyra et Andriacen conductione. Andriace portus fuit Myrensium (Ptolem. Geogr. V, 3. Plin. H. N. V, 28. Appian. Bell. civ. IV, 82. conf. Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. I. p. 134.). In singulis non liquet de mulcta, quae indicitur tit. *A.* vs. 21. ubi apographa in diversa abeunt. Tit. *B.* vss. 12. 13. ad *λαμβάνοντος* intellige *τοῦ τοιούτου* sc. *τοῦ τὴν ὠνὴν ἔχοντος καὶ συνχωρήσαντος.* Texier legebat *λαμβάν[ω]ν [ὡ]ς παντὸς ναύλου τὸ δέκατον ἐμβαλλομένων.* Ibid. vss. 16. 17. memorabilis usus est vocis *αὐτόστολος* de eo qui naviculam locaverit *ἐφ᾽ ἑαυτοῦ.* Missa facimus, quae in explicando hoc titulo commentus est Bailius, melius is fortasse opera perfuncturus, si apographi Rossii de Bladensburg rationem habuisset.

4302. *b*.

Myris in gradu proscenii theatri; edidit Texier Descr. As. min. T. III. p. 237.

Α ΤΟ ΙΕΝ◁ΝΔΗ◁
Β◁ ΤΟΙϾ
Β. ΓΕΛΑϹΙΟΥΚΑΠΗΑΘΝΟΤΟ

Nihil apparet nisi Γελασίου. Pessime transcriptus titulus est.

N. 4302. p. 157. eiusdem sepulcri sub porticu Texier Descr. As. min. T. III. p. 239. tradit legi inscriptionem hanc:

ΜΟϹΧΟϹΦΙΛΕΙΦΙΛΙΩΤΑΤΗΝΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μόσχος φιλεῖ Φιλιῶτα τὴν Δημητρίου.

Memorabilis titulus amatorius in sepulcro incisus, fortasse is oriundus ab architecto nomen puellae amatae celebrante. De huiusmodi titulis conf. Elem. epigr. Gr. p. 337. Accusativus Φιλιῶτα deducendus de recto Φιλιώ, nisi statuendum Φιλώ, quod nomen nunc declinatum est ad modum eorum, quae composuimus ad n. 4224. *e.* in his Add. ut tamen servetur vocalis: Φιλώ, Φιλῶτος, Φιλῶτι, Φιλῶτα, p. Φιλώ, Φιλοῦτος, Φιλοῦτι, Φιλοῦτα.

N. 4303. p. 157. qui titulus bis incisus sepulcro est, non sine varietate; utrumque exemplum Loewius transcripsit; edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 117.:

a.

ΤΟΥΤΟΤΟΜ.....
ΟΝΚΑΤΕΣΚ.....
.ΕΔΒΑΑΣΑ.....
ΑΒΗΙΤΗΙΟΙ.....
.ΟΥΤΟΝΩΜ.....
..ΝΩΝΔΕΞ.....
.ΟΣΟΥΣΙΩΝ.....
ΓΟΛΙΣΟΥΕΙΚ.....
ΚΝΟΙΣΑΥΤΗΣΓ....
ΓΑΜΒΡΟΙΣΚΑΙΜ....
ΙΕΥΕΤΩΤΟΥΜ(....
ΟΥΑΛΛΗΣΟΠΤΙΔ...
ΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑΚΑΙΟΙΙ
ΓΑΜΒΡΟΙΑΥΤΗΣΕΑΝ
ΔΕΤΙΣΒΙΑΞΗΤΑΙΑΝΟΙ
ΞΑΙΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΤΟΥ
ΤΟΓΑΡΕΥΡΕΣΕΙΙΙΤ..
.ΥΝΜΗΝΕΓΚΗΙ...
...ΚΑΡΠΟΝΜ....
..ΩΝΕΦΗΒΟΜ....
..ΚΑΙΑΜΑΡ.....
..ΝΟΙΤΟΓΙΣ.....
..ΝΚΑΙΕΙΣΤΟ.....
.ΟΥΣΘΕΟΥΣ.....

b.

ΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΚ...ΣΚΕΥΑΣΕΝΓΕ ΦΕΑΣΑΣ
ΤΕΒΛΙΛΑΒΗΙΤΗΙΟΥΚΕΥΛ ΟΥΟΤΟΝΩΜΟΝ·ΑΜΑΝ
ΩΝΤΗΣΘΥΣΙΑΣΤΟΥΥΙΟ...ΙΣΤΕ°ΝΟΙΣΑΝ ΗΣΚΑ
ΙΤΟΙΣΓΑΜΒΡΟΙΣΚΑΙΜΗΟ ΦΙΕΥΤ ΤΟΥΜ ΝΗΜΕ
ΟΥΑΛΛΗΕΤΕΡΔΙΑ ΝΑΚΑΙϹ ΑΝΒ ΥΤΗΣΕ
ΑΝΔΕΤΙΣ ΒΙΑΞΗΤΕΙΑΝ ΓΑΡ
ΥΡΕΣΕ...ΝΟΥΝΗΕΝΕΝΕ ΗΓΑΑΥΤΩΙΚΑ ΗΤΕ
ΤΕΚΝΩΙΝΕΦΗΒΟΛΟΣΕΣΤΟ ΑΙΑΜΑΡΤΩΛΟΣ ΤΟΕΙΣΤ
ΗΝΛΗΤΟΚΑΙΕΙΣΤΟΣΛΟ ΟΥΣΘΕΟΥΣΠΑΝ

Tit. *b*. *Τοῦτο τὸ μνημεῖον κ[ατε]σκεύασεν - - - α[σ]α Στε[ρτινί]α - - - - - [πρ]ο[γ]όνω[ν μεταλ]αμ[β]αν[όντων τῆς θυσίας τοῦ [θε]ο[ῦ], το]ῖς τέ[κ]νοις α[ὐτ]ῆς καὶ τοῖς γαμβροῖς καὶ μη[θεὶς κυρ]ιευ[έτω] τοῦ μνημε[ίου, ἀλλ' ἡ [Σ]τερ[τινία καὶ τὰ τέκν]α καὶ [οἱ γ]αμβ[ροὶ α]ὐτῆς· ἐὰν δέ τις βιάζηται ἀν[οῖξαι τὸ μνημεῖον τοῦτο π]αρε]υρέσε[ι ἡτινι]οῦν, [μ]ή[τ]ε ἐνέν[κη] ἡ γ[ῆ] αὐτῷ κα[ρπὸν μ]ήτε τέκνων ἐφήβολος ἔστ[ω κ]αὶ ἁμαρτωλὸς [ἔσ]τ[ω] εἰς τὴν Λητ[ὼ] καὶ εἰς το[ὺ]ς λο[ιπ]οὺς θεοὺς πάντας.*

Tit. *a*. *Τοῦτο τὸ μ[νημεῖ]ον κατεσκ[εύασεν ... Στερτινί]α ...... [προγ]όνων [μεταλαμβανό]ν[τ]ων [ἀ]ε[ὶ τῶν κατ' ἔτ]ος [θ]υσιῶν [ὧν ἡ] πόλις θύει, [τοῖς τέ]κνοις αὐτῆς [καὶ τοῖς] γαμβροῖς καὶ μ[η]θεὶς κυ[ρ]ιευέτω τοῦ μνημείου, ἀλλ' ἡ Σ[τερ]τι[νία] καὶ τὰ τέκνα καὶ οἱ γαμβροὶ αὐτῆς. ἐὰν δέ τις βιάζηται ἀνοῖξαι τὸ μνημεῖον τοῦτο [π]αρευρέσει [ἡτινιο]ῦν, μή[τ'] ἐ]νέγκη ἡ γῆ αὐτῷ καρπὸν μ[ήτε τέκν]ων ἐφήβο[λος ἔστω] καὶ ἁμαρ[τωλὸς γέ]νοιτο [ε]ἰς [τὴν Λητὼ] καὶ εἰς το[ὺς λοιπ]οὺς θεοὺς πάντας.*

Nomina propria etiam nunc latent; nisi quod nomen feminae dixeris esse ΣΤΕΡΤΙΝΙΑ, quo ducit scriptura tradita ΣΤΕΒΛΙΛΑ, ΕΤΕΡΔΙΛ, ΣΟΠΤΙΔ. Tit. *b.* vs. 2. ligaturae multae fuerunt, ut ΓΡΟΓΟ ΝΣΝΜΕΤΑΛΑΜΒΑΝΟΝ. In formula extrema notabis ἐφήβολος p. ἐπήβολος et Latonae mentionem cf. n. 4259. 4300. *i.* in his Add.

N. 4303. *b.* p. 158. accuratius edidit Bailius l. c. III. p. 60.

ΤΥΧΗΠΟΛΕΩCΚΑΙΔΙΙΝΕΙΚΑΙΩ

Itaque lege: Τύχῃ πόλεως καὶ Διῒ νεικαίῳ. Notetur Ζεὺς νικαῖος.

N. 4303. *c.* p. 158. transcriptum ad portum Tristoma prope *Myra* edidit Bailius l. c. p. 66.

ΤΟΝΤΑΦΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟ
ΑΡΧΕΙΔΗΜΟΣΕΡΜΑΠΙΟΥΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΜΑΜΑ - - ΥΑΝΔΡΟΥ
ΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΤΕΚΝΩΝΤΕ
ΚΝΟΙΣΑΛΛΩΔΕΜΗΔΕΝΙΕΞΕΣΤΩΘΑΨΑΙ
ΕΑΝΔΕΤΙΣΘΑΨΕΙΤΙΝΑΟΦΕΙΛΕΤΩ
ΜΥΡΕΩΝΤΩΔΗΜΩ✱ΓΤΗΣΠΡΑΞΕ
ΩΣΟΥΣΗΣΠΑΝΤΙΤΩΒΟΥΛΟΜΕΝΩΕ
ΠΙΤΟΗΜΙΣΥ

Itaque legendus titulus ita:

Τὸν τάφον κατεσκευάσατο
Ἀρχέδημος Ἑρμαπίου ἑαυτῷ
καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Μαμα[ίᾳ Ε]ὐάνδρου
καὶ τοῖς τέκνοις καὶ τέκνων τέ-
κνοις. ἄλλῳ δὲ μηδενὶ ἐξέστω θάψαι·
ἐὰν δέ τις θάψῃ τινά, ὀφειλέτω
Μυρέων τῷ δήμῳ [δραχμὰς] ,γ̄, τῆς πράξε-
ως οὔσης παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐ-
πὶ τῷ ἡμίσ[ει].

Falsum est quod vs. 7. Bailius dedit et nos in minusculis posueramus ✱. Fuit potius ⟨ siglum drachmarum. Cf. n. 4244. et 4300. *t.* in his Add. Incertum est Γ, pro quo fortasse scribendum ,Γ; cf. n. 4293. et ad n. 4207. in his Add. Vs. 3. Μαμαίᾳ debetur Bailio, qui tamen non debebat aetatem Alexandri Severi respicere, qua longe vetustior titulus est. Vs. 6. extr. Bailius in apographo suo habuit ΛΙ, quod ad vocem Λιμυρέων deducit; sed ipse ductus illos pro incertis habuit et expunxit.

Post n. 4303. *e.* adde:

4303. *e.*[2]

Prope vicum Dembreh in sepulcro inter rudera veteris oppidi iacentia ad ripam fluminis Andraki; edidit Bailius l. c. III. p. 68.

ΤΟΜΝΗΜЄΙΟΝΚΑΤЄ
CΤΗCЄΝΑΥΡΗΛΙΟCCΟΥ
ΡΑCΔΙCΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΜΥ
ΡΕΥCΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙ
ΚΙΑΥΤΟΥΑΡCΑCΙ

Τὸ μνημεῖον κατέ-
στησεν Αὐρήλιος Σου-
ρᾶς δὶς Ἀπολλωνίου Μυ-
ρεὺς αὑτῷ καὶ γυναι-
κὶ αὐτοῦ Ἀρσάσι.

4303. *e.*[3]

Myris in rupe fragmenta duo; transcripsit Loewius, edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 120.

a.

ΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΑΚΑΤ
ΕΣΚΕΥΑΣΕΤΟ
ΥΜΜΑΣΙΣΑΥΤΩΙ
ΚΑΙΤΟΙΣΑΔΕΛΦΟΙΝ
ΝΤΑ Μ
ΑΥΤΟΝ
Ε
ΔΕΜΕ
ΟΔΟΣΕΙΟ
ΑΝ

b.

ΤΟ - - - - - - -
- - - - - - - -
Κ - - - - - - -
- - - - - - - -
Τ - - - - - - -
ΚΝ - - - - - - -
ΣΙ - - - - - - -
ΓΟ - - - - ΙΗ
ΤΗ - - - - - Γ
ΕΕ - - - - - - -
. Ο - - - - - -
. Ο - - - - ΟΙ
ΤΟΝ - - - - -
ΜΟΝ - - - ΟΝ
ΤΕΣ - - - - -
ΟΥΣΙ - - - Ο - -
ΛΙ - - - - ΟΝ
ΔΕ - - - ΞΕΣ
ΤΟΟΕ Ν - - ΤΟΝ
ΑΜΑΡΤΩΛΟΣΕΣ
ΤΟΘΕΩΝ - - ΤΟΝ
- - - - ΟΣΕΣ
- - ΤΟΙΟΥΣΑΙΧΡ - -
ΤΕ - - - - - - -
- - - - - - - -

Tit. *a.* *Τοῦτο τὸ μνῆμα κατ-*
εσκευάσ[α]το - - -
- ύμμασις αὑτῷ
καὶ τοῖς ἀδελφοῖ[ς
Λυσα]ν[ί]ᾳ καὶ - - -
καὶ τοῖς τέκνοις] αὐτ[ῶ]ν
- - - - - -
ἄλλῳ] δὲ μ[ηδενὶ ἐξέστω ἐν-
θάψαι ἢ ἁμαρτωλ]ὸς ἔ[στω εἰς τὴν
Λητὼ καὶ π]άν[τας τοὺς λοιποὺς
θεούς].

De formula extrema cf. n. 4303. in his Add.

Tit. *b.* Τὸ [*μνημεῖον τοῦτο κατεσκεύασεν ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῦ*] cet. Inde a vs. 17. *ἕτερ]ον δὲ [μηδένα ἐ]ξέστ[ω θ]ε[ῖναι εἰς αὐ]τὸ [ἢ] ἁμαρτωλὸς ἔστ[ω θεῶν* cet.

N. 4303. *f.* p. 158. vs. 1. scribe: Αὐρήλιος Ἰάσ[ων] Ῥοδίππου et dele quae annotavi. Monuit Keilius.

N. 4303. *g.* p. 158. transcriptum apud portum Kakova vicinum Aperlis, Myris, Cyaneis, edidit Bailius l. c. III. p. 48. ita:

ΜΝΗΜΑΤΟΥΤΟΜΟΗΘΟΥΚΑΙΓ
ΑΥΤΟΥΠΩΛΛΑΣ
ΑΛΛΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΕΣ
ΘΑΨΑΙΗΟΦΕΙΛΕΤΩΚΥΑΝ
ΡΟ . . . Α✻ΑΦ

Lege igitur:

Τὸ] μνῆμα τοῦτο Μοήθου καὶ γ[υναικὸς
αὔτου Πώλλας·
ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσ[ται ἐν αὐτῷ
θάψαι, ἢ ὀφειλέτω Κυαν[ειτῶν τῇ γε-
ρουσί]α δηνάρια ͵αφ.

Non male Bailius annotat Μόηθος nunc esse i. q. Βόηθος permutatis litteris labialibus. Formulam ΚΥΑΝΕΙΤΩΝΓΕΡΟΥΣΙΑ ex inscriptione reperta in vico Ghiourastan prope parietinas Cyanearum enotant ex schedis Danielli Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 273.

N. 4303. *h.* p. 158. ex schedis Danielli, qui transcripsit in loco Yarvoo, ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 273. correctius; vs. 2. ΣΑΡΑΤΙΤΟΝΑΙΛΙΟΝ, vs. 3. ΣΕΒΑΣΤΟΝ, vs. 4. ΕΥΣΕΒΗ. Tituli mentione Κυανειτῶν insignes reperiuntur in tribus vicis non ita longo intervallo inter se dissitis, in vico Yarvoo, in vico Ghiourastan, in vico Tousa. Hinc Sprattius et Forbesius deduxerunt tria oppida olim extitisse Cyaneas dicta, rectius existimaturi, veteres Cyaneas in regione illorum vicorum sitas fuisse. Titulum Cavedonius coniicit (Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 157.) positum esse, postquam urbes Lyciae terrae motu concussae munificentia Antonini Pii instauratae essent, a. u. c. 892 vel 893. Cf. Cavedoni Monnaies de la Lycie p. 13.

Post n. 4303. *h.* adde:

4303. *h.*[1]

In vico Yarvoo prope parietinas Cyanearum in basi; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 272.

ΘΕΩΜΕΓΑΛΩΑΡΕΙΚΑΙΕΛΕΥΘΕΡΑ
ΑΡΧΗΓΕΤΙΔΙΕΠΙΦΑΝΕΙΘΕΑΚΑΙΔΙΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙΤΙΤΩΑΙΛΙΩΑ
ΔΡΙΑΝΩΑΝΤΩΝΕΙΝΩΣΕΒΑΣΤΩΕΥ
ΣΕΒΕΙΠΠΚΥΑΝΕΙΤΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙ
ΟΔΗΜΟΣΤΟΒΑΛΑΝΕΙΟΝΑΦΙΙΕΡΩ
ΣΕΝΕΠΙΓΝΑΙΟΥΑΡΡΙΟΥΚΟΡΝΗΛΙ
ΟΥΠΡΟΚΛΟΥΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥΚ . .
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Θεῷ μεγάλῳ Ἄρει καὶ Ἐλευθερ[ί]ᾳ
ἀρχηγέτιδι ἐπιφανεῖ θεᾷ καὶ Διῒ
Αὐτοκράτορι Καίσαρι Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀ-
δριανῷ Ἀντωνείνῳ Σεβαστῷ Εὐ-
σεβεῖ, π(ατρὶ) π(ατρίδος), Κυανειτῶν ἡ βουλὴ καὶ
ὁ δῆμος τὸ βαλανεῖον ἀφιέρω-
σεν ἐπὶ Γναίου Ἀῤῥίου Κορνηλί-
ου Πρόκλου πρεσβευτοῦ κ[αὶ
ἀντιστρατήγου.

Nova dedicatio oblata Marti et Libertati atque Iovi Antonino Pio, qui alias Ζεὺς ἐλευθέριος vocatur (Vol. I. n. 350. 1313. 1314.). Mitto Ἐλευθέρια Plataeis Iovi Eleutherio celebrata in memoriam pugnae Plataicae (Plutarch. Aristid. 19.). Meretur comparari Libertatis imago in nummo Cyziceno expressa (Annal. Inst. arch. Rom. Vol. V. p. 279. Mon. ined. Inst. arch. Rom. I. tab. LVII. B. n. 4), in nummis Bruti et Cassii (Eckhel. D. N. Vol. VI. 20. 24. 25.), aedes Iovis Libertatis ab Augusto exstructa (vide Zumpt. ad Mon. Ancyr. p. 69.), rursusque imago Libertatis in nummis Thessalonices (Eckhel. l. c. II. p. 79.) et in nummis Galbae proposita (Eckhel. l. c. VI. p. 295. conf. IV. p. 55.), denique signum Libertatis dedicatum in titulis Latinis (cf. Gruter. p. CCXXXVIII. Orelli Collect. inscrr. Latt. n. 1816. 1817.). Sed latet ratio Libertatis, quae nunc ἀρχηγέτις et ἐπιφανὴς θεὰ audit, fortasse revocanda ad Liberam, ut in nummis Cyzici apparet Libertas aequiparanda Liberae, cuius typus in nummis eiusdem urbis (cf. Panofka in Annal. Inst. arch. Rom. Vol. V. p. 279.). In quo Libera cum Marte coniuncta offensioni non fuerit, siquidem etiam Liberum cum Marte coniungunt (vid. Macrob. Saturn. I, 19.). Verum haud scio an Libertas nunc pro Venere sit habenda, quae alias cognomine Pandemi s. Cloacinae multifariam cum Libera confundi solet, ut me docet Gerhardus. Ita prodeunt Mars et Venus, iustum par deorum. Novus etiam legatus pro Praetore. Cf. ad n. 4238. *d.* in his Add.

4303. *h.*[2]

In vico Tousa prope parietinas Cyanearum in sarcophago; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 272.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕΡΜΑ
ΣΑΛΑΣΔΙΣΤΟΥΕΜΟΚ . . . ΚΙΟΥΣΚΥΑ
ΝΕΙΤΙΣΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥ
ΗΡΑΙΔΙΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΤΟΥΛΝ . ΟΝΕΙ
ΚΟΥΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙΣΕΙΣ
ΔΕΤΟΥΤΟΣΟΥΙΟΣΕΝΗΔΕΥΘΗ . . Ε
ΤΑΙΤΛ . . . . ΚΑΙ . . ΠΑΡΞΑΝΤΑ . Η
ΜΕΙΝΔΕΟΥ . ΛΣΟΜΑΙΑΕΑΝΔΕΤΙΝΑ
ΚΑΙΕΤΕΡΟΝΒΟΥΛΗΘΗΕΝΚΗ . . . . .
ΕΝΤΕΤΟΜΝ . ΜΕΙΟΚΛΙΤΟΥ . . . .
ΤΡΕΨ . . . . ΕΑΝΔΕΤΙΣ
ΕΤΕΡΟΣΕΝΘΑΨΗΤΙΝΑΕΚΤΕΙΣΕΙΚΥ
ΑΝΕΙΤΩΝΤΟΔΗΜΟ
- - - - - - - -

Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν Ἑρμα-
σάλας δὶς τοῦ Ἑ[ρ]μοκ[ράτ]ους Κυα-
νείτ[η]ς ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ
Ἡραΐδι Ἀπολλωνίου τοῦ [Ἀ]ν[δρ]ονεί-
κου καὶ τέκνοις καὶ ἐγγόνοις. εἰς
δὲ τὸ ὑ[π]οσό[ρ]ιο[ν] ἐν[κ]ηδευθή[σ]ε-
ται τ[ὰ ὄντα] καὶ [ὑ]πάρξαντα ἡ-
μεῖν δοῦ[λα] σ[ώ]μα[τ]α. ἐὰν δέ τινα

καὶ ἕτερον βουληθῇ ἐνκη[δεῦσαι
ἔν τε τ[ῷ] μν[η]μεί[ῳ] κ[α]ὶ τ[ῷ] ὑ[ποσορίῳ, ἐπι-
τρέψ[ει αὐτὸς ἢ ἡ γυνὴ αὐτοῦ]. ἐὰν δέ τις
ἕτερος ἐνθάψῃ τινά, ἐκτείσει Κυ-
ανειτῶν τ[ῷ] δήμ[ῳ - - - -
- - - - - - - - - -

Cum nomine Ἑρμασάλας Keilius comparat Εἰδασσάλα n. 4225. De ὑποσορίῳ, in quo praesertim servi et liberti sepeliebantur, multae sunt inscriptiones Lyciae.

4303. *h.*[3]

In vico Ghiourastan in sepulcro rupi inciso, inscriptio bilinguis praemissis litteris Lyciis, quae tamen cum Graecis nihil habere commune dicuntur; transcripsit Daniellus; edidit Sharpe Append. ap. Sprattium et Forbesium Itin. Lyc. II. in tab. inscr. n. 5. p. 239. Graeca repetierunt Sprattius et Forbesius II. p. 273.

ΤοΗΡοΔΙοΝΠΡοΤοΝΙΚοΝΙΑΣοΝοΣΚΑΙΣΕΡΑΤοΣΚΑΙοΙΣΑΝΗΜΕΙΣ.ΘΕΛ.ΣοΜΕΝΣΥΝΧΩΡΗΣΑΙΝ
ΑΛΛοΣΔΕοΥΔΙΣΘΑΨΕΙΤΙΝΑΗοΘΑΨΑΣοΦΕΙΛΗΣΕΙΚΥΑΝΕΙΤΩΝΤΩΔΗΜΩ Ϛ Φ ΕΞοΥΣΙΑΝΕΧοΝ
οΣΠ ΑΞΑΙΠΑΝΤΙΤΩΒοΥΛΑΗΕΝΩΕΦΗΜΙΣΕΙ

Dedimus apographum quale Sharpius expressit. Sprattius et Forbesius vs. 1. init. ΤοΗΡ.ΔΙοΝ, vs. 2. sub fin. ΤοΔΗΜ...ΦΞΞοΥΣΙΑΝΕΧοΝ, vs. 3. ΒοΥΑΜΕΝΩ.

Τὸ ἡρ[ῷε]ιον προγονικὸν Ἰάσονος καὶ Σερᾶτος καὶ οἷς ἂν ἡμεῖς [ἐ]θ[ε]λήσ[ω]μεν συνχωρήσ[ε]ιν. ἄλλος δὲ οὐδ[ε]ὶς θάψει τινὰ ἢ ὁ θάψας ὀφειλήσει Κυανειτῶν τῷ δήμῳ [δρ.] ,φ̄, ἐξουσίαν ἔχον[τ]ος π[ρ]ᾶξαι παντὶ τῷ βουλ[ο]μένῳ ἐφ᾽ ἡμίσει.

Quadratarius negligentius egit in hoc titulo incidendo. Nam ut mittam pravam orthographiam et omissionem litterarum, in fine orationem prorsus incongruam composuit, quum deberet aut ἐξουσίαν ἔχοντος πρᾶξαι παντὸς τοῦ βουλομένου ἐφ᾽ ἡμίσει aut ἐξουσίας οὔσης πρᾶξαι παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐφ᾽ ἡμίσει. Ceterum Ϛ siglum drachmarum videtur esse, ut alibi est < (vide n. 4303. *h.*[4] in his Add.). Cf. ad n. 4207. in his Add.

4303. *h.*[4]

In monumento sepulcrali apud portum Kakova vicinum urbibus Aperlis, Myris, Cyaneis; edidit Bailius l. c. III. p. 49. 50.

a.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟΜΕΛ
Τ..Ν.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΤΟΥΟΝΗΣΙΦΟΡΟΥ
ΚΥΑΝ......ΕΠΙΕΑΥΤΗΚΑΙΑΝΔΡΙΑΥΤΗΣ
ΕΡΜΑΠΙΑΕΥΔΟΞΟΥΚΑΙΘΥΓΑΤΡΙΚΑΙ
ΓΑΝΒΡΩΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΚΑΙΘΡΕΠΤΗ
ΝΑΝΝΗΚΑΙΟΙΣ....ΣΑΑΥΤΗΗΟΑΝΗΡ
ΑΥΤΗΣΕΡΜΑΠΙΑΣΣΥΝΧΩΡΗΣΩΣΙΝ
ΑΛΛΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΕΣΤΑΙΕΝΚΗΔΕΥΣΑΙ
ΤΙΝΑΗΟΦΕΙΛΗΣΕΙΚΥΑΝ
ϪΧΕΙΛΙΑΩΝΟΕΛΕΝΞΑΣΛΗΝΨΕΤΑΙΤΟ
ΗΜΙΣΥΕΝΔΕ

b.

ΑΥΡΗΛΙΟϹΜΑΡ
ΚΙΑΝΟϹΝΕΙΚΟΜΗ
ΔΕΥϹΚΑΙΒΥΖΑΝΤΙΟϹ
ΚΥΒΕΡΝΗΤΗϹΚΑΛΩϹ
ΒΙΩϹΑϹΕΝΘΑΔΕΚΑ
ΤΟΙΚΩΕΡΜΑΠΙ
ΑϹΕΠΕΤΡΕΨΑ

Tit. *a.* Τὸ μνημεῖον κατεσκευάσατο Μελ-
τ[ί]ν[η] Ἀλεξάνδρου τοῦ Ὀνησιφόρου
Κυαν[εῖτις], ἐπὶ ἑαυτῇ καὶ ἀνδρὶ αὐτῆς
Ἑρμαπίᾳ Εὐδόξου καὶ θυγατρὶ καὶ
γανβρῷ καὶ ἐκγόνοις καὶ θρεπτῇ
Νάννῃ καὶ οἷς [ἂν ζῶ]σα αὐτὴ ἢ ὁ ἀνὴρ
αὐτῆς Ἑρμαπίας συνχωρήσωσιν.
ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται ἐνκηδεῦσαί
τινα ἢ ὀφειλήσει Κυαν[ειτῶν τῇ πόλει s. τῷ δήμῳ
[δραχμὰς] χειλία[ς] ὧν ὁ ἐλένξας λήνψεται τὸ
ἥμισυ. ἐν δὲ [τῷ ὑποσορίῳ - - - -

Tit. *b.* Αὐρήλιος Μαρκιανὸς Νεικομηδεὺς καὶ Βυζάντιος, κυβερνήτης, καλῶς βιώσας, ἐνθάδε κατοικ[εῖ]. Ἑρμαπίας ἐπέτρεψα.

De nomine Μελιτίνη sive Μελτίνη conf. Vol. II. n. 3350. coll. 3473. 2951. et 2010. *c.* p. 995. Notabis praepositionem ἐπὶ vs. 3. (cf. n. 4242.) qui usus frequentior in titulis Boeoticis. Cf. Keil. Syll. inscr. Boeot. p. 151. Recte annotat Bailius: Hermapias ius sibi concessum a coniuge exercuit permissa sepultura Marciano Nicomedensi et Byzantio in monumento familiari tit. *b.* ubi Bailius κατοίκῳ. Sed κατοικεῖ ferri potest. Keilius comparat κατοίχεται n. 4156. Ceterum siglum denariorum in drachmarum mutavimus. Fuerit < ut n. 4244. Cf. ad n. 4207. in his Add.

4303. *h.*[5]

In sepulcro apud portum Tristoma vicinum urbibus Aperlis, Myris, Cyaneis; edidit Bailius l. c. III. p. 50.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΑΥΡΗΛΙΟΥΕΠΙΚΤΗΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΥΚΥΑΝΕΙΤΟΥΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ

Τὸ μνημεῖον Αὐρηλίου Ἐπικτήτου [τοῦ
Ἐπικτήτου Κυανείτου προγονικόν.

4303. *h.*[6]

Ibidem; edidit Bailius l. c. p. 51.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
ΑΥΡΗΛΙΑ . . ΘΥΛΛΑΗΚΑΙΜΕΛ
ΠΡΥΤΑΝΙΚΟΥΚΥΑΝΕΙΤΙΣΕΑΥΤΗ
ΚΑΙΑΝΔΡΙΑΥΤΗΣ - - - ΤΥΧΕΙΑ
ΣΤΑΙΝΕΤΟΥΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΑΥΤΗΣ
ΑΥΡΑΕΤΙΩΚΑΙΛΑΡΧΕΙΔΗΜΩΚΑΙ
ΘΡΕΠΤΑΡΙΟΙΣΕΥΤΥΧΙΑΚΑΙΙΑ.ΟΝΙ
ΔΙΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟ . . . . ΠΗΝ . . ΚΑΙΟ
ΑΝΒΟΥΛΗΘΩΣΙΝ . ΥΕΝΚΗΔΕΥ
ΣΑΙΜΗΔΕΝΙΔΕΕΤΕΡΩΕΞΟΝ

Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν
Αὐρηλία [Βα]θύλλα, ἡ καὶ Μελ[ιτίνη
Πρυτανικοῦ Κυανεῖτις ἑαυτῇ
καὶ ἀνδρὶ αὐτῆς [Εὐ]τύχει Ἀ[ρι-
σταινέτου καὶ τέκνοις αὐτῆς
Αὐρ. Ἀετίῳ καὶ Λ. Ἀρχεδήμῳ καὶ
θρεπταρίοις Εὐτυχίᾳ καὶ Ἰα[σ]ονί-
δι Ἀσκληπιοδό[του Ὀλυμ]πην[οῦ] καὶ ὅ[ν
ἂν βουληθῶσιν [συν]ενκηδεῦ-
σαι. μηδενὶ δὲ ἑτέρῳ ἐξὸν [ἔστω
- - - - - - - - -

Ita legit etiam Bailius, nisi quod vss. 8. 9. 10. scripsit οἷς ἂν βουληθῶσιν εὖ ἐγκηδεῦσαι praeter morem dicendi.

4303. *h.*[7]

Apud portum Kakova vicinum urbibus Aperlis, Myris, Cyaneis; edidit Bailius l. c. III. p. 52. Versus duos priores edidit Texier Descr. As. min. T. III. p. 236.

ΤΟΜΝΗΜΑΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝΕΥΤΥΧΙΑΝΗΚΥΑΝΕΙΤ
ΑΥΡ . . ΙΟ . . ΠΑ . . ΟΔΕΙΤΟΥ . . . . . . ΤΟΥ . . . ΑΥΤΗΚΑΙΕΛΠΙϹ
ΜΥΡ . . . . ΟΡΟ - - - - ΗΔΕΥΘΗ . . . ΤΡΕΠΩ . ΑΙ ΒΟΥΛΟ . . . . ΥϹΙΑ
ΕΧΕΙΝΕΝΚΗΔΕΥϹΑΙΤΙΝΑ
ΑΙΠΕΚΟΙΟ - - - - ΚΑΠΝΕΟΝΟΙΟ

Vss. 1. 2. ita exhibet Texier:

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΤΟΥΤΟΗ ΕΥΤΥΧΙΑΝΚΥΑΝΙΤΙΔΑΣ
ΑΥΡΙΛΙΟΥΚΥΑΝΙΤΟΥ ΛΙΠΟΥ ΛΗΚΑΙΕΛΠΙΔΟΣ

Τὸ μνῆμα κατεσκεύασεν Εὐτυχιανὴ Κυανεῖ[τις ἡ καὶ - - - - -
Αὐρ[ηλ]ίο[υ Ἐ]πα[φρ]οδείτου [Κυανεί]του? [ἐν ᾧ] αὐτὴ καὶ Ἐλπὶς [τοῦ δεῖνος
Μυρ[έως - - - - κ]ηδευθή[σονται, καὶ οἷς ἂν ἐπι]τρέπω. [κ]αὶ βούλο[μαι ἕτερον μὴ ἐξο]υσία[ν
ἔχειν ἐνκηδεῦσαί τινα [ἐν αὐτῷ· ὁ δὲ ποιῶν παρὰ ταῦτ-
α [ὑ]π[ο]κ[ε]ί[σεται - - - - - -

Infeliciter titulum tractavit Bailius incuriosior quousque liceat progredi in restituendis inscriptionibus. Ut mittam alia, in fine ille scripsit ὑποκείσεται δὲ καὶ νεωποιοῖς, quod nihili est.

4303. *h.*[8]

Ibidem fragmentum; edidit Texier Descr. As. min. T. III. p. 236.

. . . . ΙΣΟΠΡΟΚΕΚΗΔΕΙΣΤΕΟΠΕ
. . . . . ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΚΑΤΕΣΚΕ
. . . . . ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ . . ΤΟΥ . . .
- - - - - - - - - -
. . . ΕΑΝΔΕΤΙΣ . . . .
. . . . ΔΕΙΤΟΣ . . . . ΑΣΚΑΙ . . . .
. . . ΑΙΝΑΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ . . . . ΤΕΙΚΗ
. . . ΡΑΤΕ . . . ΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΕΥΤΥΧΟΣ

. . . . ΜΕΝΟΕΠΑ . . . .
. . . . ΤΗΡΑΥΤΟΥ . . . .
. . . . ΨΙΜΟΣ . . . .
- - - - - - - -
. ΜΑΙΟΣ . . . .
. . . . ΕΥΒΟΥΛΟΣ
. . . . ΕΥΤΥΧΗΣ
. . . . ΦΙΛΟΤΕΝΗΣ . . . .
. . . . ΜΟΛΗΣ

Fragmentum inscriptionis sepulcralis, ex qua apparet vs. 1. ε]ἷς ὃ προκεκήδε[υται] ὁ π[ρογεγραμ]μένος Ἐπα[φρόδειτος - - - -; vss. 2. 3. τὸ μνημεῖον, [ὃ] κατεσκε[ύασεν ὁ πα]τὴρ αὐτοῦ - - - - πραγματευτής - - - - - - - - -; vs. 5. ἐὰν δέ τις - - - - - - -; vs. 6. Ἐπαφρό]δειτος - - - - - - Εὔβουλος; vs. 7. Ἐπαφρόδειτος - - - - - - Εὐτύχης; vs. 8. - Ἐ[πα]φρόδειτος, Εὔτυχος - - - - Φιλο[γ]ένης - - - -

4303. *h.*[9]

In vico Erness, Cyaneis in septentrionem, ubi veteres *Arneae* sitae fuisse putantur; transcripsit Loewius; edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 127. n. 135.

ΛΙΙΥΝΙΑΣΙΙΛΙΙΙΙΙϹΙΙΙΙ
ΕΥΣΚΑΙΑΡΝΕΑΤΗΣΦΙΛΙΠ
ΠΟΝΑΜΥΝΤΟΥΜΥΡΕΑΚΑΙΑΡ
ΝΕΑΤΗΝΤΟΝΠΑΤΕΡΑΠΡΥΤΑ
.ΕΥΣΑΝΤΑΜΥΡΕΩΝΤΗΣΠΟ
ΛΕΩΣΚΑΙΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΑ
ΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΚΥΑΝΕΙ
ΤΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΖΗΣΑΝ
ΤΑΣΩΦΡΟΝΩΣΚΑΙΚΟΣΜ .
ΩΣΑΣΙΩΣΤΟΥΓΕΝΟΥΣ . .
ΤΟΥΜΝΗΜΗΣΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙΑΥΤΟΣΙΕΡΑΤΕΣΑΣΤΩΝ
ΣΕΒΑΣΤΩΝΤΗΣΚΥΑΝΕΙΤΩΝ
ΠΟΛΕΩΣΚΑΙΠΡΥΤΑΝΕΣΑΣ
ΤΗΣΜΥΡΕΩΝΠΟΛΕΩΣΚΑΙ
.ΝΕΥΣΤΗΣΑΡΝΕΑΤ.ΝΠΟΛ

Ἀμύντας [Φ]ιλίππο[υ Μυρ-
εὺς καὶ Ἀρνεάτης Φίλιπ-
πον Ἀμύντου Μυρέα καὶ Ἀρ-
νεάτην, τὸν πατέρα, πρυτα-
ν]εύσαντα Μυρέων τῆς πό-
λεως καὶ ἱερατεύσαντα
τῶν Σεβαστῶν Κυανει-
τῶν τῆς πόλεως, ζήσαν-
τα σωφρόνως καὶ κοσμ[ί-
ως, ἀ[ξ]ίως τοῦ γένους [αὐ-
τοῦ, μνήμης ἕνεκεν
καὶ αὐτὸς ἱερατεύσας τῶν
Σεβαστῶν τῆς Κυανειτῶν
πόλεως καὶ πρυτανε[ύ]σας
τῆς Μυρέων πόλεως καὶ [πρυ-
τα]νεύσ[ας] τῆς Ἀρνεατ[ῶ]ν πόλ[ε-
ως] - - - - - - -

Homo, cui honor habetur a filio, nobili genere natus est, ut docent nomina regia in prosapia eius recepta. Oppidum Lyciae Arneae memoratur Steph. Byz. s. v. Hierocli Synecd. 24. Sacerdotium Augustorum in oppido Cyaneis constitutum, ut Sidymis n. 4266. Phaselide n. 4332. Termessi Pisidicae n. 4363. Iotapae Ciliciae n. 4411. cet.

4303. *h.*[10]

Ad vicum Gendever in sepulcro rupi inciso prope parietinas veteris oppidi *Candyborum*; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. T. II. p. 270. Ex schedis Loewii edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 119.

ΤΟΝΤΑΦΟΝΩΝΗΣΑΤ.ΛΑΙΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΚΑΝΔΥΒΙΣΑ
ΠΑΡΑΚΑΝΔΥΒΕΩΝ....ΗΜΟΥΕΑΥΤΗΚΑΙΑΝΔΡΙΚΑΙΓΑΜΒΡΩ
ΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΟΙΣΑΝΣΥΝΧΩΡΗΣΗ

Vs. 2. Loew. ΤΑΣΚΑΝΔΥΒ...ΝΤΗ.ΑΚΑΝΔ.....ΝΒΡ...... Post vs. 3. quartum versum Loewius addit his litteris: ΗΩΗΑΝΑΓΓΙΑΤ

Τὸν τάφον [ἐ]ωνήσατ[ο] Λαῒς Ἀπολλωνίου Κανδύβισ[σ]α
παρὰ Κανδυβέων [τοῦ δ]ήμου ἑαυτῇ καὶ ἀνδρὶ καὶ γαμβρῷ
καὶ τέκνοις καὶ οἷς ἂν συνχωρήσῃ [αὐτή, ἄλλῳ δὲ οὐδενί.

Oppidum Lyciae Candyba memoratur a Plinio H. N. V, 28. Ptolem. Geogr. V, 3. ubi falso legitur Κόνδυκα. Steph. Byz. v. Κάνδοβα, Hierocle Synecd. 24.

N. 4303. *i. k.* utriusque inscriptionis initium ex schedis Danielli citant Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 274. ubi prioris tituli vs. 3. init. habent ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ, alterius vs. 2. extr. ΑΡΧΙΕΡΕ.Σ. Iidem ex iisdem schedis referunt extare in eodem loco aliam inscriptionem longiorem lectu difficillimam, ex qua enotatur ΤΑΤΟΘΕΟΥΣΟΥΡΙΟΥ, i. e. fortasse προσ]τάτ[αι] θεοῦ Σουρίου. Apollo de loco Surorum denominatus Σούριος. Tamen quum hae inscriptiones rupi sint incisae, Cavedonius ulterius progrediendum ratus nomen a voce Semitica *Sur, Tzur* repetit, quae id ipsum significet, rupem.

N. 4303. *i.* vs. 16. scribe: Εὐφρόσυνος ε̄ Ῥοδίππου (cf. ad n. 4303. *f.* in his Add.) vel Εὐφρόσυνος Ἑρ[μ]ίππου, ut Keilius proposuit; vs. 17. scribe Ἡρα[ΐ]σκος cet.

N. 4303. *k.* vs. 10. scribe: [Ἀρ]ισταγόρας cet.

Post n. 4303. *k.* adde:

4303. *l.*

Ad portum Andraki prope veterem *Andriacen*; transcripsit Loewius; edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 127.

[*Textum vide pag. seq.*]

τὸν τάφον κατεσκεύασε
Ἑρ[μ]ό[λ]α[ος υἱὸ]ς Φίλωνος [τ]οῦ Δα[ρ]είου [τοῦ] Φί-
λωνος τοῦ Δαρείου - - - κατὰ διαθήκην [τὴν
τῷ Ἑρμο[λά]ῳ [καταλειφθεῖσαν ὑπὸ τ]οῦ Δα[ρεί]ου, ἑαυτῷ
καὶ γυναικὶ α[ὐ]τοῦ - - - - - - [καὶ τέ-
κνοις αὐτῶν - - - - - - [καὶ - - -
πάτρᾳ [τ]ῇ [γ]ε[νομ]ένῃ [γυναικὶ - - - -
Φίλ]ωνος καὶ τέ[κ]νο[ις αὐτῶν καὶ - - -
- - τῇ τρ]οφῷ ἡ[μ]ῶν καὶ Ἐ[πι]κτήσ[ει καὶ τοῖς
τέκ[ν]οις Ἀλεξάνδρο[υ - - - - - -
δ]ρῳ καὶ Διονυ - - - - - - -
- - - - - - - - - - [ἑτέρῳ
δ[ὲ] ο[ὐ]δενὶ [ἐξέσται - - - - - -
- - οὔτε - - - - - - - - -

ΤΟΝΤΑΦΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ
ΕΡΝΟΔΑΝΕΙΙ·ΝΣΦΙΛΩΝΟΣΠΟΥΔΑΙΕΙΟΥΜΦΙ
ΛΩΝΙΤΟΥΔΑΡΕΙΟΥΜΜΥΙΙΚΑΤΑΔΙΑΘΗΚΗΝ...
ΤΩΕΡΜΟΔΑΩΕΙΜΙΟΣΟΣΟΣ..ΟΥΔΑ..ΟΥΜ
ΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΑΤΟΥ
ΚΝΟΙΣΑΥΤΩΝΙ..ΔΙΣ ΝΙΟΜΟ
ΠΑΤΡΙΑΣΗΝΤΕΙΕΝΝΗ
ΙΔ...ΩΝΟΣΚΑΙΤΕΗΝΟ
ΠΤΟΦΩΗΝΩΝΚΑΙΕ..ΚΤΗΣ
ΤΕΚ.ΟΙΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟ
·ΡΩΚΑΙΔΙΟΝΥΤΙΤΟΙΣΣΙΟΚ
ΠΟΛΙ..ΤΟφΔΕ.ΟΟΡΙΟΔΟΣΤΩΣ
ΔΙ.ΟΣΔΕΝ''
ΥΟΥ.ΟΥΤΕ

4303. *m.*

Ad portum Andraki prope veterem *Andriacen*; transcripsit Loewius edidimus l. c. p. 127. n. 36. Denuo transcriptum edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 257. n. 38.

ΑΙΗΑΔΕ...ΜΟΥΙΟΥΛΙΑΚΑΙΤΑC
ΑΙΑΛΞΔΙΡΗΜΟΥΕΥΦΡΑΝΤΟ
ΥΡCΙΝΗΚΑΙΤΑCΥ.ΑΥΤΗCΕΛΝ
ΑΩΝΩΔΕΚΗΔΕΥCΗΥΠΟ
ΩΤΗcΤΥΝΒΩΡΥΧΙΑC
ΝΟΜΩCΥΝΧΩΤΩ
ΗΔΕΥΘΗΝΑΙΧΑΡΙΤ
ΙΚΑΝΠΑΝΟΥ

Barthius omittit vss. 1. 2. habet vs. 3. solum extrema ΑΥΤΗCΘ, vs. 4. ΑΟΝΩΝΕΚΗΔΕΥCΗΥΠΟ, vs. 5. ΩΤΗΤΥΝΠΩΡΥΧΙΑΣ, vs. 6. ΝΟΜΩCΥΝΧΩ (Loew. ΝΟΜΩ·ΥΧΩΤΩ), vs. 7. ΕΥΘΥΝΕΙΧΑΡ, vs. 8. ΑΝΠΑΝΟΥ.

[Ὁ δεῖνα κατεσκεύασα τὸ μνημεῖον, ἐν ᾧ ἐνκηδευθήσε-
τ]αι [ἡ] ἀ[δελφ]ή μου Εὐφραντ[ὼ ἡ καὶ
Ε]ὐφρ[ο]σ[ύ]νη καὶ τὰ [ἐξ] αὐτῆς· ἐ[ὰ]ν [δέ τις
ἄ[λλ]ον ὧδε κηδεύσῃ, ὑπο[κείσεται τ-
ῷ τῆς τυνβωρυχίας
νόμῳ· συνχω[ρ]ῶ [δὲ καὶ
κ]ηδευθῆναι Χαρίτ[ωνα
υἱὸν] Κανπανοῦ.

N. 4304. p. 160. transcriptum apud vicum Yenân prope Deliktash, ubi conspiciuntur parietinae *Olympi*, edidit Bailius l. c. III. p. 70. Habeo nunc etiam ex schedis Loewii, qui transcripsit in convallibus Chimaerae (Jannardagh); itaque Beaufortus recte Olympo tribuit titulum. Loewius vs. 4. extr. ΕΝΕΚΕΤΗΔΕΕ, Bail. ΕΝΕΚΕΤΗΝΔΕΕ; vs. 5. init. Bail. ΙΚΟΝΑΚΑΙ; vs. 5. extr. Loew. ΑΥΤΟ, Bail. ΑΥΤΗΣ; vs. 6. Bail. ΥΠΕΔΕΞΑΤΟ; vs. 7. Loew. ΟΥΕΙΣΟΔΙΑΣΑΙ Φ, Bail. ΟΥΕΙΣΩΔΙΑΣΔΙΣΦ. Ligaturas habet Bailius vs. 4. ΔΑΠΑΝ-ΝΑΥΤΗΣ. Idem expressit Α, Π p. Π, Η p. Η, Ω p. Ω. Bailius igitur vss. 4 sqq. scripsit τὴν δὲ εἰκόνα καὶ δαπάνην αὐτῆς ὑπεδέξατο ἐκ τοῦ ἰδίου Εἰσωδίας δίς. Falso. Nec ΚΑΙ nec ΑΥΤΗΣ nec denique ΕΙΣΩΔΙΑΣΔΙΣ in lapide est. Quod nunc confirmatur, verbum est εἰσοδιάσαι, i. e. *suppeditare.* Fortasse recipiendum etiam ὑπεδέξατο p. ἐπεδέξατο.

Post n. 4304. adde:

4304. *b.*

In parietinis *Limyrorum*; transcripsit Loewius; edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 121. n. 11.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚ·
- - - - - -
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ
ΥΠΑΤΩΤΟ
ΤΟΥΚΣΜΟ
ΛΙΜΥΡΕΩΝΗ
ΚΑΙΤΑΥΠΑΥΤ
ΑΝΕΣΤΝΣΕΟ
ΔΙΑΓΑΙΟΥ..ΡΙΣ
ΣΤΙΑΥΤΗΓΘ
ΕΠΙΤΡΟΠ

Αὐτοκράτορι Κ[αίσαρι - - - - - -
- - - - [Σεβαστῷ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ,
δημαρχικῆς [ἐξουσίας τὸ - -
ὑπάτῳ τὸ - - [πατρὶ πατρίδος, σωτῆρι
τοῦ κ[ό]σμο[υ - - -
Λιμυρέων ἡ [βουλὴ καὶ ὁ δῆμος - - -
καὶ τὰ ὑπ' αὐτ[ῷ - - - - - -
ἀνέστ[η]σε[ν - - - -
διὰ Γαΐου ..ρισ - - [πρεσβευτοῦ καὶ ἀντι-
στ[ρ]ατήγο[υ τοῦ Σεβαστοῦ καὶ τοῦ δεῖνος
ἐπιτρόπ[ου τοῦ Σεβαστοῦ.

In Annal. l. c. in contextu litteris minusculis expresso vs. 9. extr. excidit ἀντι-, quod exagitans Cavedonius (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 171.) putat titulum ante Hadrianum positum esse (cf. Marini fratr. Arv. p. 763.) ac proinde Imperatorem, cuius nomina deleta sunt, esse aut Caligulam aut Neronem aut Domitianum. Dolendum quod nomen

legati pro Praetore interiit, cuius nominis reliquiae ad [Π]ρίσ[κου] proxime accedunt. De legatis pro Praetoribus Lyciae cf. ad n. 4238. *d.* in his Addendis. Una cum legato nunc memoratur etiam Procurator, ut n. 4300. *v.* in his Add.

N. 4305. p. 160. transcriptum inter parietinas *Olympi*, prout coniecimus, edidit Bailius Fasc. inscrr. III. p. 75. ubi vss. 4 sqq. ita distinguuntur:

ΤΕϹΚΕΥΑϹΑ
ΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥΑΥΡ
ͰΛΙΑΘΕΟΔΟΤΗΔΙΟΥ

vs. 10. extr. habetur ΗΦΑΙϹΤΙΩΝΙ, vs. 13. ΑΥΤΩΝ, vs. 14. ΕΓΓΟΝΑΙϹ, vs. 21. ΕΓΓΡΑΦΩϹ, vs. 21. ΤΟΛ ΜΗϹͰ, vs. 24. utrobique ✱ϚΕ. Ceterum Ͱ expressum est p. H. Non moramur in lectione vs. 14. ΕΓ ΓΟΝΑΙϹ, quae tribui quadratarii incuriae potest. De cultu Vulcani in agris Olympenorum obtinente, quem prodit nomen Ἡφαιστίων, cf. Cavedonium Monnaies de la Lycie p. 54. et infra n. 4325. *c.*

N. 4306. p. 160. accuratius ediderunt Sharpius Append. ad Sprattii et Forbesii Itin. Lyc. II. in tab. inscr. n. 1. cf. p. 222. et Bailius l. c. III. p. 53. Bailius Graeca ita tradit:

ΤΟΜΝΗΜΑΤΟΔΕΕΠ
ΟΙΗΣΑΤΟΣΙΔΑΡΙΟΣΠΑΡΜΕΝΟ
ΝΤΟΣΥΙΟΣΕΑΥΤΩΙΚΑΙΤΗΙΓΥΝΑ
ΙΚΙΚΑΙΥΙΩΙΠΥΒΙΑΛΗΙ

Sharp. vs. 1. extr. Ε⁻, vs. 2. extr. ΜΓΝΟ, vs. 3. extr. ΓΥΝΙ, vs. 4. extr. ΠΥΒΙΛΛΗ. Idem expressit Α et Ω. Itaque legendum:

τὸ μνῆμα τόδε ἐπ-
οιήσατο Σιδάριος Παρμένο-
ντος υἱὸς ἑαυτῷ καὶ τῇ γυνα-
ικὶ καὶ υἱῷ Πυβιάλῃ.

Deleantur quae de nomine Παίννιος annotavimus. Itaque ex hoc titulo peti exemplum non potest consuetudinis Lyciorum, de qua dixi in annotatione. Exempla satis luculenta hodie non videntur superesse, nisi huc traxeris n. 4307. in his Add. ubi Ἑρμολύκῳ μητρὸς Θήβης. Nam parum diserta ratio est n. 4300: Ἰάσων Ἰάσονος, μητρὸς Ἀρτεμιοῦ, n. 4266. *b.* Νεικόλαον Ἱπποκράτους, υἱὸν μὲν τῆς Δημητρίας, n. 4215. Αὐξήσει Ναννίδος, n. 4278. Παρθέναν Ζωσίμης, n. 4300. *f.* in his Add. Ζωσίμῃ μητρὸς Ἑλένης, n. 4316. *e.* Add. Δόμνα μητρὸς Ζωσίμης, ubi aut patris nomini etiam matris nomen additum est aut feminae ex matribus appellantur. Et mentio πατρὸς ἀδήλου n. 4248. prodere videtur illum morem obsolevisse. Cf. Keilium Zwei Inschr. aus Sparta u. Gytheion p. 14.

N. 4307. p. 161. accuratius transcriptum edidit Bailius l. c. III. p. 55.:

ΑΝΤ.ΝΙΑΧΡΗϹΤΗΜΑΙΑΤΟΜΝΗ
ΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝΕΑΥΤΗΚΑΙΤΩ
ΟΚΕΚΗΔΕΥΜΕΝΩΑΝΔΡΙΑΥΤΗϹ
ΕΡΜΟΛΥΚΩΜΗΤΡΟϹΘΗΒΗϹΕΤΕΡΩΔΕΜΗΔΕ
ΝΙΕΞΕϹΤΩ.ΝΘΑΨΑΙ..ΝΑΗΑΜΑΡ..ΛΟϹ
ΤΟΙϹΘΕΟΙϹΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙϹΚΑΙΟΦΕΙΛΗϹΕΙ..ΔΗΜ
ΤΩΛΙΜ.......✱ΑΦΩΝΛΗΨΕΤΑΙΟΕΛΕΝΞΑϹ
ΤΟΤΡΙΤΟΝΕΝΔΕΤΩΥΠΟ

Hinc legendum:

Ἀντ[ω]νία Χρήστη Μαῖα τὸ μνη[μεῖ-
ον] κατεσκεύασεν ἑαυτῇ καὶ τῷ
πρ]οκεκηδευμένῳ ἀνδρὶ αὐτῆς
Ἑρμολύκῳ μητρὸς Θήβης· ἑτέρῳ δὲ μηδε-
νὶ ἐξέστω [ἐ]νθάψαι [τι]νά, ἢ ἁμαρ[τω]λὸς [ἔσ-
τω θεοῖς καταχθονίοις καὶ ὀφειλήσει [τῷ] δήμ[ῳ
τῷ Λιμ[υρέων] ✱ αφ, ὧν λήψεται ὁ ἐλένξας
τὸ τρίτον. ἐν δὲ τῷ ὑπο[σορίῳ κηδευθήσονται
- - - - - - - -

Vs. 1. Χρηστημαία legebat Bailius. Femina duplici nomine gaudet. Vs. 6. init. pro ΤΟΙϹ in apographo, quod exhibuimus, scriptum est ΤΩ, syllaba altera imperativi ἔστω. Bailius de coniectura ΤΟΙϹ scripsisse videtur, immemor regulae linguae Graecae, contra quam licet alias peccatum sit in titulis recentioribus, tamen non est cur in hanc inscriptionem inferamus anomaliam. De mentione matris Hermolyci vide ad n. 4306. in his Add.

N. 4308. p. 161. vs. 4. in minusculis restituimus ✱ - - et in fine: ἐπὶ τοῖς ἡμίσεσι τῶν χρημάτων. Fortasse rectius dederis ὀφειλήσει [δραχμὰς - -] et in fine ἐπὶ τοῖς [ἴσοις μέ]ρεσι τῶν χρημάτων. Cf. ad n. 4207. in his Add.

N. 4310. p. 161. est in columella pertinente ad monumentum, ex quo transcriptum est titulus n. 4305. in sarcophago incisus; itaque hic quoque titulus non Limyrensis est sed Olympenus. Testatur Bailius, qui edidit l. c. III. p. 77. Insunt formae litterarum Ͱ p. H, Ω p. Ω, Β p. Β, Θ p. Θ, Ι p. Ζ, Ξ p. Ξ, Ψ p. Ψ. Insunt ligaturae multae. Varietas lectionis haec est: Vs. 1. init. ΑΠΑΝΤΑΓΡΑΞΙϹ, vs. 2. init. ΒΟͰΘΟΝΕ ΞΙϹΜΕΤΑ et in fine ΠΥΘΙΟΝ, vs. 3. ΤΕΛΕΙΟΝΚΑΡ ΠΟΝ, vs. 4. extr. ΑϹΘΕΝΕϹ, vs. 5. extr. ΙΔΕΙΝϹΠΟ ΡΑΝ, vs. 6. ΞΑΛͰΝΜΕΓΙϹΤͰΝ, mox ΜͰΤΙΚΑΙΒΛΑ ΒͰϹ, vs. 7. ΛΑΜΠΡΟϹ et ΠΑΝΤΑ, vs. 8. ΤͰϹ p. ΤΗϹ et ΤΑΥΤͰϹ, vs. 9. ΙΔΡΩΤΕϹΕΙϹΙΝΠΛͰΝΑΠΑΝΤΩΝΤΕ ΡΙΕϹͰ, vs. 10. extr. ΑΝΑΜΕΙΝ..ΦΙΛΕ, vs. 11. ΛΟ ΓΟϹΔΙΕΛΘΩΝΠΑΝΤΑϹͰΜΑΙΝΕΙΚΑΛΩϹ, vs. 12. ΑΝΑ ΝΚͰΜΕΤΑΒΟΛͰ cet., vs. 13. ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΝΔΩΡͰΜΑ ΤΟΝΧΡͰϹΜΟΝΕΛΕΙ, vs. 14. init. ΞΗΡΩΝ, dein ΚΛΑ ΔΩΝΚΑΡΠ cet., in fine ΛΑΒΕΙΝ, vs. 15. ΜͰϹΕΙ

PANTA, vs. 16. ΑΓΩΝΑϹ, ib. extr. ΛΗΜΨΗϹΤΕΦΟϹ, vs. 17. ΒΡΑΧΥΝΜΕΙΝΑϹΧΡΟΝΟΝ, vs. 18. ΕΝΝΕΓΕΙ ΜΕΙΝΟΝΦΙΛΕ. Vs. 19. suo loco motus in basi sculptus est; omissum fuisse suo loco a quadratario per incuriam, apparet. Est autem ita expressus: ΤΩΝ ΝΥΝΠΑΡΟΥϹΩΝϹΥΝΦΟΡΩΝΕΞΙϹ. ΥϹΙΝ. Vs. 20. ΥΠΟϹΧΕϹΙΝΤΟΓΡΑΓΜΑΓΕΝΝΑΙΑΝΕΧΕΙ, vs. 21. ΓΡΑ ΞΑϹΜΕΤΑΧΡΟΝΟΝΜΕΝΨΗΘΕΟΙϹ, vs. 22. ΧΡΥϹΟ ΥΝΠΟΙΗϹΕΙϹΧΡΗϹΜΟΝΕΠΙ cet., vs. 23. ΤΗΝΔΕΠΑΡΑ ΘΕΩΝΕΧΕΙϹ, vs. 24. ΩΜΗΝΟΠΩΡΑΝΗΝΛΑΒΗϹΟΥ ΧΡΗϹΙΜΟΝ. Itaque in contextu litteris minusculis expresso scribendum vs. 2. extr. Πύθιον, vs. 4. extr. ἀσθενές, vs. 16. extr. λήμψῃ, vs. 24. ὠμὴν ὀπώραν ἣν λάβῃς. Vs. 11. λόγος διελθὼν perperam Bailio explicatur *fama manans, peragrans*. Est *oratio exponens*. Falso idem explicat vs. 20. cuius sensus ei videtur esse: *plus virtutis habet agere quam promittere*. Immo *res eiusmodi est, ut bonam inde spem concipere possimus*.

N. 4313. p. 163. Loewius transcripsit ita:

ΤΟΥΤΟΝΤΟΝΤΑΦΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑ . . ΤΟΕΡΙΥΑΣΑΣ
ΕΑΥΤ-Ω-ΙΚΑΙΤΗΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΣΙ . . . . ΙΚΑΙΤ-Ω-Ι
ΚΑΙΓΕÑΕΙΑΥΤΟ‾

unde in fine scribendum: καὶ τῷ [παντὶ οἴκῳ] καὶ γένει αὐτο[ῦ], quemadmodum monuimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 118. ubi repetivimus titulum.

N. 4314. p. 163. cum nomine Πορματῖς comparaveris nomen Πυρίματις n. 4224. *f*. in his Add.

N. 4315. p. 163. transcripserunt Loewius et Schoenbornius, quorum apographa edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 118. n. 22.:

Loew.: ΑΡΤΙ. . . . . . . ΥΔ. ΛΛΕΩΣΠΡΟΠΑΠΠΟΣΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑ
ΤΟΥΤΟΝΤΑΦΟΝΑΥΤΩΙΚΑΙΤΟΙΣFFΓΟΝΟΙΣ

Schoenb.:
ΡΤΙ - - - - - ΥΑΩΛΛΕΩΣΠΡΟΠΑΠΠΟΚΑΤΕΣΚΕΥΑ‾ΟΤοΝΤ - - Ο - - ΑΥΤΩΙΚΑΙΤΟΙΣΕΓΓΟΝΟΙΣ

Loewius monet vs. 2. extr. FFΓΟΝΟΙΣ esse in lapide. Titulum uno versu absolvi diserte notat Schoenbornius. Hinc etiam in apographo Loewiano vs. 2. init. delendum Υ. Legendum igitur:

Ὁ δεῖνα] Ἀρτί[μου Κορ]υδ[α]λλέως Πρόπαππος κατεσκευάσατο τὸν τάφον ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἐγγόνοις.

De Corydallis vide n. 4315. *o*. in his Add. Πάππος nomen viri est n. 4240. *c*.

N. 4315. *b*. transcripsit Loewius:

ΑΡΜΑΠΙΑΣΗΡΓΑΣΑΤΟΕΑΥΤΩΙΚΑΙΤΗΙΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΟΙΣΟΙΚΕΟΙΣ
ΕΛΜΙΔΑΥΑΙΚΑΙΜΛΑΥΣΕΙΚΑΙΜΟΡΝΑΙ

quod apographum parum differt a Schoenborniano. Omissa sunt ΚΑΙΤΟΙΣΥΙΟΙΣ. In fine barbara nomina insunt.

Ἀρμαπίας ἠργάσατο ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς υἱοῖς καὶ τοῖς οἰκε[ί]οις Ἐλμιδαύᾳ καὶ Μ[α]λαύσει καὶ Μόρνᾳ.

Fortasse Ἀρμαπίας nomen pronunciando factum ex Ἑρμαπίας. Cf. formas Ἑρμάστα et Ἀρμάστα n. 4321. *g*. 4366. *n*.

N. 4315. *c*. Loewius transcripsit ita:

ΤΟΥΤΟΝΤΟ - - - - - - ΕΑΚΕΑΝΝΑΣΟΣΣΙΟΥ
ΑΥΤΗΙΚΑΙΤΟ - - - -

unde nomen patris Σόσσιος fuerit.

Post n. 4315. *c*. p. 164. adde:

4315. *d*.

Limyris; transcripsit Loewius; edidimus in Annal. instit. arch. Rom. XIX. p. 123. n. 14.

ΒΙΣΙΝΑΡΙΣΑΒΑΣΟΣΙΥΜΝΙΣΚΑΤΕΣΚΕΥ
.ΖΕΤΟΜΝΗΜΑΕΑΥΤΗΠΥ‿ΑΝ. . ΜΕΝΟΝΙ

Βισιναρὶς Ἀβα[σέω]ς [Αἰ]μ[υρ]ὶς κατεσκεύασ]ε τὸ μνῆμα ἑαυτῇ [καὶ] ἀν[δρὶ] Μέν[ω]νι. Αιμυρὶς potest esse pro Αἰμύρισσα.

4315. *e*.

Limyris; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 123. n. 13.

ΑΦΟΝ. ΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟΔΙΜΙΤΡΙΟΣ
. ΛΙΠΟΛΙΤΗΣΑΥΤΩΙΚΑΙΤΗΙΓΥΝΑΙΚΙ.V.
ΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣΑΛΛΩΙΔΕΜΗΔΕΝΙΕΞΕΣΤΩ
ΕΤΟΝΤΑΦΟΝΤΟΥΤΟΝ. . ΔΗΜΗΑΜΑΡΤΩΠΟ.ΘΕΟΙΣ

Τοῦτον τὸν τ]άφον [κ]ατεσκευάσατο Δ[η]μ[ή]τριος τοῦ δεῖνος Ῥοδιο]πο[λ]ίτης αὑτῷ καὶ τῇ γυναικὶ - - - - καὶ τ]οῖς τέκνοις. ἄλλῳ δὲ μηδενὶ ἐξέστω ἐνθάψαι εἰ]ς τὸν τάφον τοῦτον· [εἰ] δ[ὲ] μή, ἁμαρτω[λ]ὸ[ς] θεοῖς καταχθονίοις ἔστω].

Cogitabam olim de Callipoli vs. 2. Sed fuit haud dubie ΙΑΠΟΛΙΤΗΣ. De Rhodiopoli cf. n. 4315. *n*. in his Add. Vs. 2. extr. .V. esse in lapide, diserte notat Loewius. Vs. 4. init. dederam ἀνοῖξ]ε p. ἀνοῖξαι. Sed Ε videtur esse Σ.

4315. *f.*

Limyris, in sepulcro rupi inciso; infra inscriptionem Graecam titulus est longior litteris Lyciis conceptus; edidit Sharpius Append. ap. Sprattium et Forbesium Itin. Lyc. in tab. inscr. n. 16. conf. p. 251. Graeca habeo etiam ex schedis Loewii, qui transcripsit Limyris; Sharpius ad Antiphellum refert.

ΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΑΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟ
ΕΡΜΕΝΔΑΔΙΣΤΕΔΙΚΤΑΕΑΥΤΩΙΚΑΙΤΗΙ
ΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣ

Τοῦτο τὸ μνῆμα κατεσκευάσατο Ἑρμένδαδις Τεδίκτα ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ τοῖς τέκνοις.

Nomina videntur Lycia esse.

4315. *g.*

Limyris, in sepulcro rupi inciso; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 123. n. 16.

- - - ΤΟΥΤΟΕΠΟΙΗΣΑΤΟΠΑΜ - -

Τὸ μνῆμα] τοῦτο ἐποιήσατο Πάμ[φιλος - - -

4315. *h.*

Limyris, in sepulcro rupi inciso; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 123. n. 15.

ΠΕΥΙΝΑΣΟΥΤΟΥΚΙΝΔΑΝΥΒΟΥ

Πευινάσου τοῦ Κινδανύβου.

Nomina barbara.

4315. *i.*

Limyris, in rupe prope theatrum; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 275.

ΤΗΝΣΟΡΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΣΟ.
.ΛΟΣΑΙΧΜΩΝΟΣΛΙΜΥΡΕΥΣΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΜΟΝΙΜΗ
ΤΗΚΑΙΣΠΟΡΟ.ΥΤΙΚΑΙΤΩΠΕΝΘΕ
ΡΩΑΥΤΟΥΑΡΤΕΙΜΑΔΙΣΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣ
ΤΟΙΣΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΙΣΑΤΟ
ΕΚΤΗΣΠΡΟΔΗΛΟΥΜΕΝΗΣΓΥΝΑΙ
ΚΟΣΜΟΥΜΟΝΙΜΗΣΑΛΛΩΜΗΔΕΝΙ
ΕΞΕΣΤΩΘΑΨΑΙΗΑΝΟΙΣΑΙΤΗΝΔΕΤΗΝ
ΣΟΡΟΝΕΙΔΕΜΗΟΦΕΙΛΗΣΕΙΤΗΛΙΜΥ
ΡΕΩΝΓΕΡΟΥΣΙΑ.ΦΕΠΙΤΩΤΟΝ.
ΛΕΞΑΝΤ.ΛΛΑΒΕΙΝΤΟΤΡΙΤΟΝ

Τὴν σορὸν κατεσκεύασεν Σο[φί]λος Αἴχμωνος Λιμυρεὺς ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Μονίμῃ τῇ καὶ Σποροῦτι καὶ τῷ πειθερῷ αὐτοῦ Ἀρτείμᾳ δὶς καὶ τέκνοις τοῖς γεγενημένοις α[ὐ]τ[ῷ] ἐκ τῆς προδηλουμένης γυναικός μου Μονίμης. ἄλλῳ [δὲ] μηδενὶ ἐξέστω θάψαι ἢ ἀνοῖ[ξ]αι τήνδε τὴν σορόν, εἰ δὲ μή, ὀφειλήσει τῇ Λιμυρέων γερουσίᾳ [✳] ͵φ, ἐπὶ τῷ τὸν [ἐλέ[ν]ξαντ[α] λαβεῖν τὸ τρίτον.

Vs. 4. ΣΠΟΡΟΥΤΙ singularis forma dativi est a recto Σπορώ. Cf. ad n. 4224. *e.* in his Add.

4315. *k.*

In portu *Limyrensi* in sarcophago, cuius inscriptio tota omnino legi non poterat; ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 276.

- - ΙΑΣΟΝΛΙΜΥΡΕΥΣ - -

- - ΤΗΛΙΜΥΡΕΩΝΓΕΡΟΥΣΙΑΔΡΑΧΜΑΣΧΕΙΛΙΑΣ - - -

- - - Ἰάσ[ω]ν Λιμυρεύς - - -

- - - ὀφειλήσει] τῇ Λιμυρέων γερουσίᾳ δραχμὰς χειλίας - - -

Conf. ad n. 4207. in his Add.

4315. *l.*

Limyris in porta sepulcri rupi incisi; subscriptus titulus litteris Lyciis conceptus; edidit Sharpius Append. ap. Sprattium et Forbesium Itin. Lyc. in tab. inscr. n. 34. conf. p. 265.

ΜΑΣΑ ΚΟΑΤΑ

Μάσα Κοάτα?

Anne subest Κοάρτα? Nomen Μάσα videtur esse n. 3998.

4315. *m.*

Limyris in fragmine lapidis in coemeterio Turcico; transcripsit Loewius.

ΤΟΙCΕΞΑΝ
ωΑΙΙω
Ο
ΟC
CΡΟ

Fragmentum tituli sepulcralis, ex quo apparet τοῖς ἐξ α[ὐτῶν] - - -

4315. *n.*

Rhodiopoli Limyris in orientem, in basi; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 278. (conf. Vol. I. p. 182.). Tractavit Keilius Allgem. Litterat. Zeit. Halle 1848. n. 163. p. 145 sqq.

ΑΣΚΛΗΠΙΩΙΚΑΙΥΓΙΑΙ
ΡΟΔΙΑΠΟΛΕΙΤΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΚΑΙΗΓΕΡΟΥΣΙΑΕΤΕΙΜΗΣΑΝΤΑΙΣΔΙΗΝΗ
ΚΕΣΙΝΚΑΤΕΤΟΣΤΕΙΜΑΙΣΗΡΑΚΛΕΙΤΟΙ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥΟΡΕΙΟΥΤΟΝΠΟΛΕΙΤΗΝΚΑΙ
ΡΟΔΙΟΝΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΙΕΡΕΑΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΚΑΙΥΓΙΑΣ.ΙΚΟΝΙΕΠΙΧΡΥΣΩΚΑΙΤΩΤΗ
ΠΑΙΔΕΙΑΣΑΝΔΡΙΑΝΤΙΟΝΕΤΕΙΜΗΣΑΝΟΜ
ΩΣΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΣΡΟΔΙΟΙΑΘΗΝΑΙΟΙΚΑΙ
ΙΕΡΩΤΑΤΗΑΡΕΟΠΑΓΕΙΤΩΝΒΟΥΛΗΚΑΙΟΙ
ΑΘΗΝΗΣΙΝΕΠΙΚΟΥΡΕΙΟΙΦΙΛΟΣΟΦΟΙΚΑΙΗ
ΙΕΡΑΘΥΜΕΛΙΚΗΣΥΝΟΔΟΣΠΡΩΤΟΝΑΠΑΙ
ΩΝΟΣΙΑΤΡΟΝΚΑΙΣΥΝΓΡΑΦΕΑΚΑΙΠΟΙΗ
ΤΗΝΕΡΓΩΝΙΑΤΡΙΚΗΣΚΑΙΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΟΝΑΝΕΓΡΑΨΑΝΙΑΤΡΙΚΩΝΠΟΙΗΜΑΤΩΝ
ΟΜΗΡΟΝΕΙΝΑΙΑΛΙΤΟΥΙΠΗΣΙΑΤΙΜΗΘΕΝΤΑ
ΙΑΤΡΕΥΣΑΝΤΑΠΡΟΙΚΑΝΑΟΝΚΑΤΑΣΚΕΥ
ΑΣΑΝΤΑΚΑΙΑΓΑΛΜΑΤΑΑΝΑΘΕΝΤΑΑΣΚΛΗ
ΠΙΟΥΚΑΙΥΓΕΙΑΣΚΑΙΤΑΣΥΝΓΡΑΜΜΑΤΑΑΥ
ΤΟΥΚΑΙΠΟΙΗΜΑΤΑΤΗΠΑΤΡΙΔΙΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΕΥΣΙΡΟΔΙΟΙΣΑΘΗΝΑΙΟΙΣΧΑΡΙΣΑ
ΜΕΝΟΝΤΗΠΑΤΡΙΔΙΕΙΣΔΙΑΝΟΜΑΣΚΑΙ
ΑΤΩΝΑΣΑΣΚΛΗΠΙΩΝΚΑΙΑΡΓΥΡΙΟ.
ΜΥΡΙΑΚΑΙΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΛΙΑΟΝΕΤΕ
ΜΗΣΕΝΗΠΑΤΡΙΣΚΑΙΠΡΟΣΕΔΡΙΑ

Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγίᾳ.
Ῥοδιαπολειτῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
καὶ ἡ γερουσία ἐτείμησαν ταῖς διην[ε-
κέσιν κατ' ἔτος τειμαῖς Ἡράκλειτο[ν
Ἡρακλείτου Ὀρείου τὸν πολείτην καὶ
Ῥόδιον, φιλόπατριν, ἱερέα Ἀσκληπιοῦ
καὶ Ὑγίας, [ε]ἰκόνι ἐπιχρύσῳ καὶ τῷ τῆ[ς
παιδείας ἀνδριάντι· ὃν ἐτείμησαν ὁμ[οί-
ως Ἀλεξανδρεῖς, Ῥόδιοι, Ἀθηναῖοι καὶ [ἡ
ἱερωτάτη Ἀρεοπαγειτῶν βουλὴ καὶ οἱ
Ἀθήνησιν Ἐπικούρειοι φιλόσοφοι καὶ ἡ
ἱερὰ Θυμελικὴ σύνοδος πρῶτον ἀπ' αἰ-
ῶνος ἰατρὸν καὶ συνγραφέα καὶ ποιη-
τὴν ἔργων ἰατρικῆς καὶ φιλοσοφίας·
ὃν ἀνέγραψαν ἰατρικῶν ποιημάτων
Ὅμηρον εἶναι, ἀλιτου[ργ]ησίᾳ τιμηθέντα,
ἰατρεύσαντα προῖκα, ναὸν κατασκευ-
άσαντα καὶ ἀγάλματα ἀναθέντα Ἀσκλη-
πιοῦ καὶ Ὑγείας καὶ τὰ συνγράμματα αὐ-
τοῦ καὶ ποιήματα τῇ πατρίδι, Ἀλεξαν-
δρεῦσι, Ῥοδίοις, Ἀθηναίοις, χαρισά-
μενον τῇ πατρίδι εἰς διανομὰς καὶ
ἀ[γ]ῶνας Ἀσκληπίων καὶ ἀργυρίο[υ δηνά-
ρια] μύρια καὶ πεντακισχίλια· ὃν ἐτε[ί-
μησεν ἡ πατρὶς καὶ προεδρίᾳ - - - -
\- - - - - - -

Rhodiopolis proprie Ῥοδία πόλις, vulgo Ῥοδία (vid. Plinii H. N. V, 27. *Rhodiopolis*, Ptolem. Geogr. V, 3. Ῥοδία, Steph. Byz. v. Ῥοδία), haud dubie colonia Rhodiorum. Forma falsa est Ῥοδιαπολίτης, quum dici debeat Ῥοδιοπολίτης; sed ut Νεαπολίτης aliquando usurpabatur, praesertim recentiore aevo, pro Νεοπολίτης (cf. p. 715. *a.*), ita hic Ῥοδιαπολίτης pro Ῥοδιοπολίτης. Forma recta Ῥοδιοπολίτης habetur n. 4324. et in tit. Rhod. ap. Ross. Inscr. inedd. Gr. III. n. 278. Cf. n. 4330. Sic Ὀλβία (πόλις), Ὀλβιοπολῖται (Vol. II. p. 86. *a.*). Tituli aetas ex mentione τῶν Ἀθήνησιν Ἐπικουρείων φιλοσόφων et Areopagi honores conferentis (vide Ahrens de Athen. stat. polit. p. 35. conf. supra n. 3831.) cognosci potest. Est fere ex primo p. Chr. n. saeculo. Vs. 3. de διηνεκέσι κατ' ἔτος τιμαῖς Keilius comparat Vol. II. n. 3066. 3067. 3068. Vs. 7. de εἰκόνι ἐπιχρύσῳ cf. Boeckh. Vol. II. p. 664. *b.* Novum est τῷ τῆς παιδείας ἀνδριάντι, statua quae decernitur viro de litteris bene merito. Vs. 12. quae memoratur ἱερὰ Θυμελικὴ σύνοδος, eam Keilius putat esse illam quae posthac de Hadriano denominata sit Vol. I. n. 349. Vss. 13. 14. de mentione operum medicorum et philosophorum, quibus editis clarus fuit homo laudatus, conferri possunt tituli similes Vol. II. n. 3311. Vol. III. n. 6607. Titulos aliquot, quibus medici laudantur, congessit Keilius. Apposite idem vs. 12. de formula πρῶτον ἀπ' αἰῶνος crebrius in athleticis obvia conferri iubet Vol. II. n. 2885. *b.* 3208. 3616. 3617. et vs. 16. de ἀλιτουργησίᾳ provocat ad Masson. Collect. hist. ad Aristid. vit. Vol. III. p. cxxx. edit. Dindorf.

4315. *o.*

In vico Haggi-vella Limyris in orientem, ubi olim *Corydalla* sita fuisse putantur; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 277. (conf. Vol. I. p. 164.)

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟRΚΑΙΣΑΡΜΑΡ
ΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΚΟΡΥΔΑΛΛΕ
ΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

Αὐτοκράτορ[α] Καίσαρ[α] Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Σεβαστὸν Κορυδαλλέων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

Oppidum Lyciae Corydalla memorant Plinius H. N. V, 27. Ptolem. Geogr. V, 3. Steph. Byz. s. v. qui urbem Rhodiorum vocat.

4315. *p.*

Prope vicum Armootlee inter Limyra et Haggi-vella (*Corydalla*), sub litteris Lyciis; edidit Sharpius Append. ad Sprattii et Forbesii Itin. Lyc. II. in tab. inscr. n. 24. (cf. Vol. I. p. 161.)

ΦΟΙΝΙΚΟΣΤΥΡΙΩ

Φοίνικος Τυρίω.

Φοῖνιξ nunc nomen proprium est viri Tyro oriundi. Forma Τυρίω pro Τυρίου prodit dialectum Doricam severiorem.

4315. *q.*

In vico Aktash ad sinum Phineka, ubi olim sitae fuisse putantur *Gagae*, in coemeterio prope acropolin; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 279. (cf. Vol. I. p. 185.)

ΣΥΝΟΓΡΑΜ
ΤΩΕΘΝΕΙ
ΝΜΕΓΑΛΟΦΡΥΝΩΣ
ΔΕΤΗΣΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΣΙΩΑΝΔΡΙΑΝΤΙ
ΝΩΝΕΥΓΕΝΙΑΣ
ΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΧΡΥΣΩΕΙΚΟΝΙΧΑΛ
ΓΑΓΩΣΙΝ
ΠΟΛΕΟΣΓΑΓΑΤΗΝ
ΠΡΟΓΟΝΩΝΓΡΑΜ

\- - - - - - - - συνο[ν] γραμ[ματεύσαντα] - - - - τῷ ἔθνει
\- - - - - - - - μεγαλοφρ[ό]νως
\- - - - - - - - ὑπὸ] δὲ τῆς πατρίδος
τειμηθέντα] - - - - - - ἀνδριάντι
\- - - τῆς τῶν προγό]νων εὐγενίας·
ὃν καὶ - - - - ὁ δῆ]μος ἐτείμησεν
\- - - - - - - ἐπι]χρύσῳ εἰκόνι, χαλκῷ ὅπλῳ, προεδρίᾳ ἐν τοῖς] ἀγῶσιν
\- - - - - - - τῆς] πόλε[ω]ς Γαγα[ίω]ν
\- - - - - - - ἀπὸ] προγόνων γραμματέα] - - - - - - - - - -

Honoratur homo bene meritus de patria sua et laudatus etiam ab aliis civitatibus. Cf. n. 4315. *n.* in his Add. Inesse videtur mentio Gagaeorum. Urbs Lyciae Γάγαι memoratur a Scylace p. 223. ed. Klaus. (Γαγαία πόλις), a Stephano Byz. s. v. Γάγαι, ab Hierocle Synecd. 28. et in Stadiasmo.

4315. *r.*

In vico Ghiourastan, Rhodiopoli in septentrionem, ubi olim *Acalissus* sita fuisse putatur; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 280. (cf. Vol. I. p. 167.)

ΕΡΜΑΣΤΑΗΚΑΙΑΜΙΑΔΗΜΗ
ΤΡΙΟΥΑΚΑΛΙΣΣΙΣΑΝΕΣΤΗΣ
ΕΝΤΟΑ.ΓΕΙΟΝΤΩΓΕΝΟΜΕΝ.
ΑΝΔΡΙΑΥΤΗΣΙΑΛΔΙΣΤΡΑΤΩΕ
ΡΜΑΙΟΥΑΚΑΛΙΣΣΕΙΠΟΛΛΑΚΙΣ
. . . . .ΤΗ.ΕΠ
ΑΤΡΙΔΟΣΚΑΙΛ.ΣΤΕΤΕΛΕΚΕΝΑ
ΡΧΑΣ. . ΚΑΙΕΑΥΤΗΚΑΙ
ΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣΑΥΤΩΝΠΑΝ. . .
. . . . ΚΑΙΤΟΝ. . .

Ἑρμάστα ἡ καὶ Ἀμία Δημητρίου Ἀκαλισσὶς ἀνέστησεν τὸ ἄ[ν]γεῖον τῷ γενομέν[ῳ ἀνδρὶ αὐτῆς [Κ]αλ[λ]ιστράτῳ Ἑρμαίου Ἀκαλισσεῖ, πολλάκις τειμηθέντι ὑπὸ] τῆ[ς] πατρίδος κα[θ' ἃ]ς τετέ[λ]εκεν ἀρχάς, καὶ ἑαυτῇ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῶν, Παν[φίλῳ? καὶ] - - - - καὶ - - -

Acalissus oppidum Lyciae memoratur Hierocli Synecd. 24. p. 683. Nec male Sprattius et Forbesius, qui Stephani Byz. Ἀκαρασσόν, et Cramerus As. min. II, 265. qui Plinii H. N. V, 27. Ascandalin ad illius nominis formam revocandam arbitrantur. Nomen ΑΚΑΛΙΣΣΟΣ etiam in alia inscriptione ibidem reperta legi monet Daniellus. Nomen mulieris Ἑρμάστα habes n. 4321. *g.*

4315. *s.*

In vico Kosahagatch, a Ghiourastan (*Acalisso*) in septentrionem et occidentem, ubi vetus *Edebessus* sita putatur, in fragmento lapidis; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 281. (cf. Vol. I. p. 169.)

ΘΕΟΝΚΟΜΟΔΟΝΘΕΟΝΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΟΝ
ΕΙΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝΣΩ
ΤΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα] Θεὸν Κόμοδον, Μάρκο[υ] Αὐρηλίο[υ] Ἀντ[ω]ν-
είνου Σεβαττο[ῦ υἱόν], τὸν σω-
τῆρα καὶ εὐεργέτην
\- - - - - -

Titulus post a. u. c. 933. positus est.

4315. *t.*

In vico Kosahagatch, a Ghiourastan (*Acalisso*) in septentrionem et occidentem, ubi vetus *Edebessus* sita putatur; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 281. (cf. Vol. I. p. 169.)

ΚΛΑΔΟΣΚΙΡΝΙΟΥΜΕΝΙΠ
ΠΟΥΑΚΑΛΙΣΣΕΥΣΑΠΟΙ
ΔΕΒΗΣΣΟΥΚΑΤΕΣΚΕΥΑ
ΣΕΝΤΟΗΡΩΟΝΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΓΥ
ΝΕΞΙΝΑΥΤΩΝ

Κλάδος Κ[οΐ]ν[τ]ου Μενίππου Ἀκαλισσεὺς ἀπὸ Ἰδεβησσοῦ κατεσκεύασεν τὸ ἡρῷον ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις καὶ γυνεξὶν αὐτῶν - - -

De Acalisso cf. ad n. 4315. *r.* in his Add. Oppidum Lyciae Ἐδεβησὸς memoratur Steph. Byz. v. et Hierocli Synecd. p. 683. ubi falso Ἐλεβεσὸς legebatur. Vera scriptura est Ἐδεβησσός, ob pronuntiationem mutata in Εἰδεβησσὸς et Ἰδεβησσός. Testanturque Sprattius et Forbesius l. c. in aliis inscriptionibus ibidem repertis legi ΙΔΕΒΗΣΣΕΥΣ et ΙΔΕΒΗΣΣΕΩΝ. Scriptura ΕΙΔΕΒΗΣΣΟΣ redit in titulo sequenti. Ceterum Ἀκαλισσεὺς ἀπὸ Ἰδεβησσοῦ fere dictum est ut n. 4289. Ἀπερλείτης ἀπὸ Ἀπολλωνίας. Cf. n. 4300. *s.* in his Add.

4315. *u.*

Ibidem, in sarcophago; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 281. (cf. Vol. I. p. 169.)

ΚΟΝΔΟΣΑΣΟΡΕΙΟΥΔΙΣΑΚΑ . ΑΠΟΕΙΔΕΒΗΣΣΟΥ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙ
ΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΓΥΝΑΙΞΙΑΥΤΩΝΚΑΙ
ΤΟΙΣΕΑΥΤΩΝ

Κένδ[α]σ[ο]ς Ὀρείου δὶς Ἀκα[λισσεὺς] ἀπὸ Εἰδεβησσοῦ
κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ καὶ
τέκνοις καὶ γυναιξί[ν] αὐτῶν καὶ
τοῖς ἑαυτῶν [ἐγγόνοις - - -

De Acalisso et Edebesso cf. n. 4315. *t.* in his Add. Ὄρειος nomen habetur n. 4315. *n.* in his Add.

Post n. 4316. insere:

4316. *b.*

In ruinis *Arycandorum* in sepulcro prope theatrum; transcripsit Loewius; edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 125. n. 26.

ΙΔΑΑΝΤΙΦΙΛΟΥΛΙΜΥΡΙΣΣΑΝ
ΊΣΠΕΡΠΕΝΔΥΒΡΙΟΣΤΟΥ
ΝΩΣΕΖΗΚΥΙΑΝ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΗΝΕΑ
ΙΘΕΟΙΣ

Πτολεμα]ίδα Ἀντιφίλου Λιμύρισσαν,
ἱέρειαν Δι]ὸς Περπενδύβριος τοῦ
μεγάλου Θεοῦ, σεμ]νῶς ἐζηκυῖαν,
ὁ δεῖνα - - - -] Πτολεμαίου [τ]ὴν ἑα-
υτοῦ γυναῖκα πᾶσι] Θεοῖς.

Potest vs. 1. esse etiam Ἀθηναΐδα vel simile.

4316. *c.*

Ibidem; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 126. n. 28.

ΕΝΩΝ.Ρ.ΑΜ
ΚΑΙΠΑΡΑΣΧΟΜΕ
ΠΥΡΟΝΚΑΙΠΟΛ
ΚΑΙΣΥΝΦΕΡΟΝΤΑ
ΚΕΝΗΣΕΧΩΝΔΙΚ
ΘΟΣ ϙ

\- - - - - - - -
καὶ παρασχόμε[νον τῇ πόλει σῖτον καὶ
πυρὸν. καὶ πολ[λὰς χρείας καὶ ἀγαθὰ
καὶ συνφέροντα [βουλεύσαντα τῇ πόλει, εὐνοίας ἕνεκεν ἧς ἔχων δι[ατελεῖ πρὸς αὐτοὺς
\- - - - - - -

Fragmentum tituli honorarii.

4316. *d.*

Ibidem in coemeterio; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 126. n. 30. Supra fasces cincti ramis.

ΑΡΤΕΝΑΕ   Ἀρτε[μ]ᾶ[ς].

4316. *e*.

Ibidem, in coemeterio ad viam; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 126. n. 32.

ΤΗΝΕΩΜΑΤΟΘΗ
ΚΗΝΚΑΤΕCΤΕΙCΕΝ
ΔΟΜΝΑ..Τ.ΟC
ΖΟCΙΜ.CΕΑΥΤΗC
.ΗΤΟΙC⁞⁞ΑΥΤΗC

Τὴν [σ]ωματοθήκην κατέστ[η]σεν Δόμνα [μη]τ[ρ]ὸς Ζ[ω]σίμ[η]ς ἑαυτῇ [καὶ] τοῖς [ἐ]ξ αὐτῆς.

4316. *f*.

Ibidem, in coemeterio; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 126. n. 27.

ΖΩCΙΜΑCΟΚΑΤΑ
ΛΙΦΘΕΙCΜΝΗΜΟΔΟ
ΛΟCΤΟΝΒΩΜΟΝΤΗΥ
ΕΙΕΡΓΕΤΙΔΙΓΗΤΗ
ΚΑΙΑΟΑΝΙ.ΜΟCΧ.
ΝΟΕΚΟΛΟΠΡ..
ΑΡΥΚΑΝΔΙΑC
ΤΗCΑ .

Ζωσιμᾶς ὁ κάταλ[ε]ιφθεὶς μνημοδό[χ]ος τὸν βωμὸν τῇ ε[ὐ]εργέτιδι πη[γ]ῇ κα[τ]ὰ ὄ[ν]α[ρ] Μόσχ[ου τοῦ μ]ε[γαλ]οπρ(επεστάτου) - - - - Ἀρυκανδίας [ἀνέσ]τησα.

Μνημοδόχος scribae munus videtur quoddam esse. De fontibus aquae saluberrimae conf. Cavedonium Monnaies de la Lycie p. 30. 31.

4316. *g*.

Ibidem; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 126. n. 31.

ΖΩ
CΙΜΗ

Ζωσίμη.

4316. *h*.

Ibidem ad montem in sepulcro; edidit H. Barthius Mus. Rhen. philol. VII. 1849. p. 253. n. 29.

ΖΩΖΙΜΟΖΕΥΤΥΛΕΟΥΖΙΙΟΜΙΩΗΙΩΤΡΟ..ΔΕΥΣ
ΤΥΜΒΟΝΕΑΙΣΠΑΛΑΜΑΙΣ ΖΩΙΖΚΑΘΟΡ: . ΑΜΕΝ
ΟΥΡΑΤΙΙΟΖΠΑΤΡΙΔΙΝΙΜΡΟΣΑΙ ΑΠΟΝΟΖΙΝ
7ΑΟΔΟΜΟΚΤΕΧΙ ΕΡΙΕΥΝΑΣΤΕΛΕΣΑΣ
ΠΡΩΤΟΜΑΘΥΙ Θ˙˙ΠΑΘ ˙ΣΗΜ
7ΗΑΒΧΑΡΙ ΗΔΕΠΑΤΡΗΔΑΠΑΝΑΣ
ΔΕΥΤΕΡΑΡΑΕΙΙΗΣΡΑΡΗΣΣΙ ΝΟΑΟΥΠΕΡΙΚΡΑΤ.
ΩΗΟΑΙΩΣΤΕΦΘΕΒΕΥΣΕΒΙΗΝΤΕΛΕΣΕΝ
ΟΣΔΙΙΒΙΙΚ ΣΒΙΟΤΟΥΦΙΛΙΗΠΡΟΣΑΠΑΝΤΑΣ
ΑΙΔΟΣΥΝΗΝΔΓΙΝΟΙΤΕΙΜΩΝΗΔΕΠΟΝΩΝ

Ζώ[σ]ιμο[ς] Εὐτυ[χ]έου[ς Χρ]ομίῳ [θε]ίῳ [Ἀ]ρ[υκαν]δεὺς
τύμβον ἑαῖς παλάμαις [χ]ῶ[σε] κα[τ]ο[ιχο]μέν[ῳ],
οὗ [φ]α[ύλοις] ὅ[ς] πατρίδ' [ἐὴν κ]όσ[μησε] πόνε[ισ]ιν
[ν]αοδόμο[υ] τέχ[νης] ἐρ[γασί]ας τελέσας.
πρῶτο[ν] Ἀθ[ηναίας προκα]θ[ηγέτιδος πολύ]σ[ε]μ[νον
δῶμα] χαρι[σσάμενος θ]ῆ[κ]ε πάτρῃ δαπάνας,
δεύτερα [τ]α[ρφε]ιῆς [δ]ά[φν]ης σ[τέφαν]ο[ν] περὶ κρατ[ὶ]
[τ]ῷ [π]ο[λ]ιῷ στεφθε[ὶς] εὐσεβίην τέλεσεν·
ὃς δι[ὰ μὲν παντὸ]ς βιότου φιλίη[ν] πρὸς ἅπαντας
αἰδοσύνην δ[ε]ί[ξας] τέ[ρμα τόδ' εὗρ]ε πόνων.

Zosimus quidam avunculo suo egregie merito de patria sua monumentum posuit. Vs. 1. de forma Εὐτυχέους cf. ad n. 4248. in his Add. Vs. 2. Keilius legit ut lego. Vs. 4. ναοδόμου τέχνης ἐργασίας τελέσας Keilio debetur, in quo notabis adiectivum ναοδόμος. Vs. 5. de Minerva προκαθηγέτιδι cf. n. 4332. Vocis προκαθηγέτιδος reliquias habes Θ[ΗΓΕ]ΤΙΔΟ[Σ]. Vs. 7. de industria στέφανον dedit, non στεφάνῳ. Vs. 8. Keilius eodem modo legit. Vss. 9. 10. sensus est: ὃς διὰ μὲν παντὸς βιότου φιλίην πρὸς ἅπαντας ἔδειξε, τέρμα δὲ τόδε εὗρε τῶν πόνων; cuius sententiae pars prior per participium absolvitur retenta particula μέν. Φιλίη αἰδοσύνη est φιλίη αἰδοία. Auctor cur αἰδοσύνην (αἰδόσυνος ut εὐφρόσυνος) dicere maluerit, nescio. Quod si verum est, apparet etiam substantivum αἰδοσύνη in usu fuisse etsi repudiatum a Lobeckio Pathol. p. 231. sed potest sane aliud subesse quiddam, ut χαρμοσύνην.

4316. *i*.

Ibidem; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 126. n. 29.

ΘΕΟΠΟΜ
ΠΟΣΣΤΕ
ΦΑΝΗΦΟΡΟΝ
ΤΟΝΠΑΤΕΡΑ
ΜΝΗΜΗΣΕ
ΝΕΚΕΝ

Θεόπομπος Στεφανηφόρον τὸν πατέρα μνήμης ἕνεκεν.

4316. *k.*

Ibidem; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 126. n. 33. Fragmentum maius transcripsit et edidit H. Barthius Mus. Rhen. philol. VII. 1849. p. 253. n. 36.

ΤΟΥΤΙ	ΣΟΡΙΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΛΕΟΝΤΑΣ
ΝΕΙΚΟ	ΤΕΦΕΟΥΣΔΙΣΑΡΙΚΑΝΔΕΥΣ

Τοῦτ[ο τὸ] σόριν κατεσκεύασεν Λεοντᾶς
Νεικο[σ]τεφέους δὶς Ἀρ[υ]κανδεύς.

De formis genitivi Νεικοστεφέους conf. ad n. 4248. in his Add.

N. 4318. p. 164. prope vicum Kooyoo partim accuratius transcriptum ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. Vol. I. p. 284.

ΦΙΛΟΛΟΓΕΧΑΙΡΕ
. . . . . ΚΛ . . ΑΜΙΛΥΑ
. . ΟΛΟΓΟΝΑ . . Χ . . .
. . . ΝΤ . . . ΩΣΚΑ . . .
Δ . . ΜΟΝΙΑΣΕ . . . . .

Unde legendum:

Φιλόλογε χαῖρε.
Ὁ δεῖνα - - -] Μιλύα[ς
Φιλ]όλογον Ἀ - - [ου, ζή-
σα]ντ[α σεμν]ῶς κα[ὶ καλῶς, φι-
λοστ]ο[ργ]ίας ἕ[νεκεν.

Post n. 4318. adde:

4318. *b.*

In vico Manni, a vico Kooyoo in septentrionem, in coemeterio; ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. Vol. I. p. 256.

a. ΔΗΜΟCΛΑ
ΓΒΕΩΝ

b. . . . . . ΛΑ
ΓΒΗΝΗΕΥ
ΧΗΝ

Sunt fragmenta inscriptionum maiorum; tit. *a.* [ὁ] δῆμος Λαγβέων; tit. *b.* ἡ δεῖνα] Λαγβηνὴ εὐχήν. Animadverterunt editores subesse nomen urbis veteris, cuius mentio alibi non extat. Et videtur sane nomen fuisse Λάγβη, unde Λαγβεὺς et Λαγβηνὸς ethnica nomina.

N. 4321. *g.* p. 166. vs. 4. scribendum Παρθενοῦ[δ]ι vel Παρθενοῦ[τ]ι, forma peculiari dativi a recto Παρθενώ. Vide ad n. 4224. *e.* in his Add.

N. 4321. *h.* p. 166. vs. 4. 5. 6. vide ne fuerit Ἐδ]εβη[σσεὺς καὶ Ἀκ]αλισσεὺς [ε]ὐχή[ν. Cf. n. 4315. *t.* et 4315. *u.* in his Add.

N. 4322. p. 166. hunc titulum qui edidit Bailius Fasc. inscr. II. p. 89. vult esse ex vico Kelendreh Ciliciae. Habuit tria tituli apographa a Borrellio missa, Baronis de Behr, Rossii de Bladensburg, Iensii Pellionis; quorum apographorum variam lectionem enotavit. Ipse exhibet hoc:

ΕΝΘΑΔΕΚΕΙΤΕΠΑΙCCΥΝ
ΕΓΔΗΜΟΥΗΙ∘ΕΤΩΝ
ΩΕΘΕΝΤΟΟΥΝΟΜΑ
ΜΗΤΗΡΗΔΟΠΑΤΗΡ
CΥΝΕΓΔΗΜΟΝΟΙΔΑΛ
ΛΟΙΠΑΝΤΕCΕΠΩΝΟΜΑ
CΑΝΒΙΛΛΟΝΧΡΗCΤΟCΩΝΑ
ΠΑCΙΤΡΑΠΕΖΙΤΗCΑΡΙCΤΟC
ΜΝΗΜΗCΑΞΙΟCΩΝ

In lectione ΒΙΛΛΟΝ apographa consentiunt. Nomen Βίλλος recte se habet; monet Keilius eandem formam extare ap. Theognost. Canon. p. 62. ab eaque repetendum esse Βιλλιηνὸς Vol. II. n. 2285. *b.* Sed quod sequitur ΧΡΗCΙΜΟ . ΩΝ, id lectione a Bailio allata ΧΡΜCΙΠΟCΟΝΟΛ (Ross. ΧΡΗCΤΗ . .) firmari videtur, etsi Bailius dedit ΧΡΗCΤΟCΩΝΑ. Itaque si quid mutandum in nostra tituli restitutione, legeris ἅπασι p. πᾶσι. Cavedonius Annal. l. c. XIX. p. 158. comparat marmor Mutinense, in quo Q. GAVIVS BILLVS (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1846. p. 32. 33. cf. Orelli Collect. inscrr. Latt. n. 2065.). Idem de consuetudine permutatorum nominum conferri iubet Gruter. p. MCXXIV. 4. Borghesium Iscr. Gruter. p. 43.

N. 4323. p. 166. habeo nunc etiam ex schedis Loewii. Μ est Μ, Ω est Ӊ; lacuna vs. 9. non indicatur. In fine est foliolum ❦. De scriptura ΟΛΥΝΠΟC quae tradiderunt Beaufortus et socii, ita existimandum, ut in lapidibus dicatur extare forma ΟΛΥΜΠΗΝΟΣ et ΟΛΥΝΠΗΝΟΣ promiscue, in nummis quum autonomis tum imperatoriis fere constanter expressum esse ΟΛΥΜΠ et ΟΛΥΜΠΗΝΩΝ.

N. 4324. p. 166. excidit supra aut infra ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος vel ἡ πόλις.

N. 4325. p. 167. edidit Bailius l. c. III. p. 74. et habeo etiam ex schedis Loewii. Α est Α, Ω est Ω vel potius Ω, Ρ est Ρ; vs. 3. Bail. ΕΞΟΥΣΙΑΝΕΧΕΤΩΣΑΝΑ, Loew. ΕΞΟΥΣΙΑΝΕΧΕΤΩΣΑΝΑΥ.

Post n. 4325. adde:

4325. *b.*

Olympi; edidit Bailius l. c. III. p. 73.

ΑΡΧΕΠΟΛΙΣΕΠΑΡΧΟΥΚΑΙΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
ΑΡΧΕΠΟΛΕΩΣΥΙΟΣΤΟΝΤΥΜΒΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝΕΠΙΚΤΗ
ΤΩΔΟΥΛΩΑΥΤΩΝΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΤΟΥΕΠΙΚΤΗΤΟΥΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣ
ΚΑΙΓΑΜΒΡΟΙΣΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙΣΚΑΙΝΥΜΦΗΚΑΙΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΑΔΕΛΦΟΙΣΑΛΛΩΔΕΟΥΔΕΝΙΗΟΘΑΨΑΣΤΙΝΑΕΝΑΥΤΩ
ΕΚΤΕΙΣΕΙΤΩΦΙΣΚΩ ✱ ΑΦ ΩΝΟΕΛΕΝΞΑΣΤΟΤΡΙΤΟΝ
ΛΗΜΨΕΤΑΙ

Ἀρχέπολις Ἐπάρχου καὶ Φιλοκράτης Ἀρχεπόλεως υἱοὶ τὸν τύμβον κατεσκεύασαν Ἐπικτήτῳ δούλῳ αὐτῶν καὶ γυναικὶ τοῦ Ἐπικτήτου καὶ τέκνοις καὶ γαμβροῖς καὶ ἐγγόνοις καὶ νύμφῃ καὶ γυναικὸς ἀδελφοῖς, ἄλλῳ δὲ οὐδενί· ἢ ὁ θάψας τινὰ ἐν αὐτῷ ἐκτείσει τῷ φίσκῳ δηνάρια ͵αφ, ὧν ὁ ἐλένξας τὸ τρίτον λήμψεται.

Archepolis idem, ut videtur, redit n. 4325. *k.* Philocratis nomen habetur n. 4325. Νύμφη nurus est. Cf. n. 4325. *c.*

4325. *c.*

Olympi, in monumento sepulcrali; edidit Bailius l. c. III. p. 71.

ΕΡΜΑΙΟΣΕΥΚΡΑΤΙΔΟΥΟΛΥΜΠΗΝΟΣ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΟΜΟΥΜΟΙΑΥΤΩΚΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΙΚΑΛΛΙΤΥΧΗΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙΣ
ΚΑΙΝΥΜΦΗΝΑΝΗΤΗΚΑΙΤΥΧΗΚΑΙΜΑΝΑΘΡΕΨΑΜΕΝΩ
ΩΣΦΡΑΙΝΕΤΑΕΤΕΡΩΔΕΜΗΔΕΝΙΕΙΔΕΤΙΣΕΤΕΡΟΣ
ΒΙΑΣΗΤΑΙΕΚΤΕΙΣΕΙΤΩΘΕΩΗΦΑΙΣΤΩΧΓ
ΩΝΟΕΛΕΝΞΑΣΛΗΨΕΤΑΙΤΟΤΡΙΤΟΝΕΚΤΟΣ
ΕΙΜΗΤΙΝΙΕΝΓΡΑΦΩΣΣΥΝΧΩΡΗΣΩ

Ἑρμαῖος Εὐκρατίδου Ὀλυμπηνὸς κατεσκεύασεν [τ]ὸ μ[νῆ]μ[α ἑ]αυτῷ καὶ γυναικὶ Καλλιτύχῃ καὶ τέκνοις καὶ ἐγγόνοις καὶ νύμφῃ Νάνῃ τῇ καὶ Τύχῃ καὶ [τῷ] μ' ἀναθρεψαμένῳ Εὐ]φραινέτ[ῳ], ἑτέρῳ δὲ μηδενί· ἐκτὸς εἰ μή τινι ἐνγράφως συνχωρήσω· εἰ δέ τις ἕτερος βιάσηται, ἐκτείσει τῷ θεῷ Ἡφαίστῳ δηνάρια ͵γ, ὧν ὁ ἐλένξας λήνψεται τὸ τρίτον.

Quadratarius sine iudicio verba ΕΚΤΟΣΕΙΜΗ ΤΙΝΙΕΝΓΡΑΦΩΣΣΥΝΧΩΡΗΣΩ in fine apposuit, quum deberet inserere post ΕΤΕΡΩΔΕΜΗΔΕΝΙ vs. 5. Cf. n. 4325. *h.* in his Add. Ceterum Bailius hoc in titulo mirum eruditionis specimen dedit, scribens vs. 2. ὁμοῦ μοι αὐτῷ, quum manifesto scribendum sit ΣΕΝΤΟΜΝ-ΜΑΕΑΥΤΩ, vss. 4. 5. καί μ' ἀναθρεψαμένῳ Ὠσφραινέτᾳ quibus verbis contextum tribus minime vitiis cumulavit. De Vulcano cf. n. 4325. *a. i. k.* et n. 4305. in his Addendis. Cavedonius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 171. provocat etiam ad Plin. H. N. V, 28. Strabon. XIV. p. 666. Journ. des Sav. 1842. p. 375.

4325. *d.*

Olympi in sepulcro; tit. *a* edidit Bailius l. c. III. p. 74. titt. *a* et *b* ex schedis Loewii edidimus Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 123. n. 17.

a.

ΜΑΥΡΔΗΜΗΤΡΙΟΣΟΠΛΩΝΟΣ
ΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥΟΛΥΜΠΗΝΟΣΤΟΝ
ΤΥΜΒΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥΑΥΡΖΩΣΙΜΟΥΤΙΝΟΜΟΥΤΡΙΣ
ΟΛΥΜΠΗΝΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙΣΕΤΕ
ΡΩΔΕΜΗΔΕΝΙΕΞΟΝΕΙΝΑΙΕΝΚΗΔΕΥΣΑΙ
ΤΙΝΑΕΠΕΙΟΒΙΑΣΑΜΕΝΟΣΕΚΤΕΙΣΕΙΤΩΘΕΩ
ΗΦΑΙΣΤΩΧΒΩΝΟΕΛΕΝΞΑΣΛΗΝΨΕΤΑΙΤΟΤΡΙΤΟΝ

Initio Bailius non habet ligaturas nisi vs. 2. extr. ΟΛΥΜΠΗΝΟΣΤΟΝ; vs. 3. Loew. ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑ ΕΑΥΤΩ; vs. 4. Loew. ΖΩΣΙΜΟΥΤΙΝΟΜΟΥΤΗΣ, Bail. ΖΩΣΙΜΗΕΥΝΟΜΟΥΤΡΙΣ, haud dubie de coniectura. Vss. 7. 8. omittit Loewius.

b.

ΑΥΡΔΗ
ΜΗΤΡΙΟϹ
ΟΠΛѠΝΟ.
ϹΥΝΧѠΡΕΙ
ΚΗΔΕΥΘΗ
ΝΑΙΙϹΟΝΚΑΤΕ
ϹΚΕΥΑϹΑΤΥΝ
ΒΟΝΤΗΝϹΥΝ
ΤΡΟΦΟΝΤΗϹ
ΓΕΝΑΜΕΝΗϹ
ΓΥΝΑΙΚΟϹΜΟΥ
ΖѠϹΙΜΟΥΤΟϹ
ΤΥΧΗΝΚΑΙΤΟΝ
ΑΝ..ΑΥΤΗϹ
ΠΑΠΠΟΝ
ΑΡΤΕΙΜΟΥ

a. Μ(άρκος) Αὐρ(ήλιος) Δημήτριος Ὅπλωνος τοῦ Δημητρίου Ὀλυμπηνὸς τὸν τύμβον κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ γυναικί μου Αὐρ(ηλίᾳ) Ζωσιμοῦτι Νόμου τρὶς Ὀλυμπηνῇ καὶ τέκνοις καὶ ἐγγόνοις· ἑτέρῳ δὲ μηδενὶ ἐξὸν εἶναι ἐνκηδεῦσαί τινα· ἐπεὶ ὁ βιασάμενος ἐκτείσει τῷ θεῷ Ἡφαίστῳ δηνάρια ͵β, ὧν ὁ ἐλένξας λήνψεται τὸ τρίτον.

b. Αὐρ(ήλιος) Δημήτριος Ὅπλωνο[ς] συνχωρεῖ κηδευθῆναι εἰς ὃν κατεσκεύασα τύμβον τὴν σύντροφον τῆς γεν[ο]μένης γυναικός μου Ζωσιμοῦτος Τύχην καὶ τὸν ἄν[δρ]α αὐτῆς Πάππον Ἀρτείμου.

De forma Ζωσιμώ, Ζωσιμοῦτος cf. ad n. 4224. *e.* in his Add. Tit. *a.* vs. 8. de Vulcano cf. n. 4325. *c. i.*

4325. *e*.

Olympi; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 123. n. 19.

ΑΓΟΡΑΣΑΣΚΑΤΕ.ΤΗΣΑΤΟΑΝΓΕΙΟΝ
ΟΝΔΗΜΗΤΡΙΟΣΠΛΟΣΕΝΟΥΔΙΣΚΑΙΜΟ
. . . . . ΟΔΟ   ΜΑΙΕΝΑΥΤΩΚΗΔΕΥΟΝ
. . . . . ΗΝ.ΗΤΕΡΑΜΟΥΘΟΗ ΛΛ   ΝΦΙ
. . . ΥΜΕΝΟΥΚΑΙΤΗΝΓΥΝΑΙΚ
. . . ΥΝΔΗΜΗΤΡΙΟΥΚΑΙΑΔΕΛΦΟ .
. . ΜΟΝΠΛΟΣΕΝΟΥΔΙΣΚΑΙΑΥΤΟΝΕΝ
. . . .
. . . .

Ἀγοράσας κατέ[τ]τησα τὸ ἀνγεῖον
Π]ον(πώνιος) Δημήτριος Πλο[ξ]ένου δίς· καὶ μό-
νον βούλ]ομαι ἐν αὐτῷ κηδευ[θῆ-
ναι τ]ὴν [μ]ητέρα μου [Ὀφε]λλ[ία]ν Φι-
λο]υμενοῦ καὶ τὴν γυναῖκ[ά μου
τοῦ Πο]ν(πωνίου) Δημητρίου, καὶ ἀδελφό[ν μου
Κόσ]μον Πλο[ξ]ένου δὶς καὶ αὐτὸν ἐν
[τῷ ἀνγείῳ τούτῳ κηδευθῆναι βούλομαι.]
\- - - - - - - - -

Vs. 2. init. O ut incertum notatur.

4325. *f*.

Olympi in sepulcro; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 124. n. 20.

ΗΜΗ   ΤΡΙϹΦΕΙΔΙΟΥΚΑΤΕϹΚΕ
ΑϹΑΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΑΥΤΩΚΑΙΠΑΤΡΙ
ΜΟΥΦΕΙΔΙΑΚΑΙΜΗΤΡΙΜΟΥΑΡΕΤΗΚΑΙ
ΥΙΩΜΟΥΔΗΜΗΤΡΙΩΚΑΙΑΔΕΛΦΩΜΟΥΗ.
ΕϹΤΟΚΛΕΙΕΠΑΦΩΤΡΙϹΟΙΚΟΥϹΕΝΠΡΟϹΟΕ
ΝΤΟΥϹΤΑΔΙΟΥΤΟΕΝΗΡΕϹΙΝΑΥΤΩΝΠΡΟϹΕ
ΤΟϹΕΠΙΦΕΡΕϹΘΕΧΟΑϹΦΕΙΔΙΑΚ ΑΡΕΤΗΜΗ
ΔΕΝΑΑΛΛΟΝΜΗΕΝΚΗΔΕΝ . . . ΙΗΕΕΙΔΕΤΙΕΒΙ
ΑϹ   ΗΤΕΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΩϹΕΙΤΩΙΤΑΜΕΙ
ω
ϞΕ   ΚΑΙΕΙΝΕΤΟΥϹΟΙΚΟΥϹΤΟΥΠΡΟΓ
ΓΡΑΜΜΕΝΟΥΔΙΚΑΙΟΥΟΡΛΕΝ.ΔϹΕ
Ε
ϹΧΕΝΕΤΗ
. . . . ΝΧΡΗϹ

Δ]ημῆτρις Φειδίου κατεσκε[ύ-
ασα τὸ μνημεῖον αὐτῷ καὶ πατρί
μου Φειδίᾳ καὶ μητρί μου Ἀρετῇ καὶ
υἱῷ μου Δημητρίῳ, καὶ ἀδελφῷ μου [Ἀρ-
ι]στοκλεῖ· ἐπαφῶ τρῖς οἴκους ἔνπροσ[θ]ε-
ν τοῦ σταδίου τὸ ἐν [μέ]ρεσιν αὐτῶν πρὸς ἔ-
τος ἐπιφέρεσθε χοὰς Φειδίᾳ κ[αὶ] Ἀρετῇ· μη-
δένα ἄλλον μὴ ἐνκηδε[υθῆν]ε· εἰ δέ τι[ς] βι-
άσηται τὰ γεγραμμένα, δώσει τῷ ταμεί-
ῳ δηνάρια ͵ε καὶ εἶναι τοὺς οἴκους τοῦ προγ-
εγραμμένου Δ[ημητρ]ίου· [εἰ δ]ὲ [μή], ἀσε-
βὴς ἔστω ὁ] - - - - - -

Vs. 5. ἐπαφῶ insolentius pro ἐπαφίημι, nisi falsa lectio est. Vs. 11. ΔΙΚΑΙΟΥ ortum videtur ex ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

4325. *g*.

Olympi; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 124. n. 21.

.ΟΝΤΥΝΒΟΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΙΚΤΗΣ
ΟΣΕΡΜΑΙΟΥΟΛΥΜΠΙΟΣΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙΣΕ.ΡΩΔΕ
ΟΥΔΕΝΙΕΞΞΕΤΕΚΗΔΕΥΘΗΣΙΕΚΤΟΣΕΑΝΜΗ
ΕΓΩΕΝΓΡΑΦΩΣΕΠΙΤΡΕΥΩΑΝΔΕΤΙΣ
ΚΗΔΕΥΣΗΤΙΝΑΕΚΚΤΙΣΙΤΟΦΙΣΚΩ
ϞΑΦΩΝΟΕΛΕΝΞΑΣΛΗ.ΨΕΕΤΟΤΡΙΤΟΝ

Τ]ὸν τύνβον κατεσκεύασε[ν] Κτησ[ίβι-
ος Ἑρμαίου Ὀλυμπ[ην]ὸς ἑαυτῷ
καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις καὶ ἐγγόνοις· ἑ[τέ]ρῳ δὲ
οὐδενὶ ἐξ[έσ]τε κηδευθ[ῆνε], ἐκτὸς ἐὰν μὴ
ἐγὼ ἐνγράφως ἐπιτρέ[ψ]ω. ἂν δέ τις
κηδεύσῃ τινά, ἐκτίσι τ[ῷ] φίσκῳ
δηνάρια ͵αφ, ὧν ὁ ἐλένξας λή[μ]ψετε τὸ τρίτον.

Vs. 2. scriptum puta ΟΛΥΜΠΗΝΟΣ, vs. 4. ΕΞΕΣΤΕΚΗΔΕΥΘΗΝΕ.

4325. *h.*

Olympi; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 124. n. 22.

. ΟΛΗΣΔΟΥΛΟΣΤΚΛΑΥΡ. . Α
ΤΟΥΜΕΝΑΝΔΡΟΥΡΚΑΙΜ. ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑ
ΤΟΝΤΥΜΒΟΝΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΧΡΥΣΑΩΔΙ
ΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΙΕΞΕΣΤΑΙΚΗΔΕΥ
ΣΑΙΤΙΝΑΗΟΚΗΔΕΥΣΑΣΕΚΤΕΙΣΕΙΟΛΥΜΠΙΝΩΝ
ΤΗΠΟΛΕΙΠΡΟΣΤΕΙΜΟΥ*ΛΩΝΟΕΛΕΝΞΑΣΛΗΜΨΕ
ΤΑΙΤΟΤΟΝΕΚΤΟΣ. ΜΗΤΙ
ΤΩ. ΥΝΧΩΡΗΣΩ

Μ]ολῆς δοῦλος Τ[ι(βερίου)] Κλαυ[δίου - - -
τοῦ Μενάνδρου [᾿Ολυμπηνοῦ] κατεσκεύασα
τὸν τύμβον ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ Χρυσα[ορί]δι
καὶ τέκνοις· ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται κηδεῦ-
σαί τινα ἐκτὸς [εἰ] μή τι[νι ἐ]γὼ [σ]υνχωρήσω. ἢ ὁ κηδεύσας ἐκτείσει ᾿Ολυμπ[η]νῶν
τῇ πόλει προστείμου δηνάρια ͵α ὧν ὁ ἐλένξας λήμψε-
τ[αι τὸ τρί]τον.

Vs. 2. in ΡΚΑΙΜΙ videtur latere ΟΛΥΜΠΗΝΟΥ. Vs. 7. verba ΕΚΤΟΣ cet. suo loco mota sunt. Conf. n. 4325. *c.* in his Add.

4325. *i.*

Olympi; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 125. n. 23.

ΛΥΡΣΙΔΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥΦΑΙΝΑΚΟΥΟΛΥΜΠΗΝΟΣΚΕΤΟΛΕΜΙΡΟΔ
. ΤΟΣΑΣ. . ΣΜΟΥΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΤΟΝΤΥΜΒΟΝΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥ
ΝΕΚΙΕΜΟΥΑΡΕΤΗΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥΟΙΚΟΥΣΑΕΝΟΛΥΜΠΩΚ. . Ε
ΚΝΟΙΣΗΑΥΤΩΝΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΣΒΣΤΕΚΗΔΕΥΣΕΤΩΑΝ.ΟΚΗ
ΔΕΥΣΑΝ. ΝΑΣΚΤΕΙΣΕΙΘΩΗΦΑΙΣΤΩ*ΦΩΝΟΕΛΕΝΞΑΣΛ. ΜΨΕΤΕΤΟΤΡΙΤΟΝ

Μ]υρσί[λ]ος Δημητρίου Φα[ρ]νάκου ᾿Ολυμπηνὸς κὲ ᾿Ιο[ύ]λ. ᾿Ε[παφ]ρόδ[ε-
ι]τος ἀ[δελφό]ς μου κατεσκευάσ[α]μεν τὸν τύμβον ἑαυτῷ καὶ γυ-
νεκὶ ἐμοῦ ᾿Αρετῇ ᾿Επαφροδείτου οἰκούσ[ῃ] ἐν ᾿Ολύμπῳ κ[αὶ] τέ-
κνοις. [ἑ]αυτῶν· [ἑ]τέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέστε κηδεῦσέ τ[ινα], [ἢ] ὁ κη-
δεύσα[ς τι]νὰ [ἐ]κτείσει Θ[ε]ῷ ῾Ηφαίστῳ δηνάρια ͵φ, ὧν ὁ ἐλένξας λ[ή]μψετε τὸ τρίτον.

De Vulcano conf. n. 4325. *c. d. k.*

4325. *k.*

Olympi; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 125. n. 24.

ΚΑΤΕCΚΕΥΑΝΤΟΝΤΥΜΒΟΝΦΕΙΔΙΑC
ΜΑΡΩΝΟΥΔΑΙΜΩΝΔΟΥΛΟ. ΑΡΧΕΠΟΛΟ
ΩCΕΑΥΤΟΙCΚΑΙΠΑΤΡΙΚΑΙΜΗΤΡΙΚΑΙΓΥΝΑΙ
ΚΙΦΕΙΔΙΟΥΕΛΠΙΔΙΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΜΑ
ΡΩΝΟCCΟΤΗΡΙΑΚΑΙΠΑΙΔΙΟΙCΓΩΝΕΚ
ΦΕΙΔΙΟΥΚΑΙΜΑΡΩΝΟCΤΩΝΠΡΟΕΓΡΑ
ΜΕΝΩΝΓΥΝΑΙΚΩΝΕΤΕΡΩΔΕΜΗ
ΔΕΝΙ. ΕΥΑΙCΤΑΙΑΝΔΕΤΙCΠΙΒ. . . ΙΤΑΙ
ΝΑΚΗΔΕΥCΕΝΤΟΥΤΟΝΑΓΓCΘΑΙΤ. Μ
ΒΟΡΥΧΙΑCΚΑΙΑΠΟΤΕΙCΙΤΩΗΦΑΙCΤΩ
ΑΩΝΟΑΠΕΛΕΝΞΑCΛΗΝΨΕΤΑΙ. .
. . . .

Κατεσκεύ[ασ]αν τὸν τύμβον Φειδίας, Μάρων, [Ε]ὐδαί-
μων, δοῦλο[ι] ᾿Αρχεπόλ[ε]ως, ἑαυτοῖς καὶ πατρὶ καὶ
μητρὶ καὶ γυναικὶ Φειδίου ᾿Ελπίδι καὶ γυναικὶ Μάρωνος
Σ[ω]τηρίᾳ καὶ παιδίοις τ[οῖς] ἐκ Φειδίου καὶ Μάρωνος
τῶν προ[γ]εγρα[μ]μένων γυναικῶν· ἑτέρῳ δὲ μηδενὶ [μ]ε-
[τ]αίσται. ἂν δέ τις [ἐ]πιβ[ιάση]ταί [τι]να κηδεῦσ[αι],
τοῦτον ἄγ[ε]σθαι τ[υ]μβ[ω]ρυχίας, καὶ ἀποτείσ[ε]ι
τῷ ῾Ηφαίστῳ [δηνάρια] ͵α, ὧν ὁ ἀπελένξας λήνψεται
[τὸ τρίτον.

Archepolis servorum uni Epicteto sepulcrum exstruxit n. 4325. *b.* Tres eius servi nunc commune sepulcrum condunt sibi et suis. Vs. 8. *μεταίσται* est *μετέσται.* De Vulcano conf. n. 4325. *i.*

N. 4327. p. 167. in convallibus *Chimaerae* transcripsit Loewius, cuius hoc apographum edidimus Annal. l. c. p. 118. n. 19.

ΛΗΤΑΤΟΝΚΑΙΕΡΠΙΓΡΗΝ

Ὁ δεῖνα Ἑρ(έννιον) Θα]λῆτα τὸν καὶ Ἑρ(έννιον) Πίγρην.

N. 4329. p. 167. in convallibus *Chimaerae* transcripsit Loewius, cuius apographum edidimus Annal. l. c. p. 118. n. 20.

ΔΗΘΕΝΤΑΥΗΟΗΟΥ
ΔΗΜΟΥ
ΚΑΙΤΟΥCΑΛΛΟΥC
ΚΑΤΑΤΗΝ..Ο ΚΗΝ

Ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα τειμ]ηθέντα ὑ[π]ὸ [β]ου[λῆς καὶ δήμου καὶ τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν [διαθή]κην.

Post n. 4329. adde:

4329. *b.*

In convallibus *Chimaerae*; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 128. n. 38.

ΕΙΜΟΝΕΙΜΑΙΟ
ΙΜΙΝΘΕΟΤΕΙ
ΙΟΝΦΙΛΟ
ΑΙΜΝΗ

Τ]είμ[ων Τ]ειμαίο[υ θέτ' Ἀναξίθε]μιν Θεοτεί[μου τ]ὸν φίλ[ον εὐνοί]α[ς] μνη[μοσύνης θ' ἕνεκεν.

Videtur fuisse ΤΕΙΜΩΝΤΕΙΜΑΙΟ. Nomen viri honorati exempli causa posuimus. Olim aliter tentabam versus.

4329. *c.*

Ibidem; transcripsit Loewius; edidimus Annal. l. c. p. 128. n. 39.

ΤΟΝCΤΡΑΤΙΑ...
ΤΟΕΗΓΕΙΗΟCΒΑCΙΛΗC..
.ΟΝΠΑCΗCΑΙΑΡΕΤΗCΑΞΙ
ΠΡΟΓΟΝΩΝ

\- - - - - - - - - - -

\- - - - - - - - - -

τὸν στρατιᾶς κο[σμοῦντα], τὸ[ν] ἐ[κ] γέ[νε]ος βασιλή[ων, τ]ὸν πάσης ἀρετῆς ἄξ[ιον ὧν] προγόνων.

Est fragmentum epigrammatis honorarii. Vs. 2. puta scriptum fuisse ΤΟΝΕΚΓΕΝΕΟC; vs. 3. vocabuli ΑΡΕΤΗC primam syllabam bis incidisse quadratarius videtur. Nisi in voce ΠΡΟΓΟΝΩΝ finis epigrammatis videretur constitutus esse, legeres: *τὸν πάσης ἀρετῆς ἄξια τῶν προγόνων ‖ πράξαντ'* cet. fere ut in illo epigrammate Rhodiensi, de quo diximus Annal. l. c. p. 129.

N. 4330. p. 167. de Rhodiopoli nunc cf. n. 4315. *n.* in his Add. In contextu litteris minusculis expresso dele interpunctionem ante *ἑαυτῶν*, reponendam ante *τόν*.

N. 4331. p. 167. transcripsit Loewius qui Myris tribuit; eius apographum hoc est:

ΗΡΑΚΛΕΩΝΟΡΕΑΡΙC
ΧΡΗΜΑΤΙCΘΕΙC
ΚΑΤΑΟΝΑΡΤΟΥC
ΕΘΟΥCΕΠΟΙΗCΑ
CΥΤΥΧΩC

Unde legendum *Ἡρακλέων*, quod etiam in mentem venit Keilio in litteris ad me datis, qui de formula *χρηματισθεὶς* (conf. *χρησμοδοτηθεὶς* n. 4539.) apposite comparat verba Evang. Matth. 11. 12. *χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην*, Marcellin. vit. Thucyd. 6. *ἐχρήσθησαν κράτιστον ἕξειν ἡγεμόνα τοῦτον*, Heraclid. Pol. 2. ed. Schneidew. *τούτου γὰρ ἀκούειν ὁ θεὸς χρησμῳδουμένους ἐκέλευεν.* De forma peculiari litterae Ν, quae est in apographo Beaufortiano, Cavedonius Annal. XIX. p. 158. conferri iubet nummos Lyciae a se editos (Monnaies de la Lycie tab. n. 1.).

N. 4332. p. 168. *b.* inde a vs. 4-23. denuo transcriptum edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 252. n. 26. memorabili depravatione lapidis. Fragmentum enim hoc est:

ΝΟΝ
ΜΑ
ΟΣΑΠΡ ΣΑΝΙΑ
ΠΟ ΖΩ
ΑΝΤΑΝΙ
ΟΣΤΙΙΣΤΟΝΕΟΣΟ
ΜΟΣΚΛΙΤΩΝ
ΑΝΕΥ.ΝΙΤΑΝΝΙΑ
ΥΣΟΙΜΑΣΑΝΤΑΙΟ
ΝΟΥΣΩΣΚΑΘΕΚΑΣΤΗΝ
ΤRΙΜΗΣΟ..ΥΤΟΝΥΠ
ΟΣ.ΠΟΛΛΑΣ
ΕΣΧΙΜΕΝΟΝΤΗΠΑΤR
ΤΗΣΖΩΗΣΑΥΤΟΥ
ΙΜΓΤΝΤΗΝΤΕΛΕΥΤΗ
ΝΙΟΥΣΔΩΡΕΑΣΚΑ
..ΤΗΠΑΤΡΙΔΙΕΙΣΤΗΝΑΘΗ
ΟΡΙΑΣΚΑΙΜΑΝ
ΝΤΗΣΕΙΣ
ΓΟΣΑΝΑΣΤΑΣΙ

De Minerva Phaselidis et huius urbis origine Rhodiensi nonnulla ex nummis congessit Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 158. *Θεοὶ Σεβαστοὶ* intelligi possunt etiam Divi Augusti generatim (cf. n. 4287. et ad n. 4303. *h.*[8] in his Add.), quemadmodum etiam Arvales Alexandro Severo imp. in cultu habuerunt *Divos viginti* (Orelli Collect. inscrr. Latt. n. 961. cf. Marinum Fratr. Arv. p. 385.). Monuit Cavedonius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 172. Ceterum vs. 2. scribe *Πτολεμαῖον δὶς τοῦ Κ - - - -*.

N. 4333. p. 168. Cavedonius Annal. l. c. p. 159. lectione ΔΙΗΝΕΙΗΣ quod habetur vs. 2. extr. in ΔΙΗΝΕΚΗΣ mutata coniicit *διηνεκὴς τειμητής*, *censor perpetuus*, legendum esse: quo elogio quum primus usus sit Domitianus (vide Eckhel. D. N. VI. p. 395. cf. p. 391.), statuit titulum ad hunc pertinere Imperatorem: eiusque imaginem etiam in nummis Lyciae ex a. u. c. 847. expressam haberi. Fortasse recte.

N. 4334. p. 168. fragmentum ad hanc inscriptionem pertinens transcripsit et edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 252. n. 25.

ΑΤΡΑΙΑΝΟΥΠ
ΜΕΓΙΣΤѠΙΙΔΗ
ΠΛ ΙΤϹ

ex qua apparet formam tituli hanc fuisse:

[Αὐτοκράτορι Καίσαρι, Θεοῦ]
Τραϊανοῦ Π[αρθικοῦ υἱῷ, Θεοῦ] Νερούα υἱωνῷ, Τραϊανῷ [Ἀδριανῷ Σεβαστῷ, ἀρχιερεῖ
μεγίστῳ, δη[μαρχικῆς ἐξουσίας τὸ] ιε, ὑπάτῳ τὸ γ, πατρὶ πατρ[ίδος, Ὀλυμπίῳ, Σωτῆρι τοῦ
σύμ]π[αν]το[ς κόσμου καὶ πατρίδος τῆς] Φασηλιτῶν [ὁ δεῖνα - - - - - -

Cf. n. 4335. Hadriani in Lyciam adventus Cavedonio videtur in a. u. c. 884. incidisse, quo anno is ex Aegypto in Syriam rediit (Dio Cass. LXIX, 17.).

N. 4336. p. 169. vs. 8. in litteris minusculis scribe αὐτοῦ Ἀκ[αλ]ισ[σ]έω[ν] et deletis in annotatione verbis: *Litterae — non est,* deinceps pro Limyrenses scribe Acalissenses. De Acalisso oppido Lyciae vide n. 4315. *r. t. u.* in his Add.

N. 4337. p. 169. vss. 4. 5. in litteris minusculis scribe [α]ὐτ[ο]ῦ [Κορυ]δα[λλ]έων ἡ et dele quae in annotatione dixi de prava lectione ΔΑΜΕΩΝ, quod manifesto est ΔΑΛΛΕΩΝ. De Corydallis oppido Lyciae vide n. 4315. *o.* in his Add.

N. 4339. p. 170. paulo accuratius edidit Bailius Fasc. inscr. Gr. II. p. 213.:

ΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙΩΙ
ΤΩΙΟΛΥΜΠΙΩΙΑΡΧΙ. . . . ΜΕΓΙΣΤΩΙΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ
ΣΩΤΗΡΙΤΗΣΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ. . . . . . . ΗΒΟΥΛΗΚΑΙ

Itaque lacunae vs. 3. in apographo Beaufortiano notatae recte monui parum fidei habendum esse. Dele signum lacunae in litteris minusculis expressum et annotationem nostram.

Post n. 4339. adde:

4339. *b.*

Attaliae, in basi; edidit Bailius l. c. II. p. 212.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΚΑΙΣΑΡΑΘΕΟΥ
ΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙ
ΚΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥ
ΝΕΡΟΥΑΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΤΡΑΙΑΝΟΝ ❧
ΑΔΡΙΑΝΟΝ ❧
ΣΕΒΑΣΤΟΝΟΛΥΜ
ΠΙΟΝΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙ
ΔΟΣΣΩΤΗΡΑΤΗΣΟΙ
ΚΟΥΜΕΝΗΣΗΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΟΔΗΜΟΣ ❧

Αὐτοκράτορα
Καίσαρα, Θεοῦ
Τραϊανοῦ, Παρθι-
κοῦ υἱόν, Θεοῦ
Νερούα [υἱωνόν,
Τραϊανὸν
Ἀδριανὸν
Σεβαστόν, Ὀλύμ-
πιον, πατέρα πατρί-
δος, σωτῆρα τῆς οἰ-
κουμένης ἡ βουλὴ
καὶ ὁ δῆμος.

N. 4340. p. 170. edidit Bailius l. c. II. p. 214. qui habet vs. 1. ΣΕΒΑΣΤΟΥΑΔΕΛ, vs. 2. ΦΙΟΙΝ ΠΑΥΛΕΙΝΑΝ. Idem putat Paulinam Hadriani sororem esse nescio quo argumento fretus. Iulia Sancta redit n. 4340. *h.* in his Add.

Post n. 4340. adde:

4340. *b.*

Attaliae in fragmento basis; edidit Bailius l. c. II. p. 216. qui habet etiam ex schedis Borrellii.

ΚΑ . . . .
ΛΙ . Ε . ΝΚΑΙΠ . . . . Λ . ΩΝΕΠΑΡΧΟΝΣ
ΡΗΤΑΝΝΙΚΗΣ . ΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝΑΣΓ
ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΑΣΕΠΑΡΧΟΝΕΙΛΗΣ
ΡΔΑΝΩΝΕΠΑΡΧΟΝΕΘΝΟΥΣΛΡΟ
ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΟΝΦΙΛΟΝΚ
ΟΝΤΕ . . ΝΟΜΕΝΟΝΤ . . . . ΚΕΙΔΑΣ
ΠΑΜ . . Α . . . .

Κα - - - - - - [χιλίαρχον σπείρας - Κι-
λί[κω]ν καὶ Π[αμφυ]λ[ί]ων, ἔπαρχον σ[πείρας -
Β]ρ[ετ]ταννικῆς, χειλίαρχον [λε]γ. ιε
Ἀπολλιναρίας, ἔπαρχον εἴλης
Δα]ρδάνων, ἔπαρχον ἔθνους - - -
συνκλητικόν, φίλον κ[αὶ ἑταῖρ-
ον [γ]ενόμενον, [Ἡρα]κ[λ]είδ[η]ς
Παμ[φυλιάρχης?

Borrellius vs. 1. ΚΑΙΙΣ, vs. 2. extr. Π . ΙΛΩΝ ΕΠΑΙΧΟΝΣΙ, vs. 3. ΚΗΣΙΧΕΙΑ cet., vs. 4. extr. ΡΙΛ ΛΙΣ, vs. 5. ΡΔΑΝΩΝΕΠΑΡΧΩΝFΟΝΟΥΣΔΡΟ, vs. 6. ΣΥΝΚΑΠΙΚΟΥ.

Bailius legebat vss. 1. 2. ἔπαρχον Κιλικέων, quae forma nulla est, vs. 5. extr. ἔθνους πρώτου Ῥοδίων, vss. 6. 7. 8. καὶ χρήσιμον γενόμενον τοῖς οἰκιστῆρσι - - - Παμφυλίας - - - -, comminiscens in Auctar. p. 409. fortasse subesse vs. 7. extr. ΣΙΔΗΤΑΙΣ. Vs. 1. Χειλίαρχος σπείρας ā Κιλίκων habetur Vol. II. n. 3497. πραίφεκτος σπείρας Δαρδάνων n. 6771.

4340. *c.*

Attaliae; edidit Bailius l. c. II. p. 220. qui habuit etiam ex schedis Borrellii.

ΜΚΑΛΠΜΥ - Η - ΝΕΙΜΑΝΟΣ - - - - - - - - - -
ΞΟΝΖΩΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΕΑΥΤΩΚΑΙΤΟΙΣΙΔΙΟΙΣ
ΑΥΤΟΥΑ . ΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ

Μ(άρκος) Καλπ[ο]ύ[ρνιος Μαξ]ιμ[ι]ανὸς [τοῦτον τὸν πυργί-
σκ]ον ζῶν κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις
αὐτοῦ ἀ[π]ελευθέροις.

Ita recte legit Bailius. De πυργίσκῳ cf. n. 4207. 13.

4340. *d.*

Attaliae; edidit Bailius l. c. II. p. 222. qui habuit etiam ex schedis Borrellii.

ΛΟΥΚΙΣΠΑΚΩΝΙΣ . . . . . ΤΟΚΕΝΟΤΑ
. ΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ . . . . ΗΣΥΜΒΙΩΜΟΥ
ΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΩΝΤΕΚΝΟΙΣ . ΑΙΤΟΙΣ ΑΠΕΛ' ΥΘ
ΡΟΙΣΕΑΝΔΕΤΙΣΕ . Ω . . . ΟΝΠΤΩΜΑΕΠΙΒΑΛΗ
ΔΩΣΕΙ . . . . . ο . . . . . ΑΤΟΝ⁝ΤΟΥΣΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚΟΥΣ
ΑΙΩΝΕΣ . . . . . ✱ ΑΦ

Borrellius vss. 1. 2. ΚΕΝΟΤΑΦΗΝ, vs. 3. init. ΛΩΣΤΙ . . . . . ¯Ο . . . . ΛΤΟΝ . . ΝΟΥΣ ΚΑΤΟΙΣ, fin. ΤΩΙ . ΑΠΕΛΙΥΘ . ΡΟΣΙΝΤΙΣΕ, vs. 5. ΠΕΝΤΑΕΠΡΙΚΟΥΣ, vs. 6. Λ p. Α.

Λοῦκις Πακῶνις [τοῦτο] τὸ κενοτά[φι-
ο]ν κατεσκεύασε[ν ἑαυτῷ καὶ τ]ῇ συμβίῳ μου
καὶ τοῖς τέκνων τέκνοις [κ]αὶ τοῖ[ς] ἀπελ[ε]υθ[έ-
ροις· ἐὰν δέ τις ἐ[ξ]ω[τικ]ὸν πτῶμα ἐπιβάλῃ
δώσει [εἰς τ]ὸ [ταμεῖον τὸ ἱερώτ]ατον [καὶ] τοὺς πενταετηρικοὺς
ἀ[γ]ῶν[α]ς [ἀνὰ] δηνάρια ͵αφ.

Vs. 4. ἐξωτικὸν debetur Bailio, qui vss. 5. 6. mira commentus est legens: εἰς τὸ ταμεῖον ἱερώτατον - - τοὺς πενταετηρικοὺς τῶν Ῥωμαίων ἑστῶτας δηνάρια ͵αφ recte is in Auctar. p. 412. notans duplicem fuisse multam, et aerario pendendam et quinquennalibus Romanis. Lucius Paconius redit n. 4340. *e.*

4340. *e.*

Ibidem; ex schedis Borrellii edidit Bailius l. c. II. p. 223.

ΑΥΡΑΝ - - ΝΑΚΑΙΑΠΑΚ . ΟΝ - - - ΟΣΑΝΟ
ΕΑΥΤΟΙΣΠΕΡΙΒΟΛΟΝ - - - - - Α - ΚΕΝΟ
ΣΟΡΟΣΠΡΟΚΟΝΝΙΣΙΑ - - - - - - - - - - - -
ΡΑΜΕΗΝΑ . ΗΑΝ - - - - - - - ΤΑΣΗΝ
ΚΑΙΕΝΘ . ΚΙΖΟΜ . . ΗΝ - - - - - - - ΡΑΜ
ΔΕΜΟΥΗΓΕΜ . . Α - - ΑΝΟ - - - - - ΑΝΔ
ΛΟΥΚΙΝ - Α - - - Ε - ΝΟΜΚ - - - - - - ΙΑΝΟ

Αὐρ(ηλία) Ν[άν]να καὶ [Λ(οῦκις)] Πακ[ῶ]ν[ις ἐωνή]σαν[τ]ο
ἑαυτοῖς περίβολον [καὶ κατεσκεύασ]α[ν] κενο[τάφιον, ἐν ᾧ
σορὸς Προκονν[η]σία [ἐστίν· - - - - - - - -
Α[ὐρ]η[λί]α[ν Ν]άν[ναν - - - - - - - - -
καὶ - - - - - - - - - - - - - - - -
δ[ή]μου? ἡγεμ[όν]α - - - - - τὸν] ἄνδ[ρα
Λοῦκιν [Π]α[κῶνιν - - - - - - - - - -

Bailius plura emendaturus scribebat vss. 2 sq. ἐν ᾧ κεῖται κενόσορος Προκοννησία· οὐδενὶ δὲ ἐξέσται παρὰ μὲν Νάννην ἢ ἀλλοτριῶσαι ταύτην ἢ καὶ ἐνθακιζομένην μετακινῆσαι παρὰ μὲν δήμου ἡγεμόνα - - - ανόν - - - ἄνδρα Λοῦκιν Πακῶνιν γενόμενον - - - - - - -

Lucius Paconius est etiam n. 4340. *d.* Κενοτάφιον Bailius interpretatur καινοτάφιον, μνημεῖον καινόν. Falso. Est simpliciter τάφος, nunc κενός, quia vivunt adhuc qui exstruunt. De σορῷ Προκοννησίᾳ cf. Vol. II. n. 3268. 3282.

4340. *f.*

Ibidem in basi; edidit Bailius l. c. II. p. 214. qui habuit apographa ex schedis Borrellii.

ΡΟΥ . ΟΝ . ΕΑΝΙΑΝΚΟΣ
ΜΙΟΝΛΑΝΠΡΟΝΚΑΙΕΝΑ
ΟΝΚΑΙΣΩΦΡΟΝΑΕΠΑΡ
ΧΟΝΤΕΧΝΕΙΤΩΝΥΙΟΝ
ΓΑΙΟΥΛΙΚΙΝΝΙΟΥΦΛΑΜ
ΕΠΑΡΧΟΥΤΕΧΝΕΙ
ΤΩΝΚΑΙΙΕΡΕΩΣΔΙΑΒΙΟΥ
ΔΙΟΣΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΥΖΗ
ΣΑΝΤΑΚΑΛΩΣΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΑ
ΤΟΔΑΠΑΝΗΜΑΕΠΟΙΗΣΑΤΟ
ΟΠΑΤΗΡΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ῥοῦ[φ]ον [ν]εανίαν κόσ-
μιον λανπρὸν καὶ ἐνάρ[ετ-
ον καὶ σώφρονα, ἔπαρ-
χον τεχνειτῶν, υἱὸν
Γαΐου Λικιννίου, Φλαμ[ένος,
ἐπάρχου τεχνει-
τῶν καὶ ἱερέως διὰ βίου
Διὸς τροπαιούχου, ζή-
σαντα καλῶς, ἀρετῆς ἕνεκα.
τὸ δαπάνημα ἐποιήσατο
ὁ πατὴρ μνήμης χάριν.

Borrellius vs. 5. extr. ΦΛΑΜΜΕΠ. Rufus et eius pater fuerunt praefecti fabrum castrensium. Conf. n. 3858. *e.* in his Add. Vol. II. n. 3192. et Borghesium in Annal. Inst. arch. Rom. XXI. 1849. p. 45 sq.

Vs. 8. Iovis imago in nummis Attaliae obvia est. Deest ἡ πόλις, quod fortasse supra exaratum fuit. Idem Rufus celebratur simili titulo n. 4340. *g.*

4340. *g.*

Ibidem in basi; edidit Bailius l. c. II. p. 215. qui habuit apographa ex schedis Borrellii.

\- - - - - -
ΝΚΟΣΜΙΟΝΚΑΙΣ
ΟΝΑΕΠΑΡΧΟΝΤΕΧΝΕΙ
ΩΝΥΙΟΝΓΑΙΟΥΛΙΚΙΝΝΙ
ΟΥ. . . . ΕΠΑΡΧΟΥ
ΤΕΧΝΕΙΤΩΝΚΑΙΙΕΡΕΩΣ
ΔΙΑΒΙΟΥΔΙΟΣΤΡΟΠΑΙΟΥ
ΧΟΥΖΗΣΑΝΤΑΚΑΛΩΣ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΑ
. ΟΔΑΠΑΝΗΜΑΕΠΟΙΗΣΑΤΟ
ΟΠΑΤΗΡΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

[Ἡ πόλις
Ῥοῦφον νεανία-]
ν κόσμιον καὶ σ[ώφρ-
ονα, ἔπαρχον τεχνει-
[τ]ῶν, υἱὸν Γαΐου Λικιννί-
ου, [Φλαμένος], ἐπάρχου
τεχνειτῶν καὶ ἱερέως
διὰ βίου Διὸς τροπαιού-
χου, ζήσαντα καλῶς,
ἀρετῆς ἕνεκα.
τ]ὸ δαπάνημα ἐποιήσατο
ὁ πατὴρ μνήμης χάριν.

Conf. n. 4340. *f.*

4340. *h.*

Ibidem, in turri prope portam auream; edidit Bailius l. c. II. p. 220.

ΙΟΥΛΙΑΣΑΝΚΤΑ
ΤΟΝΠΥΡΓΟΝ
ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ

Ἰουλία Σάνκτα
τὸν πύργον
ἐκ τῶν ἰδίων
ἀνέστησεν.

Iulia Sancta est ea, quae etiam Paulinam ex domo Augusta titulo honoravit n. 4340.

N. 4341. p. 170. ex schedis Borrellii edidit Bailius l. c. II. p. 221. hoc modo:

ΟΥΚΟΙΣΚΑΙ . . . ΤΟΥΓΝΙΟΣΙΟΓΝΟΣ
ΕΙΔΙΑΝΟΣΖΩΝΕΑΥΤΩΙΚΑΙΚΑ
ΙΟΥΡΝΙΑΝΑΝΩΙΤΗΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥ

Inde legendum videtur:

Τ]ὸ[ν π]ύ[ργ]ο[ν] κα[τεσκευάσα]το Γ[ά]ϊος Ἰο[ύλι]ος
Μ]ειδιανὸς ζῶν ἑαυτῷ καὶ Κα[λ-
π]ουρνίᾳ Νάνῳ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ.

Bailius minus recte ita tentavit πυργίσκον τοῦτον Γναῖος Ἰούνιος Ποσειδιανὸς ζῶν ἑαυτῷ καὶ Καλπουρνίᾳ Νάνῳ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ (sc. κατεσκεύασεν). Nomen Νάνον qui tuetur Bailius in Auctar. p. 411. cum Ἄπφιον et similibus comparat. Fortasse recte, Νάνιον, Νάνον. Quod vs. 2. reposui Μειδιανὸς redit n. 4366. *b. g. h.*

Post n. 4341. *e.* adde:

4341. *f.*

In vico Evdeer-Chan Attaliae in septentrionem, in basis ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 282.

ΑΥΡΘΟΜΟΥ
. : ΘΑΓΟΡΑΣΕΙΡΗΝ .
ΑΡΞΑΣΣΤΗΣΑ
ΤΟΒΩΜΟΥΣ
ΦΟΙΒΩΚΑΙΚΟΥ
ΡΗΑΡΤΕΜΙΔΕΙ
ΝΕΚΕΝΕΥΧΗΣ
ΜΕΤΡΟΝΜΗ.ΗΣ
ΠΗΧΕΙΣΑΣΠΗΓΑΙΣ
ΥΠΟΝΥΜΦΩΝ
ΑΜΦΩΟΠΩΣΠΟ
ΤΑΜΟΣΛΑΓΟΝΩΝ .
ΡΕΙΟΡΟΙ . . . ΟΧΕΥΟΙ

Ἀ[γα]θ[ῇ τύχῃ.
Ὀρ]θαγόρας εἰρήν[ης] ἄρξας στήσατο βωμοὺς
Φοίβῳ καὶ κούρῃ Ἀρτέμιδ[ι] εἵνεκεν εὐχῆς,
μέτρον [στ]ή[σα]ς π[λ]η[σθ]είσα[ι]ς πηγαῖς ὑπὸ Νυμφῶν,
ἄμφω ὅπως ποταμὸς λαγόνων ῥεί[θ]ροι[ς ὑπ]ο[δ]εύοι
\- - - - - - - - - -

Editores (l. c. I. p. 229.) ex verbis ΠΟΤΑΜΟΣ ΛΑΓΟΝΩΝ sibi videbantur posse situm demonstrare urbis, quam Livius XXXVIII, 15. *Lagon* vocat. Sed ut nihil dicam de dubio nomine urbis a Livio tradito, Λάγωνες nomen populi esse improbabile est. Debebat certe esse Λαγών, Λαγῶνες, Λαγωνεύς, ut est Βουβών, Βουβῶνος, Βουβωνεύς. Restat ut dicas litteram Ο ut ex vitio lapidis ortam eiiciendam esse, et nomen esse Λάγνων; ut fluvius sit Λάγνων non secus atque oppidum ad fluvium illum situm. Quod si repudiaveris, — et repudiandum videtur — λαγόνες h. l. appellativum, ut alias, alveum fluvii significat. Cf. Antipatr. Sidon. XXIII, 6. In eandem sententiam video nunc ire etiam Keilium, qui de vocabulo λαγόνες comparat Naeke Opusc. II. p. 226. Orthagoras aras Phoebo et Dianae ita posuit, ut fluvius fluctibus alvei sui eas irriget; aperta simul fontibus ibi abundantioribus via in fluvium, ne amplius regionem inundarent. Nomen Ὀρθαγόρας habetur in titulo Termessensi n. 4366. *s.* conf. n. 4201. Vs. 1. scripsi εἰρήνης ἄρξας ut est in titulo Erythraeo ap. Lebas. Voy. arch. III. Inscr. p. 9. n. 58. i. e. εἰρηναρχήσας. Ceterum versus secundus vitiosus est, secunda syllaba in Ἀρτέμιδι producta ut prima Θεμάλλου n. 4637. Bene Keilius monuit auctorem dicere debuisse Λητωΐδι.

N. 4342. p. 171. vss. 4. 5. καὶ τῆς Σεβαστῆς Ὁμονοίας scribendum censet Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 159. de Concordia Augusta M. Aurelii et L. Veri interpretans. Fortasse recte. Quamquam ductus superstites ΙΑΛ magis invitant ad lectionem a nobis propositam Θεᾶς.

N. 4342. *b.* p. 171. accuratius transcriptum edidit Bailius Fasc. inscr. Gr. II. p. 225. qui habuit etiam apographum Pellianum a Borrellio missum:

- - - - - - - ΙΗΣ - - - - - -
ΙΙΟΙΕΟΙΜΩΝΘΕΑΣΑΡΤΕΜΙΔΟΣΑΣΥΛΟΥ
ΚΥΟΙΕΡΕΙΑΝΑΘΗΝΑ.ΑΡΙΟΥΚΛΠΑ
ΛΟΙΝ.Η ΑΡΤΕΜΕΙΣΙΑ...ΤΑΤΕΡ.ΚΛΑ
ΛΕΙΧΚ.ΟΥΛΠΛΡΙΝΕΜΕΙΣΙΛΣΛΡΧΙΕΥΕΩ
ΛΚΛΡΟΤΕΙΛΙΟΣΟΥΑΡΟΣΕΛΑΡΧΟΣΙΠΠ
ΚΙΛΗΣΑΧΟΛΩΝΕΝΚΑΙΑΚΑΠΥΟ
ΑΝΟΣΛ.ΕΛΛΙΝΟΣΧΕΙΛΛΕΙΡΑ.ΑΝΗ
ΤΗΝΝΑΜΜΗΝΟΙΕΓΟΝΟΚ

Hinc licet plura legere:

*Τὴν δεῖνα - - - - - - - ἱέρειαν τ]ῆς [τῶ-
ν Π]ε[ργαί]ων Θεᾶς Ἀρτέμιδος ἀσύλου
κ[αὶ] ἱέρειαν Ἀθηνᾶ[ς], Ἀ[φ]ίου Κλ(αυδίας) Πα[υ-
λ[ε]ίνη[ς] Ἀρτεμειςία[ς θυγ]ατέρ[α] κα[ὶ] ἀ-
δ]ε[λφὴν] Οὐλπ[ίας Ἀρτ]εμειςί[α]ς, [ἀ]ρχιε[ρ]έω[ν,
Λ. Κλ. Ῥοτείλιος Οὔαρος, ἔ[π]αρχος ἱππ[έων
ε]ἴλης ᾱ [Κ]ολων[ῶ]ν καὶ [Λ.] Κ[λ.] Π[ουβλι-
ανὸς [Ἀπ]ελλι[α]νὸς χειλ(ίαρχος) λεγ(ιῶνος) - - -
τὴν [μ]άμμην οἱ ἔγ[γ]ονοι.*

Notabilis titulus mentione Dianae Pergaeae. Conf. Vol. II. n. 2656. 5. De Minerva, cuius nomen etiam ex corruptiore apographo exsculpsimus, Cavedonius l. c. provocat ad nummos Pergaeos, in quibus repraesentatur illa dea (Mionnet. Suppl. n. 155.). Vss. 7. 8. Bailius qualicunque commento contentus scripsit Ποπιλιανὸς Ἀγελλῖνος; similiter vs. 3. dedit Ἀπφίου Κλαυδίας Παλοινίας, et in Auctar. p. 413. Ταλαίνης, qualia repetere taedet.

Post n. 4342. *b.* p. 171. adde:

4342. *b.*[2]

Ad templum Turcicum prope vicum Murtana, ubi vetus *Perge* sita fuit; edidit Bailius l. c. II. p. 224.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ	Αὐτοκράτορα
ΚΑΙΣΑΡΑ	Καίσαρα
ΜΑΝΤΩΝΙΟΝ	Μ(άρκον) Ἀντώνιον
ΓΟΡΔΙΑΝΟΝ	Γορδιανὸν
ΕΥΣΕΒΗΕΥΤΥΧΗ	Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ,
ΣΕΒΑΣΤΟΝ	Σεβαστόν,
ΣΩΤΗΡΑΤΗΣ	σωτῆρα τῆς
ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ	οἰκουμένης
ΗΓΕΡΟΥΣΙΑ	ἡ γερουσία.

Honoratur Gordianus III. Positus est titulus fere a. u. c. 995. p. Chr. 242. quo anno Gordianus adversus Persas regemque Saporem profectus est. Cf. n. 5892.

4342. *b.*[3]

Ibidem in fragmentis lapidum; edidit Bailius l. c. II. p. 226.

1. ΟΔΗΜΟΣΟΠΕΡΓΑΙΩΝ
2. ΡΧΕΙΑΝΕΥΕΡΓΕΣΙΑΝ
3. ΚΟΚΚΗΙΑΤ
4. ΑΝΚΙΑΜΑ
5. ΠΟΛΕΩΣΘΥΓΑΤΗΡ
6. ΠΛΑΝΚΙΟΥΟΥΑΡ
7. ΟΥΚΑΙ
8. ΔΗΜΙΟΥ
9. ΟΣΚΑΙΓΥΜ
10. ΟΥΜΩ

1. *ὁ δῆμος ὁ Περγαίων.*
2. *ἀ]ρχ[α]ίαν εὐεργεσίαν.*
3. 4. *Κοκκηΐα [Πλ]ανκία Μα - - -*
5. *τῆς] πόλεως θυγάτηρ.*
6. 7. *Πλανκίου Οὐάρου καὶ - - -*
8. *δημιου[ργός?*
9. *. ος καὶ γυμ[νασίαρχος - - -*

Fragmenta 3. 4. 5. 6. 7. eiusdem inscriptionis esse videntur. De formula θυγάτηρ τῆς πόλεως conf. υἱὸς τῆς πόλεως n. 3570. Fortasse ita etiam de fragmentis 8. 9. statuendum: δημιου[ργ]ὸς καὶ γυμνασίαρχος. De demiurgo cf. n. 4342.

4342. *b.*[4]

Ex arce *Pergaea* fragmenta duo; edidit Bailius l. c. II. p. 227.

a.	*b.*
ΛΛΑΕΚΩΝΤΟ	ΝΧΚΥΠΤΟΥΕΗΕΤ
Π	ΙΤΩΝΕΞΩΠΥΛΙ
ΠΟΠΙΛ	ΝΕΚΤΕΩΕ
ΗΙΤΩΘ	ΥΠΟΧΦΟΡ
ΤΙ	ΛΤΟΥΚΛΙ

Nihil fieri his quisquiliis potest. Tit. *a.* vs. 3. Ποπίλ[ιος. Tit. *b.* vs. 1. ἀ]ν[α]κυπτούσης, vs. 2. ἔξω πυλί[δος.

4342. *b.*[5]

Ex oppido *Perge*; transcripsit et edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 259. n. 27.

ΙΟΝ.ΜΕΙΟΝ.....ΟΝΜΟΥ

Τ]ὸ [μνη]μεῖον [προγονικ]ὸν Μου[σαίου? - - -

Post n. 4342. *c.* p. 172. adde:

4342. *c.*[2]

In vico Assarkevi prope parietinas *Sillyi*; edidit Bailius l. c. II. p. 230.

[*Textum vide pag. seq.*]

Barbari plus quam Graeci inest. Apteque Bailius ex Arriani Exped. Alex. 1, 26. monet colonos Graecos horum tractuum sensim in barbariam prolapsos esse vel ante Alexandri M. adventum linguamque patriam fere amisisse, provocans etiam ad nummos Aspendios, in quibus similis scriptura ΕΣΤΓΕΔΙΙΥΣ (Eckhel. D. N. III. p. 9. Num. vet. anecd. p. 219.). Pauca Graecam originem produnt, ut vox ΔΙΚΑΣΤΕΡΕΣ crebrius obvia vss. 11. 16. 18. 19. ΚΑΙ ΑΡΖΥΡΟΤΑΙ vss. 16. 18.

Σ.ΧΔΕΙΛΕΑΙΗΙΙΑΡΟΙΣΙΜΑΦΕ----ΝΗΕΛΕ---
ΙΑΔΙΣΙΙΣΣΥΠΑΡΚΑΙ---Α--ΙΑΣ----------
ΤΡΛΛΟΙΚ---Ι---ΤΥΚ--ΙΣΡΛΥΛΙΙΟΣΠΑΧ----
----ΠΑΚΕΚΡΑΜΕΝΟΣΕΧΕΤΕ---ΑΙΣΠΟΑ---
ΔΙΙΑΠΕΔΕΚΑΙΔΕΚΑFΕΤΕΙΑΠ--ΛΙΜΗΣ-----
ΟΣΑΚΑΙΤΙΜΑFΕΣΑΠΟΣΑΒΑΤΙΑΡΙΙΕΛΑ------
ΑΤΡΟΠΟΙΣΙΠΕΡΤΙΡΕΝΙΑΜΤΑΞΣΙΗΕΜΟΤΑΙΣ--
ΕΒΟΛΑΣFΤΥΑΔΡΙΙΟΝΑΚΑΤΑΣΤΑΣ---------
ΡΑΙΕΗΙΚΑΙΜΙΙΡΙΑΛΕΤΙΚΑΙΣΞΗΕΜΟΤΑΙΣ-----
ΕΠΑΣΜΑΝFΤΥΣΚΑΙΜΗΕ---Α----ΤΥΣΚΑΙΔ--
ΟΕFΕΙΠΟΛΙΙΕΦΙΕΛΟΔΥ------ΔΙΚΑΣΤΕΡΕΣ---
ΤΑΙΣΙΚΑΙΝΙΣΚΙΔ----ΚΑ--ΤΕFΕΡΧΟΔΥΚΑ---
ΚΑΘΕΔΥΚΑΙΗΑΚΙΑΝΕΙΕΚΑΒΥΒΟΛΕΜΙΟΚ-----
--ΑΙΝΙΜΟΙΚΥΠΟΛΙΟΣΕFΕΤΟΚΑΙΗΟΚΑΔΕΣ----
ΑΣΜΡΥΜΛΛΙΑΝΗΑΔΛΕΣΘΟΗΑΤΡΕΚΑΔF----
ΔΙΚΑΣΤΕΡΕΣΚΑΙΑΡ∠ΥΡΟΤΑΙΜΕΕΧΑ∠ΟΔΙΚ---
ΑΠΙΡΟΤΑΣΚΑΘΑΝΕΤΟΚΑΙΝΙΜΟΙΚΥΠΟΝΔΙΚΑ--
ΣΤΕΡΕΣΔΕΚΑΙΑΡ∠ΥΡΟΤΑΙΑΜΕΑΝΕ--------
ΑΜΙΙΕΣΔΥΕΧΔΕΦΥΣΕΛΑΙΟΔΥΔΙΚΑΣΤΕΡΕΣ----
ΑΣΔΕΝΟΔΑΙΗΑΙΡΕΜΕΕΧΑ∠ΟΔΙΗΝΕΣΔ------
ΟΔΥΑΜΑΤΙΡΕΕΜΗΕ-----ΑΗ---ΑΠΡΑ-----
ΕΣΠΕΡΙ∠ΕΡΑΣΗΙΙΑΡΥΔΕ--ΕΤΑΙΚΑΛΙΘΕΑ-----
FΗΕΚΑΙΜΗΗΑΛΕΚΑΙΝΙΣΑΜΑΔΙΜΟΣΑΜΑ------
ΠΟΛΙΕΑ∠ΕΘΛΑFΕ+ΕΤΟΣΑΙΣΠΑΠΙ---ΤΑΣΒΟFΑΚΑΙ
ΟΝΙΚΑΙΟΡΟFΥΚΑΙ----------ΟΕ---ΕΚ-----
ΙΚΟΧΕΣΘΑΙΠΕΡΑΜ----------ΑΣ----------
ΙΣFΕΧΕΚΛΘΑΜΕ--------------------
ΕΣ.ΑΙΡFΑΤΕ--ΑΙΙ--------------------
ΟΙΣΙΠΟΛΙΣΟΜΥΣΥ--------------------
ΚΑΙΑΠΕΛΟΜΑΠΥΤ--------------------
----ΙΙΑΡΥΗΑΕ--------------------
----ΦΕΨΟΜΟΥΜΕ--------------------
----ΔΥΓΑΜΡLΙ--------------------
----∠ΕΑΤΕ+ΟΔ--------------------
----ΡΔΑΚΑΙ--Ε--------------------
----ΤΑΣ------------------------

N. 4342. *d.* p. 17 . ex hyperthyro portae theatri, quae ad praecinctionem ducit, e regione scenae positae, transcriptum, edidit Bailius l. c. II. p. 209. qui habuit apographa a Rossio de Bladensburg et Jensio Pellione confecta inter schedas Borrellianas. Edidit etiam Texier Descr. As. min. T. III. p. 244.

ΚΕΙΜΕΝΩΚΟΣΜΩΖΗΝΩΝ
ΕΚΤΩΝΤΟΥΘΕΑΤΡΟΥΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΥΜΝΙΚΟΝΓΕΝΕΘΛΙΟΝΤΟΥΘΕΑΤΡΟΥ·Χ·ΤΡΙΣ
ΣΕΥΦΗΜΟΝΕΚΚΛΗΣΙΑΝΕΧΑΡΙΣΑΤΟΚΗΠΟΥΣΠΡΟΣΤΩΙΠΠΟΔΡΟΜΩ

Vs. 1. extr. Tex. ΖΗΝΩΝΑ; vs. 2. extr. Bail. ΑΝΕΘΗ, Tex. ΑΝΕΘΗΚΕΝ; vs. 3. Bail. ΓΥΜΝΙΚΟΝΓΕΝΕ...ΟΝ, Tex. ΓΥΜΝΙΚΟΝΓΕΝΕΘΛΙΟΝ; vs. 4. init. Bail. ΦΗΜΟΝΕΚΚΛΗΣΙΑΝ cet., Pell. - - ΣΕΥΦΙΜΟΝΕΧΚΛΗΣΙΑΝ - - - ΟΥΣΠ - - - Ω, Tex. ΣΕΥΦΗΜΟΝΕΚΚΛΗΣΙΑΝ; deinde Bail. ΕΧΑΡΙΣΑΤΟΚΗΤΟΙΣΠΡΟΣΤΩΝ, Tex. ΕΧΑΡΙΣΑΤΟ‖ΚΗΠΟΥΣ ΠΡΟΣΤΩΙΠΠΟΔΡΟΜΩ. Legendum igitur:

[- - - - - - σὺν παντὶ τῷ
προς]κειμένῳ κόσμῳ Ζήνων [Θεοδώρου ἀρχι-
τέκτων τοῦ θεάτρου ἀνέθηκεν [ἐπιδοὺς εἰς ἀγῶνα
γυμνικὸν γενέθλιον τοῦ θεάτρου δηνάρια τρις[χείλια, ὃς καὶ
εἰ]ς εὔφημον ἐκκλησίαν ἐχαρίσατο κήπους πρὸς τῷ ἱπποδρόμῳ
- - - - - - - - - -

Laudatur Zeno architectus n. 4342. *d.*[2,3]. Nunc qui condidit theatrum aliquid de suo dedicasse videtur, ut Procla τὸ ἑνδέκατον τοῦ δευτέρου διαζώματος βάθρον dedicavit n. 4283. cf. Vol. II. n. 2755. in Add. Partem eorum quae in fine interierunt, habes n. 4342. *d.*[3] in his Add.

Post n. 4342. *d.* adde:

4342. *d.*[2]

Ibidem inter parietinas theatri; ediderunt Bailius l. c. II. p. 207. qui habuit etiam apographum Rossii de Bladensburg a Borrellio missum, et Texier Descr. As. min. T. III. p. 244.

Bailius:
Ι◦ΙΒΟΥΛΙ◦ΙΚΑΙΟΔΙ◦ΙΜΟΣΕΤΕΙΜΙ◦ΙΣΕΝΖΙ◦ΙΝΩΝ.
ΘΕΟΔΩΡΟΥΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑΤΟΥΘΕΑΤΡΟΥ
ΤΟΤΙ◦ΙΣΠΟΛΕΩΣΕΡΓΟΝΕ..ΔΕΔΩΚΟΤΑ
ΑΓΩΝΑΓΥΜΝΙΚΟΝΓΕΝΕΘΛΙΟΝΤΟΥΘΕΑ
ΔΙ◦ΙΝΑΡΙΑΤΡΙΣΧΕΙΛΙΑΚΑΙΙΣΕΥΦΙ◦ΙΜΟΝΕΚΚΛΙ◦Ι

Texier:
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ ΕΤΕΙΜΗΣΕΝΖΗΝΩΝΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΥΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑΤΟΥΘΕΑΤΡΟΥΚΑΙΤΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΕΡΓΩΝ
ΕΠΙΔΕΔΟΚΟΤΑΙ
ΑΓΩΝΑΓΥΜΝΙΚΟΝΓΕΝΕΘΛΙΟΝΤΟΥΘΕΑΤΡΟΥ
ΔΙΝΑΡΙΑΤΡΙΣΧΕΙΛΙΑΣΚΑΙΕΙΣΕΥΦΗΜΟΝΕΚΚΛΙΣΙΑΣ
ΜΕΝΟΝΚΗΠΟΥΣΠ ΙΠΠΟΔΡΟΜΩΙ

Ex Rossio Bailius hanc varietatem lectionis affert: vs. 1. ΕΤΙΜΗ cet., vs. 2. ΘΕΟΔΩΡΟΝΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝ., vs. 3. init. ΤΟΝ, dein ΠΟΛΕΟΣ et ΕΙΠΔΕΔ cet., vs. 4. ΓΥΜΝΗΚΟΝ, vs. 5. extr. ΕΥΗΜΟΝ ΕΚΥΛΗ.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Ζήνωνα Θεοδώρου ἀρχιτέκτονα τοῦ θεάτρου καὶ τῶν τῆς πόλεως ἔργων, ἐπιδεδωκότα [εἰς] ἀγῶνα γυμνικὸν γενέθλιον τοῦ θεάτρου
δηνάρια τρισχείλια καὶ εἰς εὔφημον ἐκκλησία[ν χαρισά]μενον κήπους π[ρὸς τῷ] ἱπποδρόμῳ - - - - - -
- - - - - -

Cf. n. 4342. *d.* Partem eorum quae in fine interierunt, habes n. 4342. *d.*[3] in his Add.

4342. *d.*[3]

Ibidem ex hyperthyride portae theatri, quae alteri, unde titulus n. 4342. *d.*[2], respondet; edidit Bailius l. c. p. 208. qui habuit ex schedis Rossii de Bladensburg.

\- - - - - - - - -.
ΗΝΩΝΑΘΕΟΔΩΡΟΥΑΡΧΙ....ΟΝΑ.Ο.
.ΑΤΡ.ΥΚΑ...ΤΟ.........ΕΡΓΟΝ
\- - - - - - - - - - - - ΟΝΓΕΝ
\- - - - - - - - - - - - ΚΟΤΑΤΡΙΣ
ΕΥΦΗΜΟΝΕΚΚΛΗ - - - - - - - - -
ΗΤΕΝΕΩΚΟΡΟΣ - - - - - - - - ΝΙ
ΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΑ - - - - - - - ΔΤΛ
ΟΜΑΙΟΥΑΜΔΗΑΝΟ - - - - - ΝΕΝΓ
ΙΥΠΛΕΟΣΙΝΤΚΤΟΥΑΡΜΟ - - - - - -

[Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Ζ-]
ήνωνα Θεοδώρου ἀρχι[τέκτ]ονα [τ]ο[ῦ
θε]άτρ[ο]υ κα[ὶ] τ[ῶν τῆς πόλεως] ἔργ[ω]ν,
ἐπιδεδωκότα εἰς ἀγῶνα γυμνικ]ὸν γεν[έθλιον
τοῦ θεάτρου δηνάρια τρισχείλια] κ[αὶ ε]ἰς
εὔφημον ἐκκλη[σίαν χαρισάμενον κήπους πρὸς τῷ ἱπποδρόμῳ,
ὅ]τε νεωκόρος [ἡ πόλις ἐγένετο ἡ Σιδητῶ]ν.
εὐνοίας ἕνεκα, [ἣν ἔχων πρὸς αὐτοὺς] δ[ιατελεῖ
\- - - - - - - -
\- - - - - - -

Rossius vs. 3. ΠΑΤΡ^F ΥΚ - - - ΤΟΝ - - - - - - - ΕΡΓΟΝ, vs. 4. extr. ΥΝΤΕΙ, vs. 7. ΕΛΤΙΟΥΑΓΑΠ. Vs. 5. ΚΟΤΑΤΡΙΣ superest ex *ἐπιδεδω]κότα τρισ[χείλια*; patet tamen haec huc non quadrate. Statuo igitur errasse lapidarium.

Cf. n. 4342. *d.* et 4342. *d.*[2] in his Add. Vs. 7. de neocoratu Aspendi cogitabat Bailius in Auctar. p. 408. De ratione supplementi a nobis positi conf. Vol. II. n. 3148. vs. 37. *καθ' ὃ δὶς νεωκόροι γεγόναμεν.* Neocoratus Sidetarum notus est, non Aspendi.

4342. *d.*[4]

Ibidem ex hyperthyro portae orientalis theatri; ediderunt Bailius l. c. II. p. 210. 211. et Texier Descr. As. min. T. III. p. 243.

DIS.PATRIIS.ET.DOMVI.AVGVSTORVM
EX.TESTAMENTO.ACVRTII.CRISPINI.ACVRTIVS.CRISPINVS.ARRVN
TIANVS.ET.ACVRTIVS.AVSPICATVS.TITINNIANVS.FECERVNT
ΘΕΟΙΣ.ΠΑΤΡΙΟΙΣ.ΚΑΙ.ΔΟΜΩΙ.ΣΕΒΑΣΤΩΝ
ΕΚΔΙΑΘΗΚΗΣ.ΑΚΟΥΡΤΙΟΥ.ΚΡΕΙΣΠΕΙΝΟΥ
ΑΚΟΥΡΤΙΟΣ.ΚΡΕΙΣΠΕΙΝΟΣ.ΑΡΡΟΥΝΤΙΑΝΟΣ.ΚΑΙ
ΑΚΟΥΡΤΙΟΣ.ΑΥΣΠΙΚΑΤΟΣ.ΤΙΤΙΝΝΙΑΝΟΣ
ΕΠΟΙΗΣΑΝ

In alio fragmine ex vicinia portae eiusdem:

CVRTIVSCRISPINVSARR.N
FECERVNT
ΙΝΟΥΑΚΟΥΡ..ΟΣΚΡΕΙΣΠ
ΟΣΑΥΣΠΙΚΑΤΟΣΤΙΤΙΝΝΙΑΝ
\- - - - - - - -

Texier vs. 1. init. DIIS, extr. AVG. Vs. 4. ΚΑΙ ΔΟΜΩΙΣΕΒΑΣΤΩΝ, Bail. ΚΑΙΤΩΟΙΚΩΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝ; vs. 5. init. Tex. ΞΗ pro ΕΚ; deinde ΚΡΙΣΠΕΙΝΟΥ; vs. 6. Tex. ΚΡΙΣΠΕΙΝΟΣ. Ceterum vss. 4-8. aliter distinxit Bailius ita ut tres tantum versus sint, quorum medius terminatur ΑΡΡΟΥΝ, ter-

tius ΕΠΟΙΗΣΑΝ. Vs. 4. extr. incertum, uter verum viderit, Texier an Bailius. Interim illi adstipulor, quia lectio ΚΑΙΔΟΜΩΙΣΕΒΑΣΤΩΝ consuetudinem Graece interpretantium magis sapere videtur.

Dis patriis et domui Augustorum
ex testamento A. Curtii Crispini A. Curtius Crispinus Arruntianus et A. Curtius Auspicatus Titinnianus fecerunt.
Θεοῖς πατρίοις καὶ δόμῳ Σεβαστῶν
ἐκ διαθήκης Α. Κουρτίου Κρεισπείνου Α. Κούρτιος Κρεισπεῖνος Ἀῤῥουντιανὸς καὶ Α. Κούρτιος Αὐσπικᾶτος Τιτιννιανὸς ἐποίησαν.

Idem titulus bilinguis repetitus est in portis, ut docet fragmentum.

4324. *d.*[5]

Ibidem in gradu secundo sedilium amphitheatri qua cameras arcuatas tangit; edidit Bailius l. c. II. p. 211.

b. Τ... ΑϹΠΛΥϹΙΟΥΚΟ ΝѠΝΟϹ

a. ΔΗΜΑΡΧΟϹΛΟΛΛΙΟϹ

c. Τ̇ΖΟΗϚΓΥΚΛΚΥΔΡΕΟϚ

Tit. *a.* Δήμαρχος Λόλλιος.
b. Τ[ατί]ας Πλουσίου Κόνωνος.
c. Τό(πος) Ζόης γυ(ναικὸς) Κλ(αυδίου) Κυδρέος.

Sunt loci assignati, ut videtur, spectatoribus. Conf. Elem. epigr. Gr. p. 338. 2. Δήμαρχον in Lycia cognovimus etiam in n. 4278. *i.* in his Add.

N. 4343. p. 172. vs. 5. scribe τ[ῶ]ν ἱερ[ῶ]ν κά-[στρων, ut bene coniecit Cavedonius Annal. Instit. arch. Rom. XIX. p. 159. comparans dictionem τοῦ ἱεροῦ πραιτωρίου n. 4483. Notum, elogium Iuliae Domnae μήτηρ στρατοπέδων (Vol. I. n. 1075.), μήτηρ κάστρων (Vol. II. n. 2972. Vol. III. n. 3882. *g.* in his Add.). Itaque delenda annotatio nostra et scribendum: Titulus post mortem Septimii Severi et Getae positus est.

N. 4345. p. 172. vs. 6. scribe Θ]ε[ᾶς] Δήμη[τρος cet. quod maiore cum probabilitate proposuit Cavedonius l. c. p. 159. simul provocans ad nummos Sidetarum, in quibus Genius urbis spicas tenens repraesentatur (Mionnet. Suppl. n. 222.). Itaque annotatio nostra supervacanea est.

N. 4346. p. 173. ex basi transcriptum edidit Bailius l. c. II. p. 228. qui habuit apographum Iensii Pellionis a Borrellio missum. Bailius vs. 2. expressit ΤΙΣΤΗΝΓΥΝΑΙΚΑΒΡΥΩΝΙΑΝΟΥ, vs. 4. ΡΙΟΥΑΠΟΕΠΙΤΡΟΠΩΝΠΡΙΜΙΠΙ, vs. 5. ΛΑΡΙΟΥ ΚΤΙΣΤΟΥ cet., deinde ΦΙΛΟΠΑ, vs. 7. ΔΟΣΦΥΓΑ cet., vs. 8. init. ΝΗΝΥΠΑΤΙΚΩΝΗΓΕΡΟΥΣΙΑ cet., vs. 9. extr. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ. Ex apogr. Pell. idem enotat: vs. 3. init. ΛΟΜΙΑΝΟΥ, et ibid. ad fin. ΚΡΑΤΑ ΟΥΚΗ cet., vs. 7. extr. ΡΑΙΕΡΡΟ, vs. 10. ΕΥΤΥΕΗ ΠΗΓΑΣΙ. Hinc in litteris minusculis vs. 2. legendum γυναῖκα Βρυωνιανοῦ et vs. 9. συνεργίου i. e. συνεργείου. Quippe συνέργειον videtur nunc esse collegium fabrorum; similiter alias συνεργασία dicitur (cf. n. 3858. *e.* in his Add. Vol. II. n. 3154. 3304.).

N. 4350. p. 173. vs. 9. excidisse ΚΑΙϹΑΡΑ vel ΝΕΟΝ, ut sit τὸν ἐπιφανέστατον Καίσαρα, coniicit Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 160. (cf. Eckhel. D. N. VIII. p. 370.)

N. 4352. p. 174. cum praemio, quod his in titulis celebratur, ἀνδριάντος σὺν τῇ βάσει Cavedonius l. c. comparat nummos Sidetarum, in quibus nunc Minerva gradiva (Mionn. Descr. 244. Suppl. 184.), nunc iuvenis paludatus super basin inter binas figuras Victoriam et hastam tenentes conspiciatur (Mionn. Suppl. 204.). Praeter nummum Aspendium a Walpolio citatum idem alium nummum inscriptum ΘΕΜΙ ΔΟϹΤΟΒ̄ ex Mionneto (Descr. n. 12. 18.) memorat.

In fine formulam Ἀρτέμων δὶς Διονυσίου quum ex regula a Boeckhio proposita Vol. II. ad n. 2346. *b.* in Add. interpretatus essem, postea vidi me dissentientem habere Keilium, qui exemplis ex inscriptionibus Lyciis congestis probabile reddidit notam numeralem nomini proprio subiectam semper ad id quod praecedit nomen referri oportere. Res aperta est in exemplis iis, in quibus nullum post notam numeralem nomen sequitur; constatque, ubi filius et pater cognomines sunt, homonymiam designari addita nota β̄ vel vocula δίς, ut Ἐπάγαθος δὶς n. 4264. 4265. Ἰάσων β̄ n. 4300., ubi filius, pater, avus, nota γ̄ sive vocula τρίς, ut Ἁρμαῒς γ̄ n. 4243. Ἐπαγάθῳ τρὶς n. 4264. vs. 4. (conf. n. 4325. *d.* et 4380. *n.*[3] in his Add.), ubi filius, pater, avus, proavus, nota δ̄ sive τετράκις, ut Ἀπολλωνίδῃ δ̄ n. 4207. et sic deinceps (cf. Vol. II. n. 2186.). Eandem igitur rationem constare etiam subiectis notae numerali nominibus et consentaneum videtur et probari potest. Quippe, ubi avi nomen differt a filio et patre cognominibus, hoc subiici aut praemisso articulo solet aut omisso:

Διονύσιος β̄ τοῦ Διογένους n. 4254. i. e. Διονύσιος Διονυσίου τοῦ Διογένους; Ἀντίφιλος δὶς τοῦ Φαρνάκου n. 4203. i. e. Ἀντίφιλος Ἀντιφίλου τοῦ Φαρνάκου; conf. n. 4205. 4211. 4213. 4217. 4243. vss. 3. 4. n. 4248. 4249. 4253. 4300. *f.* in his Add. 4305. 4332. (ubi scribendum Πτολεμαῖον δὶς τοῦ Κο - - -), Vol. II. n. 2109. *b.* 2777. 2346. *b.* in Add.

Ἀρτέμων δὶς Διονυσίου n. 4352. i. e. Ἀρτέμων Ἀρτέμωνος τοῦ Διονυσίου; Βόηθος β̄ Φαρνάκου et Ἀρισταγόρας δὶς Κρατέρου n. 4303. *i.* i. e. Βόηθος Βοήθου τοῦ Φαρνάκου et Ἀρισταγόρας Ἀρισταγόρα τοῦ Κρατέρου; cf. n. 4303. *e.* vs. 12. 4303. *e.*[2] in his Add.

Et hanc quidem verissimam esse interpretationem evincunt exempla n. 4380. *e. f. g.* ubi qui memoratur Θοαντιανὸς δὶς Μελεάγρου Κάστορος, idem n. 4380. *h.* dicitur Θοαντιανός, υἱὸς Θοαντιανοῦ Μελεάγρου Κάστορος. Proinde patet formulam ita etiam in reliquis explicandam esse, ut in nomine proavi subiecto numerali τρὶς s. γ̄. Ἀρίσταρχος τρὶς τοῦ Νουμηνίου n. 4285. i. e. Ἀρίσταρχος Ἀριστάρχου τοῦ Ἀριστάρχου τοῦ Νουμηνίου; Νεάρχου τρὶς τοῦ Μολλέσεος n. 4380. *k.*[4] in his Add. Μολῆς τρὶς τοῦ Νεῖλος n. 4321. *f.* Ζήνωνος δ̄ τοῦ Χρυσίππου Vol. II. n. 2774. et suppresso articulo: Μολῆς γ̄ Νεῖλος n. 4303. *e.* cf. n. 4303. *i.* 4380. *f.* Memorabilia exempla sunt ea, in quibus quum satis esset notasse δ̄, tamen proavi nomen exponitur praemisso γ̄, ut n. 3822. *b.*[2] in his Add. Μηνοδώρου γ̄ τοῦ Μηνοδώρου. Hinc fortasse proficimus ad constituendum initium tituli Vol. II. n. 2774. Ibi aliquis laudatur πεντάκι τοῦ Ἀρτεμιδώρου Μενίππου, qui quum vss. 5. 6. 7. ἔκγονος Ἀρίστωνος τρὶς τοῦ Ἀρτεμιδώρου Μενίππου, γυμνασιάρχου, audiat, vix dubium est, quin homo laudatus et ipse nomen Ἀρίστων gesserit eiusque avus sit Ἀρίστων ille gymnasiarcha, ut stemma familiae fuerit hoc:

Μένιππος
|
Ἀρτεμίδωρος
|
Ἀρίστων
|
Ἀρίστων
|
Ἀρίστων τρὶς τοῦ Ἀρτεμιδώρου, γυμνασιάρχης
|
Ἀρίστων ∾ Αὐρ. Ἀμμία
|
- - - Ἀρίστων πεντάκι τοῦ Ἀρτεμιδώρου.

Itaque Ἀρίστων πεντάκι τοῦ Ἀρτεμιδώρου est Aristonis filius, Aristonis gymnasiarchae nepos, Aristonis pronepos, Aristonis abnepos. Et qua hic via nos hominis prosapiae suae curiosi nomen indagavimus, eadem Boeckhius Vol. II. n. 2186. alius hominis homonymiam stirpi adhaerentem eruit. Ex iis exemplis, in quibus pater et avus cognomines sunt, ut n. 4245. 4264. 4274. 4324. inprimis memorabilia sunt ea, in quibus, quum non solum pater et avus cognomines sint, sed etiam filius, tamen homonymia inde a patre demum enotatur, ut n. 4198. M. Αὐρ. Ἑρμαγόρας, ὁ καὶ Ζώσιμός, υἱὸς M. Αὐρ. Ἑρμαγόρου δὶς Μάρωνος τοῦ Διοφάνους, in quo Keilius auctorem putat ob formulam ὁ καὶ Ζώσιμος statim initio nomini subiunctam ita verba exposuisse, quum posset defungi sic: M. Αὐρ. Ἑρμαγόρας τρὶς Μάρωνος τοῦ Διοφάνους, ὁ καὶ Ζώσιμος. Sed similis prorsus expositio, nullo interiecto cognomento, est Vol. II. n. 2763. Παπίου τοῦ Παπίου δ̄ τοῦ Διογένους, pro quo dici poterat Παπίου πεντάκις τοῦ Διογένους. Similiter homonymia inde ab avo notatur n. 4292. Ἰάσων Ἰάσονος Δωσίου δ̄ (i. e. Δωσίου τοῦ Δωσίου τοῦ Δωσίου τοῦ Δωσίου), n. 4380. *e.* Θόας Ἑρμαίου Θόαντος τρὶς (i. e. Θόαντος τοῦ Θόαντος τοῦ Θόαντος), Vol. II. n. 2794. Τρύφωνος τοῦ Τρύφωνος τοῦ Ζήνωνος γ̄ τοῦ Χρυσίππου (i. e. Ζήνωνος τοῦ Ζήνωνος τοῦ Ζήνωνος τοῦ Χρυσίππου).

In titulis Aphrodisiensibus quod Boeckhius ad n. 2835. statuit τρὶς non diserte id significare, patrem et avum et proavum esse cognomines, sed tantum proavum, idque liquere ex n. 2817. 2843. falli videtur. Nam n. 2817. manifesto stemma gentis hoc est:

Ζήνων
|
Μένιππος
|
Διογένης
|
Καλλίας
|
Διογένης
|
M. Αὐρ. Διογένης ∾ Μύρτον
|
M. Αὐρ. Διογένης γ̄ τοῦ Καλλίου.

et n. 2843. hoc:

Κόρυμβος
|
Φιλόκαπος
|
Αὐρ. Φιλόκαπος ∾ Αὐρ. Μενανδρὶς
|
Φιλόκαπος τρὶς τοῦ Κορύμβου.

ut pateat constare interpretandi rationem. Nam M. Αὐρ. Διογένης γ̄ τοῦ Καλλίου est Διογένης Διογένους τοῦ Διογένους τοῦ Καλλίου, et rursus Φιλόκαπος τρὶς τοῦ Κορύμβου est Φιλόκαπος Φιλοκάπου τοῦ Φιλοκάπου τοῦ Κορύμβου. Itaque videndum ne supplementa Boeckhii n. 2835. non recte se habeant.

His ita expositis unum, ni fallor, restat exemplum, quod favet regulae Vol. II. n. 2346. *b.* in Add. propositae, Vol. II. n. 2686. Αυτιμάχου τοῦ τετράκις Στοιβάστου. In hoc certe quadrat quod Boeckhius dicit, ubi genitivus addatur numerali notae, hanc significare genitivum insequentem totiens sumendum esse quotiens unitas continetur illo numero. Sed hoc ut dici possit facit articulus notae numerali praemissus.

N. 4360. p. 176. Tiberius Claudius Bithynicus Proconsul Lyciae et Pamphyliae fuisse videtur. Itaque eius nomen Cavedonius addendum monet recensui Proconsulum Lyciae, quem concinnavit Secchius (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1843. p. 140 sq.). Innotuerunt autem Proconsules excepto Claudio Bithynico hi:

Mettius Rufus n. 4279. 4280. quem Secchius falso Epidium vocat.
C. Iulius Saturninus n. 4272.
C. Porcius Longinus aetate Alexandri Severi; Fratr. Arv. tabb. 43. 44.
- - - *Primus* - - -; Gruter. p. CCCCXCI. 12.
Q. Ranius Honoratianus Festus; Murator. DXVII. 4.
Lollianus; Ruinart Act. Mart. p. 378. Act. Sanct. Febr. T. III. p. 57.
Flav. Claud. Rudens Marcianus n. 4241.

N. 4364. p. 177. in litteris minusculis scribe: Τιβ. Κ(λαυδίου) Οὐάρου υἱοῦ Τ(ιβ.) Κ(λ.) Μαρκέλλου. Monuit Cavedonius l. c. Vari nomen frequens est in hoc tractu. Et qui n. 4366. *b. g. h.* memoratur Platonianus Varus ad familiam Tib. Claudii Vari Marcelli filii pertinet.

Post n. 4366. *i.* p. 178. insere:

4366. *i.*[2]

Termessi in basi in fronte templi parvi; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 284.

ΗΠΑΤΡΙΣΕΚΤΩΝΔΗΜΟΣΙΩΝ
ΙΕΡΕΑΘΕΑΣΡΩΜΗΣ
ΚΑΙΔΙΟΝΥΣΟΥΔΙΑΒΙ
ΟΥΜΑΡ.ΑΥΡ.ΠΛΑΤΩΝΙ
ΑΝΟΝΟΤΑΝΗΝΑΡΧΙ
ΕΡΑΣΑΜΕΝΟΝΤΟΥΣ
ΕΒΑΣΤΟΥΜΕΓΑΛΟΠΡΕ
ΠΩΣΚΑΙΑΡΞΑΝΤΑΕΝ
ΔΟ.ΩΣΚΑΙΦΙΛΟ
ΤΕΙΜΗΣΑΜΕΝΟΝ
ΤΗΠΑΤΡΙΔΙΕΙΣΑΙ
ΩΝΙΟΝΝΕΜΗΣΙΝ
ΑΡΓΥΡΙΟΥΚΕΦΑΛΛΙ
ΟΥ×ΜΥΡΙΑΔΑΣΔΕ
ΚΑΙΕΞΚΑΙΠΕΝ
ΤΑΚΙΣΧΕΙΛΙΑΠΕΝ
ΤΑΚΟΣΙΑ

Ἡ πατρὶς ἐκ τῶν δημοσίων
ἱερέα Θεᾶς Ῥώμης
καὶ Διονύσου διὰ βί-
ου Μάρ(κον) Αὐρ(ήλιον) Πλατωνι-
ανὸν Ὀτάνην, ἀρχι-
ερασάμενον τοῦ Σ-
εβαστοῦ μεγαλοπρε-
πῶς καὶ ἄρξαντα ἐν-
δό[ξ]ως καὶ φιλο-
τειμησάμενον
τῇ πατρίδι εἰς αἰ-
ώνιον νέμησιν
ἀργυρίου κεφαλ[α]ί-
ου μυριάδας δέ[κα
καὶ ἓξ καὶ πεν-
τακισχείλια πεν-
τακόσια.

M. Aur. Otanes Platonis filius haud dubie ad gentem pertinet M. Aur. Midiani Platoniani Vari, qui et ipse sacerdos Romae fuit n. 4366. *b.* cf. n. 4366. *g. h.*

4366. *i.*[3]

Termessi in basi; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 285.

ΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗ
ΜΟΥΔΟΓΜΑΤΙ
ΤΟΝΚΡΑΤΙΣΤΟΝ
ΠΡΑΙΠΟΣΙΤΟΝ
ΙΟΥCΤΕΙΝΟΝ
ΗΛΑΜΠΡΑΤΕΡ
. . . . . .
ΜΕΙΣΟΝΩΝΠΟ
ΛΙCΤΟΝΙΔΙΟΝΑΥ
ΤΗCΕΝΠΑCΙΝ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Βουλῆς καὶ δή-
μου δόγματι
τὸν κράτιστον
Πραιπόσιτον
Ἰουστεῖνον
ἡ λαμπρὰ Τερ-
[μησσέων τῶν]
μει[ζ]όνων πό-
λις τὸν ἴδιον αὐ-
τῆς ἐν πᾶσιν
εὐεργέτην.

Fuit Termessus maior et Termessus minor. Steph. Byz. s. v. ἔστι καὶ ἄλλη ταύτης ἄποικος καὶ αὐτὴ Πισιδίας λεγομένη μικρά, ὡς ἐκείνη μείζων. Huius maioris Termessi mentio fit etiam in titulo simili n. 4366. *i.*[4] in his Add. et in inscriptione Mylasensi a Lebasio (Voy. arch. III. inscr. p. 116. n. 358.) reportata Τερμησσέων τῶν μειζόνων αὐτονόμων καὶ συγγενῶν Μυλασέων. De situ huius Termessi constat; de altera testis est titulus n. 4380. *n.*[3] in his Add. De formula Τερμησσεῖς οἱ μείζονες cf. n. 4380. *i.*[4] in his Add.

4366. *i.*[4]

Termessi in basi; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 285 sq.

ΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗ
ΜΟΥΔΟΓΜΑΤΙΤΟΝ
ΚΡΑΤΙΣΤΟΝΠΡΑΙ
ΠΟΣΙΤΟΝΚΩΝΣΤΑΝ
ΤΕΙΝΟΝΗΛΑΜΠΡΑ
ΤΕΡΜΗΣΣΕΩΝΤΩΝ
ΜΕΙΣΟΝΩΝΠΟΛΙΣ
ΤΟΝΙΔΙΟΝΑΥΤΗΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΝΚΑΙΕΝ
ΠΑΣΙΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Βουλῆς καὶ δή-
μου δόγματι τὸν
κράτιστον Πραι-
πόσιτον Κωνσταν-
τεῖνον ἡ λαμπρὰ
Τερμησσέων τῶν
μει[ζ]όνων πόλις
τὸν ἴδιον αὐτῆς
βουλευτὴν καὶ ἐν
πᾶσιν εὐεργέτην.

Cf. n. 4366. *i.*[3]

4366. *i.*[5]

Ibidem in fragmento; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 284.

ΝΚΥΡΙΑΝΠΑ
ΡΙΔΑΤΕΡΜΗΣ
ΣΟΝΑΥΡ.ΙΟΥΛΙ
ΑΝΟΣ

Τὴ]ν κυρίαν πα-
τ]ρίδα Τερμησ-
σὸν Αὐρ(ήλιος) Ἰουλι-
ανός.

De κυρίᾳ πατρίδι cf. n. 4385.

N. 4366. *k*. p. 179. Nomen Τροκόνδας apud Lycios et Pisidas frequens (cf. Vol. I. n. 904. Vol. III. n. 4341. *e*. 4366. *u*. 4367. *g*.), Cavedonius l. c. comparat cum nomine regis vicinae Ciliciae ΤΑΡΚΟΝΔΙΜΟΤΟΥ (Eckhel. D. N. III. p. 82.). Ceterum vs. 2. init. Keilius suspicatur legendum esse προθανούσῃ p. προξενούσῃ. Speciose.

N. 4366. *n*. p. 180. multa nunc drachmis computatur, ut aliquoties in titulis Lyciae. Vide ad n. 4207. in his Add. Frequentior ratio denariorum est. Cf. n. 4366. *k*. *u*. 4380. *o*. — 4366. *l*. *q*. — 4366. *r*. *s*.

N. 4366. *o*. p. 180. vs. 5. ΑΡΒΕΡ nomen barbarum videtur Cavedonio l. c. comparanti Ἀρβαζάκιος similia.

Post n. 4366. *t*. insere:

4366. *t*.[2]

Prope vicum Gule-Look haud procul ab urbe *Termesso* in rupe; ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. I. p. 232.

	- - - -
ΠΛΑΤΟΝΙΚΟΣ	Πλατ[ω]νικὸς
ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ	φιλόσοφος

N. 4366. *w*. p. 183. vs. 73. Ἀντωνίου Εὐμάχου scribendum censet Keilius.

N. 4366. *x*. vide ne fuerit οἱ Σαγαλασσέων παραφυλακῖται.

N. 4367. p. 183. in contextu litteris minusculis expresso *B*. vs. 25. Δημῆς Εὐμάχου probabiliter corrigit Keilius; p. 184. *b*. in annotatione extr. lege: Vide n. 4380. *v*. Epochae huius tituli initium Cavedonius l. c. coniicit poni posse circiter a. u. c. 793. quia in nummis Termessi Domitiano imperante cusis (Mionnet. Descr. 222. Suppl. 239.) habeatur notatum L.ΜΑ.

N. 4367. *c*. p. 183. inscriptionem Latinam lege ita: *C. Iu[l]ius C. f(ilius) Fab(ia) Rufus*. Caium Iulium Fabia Severum habes n. 4029. Cf. n. 4238. *c*. 4511. Hinc cognosces gentem Iuliam tribui Fabiae fuisse adscriptam. Monuit Cavedonius l. c. p. 161. qui etiam Marinum Fratr. Arv. p. 753. conferri iubet.

N. 4367. *g*. p. 185. vs. 2. ΛΙΛΠΡΙΑΝΩΝ Αἴλιον Πριανὸν legi posse coniicit Cavedonius l. c.

N. 4367. *k*. p. 185. Agrippam, qui de matre Aristia agnomen tulit *Aristianus*, Cavedonius coniicit stipendia meruisse in legione XV. Apollinari in Syria atque Iudaea militante inter annos u. c. 816-824. coll. Borghesio Annal. Inst. arch. Rom. XI. p. 162.

N. 4368. p. 186. tituli eiusdem vel similis initium ex fragmento arae transcriptum edidit Bailius l. c. II. p. 262.:

ΗΣΑΓΑΛΑΣΣΕ
ΩΝΠΟΛΙΣΠΡΩ

Formulam ΠΡΩΤΗϹΠΙϹΙΔΩΝΦΙΛΗϹΚΑΙϹΥΝΜΑΧΟΥΡΩΜΑΙΩΝ restituendam esse nummo contra Eckhelium D. N. III. p. 22. monuit Cavedonius l. c.

Post n. 4373. p. 186. adde:

4373. *b*.

Sagalassi ex ara transcriptum edidit Bailius l. c. II. p. 263. qui habuit etiam apographum Iensii Pellionis a Borrellio missum.

ΠΟΠΛΙΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ
ΔΙΟΓΕΝΙΑ
ΝΟΣΥΙΟΣ
ΠΟΠΛΙΟΥ
ΙΟΥΛΙΟΥ
ΣΙΝΚΛΗΤ
ΙΚΟΥΑΓΟ
ΡΑΝΟΜΗ
ΣΑΣΤΗΓΛΥ
ΚΥΤΑΤΗΠΑ
ΤΡΙΔΙΤΟΝ
ΕΡΩΤΑ
ΝΕΘΗΚΕ

Πόπλιος Ἰούλιος Διογενιανός, υἱὸς Ποπλίου Ἰουλίου Σ[υ]νκλητικοῦ, ἀγορανομήσας τῇ γλυκυτάτῃ πατρίδι τὸν ἔρωτα ἀνέθηκε.

4373. *c*.

Sagalassi supra fonticulum; edidit Bailius l. c. II. p. 264.

ΟϹΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΕΠΟΙΗϹΕ
ΚΑΙΤΟΥϹϹΤΕΦΑΝΟΥϹΥΠΕΡ
ΥΙΟΥΑΤΤΑΛΟΥΑΝΕΘΗΚΕ

- - - - - - - - - ος ἐκ τῶν ἰδίων ἐποίησε καὶ τοὺς στεφάνους ὑπὲρ υἱοῦ Ἀττάλου ἀνέθηκε.

N. 4376. p. 187. scribe Ἑρμογᾶ. Cf. n. 3865. *o*. in his Add.

N. 4379. p. 188. quam inscriptionem ex Arundello litteris minusculis dedimus, eam accurate transcriptam expressit Bailius l. c. II. p. 260.:

ΗΠΑΤΡΙϹ
ΤΦΛΑΝΝΙΑΝΟΝΚΛΕΩΝΑ
ΤΟΝΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΝ

Hinc Τ. Φλ. Ἀννιανὸν scribendum videtur.

N. 4379. *c*. p. 188. tit. *B*. vs. 7. ἱερομνήμονα θεοῦ Ἱερᾶς οἰκίας sacerdotem numinis (genii) Sacrae domus Augustorum intelligit Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 161. comparans Marini Fratr. Arv. p. 647. 831. Orelli Collect. inscrr. Latt. n. 277. et Forcellini Lex. v. *sacer*.

N. 4379. *d*. p. 188. Aufidius Coresinus Marcellus etiam Cavedonio videtur esse idem ille laudatus ap. Gruter. CIII. 11. qui quum leg. legionis I. Minerviae audiat, circa tempora Commodi videri potest fuisse vir praetorius, mox legatus pro Praetore Augusti Ciliciae, quo tempore honor ei habitus est ab urbe Pednelisso (cf. Borghes. Iscr. di Burbuleio p. 36. Bullett. arch. Rom. 1843. p. 196.).

N. 4379. *o*. p. 191. *b*. in annotatione lin. 3. lege *prope Olympum* pro *prope Limyra*.

Ante n. 4380. p. 191. insere:

4380. *a.*

Cibyrae in diazomate theatri aut gymnasii; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 286 sq.

ΥΡΑΤΩΝΔΗΜΟΣΠΕΠΛΟΥΠΑΝΚΡΑΤΟΥ . ΡΜΗΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΚΟΙΝΤΟΝΟΥΗΡΑΤΟΝΤΡΟΙΛΟΥΥΙΟΝΚΛ . . . ΤΟΥΜΕΙΝΑΝ
ΦΙΛΑΓΡΟΝΕΝΕΑΛ . ΕΤΗΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΕΠΙΕΤΗ
ΔΕΚΑ . Υ . . ΑΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΕΝΑΥΤΟΣΤΩΝ
ΕΧΑΡΙΣΑΤΟΔΕΤΗΠΟΛΕΙΕΙΣΤΗΝΜΕΤΑΤΑΥΤΑ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΝΤΗΝΑΙΩΝΙΟΝΜΥΡΙΑΔΑΣΔΡΑΧΜΩΝ
ΡΩΔΙΩΝΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΩΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΕΙΣΘΑΙ
ΕΚΤΩΝΤΟΚΩΝ . . ΗΔΕΑΙΩΝΙΟΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΗΡΞΑΤΟ
ΕΤΟΥΣΕΝΑΤΟΥΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΥΤΗΣΚΤΙΣΕΩΣΤΩΝΤΟΣΦΙΛΑΓΡΟΥ
ΤΟΥΡΟΜΑΙΚΟΥΔΗΝΑΡΙΟΥΙΣΧΥΟΝΤΟΣΑΣΣΑΡΙΑΔΕΚΑΕΞ
ΗΡΟΔΙΑΔΡΑΧΜΗΤΟΥΤΟΥΤΟΥΔΗΝΑΡΙΟΥΙΣΧΥΕΙΕΝΚΙΒΥΡΑ
ΑΣΣΑΡΙΑΔΕΚΑΕΝΗΙΔΡΑΧΜΗΙΡΟΔΙΑΙΔΕΔΟΤΑΙΗΔΩΡΕΑ

Ὁ Κιβ]υρατῶν δῆμος Π[ο]πλ[ί]ου Πανκράτου [γνώ]μῃ ἐτείμησεν
Κόϊντον Οὐηράτ[ι]ον Τρ[ω]ΐλου υἱόν, Κλ[ουσ]τουμείνᾳ
Φίλαγρον ἐν[δεκα]ετῆ γυμνασίαρχον, [ὃς] ἐπὶ ἔτη [μὲν
δεκα[τέσσαρ]α [ἐ]γυμνασιάρχησεν αὐτὸς τῶν [νέων,
ἐχαρίσατο δὲ τῇ πόλει εἰς τὴν μετὰ ταῦτα
γυμνασιαρχίαν τὴν αἰώνιον μυριάδας δραχμῶν
Ῥ[ο]δίων τεσσαράκοντα, ὡς γυμνασιαρχεῖσθαι
ἐκ τῶν τόκων· ἡ δὲ αἰώνιος γυμνασιαρχία ἤρξατο
ἔτους ἐνάτου τεσσαρακοστοῦ τῆς κτίσεως, [ζ]ῶντος Φιλάγρου,
τοῦ Ῥ[ω]μαϊκοῦ δηναρίου ἰσχύοντος ἀσσάρια δεκαέξ
ἡ Ῥοδία δραχμὴ τούτου τοῦ δηναρίου ἰσχύει ἐν Κιβύρᾳ
ἀσσάρια δέκα, ἐν ᾗ δραχμῇ Ῥοδίᾳ δέδοται ἡ δωρεά.

Epocha Cibyratarum principium habet a. u. c. 776. Cf. ad n. 4380. *v.* Itaque annus 49 incidit in a. u. c. 824. p. Chr. 71. Inde ab hoc anno instituta est *αἰώνιος γυμνασιαρχία*, quae sustentata usura pecuniae a Philagro donatae in omne tempus duratura esset neque ullam passura intercapedinem. Itaque ante hoc gymnasiarchia Cibyratis non nisi in tempus exercebatur, quotienscunque pecunia ab opulentioribus collata suffecisset. Vocem *αἰώνιος* nunc in aliam sententiam adhibitam esse quam qua vulgo dicitur *αἰώνιος γυμνασίαρχος* (Vol. I. n. 1326. 1349. 1379.) i. e. *γυμνασίαρχος δι' αἰῶνος* i. e. *διὰ βίου* (Vol. II. n. 2777.), nihil attinet dicere. Memorabilis forma tituli, cui addita in fine est nota de valore argenti, quo magis constaret de donatione Philagri. Pecunia donata constat 400,000 drachmis Rhodiis. De talento Rhodio cf. Boeckh. Disquisitt. metrol. p. 100 sq. Keilius suspicatur initio fuisse *ὁ Καισαρέων Κιβυρατῶν δῆμος* (cf. n. 4380. *b.*[1,2] in his Add.). De nomine *Παγκράτου* idem monet memorari Pancratem Cibyratarum tyrannum ex aetate Persei ap. Polyb. XXX, 9. 14. Vs. 3. *ἐνδεκαετῆ γυμνασίαρχον, ὃς ἐπὶ ἔτη μὲν δεκατέσσαρα ἐγυμνασιάρχησεν αὐτὸς τῶν νέων*, gymnasiarcham, qui quum gymnasiarchiam in annos undecim suscepisset, eam ultro usque ad annum decimum quartum gessit. Similiter *ἱερεὺς δεκαετὴς μὲν τῶν ὁμοβωμίων θεῶν Σεβαστῶν διὰ βίου δὲ τῶν βουλαίων* n. 3857. *d.* in his Add. De supplemento vs. 4. extr. comparat Keilius Vol. II. n. 2724. *γυμνασιαρχήσαντα τῶν νέων.*

Post n. 4380. adde:

4380. *b.*[1]

Cibyrae in basi; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 286.

ΛΟΥΚΙΟΝΑΙΛΙΟΝΚ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΣΕΒΑΣ
ΤΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥΤΡΑ
ΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙ
ΩΝΟΝΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑ
ΠΡΟΕΓΓΟΝΟΝΔΗΜΑΡ
ΚΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙΑΣΥ
ΠΑΤΟΝΤΟΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΗΚΑΙΣΑΡΕΩΝΚΙΒΥΡΑΤΩΝ
ΠΟΛΙΣΤΟΝΙΔΙΟΝΕΥΕΡΓΕ
ΤΗΝΕΠΙΜΕΛΙΘΕΝΤΩΝΤΗΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣΤΩΝΠΕΡΙ
ΜΚΛΑΥΔΙΟΝΦΛΑΟΥΙΑ
ΝΟΝΑΡΧΟΝΤΩΝΚΑΙΤΟΥ
ΓΡΑΜΑΤΕΩΣΠΟΠΛΙΟΥ
ΑΙΛΙΟΥΟΡΕΣΤΟΥ

Λούκιον Αἴλιον Κ[αίσαρα,
Καίσαρος Τραϊανοῦ
Ἀδριανοῦ Σεβασ-
τοῦ υἱόν, θεοῦ Τρα-
ϊανοῦ Παρθικοῦ υἱ-
ωνόν, θεοῦ Νερούα
προέγγονον, δημαρ-
[χ]ικῆς ἐξουσίας, ὕ-
πατον τὸ δεύτερον,
ἡ Καισαρέων Κιβυρατῶν

πόλις τὸν ἴδιον εὐεργέ-
την, ἐπιμελ[η]θέντων τῆς
ἀναστάσεως τῶν περὶ
M. Κλαύδιον Φλαουϊα-
νὸν ἀρχόντων καὶ τοῦ
γραμ[μ]ατέως Ποπλίου
Αἰλίου Ὀρέστου.

Titulus positus est a. u. c. 890. p. Chr. 137. Cibyratae Caesarei audiunt. Cf. n. 4380. *b.*[2]

4380. *b.*[2]

Cibyrae in basi; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 285. (conf. Vol. I. p. 258.)

ΚΑΙΣΑΡΕΩΝΚΙΒΥΡΑΤΩΝΗΒΟΥ
ΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΑΝΤΙ
ΚΛΦΛΑΟΥΙΑΝΟΝΥΙΟΝΤΙΚΛ
ΠΑΥΛΕΙΝΟΥΥΠΑΤΙΚΟΥΚΑΙ
ΚΛ.ΜΑΡΚΙΟΛΛΗΣΥΠΑΤΙΚΗΣ
ΠΡΟΝΗΣΑΜΕΝΟΥΤΗΣΚΑΤΑ
ΣΚΕΥΗΣΚΑΙΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣΤΟΥ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣΣΑΚΕΡΔΩΤΟΣ
ΤΡΙΣΤΟΥΓΕΝΟΜΕΝΟΥΓΡΑΜ
ΜΑΤΕΩΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΕΝΤΩ
ΑΤΩΠΕΝΤΕΚΟΣΤΩΕΚΑ
ΤΟΣΤΩΕΤΕΙ

Καισαρέων Κιβυρατῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησαν Τι(βέριον) Κλ(αύδιον) Φλαουϊανόν, υἱὸν Τι. Κλ. Παυλείνου ὑπατικοῦ καὶ Κλ(αυδίας) Μαρκ(ίας) Ἰόλλης ὑπατικῆς, προν[ο]ησαμένου τῆς κατασκευῆς καὶ ἀναστάσεως τοῦ ἀνδριάντος Σακέρδωτος τρὶς τοῦ γενομένου γραμματέως τῆς πόλεως ἐν τῷ [ἐν]άτῳ πεντ[η]κοστῷ ἑκατοστῷ ἔτει.

Caesarei Cibyratae audiunt etiam n. 4380. *b.*[1] Titulus positus est a. 159. qui annus ex epocha Cibyratarum (cf. n. 4380. *v.* et 4380. *a.* in his Add.) incidit in a. u. c. 933. p. Chr. 180.

N. 4380. *b.* p. 191. in annotatione adde: Conf. n. 4380. *l.* et nummos Cibyratarum (Mionnet Descr. n. 371. Cavedonii Spicileg. num. p. 235.).

N. 4380. *e.* p. 192. Balbura a L. Murena Lyciae tributa inde ab a. u. c. 670. (Strab. XIII. p. 631.), quo anno posteriores tituli omnes huius urbes superstites esse videntur Cavedonio in litteris.

N. 4380. *g.* p. 192. vs. 14. scribendum videtur Μουσαῖος [γ̄ Τρωΐ]λου Μουσαίου. Cf. n. 4380. *f.* vs. 10.

N. 4380. *i.* p. 193. huius fragmenti vss. 3. 4. 5. denuo transcriptos ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 289.

ΜΑΡΤΥΡΗΘΝΤΑΔΕΚΑΙΥΠΟΤΗΣΚΡΑ
ΤΙΣΤΗΣΟΙΝΟΑΝΔΕΩΝΠΟΛΕΟΣΔΙΑ
ΤΕΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣΚΑΙΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

itaque in contextu litteris minusculis expresso scribendum κρατίστης et in fine ἐπιστολῶν.

Post n. 4380. *k.* adde:

4380. *k.*[2]

Balburis in basi; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 289.

ΒΑΛΒΟΥΡΕΩΝ
ΤΗΝΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝ
ΤΟΥΣΕΑΥΤΟΥ
ΔΕΣΠΟΤΑΣ
ΟΝΗΣΙΜΟΣΔΗ
ΜΟΣΙΟΣ.Α
ΟΙΣΚΑΠΡΟΣ
ΕΘΕΤΟ˙ΙΣΤΟ
ΣΕΙΤΟΜΕΤΡ
ΟΝΚΑΤΕΤΟΣ
Μ̊.ΤΝΒ

Βαλβουρέων τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, τοὺς ἑαυτοῦ δεσπότας, Ὀνήσιμος δημόσιος, [π]α[ρ᾽] οἷς κα[ὶ] προσέθετο [ε]ἰς τὸ σειτόμετρον κατ᾽ ἔτος μο(δίους) τνβ̄.

Σιτόμετρον s. σιτομέτριον est frumentum dimensum. Keilius apposite comparari iubet, Plutarch. Parall. 31. p. 313. τῆς εὐθηνίας μὴ ἀρκούσης Κίννας τοῦ δήμου τὸ σιτόμετρον ὑπέσπασε. Idem de senatus populique statuis provocat ad Otfr. Mülleri Enchir. Art. §. 405. p. 661.

4380. *k.*[3]

Prope *Balbura* in vico Trimeli; ex schedis iisdem ediderunt iidem l. c. p. 289.

ΕΡΜΑΣΑΡΦΙΑΔΙ
ΤΗΙΔΙΑΓΥΝΑΙΚΙ
ΤΗΤΡΥΦΩΝΟΣ
ΘΥΓΑΤΡΙΓΕΝΕΙ
ΚΟΛΟΣΣΗΝΗ
. . . . ΗΣΕΝΕΚΑ

Ἑρμᾶς Ἀ[π]φιάδι
τῇ ἰδίᾳ γυναικί,
τῇ Τρύφωνος
θυγατρί, γένει
Κολοσσηνῇ.
μνήμ]ης ἕνεκα.

4380. *k.*[4]

Prope vicum Ebajik, Balburis in orientem, ubi *Bubon* sita fuisse putatur, in basi; ex schedis iisdem ediderunt iidem l. c. p. 288.

ΒΟΥΒΩΝΕΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗ
ΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝΑΡΤΕΜΙΟΝ
ΤΡΟΙΛΟΥΟΡΕΣΤΟΥΒΟΥΒΟΝΙΑ.
ΓΥΝΑΙΚΑΕΥΓΕΝΙΔΑΤΑΞΕΩΣΤΩΗ
ΠΡΩΤΕΥΟΗΤΩΝΤΗΣΠΟΛΕΟ.
ΠΑΤΡΟΣΚΑΙΣΥΝΓΕΝΩΝΑΡΞΑ.
ΤΩΝΤΗΣΠΑΤΡΙΔΟΣΚΑΙ
ΤΟΥΛΥΚΙΩΝΕΘΝΟΥΣΣΩ
ΦΡΟΝΑΦΙΑΑΝΔΡΟΝΠΑΣΗΑ
ΡΕΤΗΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΗΝΙΕΡΑ
ΣΑΜΕΝΗ.ΤΩΝΘΕΩΝΣΕΒΑΣ
ΤΩΝΜΕΤΑΚΑΙΤΟΥΑΝΔΡΟΣΛΥ
ΤΗΣΝΕΑΡΧΟΥΤΡΙΣΤΟΥΜΟ
.ΛΕΣΕΟΣΒΟΥΒΩΝΕΟΣΚΑΙ
ΠΟΛΛΑΚΑΙΜΕΓΑΛΑΑΝΑ. .
ΣΑΣΑΝΤΗΠΑΤΡΙΔΙ

Βουβωνέων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Ἀρτέμιον Τρ[ω]ΐλου Ὀρέστου Βουβ[ω]νί[δ]α, γυναῖκα εὐγενίδα, τάξεως τῶ[ν] πρωτευο[υσ]ῶν τῆς πόλε[ως], πατρὸς καὶ συνγενῶν ἀρξά[ν]των τῆς πατρίδος καὶ τοῦ Λυκίων ἔθνους, σώφρον[α], φί[λ]ανδρον, πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένην, ἱερασαμένη[ν] τῶν θεῶν Σεβαστῶν μετὰ καὶ τοῦ ἀνδρὸς [α]ὐτῆς Νεάρχου τρὶς τοῦ Μο[λ]λέσεος Βουβωνέ[ω]ς, καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα ἀνα[λώ]σασαν τῇ πατρίδι.

Oppidum Bubon notum est e scriptoribus. Strab. XIII, 631. Plin. N. H. V, 28. Ptolem. Geogr. V, 3. Hierocle Synecd. 28. Steph. Byz. s. v. Βουβών. Ethnicum, ut etiam Stephanus tradit, est Βουβωνεύς. Vs. 14. Μόλλεσις idem nomen videtur quod est alibi Μόλλισις n. 4224. *f.* in his Add.

N. 4380. *m.* p. 193. ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 290. cum hac varietate lectionis: vs. 2. ΜΟΥΛΟΥΚΙΟΥ Π.ΙΛΙΟΥΕΥ, vs. 3. ΑΡΕΣΤΟΥΠΑΝΕΓΥΡΕΩΣ, vs. 4. Ε.......ΕΥΑΡΕΣΤΕΙ, vs. 5. extr. ΣΤΗΣΑ, vs. 6. extr. ΧΡΗΜΑΤΩΝ, vs. 7. ΠΟΠΠΛΙΟΣ, vs. 8. extr. ΥΙΟΣΙ΁I, i. e. ΙΠ, vs. 9. extr. ΛΙΚΙΝΙΑ, vs. 11. extr. ΚΟΙΝΟΝ, vs. 13. extr. ΠΑΛΗΝ, vs. 14. extr. ΠΑΤΗΡ, vs. 17. ΑΝΔΡΟΝ, vs. 19. init. ΑΡΑΜΕΜΟΣ, deinde ΘΗΚΕΡΑΤΟΝ, vs. 20. ΖΟΑΝΟΝ. Hinc vss. 3. 4. scribendum παν[η]γύρεως ε̄ ἀγώνων τῶν Εὐαρεστείων. Itaque concidit quod praeeunte Leakio dedimus Παλαιτυρέως et quod huic coniecturae substituit Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. XIX. p. 162. Deleatur annotatio nostra de Tyro. Ceterum epigramma litteris minusculis repetiit Welckerus Mus. Rhen. 1850. p. 620. n. 16.

N. 4380. *n.* p. 194. vss. 3. 4. lege: παν[ηγ]ύ[ρεως ε̄ ἀγώνων τῶν Εὐαρεστείων. Cf. ad n. 4380. *m.* in his Add.

Post n. 4380. adde:

4380. *n.*[2]

Oenoandis in tabula moenibus inserta prope portam; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 290.

ΧΡΟΜΑ
ΤΙΣΘΕΩ
ΥΨΙΣΤΩ
ΤΟΝΛΥ
ΧΝΟΝ
ΕΥΧ..

Χρ[ω]ματὶς θεῷ ὑψίστῳ τὸν λύχνον εὐχ[ήν].

Nomen Χρωματὶς conferri potest cum Φιληματὶς et similibus, et Χρωμάδης (Ross. Dem. Att. n. 9.) et Εὐχρώμιος n. 4367. *e.* bene comparavit Keilius: nisi nomen mere Lycium est ut Πορματὶς n. 4314. Vix tamen recte ad nomen Χρομίος revocaveris.

4380. *n.*[3]

Ibidem in basi; ex schedis Danielli ediderunt Sprattius et Forbesius Itin. Lyc. II. p. 291.

ΟΔΗΜΟΣΟΤΕΡΜΗΣΣΕΩΝ
ΠΡΟΣΟΙΝΟΑΝΔΟΙΣΕΤΕΙΜΗ...
ΚΑΤΑΤΑΠΡΟΣΨΗΦ ΣΜΕ.....
ΠΟΛΥΚΛΕΙΑΝΚΡΟΙΣΟΥΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΑΔΕΤΛΗΠΟΛ
ΣΟΥΜΕΡΑΣΑΜΕΝΗ
....
..ΤΑΙΣ...Ν..
ΩΣΤΕΦΑΝΩ
ΦΡΟΣΥΝΗΣΕΝΕΚΕΝ

Ὁ δῆμος ὁ Τερμησσέων [τῶν πρὸς Οἰνοάνδοις ἐτείμη[σεν κ[α]τὰ τὰ προ[ε]ψηφ[ι]σμέ[να Πολύκλειαν Κροίσου τ[ρί]ς, γυναῖκα δὲ Τληπολ[έμου τοῦ - - - σου [ἱ]ερασαμένη[ν θεᾶς - - - - - [ταῖς πρώ]ταις [τειμαῖς καὶ χρυσ]ῷ στεφάνῳ [σωφροσύνης ἕνεκεν.

Ex hoc titulo efficitur prope Oenoanda oppidum fuisse Termessum, distinguendum ab urbe cognomini maiore, quae ob id ipsum in titulis inferioris aetatis vocatur ἡ λαμπρὰ Τερμησσέων τῶν μειζόνων πόλις n. 4366. *i.*[3,4] in his Add. Memoratur haec Termessus a Steph. Byz. s. v. qui monet: ἔστι καὶ ἄλλη ταύτης ἄποικος καὶ αὐτὴ Πισιδίας, λεγομένη μικρά, ὡς ἡ προτέρα μείζων. Hanc minorem Termessum in agris Oenoandorum sitam fuisse hic titulus docet. Vs. 6. σου syllaba ex nomine avi videtur resedisse; vss. 6. 7. θεᾶς Ἀρτέμιδος proposuit Keilius comparans n. 4362. Idem vss. 9. 10. εὐσεβείας καὶ σωφροσύνης ἕνεκεν.

N. 4381. *b.* p. 196. in contextu litteris minusculis expresso vs. 5. lege πριγκιπά[λι]ν. In annotatione: de principalibus vide Forcellini Lex. v. *principalis.* Monuit Cavedonius l. c. p. 162.

N. 4382. p. 196. edidit Texier Descr. As. min. T. II. p. 137. qui vs. 2. init. exhibet ΘΕΟΥ.

N. 4383. p. 196. edidit Texier Descr. As. min. T. II. p. 138. ex Hamiltono expletis tamen lacunis.

N. 4385. p. 197. edidit Texier Descr. As. min. T. II. p. 136. qui vs. 4. med. ΚΟΥ[ΕΥ]ΤΥΧΙΑC, vs. 3. extr. ΑΡΜΕΝ[ΙΑΚΟΥ], vs. 6. min. ΙΕΡΑ[C]CΥΝ cet.

N. 4393. p. 198. quod dixi de Ἀρείᾳ confirmari videtur nummis Isauriae, in quibus Pallas νικηφόρος conspicitur (Mionnet Descr. n. 1.). Quod qui monet Cavedonius l. c. p. 162. non animadvertens Lucium Orestae filium votum solvisse, non Orestam, dicit tradi etiam Athenis ab Oresta aram Palladi Ἀρείᾳ dedicatam esse (Pausan. I, 28, 5.).

N. 4400. p. 199. nomina Tullii et Lucii Cavedonio l. c. videntur aetati deberi, qua L. Tullius cum M. Tullio Cicerone Proconsule Ciliciae in Asia versabatur (a. u. c. 703. cf. Epist. ad Div. XV, 4. ad Attic. V, 4. 21.).

N. 4403. p. 200. scribendum videtur Ἄρην [τὴν μητέρα αὐ]τοῦ. Conf. n. 4366. *n.*

Pag. 203. in titulo columnae scribe ΙΟΤΑΡΕ.

N. 4411. p. 203. *a.* Σεβαστοὶ intelligi possunt etiam generatim Divi Augusti. Cf. ad n. 4332. in his Addendis.

N. 4424. p. 206. edidit Bailius Fasc. inscr. Gr. II. p. 99. ex schedis Rossianis a Borrellio missis:

ΚΟΥΡΙΔΗϹΔΕΙΟΥΚΑΤΕϹΚΕΥ
ΑϹΕΝΤΟΗΡΩΟΝΕΑΥΤΩΚΑΙΤΟΙϹ
ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙϹΜΟΥ

Si vera esset scriptura ΡΙ, facile aliquis coniiceret scribendum esse [Διος]κουρίδης; sed hoc propter spatium lapidis statui vix potest. Δ etiam in hoc apographo est. Itaque tutius scribere ΚΟΥΑΔΗΣ, Κουάδης, quod nomen factum est ex nomine Κούας (n. 4402. 4410.). Simile nomen est regis Persarum Κωάδης ap. Malal. XVI. p. 114. XVIII. p. 185.

N. 4428. p. 207. edidit Bailius l. c. p. 98. qui habuit etiam a Borrellio acceptum. Vs. 1. init. ΟΒΡΙ ΜΟΣΜΩΠΟΥ, extr. ΣΥΡΒΙΟΣ, vs. 3. ΕΑΥΤΟΙΣΚΑΙ ΤΕΚΝΟΙΣ.... ΤΟΥΤΟΙΣ - - - ΤΑΙΣ, vs. 4. ΕΚΑ ΤΕΡΩΝΑΥΤ - - - - -, vs. 5. ΧΙΑΝΗΚΑΙ; unde deleta annotatione nostra minusculis scribendum:

Ὄβριμος Μώπου καὶ Νέων Σύρβιος
τὸ ἡρώειον κατεσκεύασαν ἐκ τῶν ἰδίων
ἑαυτοῖς καὶ τέκνοις [αὐτῶν], τούτοις [καὶ] ταῖς
ἑκατέρων αὐτ[ῶν γυναιξίν, τῇ δεῖνι - - -
χιανῇ καὶ [τῇ δεῖνι - - - - ἰδίας ἐν τῷ
ἡρῴῳ ὀστοθήκας ἀναθέντες - - - -]

Nomen alterius feminae [Εὐμα]χιανῇ dedit Bailius; sine probabilitate. Potest esse etiam [Εὐτυ]χιανῇ.

Post n. 4429. insere:

4429. *b.*

Seleuciae in sepulcro rupi inciso; transcripsit et edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 249. n. 16.

ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΔΙϹΙΟΘΕΟΔΩΡΟΥ

Μνημεῖον Θεοδώρου. [Ἀφρο]δίσιο[ς] Θεοδώρου.

4429. *c.*

In vico Meidân, ab urbe *Seleucia* in septentrionem in regione montana Tracheae in columella; edidit Bailius l. c. II. p. 100.

ΑΘΗΝΟΔΩ
ΡΟϹΔΙΟΔΟ
ΤΟΥΟϹΤΕΟ
ΘΑΚΑϹΚΑΤΕϹ
ΤΗϹΕΝΕΙϹΕΑΥ
ΤΟΝΚΕΤΗΝ
ΓΥΝΑΙΚΑΑΥ
ΤΟΥΑΒΑΝΙϹ
ΤΑΤΑΙΔΙΑΑΥ
ΤΟΥΜΝΗΜΗϹ
ΧΑΡΙΝ

Ἀθηνόδωρος Διοδότου ὀστεοθ[ή]κας κατέστησεν εἰς ἑαυτὸν κ[αὶ] τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἄβαν. ἵσταται διὰ αὐτοῦ μνήμης χάριν.

Nomen muliebre Ἄβα ex Cilicia notum (vide Strab. XIV, 672.).

Post n. 4432. p. 208. adde:

4432. *b.*

Coryci, in lapide parieti inserto; edidit Bailius l. c. II. p. 93.

ΘΗΚΗΛΟ
ΥΚΙΟΥ
ΑΙΑΚΟ

Θήκη Λουκίου Αἰακο[ῦ].

4432. *c.*

Ibidem; edidit idem l. c. II. p. 94.

ΘΗΚΗΖΗΝΩΝΟϹΟΥΕΤΤΙΑΝΟΥ

Θήκη Ζήνωνος Οὐεττιανοῦ. An Οὐετερανοῦ?

4432. *d.*

Ibidem; edidit idem l. c. II. p. 93.

ΘΗΚΗ — Θήκη
ϹΚΙΟΥΡΑϹ — Σκιούρας
ΛΥΚΚΟΜΙ — - - -

Vs. 3. Λυκομήδους subesse putat Bailius.

4432. *e.*

Ibidem; edidit idem l. c. II. p. 95.

ΤΟΠΟϹΚΑΛΑΡΟΠΙΟΥΥΙΟΥΤΑΡϹΕΙΟΥ

Τόπος Καλαροπίου υἱοῦ Ταρσείου.

4432. *f.*

Ibidem; edidit idem l. c. II. p. 95. qui habuit etiam apographum ex schedis Rossii de Bladensburg a Borrellio missis.

ЄΞΟΝ. ЄЄΙΝΑΙΤ.... ϹΚΟ. ΙΔΟΥ
ΤЄΘΗΝΑΙΔ. ΚΑΙΑΡΡΙΑϹЄΛΠΙ
ΟΝΥϹΙΟΝ..... ΩΝΟΠΟΠΛΙΟϹ
ΚΑΙЄΛΠΙΔΑ... ΟϹΚЄΙΤ.. Є.... ΙΑΝ
.... ΜΗΔЄΝΑЄΤ......... ΙΑΝ
- - - - - - - -
- - - - - - - -

ἐξὸν [δ]ὲ εἶναι τ[ῷ Διο]σκο[υρ]ίδου [υἱῷ - - -
τεθῆναι δ[ὲ] καὶ Ἀῤῥίας Ἐλπί[δος ἄνδρα Διονύσιον [καὶ υἱούς]· ὧν ὁ Πόπλιος [ὁ
καὶ Ἐλπιδ[ι]α[ν]ὸς κεῖτ[αι]. ἐ[ξουσ]ίαν
δὲ ἔχειν] μηδένα ἕτ[ερον τοῦ τάφου. ἐ]ὰν
δέ τις] cet.

Vss. 2. 4. nomen mutilum Ἐλπιδαφόρου esse putat Bailius.

4432. *g.*

Ibidem; transcripsit et edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 248. n. 9.

ΤΑΡΑϹΙϒΙΝΙΟΡΑΦΟΥ

Ταρασίου ἱ[στ]ιοράφου.

4432. *h.*

Ibidem in vestibulo monumenti in rupe excavando facti; edidit Bailius l. c. II. p. 96. ex schedis Rossianis a Borrellio missis.

ΕΙΜΟΥΘ..ΝΕΓΝ...ΝΕΜΟΡΟΗΣ
ΤΥΠΟΝ.ΠΑΡΟΔΙΤΑΙ
ΝΦΙΟΕ.ΝΗΝ.ΕΚΗΣΑΙΕΕΝ::Δ
ΕΙΡΕΨ.......ΟΔΟ

Εἴ μου [ὁρᾶθ' ἁ]γν[ῆς] μορ[φ]ῆς τύπον, [ὦ] παροδῖται,
- - - - - - - - - -

N. 4435. p. 208. edidit Bailius l. c. II. p. 97.

ΑΡΜΕΝΙΟΝΠΕΙϹΩΝΕΙΝΟΝ
ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ

Itaque scribendum: *Ἀρμένιον Πειστωνεῖνον τὸν λαμπρότατον.*

N. 4436. p. 209. edidit Bailius l. c. II. p. 97. ex schedis Rossianis a Borrellio missis:

ΚΗΠϭ
ЄϹΟΠΟϚ

quod Bailius legit *κήπου ἔσοπτος* s. *τόπος*, putans sermonem esse de horto quodam publico aedificiis ornato, ad quem introitus erat per columnationem. Si litterae Ρ, quae extat in apographo Beaufortiano, ratio habenda non est, ut coniici potest ex apographo a Bailio tradito, legas *κήπου ἔσο[δ]ος.*

Post n. 4436. adde:

4436. *b.*

Solis s. *Pompeiopoli,* in columna stoae, ad quam pertinent etiam n. 4434. 4435. 4436.; edidit Bailius l. c. II. p. 96. qui habuit etiam apographum Rossii de Bladensburg a Borrellio missum.

ΕΠΙΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΤΟΥ
ΤΟΥΔΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣ

ΟΥΠΗΚΙΗΣΚΑΙΓΡΑΜΜΑ
ΤΕΥΣΚΑΙΔΙΣΑΡΧΩΝΥΠΕΡΣΩ
5 ΤΗΡΙΑΣΤΟΥΟΙΚΟΥΑΥΤΟΥΘ..ΜΕ
ΝΟΣΕΠΟΙΗΣΕΤΟΝΘΡΟΝΟΝΣΥΝ
ΤΩΚΟΦΙΝΩΚΑΙΤΑΙΣΑΝΑΒΑΘΡΑΙΣ
.ΑΙΣ..ΘΑΚΑΙΣΜΟΙ..ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ

Ex apographo Rossiano Bailius enotat vs. 5. extr. ΘΩΙΜΕ.

Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ - - -
του δὶς ἄρχοντος

- - - - καὶ γραμμα-
τεὺς καὶ δὶς ἄρχων ὑπὲρ σω-
5 *τηρίας τοῦ οἴκου αὐτοῦ [εὐξά]με-*
νος ἐποίησε τὸν θρόνον σὺν
τῷ κοφίνῳ καὶ ταῖς ἀναβάθραις
τ]αῖς [στοϊ]καῖς μό[νος] ἐκ τῶν ἰδίων.

Vs. 3. init. nomen magistratus subesse videtur, exempli gratia *ὁ δεῖνα β]ου[λευτ]ής.* Vs. 5. extr. *θυόμενος* dedit Bailius praeter consuetudinem loquendi, quam coniecturam in Auctar. p. 349. frustra fulcire studet. Vs. 7. *κόφινον* Bailius in donariis habet, quae Baccho offerre consuerunt vinitores (Pitisci Lex. I. p. 564. *a.*). De sacro *τεμένει* h. l. sermonem esse sane vel *θρόνου* mentio prodit. Sed tamen ratio *κοφίνου* quae sit h. l. latet. In nummis Pompeiopolitanis imagines Solis, Palladis, Dianae comparent. Vs. 8. *ταῖς τε θάκαις* legebat Bailius, in Auctario p. 350. loculos interpretans ad recipiendos thesauros sacros. Sed quis unquam dixit *θάκη*?

N. 4440. p. 209. denuo transcripsit et edidit H. Barthius Mus. Rheu. VII. 1849. p. 248. n. 8. Habet vs. 1. init. ΟΝΤѠϹ, vs. 2. extr. ΔΡΟΜΟΙϹ, vs. 3. extr. ϹΙΔΗΡΟΔЄΤΟΙϹΘЄΜЄΛΙΟΙϹ, vs. 5. extr. ΑΠЄΙΡЄΙ ϹΙΝΟΘΙΟ, vs. 6. sub fin. ΤЄΨΑΝ, vs. 8. ΠΛΗΘѠΝ ΠΡΗΥΤЄΡΟϹΤЄ/ЄΘΗ, vs. 9. init. ΤΗΝΔЄΓЄΦ cet. in fine ΤЄΛЄϹΑϹΘΑΙ, vs. 10. post init. ΠΙΘΟΙ pro ΠΙΘΟΟ, in fine ΔΙΑϹΗΜΟΤΑΤΟΥ, vs. 11. post init. ΜЄΤΟΠΙϹΘЄΝ. Apographum docet in lapide constanter esse Є pro Ε.

N. 4443. p. 210. in annotatione scribe: *Θεὸς Σεβαστὸς* est Augustus. Dele verba *C. Iulius Caesar* et quae sequuntur. Errorem quidem a me damnatum in schedis animadvertit etiam Cavedonius l. c. p. 163. coniiciens simul titulum positum esse a. u. c. 734 vel 735, postquam Augustus mare feliciter emensus est ex Oriente Romam repetens. Apteque Venerem *Εὔπλοιαν* invocari idem monet propter tutelam gentis Iuliae (Horat. Od. IV, 15.).

Post n. 4443. adde:

4443. *b.*

Mopsuestiae in lapide muro inserto; transcripsit et edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 247. n. 5.

ΦΙΛΟΚΛΗΣΦΙΛΟΚΛΕΟΥΣΤΟΥ
ΙΣΧΟΛΑΟΥARXΙΤΕΚΤΟΝΟΝ
ΗΛΙΩΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙ

Φιλοκλῆς Φιλοκλέους τοῦ
Ἰσχολάου ἀρχιτέκτ[ω]ν [θεῷ
Ἡλίῳ καὶ τῷ δήμῳ.

Solis imago etiam in nummis Mopsuestiae habetur (vide Eckhel. D. N. Vol. III. p. 60.). Alterum titulum, quem Mopsuestiae transcripsit Barthius, quum Pocockius et Turnerus in insula Cypro viderint prope Salaminem (vide Vol. II. n. 2634.), probabile fit lapidem ex insula Cypro in vicinam oram esse translatum.

4443. *c.*

Ibidem in domo quadam; transcripsit et edidit H. Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 247. n. 6.

ΝΕΡΟΥΑΝΤΡΑΙΑΝΟΝΚΑΙΣΑΡΑ
ΝΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΥΙΟΝΘΕΟΥ
ΒΑΣΤΟΥΗΠΟΛΙΣ L̄Γ

Αὐτοκράτορα] Νερούαν Τραϊανὸν Καίσαρα
Σεβαστὸν ἄριστο]ν Γερμανικόν, υἱὸν θεοῦ [Νε-
ρούα Σε]βαστοῦ, ἡ πόλις. Ἔτει γ̄.

N. 4447. p. 211. epistolam Cavedonius l. c. p. 163. putat Iustini II. esse, cuius extat nummus singularis inscriptus GABALORVM (cf. Eckhel. D. N. III. p. 315.).

N. 4451. p. 213. *a.* lin. 6. scribe n. 4480. Malbochum et Selamanen intelligi posse coniicit Cavedonius l. c. in nummis Hieropolis, quibus praedicantur ΘЄΟΙCΥΡΙΑC (Eckhel. D. N. III. p. 262.).

N. 4453. p. 213. Βενεφικιαρίων Κορνικουλαρίων ὑπατικοῦ Cavedonius l. c. agnoscit adiutorem cornicularioram Legati consularis Syriae (conf. Marinus Fratr. Arv. p. 759. 770.). Epocham, ex qua annus 243 notatur, idem coniicit esse Caesaream, ut in nummis Antiochiae, quibus nummi Beroeae aliorumque huius tractus oppidorum similes sunt.

N. 4456. p. 214. vs. 1. non male Cavedonius l. c. coniicit scribi posse - - - [κ]αὶ [π]ᾶσι θεοῖς cet.'

N. 4458. p. 216. *a.* ad vim θεῶν Σωτήρων, quos Dioscuros esse statui, Cavedonius l. c. monet in nummis Antiochi I. Soteris expressos haberi pileos Dioscurorum (cf. Cavedoni Spicil. num. p. 261.).

N. 4460. p. 216. Caesium Priscum Cavedonius l. c. bene annotat videri fuisse praesidem Syriae inter Iul. Severum et Commodum vel inter Burbuleium et Commodum collocandum (conf. Borghesium Iscr. di Burbul. p. 68. 71.).

N. 4461. p. 217. Seleucenses duabus inprimis epochis usi sunt, altera ab a. Varroniano 646. deducenda, altera Actiaca a. u. c. 723. (conf. Borghesium Iscr. di Burbul. p. 70.). Ad Actiacam revocandum annum tituli esse censet etiam Cavedonius l. c.

Vs. 4462. p. 217. tituli annum Cavedonius l. c. mavult exigi ad epocham Actiacam. Vs. 2. extr. καὶ διαμονῆς legendum censet Keilius.

N. 4463. p. 217. in contextu litteris minusculis expresso extr. scribe Βαράχου. Cf. n. 4573. *c.* Nomen Semiticum est, id quod iure Cavedonius etiam de nomine ΑΒΕΔΡΑΨΑΣ vs. 3. statuere videtur.

N. 4469. p. 219. melius factum esset, si titulum in inscriptionibus Italiae posuissem. Extat Florentiae in museo artium publico, ubi transcripsit Osannus (Syllog. inscr. p. 532. 13.), transcripsimus ipsi a. 1847. Leguntur in lapide haec accurate expressa:

ΛΟΥΚΙ^ΑΟΝΠ
ΡШΤΟΓЄΝΗ
∘ ΧΑΙΡЄ ∘
ΑΝΤΙΟΧЄΥΟ
5 ΥΔΑΦΝΗC

Hinc apparet pessime opera functum esse quadratarium. Retracto nomen a me exempli causa positum. Videtur ille voluisse ΛΟΥΚΙΛΛΙΑΝЄ, ut sit Λουκιλλιανὲ Πρωτογένη, χαῖρε, Ἀντιοχεῦ [ἀπὸ] Δάφνης.

N. 4472. p. 221. *a.* lin. 34. verba: „Nicopolis Seleucidis est" delenda esse monui p. 730. *a.*—Ibidem p. 221. *b.* lin. 8. scribe p. 291. Sententiam Borghesii quod paucis abieci, oblique notat Cavedonius. Atqui non abiudicavi a Seleuco nomen Fabii, sed in inscriptione Chandleriana huic nomini locum nullum esse significavi. Quod nomen eruimus ex lectionibus lapidis accurate inter se collatis ΟΥЄΤΙΛΙΟΥ s. ΟΥЄΤЄΙΛΙΟΥ, idem coniicias subesse etiam lectioni, quam ex codice Dionis enotavit Ursinus: ΚΑΙΜΦΑ ΒΙΤЄΑΛCЄΛЄΥΚΟC, licet hae litterae nomen *Vitellii* commendare videantur. Sed vide ne fuerit ΒΕ ΤΕΙΛ i. e. Βετείλιος.

N. 4473. p. 222. quod nomen artificis esse conieci, etiam agoranomi nomen esse posse putat Cavedonius l. c. coll. n. 4476. 4531.

N. 4474. p. 222. ad Mareae mentionem in titulo Latino Cavedonius apposite annotat Maream quendam memorari Antiochenum ap. Ammian. XII, 5. (cf. Mai Coll. script. Vatic. II. p. 234.), qui circiter aetate ea, cui tribuendus hic titulus est, operam praestitit Persis Antiochiam obsidentibus.

N. 4476. p. 224. pondus in Syria repertum per Ed. de Cadalvene et in antiquarium bibliothecae Parisinae translatum, accuratissime edidit et descripsit Longperier Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. p. 341. conf. Monum. ined. Inst. arch. Rom. T. IV. tab. XLV. n. 11. 11 *b.* Inscriptiones lateris utriusque ita se habent:

a.

b.

Tit. *a.* Ἀντιοχέων τῆς μητ[ροπό]λεως καὶ ἱερᾶς καὶ ἀσύλου καὶ αὐτονόμου.
ἀγορανομούντων Ἀντιόχου καὶ Ποπλίου.
Tit. *b.* Ἔτους εβ[δ]όμου. δημοσία μ[ν]ᾶ.
ἀγορανομούντων Ποπλίου καὶ Ἀντιόχου.

Est igitur mina Syriaca ex urbe Antiochia; unde apparet talentum fuisse Syriae proprium longeque diversum ab Attico. Pondus Longperiero annotante valet 1068,20 gramm. Minam dimidiatam Syriacam habes n. 4476. *b.* in his Add. Inscriptio ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΤΗΣΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣΤΗΣΙΕΡΑΣΚΑΙΑΣΥΛΟΥ ΚΑΙΑΥΤΟΝΟΜΟΥ extat etiam in nummis Antiochiae, in quibus qui anni notantur inde a Γ usque ad ΘΚ, ii ex epocha Pompeiana a. u. c. 690. supputandi sunt. Hinc annus VII in pondere nostro signatus ad eandem epocham ut par est, exactus incidit in a. u. c. 697. a. Chr. 57. Recentius pondus est n. 4476. *b.* in his Add.

Post n. 4476. insere:

4476. *b.*

In pondere ex aere ducto, cuius in altero latere expressa est Fortuna ancorae innixa et cornucopiae sinistra tenens, in altero aries et stellula; in Syria repperit Ed. de Cadalvene; nunc asservatur in antiquario bibliothecae Parisinae; accuratissime edidit et descripsit Longperier Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. p. 542 sq. conf. Monum. ined. Inst. arch. Rom. Vol. IV. tab. XLV. n. 12.12 b. Habui apographum pessime confectum, quod non paenitet suppressisse.

a.

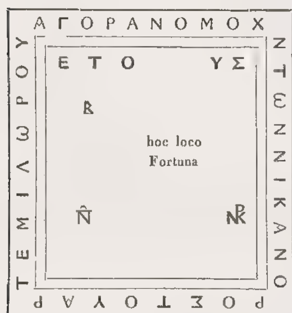

b.

Tit. *a.* Ἔτους β. Ἀπο(λλωνίδου). Νικ(άνο)ρ(ος).
ἀγορανομο[ύ]ντων Νικάνορος τοῦ Ἀρτεμι[δ]ώρου.
Tit. *b.* καὶ Ἀπολλωνίδου τοῦ Ἀμφαινέτου.
δημόσιον ἡμιμναῖον.

Est mina dimidiata Syriaca et ipsa ad urbem Antiochiam pertinens (cf. n. 4476. in his Add.), cuius in nummis aeneis apparet eadem Fortuna ancoram tenens cum nota anni Γ (vid. Eckhel. D. N. Vol. III. p. 271.). Etiam figura arietis ut signi astronomici nota est ex nummis aeneis Augusti Antiochiae percussis, in quibus nomen urbis Antiochiae aeque suppressum est. Annum II. huius ponderis non dubito cum Longperiero referre ad epocham Actiacam (a. u. c. 723.), qua post Pompeianam (a. u. c. 690.) et Caesarianam (a. u. c. 705.) Antiochenos constat usos esse. Itaque pondus fuerit ex a. u. c. 724. a. Chr. 30. Mina haec dimidiata Boeckhio annotante (Disquisit. metrol. p. 73.) valet 521 gramm. Longperiero 535,15 gramm. Monogrammata nominum Apollonidae et Nicanoris ex nummis enotantur apud Mionnet n. 547. 892. Notabis nomina magistratus bis exposita, mutato ordine, ut in pondere n. 4476.

N. 4483. p. 227. in contextu litteris minusculis expresso vs. 2. dele interpunctionem ante δίς. Causam quaesiveris in iis, quae monuimus ad n. 4352. in his Add.

N. 4485. p. 229. *a.* lin. 5. dele verba: *idque confirmatur etiam nummo Caracallae, in quo* COL. PALMYRA. Nempe hunc nummum ut Golzianum damnandum esse bene monet Cavedonius l. c. Eidem Palmyra colonia iuris Italici facta a Septimio Severo videtur, ut Tyrus et Laodicea, quae urbes *Septimiae Aureliae* audiunt (Eckhel. D. N. III. p. 320. 387.). Recte haud dubie. Hinc etiam nubes Septimiorum in inscriptionibus Palmyrenis. Ad formulam ἐπίτροπος Σεβαστοῦ δουκηνάριος apte Cavedonius comparat inscriptionem Sexto Vario Marcello positam n. 6627. ubi ille PROC.AQVAR.C̄.PROC.PROV.BRIT. C̄C̄.PROC.RATIONIS.PRIVAT.C̄C̄C̄. vocatur, atque ad vocem μητροκολωνίας vs. 5. nummum Antiochiae Syriae inscriptum ΜΗΤΡΟΚΟΛΩΝ (Eckhel. D. N. III. p. 303.).

N. 4488. p. 229. de legione XIV. Gemina Martia, cuius mentio fit etiam n. 4618. conf. Boeckh. Vol. II. ad n. 3751. et quos Cavedonius citat, Cardinalium Dipl. p. 307. Borghesium Annal. Inst. arch. Rom. XI. p. 160. Cum dictione τετειμημένος ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων τετάρτης στρατείας sc. τειμῇ. Cavedonius bene comparat formulam ἀπὸ στρατειῶν n. 4499.

N. 4501. p. 234. cum lectisternio pro salute Imp. consecrato Cavedonius l. c. apte comparat lectisternium nummi Mesopotamiae inscripti ΥΠΕΡΝΙΚΗΣ ΤΩΝΚΥΡΙΩΝ (cf. Eckhel. D. N. III. p. 520.), exemplumque vetustius ex Thucydide III, 68. petitum: κλίνας κατασκευάσαντες ἀνέθεσαν τῇ Ἥρᾳ. Rebellionem Iudaeorum qui anno Varroniano 885. tribuunt statuuntque Hadrianum non in Syriam reversum esse, eos recte iudicare evincit Borghesius (Iscr. di Burbul. p. 64.).

Post n. 4503. insere:

4503. *b*.

Palmyrae; transcripserunt Abekenius et Thomsonus, ex quorum apographis edidit Henzenius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1847. p. 124. cum aliquot supplementis. Transcripsit etiam Gard. Wilkinsonus, qui edidit in Akermani Chron. numism. (The numismatic Chronicle and Journal of the numismatic Society, Lond.) Vol. IX. 1847. p. 128.

\- - - - - -
. . . . . Π . .
ΑΝΘΥΠΑΤ - - - - - ΙΛ
ΑΝΕΙΚΗΤΩCΕΒΑCΤΩ
ΚΑΙCΕΠΤΙΜΙΑΖΗΝΟΒΙΑ
CΕΒΑCΤΗΜΗΤΡΙΤΟΥ - -
ΤΟΥΑΗΤΤΗΤΟΥΙ - - -
ΚΡΑΤΟΡΟCΟΥΑΒΑΛΛΑ - -
ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ

Lacunam vs. 1. non annotavit Wilkinsonus; vs. 2. Wilkins. . . . . ШΠ . . . .; vs. 3. init. Wilkins. Λ p. Α; vs. 5. Wilkins. CΕΠΤΙ . . Α; vs. 6. med. Abek. . ΗΤΡΙ, Wilkins. ΜΗΤΡΙ; vs. 7. extr. ductum Ι habet Wilkinsonus; vs. 9. idem post ΔΩΡΟΥ lacunam notat.

[Παλμυρηνῶν ἡ πόλις
Αὐτοκράτορι Καίσαρι
- - - - ἀρχιερεῖ
μεγίστῳ, ὑ]π[άτῳ,
ἀνθυπάτ[ῳ, πατρὶ πατρίδος,
ἀνεικήτῳ Σεβαστῷ
καὶ Σεπτιμίᾳ Ζηνοβίᾳ
Σεβαστῇ, μητρὶ τοῦ [Σεβασ-
τοῦ ἀηττήτου [Αὐτο-
κράτορος Οὐαβαλλά[θου
Ἀθηνοδώρου.

Inscriptio non uno nomine insignis, posita inter a. u. c. 1020. p. Chr. 267. et a. u. c. 1024. p. Chr. 271. Quae de successore Odenathi Imp. historia tradit, composuimus ad n. 4492. Nunc docemur Zenobiae filium fuisse Vaballathum, qui defuncto Odenatho imperium suscepit retentis vitrici titulis imperatoriis, et Vaballathum istum Graeco nomine Athenodorum cognominatum esse, quod nomen vario modo decurtatum apparet etiam in nummis Vaballathi (Eckhel. D. N. VII. p. 492.). Fortasse non multum a vero abfuit Vopiscus (Aurel. 38.), qui Vaballathi nomine voluit regnasse Zenobiam. Potest id factum esse, ut tamen mox filio traditum imperium sit, qui paucis annis post defunctus matri imperium reliquerit; unde eius memoria prorsus interiit Aureliano Palmyram aggrediente. Initio tituli Aureliani Imp. mentionem fieri coniecit Henzenius. Aureliani et Vaballathi nomina iuncta in nummis conspiciuntur (Eckhel. D. N. VII. p. 492 sq.). At potest etiam M. Aur. Claudii Imp. mentio facta esse, cuius cum elogiis conspirant ea quae in lapide dispiciuntur (vid. Vol. II. n. 3747. 3748.), videndumque ne elogium *ἀνείκητος* pertineat ad victoriam a Claudio de Gothis reportatam. Quo posito dedicatio facta fuerit a. u. c. 1023. p. Chr. 270. statim post nuntium de victoria allatum. Sed nihil decerno. Sequitur ex his, ut in stemmate, quod de familia Odenathi concinnavimus ad n. 4507. p. 237. *b*. scribendum sit:

Odenathus Imp.

Herodes, Vaballathus cogn. Athenodorus, Herennianus, Timolaus.
Zenobiae filius, Imp.

De nomine Septimii in familia Odenathi recepto vid. ad n. 4507. cf. n. 4485. in his Add.

N. 4504. p. 235. ad formulam *αἰώνιον γέρας* Cavedonius l. c. comparat Homericum illud: *ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων* (Iliad. XXIII, 9.). Cf. n. 4507. ubi *αἰώνιος τιμή*.

N. 4507. p. 237. *a*. quae de Odenatho seniore, patre Odenathi Imp. ex temporum et personarum ratione conieci, ea Cavedonius l. c. monet mirifice comprobari loco Anonymi in Excerptis post Dionem, qui Odenathum iuniorem narrat accusasse Rufinum quod iniusta morte affecisset Odenathum seniorem parentem suum (*Ὀδέναθοι δύο· ὅτι τὸν Ὀδέναθον τὸν παλαιὸν Ῥουφῖνος ἀναιρεῖ — κατηγόρει δὲ ὁ νέος Ὀδέναθος Ῥουφίνου ὡς φονεύσαντος τὸν πατέρα αὐτοῦ* cet. Mai Collect. scriptt. e codd. Vatt. T. II. p. 238. n. 122. cf. Borghesium Giorn. Arcad. T. XLII. p. 333.).

N. 4511. p. 237. Gentem Iuliam per Syriam diffusam fuisse monet Cavedonius l. c. p. 166. provocans ad nomina Iuliae Domnae et Iuliae *Maesae* Emesenarum natione (Marinus Fratr. Arv. p. 510.) et coniiciens huius rei auctores videri fuisse Syriae praesides ex gente Iulia oriundos (cf. Borghesium Iscr. di Burbul. p. 62 sqq.).

N. 4512. p. 238. Caesar Iulianus hic et n. 4513. Cavedonio recte videtur esse Iulianus Apostata.

N. 4517. p. 239. Imperatores huius tituli Cavedonio videntur esse Galerius et Licinius cum Maximino et Constantino, qui filii Augustorum audiunt in nummis (Eckhel. D. N. VIII. p. 52.). Coniicit praeterea nomina Galerii et Licinii dedita opera deleta esse ac proinde titulum esse posteriorem a. p. Chr. 307. At conformatio tituli inde a vs. 5. impedit, quo minus nomina Imperatorum expressa fuisse putemus.

N. 4521. p. 240. vss. 9. 10. poteram absolvere:

Κρόνῳ Κυρίῳ κα[ὶ - - - - - σὺν
Εὐσεβίᾳ γυ[ναικί.

Quamquam de Crono dubitari potest, nisi forte nunc intelligendus est deus quidam Phoenicius, Molochus s. Baal (cf. Gesen. Thes. philol. ling. Hebr. p. 794.). Bene Cavedonius coniicit Abilenen ab Augusto Zenodoro (conf. ad n. 4523.) ademptam, restitutam esse Lysaniae, fortasse nepoti Lysaniae ab Iosepho memorati; nam Claudio imp. Abilene regno Agrippae Magni addita est (Eckhel. D. N. III. p. 491. 496.). Hinc simul apparet *τοὺς Κυρίους Σεβαστοὺς* esse Tiberium et Livium, qui etiam in nummis Iudaeae titulo *Σεβαστῶν* celebrantur (Eckhel. D. N. III. p. 497.).

N. 4525. p. 240. edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 128. transcriptum de marmore reperto inter parietinas templi vetusti cui nomen est Deir el Qûs-

sâr ad partes septentrionales *Beryti* et subter iuga montis E' Sunnîn. Habet vs. 1. extr. ΘΟΛΟΜ.Υ, vs. 2. init. ΡΑΒΒΑΩΜΟΥ, unde in contextu minusculis expresso legi debet *ἐπὶ Θολέμ[ο]υ Ῥαββαώμου.* Vestigium terminationis Graecae nominis Semitici conservarat etiam apographum Seetzenianum.

N. 4528. p. 241. ex duobus lapidibus in loco Sîr regionis E' Ddunniyeh in plaga Libanensi septentrionali transcriptum edidit Bailius l. c. III. p. 140. qui habuit etiam apographum a Borrellio missum. Expressit autem ita:

a. ΑΥΡΙЄΡΟΚΛЄΙΑΔΟΜΝΟΥΓΥΝΗΛΥϹ........ΤΟΥ
ΛΥϹΙϹΤΡΑΤΟΥΙЄΡΟΥΡΓΗϹЄΤΗΝΚΛЄΙΝΗΗ

b. ЄΤΙΠΡΟΤЄΡΟΝ✱ΤЄΤΡΑΚΟϹΙωΝЄΙϹΤΑЄΡΓΑ

Ex apographo Borrelliano annotatur vs. 1. init. ΗΡΟΚΛΛ i. e. ΠΡΟΚΛΑ, vs. 2. ΣΗΤΡΛΓΟΥΠϹΡΟΥ ΡΟΗWЄΤΛΚΛΙΛΜΗΝ, quae satis consentiunt cum Seetzeniano. Videtur legendum esse:

Αὐρ(ηλία) Πρόκλα Δόμνου, γυνὴ Λυσ[ιστράτου] τοῦ Λυσιστράτου ἱερούργησε τὴν κλείνην, [ἐπίδοσιν ποιησαμένη] ἔτι πρότερον δηναρίων τετρακοσίων εἰς τὰ ἔργα [τῆς κυρίας.

Bailius in lacuna: *ἐποιήσατο δὲ καὶ ἐπίδοσιν.* Aur. Procla sollemnibus sacrorum initiavit lectisternium quod dedicavit, in templo deae cuidam consecrato.

Post n. 4528. adde:

4528. *b.*

Ad *Libanum* inter parietinas templi prope monasterium S. Demetrii in tractu El Kûrah, in lapide; edidit Bailius l. c. III. p. 137.

a. WΙΚΟΔΟΜΗΘΗΗΠΛЄΥ
ΡΑΑΥΤΗΤΟΥΝΑ..ΚΑΙ
ΤΟЄΠΑΝωΤΗϹΘΥΡΑϹ
ΤΗϹWΙΚΙϹ.....ΑΤΟΥ
ЄΥΘ.ΤΟΥϹΑΙϹ-----ΝΑ
ΑΝ.ΠΗ....ΧΙΛΙ
ЄⲜΗΚΟΝΤΑ

b. ΠΟ
ΚΟΔΟΜΟΥ
ΚΑΙΒЄΝΝΙΟΥ
ΥΚΑΙΠΟΥΠΛ
ΙΟΥΛΑΤΟΜ

Tit. *a.* *Ὠικοδομήθη ἡ πλευρὰ αὕτη τοῦ να[οῦ] καὶ τὸ ἐπάνω τῆς θύρας τῆς ᾠκ[οδομημένης] α[ὐ]τοῦ [καὶ εὐθ[ε]τούσ[η]ς [μοίρας δρ]α(χμαῖς) ἀν[ὰ] πή[χεις] - - - - χιλί[αις ἑξήκοντα - - -*

Tit. *b.* *Πο - - - [οἰκοδόμου καὶ Βεννίου [τοῦ καὶ Πουπλίου λατόμου.*

Tit. *a.* de pretio diserte expresso cf. n. 4449-4451. Bailius vss. 4 sqq. legebat *τῆς ᾠκισμένης τύμπανον? εὐθετούσαις σανίσι? ἀνὰ πήχεις χιλίους ἑξήκοντα,* quae sensu cassa sunt.

Tit. *b.* nota opificum est. Bailius fidenter legebat: *Πουπλίου οἰκοδόμου καὶ Βεννίου ξυλοτόμου καὶ Πουπλίου λατόμου.* Improbabiliter. De nomine *τοῦ οἰκοδόμου* nihil definiri potest. *Λατόμον* autem Bennium eundemque Beblium audire probabile est. De *ξυλοτόμῳ* nihil constat.

4528. *c.*

Ad *Libanum* in aedibus semirutis vicinis templo ex quo est n. 4528. *b.*; edidit Bailius l. c. III. p. 139.

ΗΛΙΟΔWΡΟΥΚΑΙϹΙΛΑΝΟΥ
ΔΙΟΙΚΗΤWΝ - - - - ΚΟΝΤΑ
ΠΟΔЄϹ- - - -ΟΥϹWΙΚΟΔΟΜΗ

Ἡλιοδώρου καὶ Σιλανοῦ
διοικητῶν [πεντή]κοντα
πόδες [μήκ]ους ᾠκοδομή[θησαν.

De *διοικηταῖς* etiam Bailius comparavit n. 4594. 4631. Vs. 3. *θριγκοῦ* supplevit idem, nulla ratione habita litterae C. De lectione *μήκους* conf. n. 4449. 4450. Pars aedificii ut designaretur disertius non opus erat, quia titulus ei parti impositus erat.

4528. *d.*

Ad *Libanum* ibidem; edidit Bailius l. c. III. p. 139. qui habuit etiam apographum a Borrellio missum.

ΦΗΝΤΡΑϹЄΠΟΙ Borr. ΟΙΗΝΤΡΛЄЄΗΟΙ

Pro voce Latina *festras* i. e. *fenestras* habuit Bailius. Festra ap. Macrob. Sat. III, 12. explicatur ostium minusculum in sacrario. Itaque si lectio vera est (certe apographum Borrellianum conspirare cum Bailiano videtur), dixeris vocem *festra* in *φήντρα* corruptam esse, ut titulus fuerit: *ὁ δεῖνα τὰς] φήντρας ἐποί[ησεν.* Sed in huiusmodi apographis difficile est aliquid definire.

4528. *e.*

Ad *Libanum* prope Botryn; edidit Matranga ap. Diamillam Mem. numism. Fasc. II. 1847. p. 55. n. 2.

ΚΑΣΣΙΑΛΥΣΙΑΣ
ΦΥΛΟΞΕΝΟΥΘΥΓΑ
ΤΗΡΗΚΑΙΚΛΑΥΔΙΑ
ΖΗΣΑΣΑΕΤΗ·$\overline{\text{ΜΘ}}$
ΣΩΦΡΩΝΚΑΙΦΙΛΑΝΔΡΟΣ

De litterarum forma non constat.

Κασσία Λυσιὰς Φ[ι]λοξένου θυγάτηρ, ἡ καὶ Κλαυδία, ζήσασα ἔτη $\overline{μθ}$, σώφρων καὶ φίλανδρος.

N. 4529. p. 241. integrum titulum edidimus inter inscriptiones Aegypti n. 4697. *b.* immemores fragmenti ab Hamiltono transcripti. Itaque huc transferenda inscriptio lapidis Beryto in Aegyptum delati. Recteque Bailius in Berytensibus recensuit, qui in oppido Damiette s. Tamiathe ex basi transcriptum edidit Fasc. inscr. III. p. 1[?]5.:

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΛΟΥΚΙΟΝΠΟΠΙΛΛΙΟΝΒΑΛΒΟΝ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΚΛΑΥΔΙΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ
ΤΟΝΠΑΤΡΩΝΑΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

Exemplum, quod expressimus n. 4697. *b.* litterarum formis discrepat, videturque illud Bailiano accuratius esse. Itaque relato titulo n. 4697. *b.* ad n. 4529. ut par est, sponte patet quae ibi dixi ad originem tituli spectantia locum iam non habere. Iis, quae de L. Balbo Claudii Imp. legato monui, nunc non habeo quod addam.

N. 4530. p. 241. denuo transcriptum edidit Bailius l. c. III. p. 116. Habet vs. 1. extr. ΑΙΕΙ, vs. 2. init. ϹΑΦΗϹΕΛΕΝΧΟϹ cet. utrumque in lapide videtur esse. Vs. 4. Bailius improbata nostra interpretatione ita explicat: *oblationes vel exiguae, modo adsit in dando alacritas, plenam consequuntur gratiam,* docens τὸ μικρὸν esse τὴν μικρὰν προσφορὰν προθύμως δοθεῖσαν. Immo in formula παρὰ τὸ μικρὸν inest consilium brevi captum s. promptum: *gratia plena initur ita, ut prompte ac sine haesitatione des, non ut parum aut multum.* Haec omnino vis formulae est consideranti, ut par est, locutionem Graecam γίγνεσθαι παρά τι. Ceterum spectata stili ratione ac sententiarum tetrastichum Cavedonio (in litteris ad Academiam missis) videtur comparandum cum tetrastichis S. Gregorii Nazianzeni Mutinae editis a. 1826. e schedis Steph. Ant. Morcelli (Memor. di relig. Lett. T. X. p. 177 sqq.).

N. 4531. p. 242. monumentum, quod hodie asservatur in antiquario bibliothecae Parisinae, repetiit Longperier Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. p. 344. (cf. Monum. ined. Inst. arch. Rom. Vol. IV. tab. XLV. n. 13.) qui aeque ac Cavedonius ibid. p. 167. impugnat Altieri de Hauteroche de duplici epocha inscripta opinionem, quam ipsi amplexi sumus. Uterque ΜΖ explicat μ(ηνὸς) ζ i. e. ἑβδόμου. Verum hoc esse nunc persuasum mihi est, non quod diversa collocatio notarum numeralium offensioni sit in eiusmodi supellectile (in qua, ut in nummis, consentaneum est non solum litteras inversas aliquando impressas esse per incuriam sed etiam litterarum ordinem perturbatum), sed quod haec ratio interpretandi longe verisimilior videtur esse. Ceterum hoc monumentum pondus esse etiam Longperierus agnoscit. Quod autem Cavedonius dicit videri formam Α parum convenire a. u. c. 602. fateor me non intelligere. Cf. Elem. epigr. Gr. p. 149.

N. 4535. p. 243. edidit Bailius l. c. III. p. 120. qui vs. 1. extr. habet ΤΗ pro ΙΗ, in reliquis consentiens cum apographo a nobis expresso. Aliud apographum a Smitho missum protulit Henzenius Bullett. dell' Instit. arch. Rom. 1846. p. 83. in quo vs. 1. est ΡΩΝΑΝΕΘΗΚΑ cet. Smithianum apographum accuratius dedit Letronnius, qui docte tractavit hunc titulum Revue archéol. III. 1846. p. 79-83. 489-491. (Notice sur une inscription grecque de Beyrouth en Syrie), cum tabula aeri incisa rudera exhibente delineata aquaeductus Romani, ad quem pertinuisse illa inscriptio videtur. Apographum Smithianum ita expressit Letronnius:

ΡΩΝΑΝΕΘΗΚΑΙ
ΛΟΘΕΝΕΚΝΗϹΟΙΟ
ΡΟΔΟΥΤΕΧΝΑϹΠΑ
ΠΟΘΙΝΟΝΑ\ΛΙΩ
ΝΟΕΚϹΡΑΟΥΧΑΛΚΕ
ΟΝΑΝΓΙΤΥΠΟΝ
ΠΡΟΧϹΟΝΤΑΒΡΟ
ΤΟΙϹ/ΕΡΟΔΡΟΜΟΝ
ΥΔΩΡ

Lectio vs. 8. /ΕΡΟΔΡΟΜΟΝ vocabuli emendandi occasionem dedit Letronnio, qui vidit scribendum esse ΑΕΡΟΔΡΟΜΟΝ, ἀεροδρόμον, de qua lectione cogitavit etiam Henzenius fretus haud dubie notitia quam a Smitho habuit de aquaeductibus, quorum reliquiae in illa regione etiam nunc visuntur. Talem notitiam qui non habuit Letronnius ex epitheto illo feliciter invento collegit titulum pertinere ad aquam, quae aleretur per ductum pluribus ordinibus arcuum instructum, qualem poetice descripsit Rutilius Itin. I, 97. *quid loquar aerio pendentes fornice rivos?* et qualem etiam nunc admiramur ad pontem Gardium in Gallia (Pont du Gard). Conferri potest formula ἐς ἠέρα πολλὸν ἱέναι νᾶμα de aquaeductu adhibita n. 5649. *h.* Coniectura Letronnii confirmata est primum acceptis litteris a Calliero, qui hanc in sententiam rettulit: „cet aqueduc est à deux heures trois quarts de Beyrouth et à deux heures de Déir-el-Kalaah, qui est à trois heures de cette ville. Il est entre deux collines et à cheval sur le Nahr-Beyrout (comme le pont du Gard sur le Gardon); sa longueur est d'environ 200 mètres. Il avait autrefois trois rangées d'arcades; mais le temps les a réduites à deux. Ce bel ouvrage antique est aujourd'hui rompu par le milieu"; mox ab Iulio de Bertou, a quo Letronnius non solum descriptionem sed etiam delineationem loci a Montfortio accurate confectam habuit. Huius igitur aquae ductus alicubi ad meatus subterraneos, unde aqua Berytum ducebatur, consentaneum est formatum fuisse quod vocatur castellum, apposito monumento, quod describitur inscriptione nostra τέχνασμα Ἄμμωνος κεραοῦ χάλκεον ἀντίτυπον, ex quo aqua profluebat per aerem deducta (ἀεροδρόμον ὕδωρ). Monumentum fuit persona Iovis Ammonis cornuti fabricata Rhodi et ab homine Berytio dedicata. Dedicantis nomen subesse litteris ΡΩΝ Letronnius coniecit dicens posse esse Εὔφρων, Σώφρων, Εὐθύφρων, simile. Fortasse tamen rectius cum Henzenio dixeris primum versum terminari [φέ]ρων ἀνέθηκα ob verba sequentia τηλόθεν ἐκ νήσοιο Ῥόδου, ut nomen dedicantis initio versus scriptum fuerit. Inconsiderate Bailius, qui totum versum ita supplet: οἴκαδε νοστήσας τόδ' ἄγαλμ' Ἄμμων' ἀνέθηκα. De personarum usu in fontibus cf. Viscontum Mus. P. Clem. V. tab. 6. Avellinum Opusc. II. p. 150. Ad consuetudinem fontes ore Ammonis cornuti ornandi apposite Cavedonius Annal. XIX. p. 167. comparat verba Hygini fab. 133. „*Liber in India cum aquam quaereret nec invenisset, subito ex arena aries dicitur exiisse, quo duce Liber cum aquam invenisset*—

in eo loco, ubi aquam invenerat, templum constituit, quod Iovis Hammonis dicitur." Ut de singulis pauca addam, quum titulus secundo saeculo epochae Christianae vix antiquior sit, prima syllaba vocis ἀὴρ in epitheto ἀεροδρόμος correpta offendere neminem potest. Neque exempla huius usus desunt. Lacunam init. versus ultimi caute non explevit Letronnius; exspectari vocem generis masculini ratus, ex qua aptum participium προχέοντα sit; Bailius ἀντίτυπον h. l. generis masculini esse statuens scripsit τειρομένος προχέοντα cet. Non tutius est quod Henzenius coniecit vocem ἀντίτυπον initio versus hexametri repetendam esse. In contextu igitur litteris minusculis expresso scribe vs. 1. - - - ρων ἀνέθηκα, vs. 4. ἀεροδρόμον.

N. 4536. p. 24 . edidit Bailius l. c. III. p. 118. qui habet vs. 1. extr. ΙΛΑΡΟϹ, vs. 2. extr. ΑΝЄΘΗΚΑ, vs. 3. extr. ΚΜΟΥ, vs. 8. ΚѠΜѠΝΚΑΙΚΑΤ, vs. 9. ϹϹΟΥΔЄϹΠΟΤΑ, vs. 10. ΝΥΝΙΛΑΡΟΥϹϹ. Ubique Α. Itaque vocabula Ἵλαρος et ἀνέθηκα uncis liberari possunt. Reliqua ita scripsit Bailius:

ὑπὲρ σωτηρίας καί μου εὐτυχοῦς καὶ
τέκνων· ἵλαθί μοι, Βαλμαρκώς, κοίρανε κωμῶν
καὶ κατ' ἔλεός σου, δέσποτα, νῦν Ἱλάρου σέο κλῦθι

audacia parum laudabili. Verba inde a vs. 5. in speciem orationis metricae composita sunt; et sane auctor videtur hexametros duos facere voluisse, non tamen quales editor Britannus ei suggessit. Mens auctoris haec potius fuerit:

ЄΙΛΑΘΙΜΟΙ
ΒΑΑΛΜΑΑΡΚѠϹ
ΚΟΙΡΑΝЄ
ΚѠΜѠΝΚΑΙΚΛΙ[ЄΝΤΟ]
ϹϹΟΥΔЄϹΠΟΤΑ
ΝΥΝΙΛΑΡΟΥЄϹ[ΑΚΟΥϹΟΝ]

Εἵλαθί μοι, Βααλμααρκώς, κοίρανε κωμῶν·
καὶ κλί[εντό]ς σου, δέσποτα, νῦν Ἱλάρου [ἔ]σ[άκουσον.

Littera Α inter pronuntiandum duplicata, cuius productionis vestigium non solum in orthographia Baal habetur sed etiam in nomine (ex Mamercus contracto) Μάαρκος (cf. Elem. epigr. Gr. p. 248. not.). Et altera pars nominis, ΜΑΡΚѠϹ s. ΜΑΡΚѠΘ, quin talem productionem ferat, dubium non est, etiamsi non comparari posset cum nomine Μελικάρθος (Baal-Melicarthus = Hercules Phoenicum, cf. Gesen. Mon. Phoen. p. 410.). Et priorem quidem versum auctor ita videri potest voluisse fingere productionem litterae Α legentibus permittens. Altero versu expressisse videtur: *et exaudi nunc, domine, Hilarum clientem tuum.* Vocis κλίεντος prior syllaba per synizesin pronuntianda. Haec satis de versibus, quibus certe peiores habentur in inscriptionibus. In praescriptis vide ne scribendum sit: ὑπὲρ σωτηρίας κ(αὶ) [βί]ου εὐτυχοῦς καὶ τέκνων. Nam quod Bailius dedit ΚΜΟΥ, infelici coniecturae deberi videtur; litteras ibi prope evanidas esse docet apographum Wildenbruchianum. Ceterum Bailius quum alios titulos Latinos eodem in loco transcriptos dedit (p. 122 sqq.), tum eum, quem ex schedis Wildenbruchianis in annotatione posui, accuratius exhibuit ita:

P.POSTVMVS
P.F.AVCTVS
IOVIBALMARCODI
V.L.M.S.

Post n. 4536. adde:

4536. *b.*

Sidone in columella marmorea quae asservatur in bibliotheca Parisina, repperit Ludovicus Batissier; edidit Chabouillet Revue archéol. VI. 1849. p. 344.

ΦЄΙΛΟΚΑ
ЄΙΑΧΡΗϹ
ΤΗΚΑΙΑ
ѠΡЄΖΗϹΑϹ
ϹΑЄΤΗ
ΙΖ

Φειλόκ[λ]εια χρηστὴ
καὶ ἄωρε, ζήσασα
ἔτη ιζ.

4536. *c.*

In insula *Arado* in basi; ex schedis Iulii de Bertou edidit Secchius Iscrizioni greche trovate in Arado, oggi Ruad, isola tra la Siria e la Fenicia, Roma 1838. 4. p. 7. n. 1. Nuper denuo transcripsit et edidit Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 246. n. 3.

ΟΔΗΜΟϹ
ΔЄΚΜΟΝΛΑΙΛΙΟΝ
ΔЄΚΜΟΥΥΙΟΝ
ЄΠΑΡΧΟΝϹΤΟΛΟΥ
ЄΥΝΟΙΑϹЄΝЄΚЄΝ

Vs. 2. extr. Barth. ΑΑΙΛΙΟΝ; vs. 3. init. Secch. ΛЄΚΜΟΥ, Barth. ΔЄΚΜΟΥ; vs. 4. Secch. ЄΠΑΡΧΟΝ ϹΤΟΛΟ, Barth. ЄΠΑΡΜΟΝЄΤΟΑΟΥ, quae composuimus; vs. 5. Secch. ЄΥΝΟΙΥЄЄΝЄΚЄΝ, Barthius quod dedimus.

Ὁ δῆμος Δέκμον Λαίλιον, Δέκμου υἱόν, ἔπαρχον στόλου εὐνοίας ἕνεκεν.

Decimus Laelius praefectus classis annotante Secchio vix alius est quam Decimus Laelius qui quum in gratiam Cn. Pompeii accusator Flacci extitisset (Cic. pro Flacc. 6.), mox Asiaticis navibus praefuit (Iul. Caes. de bello civili III, 5.). Eius pater Laelius teste commentatore orationis Ciceronianae (Auct. class. II. p. 16.) in bello Sertoriano ab Hirtuleianis interfectus est: quem quidem Laelium et ipsum Decimum audiisse auctor est Iulius Obsequens Prod. cxix. cuius in libris olim falso legebatur *Didius Laelius* (cf. Frontin. Strateg. II, 3. 5.). Probabiliter Secchius cum aliis statuit Laelii, qui classi praefuit, filium fuisse Decimum Laelium Cornificii legatum, qui, ut Appianus (bell. civ. LVI.) et Dio Cassius (XLVIII, 21.) tradunt, a. u. c. 711. finem vitae sponte implevit, et nepotem eundem Decimi Laelii Balbi Consulis a. u. c. 748. qui in fastis nominatur D.LAELIVS.D.F.D.N.BALBVS. Itaque stemma Laeliorum, qui praenomine Decimi gaudent, hoc fuerit:

D. Laelius, in bello Sertoriano interfectus.
|
D. Laelius, praefectus navibus Asiaticis.
|
D. Laelius, legatus Cornificii.
|
D. Laelius Balbus, Consul.

Ceterum qui Laelius memoratur ap. Ciceronem Epist. ad Att. VIII, 3. XI, 7. 14. videtur idem ille Decimus Laelius esse, classi praefectus.

4536. *d.*

In insula *Arado*; ex schedis iisdem edidit Secchius l. c. p. 18. n. III.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟ
ΔΗΝΟΣ
ΑΝΤΙΟΧΟΝΔΗΜΟΚΡΥ
ΤΟΥΤΟΥΚΑΙΜΑΡΙΩΙ
ΝΟΣΚΑΛΩΣΓΡΑΜΜΑ
ΤΕΥΣΑΝΤΑ ❦
❦ ΤΩ ςΟΤ ΕΤΕΙ
ΤΕΙΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆ[μ]ος Ἀντίοχον Δημοκρ[ί]του τοῦ καὶ Μαρίωνος καλῶς γραμματεύσαντα τῷ ςοτ ἔτει τειμῆς χάριν.

Epochae Aradiorum initium ducendum ab auctumno a. u. c. 495. anno recuperatae autonomiae (vide Eckhel. D. N. Vol. III. p. 394 sq.). Unde annus inscriptionis 376. spectat ad a. u. c. 871. p. Chr. 118. unoque anno recentior est titulus n. 4536. *e.* in his Add. in quo signatus annus 377. est.

4536. *e.*

In insula *Arado*; ex schedis iisdem edidit idem l. c. p. 22. n. IV. Nuper denuo transcripsit et edidit Barthius Mus. Rhen. VII. 1849. p. 247. n. 4.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΑΡΑΔΙΩΝΔΑΜΙΝΜΝΑΣΕΟΥ
ΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝΤΑΚΑΛΩΣ
ΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣΕΝΤΩΖΟΤ
ΕΤΕΙΤΕΙΜΗΣΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ

Barthius vs. 2. solum ΤΟΝΔΑΜΙΝΜ, vs. 3. ΡΑ ΝΟΜΗΣΑΝ, vs. 4. ΙΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ, vs. 5. ΤΕΙΜΗΣ ΚΑΙΕΥΝΟ.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀραδίων Δάμιν Μνασέου, ἀγορανομήσαντα καλῶς καὶ φιλοτείμως, ἐν τῷ ζοτ ἔτει τειμῆς καὶ εὐνοίας χάριν.

De anno et epocha cf. n. 4536. *d.* Nomen Δάμεις habetur in Cilicia n. 4426. quod utrum ad formam Doricam Δᾶμις (cf. n. 5146. 5169.) revocandum sit necne, non liquet.

4536. *f.*

In insula *Arado*; ex schedis iisdem edidit Secchius l. c. p. 30. n. V.

. . . . . . ΙΗΒΟΥΛΙΙΙ . . . . . .
. . . . . . ΙΝΙΟΝΣΕΚΟΥΝ . . .
. . . . . ΧΟΝΣΠΕΙΡΗΣΟΡΑ . . .
. . ΩΤΗΣΕΠΑΡΧΟΝΝΘ . . . . . .
. . ΩΝΑΝΤΕΠ·ΙΤΡΟ . . . .
. . . ΥΙΟΥΛΙΟΥΑΛΞ . . . . . .
. . . ΛΡΧΟΥΙΟΥΙΟΥΔΑΙ . . . . .
. . . . ΡΟΠΟΝΣΥΡ . . . .
. . . . . ΩΙΛΕΓΕΩΝΟΣΕ . . . .

Ἀραδίων] ἡ βουλ[ὴ καὶ ὁ δῆμος
- - - - ίνιον Σεκοῦν[δον,
ἔπαρ]χον σπείρης [Θ]ρα[κῶν
πρ]ώτης, ἔπαρχον [ἔ]θ[νους Ἰου-
δαί]ων, ἀντεπίτρο[πον Τιβε-
ρίο]υ Ἰουλίου Ἀλ[ε]ξ[άνδρου,
ἐπά]ρχου [τ]οῦ Ἰουδαϊ[κοῦ ἔθνους,
ἐπίτ]ροπον Συρ[ίας καὶ Φοινίκης,
χειλίαρχον] λεγεῶνος ε - - -

De homine Secchius comparavit inscriptionem Latinam ap. Orellium Collect. inscrr. Latt. n. 2223. in qua T. Appius Alfinius Secundus quum aliis muneribus tum praefectura alae I. Aug. Thracum functus; recte ille dubitans ne non idem sit Secundus qui honoratur titulo nostro. Idem inde a versu 4. ita legebat: *ἔπαρχον νο[μέρων τ]ῶν ἀντεπι[στρατευσάντων ὑπὸ Γαΐο]υ Ἰουλίου Ἀλεξ[άνδρου καὶ ἐπά]ρχου Ἰου[λ]ίου Δαι - - -*, ratus Iulium Alexandrum h. l. memoratum esse illum, cuius ut *ὑποστρατηγοῦ* mentionem iniicit Dio Cassius LXVIII, 30. Parthorum rebellionem a Traiano repressam describens. At, ut nihil aliud dicam, vs. 5. *ἀντεπίτροπον* verum videtur licet syllabis vocabuli in apographo puncto diremptis; quumque vs. 7. mentio sit *Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους*, coniecerit aliquis intelligendum esse Tib. Iul. Alexandrum, qui a. p. Chr. 46. procurator Iudaeae fuit (cf. p. 311. *a.*); ut Secundus aliquando vicem gessisse illius Alexandri videatur. Hic autem Alexander optimo iure etiam *ἔπαρχος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους* dici potuit, quum ex voce *ἀντεπίτροπος* satis pateat eum fuisse procuratorem. Quid quod procurator Iudaeae etiam *ἔπαρχος ἔθνους Ἰουδαίων* appellari posse videtur. Cf. n. 4340. *b.* in his Add. Atque hunc ipsum titulum videor mihi cognoscere vss. 4. 5. Quo posito Secundus praefectura gentis Iudaeorum functus posthac vicem gesserit procuratoris Iulii Alexandri, mox procurator Syriae et Phoenices futurus. Haec si ita sunt, inscriptio est ex aetate Vespasiani. Neque non favet huic aetati mentio legionis v., quam constat post militiam in Ponto et Armenia exactam sub Carbulone missam esse in Aegyptum atque in Syria militasse flagrante bello Iudaico (Tacit. Hist. V, 1.). Iam vero legio v. una cum legione VIII. in nummis Beryti et Heliopolis celebratur inde ab Augusto, qui legionum harum veteranis colonias in Syria assignavit (vide Eckhel. D. N. Vol. III. p. 357. et p. 335.). Unde Secchius mentionem legionis v. in titulo nostro iniectam ad veteranos illius legionis trahit, dubitans, utrum legio v. Alauda an legio v. Macedonica intelligenda sit. Ego quum putem legionem v. bipartitam fuisse, et alteram partem Alaudam vocatam esse, Macedonicam alteram, illam in Germania egisse, hanc in Moesia, ita statuerim, in nummis Beryti et Heliopolis veteranos celebrari legionis v. Alaudae, quumque legio v. e Moesis excita ad bellum Parthicum dicatur (Tacit. Ann. XV, 6.), eam esse Macedonicam, ac proinde, si de aetate huius tituli recte indicavimus, eam ipsam legionem v. Macedonicam intelligi posse, in qua munere aliquo functus sit Secundus.

4536. *g*.

In insula *Arado*; ex schedis iisdem edidit Secchius l. c. p. 41. n. IV.

ΗΒC
ΟΔΗ
ΜΑΡΚΟΝ ΤΤΙΜΙΟΝ
ΜΑΡΚΟΥΥΙΟΝΦΑΒΙΛ
ΜΑΓΝΟΝΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΗΝ
ΛΕΓΕѠΝΟCΔ CΚΥΕΙΚΗ
ΤΟΝΕΑΥΤѠΝΠΟΛΙΤΗΝ
ΕΥΝΟΙΑCΚΑΙΤΙΜΗCΧΑΡΙΝ

Ἡ β[ουλὴ καὶ]
ὁ δῆ[μος ὁ Ἀραδίων]
Μάρκον [Σεπ]τίμιον,
Μάρκου υἱόν, Φαβί[ᾳ],
Μάγνον, ἑκατοντάρχην
λεγεῶνος δ̄ Σκυ[θ]ικῆ[ς,]
τὸν ἑαυτῶν πολίτην,
εὐνοίας καὶ τιμῆς χάριν.

Titulus aetate Septimii Severi non antiquior. Legionem IV. Scythicam per Phoenicen et Syriam divisam fuisse constat (Eckhel. D. N. Vol. III. p. 394.).

4536. *h*.

In insula *Arado*; ex schedis iisdem edidit idem l. c. p. 14. n. II.

ΑΡΙΣΤΩΝΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΙΕΡΕΑΚΑΙΣΑΙΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΩΡΟΒΟΥΛΟΝΤΩΝΥΛ
ΣΑΝΤΩΝΛΟΥΝΟΣΥ

Ἀρίστωνα [Ἀ]σκληπιάδου, ἱερέα Καίσα[ρ]ος Σεβαστοῦ, [π]ρόβουλον τῶν [πρυτανευ]σάντων - - - -

Falso Secchius vs. 3. init. nomen proprium statuit esse. Mitto eius commenta in fine, quae sensu cassa sunt.

4536. *i*.

In insula *Arado*; ex schedis iisdem edidit idem l. c. p. 48.

ѠΥΝ
ΚΟΜΜΟΛΟ
Ν ΠΟΛΙΟ

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ διαμονῆς τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος] Κομμό[δ]ο[υ Σεβαστοῦ] ἡ πόλι[ς. Cf. n. 5889.

N. 4537. p. 244. melius transcriptum edidit Bailius l. c. III. p. 130.:

ΥΠΕΡCѠΤΗΡΙΑCΤѠΝΚΥΡΙѠΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡѠΝ
ΟΥΑΛΕΡΙΟC. . . . . ΑΝΟCΙΕΡΕΥCΘΕΟΥΠΑΝΟCΤΗΝ
ΚΥΡΙΑΝΝΕΜΕCΙΝΚΑΙΤΟΝCΥΝΤΗΥΠΑΥΤΟΥΚ◦ΙΛ. ΑΝΑ
ΘΕΙCΗΠΕΤΡΑΤΕΛΕCΙȣΡΓ. . . ΝΤΑ. . . ΟΝΑΥΤΗC
ΑΡΧΕΛΑѠΥΙѠΗΡѠ

Vss. 4. 5. ex schedis Abekenii lectionem CYN ΤΗΥΠΑΥΤΟΥΚΟΙΛΑΝΑ . . ΘΕΙCΗΠΕΤΡΑ protulit etiam Henzenius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 66.

Ὑπὲρ σωτηρίας τῶν Κυρίων
Αὐτοκρατόρων
Οὐαλέριος - - - ανός, ἱερεὺς θεοῦ Πανός, τὴν
κυρίαν Νέμεσιν καὶ τὸν σὺν τῇ ὑπ' αὐτοῦ κοίλ[ῃ] ἀνα[τεθείσῃ πέτρᾳ τελεσιουργ[ηθέ]ντα [σηκ]ὸν αὐτῆς
- - - - - - - - Ἀρχελάῳ υἱῷ Ἡρώ[δου
- - - - - - -

Vs. 3. [Φλαουϊ]ανὸς coniicit Bailius, de Imperatoribus Diocletiano et collega cogitari posse debili coniectura ex nomine Valerii colligens. Vss. 4. 5. κοίλη πέτρα est cellula in rupe incisa ad recipiendum simulacrum numinis. Ad sensum igitur non multum a vero aberravimus olim quum reposuimus κόγχῃ. In fine mentio fit Archelai Herodis M. filii qui ethnarcha Iudaeae fuit, quae mentio quo pertineat in hoc titulo, nunc non liquet. Bailius verisimile putat esse officia eius erga sacerdotes et religionem Panis commemorata fuisse in parte tituli quae periit.

N. 4538. p. 244. edidit Bailius l. c. III. p. 132. ita:

ΤΗΝΔΕ. ΕΑΝΑΝΕΘΗΚΕ
ΦΙΛΕΥΙ. ΧѠΔΙΟΠΑΝΙ
ΟΥΙΚΤѠΡΑΡΗΤΗΡΛΥCΙ
ΜΑΧΟΙΟΓΟΝΟC

Apposite Cavedonius Annal. XIX. p. 168. comparat nummos Caesareae Paniadis, in quibus repraesentatur Iuppiter stans ad rupem, prope quam pedum Panis (Mionnet Descr. n. 21. Suppl. n. 4.).

Post n. 4538. insere:

4538. *b*.

In eadem rupe, ex qua sunt n. 4537. 4538. fragmentum misere habitum edidit Buckinghamus Travels among the Arab Tribes p. 403. quod ad n. 4539. me dixi praetermittere malle; nuper paulo accuratius edidit Bailius l. c. III. p. 133. et ex schedis Abekenii Henzenius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 66.

ΠΑΝΙΤΕΚΑΙΝΥΜΦΑΙC
ΜΑΙΗCΓΟΝΟΝΕΝΘΑΝΕΘΗ
ΚΕΝΕΡΜΕΙΑΝΔΙΟCΥΙΟΝ
ΟΥCC- - ѠC- - - ΙΠΟΓΓ- - ΟΥΙ
ΚΤѠ. . . CΙΜΑ. οΥΠΑΙ
C. ΕΡ- - - ΥΔΑΜΑ. . ΝΟC. ΡΗ
ΤΗΡ

Buckinghamus priores tres versus dedit pessime depravatos. Apographum Abekenianum hoc est:

ΠΑΝΙΤΕΚΑΙΝΥΜΦΑΙC
ΜΑΙΗCΓΟΝΟΝΕΝΘ- - ΕΘΗ
ΚΕΝ . . . ΑΝ . . . ΤΟCΙΟΝ
Ε. . . . . Π. . . . ΡΗCΥΙ
. . . . ΜΟΥCΑΙ
. . . . . CΙΑ. . . ΟΟΥΡΗ

Πανί τε καὶ Νύμφαις Μαίης γόνον ἔνθ' ἀνέθηκεν
Ἑρμείαν, Διὸς υἱόν, - - - - - - - -

Οὐΐκτω[ρ, Λυ]σιμά[χ]ου παῖς, Ἑρ[μογένο]υ δ' ἅμα [Πα]νὸς [ἀ]ρητήρ . . . .

Sacerdos Panis Victor Lysimachi filius notus est ex n. 4538. Is nunc Pani et Nymphis Mercurii imaginem dedicat. Secundi hexametri pars altera certa ratione restitui non potest. Probabilitate carent quae Bailius proposuit: ἀσσωτῆρ' vel ὁδηγητῆρ' ὑπὸ γαίην. Idem vs. 3. dedit Ἑρμαίου δ' ἅμα, proponens simul Ἑρμογενοῦς.

N. 4539. p. 244. vss. 1-9. scribe: Ἀγρίππα Μά[ρκ]ου ἄρχων ἔτους [σ]κγ ὀν[ε]ίρῳ χρ[η]σμοδο[τη]θεὶς τ[ὴ]ν κ[υ]ρ[ίαν] Ἠχὼ ἀνέθηκεν cet. Video in eandem sententiam incidisse Cavedonium, nisi quod ille vs. 7. τῶν βιοῤῥῶν legi posse putabat. Sed τὴν κυρίαν certum est. Ex apographo Abekeniano Henzenius (Bullet. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 67. edidit verba:

ЄΤΟΥϹ
ЄΚΓΟΝΙΡ.
ΧΡΗϹΜΟ.
ΔΟΥ.ΘЄΙϹ
ΤΗΝΚ......

unde editor illud feliciter, reliqua infelicissime exsculpsit: ἐκ πονηροῦ χρησμοῦ κελευσθεὶς τὴν κυρίαν Ἠχὼ ἀνέθηκεν. Vs. 14. extr. litteram C et vs. 15. extr. litteram H Abekenium vidisse idem narrat. De formula ὀνείρῳ χρησμοδοτηθεὶς cf. dictionem similem χρηματισθεὶς κατ' ὄναρ et quae ad n. 4331. in his Addendis annotavimus. Annus 223. obvius etiam in nummis Caesareae Paneadis (Mionnet Descr. n. 23.) ad epocham huius urbis revocandus est, quae initium habet a. u. c. 751. (cf. Eckhel. D. N. III. p. 342.). Itaque titulus in a. u. c. 975. p. Chr. 222. incidit. Quae dixi de Agrippa, nummis Caesareae Paneadis quodam modo confirmari monet Cavedonius (conf. Eckhel. D. N. III. p. 341. 491.), originem tamen nominis recte repetens a M. Agrippa Augusti genero, qui missus est in Syriam.

N. 4540. p. 245. vs. 3. ΦΑΦΑ ingeniose Cavedonius l. c. ita explicat, ut siglum praenominis Flavii (Φ[λ.] Φ[λ.]) bis praemissum sit nominibus Εὔνομος et Ἀγριππεῖνος, quo indicaretur utrumque Flavium audiisse. Hoc nominibus plene scriptis alias ita efferri solet Φλάβιοι Εὔνομος καὶ Ἀγριππεῖνος. Cf. ad n. 4541. in his Add.

N. 4541. p. 245. vs. 2. ΦΦΛΛ, i. e. Φλ(άβιος) Φλ(άβιος) explicat Cavedonius. Nempe Φλάβιος Καπίτων καὶ Φλάβιος Ναπαῖος. Cf. ad n. 4540. in his Add.

N. 4544. p. 246. in lacuna fuisse nomina Avidii Cassii de industria deleta egregie annotat Cavedonius Annal. XIX. p. 168. Avidius Cassius in Orientem missus est finito bello Parthico a. u. c. 919. (vide Borghesium Iscr. di Burbul. p. 59.). Eo anno titulus positus pro salute et victoria M. Aurelii et L. Lucii ad bellum cum Marcomannis et Quadis gerendum proficiscentium.

N. 4546. p. 248. vs. 3. scribe Γ(άϊος) Ἐλεύϊος, ut recte legit Letronnius (Extrait de la Revue archéol. viime année, 1850. p. 8.). Monuit Cavedonius.

N. 4551. p. 247. *b.* lin. 27. 28. 29. deleantur. Iulius Saturninus videndum ne sit idem ille qui Lyciae et Galatiae Praeses fuit n. 4013. 4272. De xenodochiis Cavedonius conferri iubet Furlanettum Append. ad Forcellin. v. *xenodochium.*

N. 4554. p. 248. videtur mihi nunc Gesenius recte cogitasse de deletis nominibus Alexandri Severi, non quod etiam alias huius Imperatoris nomina iussu Maximini exstincta videntur (cf. n. 4562. Borghesium Mem. dell' Inst. arch. p. 297. Avellinum Opusc. III. p. 211.), sed quod formula ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης aptius de Alexandro Severo explicari potest. Accedit quod etiam legionis nomen deletum est, quam Cavedonius l. c. p. 169. ingeniose coniecit esse VII. Geminam Alexandrinam, ut belli Germanici, ita fortasse expeditionis contra Persas participem factam (cf. Borghes. l. c. p. 298. Annal. Inst. arch. XI. p. 152.). Itaque si epocham urbis cum Cavedonio credideris ex a. u. c. circiter 968, repetendam esse, adoptatam illam fortasse ob Caracallae in Syriam adventum (cf. Eckhel. D. N. VII. p. 214. 274.), annus 16. qui titulo subscriptus est, videri potest in annum incidere eum, quo Severus Alexander contra Persas profectus est; ut pro eius salute et victoria titulus poni potuerit. Postremo quod de epocha Rabbathmomae dixi, nunc retracto, postquam ex nummis Severi et Caracallae constat eam altius repetendam esse, quam visum est Eckhelio (vide Mionnet Descr. n. 53. Suppl. n. 24.).

N. 4556. p. 249. *b.* de forma κόγχης Cavedonius l. c. conferri iubet Viscontum Mus. P. Clem. VII. tab. 18. et nummos Bybli ap. Mionnet Descr. n. 132. Suppl. n. 70. (coll. Sestino Mus. Hederv. III. p. 82.); de opere inaurato inscriptionem Vol. II. n. 3148. et aliam ex Aegypto reportatam Vol. III. n. 5100.

N. 4561. p. 250. vide ne subsit nomen Σάτου[ρος].

N. 4562. p. 250. de deleto nomine Alexandri cf. ad n. 4554. in his Add.

N. 4566. p. 251. vss. 3. 4. 5. Cavedonius l. c. p. 170. ita legit: Θεοῦ Τραϊανοῦ *leg(ionis). I. P(arthicae)* vel *P(iae) ex leg(ione) III. K(yrenaica)* scil. promotus, translatus. Cf. Marini Fratr. Arv. p. 629. 630. Orellii Collect. inscrr. Latt. n. 3454.

N. 4568. p. 251. vs. 2. Χαιρεσιφάνη scribendum putat Cavedonius l. c. p. 170. contra analogiam.

N. 4578. *b.* p. 253. vs. 5. extr. scribe πιστῶν. Videtur πιστὸς titulus esse dignitatis alicuius. Etiam n. 4590. πιστῶν referendum ad nomina Κασσίου Μαλιχάθου et Παύλου Μαξιμίνου, non ad Μαρδόχων.

N. 4578. *c.* p. 253. vs. 3. verba ἡγεμόνος — κατὰ ἔθνος Φοινίκων Cavedonio l. c. recte videntur pertinere ad praesidem Syriae Phoenices secundum divisiones earum provinciarum factas a Septimio Severo et a Constantino M. (conf. Borghesium Iscr. di Burbul. p. 60. 61.). Idem coniicit scribendum esse vs. 4. ΔΑΛΜΑΤΙΟΥ vel adeo ΔΑΛΜΑΤΙΟϹ. Bene, ut vi-

detur. Nomen est Praesidis Syriae et Phoenices. Ac videndum, ne intelligi possit Dalmatius s. Dalmatius Caesar, fratris Constantini M. filius, quem Antiochiae commoratum esse tradit Theophanes Chronogr. I. p. 45. edit. Bonn. *γνοὺς δὲ ὁ βασιλεὺς τὰς κατὰ Ἀθανασίου διαβολὰς Δαλματίῳ πρῶτον τῷ ἰδίῳ ἀνεψιῷ ἐπιτρέπει τὴν ζήτησιν εἰς Ἀντιόχειαν ὄντι*, et cuius facinus in vicinia Syriae patratum prodit Cedrenus Hist. T. I. p. 519. edit. Bonn. *Καλόκαιρος δὲ ἐν Κύπρῳ τυραννήσας ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας ὑπὸ Δαλματίου ζῶν κατακαίεται.* Conf. Theophan. Chronogr. I. p. 43. edit. Bonn. Utut est, nomen *ἡγεμόνος* videtur esse *Δαλμάτις*, i. e. *Δαλμάτιος*, in quo auctor tituli sibi indulsit producere syllabam paenultimam. Scribe igitur vs. 4. *ἔπλετο Φοινίκ[ω]ν Δα[λ]μάτιος, ἄντα δό[μο]ιο.*

N. 4582. p. 255. vs. 2. *ἀγαπητῇ ἀλόχῳ* mavult Cavedonius l. c. Non male. Cum formula *στέφανον νίκης νοσφίσατο* vs. 7. idem comparat verba Pauli Ep. II. ad Timoth. IV, 8. *ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος.*

N. 4585. p. 256, scribe: *ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης καὶ αἰωνίου διαμον[ῆς τῶν Κυρίων] ἡμῶν [Αὐτοκρατόρων Καισάρων Γ. Ἰουλ. Μαξιμείνου καὶ Γ. Ἰουλ. Μαξίμου τοῦ] υἱοῦ αὐτοῦ Σεββ.* cet. et in annotatione: Titulus ad a. u. c. 989. pertinet commonstrante Consulatu Africani, quem M. Antonium Gordianum Africanum filium esse evicit Borghesius Mem. dell' Inst. arch. Rom. I. p. 320 sqq. Nomina Maximini et Maximi Augustorum (cf. Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 291. et 298.) coniiciente Cavedonio deleta fuerint quum Maximinus inimicus declararetur, cognito de Gordianis Africanis Romae creatis nuntio. Votum factum pro salute et victoria Augustorum Cavedonio videtur lucem afferre titulo PARTH. MAX. quem Maximinus tulit in inscriptione ad a. u. c. 990. pertinente (vide Orelli Coll. inscrr. Latt. n. 964.). De designatione Pomponii Iuliani, qui legatus pro Praetore Syriae Phoenices annexa tum Palaestina fertur (conf. Borghesium Iscr. di Burbul. p. 61.), Cavedonius comparat Traianum Decium, qui in inscriptione Lusitaniae ex a. u. c. 991. similiter deletis nominibus Maximini audit LEG. AVGG. PR. PR. (cf. Borghesium Dipl. di Decio p. 22.) non immemor inscriptionis Romanae a. 997. ap. Fabrett. p. 339. n. 511. in qua qui Pomponius Iulianus memoratur, fortasse idem ille sit, quem sistit titulus noster.

N. 4592. p. 257. Imperatorem, cuius nomina et elogia deleta sunt, Cavedonius l. c. p. 171. non improbabile putat esse Severum Alexandrum (conf. n. 4554. 4562.) aut Elagabalum.

N. 4593. p. 258. dele annotationem de Consulibus, et scribe: Annus Consulatus est a. u. c. 1084. p. Chr. 331. nominibus Bassi et Ablavii notatus. In contextu litteris minusculis expresso legendum Cavedonius putat: *Σατορνῖνος Οὐετρα(νίου), — Ἀβουῤῥις — Ἡράκλιτος Οὐετρανίου.* Fortasse recte.

N. 4598. p. 259. tractavit Ferd. Piper Zeitschr. für Alterthumswissensch. 1845. n. 40. demonstrans titulum a Stoico oriundum esse. Omnino eo refertur formula *ἀείζωος θεός.* Quippe Stoici *τὸ ἀείζωον* Iovi tribuerunt utpote *ἀεὶ ζῶντι* et *τοῦ ζῆν* auctori, quemque Iovem mundi animam praedicabant esse, eum abolito nomine mythologico *θεὸν* simpliciter vocare solebant. Monet praeterea vir doctissimus etiam *τὸ πεπρωμένον τέρμα* cum philosophia Stoicorum convenire (vide Plutarch. de Stoic. rep. c. 47. p. 1056. c.), neque obstare *βουλὰς τοῦ θεοῦ*, quas quum Chrysippus ad fatum rettulerit (vide Plutarch. l. c. c. 34. p. 1050.), tum nihil dicit esse aliud, quam causas rerum. Conf. n. 6199.

N. 4601. p. 260. in textu litteris minusculis expresso lin. 2. scribe [*Κομμόδου*] pro [*Οὐήρου*]. Hoc pridem notatum in schedis meis. Posthac vidi monere etiam Cavedonium l. c. qui de Martio Vero post oppressam demum Avidii Cassii seditionem Praeside Syriae ablegat ad Borghesium Iscr. di Burbul. p. 39.

N. 4602. 4603. p. 260. nomina de industria deleta esse censet Cavedonius l. c. p. 172. monens vestigia nominis *Πρίσκου* idonea esse ad coniiciendum laudari filium Prisci fratris M. Filippi Imp. de quo Zosimus I, 19. *καὶ Πρίσκον ἀδελφὸν ὄντα τῶν κατὰ τὴν Συρίαν προεστήσατο στρατοπέδων.*

N. 4608. p. 262. *b.* in annotatione extr. adde: *quo anno nummis huius Imperatoris libertas celebratur et laetitia publica.* Monuit Cavedonius l. c. p. 172. qui scite annotat omissum esse in praescriptis *καὶ νίκης* ut in titulis pro salute Antonini Pii positis. Titulus denuo tractatur in libello posthumo Letronnii (Revue archéol. VIIme année. 1850. Extrait p. 10 sq.): „le pluriel *ἐπιστύλια* est assez remarquable; il paraît que l'auteur a considéré à part l'entablement des colonnes et celui des pilastres, à moins toutefois que conservant le singulier ΤΟ on ne lise: ΤΟ - - . ΕΠΙϹΤΥΛΙΔ, qui serait une abréviation de *ἐπιστυλίδιον*, forme diminutive de *ἐπιστύλιον*." Posterius probabile non est. Quodsi in fine ΚϹ in ϹΕ mutatum ibat Letronnius, falli videtur. Neglexit idem anni designationem ΔΙ, in qua ei videbatur esse ΜΑΥΡ, lacunam ante has litteras statuenti.

N. 4609. p. 262. in contextu litteris minusculis expresso vs. 2. scribe: *καὶ Π. Σεπ[τιμί]ου [Γέτα Καισάρων]* cet. quae restitutio per incuriam nescio quam mutata est in *Λ. Αὐρηλίου Οὐήρου.* Error non fugit Cavedonium.

N. 4610. p. 262. vs. 6. in contextu litteris minusculis expresso scribe: *[σ]τρ(ατιώτης) λ(εγιῶνος) γ̄ Κυ(ρηναϊκῆς)*, ut praeclare vidit Cavedonius monens legionem III. Cyrenaicam dictam Antoninianam videri de Caracalla, ut postea cognominata sit Valeriana Galliena (conf. Cardinali Dipl. p. 299.), atque etiam exemplum adstruens ex inscriptione ad a. 212. pertinente, in qua est mentio LEGIONVM III ANTONINIANARVM (cf. Labum Ara ant. d' Heinburgo p. 63.

et Borghesium Dipl. de Tr. Decio p. 33. 34.). Nihili est *ἄρκης Ἀντωνινιανῆς*, quod dedi ad exemplum *ἄρκης Λιβιανῆς* Vol. II. n. 3484. 3497. quam lectionem egregie submovit Cavedonius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 127 sq.

N. 4612. p. 263. vs. 4. in contextu litteris minusculis expresso scribe *Μοινίου Χλαμμέους*. Exemplum nominis Moenii protulit Cavedonius ex marmore Mus. Estensis (Indic. p. 62.), in quo habetur M. MOENIO.C. Cf. Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 107. 108.

N. 4616. p. 264. Legatum pro Praetore, cuius nomina deleta sunt (cf. n. 4544.), Cavedonius l. c. coniicit esse Lusium Quietum, qui a. u. c. 869. a Traiano missus est in Palaestinam (Dio Cass. LXVIII, 32. Euseb. Hist. eccl. IV, 2.), decennio fere ante Consulatu ornatus. Eius nomina in monumentis deleta esse posteaquam Hadriano suspectus ad mortem datus esset, idem suspicatur Cavedonius. Itaque titulus, quem ob elogium Dacici dixi a. u. c. 836. non antiquiorem esse, propter omissum elogium Parthici a. u. c. 869. non posterior est.

N. 4617. p. 264. Cavedonius censet significari consulatum Iulii Saturnini, ut alias Africani (n. 4585.), et Bassi et Ablabii n. 4593. (cf. n. 4644.), ut nihil mutandum sit in lectione *ὑπατεύοντος Ἰουλίου Σατουρνείνου*. Cui coniecturae nihil habeo quod opponam, praesertim quum etiam Proconsulatus in Syria offendat. Itaque adoptata Cavedonii coniectura si Iulius Saturninus sit, qui Consul fuit a. u. c. 1017. p. Chr. 264. vulgo Amulius Saturninus, Imperator, cuius nomina interierunt, fuerit Gallienus. Proinde legendum videtur:

Ἔτους [δωδεκάτου τοῦ] Κυρίου Αὐτοκράτορος [Καίσαρος Λικινίου Ἐγνατίου Γαλλιηνοῦ] ὑπατεύοντος Ἰουλίου Σατουρνείνου cet.

Itaque in annotatione dele verba: *Iulius Saturninus Proconsul est idem, cuius est epistola ad Phaenesios data n.* 4551. et quae sequuntur.

N. 4618. p. 264. vss. 2. 3. 4. Cavedonio subesse videtur *ἀρχὴν ἄρξαντι τῶν δεκάνδρων πραγμάτων ζητέων*, qnod quomodo conciliari possit cum litteris superstitibus vs. 2., equidem non video, ut mittam *ζητέων* nihili esse.

N. 4624. p. 266. Epocha, ad quam pertinet annus 109., ignota esse putanda est, recte monente Cavedonio iusto antiquiorem videri titulum, si statuatur epocha Pompeiana. Videndum, ne epocha sit Bostrenorum statuenda (a. u. c. 858.). Conf. ad n. 4659. in his Add. Quo posito annus 109. respondet a. p. Chr. 212. Idem dictum velim de n. 4635. 4641.

N. 4635. p. 267. de epocha ad quam pertinet annus 253. vide ad n. 4624. in his Add.

N. 4637. p. 268. Gesenius ad Burckhardti Itin. Syr. I. p. 178. translat. Germ. p. 506. siglum ₩ significare 30 dicit coll. Grut. p. 704. 801.

N. 4639. p. 268. vss. 6. 7. Cavedonius non male coniicit legi posse *ἐγ λεγεῶνος ᾱ [Ἀθηνᾶς]*. Cf. Borghes. Annal. Inst. arch. Rom. XI. p. 140.

N. 4640. p. 268. vss. 2. 3. *Οὐετρανοὶ ἐπίσκοποι* i. e. *veterani speculatores* probabiliter legit Cavedonius coll. Eckhel. D. N. VI. p. 53.

N. 4641. p. 268. de epocha, ad quam pertinet annus 260., vide ad n. 4624. in his Add.

N. 4643. p. 269. in contextu litteris minusculis expresso lin. 2. scribe ✶ *ιε̄ μυρ.* Cf. Elem. epigr. Gr. p. 353. Monuit Cavedonius simul coniiciens litteris in fine ΠΠ subesse *ἱππικοῦ*.

N. 4643. *b.* vss. 5. 6. scribe: *τ[έ]κνοις ὅ[π]ό[σ]ους [π]αρέλαβεν*, ut vidit Cavedonius.

N. 4644. p. 269. de Imperatore tituli aliter statuit Cavedonius l. c. p. 175. qui quum sibi persuadeat nomina Imperatoris et legati de industria deleta esse, quod Gordiano accidisse non probabile sit, Philippum I. designatum censet ipsis Bostris oriundum, ubi positus titulus est. Hoc quo probabilius videatur, epochae Bostrenorum principium ait esse aequinoctio verno a. u. c. 858. ac proinde annum 139. in priores menses incidere a. u. c. 997., ut Philippo mense Februario Imperatore renuntiato fieri facile potuerit, ut patria pro eius salute et victoria votum fecerit. Ceterum legatum, cuius ex nominibus supersit MAPK, fortasse legendum *Μαρκίου*, videri posse fuisse affinem Marciae Otaciliae Philippi I. uxoris, quum constet perfidum Imperatorem inprimis propinquos suos honoribus auxisse. Huic argumentationi obstat primum quod demonstrari in titulo tam mutilo ex lapide fracto transcripto non potest nomina Imperatoris et legati dedita opera esse exstincta, deinde quod probabile non est Bostrenos tam celeriter aliquid dedicasse novo Imperatori, ut annum 139. subscribere potuerint, denique quod, quum vix dubium sit quin in praescriptis fuerit *καὶ νίκης*, haec formula parum apta est Philippo, quum contra praeclare conveniat Gordiano adversus Persas profecto. Haud scio an nunquam in titulis pro salute Philipporum positis obvia formula sit *ὑπὲρ νίκης* (cf. n. 4516.).

N. 4646. p. 270. *στρώματα* Cavedonio videntur inprimis esse pavimentum, area lapide constrata; *κρηπὶς* est margo. Vocem *στρῶμα* habes etiam de tecto Vol. II. n. 2266.

N. 4647. p. 270. *ἀπὸ φλαμένος* eo sensu dictum videtur Cavedonio ut significet *ex-flamine*, ad analogiam formularum in titulis Latinis obviarum *ex-consule*, *ex-pedite* (cf. Marinum Fratr. Arv. p. LXXVIII.). Fortasse recte. Certe *ἀπὸ φλαμένος* significare potest, *quum flamen fuisset* vel *deposito flaminis munere*. Quamquam hac in re usitatior numerus pluralis, ut *φλαμὴν καὶ ἀπὸ ἀγωνοθετῶν* (Vol. I. n. 521.), et praepositio *ἐξ*, ut docent locutiones *ἐκ πενήτων πλούσιοι*, *ἐκ δούλων ἐλεύθεροι γεγένηνται*.

N. 4651. p. 271. non obsum, si quis cum Cavedonio numerales malit restituere ΕΙϹ, ut annus sit 215. ac proinde titulus aequalis habeatur inscriptioni n. 4648.

N. 4658. p. 272. temporibus Elagabali, cuius avus Avitus audiit, hoc Aviti nomen per Orientem divulgatum censet Cavedonius.

N. 4659. p. 272. dele annotationem et scribe: *Annus 280. ad epocham Bostrenorum exigendus videtur, quae incipit a. u. c. 858. unde titulus a. p. Chr.* 387. *positus est.* Monuit Cavedonius, qui quod putat inscriptionem Christianam videri, non ita certum est. Certe ex formula ἐξ ἰδίων κόπων γεωργικῶν colligi id non potest. Nam tituli n. 4582. 4598. simul comparari non possunt. Vide ad n. 4598. in his Add.

N. 4661. p. 273. Lectionem a nobis propositam probavit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte T. II. p. 536. Extrema nuper ingeniose restitutum ivit Cavedonius l. c. p. 176 sq. proponens:

[ἐπὶ Ἀττιδίου Κ-
ορνηλι[ανοῦ πρεσβ. Σεββ. ἀν]τιστ[ρατήγου,] ὑπατ[είᾳ Ἀππί]ου Ἀν[νίου - - -

unde annus inscriptionis incideret in a. u. c. 913. Quippe qui Cornelianus initio belli Parthici M. Aurelio Imp. repulsus est a Vologeso (Capitolin. in Marc. 8.), a. u. c. 915. legatus pro Praetore Syriae fuit, ut colligi ex inscriptione potest a Borghesio (Iscr. di Burbul. p. 63.) restituta, in qua est SVB ATRIDIO CORNELIANO. LEG. AVGG. PR. PR. Idem Cornelianus nihil obstat quo minus vel a. u. c. 913. praeses Syriae fuerit; idque probabile videri potest ex vestigiis nominis Consulis, quod composuit Cavedonius. Alius L. Attidius Cornelianus, fortasse filius Praesidis Syriae, sacerdos cooptatus in collegium quoddam a. u. c. 943. habetur ap. Gruter. p. ccc. 2. (cf. Borghesium Mem. dell' Inst. I. p. 259.). Atque ex hoc quidem titulo scripturam nominis Ἀττιδίου, ex altero formulam Σεββ. adoptandam censebat Cavedonius. Illud haud dubie recte. De altero dubitari potest. In hac egregia Cavedonii coniectura illud solum aegre fero, quod lectio ΥΠΑΤΕΙΑΑΠ ΠΙΟΥ ob spatium residuum admitti non potest, fortasse illa reiicienda etiam propterea quod formula ὑπατείᾳ τοῦ δεῖνος in titulis recentioris demum aetatis comparet. Itaque videndum ne uterque Consul illius anni designatus fuerit praemisso participio decurtato ΥΠΑΤ pro ΥΠΑΤΕΥΟΝΤωΝ. Et decurtata vocabula etiam in iis quae praecedunt admittere debebimus. Hinc proposuerim:

[ΕΠΙΑΤΤΙΔΙΟΥΚ
ΟΡΝΗΛΙ[ΑΝΟΥΠΡΕϹΒϹΕΒΑΝ]ΤΙϹΤ[ΡΑ]ΥΠΑΤ[ΑΠΙ]ΟΥΑΝ[ΝΙΟΥ - - - - - -

Quae si ita sunt, in contextu litteris minusculis expresso vss. 6. 7. scripseris:

[ἐπὶ Ἀττιδίου Κ-
ορνηλι[ανοῦ πρεσβ(ευτοῦ) Σεβ(αστοῦ) ἀν]τιστ[ρα(τήγου)], ὑπατ(ευόντων) [Ἀπ(π)ί]ου Ἀν[νίου - - - - -

N. 4662. *b.* p. 273. vs. 4. omnino dubia lectio est πρεσβευτοῦ. Cavedonius l. c. βουλευτοῦ substituit. Ne hoc quidem satisfacere videtur. Vide ne fuerit λογιστοῦ πόλεως (cf. Vol. II. n. 1069.); etsi vel hoc intutum. Expectandum melius apographum. Voce ἐμβόλου partem hippodromi significari opinatur Cavedonius coll. Od. Mülleri Enchirid. art. p. 378. ed. sec. §. 290. 2. et Visconti Mus. P. Clem. V. tab. app. A. Fortasse recte.

N. 4667. p. 274. novum apographum edidit L. de Laborde Revue archéol. IV, 1. p. 256.:

(*a*) (*b*) (*c*)
ΑΡΡΙΑΝ ꟼΟΜ ΣΑΘΕ ΤΧ
ΔΟΥΗΙΜ3 Λv·ΡΝΙΛΜ∘ΡΥΝΙΝΘΕΤΜ-ΝΚΛΙΓΛΥΗ3ΧΕΡΗ
ΝΟΥΣΟΣΙΙΛΝΣΑΝΚΙΡΙΡΗΡΙΛΣΗΑFΙΣΑΙΛΗΤ∘ΥΤ∘ΔΕΜΗΝΚΡΑ ΤΗΜ∘Υ
ΤΡΗΤΑΙΗΕΛΡΑΒΙΤΕΤΕ ΤΜΗΤΟΡΡ∘ΛΙΕΑΥΕ∘ΝΙLΜ
ΤωΤΕΠΛΤΗΕΒΔ∘ΜΜΤ∘ΝΤ∘ΝΑΚΑΙΚΙΚ ΝΑΥΚ∘ΒΛΝΑ
Α°ΚΕΝ∘ΥΝΕΚΑΜΗΡΙΓΗΡΑΙΗΘ ΝΥΑΕ ΛΙΗΡ∘ΜΗΝ
(*d*) (*e*)

hoc apographum id boni habet, ut doceat altero hexametro medelam adhibendam esse paulo diversam ab ea, quam olim proposuimus. Quippe in hoc titulo ut pro Δ est Δ, ita pro Π videtur obtinuisse forma ΡΡ, ut colligi potest ex scriptura ΜΗΤρΟ ΡΡΟΛΙϹ et ΛΙΡΡ∘ΜΗΝ. Itaque ΡΡ fraudem fecerit fragm. *a.* vs. 2. extr. ubi est ΡΥΝΙΝ. His ductibus subesse videtur ΡΡ∘ΛΙΤΑΙ sive ΡΡ∘/ΕΙΤΑΙ, in qua voce littera ∘ minori modulo incisa effugere aciem transcribentium potuit. Quae ibi praecedunt litterae, terminationem aoristi ΑΝΤ∘ continent. Initio versus litterae ΔΟΥΝΙΜ mutandae in ΔΟΥΜΟΙΤ. Haec igitur si ita se habent, scribendum erit:

ΑΥΣ∘ΝΙωΝΔΟΥΜ∘Ι[ΤΕΙΜΗΝΚ∘ΜΙΣ]ΑΝΤ∘ΡΡ∘ΛΙΤΑΙ

ut distichon secundum hoc est:

Αὐσονίων δ' οἱ μοὶ [τειμὴν κομίσ]αντο πολῖται
Θε[σ]μῶν καὶ γλυ[κ]ερῆ[ς πρῶτος ἔ]γωγε πάτρης.

Ceterum mirum quod hoc quoque apographum

fragm. *a.* vs. 3. servat formam Σ in ductibus ΙΙΛΝ ΣΑΝΚΙΡΙΡ, ut prope dixeris subesse ΠΑΝΣΑΚΤΗΡ, i. e. πανσακτῆρ' epitheto Orco tributo, quo sensu dicitur πανδεκτὴρ s. πανδέκτωρ. Quam in sententiam certe comparari posset Ξέρξα Ἅιδου σάκτορι ap. Aeschyl. Pers. 919.

N. 4668. p. 275. tit. *a.* tractavit nuper Hoggius Transact. of the Roy. Soc. of lit. Second series. Vol. VIII. p. 229. qui vs. 1. legit [Φ]αῦστος pro Αὖ-[λ]ος, siquidem ꟾC videtur esse ligatura pro CT. Non male, nisi quod improbabile est quod putat ΑΥ scriptum esse pro ΦΑΥ, ut intelligatur littera Φ. Videndum potius ne littera Φ ligata fuerit elemento praecedenti. Deinde vs. 3. ubi exempli gratia ἐν[θάδε ἐ]λ-θ[ών] dedimus, Hoggius ob exiguum spatium commendat ἔν[θα ἐ]λθ[ών].

Tit. *f.* vs. 3. in lapide ΠΑΝΕΜΗΧΙΡΙ esse contendit Barthius Mus. Rhen. philol. VII. 1849. p. 268. quod si ita est, auctor videtur personam aliquam compellasse dicendo: Πανέμη χ[α]ῖρ[ε].

Tit. *g.* vide ne scriptum fuerit μνησθῶσι Μοῦσης, Σαμουήλ, quo posito deleatur annotatio ad hunc titulum.

In eodem loco rupi incisas inscriptiones, quae sequuntur, transcripsit et edidit Barthius l. c. p. 269. n. 76. 77. 78.

k. ΚΑΙΡΗΡΥΛΛΟC

l. ΚΑΡΗЄΥΒΟΥ

m.
ΡΡѠCΘΑ/
ΠΒΟΔѠ
ΜΟC

Tit. *k.* fuerit: - - καὶ [Β]ήρυλλος, aut si nihil deest, Και[κίλιος] [Β]ήρυλλος.
Tit. *l.* fortasse ΚΑΡΜ, ut sit: Καρ[μ](ίνιος) Εὔβου[λος].
Tit. *m.* [ἐ]ῤῥῶσθαι Π[ρ]όδωμος?

Pag. 283. *b.* lin. 31. lege: *Diopolites.*

Ibid. lin. 35. lege: 4712. *b.* pro 4713. *b.*

Ibid. lin. 48. Naucratem nomum nunquam extitisse putat Letronnius Rec. des inscr. T. II. p. 50. In nummis ΝΑΥΚΡΑΤΙC legitur, unde sane colligi potest quod etiam aliunde collegimus aetate Romanorum nomum huius nominis non obtinuisse. Videtur autem etiam ab aetate Ptolemaeorum abiudicandus, siquidem Naucratis urbs Graeca fuit, ut Ptolemais.

Pag. 284. *b.* lin. 10. scribe n. 4911. Diximus ex uno Pathyritico nomos duos natos esse, Hermonthiten et Latopoliten. Hoc ita verum est, ut tamen Pathyriticus et Latopoliticus eodem tempore obtinuerint, antequam Hermonthites Pathyriticum aboleverit. Nam ut aetate Romana Hermonthites et Latopolites uni stratego paruerunt, ita aetate Ptolemaeorum Pathyriten et Latopoliten uni stratego demandatos esse docet nunc titulus n. 4930. *d.* in his Add. Cf. n. 4897. tit. *b.* in his Add.

Contra opinionem Peyroni Droysenius, ut indicavimus, diversos putat Perithebaicum cum Diospoli urbe ab orientali, Pathyriticum cum Memnoniis ab occidentali ripa. Diversos esse nunc etiam Letronnius (Rec. des inscr. T. II. p. 109 sq.) concedit, monens tamen et Perithebaicum et Pathyriticum ad ripam occidentalem porrigi, quia in papyro Greyano legatur ἐν Θυναβουνοῦν ἐν τῇ Λιβύῃ τοῦ περὶ Θήβας et ἡ Λιβύη τοῦ Παθυρίτου et ἡ Λιβύη τοῦ Κοπτίτου. Hinc Perithebaicum et Pathyriticum et Coptiten ad utramque Nili ripam porrigi partemque ad ripam laevam sitam communi nomine Λιβύην vocari collegit. Sunt igitur hi tres nomi contigui totidem zonas plus minusve largas constituentes a meridie septentrionem versus, ita ut Pathyrites et Perithebaicus Memnonia attingant ad montes Libyae porrecta; unde quae ad Memnonia Perithebaici nomi pertinebant negotia, a magistratibus Diospolis, quae ad Memnonia Pathyritici, a magistratibus Hermonthis pertractabantur: id quod ex papyris apparet. Ceterum Perithebaicum nomum Letronnius putat exiguum fuisse urbe Thebarum eiusque agro circumscriptum. Et tamen videtur idem Διοπολίτης μέγας dictus esse, utpote Διόσπολιν τὴν μεγάλην continens, a quo distingueretur nomus Διοπολίτης μικρὸς cum urbe Diospoli parva, cuius nomi mentio fit n. 4930. *b.* in his Add. Certe qui in inscriptionibus papyrisque ὁ περὶ Θήβας (ap. Ptolem. ὁ Θηβῶν νόμος) audit, in nummis Hadriani est ΔΙΟΠΟΛΜЄ i. e. Διοπολίτης μέγας; Diopolites minor est Διοπολίτης Ptolemaei et qui simpliciter ΔΙΟΠΟΛΙΤΗC vocatur in nummis.

De Plinio praeter Hermonthiten etiam Pathyriten memorante nobiscum consentit Letronnius l. c. Debuit Plinius pro Pathyritico nomum Thebarum recensere. Quando autem Hermonthites Pathyritico substitutus sit, ignoratur. Titulus, qui Pathyriticum et Latopoliticum memorat (n. 4930. *d.* in his Add.) est ex aetate Ptolemaei Auletae. Eiusdem aetatis est etiam n. 4897. tit. *b.* vss. 1-10. in quo mentio fit Pathyritici nomi. Ex inscriptionibus quae Hermonthitici et Latopolitici mentionem continent, vetustissima est n. 4911., non ea Augusto Imp. antiquior. Quae quum infra inscriptionem ad a. XIV. Augusti pertinentem exarata sit, non inepte Letronnius suspicatur referri ad eum annum posse. Indeque statuit Hermonthiten nomum institutum esse inter regnum Ptolemaei Auletae et imperium Augusti. Quumque iudice Champollione templum urbis Hermonthis a Cleopatra filium Caesarionem enixa ornatum ac fortasse exstructum videri possit, Letronnius eo inclinat ut horum sollemnium ad Caesarionem spectantium occasione oblata nomen metropolis ad denominandam provinciam translatam esse coniiciat, abolito nomine vetusto a metropoli pridem exstincta repetendo, cuius metropolis in vico Pathyri diu perdurarunt vestigia (conf. Ptolem. Geogr. IV, 5. κώμη Ταθυρίς, ubi scribendum Παθυρίς).

At Panopolites et Thinites pro uno nomo, ut voluit Peyronus, haberi non possunt, quippe quorum nomina et scriptorum et nummorum fide atque

etiam in inscriptionibus accurate distinguuntur. In quo memorabile Thiniticum nomum etiam recentiore aevo perdurasse, ut docet eius mentio in inscriptione Cyzicena Vol. II. n. 3692.

Pag. 285. quae de Eupatore diximus, probat Letronnius Rec. des inscr. Gr. cet. T. II. p. 536.

Pag. 286. *b.* et 287. *a.* ex usu pervulgato Cleopatram Soteris II. et Alexandri I. matrem Coccen cognominatam diximus. Hunc usum qui praeivit Letronnius (Interpret. Strab. V, 340.), nuper nomina ignominiosa Ptolemaeis indita pluribus persequens (Journ. des Sav. 1842. p. 706. 707.) monuit non Cleopatram, sed Alexandrum I. fortasse ob vultum rubrum ulceribusque distinctum κόκκην cognominatum fuisse. Quippe Alexander I. dicitur ὁ κόκκης καὶ παρείσακτος ἐπικληθείς (Strab. XVII, 794.). Et sane errorem auctoris Chronici Paschalis p. 347. edit. Bonn. vel verba eius prodere videntur, quibus, quum Cleopatra Soteris II. aeque atque Alexandri I. mater fuerit, Alexander I. υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου καὶ Κοκκῆς μητρός, Soter II. autem υἱὸς Κλεοπάτρας dicitur. De forma κόκκης conf. Lobeck. Paralip. Gr. Gr. p. 134. 135. Ceterum cognomen *Cocce* s. *Cocca* ad feminas translatum produnt inscriptiones Latinae inferioris aetatis quas significat Hase Journ. des Sav. 1848. p. 533.

Pag. 292. *b.* lin. 3. dele: *Ptolemaeus* ἐπιστράτηγος τῆς Θηβαΐδος n. 4932. omisso elogio συγγενής, et insere:

Ptolemaeus συγγενὴς καὶ στρατηγὸς τοῦ μικροῦ Διοπολίτου n. 4930. *b.* in Add.
Ptolemaeus συγγενὴς καὶ στρατηγὸς n. 4930. *e.* in Add.
Nicomachus συγγενὴς καὶ στρατηγὸς τοῦ Παθυρίτου καὶ Λατοπολίτου n. 4930. *d.* in Add.
- - *odotus* συγγενὴς καὶ στρατηγὸς Ὀμβείτου καὶ τοῦ περὶ Ἐλεφαντίνην καὶ Φίλας καὶ Παθυρίτου καὶ Λατοπολίτου καὶ Τεντυρίτου n. 4897. tit. *b.* in Add.
Dionysius Phanuphis στρατηγὸς n. 4930. *d.* in Add.
Erato συγγενὴς καὶ στρατηγὸς n. 4901. in Add.

Pag. 293. *a.* Thebarcham etiam nunc Letronnius (Recueil des inscr. Gr. cet. T. II. p. 112.) statuit urbi Thebarum praefectum fuisse, non tamen quidquam addens de ratione strategi nomi Perithebaici. Habetur n. 4905. in his Add. στρατηγὸς καὶ ἐπιστράτηγος καὶ Θηβάρχης τῆς Θηβαΐδος ἐπὶ τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Letronnius ibi putabat τῆς Θηβαΐδος additum esse ob ea quae sequuntur ἐπὶ τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, quibus indicetur epistrategi Thebaidis potestate etiam praefecturam maris Indici et Rubri contineri. At qui nunc ἐπὶ τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης audit, n. 4897. *b.* est στρατηγὸς τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Itaque particula καὶ haud dubie a sculptore, qui postmodum figuram insculpsit, deleta est et τῆς Θηβαΐδος complementum est ad στρατηγὸς καὶ ἐπιστράτηγος καὶ Θηβάρχης licet illud non necessarium. Qui alias στρατηγὸς τῆς Ἰνδικῆς cet. audit, optime dici ὁ ἐπὶ τῆς Ἰνδικῆς potest. Neque opus est h. l. τοῦ. Nec tamen inde statuamus Θηβάρχου munus ad iurisdictionem totius Thebaidis pertinere; id quod collegimus ex n. 4837.

Pag. 304. *b.* lin. 3. dele: n. 4979. id quod monuimus etiam ad n. 4979.

Pag. 305. *a.* sub fin. ἱερόφωνος dici potuit et qui hymnos in numinis laudem caneret. Monuit Cavedonius in litteris.

Pag. 307. *b.* lin. 37. inscriptionem Graecam vide nunc n. 5900.

Pag. 309. *b.* Memoratur etiam VICEPRAEFECTVS Aegypti (vide Marinum Iscr. Alb. p. 52.). Monuit Cavedonius in litteris.

Pag. 313. *a.* lin. 35. scribe: *Maenius* pro Alanius. Inscriptio quam ad M. Aurel. Papirium Dionysium citavi, nunc est n. 5895.

Pag. 313. *b.* lin. 2. Post M. Ulp. Primianum insere:
M. Antonius Sabinus; qui praefectus fuit a. IV. Septimii Severi Imp. Vide n. 4701. *b.* in Add.

Pag. 314. lin. 23. insere: cohors II. Thebaeorum (n. 4720.).

Pag. 315. *a.* titulum ex Fabretto citatum vide nunc n. 5900. accuratius expositum.

Pag. 315. *b.* in catalogo epistrategorum scribe quinto loco: *Fl. Vitalinus.* Huic catalogo insere:
Ptolemaeus ἐπιστράτηγος τῆς Θηβαΐδος n. 4933.
Terentius Alexander ἐπιστράτηγος (Heptanomidis) n. 4831. *b.* in Add.
Arrius Victor ἐπιστράτηγος (Heptanomidis) n. 4701. *b.* in Add.

Pag. 316. *b.* infra lin. 6. ab ima pag. scribe n. 4911. (pro 4910.). Ceterum strategos non solum Romanorum sed etiam regum aetate interdum binis pluribusve simul nomis praefuisse nunc docent tituli n. 4930. *d.* 4897. *b.* in his Add.

Pag. 317. *a.* in catalogo strategorum dele *Aurelius Micio* et repone *Felicio*, ut emendavimus ad n. 5106. Adde:
Claudius Apollinaris στρατηγὸς (Λατοπολίτου) n. 4831. *b.* in Add.
Theomnestus στρατηγὸς Φιλῶν n. 4922. *d.* in Add.
Zeno στρατηγὸς τοῦ Λυκοπολίτου n. 4920.

Pag. 317. *b.* § 3. extr. Epistatas etiam Romanorum aetate in nomis obtinuisse nunc docet titulus n. 4922. *d.* in his Add.

Pag. 320. *a.* ἴδιος λόγος ap. Strab. non est cur mutetur in ἰδιολόγος. Vide nunc n. 4815. *c.* in his Add.

N. 4679. p. 327. lapis a. 1743. prope Piazzolo in agro Patavino repertus dicitur. Post Bartolium monet Furlanettus, qui titulum repetiit Le antiche lapide Patavine 1847. p. 481. Inscriptionem statuae Aristidis habes n. 6026. Nomen et praenomen *P. Aelii* Aristidi indita significant eum a P. Aelio Ha-

driano, postmodum Augusto, civitate Romana donatum fuisse. Monuit Cavedonius in litteris.

N. 4681. p. 329. edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 150. ita:

ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΤΟΝΠΟΛΙΟΥΧΟΝΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑϹ
ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΝΤΟΝΜΕΓΙϹΤΟΝ
ΠΟΠΛΙΟϹΕΠΑΡΧΟϹΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

singulari confidentia, si in animum induxit fore, qui haec omnia ita ut dedit in lapide esse persuaderi sibi patiantur. Neque operae pretium est Bailii annotationem attingere, qui si a se impetravit ut vs. 1. ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ, vs. 3. ΜΕΓΙϹΤΟΝ tanquam genuina daret, ita nobis imponere non potuit, ut ei in lectione ΠΟΠΛΙΟϹ et ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ fidem habeamus.

N. 4683. p. 331. edidit Bailius l. c. p. 147. qui transcripsit ex apographo Alexandrini cuiusdam, qui habuit vs. 1. extr. ΤΩ, vs. 3. ϹΑΡΑΠΙΩΝοΚΑΙ cet., vs. 4. extr. ΙΕΡΟΙΙ, vs. 5. init. . . ΩΝϹΥΝ, ibid. extr. ΓΕΝΤΙΑΝΩ, vs. 6. ΚΑΙϹΑΡΑΠΙΑΔΙΤΗΚΑΙΘΕΟ cet. vs. 7. ΕΠΙΠΟΜΑΙΝΙΟΥΦΛΑΟΥΙΑΝΟΥ cet. Hinc reponi potest: vs. 3. *Σαραπίων ὁ καὶ Ἰσίδωρος*, vs. 6. *Σαραπιάδι τῇ καὶ Θεοδώρᾳ*, vs. 7. *ἐπὶ Πο(πλίου) Μαινίου Φλαουϊανοῦ* cet.

N. 4683. *b*. p. 331. extat etiam apud Gruterum p. LXXXV. 1. ex schedis Metelli a Gutenstenio missis, et schedis Pighii, ubi Romae, ut videtur, recte tribuitur. Hoc sero nos animadvertisse ad n. 4814. monuimus. Titulus ibi in fine mutilus est notata lacuna duorum versuum; itaque in fine, non initio, nomina dedicantis perscripta fuerint. Ceterum videri potest donarium Romae in sacello Sarapidis et Isidis dedicatum fuisse.

Post n. 4683. *b*. adde:

4683. *c*.

Alexandriae apud Consulem Austriae; edidit Agnew in Archaeol. s. Miscell. tracts. Lond. 1840. T. XXVIII. tab. XIV. E. (conf. p. 170.)

ΔΙΙ Μ
ΒΑϹΙΛΙ ϹΑΡΑΠΙΔΙ
ϹΑΡΑΠΟΔΩΡΟϹΑΝΕΘΗΚΕΝΕΠΑΓ
ΕΝΑΤΡΙΩΜΑΚΑΙΡΑΝΕΙϹΙΝΕΞΟΥ

hoc loco figura

ΙΚ ΤΩΝΚΥΡΙΩΝϹΕΒΑϹΤΩΝ.ΦΑΡΜΟΥΘΙ

Διῒ μ[εγάλῳ] βασιλ[εῖ] Σαράπιδι
Σαραπόδωρος ἀνέθηκεν ἐπ' ἀγ[αθῷ.

Ἐν ἀτρίῳ μάκαιραν Εἶσιν ἐξ[ιλεούμεθα?

L κ̄ τῶν κυρίων Σεβαστῶν, Φαρμουθί - -

Annus XX. Imperatorum videtur esse ultimus Marci Aurelii (p. Chr. 180.) qui inde ab a. 177. Commodum imperii participem habuit.

4683. *d*.

Alexandriae; edidit Agnew l. c. tab. XIII. C. (cf. p. 170.)

ΘΕΛ
ΝΕΜΕ
ΤΙΤΟϹ·ΑΙΛΙ Ϲ·Ι' Ι
ΛΙοϹ·ΥΠΕΡ ΧΛ
ΡΙϹΤΙΑϹΑΙ
ΚΕΝ·ΕΠΑΓΑΘΩ

Θεᾷ [μεγάλῃ] Νεμέ[σει]
Τίτος Αἴλι[ο]ς [Κο]ίλιος ὑπὲρ [εὐ]χαριστίας
ἀ[νέθη]κεν ἐπ' ἀγαθῷ.

Κοίλιος primus editor proposuit.

N. 4684. *c*. p. 332. in contextu minusculis expresso scribe:

ὑπὲ[ρ ε]ὐχαρι[σ]τ[ί]α[ς] ἐπ' [ἀγ]α[θῷ].

Conf. n. 4683. *d*. in his Add.

Post n. 4684. *c*. adde:

4684. *d*.

Alexandriae; edidit Agnew Archaeol. s. Miscell. tracts Vol. XXVIII. Lond. 1840. tab. XIII. B. Ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius Rec. des inscr. Gr. T. II. p. 450. n. CDXCIII. (conf. tab. XXXVII.)

ΛΕΥΚΙΟΣΠΡΟΣΤΑΤΗΣΑΣ
ΤΟΙΔ ΚΑΙΙΞL
ΤοΙΣΜΕΝΟΥΣΙΝΕΝΤΗΣΥ
ΝΟΔΩΙΑΝΞΘΗΚΞ

Λεύκιος προστατήσας τὸ ιδ̄ L καὶ ιε̄ L
τοῖς μένουσιν ἐν τῇ συνόδῳ ἀνέθηκεν.

Letronnius putat *προστατήσας τοῖς μένουσιν ἐν τῇ συνόδῳ* construendum esse, ut quod Lucius dedicavit numini cuidam dedicatum videatur. Vix recte. Immo Lucius praeses collegii cuiusdam iis, qui in collegio remanserunt, sociis dedicavit aliquid. Ceterum ex articulo *τὸ ιδ̄* L *καὶ ιε̄* L Letronnius demonstravit, siglum L non esse notam vocabuli *λυκάβας*, sed esse simplex signum vocis *ἔτος*. Sic etiam n. 4716. *d*.[52] in his Addendis habes *ἀπὸ τοῦ ιϛ̄* L *εἰς τὸ ιη̄* [L .. Hoc nos pridem monuimus Elem. epigr. Gr. p. 375. ubi nunc dele verba: „*nec quidquam evincit* Λ *pro* L *in tit. Aegypt. repertum ex aetate Ptolem. ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab.* 55. *n.* 36." Nam in hoc titulo qui est n. 4723. ex meliori apographo est L, non Λ. Frustraque contra nos disputavit Minervinus Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1843. p. 15. Pinderus amicissimus a. 1842. idem cum Letronnio communicavit a se inventum esse.

4684. *e.*

In basi statuae equi, reperta *Alexandriae*; Newbold communicavit cum Samuele Sharpe, qui dedit Letronnio; hic edidit Révue archéol. IV, 2. p. 781 sq.

Θέων Ἀντιοχεὺς καὶ
Δημήτριος Δημητρίου
Ῥόδιος ἐποίουν.

Litteris minusculis tradita est inscriptio, nec multum affertur de equo, qui Letronnio videtur esse ex iis, qui dedicabantur victores in ludis publicis; ut Miltiades dicitur equos victores statuis curasse fingendos. Aelian. H. V. IX, 32. Herod. VI, 103. conf. Cleosthenis equos Paus. V, 10, 7. et Hieronis Paus. V, 12, 1. et Croconis Paus. V, 14, 4.

N. 4690. p. 333. non erat cur Ἵλαρον in Ἱλάριον mutarem. Ἵλαρον nomen muliebre est etiam in Curtii Anecd. Delph. n. 25. cf. Keilius Syll. inscr. Boeot. p. 36.

N. 4697. p. 335. lin. 35. scribe: Notice.

Ibid. p. 335. in contextu litteris minusculis expresso vs. 7. dedi πτεροφόρ[ο]ι non nescius πτεροφόρας ad analogiam similium vocabulorum ut πελτοφόρας, βακτροφόρας, σαμφόρας, Ἱπποφόρας formatum esse (cf. p. 305. *a.*); sed haud mihi persuadere poteram hoc loco eam formam orationi poeticae familiarem non esse a lapicida illatam, cuius incuriam in litteris confundendis notavi p. 338. *b.*

Ibid. p. 337. *a.* de die eponymo Epiphanis deque decreto sacerdotum ad diem eponymum suscepti regni celebrandum dato uberius disputavit Letronnius Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte T. II. p. 537-545.

Ibid. p. 337. *b.* lin. 11. ab ima pag. scribe: cessera de l'être, nous saurons peut-être cet.

Ibid. p. 337. *b.* lin. 16. 17. scribe: κατεπειγούσης.

N. 4697. *b.* p. 341. 342. titulus reponendus ad n. 4529. mutatis ex annotatione nostra iis, quae mutanda diximus ad n. 4529. in his Add.

N. 4699. p. 342. repetiit Letronnius Rec. des inscr. cet. T. II. p. 466 sqq. n. DXXVII. cum apographo ex Mus. Brit. (Egyptian antiquities T. II. p. 377. 378.) petito tab. XXXIX. 1. Supra ornamentum est, in medio Uraeus. Inter Uraeum et primum versum inscriptionis legitur hoc:

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΛ
ωΡΙΜΙΧΤΟϹ ϹΥ

Fortasse: τὸ προσκύνημα Ὠρί[ων]ος - - -
Inscriptionis vs. 1. in medio positus est ita:

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΙΛ

Et forma Α constanter habetur per inscriptionem. Vs. 7. extr. ΧΑ; vs. 8. ΓΙΛϹΙΝΑΤΑΘΟΙϹ; vs. 9. ΑΠΑΥΞΟΜΕ; vs. 12. extr. ΛΗΤΟΠΟΛΕΙ; vs. 13. extr. ΑΥΤω; vs. 14. med. ΜΕΝΟΙϹΙΤΟΠΟΓΡ cet. vs. 15. ΨΗΦΙϹΑϹΘΑΙΚΑΙΑΝΑΘΕΙΝΑΙω; vs. 16. ΠΑ ΡΑ ΠΑ ωΚ ΑΡ; vs. 17. init. ΙωΙΑΡ ΜΛΧΕΙΕΚΤωΝΕΝΚΕΧΑΡΙϹΜΕΝωΝΑΓΑΘ; vs. 18. ωΝ ΟΝΤΗΝΠΡΟϹΑΥΤΟΥΕΥΕΡΓΕϹΙΑΝ; vs. 19. ΕΞωΝΕΠΙϹ Η ΙϹΛΗΙΨΤΙ; vs. 20. ΚΑΛΟΚΑΙ et in fine ΙΛ; vs. 21. ΙϹΟΘΕΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΧΑΡΙΤΑϹ ΝΕϹΤΗΛΕΙ; vs. 22. init. Ζω ΜΕΝΑϹ cet.; vs. 23. init. ΝΕΥΕϹΘΑΙΠΑΝΤΙΠΑΡΑΓ cet. et in fine ΗΜωΝ; vs. 25. init. ΑΡΜΑΧΙΜΕΠΟ cet. et in fine ΠΥΡΑ; vs. 26. init. ΜΙΑωΝΜΕΓΑ ΘΕΙΟΤΗΤΙΚΑΙΥΠΕΡΟΥϹΙΑΤΕΡΗ-ΟΕΙϹ; vs. 27. ΘΕΗϹΑΜΕΝΟΕΤΕΠΛΕΙϹΤΗϹΨΑΜΜΟΥΔΙΑΤΟΜΗ ΚΟϹ; vs. 28. ΤΟΥ . ΝΟΕΠΕΙ ΕΟΝΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡωΤΟϹ; vs. 29. ΕΙϹ Ο ΕΟΝL.........Αω ΘΗΡΑΙ; vs. 30. ϹΤΟ.....ΠΟΙΥΠ............ ..ΑϹΤΗΝ; vs. 31. ΙΕΝ p. ΧΕΝ et ΙΤΟΥ p. ΝΟΥ; vs. 33. sub finem ΘΕΥ....ΥΠ; vs. 35. extr. Υ; vs. 36. Τ ΟΓ ubi nos ΟΝ.

In textu litteris minusculis exhibito nunc lege vs. 16 sq. παρὰ [τῷ μεγίστῳ θεῷ Ἡλί]ῳ Ἀρμάχει, ἐκ τῶν ἐνκεχαραγμένων ἀγαθῶν [σημαίνοντι] τὴν πρὸς αὐτού[ς] εὐεργεσίαν, ἐξ ὧν ἐπι[στήσονται καὶ τὴν αὐτοῦ πρ]ὸς ὅλην τὴ[ν] Αἴγυπτον καλοκἀ[γαθίαν πάντες. Ἁρμό]ζει γὰρ τὰς ἰσοθέους αὐτοῦ χάριτας ἐνεστηλωμένας τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν αἰῶνι μνημονεύεσθαι παντί. παραγενόμενος γὰρ ἡμῶν εἰς τὸν νομὸν καὶ προσκυνήτας τὸν Ἥλιον Ἅρμαχιν, ἐπόπτην καὶ σωτῆρα, τῇ τε τῶν πυραμί[δ]ων μεγαλειότητι καὶ ὑπερφυΐᾳ τερφθείς, θε[α]σάμενό[ς] τε πλείστης ψάμμου διὰ τὸ μῆκος τοῦ [χρό]νο[υ - - - -], γράμματα πρῶτος εἰς [τ]ὸ[ν θ]εὸν [Σεβαστὸν - - - - - - - - -

Innotescit primum denominatio Solis Ἅρμαχις (Re-ma-Choi, vide Wilkinsonus Modern Egypt and Thebes T. I. p. 353.), quo nomine ipsam Sphingem vocari coniicit Letronnius. Vs. 26. ΥΠΕΡΟΥϹΙΑ non verum puto, etsi Hase (Journ. des Sav. 1848. p. 621.) ex Philonis Alex. de praemiis et poenis Vol. II. p. 428. lin. 24. exemplum attulit: διὰ τὴν τοῦ προασπίζοντος ὑπερουσίαν. Nimis hoc vocabulum consuetudinem Christianam redolet. Vera videtur lectio Mülleri ΥΠΕΡ ΦΥΙΑ, vox ad analogiam vocabuli εὐφυΐα recte composita. Vs. 27. de pulvere Letronnius comparat Strab. XVII, 807. De epigrammate in lemmate nostro allato cf. Letronn. l. c. p. 514.

N. 4700. p. 344. edidit etiam Vyse in opere: Proceedings to operations carried on at the Pyramids of Gizeh T. III. quo apographo usus Letronnius repetiit Rec. des inscr. cet. T. II. p. 481. litteris minusculis. De verbis ΠΥΡΙΔΑΜΑΖΟΜΕΝΗϹ vs. 2. nihil nos docet Letronnius. Vs. 3. ἀρουραῖον τράπεζαν idem putat campum esse in quo pyramides. „Le sphinx s'élève sur ce plateau servant le témoin de la hauteur qu'avait cette plaine, avant qu'on l'eût nivelée pour y placer les pyramides." Vs. 4. νῆσος πετραία Letronnio videtur Sphinx esse ut quae sese extollat in regione arenosa. Vs. 7. Letronnius τὴν δὲ θεᾷ, non male. Sed tamen τῇ verum videtur. Vs. 8. Letronnius ἀλλ' ἐπιτηροῦσαν, male. Oppositio enim incipit vs. 7. Ceterum sensum versus bene explicavit Letronnius statuens Sphingem intelligi tanquam custodem templi Osiridis e regione positi inter pyramidem secundam et Sphingem. Templum hoc videri esse Sarapieum Memphidis, de quo Introd. p. 304. *b.* In fine Letronnius, qui in textu litteris mi-

nusculis expresso omisit versum 12., putat ΑΡΡΙΑ ΝΟϹ superesse ex versu quarto decimo. Ceterum non opus est ut moneam me non multum tribuere opinioni eorum qui h. l. de Fl. Arriano noto scriptore cogitant (conf. Boeckhius Vol. II. p. 969. ad n. 3779.).

Post n. 4700. adde:

4700. *b*.

Apud Androsphingem; edidit Vyse Proceedings to operations carried on at the Pyramids of Gizeh T. III. tab. F. n. 2.; unde repetiit Letronnius Rec. des inscr. cet. T. II. p. 483 sq. n. DXLII.

ΗΔΕΚΥΡΕΙΠΑΝΤΟιΝϹΦ¦ιΞΙϹΚΑΙΘΕΙΟΝΟΡΑΜΑ
ΚωΜΑΙΑΡΚΡΝΟΕΕΙϹωΦΟϹϹƲΠΕΡϹΠΛΕΤΟΤΗΔΕ
ΗΦΑϹΜΛΤΟϹ?ΕΙΕΡΟΙΟΝΟΗϹΕΙϹΚΟϹΜΟΝΑΠΑΝΤΑ
ΙΕΡΟΝϹ()()ΕΦΥΠΕΡΚ·ΕΠ|ΡΟϹωΠΟΝΕΧΕΙΤΟΘϹΟΤΙΙΟΥΝ
ΓΥΡΑΔΕΚΑΙΔΕΜΑϹΟΙΑΛΕωΝΒΑϹΙΛΕΥϹΟΓΕΘΗΡΨΝ
ϹΙΝΟΝΚᵛΕΝΤΟΘΕΛΜΑΝΡΕΚΕϹ·⥱ΕΙΤΙϹΓϹΝΟΤΙϹΕΙ
ΤΝϹΧΕΙΤΕΙΗΟΤΟΕΤΙωΝΛΜΟΝΗϹΛϹΙΟΝΔΕ
ʞΕ/ʞΕΤϹΑΝΤΘΛΕΙΑΙΟΜΕΔϹϹΙΓϹΕΚΤΗϹΟΕΙΟΤΗΤΟϹ
ΕϹΘΑΗϹΑΥΤλΡϹΤωΙΕΕΑϹΑΠΙωΝΕΧΑΡΑΞΑ

Ἤδε κυρεῖ πάντ[ως ἡ] σφὶγξ καὶ θεῖον ὅραμα.
σ]ῶμα [γ]ὰρ [εἰ] νοέεις [ὕψ]ος [θ᾽ ὅ]περ ἔπλετο τῇδε,
πλ]άσμ[α]τος ε[ὐωπ]οῖο νοήσεις κόσμον ἅπαντα,
ἱερόν, ὡ[ς] ἐφύπερ[θ]ε πρόςωπον ἔχει τὸ θ[ε]ό[πν]ουν,
γυ[ῖ]α δὲ καὶ δέμας οἷα λέων· βασιλεὺς ὅ γε θηρῶν·
δε]ινὸν [μ]ὲν τὸ θέ[α]μ᾽, ἀ[τ]ρεκὲς δ᾽ εἴ τίς γε νο[ή]σει
ὄψι]ν [ἔ]χει [δ]ει[νῶπος] ἐπών[υ]μον Ἡ[φαιστεί]ν[ας
- - - - - - - - - ἐκ τῆς [θ]εότητος
ἐσθλῆς. αὐτὰρ ἔγωγε Σα[ρ]απίων ἐχάραξα.

Letronnius, qui vs. 1. legit *πάντων σφὶγξ ἡ καὶ θεῖον ὅραμα*, putat excidisse versum eumque primum, quo explicetur *πάντων*. Vs. 2. idem proposuit *χῶμα γὰρ ἀγνοέεις ὕψος θ᾽ ὅπερ ἔπλετο τῇδε*; extrema recte. Vs. 3. idem *φάσματος εὐεργοῖο*. Sed ΗΦ est ΠΛ, ΕΙ ΕΡΟΙΟ videtur esse ΕΥωΠΟΙΟ. Vss. 4. 5. recte legit Letronnius, qui *θεόπνουν* monet Christianum quiddam sonare. Vs. 6. idem exsculpsit: - - *κεν τὸ θέαμά τις ἀτρεκέως γε νοήσει*, nescio quo casu. Vs. 7. exempli causa composuimus. Elementa huius et sequentis versus nimis confusa sunt, quam ut certum aliquid statui possit. Hephaestina est uxor Aegypti. Vs. 9. Letronnius: *ἐσθλῆς αὐτὰρ ἔγωγε θέας ἀπιὼν ἐχάραξα.*

4700. *c*.

Apud Androsphingem; edidit Letronnius l. c. p. 476. n. DXXX. DXXXI.

a.	*b.*
. . ΤΕΛΕΙΛΟΥ	
. . ΕΛΟΥϹΙΝΕΙΝΑ	ΗΡΑΚΛΑΤΟϹ
. . ΣΥΜΒΟΛΟΝΤΕ	

Tit. *a*. fragmentum maioris inscriptionis, fortasse publica auctoritate incisae. Vs. 1. [Ν]*είλου*, vs. 2. *θ]έλουσιν εἶνα[ι*, vs. 3. *σύμβολόν τε.*

Tit. *b*. *Ἡρακλᾶτος* (sc. *τὸ προςκύνημα*).

4700. *d*.

In ungui Androsphingis; edidit Letronnius l. c. p. 476. n. DXXXII.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ	Τὸ προςκύνημα
ΑΡΙΟΥ	Ἀρίου.

4700. *e*.

In ungui Androsphingis; edidit Letronnius l. c. p. 477. n. DXXXV.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ	Τὸ προςκύνημα
ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΟϹ	Ἁρποκρατί[ωνος
ΚΑΙΠΥΝΑΝ.	καὶ - - - -

Vs. 3. *Τιμάνδρου* proposuit Letronnius.

4700. *f*.

In ungui Androsphingis; edidit Letronnius l. c. p. 477. n. DXXXIII.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΕΡΜΙΟΥ

Τὸ προςκύνημα Ἑρμίου.

4700. *g*.

In ungui Androsphingis; edidit Letronnius l. c. p. 477. n. DXXXVI.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΕΡΜΙΟΥΑΛΕ
ΞΑΝΔΡΟΥΠϹΧΕΙΜϹΙΝΙϹ

Τὸ προςκύνημα Ἑρμίου Ἀλεξάνδρου Π[ε]χειμ[ε]ί.ι[ος.

Extremum nomen dubium est. De ethnico cogitat Letronnius, qui *Πεχειμεινίου* proposuit.

4700. *h*.

In ungui Androsphingis; edidit idem l. c. p. 477. n. DXXXIV.

ΚΕΚΑΡΙΚΟΥΚΕΕΥΤΥΧΙ
ΚΕΤΕΡΟΝΤΙΟΥ. . . .
ΚΕΜΑΝΔΡΙΚΕΧΡΥϹ. . ΦΙΟΥΚΕΕΠΑΛΙΧΟΙ

[Τὸ προςκύνημα - - - - -]
κὲ Καρικοῦ κὲ Εὐτυχί[ου
κὲ Τερ[ε]ντίου - - - -
κὲ Μάνδρ[ου] κὲ Χρυσ[ο]φί[λ]ου κὲ - - - -

Vs. 3. *Χρυσουφίου κὲ Ἐπάλκου* coniicit Letronnius.

4700. *i*.

In ungui Androsphingis; edidit idem l. c. p. 478. n. DXXXIX.

ΚΟΛΛΟΥΘΙωΝΟϹ	Κολλουθίωνος
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ	τὸ προςκύνημα.

Κολλουθίων a *Κολλοῦθος* s. *Κολοῦθος*, nomine poetae Lycopolitani.[1] Non male Letronnius, qui nomen Aegyptium esse non minus quam Nonni et Tryphiodori statuit (cf. ad n. 4711.).

4700. *k*.

In ungui Androsphingis; edidit Letronnius l. c. p. 479. n. DXL.

ΛΟΥΚΑС   Λουκᾶς.

4700. *l*.

In ungui Androsphingis; edidit Letronnius l. c. p. 478. n. DXXXVII. DXXXVIII.

a. ΙΙΙΣΘΙΣ.....ΑΙΣΣΙΣΑΡ
..ΑΙΣΑΥΡ ΑΠΟΔΩΛ...
..ΑΥΡΙΣΧΥΡΙΩΝ....
Σ. ΤΗΣΛΑΜ.ΡΟΤΑΓ...
ΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣΣ...
ΣΥΝ..ΙΩΚΑΙΤΕΚΝΟΙϹϹΤЄ
ΛΩΙΣΧ
ЄΠΑΡΙ-ΘΩ

b. ΚΥΝΙΙΟ
ΦΑΝΟΥ

Tit. *a.* - - - - Ἀρ]αΐσσις Ἀρ - - - - -
κ]αὶ Αὐρ. Ἀπο[λλ]ώ[νιος
καὶ] Αὐρ. Ἰσχυρίων - - - -
- - - τῆς λαμ[π]ροτά[της
Ἀ]λεξανδρείας, σ[ὺν
τῇ] συν[β]ίῳ καὶ τέκνοις Στε-
φάν]ῳ, Ἰσχ[υρίωνι - - - - - -
ἐπ᾽ ἀ[γα]θῷ.

Vs. 1. init. Letronnius putabat subesse ἐμνή]σθ[η]σ[αν. Vss. 3. 4. in lacuna intercidit dignitas Ischyrionis: γραμματεὺς supplebat Letronnius. Vss. 5-8. legit ita etiam Letronnius.

Tit. *b.* Τὸ προς]κύν[ημα
Ἀριστο]φάνου[ς?

Nomen incertum est. Potest esse Στεφάνου.

4700. *m*.

Apud Androsphingem in lapide eruto discisso, in quo expressa est planta pedis apposita palma; edidit Letronnius l. c. p. 475. n. DXXVIII.

ΝЄΚΦϹ   Νεκφ[ορίτης.

Nomen simile nomini regum dynastiae vicesimae nonae, Νεφερίτης et Νεφορίτης. De pedis planta, quae haud dubie in altera parte lapidis repetita erat, cf. n. 4946.

4700. *n*.

Ibidem in fragmento lapidis; edidit Letronnius l. c. p. 475. (tab. XXXVIII. 4.)

ΑΔΡΙΑΝΟϹΟΠΡΙΩ

Ἀδριανὸς - - - -

Letronnius legebat ὁ πρίων. Videtur nomen proprium subesse.

Post n. 4701. adde:

4701. *b*.

Apud Androsphingem in parte postica suggestus, quem Letronnius coniicit esse τέμενος καὶ τόπον ἀνάβασιν ἔχοντα πρὸς τὸ λέγειν ἐπήκοα (Suid. v. βωμός, coll. Curtii Anecd. Delph. p. 12.); edidit Letronnius Rec. des inscr. T. II. p. 463. n. DXXV. (cf. tab. XXXIX. 4.)

ΥΠЄΡΑΙΩΝΙΟΥΝЄΙΚΗϹΚΑΙΔΙΑΜοΝ | ΙϹ
ΤΩΝΚΥΡΙΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ |
ϹϹΠΤΙΜΙΟΥϹЄΟΥΗΡΟΥЄΥϹЄΒοΥϹ
ΠЄΡΤΙΝΑΚΟϹΑΡΑΒΙΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥΠΑΡΘΙΚοΥ
ΜЄΓΙϹΤοΥ·ΚΑΙΜ·ΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝЄΙΝΟΥϹЄΒΑϹΤΩΝ
- - - - - - - - - - - - - - - - - ΚΑΙ·ΙΟΥΛΙΑϹο
ΔΟΜΝΙΙϹϹЄΒΑϹΤΗϹΜΗΤΡ·ϹϹΤΡΑΤοΠЄΔΩΝΤΟϹΤΡΩΜΑ
- - - - - - - - - - - ΝΩΔΙΑΦΘΑΡЄΝΑΠΟΚΑΤЄϹΤΑΘΗ
- - - - - - - - - ΝΟΥЄΠΑΡΧΟΥΑΙΓΥΠΤΟΥЄΠΙϹΤΡΑΤΗΓοΥΝΤοϹ
- - - ΛϹΑΡΡΙΟΥΟΥΙΚΤΟΡΟϹϹΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟϹ - - - - - -
ΤοΥϹΗ - - - -

Ὑπὲρ αἰωνίου νείκης καὶ διαμονῆς
τῶν Κυρίων Αὐτοκρατόρων,
Σεπτιμίου Σεουήρου Εὐσεβοῦς
Περτίνακος, Ἀραβικοῦ, Ἀδιαβηνικοῦ, Παρθικοῦ,
μεγίστου καὶ Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνείνου, Σεβαστῶν,
[καὶ Λ. Σ. Γέτα ἐπιφανεστάτου Καίσαρος] καὶ Ἰουλίας
Δόμν[η]ς Σεβαστῆς, μητρ[ὸ]ς στρατοπέδων, τὸ στρῶμα
- - - - - - - χρό]νῳ διαφθαρὲν ἀποκατεστάθη
ἐπὶ Μ. Ἀντ. Σαβεί]νου ἐπάρχου Αἰγύπτου, ἐπιστρατηγοῦντος
- - - Ἀῤῥίου Οὐΐκτορος, στρατηγοῦντος - - - - - - [ἔ-
τους η̅ - - - -

Annus VIII. Septimii Severi et Caracallae docet titulum inter m. Aug. d. XXIX. a. p. Chr. 199. et eundem a. 200. positum esse. Vs. 6. supplevit Letronnius. Nomina Getae publico consilio deleta erant. Vs. 7. στρῶμα cf. n. 4646. in his Add. Vs. 8. τοῦτο τῷ μακρῷ χρόνῳ putabat esse Letronnius. Sed videtur excidisse τοῦ ναοῦ vel simile quiddam. Vs. 9. nomina praefecti ex inscriptione recens reperta Alexandriae restituit Letronnius. Unde M. Antonius Sabinus praefectorum catalogo addendus est Introd. p. 313. *b*.

N. 4702. p. 346. iudicium nostrum de inscriptione metrica probat Letronnius Rec. des inscr. T. II. p. 537.

N. 4703. *c*. p. 347. ΜΟΧΙΑΔΙ in lapide esse testantibus apographis Nestoris l'Hôte, Wilkinsoni, et auctore Ampero dicit Letronnius Recueil des inscr. T. II. p. 536. qui comparat alia epitheta ut Μενουθιάς, Θερμουθιάς.

Post n. 4705. p. 349. insere:

4705. *b.*

Antinoes in meridiem prope rudera urbis, quam *Psinaulam* putat Jomardus (cf. Descr. de l'Ég. Antiq. Heptanomide p. 13 sq. tab. LXIII. fig. 6.) specus sunt, in quibus Wilkinsonus incisas inscriptiones repperit: edidit Letronnius Rec. des inscr. T. II. p. 455. n. DVIII.

ΚΙΔΑΙCΧΡΙΩΝ...ΛΟΤΟΥΘΡΑΙΞ
ЄΤΛΟΓ///.ΤΟΝЄΥΟ···ΝΘЄΟΝLΙΔΜЄCΟΡΙΚΒ

L] ιδ Αἰσχρίων [Διοδ]ότου Θρᾷξ ε[ὐ]λογ[ῶ] τὸν εὔο[δο]ν θεόν. L ιδ, Μεσορὶ κβ.

Idem homo videtur esse n. 4705. *c.* ubi vide.

4705. *c.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 455. n. DIX.

ΥΙΔΑΙCΧΡΙΟΝ..	L] ιδ Αἰσχρί[ω]ν
ΔΙΟΠΡCΟ...	Διο[δότ]ο[υ
ЄΥΛΟΓΩΠΗΝЄΙCΙΝ	Εὐλογῶ [τ]ὴν Εἶσιν.

Idem homo videtur esse n. 4705. *b.* Formulae εὐλογῶ exempla habuimus n. 4838. *c.* ubi vidimus adoptatam ab Iudaeis. Annus quo pertineat non liquet.

4705. *d.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 457. n. DXIV.

Ι.ΟΙΑΛ.ΑΝΔΡΟC	L θ]ι Ἀλ[έξ]ανδρος
ΠΤΟΛЄΜΑΙΟΥ	Πτολεμαίου.

4705. *e.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 458. n. DXIX.

ΠΟΛΛΩ..ΔΑ	Ἀ]πολλω[νί]δα[ς
CΑΡΑΠΙΩΝΟCΗΚΩ	Σαραπίωνος ἥκω.

4705. *f.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 456. n. DXII.

ΒΙΑCΟC	Βίασος
ΑΡCΙΗCΙC	Ἀρσίησις.

De priore nomine Letronnius comparat Βιάσας ap. Strab. XII. p. 553.

4705. *g.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 459. n. DXXII.

ΔΙΟΝΥCΙΟC	Διονύσιος
ΙΟΠΙ...	[Δ]ιοπ[είθους?
Δ	

4705. *h.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 456. n. DXI.

ΛΙЄΜΥЄΒΙΟΜ
ΠΨ·ΛΟΧЄΝΙΤΙ·ΛΟΧΔΙ
ΖΑΝΘΟCΑΗΦΙΛΝ.
ΖΩΙΛΟCΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
5 ΑΩΡΟΘЄΟC
\- - - - - - -

[Ἱ]π[πό]λοχ[ος Ἀν]τιλόχ[ί]δ[ου,
[Ξ]άνθος [Δι]φίλ[ου,
Ζωΐλος Ἀπολλωνίου,
[Δ]ωρόθεος.

4705. *i.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 455. n. DX.

ЄΝΘΑΝΑΒΑCЄΛΑ...ΞЄΚΑΤΥΛΛΙΝΟCЄΝΠΡΟCΙ·ιιΟΙC
ΤЄΧΝΗΝΘΑΥΜΑΖΩΝΤΩΝΙЄΡΩΝΛΑΟΤΟΜΩΝ

Ἔνθ' ἀναβὰς ἔ[χ]ά[ρα]ξε Κατυλλῖνος ἐν προ[θύρ]οισ[ιν
τέχνην θαυμάζων τῶν ἱερῶν λαοτόμων.

Distichon vitiosum. Vitium metricum vs. 2. tollere auctor poterat scribendo:

τέχνην θαυμάζων λαοτόμων ἱερῶν.

Ceterum ἐχάραξε Letronnius vidit scribendum esse. Idem ἐν προθυραίοις aut ἐν προπυλαίοις proposuit. Videtur esse aut προθυραίοις aut προθύροισιν, quod praetulimus.

4705. *k.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 457. n. DXIII.

ΜΗΝοΦΙΛΟCЄΛΘΟΝ
ΧΟΙΑΚΙΖ
ΗΛΙΟΔΩΡΟC
ΑΡΙCΤΟΜЄΝΗC
ЄΥΡ.ΑΛΛCC ΛΙΠΟΥΟΥ

Μηνόφιλος [ἦ]λθον
Χοιὰκ ιζ.
Ἡλιόδωρος.
Ἀριστομένης.
Εὐρ[ύ]αλλ[ο]ς - - - - -

In fine Λιποῦτος coniicit Letronnius. Sed potest subesse etiam Φιλίππου.

4705. *l.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 458. n. DXVII.

ΜΝΗCΙΟЄΟCΔΩΡΙЄΩC
ΝΙΚΟΜΑΧΟC
CΑΝΝΟC ΟΙΧΟΙΑΚΙΓ

Μνησί[θ]εος Δωριέως.
Νικόμαχος.
\- - - - L θ]ι, Χοιὰκ ιγ.

4705. *m.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 458. n. DXVIII.

ΠC.ΒΙ	Π[ολύ]βι[ος]
ΧΟΙΑΚΙΓ	Χοιὰκ ιγ.

4705. *n.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 459. n. DXXI.

ΠΡΗCΚΟC	Πρ[ί]σκος
...ΑΡЄCЄΖΟЄΙCΖΟ...	- - - - - - -

4705. *o.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 457. n. DXV.

ΠΤΟΛЄΜΑΙΟCCЄΟCΑΤΟCЄΥ

Πτολεμαῖος Σ[ω]σᾶτος. Εὐ - - -

4705. *p.*

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 457. n. DXVI.

CЄΥΘΗCΚCΙΤΥΟCΩΔЄ
ΑΦΙΚЄΓC

Σεύθης Κ[ό]τυος ὧδε
ἀφίκε[το.

Nomina sunt ex regia familia Thraciae. Similiter Ῥοιμητάλκας habuimus n. 4814. *b.* in his Add.

4705. *q*.

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 454. n. DVII.

. . ΙΔΙΙΛΛΙΠΙΙΙΟC
ΦΙΛΙΝΟΥΥΑΡΑΝΤΙΝΟC

L] ιδ [Φ]ίλλιπ[π]ος
Φιλίνου [Τ]αραντῖνος.

Letronnius vs. 1. tentavit Κάλλιππος. Duplex Λ pro simplici frequens est in his titulis.

4705. *r*.

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 458. n. DXX.

L ΙΒ ΦΑΛ. . . . . . ΚΖ   L ιβ Φα[μενὼθ] κζ.
\- - - - - - - -   - - - - - - -

Post n. 4706. p. 350. adde:

4706. *b*.

Ad *Speos Artemidos*; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 459. n. DXXIV.

CΙΥΝΙ///ΙΑΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΟΛΥΜ. . . Ι   ΝΝCΨΙΙΔ

Τὸ προ]σ[κ]ύν[ημα] Ἀπολλωνίου
καὶ] Ὀλυμ[πιοδώρου τοῦ ἀ]ν[ε]ψι[ά]δ[ου.

Sic legit etiam Letronnius, nisi quod omisit articulum ΤΟΥ.

4706. *c*.

Ibidem; ex schedis iisdem edidit Letronnius l. c. p. 459. n. DXXIII.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΤΙΑCΙΩΝ
ЄΥΝΑΝΙΟ7ΙΑΤΡΟC

Τὸ προσκύνημα [Π]ασίων
Εὔνα[π]ίο[υ] ἰατρός.

Letronnius scribebat Πρασίων καὶ Εὐνάπιος.

N. 4708. p. 350. in annotatione nostra me fugit Keilium l. c. non solum Ἀπόλλων sed etiam lectionem Ἀπολλᾶς proposuisse.

N. 4711. p. 351. edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 153.:

ΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥΘΕΟΥΥΙΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΙΟΥΛΙΑΣΣΕΒΑΣ
ΚΑΙΤΟΥΟΙΚΟΥΑΥΤΩΝΘΡΙΦΙΔΙΘΕΑΙΜΕΓΙΣΤΗΙΕΠΙΗΓΕΜΟΝΟΣΓΑΙΟΥΓΑΛΕΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΠΡΟΣΤΑΤΗΣΘΡΙΦΙΔΟΣ · LΘ · ΤΙΒΕΡΙΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΦΑΜΕΝ

Bailius apographum Wilkinsoni summa cura confectum dicit et tamen ductuum vs. 1. inter ΚΑΙ et ΙΟΥΛΙΑΣ superstitum rationem non habuit, quia in apographo suo non repperit.

N. 4714. p. 357. edidit Bailius l. c. III. p. 157. qui vs. 1. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟCΚΑΙCΑΡΟCΝЄ. . . . . ΝΟΥ cet., vs. 2. lacunam notat ubi litteras punctis expressimus, itemque vs. 3. ubi initio lacunae habet ΚΛ. . . ., vs. 4. post lacunam ΗC; vs. 5. med. ΟΥ ΚΙΟΥCΟΥ. . . . ΙΟ. . . . . ΠΑΡΧΟΥΑ. . . Π. ΟΥ ΗΡΞΑΤΟΤΟЄΡΓ; vs. 7. init. L∘ΙΒ∘ΑΥΤΟΚΡΑΤ. . . . . ΤΡΑΙΑΝΟΥ cet. et in fine . . . ΞΣΝ∘ΙЄ. In his quae concinnavit vs. 5. manifesto ex coniectura Letronnii sunt; ut lectioni fides haberi nequeat. Idem in contextu litteris minusculis expresso vs. 4. scripsit ὁ ἐκ τῶν κεχειλιαρχηκότων citra morem; vs. 5. τὸ πρόπυλον ἐπὶ Λουκίου Σουλπικίου Σιμίου ἐπάρχου Αἰγύπτου. ἤρξατο τὸ ἔργον τῆς οἰκοδομῆς ἔτει (τῳ δεῖνι), συνετελέσθη δέ. Nihil considerate.

N. 4715. p. 359. edidit Bailius l. c. III. p. 216. Vs. 1. med. ΕΛΕ. . : . . . . . ΕΒΑΣΤΟΥ. Π. ΟΠΛΙΟΥ ΟΚΤΑΟΥΙΟΥΗΓΕΜΟΝΟΣΚΑΙ, particula ΚΑΙ in hunc versum translata: ex quo apparet Bailium alterum exemplum transcripsisse. Vide variet. lect. Vs. 3. init. . . . . ΥΝΟΜΟΥ, sub finem ΛΑ.

N. 4715. p. 360. edidit Bailius l. c. III. p. 216. qui habet vs. 1. init. ΕΡΑΥΤΟΚΡΑΤ cet. et extr. ΕΠΙΛ. . . . . Υ. . . . Λ. . . . . ΛΑ. . . ΥΗ; vs. 2. init. ΣΚΑΙΓ. . . ΥΙΟΥ. . . ΥΠΡΕ. . ΚοΥΕΠ. . . . ΑΤ. . . Υ ΣΑΡΑΠΙ∘Ν∘Σ cet.; vs. 3. init. ΣΚΑΙΤΟΥΝΟΜΟΥ cet. deinde ΝΑοΙ. ΑΦΡ. . . ΙΤΗΙ cet., sub fin. post ΘΕοΙΣ habet L. . . . ΒΕ. . . . Κ. . . . . . Σ. Si fides esset ductibus vs. 2. ΚΑΙΓ. . . ΥΙΟΥ. . . ΥΠΡΕ. . ΚοΥ, haberemus καὶ Γαΐου Ἰουλίου Πρείσκου aliumque epistrategum atque eum quem exsculpsit Wilkinsonus vir in transcribendis inscriptionibus religiosissimus. In litteris minusculis Bailius vs. 3. extr. scripsit ἔτους εἰκοστοῦ Τιβερίου Καίσαρος Ἀθὺρ εἰκοστῇ exempli causa.

N. 4716. *d*. p. 362. citat Letronnius Rec. des inscr. cet. T. II. p. 353.

Post n. 4716. *d*. insere:

4716. *d*.[1]

In valle Hamammat, inter Copton et Album portum (hodie Kosseir), prope lapicidinas vetustas; ex schedis Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 423. n. CDXIV.

ΤΘΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΠΟΠΛΙΟΥΙΟΥЄΝΤΙΟΥ
ΑΓΑΘΟΠΟΔΟCΠΑΡΑ
ΤΩΚΥΡΙΩΙΠΑΝΙΚΑΙ
5 ΤΩΝΑΥΤΟΥΠΑΝΤΩΝ
LΜΓΚΑΙCΑΡΟCΦΑΜЄΝΩ

Τ[ὸ] προσκύνημα
Ποπλίου Ἰουεντίου
Ἀγαθόποδος παρὰ
τῷ κυρίῳ Πανί, καὶ
5 τῶν αὐτοῦ πάντων
L μγ Καίσαρος, Φαμενὼ[θ - -

Titulus pertinet ad a. p. Chr. XIV. mensem Februarium aut Martium. De homine cf. n. 4716. *d*.[2]

4716. *d.*[2]

Ibidem, in porta aediculae monolithae; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit idem l. c. p. 423 sqq. n. CDXV.

ЄΠΙΤЄΙΒЄΡΙΟΥΚΑΙCΑΡΟCCЄΒΑCΤΟΥΠΟΠΛΙΟΥΣ
ΙΟΥЄΝΤΙΟΥΡΟΥΦΟΥΜЄΤΑΛΛΑΡΧΗΖΜΑΡΑΚΤΟΥ
ΚΑΙΒΑCΙΟΥΚΑΙΜΑΡΚΑΡΙΤΟΥΚΑΙΛΑΤΟΜѠΝΠΑΝ
ΤѠΝΤЄCΑΙΓΥΠΤΟΥΠΟΠΛΙΟΥΙΟΥЄΝΤΙΟΥ

ΑΓΑΘΟΠΟΥC	ΜЄΡCΙCΑΡΧΙΤ
ΑΠЄΛЄΥΘЄΝ	ЄΚΤѠΝ
ΑΥΤΟΥΚΑΙ	ΤΟΠΡΟCΚΥ
ΠΑΝΤѠΝ	ΝΗΜΑΜΑ - -
ЄΤΟΥCЄ	ΜΟΤΑΙCΒΑ
ΒЄΡΙΟΥΚΑΙ	ΓΑΙΟΥCΤΡΑ
CΑΡ	ΠѠΤΗΙ...
ΦΑCΙΦΙΘ	CΠΙΙΗCΝΙΠ
ΤΟΠΡΟCΚΥ	ΡΟΥΘΠΙΙѠ
ΝΗΜΑ	ЄΡΓѠΠΟΥΟΝ
Θ+	ΤΙΟΥ
Λ ΡᑌC	ΜЄΡCΙCΑΡ
ΓΡΑΜ	

Ἐπὶ Τειβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ, Ποπλίου Ἰουεντίου Ῥούφου μεταλλάρχῃ, Ζμαράκτου καὶ [Κ]ασίου καὶ Μαρκαρίτου καὶ λατόμων πάντων τῆς Αἰγύπτου· Ποπλίου Ἰουεντίου

Ἀγαθόπους	Μέρσις ἀρχιτ-
ἀπελευθέ[ρου	έκτων.
αὐτοῦ καὶ	τὸ προσκύ-
πάντων,	νημα Μα[ρκέ-
ἔτους ε̄	λλ]ο[υ δ]ὶς Βα-
Τι]βερίου Καί-	γαίου, στρα-
σαρ[ος	[τι]ώτη[ς τῆς
Φα[ω]φὶ θ̄,	σπί[ρ]ης Νί[γ-
τὸ προσκύ-	ρου, [ἐ]πὶ [τ]ῶ[ν
νημα	ἔργω[ν Ἰ]ου[ε]ν-
- - -	τίου.
- - - -	Μέρσις ἀρ[χι-
γραμ[ματεύς?	τέκτων] - -

Sunt proscynemata hominum in metallis et lapicidinis laborantium in aedicula, ut videtur, Pani s. Ammoni dicata. Certe id numen est inprimis cultum in his desertis (cf. n. 4716. *d.*[3]). Primum proscynema est (vss. 1-4.) P. Iuventii Rufi, qui μεταλλάρχης audit (cf. Introd. p. 320. *b.*), item Smaragdi, Casii, Margaritae omniumque in Aegypto operarum. Ad genitivos igitur intellige τὸ προσκύνημα. In nominibus nota orthographiam duram Ζμάρακτος pro Ζμάραγδος (cf. n. 6740.) s. Σμάραγδος; Μαρκαρίτου pro Μαργαρίτου. Nomen [Κ]ασίου, quod exsculpsit Letronnius, incertum est. Potest enim esse etiam Βασ[σ]ου. Alterum proscynema est P. Iuventii Agathopodis (cf. n. 4716. *d.*[1]), qui se fert libertum P. Iuventii Rufi, positum a. v. Tiberii, m. Phaophi d. IX. i. e. a. p. Chr. 17. m. Novembris d. v. Etiam hic suppressum est τὸ προσκύνημα aliunde intelligendum. Tertium proscynema incipit vs. 13. col. 1. ex quo parum apparet. Quartum col. 2. posuit Mersis ἀρχιτέκτων, qui fortasse et n. 4713. *d.* et hoc loco est i. q. μισθωτής, *redemptor*. Eiusdem alterum proscynema sequitur in fine. Quintum proscynema sequitur col. 2. vs. 7. ubi Letronnius bene restituit Μαρκέλλου δὶς Βαγαίου, unde Marcelli pater et avus Bagaeus audit, nomine Persico (Herod. III, 128. VII, 80. Xenoph. Hellen. III, 4, 13.). Fuit ille miles ex cohorte, cui praefectus erat Niger (cf. ad n. 4713. *f.*). Iuventius, qui ibi memoratur, potest esse P. Iuventius Rufus, μεταλλάρχης. Letronnio videtur esse P. Iuventius Agathopus, qui a domino suo Iuventio Rufo partem metallorum exercendam susceperit: unde vs. 15. spatium vacuum nomine Ἀγαθόποδος explendum putat. Fortasse recte. Nam homines vss. 1-4. ad totam Aegyptum pertinent: reliqui fortasse ad stationem, in qua est sita aedicula. Postremo nota permutationem casuum vs. 2. μεταλλάρχῃ p. μεταλλάρχου, vs. 5. col. 1. Ἀγαθόπους pro Ἀγαθόποδος; vss. 10. 11. στρατιώτης pro στρατιώτου.

4716. *d.*[3]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 427. n. CDXXI.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΙΟΥΛΙΟΥCΤΡΑΤΙѠΤΟΥ
ΚΑΙΔΙΔΥΜΑΤΟC
ΠΑΡΑΘЄѠΠΑΝΙ
ΟΤΙЄΥЄΙΛΑΤΟCΥΜЄΙΝ
ΓЄΓΟΝЄ
LΙΤΙΒЄΡΙΟΥΚΑΙCΑΡΟC
ΦΑΡΜΟΥΤΙΙΗ̄

Τὸ προσκύνημα Ἰουλίου στρατιώτου καὶ Διδυμᾶτος παρὰ θεῷ Πανί, ὅτι εὐείλατος [ἡ]μῖν γέγονε. L ζ Τιβερίου Καίσαρος, Φαρμουτὶ ιη̄.

Annus est p. Chr. xx. m. Aprilis d. XII. Genitivi in ᾶτος plurima in titulis Aegyptiacis exempla sunt.

4716. *d.*[4]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 428. n. CDXXII.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΑΠΟΛΛѠΝΙΟCΛΟΝΓΙΝΟΥ
CΤΟΥCΙ̅Λ̅ΤΙΒЄΡΙΟΥΚΑΙCΑΡΟCCЄΒΑCΤΟΥЄΦΙΠΚ̅Γ̅

Τὸ *προσκύνημα* Ἀπολλώνιος Λονγίνου. Ἔτους ι̅[α̅] aut ι̅[δ̅] Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ, Ἐ[πὶφ] κ̅γ̅.

Annus est p. Chr. aut XXIV. aut XXVII. m. Februarii d. XVI. De Apollonio cf. n. 4716. *d.*[6]

4716. *d.*[5]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 428. n. CDXXIII.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΙЄΡΟΝΥΜΟΥCѠΡΟΥ
ΠΑΡΑΘЄѠΠΑΝΙΚΑΙΤΟΙCCΥΝ..ΣΘЄΟΙC
LΙ(ΙΒЄΡΙΟΥΚΑΙCΑΡΟCCЄΒΑCΤΟΥЄΠЄΙΦ Α̅

Τὸ *προσκύνημα* Ἱερ[ω]νύμου Σώρου παρὰ θεῷ Πανὶ καὶ τοῖς συν[νάοι]ς θεοῖς. L ι̅[ε̅ Τ]ιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ, Ἐπεὶφ α̅.

Vs. 1. extr. CѠΡΟΥ esse in apographo annotat Letronnius. Idem monet vs. 3. init. ΙC esse diserte in apographo Wilkinsoni. Est igitur a. p. Chr. XXVIII. m. Ianuarii d. XXV. Σύνναοι θεοὶ sunt Horus et Isis, qui una cum Ammone s. Pane repraesentari solent.

4716. *d.*[6]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 429. n. CDXXIV.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑCΙ
ЄѠΜΟΙCΛΟΝΓΙΝΟΥΠΑΡΑ
ΤѠΠΑΝΙΚΑΙΤΟΙCCΥΝΝ
ΑΟΙCΘЄΟΙCLΙΖΤΙΒЄΡΙ
ΟΥΚΑΙCΑΡΟCЄΒΑCΤΟΣ
ΠΑΟΙΝΙΙ>

Τὸ προσκύνημα [Ἀπολ-
λ]ώ[νι]ος Λονγίνου παρὰ
τῷ Πανὶ καὶ τοῖς συνν-
άοις θεοῖς L ι̅ζ̅ Τιβερί-
ου Καίσαρος [Σ]εβαστο[ῦ]
Παοινὶ ιζ.

Idem Apollonius, qui est n. 4716. *d.*[4] proscynema posuit a. p. Chr. XXX. m. Iunii d. XI.

4716. *d.*[7]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 429. n. CDXXV.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΜΑΡΚΟΥΛΟΝΓЄΙΝΟΥ—
ΚΑΙΓΑΙΟΥΚΟΡΝΗΛΙΟΥ
CΤΡΑΤΙΟΤѠΝΡЄΡЄΝ
ΝΙΟΥLΙ̅Α̅ΝЄΡΟΝΟC

Τὸ προσκύνημα
Μάρκου Λονγείνου
καὶ Γαΐου Κορνηλίου
στρατι[ω]τῶν ἑκατοντάρχου Ἐρεν-
νίου· L ι̅α̅ Νέρ[ω]νος.

Siglum P simplex videtur significare ἑκατοντάρχην, nisi fuit P̊ i. e. χιλίαρχος (cf. n. 4843.). Annus XI. Neronis est a. p. Chr. 65.

4716. *d.*[8]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 430. n. CDXXVI.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΚΑΛΑCΙΡΙC
ΠΑΧΟΜΧΗΜΙC
L L ΟΙV·Ι
LΑΤΙΤΟΥΜЄCΟΥΡΗ

Τὸ προσκύνημα
Καλάσιρις
Παχόμχημις
- - - -
L α̅ Τίτου, Μεσουρὴ - -

Nomen Καλάσιρις habemus n. 4922. *c.* et 4858. *b.* in his Addendis. Formam hieroglyphicam huius nominis a Sam. Birchio in papyro aetatis Romanae repertam esse monuit Letronnius (vide Revue archéolog. T. IV. p. 195. 196.). Vox Καλάσιρις extat ap. Herod. II, 164-168. VII, 89. IX, 32. ubi significat militares, et II, 81. ubi est vestimentum quoddam. Annus est p. Chr. 79.

4716. *d.*[9]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 430. n. CDXXVII.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΤΑΙΟCΒЄΜΟC
ΚЄΛЄΡΧѠΡΤΗC
ΠΡѠΤΗCΙΙΑ
ΟΥΙΑCCΡΛΙΚ
ѠΝ·Ι·ΙΟΥΛΙ
ЄΠΙΔΟΜΙ
ЄΤΙΠΙΟΥΑΥΤ
ΙΟΚΡΑΤΟΡΟ>

Τὸ προσκύνημα
[Γ]άϊος Βέ[νι]ος
Κέλερ, χώρτης
πρώτης [Φλ]α-
ουΐας [Θ]ρ[α]κ-
ῶν (χιλιάρχου) Ἰουλί[ου.
ἐπὶ Δομ-
ετι[αν]οῦ Αὐτο-
κράτορος.

Nota cohortem I. Flaviam Thracum. Cohortem Flaviam Cilicum habes in simili statione n. 4713. *f.* Nomen Βέννιος, Βένις habetur in Syriacis n. 4593. 4528. *b.* in his Add.

4716. *d.*[10]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 431. n. CDXXVIII.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗ
ΜΑΚΡΟΝΙΟΥCΑΡΑΠΑΤΟC
ΚΑΙΜΟΥΜΜΙΟΥΑΠΟΛΛѠΝΙΟΥ
ΚΑΙΠΑΧΟΜΠΡΗΤΨЄΝΧΝΟΥΜΙC
ΚΑΙΠЄΤΑΛΗCΚΑΙΦΜΟΙCΙЄΡΑΞ
ΠΑΡΑΠΑΝΙΘЄѠΜЄΓΙCΤѠΙ
LΙ̅ΔΟΜΙΤΙΑΝΟΥΤΟΥΚΥΡΙΟΥ
ΠΑΥΝΙΤ̅
Mmm mmm m

Τὸ προςκύνη-
μα Κρονίου. Σαραπᾶτος
καὶ Μουμμίου Ἀπολλωνίου
καὶ Παχομπρῆτ Ψενχνούμι[ος
καὶ Πετάλης καὶ Φμοῖς Ἱέραξ
παρὰ Πανὶ θεῷ μεγίστῳ.
L ῑ Δομιτιανοῦ τοῦ κυρίου,
Παυνὶ ῑ.

Annus est p. Chr. LXXXV. m. Iunii d. IV. Vs. 5. nomina sunt primo casu posita, quum exspectetur genitivus.

4716. *d.*[11]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 440. n. CDLVII.

ΑΛΕΞΑΓϹ
ΤΟΠΡΟΠΟϹ

Τὸ προςκύνημα] Ἀλεξᾶ[τος.
Τὸ προ(σκύνημα) Ποσ[ιδωνίου?
Potest esse etiam Ἀλεξᾶτος τὸ προςκύνημα.

4716. *d.*[12]

Ibidem; ex Wilkinsoni schedis edidit Letronnius l. c. p. 436. n. CDXL. CDXLI.

ΑΝΗΩΝΙϹ ϹΙΔΗΡΟΥ	ΟΔΗΡΟ ϹΩΚΡΑ ΤΗϹ
Ἀ[μμ]ώνι[ος σιδηρου[ργός.	Ὁδη[γ]ὸ[ς Σωκράτης.

Socrates videtur esse conductor per deserta. Letronnius ibi putavit latere σιδηρουργός, minus probabiliter. Σιδηρουργοῦ mentio fit in papyro Lugd. P. fragm. b. ap. Leemans p. 82.

4716. *d.*[13]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 438. n. CDXLIX.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΑΠΕΛΑΙΩΝΟϹ
ϹΤΡΑΤΙΩΤΟΥΠΡΟϹ
ΡΟΝΠΑΝΑΚΥΡΙΟΝ

Τὸ προςκύνημα Ἀπελ[λ]ίωνος στρατιώτου πρὸς [τ]ὸν Πᾶνα κύριον.

4716. *d.*[14]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 432. n. CDXXXI.

ΤοΠΡοϹΚΥΝΗΜΑΑΠΟ[illegible]ΩΝΙΟΥ
ΥΙΟΥΑΜΜΩΝΙ . . L
ЄΡΓΟΛ

Τὸ προςκύνημα Ἀπο[λλ]ωνίου, υἱοῦ Ἀμμωνί[ου, ἐργολ[άβου.

Vidit Letronnius legi posse etiam ἐργο[δότου. Cf. n. 4716. *d.*[27]

4716. *d.*[15]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 434. n. CDXXXIII-CDXXXVI.

[*vide col. seq.*]

Demus est miles opifex in stationibus huius tractus, quae ὑδρεύματα vocantur. Σκληρουργοὺς habes n. 4716. *d.*[20. 35]

ΤοΠΡΟϹ
ΚΥΝΗΜΑ
ΓΑΙΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥ
ΔΗΜΟΥϹΤΡΑΤΗ
ΤΟΠΡΟϹ[illegible]ΩΤΟΥϹΚΛΗΡΟΥ
ΚΥΝΗΜΑΙϹΙΔΩΓΟΥΥΔΡЄΥ
ΡΟΙ ΔΗΜΟΥ ΜΑΤΩΝ
ΤοΠΡΟϹΚΥ
ΝΗΜΑΔΗΜΟΥΤЄΚΝΑ
ΑΥΤΟΥΟΙΔΥΟΤΟΥΠΡΟΓЄΓΡΑ
ΔΗΜΟΥϹΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Τὸ προςκύνημα
Γαΐου Αὐρηλίου
Δήμου στρατιώτου
σκληρου[ρ]γοῦ ὑδρευ-
Τὸ προςκύνημα μάτων.
Ἰσιδώρο[υ] Δήμου.
Τὸ προςκύνημα
Δήμου. Τέκνα
αὐτοῦ οἱ δύο τοῦ
προγεγρα[μμένου] Δή-
μου στρατιώτου.

4716. *d.*[16]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 438. n. CDXLVIII.

ΤΟΠΡΟϹΚΥ
ΝΗΜΑΔΙοΓЄ
ΝΗϹΠΑΡΑ
ΤΟΥΠΑΝΟΥ
ΤΟΥΚΥΡΙΟΥ

Τὸ προςκύνημα Διογένης παρὰ τοῦ Πανοῦ τοῦ κυρίου.
Nota soloecam orationem p. παρὰ Πανὶ τῷ κυρίῳ.

4716. *d.*[17]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 441. n. CDLXI.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗ ΜΑ ΔΙΟΝΥϹΟΥ	Τὸ προςκύνημα Διονύσου.

Διόνυσος ut nomen proprium hominis habetur etiam in nummis. Conf. Keil. Syllog. inscr. Boeot. p. 87. 236.

4716. *d.*[18]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 439. n. CDLI.

ЄΥΤΥΚΟϹ
ΑΡΒΗΚΙϹΠЄΤЄΑΡΟΗΡΙ
ΚЄЄΠΙΜΑΧΟϹΑΛΑΒΑϹ
ΤΡΙΝΗϹ

Εὔτυ[χ]ος
Ἄρβηκις Πετεαρό[κ]ρι[ς
κὲ Ἐπίμαχος Ἀλαβα-
στρίνης.

Alabastra urbs Aegypti in desertis ubi lapicidinae alabastri (Ptolem. Geogr. IV, 5. 59.). Ethnicum urbis vulgo est Ἀλαβαστρίτης (cf. Steph. Byz. s. v.). Forma Ἀλαβαστρίνης, confirmata etiam titulo

n. 4716. *d.*[25] in his Add., Letronnium induxit ut putaret appellativum nunc esse *ἀλαβαστρίνης* ac significare opificem alabastrorum (ouvrier en albâtre). Haud scio an recte.

4716. *d.*[19]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 435. n. CDXXXIX.

ΗΡΑΚΝЄΙΔΗCΑΣΤοΠΙΔωΡΟΥ
ΙЄΡΟΓΛΥΦΟCЄΥΛΑΙΜωΝΑΡΤЄ
ΜΙΔωΡΟΥΙЄΡΟΓΛΥΦοC

Ἡρακ[λ]είδης Ἀ[ρ]τ[εμ]ιδώρου
ἱερογλύφος. Εὔ[δ]αίμων
Ἀρτεμιδώρου ἱερογλύφος.

Ἱερογλύφου, qui est incisor hieroglyphorum, mentio fit etiam in papyro Lugd. (cf. Reuvens Lettre à Mr. Letronne, III. p. 76.). Nota homines Graecos esse, qui hanc artem factitabant. Letronnius coniicit fuisse qui lapides a *σκληρουργοῖς* laboratos ad utensilia diversa conformatos hieroglyphis ornarent.

4716. *d.*[20]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 433. n. CDXXXII.

ΤοΠΡΟCΚΥΝΗ
ΜΑ
ΟΝЄΙΚΗC
ΑΜΜωΝΙΟΥ
CΚΛΗΡΟΥΡΓΟC
ΤωΝΑΠΟCΟΥ
ΥΗΜΑΙΙ()
ΠΑΟΦ
Λ....

Τὸ προσκύνημα [Ἱερ]ονείκης? Ἀμμωνίου σκληρουργὸς τῶν ἀπὸ Σου[λπικίο]υ [σ]ημαί[ας]? Πα[ω]φὶ λ̄-

Incertum nomen primum est; incertum etiam quod vs. 6. cum Letronnio posuimus. *Σκληρουργοὺς* habes etiam n. 4716.[15. 35]

4716. *d.*[21]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 441. n. CDLVIII.

ΙЄΡΑΞΠΑΙC	*Ἱέραξ Παΐς*
ΤΟΠΡΟCΚΥ	*τὸ προσκύ-*
ΝΗΜΑCΟΥ	*νημά σου*
ωΔЄ	*ὧδε.*

Nomen ΠΑΗC (n. 4716. *d.*[48]) potest scribi ΠΑΙC. Parum probabile enim est legere *Παῖς*, ut hoc sit appellativum.

4716. *d.*[22]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 442. n. CDLXIII.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ	*Τὸ προσκύνημα*
ΛЄΟΝΤΑΤΟC	*Λεοντᾶτος.*

4716. *d.*[23]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 439. n. CDLIII.

ΤοΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ	*Τὸ προσκύνημα*
ΛЄΟΝΙΔΗC	*Λε[ω]νίδης*
ΜΙΚΚΑΛΟΥΚΑΛΙ	*Μικκάλου - - -*

Nomen *Μίκκαλος* redit n. 4716. *d.*[27]

4716. *d.*[24]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 441. n. CDLXII.

ΛЄΝΓΙΜΑC	*Λ[ο]νγῖ[ν]ας*
ΔΙΔΥΜΟΥ	*Διδύμου*
ΑΛЄΞΑΝΔ	*Ἀλεξανδρεύς.*
ΡЄΥΣ	

Letronnius postquam exsculpsit *Λεοντίδας* nomen parum probabile in hoc titulo, in Addendis p. 551. vidit legi posse ΛΟΝΓΙΝΑC quod nomen videtur legendum etiam n. 5063. vs. 2.

4716. *d.*[25]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 439. n. CDLII.

ΑΤΚΟCΑΛΑΒΑ	*Αὔ]κος Ἀλαβα-*
CΤΡΙΝΗ	*στρίνη[ς.*

De voce *Ἀλαβαστρίνης* cf. ad n. 4716. *d.*[18] in his Addendis.

4716. *d.*[26]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 442. n. CDLXVI.

ΑΥΡΗΛΙΟC	*Αὐρήλιος*
ΛΙΑΞΙΜΟC	*[Μ]άξιμος.*

4716. *d.*[27]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 432. n. CDXXX.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗ	*Τὸ προσκύν-*
ΑΙΝΑΠΙΚ	*ημ]α [Μ]ικ-*
ΚΑΛΟΥΠЄ	*κάλου Πε-*
ΤЄΗCΙοΥЄΡιο	*τεησίου ἐρ[γ]ο-*
ΔοΤΟΥ LΙΖ	*δότου. L ιζ̄.*

Nomen *Μίκκαλος* habes etiam n. 4716. *d.*[23] *Ἐργολάβος* videtur esse n. 4716. *d.*[14]

4716. *d.*[28]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 436. n. CDXLII. CDXLIII.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΤωΠΡΟCΚΥΝΗ
ΠΑΚΟΙΒΙCΧΑΛΚЄΥC ΝΑΠЄCΟΡΙC

Τὸ προσκύνημα	*Τ[ὸ] προσκύνη-*
Πάκοιβις χαλκεύς.	*[μ]α Πέσορις.*

4716. *d.*[29]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 437. n. CDXLVI.

ΤοΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ
ΠΑΧΝΟΥΜΙΤΙΘοΗ
ΤΟΥCΚΑΙΛЄωΝΙΔΗ
CΛЄωΝΤΟC

Τὸ προσκύνημα
Πάχνουμι Τιθοή-
τους καὶ Λεωνίδη-
ς Λέ[ο]ντος.

4716. d.[30]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 440. n. CDLV.

ΤοΠΡοϹΚΥΝΗΜΑΗϹΝΡΟΥΠΑΧ
ΝΟΥΜΙϹΨΕΝΧΝΟΥΜΙϹ
ΠΡΟcΤΑΤΗϹΤΟΠΡΟϹ

Τὸ προσκύνημα - - - Πάχνουμις Ψένχνουμις προστάτης.
Τὸ προσ[κύνημα - - - - - -

Prior, qui προστάτης audit, fortasse fuit προστάτης templi Panis. Coniicit etiam Letronnius.

4176. d.[31]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 441. n. CDLX.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΠΑΧΝΟΥΜΙϹ
ΨΕΝΧΝΟΥΝΙϹΚΑΛΗϹ

Τὸ προσκύνημα Πάχνουμις, Ψένχνου[μ]ις, Κάλης.

4716. d.[32]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 441. n. CDLIX.

ΠΑΧΟΜΠΑΥϹ
ΕΡΑΞ

Παχομπάϋς (fortasse Παχομπάης).
[Ἱ]έραξ.

ΠΑΗϹ nomen alibi obvium (n. 4716. d.[48]) coniecimus esse etiam n. 4716. d.[21]

4716. d.[33]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 440. n. CDLIV.

ΤοΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΠΑΧΟΜΠΡΗΤΙΨΕΝΧΝΟΥΝΙΟϹ

Τὸ προσκύνημα Παχομπρῆτ Ψενχνού[μ]ιος.

4716. d.[34]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 437. n. CDXLVII.

ΤοΠΡοϹΚΥΝΗΜΑ
ΠϹΛΑϹϹΑϹΠΕΧΝ°
ΜΜΟϹΠΑΡΑΠΑΝΙΘϹѠ

Τὸ προσκύνημα
Π[ε] - - - Πεχνο[ύ]-
μ[ι]ος παρὰ Πανὶ θ[ε]ῷ.

4716. d.[35]

Ibidem; ex Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte schedis edidit Letronnius l. c. p. 435. n. CDXXXVII. CDXXXVIII.

ΠΕΤΑΟΥΗΡ	ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΙϹΠΕΤΕΝΛVΙ	ΚΡΟΝΙΟΥ
ΟϹϹΕΛΗΡΟΥΡΓο	ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ϹΕΚΠΕΡϹΟΥΚΑΙΑ	ϹΚΛΗΡΟΥΡΓΟΥ
ΑΝΟϹΤΥΜΕѠϹ	

Πετα[ρ]σύηρ-	Τὸ προσκύνημα
ις Πετε[χ]νούμι-	Κρονίου
ος σ[κ]ληρουργό-	Πτολεμαίου
ς ἐκ Πέρσου καὶ Ἀ[ϊ]-	σκληρουργοῦ.
ανὸς Τυμέως.	

De σκληρουργοῖς cf. n. 4716. d.[15. 20] Ἀϊανὸς est Avianus. In altero titulo difficile dicere quid sibi velit ἐκ Πέρσου. An nomen est vici? Ubi nos Πετεχνούμιος, Letronnius Πετεήσιος legebat.

4716. d.[36]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 442. n. CDLXV.

ΠΕΤΑΡΟΗΡΙϹ — Πεταρόηρις.

4716. d.[37]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 437. n. CDXLV.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ	Τὸ προσκύνημα
ΠΕΤΕΡΑΕΝϹΟΥΦΙϹ	Πετεραένσουφις
ϹѠΚΡΑΤΟΥ	Σωκράτου.

Socrates Pachnumis filius est n. 4716. d.[41] Nota in eadem familia nomina ex Aegyptiis Graecisque mixta.

4716. d.[38]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 442. n. CDLXVII.

ΤΑΙΟϹ	[Γ]άϊος
ΠϹΤΙΚΙΟϹ	Π[ε]τίκιος.

Idem homo Latinis litteris nomen suum insculpsit ibidem, teste Wilkinsono, cuius ex schedis Letronnius l. c. (n. CDLXVIII.) exhibet C.PETICIVS.

4716. d.[39]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 431. n. CDXXIX.

ΤοΠΡοϹΚΥ	
ΝΗΜΑ	
ΠΤΟΛΕΜ	Τὸ προσκύνημα
ΑΙΟVϹΤΡ	Πτολεμαίου
ΑΡΙѠΤ	στρα[τ]ιώτης,
ΗϹ	κεντ[υρ]ίας Φαβίου.
ΚΕΝΤΙΑ	
ϹΦΑΒΙΟΥ	

Permutatione casuum sollemni στρατιώτης pro στρατιώτου. Parum probabilis coniectura Letronnii, ΗϹ esse residuum ex ΤΗϹ censentis, ut sit τῆς κεντυρίας.

4716. d.[40]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 438 n. CDL.

ΤοΠΡοϹΚΥΝΗΜΑ	Τὸ προσκύνημα
ϹΑΡΛΠΙѠΝοϹ	Σαρ[α]πίωνος
ΕΡΜΕΙΝοΥ	Ἑρμείνου.

4716. d.[41]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 437. n. CDXLIV.

ΤοΠΡοϹΚΥΝΗΜΑ	Τὸ προσκύνημα
ϹѠΚΡΑΤΗϹ	Σωκράτης
ΠΑΧΝΟΥΜΕѠϹ	Παχνούμεως.

De nominibus cf. ad n. 4716. d.[37]

4716. d.[42]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 440. n. CDLVI.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑϹѠΤΙΙΡΟϹΚΑΙ.Ϲ.Ϲ.ΚΑΙϹΙЄΦΝΟΥΙϹΚΑΙΠΛΧΝΟΥΙΙΙϹΠΑΡΑ
ΤΟΙϹЄΝΘΟΔЄΗЄΟΙϹ

Τὸ προσκύνημα Σωτ[ῆ]ρος καὶ - - - καὶ - φνουις καὶ Π[ά]χνου[μ]ις παρὰ τοῖς ἐνθ[ά]δε [θ]εοῖς.

Dii sunt Pan cum assessoribus (cf. n. 4716. d.[5])

4716. d.[43]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 442. n. CDLXIV. CDLXIX.

ΨЄΝΝΟΥΗΡ   ΨЄΝΠΟΥΗΡ   Ψεν[π]ούηρ[ις].   Ψενπούηρ[ις].

4716. d.[44]

In valle Foäkhir, ubi inprimis lapicidinae exercebantur antiquitus (de quo loco ruderibus insigni vide Wilkinsoni Manners and Customs III, 228. Modern Egypt and Thebes T. II. p. 388.) inscriptiones plures repertae sunt. Sequentes sunt in rupe anaglyphis et hieroglyphis ornata. Ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 446 sqq. n. CDLXXX - CDLXXXVIII. CDXCVI. (conf. tab. XXXVII. 1. 2. 3. 4.)

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Διονυτᾶς.
Διδυμίων.
Κρόκος.

Τὸ προσκύνημα
Κα[λ]άσιρις
Παχώ[μ]χημις.

Τὸ προσκύνημα - - - -

Παμῆς
Παστήνεος
χαλκοτύπο[ς]
Σκοπηνε[ί]της.

Λούκειος
Καικείλιος
Σωκράτης
σπίρης
Μάρκου Φρώρου,
κεντυρεία[ς]
Μομμίου.

Πεσ[ό]-
ριος
τὸ προσ-
κύνημα
Πανὸς
- -

Τὸ προσ-
κύνημα
Αὐρηλίῳ
Ἀμενώθῃ.

Τὸ προσκύνημα Φαβρικίου παρὰ τῷ Πανὶ καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς.

Το προ-
σκύνη-
μα Σ[έ-
σ[ωσ]ις
Κρονί-
ωνος.

[Ἡ]ρακ[λ]είδη[ς].

Τὸ προσκύνημα Ψενπούηρις Πετεαρένουφις [λ]υρικὸς L ε̄ Χοιὰχ ᾱ.

Nomen Πέτωρις et Καλάσιρις habuimus alibi. Σέσωσις nomen est celebre regis: Σεσόωσις (Diod. Sic. I, 53.), Σεθώς, Σεθών (Herod. II, 141.). Σκοπηνείτης ethnicum videtur. Ubi Φρώρου vide ne fuerit Φλώρου.

4716. d.[45]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 448. n. CDXC.

ΑΝΖΙΝΔѠ
ЄΥΧΑΡΙϹΤѠΝΤѠ
ΤΟΠѠΙΠΑΡΑΠΑϹΙ
ΘЄΥϹ

Ἀ[ρτεμί]δω[ρος
εὐχαριστῶν τῷ
τόπῳ παρὰ πᾶσι
θε[οῖ]ς.

Letronnius initio: - - - Ζηνοδώρου.

4716. d.[46]

Ibidem; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 451. n. CDXCIV.

ΑΧΙΛΛΑϹΟΝΟ - - -   Ἀχιλλᾶς Ὀνο - - - - -

Ὀνομάρχου aut Ὀνομακρίτου coniicit Letronnius.

4716. d.[47]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 444. n. CDLXXIV.

ΤΟΠΡΟϹΚ
ΓΑΒΙΝΙΟΥЄΑΙΜΟΥ
ϹΤΡΑΤΙѠΤΝΥΚΑΙΤѠ
Ν·ΑΥΤΟΥΠ.. ѠΝ
ϹΙΙϹ.ΡΗϹΦΑΚΟΥ
ΔΟΥΥЄΡΤΥΡΚΑϹ.
Π.ΤѠΝΟϹ

ΔΙΟΝΥΤΑC
ΔΙΔΥΜΙΩΝ
ΚΡΟΚΟC

ΤΟΠΡΟCΚΥ
ΝΗΜΑΚΑΝΑ
CΙΡΙCΠΑΧΩ
ΧΗΜΙC

Hoc loco
deus quidam
assidens.

ΠΑΜΗC
ΠΑCΗΝΕΟC
ΧΑΛΚΟΤΥΠΟ
CΚΟΠΗΝΕ
ΤΗC

ΛΟΥΚΕΙΟC
ΚΑΙΚΕΙΛΙΟC
CΩΚΡΑ
ΤΗCCΠΙ
ΡΗCΜΑ
ΡΚΟΥΦΡΩ
ΡΟΥΚΕΝ
ΤΥΡΕΙΑ
ΜΟΜ
ΜΙΟΥ

Hoc loco
Ammon.

Hoc loco
Phtha.

ΤΟΠΡΟC
ΚΥΝΗΜΑ
ΑΥΡΗΛΙΩ
ΑΜΕΝΩ
ΘΗ

ΜΡΑΚΛΕΙΔΗ

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΨΕΝΠΟΥΗΡΙCΠΕΤΕΑΡΕΝΟΥΦΙC
ΑΥΡΙΚΟCLΞΧΟΙΑΧ$\bar{\text{Α}}$

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑ

Hoc loco
Ammon, Isis, Horus.

Amyrtaeus rex
adorans.

ΠΕCΡ
ΡΙΟC
ΤΟΠΡ
ΟCΚ
ΥΝΗ
ΜΑ
ΠΑΝ
ΟCΛ
+Α

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΦΑΒΡΙΚΙΟΥΠΑΡΑΤΩΠΑΝΙ
ΚΑΙΤΟΙCCΥΝΝΑΙΟΙCΘΕΟΙC

ΤΟΠΡΟ
CΚΥΝΗ
ΜΑCΙΙ
CΟΕΙC
ΚΡΟΝΙ
ΩΝΟC

Τὸ προσκ[ύνημα
Γ[α]βινίου [Κ]α[τίλ]ου ([Κ]α[τλί]ου)
στρατιώτ[ο]υ καὶ τῶ-
ν αὐτοῦ π[άντ]ων,
σ[πεί]ρης Φακού[ν-
δου, [κ]ε[ν]τυρ[ί]ας [Κα-
π[ί]τωνος.

Cohors Facundi est etiam n. 5104. ubi nunc fidenter legas σπείρης Φακόνδου.

4716. *d.*[48]

Ibidem; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 448. n. CDXCI.

ЄLΓΑΙΟΥ
ΚΑϹΜΑΖЄΤΦΡΙϹ
ΓΑΗϹΑΡΠΑΗΚΙϹ
ΑΡΠΗΚΙϹΠΑΗϹ
ΑΡΠΗΚΗϹΠΑΗϹ
ΠΑΗϹΥЄΥЄΚ

ĒL Γαΐου
- - - - - - -
Πάης Ἀρπάηκις,
Ἄρπηκις Πάης
Ἀρπήκης Πάης
Πάης - - - -

De nomine Πάης cf. n. 4716. *d.*[21. 32] in his Addendis. Titulus positus est a. v. Caligulae, i. e. a. p. Chr. 40. aut 41.

4716. *d.*[49]

Ibidem; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 445. n. CDLXXIX.

ΔΙΟΝΥΤΑϹ	Διονυτᾶς.

4716. *d.*[50]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 452. n. CDXCVII.

ΔΟΡΧѠΝ	Δόρ[κ]ων.
ЄΥΤΥΧΗ	Εὐτύχη[ς.

4716. *d.*[51]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 443. n. CDLXX. omisso textu litteris maiusculis concepto.

Ἡφαιστᾶς Φανε - - - -
Τὸ προσκύνημα Φιλάμμων.

Nomen Φιλάμμων est etiam n. 4942. in his Add.

4716. *d.*[52]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 449. n. CDXCII.

ΒΑΣΙΛΕΥΣΕΥ.....
ΘЄΟΔѠΡΟϹΤ.ΡΦΙΛΙΠΙΙΟϹ
ΤΟΥΙϹLЄΙϹΤΟΙΙΙΥΛЄΙ.......ΚΑΙΖϹϽϹΙΟϹΟϹΚΟΙΑΧΙΡΙ...

Βασιλεὺς Εὐ - - - - - -
Θεόδωρος [καὶ] Φίλιπ[π]ος - - - - - [ἀπὸ
τοῦ ιϛ̄ L εἰς τὸ ιη̄ [L - -] καὶ Δ[ω]σί[θε]ος Κοϊὰχ ιη̄.

Prior vetustior titulus est a rege quodam positus. Βασιλεὺς Εὐ[εργέτης - - - coniicit Letronnius de Ptolemaeo Euergeta aut I. aut II. cogitans. At hoc vix ferri potest. Exspectaveris enim Βασιλεὺς Πτολεμαῖος Θεὸς Εὐεργέτης aut simile quiddam. Videtur alius rex intelligendus esse, fortasse Aethiopiae (cf. n. 4915. *c.* in his Add.), ut Ἐργαμένης, unus ex posteris eius, de quo monuimus ad n. 4979. In altero titulo Theodorus et Philippus videntur ab anno XVI. usque ad annum XVIII. certo quodam munere functi fuisse. Letronnius scribebat Θεόδωρος τοῦ Φιλίππου, improbabiliter. De articulo τὸ ιη̄ L cf. ad n. 4684. *d.* in his Addendis.

4716. *d.*[53]

Ibidem; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 443. n. CDLXXI.

ΘΟΥΤЄΥϹ	Θουτεὺς
ΠЄΤЄΜΙΝΙϹ	Πετεμίνις.

4716. *d.*[54]

Ibidem; ex schedis iisdem edidit Letronnius l. c. p. 445. n. CDLXXVIII.

ΙЄΡѠΝЄΜΟϹ	Ἱερών[υ]μος
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ	τὸ προσκύνημα
ΘЄѠΝΙѠΝΟϹ	Θεωνίωνος.
ΔΙΔΥΜѠΝ	Διδυμ[ί]ων.

4716. *d.*[55]

Ibidem; ex schedis Nestoris L'Hôte et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 444. n. CDLXXVII.

ΛΥΚΑΡΙϹѠΙϹΤΡΑΤΙѠΤΗϹ
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΓΑΙѠΠΑΠΙΡΟΚVΠΑΝΟ

Αὐ(ρήλιος) Καρίω[ν] στρατιώτης
τὸ προσκύνημα .[πα-
ρ]ὰ [τ]ῷ Πανὶ - - - -

Letronnius Λυκάριος aut Λύκιος Ἄριστος aut Λύκιος Πρίσκος proposuit. In fine idem legebat τῷ κυρίῳ.

4716. *d.*[56]

Ibidem; ex schedis iisdem edidit Letronnius l. c. p. 444. n. CDLXXVI.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΚΛΗΜЄΝΤЄΙΝΟΥ
ΔЄΚΑΝΟΥ

Τὸ προσκύνημα Κλημεντείνου δεκανοῦ.

Δεκανὸς videtur esse decurio, praefectus decuriae s. turmae.

4716. *d.*[57]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 443. n. CDLXXIII.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΛΟΝΓΙΝΟΥΙΠΠЄΟϹ
ΚΑΙΤΟΥΙΠΠ.ΙΑΤ...

Τὸ προσκύνημα Λονγίνου, ἱππέ[ω]ς καὶ τοῦ ἱππ(ικοῦ) ἰατροῦ.

Intellige ἰατροῦ τοῦ ἱππικοῦ, *medicus alae equitum.*

4716. d.[58]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 444. n. CDLXXV.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΜΑΡΚΟΥ
ΜΟΝΙΜΟΥΕΙΠΠΕΟϹ

Τὸ προςκύνημα Μάρκου
Μονίμου εἱππέ[ω]ς.

4716. d.[59]

Ibidem; ex schedis iisdem edidit Letronnius l. c. p. 443. n. CDLXXII.

ΟΡΕΗϹΚΕΦΑΛΩΝΟϹΧΑΛΚΕΥϹ

Ὀρ[σ]ης Κεφάλωνος χαλκεύς.

4716. d.[60]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 448. n. CDLXXXIX.

ΤΟΠΕΤΕΜΝ Φ
ΕΝΜΝΕΚΟΥΡΟΥϹ..

Τὸ [προςκύνημα] Πετεμ[ένου]φ[ις
- - - - - -

4716. d.[61]

In loco Gebel-Abou-Fedah prope Montfalout; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 452. n. CDCXVIII.

ϹΑΡΑΠΑΜΜΩΝ Ι. ΝΡ
ΝΙΚΩΝΧΑΛΚΟΤΥΠΟϹΚΩϹΩ. ΑϹ

Σαραπάμμων - - - -
Νίκων χαλκοτύπος [ἥ]κω ὧ[δε.

4716. d.[62]

Ibidem; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 453. n. DI.

ΤΟΠΡ//''
ΟϹΓΕ
ΝΗΜΑ
ΕΠΙΜΑ
5 ΧΟϹΠ^W
ΠΑΝΟ

Τὸ προς[κύ]νημα Ἐπίμαχος π[αρὰ] Πανό[ς.

4716. d.[63]

Ibidem fragmenta tria; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 452. n. CDXCIX. D. DII.

ΑΡΓΩΝΟϹΚΑϹΤΩΡ

- - - Ἀρ[ί]ωνος Κάστωρ - - -

ΑΥΛΗΙ....
ϹΑΡΑϹ

ΑΚΑΗ

In secundo fragmento Letronnius tentavit Αὐλήϊος Σαραπίων, in tertio: Ἀσκληπιάδης.

4716. d.[64]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 453. n. DIV.

ϹΑΡΑΠΙΩΝ //// Σαραπίων.

4716. d.[65]

Ibidem; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 453. n. DIII.

ΕΡΜΗϹΩΡΟϹΑΦΡΟ∠....ΤΗ
ΔΙΔΙΩΓΙΔΟΞΑΝΚΑΙΧΙΙΙΛ

Ἑρμῆς, Ὧρος, Ἀφρο[δεί]τη
διδῶ[σ]ι δόξαν καὶ χ[άριν.

4716. d.[66]

In loco Ouadi-Doghbug; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 453. n. DVI.

....ϹΙϹΙΝ
ΙΝΙϹ
Ρ......
ΙΙ ΚΘΗΜ

Videtur inesse vs. 1. [Ε]ἶσιν.

N. 4719. p. 365. in lemmate nunc recenseri potest etiam Vater qui de statua Memnonis disputavit Iahnii Annal. philol. Suppl. Vol. XIV, 3. p. 420-444. Titulus 4719. est in crure Memnonis sinistro; edidit Letronnius Receuil des inscr. cet. T. II. p. 337. n. CCCXXX. (tab. XXXV. 19.) qui habuit etiam ex schedis Nestoris L'Hôte. Vs. 6. ΑϹΤΟΥΜΗΝΙΑ, unde Letronnius effecit μηνὶ Ἀ[θὺρ - - -]. Novum apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 222. hoc:

ΤΙΒΕΡΙΟϹΚΛΑΥΔΙΟϹΗΡ - - - - ΥΤΩΝ
Ο - ΗΚΟΥϹΑΜΕΜΝΟΝΟϹ
ϹΥΝΑΧΙΛΛΕΙΚΑ'
ΩΡΑϹ∘Α∘L∘Η∘ΑΥΤΟ
5 ΚΡΑΤΟΡΟϹΚΑΙϹΑΡΟϹΟΥΕϹΠΑϹΙΑΝ
ΟΥϹΕΒΑϹΤΟΥΜΗΝΙ
ΜΕΜΝΗΜΕΝΟϹ
ΚΑΙΔΙΟΝΥϹΙΟΥ
ΛΦΩΝ

Τιβέριος Κλαύδιος Ἥρ[ων Βο]ύτων-
ο[ς] ἤκουσα Μέμνονος
σὺν Ἀχιλλεῖ καὶ ∘
- - - - ὥρας ᾱ ἔτους η̄ Αὐτο-
5 κράτορος Καίσαρος Οὐεσπασιαν-
οῦ Σεβαστοῦ μηνὶ - -
μεμνημένος
- - - καὶ Διονυσίου
τῶν ἀδε]λφῶν.

Si litterae vs. 1. ΟΥΤΩΝ non pertinent ad aliam inscriptionem iuxta positam, non refragabor putaboque acquiesci posse in lectione a Bailio proposita.

N. 4720. p. 366. repetiit Letronnius l. c. p. 338 sq. n. CCCXXXIII. (cf. tab. XXXII. 8.) qui habuit Nestoris L'Hôte apographum mutilum. Denuo edidit Bailius l. c. III. p. 294. qui habet vs. 2. extr. GERMA NICO.XVII, vs. 3. init. ΤETRONIVS cet., vs. 9. extr. PRAEF∘COH∘II, vs. 10. THEBAEORVM.

N. 4721. p. 366. repetiit Letronnius l. c. p. 342. n. CCCXXXVIII. (cf. tab. XXXVI. 29.), qui habuit etiam ex schedis Nestoris L'Hôte, in quibus apographum

mutilum est. Novum apographum edidit Bailius l. c. III. p. 226. cum hac varietate lectionis: vs. 1. extr. ЄΝΘΑΔЄΙΚΑΡЄΙCΙΟC, vs. 2. ЄΡΜωΝΘΙΟCΤЄΚΑΙ ΛΑΤωΝ cet., vs. 3. extr. ΦΟΥΛΒΙΑΝ . . Ν . ΛΥΘЄΝ, vs. 4. extr. ΤΟCЄΝ . . . . . . ΜΗΤΗΡ, vs. 5. extr. ΑΠΟ . . . . ΤЄΦЄΙ, vs. 6. extr. ΚΑΡΤΑΘ . . . . . ωC, vs. 7. extr. ΤΗCЄΝЄΙCCЄΙΟΚΛ, vs. 8. extr. ЄωΝЄ . . . . . Є, vs. 9. extr. ΔΙΟC . . . . ΚΟΥ, vs. 10. extr. ЄΔΡΑ . . Ν, vs. 12. extr. CΤΙΧωΝ, vs. 13. ΟCЄΙΠЄCΑΥΤω ΦΙΛΤΑΤΟCΤЄΔ. Si in lapide est ΚΑΡЄΙCΙΟC, ut vult Bailius, scriptura debetur peculiari pronuntiationi. Nam vix hoc loco aliquis de nomine gentis Carisiae cogitaverit. Vs. 3. extr. Bailius legit *ἐὴν ἤλυθεν*; debebat certe *ἐλήλυθεν*, quae lectio stare potest (*ἐνθαδεὶ ἐλήλυθεν*), si verum est in lapide ductus illos cerni. Vs. 4. lectione ЄΝ fretus Bailius legebat *ἕνεχ᾽ ὅταν μήτηρ*, quod ferri non potest. Recte se habet nostrum *ἡνίχ᾽ ἡ μήτηρ*. Vs. 5. Letronnius olim *ἀπ[ορρῇ στέ]φει*, posthac ex coniectura Grotefendi *ἀπ[αυγῇ στέ]φει* scripsit. Vs. 6. extr. *κάρτα θ[εοσεβ]ῶς* secundum apographum suum recte Bailius dedit. Letronnius legebat *κάρτα προφρόνως*, olim *κάρτα φιλοθέως*. Vs. 7. extr. *εἰς σεῖο κλέος*, ut Letronnius proposuit, nunc scribendum videtur, nisi ductus ΟΚΛ ex coniectura Letronnii posuit Bailius. Vs. 8. extr. *ἐ[γὼ ᾽μάθον]* cum Letronnio Bailius. Vs. 9. si fides litteris ΚΟΥ, quas exhibet Bailius, scribendum *Πελασγικοῦ*, ut Letronnius dedit ex coniectura Grotefendi. Vs. 10. Bailius *ἔδρα[κον τοῖς ἐμοῖς]*. Vs. 11. extr. idem *ἐκλαίεις*. Vs. 12. extr. *στίχων πόνον*, mox *στίχον εὐσεβὴς* scripsit Letronnius; Bailius CΤΙΧωΝ exhibens dedit *στίχων μόχθον*. Male. Dixit auctor *ἐχάραξε*; hinc non potuit efferre *στίχων πόνον* vel *μόχθον*, ut nihil dicam praemissis *τοῦτον τὸν* significari sequi debere *στίχον*. Singularis pro plurali est. Retineo meam coniecturam ex qua etiam *εἶπες* concinnius dictum reperitur. Vs. 13. Bailius *φίλτατός τε δέξαο*, paulo melius scripturus *τ᾽ ἐδέξαο*; sed non verisimile hoc mihi videtur. In contextu litteris maiusculis expresso vs. 7. scribe ΗΥΤΗCЄΝ pro ΗΥΤΥCЄΝ.

N. 4722. p. 367. repetiit Letronnius l. c. p. 341. n. CCCXXXVII. qui vs. 3. omittit *καὶ* quae particula omissa est etiam in apographo tradito. Novum apographum edidit Bailius l. c. III. p. 224. qui habet vs. 2. init. ΚΑΡЄΙCΙΟC, vs. 3. ΘЄΙΤΟΥΚΑΙΛΑΤΟΠΟ ΛЄΙΤΟΥΗΚΟΥ, vs. 7. ΘωΥΘ∘Η̅∘L∘Ζ∘ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΤΟΥΚ. unde verba vss. 1. 2. 3. uncis liberanda sunt; vs. 7. scribi potest *Θωὺθ*; et in fine *κ[υρίου*. De scriptura nominis ΚΑΡЄΙCΙΟC conf. ad n. 4721. in his Add.

N. 4723. p. 368. in contextu litteris minusculis expresso vs. 3. scribe

ἐν κόνει γὰρ αὐτῇ τῇ τῶν χωμάτων

nulla interpunctione apposita, ut vidit Letronnius, qui titulum repetiit l. c. p. 345. n. CCCXXXIX. (conf. tab. XXXII. 10.) usus apographo Nestoris L'Hôte, in quo vs. 3. extr. est ΧωΜΑΤωΝ, fere ut apud Pocockium. Sententiam recte exposuit Letronnius dicens: „car, s'il s'est exposé à la poussière qui s'élève sur ces monticules, c'était en qualité de théore et pour présenter au dieu son religieux hommage." Itaque p. 368. *b.* verba lin. 7-15. omittenda, scribendumque: „sed ut simpliciter veneraretur deum tanquam theorus", et lin. 17. „audiendi" pro venerandi, denique lin. 19. scribe 122 pro 124. Novum tituli apographum edidit Bailius l. c. III. p. 229. qui habet vs. 3. extr. ΚωΜΙΤωΝ, vs. 4. extr. ΠΡΟCΚΥΝΗ CωΝΛΙΑΝ haud dubie de coniectura, cui fidem non habeo. Nam quod in apographis ΛΙ est, ligandum in Ν; vs. 5. extr. ЄΞЄΦΘЄΝΞΑΤΟ, quod videri potest esse in lapide; vs. 6. extr. ΠΑΡΗΝ dilucide; vs. 9. init. LΖ̅ΑΔΡΙΑΝ cet. in fine ЄΠΙΦΖ̅ωΡΑCΒ̅, quod si ita est, scribendum *ὥρας β*. Totum titulum in metra redactum exempli causa proposuit Bailius; qualem lusum si quis instituit, certe versus iustos facere debebit, non vitiis contaminatos.

N. 4724. p. 368. repetiit Letronnius l. c. p. 347. n. CCCXL. (cf. tab. XXXII. XXXIII. 13.) qui habuit etiam ex schedis Nestoris L'Hôte. Ille nulla memorabili varietate lectionis. Novum apographum edidit Bailius l. c. III. p. 233. qui tradit vs. 1. CЄΒЄΙΝΟCCΟΥΑΠΙC, vs. 2. extr. CΠЄΙΡΑC, vs. 3. ΛЄΓЄωΝΟC . ΒΚ, vs. 4. ΚΟΥΝΤΙΟC, vs. 5. extr. ΤΟΥΛΛ, vs. 6. extr. ΤωΝ, vs. 7. extr. ΑΤЄΛ, vs. 8. extr. ωΡΑC, vs. 9. LΖ̅ΑΔΡΙ ΑΝΟΥ . . . ΚΥ. Itaque vs. 1. legendum *Σεβεῖνος Σουάπις*, nomine Sebinus haud dubie repetendo a Sevo s. Sebo, unde lacus Sebinus s. Sevinus (Plin. N. H. III, 23.). Nomen Sevinus habetur etiam ap. Tacit. Hist. I, 77. ubi libri praebent Saevinus. Ex vulgata lectione CЄΒΟΝΟC nuper Letronnius procusum ibat CЄΡΟΥΙΟC, *Σερουΐος*. Vss. 2. 3. scribendum: *σπείρας - λεγεῶνος βκ*. De legione XXII. cf. Introd. p. 314. Vs. 9. denique scribe: *ἔτους ζ Ἀδριανοῦ [τοῦ] κυ[ρίου*. Inscriptionem citatam in annotatione nunc vide n. 5914.

N. 4725. p. 369. repetiit Letronnius l. c. p. 351 n. CCCXLIII. (cf. tab. XXXV. 22.) qui habuit etiam ex schedis Nestoris L'Hôte. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 235. qui habet vs. 1. ΒΑΛΒΙΛΛΗC, vs. 2. extr. ΜЄΜΝΟΝΟC, vs. 5. ΘΗΒΑΙΚω, vs. 7. ΧΑΙΡΗΝ (in tab. Letr. mox ЄΙΠЄΓ ΟΙωC ΟΝ), vs. 8. init. ΤΙΤΑΝ (in tab. Letr. ΤΙΤΛΝ), vs. 9. init. ΝCΚΙΑΙ (in tab. Letr. ΛΙCΚΙΑ, ib. vs. 10. ΙΝ pro ΙΗ, et deinde ΜЄΜΝΟΝ ΠΑ ΙΑΥΔ), vs. 11. ΧΑΙΡωΝΚΑΙ ΤΡΙΤΟΝΑΧΟΝΙΗ (in tab. Letr. init. vers. ωCΥΤΟ ΝΟΝ et in fine ΑΧΟΝΙΝ), vs. 12. ΚΟΙΡΑΝΟCΑΔΡΙ ΑΝΟCΧ . . . ΔΙCΔ cet., vs. 13. ΜЄΜΝΟΝΑΚΑΙΙ . . . . . . ΛΑΚΑΜЄΓΟΙCΙΠΟΝΟΙC (in tab. Letr. ΜЄΜΝΟΝ ΑΚΑ . . . . . . ΚΑΛΛ . . . . . . ΠΟΝΟΙC), vs. 14. CΑΜΑΙ ΝΟ . ΤΑΤΟCЄΥΓΙΔЄ cet., vs. 15. ΔΑΛΟΝΠΑΙCΙΔЄ ΓЄΙ . ΤωCΓЄΦΙΛ . ΙCΙΘЄΟΙ (in tab. Letr. extr. ΦΙΛ CΙ ΘЄΟΙ). Letronnius titulum fere ita legit ut nos, nisi quod vs. 13. dedit *Μέμνονα καὶ Βαλβίλλα κάμεν οἶσι πόνοις*, vs. 14. *εὖ ἴδε*, vs. 15. *φιλοῖσι*, nec rationem accentus Aeolici habuit per universam inscriptionem. Non male in hoc titulo legendo versatus est Bailius licet ipse incuriosior accentuum rationis. Eius apographum sequentes nunc scribendum censemus vss. 12-15.

Κοίρανος Ἀδρίανος χ[άρε], δὶς δ᾽ ἀσπάσσατο καὖτος
Μέμνονα· καὶ [Βαλβίλ]λα κάμε ϝοισι πόνοις
γρόππατα σαμαίνο[ν]τά τ᾽ ὅσ᾽ εὔϝιδε κὤσσ᾽ ἐσάκουσε·
δᾶλον παῖσι δ᾽ ἔγε[ν]τ᾽ ὤς ϝε φίλ[ε]ισι θέοι.

Ita legit etiam Bailius, nisi quod falso dedit vs. 14. εὖ ϝίδε, vs. 15. φιλοῖσι. De forma εὔιδε dixi in annotatione: accedit nunc Vau Phoenicium litterae Y appositum, ut alibi. Cf. Elem. epigr. Gr. p. 42. Notabis aoristum insolentiorem χάρε et nomen Βαλβίλλα in incisione pentametri positum, id quod in annotatione dixi mihi non probabile videri. Fortasse Balbilla hoc ausa est, ut ultima nominis syllaba, quae brevis est, ictu versus produceretur. Ceterum formam Vau Phoenicii in inscriptionibus Balbillae Γ esse, ut in titulis Boeoticis, si fides transcribentibus (Vol. I. n. 1574. conf. Giese de dial. Aeol. p. 190.), nunc etiam apographum Bailianum docere videtur. Postremo notabis formam δᾶλος quae in nomine insulae Δῆλος nota est. In adiectivo exempla huius Dorismi defuerunt (vide Ahrens de dial. Dor. p. 151.).

N. 4726. p. 370. repetiit Letronnius l. c. p. 368. n. CCCXLVIII. (conf. tab. XXXVI. 45.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Edidit etiam Bailius l. c. p. 240. sine varietate lectionis, nisi quod A expressit A. Quum Pocockius vs. 1. init. habeat ΛΦΛΑ, Bailius coniicit praemissum fuisse siglum praenominis Α(ὔλος) vel Α(ὔλος). Idem propter verbum poeticum ἔκλυον suspicatur auctorem versus facere voluisse, qui nunc ad rhythmum anapaesticum proxime accedunt. Parum probabiliter.

N. 4727. p. 370. repetiit Letronnius l. c. p. 364 sq. n. CCCXLVI. (cf. tab. XXXVI. 46.) qui schedis Nestoris L'Hôte usus repraesentat vss. 1-6. Ш pro ω. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 242. qui vs. 1. ΑΥΔΑCΑΝΤΟC, vs. 2. init. ΦωΝΑCΤΑC, vs. 3. init. ΗΝΘΟΝ, ibid. extr. CΑΒΙΝΝΑΙ, vs. 4. init. ω ΡΑC, vs. 5. extr. ΠΕΜΠΤωΙΔΕΚΟΤωΙΔΕ, vs. 6. ΝΙΑΥΤωΙΑΔΕΧΕCΚΕΝΑΘΥΡΕΙΚΟCΙ, vs. 7. ΚΑΙΠΕ CΥΡΑ ΕΙΚΟCΤωΙΠΕΜΠΤωΙ. Nec Letronnius nec Bailius accentus peculiaris rationem habuit. In contextu litteris minusculis expresso scribe vs. 1. αὐδάσαντος, quod etiam in annotatione desideravimus; vs. 3. init. ἦνθον.

N. 4728. p. 371. repetiit Letronnius l. c. p. 369. n. CCCXLIX. (cf. tab. XXXVI. 42.) schedis Nestoris L'Hôte usus, qui exhibet C pro C. Aliud apographum edidit Bailius l. c. p. 242. qui item C pro C. Utriusque variae lectiones hae sunt: vs. 1. L'Hôte ΒΕΙΝΑ, Bail. C. ΒΕΙΝΑ; vs. 2. init. L'H. ΟΚΡΑΤ cet., Bail. ΤΟΚΡΑΤ cet.; vs. 3. init. L'H. ΟΥ, Bail. ΝΟΥ et in fine ωΡΑCᾹ; vs. 4. init. uterque CΔΙC. Titulum Latinum, quem ibi memoravimus, Letronnius l. c. tab. XXXV. 20. nunc ita exhibet:

IMPTRÀIÀN
PIÀNOI

i. e. *Imp(eratore) Traian[o Had]riano* - - - ut recte explicatur p. 380. n. CCCLX. unde verba ex longiore inscriptione residua sunt neque amplius explicari possunt ut fecimus in annotatione.

N. 4729. p. 371. repetiit Letronnius l. c. p. 361. n. CCCXLV. (conf. tab. XXXVI. 24.) ex schedis Nestoris L'Hôte. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 246. Utriusque variae lectiones hae sunt: vs. 1. L'Hôte ΠΡ...... ΜΕΡΑ cet., in fine Bail. ΟΥΚΗ; vs. 3. Bail. ΧΘΙCΘΟΝΜΑΝ.......... ΜΕΜΝΟΝΟC; vs. 4. Bail. ΟCΠΑΛΙΝΑΛΛΟΤΡΙΟCΒΑΞΙΝΑΝΑΥ. ΟC (L'H. ΝΛΑΝΟC); vs. 5. Bail. ΠΡΗCΘΗΓΑΡ CE . ΤΑΜΟΡΦΑ ΒΑCΙΛΗΙΔΟΟ... ΜΙ (L'H. ΠΡΗ ΓΑΡCE.... Α ΜΟΡΦΑ cet. et in fine ΜΙ); vs. 6. Bail. ΕΧΘΟΙCΑ Τ.. ΤΑΙΘΗΙΟΝΑΧΟΝΙΗΙ; vs. 7. sub fin. Bail. ΚΟΤΕ - - - ΚΑΙΔΑΡΟΝ (L'H. ΚΟΤΕ - - - - - ΔΑΡΟΝ); vs. 8. Bail. ΤΑΝCΕΜΝΑΝΚΑΤΕΧΗΙΚΟΥΡΙΔΙΑΝΑΛΟ ΧΟΝ (L'H. ΤΑΝCΕΜΝΑΝΚΑΤΕΧΕ... ΚΟΥΡΙΔΙ... ΛΟΧΟΝ); vs. 9. Bail. ΚωΜΕΜΝωΝΤΡΕCCΑΙCΜΕ ΓΑΛωCΜΕΝΟC et nihil amplius (L'H. ΜΕΓΑΛωC ΜΕΝΟ. ΙC᾽ΑC·ΙΝ); vs. 10. Bail. ΕΞΑΠΙΝΑCΑΥΔΑ CΑΔΥCΙΟΙC... ΧΑΡΗ (L'H. ΑΔΥ.. ΙΟΙC... ΧΑ ΡΗ). Nonnulla Bailius de coniectura potius quam de lapide dedisse videtur: unde non multum proficimus in restituenda hac inscriptione. In lectione a Bailio fidentius proposita non immorabimur. Veremur enim ne non sit assecutus auctoris sententiam scribendo

Χθίσδον μαν ἱκέται τῶ Μέμνονος ἔνθα παρῆμες,
ὃς πάλιν ἀλλότριος βαξιν ἄναυδος ἔχε —
πρήσθη γὰρ σέπτα μορφὰ βασιληΐδ᾽ — ὄφρ᾽ ἄμμιν
ἐχθοίσᾳ τ᾽ αὐτᾷ θνίων ἄχον ἴῃ.

Immo si quid inest in apographo Bailiano, quo aliquis merito nitatur, nunc repetita cura totum epigramma ita legerim:

Χθίσδον μὰν [κλύομες τῶ] Μέμνονος [ἀντιάσαντες],
ὃς πάλιν ἀλλοτρί[ω]ς [λ]ᾶξ[ε]ν ἄναυ[δ]ος [ἐων]·
πρήσθη γὰρ σέ[π]τα μόρφα βασιληΐδος, [αἰ] μ[ὴ]
ἐ[λ]θοίσᾳ [γ᾽ α]ὔτᾳ θήϊον ἆχον ἴῃ.
μὴ καί τοι βασίλευς κοτέ[ση, ὃ] νυ δᾶρον [ἀ]ν[ί]α
τὰν σέμναν κατέχ[ε]ι κουριδίαν ἄλοχον.
κὠ Μέμνων τρέσσαις μεγάλως μένος [ἐκ β]ασι[λήαν]
ἐξαπίνας αὔδασ᾽· ἃ δ᾽ ὀ[ί]οισ᾽ [ἐ]χάρη.

„Heri tandem audivimus Memnonem, qui rursus desiit esse insolenter mutus: nam Augusta indignatione exarsit, ni ipsi quum advenisset, vocem ederet; atque ita verendum erat, ne etiam Imperator irasceretur, quod Memnon tamdiu detineret coniugem."

Forma λᾶξεν, si littera A, ut videtur, in lapide est, non potest offensioni esse in auctore insolentiores formas sectante; etsi Dores vulgo λήγειν dixisse videntur (vide Ahrens de dial. Dor. p. 152 sq.). Similiter auctor δᾶλος sibi indulsit n. 4725. (in his Add.). Verbum πρησθῆναι nunc de tumore et ira dictum videtur. Vs. 1. scribendum ἠκούσαμεν.

N. 4730. p. 372. repetiit Letronnius l. c. p. 356. n. CCCXLIV. qui in tab. XXXV. 23. ex schedis, ut opinor, Nestoris L'Hôte exhibet. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 249. Variam lectionem ex utroque collectam primum enotabo. Vs. 1. extr. Letr. ΠΡΟΦΡΟΝ CΜΕ, Bail. ΠΡΟΦΡωΝΕΜΕ; vs. 3. Bail.

ΓΛѠCCANMENTOIΓANAΞ; vs. 4. extr. Bail. TO MOI.CѠC; vs. 5. extr. Bail. TѠCѠOIKT; vs. 6. omittit Letr. in tab., Bail. TOΛMACACAΠINKAI TON - - Є; vs. 7. Letr. ΑΛΛΕΓѠΟΥΔΟΚΙΜѠ CЄΘЄNTO, Bail. ΛΛΛΕΓѠΟΥΔΟΚΙΜѠΜΙCΕΘΕΝ TO; vs. 8. extr. Bail. TANAΘ - IЄCѠC; vs. 9. Bail. ЄYCЄBЄЄCΓAPЄMOIΓЄNЄTAICЄ (Letr. ΓЄNCTAI); vs. 11. Letr. Bail. BAΛBIΛΛOCΓЄNЄTЄKMATPOC BACIΛHIΔOC, quibus Bail. addit AKΛ; vs. 12. init. Letr. TOY, Bail. TѠ; vs. 13. Bail. KHNѠNЄKΓЄ NЄACKAΓѠΛOXONAIMATOKAΛON (etiam Letr. KAΓѠ); vs. 14. extr. Bail. ΓΡΟΠΤΑΤΑΔΕΥCΕΒ (Letr. ΓΡΟΠΠΑΤΑ). Vs. 1. ex lectione a Letronnio tradita colligas fuisse:

χαῖρε καὶ αὐδάσαις προφρόν[ω]ς, Μέ[μνον κακόποτμε],

ex apographo suo Bailius scripsit:

Χαῖρε καὶ αὐδάσαις πρόφρων ἐμὲ δέχνυσο, Μέμνον.

in quo certe sensum loci non assecutus videtur. Nam quod vs. 3. iniicitur de bonis verbis, id docet initio aliquid de forma mutila Memnonis dictum fuisse. Hinc Bailius etiam vss. 3. 4. sine sensu idoneo composuit ita:

γλῶσσαν μέντοι ϝάναξ ἐδίδου πάλαι ἀλλὰ ταράξαις
Καμβύσαις ἄθεος τό μοι ἔσωσε ϝέπος,

ut taceam auctorem nec μέντοι ϝάναξ nec τό μοι dicturum fuisse. Melius ei cessit legere vss. 5. 6.:

δῶκέν τοι ποίναν τῷ σῷ οἰκτ[ίστῳ ὀλέθρῳ
τολμάσας Ἆπιν καὶ τὸν [ἀδ]έ[λφον ἕλην.

quod distichon non dubitaverim meum facere. De ἀδελφοκτονίᾳ vide Herodot. III, 30. Rursus sine sensu tentavit vss. 7. 8. scribens:

ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐ δωκίμωμι, σέθεν τ᾽ ὀλοφύρομαι αἶσαν,
ψυχὰν δ᾽ ἀθανάταν, ἄθλιε, σῶσδες ἔτι.

Vs. 10. extr. idem dedit γεραρός. Vs. 11. apographa nunc eo deducunt, ut scribendum videatur γένετ᾽ ἐκ ματρος, ut dedit etiam Letronnius; quamquam ita versus 11. 12. inconcinnius divelluntur a sententia inchoata vs. 10. cuius illa verba appositionem constituunt. Et videndum ne recto talo stet lectio a Saltio tradita ΓЄNЄTAIC ex qua qui transcripserunt viri Graece docti facile ΓЄNЄTЄK efficere potuerunt. Vs. 14. Bailius exsculpsit γρόπτα τάδ᾽ εὐσεβέος, in quo γρόπτα est i. q. γραπτά; non male, si sincerae sunt litterae in eius apographo traditae. Accentuum ratio negligitur ap. Letronnium et ap. Bailium.

N. 4731. p. 373. repetiit Letronnius l. c. p. 367. n. CCCXLVII. (cf. tab. XXXVI. 25.) qui habet etiam ex schedis Nestoris L'Hôte. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 253. Hic vss. 1. 2. habet expressum Iota quod vocatur mutum. Recte uterque legerunt, nisi quod neuter rationem habuit accentuum.

N. 4732. p. 373. repetiit Letronnius l. c. p. 370. n. CCCL. (cf. tab. XXXVI. 27.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 256. Vs. 2. extr. Letr. K ΛATOΠO; vs. 3. Letr. CA C MNONOC; vs. 5. Letr. TЄKNO ΛOYPIѠNOC cet., Bail. in fine KѠ; vs. 6. extr. Letr. ЄTЄI CΛ ΛPΛNOY. Itaque vs. 5. scribi potest Κωδράτου pro Κοδράτου, etsi haec scriptura vulgaris videtur.

N. 4733. p. 374. repetiit Letronnius l. c. p. 372. n. CCCLI. (cf. tab. XXXVI. 26.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Edidit etiam Bailius l. c. p. 258. qui vs. 2. extr. habet ΠΡΟΓЄ. Vs. 1. scribe cum Letronnio Ἀπολ[η]ϊαιός.

N. 4734. p. 374. repetiit Letronnius l. c. p. 372 n. CCCLII. (cf. tab. XXXVI. 26.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Edidit etiam Bailius l. c. p. 285. qui expressit ⊏ pro C. Aetas tituli incertior videtur, quam quae diiudicari ex collocatione possit. Conf. Letronnius ad h. l.

N. 4735. p. 374. repetiit Letronnius l. c. p. 374. n. CCCLIV. (cf. tab. XXXVI. 38.) schedis Nestoris L'Hôte usus, qui vs. 2. extr. habet ANTЄ nulla lacuna notata. Letronnii coniecturas memoravimus in annotatione. Inscriptionem Latinam quam citavimus, idem habet p. 373. n. CCCLIII. (cf. tab. XXXIII. 17.)

N. 4736. p. 375. repetiit Letronnius l. c. p. 377. n. CCCLVII. (cf. tab. XXXIII. 16.). Aliud apographum edidit Bailius l. c. p. 259. qui exhibet vs. 1. extr. KAI, vs. 2. extr. omittit ЄP, vs. 3. habet ΛAToΠo ΛЄ, vs. 4. extr. TATOY. In lemmate nostro dele: *ex schedis Saltii.*

N. 4737. p. 375. repetiit Letronnius l. c. p. 380. n. CCCLIX.

N. 4738. p. 376. repetiit Letronnius l. c. p. 381. n. CCCLXI. qui omisso contextu litteris maiusculis expresso notat apographum Nestoris L'Hôte chartae madidae impressum Saltiano imperfectius esse, et supra inscriptionem exaratum esse monogramma ☧. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 260. qui ita differt a nostro: vs. 2. ЄЄΛΔ cet., vs. 4. init. Δ.ΔЄKATѠKA.MHNI cet., vs. 5. init. ATA ΔICΔAIMONTЄY...ЄKΛYON cet., vs. 6. NHCΠЄ PIKAΛΛЄAPЄIΘPAΛIΠONTOC, vs. 7. init. NANTO ΛIHC cet., vs. 8. init. ΠЄTPOY cet., in fine ΠЄTPOY Є - - - C, vs. 9. TO - - - - - - - - ЄMЄΛΛOCA MOIBAΔICЄNΘA - - - - - ѠN, vs. 10. CH - - - - IΛHAΛOXѠPOYΦIΛΛH cet., vs. 12. OYΦIΛΛH IΛONΓЄINI. Vs. 6. init. Bailius scripsit Τιτᾶνος λίμνης cet. Vs. 7. init. idem ἐνθά μὲν et vs. 8. init. νῦν δὲ τύχες πέτρου, φωνὴν δ᾽ ἀπὸ πέτρου ἐφίης, falso utrumque. Nostram lectionem adoptavit Letronnius. Vs. 9. si TO verum esset, cum Bailio scribendum [θῆκε] τὸ [γράμμα Γ]έμελλος. Sed non credo verum esse. In fine versus Bailius dedit πορεύων contra. Vs. 10. scribe nunc σύ[ν τε φ]ίλῃ ἀλόχῳ cet. De Gemello cf. n. 4761. in his Add.

N. 4739. p. 376. repetiit Letronnius l. c. p. 386. n. CCCLXV. (cf. tab. XXXVI. 21.). Nihil differt apographum quod edidit Bailius l. c. p. 263.

N. 4740. p. 377. repetiit Letronnius l. c. p. 387. n. CCCLXVI. (cf. tab. XXXVI. 30.). Nihil differt apographum, quod edidit Bailius l. c. p. 264. nisi quod vs. 5. habet Ɪ pro Z.

N. 4741. p. 377. repetiit Letronnius l. c. p. 388 sq. n. CCCLXVII. (cf. tab. XXXVI. 33.). Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 266. omissis verbis prioribus (vss. 1. 2. et parte vs. 3.) quae singularem titulum constituunt et a nobis n. 4742. tractantur. Vs. 3. (qui est vs. 1. tituli Trebullae) Bail. ΚΑΙΚΙΛΙΑ ΤΡΕΒΟΥΛΛΑ sine C, de quo quae dixi in var. lect. confirmari videntur apographo a Letronnio expresso in quo est ΤΡΕΒΟΥΛΛΑ ΗC (vide ad n. 4742.), iisque suffragatur etiam Bailius; vs. 5. extr. ΛΙΘΟΝ omittit apogr. Letr.; vs. 6. Bail. ΒΑCΙΛΕѠCΕѠΟΥ cet.; vs. 7. Bail. ΔΟΔΥΡΜΟC; vs. 8. Bail. ΓΟѠCΑ ΑΗΝ, Letr. ΓΟΟCΑΗΝ; vs. 9. Bail. ΑΝΑΡΘΡΑ ΔΗΝΥΝ cet., Letr. ΑΝΑΡΟΡΑΔΝΥΝ; vs. 10. Bail. ΟΛΟΦΥΡΟΜΑΙΤΗCΠΡΟCΘΕΛΕΙΨΑΝΟΝΤΥΧΗC. Protulit igitur vs. 7. lectionem ΟΔΥΡΜΟC quam editores certatim reposuerunt de coniectura; quae si revera in lapide est, certe non honori est ductori epigrammatis, qui paulo post addit τὰ πάθη γοῶσα, in quo praedicatum alterum est ad vocem φωνὴ relatum. Letronnii coniecturas satis tetigimus in annotatione nostra. Bailius nihil novi.

N. 4742. p. 378. repetiit Letronnius l. c. p. 390. n. CCCLXVIII. (cf. tab. XXXVI. 32.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Ille vs. 3. extr. habet ΟCΟΝΦΘΕΓΓΜ... Quod ibi Μ est, in aliis apographis repositum habetur in versu praecedenti extremo, nescio unde petitum.

Post n. 4742. insere:

4742. *b.*

Supra titulum n. 4742. incisa haec inscriptio est; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 391. n. CCCLXX.

ΑΠΙѠΝΠΛΕΙCΤΟΝ...	Ἀπίων Πλειστον[είκου
ΗΚΟΥCΑΤΡΙC	ἤκουσα τρίς.

Vidit Letronnius vix cogitari posse de Apione qui Plistonices appellatus est (Euseb. Praep. ev. X, 12. Gell. Noct. Att. VI, 8.). Nam exspectabatur Ο ΠΛΕΙCΤΟΝ[ΕΙΚΗC].

N. 4743. p. 379. repetiit Letronnius l. c. p. 392. n. CCCLXXI. (cf. tab. XXXVI. 39.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 270. Vs. 1. init. Bail. ΑΥΔΗ cet., ibid. in fine Letr. ΠΑΝΛ, Bail. ΠΑΝΔ; unde Bailius efficiebat Πανδίων, quod credit inter pronuntiandum per synizesin fieri bisyllabum. Parum probabiliter.

N. 4744. p. 379. repetiit Letronnius l. c. p. 393. n. CCCLXXII. (cf. tab. XXXV. 14.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 270. Vs. 1. extr. Letr. ΠΑΡΔΑΛΑCΔΙCΗΚΟΥCΑ, Bail. ΠΑΡΔΑΛΑCΔΙCΗΚΟΥCΑ; vs. 2. Letr. ΜΕΜΝΗCΟ ΜΑΙCΕΥΚΑΝΕΜΝCΙΒΥΒΛΟΙ., Bail. ΜΕΜΝΗCΟ ΜΑΙCΕΥΚΑΝΕΜΗCΙΒΥΒΛΟΙC. Itaque reponendum videtur vs. 2. σευ.

N. 4745. p. 379. repetiit Letronnius l. c. p. 393. n. CCCLXXIII. (cf. tab. XXXV. 15.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 272. Vs. 1. Bail. ΕΛΥΜΗΝΑΝΤΟΚ... CCΟΝ (CCΟΝ etiam Letr. in tab.), vs. 2. extr. Letr. Bail. ΝΥΚΤѠΡ, vs. 5. init. Letr. Bail. ΕΚΛΥΟΝΗC.

N. 4746. p. 380. repetiit Letronnius l. c. p. 394 sq. n. CCCLXXIV. (cf. tab. XXXVI. 35.) schedis Nestoris L'Hôte usus; unde apographum exhibet hoc:

ΟΥΚΑΚΑΡΗΝΟCΕ
ΜΕΜΝѠΝΗΜΕΠ ΝΤΟΛΗ ΛΙΟΙΟ
ΘΕCΠΙΖѠΝΜΕΡΟ ΕѠΝC ΟΧΙΠΡΟCΑΥC''
ΕΚΠΑCΗCΠΡΙ. ΛΘΕΙΝΙ ΟΝΤΟC
ΟΙΜΕΝCΠΙ Υ ΕΝΟ ΝΘΑΥΜΑΖΟΝΤΕC
ΟΙΧѠΝΤΛΠ ΠΑΤΡΑ ΤΥΧΟΝΤΟC

Quae inde composuit Letronnius, ferri non possunt. Apographo nihil mutatur in iis quae tentavimus.

N. 4747. p. 380. repetiit Letronnius l. c. p. 396. n. CCCLXXV. (conf. tab. XXXVII.). Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 273. vs. 4. extr. Letr. apogr. ѠΝΑΠΟΤΑΙΙΑ, Bail. ѠΝΑΠΟΤΑΜΝΕΙ; vs. 7. Bail. ΠΕΔΙѠΙ, vs. 8. Bail. ΠΟΙΗΤΟΥ... ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ. In contextu litteris minusculis expresso scribe nunc ὧν ἀποτάμνει, quam coniecturam etiam alii proposuerunt.

N. 4748. p. 381. repetiit Letronnius l. c. p. 397. n. CCCLXXVI. (conf. tab. XXXVII. 19.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 276. Vs. 1. extr. Letr. apogr. ΘΑΥΜΑΤΟΔΟΦ, Bail. ΘΑΥΜΑΤΟΔΟΦΘ.......ΝΟ; vs. 2. init. Bail. ⱵΜΑΛΑΤΙC cet.; vs. 3. Bail. ⱵΥCΕΝΦѠΝⱵΙΚΑΤΑ ΔΕCΧΕΘΕΛΑΟΝΑΠΑΝΤΑ (Letr. ΔΕCΧΕΘΕΛΑΟΝ ΑΠΛΠΑΝΤΑ. Pro Η ubique est Ⱶ. Itaque, si fides Bailio, vs. 3. φωνῇ scribendum, ut est apud Homerum.

Post n. 4748. insere:

4748. *b.*

In crure sinistro Memnonis, ad dextram inscriptionis n. 4719.; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 410. n. CCCXCIII. (cf. tab. XXXV. 18.)

ΑΤΤΙΚΟC	Ἀττικός.

N. 4749. p. 381. repetiit Letronnius l. c. p. 402. n. CCCLXXVII. (cf. tab. XXXIII. 20.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 277. Vs. 1. extr. CΕΓΕΡΑΙΡѠ omittit apogr. Letr.; vs. 3. Bail. ΟΥΝΟΜΕΧѠΝΑCΓΡΗΝΑC cet., Letr. apogr. omittit in fine ΝΗΡ; vs. 5. init. Letr. apogr. ΠΟΛ ΛΟΙΜΗΤΕΙΧΟΥCΙ cet., Bail. ΠΟΛΛΟΙΑΜΑCΤΕΙ ΧΟΥCΙΔΑΗΜΕΝΑΙ cet.; vs. 7. extr. Bail. ΑΥΔΑΙ; vs. 8. extr. Bail. ΜΕΜΦΟΜΕΝΟC, vs. 9. ΕΥΤΑΝΔ ΗΕΛΙΟCΦΑΕΘѠΝΑΚΤΕΙΝΑCΑΝΙCΧΗΙ, vs. 10. extr. ΒΡΟΤΟΙC. Hinc in contextu litteris minusculis expresso vs. 3. scribendum Ἀσπρῆνας pro Λουκίλιος.

N. 4750. p. 382. repetiit Letronnius l. c. p. 404. n. CCCLXXVIII. (conf. tab. XXXIII. 15.) schedis Nestoris L'Hôte usus. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 279. Vs. 5. Letr. ΑΥΑΝΟΥ, Bail. ΑΙΑΝΟΥ. Ceterum vss. 3. 4. 5. Bailius expressit ο p. Ο et ϴ p. Θ.

N. 4750. *b.* p. 382. repetiit Letronnius l. c. p. 405. n. CCCLXXIX.

N. 4751. p. 382. repetiit Letronnius l. c. p. 405. n. CCCLXXX. (cf. tab. XXXII. 9.) Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 280. qui expressit C pro Ͼ ubique. Vs. 3. init. Letr. apogr. ΓΟϹ.

N. 4752. p. 382. repetiit Letronnius l. c. p. 406. n. CCCLXXXI. (conf. tab. XXXVI. 34.), schedis Nestoris L'Hôte usus. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 282. Vs. 1. init. Bail. ΑΧΙΛΛЄΥСΠΡΟС cet.; vs. 2. init. Letr. ЄΥΜЄΝΟСΤΟΥ cet., Bail. ЄΥΜЄΝΟСΤΟΥ ΑΔЄΛΦΟΥ; vs. 3. init. Bail. ΦΘЄΓΜΑΤΟС, in fine ΤΩΙΔΙΩΙ; vs. 4. Bail. ΥΙΩΙΑΜΜΩΝΙΩΙΤΟЄΝΤΟ ΑЄΙΜΝΗСΤΟΛΙΘΩΙ; vs. 5. Letr. ΠЄΠΡΑ ΜЄΝΗΝ cet., Bail. ΠЄΠΡΑΓΜЄΝΗΝΦΩΝΗΝЄΝ. Hinc in contextu litteris minusculis expresso extr. scribe Ἀμμωνίῳ τὸ ἐν τ[ῷ] ἀειμνήστ[ῳ] λίθῳ [τὴν] πεπραγμένην φωνὴν ἐν[χαράξαι] vel ἐν[γράψαι]. Vs. 1. extr. vs. 2. init. Bailius sibi passus est imponi a Letronnio; unde etiam coniicio verba tituli vs. 2. init. non ab eo de lapide transcripta esse, ut dedit, sed composita de coniectura aliorum. In lapide manifesto est ЄΥ - - ΜЄΝΟСΤΟΥСΑΔЄΛΦΟΥС.

N. 4753. p. 383. repetiit Letronnius l. c. p. 406. n. CCCLXXXII. qui secundum notitiam a Nestore L'Hôte acceptam monet titulum inter crus dextrum et sedem incisum esse, quocum consentit Bailius qui edidit l. c. p. 284. Hic habet vs. 1. ΦΛ . . . . . СΟΥ . ΤΑ ΛЄΙΝΟС, vs. 2. extr. ΘΗΒΑΙΔοС, vs. 3. СΥΝ . ΟΥΚΙ ΛΙΑ . ΩСΙΔΙΤΗС, vs. 5. Γ̄ ΠΑΧΩΝ δ Ω.ΑΓ̄. Si fides apographo habenda, scribi debet in contextu litteris minusculis expresso vs. 1. Φλ[αουΐο]ς Οὐ[ϊ]ταλεῖνος, vs. 3. σὺν [Λ]ουκιλίᾳ [Σ]ωσίδι, vs. 5. (ἔτους) γ̄ Παχὼν δ̄, ὥ[ρ]ᾳ γ̄. Annus III. ad quem Imperatorem pertineat, non liquet. Bailius ad Vespasianos refert. Sed titulus aliquanto recentior est.

N. 4754. p. 383. repetiit Letronnius l. c. p. 407. n. CCCLXXXV. Edidit etiam Bailius l. c. p. 281. qui subodoratus est subesse senarios. Sed non sufficit quod coniecit:

ὑπὲρ τύχης τοῦ Κυρίου Διονυσίας
τὸ προςκύνημα· πολλάκις δ' ἀκούσεται.

N. 4755. p. 383. repetiit Letronnius l. c. p. 407. n. CCCLXXXVI. omisso contextu litteris maiusculis expresso. Idem legebat Σαβεινιανὸς Ξέναρχος. Falso. De voce ἔναρχος cf. Vol. II. n. 3046. vs. 13. et n. 4976. *e.* in his Add.

N. 4756. p. 383. repetiit Letronnius l. c. p. 407. n. CCCLXXXIII. nihil novi afferens.

N. 4757. p. 383. repetiit Letronnius l. c. p. 407. n. CCCLXXXIV.

N. 4758. p. 384. in lemmate scribe n. 4761. pro n. 4791.

N. 4759. p. 384. habet Letronnius l. c. p. 410. n. CCCXCII. (cf. tab. XXXVI. 37.) qui ex schedis Nestoris L'Hôte exhibet apographum hoc:

СΚΥΝΗΜΑΘ · ΛΟ
ΛΧΨΒΩ Є
Υ ΘΩ
ΩΡΛС

[Τὸ προ]ςκύνημα Θ[ράσωνος]
- - - - - - -
[L - - - τοῦ κ]υ[ρίου], Θῶ[θ] - -
Λουκᾶς
ὥρας γ̄ ἤκουσα.

Apparet duos titulos esse: quae etiam Pocockii sententia fuit.

N. 4760. p. 384. edidit Letronnius l. c. p. 391. n. CCCLXIX. (conf. tab. XXXVI. 31.) ex schedis Nestoris L'Hôte: cuius hoc apographum exhibet:

ΤοΠΡΟСΚΥΝΙΜΛΘ ΔΩΤ
Κ ΔΙΔΥΜΟΥ ΙΛ
ΜΟΥ Κ

Hinc legi potest: τὸ προςκύν[η]μα Θ[εο]δ[ό]τ[ου] κ[αὶ] Διδύμου - - - - Letronnius his addit Ἰλιέων καὶ - - μου κ[αὶ - - -, dicens nomen Ἰλιέων effici apographo Pocockiano, id quod ego non perspicio; nec magis video quid h. l. sibi velit forma Ἰλιέων.

N. 4761. p. 384. repetiit Letronnius l. c. p. 408. n. CCCLXXXIX. (cf. tab. XXXIV. 9.), qui exhibet ex schedis Nestoris L'Hôte apographum hoc:

ΝΥСЄΤΟΙΑ ЄΦ
ΜΑΨΙΔΙΩС ΤΙΝΑΑΤЄ
Є ξ ΑΝΤΟ
ΚΑΙСΑΡСС Γ ЄСΑΚ.Λ Ι
ЄΥΤΥΧΟ
ΜΑΡΙΩΓЄΜЄΛΛ ЄΚΑΤΟΝΤ

Haec diligenter collata cum apographo Pocockiano manifesto praebent, quae sequuntur:

Τίς] νύ σε τοιά[δ' ἔρεξ]ε, φ[ίλον τέκος, Οὐρανιώνων
μαψιδίως, [ὡσεί] τι .[κ]α[κὸν ῥέζοντα ἐνωπῇ;
ἔ[τους ια̅] Ἀντ[ωνείνου τοῦ κυρίου
Καίσαρ[ο]ς [μηνὸς Φ]α[ρμουθὶ - -
εὐτυχ[ῶς.
Μάρ[κος] Γέμελλ[ος] ἑκατοντ[άρχης.

Quem Gemellum φιλόμηρον cognovimus n. 4738. eum nunc deprehendimus Marcum Gemellum ἑκατοντάρχην. Versus sunt ex Iliad. V, 373. 374. illata parva mutatione. De anno, quo haec scripsit, ex apographo Pocockiano nihil certi erui potest. Probabile tamen fuisse ΙΑ̅, qui annus praecedit eum, quem n. 4738. apographo Bailiano confirmatum habemus. Et dicit Gemellus n. 4738. se saepius accessisse ad Memnonem, cuius nunc mutilam formam versibus Homericis deplorat.

Post n. 4761. adde:

4761. *b.*

In crure dextro Memnonis, infra n. 4736.; ex schedis Wilkinsoni et Nest. L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 408. n. CCCLXXXVIII. (cf. tab. XXXIII. 18.)

ЄΙΦΘЄΝΓΗΤΙΛΛΛΗС
ЄΙΔЄΜΟΝΟΝΙЄΓΑΩС
ΑΙVΛΛοСΛΩΝЄΠΑΚΟ
ΜΗΜΟΙΤΗΝСЄΙΓΗΝЄΝЄ
ЄΥΜЄΜΝΩΝЄΛΑΛΗСΑС
ΠΑΝΤΟΤЄΚΑΙΤΑΙΛΩΝΗЄΛ
Π

Εἰ φθένγῃ τι - - - - - - - -
εἰ δέ μόνον [γ]εγαὼς - - - - -
ἀ[λλὰ θέ]λων ἐπακο[ῦσαι - - - -
μή μοι τὴν σειγὴν ἐνε - - - - -
εὖ, Μέμνων, ἐλάλησας - - - - -
πάντοτε καὶ - - - - - - - -

Letronnius vs. 1. εἰ φθένγῃ τι λαλήσας pessumdato metro; vs. 6. πάντοτε καὶ πασάων item.

4761. *c.*

In crure sinistro Memnonis, inter n. 4728. et 4726.; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 408. n. CCCLXXXVII. tab. XXXVI. 43.

ЄΙΚΧΙ ΗΤΗΡΡЄϹ
ΛΛΛΛϛΥΓΛΥΔΗЄΙΙ
ΜЄΤΡΙΟϹ|

Εἰ κ[α]ὶ [λωβ]ητῆρες [ἐλυμήναντο κολοσσόν,
ἀλλὰ σύ γ' αὐδήει[ς - - - - - -
μέτριος - - - - - - - - - - -

Sententia patet. Primus versus geminus est n. 4745.

4761. *d.*

In crure sinistro Memnonis; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 409. n. CCCXC. CCCXCI. (cf. tab. XXXIV. 5. 6.)

ΧΟϹ
ΙΩΝ|
ΛΛЄΛΛΝ
ΙΔΩΝ
Μ ΤΙ
ΧΛΟΠΠ Α
ΤΗϹ ⌢ ΝЄΜ
ΩΛΛΗ ΦΙΛΛΟ
ЄΤΩΝ ΡΒ
ΚΑΝ
ΓΑΜΒΡΟΤ
ΤΟΥΚΑΙϹΑΡΟϹ
ΟΥΘЄΙ·ΙΑ

ΩΠΑΙΧΑΙΡЄΠΡΟ ΡΩΝ
ΑΡΜ
ЄΙЄΡ ΝЄΙΝЄΚΑΤΑΙϹΜЄΛΟΜΑΙ
ϹΡΟΙϹΑ
Ν ΚΡЄΤΟϹ

Sunt plures tituli. In sinistro fragmento vs. 1. Νικόμα]χος aut Καλλίμα]χος aut simile, vs. 3. Μέμν[ονα. Sub finem ἄμβροτ[ος? videtur indicare versum metricum subesse. Deinceps sequitur designatio temporis: [L - - - - -] τοῦ Καίσαρος, [Φαρμ]ουθεὶ ια. In dextro fragmento dispiciuntur membra orationis metricae:

- - - - - ὦ παῖ, χαῖρε πρό[φ]ρων - - - - - -
Μέμ[νον] - - - - - εἵνεκα - - - μέλομαι
- - - - - - - - - - - - φέ]ρο[υ]σα
- - - - - - - -

Letronnius putat titulum Balbillae opus esse, legens φέροισα. Cf. n. 4725.

4761. *e.*

In crure dextro Memnonis; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 410. n. CCCXCIV. (cf. tab. XXXIII. 25.)

ΟϹ	- - -
ϹЄ Η ΟϹ	Σε[ύ]η[ρ]ος
ϹЄΥ Ϲ	Σευ[ήρου
ΛЄΠΚ	- - - -
Ϲ	

4761. *f.*

In crure dextro Memnonis; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 410. n. CCCXCV. (cf. tab. XXXIII. 26.)

Μ·VΛΙЄΒV
ΓΙ∾ΛΛΙΗϹ
ΔΛVΛΟΥΒΛЄ
Є~ΙΧΥΟΝΙ
/ΟΤΝΙΙΙ

Nihil certo definiri potest. Initio, Letronnio iudice, est: *M. Valerius*. Sequuntur verba Graeca. Vs. 3. idem exsculpsit Αὔλου, vs. 5. Πα]ωνὶ ι[γ.

4761. *g.*

In crure sinistro Memnonis, ad dextram inscriptionis n. 4746.; ex schedis Nestoris L'Hôte edidit Letronnius l. c. p. 417. n. CDIX. (cf. tab. XXXVI. 36.)

ЄΜЄΜΝΟΝЄΜ Ν ΟΝ ΝΥΙΛΔΛΚ

ΤΟΙΙΤΑΧΟϹΛЄ ΝΟϹ

Ex inscriptione Latina superest: *Memnonem* [*audivi*]. Reliqua ex Graeca inscriptione residua sunt. Letronnius initio putavit fuisse νύ τ' ἄδακρυς, parum probabiliter; in fine: ἔπ]α[ρ]χος λε[γεῶ]νος - - - recte.

N. 4762. p. 384. repetiit Letronnius l. c. p. 315. n. CCCXIX. (cf. tab. XXX. 118.)

N. 4763. p. 384. repetiit Letronnius l. c. p. 305. n. CCLXXIX. CCLXXX. (cf. tab. XXVI. 57. XXX. 109.)

N. 4764. p. 385. repetiit Letronnius l. c. p. 312. n. CCCVIII. (cf. tab. XXVIII. 91.)

N. 4765. p. 385. repetiit Letronnius l. c. p. 308. n. CCLXXXVIII. (cf. tab. XXVII. 69.)

N. 4766. p. 385. in Syringe ex qua n. 4789. edidit Letronnius l. c. p. 269. n. CCVII. (cf. tab. XXVI. 60.) Wilkinsoni apographo usus; qui legit [Ἐ]μνήσθη, ut nos quoque olim legebamus. Cf. tamen n. 4668.

N. 4767. p. 385. repetiit Letronnius l. c. p. 305. n. CCLXXXI. (conf. tab. XXVI. 58.) qui vs. 1. init. legit τῶι οἰκ]είων ἁπάντων, recte, ut videtur; vs. 2. init. Θεῷ τῷ τρισμεγίστῳ]; vs. 4. νοσηλεύουσι, Δύλιος, i. e. Δυΐλιος; parum probabiliter. Quodsi nomine proprio opus esse videatur, coniicias potius Αὔ[κ]ος. At est αὐτός. Vs. 5. extr. nunc proponit Εὐτυχοῦ[ς Εὐδαί]μονος; immo scribe Εὔτυχος, hic enim est subiectum; vs. 7. Κόρητ[ος τ]ῶν ἀδελφῶν, haud dubie rectius quam nos. Κόρης nomen est etiam ap. Suid. Vs. 8. legit καὶ Παηνίου (aut Πλινίου) Κεφαλᾶτ[ος τοῦ υἱ]οῦ, fortasse recte.

N. 4768. p. 386. repetiit Letronnius l. c. p. 309. n. CCXCV. (cf. tab. XXVII. 77.) qui vss. 2. 3. rectius: χειλιαρχι[κ]ὸς β [Τραϊανῆς ἰσ]χυρ(ᾶς); sed quod deinceps dedit τὰς ἁπάσ[ας σύριγγα]ς, minus accurate illud, quum manifesto sit πάσας τὰς [σύριγγα]ς. De omnibus syringibus cf. ad n. 4796. in his Add.

N. 4769. p. 368. repetiit Letronnius l. c. p. 312. n. CCCIX. (cf. tab. XXX. 108.) qui vs. 6. legit τὰς σύριγγας πάσας; bene. Idem ἡγεμόνα τῆς ἐπαρχίας pro praefecto Aegypti habet: quo posito titulus Diocletiani aetate anterior esset. Et tamen Armenium dicit esse ad quem teste Iulio auctore Coptico (ap. Champoll. L'Égypte sous les Pharaons T. I. p. 164.) Diocletianus edictum de aedibus sacris Christianorum diruendis miserit. Qua notitia confirmatur sententia quam de aetate tituli pronuntiavimus. Neque enim dubium est quin Armenius ille qui in edicto praefectus Alexandriae audit, idem hic noster sit.

N. 4770. p. 387. Tit. *b.* colore rubro pictus in syringe Memnonis, tit. *a.* ex alia est syringe. Tit. *b.* ex schedis Saltii, Champollionis, Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 277. n. CCXX. CCXXI. (cf. tab. XXIX. 95. 100.) Tit. *a.* ex Saltio: p. 304. n. CCLXXVII. (cf. tab. XXVI. 55.) Exempli a Letronnio exhibiti tit. *b.* varia lectio haec est: vs. 1. ΟΔΑΔΟΥΧΟϹ ΤΩΝ ΑΠΩΤΑ, vs. 4. ϹΥΡΙΓΓΑϹ, vs. 5. extr. ΠΛΑΤΩ ΥΗΥ5, vs. 6. ΑΠΟΤΩ΄.ΑΘΗΝΩΒΥΕΘΑΥΜΑϹΑ ΚΑΙΧΑΡΙ, vs. 7. ΕΛΧΟΥΤΟΙϹΘΕΩΙϹ, vs. 9. ΠΑΡΑ ϹΧΟΝΤΙ, vs. 10. ΙΛΕΩϹΗΜΙΝΠΛΑΤΩΝ.

N. 4771. p. 387. repetiit Letronnius l. c. p. 273. n. CCXIV. (cf. tab. XXVII. 73.)

N. 4772. p. 388. repetiit Letronnius l. c. p. 310. n. CCXCIX. CCC. (cf. tab. XXVIII. 80. 80.bis) qui vss. 3. 4. quum legisset νόμαρχος ... κ' Ἀλέξανδρος ἰατρὸς [τὸ] θειότατον cet.; postea vidit (p. 551.) legendum esse νοτάριος.

Post n. 4772. insere:

4772. *b.*

In syringe Rhamsis I.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 303. n. CCLXIX. (cf. tab. XXIII. 12.)

ΤΟΠΡΟϹΚΥ
ΝΗΜΑΑΛΕ
ΞΑΝΔΡΟΥ
ΓΡΑΜΜΑ
ΤΕΩΚΠ
ΚΡΙϹΤΛΝ

Τὸ προσκύνημα Ἀλεξάνδρου γραμματέ[ως καὶ] Κρίσ[που - - - -

4772. *c.*

In syringe Rhamsis I.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 303. (cf. tab. XXIII. 7.)

ΑΛΥΠΙΟϹ
ΙϹΤΟΡΗϹΑ
ΜΕΤΑΚΤΙϹΤΟΥ

Ἀλύπιος ἱστόρησα μετὰ Κτίστου.

N. 4773. p. 388. repetiit Letronnius l. c. p. 313. n. CCCX. (cf. tab. XXX. 110.) qui male τῆς Χίας Εὐσεβίου. Nomen auctoris initio excidisse videtur; unde legas - - - τὸ προσκύνημα cet.

Post n. 4773. insere:

4773. *b.*

In syringe Rhamsis I.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 304. n. CCLXXIV. (cf. tab. XXIII. 2.)

ΑΜΜΩΝΙΟϹ ΙϹΤΩΡΗϹΑ

Ἀμμώνιος ἱστ[ό]ρησα.

4773. *c.*

In syringe, ex qua n. 4789.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 272. n. CCXI. (cf. tab. XXIX. 98.)

ΑΜΜΩΝΙΟϹΟΥΡΟϹΙϹΤΟΡ
ΗϹΑΜΗΝ LΚΑ Φ ΑΜΕΝ

Ἀμμώνιος, [Σ]ύρος ἱστορήσαμ[ε]ν L κα, Φαμεν[ὼθ - -

Vix verum est ἱστορησάμην. Duos homines esse posse vidit etiam Letronnius, qui coniicit nihil obstare quo minus titulum ad aetatem Ptolemaei Auletae referamus. Sed potest esse annus aut Augusti aut Tiberii.

4773. *d.*

In syringibus Rhamsis III. et Rhamsis II.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 301. n. CCLXV. et p. 302. n. CCLXVII. (cf. tab. XXIII. 21. et 1.)

ΑΜϹΟΥΦΙϹΑΘΑ
ΕΘΑΥΜΑϹΑ

Ἄμσουφις Ἀθᾶ[τος] ἐθαύμασα.

ΑΜϹΟΥΦΙϹΑΘΑΤΟϹ
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ

Ἄμσουφις Ἀθᾶτος τὸ προσκύνημα.

Nomen Ἀθᾶς Letronnio videtur esse contractione ortum ex Ἀθηνόδωρος, ut Μηνᾶς ex Μηνόδωρος et similia.

4773. *e.*

In syringe ex qua n. 4789.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 273. n. CCXV. (cf. tab. XXIX. 105.)

ΑΝΤΙΓΟΝΟϹΔΑΜΑϹΚΗΝΟϹΙΔΩΝ
ΥΠΕΡΕΘΑΥΜΑϹΑ

Ἀντίγονος Δαμασκηνὸς ἰδὼν ὑπερεθαύμασα.

N. 4774. p. 388. repetiit Letronnius l. c. p. 309. n. CCXCII. (cf. tab. XXVII. 75.)

N. 4775. p. 388. repetiit Letronnius l. c. p. 310. n. CCCI. (cf. tab. XXVIII. 88.) qui putat intelligi posse M. Aurelium Imperatorem, qui quum Alexandriae degerit (Dio Cass. LXXI. c. XXVIII. Capitolin. M. Anton. Philos. c. 26.) facile Thebas invisere potuerit. Cf. n. 4780. in his Add.

N. 4776. p. 388. repetiit Letronnius l. c. p. 309. n. CCXCIV. (cf. tab. XXIX. 78.)

Post n. 4776. insere:

4776. *b.*

In syringe Rhamsis III.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 299. n. CCLX. (cf. tab. XXIX. 101.)

ΑΠΙΑΝΟϹ
ΓΑΒΗΝΟϹ
ΕΙΔΟΝ

Ἀπιανὸς Γα[λ]ηνὸς (Ταβηνὸς?) εἶδον.

N. 4777. p. 388. repetiit Letronnius l. c. p. 309. n. CCXCIII. (cf. tab. XXVII. 76.) qui putat auctorem in animo habuisse ἐθαύμασα, quod deinceps oblitus esset addere.

N. 4778. p. 388. repetiit Letronnius l. c. p. 313. n. CCCXII. (cf. tab. XXX. 114.)

Post n. 4778. insere:

4778. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 289. n. CCXXXIII. (cf. tab. XXV. 47.)

ΑΡΤΕ
ΜΙΔΩΡΟϹ
ΗΡΑΚΛΕ///
ΟΥΡΟΔΙΟϹ

Ἀρτεμίδωρος Ἡρακλε[ί]ου (aut Ἡρακλείδου) Ῥόδιος.

4778. *c.*

In syringe Rhamsis IX.; edidit Letronnius l. c. tab. XXV. 48. (cf. p. 551.)

ΑΡΧΕΔΗΜΟϹΔΩϹΙ
ΘΗΟΥΩϹΕΤΩΝΚ

Ἀρχέδημος Δωσιθήου (i. e. Δωσιθέου) ὡς ἐτῶν κ.

Titulus inscriptioni sepulcrali similior quam proscynemati.

4778. *d.*

In syringe Rhamsis III.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 297. n. CCLV. (cf. tab. XXIII. 10.)

ΑϹΚΛΙ
ΗΠΙΑ
ΔΗϹ
ΙΑΤΡΟϹ
ΠΑ - - -

Ἀσκληπιάδης ἰατρὸς - - -
Fortasse Πα[νοπολείτης.

4778. *e.*

Ibidem; ex schedis iisdem edidit Letronnius l. c. p. 297. n. CCLVI. (cf. tab. XXIII. 16.)

ΑϹΚΛΗΠΙ
ΑΔΗϹΕΡΙΟΥϹ
ΟΡΑΙ - -

Ἀσκληπιάδης Ἔρ[ωτ]ος [Θ]ρᾷ[ξ].

Puta esse ΕΡΩΤΟϹ compositis ductibus IO in Ω. Letronnius audacius Ἐριουργὸς subesse putabat.

N. 4779. p. 388. repetiit Letronnius l. c. p. 451. n. CDXCV. Nestoris L'Hôte et Cailliaudi opinor apographis usus. Rettulit is inscriptionem in iis, quas ex valle Foäkhir transcriptas edidit. In Descr. Aeg. T. V. tab. 56. haec inscriptio numeratur in iis, quae ex syringibus aliisque hypogaeis enotatae sint. Apographum Letronnius exhibet hoc:

ΑΣΠΙΔΑΣΗΡΑΚΛΗΟΥ
ΤΟΝΚΥΡΙΟΝΠΜΩΝ

Ἀσπίδας Ἡρακλήου
τὸν κύριον [ἡ]μῶν
- - -

Fortasse excidit in fine Πᾶνα. Vide ne fuerit Ἀσπιδίας. Quamquam derivari possit Ἀσπίδας s. Ἀσπίδης a voce ἀσπιδής, quae Letronnii sententia fuit.

N. 4780. p. 388. repetiit Letronnius l. c. p. 310. n. CCCII. (cf. tab. XXVIII. 93.) qui putat intelligi Lucium Verum Imperatorem posse, qui in Oriente peregrinatus sit circiter a. 162. Cf. n. 4775. in his Add.

Post n. 4780. insere:

4780. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 289. n. CCXXXV. (cf. tab. XXV. 45.)

ΑΦΡΟΔΙϹΙΟϹ
ΗΚΩΥΓΑΙΝΙ/

Ἀφροδίσιος ἥκω. ὑ[γι]αίν[ετε.

Valete omnes est etiam in tit. Latino syringum ap. Letr. l. c. p. 294. n. CCXLVI. (conf. tab. XXIV. 27.) Parum probabile quod Letronnius proposuit σὺν Παινίῳ.

4780. *c.*

In syringe Rhamsis III.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. n. CCLXIII. (cf. tab. XXIX. 99.)

ΒΙΤΑΛΙΟϹΚΑΙΠΙΤΥΑΤΑ
ΕΙϹΤΟΡΗϹΑΜΕΝ

Βιτάλιος καὶ Πιτυάτα εἱστορήσαμεν.

Πιτυάτα videtur esse i. q. Πιτυάτης, quod quum proprie sit ethnicum ab oppido Cariae Πιτύη s. Πισύη (Steph. Byz.) facile in nomen proprium hominis abire potuit. Audacius Letronnius qui Πιττάλακος correxit.

N. 4781. p. 388. repetiit Letronnius l. c. p. 313 sq. n. CCCXIII. (cf. tab. XXX. 115.)

Post n. 4781. insere:

4781. *b.*

In syringe Memnonis; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 274. n. CCXVIII. (apographum non invenio in tabulis).

ΒΟΥΡΙΧΙΟϹϹΧΟΛΑϹΤΙΚΟϹΔΙΔ . ΛΑΤΩΝ
ЄΘΑΥΜΑϹΑϹΙϹΤΟΡΗϹΑϹΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗ
ΜΑΤΟΥΚΥΡΙΟΥΜΟΥϹΑΠΡΙΚΙΟΥΤΟΥΑΔЄΛ
ΦΟΥΜΟΥ

Βουρίχιος σχολαστικὸς [ὁ καὶ Π]λάτων ἐθαύμασα [ε]ἱστορήσας, τὸ προσκύνημα τοῦ κυρίου μου Κα[στ]ρικίου [καὶ] τοῦ ἀδελφοῦ μου - - - [ἐποίησα].

Βουρίχιος σχολαστικὸς Ἀσκαλωνίτης est n. 4781. fortasse idem, qui nunc agnomen suum prodit. In nomine ϹΑΠΡΙΚΙΟΥ videtur C positum esse pro K, ut alias. Letronnius defendebat formam Σαπρίκιος utpote a σαπρὸς derivandam. Idem Sapricium quem vocat, Burichii tutorem esse suspicatur, quum vox κύριος non facile inveniatur ita adhibita ut significet magistrum: quem sensum h. l. subesse unusquisque primo obtutu coniecerit.

4781. *c.*

In syringe Rhamsis V. repperit Georges Alexander; a Samuele Sharpe acceptam edidit Letronnius l. c. p. 533. litteris minusculis.

Αλλουχιος	Δαδ]ούχιος
σχολαστικος ...	σχολαστικὸς
ταις ἦλθον	ὧδε] ἦλθον
καὶ ἐθαυμασα.	καὶ ἐθαύμασα.

Nomen Δαδούχιος proposuit Letronnius qui hominem ex familia daduchorum (conf. n. 4770.) esse suspicatur. Deinceps idem *παρὰ ταῖς σύριγξι ταύ]ταις ἦλθον* citra morem. In ΤΑΙϹ potest esse ΩΔЄ, quod vocabulum sollemne est in his titulis.

N. 4782. p. 389. repetiit Letronnius l. c. p. 315. n. CCCXXII. (conf. tab. XXIX. 93.bis) qui annotat nomen Ἀσκληπιᾶς (p. Ἀσκληπιόδωρος) reperiri in nummo Rhodio (Mionnet Suppl. VI. p. 594.). Scribe igitur Ἀσκληπιᾶς.

N. 4783. p. 389. repetiit Letronnius l. c. p. 311. n. CCCV. (cf. tab. XXVIII. 85.)

Post n. 4783. insere:

4783. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; edidit Letronnius l. c. p. 289. n. CCXXX. (cf. tab. XXIV. 28.)

ΔΗΜΗΤΡΙΟϹⲀϹΚⲀΛΩΝΙΤΗϹЄΙΔΩΝ . ϹΘΑΥ~ⲀϹⲀ

Δημήτριος Ἀσκαλωνίτης εἰδὼν [ἐ]θαύμασα.

N. 4784. p. 389. repetiit Letronnius l. c. p. 315. n. CCCXX. (cf. tab. XXX. 119.)

N. 4785. p. 389. repetiit Letronnius l. c. p. 314. n. CCCXIV. (cf. tab. XXX. 111.)

N. 4786. p. 389. repetiit Letronnius l. c. p. 308. n. CCLXXXVII. (cf. tab. XXVII. 68.)

N. 4787. p. 389. repetiit Letronnius l. c. p. 310. n. CCXCVII. (cf. tab. XXVIII. 81.) qui Ῥούφιος aut Ῥουφῖνος proponit.

N. 4788. p. 389. repetiit Letronnius l. c. p. 311. n. CCCIV. (cf. tab. XXVIII. 83.) qui legit Ἐλπίδιος Ε[ὐτυχ]οῦς, servata littera C, sed duabus aliis elementis mutatis.

Post n. 4788. insere:

4788. *b.*

In syringe, ex qua est n. 4789.; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 266. n. CCIII. (cf. tab. XXX. 122.)

ЄΠΙΦΑΝΗ
ΟϹΙϹΤΟΡΗϹΑ
ΟΥΔЄΝΔЄ
ЄΘΑΥΜΑ
ϹΑΗΜΗ
ΤΟΝΛΙΘΟΝ

Ἐπιφάνηος ἱστόρησα· οὐδὲν δὲ ἐθαύμασα ἢ (i. e. *εἰ*) *μὴ τὸν λίθον.*

Inscriptio quum iuxta sarcophagum sit, Wilkinsonus (Topograph. Theb. p. 114.) λίθον putat sarcophagum intelligendum esse. Letronnius suspicatur posse etiam intelligi Memnonem colossum, qui λίθος vocatur in his titulis. Magis placet Wilkinsoni ratio.

4788. *c.*

In syringe Rhamsis III.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 299. n. CCLXI. (cf. tab. XXIX. 102.)

ЄΠΙΧΑΡΗϹ *Ἐπιχάρης.*

4788. *d.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 296. n. CCLI. (cf. tab. XXIV. 23.)

ϹΡΜΙⲁϹ
ΘЄϹϹⲀΛΟϹ
ⲀΦΙΚЄΤΟ

[Ἑ]ρμίας Θεσσαλὸς ἀφίκετο.

N. 4789. p. 389. ex Leakio et Wilkinsoni schedis repetiit Letronnius l. c. p. 265. n. CCI. (cf. tab. XXX. 123.) qui habet Є pro E; vs. 1. ЄΡΜΟΓЄΝΗϹΑΜΛϹ///C, vs. 2. // ΜЄΝΑΛΛΛϹ, vs. 5. ΜΛϹΛ, vs. 7. extr. ЄΙ·C ΤΟ, vs. 8. ΡΗϹΛϹ cet. Itaque initio scribendum: Ἑρμογένης Ἀμ[α]σ[εὺ]ς [τὰς] μὲν ἄλλας cet. unde dele: *In verbis nota pravam collocationem particulae μέν.*

Post n. 4789. insere:

4789. *a.*[1]

In syringe Rhamsis III.; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 301. n. CCLXVI.

ЄΥΩϹΑΝΑϹΤΛϹΙΩ//////////
ΤΩΤΟΠΟΤΗΡΤΟΥЄΝΔΟΞΟΤ
ΩΡΙΩΝΟϹΤΟΥΔΟΥΚ . .

Ex hoc titulo verba ΑΝΑϹЄΛЄΙΩ////////// ΤΟΠΟ ΤΗΡΗΤΗ protulit Pocockius Descr. Or. T. I. p. 99.

Ἔ[ρ]ως Ἀναστ[α]σίῳ
τῷ τοποτηρ(ητῇ) τοῦ ἐνδοξοτ[άτου
Ὠρίωνος τοῦ δουκ[ὸς τῆς ......

Si hoc titulo continetur proscynema, simplex dativus Ἀναστασίῳ positus est pro ἐπὶ Ἀναστασίῳ aut ὑπὲρ

Ἀναστασίου. De duce Thebaidis cf. Introd. p. 325. Τοποτηρητής est Vicarius. Titulus Iustiniano vix antiquior.

4789. *a.*²

In syringe Rhamsis III.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 298. n. CCLIX. (cf. tab. XXIII. 17. 18.)

ΕΥΦΡΑΝΩΡΦΙΛΩΝΟϹΡΟΔΙΟϹ
ΕΠΙΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΤΟΥΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥLΖ
ΜΗΝΟϹΠΑΝΕΜΟΥ

Εὐφράνωρ Φίλωνος Ῥόδιος
ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου L ζ,
μηνὸς Πανέμου

Apparet hunc titulum esse ex a. VII. Ptolemaei Auletae, a. a. Chr. 75. Antiquiorem quo minus putemus esse impediunt formae litterarum. Ptolemaeus iste, quem diximus magistratum esse eponymum, videtur esse strategus nomi.

N. 4790. p. 390. repetiit Letronnius l. c. p. 315. n. CCCXXI. (cf. tab. XXX. 120.)

N. 4791. p. 390. repetiit Letronnius l. c. p. 311. n. CCCVII. (cf. tab. XXVIII. 90.)

Post n. 4791. insere:

4791. *b.*

In syringe ex qua est n. 4789.; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 265 sq. n. CCII. (litteris minusculis, in tabula non reperio).

Πάσας μὲν σύριγγας ἐθαύμασεν Ἡράκλειος·
ἀλλὰ λέγει πάντων Μέμνονα θειότατον.

N. 4792. p. 390. ex schedis Saltii et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 267. n. CCIV. CCV. (cf. tab. XXVI. 62.), qui vs. 3. proposuit Βῆσ[σο]ς, de quo nomine nonnulla congessit. Sed in tabula tamen est ΒΗϹ, ut de spatio non constet. Idem statuit nomen Ἡρακλίδης ad alium titulum pertinere.

N. 4793. p. 390. repetiit Letronnius l. c. p. 311. n. CCCVI. (cf. tab. XXVIII. 87.)

Post n. 4793. insere:

4793. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 291. n. CCXXXI. (cf. tab. XV. 50.)

ΘΕΟΔΟΡΙΟΝ ΔΗΜΟΝΙΚΗ

Θεοδ[ώ]ριον. Δημονίκη.

N. 4794. p. 390. repetiit Letronnius l. c. p. 313. n. CCCXI. (cf. tab. XXX. 112.) qui legit ἐμνήσθη. Vide ad n. 4766. in his Add. In annotatione nostra lege n. 4668. (pro 4868.)

N. 4795. p. 390. repetiit Letronnius l. c. p. 308. n. CCLXXXVI. (cf. tab. XXVII. 67.)

Post n. 4795. insere:

4795. *b.*

In syringe quadam; edidit Letronnius l. c. tab. XXIII. 15. (cf. p. 549.)

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗϹ	Ἡρακλείδης
ΩΡΟΥ	Ὥρου.

4795. *c.*

In syringe Rhamsis IX.; edidit Letronnius l. c. p. 290. n. CCXXXIX. (cf. tab. XXV. 53.)

ΘΕΡΜΟΥΘΙϹ	Θέρμουθις.
ΕΥΦΡΟϹΥΝΗ	Εὐφροσύνη.
ΛΙΛΡΙΟΝ	[Ἱ]λ[ά]ριον.

Primum nomen feminae urbem Aegypti Thermuthin in memoriam revocat. Tertium nomen restituit Letronnius.

4795. *d.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 291. n. CCXLIII. (cf. tab. XXV. 51. 54.bis)

ΘΕΩΝΑΝΤΙ	ΟϹΩΝΑΝΤΙ
ΠΑΤΡΟϹ	ΠΑΤΡΟϹ

Θέων. Ἀντίπατρος.

4795. *e.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 289 sq. n. CCXXXVII. (cf. tab. XXV. 42.)

ΘΗΡΑϹΙΟϹ
ΚΑΠΠΑΔΟ
ΚΗϹΚΑΙϹΑ
ΡΕΥϹΕΤΟ
Ρ \ \

Θηράσιος Καππαδόκης Καισαρεὺς ε[ἱστό]ρη[σα aut ἐθεώρησα.

Θηρασία nomen insulae notum: unde nomen proprium Θηράσιος formari potest. Καπποδόκης Καισαρεὺς est fere Καισαρεὺς ἀπὸ Καππαδοκίας.

4795. *f.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 294. n. CCXLV. (cf. tab. XXV. 51.)

ΕΓΩΙΑϹ.....ΝΤΑΩ
ΑΕΚ .... ΑΙ Β
ΠΑΝΥΕΘΑΥ
ΜΑϹΑ

Ἐγὼ Ἰάσ[ω]ν τὰ ὧ[δ]ε κ[ατιδὼν] πάνυ ἐθαύμασα.

Letronnius nescio unde exsculpsit ἰδὼν δὲ καί. Τὰ ὧδε est etiam n. 4821. c. in his Add.

N. 4796. p. 391. ex schedis Saltii et Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 296 sq. n. CCLIV. (cf. tab. XXIII. 6.) monens esse ex syringe Rhamsis III. Exempli a Letronnio exhibiti varia lectio haec est: vs. 1. ΙΑϹΙΟϹ, vs. 2. ΚΑΙϹΥΝ, vs. 6. ϹΥΡΙΓΓΑΙ, vs. 7. ΔΟΝΤΕϹ, vs. 8. ΕΘΑΥΜΑϹΑ. Quod ad sensum attinet, Letronnius putat auctores huius tituli sex tantum syringas invisisse laboris pertaesos. Probabile esse, tum omnia sepulcra aperta curiosis fuisse.

Post n. 4796. insere:

4796. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 291. n. CCXLIV. (cf. tab. XXV. 49.) Inserta penna est.

ΙΝΑΡ ΩϹ	Ἰναρῶς
ΕΡΝΕ Υ	Ἑρ[μ]ε[ία.

Nomen Ἰναρῶς notum est ex scriptoribus Thucyd. I, 104. Aristid. Panath. p. 152. et T. I. p. 247.

edit. Dindorf., ubi rex Libyae Ἰναρώς, de quo vide Letronnium.

N. 4797. p. 391. repetiit Letronnius l. c. p. 310. n. CCXCVIII. (cf. tab. XXVIII. 82.)

N. 4798. p. 391. repetiit Letronnius l. c. p. 315. n. CCCXXIII. qui legit: Γάϊος Ἰούλιος [Ἄ]παις Σπάρτιος ἥ[κ]ω, conferens nomen APPAES in titulo Latino repertum (Orell. Inscr. sel. n. 580.) et monens Σπάρτιος videri nunc esse i. q. Σπαρτιάτης. Neutrum nobis verisimile videtur. Inest haud dubie mendum quod debetur transcribenti, qui post ΙΟΥΛΙΟϹ omisit nomen. Videtur enim auctor utrumque versum heroicum conficere voluisse: Γάϊος Ἰούλιος – ⏑⏑ – παῖς Σπάρτιος ἥκω. Σπάρτις nomen patris est.

Post n. 4798. insere:

4798. *b.*

In syringe quadam; edidit Letronnius l. c. tab. XXV. 52. (cf. p. 551.)

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟϹ   Καλλίμαχος.

N. 4799. p. 391. in syringe Rhamsis III. ex schedis Champollionis repetiit Letronnius l. c. p. 297. n. CCLVII. (conf. tab. XXIII. 19.). Repraesentat exemplum hoc:

ΙΠΠΟΚΡΑΤ
ΗϹΦΑΙΔΙΜΟΥ
ΑΡΚΑϹ

Itaque in apographo Hamilton. male irrepsisse videtur ΥΙΟϹ.

Post n. 4799. insere:

4799. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 288. n. CCXXV. (cf. tab. XXIV. 35-38.)

ΚΑΛΛΙ

ΜΝΑϹΙΜΑΧΟϹ
ΦΑϹΗΛΙΤΑϹ

ΝΙΚΑΔΑϹ
ΕΩΝ
ΦΑϹΗΛΙΤΗ
ΝΟΥΠΗΝΙΟϹ
ΗΚΑΙΑΝ
Μ ΑΥΥΙΤΑΙΜΙ
ΔΚΙΜΑΧΟΣ
ΠΝΥΤΑΓΟ
ΡΑϹ

Καλλί[ας]

Μνασίμαχος
Φασηλίτ[α]ς.

Νικάδας,
- - - έων
Φασηλίτ[ας,
Νου[μ]ήνιος
ἥκα[με]ν.
Μ - - - - -
Δ[α]ΐμαχος,
Πνυταγό-
ρας.

Pnytagoras nomen in insula Cypro frequens. Unde colligi potest hominem Cyprium esse.

4799. *c.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 295. n. CCXLVII. (cf. tab. XXIV. 31.)

ΚΑΛΛΙΟΠΙϹ	Καλλιόπις
ΑΝΤΙΟΧΕΥϹ	Ἀντιοχεὺς
ΕΛΟΩΝΚΑΙ	ἐλ[θ]ὼν καὶ
ΕΙΔΩΝΤΑϹ	εἰδὼν τὰς
ϹΥΡΙΓΓΛϹ	σύριγγ[α]ς
ΕΘΑΥΜΑϹΑ	ἐθαύμασα:

Καλλιόπις est i. q. Καλλιόπιος.

N. 4800. p. 391. repetiit Letronnius l. c. p. 316. n. CCCXXIV. litteris minusculis.

N. 4801. p. 391. repetiit Letronnius l. c. p. 309. n. CCXCVI. (cf. tab. XXVII. 79.). Vs. 1. scribe: ΚΛΗΜΙ–ΕΡΗ. Letronnius cogitat de Σερήνου p. Ἐρήμου.

N. 4802. p. 391. repetiit Letronnius l. c. p. 551. qui legit Κτησίας Ἡραίωνος, cui coniecturae favet scriptura ΗΓΑΙΩΝΟϹ a Letronnio repraesentata. Apud Hamilton. est ΗΠΑΙΩΝΟϹ.

N. 4803. p. 391. repetiit Letronnius l. c. p. 315. n. CCCXVIII. (cf. tab. XXX. 117.) qui ΠΗΜΟΥ coniicit posse legi Πη[λ]ου(σιώτου). Bene.

Post n. 4803. insere:

4803. *b.*

In syringe ex qua n. 4789.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 272. n. CCXII. (cf. tab. XXIX. 97.)

ΛΕΩΚΡΑΤΗϹ ΦΙΛΩΝΟϹ
ΑΘΗΝΑΙΟϹ

Λεωκράτης Φίλωνος Ἀθηναῖος.

Titulus facile aetati Ptolemaeae tribuendus iudice Letronnio.

N. 4804. p. 391. repetiit Letronnius l. c. p. 308. n. CCLXXXV. (cf. tab. XXVII. 66.)

N. 4805. p. 391. repetiit Letronnius l. c. p. 269. n. CCVI. (cf. tab. XXVI. 59.) qui vs. 2. legit Μέμνων [ἐποίησα]. Sed apographum Μεμνωνᾶς. [ἐπ]ύ[ησα praebet.

Post n. 4805. insere:

4805. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; edidit Letronnius l. c. p. 289. n. CCXXXII. (cf. tab. XXIV. 30.)

ΜΟΝΤΑΝΟϹ	Μοντανὸς
ΩΡΑΚΑ	[ἑ]ώρακα.

N. 4806. p. 392. in syringe Rhamsis I. repetiit Letronnius l. c. p. 303. n. CCLXXII. (cf. tab. XXIII. 3.):

ΜΗΤΡΟΔΙ
ΟϹΜΑΡΩ
ΝΕΙΤΗϹΙϹ
ΤΟΡΗϹΑϹΙ
ΜΕΜΝΟΝΙ
ΠΑϹΑϹ

Est ut expressimus litteris minusculis nisi quod sufficit: σὺν Μέμνονι πάσας (scil. τὰς σύριγγας). Letronnius nescio quo fato abreptus explicavit ἱστορήσας Μεμνονείας πάσας [ἐθαύμασα], debebat certe τὰς Μεμνονείας dicere. Videtur sensus hic esse: „Metro-

dorus examinavi syringes omnes initio facto a syringe Memnonis," nisi forte Memnon h. l. familiaris est quocum Metrodorus sepulcra invisit.

Post n. 4806. insere:

4806. *b.*

In syringe Rhamsis I.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 304. n. CCLXXIII. (cf. tab. XXIII. 5.)

ΜΙΟΝΗC
C-ΡΜΓΙΙΟΥ

Μονήσ[ιμος] (Μονῆς?)
Ἑρμ[ε]ίου (Ἑρμείνου?).
Ita etiam Letronnius.

N. 4807. p. 392. in syringe Memnonis; ex schedis Saltii, Champollionis, Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 276. n. CCIX. (conf. tab. XXIX. 106.) In apographo a Letronnio repraesentato constanter Ε et C, etiam ꟿ p. Μ. Vs. 3. ΑΙΓΥΠΤΟΥLΙΔωΝ ΕΘΑΥꟿΑCΑ, unde εἰδὼν p. ἰδών. Titulus iudice Letronnio ex aetate Constantini videtur esse.

Post n. 4807. adde:

4807. *b.*

In syringe Rhamsis I.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 303. n. CCLXX. (cf. tab. XXIII. 8.)

ΝЄΒΡΟ
ΦΟCΙC
ΤΟΡΗC
CΑ

Νεβρο[ρά]φος ἱστόρησσα (i. e. Νευρογράφος ἱστόρησα).
Letronnius parum probabiliter Νεβρότροφος.

4807. *c.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 296. n. CCL. (cf. tab. XXV. 40.)

ΝΙΚΑΔΑC
ΔΗΛ ΙΤΡΟΥ
ΜΑΚЄΑΩΝ

Νικάδας Δη[μη]τρ[ί]ου Μακε[δ]ών.

4807. *d.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 289. n. CCXXXIV. (cf. tab. XXIV. 39.)

ΝΙΚΗΤΗC Νικήτης
ΡΟ ∂ΙΟC Ῥόδιος.

4807. *e.*

In syringe Rhamsis III.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius p. 299. n. CCLXII. (cf. tab. XXIX. 104.)

ΝΙΚωΝCΥΡΑΚΟC

Νίκων Συρακόσ(ιος).

4807. *f.*

In syringe Rhamsis IX.; edidit Letronnius l. c. p. 296. n. CCLII. (cf. tab. XXIV. 29.)

ΞΕΝΟΦΩΝ
ΕΥΦΙΛΗΤΟC
ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Ξενοφῶν, Εὐφίλητος Ἀθηναῖοι.

4807. *g.*

In syringe Memnonis; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 286. n. CCXXII. CCXXIII. (cf. tab. XXIX. 94. 96.)

MVOTVRIOS
ROMANOS

ΜΑΡΚΟC ΘΟΥΥΡΙΘC
ΡΩΜΑΙΟC

M. Voturios Romanos.

Μάρκος [Οὐοτ]ύρι[ο]ς Ῥωμαῖος.

Idem homo in syringe Rhamsis IX. nomina sua inscripsit Graece: ////ΟΤΥΡΙΟC ΡΩΜΑΙΟC (Μ. Οὐ]οτύριος Ῥωμαῖος). Vid. Letronnius l. c. p. 288. n. CCXXVII. tab. XXIV. 26. qui ad eundem refert titulum Latinum in eadem syringe scriptum M·VOLTVRIOS (p. 296. n. CCXLIX. tab. XXIV. 24.), omnesque hos Voturii titulos aetati Ptolemaei Auletae tribuendos censet.

4807. *h.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 295. n. CCXLVIII. (cf. tab. XXV. 43.)

ΘΗΒΑΙΑΓΥΡΙΓΓΑCЄΓω ΚΑΙꟿЄꟿΝΟΝΑCЄΛΛΝΟΝ
Є ΥΜΑ ΗCΤЄΧ ΝΗCΟΥΡΑΝΙΟCΚVΝΙΚΟΓ

Vs. 2. Wilkins. ΘΙΙΙΥΜΑCΑΝCΤЄΧΝΗCΟΥΡΑ ΝЄΟC...

Θηβαία[ς] σύριγγας ἐγὼ καὶ Μέμνονα σεμνὸν
θα]ύμα[σα τ]ῆς τέχνης Οὐράνιος Κυνικός.

Letronnius, qui versus plures sequi putabat, vs. 2. legebat θαυμαστῆς τέχνης. Nihil deesse videtur. Et θαύμασα verum est, ut docet etiam Wilkinsoni apographum.

N. 4808. p. 392. in syringe ex qua n. 4789. quae syrinx vulgo Rhamsis V. vocatur: repetiit Letronnius l. c. p. 274. n. CCXVII. (conf. tab. XXIX. 107.) qui exemplum dedit hoc:

ΠΑΛΛΑΔΙΟC ΔΙΚΟΛΟΓΟC ЄΡꟿΟΠΟΛЄΙΤΗC ЄΪΔωΝ ЄΘΑΥΑCΑΙ (i. e. ἐθαύμασα)

Letronnius putat Δικολόγος Ἑρμοπολείτης posse ita intelligi, ut Palladius iuridicus sit nomi Hermopolitici, unde appareret suum cuique nomo fuisse iuridicum. Ego non credo. Fuit Palladius iuridicus Hermopoli natus.

N. 4809. p. 392. repetiit Letronnius l. c. p. 314. n. CCCXVII. (cf. tab. XXVIII. 89.)

N. 4810. p. 392. in syringe ex qua n. 4789.; ex Saltii et Wilkinsoni schedis edidit Letronnius l. c.

p. 272. n. CCX. (cf. tab. XXVIII. 86.) qui monuit in apographo Wilkinsoni esse vs. 2. ΒΙΟϹ, recteque annotat ap. Herod. II, 3. Ἡλιοπολῖται legendum esse, itemque passim Ἡλίου πόλις p. Ἡλιούπολις.

N. 4811. p. 392. repetiit Letronnius l. c. p. 308. n. CCXC. (cf. tab. XXVII. 71.)

N. 4812. p. 392. repetiit Letronnius l. c. p. 304 sq. n. CCLXXXVIII. (cf. tab. XXVI. 56.) qui legit Παρδάλας [ὁ] Σαρδιανὸς inserto articulo, ut est n. 4744.

Post n. 4812. insere:

4812. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 296. n. CCLIII. (cf. tab. XXV. 41.)

ΤΟΠΡΟϹΚΝΗΜΑ
ΠΕΚΥϹΙϹϹΑΡΜΗΝΙϹ

Τὸ προσκ[ύ]νημα Πέκυσις, Ἅρμηνις.

In papyris reperiri nomen Πεχύτης aut Πέχυτις monet Letronnius.

4812. *c.*

In syringe Rhamsis I.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 303. n. CCLXXI. (cf. tab. XXIII. 9. 11.)

ΠΕΡΤΙΝΑΞ
ΙΕΡΑΞ ΙΙΗξ

Περτίναξ. Ἱέραξ - -

4812. *d.*

In syringe Rhamsis III.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 297 sq. n. CCLVIII. (cf. tab. XXIII. 20.)

ΠΟΗΡΙϹΜΙΚΥΘΟΥ
ΓΑΛΙΕΩϹ
ΠΙϹΩΕΙϹ
ΑΜΑϹΩΝΙϹ
Ϲ·ΧΟΙΡ ///

Πόηρις Μι[κ]ύθου ἁλιέως.
Πίσω[σ]ις, Ἀμασῶνις
σχοι[νοπῶλαι?

Vss. 4. 5. Letronnius tentavit Ἀμαξωνίου χοιροπώλης. Vix recte.

N. 4813. p. 393. repetiit Letronnius l. c. p. 308. n. CCLXXXIX. (cf. tab. XXVII. 70.)

Post n. 4813. insere:

4813. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 290. n. CCXXXVIII. (cf. tab. XXV. 54.)

ΙΜΥΛΛΙΑΠΡΟ	Ἀ]μυλλία Πρό-
ΚΙΛΛΑ	κιλλα
ΙϹΤΟΡΗϹΕΝ	ἱστόρησεν.

Praenomen *Amulia* videtur esse. Letronnius exsculpsit Μ. Τυλλία.

N. 4814. p. 393. repetiit Letronnius l. c. p. 307. n. CCLXXXII. (cf. tab. XXVI. 61.)

Post n. 4814. insere:

4814. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; edidit Letronnius l. c. p. 289. n. CCXXIX. (cf. tab. XXIV. 25.)

ΕΓΩΡΟΙΜΗΤΑΛΚΑϹΕΙΔΟΝ

Ἐγὼ Ῥοιμητάλκας εἶδον.

Potest unus esse ex domo regia aut Thraciae aut Bospori. Similiter nomina ex regia familiae Thraciae habes n. 4705. *p.* in his Add.

4814. *c.*

In eadem syringe; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 289. n. CCXXXVI. (cf. tab. XXV. 44.)

ϹΕΡΗΝΟϹ
ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΙΚΟϹ
ΗΚΩ· LΒΜΕϹΟΡ///

Σερῆνος περιπατητικὸς ἥκω. L β Μεσορί (?).

N. 4815. p. 393. in syringe ex qua n. 4789. ex schedis Saltii et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 273. n. CCXVI. (cf. tab. XXX. 116.) qui exhibet vs. 4. ΙΑ ΩΝΟϹ, unde efficit Ἰάσ[ω]νος, fortasse recte. Quod autem scripsit Σπουδάσιος, vix verum est. Sin haec forma subest, contrahi potuit in formam Σπούδασις.

Post n. 4815. insere:

4815. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 288. n. CCXXVI. (cf. tab. XXIV. 22.)

ΣΙΙΚΡΑΤΗϹ ΑΡΙϹΤΟΝΙΚΟϹ ΗΛΘΕ

Σ[ω]κρ[ά]της [Ἀ]ριστονίκο[υ] ἦλθε.

4815. *c.*

In syringe Rhamsis III.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 300. n. CCLXIV. (cf. tab. XXIII. 14.)

ΤΙΜΟΘΕΟϹ ΨΕΡΚΙΟΚΩΜΗΤΗϹ
ΕΜΝΙΛΘΗ ΕΠΑΓΑΘΩ ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΥ
ΤΟΥ ΒΑΓ) ΑΒΩϹ ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΟΥ
ϹΤΑΤΚΛΙΟΥ ΙΔΙΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΩΝ
ΛΟΓΙΩΤΑΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΤΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΟΥΛΙΑϹ ΠΑΠΚΛΑ Ϲ
ΤΗϹ ΠΙΟΥ ΤΟΥ ΗΤΟΡΟϹ
ΤΗϹ ΑΧΑΡΙϹΤΟΥ ΦΧΘΗΠ ΞΓΖ

Τιμόθεος Ψερκιοκωμήτης ἐμνή[σ]θη ἐπ' ἀγαθῷ Φιλοπάππου - - - τοῦ βα[σιλέ]ως καὶ Μαξιμίου Στατ[ι]λίου, ἰδίου λόγου, τῶν λογιωτάτων καὶ φιλτάτων καὶ [Ἰ]ουλίας Πα[γ]κάλας τῆς [Τίτ]ου Πο[λ]υήτορος, τῆς Ἀχαρίστου Φ[ι]λ[α]θη[ναίου γυναικός.

Κώμη Ψέρκις aliunde non nota est; nisi forte Ψέρκις est i. q. Ψέλκις sollemni permutatione litterarum Ρ et Λ. Philopappus Letronnio videtur esse magistratus [οἰκονόμος] τοῦ βασιλέως (cf. Introd. p. 320. *a.*), quemadmodum etiam Statilius est ἴδιος λόγος, qua denominatione nunc confirmatur lectio ap. Strabonem vulgo in ἰδιόλογος mutata (vide Introd. p. 320.

a.). Recteque Letronnius comparat τέλη (οἱ ἐν τέλει), ἔργα (ἐργάται), *optio, operae.* Vs. 8. Letronnius [καὶ] τῆς Ἀχαρίστου [γυναικός], in quo particulae καὶ locus non est. In ductibus extremis vix aliud inesse potest quam Φιλαθηναίου.

N. 4816. p. 393. repetiit Letronnius l. c. p. 307. n. CCLXXXIII. (cf. tab. XXVI. 63.) qui legit ἐθαύμασα ἐνταῦθα τὸ μνημόσυνον cet. Nostra ratio probabilior. Quemadmodum litterae ligatae sunt in ΑΙΓΥΠΤΩΝ (p. ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ), ita etiam ΥΝΟΝ potest fuisse ΥΝΕΟΝ.

Post n. 4816. insere:

4816. *b.*

In syringe ex qua n. 4789.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 272. n. CCXIII. (cf. tab. XXIX. 103.)

ΦΕΙΔΙΜΟC — Φείδιμος.
ΘΑΡCΩΝ — Θάρσων.

N. 4817. p. 393. repetiit Letronnius l. c. p. 308. n. CCLXXXIV. (cf. tab. XXVI. 6.)

Post n. 4817. insere:

4817. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; edidit Letronnius l. c. p. 288. n. CCXXVIII. (cf. tab. XXIV. 32.)

ΦΙΛΙΠΠΟC ΤΕΥΤΙC
ΥΙ

Φίλιππος [Ζ]ευ[ξ]ίου.

Videtur esse ΞΕΥΞΙΟ. Letronnius legebat Ζεῦξις, a recto Ζευξίας.

N. 4818. p. 393. in syringe ex qua n. 4789. ex Saltii et Wilkinsoni schedis edidit Letronnius l. c. p. 271. n. CCIX. (cf. tab. XXVII. 65.) qui nunc legit: καὶ - - - τὸ προςκύνημα καὶ τῶν ἀδελφῶν [ἐμῶν ἐμνήσθην]. Sed ΔΕΟ8 manifesto est ΑΥΤΟΥ (Δ=ΑΥ, Ε=Τ, 8=Υ). Nec recte se habet ἐμῶν p. μου.

Post n. 4818. insere:

4818. *b.*

In syringe Rhamsis I.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 304. n. CCLXXV. (cf. tab. XXIII. 13.)

ΦΙΛΟΞΕΝΟCΡΗΤΤCΑΟΡΔΓΙΛΑΩΝ

Φιλόξενος ῥήτ[ωρ εἶδο]ν.
Ita etiam Letronnius.

4818. *c.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 290. 291. n. CCXL. CCXLII. (cf. tab. XXV. 46.)

ΦΙΛΩΤΕΡΑΘΕΟΦΑΙΑ
ΚΑΛΖΒΟΥΥΦΙΑΔΟC
ΑΟΚΙ ΟCΘΕΩΝΟC
ΙΓΠΙΑCΑΓΓΑΙΟC
5 ΘΕΟΔΩΡΟCΔΟΚΙΜΟΥ

Φιλωτέρα. Θεοφ[ίλ]α.
Καλλίβ[ι]ο[ς] Ἰφιάδους?
Δόκιμος Θέωνος.
Ἱππίας, Ἀγγαῖος,
5 Θεόδωρος Δοκίμου.

Vs. 1. Letronnius Θεοφανία legit. Vs. 2. incerta nomina sunt: quamquam Ἰφιάδους ultro se offert. Prava flexio p. Ἰφιάδου parum offendit. Vs. 4. nomen Ἀγγαῖος ex Suida notum est.

N. 4819. p. 393. repetiit Letronnius l. c. p. 309. n. CCXCI. (cf. tab. XXVII. 72.)

N. 4820. p. 393. repetiit Letronnius l. c. p. 314. n. CCCXV. (cf. tab. XXX. 113.)

N. 4821. p. 394. repetiit Letronnius l. c. p. 311. n. CCCIII. (cf. tab. XXX. 84.) qui coniicit auctorem tituli aut ex regia Arsacidarum stirpe esse, ex qua Chosrhoës I. Magnus, rex Armeniae a. 198. aut ipsum hunc Chosrhoën esse, qui antequam regiam dignitatem consequeretur, peregrinatus videri in Aegypto potest.

Post n. 4821. insere:

4821. *b.*

In syringe Rhamsis IX.; edidit Letronnius l. c. p. 289. n. CCXXXI. (cf. tab. XXIV. 33.)

ΨΕΜΩΝΘΟΥ
ΗΚΩ

- - - - Ψεμώνθου ἥκω.

Nomen primo casu scriptum excidit. Ψεμώνθης nomen Aegyptiacum aliunde notum.

4821. *c.*

In syringe Rhamsis IX.; ex schedis Champollionis edidit Letronnius l. c. p. 287. n. CCXXIV. (cf. tab. XXIV. 54.) Inserta penna est.

ΠΑCΙΝ
ΟΙ Μ ΕΙΔΩΝ
ΤΑC ΤΑΩΔΕ
ΟΥΔΕ ΠΟΤΕΙΩ
5 ((ΝΗ ΚΑΡΙΙΙΕΙ
ΝΟΙΘΕΩΡΟΥΝΤ
ΤΑCΙ

Πᾶσιν
οἱ μ[η] ἰδόν-
τ[ε]ς τὰ ὧδε,
οὐδὲ[ν] ποτ' εἶ[δ-
5 ο]ν. μ[α]κάρι[ο]ί εἰσ[ι-
ν οἱ θεωροῦντ[ες
τὰ [ὧδε.

Puta ΜΕ scriptum esse p. ΜΗ, ΙΔΩΝΤΑC p. ΙΔΟΝΤΕC. Auctor quum primum ΠΑCΙΝ dedisset aliud in mente habuit atque illud est quod deinceps subiunxit. Debebat igitur reponere ΠΑΝΤΕC: nisi forte fuit ΠΑCΙΝΛΕΓΩ. Τὰ ὧδε nunc est i. q. τὰ τῇδε. Cf. n. 4795. *b.* in his Add.

N. 4826. p. 396. scribendum erat Tfus p. Tfut. Vide Birchium Revue archéol. V. 1848. p. 302 sqq. et cf. ad n. 4224. *e.* in his Add.

N. 4831. p. 397. Ὠρίωνος praefert Letronnius l. c. p. 236. 535. ubi concedit homines in titulo memo-

ratos non esse Aegyptios sinceros sed mixtos potius ex familiis Graecis et Aegyptiis.

Post n. 4831. insere:

4831. *b.*

Ibidem repperit Vyse, qui edidit Proceedings to operations carried on at the pyramids of Gizeh T. III. tab. H. n. 2. unde repetiit Letronnius l. c. p. 465. n. DXXVI. (cf. tab. XXXVIII. 3.)

Ε· ,
ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ ΠΕΙΙΛΗΡѠ
L$\overline{Δ}$ΑΝΤѠΝΙΝΟΥΚΑΙΟΥΗΡΟΥΤѠΗΚΥΡΙѠΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡѠΝΜϹϹΟΡΙ ЄΠΙΤΙΤΟΥ
ΦΛΑΟΥΙΟΥΤΙΠΑΝΟΥЄΠΑΡΧΟΥΑΙΓΥΠΤΟΥ
ЄΠΙϹΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟϹΤЄΡЄΝΤΙΟΥΑΛЄΞΑΝΔΡ
ϹΤΡΑΤ ΤΟ ΚΛΑΥΔΙΟΥΛΠΟΛΙΝΑΡ///

Ἀγαθῇ τύχῃ. πε[π]λήρω[ται - -
L $\overline{δ}$ Ἀντωνίνου καὶ Οὐήρου τῶν κυρίων
Αὐτοκρατόρων, Μ[ε]σορὶ - - - ἐπὶ Τίτου
Φλαουΐου Τιτιανοῦ ἐπάρχου Αἰγύπτου,
ἐπιστρατηγοῦντος Τερεντίου Ἀλεξάνδρ[ου,
στρατ[ηγοῦν]το[ς] Κλαυδίου Ἀπολ[λ]ιναρ[ίου.

De praefecto Aegypti conf. n. 4701. et Introd. p. 312. *b.*

N. 4832. p. 397. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 237. n. CLXXI. (cf. tab. XXIII.) Vs. 2. Letronnius legit *ὥρου μετὰ Ἀμμωνίου υἱοῦ καὶ Προ-*, vs. 3. *ᾶτος παρὰ τῷ κυρίῳ Ἄμμωνι* ... L $\overline{κε}$ [Ἀ]*ντω[νίνου τοῦ κυρίου.* Vide ne fuerit

Τὸ προσκύνημα Σεραπιακοῦ τοῦ Διοδ-
ώρου κ(αὶ) Σεραπάμμωνος υἱοῦ - - -
- - - - παρὰ τῷ κυρίῳ Ἄμμωνι
- - - -
L $\overline{ιε}$ Ἀντωνίνου τοῦ κυρίου.

N. 4833. p. 397. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 237. n. CLXXIV. (cf. tab. XXIII.) qui legit:

Ἀπολλώνιος Πανδοκοδώρου τοῦ καὶ
Ἀγλωφάνους (aut Ἀγλαοφάντου) - - - -
- - - - - - - - - - -
- - Ἀθηνίωνος - - - ἐπόη-
σαν τὸ προσκύνημα παρὰ
Θεῷ Ἄμμωνι ὑπὲρ τῆς διαμονῆς
καὶ τῆς ὑγιείας - - -

Ingeniose Πανδοκοδώρου exsculpsit ad analogiam nominum ex epithetis formatorum, ut Ὑπατόδωρος, Ἠπιόδωρος, Ἀκεστόδωρος, Πτοιόδωρος (conf. Letronnius Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XVII. p. 295 sq.).

N. 4834. p. 397. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 237. n. CLXXII. CLXXIII. CLXXV. (cf. tab. XXIII.)
tit. *B.* - - - ου υἱοῦ Ἀλε - - -
tit. *C.* vs. 4. Π[ε]τε[ήσιος] καὶ τοῦ υἱ[οῦ - - -

N. 4835. p. 398. edidit Letronnius l. c. p. 235. n. CLXIX. Wilkinsoni apographo usus (cf. tab. XXIII.). Vs. 2. LIMѠNOC. Supra inscriptionem 4835. Wilkinsonus docuit legi aliam inscriptionem, ex qua supersint ductus hi:

ΟΥΙΚΤΟΡ
ΑΠΙC

quos Letronnius repetiit l. c. p. 236. n. CLXX qui legit:

Τὸ προσκύνημα
Οὐΐκτ[ω]ρ[ος Σαρ- aut Οὐΐκτ[ω]ρ [Σαρ-
απίω[νος - - - απίω[ν - - -

N. 4835. *b.* p. 398. ex Cailliaudi, Wilkinsoni, Nestoris L'Hôte schedis edidit Letronnius l. c. p. 249. n. CXCIV. qui correxit eodem modo quo antea.

Post n. 4836. p. 398. insere:

4836. *b.*

Apollonopoli magna in orientem templi rudera reperta sunt Pani deo dicata, unde locum Ὕδρευμα ἐπὶ τοῦ Πανείου vocatum esse ex titulo n. 4837. demonstravit Letronnius. Ibi praeter inscriptiones n. 4837. 4838. 4838. *B.* 4838. *c.* transcriptae sunt aliae plurimae. Primum e lapide transcripsit Wilkinsonus, edidit Letronnius l. c. p. 241. n. CLXXV.

ΑΡΣΙΝΟΗΘΕΑΙ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΗ
ΣΑΤΥΡΟΣ

Ἀρσινόῃ Θεᾷ Φιλαδέλφῃ Σάτυρος - - - - -

De Arsinoë Philadelphi uxore cf. n. 4959. Satyrum hunc Letronnius coniicit esse eum, quem ferunt Philoteram, urbem de sorore Philadelphi denominatam, condidisse (Strab. XVII, 769.).

4836. *c.*

Ibidem, ubi n. 4836. *b.*, in columna pronai; transcripserunt Cailliaud, Wilkinsonus, Nestor L'Hôte; edidit Letronnius l. c. p. 242. n. CLXXVII. qui exhibet exemplum hoc:

ΞΑΝΔΙΚΟΥΕΦΡΟΥΡΗΣΑΝ
ΤΩΝΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΥΣΡΡΑΤΙΩΤΑΙΠΑΡΑ
ΠΑΝΙΕΥΟΔΩΙ ΩΝΤΛΟΝΟΜΑΤΑ
ΚΙΛΛΗΣΜΙΔΟΥΦΙΛΗΜΩΝΑΙΣΧΥΛΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΣΑ
ΣΙΜΟΣΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣΙΩΠΥΙΟΣΦΙΛΙΝΟΣ
ΔΗΜΗΤ..ΣΛΕΥΚΩΝΑΡΞΙΟΣΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ
ΒΟΤΡΤΗCΝΙΚΙΟΡ

Ξανδικοῦ, ἐφρούρησαν
τῶν Νεοπτολέμου σ[τ]ρατιῶται παρὰ
Πανὶ Εὐόδῳ, ὧν τ[ὰ] ὀνόματα
Κίλλης Μίδου, Φιλήμων, Αἰσχύλος,
Δημήτριος, Ἀπολλώνιος, Δημήτριος, Α[ἴ-
σιμος, Πολέμαρχος, Ζώπυ[ρ]ος, Φιλῖνος,
Δημήτ[ριο]ς, Λεύκων, Ἄρξιος, Ἀπολλόδωρος.
Βοτρ[ύ]ης Νικίο[υ].

Locus, ubi hi milites agebant, est Ὕδρευμα ἐπὶ τοῦ Πανείου (conf. lemma ad n. 4836. *b.*). De Pane Εὐόδῳ cf. n. 4838. 4838. *a.*[2] Talia loca, ut Romanorum (cf. n. 4713. *c.*) ita etiam Ptolemaeorum aetate pro castellis habita praesidiisque vices stationum omni mense permutantibus exstructa esse hic titulus docet. Praesidium nunc XIV hominibus constat. Manipulus, cuius dux Cilles Midae filius (vs. 4.) videtur esse, ad copias pertinet, quibus praefectus est Neoptolemus. Celebre nomen apud Macedones est Neoptolemi, notante Letronnio duos huius nominis fuisse in exercitu Alexandri M. (Arrian. Anab. I, 20,

15.), quorum alter genus ab Aeacidis repetiit (Arrian. l. c. II, 27, 9.), non secus atque Olympias, Alexandri M. mater, Neoptolemi filia, quae ab Achille se descendere gloriabatur (Pausan. I, 11, 1.). De nomine Ἄρξιος non liquet. Fortasse subest vitium. Vs. 8. litteris maioribus exaratus est et seiungendus a praecedentibus etiam ob formam litterae Sigma. Videntur nomina serius ab aliquo appicta esse. Ad nomen Βοτρύης Letronnius confert Βοτρύαν τὸν Μύνδιον, cuius mentio fit ap. Phot. Biblioth. p. 147. col. 1. ed. Bekk.

4836. *d.*

Ibidem, in loco hodie Birabad; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 244. n. CLXXVIII.

ΑΠΟΛΛΩΝΙC
Ι.Ι.ΤΑΙΙΙΙΛ

Letronnius qui legit [τῶν] Ἀπολλωνί[ου στ]ρατ[ιῶ]ται - - - putat titulum esse ex eo genere, ex quo n. 4836. *c.*

4836. *e.*

Ibidem, ad templum (cf. lemma ad n. 4836. *b.*); ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 247. n. CXCI.

ΑΠΟΛΛωΝΙΟCωΡΟΥΕΤΡΑΨΕΝ
ΑΠΟΛΛωΝΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ἀπολλώνιος Ὥρου ἔ[γ]ραψεν
Ἀπολλωνοπολίτου.

Pater Apollonii Apollonopolites est: nisi auctor scripsit [ΕΚΤΟΥ]ΑΠΟΛΛωΝΟΠΟΛΙΤΟΥ (sc. νομοῦ), ut coniicit Letronnius.

4386. *f.*

Ibidem, ad templum; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 245. n. CLXXXIV.

ΠΑΝΙΕΥ..CΛ..	Πανὶ Εὐ[όδῳ
Π...ΕΠ..	καὶ] Ἐπ[ηκόῳ
ΑΡΑCC	Ἄρα[τος ὑπὲρ τῆς
ΥΛ.Κ	γ]υ[ναι]κ[ός.

Restituit Letronnius, qui tamen proposuit Πανὶ Εὐόδῳ, Πανὶ Ἐπηκόῳ. Cf. n. 4836. *c.* 4838. *a.*[4] in his Add.

4836. *g.*

Ibidem, ad templum; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 247. n. CXCII.

ΔΗΜΗΤΡΙΟC	Δημήτριος - - - -
ΕΓΡΑΨΕΝ	ἔγραψεν - - - -
ΠΑΡΑΓΕΝΟC	παραγενό[μενος
ΕΝΘΑΔΕ	ἐνθάδε.

Letronnio vs. 3. extr. videtur excidisse μετὰ τοῦ δεῖνος, coll. Vol. II. n. 1825.

4836. *h.*

Ibidem, ad templum; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 245. n. CLXXXI. CLXXXII.

ΠΑΝΙCC..ΗΡΙ	ΠΑΝΝΙ
ΔΙΔΥΜΑΡΧΟ...	CΟΩΕΡΙ
ΜΗΛΟΥ	ΔΙΔΥΜΑΡΧΟC
ΕΡΓΑΙΟC	ΕΥΜΗΛΟΥ
	ΠΕΡΓΑΙΟC
	ΗΧΟΝ

Πανὶ Σ[ωτ]ῆρι	Πανὶ
Διδύμαρχο[ς	Σ[ωτῆ]ρι
Εὐ]μήλου	Διδύμαρχος
Π]εργαῖος.	Εὐμήλου
	Περγαῖος
	ἧ[κ]ον.

Perga urbs nota Pamphyliae. Rarior forma ἧκον p. ἧκα aut ἥκω in his titulis.

4836. *i.*

Ibidem, ad templum; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 246. n. CLXXXV.

ΕΡΜΙΑCΞΕΝΟΤΙΜΟΥ

Ἑρμίας Ξενοτίμου.

4836. *k.*

Ibidem, ad templum; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 246. n. CXC.

ΕΥΙΑΙΔΑΣ
ΣΩΘΕΙΣΕΚΤΡΩΓCΔΥΤΩΝ

Εὐ[κλ]ίδας
σωθεὶς ἐκ Τρωγ[λο]δυτῶν.

Letronnius putabat nomen Εὐϊλίδας ferri posse; de quo valde dubito. Εὐκλίδας etiam alias p. Εὐκλείδας scribitur (cf. Vol. I. n. 839.). Non liquet, utrum orthographia Τρωγοδύται codicibus Plinii, Solini, Melae, Isidori (conf. Letronnius Recherches geograph. sur Dicuil p. 77.) firmata, h. l. statuenda sit nec ne.

4836. *l.*

Ibidem, ad templum; edidit Letronnius l. c. p. 255. n. CXCIX.

ΕΥΔΑΙΤΙΧΟΣΑΘΗ
Α..ΙΥΥΓΑΙΑΡΙΟC
ΡΙΑΣΙΜΟ.·ΩΙ·ΨΙ·ΟΣ
Α Ι·ΛΙΟΦΙ·ΕΛΛΡΟΣ

Εὐ[μ]ά[ρ]ιχος Ἀθη[ν-
α[ίου καὶ Μ]α[κ]άριος
Π]ασί[ν]ο[υ - - -
- - - - -

N. 4838. *A.* p. 399. ex schedis Cailliaudi et Nestoris L'Hôte repetiit Letronnius l. c. p. 247 sq. n. CXCIII. qui vs. 4. legit γῆς ἀπὸ τῆς Σαβαίων, coniiciens quadratarium omisisse alterum Σ et ΑΙ potuisse corripi. Non liquet, Zenodotus ex littore Troglodytarum rediisse an ex Arabia proprie dicta putandus sit. Inde tamen non efficitur ut eum alterutrius Arabiae populum nominare debuisse arbitremur, praesertim quum nihil clarius fiat reposito Σαβαίων, cuius nominis populus extitit et in Arabia proprie di-

cta et in littore Aethiopico circa Adulin, ubi sinus Sabaiticus appellatur. Quamquam hic populus potius Σαβαῖται audiebat. Immo Zenodotus Arabiam proprie dictam dicere voluisse videtur. Repetiit nuper litteris minusculis Welckerus Mus. Rhen. 1850. p. 618. n. 11.

N. 4838. *B.* ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 246. n. CLXXXVII. quem latuisse apographum Cailliaudi videtur. Expressit exemplum hoc:

ΘЄοΦΙΛΟΣΙΠΟΠΟ
C . . ΤΡΑΤΟΥΜΑ
ΚЄΔⲰΝ

quod ita legit: Θεόφιλος ἱπποπώλης Σωστράτου Μακεδών, parum probabiliter. ΙΠΟΠΟ puta esse ΙΠΠΟ; lacuna vs. 2. vitio lapidis deberi videtur, ut fortasse etiam illud prius O in ΙΠΟΠΟ.

N. 4838. *C.* ex Cailliaudo repetiit Letronnius l. c. p. 246. n. CLXXXVIII. qui legit Θεόφιλος Παμμένους; fortasse recte.

Post n. 4838. insere:

4838. *a.*[1]

Ibidem, ad templum; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 246. n. CLXXXIX.

ΚΑΒΑΝΝΟC
ΡΑΝΙΟC

Letronnius legebat Καβάλλιος Οὐράνιος aut Οὐρανίου. Vix vere; varia tentari possunt: in his Κάβαννος. [Ἔκφ]αν[τ]ος.

4838. *a.*[2]

Ibidem, ad templum; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 245. n. CLXXX.

ΠΑΝΙ	Πανὶ
ЄΥΟΔⲰΙΚΑΙ	Εὐόδῳ καὶ
ЄΠΗΚⲰⲰΙ	Ἐπηκόῳ
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟCΥΠЄΡ	Καλλίμαχος ὑπὲρ
ΑΥΤΟΥΚΑΙΤΗCΓΥ	αὐτοῦ καὶ τῆς γυ-
ΝΑΙΚΟC	ναικός.

Cf. n. 4836. *f.* 4838. *a.*[4] in his Add.

4838. *a.*[3]

Ibidem, ad templum; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 245. n. CLXXXIII.

COCOC	Σ[ῶ]σος
ΠΑΝΙЄΥΛΙCΙ	Πανὶ Εὐ[όδῳ].

4838. *a.*[4]

Ibidem, ad templum; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 244. n. CLXXIX.

ΠΑΝΙЄΥΟΔΩΙ	Πανὶ εὐόδῳ
ΚΑΙЄΠΗΚΟΩΙ	καὶ Ἐπηκόῳ
CΟΦΩΝΙΝΑΟC	Σοφωνι[αν]ὸς
ΥΠЄΡΑΥΤΟΥ	ὑπὲρ αὐτοῦ.

Letronnius in Addendis l. c. p. 549. putat scribendum esse Σοφώνυμος, ad analogiam nominis Ἱερώνυμος. Praestat COΦⲰNIANOC. Litteris minusculis repetiit Welckerus Mus. Rhen. 1850. p. 618. n. 12.

N. 4838. *b.* p. 399. ex schedis Wilkinsoni repetiit Letronnius l. c. p. 251. n. CXCVI. Vs. 2. εἶτ' αὐτοὶ secundum nos Letronnius legit p. 549. Vs. 4. idem nunc legit: καὶ τιμάς, ἥρως, ᾧ δίδου εὐτυχίαν. Minus concinne. Ἥρως εὔοδος est Pan, quod moneo ob Welckeri annotationem, qui vs. 2. scripsit Εὔοδον, peculiarem heroem Εὔοδον dictum statuens.

Post n. 4838. *b.* insere:

4838. *b.*[1]

Ibidem, ad templum; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 246. n. CLXXXVI.

ϽΟΜΙϽΗ.ϽV	- - - - -
ΧΡΗCΙΜΟC	Χρήσιμος

4838. *b.*[2]

Ibidem; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 250. n. CXCV.

ΤΑ . . sΣΣΣΙΟΝΣΙΣΙΚFΤΗ . . ΑΔΕΞЄΝΟΣΕΧΩΝ
Τ.ΝΑΕΑΡΙΣ . . ΩΝΤΩΝΞЄΝΩΝΛΑΥΠΑΚΤΙΟΣ
Λ ι _ ΟΣ^ . . . .

Ἀρι]σ[τ]ί[ω]ν[ο]ς ἵκ[ε]τ' [ἐνθ]άδε ξένος
ἐ[κ] τ[ῶ]ν [δ'] Ἀρίσ[τ]ων τῶν ξένων [Ν]αυπάκτιος
\- - - - - - - - - -

Si ἵκετ' ἐνθάδε ξένος verum est, ΕΧΩΝ vitiosum putandum. Fortasse quadratarius dedit ΕΚΤΩΝ, repetito vs. 2. ΤΩΝΔΕ. Quod Letronnius exsculpsit τὸ νεόσσιον εἰσίκετ', nihili est. Nec magis ξένος ἔχων terminare versum potest.

4838. *b.*[3]

Ibidem; edidit Letronnius l. c. p. 255. n. CC.

LΟΙ · Ι · ΙV · .Ι · ΦΑΝΛV · ΝΙΟΗοΙcΙ · · Ι · Ι
Χ ΤΙ ΊΙοΙοΙΙΟΙΛΤΟΥΙΙ Ι · · · CΥЄΙΤ
Ι ⏝ : ЄΙΙΙΧΙΜCΝ◡ⲰΠCΙΒ ·
·/.Τ - - C.
ΙC . . ΛΝ · .

Letronnius exsculpsit: L ιθ . . . . Φαν . . . [Πετ]εησίου . . . . . εὐχόμενος . . . . .

N. 4838. *c.* p. 400. repetiit Letronnius l. c. p. 252. n. CXCVII. CXCVIII. qui nunc Θευόδοτος scripsit. Sed Υ eiiciendum, ut ex vitio lapidis ortum. De formula εὐλογῶ nunc cf. n. 4706. *c.* in his Add.

N. 4840. p. 401. ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 228. n. CLIII. quem latuit apographum Cailliaudi. Apographum a Letronnio repraesentatum hoc est:

ΠΛΚΥΒΗ
ΠЄΤΟCΙΡΙC////////CΠΙΦΙ////////
ΠΡΟΗΤΗC ΚΘ
ΤΗC~ΙCΙΔΙ
ΤΟCL ΙΑ
< ΠΑΝΤΚΘ
Ppp ppp p

Π[α]κύβη[ς - - L - 'Ε]πιφὶ $\overline{κθ}$.
Πετόσιρις
προ[φ]ήτης
τῆς Ἴσιδ[ος καὶ Σαράπι-
τος. L $\overline{ια}$
Πα[ῦ]ν[ι] $\overline{κθ}$.

Sunt duo tituli. Nomen Πακύβης aut Πάκυβις a Letronnio comparatur cum forma Πάκημις quae habetur in papyro Britannico I. Idem vss. 4. 5. Σαράπιτος coniecit (i. e. Σαράπιδος). Recte ut videtur. Nam locus, ubi titulus repertus est, etiam Sarapidi dicatus fuit. Vide n. 4839. Annum XI. Letronnius non male ad a. Gallieni (p. Chr. 263.) referendum putat.

N. 4844. p. 403. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 234. n. CLXVII. (cf. tab. XXII.) qui exsculpsit: Ἄεινις Παχοὺμ [καὶ] Παχοὺ[μ Π]ετάμω[νος; probabiliter.

N. 4845. p. 403. instrumentum ibi incisum crux ansata est, ut vidit Letronnius, qui titulum ex Gavio repetiit l. c. p. 232. n. CLVII. (cf. tab. XXII.), legens: τὸ πρ(οσκύνημα) Ἀννουφείνου, quod nomen derivat ab Ἄνουβις s. Ἄννουφις. Non male.

N. 4846. 4849. 4850. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 233. n. CLX - CLXIII. (conf. tab. XXII.) qui n. 4846. vs. 2. legit Μένωνος Πετεπουήριος.

N. 4848. p. 403. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 230. n. CLIV. (conf. tab. XXII.) qui legit vs. 2. Πετεακόης Πετεήσιος, et ibi putat excidisse ἑαυτῷ; sine causa.

N. 4851. p. 403. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 234. n. CLXV. (cf. tab. XXII.)

N. 4852. p. 403. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 230. n. CLV. (cf. tab. XXII.) qui litteras vs. 1. positas pro demoticis habet, et proponit Ὀρσένουφις [καὶ] Ὄρσης.

N. 4853. p. 403. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 233. n. CLXIV. (cf. tab. XXII.) qui de nomine Ψενύριος confert formam Ψενπόκρις n. 4893. vs. 28.

N. 4855. p. 404. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 234. n. CLXVI. (cf. tab. XXII.) qui legit: L Γ Πετεαρένο..... Πετεακόητος. Videtur esse (Τὸ προσκύνημα) Πετεαρένου[φ]ις Πετεακόη[τος.

N. 4856. p. 404. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 230. n. CLVI. (cf. tab. XXII.) Instrumentum, quod appictum vidimus, est crux ansata, symbolum vitae; vasorum alterum ad sacrificia (θυσίας), alterum ad libationes (σπονδὰς) destinatum videtur: in quo Letronnius meminit θυσιῶν καὶ σπονδῶν (n. 4938. b. in his Addendis et alias) memoratarum. Titulum eidem legendum videtur: Πρέμχου. Πρενπσήρους. πλοι[αρίων] αὐτὸς ἀρχιτέκτων - - -; parum probabiliter.

N. 4857. p. 404. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 233. n. CLIX. (cf. tab. XXII.) qui vs. 2. Μνησίου aut Γενησίου legit.

Post n. 4858. p. 404. insere:

4858. *b.*

In vicinia *Selsilis*, ut videtur; ex schedis Cailliaudi edidit Letronnius l. c. p. 234. n. CLXVIII.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΚΑΛΑ
CΙΡΙCΙCΙΔΩΡΟΥΜΕΤΑΤΩΡ

Τὸ προσκύνημα Καλάσιρις
Ἰσιδώρου, μετάτωρ.

De nomine Καλάσιρις cf. n. 4922. *c.* in his Add. Metatores Romani noti sunt.

N. 4864. p. 408. de scriptura ΤΡΑCΙΑΝΟΥ bene Cavedonius in litteris formam singularem ex pronuntiatione natam ΤΡΑΓΙΑΝΟΥ in inscriptione Phocica ap. Curt. Anecd. Delph. p. 73. comparat.

Pag. 409 sq. n. 4866. 67. 68. 69. 71. 73. 74. 76. 77. 78. 82. 84. 84. *b.* 85. de ἱερὰ πύλη Σοήνης, cuius mentio fit etiam n. 4919. (vide in his Add.) Letronnius l. c. p. 192. dicit: Cette porte sacrée de Syène était peut-être semblable à celle qu'on trouve dans l'île de Philes; elle servait d'entrée à la grande muraille qui fermait l'Égypte de ce côté. On conçoit qu'à cette porte pouvait être établi un bureau de péage où les marchandises venant de l'Éthiopie payaient un droit dont le produit était affermé, de là le titre de μισθωτής.— On pourrait encore coniecturer que Ἱερὰ πύλη désigne la ville de Syène ellemême, qui placée à l'entrée de l'Égypte, en était, pour ainsi dire, la porte.

N. 4868. p. 409. init. scribe: Οὐαλαρίων.

N. 4870. p. 410. init. scribe: Καλάσιρις.

N. 4893. p. 418. Βασιλιστῶν socios Letronnius numeravit atque etiam nunc (Rec. des inscr. T. II. p. 536 sq.) numerat XXXI. dicens in numero sociorum habendos esse etiam Papiam προστάτην et Dionysium ἱερέα. Ego numeravi et adhuc numero socios XXIX, quo in numero sunt illi Papias et Dionysius, qui manifesto recensentur vss. 20. 21. eodem iure, quo etiam Herodes Demophontis filius (vs. 3.) in catalogo sociorum denuo recensetur (vs. 18.). Viderint alii, uter nostrum rectius calculos instituerit.

N. 4897. p. 424. Titt. *b. c. d. e.* edidit Letronnius l. c. n. XCIII. LX. LIX. XCIV. XCV. XCVI. XCVII. XCVIII. (cf. tab. XIX. fig. A.). Tit. *a.* idem edidit ibid. p. 19. n. LVIII. (cf. tab. XX. et XXII. fig. D.) apographis Lenormanti et Wilkinsoni usus. Edidit etiam Bailius Fasc. inscr. III. nonnulla ex his, et tit. *a.* quidem p. 165. tit. *b.* vss. 11-14. p. 166. tit. *b.* vss. 17-23. p. 163.

Tituli *a.* ap. Letronnium exempla exhibentur haec:		Bailii autem hoc apographum est:
ΒΑCΙΛΕC	ΒΑCΙΛΕC	ΒΑCΙΛΕΩ
ΤΟΥΚΑΙΑ	ΤΟΥΚΑΙ	ΤΟΥΚΑΙΑ
ΤΟΠΡΟC	ΤΟΠDΟC	ΤΟΠΡΟCΙ
ΚΑΙΤΗ	ΚΑΙΤΗ	ΚΑΙΤΗC
ΚΑΙΤ/	ΚΑΙΤ‹	ΚΑΙΤΟ
ΠΑΡΑ	ΠΑΡΛΤ	ΠΑΡΑ
ΕΓΡΑΧ	ΕΓΡΑΨ	ΕΓΡΑΨ
Ο ΟΙΙ	Ο Ο ΤL	. Ε . Π
ΚΑΙΡ	ΧΑΙΡ	ΑΙΡ

10 AY　　10 AYT　　10 AY¯
HC　　Mo　　·MЄC

Inde a vs. 7. Letronnius scripsit:

ἔγραψ[αν ὁ δεῖνα
[Σωπάτρου καὶ]
Χαιρ[ήμων ὁ υἱὸς
αὐτ[οῦ L --
Με[χεὶρ --

Collato apographo Bailiano fortasse scribendum:

ἔγραψ[αν ὁ δεῖνα
Ε[ὐ]π[άτορος καὶ
Χαιρ[ήμων ὁ υἱὸς
αὐτ[οῦ. L --
Μεσ[ορὴ --

Vs. 8. Εὐπάτορος proposuit Bailius qui vs. 9. Χαιρέστρατος scribendum putavit.

Tit. *b*. vss. 1-10. Letronnii apogr. habet vs. 2. ΟΔΟ, vs. 4. ΤΙΝΡ, vs. 10. ΤЄ; et litterae ad dextram pictae ita exhibentur Λ
¯Η
ΑΙ
ΠЄ
ΟΝ

Ex hoc igitur fragmento Letronnius ingeniose hunc titulum composuit:

Ἐπι - - - - ὁ καὶ - - - -
οδό[του τοῦ συγγενοῦς καὶ στρατηγοῦ
τοῦ [ὀμβείτου καὶ τοῦ περὶ Φίλας καὶ Ἐλεφαν-
τίν[ην, τὸ πρὶν στρατηγοῦ τοῦ Παθυ-
ρίτου [καὶ Λατοπολίτου, ὁ ἀπὸ
Τεντ[ύρων, ἥκω καὶ προσεκύνησα τὴν
κυρία[ν Ἶσιν - - -

At, ut nihil dicam de latitudine inscriptionis, cuius ratio non habita est, nec formula τὸ πρὶν στρατηγοῦ cet. nec additamentum ὁ ἀπὸ Τεντύρων, non suo loco positum, ullam probabilitatem habent. Videtur potius scribendum esse:

Ἐπι - - - - -
οδό[του, τοῦ συγγενοῦς καὶ στρατη-
γ]οῦ [τοῦ Ὀμβίτου καὶ περὶ Ἐλεφαν-
τίν[ην καὶ Φίλας καὶ Παθυ-
ρίτου [καὶ Λατοπολίτου καὶ
Τεντ[υρίτου τὸ προσκύνημ]α [τῇ
Κυρίᾳ [Ἴσιδι ἔγραψεν ὁ δεῖνα
- - - - - - - -
- - - - - - - -

Est proscynema Ptolemaeo Auleta non antiquius. De nomis pluribus uni stratego demandatis vide ad p. 284. in his Add.

Tit. *b*. vss. 11-16. in tab. ap. Letr. ita exhibentur:

ΒΑ　　ΥΟΥ
ΘЄ　　ΗΡΟϹ
Τ　ΥΝ　ΝΤΟϹ
Ν　ᴧᴐᴧ　ΙϹΙΔΙ
　　ᵛϹΥΝΟϹ
Κ

Bailius haec habet:

ΒΑϹ . . . . ΑΙΟΥ
ΘЄ . . . . ΗΡΟϹ
ΤΟ . . . . ΚΥΝ . . . . . ΠΟ
Κ . . . ΡΑ . . . . ΙϹΙΔΙ

Ex apographis suis Letronnius haec composuit:

Βασ[ιλέως Πτολεμα]ίου
Θε[οῦ, Φιλαδέλφου, Σω]τῆρος
τ[ὸ προς]κύν[ημα πε-
π[οίηκε] παρὰ [τῇ κυρίᾳ] Ἴσιδι.

Sic etiam Bailius, nisi quod vss. 3. 4. scripsit τὸ προσκύνημα, ὃ πεποίηκε παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἴσιδι - - - -. Recte. Turbatae lineae versuum videntur in apographo, quod exhibuimus: ubi tamen quod apparet ΥϹΥΝΟϹ ad nomina eius pertinere videtur, qui proscynema fecit. De Sotere II. cf. Introd. p.

Tit. *b*. vs. 17-22. Letronnius legit, ut nos, omissis tamen lineis reliquis (22-25.) ut alius tituli (n. xciv.). At novus titulus vs. 26. demum incipere videtur:

τὸ π]ρος[κύνημα
- - - - -
- - - [παρὰ
τῇ [Κυρίᾳ Ἴσιδι.

Eius apographa ita differunt a nostro: vs. 21. ΤΗΕ . . . Ε, vs. 27. ΦΟΡ, vs. 28. ΛΟϹ.

Tit. *c*. in Letronnii apographo sunt haec: vs. 1. ΚΥΝΗΜΑΠΑΝΙ, vs. 2. ΓΓΕΝΟΥΣΚΑΙΣΤ, vs. 3. ΤΟΥ ΠΑΝΟΠΟΛΙ, vs. 4. ΝΙΟΥΤΟΥΑΔΕΛΦ, vs. 5. ΟΥ ΤΟΥΥΙΟΥ, vs. 6. ^ΤΡΛΣΤΗΣΑΔΕ, vs. 7. extr. ΤΩΝ, vs. 8. ΝΤΩΝΠΑΡΑΤΗΙ

ΊΑΧΩΝΚΛΙ
·ΠΑ

Hinc inde a vs. 4. legendum:

- - νίου τοῦ ἀδελφ[οῦ καὶ
- ου τοῦ υἱοῦ [αὐτοῦ Κλ-
εοπά]τρας τῆς ἀδε[λφῆς
καὶ τῶν] παιδίων καὶ τῶν
αὐτοῦ πά]ντων παρὰ τῇ
κυρίᾳ Ἴσιδι.]
L --] Παχὼν κ̄.

Tit. *d*. apographum Letronnio traditum hoc est:

Π Ο ᵛΩΝΙΟϹΠΟ
ΡΧΙΤЄΧΤΟΝΗϹ
ΠΡΟϹΤΗΝΠΑΡΑΚ....
ΗΡΑΚΛЄΟΥϹΠΛΟΙΑ

Haec ita legebat p. 119.:

Ἀπολλώνιος Πο . . . . [καὶ
ἀρχιτεκτονήσ[ας παρὰ τῇ Ἴσιδι τῇ κυρίᾳ
πρὸς τὴν παρακ[ομιδὴν τῶν λίθων τὸ προσκύ-
νημα] Ἡρακλέους πλοια[ρίων τῶν φορτικῶν
μισθωτοῦ ἐποίησα.

et iterum p. 231. hoc modo:

Ἀπολλώνιος Πο . . . .
ἀρχιτεκτονήσ[ας τὰ πλοιάρια

πρὸς τὴν παρακ[ομιδὴν τῶν λίθων τὸ προσκύνημα
Ἡρακλέους, πλοια[ρίων τούτων μισθωτοῦ, ἐποίησα.

Acutius haec Letronnius, nulla ratione habita spatii verbis miro ordine dispositis. Nostra ratio etiam nunc vera videtur, nisi quod scribendum:

Ἀ]πολλώνιος Πο - - - [ὁ
ἀ]ρχιτεκτονήσ[ας τὰ
πρὸς τὴν παρακομ[ιδὴν
Ἡρακλέους πλοῖα - -
\- - - - - - -

Apollonius, qui proscynema scripsit, profitetur se condidisse navigia quibus transportatae sunt statuae Herculis et deorum assessorum.

Tit. *e.* apographum, quod Letronnius repraesentat, hoc est:

	ΟΔ		
ΔΗ	ΟC \	unde legit:	Δη[μήτρι]ος
CC	c c		Σω[τῆρ]ος
Η /	Π		ἥ[κω πρὸς τὴν
ΕΙC			Εἶσ[ιν.
ΝΙΚΟ			Νικό - - -
ΚΑΙΓ			καὶ Π - - -
ΤΗΝ			τὴν [κυρίαν Ἶσιν]
			[προσκυνήσαντες]
			[τὸ προσκύνημα]
			ἐπόη[σαν.

ΕΠΟΗΙ
Κ

Hinc apparet quod nos habuimus ΕΠΟΗ ad alium titulum pertinere atque est in apographo Gaviano. In priore titulo fuerit: Δη[μοφῶν] Σω[τῆρ]ος ἥ[κω πρὸς τὴν] Εἶσ[ιν. In altero: Νικό[μαχος?] - - - κ[α]ὶ - - - [ἦλθον πρὸς] τὴν [κυρίαν Ἶσιν καὶ τὸ προσκύνημα] ἐπόη-[σαν - - -

N. 4897. *b.* p. 425. repetiit Letronnius l. c. p. 34. n. LXXII. tab. XX. fig. c. ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni. Novum apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 167. Vs. 6. Bail. ΚΥΡΙΑΝ, Letr. in tab. ΚΥ ΡΙΑΜ; vs. 7. extr. ΝΗΜΑ, omittit Letr. tab.; vs. 9. extr. Bail. ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟC; vs. 10. Bail. ΛΦΟΥ; vs. 11. Letr. tab. ΠΑΧΟΝΕ, Bail. LΘΠΑΧΩΝΕ. De Callimacho cf. ad n. 4905. in his Add.

Post n. 4897. *b.* insere:

4897. *c.*

In insula *Philis* in magno pylone sub inscriptione n. 4897. *b.*; ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 44. n. LXXV. tab. XX. fig. c. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 178.

ΚΡΟΝΙΟCΚΑΜΙΜ
ΑΧΟΥΟCΥΝΓΕΝΗC
ΗΚΩΠΡΟCΤΗΝΚΥΡΙΑΝ
ΙCΙΝ
LΙΜΕΧΕΙΡΙ

Κρόνιος Καλλιμάχου ὁ συνγενὴς ἥκω πρὸς τὴν Κυρίαν Ἶσιν. Ἔτους ῑ, Μεχεὶρ ῑ.

Vs. 1. extr. Bail. ΚΑΛΛΙ; vs. 2. Bail. ΜΑΧΟΥΟ CΥΓΓΕΝΗC; vs. 5. Letr. tab. L' ΜΕΥΟΡΙ, Bail. quod dedimus.

Si Callimachus Cronii pater est ille qui memoratur n. 4897. *b.*, ut et probabile est et coniecit Letronnius, titulus ad annum x. Ptolemaei Auletae pertinens positus est a. a. Chr. 71. die XIX. m. Februarii.

4897. *d.*

Ibidem ad sinistram inscriptionis n. 4897. *b.*; edidit Letronnius l. c. p. 58. n. LXXXIV. ex Lenormanti et Wilkinsoni apographis; cf. tab. XX. fig. c.

ΙCΙΩΝΚΑ
ΛΛΙΜΑΧ
ΟΥΟCΥΝ
ΓΕΝΗCΗ
ΚΩΚΑΙΠ
ΡΟCΚΥΝ
ΗCΑCΔΙ
ΑΓΕΩΧ
ΑΤΗΝΚ
ΥΡΙΑΝΙ
CΙΝ

Ἰσίων Καλλιμάχου ὁ συνγενὴς ἥκω καὶ προσκυνήσας διαγέωχα τὴν κυρίαν Ἶσιν.

Notavit etiam Letronnius προσκυνήσας διαγέωχα nunc esse i. q. προσκυνῶν διαγήοχα, h. e. *tempus consumpsi adorando.* Unde auctor omisit temporis notationem: qui crebro ad Isidem accesserit. Ceterum ex loco, in quo positus titulus est, collegit Letronnius etiam Isionem, ut Cronium (n. 4897. *c.*) filium esse Callimachi n. 4897. *b.* memorati; quumque uterque filius συγγενὴς audiat, titulum hunc honorificum patri acceptum hereditario iure quodam rettulisse videtur.

4897. *e.*

Ibidem ad sinistram inscriptionis n. 4897. *c.* sub n. 4897. *d.*; ex apographo Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 60. n. LXXXV. cf. tab. XX. fig. c.

ΙCΙΩ
ΝΔΙΟ
ΔΩΡΟΥΗ
ΚΩΚΑΙΠΡ
ΟC
ΕΚΥ
ΝΗΚ
ΑΤΗ
ΝΚΥ
ΡΙΑΝ
ΙCΙΝ
L ΚΒ
ΦΑΜ
Θ

Ἰσίων Διοδώρου ἥκω καὶ προσ[κ]εκύνηκα τὴν κυρίαν Ἶσιν. L κ̄β, Φαμ(ενὼθ) θ̄.

Ision hic fortasse ex propinquis est Isionis Callimachi filii (n. 4897. *d.*). Titulus positus est a. a. Chr. 59. d. 13. m. Martii.

4897. *f.*

Ibidem supra inscriptionem n. 4926. et sub n. 4897. *c.*; ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 45. n. LXXVI. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 179.

ΔҺΜҺΤΡΙΟϹΔҺΜҺΤΡΙΟΥ
ҺΚϢΠΡΟϹΤҺΝΚΥΡΙΑΝ
ΙϹΙΝΚΑΙΠΡΟϹΚΥΝ . ΜΑ
ЄΠΑΓΑΘΘϢΜΝЄΙ - - ΠЄΠΟΙΝ
ΜΟΥΤϢΝΓΟΝЄϢΝΚΑΙ
ΑΔЄΛΦϢΝΜΟΥ . . . . ΙΦΙΛ
LT̄ ΜЄΧЄΙΡT̄

Vs. 3. extr. Letr. tab. ΠΡΟϹΚΥ ΜΑ; vs. 4. Letr. tab. ΜΥϹΙ, ubi Bail. ΜΝЄΙ; deinde ΠЄΠϽΙΝ, ubi Bail. ΠЄΠΟΙ; vs. 5. Letr. tab. ΓΟΝϹ Ι, ubi Bail. ΓΟΝЄϢΝ; vs. 6. extr. Bail. ΦΙΛ, Letr. tab. ΙΦΙΛ; vs. 7. siglum L habet Bail., omittit Letr. tab.

Δημήτριος Δημητρίου ἥκω πρὸς τὴν κυρίαν Ἶσιν καὶ προσκύν[η]μα πεποί[ηκα] ἐπ' ἀγαθῷ μνεί[αν ποιούμενός] μου τῶν γονέων καὶ [τῶν] ἀδελφῶν μου [καὶ τῶν] φίλ[ούντων με]. Ἔτους ῑ, Μεχεὶρ ῑ.

Litterae ΠЄΠΟΙΝ vs. 4. extr. pertinent ad fin. vs. 3. Quod qui non viderunt editores, male legerunt, Letronnius *μνείας χάριν πεποίηκά μου τῶν γονέων*, Bailius *μνείαν, πεποίηκά μου τῶν γονέων*. Uterque etiam vs. 5. extr. *τῶν* omisit. Vs. 6. extr. Letronnius scripsit *τῶν φίλων*, Bailius *φιλούντων με* omisso articulo. Titulus quum sub inscriptione n. 4897. *c.* exaratus sit, pariter ad a. a. Chr. 71. referendus videtur.

N. 4898. p. 425. repetiit Letronnius l. c. p. 52. n. LXXXI. tab. XX. fig. B. ex schedis Huyoti, Lenormanti, Wilkinsoni. Novum apographum exhibet Bailius l. c. p. 170. Vs. 4. Bail. ΒΑΣΙΛΙΣΗΣ; vs. 7. Letr. tab. ΠΑ ΡΑΤΗΙΣΙΔΙ ΤΗΙ, Bail. ΠΑΡΑΤΗΙΙΣΙΔΙΤΗΙ; vs. 8. Letr. tab. ΚΥΡΙΑΕΓΡ ΑΨΕΝ, Bail. ΚΥΡΙΑΙoΕΓΡΑ ΨΕΝ; vs. 10. extr. Letr. tab. et Bail. ΜΕΣΟΡΗΓ. Itaque vss. 7. 8. scribendum *παρὰ τῇ Ἴσιδι τῇ κυρίᾳ*. In annotatione nostra lin. 4. scribe: d. VIII. pro d. III.

N. 4899. p. 426. repetiit Letronnius l. c. p. 67. n. LXXXIX. Edidit etiam Bailius l. c. p. 172. Vs. 1. Letr. et Bail. ΒΑϹΙΛЄΩϹ, vs. 5. extr. Letr. Bail. ΤΗΙΚΥ, vs. 6. init. Letr. Bail. ΡΙΑΙΙϹΙΔΙ, vs. 7. Letr. ΑΓЄϹΙ ΦϢΝΤΟϹ. In annotatione nostra, linea a fine tertia, scribe 63 pro 53.

N. 4900. p. 426. est in stela Euergetae II. edidit Letronnius l. c. p. 33. n. LXX. ex schedis Lenormanti. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 175. Ex utroque apographo titulus efficitur hic:

ΑΠΟΛΛϢΝΙΔΗϹΟϹΥΓΓЄ
ΚΑΙϹΤΡΑΤΗΓΟϹΗΚϢΚΑΙΠΡΟϹΚЄ
ΚΥΝΗΚΑΤΗΝΜЄΓΙϹΤΗΝΘЄΑΝ
ΠΑΝϹϢΤΙΡΑΝΙϹΙΝΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗ
ΜΑΤϢΝΤЄΚΝϢΝΜΟΥΚΑΙΤϢΝ . .
ΛΟΥΝΤϢΝΜЄ LH̄ ΜЄΧЄΙΡ K̄Ā

Vs. 1. extr. Letr. ϹΥΓΓ, vs. 2. Letr. ϹΤΡΑ . . ΓΟϹ et deinde ΚΘΙ p. ΚΑΙ, vs. 5. extr. ΤϢΝ omittit Letr. habet Bail., vs. 6. Letr. ΜЄΧΙΡΚΑ.

Ἀπολλωνίδης ὁ συγγε[νὴς
καὶ στρατηγὸς ἥκω καὶ προσκε-
κύνηκα τὴν μεγίστην θεὰν
πανσώτ[ε]ιραν Ἶσιν τὸ προσκύνη-
μα τῶν τέκνων μου καὶ τῶν [φι-
λούντων με. Ἔτους η̄, Μεχεὶρ κ̄ᾱ.

Apparet nunc tituli aetas. Neque enim dubium, quin annus VIII. ad Ptolemaei Auletae regnum pertineat, ut titulus positus sit a. a. Chr. 73. Cf. n. 4917. in his Add. Isis *πανσώτειρα* vocatur, ut alibi *σώτειρα* (cf. n. 4930. *b.* in his Add.). Epitheton ad gratitudinem Apollonidis, qui morbo correptus convaluerit, referri posse videtur Letronnio. De forma tituli et de formula *προσκυνεῖν τὸ προσκύνημά τινος* cf. ad n. 4912. et 4930. *b.* in his Add.

Post n. 4900. insere:

4900. *b.*

Ibidem, infra inscriptionem n. 4900; ex schedis Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 34. n. LXXI.

ΔΙΟΝΥϹΙΟϹΠΤΟΛЄ
ΜΑΙΟΥΗΚϢΚΑΙΠΡΟϹ
ΚΥΝΗΜΑΤϢΝΦΙΛΟΥΝ
ΤϢΝΜЄΠЄΠΟΗΚΑ
LΗ ΜЄΧ

Διονύσιος Πτολεμαίου ἥκω καὶ προσκύνημα τῶν φιλούντων με πεπόηκα. L *η̄*, *Μεχ[εὶρ* -

Collocatio tituli facit ut tempus quo positus est titulus idem sit quod designatur n. 4900.

N. 4901. p. 426. est in magno pylone. Edidit Letronnius l. c. p. 24. n. LXI. et p. 123. n. CV. tab. XXII. fig. E. ex Lenormanti et Wilkinsoni apographis:

ΠΤ
ΔΗΛΙΙΜΟΙ
ΠΑΡΑΥΤΟΥΤΟΠΡΟΣ
ΚΥΝΗΜΑΠΑΡΑΤΗΙ
ΜΕΓΙΣΤΗΙΘΕΑΙΙϹΙΔΙ
ΚΑΙΤΟΙΣΕΝΤΩΙ
ΑΒΑΤΩΙΘΕΟΙΣ

Πτ[ολεμαίου τοῦ
Δη[μοφίλ]ο[υ καὶ τῶν
παρ' αὐτοῦ τὸ προσ-
κύνημα παρὰ τῇ

ΕΡΑΤΩΝ ΓΕΝΟ

ΦΩΙ, ˥ ΣΚ ΝΗΝΑ, ΕΛ
ΤΗΙΙΣ Ι ΑΙ ‾ ΓΡΑ
ΨΕΝΕ
ΑΥ·Ͻ L Δ ΥΒ

Ἐράτων[ος τοῦ συγ]γενο[ῦς
[καὶ στρατηγοῦ κα]ὶ τῶν ἀ[δ]ελ-
φῶ[ν τὸ προ]σκ[ύ]νη[μ]α [π]α[ρ]ὰ
τῇ Ἴσ[ιδ]ι [τῇ ἐν Φίλ]αις [ἔ]γρα-

μεγίστῃ θεᾷ Ἴσιδι
καὶ τοῖς ἐν τῷ
Ἀβάτῳ θεοῖς.

Parum probabiliter Letronnius: Πτολεμαῖος Δημ - - - [ἥκω καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ cet.; in fine [πεποίηκα].

ψεν Ἐ - - - -
αὐ[τοῦ]. L -δ̄, [Τ]υβ[ὶ - -

Videtur sane alius hic Erato esse quam qui memoratur n. 4902. Dele igitur verba: *Erato idem redit n.* 4902. Uterque titulus ex aetate Ptolemaei Auletae videtur esse.

N. 4902. p. 427. ad pedem figurae insculptae; edidit Letronnius l. c. p. 25. n. LXII. tab. XIX. qui praeter Gavium Lenormanti apographo usus est. Hoc ita se habet:

ΕΡΑΤΩΝΟ⸢ ΥΝΙ ∠ΙCΥΣ
ΚΑΙΑΡ ΚΑΙ - -
ΠΡΟΦΗΤΟΥΤΗΣΜΕΓΙΣΤΗΣ
ΘΕΑΣΙΣΙΔΟΣΤΗΣΕΝΦΙΛΑΙΣ
ΤΟΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΠΑΡΑΤ...CΙ
ΚΥΡΙΑΚΑΙ - - - -

Ἐράτωνο[ς του σ]υν[γενο]ῦς
καὶ ἀρ[χιερέως] καὶ [ἀρχι-
προφήτου τῆς μεγίστης
θεᾶς Ἴσιδος τῆς ἐν Φίλαις
τὸ προσκύνημα παρὰ [Ἴσιδι τῇ
κυρίᾳ καὶ - - -

Sic etiam Letronnius, qui monet temporibus Lagidarum non solum sacerdotem Alexandri et Ptolemaei (p. 307.) sed etiam pontificem Isidis natione Graecum fuisse; quod eo notabilius, quum tempore recentiore Aegyptii ut ante Lagidas hoc munere fungerentur. Nomen ἀρχιπροφήτης etiam ad p. 305. ex hoc titulo notandum erat. Dele verba *Erato idem est n.* 4901.

N. 4903. p. 427. est sub n. 4929. anaglyphis obducta, apographum Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 18. n. LVII. (cf. tab. XIX. fig. A.):

ΘΕΟΔΩΡΟΣΔΟΔΩΡΟΥ
ΤΩΝΣΥΓΓΕΝ⸢ ... ΚΩ
ΓΡΟΣΤΗΝΚΥΙΑΝΙ⸢ΙΙ
ΛΕ ΚΕΧ⸢ΛΧ7

Θεόδωρος Δ[ι]οδώρου
τῶν συγγε[νῶν ἥ]κω
πρὸς τὴν κυ[ρ]ί[α]ν Ἶσι[ν
[L] λε̄ [Μ]εχ[εὶρ - -

Vs. 4. init. Letronnius legit L ΛΕ̄, μεχείρ ..., indeque titulum aut regnantibus Ptolemaeo Philometore et Euergeta II., aut solo regnante Euergeta II. positum statuit, aut a. a. Chr. 147. aut a. 136.

N. 4904. p. 427. Letronnius l. c. p. 65. n. LXXXVII. ex Gavio. Inscriptio hieroglyphis insculptis tecta, qui vs. 2. legit καὶ πρώτου φίλου καί, vs. 4. καὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ τῶν, hoc probabiliter. Sed vs. 6. idem dedit παρὰ τῇ κυρίᾳ θεᾷ Ἴσιδι, non addicente spatio; etiam de πρώτου φίλου dubitari potest. Ceterum ἀδελφὴν et τέκνα esse Castoris, non regis, sponte patet. Ad aetatem Ptolemaei Auletae etiam Letronnius refert titulum.

N. 4905. p. 427. est in magno pylone sub inscriptione n. 4897. *a.* ad dextram est crus figurae postmodum insculptae; titulum perfectiorem ediderunt Letronnius l. c. p. 41. n. LXXIII. LXXIV. (cf. tab. XXII. fig. D.) ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni, et Bailius l. c. p. 177. Ex apographo a Letronnio edito et ex Bailiano efficitur:

CΑΡΑΠΙΩΝΔΡΑΚΟΝΤΟC
ΗΚΩΙΠΡΟCΤΗΝΚΥΡΙΑΝΙCΙΝ
ΚΑΙΠΕΠΟΗΚΑΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜ
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥΚΑΙΤΩΝΤΕΚΝΩΝ
ΑΥΤΟΥΤΟΥCΥΓΓΕΝΟΥCΚΑΙ
CΤΡΑΤΗΓΟΥΚΑΙΕΠΙCΤΡΑΤΗΓΟΥ
ΚΑΙΘΗΒΑΡΧΟΥΤΗCΘΗΒΑΙΔΟC
ΕΠΙΤΗCΙΝΔΙ.Η.ΚΑΙΕΡΥΘΡΑC
..ΛΑCCΗC ΙΡΚΑ

ΙΟΥΚΜ
ΤΟΠΡΟCΚΥΝΘ ΧΟΥΚΑΦ
ΤΩΝΠΑΡΑ....ΧΟΥΠΑΝ
ΤΩΝ

Vs. 1. ultimum O omittit Letr. tab.; vs. 3. init. ΚΑ omittit Letr. tab., lacuna indicata; vs. 4. init. Letr. tab. ΚΛΛΙΜ cet.; vs. 5. Letr. tab. ΤΟΙCΜΙΙΕ, ubi Bail. habet ΤΟΥCΥΓΓΕ; vs. 7. Letr. tab. I p. P, in fine idem ΘΗΒΑΙΔΔοο; vs. 8. Letr. tab. ΕΠΙΤΗΝ ΔΙ.Η..ΑΙΕΡΥΘΙΑC, Bail. ΕΠΙΤΗCΙΝΔ....ΚΑΙ ΕΡΥΘΡΑC, quae composui; vs. 9. Letr. tab. ΑCCΗ - - - ΡΚΑ, Bail. ΛΑCCΗC - - - - - - ΙΡΚΔ. Quae post hunc versum sequuntur litterae, eas Bailius non habet.

Σαραπίων Δράκοντος
ἥκω πρὸς τὴν Κυρίαν Ἶσιν
καὶ πεπόηκα τὸ προσκύνημ[α
Καλλιμάχου καὶ τῶν τέκνων
αὐτοῦ τοῦ συγγενοῦς καὶ
στρατηγοῦ καὶ ἐπιστρατήγου
καὶ Θηβάρχου τῆς Θηβαΐδος [καὶ
ἐπὶ τῆς Ἰνδι[κ]ῆ[ς] καὶ Ἐρυθρᾶς
θα]λάσσης. [ἔτους - - Μεχε]ὶρ κᾱ.

Τὸ προσκύν[ημα αὐτ]οῦ Κ[αλλιμά]χου κα[ὶ
τῶν παρ' α[ὐτ]οῦ πάν-
των.

De Callimacho et aetate tituli vide ad n. 4897. *b.* ubi lin. 1. dele *fortasse.* Nam nunc quin Callimachus idem intelligendus sit n. 4897. *b.* et 4905. dubitari amplius non potest. Notabile quod qui paulo ante fuit epistrategus Thebaidis et strategus τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης (cf. ad n. 4897. *b.*), nunc strategus et epistrategus et Thebarcha τῆς Θηβαΐδος

audit et ἐπὶ τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Particula ΚΑΙ vs. 7. extr. deleta videtur ab eo, qui figuram insculpsit. De qua re et de Thebarcha occupavimus ad p. 293. *a.* in his Add. De stratego et epistratego vide Introd. p. 291. Quae inde a vs. 10. appicta verba sunt turbato ordine, Letronnius legebat τὸ προσκύνημα αὐτοῦ καὶ τῶν παιδίων Καλλιμάχου πάντων. Minus recte. Putat idem aliquem, cuius nomen exciderit, et ipsum post Sarapionem votum Callimachi solvere voluisse appictis his verbis. Potest tamen ipse Sarapion putari haec addidisse, quum inciso titulo addi voluisset proscynema eorum omnium, qui ad familiam Callimachi pertinerent.

N. 4906. p. 427. repetiit Letronnius l. c. p. 176 sq.

N. 4907. p. 427. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 197. n. CXLVII. qui proposuit:

Ἀλέξ[ανδρος aut Ἀλεξ[ᾶς
Γαΐο[υ - - - ἥκω πρὸς
τὴν κ[υρίαν Ἶσιν
καὶ [τὸ προσκύνημα
ἐποίησα] - - - -

in quo dubitari de nomine Γαΐου potest praesertim quum, si ex latitudine inscriptionis vs. 3. existimari potest, post Γαΐου vix spatium supersit nomini inserendo idoneum. Dixeris potius:

Ἀλέξανδρος Ἀθη-
ναίου ἥκω πρὸς cet.

N. 4908. p. 428. in magno pylone sub inscriptione n. 4935. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 187. n. CXXXII.

N. 4909. p. 428. edidit Letronnius l. c. p. 161. n. CXVI. Lenormanti et Wilkinsoni apographis usus. Vs. 4. CYNNAOIC, vs. 10. ΤΕΚΝωΝ. Letronnius notat εὐχὴν esse i. q. κατ' εὐχήν. Ibidem in textu nostro pro *mensis Maii d. XXVII.* scribe *mensis Iunii d. VII.* (sic vult Letr. l. c. p. 162.)

Post n. 4909. insere:

4909. *b.*

In insula *Philis*; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 195. n. CXLI.

ΑΜωΝΙΜΖΕΠΗCΙΟΥ..ΠΟΙΑ
ΙΙΜωCΠΟΗCΕΝΕΥΤΥΧΙΑΙ.·ΧΣ
ΕΠΑΓΑΘω

Ἀμώνι[ος Πετ]ησίου [τὸ προσκύνημ]α [παρὰ Ἴσι τῇ μυριω-νύ]μῳ [ἐ]πόησεν Εὐτυχία[ς τῆς συμβίου αὐτοῦ - - - ἐπ' ἀγαθῷ.

Letronnius male refingebat extrema.

N. 4910. p. 428. Est in propylo Nectanebi. Ex schedis Wilkinsoni repetiit Letronnius l. c. p. 46 sq. sine memorabili varietate lectionis.

Post n. 4910. insere:

4910. *b.*

Ibidem, ubi n. 4910.; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 47. n. LXXVIII.

ΤΡΥΦωΝΠΡΟC
ΕΚΥΝΗCΑΤΗΝ
ΘΕΑΝΙCΙΝ
L.ΙΑΧω
ΚΓ

Τρύφων προσεκύνησα τὴν θεὰν Ἶσιν.
L [ι, Π]αχὼν κγ.

Videtur utique titulus n. 4910. et 4910. *b.* eiusdem aetatis esse, coniiciente Letronnio, a. a. Chr. 70. d. 7. m. Maii; etsi de die n. 4910. non constat.

N. 4911. p. 428. repetiit Letronnius l. c. p. 186. n. CXXIX. Lenormanti et Wilkinsoni schedis usus. Novum apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 212. Ex utroque apographum efficitur hoc:

ΑΠοΛΛωΝΙΔΗCΑΠΟΛΛωΝΙ
ΔοΥΟCΤΡΑΤΗΓΟCΤΟΥΕΡ
ΜωΝΘΕΙΤΟΥΚΑΙΛΑΤΟΠΟ
ΛΕΙΤΟΥΗΚωΚΑΙ
ΤΗΝΚΥΡΙΑΝΘΕΑΝΕΙ

Vs. 2. extr. Letr. ΟΡ, vs. 4. Letr. [ΚΑΙΠΡΟCΕΚΥΝΗCΑ] unde eius schedae praebuerunt solum ΛΕΙΤΟΥ ΗΚω, Bail. quod dedimus; vs. 5. extr. ΕΙ solus habet Bailius.

Ἀπολλωνίδης Ἀπολλωνί-
δου ὁ στρατηγὸς τοῦ Ἑρ-
μωνθείτου καὶ Λατοπο-
λείτου ἥκω καὶ [προσκεκύνηκα
τὴν Κυρίαν θεὰν Εἶ[σιν.

N. 4912. p. 428. Inscriptio colore rubro picta; ex schedis Lenormanti repetiit Letronnius l. c. p. 31. n. LXVII.:

ΑΠΟΛΛωΝΙΟCΧ)ΕωΝΟCΗΚωΙ
ΕΑΤΗΝΚΥΡΙΑΝ...ΙΝΤΟΠ.ΚΥΝΝ
ΓΡΑΦΗΕΚΑΙΥCΙ....CLΒΤΥΒ.ΚC

Ἀπολλώνιος [Θ]έωνος ἥκω [καὶ προσκεκύνη-κ]α τὴν κυρίαν [Εἶσ]ιν τὸ π[ροσ]κύν[ημα ἀ-δελ]φῆς καὶ [γένου]ς. L β, Τυβ[ι] κ[ε].

Vs. 3. Letronnius καὶ τοῦ υἱοῦ. Sed ut ex ΥCΙ facile fieri possit ΤΟΥ, tamen, quum in extrema littera C consentiant apographa, videndum ne γένους subsit. Titulus ad annum secundum Ptolemaei Auletae (a. a. Chr. 79. d. 25. m. Ianuarii) referendus Letronnio videtur. De forma tituli cf. ad n. 4900. et 4930. *b.* in his Add.

N. 4913. p. 429. in facie interiore pylonis ad sinistram intrantibus; edidit Letronnius l. c. p. 57 sq. n. LXXXIII. Lenormanti et Wilkinsoni apographis usus. Varia lectio vs. 3. ΚΑΤΗΝΜΕΓΙCΤΗΝ, vs. 5. extr. ΛΙCΤΗCΓΙΦ, vs. 6. ΜΟΥΚΑΙΑΜΜΟΝΙΟΥ–ΟCΚΑΙ, cuius lectionis rationem non habet Letronnius; vs. 7. extr. ΚΑΙ, vs. 8. ΚΟΜΑΙΝΑΤΟCΚΑΠΟΛΛωΝΚ, vs. 9. ΚΛΙΔΗΜΟΠΕΙΤΟΥ (Lenorm. ΔΗΜΟΠΑΙΤΟΥ), vs. 10. ΚΑΙCΑΡΑ... ΟΝΟCΗΓ..... Ι, vs. 11. init. ωΛΝΟΥ, vs. 13. extr. ΛΥΤωΝΚΑC, vs. 14. ΚΙΛω ΝΙΟΥΚΛΙΠΡΑΤΟC, vs. 15. ΚΛΠΤωΝΦΙΛΟΤωΝΜΕ. Unde vs. 4. potest esse πεπόικα p. πεπόηκα, vs. 5. Δι-

δυμοῦτος τῆς γυναικός, vs. 9. νεωτέρο[υ] κ[α]ὶ Δημοπείτου (i. e. Δημοπείθου), vs. 14. ubi Letr. Πρᾶτος, videtur legendum Ἱέρακος. Letronnius titulum refert ad aetatem Ptolemaei Auletae, unde eum positum putat a. a. Chr. 66. d. 19. m. Maii.

N. 4914. p. 429. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 186. n. cxxx. parum tamen accurate exprimens apographum Gavianum. Nomen auctoris Ἀπολλωνιφάνης exsculpsit Letronnius, comparans formas Διονυσικλῆς et Διονυσιφάνης pro Διονυσοκλῆς, Διονυσοφάνης. Recte, ut videtur. Sed quod deinceps restituebat [ε]ἰς Φίλας, vix probari potest. Fuerit vs. 1. potius Ἀπολλωνιφά[ν]ης Ἰσ[ιδώρου].

Post n. 4914. adde:

4914. *b.*

In insula *Philis* ad sinistram inscriptionis n. 4944.; ex schedis Lepsii edidit Letronnius l. c. p. 547.

ΝΗΜΑΑΠΟΛ
ΚΑΙΠΟϹЄΙΔΩΝ
ΤΗϹΜΗΤΡΟϹΚΑΙ
ΤΟΥΑΔЄΛΦΟΥ

ΔΙΚΑΙϹΑ
ЄΠΑΡ...

Τὸ προσκύ]νημα Ἀπολ-
λωνίου] καὶ Ποσειδων[ίου καὶ
- - - - τῆς μητρὸς καὶ - -
- - - τοῦ ἀδελφου.

Ἴσι]δι καὶ Σα[ράπιδι
- - - ἔπαρ[χος - - -

N. 4915. p. 429. titulum eodem loco, quo n. 4930. *e.* in his Add. positum, edidit Letronnius l. c. p. 121. n. CI. apographo Wilkinsoni usus, quod ita repraesentat:

ΑЄΙΛΛΗΗϹΤΟϹ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟϹΥΙΟϹ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥЄΙϹΙ
ΓΙVϹЄΛΥЄΝЄΠΑ
ΛΟЄοΝΙ
Α . ΛΦϹ
ЄΙΑΓ
ΙΛϹΙΚ
Ϲ

et ita legebat: Ἀείμνηστος
Ἀπολλώνιος, υἱὸς
Ἀπολλωνίου .... εἰσι
.... ἐπα[νῆ-
λθεν (?) .... [ἀ-
δελφοῦ ...... [μν-
είας
χάριν.

Apud Gavium tertius versus excidit. Vs. 4. ibi est: ΡϹΩϹΚΛ:·ᐸΝϹⱵʌ quae conferenda sunt cum Wilkinsoni lectione.

Potius: Ἀεί[μν]ηστος [ὁ καὶ
Ἀπολλώνιος, υἱὸς
Ἀπολλωνίου [ἀρχ]ι[ε-
ρ[έ]ως ἔ[νθα] ἐπα[νε-
λθ[ὼ]ν [μετὰ τῶν ἀ-
δελφ[ῶν αὐτοῦ Ἰ-
σ]ι[δώρου καὶ
Π]α[ν]κ[ράτους
- - -

In fine fuisse τὸ προσκύνημα καὶ ἐποίησε παρ᾽ Ἴσιδι τῇ θεᾷ vel simile quiddam sponte patet. Titulum aetati Ptolemaei Auletae tribuit Letronnius.

Post n. 4915. insere:

4915. *b.*

In insula *Philis*, in muro parvi aedificii sub inscriptione demotica; ex schedis Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 184. n. CXXVIII.

ΑΡΠΑΗϹΝΑΜΜΩΝΙΟΥΑΠΟΦΑΡΕΜΩΕΠΟΙΗϹΕΕΚΙΑϹΧΑΡΙΝΕΠ
ΗϹΕΟΥΗΡΟΥΚΑΙΑΝΤΩΝΙΟΥΚΑΙϹΑΡΩΝΤΩΝΚΥΡΙΟΥΠΑLI—II·I

et in alio loco eiusdem aedificii:

ΑΡΠΑΗLLΑΜΜΩΝΙΟΥΛ...ΑΡΕΜΩΕΠΟΙΗϹΕΝΥΧΑΡΙϹΤΙΑϹΦΑΡΙΝΕΠΑΓΑΘΩΙ

Ἁρπάησ[ι]ν Ἀμμωνίου ἀπὸ Φαρεμὼ ἐποίησε ε[ὐχαριστ]ίας χάριν ἐπ᾽ [ἀγαθῷ. L
η̄ Σεουήρου καὶ Ἀντωνί[ν]ου Καισάρων τῶν κυρί[ων] Πα[ῦν]ὶ ῑ.

Ἁρπάη[σιν] Ἀμμωνίου [ἀπὸ Φ]αρεμὼ ἐποίησεν [ε]ὐχαριστίας χάριν ἐπ᾽ ἀγαθῷ.

Pharemo locus est aliunde non notus. Εὐχαριστίας χάριν (cf. n. 4938.) nunc esse i. q. εὐχῆς χάριν monet Letronnius. Ἁρπάησιν nomen Aegyptium est. Homo est igitur patre Graeco matre Aegyptia natus. Annus VIII. Severi et Antonini, mensis Payni dies 10. respondet a. p. Chr. 199. diei 4. m. Iunii.

4915. *c.*

In *Philis* insula, in templo; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 224. n. CLII.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΒϹΛΙϹΑ..
ΨЄΝΤΗϹΒΑϹΙΛЄΩϹΑΙΘΙ..
ΠΟΙΩΠΑΡΑΤΗΙΙΥΡΙΩΝΥΜΩ
ΦΙΛΩΝΚΑΙΑΒΑΤΟΥΚΑΙΤΟΗϹΥΝ
ΝΑΟΙϹΘЄΟΙϹΚΑΙΟΛΟΥΟΙΚΟΥ
Η...ΤΥΡΙΙ

Τὸ προσκύνημα Β[ε]λισα - - -
Ψέντης βασιλέως Αἰθι[όπων
ποιῶ παρὰ τῇ [μ]υριωνύμῳ Ἴσιδι

Φιλῶν καὶ Ἀβάτου καὶ το[ῖς] συν-
νάοις θεοῖς, καὶ ὅλου οἴκου [αὐτοῦ.
L - - -] Τυ[β]ὶ ῑ.

Memorabilis mentio regis Aethiopum. Is Ψέντης audire videtur, quod nomen cum forma in papyris obvia Ψεντάης comparat Letronnius. Itaque nomen Aegyptiacum est. Verbum ποιῶ (vs. 3.) docet proscynema nomine regis oblatum esse. Quod qui obtulit, eius nomen in ΒϹΛΙϹΑ - - quaerit Letronnius, qui dubitat, legendum sit Βελισάριος an aliud nomen subsit. Idem hunc titulum in tempora recentissima detrudit. De anni designatione non liquet. Quod si constaret L η̄. legendum esse, non magis proficeremus, quum annum regis notari probabile sit. Mensis Tybi dies x. respondet m. Ianuarii diei v. unde, quum dies festos Isidis sub finem anni terminari constet (cf. ad n. 4946.), Letronnius coniecit eum qui nomine regis Aethiopum hoc proscynema fecisset, fuisse ex legatis qui imagines Isidis in Nubiam transvehendas curassent (cf. n. 4943.).

4915. *d.*

In insula Begeh, olim *Snem*, in porta templi; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 195. n. CXLII.

ΠΑΧѠΝΙЄ
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΜΗΤΥΙΟϹΠΑЄΙ
ΟVΙЄΚΙΤΑΤΡΟϹ
ЄΝΤΑΦΙϹΦΑ
ΛЄΝΤΙЄΙϹΙ
ΟΙΛѠΝΜΗΤΡΟΞ
ЄΝϹΙVΗΤΨΔΤϹΙ
ΙΟΤϹ\·ΛԌΙϒΟΙΚV
ΙϹΙΔΙΚΑΙΤΟΙϹϹVΙΝΝ
ΑΙϹϹΙЄΟΙϹЄΙ
Λ · ΔΙ ////////// ////

L - -] Παχὼν ῑε̄.
τὸ προσκύνημα [Δη-
μήτ[ρ]ιος Παει[νί-
ου ἐκ [π]ατρὸς
ἐνταφι[αστεύ-
ω]ν τ[ῇ] Εἴσι[δι
Φ]ιλῶν, μητρὸ[ς
\- - - - - - -
\- - παρὰ τῇ] κυ[ρίᾳ
Ἴσιδι καὶ τοῖς συνν-
ά[ο]ις [θ]εοῖς ἐ[ποί-
ησεν] - - -

Demetrius a patre munus habet ἐνταφιαστοῦ. De ἐνταφιασταῖς cf. Introd. p. 306. Vs. 3. Παεινίου i. e. Παινίου.

N. 4916. p. 429. in facie septentrionali pylonis; ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 122. n. CII. qui ita tradit:

ΔΙΔΥΜΟϹΚΑΙΔѠΗ
ѠΝΟΥΙοϹΗΚΑΜЄΝ
ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΑΚ
ΤѠΝΠΑΡΑΥΤѠΝΠΑΝΤѠΝ
ΠΟΗ

Titulum aetati Ptolemaei Auletae tribuit Letronnius.

N. 4917. p. 429. est in magno pylone, in quo n. 4897. sub inscriptione n. 4928. Edidit Letronnius l. c. p. 32. n. LXIX. schedis Lenormanti usus (conf. tab. XIX. fig. A.). Novum apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 176. Vs. 2. Letr. Bail. ΗΡΑΚΛЄ; vs. 3. init. Bail. ΟΥϹ; vs. 5. Letr. Bail. ΚΥΡΙΑΝ; vs. 6. Letr. Bail. ΙϹΙΝ cet.; vs. 7. Letr. Bail. ΤΟ ΠΡΟϹ; vs. 8. Bail. ΚΥ̇. . ΜΑΤ; vs. 9. Letr. ѠΝΦΙ ΛΟΝ, Bail. ѠΝΦΙΛΟΥΝ; vs. 10. extr. Letr. Bail. ΜЄ; vs. 11. Letr. ϹΤΟΥϹΗ; vs. 12. Letr. Bail. ΜЄ ΧЄΙΡΚΔ. Unde fortasse scribendum in fine Μεχεὶρ κδ̄. Titulus positus videtur a. VIII. Ptolemaei Auletae, a. a. Chr. 73. d. IV. Non. Mart. Cf. n. 4900. in his Add.

Post n. 4917. insere:

4917. *b.*

In magno templo sub figura, ad dextram inscriptionis n. 4935.; ex schedis Lepsii edidit Letronnius l. c. p. 547.

ΔΙΟΝΥϹΙΟϹ
ΜΑΙΟΥ
ΚΥΝΗΜΑΤѠΝ
ΤѠΝΜЄΠЄΠΟΗΚΑ

Διονύσιος [Πτολε-
μαίου [τὸ προσ-
κύνημα τῶν [φιλούν-
των με πεπόηκα.

N. 4918. p. 430. Haec proscynemata sub n. 4916. posita sunt in facie septentrionali pylonis; ea ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 122. n. CIII. CIV. qui verba vss. 5-8. ita exhibet:

ΑΠΟΛΛ(Ѡ)ΙϹ
ΗΚѠΚΑΙΤΟ
ΠΡΟϹΚΥΝΗ
ΤѠΝΠΑΡΑ
ЄΜΟΥ

Nomen aut Ἀπολλώνιος est aut Ἀπολλῶνις. Titulum aetati Ptolemaei Auletae tribuit Letronnius. In fine rectius πεποίηκα. Quamquam ἥκω καὶ ἐποίησα habetur etiam n. 4939.

N. 4919. p. 430. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 192. n. CXXXVIII. qui recte legit vss. 2. 3. Cf. ad n. 4866. in his Add.

N. 4920. p. 430. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 120. n. XCIX. quem titulum Letronnius ita legebat:

Ζήνωνο[ς τοῦ συγγενους
καὶ] στρατηγ[οῦ τοῦ
Λυ[κοπο]λίτου νομοῦ
τὸ [προσκ]ύνη[μα
πεποίηκε] - - -

Sed nimis multa dedit. Nam quum constet vs. 2. esse ϹΤΡ[ΑΤ.ΗΓ[ΟΥ, vs. 3. autem probabile sit esse ΛΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ, apparet vs. 1. post nomen ΖΗΝѠ ΝΟϹ nihil deesse nisi forte ΤΟΥ, nec quidquam deesse vs. 3. post Λυκοπολίτου; ut nostra restitutio

etiam nunc stet. Nempe titulum aetati Ptolemaei Auletae vindicare studuit Letronnius.

N. 4921. p. 430. est in facie interiore pylonis magni ad dextram inscriptionis n. 4936. *b.* in his Add.; edidit Letronnius l. c. p. 188. n. CXXXIV. apographis usus Lenormanti et Wilkinsoni. Vs. 2. ΚΑΙ ΣΑΡΕΙΑΣ, vs. 3. ΗΛΘΟΝΚΑΙΤΟΠΡΟΣΚΥ, vs. 4. ΝΗ ΜΑΕΠΟΙΗΣΑΤΩΝΑΔΕ, vs. 5. init. ΛΦΩΝ cet. Consentit cum his Bailius, qui edidit Fasc. inscr. III. p. 213. nisi quod aliter is distinguit versus terminans vs. 1. ΞΗΝΩΝΟΣ, vs. 2. ΠΑΝΙΑΔΟΣ, vs. 3. ΚVΝΗ, vs. 4. ΑΔΕΛ.

N. 4922. p. 430. in facie meridionali magni pylonis; edidit Letronnius l. c. p. 165. n. CXIX. Lenormanti et Wilkinsoni apographis usus. Is repraesentat exemplum hoc:

ΗΓ/ΡΛΙΙ.CCΚΑΙΙΟΥ
ΠΑΡΦ.ΛC.7ιWΠΟCΙΔΗΙCΙ
ΔΙЄΝVC...Δ..CΔΙΟΝΥCΙΔΙ
Λ..CΚC../ΙΙΔΗCЄΥΤΥΧ
Κ...CΡΝΙ..CΟΡΤΗCΙCCΥ
Ρ...ΙVΟCΤ.ΗΝΟΘΕΜΙΛC
Α....ΤΑΙ.C\ΘΟΝΤ.ЄCΠΡC
Τ...ЄΜ...ΗΝΙCΙΝΜΝΗC
ΙΚ...ωΝL.ΛΗΚΑΙCΑΡΟCΦΑω

Vs. 1. nunc satis patet. Vs. 2. Letronnius: Παρθένιος Ποσιδηΐου καί; paulo audacius vs. 3. Διονυσίδου coniicit Letronnius in Add. p. 548. Quod dedimus, sua se probabilitate commendat. Vs. 5. Κορνήλιος, vs. 7. Ῥιανός, vs. 6. extr. et 7. init. στρατιῶται habet etiam Letronnius. Vs. 8. ЄΜ puta esse ЄΓΙ (ΜЄΓΙCΤΗΝ).

N. 4922. *b.* p. 431. vss. 1-3. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 197. n. CXLVIII. qui legebat:

Ἡρακλῆς Διονυσίου
ἥκω παρὰ τῇ κυρίᾳ
Ἴσιδι τῇ ἐν Φίλαις τὸ π-
ροςκύνημα πεπόηκα.

in quo nomina parum probabilia sunt.

Post n. 4922. *b.* insere:

4922. *c.*

In insula *Philis* in templo minore; ex schedis Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 186. n. CXXXI.

ΤΟΠΡΟCΚΥΝ
ΗΜΑ
ΚΑΛΛCΙΡΙC
ΠΑΡЄΝΟΥ

Τὸ προςκύνημα Καλ[ά]σιρις [τῶν] παρ' ἐ[μ]οῦ [ἐποίησα.

Nomen Καλάσιρις restituendum etiam n. 4870. (cf. n. 4858. *b.* in his Add.) idemque nomen et ap. Heliodorum legi et in reliquiis Alexidis comici poetae celebrari (conf. Meineke Fragm. Com. Gr. T. I. p. 400.) monet Letronnius.

4922. *d.*

In insula *Philis*, in porticu ex qua est n. 4909.; ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 182. n. CXXVII. Aliud apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 206.

ΘЄΟΜΝΗCΤΟCΠΤΟΛЄΜΑΙΟΥCΤΡΑΤΗΓΟCΦΙΛωΝΗΛΘΟΝ
ΚΑΙΠΡΟCЄΚΥΝΗCΑΤΗΝΜΥΡΙωΝΥΜΟΝΙCΙΝΚΑΙΤΟΥC
ЄΝΤωΙΑΒΑΤωΙΘЄΟΥCΚΑΙΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑЄΠΟΙΗCΑ
ΑΠΟΛΛωΝΙΟΥΚΑΙΔΙΟΝΥCΙΟΥЄΠΙΦΑΝЄΙωΝΤωΝЄΜωΝ
ЄΠΙCΤΑΤωΝΚΑΙΤωΝΤΟΥΤωΝΤЄΚΝωΝΚΑΙΓΥΝΑΙΚωΝ
ΚΑΙΤωΝΗΜЄΤЄΡωΝΠΑΝΤωΝL - - - - - - -

Vs. 5. Letr. ΤΟΥΤωΝ ЄΚΝωΝ, Bail. ΤΟΥ ΤωΝΤЄΚΝωΝ.

Θεόμνηστος Πτολεμαίου στρατηγὸς Φιλῶν ἦλθον
καὶ προςεκύνησα τὴν μυριώνυμον Ἶσιν καὶ τοὺς
ἐν τῷ Ἀβάτῳ θεούς, καὶ τὸ προςκύνημα ἐποίησα
Ἀπολλωνίου καὶ Διονυσίου Ἐπιφανείων, τῶν ἐμῶν
ἐπιστατῶν, καὶ τῶν τούτων τέκνων καὶ γυναικῶν
καὶ τῶν ἡμετέρων πάντων. L . . . .

Nota strategiam Philarum (cf. n. 5106.), quum saepius Philae et Elephantine uni stratego demandatae fuerint. Cf. Introd. p. 317. De Isidi μυριωνύμῳ cf. n. 4938. *b.* 4941. in his Add. De epistatis nomorum vide p. 292. *b.* Primum hoc exemplum est epistatarum collegii etiam aetate Romana obtinentis de quo dubitavimus p. 317. *b.* §. 3. extr. Epistatae Philarum sunt Apollonius et Dionysius, uterque Epiphaneius cognominatus. Pro simplici nomine Ἐπιφάνιος habuerunt editores. Sed videtur hoc cognomen Ἐπιφάνειος derivandum a collegio quodam cultorum Epiphanis, qui se Ἐπιφανείους nominarunt, ut fuerunt Φιλομητόρειοι (vide n. 4678.). Hoc cognomen in familiis Apollonii et Dionysii videri debet per longam seriem annorum tanquam hereditario instituto propagatum fuisse. Duplex nomen Graecum habes etiam n. 4938. *b.* in his Add., ubi est Ἀπολλώνιος Ζωτικός. Nomina Caesaris in temporum designatione de industria deleta esse monet Wilkinsonus: unde, quum in titulis ex Aegypto reportatis id fere in Commodo, Geta, duobus Philippis factum animadvertamus, Letronnius coniecit fuisse L - - Μ ΑΥΡΚΟΜΜΟΔΟΥΚΑΙCΑΡΟC aut ΤΟΥΚΥΡΙΟΥ, quibus litteris spatium addicit. Similiter statuit Bailius.

N. 4923. p. 431. incisus supra inscriptionem n. 4931. 32. Repetiit Letronnius l. c. p. 141 sq. n. CXII. schedis Lenormanti et Wilkinsoni usus. Novum apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 187. Apographorum Letronniani et Bailiani haec varia lectio est: primum in universum uterque ubique reprae-

sentat ω pro Ω. Deinde vs. 2. init. Letr. ΙΑΝΙΤϢΙ ЄΚΙΑΝΟϹ, in fine Letr. Bail. ЄΛЄΥΘЄΡΙϢΙ; vs. 4. Letr. ЄΛΛΑΔΟϹϹϢΤΗΡΤЄΥΑΙΙΘЄΙΑϹ..ΜЄΓΑϹ, Bail. ЄΛΛΑΔΟϹΟϹϹϢΤΗΡΞЄΥϹΑΝЄΤЄΙΛЄΜЄΓΑϹ; vs. 5. init. Letr. ΙΑΙΑЄΝΝЄΠ...Κ..ΑΠΛΙΟϹ cet., Bail. Δ - - ЄΝЄΙ - - - Κ - - ΑΤΙΛΙΟϹ cet.; vs. 6. Letr. ΠΑΜΜΑΠ......ΝΑ.....ЄΥΡ cet., Bail. ΓΡΑΜΜΑ - - ΑΠ - - - - ΔЄΥΡΟΜΟΛϢΝΠΟΛΙΟϹ; vs. 7. Letr. ΚΑΙΜЄΓΑΝЄΙ..ΜЄΓΑ... cet., Bail. ΚΑΙΜЄΓΑΝЄ.ΜЄΓΑΛ - - - cet.; vs. 9. init. Letr. Bail. ϹΤΑΛΛΑΙЄΝЄ cet., in fine Bail. ЄΔЄΘΛΟΝ; vs. 10. extr. Letr. Bail. ΧΘΟΝΟϹΟΛΒΟΔΟΤΑΝ; vs. 11. Letr. ΓΑΙΛΟΦΥΛΑΙΦϢΝЄΥΝΤΙΚΑΛΟΝΠЄΡΑϹ cet., Bail. ΤΑΙΔЄΦΙΛΑΙΦϢΝЄΥΝΤΙΚΑΛΟΝ ΠЄΡΑϹ cet.; dicens tamen se vidisse ΑΜΑΤΟ pro ΚΑΛΟΝ, unde vides, quantum fidei haberi possit apographis Bailii, qui alia infert ac descripsit. Vs. 12. init. Letr. ϹΜΜΙ, Bail. ЄΜΜΙ, in fine Letr. ΝЄΑΤΑ, Bail. ΝЄΑΤΑϹ ♁; vs. 13. Letr. Bail. ΚΑΤΙΛΙΟΥ cet.; vs. 15. extr. Bail. ΚΑΝΟΡΟϹ; vs. 16. Letr. Bail. L· ΚΓ ΚΑΙϹΑΡΟϹ; vs. 17. Letr. ΦΑΜЄΝΟΘΒ, Bail. ΦΑΜЄΝϢΘΙΒ; vs. 18. Letr. ЄΠΙΝЄΙΑϹ.ϹΤΡΑΤΗΓΟΥ, Bail. ЄΠΙΝЄΙΛΟΥϹΤΡΑΤΗΓΟΥ. Videtur igitur confimari Lenormanti lectio ΚΓ vs. 16. indeque constare de anno Augusti. Titulus positus est a. a. Chr. 7. die XXVI. m. Mart. Vs. 5. init. Letronnius lectionem a Niebuhrio propositam *γαίᾳ ἐν Αἰθιόπων* adoptavit ut Lenormanti apographo firmatam. Verba congrua videbantur sententiae vss. 11. 12. prolatae de situ Philarum, nisi quod Philae vulgo Aethiopiae potius censebantur quam Aegypti. Verum ductus Bailiani apographi deducunt ad Є]Δ[ΡΑΙ]ЄΝЄΙ [ϹΙΑ]Κ[ΑΙ], *ἕδρᾳ ἐν Εἰσιακᾷ*, quas litteras etiam ex apographo Lenormanti aliquis sine negotio eruerit, praesertim quum in utroque apographo reperiatur Κ, quae littera ad nomen Catilii referri vix potest. Itaque non dubito quin *ἕδρᾳ ἐν Εἰσιακᾷ*, quod etiam Bailius invenit, vera sit lectio. Reliqua recto talo stant. Nam quod Bailius vs. 6. init. proposuit *γράμμα Σαραπιακᾶς*, vix ferri potest. ΑΛЄΞΑΝΔΡΟΥ firmatur lectione Lenormanti. Nec verum quod dicit Bailius h. l. abesse posse praepositionem *ἀπό*. Accedit acumen prope ridiculum ex dictione *Σαραπιακᾶς πόλιος*.

N. 4924. p. 432. in magno pylone sub inscriptionibus n. 4944. 4943. edidit Letronnius l. c. p. 152 sq. n. CXIII. Lenormanti et Wilkinsoni apographis usus: qui dedit vs. 2. ЄΧΟΝΙΙΙΙΛΙVΙΙ\ΓΑΨΨΧΑΝ ΧΑΡΙΝ, vs. 3. init. ΑΠЄΧΘϢΝ, vs. 6. init. ΙΤΟΙϹ, vs. 7. init. ¯ϢΜΗ cet., vs. 8. ΑϹΤϢΥϢΤΑΠΡΟϹ ΘЄΟΙϹ, vs. 10. ΑΓΝϢϹΙϹЄΙΔЄΧΟΙΤΥΧΑΙ, vs. 11. ϹΚΑΙΘЄΟΙϹΠ ϢΜЄΝΟϹ. Letronnius vs. 1. legit *Συ]άνᾳ καὶ Φίλαι[ς]*, vs. 2. *ἔχον - - - μέγα ψυχὰν χάριν*, vs. 3. *ἀπέχθων ἀμβολὰς Κατίλιος*, vs. 5. *γράμμ'...] ἁγνὸν ἐνεκόλαψεν ἱαρῷ*, quae quo numero sint, non dixit; vs. 8. *σεβ]αστῷ .... ὑῷ τὰ πρὸς θεοῖς*, quod non magis credibile. Ceterum apographa non tantum differunt quantum putavit Letronnius (p. 548.). Si retinendum ΙΑΡϢ, necesse est scribamus *ἁγνὸν ἐκόλαψ' ἐν ἱαρῷ*, ut versus fiat. Quadratarius fortasse incidit ΑΓΝΟΝΟΝ repetita ultima syllaba. In Nostris scribe *ἀλλὰ] σώζοι Κύπρις.*

N. 4924. *b.* p. 432. in magno pylone sub inscriptione n. 4936. *b.* in his Add. edidit Letronnius l. c. p. 154 sqq. n. CXIV. Lenormanti et Wilkinsoni apographis usus. Novum apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 196. Vs. 2. Letr. ЄΓΜΑΘЄ, Bail. ЄΥΜΑΘЄ; vs. 5. Bail. ΚΥΜΑΤΑ p. ΧЄΥΜΑΤΑ. Titulum Letronnius nunc, ut nos, explicavit. Etiam Bailius invenit lusum epigrammatis. In litteris minusculis scribe vs. 2. *εὖ μάθε.* Vs. 4. *οὐ κενὰ μηνύων*, ut legendum esse vidit etiam Welckerus.

N. 4925. p. 433. edidit Letronnius l. c. p. 187 sq. n. CXXXIII. Lenormanti et Wilkinsoni apographis usus (cf. tab. XVIII.). Exemplum a Letronnio exhibitum hanc praebet varietatem lectionis: vs. 1. ΧΑΡΠΟΤΟΚϢ et in fine ΤΟΔЄΠΛΜΑΝЄ, vs. 2. extr. ΤЄΧЄϢΝ, vs. 4. ΚΑΙΠΑΠΗϹΓΛΥΧЄΡΗϹΠΤΟΛЄΜΑΙΔΟϹΗΝЄ ΠΟΛΙϹ.

N. 4926. p. 433. in magno pylone sub inscriptione n. 4897. *e.* in his Add. repetiit Letronnius l. c. p. 99 sqq. n. XC. XCI.

N. 4927. p. 434. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 191. n. CXXXVII. litteris minusculis, qui legit: *Τὸ προσκύνημα Πετεθοῦτος, μητρὸς Κλεοπάτρας ἀπ' Ὄμβου, σ[ὺν - - -*; non improbabiliter. *Πετεθοῦτ* est qui pertinet ad Thoth.

N. 4928. p. 434. est ad dextram inscriptionis n. 4929. Edidit Letronnius l. c. p. 124. n. CVII. tab. XIX. fig. A. usus Gavii et Lenormanti apographis. Vs. 1. ΚΟΛΑΝΘΟϹ, vs. 2. ut restitui, vs. 3. ΠΡΟϹЄΚΥΝΗϹΑ; sed fuisse videtur ΠΡΟϹΚЄΚΥΝΗΚΑ, ut colligi potest ex Gavii apographo; vs. 4. ut restitui; vs. 5-8. ut restitui. Itaque initio legendum videtur *Κόλανθος Ἀνουβ]ᾶτος*, ut proposuit Letronnius. Nomen prius ex *κολὸς* et *ἄνθος* formatum videtur; alterum nomen aliunde notum est in Aegyptiis. Inscriptio est in propylo ex quo est n. 4897. referenda etiam haec haud dubie ad aetatem Ptolemaei Auletae.

Post n. 4928. insere:

4928. *b.*

In insula *Philis* in propylo Nectanebi; ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 162 sqq. n. CXVII.

ΚΡΟΝΙΟϹΑΡΠΟΧΡ/
ΤΙϢΝΟϹΚΑΙΑΡΧΗ
ΜΙϹΠЄΤЄΜЄΙΝЄ
ϹΑϹΗΛΘΟΜЄΝ
ΚΑΙΠΡΟϹЄΚΥΝΗ
ϹΑΜЄΝΤΗΝΚΥΡΙ
ΑΝΙϹΙΝϹΥΝΤΟΙϹ
ΦΙΛΟΙϹΚΡΟΝΙϢΙ
ΚΑΙΔΙΔΥΜϢΙΑΜ
ΦΟΤЄΡϢΝΤΡΥΦϢ
ΝΟϹΚΑΙΑΡΠΟΧΡΑ
ΤΙϢΝΙϹΑΡΑΠΙϢΝΟϹ
ΚΑΙЄΠΟΙΗϹΑΜЄΘΑ

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑΑΡ
ΠΟΚΡΑΤΙѠΝΟϹΤΟΥ
ЄΠѠΝΙΧΟΥΚΑΙΤѠΝ
ΑΥΤΟΥΠΑΝΤѠΝ
LΛΛ ΚΑΙ
ϹΑΡΟϹ
ΜЄϹΟΡΗ ΙΖ

Κρόνιος Ἁρπο[κ]ρ[α-
τίωνος καὶ Ἄρχη-
μις Πετεμεὶν ε[ἰς Φί-
λ]ας ἤλθομεν
καὶ προςεκυνή-
σαμεν τὴν κυρί-
αν Ἶσιν σὺν τοῖς
φίλοις Κρονίῳ
καὶ Διδύμῳ, ἀμ-
φοτέρων Τρύφω-
νος, καὶ Ἁρπο[κ]ρα-
τίωνι Σαραπίωνος
καὶ ἐποιησάμεθα
τὸ προςκύνημα Ἁρ-
ποκρατίωνος τοῦ
Οἰ]ωνίχου καὶ τῶν
αὐτοῦ πάντων.
L λ[α] Καίσαρος
Μεσορὴ ιζ.

Nomen Ἄρχημις Letronnius cum nomine Ἄρπχημις (Papyr. Taur. I. col. 5. vs. 16.) comparavit. Idem in ΠЄΤЄΜЄΙΝЄϹΑϹ subesse Πετεμεινόφιος putabat. Vss. 9. 10. ἀμφοτέρων male pro ἀμφοτέροις. Vs. 16. Εὐωνύμου coniicit Letronnius. Videtur ЄΠ esse ΟΙ, unde Οἰώνιχος procedit nomen ex Aristophane notum. Annus restitui potuit ex insequente inscriptione n. 4928. *c.* quae eodem die posita est.

4929. *c.*

Ibidem sub inscriptione n. 4928. *b.*; edidit Letronnius l. c. p. 164. n. CXVIII. ex schedis Lenormanti.

ΑΥΛΟϹΝΟΟΥ
ΦΑΥϹΤΟϹΗ[Κѡ]
ϹΥΝΤΟΙϹΠΡΟΤΟ
ΓΡΑΜΜЄΝΟΙϹ
ΦΙΛΟΙϹΚΑΙΠΡΟ
ϹΚΥΝΗϹΑΤΗΝ
ΚΥΡΙΑΝΙϹΙΝ

LΛΑΚΑΙϹΑΡΟϹ
ΜЄϹΟΡΗΙΖ

Αὖλος Νοού[ιος
Φαῦστος ἥ[κω
σὺν τοῖς προ[γε-
γραμμένοις
φίλοις καὶ προ[ς-
ε]κύνησα τὴν
κυρίαν Ἶσιν.

L λα Καίσαρος.
Μεσορὴ ιζ.

Haec et n. 4928. *b.* inscriptio eodem die posita est, a. epochae Christianae 1., diè 4. m. Augusti. Nomen patris Auli Letronnio videtur esse Aulus, unde restituebat Αὖλος Αὔλου.

N. 4929. p. 434. est sub n. 4897. tit. *d.* Letronnius l. c. p. 61. n. LXXXVI. tab. XIX. fig. A. usus Gavii, Lenormanti Wilkinsoni apographis. In tabula est vs. 10. L ΚЄΦʿΡΙΒ. Vs. 6. Letronnius scripsit Ἀλε[ξᾶ]τος; recte. Igitur dele Ἀλέξιτος et quae de ea forma monui. Vs. 10. Letr. L κε Φαωφὶ ε. Est potius L κε Φαρ(μουθὶ) β. Titulum Letronnius ad aetatem Ptolemaei Auletae refert, a. a. Chr. 57. positum censens. Recte, ut videtur. Homines huius tituli sunt servi. Hinc absunt nomina patrum.

Post n. 4929. insere:

4929. *b.*

In insula *Philis*, in muro templi Aesculapii; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 196. n. CXLIII.

ΝΙΚΙΑϹ	Νικίας
ΗΚѠΠ	ἥκω π-
ΡΟϹΤΗΝ	ρὸς τὴν
ΚΥΡΙΑΝ	κυρίαν
Ι \Ѵ<ΤΟ	Ἶσιν καὶ] τὸ
ΠΡΟϹΚΥ	προςκύ-
ΝΗΜΑ	νημα
ΠΑΜΦΙΛ	Παμφίλ-
ΗϹΚΑΙϹΤ	ης καὶ Σ[ωκ-
ΡΑΤΟΥΤΟ	ράτου τ[ῶν
--ΤΛΚΤ////	ἐμαυ]τ[οῦ
/////////	[τέκνων
	πεποίηκα.]

N. 4930. p. 434. Inscriptio colore rubro picta. Repetiit Letronnius l. c. p. 32. n. LXVIII. Lenormanti apographo usus:

ΧΟϹΤΟΠΡΟϹΚΥΝ . . . \ϹЄ
ΙЄ.ΤѠΝΦΙΛΟ..   ΝΟΝΛΙ
\ L ι F Ι Ν Ѡ Ν . . . . \ϹѠΝ
ΤΛ

Letronnius haec ita:

. . . χος τὸ προςκύν[ημα π]ε[ποίη-
κ]ε τῶν φιλο[ύντων κατ' ὄ]νομα [καὶ
τῶν τέκ]νων [πάντων ἐμ]ῶν.

parum probabiliter. Fortasse:

- - χος τὸ προςκύν[ημα π]ε[ποίη-
κ]ε τῶν φίλ[ων μου κατ' ὄ]νομα [καὶ
- - - - - - - - -

De formula κατ' ὄνομα cf. n. 4936. *b.* in his Add.

Post n. 4930. insere:

4930. *b.*

In insula *Philis*; ex schedis Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 47. n. LXXIX. Exhibet etiam Bailius Fasc. inscr. III. p. 179.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟCΔΙΟΝΥ
CΙΟΥΟCΥΓΓΕΝΗCΚΑΙ
CΤΡΑΤΗΓΟCΤΟΥΜΙ
ΚΡΟΥΔΙΟΠΟΛΙΤΟΥΗΚΩ
ΚΑΙΠΡΟCΚΕΚΥΝΗΚΑ
ΤΗΝΜΕΓΙCΤΗΝΘΕΑΝ
ΚΥΡΙΑΝCΩΤΕΙΡΑΝΙCΙΝ
ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΤΩΝ
ΤΕΚΝΩΝΜΟΥΚΑΙΤΩΝ
ΦΙΛΟΥΝΤΩΝΜΕ
L ΙΑ Μ̊ Η̄

Vs. 4. Bail. ΔΙΟCΠΟΛΙΤΟΥ, quod non est in lapide.

Πτολεμαῖος Διονυσίου ὁ συγγενὴς καὶ στρατηγὸς τοῦ μικροῦ Διοπολίτου ἥκω καὶ προσκεκύνηκα τὴν μεγίστην θεὰν κυρίαν σώτειραν Ἶσιν τὸ προσκύνημα τῶν τέκνων μου καὶ τῶν φιλούντων με. L ια· Με(χεὶρ) aut Με(σορὴ) η̄.

De forma tituli cf. ad n. 4912. et 4900. in his Addendis. Isis ut alibi *πανσώτειρα* (ad n. 4900. in his Add.) sic nunc *σώτειρα* audit. Ὁ *μικρὸς Διοπολίτης* est nomus Diospolis parvae, qui in nummis simpliciter ΔΙΟΠΟΛΙΤΗC appellatur. Ab eo distinguendus nomus est Diospolis magnae, *ὁ μέγας Διοπολίτης*, in nummis ΔΙΟΠΟΛ. ΜΕ. Titulus monente Letronnio positus est a. a. Chr. 71. die aut 16. Februarii aut 15. Augusti, prout siglo ΜΕ aut Μεχεὶρ aut Μεσορὴ subest.

4930. *c*.

Ibidem infra inscriptionem n. 4930. *b*.; ex schedis Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 51. n. LXXX.

ΔΗΜΗΤΡΙΟCΕΡΜΙΟΥ
ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΤΩΝ
ΤΕΚΝΩΝΜΟΥΚΑΙΤΩΝ
ΦΙΛΟΥΝΤΩΝΜΕ

Δημήτριος Ἑρμίου [πεποίηκα] τὸ προσκύνημα τῶν τέκνων μου καὶ τῶν φιλούντων με.

De aetate tituli videtur existimari posse ex titulo praecedente, cui hic subscriptus est.

4930. *d*.

Ibidem, in magno pylone ad sinistram crucis figurae insculptae, e regione inscriptionis n. 4940.; ex schedis Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 106. n. XCII. Novum apographum exhibet Bailius Fasc. inscr. III. p. 180.

ΝΙΚΟΜΑΧΟCΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΔΟΥΟCΥΓΓΕΝΗCΚΑΙCΤΡΑΤΗΓΟC
ΤΟΥΠΑΘΥΡΙΤΟΥΚΑΙΛΑΤΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΗΚΩΚΑΙΠΡΟCΚΕΚΥΝΗΚΑΤΗΝ
ΘΕΑΝCΩΤΕΙΡΑΝΙCΙΝΤΟΠΡΟCΚΥ
ΜΑΔΙΟΝ......Α\ΟΥ♃ΙΟCCΤΡΑΤΗΓΟΥ

Vs. 3. Letr. ΛΑΤΟΠ . ΙΤΟΥ, Bail. ΛΑΤΟΠΟΛΙΤΟΥ; vs. 5. Letr. ΘΕΑΝΜΙCΥΡΑΝΙCΙΝΤΟΠΡΟ Κ, Bail. quod dedi; vs. 6. Letr. ΜΑΔΙΟ . . . . ΟΥCΙΟC CΤΡΑΤΗΓΟΥ, Bail. quod dedi.

Νικόμαχος Ἀπολλωνίδου ὁ συγγενὴς καὶ στρατηγὸς τοῦ Παθυρίτου καὶ Λατοπολίτου ἥκω καὶ προσκεκύνηκα τὴν θεὰν σώτειραν Ἶσιν τὸ προσκύ[νη]μα Διον[υσίου Φ]α[ν]ού[φ]ιος στρατηγοῦ.

De epitheto Isidis *σώτειρα* conf. n. 4930. *b*. et 4900. in his Addendis. In fine Letronnius coniecit: *Διο - - - Κατούσιος στρατηγοῦ* ut *Κάτουσις* aut nomen sit patris eius, cuius nomen in *Διο—* latet, aut hic ipse duplici nomine sit appellatus altero Graeco, altero Aegyptiaco; quod quidem non sine exemplis est. Recte haud dubie. Sed nomina strategi sunt ea quae praeeunte Bailio expressimus. De binis nomis uni stratego demandatis cf. Introd. p. 316. cuius rei olim nisi ex aetate Romanorum non habuimus exempla. Noster titulus est ex aetate Ptolemaei Auletae. De nomis Pathyritico et Latopolitico vide supra ad Introd. p. 284.

4930. *e*.

Ibidem, in parte septentrionali pylonis; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 120 sq. n. C.

ΠΤΟΛΕΜ
ΑΙΟCΠΑΝ
ΑΤΟCΟCΥΛ
ΓΕΝΗCΚΑΙCΤ
ΡΑΤΗΓΟCΗΚ
ΩΚΑΙΠΕΠΡΟ

Πτολεμαῖος Πανᾶτος ὁ συ[γ]γενὴς καὶ στρατηγὸς ἥκω καὶ [τὸ] προ[σκύνημα πεποίηκα - - -

Nomen *Πανᾶς* est a *Πανόδωρος*, ut *Μηνᾶς* a *Μηνόδωρος*. Titulus ex aetate Ptolemaei Auletae videtur esse.

N. 4931. 4932. p. 434. positus sub inscriptione n. 4923. Repetiit Letronnius l. c. p. 125. n. CVIII. (cf. tab. XXI. et p. 548.) Novum apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 185. Vs. 1. extr. Letr. Bail. ΕΠΑΡΧΟC; vs. 4. tertiam litteram Γ om. Bailius notata lacuna; idem litteram extr. Ε in initium vs. sequentis transfert; vs. 6. Bail. CΥΜΜΑΧΩΙΚΑΙΕΥΜΕΝΕΙ; vs. 7. init. Bail. ΑΠΟΛΛΩΝΙΩΙ; vs. 8. med. Bail. ΚΑΙΛΥCΙΜΑ - -; vs. 9. Bail. ΚΕΝΤΟΡΙΩCΙΡΟΥΦΩΙ ΔΗΜΗΤΡΙΩΙΝΙΓΡΩΙ, Letr. ΚΕΝΤΟΡΙΩCΑΡΟΥΦΩ ΔΗΜΗΤΡΙΩΙΝΙΓΡΩΙ; vs. 10. Bail. ΛΑΒΕΩΝΙ; vs. 11. extr. Bail. ΠΑΙΔΑΡΙ; vs. 12. init. Bail. ΩΝ cet. Vs. 6. extr. Bailius supplendum censet [*τῷ καὶ*]. Vs. 8. extr. Letronnius addit [*τοῖς*]. Vs. 10. idem scripsit *Οὐαλερίῳ, Λαβύωνι*. Fortasse recte. Idem et Bailius verba *ἔτι δὲ—Βαρωνᾶτι* perspicuitatis causa uncis includunt. Patet autem verba *καὶ τῶν παιδαρίων μου πάντων* coniungenda esse cum *ὑπὲρ Γαΐωνος τοῦ νεωτέρου υἱοῦ*. In contextu litteris minusculis expresso p. 435. *a*. vs. 13. scribe *Φαμε(νὼθ)* λ̄.

Post n. 4932. insere:

4932. *b*.

In insula *Philis* in templo; ex schedis Lepsii edidit Letronnius l. c. p. 547.

. . . . . ΠΡΕΙCΚΟCΗ
ΥΝΗ . . CΑΕΦΑ

- - - Πρεῖσκος ἥ[κω καὶ προσεκύνησα [θε]ὰ[ν Ἶσιν - - -

N. 4933. p. 435. plenius edidit Letronnius l. c. p. 140 sq. n. cxi. Lenormanti usus apographo.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟCΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ЄΠΙCΤΡΑΤΗΓΟCΤΗCΘΗΒΑΙΔΟC
ΗΛΘΟΝΚΑΙΠΡΟCΕΚ
ΘЄΑΝΙCΙΝΤΗΝΜЄΓΙCΤΗΝ
L ΙΔ ΚΑΙCΑΡΟCΑΥ

Πτολεμαῖος Ἡρακλείδου ἐπιστράτηγος τῆς Θηβαΐδος ἦλθον καὶ προςεκύ[νησα τὴν] θεὰν Ἶσιν τὴν μεγίστην.
L ιδ Καίσαρος Αὐ[τοκράτορος.

Hinc delendum quod de aetate fragmenti diximus. Titulus positus est a. a. Chr. 17. Epistrategus hic non Romanus est contra regulam, quam exposuimus p. 315. *a*.

N. 4934. p. 435. est in magno pylone ad figuram sculptam, per quam mutilata: edidit Letronnius l. c. p. 54. n. lxxxii. Lenormanti apographo usus. Varia lectio: vs. 2. ΤΗCΝЄѠΤЄΡΑC, vs. 3. ΤЄCΑΔЄΛΦΗC - - -, vs. 4. ΤΟΥΑΔЄΛΦΟΥΠΑΝΙC ΚΙѠΝΟC, vs. 6. post ΑΝ sequuntur litterae ΚΙ Ν C Υ, vs. 7. ΚΑΙΤѠΝΛC Τ, vs. 8. ΤЄΚΝ ΚΑΙΠΑΝ, vs. 10. extr. ΟΡΑΥ. Infra vs. 11. est ΗΓ
ЄΠЄΙΦΙ

Hinc legendum videtur:

Τὸ προςκύνημα] Πτ[ο]λ[εμαΐδος
καὶ] τῆς νεωτέρας [αὐ-
τῆς ἀδελφῆς - - - - [καὶ
τοῦ ἀδελφοῦ Πανισκίωνος [καὶ
τοῦ ἀδελφοῦ Κ[λ]εοπᾶτος [καὶ
τῆς ἀδελφῆς [Π]αν[φίλης καὶ τοῦ
υἱοῦ αὐτῆς καὶ τῶν [νεωτέρων
αὐτῆς τέκνων καὶ Παν[φίλου καὶ
τῶν ἀδ[ελ]φ[ῶν αὐτοῦ - - -
- - καὶ [Θ]ρα[σ]υ[μάχης τῆς γυναι-
κὸς αὐτοῦ.
L ι]γ Ἐπειφί.

Parum congrua ratio est Letronnii, qui tamen recte sub fin.

Θρασυμάχης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ.

Titulus pertinere videtur ad annum imperii Augusti.

N. 4935. p. 435. in magno templo sub figura in cymatio; edidit Letronnius l. c. p. 139. n. cx. (conf. tab. xxi. fig. f.) Lenormanti et Wilkinsoni apographis usus, ex quibus quod composuit exemplum litteris minusculis expressit ita:

- - - αλαιπώτηρις Πετεαμῆντος ἦλθον, προςεκύνησα [τὴν κυρίαν Ἶσιν καὶ ἐποίησα τὸ προςκύνημα - - - - - καὶ - -
- - όνου τοῦ υἱοῦ καὶ Ἱερωνύμου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ Σερᾶτος τῆς ἀδελφῆς καὶ - - οὗτος καὶ Ζωΐλου. LΙΔ Καίσαρος, Φαρμουθὶ ιη.

Nomen igitur est Πετεαμῆν i. q. Πετεάμμων. Notabile hominem Aegyptium nunc esse auctorem, non Graecum. Seras nunc feminae nomen est ut alias Κλιδημᾶς. Titulus positus est a. a. Chr. 17. d. 13. m. Aprilis.

Post n. 4935. adde:

4935. *b*.

In insula *Philis*, in magno pylone sub inscriptione n. 4923.; ex schedis Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 189. n. cxxxv. (conf. tab. xxi.)

ΥΝΙΟCΕΝΘΑCΑΒΙΝΟCЄΧѠΝΙΤΙΓΑΙΙΛΑ · ΟΡΠΑΝ
ΙΚΤΟCΥΙΙΝΑΙΑCΕCΜΟΝΑΓѠΝCΤΡΑΤΙΑC
ΑΠΛΝΟЄΡΤΕΥΟΥCΑΝΕΟΙCЄΓΜ·ѠCЄΝΙΑ<ΧΟΙC
ЄΙCΙΝΙ ѠΖ ΚΟCΜΟΝЄΠΙCΤΑΜЄΙ \Ν
ΥΛΑΜΑΜΗΝΟΤΑΡѠ ΥΑΙΔΑΙC
\CΗΚЄΝЄΧѠΝΑΓЄ.ΑC
ΙѠΛΟΝЄΙЄΙCΤΟΤЄΚΑΙ ΑΡΟCΑΝΗΡ
ΑΙCΤЄΦΟCΑΡΜΟCΑΤΟ

Ἰο]ύνιος ἔνθα Σαβῖνος ἔχων ἱ[ππ]αΐ[δ]α [π]όρπαν
ἵκτο Σ[υη]ναίας ἑσμὸν ἄγων στρατιᾶς,
ἃ παν[εο]ρτεύουσαν ἑοῖς ἐγ[άν]ωσεν ἰά[κ]χοις
Εἶσιν [τὰν σ]ώζ[ειν] κόσμον ἐπισταμέ[να]ν
- - - - - - - - - - - - -
- - - - - ας ἧκεν ἔχων ἀγέ[λ]ας
- - - - - μ]ῶλον ἕεις τότε καὶ [π]άρος ἀνὴρ
- - - - - κ]αὶ στέφος ἁρμόσατο.

Vss. 1. 2. restituit Letronnius, qui vs. 3. male legebat χᾶπαν ἑορτεύουσαν ἑοῖς ἐγάνωσεν ἰάκχοις, vs. 4. Εἶσιν καὶ σώζειν κόσμον ἐπισταμέναν. Verba ἔχων ἱππαΐδα πόρπαν designant equitem trabeatum: de quo Letronnius confert Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. VI, 13. II, 70. Tacit. Ann. III, 2. Nota adiectivum ἱππαΐς, ἱππηΐς formatum ab ἱππεύς, ut Βασιληΐς ab βασιλεύς. Ἑσμὸς στρατιᾶς Συηναίας est i. q. εἴλη στρατιωτῶν (ἱππέων) τῆς Συηναίας στρατιᾶς. Novum verbum est πανεορτεύειν pro πανηγυρίζεσθαι.

N. 4936. p. 435. est supra inscriptionem n. 4936. *d*. in his Add. Repetiit Letronnius l. c. p. 28. n. lxiv. Lenormanti et Wilkinsoni apographis usus (cf. tab. xxii. fig. e.). Varia lectio: vs. 2. CΑΡΑΠΙѠΝΑΡΙCΤΟ ΜΑΧΟΥ, vs. 3. ΜЄΓΑΛΗΝ, vs. 4. ΦΙΛΑΙC, in fine ΤѠΝ, vs. 5. ΠΟΙΟΥΜЄΝΟC.

Post n. 4936. insere:

4936. *b*.

In magno pylone ad sinistram inscriptionis n. 4921.; ex apographo Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 30. n. lxv. Novum apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 173.

ΝΕΙΛΟΥΠΕΡΑCΑCΚΑΡΠΟΦΟΡΟΝΜΕΓΑΝΠΟΡΟΝ
ΔΗΜΗΤΡΙΟCΗΚΩΠΡΟCΜΕΓΑΛΗΝΙCΙΝΘΕΑΝ
ΜΝΕΙΑΝΕΠΑΓΑΘΩΙΤΩΝΓΟΝΕΩΝΠΟΙΟΥΜΕΝΟC
ΚΑΙΤΩΝΑΔΕΛΦΩΝΚΑΙΦΙΛΩΝΜΟΥΚΑΙΤΟΝΟΜΑ
ЄΤΟΥCΔЄΥΤЄΡΟΥ ΜЄΧЄΙΡΔЄΚΑΤΗΙ

Vs. 1. Letr. primum Π omittit notata lacuna; vs. 4. extr. Letr. ΚΑΙΤΟΝΟΜΑ, Bail. ΚΑΤΑΟΝΟΜΑ; vs. 5. extr. Iota mutum omittit Letr.

Νείλου περάσας καρποφόρο[υ] μέγαν πόρον
Δημήτριος ἥκω πρὸς μεγάλην Ἶσιν θεάν,
μνείαν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν γονέων ποιούμενος
καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ φίλων μου κατ' ὄνομα.
ἔτους δευτέρου. Μεχεὶρ δεκάτῃ.

Videtur ex aetate Ptolemaei Auletae esse. Unde positus titulus fuerit a. a. Chr. 79. die XIX. m. Februarii. Ex hoc titulo auctor inscriptionis n. 4936. verba sumpsisse videtur aut hic ex illo; unde etiam de tituli n. 4936. aetate existimari potest. De formula *κατ' ὄνομα* cf. n. 4930. in his Add.

4936. *c*.

In eodem pylone sub inscriptione n. 4936. *b*.; e schedis Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 31. n. LXVI. Novum apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 174.

ΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΩΔЄΠΑΡΑΤΗΙΙCΙΔΙЄΠΑ
ΓΑΘΩΙΚЄΦ.ΛΩΝΟCΚΑΙΠΡΩΤΟΓЄΝΟΥC
LΒ ΜЄΧЄΙΡῙ

Vs. 2. Letr. ΚЄ.ϽΝΩΝΟC, Bail. ΚЄΦ.ΛΩΝΟC.

Τὸ] προσκύνημα ὧδε παρὰ τῇ Ἴσιδι ἐπ' ἀ-
γαθῷ Κεφ[ά]λωνος καὶ Πρωτογένους.
L β̄, Μεχεὶρ ῑ.

Temporis designatio eadem est quae habetur n. 4936. *b*. Vs. 2. etiam Letronnius de nomine *Κεφάλωνος* cogitavit, quod nomen confirmat Bailii apographum. Idem, quum nomen auctoris desse videatur, coniecit auctorem tituli n. 4936. *b*. etiam hoc posuisse *προσκύνημα* nomine Cephalonis et Protogenis: qua coniectura non opus est. Est potius hoc proscynema Cephalonis et Protogenis, formula contractiore ut n. 4901. in his Add.

4936. *d*.

In eodem pylone supra inscriptionem n. 4901.; ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 28. n. LXIII. cf. tab. XXII. fig. E.

CΥΡΟCΝ..ΑCΙΟΥΟΓΡΑΜΜΑΤЄΥCΗΚΩ
ΚΑΙΠΡΟCΚΥΝΗCΑCΤΗΝΚΥΡΙΑΝΘЄΑΝΙCΙΝ
ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑЄΠΟΗCΑΤΩΝΠΑΙΔΙΩΝ
LΑ ΜЄΧЄΙΡ

Σύρος Ν[ικ]ασίου ὁ γραμματεὺς ἥκω
καὶ προσκυνήσας τὴν κυρίαν θεὰν Ἶσιν
τὸ προσκύνημα ἐπόησα τῶν παιδίων.
L ᾱ, Μεχεὶρ -

Titulus ex primo anno Ptolemaei Auletae (a. a. Chr. 81.) Letronnio videtur.

N. 4937. p. 436. ex schedis Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 197. n. CXLIV. nulla memorabili varietate lectionis.

N. 4938. p. 436. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 191. n. CXXXVI. litteris minusculis. De *εὐχαριστίας χάριν* cf. n. 4915. *b*. in his Add. Vs. 2. dubitari potest an in ductibus ΠΝΑCΤΙC subsit ΠΡΟCΚΥ, ut videtur accepisse Letronnius.

Post n. 4938. insere:

4938. *b*.

In lapide mutilo, qui, ut aiunt, ex insula *Philis* asportatus asservabatur Smyrnae; edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 182.

ΙοΥΛ...ΜΑΡΧΟCΑΝЄ
ΘΗΚЄΝCΥΝοΔΩΙЄΙC
ΙΑΚΗΙΤΗΝΘЄΑΝ
L∘ΙΗ̄∘ΚΑΙCΑΡΟC
ΘΩΥΘ∘Θ̄

Ἰούλ(ιος) [Τεί]μαρχος ἀνέ-
θηκεν Συνόδῳ Εἰσ-
ιακῇ τὴν θεὰν
ἔτους ιη̄ Καίσαρος
Θωῦθ θ̄.

Sic legit etiam Bailius. Annus XVIII. Caesaris ad Augustum pertinere videtur, ut titulus positus sit a. a. Chr. 13. Falso Bailius a tempore interitus Iulii Caesaris computat. Vide Introd. p. 309. *a*.

N. 4939. p. 436. in magno pylone sub inscriptione n. 4924. *b*. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 66. n. LXXXVIII. qui vss. 2. 3. legit *τὸ προσκύν]ημα ἀδελφῆς Ἀρτεμιδωρᾶτος καὶ γ[υναικός μου - - - - - - παρὰ θεᾷ Ἴσιδι τῇ μεγίστῃ.* Extrema valde dubia. Et in litteris residuis ΑΑЄΤΛΛΙΛΡ ΝΛΙΔΩΡΑΤΟC vix inesse potest *ἀδελφῆς Ἀρτεμιδωρᾶτος*. Ceterum etiam hoc fragmentum ad aetatem Ptolemaei Auletae trahebat titulumque a. a. Chr. 53. positum putabat.

N. 4940. p. 436. in magno pylone inter crura figurae insculptae supra inscriptionem n. 4944. edidit Letronnius l. c. p. 175. n. CXXII. Lenormanti apographo usus: vs. 3. ΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΔΙΔΥΜΗC, vs. 4. extr. ΠΑΙΔΙΩ, vs. 5. ΜΥ̊ΚΑΙΤΩΝΑΜΦΟΤЄΡΩΝ, vs. 7.
LΘΤΙΒЄΡΙΟΥΚΑΙCΑΡΟC
ЄΥCЄΒЄCΤΑΤΟΥЄΠΙΦΙ
Itaque vss. 7. 8. habemus: L θ̄ *Τιβερίου Καίσαρος εὐσεβεστάτου, Ἐπιφὶ* - - Titulus igitur revera pertinet ad Tiberii annum IX., i. e. a. p. Chr. 21. Notabile Tiberii elogium *Εὐσεβέστατος*. Ex sententia Letronnii auctor susceptis filiis ex coniuge duobus pellicem habuit Didymam, cum qua procreavit alios. Videndum tamen ne scribendum sit *τέκνων [αὐτῆς]*, ut Didyma fuerit vidua, quae habuerit ex marito

duos filios, deinceps cum auctore tituli consueverit cui pepererit alios.

N. 4941. p. 436. in parvo templo; ex schedis Lenormanti plenius edidit Letronnius l. c. p. 194 sq. n. CXL.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
ΚϾΙΜΔΥΝΠϾΤϾΗϹΙΟ
ΚΡΑΔΟΤΙΟΦΙΛΩΝ
ΠΑΡΑΤΗΚϾΡΙΩΜ.Ν
ΙϹΙΤΩϹΦΙΛΩΝ
ΚΑΙΑΒΑΤΟΥΚΑΙΤΩΤ.ϹΚΙΝΙΩΝ

Τὸ προςκύνημα [Μαρ-
κέ[λλου Σ]υνπετεήσιο[ς,
κ[αὶ τῶν] φίλων
παρὰ τῇ [μυ]ριω[νύμῳ
Ἴσιτ[ο]ς Φίλων
καὶ Ἀβάτου, καὶ τῶ[ν συ]σκ[ήν]ων.

Ductus ΚϾΙΜΔΥΝ solvo in ΚϾΛΛΟΥϹΥΝ. Vs. 4. μυριωνύμῳ dedit Letronnius (cf. n. 4822. *c*. 4838. *b*. in his Add.), qui vs. 6. extr. τέκνων subesse putabat. Sed ϹΚΙΝΙΩΝ manifesto est ϹΚΗΝΩΝ. De confusione casuum in ΙϹΙΤΩϹ monui supra ad hunc titulum.

Post n. 4941. insere:

4941. *b*.

In insula *Philis*, in magno templo prope inscriptionem n. 4902. ex schedis Wilkinsoni edidit Letronnius p. 123. n. CVI. cf. tab. XXII. fig. E.

ΙΧΟϹ ΤΟΛϾΜ
ΠΡΟϹΚΥΝ
ΠΟΙΗ ·/

- - - ιχος [Π]τολεμ[αίου τὸ] προςκύν[ημα ἐ]ποίη[σεν - -

Titulum aetati Ptolemaei Auletae tribuit Letronnius.

4941. *c*.

Ibidem, sub inscriptione n. 4935. *b*.; ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 138. n. CIX. (cf. tab. XXI. fig. F. et p. 548.)

ϹΜΥΡϾΨΟϹϾΛ
ΛΑϹϾΠΟΗϹϾ
ΚΥΝΗΜΑΤΩΝ
ΝΑΥΤΟΥΚΑΙ
ΝΦΙΛΩΝΠΑΝ
ΝΚΑΙΤΩΝΦΙΛΟΥ
ΩΝΑΥΤΩΝ
ΓΚΑΙϹΑΡΟϹ
ϹΟΡΗΙΔ

Ὁ δεῖνα - - ὁ] μυρεψὸς ἐλ[θὼν εἰς Φί]λας ἐπόησε [τὸ προς]κύνημα τῶν [τέκνω]ν αὐτοῦ καὶ [τῶ]ν φίλων πάν-[τω]ν καὶ τῶν φιλού[ντ]ων αὐτ[ό]ν. [L -]γ Καίσαρος, [Με]σορὴ ιδ.

Titulus quum infra n. 4923. positus sit, Letronnius coniicit fuisse L κγ Καίσαρος, ex quo anno est etiam n. 4923.

4941. *d*.

Ibidem, in parvo templo; ex schedis Lenormanti edidit Letronnius l. c. p. 194. n. CXXXIX.

ΤΟΠΡΟϹΚΥΝΗΜΑ
- - ΕΠΙΤΗΓΗΤΟΥ
ΚΑΙΤΗϾϹΥΜΒΙΟΥΚΑΙ..
ΤϾΚΝΩΝΑΥΤΟΥ

Τὸ προςκύνημα
- - - ἐπιτη[ρ]ητοῦ
καὶ τῆ[ς] συμβίου καὶ [τῶν
τέκνων αὐτοῦ.

Ἐπιτηρητὴς ἱερᾶς πύλης Συήνης habetur n. 4869. 4878. Talis ἐπιτηρητὴς videtur esse auctor huius proscynematis, cuius nomen interiit.

N. 4942. p. 436. ex Gavio repetiit Letronnius l. c. p. 197. n. CXLVI. qui quod fragmentum ex schedis Wilkinsoni protulit ibid. n. CXLV.:

Λ ΡΟ Ν: ΜΛΟ·ΙΙΩΝΦΙΛΛΜΠΩΝΟϹ

manifesto ad eundem titulum pertinet, ex quo fragmentum est a Gavio transcriptum. Est autem ex basi obelisci fracti. Ex utroque apographo concinnari potest exemplum hoc:

Λ ΡΟϹΑΜΛΩΝΙΟΥΦΙΛΑΜΠΩΝΟϹ

Ἀλέξανδ]ρος Ἀμ[μ]ωνίου Φιλάμ[μ]ωνος.

Nomen Φιλάμμων habes etiam n. 4716. *d*.[53] in his Add. Conf. Letronnius Annal. Inst. archeol. Rom. T. XVII. p. 332.

N. 4943. et 4944. p. 437. inverso ordine, quo scripti sunt tituli in pylone inter crura figurae insculptae sub inscriptione n. 4940., ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 166 sqq. n. CXX. CXXI. (cf. tab. XXI. fig. F.) Aliud apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 200. 204.

[*Textum vide pag. seq.*]

Vs. 3. Letr. ΚϾΥΜΑ, Bail. ΧϾΥΜΑ; in fine Letr. ΠΟΛΙΟΛ, Bail. . . ΛΥΟΛΒ; vs. 5. Letr. ΦΙΛ . ., Bail. ΦΙΛΩΝ; vs. 7. Letr. ΞΑΙΑΝΗΝΑΝΤΙΠ . ΡΑΝΑΙΩΝ ΑΡΑΤΟΝΓΩΝΙϹϾΜ ΟΝ (Wilk. ΞΔΙΑΝϾΝΑΝΠΠΑ ΡΑΠΑΙΩΠΑΡΑΤΟΝΠΟΛΥϹϾΜΝΟΝ), Bail. ΓΑΙΑΝ . ΝΑΝΤΙΠϾΡ . ΝΑΙΩΝΑΒΑΤ . . ΠΟΛΥϹϾΜΝΟΝ, quae composui; vs. 7. Letr. ΗΜΑ . ϹΩϹΥϹϾϹΚΡΟΝΟΥϾΜ ΠΟΡΓΟΝ, Bail. ΗΜ . . ϹΩΟΥ . ϾϹΚΡΟΝ . . ϾΜΠΟ ΡΙΟΝ; vs. 9. Letr. ΑΙΓΥΠΤΩΙΟΠϾΡΑϹ, Bail. ΑΙΓΥ ΠΤΩΙ . ΟΠϾΡΑϹ; vs. 11. Letr. ΝϾΛϹ pro ΝϾΑϹ; vs. 12. Letr. Η . ΑΓΟΝ, Bail. ΗΓΑΓΟΝ; vs. 13. extr. Letr. ΑΞΙΟϹΩΡΟΝ, Bail. ΑΞΙΘ . ΩΡΟΝ; vs. 14. Letr. . . ΠΑΝΤϾϹΒΡΟΤΟΙΛϹΔΡϹϹϾΠΙΧΘΟΝΙϹϾ ΜΝΨΚΟΥϹΙΝ, Bail. . . . . ΝΤϾϹΒΡΟΤΟΙ . . ΔΡϾϹ ϾΠΙΧΘΟΝΙϹϾΜΙ . . ΝΟΥϹΙΝ, quae composui.

Ἤλθομεν Αἰγύπτοιο πέρας, περικαλλέα νῆσον,
Ἴσιδος Ἰναχίης γαῖαν, ἐποψόμενοι
καὶ Νείλου βαθὺ χεῦμα, ὃς Αἴγυπτον πολύολβ[ον
αἰὲν ἔτος σώζει Καίσαρος εὐτυχίαις.

ΗΛΘΟΜΕΝΑΙΓΥΠΤΟΙΟΠΕΡΑϹΠΕΡΙΚΑΛΛΕΑΝΗϹΟΝ
ΙϹΙΔΟϹΙΝΑΧΙΗϹΓΑΙΑΝΕΠΟΨΟΜΕΝΟΙ
ΚΑΙΝΕΙΛΟΥΒΑΘΥΚΕΥΜΑΟϹΑΙΓΥΠΤΟΝΠΟΛΥΟΛΒ..
ΑΙΕΝΕΤΟϹϹΩΖΕΙΚΑΙϹΑΡΟϹΕΥΤΥΧΙΑΙϹ
ΧΑΙΡΕΑΝΑϹϹΑΦΙΛΩΝΧΑΙΡΟΙϹΘΑΜΑΚΑΙϹΥϹΑΡΑΠΙ
ΓΑΙΑΝΕΝΑΝΤΙΠΕΡΑΝΑΙΩΝΑΒΑΤΟΝΠΟΛΥϹΕΜΝΟΝ
ΚΑΙΠΕΜΨΑΙϹΗΜΑ.ϹΩΟΥϹΕϹΚΡΟΝΟΥΕΜΠΟΡΙΟΝ

ΑΛΛΟ

ΝΗϹΟΝΕΝΑΙΓΥΠΤΩΙΟΠΕΡΑϹΠΕΡΙΚΑΛΛΕΑϹΕΜΝΗΝ
ΙϹΙΔΟϹΑΙΘΙΟΠΩΝΠΡΟϹΘΕΝΑΦΙΞΑΜΕΝΟΙ
ΕΙΔΟΜΕΝΕΝΝΕΙΛΩΙΠΟΤΑΜΩΙΝΕΑϹΩΚΥΠΟΡΟΥϹΑϹ
ΑΞΙΘΕΟΥϹΑΙΝΑΟΥϹΗΓΑΓΟΝΑΙΘΙΟΠΩΝ
ΓΑΙΑΝΕϹΗΜΕΤΕΡΗΝΠΥΡΗΦΟΡΟΝΑΞΙΟϹΩΡΟΝ
..ΠΑΝΤΕϹΒΡΟΤΟΙΛϹΔΡΕϹΕΠΙΧΘΟΝΙϹΕΜΝΨΝΟΥϹΙΝ

Χαῖρε, ἄνασσα Φιλῶν· χαίροις θ᾽ ἅμα καὶ σύ, Σάραπι,
γαῖαν ἐναντιπέρα ναίων, Ἄβατον πολύσεμνον,
καὶ πέμψαις ἡμᾶ[ς] σώους ἐς Κρόνου ἐμπόριον.

Ἄλλο.

Νῆσον ἐ[ς], Αἰγύπτ[ο]ιο πέρας, περικαλλέα, σεμνὴν
Ἴσιδος, Αἰθιόπων πρόσθεν, ἀφιξάμενοι
εἴδομεν ἐν Νείλῳ ποταμῷ νέας ὠκυπορούσας,
ἀξιθέους αἳ ναοὺς ἤγαγον Αἰθιόπων
γαῖαν ἐς ἡμετέρην, πυρηφόρον, ἀξι[θέ]ωρον,
ἣν] πάντες βροτοὶ [ἄν]δρες ἐπὶ χθονὶ σεμν[ύ]νουσιν.

Vs. 2. Isidem Inachiam vocari a Callimacho monuimus ad n. 4944. Epitheton ab Io, Inachi filia, quae Isidi assimilabatur, repetendum. Isidem cornibus instructam fuisse, ut Iovem, ex Herodoto II, 41. monuit Letronnius. Vs. 4. αἰὲν ἔτος est i. q. ἔτος εἰς ἔτος ap. Soph. Antig. 340. Verba Καίσαρος εὐτυχίαις i. e. ἐπ᾽ εὐτυχίαις Καίσαρος Letronnius cum sequentibus construenda putabat. Minus recte, ut videtur. Vs. 6. de Abato insula et de Osiride s. Sarapide (cf. p. 304.), cuius ibi sepulcrum esse fabulabantur cf. p. 422. Vs. 7. auctor pentametrum facere voluit καὶ πέμψαις σώους ἐς Κρόνου ἐμπόριον, sed inserto ἡμᾶς, quo pronomine ei opus esse videbatur, versum pessum dedit. Κρόνου ἐμπόριον nunc esse i. q. ἠλύσιον s. μακάρων νήσους recte monet Letronnius comparans Pindar. Olymp. II, 70. ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν· ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέοισιν. Conf. n. 6280. *B.* vs. 9. et Buttmanni Mytholog. II. p. 38. In omnia alia abit Bailius. Apte Letronnius annotat Sarapidem nunc invocari ab auctore, ut eum incolumem servet usque ad mortem mortuumque ad Saturni sedem traducat: quibus verbis Sarapis Aesculapius et simul Pluton ψυχοπόμπος declaretur. Cf. p. 304. Vs. 8. ἄλλο notum lemma: ex quo sequitur epigramma alterum ab auctore prioris posthac compositum esse. Alterum cum altero coniunctum fuisse coniecimus ad n. 4943. parum accuratis apographis usi. Vs. 9. ἐς recte dedit Letronnius. Bailius scribebat νῆσον, ἐν Αἰγύπτῳ τὸ πέρας, ex apographo suo. Vs. 12. Letronnius, ut olim, hexametrum restituebat: ἀξιθέους αἳ ναοὺς ἤγαγον Αἰθιόπων ἔξ. Sed lacunam post ΑΙΘΙΟΠΩΝ nullam indicasse Lenormantus et Wilkinsonus videntur. Nullam indicavit Bailius. Immo, ut diximus ad n. 4943. ναοὺς ut monosyllabum pronuntiandum, rectiusque auctor scripsisset νεώς, in qua voce synizesis sollemnis est. Vidit hoc etiam Bailius, qui praeterea νέας Αἰθιόπων construi posse censet. Necessario, nisi auctor parum peritus voluit dicere Αἰθιόπων ἐκ γαίας γαῖαν ἐς ἡμετέρην. Vocabulum ἀξίθεος et vs. 13. ἀξιθέωρος Letronnius et Bailius pro ἀξιόθεος et ἀξιοθέωρος habent, quo sensu dicitur ἀξιόθεατος. Vocalis copulativae ō suppressio praeter analogiam est. Nisi forte dicas h. l. auctorem ex mala pronuntiatione ἀξιθέους et ἀξιθέωρον scripsisse pro ἀξιοθέους et ἀξιοθέωρον. Ceterum hos titulos quo iure Letronnius aetati Augusti tribuerit, non video.

Post n. 4944. insere:

4944. *b.*

In insula *Philis* in aedicula, in qua n. 4906; ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni edidit Letronnius l. c. p. 179 sqq. n. CXXIV-CXXVI. (cf. tab. XVIII.)

[*Textum vide pag. seq.*]

Ἶσιν τὴν ἐν Φίλαις προσκυνήσας [τόδ᾽] ἐπόησα
οὐχ ὅτι μόνον πλουτεῖ, πολυζωεῖ δ᾽ ἅμα. [ἀ]π[ο]-
γραφ[εὺ]ς δ᾽ ἐγὼ πὰρ Φαρίᾳ Ἴσιδι ἐνθάδε ἱκόμην—
εἰμὶ δ᾽ ἐγὼ Σερῆνος Βόηθος ἀ[γ]ακ[λ]υτοῦ Πτολεμαίου—
ὁμ]οῦ σὺν Φήλικι καὶ Ἀπολλωνίῳ Ζωτ[ικ]ῷ [καὶ μ]ε[τὰ
Κ]ρηνίδου Ἀπολλωνίο[υ]. ἀνικήτοις ἀνά[κ]το[ρ]σ[ιν
σπονδῶν καὶ θυσιῶν [γε]ν[ο]μ[έ]ν[ων ἐμείναμεν
δεόμενοι καὶ τούτων μετασχεῖν· πρέπον γάρ. [κα]ὶ
οὐδένα μῶμον [ε]ὑρήσ[ει]ς.

Τὸ] προσκύνημα Φήλικος Λικινίου καὶ Σαραπίωνος
- - ποῦτος κ[α]ὶ τοῦ οἴκου αὐτῶν καὶ Πομπηϊ[α]νοῦ
φίλου ἐπὶ τὸν ἀεὶ χρόνον. L λα, Φαμενὼθ κθ.
ἐπ᾽ ἀγαθῷ.

ICINTHNENΦΙΛΑΙCΠΡΟCΚΥΝΗCΑCΠCΕΠCΗ
ΟΥΧΟΤΙΜΟΝΟΝΠΛΟΥΤΕΙΠΟΛΥΖωΕΙΔΑΜΑΓΙΠω
ΤΡΑΦΒCΔΕΓωΠΑΡΦΑΡΙΑ-ΙCΙΔΙΕΝΘΑΔΥ)ΚΟΜΗΝ
ΕΙΜΙΔΕΓωCΕΡΗΝΟCΒΟΗΘΟCΑΙΑΚΑΥΤΟΥΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΟΥCΥΝΦΗΛΙΚΙΚΑΙΑΠΟΛΛωΝΙωΖωΤ...ωΙΙΓΙΕ
ΧΡΗΝΙΔΟΥΑΠΟΛΛωΝΙΟCΑΝΙΚΗΤΟΙCΑΝΑ.ΤΟ.C..
CΠΟΝΔωΝΚΑΙΘΥCΙωΝCΝΕΜ·ΝΒ.Ι
ΔΕΟΜΕΝΟΙΚΑΙΤΟΥΤωΝΜΕΤΑCΧΕΙΝΠΡΕΠΟΝΓΑϚΠΛΙ
ΟΥΔΕΝΑΜωΜΟΝCΥΡΗCRΙC

Ξ ΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΦΗΛΙΚΟCΛΙΚΙΝΙΟΥΚΑΙCΑΡΑΠΙωΝΟC
-ΛΛΠΟΥΤΟCΚΛΙΤΟΥΟΙΚΟΥΑΥΤωΝΚΑΙΠΟΜΠΗΙΛΝΟΥ
ΦΙΛΟΥΕΠΙΤΟΝΑΕΙΧΡΟΝΟΝ L ΛΑ ΦΑΜΕΝωΘ ΚΘ
ΕΠΑΓΑΘωΙ

ΤΟΠΡΟCΚΥΝΗΜΑΑΡΚΙΝΝΙΝΤΟΝ
ΚΑΙΑΠΟΛΛωΝΙΟΝΚΑΙΤΗCCΥΜΒΙΟΥ
ΑΥΤΟΥΚΑΙΤωΝΤΕΚΝωΝΚΑΙΑΥΤΟΥ
ΟΙΚΟΥΟΛΟΥΠΑΡΑΤΗCΜΥΡΙΟΝΥΜΟΥ
ΙCΙΔΟCCΗΜΕΡΟΝΕΠΑΓΑΘωΙLΛΑ
ΦΑΜΕΝωΘ ΚΘ

Τὸ προσκύνημα [Λι]κίννιν τὸν
καὶ Ἀπολλώνιον καὶ τῆς συμβίου
αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων καὶ αὐτοῦ
οἴκου ὅλου παρὰ τῆς μυρι[ω]νύμου
Ἴσιδος σήμερον ἐπ' ἀγαθῷ· L λα
Φαμενὼθ κθ.

Oratio in his titulis pessima est, in primo illa etiam numeros poeticos mentiens. Unde quum qui annus vss. 12. 18. designatur XXXI. ad Augusti imperium non videatur posse referri, Letronnius, ratione insuper habita Imperatorum una imperantium, quorum mentio fit vs. 6. et nominis Πομπηϊανὸς non ante Antoninos obvii coniecit auctores titulorum annos Marci Aurelii a tribunitia potestate a. p. Chr. 147. computasse, ut tituli positi esse viderentur a. p. Chr. 177. aut 178. die 26. m. Martii, imperantibus una M. Aurelio et Commodo. Non hoc probabile. Videndum potius ne Diocletiani epocha intelligi debeat (cf. Introd. p. 325. et ad n. 4946.); quae quum incipiat a. p. Chr. 284. d. 29. m. Augusti, tituli positi fuerint a. p. Chr. 314. d. 26. m. Martii, quo tempore non latet plures Imperatores fuisse. Auctor primi tituli Serenus Boethus est, ἀπογραφεὺς παρὰ τῇ Φαρίᾳ Ἴσιδι (cf. n. 4683. *b.*). Videtur igitur ex insula Pharo profectus ad Isidem Philarum accessisse cum sociis quibusdam: hi sunt Felix, Apollonius Zoticus (n. 4922. *c.* in his Add.) et Crenides Apollonii filius. Obscurior sententia est trimetri: οὐχ ὅτι μόνον πλουτεῖ πολυζώει δ' ἅμα. Videtur dicere voluisse auctor: *nam non solum dives est sed etiam diu vivit qui hoc facit*, i. e. *Isidem adorat*. Nota verbum πολυζωεῖν ab adiectivo πολύζωος factum. Sententiam vss. 7. 8. bene assecutus est Letronnius, cui debetur ἐμείναμεν. Minus recte idem νεμομένων, ubi nos γενομένων. Socius Boethi Felix subscribit suum proscynema (vss. 10-13.), itemque Apollonius (vss. 14-19.). Vs. 11. init. μητρὸς Αἰ]ποῦτος coniicit Letronnius. Vss. 14. 15. Λικίννιν τὸν καὶ Ἀπολλώνιον ex sollemni quodam confusione casuum pro Λικιννίου τοῦ καὶ Ἀπολλωνίου; similiter vs. 17. παρὰ τῆς μυριωνύμου Ἴσιδος pro παρὰ τῇ μυριωνύμῳ Ἴσιδι. De epitheto Isidis cf. n. 4713. *b.* et n. 4922. *c.* in his Add.

N. 4945. p. 437. repetiit Letronnius l. c. p. 198. n. CXLIX. Novum apographum edidit Bailius l. c. p. 209. qui praebet vs. 2. CΜΗΤΧΗΜΟΠΡωΤΟ, vs. 4. ΠΑΧΟΥΜΤΟΥΠΡΟΦΗ, vs. 7. ΠΡωΤΟCΤΟ ΛΙCΤΗC, vs. 8. ΕΠΙΡΞΕΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝ, vs. 12. ΚΑΙ ΤΟΥΑΔΕΛΦΟΥ, vs. 15. extr. ΠΑΧΟΥΜΤΟΥ, vs. 16. ΠΡΟΦΗΤΟΥΕΜ.ΙΧΑ..C, vs. 17...ΝΤ - - - - -, vs. 18. ΗΜωΝΙCΙCΚΑΙΟΔΕC, vs. 19. ΠΟΤΗCΗΜ· Ν.CΙΡΙC, vs. 20. ΕΠΑΓΑΘωΕ - - ΡΟΝ, vs. 21. ΚΓ, vs. 22. ...ΚΛΗΤΙΑΝΟΥ. Hinc vs. 4. scribe Παχοὺμ τοῦ, vs. 8. legendum ἔ[τε]ι ρξε Διοκλητιαν[οῦ], quam lectionem praetulit etiam Letronnius. Quippe anno 165. Diocletiani (a. p. Chr. 449.) Smetchem πρωτοστολιστοῦ munus suscepit et fecit primum proscynema. Vs. 15 sq. scribe Παχοὺμ τοῦ προφήτου· ἐμ[ο]ὶ χαρίσ[αι]ντ[ο ἡ δέσποινα] ἡμῶν Ἶσις καὶ ὁ δεσπότης ἡμ[ῶν] [Ὄ]σιρις ἐπ' ἀγαθῷ· [σήμε]ρον Χοιὰκ κγ, [ἔτει ρξε] Διοκλητιανοῦ. Inde a verbis ἐμοὶ χαρίσαιντο ita legit etiam Letronnius.

N. 4946. p. 438. repetiit Letronnius l. c. p. 203. 204. n. CL. CLI. Vs. 5. scribe Π[αχοὺμ τ]οῦ προφήτου. Cf. supra ad n. 4945. Titulus n. 4945. positus est a. 165. Diocletiani (a. p. Chr. 449.), mensis Choeak d. 23. i. e. mensis Decembris d. XI. Quattuor annis post Smetchem titulum n. 4946. posuit, a. 169. Diocletiani, m. Choeak d. XV. a. p. Chr. 453. m. Decembris d. XIX. De causa huius mensis in utroque titulo memorati monuimus in annotatione nostra, in qua nunc delenda sunt verba *Verum quum n. 4945. incerta notetur littera* Ε—*mensis Decembris*. Ex eo, quod in altero titulo dies XXIII. in altero dies XV.

memoratur, Letronnius putat colligi posse numerum dierum, quibus festa ista celebrabantur. Quod ad pedum plantas insculptas attinet, operae pretium est quae Ludolfus Stephanius Ind. schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per alt. sem. a. 1849. habend. p. 16. congessit exempla moris Romani, ex quo veteres in donariis diis deabusque medicis pro salute alicuius oblatis duas pedum plantas exhibebant modo utramque in eandem partem, modo alteram prorsus, alteram retro vergentem, modo binas prorsus, binas retro versas (cf. Fabretti p. 471.). Cuius symboli accuratam explicationem continent cippus musei Vaticani in quo est SALVOSVENIRESALVOSIRE (Osannus Syll. p. 455. n. 172. Add. p. 596.) aliaque donaria pro salute, itu ac reditu, pro salute itus ac reditus, pro itu inscripta (Gruterus II, 12. VIII, 2. XI, 1. 2. XXII, 3. XLV, 12. LXIII, 9. cet.)

N. 4948. p. 439. edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 353. qui habet vs. 2. sub fin. ΡΟΥΤΕΙΛΙΟΥ, vs. 3. med. ΚΑΙΕΙΣΙΔΙ, in fine ΟΙΑΠΟΤΗΣΚΥΣΕWΣΓΡΑΨΑΝ, vs. 5. extr. °ΠΑΧWΝ°Ā, ex quibus lectionibus priores duas in lapide esse probabile est.

N. 4949. p. 440. ex Cailliaudi edidit Letronnius l. c. p. 521. n. DXLIX. Aliud apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 355. qui ita exhibet:

ЄΝΘΑΔЄ[ΤΟΠΡΟ]ΘΥΡΟΝΔΩΜΗCΑΤΟΤЄΙΧЄΟCЄΝΤΟC
ΥΨΗΛΟΝΞΑΘЄΗCΙCΙ[ΔΟC]ΟΑΡΧΙЄΡЄΥC
ΠΡΟCΔЄΤΙΚΑΙΤΟΝΑΝΥCCЄΠΥΛΩΝΑΙΡΗΙЄΝΙΚΥCЄΙ
ΟΥΠΑΡΟCЄΝΝΑЄΤΗCЄ[ΡΔ]ЄΝΟΜΙΞΟΜЄΝΟΙΝ
ΑΘ[Λ]ΑΠΟ[Θ]ЄΙΝΑ[ΚΑ]ΛΟΙCЄΠЄCΙΝΥΠΟΠΑCΙΔЄΧЄCΘΑΙ
ЄΝ]ΘΑ[CΑ]ΡΑΠЄΙΗ[Ν]ΚЄΡΧΟΜЄΝΗΝЄ[Π]ΙCΟ[Ν]
ΘΥCΑCЄΠΑΓΑΘΩΙ
ΠΑCΙΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙCΝΑΟΝΜ[ΕΓΑΝΩΔΑΝЄΘΗΚЄ]
ΗΠΙΟΘΟΛΜΟCЄΩΝΥΙΟCΟ[ΦΛ]ΑΟΥΙ[ΑΝΟΥ]

Haec alicui saniora videri possunt, quam quae Cailliaudus et Hydius tradiderunt; sunt autem exceptis vss. 1. 2. 3. priora illis utpote doctrina transcribentis infecta. Candide id ipsum testatur Bailius, ad vs. 5. dicens: *ipse quae descripsi parum fidens profero, ad sensum magis quam exoleta vocum simulacra respiciens.* At exoleta vocum simulacra accurate reddita pluris sunt quam eius studium. Tribus apographis rite inter se collatis haec tantum legi possunt aliqua cum probabilitate:

Ἐνθάδε τὸ πρόθυρον δωμήσατο τείχεος ἐντὸς
  ὑψηλὸν ζαθέης Ἴσι[δος] ἀρχιερεύς·
πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸν ἄνυσσε πυλῶν? ἱρῇ ἐνὶ Κύσει,
  οὗ πάρος ἐνναέταις - - - - -
- - - - - ἐ]νοις ἐπέτε[λλ'] ὑπὸ πᾶσι δέχεσθαι
  ἡ θεὸς ε]ὐ[κ]άρποι[ς τ]ερπομένη πεδίο[ι]ς.
πᾶσι γὰ[ρ ὀψι]γόνοισιν ἀοί[δι]μ[ον ἔργον ἔτευξεν
  Ἠπιόθολμος ἐὼν υἱὸς ὁ Οὐ[εργιλίου.

Vs. 5. init. fortasse ᾄσματα μελπομένοις.

N. 4950. p. 440. ex Cailliaudo et schedis Pachonis edidit Letronnius l. c. p. 526. n. DLIX. qui versus inesse vidit. Pachonis exemplum exhibetur hoc:

ЄΛΤЄΡΟΝΗЄ . . . . ΑVΛΗ .
. . †ΥΝЄΧΞΞΝЄΙΝΟΥΙΟΝΛ . . ΑΠ
. . . . ΟΣΞΦΩΝЄΩΝЄΝΔ(ΟCΞΝΑΞΤΑΙ
ΗΙΔΩΜΖΝ . . . . ΞΓΑΙΗCΑΥ

Aliud apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 360. qui haec habet:

ΒЄΛΤЄΡΟΝΗЄ - - - - - - - - - ΑΥΔΗΝΟΤΙ
ΓΗΡΥΝЄΧΞΣΝΜЄΜΝΟΝCЄΔЄΟΥCΥΙΟΝΟΥΔЄΤΙ
ΟΞЄΙΩCΦΩΝЄΙΝЄΚΔΙΟCЄΝΔ . . . ΤΑΙ
ΡΗΙΔΙΩCΜЄΝ - - - - - - - ЄΚΓΑΙΗCΗΧΟΝ

Apparet nunc lacera membra carminis esse.

Βέλτερον ἦε [θεοῦ τί ποτ'] αὐδή[ε]ντ[ος ἀκοῦσαι;
γῆρυν ἔχων Μέμν[ω]ν ἐ[θ]ε[λ]ούσιον οὐδ' ἀπ' [ἀνάγκης
  ὀξεί[α]ς φωνεῖν ἐκ Διὸς ἐνδ[έχε]ται.
ῥηϊδίως μὲν [γὰρ] γαίης ἀ[π]ὸ [πατρίδος ἐλθὼν?
- - - - - - - -

Bailius qui ex reliquis apographis nullum fructum capit, verba sensu cassa litteris minusculis repetiit; vs. 3. tentans ἐνδίδοται.

N. 4951. p. 440. ex Cailliaudo repetiit Letronnius l. c. p. 519. n. DXLVI. qui legit ita:

Τὸ προσκύνημα Ἀνο[υβᾶ]ς Θεωνᾶτος ὧ[δ]ε σήμερ[ον] παρὰ [τ]ῷ κυρίῳ Ἀμινι[βῖ] θ[εῷ μεγίστῳ], καὶ τῶν αὐτοῦ πάντων - - - [Κ]α[ίσα]ρ[ος Αὐτοκράτορος - - - τοῦ κυρίου ἡμῶν - - - Π]αχώ[ν.

Vss. 1. 2. recte; vs. 3. probabiliter. De Ἀμενιβῖ cf. n. 4955.

N. 4952. p. 440. ex Cailliaudo repetiit Letronnius l. c. p. 520. n. DXLVII. Lege:

Σαρ]α[π]ίων Ἀπολλ[ωνίου ὧ]δε σήμερον παρὰ [τ]ῷ Ἀπόλλωνι ἐπ' [ἀγαθ]ῷ. [L] γ̅ [Ἀντ]ωνί[νου Καίσαρος το]ῦ κυρί[ου, Παχὼν κ̅ς̅.

Annus est p. Chr. 139. Apollo videtur esse ex θεοῖς συννάοις Amenibis (cf. n. 4951. in his Add.).

N. 4953. p. 441. ex Cailliaudo repetiit Letronnius l. c. p. 521. n. DXLVIII. (cf. tab. XXXVIII. 2.) Vss. 3. 4. lege ὧδε σήμερον παρὰ τῷ κυρίῳ - - - -. Nomen dei exsculpi non potest.

N. 4955. p. 441. edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 362. qui omissis litteris titulo praescriptis habet vs. 2. ΥΠΕΡΤΕΤΗΣ pro ΥΠΕΡΤΗC, vs. 5. init. ΣΕΠΤΕΙΜΙΟΥΜΑΡΚΩΝΟΣ, in fine ΠΑΙΛΙΟΥΚΑΠΕΙΤΩΝΟC. Praeterea expressit, ut Hydeus, Ε et Σ pro Є et C. Non audeo adoptare vs. 5. lectionem Π. Αἰλίου Καπίτωνος; etsi non sum is qui nominibus Romanis in strategis locum esse prorsus negem.

N. 4956. p. 442. edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 310. qui habet vs. 1. ΠΟϹΕΙΔΩΝΙΟϹΟϹΤΑΤΗ ΓΟϹ[ΟΑϹΕΩϹΘΗΒΑΙΔΟϹ], vs. 3. extr. ΠΡΟϹΤΑΓ, vs. 4. init. ΜΑΤΙΤΑΑΝΤΙΓΡΑΦΑ cet., vs. 5. init. [ΤΕϹ]ΑΥΤΑΚΑΙ[ΕΥΠ]ΕΙΘΗΤΕΚΑΙ cet., vs. 6. init. [ΤΕΤΑΓΜΕΝΟ]ΙϹΠΟΙΗ[ΤΕ]◦ΕΠΙΕΤΟ[ΥϹ]ΕΝΑΤΟΥ cet., vs. 7. [ϹΕΒΑϹΤΟΥΓΕΡΜΑΝ[ΙΚΟΥ cet., in fine ΜΕΧΕΙΡΘ̄ΓΝ[ΑΙΟϹ], vs. 8. [ΟΥΕΡΓΙΝΙΟϹΚ]ΑΠΙ ΤΩΝ cet., vs. 9. [ΩΗΘΗΒΑΙΔΟϹΧΑΙΡΕΙΝ◦ΕΚ]ΤΗϹ ΠΟΛΕΩϹΤΟ[ΔΕΕΞ]ΕΘΗΚΑΤΟΔΙΑΤΑΓΜΑ, vs. 10. [ΟΥΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΝΥΝΚΑΙΕΠΕΜ[ΨΑϹΟΙ cet., in fine ϹΕΕΜ, vs. 11. [ΦΑΝΙΖΕΙΝΑΥΤΟ]ΕΝΤΕ cet., in fine ΚΑΘΕ, vs. 12. [ΚΑϹΤΗΝΠΟΛΙ]ΝΑΥΤΗϹΠΡΟ ΘΕΙΝΑΙ cet., vs. 13. [ΓΡΑΜΜΑϹΙ]ΙΝΑ[ΠΑΝ]ΤΙ[ΕΚ] ΔΗΛΑΓΕΝΗΤΑΙΤΑΥΠΕΜΟΥ[ϹΤΑΘΕΝΤΑ], vs. 14. ΟΥ[ΕΡΓ]ΙΝΙΟϹ cet., vs. 15. extr. ΠΑΡΑΛΟΓΙϹ[ΘΕΙϹ], vs. 16. init. ΑϹΥΠΟ cet., vs. 17. ΤΗΙ p. ΤΗ, vs. 19. ΥΠΟΚ[ΕΙ]ΜΕΝΑ, vs. 23. extr. ΤΟΥϹΑ[ΝΘΡΩ], vs. 24. ΜΗΔΕΝ, in fine ΜΗΙ, vs. 27. sub fin. ΕΑΝ p. ΘΑΝ, vs. 28. post med. ΔΗΜΟϹΙΑΙΤΟΥΤΟΝ cet., vs. 29. init. ΜΕΡΟϹΕΚΠΡΑΞ cet., vs. 31. ΟΙ[ΜΕΝ]ΒΑϹΙΛΙ ΚΟΙ cet., vs. 32. [ΜΑ]ΤΕΙϹ, in fine ΕΙϹΤΙΝΑ[Α], vs. 33. init. ΑΠΟΓΙΕΠΡΑΚΤΑΙ cet., deinde ΑΝΑΓΡΑ Φ[ΕϹ]ΘΩϹΑΝΚΑΙΕ[ΚΛΟΓΙϹΤΑΙΑΝΑΧ̄], vs. 34. ΟΙ ΔΕΕΠΙΤΗϹΘΗΒΑΙΔΟϹΔΙΑΤΕΤΡΑ[Ν]Η[Κ]Ο[ΤΕϹ] ΤΑ, vs. 35. extr. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΝΤΟ[ΑΝΤΙ]ΓΡ[Α ΦΟΝ], vs. 36. ΠΕΜΠΕΤΩϹΑΝΙΝΕΑΝΤΙΠΑ[Ρ]ΑΤΟ ΔΙ, vs. 37. med. ΗΙΤΟΥΤΟ, vs. 38. ΔΕΒΟΥΛΟΜΑΙ ΔΗΛΟΥϹΘΑΙ, vs. 39. Ϲ . . ΟϹΗΙΑΡΓΥΡΙΟΝΔΙ, vs. 40. ΜΗϹΙΝϹΚΕΠΑϹΤΙΚΟΥΟ, vs. 41. extr. ϹΑϹΓ, vs. 43. extr. ΤΗϹϹΚΕ, vs. 44. extr. ΒΑΝΕϹ, vs. 45. ΠΑΡΑΤΕ, vs. 46. ϹΑΝΤΟϹΓΝΩ, vs. 47. ΠΡΟΓΡΑ ΦΗΝ, vs. 48. extr. ΤΙ, vs. 49. ΞΗΚΟΝΤΑΕΙϹ, vs. 50. extr. ΤΙ, vs. 51. ϹΘΩϹΑΝ, vs. 52. ΠΑϹΙ, vs. 53. ΚΑ ΤΑΑΜΦΟΤ, vs. 54. ΚΑΙΤΟΙϹϹΤΡΑ, vs. 55. ΠΗΡΕ ΑϹΤΩ, vs. 56. ΗΔΗΙΠΡΟΛΕΓΩΙ, vs. 58. ΙΝΟΙΤΟ ΤΕΛΚΟΥϹΑΝ, vs. 59. ΦΕϹΘΩϹΑΝΤΑ, vs. 60. ΕϹ ΜΑΤΩΝ, vs. 61. ΠΟΛΙΤΩΝ, vs. 62. ϹΥΝΜΟΙΜΕΤΑ, vs. 63. ΤΑΕΓΡΑΨΑΠΡΟϹΤΟΥϹΕ, vs. 64. ΗΤΡΟΠΟ ΛΕΙΤΟΥΟΛΟΥΝΟ.

Tit. *C.* vs. 1. init. ΔΕ - ΑΕΤΗϹΙΝ cet., vs. 2. ΤΟΥϹΨΕΥϹΑΜΕΝΟΥϹΚΕΛΕΥΩΔΕ, vs. 3. init. ΠΡ - - Β - - ΤΑϹ cet., vs. 4. ΗΛΩϹΑΝΑΝΑΓΚ . . . Ϲ . . . ΝΚΕ, vs. 5. ΜΩΙ . . ϹΠΕΜΠΕΙΝ . Μ . ϹΚΑΙ, vs. 6. ϹΤΑϹΙΑϹΑΝΚΑΙΤΗϹ, vs. 7. ΔΟΝΑΙΕΙϹΔΙΑΛΟΓΙ ϹΜΟΝ, vs. 9. ΕΝΤΩΙΛΟΓΙϹΤΗΡΙΩΙ, vs. 10. ΤΑ ΕΝΙΔΙΩΙΛΟΓΩΙ, vs. 11. extr. ΠΡΟϹΤΕ, vs. 12. ΚΑΙΘΑΡϹΥΤΕΡ, vs. 13. ΑΛ - - ΤΑ.

Parum tamen profecimus novo Bailii apographo, cuius viri si tanta cura esset in transcribendis litteris vel ductibus superstitibus, quanta est audacia et temeritas in supplendis lacunis, fortasse maiorem inde fructum capere possemus. Accidit etiam id Bailio, ut, si quid boni afferunt reliqua apographa, nullam rationem habeat. Unde singula Bailii commenta percensere eo minus necessarium iudicamus, quod is ut plurimum nititur aut suo singulari arbitrio aut auctoritate Letronnii, cuius lectiones seligimus in annotatione nostra. Omnino infelicissime Bailius versatus est quum in aliis, tum vs. 34. ubi legendum putabat *οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Θηβαΐδος διατετρανηκότες τὰ λογιστήρια, καὶ πρὸς Βασιλείδην τὸν Καίσαρος ἀπελεύθερον τὸ ἀντίγραφον τοῦ λογιστηρίου καὶ τοὺς ἐκλογιστὰς πεμπέτωσαν*, quae oratio sensu cassa est, ut taceam *διατρανεῖν* formam nullam esse. Mitto eius audaciam ad tit. *B.* in quo redintegrando demonstravit se nescire quo usque in his litteris progredi liceat.

In contextu litteris minusculis expresso scribe p. 444.: vs. 1. *Ποσειδώνιος ὁ στρατηγός*, vs. 15. extr. *παραλογισ[θεί* - et vss. 36. 37. *πεμπέτωσαν, ἵν', ἐάν τε παρὰ τὸ δίκαιον λελογευμένον ᾖ πεπραγμένον ᾖ, τοῦτο διορθώσ[ω]μαι*, vs. 39. *σ[εῖ]τος ἢ ἀργύριον δι* - -, vs. 40. *μησιν σκεπαστικοῦ* - -, vs. 43. *ἐτόλμησαν τῆς σκε* - - -, vs. 44. *πης τι λαμβάνε* - - -, vs. 45. extr. *παρά τε* - -, vs. 46. *σαντος γνώ[μην* - - -, vs. 47. *προγραφὴν* - - -, vs. 49. [*ἑ*]*ξήκοντα εἰς* - - -, vs. 52. *πᾶσι*, vs. 53. *κατὰ ἀμφοτ[έρους* - - -, vs. 54. *καὶ τοῖς στρα[τηγοῖς* - - -, vs. 55. *πηρεαστῶ[ν* - - -, vs. 58. *ιν οἱ τότε ἀκούσαν[τες* - - -, vs. 59. [*ἀναγρα*]*φέσθωσαν τὰ* - -, vs. 60. *εσμάτων* (fortasse ex *ἐδεσμάτων*), vs. 61. *πολιτῶν*, vs. 62. *σύν μοι μετὰ* - -, vs. 63. *τα ἔγραψα πρὸς τοὺς ἐ* - - -, vs. 64. *τοῦ ὅλου νομοῦ*.

Tit. *C.* vs. 4. scribe: *ἐδ]ήλωσαν. ἀναγκ[αίω]ς [οὖν] κε[λεύω* - -, vs. 6. *ἐ]στασίασαν καὶ τῆς* - -, vs. 7. *δι]δόναι εἰς διαλογισμὸν* - -, vs. 9. *ἐν τῷ λογιστηρίῳ* - -, vs. 10. *τὰ ἐν ἰδίῳ λόγῳ* - - -, vs. 11. *ἔθους προστε[ταγμέν* - - -

N. 4957. p. 446. in lemmate scribe lin. 4. de droite, lin. 5. de la prémière ligne. Inscriptionem Alexandri edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 322. cum commentario.

Vs. 2. sub fin. ΛΕΙΒΙΟΥ; vs. 3. post init. ΙΟΥ ΛΙΑΙϹΕΒΑϹΤΗΙ◦, ibid. extr. ΤΩΙΠΡΟϹΗΚΟΝΤΙΚΑ; vs. 4. sub fin. ΕΥϹΤΑΘΕΙΑΙ, deinceps ΕΥΘΗΝΙΑΙ; vs. 5. init. ΤΗΙΤΩΝΝΥΝΚΑΙΡΩΝΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΙ cet.; vs. 7. med. ΕΠΙϹΩΤΗΡΙΑΙ; vs. 8. post init. ΟΠΕΦΡΟΝΤΙΚΑ falso pro ΟΤΙΕΦΡΟΝΤΙϹΑ, mox ΑΝΗΚΟΝΤΩΝΠΡΟΕΓΡΑΨΑ; vs. 11. post init. ΚΟΙ ΝΟΝΕΘΟϹ, mox ΟΛΙΓΟΝ[ΤΙ]ΕΒΛΑΨΕ; vs. 12. med. ΤΩΝΤΕΛΩΝΕΙΩΝΔΙΟΠΕΡΚΑΥΤΟϹ, ibid. extr. ΟΥΔΕΙϹΤΩΝΕΜΩΝΑΚΟΝΤΑϹΤΙΝΑϹΑΞΕΙΤΕΛΩ ΝΑϹ, falso, etsi in lapide esse sibi persuadet Bailius (p. 329.); vs. 16. post med. ΙΝΑΙΠΡΑΞΕΙϹ; vs. 17. post med. ΠΑΡΑΛΛΩΝΤΑΔΑΝΕΙΑΑΜΗΙΑΥΤΟϹ ΕΞΑΡΧΗϹΕΔΑΝΙϹΕΝ, ibid. extr. ΜΗΙΔΕΙϹΤΟ ΠΡΑΚ, sub fin. ΜΗΙΔΕϹΥΝΕΧΩϹΙ cet.; vs. 19. init. ΟΙΤΗΙΠΡΩΤΟΠΡΑΞΙΑΙΠΡΟϹΑΜΗΙΔΕΙ cet.; vs. 20. init. ΚΑΙΑΠΟΔΕΔ cet.; vs. 21. post med. ΕΙΛΗΦΟ ϹΙΝΕΚΤΟΥ cet., mox ΠΡΟϹΩΦΕΙΛΗΚΟΤΩΝ, in fine ΟϹΤΙϹΑΝΕΝΘΑΔΕ; vs. 22. med. ΠΡΑΓΜΑϹΙ ΝΟΝΤΩΝ, in fine ΠΡΟΓΡΑΦΕΙΝΙΝ[ΑΛΛΟϹΜΗΔΕ] ΙϹΤΩΙΤΟΙΟΥΤΩΙϹΥΜΒΑΛΛΗΙ, falso inserto ΑΛ ΛΟϹ; vs. 23. sub fin. ΜΗΙΤΕΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤ cet.; vs. 24. sub fin. ΜΗΙΔΕΤΟΥΥΠΑΡΧΟΝΤΟϹ cet.; vs. 28. extr. ΦΥΛΑϹϹΩΙΤΩΝΚΑΙΕΚΕΙΝΩΝΚΑΤΗ ΚΟΛΟΥΘΗΚΟΤΩΝΤΗΙ, falso inserto ΤΩΝ; vs. 29. sub fin. falso omittit ΑΥΤΟΙϹΤΗϹ; vs. 32. post init. habet ΤΕΙΜΑϹ, sub fin. ΕΔΑΠΩΝ (pro ΕΔΑΦΩΝ), quod notatur in lapide esse, extr. ΤΗΙΤΩΝϹΕΒΑ

ϹΤѠΝ (sed ΤΗΙ non videtur in lapide esse, cf. vs. 44.); vs. 33. init. ΧΑΡΙΤΙΚΑΙΤΟΥϹ, de coniectura haud dubie; mox ΚΑΙΕΝΤΗΙ[ϹΠ]ΟΥΔΑΙΑΙΦΙΛΕΡΓΙΑΙ ΚΑΤΟΙΚΟ[ΥΝΤ]Α[Ϲ]ΤΗΝ[ΠΟΛΙΝΑΛΕΙΤΟΥΡΓΗ ΤΟΥϹΕΞѠΤΗϹΠΟΛΕѠϹϹΥΜΦΕΡΕΙΟΥΝΟΠΑΡΕ ΜΟΥ], de coniectura falsa; vs. 35. sub med. ΕΝΧΙ ΡΙΖΕΙΝ, sub fin. ΟϹΑΚΙϹ ut alii; vs. 36. sub fin. ΚΑΙΚΟΛΑϹΤΕΟϹ; vs. 37. post init. ΠΛΗΝΤΟΥΑΡ ΓΥΡΙϹΜΟΥ falso, sub med. ΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙΝΕΑΥ ΤѠΙ, haud dubie falso; ibid. extr. ѠϹ; vs. 38. post init. ΤΕΙΜΗϹ; vs. 42. post init. ΑΚΙΝΔΥΝΟϹΗΙ ΕΑΝΔΕ cet.; vs. 44. init. [ΚΕΛ]ΕΥϹΟΜΑΙ, mox ΛΟ ΓΟΥ[ΑΠΑ]ΝΤΑΤΑΚΑΙΝΟΠ cet., fin. ΧΑΡΙΤΑϹΕΠ [ΑΝ]Ο[Ρ]ΘѠϹΑΙΠΕΡΙѠΝΠΡΟ[ΓΡΑΨѠΥΜΕΙΝΚΑΘΕ ΚΑϹΤΟΝΤΑΔΕΟΝΤΑΤΟΥϹΜΕΝΕϟ], falsa coniectura; vs. 45. init. ΕΛΕΓΧΘΕΝΤΑϹ, med. ΟΥΚΑΓ ΝΟѠΝΔΟΤΙ (sed fuit ΑΓΝΟѠΙΔΟΤΙ), fin. ΕΥ ϹΤΑΘΕΙΑΙΔ[ΙΑ]Μ[ΕΝΕΙΝ]ΕϟΗϹ[ΤΟϹΑΥΤΑϹΕΚΑ ϹΤΟΤΕ]; vs. 46. extr. [ΚΑΙΝ]ѠϹΚΑΤΕΚΡΙΘΗϹΑΝ [ΚΑΙΕΚΦΟΡΙΑ]; vs. 47. init. ΚΑΙΑΛΛΑΤΕΛΕϹΜΑΤΑ, extr. ΜΟΝΗΝ; vs. 48. init. ΟΥΔΕ, extr. ΜΑΡΕѠ ΤΗΝ[ΠΑΡΑΓΓΕΛΛѠΙΟΥΝΠΑϹΙΝ]; vs. 49. init. ΤΟΙϹΚΑΤΑΝΟΜΟΥϹϹΤΡΑΤΗΓΟΙϹ, med. ΠΕΝΤΑ ΕΤΙΑΙΤΑΜΗΙ cet., fin. ΤΟΠ[ΑΡΧΙѠΝΜΗΔΙΚΑΙΑ ΠΕΠΟΝΘΟΤѠΝΚΑΤ]; vs. 50. extr. ΤѠΝ[ΛΟΓΙϹΤΗ ΡΙѠΝΟΛѠϹΕϟΑΛΕΙΨΟΥϹΙΝ]; vs. 51. init. ΖΗΜΙѠ ϹΑϹΔΕΤΙ, med. ΤΟΑΠΑΝΤΑϹΑΥΤѠΝΚΑΤΑΒΟ ΑΙΝ, in fine ΕΚΤѠΝ[ΕϟΟΜΟΙѠΜΑΤѠΝ], vs. 52. init. ΑΥΤѠΝΕϟΟΥ cet., in fine ΜΑ[ΑΥΤѠΝΠΑ]; vs. 53. init. ΡΑΓΡΑΦΕΙΝΑΛ[ΛΑ]ΧΗΙΑΛΛΟΤΕΤѠΙ cet. sine sensu, extr. ΧѠΡΙϹ[ΠΑΡΑΓΓΕΛϹΕѠϹ]; vs. 54. init. ΤΟΥΕΠΑΡΧΟΥ, quod non videtur esse in lapide, mox ΕΥΡΕΘѠϹΙΝΨΕΥΔ cet., fin. ΑΠΗΙ ΤΗΘΗϹΑΝΚΑΙΤΟ[ϹΟΥΤΟΝΕϟѠΘΕΝΑ] (litteras suprascriptas non habet); vs. 55. init. [ΠΟΤΙϹΟ]ΥϹ [ΙΝ]ΕΙϹΤΟ cet., med. ΗΛΕΓΟΜΕΝΗ, fin. ΑΝΑΒΑ ϹΕ[ѠϹΤΟΥΠΟΤΑΜΟΥΑΝΑΜΕΤΡΗϹΙΝΓΕΙΝΟ]; vs. 56. init. [ΜΕ]ΝΗΑΛΛΑΠΡΟϹ, med. ΑΝΑΒΑϹΕѠϹ [ΕΚΤΟϹ]ΤΗϹΑΛΗΘΕΙΑϹ cet. falso, in fine ΔΙΚΑΙ ΟΤΕΡΟΝΕΙΝΑΙΕΙΗΙΘΑΡ[ΡΟΥΝΤΑϹΚΑΘΟΛΗΝΤΗΝ ΧѠΡΑΝ], falso; vs. 57. init. [ΚΑΤΟΙ]ΚΕΙϹΘΑΙΚΑΙ ΠΡΟΘΥΜ cet., mox ΑΝΘΡѠΠΟΥϹ[ΔΙΟΚΕ]Λ[ΕΥ] ѠΙ[ΑΝΑΓΚΑΙѠ]ϹΟΤΙΠΡΟϹ cet., in fine ΒΕΒΡΕΓΜΕ [ΝΗϹΓΗϹ]; vs. 58. init. [ΚΑΙ]ΟΥΠΡΟϹϹΥΚΟΦ cet., mox ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΜΕΝѠΝΗΑΠΑΙΤΗϹΙϹ cet., fin. ϹΑ[ΜΕΝΟϹΤΟΥΤΟΕΙϹΤΟ]; vs. 59. init. [ΔΗΜΟ] ϹΙΟΝ, in fin. ΕѠΝ[ΧѠΡΑΙΓΕΓΟΝΥΙΑϹΠΡΟϹϹΥΝ ΚΡΙϹΙΝ]; vs. 60. [ΤΗϹΕΝ]ΤѠΙΜΕΝΕΛΑΙΤΗΙΑΡΧΑΙ ΑϹΤΙΝ[ΟϹ]ΕΙϹΗΝ cet., mox ΚΑΤΗΝΕΧΘΗΙΜΗΙ ΜΑΤΗΝΕΥΗ[Θ]ΕΙϹΘѠϹΑΝΟΥΤΙϹΓΑΡΤΟΛΜΗϹΕΙ [ΧѠΡΙϹΕΜΟΥΤΑΥΤΗΝ]; vs. 61. [ΠΟΙΗϹΑ]ΙΤΗΝ ΑΝΑΜΕΤΡΗϹΙΝΟΥΤΕΤΙϹΤѠΝ[Εϟ]ΗϹΕΤΙΜΕΝΕΙΝ ΓΑΡΟΦΕΙΛΕΙѠϹΕϟΑΙѠΝΟϹΑΥΤΗΗΔΙΚΑΙΑΤΟΔ ΑΥΤΟΙϹΤΗΜΙΚΑΙΠΕΡΙΤѠΝΤΟ[ΠΙΚѠΝΟΠΕΡΙ] falso, nec potest esse in lapide ΟΥΤΕΤΙϹΤѠΝ.. ΗϹΕΤΙ et ΑΥΤΗΗΔΙΚΑΙΑ; vs. 62. [ΧѠΡΙΚ]ѠΝ, mox ѠϹΤΕΟΥΔΕΝ, sub fin. ΑΡΧΑΙΟΤΕΛΕΙѠΝΚΑΙ [ΜΙϹΘѠ]ϹΕѠΝΕΝΚΕΙΜΕΝѠΝΥΜΕΙΝΑΙϹΠ[ΑΡΑΧΡѠ ΜΕΝΟΙΤΙΝΕϹΤΟΔΗΜΟ] falso; vs. 63. init. [ϹΙΟΝ ΟΥΔ]ΕΝѠΝΗϹΑΝΠΟΛΛΑΚΙϹΜΕΝ[ΟΥΔΕΝ]ΠΛΕΙ ΟΝΠΕΡΙΠΟΙΗϹΑΝΤΕϹΠΛΗΝ cet. quae non sunt in lapide, fin. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚѠΝΚΑΙΤΗϹΤѠΝΓΕ[ѠΡ ΓΟΥΝ]ΤѠΝΕΠΙΤΡΙΨ[ΕѠϹΚΑΙϹΑ], quae nituntur Hoskinsii coniectura; vs. 64. init. ΡΙϹ]ΕΒ[ΑϹ]ΤѠΙ, mox ΓΡΑΨѠΙΚΑΙΤΑΤѠΝΑΛΛѠΝ[ΚΑ]ΚΑΑΥΤѠΙ ΔΗΛѠϹѠΙΤѠΙΜΟΝѠΙΔΥΝΑΜΕΝѠΙΤΑΤΟΙΑΥ ΤΑΟΛΟ[ΚΛ]Η[Ρ]ѠϹΕΚΚΟΠΤΕΙ[ΝΤΑΥΤΑΠΡΟΕ ΓΡΑΨΑΙΝΑΕΜΦΑΝΗϹΥΜΕΙΝ]: vs. 65. init. [ΓΕΙΝΗ] ΤΑΙΤΗϹΠΑΝΤѠΝΥΜѠΝϹѠΤΗΡΙΑϹΗΔΙΗΝΕΚΗϹ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑΚΑΙΠΡΟΝΟΙΑΜΟΥ·ΕΤΟΥϹΠΡѠΤΟΥ [ΛΟΥΚΙΟΥ]ΛΕΙΒΙΟΥ[ϹΟΥ]ΛΠΙΚΙΟΥ[ΓΑΛ]; vs. 66. ΒΑΚΑΙϹΑΡΟϹϹΕΒΑϹΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹ∘ΕΠΙΦ ∘ΙΒ.

Vs. 11. non male ὀλίγον [τι] legit Bailius, dummodo lapis addicat; vs. 12. fortasse scribendum καὐτός, apographo Bailii consentiente cum Hydiano (cf. vs. 34.), et item vs. 16. ἵν' αἱ πράξεις; vs. 21. scribe προσωφειληκότων; vs. 36. fortasse omittendum [ἤδη]; vs. 49. init. scribe κατὰ νομούς; vss. 51. 52. scribe: ζημιώσας δ' ἔτι καὶ πρότερον καὶ τὴν ἄμετρον ἐξουσίαν τῶν ἐγλογιστῶν διὰ τὸ ἅπαντας αὐτῶν καταβοᾶν ἐπὶ τῷ παραγράφειν αὐτοὺς πλεῖστα ἐκ τῶν [γινομένων ἐξομοιωμάτω]ν, ἐξ οὗ συνέβαινεν αὐτοὺς μὲν ἀργυρίζεσθαι, τὴν δὲ Αἴγυπτον ἀνάστατον γίνεσθαι, καὶ νῦν τοῖς αὐτοῖς παραγγέλλω cet. Ex reliquis quae Bailius tradit nihil nostrum facere possumus. Supplementa eius pleraque pessima sunt, exceptis iis, quae dedit vss. 48. 51. 54. 57. extr. Exempla monstrosa sunt vs. 33. ἐν τῇ σπουδαίᾳ φιλεργίᾳ κατοικοῦντας [τὴν πόλιν ἀλειτουργήτους γίνεσθαι ἔξω τῆς πόλεως· συμφέρει οὖν ὃ παρ' ἐμοῦ] cet., vs. 56. ἢ θαρ[ροῦντας καθ' ὅλην τὴν χώραν κατοικεῖσθαι] καὶ προθύμως cet., vs. 59. [χώρᾳ γεγονυίας πρὸς σύγκρισιν || τῆς ἐν τῷ Μ]ενελαΐτῃ ἀρχαίας τινὸς cet., vs. 62. περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτελειῶν καὶ μισθώσεων ἐγκειμένων ὑμῖν αἷς [παραχρώμενοί τινες τὸ δημόσιον οὐδὲν ὤνησαν] πολλάκις μὲν οὐδὲν πλέον περιποιήσαντες cet., vs. 64. [ταῦτα προέγραψα ἵνα ἐμφανὴς ὑμῖν || γένητ]αι τῆς πάντων ὑμῶν σωτηρίας ἡ διηνεκὴς περιεργία καὶ πρόνοιά [μου]. Falsas eius lectiones omnes accuratius recensere longum est neque opus esse videtur ut nostri silentii causam afferamus reputantibus a Bailio ut genuina venditari vs. 12. ΤΕΛѠΝΕΙѠΝ et vs. 60. ΕΥΗ[Θ]ΕΙϹΘѠϹΑΝ, quae similia sunt commentis ab eo prolatis ad n. 4956. (in his Add.). Et Bailium veram putasse formam εὐηθείσθωσαν etiam ex annotatione eius p. 348. apparet. Hinc non invitamur magnopere ad recensendum Bailii commentarium. Nam falsis lectionibus interpretatio iusta confici non potest. Bailius autem in commentario suo etsi varias lectiones ex Caill. Hyd. Hosk. sedulo profert, tamen non ita utitur, ut comparatis inter se singulorum apographorum lectionibus verum exputare studeat. Satis habet recensuisse.

In annotatione nostra p. 452. *b.* lin. 15. ab ima pagina scribe: *videturque* ἴδιος λόγος *dici ap. Strab.* cet. Cf. ad p. 320. *a.* in his Add.

Post n. 4957. insere:

4957. *b.*

Ibidem, in eodem pylone; ex schedis Cailliaudi edidit Letronnius l. c. p. 523. n. DLVI.

ΔΙΟΔΟΤΟCCΛΡΑΠΙΘΝCC
ΠΟΛΙΙΙΚWΝ.....ΑΙΕΜΟΝΑΙΛΙCC
ICЄ.Υ.ΙΚ.Ν.ω.
CΛCΡω

Διόδοτος Σ[α]ραπί[ω]ν[ο]ς [τῶν] πολι[τ]ικῶν - - - -

Οἱ πολιτικοὶ fuerint qui alias οἱ πραγματευόμενοι audiunt. In fine fortasse fuit ἐπ' ἀγαθ]ῷ.

4957. *c.*

Ibidem, in eodem pylone; ex schedis Cailliaudi et Pachonis edidit Letronnius l. c. p. 523. n. DLV.

ΛΙΟΝΥCΙΟCΑΦΡΟΔ. CΗ
ΜЄΝЄΚΡΑΤΗC

Δ]ιονύσιος Ἀφροδ[ει]σ[ίου.
Μενεκράτης - - - -

4957. *d.*

Ibidem, in eodem pylone; ex schedis Cailliaudi edidit Letronnius l. c. p. 522. n. DLII. DLI. DLII.

a.	*b.*	*c.*
ΙΛΣΩΝΔΕΞΑΝ ΔΡ.Κ.ΕΡΞΝΙΚΕΥ	ΙЄΡωΝ	ΝΙΚΟΜΑΧΟC
Ἰ[ά]σων Δεξάν- δρ[ου Β]ερ[ε]νικεύ[ς.	Ἱέρων.	Νικόμαχος.

Berenice est urbs ad mare rubrum sita.

4957. *e.*

Ibidem, in eodem pylone; ex schedis Cailliaudi edidit Letronnius l. c. p. 523. n. DLIII.

ΠΤΟΜΙC CΗΜЄΑΦΟΡΟC

Πτόμις (aut Πτόλλις) σημεαφόρος.

Σημεαφόρος est i. q. σημαιοφόρος s. σημαιαφόρος.

4957. *f.*

Ibidem, in eodem pylone; edidit Letronnius l. c. p. 523. n. DLIV.

L.Ι:ΦΛΡΜΟΥΘΙ Μ̄/Β

L ι̅, Φ[α]ρμουθὶ μ(ηνὸς) β̄.

4957. *g.*

Ibidem, in facie orientali magni templi; ex schedis Pachonis edidit Letronnius l. c. p. 524. n. DLVII. Aliud apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 352.

ΙΛЄωC	Ἵλεώς
CΟΙЄΡΜ	σοι· Ἑρμ[εί-
ΑCΥΙΟC	ας, υἱὸς
ЄΥΜΟΓЄ	Ἑ[ρ]μογέ-
ΝΟΥCΚΑΙ	νους, καὶ
ΗΡΑΚΛЄΙ	Ἡράκλει-
ΟCΑΔЄΛ	ος ἀδελ-
ΦΟC Κ	φὸς [αὐτοῦ
ΚΑΙΗΡΛЄ	καὶ Ἡρ[ακ]λέ[ων
ΠΟΚΥΔЄΥΚΟ	Πο[λ]υδεύκο[υς.

Vs. 2. Letr. COIЄΡΛ, Bail. COIЄΡΜ; vs. 7. Letr. ΟCΑΔ–Α, Bail. ΟCΑΔЄΛ; vs. 8. extr. Κ om. Bail.; vs. 9. Letr. ΚΑΙΗΡΛ, Bail. ΚΑΙΗΡΑΚΛЄ; vs. 10. extr. Letr. Κ, Bail. ΚΟ.

4957. *h.*

Ibidem, in facie australi porticus secundae; ex schedis Cailliaudi et Pachonis edidit Letronnius l. c. p. 524. n. DLVIII. Novum apographum edidit Bailius Fasc. inscr. III. p. 351.

Cailliaud:

ΘΠΤΑΚΙΡΟΥCЄΙΑΤΟΝΞΙΗΧЄΙCΘΙΟΜΗΚΟCΘΤΗΙΝ
ΤΗΝΙΙΝ.ΟCΜΝCΓΡωΜΑΠΤC ΑΙΘΙΝΟ..
ΘΡΜЄΙΑCΟCΟΑCΥΝΑΧΜΗΝΑΝΘΟΥCΑ.ΘΘ
ΠΑΤΡΙΔΟCЄΞЄΡΝΟΥΥΙΟCΟЄΡΜΟΦΙΛΟΥ

Pacho:

ΠΤΑΚΙΤ.ΟΥCЄΚΑΤΟΝΠΗΧЄΙCЄΙΟΜΗΚΟCΘΤΗΙΝ
ΤΗΝΙΒΙΟCΜCC.ΝCΠωΜΑΤΠΛΟΛΙΘΙΜΟΛ
ЄΡΜЄΙΑCΟCCΑCΥΝΑΚΜΗΝΑΝΘΟΥCΑΙΜЄΘ
ΠΑΤΡΙΔΟCCΣЄΡΜΟΥΥΙΟCΟЄΡΜΟΦΙΛΟΥ

Bailius:

ЄΠΤΑΚΙΤΟΥCЄΚΑΤΟΝΠΗΧЄΙCЄΙCΜΗΚΟCΟΤΗΝ[ΔЄ]
ΤΗΝΙΒΙΚΟCΜΗCЄΝCΤΡωΜΑΤΙΤωΙΛΙΘΙΝωΙ
ЄΡΜΟΛЄωCΟΓΥΝΑΙΚΙCΥΝΑΝΘΟΥCΗΙΜЄΘ[ΙΔΡΥCΑC]
ΠΑΤΡΙΔΟCЄΞЄΡΜΟΥΥΙΟCΟΔЄΡΜΟΦΙΛΟΥ

Ἑπτάκι τοὺς ἑκατὸν πήχεις εἰς μῆκος ὁ τήνδε
τὴν Ἶβὶ κοσμήσ[ας] στρώματι τῷ λιθίνῳ
Ἑρμόλεως, ὁ γυναικὶ σὺν Ἀνθούσῃ μεθ[οδεύσας,
πατρίδος ἐξ Ἑρμοῦ, υἱὸς ὁ Ἑρμοφίλου.

Sermonem de templi dromo lapidibus strato esse coniecit Letronnius, qui vs. 1. extr. ὁ τῇδε proposuit putans vs. 2. init. in ductibus ΤΗΝΙΙΝ.ΟC subesse substantivum. Ex apographo Bailiano nunc apparere videtur nomen ΙΒΙ Copticum, quo significatur antiqua Oasis metropolis (Hibé s. Hebì). Cf. Wilkinson. Topogr. Theb. p. 360. Hermolaus Hermophili filius, patria Hermopoli ut videtur magna oriundus (Πατρίδος ἐξ Ἑρμοῦ est i. q. ἐκ Ἑρμοῦ πόλεως), est is, qui metropolin Hibé strata via ornavit cubitos DCC in longum porrecta, qui hoc opus persecutus est una cum uxore Anthusa. Male habuerunt Letronnium, quae vs. 3. dicuntur. Constituerat is versum hunc: Ἑρμείας - - - σὺν ἀκμὴν Ἀνθούσα μεθ' ἑαυτοῦ metrum pessum dato. Lectionem veram praestat apographum Bailii, qui quod scripsit vs. 2. κόσμησεν linguam Graecam violavit: quod autem vs. 3. dedit μεθιδρύσας, sensu cassum est.

Post n. 4958. p. 454. insere:

4958. *b.*

In Oasi Syouah; edidit Drovetti Voyage à Syouah, tab. VII. 12. unde repetiit Letronnius l. c. p. 526. n. DLX.

ΙΛΩΝΛΥΣΙΣΣΟΝΣΙΤΟΙ

Φ]ίλων, Λύσις σ[ύ]νσιτος.

Homines Letronnio videntur esse eiusdem collegii.

4958. *c*.

Ibidem; edidit idem l. c. unde repetiit Letronnius l. c. p. 527. n. DLXI.

ΠΑΙΔΕΑΣΤΕΚΤΩΝ	Παιδέας τέκτων
ΦΙΛΩΝΕΡΜΩΝ	Φίλων Ἕρμων[ος
ΕΝΚΑΥΤΗΣ	ἐνκαυτής.

Φίλων Ἕρμων scripsit Letronnius existimans hominem binominem esse. Hoc in titulo tam vetusto parum probabile est. Satis vetustum autem titulum esse atque adeo aetatis Ptolemaeorum ipse statuit Letronnius. Ἐνκαυτὴς s. ἐνκαυστὴς est qui muros decorat pingendo, teste Etymologico M. p. 310. 40. ἐνκαυταὶ λέγονται οἱ ζωγράφοι οἱ διαγράφοντες τοὺς τοίχους.

N. 4959. p. 454. repetit Letronnius l. c. p. 241. n. CLXXVI.

N. 4961. p. 455. vs. 12. init. lege:
Ἅρμαχιν στεφάνους cet.
De numine Ἅρμαχις vide ad n. 4699. vs. 17. in his Addendis.

N. 4968. p. 456. Πρωτῦτος a recto Πρωτῦς scribit Letronnius l. c. p. 162.

N. 4971. p. 457. Letronnius l. c. p. 536. nescio quo casu non animadvertit verbis εἷς Βαΐτ, εἷς Ἄθωρ, μία Ταμβία, εἷς δὲ Ἀκωρι hexametrum versum constitui.

Post n. 4971. insere:

4971. *b*.

In basi cippi fastigiati ex lapide calcario, quem in Aegypto repertum ex Collect. Anastasiana emit et misit Humbertius in Mus. Lugd. Bat. (conf. Leemans Descr. rais. des monum. Ég. du Musée p. 300. n. 129.): supra basin sculpta in fastigio discus alatus et signum caeli; inferius Anubis defunctum ducens coram throno Osiridis, cuius a tergo soror Isis; edidit Ianssenius Mus. Lugd. Bat. inscr. Grr. et Latt. p. 61. n. 2.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΜΗΤΥΡΑΝΙΔΟC

Ἀλεξάνδρου, μητρὸς Τυρανίδος.

Nota designationem matris, ut erat moris ap. Aegyptios. Nomen muliebre Τυραννὶς aliunde notum. Cf. Vol. II. n. 3796.

Post n. 4975. p. 458. insere:

4975. *b*.

In cippo marmoreo, ex Collect. Anastasiana, in Museo Lugd. Bat. (cf. Leemans Descr. rais. cet. p. 300. n. 131.*); edidit Ianssenius Mus. Lugd. Bat. inscr. Grr. et Latt. p. 62. n. 4.

ЄΥΘΗΝΙΑ	Εὐθηνία
ЄΥΨΥΧΙ	εὐψύχ(ε)ι,
L ΚϚ	ἐτῶν κϛ.

Post n. 4976. insere:

4976. *b*.

In cippo marmoreo ex Collect. Anastasiana, in Museo Lugd. Bat. (cf. Leemans Descr. rais. cet. p. 300. n. 132.*); edidit Ianssenius Mus. Lugd. Bat. inscr. Grr. et Latt. p. 62 sq. n. 5.

CΑΡΑΠΙΑC	Σαραπιὰς
ЄΥΨΥΧΙ	εὐψύχ(ε)ι,
L Θ	ἐτῶν Θ.
	An Σαραπίας?

4976. *c*.

In tabella lignea, in utraque parte securicula munita, ex Aegypto allata, e Collect. Anastasiana in Mus. Lugd. Bat. (vide Leemans Descr. rais. cet. p. 305. X, 2.); edidit Leemans Animadv. in Mus. Lugd. Bat. inscr. Grr. et Latt. p. 28. n. 1.

CΑΡΑΠΙΩΝЄΡΜΑΙCΚΟΥΧΡΥCΟΓЄΡΙΟΥ
ЄΞΗΓΗΤЄΥΩΝЄΝΑΡΧΟC
ЄΤЄΛЄΥΤΗCЄΝЄΤΩΝ
ΝЄ

Σαραπίων Ἑρμαΐσκου Χρυσογέ[ν]ου
ἐξηγητεύων ἔναρχος
ἐτελεύτησεν ἐτῶν νε.

De ἐξηγητῇ, unde ἐξηγητεύειν, cf. n. 4688. Additum est ἔναρχος, quo significatur munus publicum ἐξηγητοῦ a civitate ei iniunctum fuisse, aut quum ipso hoc munere publico fungeretur, ut n. 4755. ἔναρχος ἀρχιδικαστής.

4976. *d*.

In cippo marmoreo, ex Collect. Anastasiana, in Mus. Lugd. Bat. (cf. Leemans Descr. rais. cet. p. 300. V, 130.); supra inscriptionem anaglyphum est feminam repraesentans, cubantem in lectulo prope mensam, ad quam accedit puella; edidit Ianssenius Mus. Lugd. Bat. inscr. Grr. et Latt. p. 62. n. 3.

CΕΜΝΗ.ΜΕΝΑΝ
ΔΡΟΥΧΡΗ.CΤΗΚΑΙ
ΑΛΥΠΕ.ΧΑΙΡΕ

Σέμνη Μενάνδρου χρηστὴ καὶ ἄλυπε χαῖρε.

Videndum ne cippus origine Atticus sit.

4976. *e*.

In tabella lignea ex Collect. Anastasiana, in museo Lugd. Bat. (vide Leemans Descr. rais. cet. p. 305. X, 3.); in sinistra tabellae parte palmae ramus sculptus est; edidit Leemans Animadvers. in Mus. Lugd. Bat. inscr. Grr. et Latt. p. 29. n. 2.

ΘΑΝΕΙCΜΗΤΗΡ
ΠΑΙΔΙΩΝ Δ
ΕΥΨΥΧΙ

Θανεὶς μήτηρ παιδίων δ. εὐψύχ(ε)ι.

N. 4977. p. 458. fortasse scribendum Σαραποῦ[τος].

N. 4978. p. 458. edidit Clarke in Walpolii Itin. p. 355. (cf. p. 361.) exponens Belgud s. Baalgad ex Kircheri Oed. Aegypt. T. I. p. 284. Caput Mercurii diademate ornatum est fascia alligato in fronte. Litterae fasciae inscriptae sunt. Figura sinistram pectori admotam habet, dextra tenet marsupium.

N. 5001. p. 466. *b*. in annotatione vs. paenult. lege n. 5033. pro n. 5032.

N. 5006. p. 467. *a*. in contextu litteris minusculis expresso lin. 3. lege Γορδιανὲ pro Γουδιανέ.

N. 5008. p. 468. vs. 8. siglo fort. φόλλεις significari et de folle argenteo intelligendum esse coniicit Cavedonius in litteris provocans ad Mem. Acad. inscr. T. XXVIII. p. 726. 727. Haud improbabiliter.

N. 5042. p. 478. vs. 2. extr. scribe: ἐν τῷ πραι[σ]ιδίῳ. Monuit Cavedonius in litteris coll. Orellii Collect. inscrr. Latt. n. 4987. Est autem *in castris praesidii*. Idem siglo P̄ κεντυρίας significari idem Cavedonius coniicit. Cf. n. 5046.

N. 5043. p. 478. formam CΠΑΝѠΡѠΝ non immutandam esse videri collata scriptura Σπανῶν in tit. Nicaeae (Bullett. dell' Instit. arch. Rom. 1848. p. 74.) monuit Cavedonius in litteris.

N. 5047. p. 479. vox τύρμη Cavedonio videtur significare cohortem illam Hispanorum equitatam fuisse.

N. 5060. p. 483. *b*. scribe τὸ προςκύνη[μ]α. [Ε]ὐτ[υ]χᾶτος et dele annotationem ad vs. 2. Εὐτυχᾶτ potest nomen muliebre ex consuetudine Aegyptiaca fictum pro Graeco nomine Εὐτυχία.

N. 5069. p. 485. Nomen Augustorum deletum etiam ΜΑΞΙΜΙΝΩΝ esse potuisse, quum Maximus, aeque ac pater, Maximinus audierit, Cavedonius coniicit in litteris, coll. Annal. Instit. arch. Rom. Vol. XI. p. 129.

Post n. 5071. p. 485. insere:

5071. *b*.

Ibidem, transcripsit Lepsius; edidit Letronnius Revue archéol. I, 2. 1844. 1845. p. 683. (conf. Monatsbericht der Berl. Akad. der Wissensch. 1844. m. Nov.)

ΕΠΙΦΟΝΟΙΝΦΥΛΑΡΧΟΓΑΜΑΤΙΦΑΝΤΨΕΝΘΑΠCΙ(C)

Videntur mera nomina subesse:

- - - Φύλαρχο[ς], Ἄμα[σ]ι[ς], Ἀντ(ώνιος) Ψενθά[η]σις.

Primum nomen videndum ne fuerit Ἐπίφ[ρω]ν.

N. 5074. p. 489. vs. 3. siglum 7 nomini Καπίτωνος praepositum centuriam, ad quam Antonius spectabat, significare videtur Cavedonio in litteris. Probabiliter.

N. 5080. p. 491. vs. 2. ΤΑΛΙΟΥ Cavedonius in litteris mavult interpretari Τ. Α[Ι]ΛΙΟΥ, i. e. Τίτου Αἰλίου.

N. 5081. p. 491. vs. 3. siglum Ι ante nomen ΦΗΛΙΚΟC fuerit 7, ut Domitius Arrianus ad Felicis centuriam pertinere videatur (cf. n. 5110.). Monuit Cavedonius in litteris.

N. 5088. p. 492. vs. 2. λεγιῶνος β̄ Τραϊανῆς legendum esse Cavedonius coniicit in litteris. Non addicunt litterae superstites, quibus subesse videtur ΒΚΤΟ.

N. 5089. p. 492. [ἰατρὸς] ἐπάρχ[ου] coniicit Cavedonius in litteris, spatio vacuo inductus. Minus probabiliter.

N. 5096. p. 493. scribe 5095. pro 5096.

N. 5101. p. 495. vs. 1. scribe: Τ[ίτ]ος Σε[ρ]ου[ίλ]ιο[ς] στ[ρ]ατιώτης cet.

N. 5131. p. 517. ex schedis Vattieri de Bourville edidit Letronnius Journ. des Sav. 1848. p. 372. qui exhibet vs. 2. ΤΑΤΩΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΡΕΤΑΣΣ, vs. 3. extr. ΔΙΑ, vs. 4. init. ΛΕΙ, extr. ΕΥΕΡΙ, vs. 5. extr. ΕΣΤΑΝΠΟΛΙΝΚΛ, vs. 6. ¯ΩΣΙΑΡΕΣΚΑΙΤΑΣ ΓΩΤΙΤΟ, vs. 7. ΑΡΙΝΕΛΣΕΒΕΙΑΣΟΙΙΙ, vs. 8. ΓΟΛ ΛΩΝΟΣ et nihil praeterea. Apographum minus accurate compositum, ex quo tamen recipere scripturam vs. 7. Εὐσεβείας possumus. Letronnius in contextu litteris minusculis expresso minus recte Ἀσκλαπιὸν Ἀσκλαπιῶ dedit non immemor ille formae nominis Ἀσκλαπός, cuius exemplum apposuit ex Cyrenaicis (n. 5144.).

N. 5133. p. 518. ex schedis Vattieri de Bourville edidit Letronnius Journ. des Sav. 1848. p. 374. qui ita exhibet:

ΟΛΙΑΝΘΗΣΑΝΑΞΙΟΣ
ΤΟΜΓΑΤΕΡΑ ΑΝΑΞΙΝ
ΞΕΥΞΙΜΑΧΩΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΔΕΚΑΤΑΝΙΑΝΕΘΗΚΕ

unde in litteris minusculis vs. 1. scribendum [Π]ολ[υ]άνθης Ἀνάξιος.

N. 5134. p. 518. repetiit Letronnius Journ. des Sav. 1848. p. 371. qui titulum nunc legit, ut nos, nisi quod Σωτᾶ scripsit.

Post n. 5136. insere:

5136. *b*.

Cyrenarum in necropoli occidentali; ex schedis Vattieri de Bourville edidit Letronnius Journ. des Sav. 1848. p. 373.

ΙΟΥΛΙΑΝ	Ἰουλίαν
ΣΕΒΑΣΤΑΝ	Σεβαστὰν
ΚΥΡΑΝΑΙΟΙ	Κυραναῖοι.

Honoratur Livia post mortem Augusti Iulia dicta. Iuliam Augusti filiam intelligi non probabile est. Et Iulia Augusta illa honoratur etiam titulo Latino Cyrenis in templo Apollinis reperto, cuius apographum ex schedis iisdem Letronnius edidit l. c. hoc:

IVLIAE·AVGVSTAE
CYRENENSES
P·OCTAVIO·PROCOS

P. Octavium Proconsulem eundem esse, qui a. Chr. 1. praefectus Aegypti fuit (vide p. 310. *a*.), probabiliter statuit Letronnius.

N. 5137. p. 519. ex schedis Vattieri de Bourville edidit Letronnius Journ. des Sav. 1848. p. 371. qui exhibet vs. 1. ΤΙΚΛΑΥΔΙΟΣΑΤΙΖΙΟΙΙC, vs. 3. ΠΕΡΙΚΛΗΣΙΑΡΕΙΤΕΥΟΝ, vs. 4. ΕΚΤΑΝΤΑΝΤΩ ΑΠΟΛΛΩ. Apographum melius est quod expressimus. Scribendum ex Letronniano solum vs. 1. init. ΤΙΚΛΑΥΔΙΟΣ, Τι(βέριος) Κλαύδιος cet. Vs. 4. ΤΑΝ bis positum non transcribenti, sed lapicidae debetur.

N. 5141. p. 519. *τὸ ἴχνος* Cavedonius in litteris coniicit fortasse significare formam vestigii pedis Apollinis dicatam, uti publice coleretur.

N. 5144. p. 521. col. *a*. vss. 14. 15. et 17. 18. M. Antonius Flamma, cuius filii sacerdotes recensentur Apollinis, videtur idem ille Antonius Flamma esse, quem Cyrenensibus lege repetundarum et exilio ob saevitiam damnatum esse a. u. c. 823. tradit Tacitus Hist. IV, 45. Monuit Cavedonius in litteris.

N. 5145. tit. *b*. p. 522. Actiacam epocham bene se habere in Cyrenaica, quum Pinarius Scarpus, qui eam pro M. Antonio obtinebat, paulo post victoriam Actiacam militias suas Cornelio Gallo tradiderit (Dio Cass. LI, 9.), monet Cavedonius in litteris.

N. 5146. p. 523. *b*. vs. 27. *Εὐηθίδας* probabiliter coniecit Keilius in litteris ad me datis.

N. 5147. p. 523. ex schedis Vattieri de Bourville edidit Letronnius Journ. des Sav. 1848. p. 375. marmor repertum inter rudera mausolei in loco quem hippodromum appellat Pacho; vs. 6. ΓΛΡΕΥΒΑΤΑ, vs. 12. ΑΛΕΞΙΜΑΧΟΥ, vs. 16. ΒΑΤΤΩ, quod ultimum nomen litteris maioribus exaratum est. Itaque in contextu litteris minusculis expresso scribe vss. 15. 16. *Ἀλάδδειρ Βάττω*. Clearchi cuiusdam genus repetitur a Batto IV. rege Cyrenarum, quem Thrige Res Cyren. p. 173. ad a. a. Chr. 512. referendum putavit. Itaque si demptos circiter annos 280. vel 300. tribueris octo illis generationibus, Letronnio iudice titulus circiter a. a. Chr. 220. vel 230. positus esse existimari potest. Conciliari cum his licet etiam nomen *Ἀλάδδειρ*, quod dubium non est quin sit illud quod ap. Herodot. IV, 164. vulgo scribitur *Ἀλαζίρ*, nomen regis Barcaeorum, cuius filiam uxorem duxit Arcesilaus Cyrenarum rex cum illo affinitate coniunctus. Huius Arcesilai mors refertur ad a. a. Chr. 514. (vid. Thrige l. c. p. 175.). Nomen *Παρευβάτας* frustra Keilius in litteris ad me datis in *Παραιβάτας* mutandum censet coll. Diog. Laert. II, 7, 86. *Ἀντιπάτρου δ' Ἐπιτιμίδης, οὗ Παραιβάτης* cet. Ceterum mirum quod genitivo nominum Dorico ter apposita est littera Υ, (vss. 8. 10. 12.), quasi aberrante lapicida ad formam genitivi vulgarem in ΟΥ, ita tamen ut Ω intactum reliquerit.

N. 5163. p. 527. vs. 4. init. *Ἀναξίλας* legi posse coniicit Cavedonius in litteris.

N. 5164. p. 527. ex schedis Vattieri de Bourville edidit Letronnius Journ. des Sav. 1848. p. 374. ita:

ΜΙ...ΓΩΙ
ΕΧΕΤΙΜΩ

Itaque legendum videtur: *Μ[ενίπ]πῳ Ἐχετίμω*. Letronnius qui Iota retinuit, *Μικίππῳ* legebat, novo nomine ficto.

N. 5175. p. 529. vss. 2. 3. tit. Lat. Cavedonius in litteris coniicit: - - - *libertus faciundum*.

N. 5180. p. 530. tit. *h*. *πλήρης [ἀρετης]* legi mavult in litteris Cavedonius comparans n. 5220.

N. 5200. p. 536. dedimus *Ο[ὔ]λπία* propterea quod praecedit *Οὔλπιος*. Forma *Ὀλπία* nihil habet quod offendat, si comparaveris *Πόστομος*, *Σατορνῖνος*, similia.

N. 5203. p. 537. ΜΑΚΟΣ an nomen sit hominis ex gente Libyca *Μάκαι* dicta derivatum, dubitat Cavedonius in litteris.

N. 5219. p. 538. dixeris esse *Μάρκος Σοέλλιος*. Potest nomen esse Suellius.

N. 5237. p. 541. in litteris minusculis scribe:

L] *ιδ̄ Αὐγορῖνος* - - -

Scriptura *Αὐγορῖνος* pro *Αὐγουρῖνος* non offendit.

N. 5361. p. 560. *b*. Fragmentum codicis Liviani, cuius mentionem feci, nunc publicatum extat a G. H. Pertzio: Über ein Bruchstück des 98sten Buchs des Livius, Berlin, Reimer, 1848. 4. Dixi ibid. p. 560. *b*. Cyrenaicam statim cum Creta recens subacta a. a. Chr. 67. videri fuisse coniunctam. Quae sententia etiam Pighii aliorumque fuit. Dissentit Barthol. Borghesius ap. Cavedonium in libello: Osservazioni sopra le monete antiche della Cirenaica, Modena 1843. 8. p. 68 sqq. qui postquam summario rerum a Pompeio gestarum inter fragmenta Diodori ab A. Maio edito (Collect. Vat. T. II. p. 129.) usus confirmavit Cyrenaicam a. u. c. 688. a. Chr. 66. in formam provinciae redactam esse, docte demonstravit a. u. c. 710. a. Chr. 44. nondum fuisse cum Creta coniunctam, idque non ante a. u. c. 727. a. Chr. 27., factum esse probabile reddidit.

N. 5362. p. 561. vocem *πολίτευμα* adhibitam esse ad varias gentes, quae Berenicen incolebant, distinguendas, coniicit Cavedonius in litteris conferens Strab. ap. Ioseph. Ant. Iud. XIV, 7, 2. et 2. Maccab. XII, 7. Hoc ut probabile sit ab initio factum esse, tamen Berenicensium civitas ipsa *πολίτευμα* vocatur, quemadmodum diximus in annotatione. Cuius rei argumentum peti potest ex verbis tituli n. 5361. vss. 17. 18. *τοῖς ἐκ τοῦ πολιτεύματος ἡμῶν Ἰουδαίοις*.

Post n. 5362. insere:

5362. *b*.

In parietinis *Berenices* (hodie locus est Bengasi) transcripsit Vattierus de Bourville; edidit Letronnius Revue archéol. V. 1848. p. 234.

⅂ΡΞΙΚΡΑΤΗΣ	*Π]ρ[α]ξικράτης*
ΠΑΜΕΙΝΟΝΟΣ	*Ἐ]παμείνονος*
ΑΠΟΛΛΩΝΙ	*Ἀπόλλωνι*
Δ - - - ΛΤΑΝ	*δ[εκά]ταν.*

Nomen *Πραξικράτης* habes etiam Vol. II. n. 2447. *b*. in Add.

5362. *c*.

Ibidem in anaglypho, quo repraesentatur femina inter duos pueros; transcripsit Vattierus de Bourville; edidit Letronnius Revue archéol. V. 1848. p. 433.

ΔΥΝΑΜΙΣΕΡΜΑLΛΕ

Δύναμις Ἑρμᾶ ἐτῶν λε̄.

N. 5365. p. 563. edita est in Mus. Burbon. T. IV. tab. v. Cf. Rad. Rochettus Lettre à Mr. Schorn. ed. alt. p. 66.

N. 5366. p. 563. ex schedis Texieri edidit Letronnius Journ. des Sav. 1848. p. 379 sq. Révue archéol. V. p. 284. Is exhibet tituli Graeci vs. 1. ΠΙΟΥ ΛΙωΙΓЄΜΙ, vs. 2. ΝΙωΙΜΑΡΚΙΑΝωΙ, vs. 3. ΠΡЄC ΒЄΥΤΗΙCЄ, vs. 4. extr. CΤΡΑ, vs. 5. init. ΤΗΓω, et extr. ΑΔΡΑ, vs. 8. ΔΑΜΑCЄΟΥCΙΟC, vs. 9. extr. ΒЄΥ, vs. 10. init. ΤΗΑΑΔΡΑ cet., vs. 13. extr. MAR CIANI, vs. 14. TESTAMENTOSIGNIFICAT.

D D

Tituli Latini vs. 1. . . . . . LIO. P. FILQVIR, vs. 3. extr. PROVINC, vs. 4. init. IAEMAC cet., deinde AYGG PROPR, vs. 8. PROPRPROVINCIAEAFRICAE. Reliquos versus omisit Letronnius.

Hinc in contextu litteris minusculis reddito tit. Graeci vss. 8. 9. legendum videtur *διὰ Δαμασέους Ἰοσαίφου*, quae nomina indolem peregrinam habent. Alterum nomen vide ne sit *Δαμασέας*, forma productiore pro *Δαμέας*, cuius genitivus nunc formatur *Δαμασέους*, quae terminatio aliquoties observatur in nominibus peregrinis, ut *Ταττής, Ταττέους* (n. 4321. *b.*), *Τεαττής, Τεαττέους* (n. 4365. 4366. *c. e.*). Neque erit cur hoc loco de *Δαμασκίου* cogitemus cum Letronnio. Alterum nomen formam peculiarem nominis *Ἰώσηπος* sistit. In tit. Lat. vss. 16. 17. Cavedonius in litteris coniicit scribendum esse *in Arabia, maiori [parte] temporis legationis eius*, statuens divisionem Arabiae in maiorem et minorem nullo fundamento niti. Eidem honores P. Iul. Geminii Marciani non in Arabia, sed Romae per legatos suos ab Adraenis dicati videntur. In quo ei non refragabor. Nam eius rei alia exempla habentur, ut honores Glitii Agricolae a civitate Graeca positi Augustae Taurinorum n. 6763. Ceterum honores Marciani Roma translati in Africam decreto decurionum Constantines, ubi ille mortuus videtur, expositi sunt. De homine honorato cf. nunc etiam n. 5366. *b.* in his Add.

Post n. 5366. adde:

5366. *b.*

In provincia Constantine in lapide muro portae inserto; ex schedis Texieri edidit Letronnius Journ. des Sav. 1848. p. 378. Revue archéol. V. 1848. p. 282 sq.

ΠΙΟΥΛΙΟΝΓΕΜΙΝΙΟΝ
ΜΑΡΚΙΑΝΟΝ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΣΕΒΑΣ
ΤΩΝΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ
ΥΠΑΤΟΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙ
ΟΔΗΜΟΣΑΔΡΑΗΝΩΝΠΕΤΡΑΙ
ΩΝΜΗΤΡoΠoΛΕΩΣΤΗΣΑΡΑ
ΒΙΑΣΔΙΑΚΛΑΥΔΙΟΥΑΙΝΕ
ΟΥΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥΕΥΕΡΓΕΤΗ
ΘΕΝΤΟΣΥΠΑΤΟΥΑΝΕΣΘ[ΗΣΕΝ]

in latere:

ΤΟΠΟΣΕΔΟΘΗ
ΨΗΦΙΣΜΑΤΙΒΟΥΛΗΣ

Π. Ἰούλιον Γεμίνιον Μαρκιανὸν, πρεσβευτὴν Σεβαστῶν ἀντιστράτηγον, ὕπατον, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀδραηνῶν Πετραίων μητροπόλεως τῆς Ἀραβίας, διὰ Κλαυδίου Αἰνέου πρεσβευτοῦ εὐεργετηθέντος ὑπ' α[ὐ]τοῦ, ἀνέσ[τησεν.

τόπος ἐδόθη ψηφίσματι βουλῆς.

Sic legit etiam Letronnius, nisi quod scripsit *Αἰνε[ί]ου* vs. 8. et praeter *ἀνέστησεν* vs. 10. proposuit etiam *ἀνέθηκεν*, si litteram Σ male insertam iudicares. Statua honoratur P. Geminius Marcianus legatus Augg. pro Praetore Arabiae ab Adraenis Petraeis, qui eundem honorarunt titulo n. 5366. Missum facio commentum Cavedonii, qui in litteris ad nos datis lectionem vs. 10. ΥΠΑΤΟΥ defendit, *εὐεργετηθεὶς ὑπάτου* esse beneficiarium consulis ratus.

N. 5369. p. 565. in lemmate nunc commemorari potest etiam Dux de Serradifalco Le antichità di Sicilia T. IV. tab. xx. qui tamen nomina illa solum honoris causa muro inscripta putabat, non ratione habita cuneorum denominationis. Rursus transcripsit Leakius Transact. of the Roy. Soc. of lit. Second Series Vol. III. p. 275. qui ad cun. vii. lectionem Thorlacii (Η)ΡΑΚΛ(ΕΟΣΕΥ)ΦΡΟΝ(ΙΟΥ) repetiit. Sobrie de his disputavit Henzenius Annal. inst. arch. 1848. p. 278.

N. 5370. p. 567. in contextu litteris minusculis expresso vs. 5. scribe: - - *ρίδας Στροβί[χου*, vs. 7. *Σώ]στρατος Σωστρά[του.* Nomen *Στρόβιχος* ex Luciano notum. Forma *Στρόμβιχος* usitatior est apud Athenienses. Conf. Vol. I. n. 933. Thucyd. I, 45. VIII, 5.

N. 5373. p. 568. commentatus est Osannus in Schneidewini Philologo I. p. 623 sq. parum fructuose.

N. 5375. p. 569. *a.* De omissa praepositione *ἐπὶ* in his titulis aliter statuendum videtur, qua de re disputabimus in Vol. IV.

N. 5376. p. 569. transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius Ind. scholarum in Univ. Caes. Dorpat. per semestre alt. a. 1848. habendarum, p. 6. n. 1. qui ita exhibet:

ΕΠΙΑΙΝΗΣΙΔ/. . Υ. . . . . . ΙΟΥ

Idem monet scripturam circulo comprehendi, in quo medium balaustium conspiciatur.

N. 5377. p. 569. transcripsit et edidit idem l. c. p. 7. n. 6. qui vs. 1. exhibet . . . ΑΙΝΙΟΥ et explicat ad modum nostrum. Sed videtur esse *[Φιλ]αινίου Σμινθίου.* Cf. n. 5539. 5619. *l.* 5674.

N. 5379. *c.* p. 569. transcripsit et edidit idem l. c. p. 6. n. 2. *b.* qui habet:

. . ΙΔΑ
. . ΘΕ . . ΟΣ

N. 5380. *b.* p. 570. in textu litteris minusculis expresso scribe *Κνιδ[ίων]* et dele quae de *Κνιδίῳ* citavimus. De vasculis Cnidiis, quorum copiam nuper

adstruxit Stoddart, infra dicemus. Ceterum hunc titulum transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius in Progr. Dorpat. quod paulo ante citavimus, p. 8. n. 12. qui ita exhibet:

ΚΝΙΔ...
ΕΥΚΡΑ↓
ΤΕΥΣ

N. 5380. *c*. p. 570. transcripsit et edidit Lud. Stephanius l. c. p. 6. ita:

ΕΠΙΙΙ.ΑΓΟΡΑΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Putat is credibilius esse scriptum fuisse ΤΙΣΑΓΟΡΑ, annotatque scripturam circulo comprehendi, in quo balaustium.

N. 5380. *e*. p. 570. transcripsit et edidit idem l. c. p. 6. n. 4. qui praebet:

ΕΠΙΘΕΣ.ΟΡΟΣΠΑΝΑΜΟΥ

N. 5381. *b*. p. 570. transcripsit et edidit idem l. c. p. 6. n. 5. qui vs. extr. habet ΑΠ...ΝΙΟΥ contendens Π certum esse, unde non mensis nomen, sed viri ibi fuisse arbitratur. Sed Γ nunc formam Π habet: recteque Mommsenius scripsit Ἀγριανίου.

N. 5382. *b*. p. 571. transcripsit et edidit L. Stephanius l. c. p. 7. n. 7. minus accurate. Inest balaustium.

N. 5382. *c*. p. 571. secundum titulum transcripsit L. Stephanius l. c. p. 7. n. 8. ita:

ΕΠΙΞΕ..
ΦΑΝΕΥΣ

N. 5385. p. 571. habet etiam Mommsenius Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1846. n. 67. Geminum Romae ap. Braunium transcripsit et edidit L. Stephanius l. c. p. 8. n. 14.

N. 5386. p. 572. Nomen non archontis, sed alius magistratus est. Qua de re disputabimus alio loco.

N. 5388. p. 572. Leontinis ap. Ielonem Schoellius Ien. Litt. Zeit. 1845. n. 74. p. 295. se dicit vidisse ansam ita inscriptam:

ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ
ΑΓΑΘΟΚΛΕ..
ΔΙΟΔΟΤΟΥ

quod ut per se improbabile est verum esse, ita Ludolfus Stephanius Ind. schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per sem. alt. a. 1848. habendarum p. 21. bene monet tres titulos a Schoellio in unum contractos videri, ac probabiliter eadem esse manubria quae Leontinis avecta nunc Romae extant apud Braunium. Cf. praeter ea quae adnotavimus ad n. 5328., etiam n. 5386. et n. 5748. *e*.

N. 5390. p. 572. scribe: est n. 5482. cf. n. 5440. 5751. 12.

N. 5390. *b*. 2. p. 572. transcripsit etiam L. Stephanius l. c. p. 8. n. 13. qui monet inesse bipennem.

N. 5391. p. 572. similia exemplaria etiam Agrigenti apud Raph. Politum et Acris (Palazzuoli) apud Iudicam haberi testatur L. Stephanius l. c. p. 10. n. 32.

N. 5392. p. 572. dele explicationem. Nomina restitui vix possunt. In fine autem vide ne fuerit [Κνι]δίων, ut dicta sit Cnidiorum, ut n. 5380. *b*. 5497. *b*. 5619. *e*. in his Add.

N. 5392. *b*. p. 573. transcripsit et edidit L. Stephanius l. c. p. 7. n. 11. qui monet in medio esse balaustium, et titulum esse integrum.

N. 5392. *c*. 3. p. 573. transcripsit et edidit L. Stephanius l. c. p. 7. n. 10. qui legit:

....
ΣΤΡΑΤΟΥ
ΕΡΜΕΙΟΥ

Vix recte. Verum puto quod tradidit Mommsenius. Nomen potest esse Ἀγεστράτου vel Πεισιστράτου (cf. n. 5751. 29.), vel Σωστράτου (cf. n. 5456. *b*. 26. in his Add.). Sequitur nomen mensis. Quod deinceps profertur ΤΙΜΟΥΣ, idem ex manubrio apud Iudicam transcripsit etiam L. Stephanius (p. 15. n. 96.), cui non satis constat, integer titulus sit necne. Incertum sane. Sed ΤΙΜΟΥΣ a Castello traditur n. 5566. et ΤΙΜΟΥΣ ex alio manubrio Alexandriae transcripsit Stoddartus (Transact. of the Roy. Soc. of Lit. Second ser. Vol. III. P. I. p. 115.) qui [Α]ΤΙΜΟΥΣ legendum putabat, ex eoque etiam n. 5654. ΑΤΕΜΟΥ refingebat. Hoc etsi falsum, tamen etiam nostra coniectura iam stare amplius non potest. Fortasse Τιμοῦς est a recto Τιμώ. Cf. ad n. 5444. in his Add. n. 5456. *b*. 41. in his Add. 5676. *c*. in his Add.

N. 5412. p. 576. non Βουλκα[κ]ία defendit Keilius in litteris ad me datis collato nomine Βουλκάκιος Vol. II. n. 3665. col. II. vs. 55. Fortasse recte.

N. 5414. p. 576. de nomine Χρώζουσα dubitat Keilius, non male is coniiciens [Σ]ώζουσα. Fortasse Χ, quod exspectatur in linea, in qua est Θ, incuria transcribentis delatum est in initium alterius versus; ut fuerit Θ(εοῖς) χ(θονίοις). [Σ]ώζουσα cet.

N. 5416. p. 577. initio scribe Πῖρος, quod nomen recte commendavit Cavedonius in litteris. Notum est numen fluvii Πεῖρος, quod translatum esse in hominem potest.

N. 5424. p. 578. transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius Ind. schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per semestre prim. a. 1848. habendar. p. 7 sq. vs. 3. ΓΡΟΣΤΑΤΕΙΣΑΝΔΡΕΣ; vs. 4. inter ΚΑΙ et ΑΦΡΟ ΔΙΤΑΙ aliquid spatii est, non tantum tamen, ut quattuor litteris sit locus; vs. 5. ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟ ΝΟΣ (lapsus quadratarii); vs. 7. ΔΙΟΝΥΣΙΔΩΡΟΣ, fortasse recte. Lectio a Stephanio tradita vs. 3. fulciri etiam aliis apographis videtur. Hinc dubium non est quin in lapide sit. Προστάτεις ἄνδρες scripsit Stephanius, qui nemini hoc offensioni futurum putavit. At hoc nihili est. Vitium quadratario imputandum. Προστάτας τοῦ δήμου intelligi posse Stephanius rebatur. Desidero argumentum. Nostra expli-

catio etiam nunc recto talo stat. Cognosces id praesertim ex collocatione dativorum Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτᾳ. Ceterum de coniunctione utriusque deae bene monet nuptialem naturam Veneri tributam ex cultu Erycinae, exemplo usus praeterea religionis Spartanae, in qua Veneri Ἥρας cognomen videmus concessum (Pausan. III, 13, 9.). Ceterum vs. 7. nunc legi potest Διονυσίδωρος.

N. 5425. p. 579. transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius Ind. schol. in Univ. Caes. Dorpat. per semestre prius a. 1848. habend. p. 6. Basis simillima n. 5426. sed paulo minor atque in inferiore parte corrosa. Vs. 1. init. ΕΠΙΗΡΑ...., vs. 2. extr. ΝΟ. pro ΝΟΥ, vs. 3. ΝΙΚΑ.ΙΩΝΑΡΤ cet., vs. 4. Ε.... ΟΣΘΕΟΦΙΛΟΥ, vs. 7. ΔΑΜΙΝΕΤΟΣ cet., vs. 9. ΦΙΑΙ ΣΤΟΥ. Deinde in fine lacuna notatur quattuor versuum. Ad nomen ΥΒΡΙΜΟΣ de forma Ὕβριλλος cogitavit Stephanius. Quem quintum agoranomum putavi vs. 4. col. dextr. Ε.....ΟΣΘΕΟΦΙΛΟΥ, eum septimum esse triacadarchorum nunc apparet ex apographo Stephaniano, in quo post ΑΓΑΘΩΝΟΣ spatium vacuum signatur. Itaque agoranomi etiam in hoc titulo quattuor recenseri putandi sunt. Sexti triacadarchi nomen in lacuna post vs. 9. interiit. Beneque Stephanius monet: ex numero septem triacadarchorum intelligimus, populum huius reipublicae in septem τριακάδας divisum fuisse; unde sequitur, quod Müllerus Dor. II. p. 82. de republica Spartana suspicatus est, τριακάδας hic non a numero ipsarum nomen duxisse, sed a numero gentium, quas singulae continebant.

N. 5426. p. 580. transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius Ind. schol. in Univ. Caes. Dorpatensi per semestre prius a. 1848. habendarum p. 4. Is habet vs. 1. ....ΨΙΛΟΚΡΑΙ..Σ......ΑΦΡΟΔΙΙΑΙ; vs. 4. verba ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ una linea inferius et sic deinceps ΦΡΑΔΑΤΗΡ cet. ita ut columna altera hoc modo incipiat:

ΤΡΙΚΑΔΑΡΧΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΚΑΙ
.ΑΜΟΚΡΑΤΗΣΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΟΣ ΦΡΑΔΑΤΗΡ

vs. 11. ΛΛ pro ΔΑ, vs. 12. col. dextr. ΜΗΝΗ pro ΜΕΝΕ. Idem lapidem ita describit: „Basis quadrata, ex terra cocta facta atque duos fere pedes alta, quae et in superiore et in inferiore parte parvis scamillis ornata et omnino optime conservata est."

N. 5427. p. 580. transcripsit et edidit L. Stephanius l. c. p. 5. „basis priori similis sed ex marmore ravo facta et in superiore parte aliquantum laesa". Vs. 1. vestigia litterarum ad dextram non notantur, vs. 2. vox ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ minoribus litteris scripta est propter angustias concessi reliquis spatii; vs. 3. ΣΑΛ...ΜΜΑΤΕΥΣ, vs. 4. col. 2. extr. ΤΗ. pro ΤΗΡ, vs. 5. extr. ΔΟΥ pro ΘΟΥ, vs. 6. init. .... ΜΟ.....ΙΑ, vs. 7. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΠ..ΩΝΟΣ..Ω ΣΙΣ cet., vs. 10. init. .Υ pro ΕΥ, vs. 11. ΕΥΚΛΗΣ ...ΙΛΙΑΚΟΥ. In siglo ΣΑΛ vs. 3. Stephanio tertium munus scribae latere videbatur, ut idem σαλ(πιγκτής) et γραμματεὺς et φραδατὴρ fuerit. Parum probabiliter.

N. 5428. p. 580. transcripsit et edidit L. Stephanius l. c. p. 7. Basis antecedenti (n. 5425.) similis. Vs. 1. ....ΔΙΟΣΑΦΡΟΔΙΤΑΙ, vs. 7. init. ΣΩΣΙΟΣ, vs. 11....ΟΡΘΩ...Λ..... Itaque initio scriptum fuerit: ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ Ποσει]διος Ἀφροδίτᾳ, ut n. 5425., vs. 2. forte Ἐπιτέλης Χάρωνος, vs. 3. male κ[αὶ] restituebat Stephanius, vs. 9. medelam probabilem respuit; nam eodem fere modo traditur a Stephanio: ΑΠΟ......ΥΣΜΙ....Α; etiam vs. 11. si verum est Ὄρθων, tamen lacuna notanda est post id nomen.

N. 5430. p. 581. repetiit L. Stephanius l. c. p. 8 sq. ex apographo, quod publicavit Iudica, Goettlingiani apographi ratione habita. „Inscriptum est pilae quadratae ex marmore factae neque ullo ornamento architectonico praeditae, cuius superior pars deest." Templa Ἀφροδίσιον (vs. 2. 22.), Κορεῖον (vs. 4. 6. 8. 10. 12. cet.), Ἀρτεμίτιον (vs. 14. 27.) lucos fuisse extra urbem sitos monuit Stephanius comparans δρυμὸν Ἀφροδίσιον Paus. VIII, 25, 1. Et sane Artemisium in valle quadam esse ex vs. 14. intelligimus ubi Βάλσα memoratur, i. e. βάσσα. Et Proserpinae lucum in illa valle fuisse Stephanius colligit ex operibus rupi illius montuosae regionis incisis, quae ipse de imaginibus Proserpinae explicat p. 20. Vs. 25. mercatum vini idem Stephanius prope speluncas quasdam ponit ad vinum conservandum aptas, quales multas in rupibus illorum montium deprehendit. Vs. 35. non male Stephanius legit ἐν πλυνίοις, ut deminutivum sit quale vs. 16. habetur Φρητίοις; πλυνοὶ vel πλυνία foveae sunt coriariorum. Vss. 37. 39. lege πετ' Ἴκελα. Sic probabiliter proposuit Stephanius coniiciens τὰ Ἴκελα montes quosdam qui aequalitate insignes erant, apte appellari potuisse. Similia certe Δίδυμα ὄρη (Strab. XIV, 647.) et *Gemelli colles* (Plin. H. N. III, 8, 88.). Πετὰ autem est ex dialecto i. q. μετά; recteque idem comparat formam Πεταγείτνυος tituli Coi. Vs. 41. 47. Λαμίας μασθοὶ eidem colles sunt, ut collis Boeotiae Γραὸς στῆθος ap. Xenoph. Hellen. V, 4, 50. Quod autem Λαμίας dicuntur μασθοί, recte monet Stephanius nihil aliud sequi, nisi Lamiae fabulam per totam Graeciam divulgatam hic quoque cognitam fuisse. Vs. 42. idem quum legat ΚΡΑ pro ΗΡΑ, de Κρασερίῳ intelligit oppido Siciliae, ut sit Κρα(σερίνῳ). Vs. 43. ἐν δρισὶ κακκαρικοῖς legit Stephanius putans esse saltus, in quibus sunt stabula armentorum, κακκαρικὰ autem ex dialecto quadam dictum esse pro καρκαρικά, siquidem Hesychius prodit: κάρκαρα. ἔνιοι τὰς μάνδρας. Ῥίνθων. Phot. κάρκαρον. τὸ δεσμωτήριον· οὕτω Σώφρων. Ingeniose illud quidem; sed coniecturam vir doctus ipse alia removit quam in Ind. schol. Univ. Dorpat. per alt. semestre a. 1848. p. 4. protulit coniectura non minus speciosa sed non magis stringente. Putat enim κακκαβικοῖς scribendum esse, ut saltus illi videantur de perdicibus (κακκάβαις) denominati, quam in rem apposite citavit Simmiae epigramma in Iacobsii An-

thol. Palat. VII, 203.:

οὐκέτ' ἂν ὕλῃσιν δρίος εὔσκιον, ἀγρότα πέρδιξ,
ἠχήεσσαν ἵης γῆρυν ἀπὸ στομάτων.

In talibus locorum nominibus satius est coniectura abstinere. Ceterum Stephanius consentit cum Goettlingio putante hunc titulum referendum ad aratores ex lege Hieronica constitutos; sed non demonstravit voci θεμέλιον s. θέμεθλον significationem inesse loci arandi.

N. 5431. p. 584. ex basi marmoris candidi transcripsit et edidit Stephanius l. c. p. 8. Vs. 3. habet ΝΥΜΦ.. ΙΕΡΩΝΟΣ, ex litteris evanidis prior O videtur esse; vs. 5. ΑΓΝΑΙΣΙΘΕΑΙΣ. Itaque scribe ἁγναῖσι θεαῖς, qua appellatione Cererem et Proserpinam intelligendas esse sponte patet. Ceterum titulum repetiit Keilius Allg. Litt. Zeit. Halle 1848. n. 164. p. 157.

N. 5438. p. 585. Signum ibi nomini appositum cerni etiam in nummis Gazae atque e religione Assyria aut Phoenicia derivatum videri monuit Cavedonius in litteris. Cf. Rad. Rochette Herc. Assyr. p. 379.

N. 5444. p. 585. transcripsit et edidit Lud. Stephanius in Progr. Dorpat. 1848. n. 14. n. 79. ita:

ΘΕΛΝΟΣ

An subest Θεανοῦς? Quod si esset, haberemus exemplum inscripti nominis mulieris. Cf. ad n. 5392. c. 3. in his Add.

N. 5447. p. 586. melius transcripsit et edidit L. Stephanius l. c. p. 11. n. 44.:

\- - - -
ΚΛΕΙΔΑ

recteque idem coniecit fuisse Ἐπὶ Ἀριστοκλείδα vel simile nomen.

N. 5448. p. 586. scribe: idem magistratus pro idem archon.

N. 5449. p. 586. accuratius dedit Lud. Stephanius l. c. p. 14. n. 86.:

ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ

Itaque scribendum Μενεστράτου. Idem ex alia ansa eiusdem musei profert n. 85.:

\- - - - - -
ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ

N. 5453. p. 586. transcripsit et edidit L. Stephanius l. c. p. 12. n. 57. ita:

ΕΠΙοΝΑΣ/.Ν<ΡοΕΣ..

Itaque, ut indicavimus, utrumque nomen decurtatum est. Notabis formam < pro Δ etiam alibi obviam in manubriis.

N. 5454. p. 586. accuratius dedit L. Stephanius l. c. p. 13. n. 61.:

\- - - - -
ΠΑΥΣΑΝΙΑ

unde probabile fit mensis nomen praemissum fuisse.

N. 5456. p. 586. Ἀρατοφάνευς an Πρατοφάνευς legendum sit, dubitari potest. ΑΡΑΤΟΦΑΝΕΥΣ quidem habetur n. 5668. 5751. 31. sed ΠΡΑΤΟΦΑΝΕΥΣ fulcitur titulo n. 5669. et alio Agrigenti transcripto a Stephanio l. c. p. 9. n. 23.: ΕΠΙΠΡ.. ΟΦΑΝΕΥΣ ΣΜΙΝΘΙΟΥ. Idem fortasse Aratophanes memoratur Vol. II. n. 3656. ubi scribendum ἐπ' ἱερέως Ἀρατοφάνευς, Σμινθίου. Nam Σμινθίου nomen est mensis. Nomen Ἀρατοφάνης extat etiam in titulo Rhodio ap. Ross. Hellen. I, 2. p. 105. n. 32. *a*.

Post n. 5456. adde:

5456. *b*.

Ibidem, in ansis vasorum in museo Baronis Iudica; transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius Ind. schol. in Univ. litt. Caes. Dorpatensi a. 1848. p. 10 sqq. n. 33 - 98. conf. p. 25.

1.

caput ΕΠΙΑ. Ἐπὶ Ἀ[θ]ανοδότο[υ].
radiatum ΑΝΟΔΟΤΟ.

Cf. n. 5481. 5503. *b*. 5504. 5654. *b*. *c*.

2.

ΕΠΙΑ.........
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀ - - - - - Ὑακινθίου.

3.

ΕΠΙΑΙΣΧΙ
\- - - - -

Ἐπὶ Αἰσχί[να - - -

4.

ΕΠΙΑΙΝ - - Ἐπὶ Αἰν - - - -
\- - - - - - - -

Potest esse Αἰνησιδάμου (conf. n. 5376. 5619. *b*.) aut Αἰνήτορος (n. 5751. 1.)

5.

ΕΠΙΑ..
ΞΑΝΔΡΟΥ
ΠΑ...ΟΥ

Ἐπὶ Ἀ[λε]ξάνδρου. Πα[νάμ]ου.

6.

ΕΠΙ..ΑΡ..ΟΡΑ
ΝΑΚ.ΟΣ

Ἐπὶ Ἀ[γ]οράνακ[τ]ος.

Cf. manubrium ex Olbia reportatum (p. 676. *b*.).

7.

ΕΠΙΑΝΑΞΙ
ΒΟΥΛΟΥ
ΘΕΣΜΟΦοΡΙοΥ

Ἐπὶ Ἀναξιβούλου. Θεσμοφορίου.

Cf. n. 5377. *d*. 5751. 4.

8.

ΕΠΙΑΠΕΤΟ
ΓΕΙΤΟΥ
ΑΓΡΙΑΝΙ..

Ἐπὶ Ἀ[ρισ]τογείτου. Ἀγριανί[ου].

9.

ΕΠΙΑΡΙ
ΣΤΕ.Σ

Ἐπὶ Ἀριστέ[ο]ς.

De forma Ἀρίστευς cogitavit Stephanius, ut sit nominativus Ἀρίστης, ut in nummo Dyrrhachii ap. Mionnet. Suppl. III, 331. Cf. infra 28.

10.

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΥ
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀριστοδάμου. Θεσμοφορίου.

Cf. n. 5619. *c.*

11.

ΕΠΙ/..Ε
ΜΑΧΟΥ

Ἐπὶ [Ἀγ]εμάχου.

Stephanius coniecit Ἀρχεμάχου. Nomen Ἀγέμαχος redit in titulis ex Aegypto reportatis n. 50. 51. (Transact. of the Roy. Soc. of litt. II. III. p. 113.)

12.

ΕΠΙΑΥ...ΡΑΤΕΥΣΠΑ...ΟΥ
(balaustium)

Ἐπὶ Αὐ[τοκ]ράτευς. Πανάμου.

13.

ƆΟΙΜƎΘΟΜΑΔΙΠƎ
(balaustium)

Ἐπὶ Δαμοθέμιος.

Cf. n. 5379. *b. c.* 5661. *c.* et p. 676. *b.*

14.

ΕΠΙΔΑΜΟ
ΚΛΕΥΣ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Δαμοκλεῦς. Ὑακινθίου.

Est ex alio manubrio atque n. 5439.

15.

ΕΠΙ....ΚΛΕΥΣΒΑΔΡ..

Ἐπὶ [Δαμο]κλεῦς. Βαδρ[ομίου].

16.

ΕΠΙΘΕΑΙ
ΔΗΤΟΥ
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ

Ἐπὶ Θεαι[τ]ήτου. Θεσμοφορίου.

Idem nomen cum eodem vitio habes n. 5662.

17.

ΕΠΙΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΥ
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Κλειτομάχου. Ἀγριανίου.

Cf. n. 5518.

18.

ΕΠΙΚΛΕΩ
ΝΥΜΟΥ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ

Ἐπὶ Κλεωνύμου. Ἀρταμιτίου.

Vide n. 5521. cf. n. 5520. 5547. *b.* 5665.

19.

ΠΙΚ...ΚΡΑΤΕΥΣΖΗΝΩΝ
(balaustium)

[Ἐ]πὶ Κ[λευ]κράτευς. Ζήνων.

De eponymo cf. n. 5381. *b.* 5519. 5664. *b. c.* 5751. 23.

20.

ΕΠΙΝΙΚΑΣ.
.ΟΡΑΑΓΡΙ
ΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Νικασ[αγ]όρα. Ἀγριανίου.

Cf. n. 5382. 5382. *b.*

21.

ΕΠΙΞΕΝΟ
ΦΑΝΙΟΥ
ΠΑΝΑΜΟΥ

Ἐπὶ Ξενοφάν[ευς]. Πανάμου.

Cf. n. 5382. *c.* 5527. et p. 676. *b.*

22.

ΕΠΙΠΑΥ
ΣΑΝΙΟΥ (sic)
.ΑΛΙΟΥ

Ἐπὶ Παυσανίου. [Δ]αλίου.

Nota formam genitivi.

23.

ΕΠΙΠΑΥΣΑΝΙΑΑΡΤΑΜΙ

Ἐπὶ Παυσανία. Ἀρταμι[τίου].

Cf. ad n. 5382. *d.*

24.

ΕΠΙΠΑΥΣΑΝ - - - - -
(balaustium)

Ἐπὶ Παυσαν[ία]. - - -

25.

ΕΠΙΠΥΘΟΔΩ - - - - - -
(balaustium)

Ἐπὶ Πυθοδώ[ρου. - - -

Cf. n. 5670. 71. 71. *b.*

26.

ΕΠΙΣΩ
ΣΤΡ..ΟΥ

Ἐπὶ Σωστρ[άτ]ου.

Cf. n. 5489. 5535.

27.

ΕΠΙΤΙΜΑΣΑΓ
Ο.Α
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Τιμασαγό[ρ]α. Ἀγριανίου.

Cf. n. 5384. *b.* 5751. 32.

28.

.....ΝΩΟΣΙΕΡΕΥΣΑΣ⁻ΥΜΗ<ΗΣ

Ἐπὶ Μί]νωος ἱερευς. Ἀστυμήδης.

Sic legit Stephanius, de nominativo ἱέρης provocans ad Ahrens. de dial. Dor. p. 236 sq. De forma < pro Δ cf. ad n. 5453. in his Add.

29.

ΠΑΝΑΜΟΥ
ΕΠΙΓΟΝΟΣ

Πανάμου. Ἐπίγονος.

Cf. n. 5751. 14. ubi idem manubrium.

30.

. ΑΡΣΙΑ
.. ΔΡΟΜΙΟΥ

Μ]αρσ[ύ]α. [Βα]δρομίου.

Cf. n. 5448. 5560. 5619. *g.* 5525. *b.* et p. 676. *b.*

31.

ΑΓΡΙΑΝΙΟΥΠΥΘΟ . . . . .

Ἀγριανίου. Πυθο - - - -

Fortasse Πυθογένευς, ut n. 5492. *b.* 8.

32.

. . . . ΑΚΙΝΘΥΟΥ (sic)

- - - Ὑ]ακινθ[ί]ου.

33.

ΑΘΑΝΟ
ΔΟΤΟΥ — Ἀθανοδότου. Cf. n. 5503. *b.*

34.

ΑΚΟΝΤΙΑ (caduceus) — [Δρ]ακοντίδ[α].

35.

Α
ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ
Σ — Ἀριστάρχου. Cf. n. 5751. 5.

36.

ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ — Ἀριστίωνος.

Conf. manubria Olbiae reperta.

37.

ΑΡΙΣΤΟΥ — Ἀρίστου.

38.

Α. ΡΙΣΤΟΚΛΕΥΣ (balaustium) — Ἀριστοκλεῦς. Cf. n. 5676. *b.*

39.

ΒΙΩΤΩΟΣ — Βιώτωος.

Formatum videtur ut Μίνως. Idem nomen decurtatum ΒΙΩ vel ΒΙΩΤ crebro reperiri in manubriis testatur Stephanius.

40.

. . . . . ΟΞΕΝΟΥ - - - - -
(balaustium)

[Τιμ]οξένου. - - - - -

Stephanius Δαμοξένου proposuit. Titulum ΤΙΜΟ ΞΕΝΟΥ cum balaustio habet Stoddartus in ansis ex Aegypto reportatis (Transact. of the Roy. Soc. of litt. II. III. p. 121.).

41.

ΔΙΟΚΛΕΙΑΣ — Διοκλείας.

Ita inscripta multo exemplaria vidit Stephanius tradens nonnulla thyrsum impressum habere. Hinc existimandum de n. 5676. *c.* Pro peculiari forma nominis Διοκλέης habet Stoddartus, quia in nummis Rhodiorum apparet etiam Διοκλῆς.

42.

ΕΥΚΛΕΙΤΟΥ (caduceus) — Εὐκλείτου.

Cf. n. 5557. 5751. 15. et infra n. 43.

43.

ΕΥΚΛΕΙ
ΤΟΥ (caduceus) — Εὐκλείτου. Vide supra n. 42.

44.

ΙΕΡΩΝΟΣ (caduceus) — Ἱέρωνος.

Cf. n. 5751. 20. et p. 676. *b.*

45.

ΙΜΑ

Quod olim ex n. 5751. 21. ΙΜΑΡΑΤΟΥ petivi auxilium (cf. n. 5547. *c.* 5619. *h.* 5673. 5751. 43.), nunc, posteaquam Stephanius manubria invenit ΤΙ ΜΑΡΑΤΟΥ inscripta (cf. infra n. 56.), valde lubricum videtur.

46.

ΙΦ

47.

. ΑΤΡΟΔΩΡΟΥ — [Μ]ατροδώρου.

48.

- - - - - -
ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ — - - - - - Μενεστράτου.

Cf. ad n. 5449. in his Add.

49.

ΜΕ

50.

ΜΙΔΑ (caduceus) — Μίδα. Cf. n. 5751. 26.

51.

ΝΑ

52.

ΝΑΞΙΟΣ

In aliis manubriis quum legatur . . . ΑΞΙΟΣ vel . . . . ΞΙΟΣ, Stephanius qui ipse de integritate tituli dubitat, bene monet incertum esse quid nominis sit: potest enim esse et Νάξιος et Ἀνάξιος, a recto Ἄναξις.

53.

ΝΙΚΙΑ — Νικία. Cf. n. 5751. 27.

54.

ΠΑCΙѠΝ — Πασίων.

55.

Σ. ΦΡΟΣ
.. ΟΥ (caduceus) — Σ[ω]φροσ[ύν]ου.

56.

ΤΙΜΑΡΑΤΟΥ — Τιμαράτου.

Plura manubria cum hoc nomine repperit Stephanius.

56. *b.*

ΤΙΜΟΥΣ — Τιμοῦς.

Cf. ad n. 5392. *c.* 3. in his Add.

57.

ΦΙΛΑΙΝΙΟΥ — Φιλαινίου.

Cf. n. 5539. 5619. *l.* 5674.

58.

ꟽΟΙꝘΑΠ — Παρίων.

Itaque vasculum Pariis debetur. Nota populi nomen.

59.

ΧΑΡΙΞ (litteris ἐκτύποις, non προτύποις.) Χαρίξ(ενος)?

60.

ΕΛΩ

An subest Ἕλωρις nomen obvium in Sicilia?

61.

ΑΙΛΙΟΥ — Αἰλίου.

62.	63. in circulo:	64. in circulo:
ΛΑ	ΑΛ ΚΙCC	Κ

Tituli 59-64. ex recentiore aetate sunt.

N. 5464. p. 587. dicit de hoc phallo etiam Gerhardus Hyperb. Stud. I. p. 317.

N. 5465. b. p. 588. scribe Φηλικίσ(σ)ιμος. Monuit Keilius in litteris ad me datis.

N. 5471. p. 590. vs. 1. scribe Λανθάνουσα ἡ καὶ Ἀγάθη. Cf. ad n. 4210. in his Add.

N. 5472. p. 590. b. scribe magistratum pro archontem.

N. 5475. p. 592. a. in contextu litteris minusculis expresso vs. 28. scribe: τριακοντάμερο[ν], καθά κα [ἁ] βουλὰ καταν[α]γραφήσῃ. Quod ibid. p. 592. b. monui Gelam restitutam esse, id Cavedonius in litteris docuit comprobari nummis Gelensium aeneis nota quadrantis Romani insignibus.

Ibid. p. 593. b. lin. 18. scribe Ἱστίειος; lin. 19. scribe vs. 80. pro vs. 81.

N. 5484. p. 594. scribe ἐπὶ Θε]υδάμου.

Post n. 5490. b. p. 595. adde:

5490. c.

In oppido Caltagirone apud Philippum Perticone, in ansis diotarum; transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius Index Schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. 1848. habendarum p. 15 sq. n. 99. 100.

a.	ΑΝ....ΑΟΥ	Ἀν[αξιλ]άου.
	in altera ansa:	
	Ε..ΠΡ......	Ἐ[πὶ] Πρ.....
	ΠΑΝΑΜΟΥ	Πανάμου.
b.	.....ΣΤΟΥ	- - - στου.
	in altera ansa:	
	..ΙΜΟ..Λ...	[Ἐπ]ὶ Μο[λπαγόρα].
	ΠΑΝΑ..ι	Πανά[μου].

Ita bene legit Stephanius.

Post n. 5491. p. 596. insere:

5491. b.

In disco aeneo mutilo prope Tibur reperto in loco Gavignano; edidit Garruccius Bull. arch. Napol. VI. p. 60.

	- - - - - - - - - - - - - - - - - [προσδεξάμεν-
ΟΣΑΝΑΛΩ	ος ἀναλώ[ματα - - - - - - - - - - τὰν συλ-
ΛΟΓΑΝΤΑΣΠΟΛ	λογὰν τᾶς πόλ[ιος - - - - - - - - - - - - - -
ΣΩΣΤΕΑΥΤΟΥΣΕΝ	ς ὥστε αὐτοὺς ἐν - - - - - - - - - - - - - - -
ΕΣΘΑΙΤΑΝΤΕΠΑΡΟΧΑΝ	εσθαι, τάν τε παροχὰν - - - - - - - - - - - -
ΑΠΕΛΥΣΕΤΕΣΠΚΡΟΧ	ἀπέλυσε τ[ῆ]ς προ - - - - - - - - - - [τῷ δὲ μουνι-
ΚΙΠΙΩΙΤΩΝΑΚΡΑΓΑΝΤΙ	κιπίῳ τῶν Ἀκραγαντί[νων πάτριόν ἐστι καὶ ἐκ προγόνων παραδεδο-
\ΕΝΟΝΤΙΜΕΙΝΤΟΥΣΑ	μ]ένον τιμεῖν τοὺς ἀ[γαθοὺς ἄνδρας καὶ προϊσταμένους αὐτοῦ, ἐ-
ΠΙΑΓΑΟΑΤΥΧΑΚΑΙΣΩ	πὶ ἀγα[θ]ᾷ τύχᾳ καὶ σω[τηρίᾳ δεδόχθαι τῷ δάμῳ καὶ τῷ συνκλήτῳ
ΤΩΝΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝ	τῶν Ἀκραγαντίν[ων τὸν δεῖνα - - - - - - εἶμειν πρό-
ΞΕΝΟΝΚΑΙΕΥΕΡ	ξενον καὶ εὐερ[γέταν - - - - - - - - - - - -

Fragmentum decreti Agrigentinorum, quo aliquis bene meritus de eorum municipio proxenia honoratur. Vss. 6-10. similiter composuit Garruccius ad exemplum tituli n. 5491. parum is feliciter tentans vss. 3. 4. ἐν [ἐνδείᾳ τῶν χρημάτων τᾶς εἰσφορᾶς ἀντιλαμβάν]εσθαι, qui versus restitui non possunt. Vs. 5. idem putabat legi posse ἀπέλυσέ τε σπ κροχ[είρως], quod esset: „ed erogò dramme 280 liberamente"; inepte. Littera Κ falsa est.

Post n. 5492. p. 597. insere:

5492. b.

Composuimus hoc loco inscriptiones ansarum, quas *Agrigenti* apud Raphaelem Politum transcripsit Ludolfus Stephanius Ind. lect. in Univ. Caes. Dorpat. per alterum semestre a. 1848. habendarum p. 8. 9. 10.

1.

ΕΠΙΑΓΕ
ΣΤΡΑΤΟΥ
(caput galea ornatum)

Ἐπὶ Ἀγεστράτου.

2.

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟ
ΓΕΙΤΟΥ
ΑΙ..ΛΝΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀριστογείτου. Ἀ[γρια]νίου.

3.

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΜΑ
ΧΟΥ
ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀριστομάχου. Ἀγριανίου.

4.

ΕΠΙΔΑΜΑΙΝΕΤΟΥΔΑ/...
(balaustium)

Ἐπὶ Δαμαινέτου. Δα[λίου].

5.

ΕΠΙΔΑΜΑΙΝΕΤΟΥΚΑΤΑΝΙΟΥ
(balaustium)

Ἐπὶ Δαμαινέτου. [Π]α[ν]ά[μ]ου.

6.

ΕΠΙΠΡ..ΟΦΑΝΕΥΣΣΜΙΝΘΙΟΥ

Ἐπὶ Πρ[ατ]οφάνευς. Σμινθίου.

7.

ΕΠΙ..ΘΟ
ΔΩΡΟΥ
ΠΑΝ.ΜΟΥ

Ἐπὶ [Πυ]θοδώρου. Παν[ά]μου.

8.

ΑΓΡΙΑΝΙΟΥΠΥ...ΕΝΕΥ
(balaustium)

Ἀγριανίου. Πυ[θογ]ένευ[ς].

9.

Α΄ΡΟΔΙΣΙΟΥ (balaustium) Ἀ[φ]ροδισίου.

10.

ЄΥΤΥΧΙΔΑ
ЄΥΤΥΧΙΔΑ
Εὐτυχίδα.

11.

ΝΙΚΙΑΣ Νικίας.

12.

ΣΤΡΑΤΩΝ (flos et uva) Στράτων.

N. 5497. p. 598. huius fragmenti mentionem iniicit Rad. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 217. In annotatione nostra scribe *magistratus* pro *archon*.

N. 5497. *b*. p. 598. scribe Κνιδί[ων] et dele quae citavimus de Κνιδίῳ. Cf. ad n. 5380. *b*. in his Add. Ante Ἀγαθοδώρου punctum pone.

N. 5501. p. 598. L. Caecilius L. f. Metellus est L. Caecilius Metellus Consul a. u. c. 686. a. Chr. 68. qui biennio ante in Sicilia adversus piratas rem prospere gessit (Liv. Epit. xcviii.). Monuit Cavedonius in litteris.

N. 5503. *b*. p. 599. exemplum geminum extat Neapoli ap. Princip. di S. Giorgio, ut video ex schedis Mommsenii:

ΑΘΑΝΟ
ΔΟΤΟΥ (cornucopiae)

N. 5504. p. 599. Numerales ita ordina: n. 5481. 5654. *b*. Cf. n. 5503. *b*. et ad n. 5751.

N. 5508. *b*. p. 599. scribe magistratu p. archonte.

N. 5512. p. 600. forma singularis Ἀρχοκράτης nunc fulcitur etiam simili titulo ex Aegypto reportato (Stoddart. Transact. of the Roy. Soc. of Litt. Ser. II. Vol. III. p. 113. n. 49.).

N. 5517. p. 600. scribe: archon idem est n. 5380. *f*.

N. 5523. p. 601. falso Stoddartus Transact. of the Roy. Soc. of Litt. II. III. p. 116. legebat Κραταγόρα.

N. 5525. p. 601. in lemmate scribe vasis. Forma ΑΙΝΚΤΟΡΟΣ depravata est ex ΑΙΝΗΤΟΡΟΣ scribe igitur utrobique [Α]ἰν[ή]τορος coll. n. 5751. et infra codicem.

N. 5525. *b*. p. 601. scribe magistratus p. archon.

N. 5526. p. 601. initio tituli Ἀφαννῶν vel alius populi nomen subesse putabat L. Stephanius Progr. Dorpat. 1848. p. 18. Haud probabiliter. Probabilius nomen subesse magistratus.

N. 5531. p. 602. nominativus bene se habet. Potest esse magistratus figlinarum; quorum nomina interdum etiam casu recto ponuntur. Initio fortasse fuit [Πεδαγειτν]ύου.

N. 5537. p. 602. vide ne fuerit ΕΠΙΤΙΜΑΡΑΤΟΥ.

N. 5539. p. 603. scribe nomen pro archon.

N. 5542. p. 603. fragmenta *a*. *b*. *c*. nunc habeo etiam ex schedis Mommsenii, qui tit. *a*. vs. 2. init. habet ΙΟΔΩΡΟΥ. Scissura lapidis facit, ut crura litterae Ω disiuncta appareant.

N. 5543. p. 604. habeo etiam ex schedis Mommsenii. Ibi vs. 1. ΤΙΤΤΕΛΟΥΑΠΠΕΙΡΑΙΟΣ.

N. 5544. p. 604. denuo transcripsit et tractavit I. Hoggius Transact. of the Roy. Society of literature. Sec. series Vol. II. 1847. p. 194 sqq. qui commemorat coniecturas inanes D. Salv. Mariae di Blasi Memorie per servire alla storia letteraria di Sicilia, Palerm. 1756. T. I. P. IV. p. 44. et p. 55. quas tetigit etiam Castellus. Hoggius, cuius apographum hoc est:

ΑϹΩΤΗΡΙΔ
ΙΑϹΧΑΡΙΝ

haec exsculpsit:

ΑΙΝΕΙΑϹΩΤΗΡΙΔ
ΟϹΙΘΙΑϹΧΑΡΙΝ

quae mera hariolatio est, ut taceam nomen ΔΟϹΙΘΙΑ nullum esse. Nimirum putavit ille templum Segestanum hoc titulo dedicatum esse Aeneae, a quo Segestam urbem conditam esse fabulabantur (Cic. c. Verr. Act. II. IV. c. 33.), idque pingui doctrina demonstrare conatus est.

N. 5545. p. 604. nunc habeo etiam ex schedis Mommsenii. Vs. 2. extr. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟ, vs. 4. ΤΩΝ ΕΡΓΩΝΤΟΥΑΝΔΡΕΩΝΟ; ceterum ubique Α pro Α.

N. 5546. p. 605. habeo ex schedis Mommsenii. Vs. 1. \ΤΕΟΝΤΟΣΦΑΩΝΟΣ, vs. 2. ΝΟΣΣΩΠΟΛΙ ΑΝΟΥ, vs. 3. ΕΟΝΤΟΣΞΕΝΑΡΧΟΥ, vs. 4. ΥΞ ΤΑΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ, vs. 5. .ΝΟΥΤΩΝΕΡΓΩΝ, vs. 6. ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ.

N. 5547. *c*. p. 605. de coniectura nostra dubitari potest. Cf. ad n. 5456. *b*. 45. in his Add.

N. 5551. p. 606. vs. 5. Λατωρωνιανοῦ male scriptum est pro Λατρωνιανοῦ. Cavedonius in litteris monuit intelligendum esse Latronianum Correctorem Siciliae a. p. Chr. 314. (Euseb. Hist. eccl. X, 5. conf. Noris. de numm. Dioclet. et Licin. cap. III.)

N. 5557. p. 607. dele quod uncis inclusimus (ni-

si fuit Εὐκλεί(δου) et vide n. 5456. *b*. 42. 43. in his Add.

N. 5560. p. 607. scribe magistratus pro archon.

N. 5586. p. 611. tituli vss. 4. 5. 6. ex schedis Gualtheri edidit Muratorius T. III. p. MDCCXXV. 14. atque iterum T. III. p. MDCCLXXVII. 15. unde exhibuimus ad n. 5749. ubi delendus tit. *c*.

N. 5594. p. 614. vs. 31. extr. scribe ΩΣοΤΕΡ ΜΩΝ si quo in exemplari non ita expressum sit. Ibid. p. 619. *a*. post med. ὁ Ὀπικανός, cui nomen probabiliter factum ab Opicis Campanis per Siciliam vagantibus, ut bene monuit Cavedonius in litteris (cf. Annal. Inst. arch. Rom. I. p. 151.)

N. 5595. p. 620. de usu cognominum apud Aphrodisienses cf. Boeckh. ad Vol. II. n. 2748.

Post n. 5613. p. 622. insere:

5613. *b*.

In marmore Siculo candido inter oppidum Pacta et veterem Tyndaridem in praedio Orti del Vescovo reperto, in quo repraesentatur figura muliebris ante aram sinistra sublata canistrum tenens, dextra, ut videtur, taedam; ab altera parte ad aram accedunt homo et duae feminae, quae tres figurae minore modulo expressae sunt, ita ut figura muliebris pro persona numen repraesentante haberi debeat; ex schedis Pogwischii edidit H. Brunnius Annal. Instit. archeol. Rom. Vol. XXI. 1849. p. 264 sqq. tab. H.

ΠΡΩΤΟΣΚΑΙΜΕΝΙΙΙΠΗΑΡΤΕΜΙΔΙΕΥΠΡΑΞΙΑΙ

Πρῶτος καὶ Μενί[π]πη Ἀρτέμιδι Εὐπραξίᾳ.

Epitheton Dianae Εὐπραξία ad animum deae virginis per puellas μελλονύμφους placatum referri videtur. Quam in rem faciunt verba Schol. Theocr. II, 66. a Brunnio allata: ἐκανηφόρουν δὲ τῇ Ἀρτέμιδι αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τὸ λοιπὸν φθείρεσθαι. Cf. n. 4362. κανηφόρος θεᾶς Ἀρτέμιδος. Venerem Πρᾶξιν cognominatam (Paus. I, 43, 6.) comparavit Brunnius, qui praeterea de cultu Dianae apud Tyndarenses obtinente ad Praef. Schol. Theocr. init. provocavit.

N. 5615. p. 623. statuo nunc ναωρός, quod in ναῦρος mutatum dixi, ut θεωρὸς in θεῦρός, esse hoc loco i. q. νεωκόρος, ἱεροκόμος. Etymon igitur est ναός, ut Panofka voluit, non ναῦς. Similiter statuunt etiam Keilius Allg. Litt. Zeit. Halle 1848. n. 164. p. 159. et Ahrens. de dial. Dor. p. 13.

N. 5619. *d*. p. 625. forma Ἀρχοκράτης nunc fulcitur simili titulo. Cf. ad n. 5512. in his Add.

N. 5619. *e*. ibid. scribe Κνι[δίων] et pone interpunctionem post Διονυσίου, denique dele quae de Κνιδίῳ citavimus.

N. 5619. *g*. ibid. scribe magistratus pro archon.

N. 5619. *h*. ibid. de ΙΜΑ cf. nunc ad n. 5456. *b*. 45. in his Add.

N. 5619. *l*. ibid. scribe magistratus pro archon.

N. 5623. p. 626. lectio ΚЄΛСЄΙ quum collatis aliis fragmentis similibus confirmetur, aut Κελσεῖ[νος] intelligendum est (cf. Bullett. arch. Nap. II. p. 138.) aut pro genitivo Latino habendum litteris Graecis scripto. Monuit Cavedonius in litteris.

N. 5640. p. 640. *a*. lin. 12. menses Sicilienses ita nunc intelligas, ut sint menses ex supellectile in Sicilia reperta oblati. Cf. ad n. 5751. p. 676. *a*. in his Add.

N. 5644. p. 651. monumentum positum videri C. Marcello M. f. M. n. qui Siciliae saluti fuit contra Verris latrocinia (Cic. in Verr. accus. II, 3, 8. cf. Orell. Onomast. Cic. T. II. p. 155.) monuit Cavedonius in litteris. Idem siglo Γ coniicit significari statuam ordine ΙΙΙ dicatam in foro.

N. 5648. p. 652. ex tegula ex theatro Tauromenitano proveniente transcriptum nunc misit Iulius Friedlaender. Tegula ad dextram hodie mutila est, unde apographum hoc exhibetur:

ΕΡΜΑΗΡΑΚ/

N. 5649. *h*. p. 654. vs. 5. de locutione ἐς ἠέρα πολλὸν ἱεῖσαν Cavedonius in litteris comparat ἀεροδρόμον ὕδωρ n. 4535. (vide Add. ad h. t.). In titulo Latino idem mavult suppleri: vs. 2. [*marmorum la*]*be foedatum*, vs. 3. *corruptione* [*formaru*]*m*, vs. 6. [*providenti*]*a*, vs. 7. [*restitut*]*um*, vs. 8. [*municipii Catinensiu*]*m*, vs. 9. [*inst*]*ante*. (Conf. Orelli Collect. inscrr. Latt. n. 3181.). Fl. Ambrosius hic Cavedonio videtur idem esse Ambrosius, quem ad Augustos Siciliae commune legavit (Symmachus ad Ausonium I. Epist. XI.).

N. 5653. p. 655. scribe magistratus pro archon.

N. 5659. p. 656. geminum titulum ex ansa vasis Agrigenti apud Raph. Politum transcripsit Lud. Stephanius Progr. Dorpat. 1848. p. 9. n. 18. ubi vs. 3. legit: ΑΙΙΑΜΙΙΙΟΥ i. e. Ἀρταμιτίου.

N. 5662. p. 657. Idem nomen eponymi cum eodem vitio scripturae extat n. 5456. *b*. 16. in his Add. unde intelligendum Θεαι[τ]ήτου. Nomen Θεαίτητος obvium etiam in aliis titulis Rhodo oriundis.

N. 5663. p. 657. nomen aliter se habere videtur. Fortasse est ἐπὶ Κάλλιος, insequente nomine magistratus alius: Πατρα[ῖο]ς.

N. 5667. p. 657. in litteris minusculis scribe Παυσανία.

N. 5669. p. 658. Πρατοφάνευς legendum esse vix dubium est, postquam etiam Lud. Stephanius (Progr. Dorpat. 1848. p. 9. n. 23.) Agrigenti ex manubrio idem nomen reportavit. Cf. ad n. 5456. in his Add. Dele igitur: *idem archon habetur n.* 5456. 5668. 5751. 31.

N. 5673. p. 658. de ΙΜΑ cf. nunc ad n. 5456. *b*. 45. in his Add.

N. 5674. p. 659. scribe: magistratus pro archon.

N. 5676. p. 659. eundem titulum etiam Agrigenti ap. Raph. Politum repperit Lud. Stephanius Progr. Dorpat. 1848. p. 10. n. 26.

N. 5676. *c*. p. 659. scribe Διοκλείας. Cf. ad n. 5456. *b*. 41. in his Add.

N. 5723. p. 667. nomen Ῥεστοῦτος pro Ῥεστιτοῦτος videtur tutum esse exemplis inscriptionum Latinarum. Cf. Orelli Collect. inscrr. Latt. T. I. p. 208. n. 894. Monuerunt Keilius et Cavedonius in litteris, hic provocans ad Marin. fratr. Arv. p. 182. Cavedonius praeterea coniicit vs. 6. [τὴ]ν ἔνβασιν scribendum videri, quod sit i. q. τὴν εἴσοδον, *ingressum, aditum*.

N. 5724. p. 667. in lemmate lin. 3. post mentionem Hagenbuchii adde: cf. eiusdem Epist. epigr. p. 418. Ceterum nomen Ῥοδογούνης tulit etiam uxor altera Demetrii Nicatoris regis Syriae, quae a Cleopatra, aeque ac Demetrius ipse, necata fuerit, ut monuit Cavedonius litteris (Appian. Syriac. 68.).

N. 5747. p. 672. citavit Eckhel. D. N. Vol. I. p. 228. cf. Orell. Coll. inscrr. Latt. n. 152. Utrumque titulum, Graecum et Latinum, admodum suspectum putat Cavedonius in litteris. Nescio quam vere.

N. 5748. p. 672. de cultu dearum Matrum cf. Welckerum in Gerhardi Diar. archaeol. a. VII. (Denkmäler und Forschungen) 1849. p. 7 sq. De glandibus plumbeis nuper Caietanum de Minicis Rom. 1844. 4. disseruisse monuit Cavedonius in litteris.

N. 5748. *e*. p. 673. videri potest scribendum esse Ἀρίστο[υ]. Cf. n. 5456. *b*. 37. in his Add. Tertium titulum repetiit Lud. Stephanius Progr. Dorpat. 1848. p. 8. n. 16. qui tradit ΜΗΝΟΘΕΜΙΟΣ monetque bipennem impressam esse, non caduceum.

N. 5749. p. 674. tit. *a*. Neapoli vidit Martorellus qui transcriptum de anaglypho parvi marmoris edidit Thec. calam. T. II. p. 470. ita:

ΑΘΗΝΟΔΩΡΑΑΝΤ...
ΧΟΥΧΡΗΣΤΗ
ΧΑΙΡΕ

Tit. *b*. Neapoli transcriptum Gorius communicavit cum Hagenbuchio, qui edidit Epist. epigr. p. 467. n. 8. ita:

ΘΕΟΔΟΤΗΙΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣ
ΧΑΙΡΕ

Hinc uterque titulus in Neapolitanis reponendus esset sive inde oriundus censetur sive aliunde Neapolin delatus. Certe quod in lemmate coniecimus Dufournyum lapides e Sicilia reportasse, nunc apparet non confirmari. Sero accepi Hagenbuchii Epist. epigr. quo libro si Boeckhio uti licuisset schedas componenti, etiam n. 5763. (Vol. II.) ad inscriptiones Neapolitanas rettulisset. De tit. *c*. vide ad n. 5586.

N. 5751. 6. p. 674. transcripsit et edidit Lud. Stephanius Progr. Dorpat. 1848. p. 6. n. 2. qui carpit Mommsenium scribentem ΑΡΙΣΤΥΓΕ.

N. 5751. 9. ibid. non patris nomen sed alius magistratus subiectum videtur.

N. 5751. 12. ibid. scribe: archon Damocrates est n. 5482. Cf. n. 5440. 5390.

N. 5751. 21. ibid. scribendum videtur [Τ]ιμαράτου. Vide n. 5456. *b*. 45. 56. in his Add.

N. 5751. 22. p. 675. habet etiam Stephanius l. c. p. 8. n. 15. scriptum ut Mommsenius tradidit.

N. 5751. 22. ibid. scribe magistratus pro archon.

N. 5751. 31. ibid. dele n. 5669.

P. 675. *a*. lin. 15. ab ima pag. scribe archontumque et magistratuum nomina.

N. 5751. 33. ibid. eundem titulum transcripsit et edidit Stephanius l. c. p. 9. n. 25. ex manubrio quod extat Agrigenti ap. Raph. Politum:

ΕΠΙΤΙΜΟΥΡ
ΡΟΔΟΥ
ΠΑΝΑΜΟΥ

N. 5751. 43. ibid. de ΙΜΑ cf. nunc ad n. 5456. *b*. 45.

P. 675. *b*. lineas ab ima pagina quintam et sextam de Κνιδίῳ dele. Quaestionem de mensibus horum titulorum retractavimus in Praefatione.

P. 676. *a*. lin. 28-40. et p. 677. *a*. quae de Κνιδίῳ mense diximus delenda omnia. Quaestionem de mensibus atque de origine diotarum per Siciliam repertarum retractavimus in Praefatione.

P. 677. *b*. init. scribe: *archontes et magistratus sunt hi*: Huic catalogo nunc inseri poterant quae ex Addendis accesserunt nomina. Sed hoc negotio supersedendum putavi, quia post largam copiam talium titulorum a Stoddarto ex Aegypto reportatorum totam quaestionem retractavimus in Praefatione adiectis tabulis inscriptionum.

P. 678. *b*. lin. 1. scribe Διόκλεια n. 5676. *c*. lin. 12. scribe Θεανώ n. 5444. lin. 20. dele Κλέδας n. 5447. In hac pagina ima quae dixi de symbolis deleantur omnia. Vide Praefat.

N. 5754. p. 682. titulum tanquam in agro Capuano repertum edidit etiam Guarinus Fasti duumvirali di Pompei, 1837. p. 214. hoc modo:

ΛΚ. ΚΙΟΣΚΥΡ · ΠΡΟΥΔΙΝΣ · ΙΠΠΕΥΣ · ΡΟΜ · ΠΡΩΤΟΣΜΕΛΙΤΑΙΩΝ
ΚΑΙ · ΠΑΤΡΩΝ · ΑΡΞΑΣ · ΚΑΙ ΑΜΦΙΠΟΛΕΥΣ ΘΕΩ ΑΥΥΣΤΩ

In contextu litteris minusculis expresso vs. 1. Cavedonius per litteras significavit se malle legere Λ. Κλαύδιος υἱὸς cet. quo inter patrem filiumque discrimen esset (vide Eckhel. D. N. Vol. V. p. 200.). Idem de tribu Quirina Claudiorum ad huius operis Vol. II. n. 2460. et de raro in Claudiis praenomine Lucii

ad Orell. Onomast. Cic. II. p. 154. ablegat lectorem.

N. 5755. p. 682. potest etiam ita intelligi:

Κασσείου Καικελια(νοῦ).

Ad formam Κασσείου pro Κασσίου Cavedonius in litteris comparat scripturam in nummis obviam C. CASSEI (C. CASSI), ablegans ad Morellium Fam. Cass. tab. 2.

N. 5762. p. 688. Inscriptionem edidit etiam Ianuarius de cognominibus (Gennaro Orig. de' cognomi gentilizj nel regno di Napoli) Neap. 1756. p. 18. ut video ex schedis Mommsenii. Ille vs. 7. extr. tradit ΠΡΟΞΕΝΩΝ, et puncta inter singula vocabula ponit. Persona, quae a familia histrionum honoratur, femina esse Αἰνησὼ videtur Keilio (Schneidew. Philol. 1849. IV. 4. p. 739.), consentiente Pistoth. Tzschirnero Comment. de graec. nominibus in ω exeuntibus, Vratisl. 1851. 4. p. 7. Accedo huic opinioni, nisi lectio vitium traxit.

N. 5763. p. 689. vs. 6. ΘΥΤΗC pro cognomine C. Antonii habet Garruccius Bullett. arch. Nap. VI. p. 62. Vix recte. Idem ingrata coniectura vs. 9. extr. Μ.ΑΠΡΟCΖωCΙΜΟC in ΜΑΤΟΥΡΟCΖωCΙΜΟΥ mutatum ibat.

Post n. 5763. insere:

5763. *b.*

Rhegii in fragmento; edidit Raph. Garruccius Bullett. arch. Nap. VI. p. 61. ex schedis Vitrioli.

\Σ	- - - - *ας*
\ΡΤΕΜΙΔΓ	- - - Ἀρτεμιδ[ώρου,
ΡΟΚΟΜΟΣ	ἱε]ροκόμος
ϲΣΑΡΙΣΤΟΛ	- - ος Ἀριστό[μαχος,
˥ΑΡΕΚΤΑΣ	ἱερο]παρέκτας
	- - - - - -

Est recensus ex eo genere, ex quo sunt n. 5763. 5771. ut vidit etiam editor Italus, qui tamen vs. 4. festinantius proposuit [ἱεροσκόπ]ος Ἀριστόμαχος. Videtur potius praenomen deesse, ut Αὐρήλιος, nisi subest nomen, ut deinceps scribendum Ἀριστομάχου vel Ἀριστοδήμου. Muneribus ex n. 5763. 5771. notis nunc accedit munus ἱεροκόμου (cf. n. 6656. *b.*). Σπονδοῦλης et ἱεροσαλπίκτης habentur etiam in Lydia Vol. II. n. 2983.

N. 5766. p. 689. edidit etiam Ianuarius de cognominibus Neap. 1756. p. 19. ut video ex schedis Mommsenii.

N. 5767. p. 690. vs. 3. scribe Λεωντίδος. Monuit Keilius qui provocat ad scripturam nominis tribus Atticae Λεωντίς (Vol. I. n. 232. 18. n. 284. 1. 13. n. 275. 1. 29.).

N. 5769. p. 690. non in vase est sed in lapide inscriptio imperfecte a me repraesentata. Habeto integram:

ΘΙΝΙΑΔᐅΣ
ΚΑΙΕVΚΕ
ΛΑΔΟΣ
ΚΑΙΨΕΙΜ
ΑΔΟΣ
ΑΝΕΘΕΚ
ΑΝΤΑΙΘ
ΕΟΙ

Οἰνιάδας καὶ Εὐκέλαδος καὶ Χείμαρος ἀνέθηκαν τᾷ θεῷ.

Dea Minerva videtur esse cuius imago in nummis Locrensium frequentissima (conf. Eckhel. D. N. Vol. I. p. 175 sq.). Quamquam etiam de Proserpina cogitari potest, cuius templum Locris celeberrimum fuit. In nominibus quod primo loco positum est, dixeris fuisse Θυμάδας, ut Ι exaratum sit pro V (cf. Elem. epigr. Gr. p. 66.). Sed ut hic usus non extra controversiam positus est, ita, quum littera V habeatur vs. 2. in nomine Εὐκέλαδος, probabilius est statuere Οἰνιάδας, in quo littera Θ vicem gerit elementi Ο. Nisi forte credideris quadratarium per errorem incidisse Ι pro V. Nomen Εὐκέλαδος etsi alibi non obvium bene se habet appositeque Arditus ap. Sueton. Vit. Aug. c. 67. *Euceladum* reponi posse suspicabatur, si de nomine *Enceladi* homini indito conclamatum esset. Tertium nomen Χείμαρος (Χείμαῤῥος) scripsimus littera D pro P accepta, ut alias hae formae promiscue habentur in titulis antiquissimis. Ceterum satis vetustam hanc inscriptionem esse scriptura docet.

N. 5770. p. 690. vasculum ediderunt Inghiramius Monum. etruschi T. V. tab. xxx. Dubois Maisonneuve Introd. à l'étude des vases tab. LXXVII. n. 6. Auctores Mus. Burbon. Vol. III. tab. XII. ex iisque Panofka Bilder ant. Lebens tab. XIX. 3. Cf. praeterea Rosii Inscr. vetust. p. 323. extr. et init. p. VI.

N. 5771. p. 691. ediderunt Castaldus Magna Graecia p. 75. 76. et ex schedis Vitrioli Raphaelis Garruccius Bullett. archeol. Nap. VI. p. 61. qui exhibet vs. 1. ·Γ· pro ΓΑΙΟΣ, vs. 2. init. ΟΥΛΙΑΝΟΣ, deinde ·Γ· pro ΓΑΙΟC et pro ΓΑΙΟΥ, ·Υ· pro ΥΙΟC, vs. 3. ·Γ· pro ΓΑΙΟC, vs. 4. init. ΡΕΑΛΗC, vs. 5. ΒΡΙΑΝ ΘΟC, vs. 6. folia inter ЄΠΙΤΥΝΧΑΝΟC et ΙΟΥΛΙΑ ΝΟΥ, annotans apographa Castaldi et Vitrioli nihil inter se differre. Idem vs. 2. init. restituit Γ(αΐου) υ(ἱός), Ἰουλιανός, in fine et vs. 3. init. Φρε[κουεντ]εῖνος, hoc fortasse recte, siquidem apographa consentire in syllaba ΦΡЄ videntur, vss. 5. 6. καπναῦγαι Βρίανθος, Φῆσ[τος· ταμία]ς Ἐπιτύνχανος Ἰουλιανοῦ, satis probabiliter. Annotat idem litteram Φ esse ϕ et litteram Ξ formam habere qualem Montfauconius Pal. Gr. p. 224. ex codice Neapolitano enotavit saeculo VII. tribuendo. Mommsenius in schedis affert apographum Castaldianum, quod in plurimis consentit cum eo, quod a Vitrioli accepit Garruccius, nisi quod vs. 3. init. ·Τ· pro ΤΙΤΟC habet, et vs. 5. ΒΡΥΑΝ ΘΟC pro ΒΡΙΑΝΘΟC. Idem annotat, quam Brocchius Biblioteca Italiana XVII, 219. memorat inscriptionem recens repertam, hanc intelligendam videri. De lapide traduntur haec:

Il marmo è lungo palmi 2½, largo palmi 1½. Il bassirilievo, a cui è sottoposta la iscrizione riferisce l' interno del tempio sacro ad Apollo e Diana

che doveano essere quivi σύνναοι, come gli emblemi dimostrano. Si veggono spalangate le porte che apprendiamo essere state di quattro partite (quadrifores). Nel mezzo del tempio fra le due ale di colonne corinzie con capitelli capricciosi si eleva un gran tripode sopra rotonda base cinta nel mezzo da corona di alloro; nel timpano di frontone è scolpita una luna crescente e sopra nel campo a due lati del fastigio sono stati messi i due simboli della dedicazione di questa tavoletta votiva, la patera a sinistra del riguardante e il vaso da sacrificio a destra. Al luogo dei due laterali acroterii si vede la base del frontone colle sue modinature rivolgersi in su a poca altezza in forma di voluta a quattro parti di cerchio.

Post n. 5771. insere:

5771. *b.*

Lapis apud *Vibonem* repertus a. 1835. Ex Capialbi Inscr. Vibon. p. 45. misit Mommsenius.

ΘΗΚΗ
ΑΝΤΙΟΧΟΥΣΑ
ΜΑΡΙΤΑΝΟΝ

Θήκη Ἀντιόχου Σαμαριτανο[ῦ].

N. 5773. p. 692. de nummis deo alicui consecratis Cavedonius in litteris ablegat ad Bullett. arch. Nap. VI. p. 91. De dictione ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀετὸν ὑπελθεῖν idem comparat Horatianum illud *sub isdem sit trabibus* (Od. III, 2, 27.).

N. 5774. p. 693. Mommsenius in schedis aes Britannicum cum tabula a Mazochio edita conferens has varietates lectionis enotavit. Vss. 1-7. maioribus litteris scripti sunt. Vs. 4. extr. ͰΗΡΑΚΛΗΤΩ, vs. 5. init. ΠΕΛΤΑ (non ΠΕΛΤΑΙ), vs. 7. ͰΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣ ΣΩΠΥΡ.ΔΙΟΝ, vs. 10. post init. ΚΑΘΑ/Ξ/ΞΑΝ ΚΑΙΕΤΕΡΜ, vs. 11. post init. ΔΙΑΚΝ, fin. ΔΕΑΡ ΞΑΜΕ, vs. 12. init. ΝΟΙ nunc evanuit, vs. 13. extr. ΧΩΡΩΣ, vs. 14. med. ΕΠΑΜΩΧΗ⌒ΚΑΤ (fortasse spatium vacuum), vs. 20. post init. ΣΧΟΙΝΟΙͰΗ\Ι, vs. 23. extr. ΣΚΙΡΩ, vs. 25. extr. ΠΡΑΤΩΤΩΠΑΡ cet. ut restituimus in contextu litteris minusculis expresso, ubi nunc articulus τῶ uncis liberari potest; vss. 40. extr. et 41. init. ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑΙ esse in aere diserte annotat Mommsenius; unde p. 705. *b.* supprimendum quod dubitavimus ne ea forma Maittairio debeatur; conciditque etiam Ahrensii coniectura ibi memorata; vs. 44. post med. ΤΕΤΑΡΤΑΙΜΕΡΕΑΙΤΑΙ (non ΤΕΤΑΡΤΑΙΤΑΙΜΕΡΕΙΑΙ), ut dedimus in contextu minusculis expresso; vs. 49. extr. ΓΑ//////., vs. 50. sive 2. complem. Neapol. sub finem: ΥΑΙ⁻ΛΚΑΤΑΒΙΩ. Hinc patere videtur fuisse ͰΑΓΑΚΑΤΑΒΙΩ. Itaque in contextu minusculis expresso vs. 50. αὕτα ἐμισθώθη ἁ γᾶ κατὰ βίω, ex eoque refingendus contextus repetitus p. 707. *a.* infra. Videtur igitur inter ΕΜΙΣΘΩΘΗ et ͰΑΓΑ spatium vacuum relictum esse in aere sive quod aes ibi minus aptum fuerit incidendis litteris sive aliam ob causam.

N. 5776. p. 712. repetiit Minervinus Bullett. arch. Nap. V. p. 43. qui bene monet Oscam inscriptionem esse. Deleta hac inscriptione, quae ad barbaros referenda est, ut Gruteriana Bastae in Apulia tributa, insere:

5776.

Heracleae in Magna Graecia a. 1763. repertus lapis, qui nunc asservatur Neapoli; transcripsit et edidit Rossius Peripl. inscr. Gr. T. III. p. 166. n. 9. a. unde repetiit Keilius Syll. inscr. Boeot. p. 235. Habeo etiam ex schedis Mommsenii, qui memorat Ignarrae Opusc. Neap. 1807. p. 57.

ͰΙΣΤΙΑΙΑΠΡΟ
ΑΥΤΑΥΤΑΣΚ
ΑΙΤΑΣΑΦΡΟΔ
ΙΤΙΑΣΔΟΡΚΑΣ
ΑΝΕΘΗΚΕ

Ἱστιαίᾳ πρὸ αὐταυτᾶς καὶ τᾶς Ἀφροδιτίας Δορκὰς ἀνέθηκε.

Vs. 1. Ross. ΗΣΤΙΑΙΑΠΡC, Momms. ΗΣΤΙΑΙΠΡΟ. Ἱστίαια est Ἑστία. De forma αὐταυτᾶς, quae reponenda est etiam Vol. II. p. 2566. vide Ahrens. de dialect. Dor. p. 271. De nomine Ἀφροδιτία cf. Ahrens. l. c. p. 61. Rariorem usum praepositionis πρὸ pro ὑπὲρ notavit Keilius.

N. 5777. p. 712. ex Romanelli Topogr. del regno di Napoli I, 403. Mommsenius, ubi notatur coronam repertam esse in campo dicto Armento. Apographum consentit cum Avelliniano. Κρειθώνιος Cavedonio videtur nomen Latinum *Critonius.* Idem non improbabiliter coniicit ΤΟΕΙΣΤΗΦΑΝΟΝ ex soloecismo quodam scriptum est pro ΤΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝ praefixa voci στέφανος vocali Ι (ΕΙ), prouti habeatur ISTEFANVS pro STEPHANVS (Buonarroti Vetruv. p. 112.).

N. 5778. p. 713. lamella in sepulcro Paestano reperta (Acad. des inscr. T. XIII. p. 576.) funebris videtur Cavedonio. Idem non male A in altero articulo omissum iudicans statuit scribendum esse: τᾶς θεοῦ τᾶς παιδός εἰμι (*Deae Proserpinae sum*).

Post n. 5778. *b.* insere:

5778. *c.*

In loco Pisciotta prope parietinas antiquae *Veliae*, fragmenta tria; habeo ex schedis Mommsenii. Edidit cum aliis inscriptionibus Veliae male transcriptis Capialbi Fata Morgana foglio periodico di Reggio, 15 Luglio 1839. litteris minusculis, ut video ex schedis eiusdem.

a.

ΙΛΩΝΙΔΟ	[Φ]ιλωνίδο[υ].
ΣΩΣΑΝΔΡΟ	Σωσάνδρου
ϘΡΙΣΤΩΝ	Ἀριστων-
ΥΥΟΥ	ύμο]υ ὑοῦ.

b.

ΤΕΡΤΙΑ	Τερτία
⊡ΑΚΙΑΣ	Πακιὰς
ΤΟΥΔΙΟΝ	[Ἰ]ου(λίου) Διον[υ]-
ΣΙΟΥ	σίου.

c.

ΑΙΣΧΡΙΩΝ	Αἰσχρίων
ΛΙΝΥΣΙΟΥ	[Δ]ι[ο]νυσίου.

N. 5779. p. 713. exemplum vasis quod est in museo Bartholdiano, videndum ne sit illud quod prope Viterbium repertum tractavit Matthaeis Lettera al Sign. Bartholdy sopra un nuovo vasetto con iscrizione 1821., cuius libelli notitiam habeo ex Ludolfi Stephanii Ind. schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per alterum sem. a. 1849. habend. p. 5.

N. 5780. p. 713. edidit Minervinus Bullett. arch. Nap. V. p. 21. qui tradit tractatum etiam a Quaranta Act. Soc. Ponton. p. 211. Inscriptio Minervino videtur Messapica esse comparanti formas similes ex aliis inscriptionibus barbaris collectas, ut ΒΛΛΟΕΣ ΜΟΡΚΟΗΙΑΣ et ΘΕΟΤΟRΑS. Conf. Mommsenius Annal. Inst. arch. Rom. XX. 1848. p. 95 sq. Reiicienda est ad barbaros titulos, ut n. 5776. de quibus in commentatione palaeographica dicendi locus erit.

N. 5783. p. 714. inscriptionem Graecam habeo etiam ex schedis Mommsenii, qui ita exhibet:

ΕΥΚΡΑΤΙΔΗΣΠΕΙΣΙΔΑΜΟΥ
ΡοΔΙΟΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΣΕΠΙΚΟΥΡΕΙΟΣ
ΤΟΝΤΟΠΟΝΤΗΣΒΡΟΥΝΔΕΣΙΝΩΝΒΟΥΛΗΣ
ΕΙΣΤΑΦΗΝΨΗΦΙΣΜΕΝΗΣ

Habuit Mommsenius ex Io. Bapt. Casimiri epistola apologetica ad Q. Mar. Corradum 1567. ms. quae asservatur in bibliotheca Brundisina. Deest in hoc ms. interpretatio Latina. Ex eiusdem schedis video, editam etiam ab Ianuario de cognominibus Neap. 1756. p. 30. esse, adiecto exemplo Latino. Ibi vs. 3. ΒΡΟΥΝΤΕΣΙΝΩΝ. In tit. Lat. vs. 2. Cavedonius mavult legi *loco publice dato*, quum etiam in aliis monumentis habeatur locus publice datus (Furlanett. Lap. Patav. p. 124. 129.).

Post n. 5783. insere:

5783. *b.*

Brundisii; edidit Imm. Mola Giorn. lett. di Napoli 1798. Genn. Febbr. Habeo etiam ex schedis Mommsenii.

ЄΙΡΗΝΑΙ	Εἰρήναιο[ς
ΑΝΝΙΟΥ	Ἀννίου
ΚΥΠΡΙCΕΖ	Κύπρις ἔζ[η
ЄΤΗΚΓ	ἔτη κγ.

Vs. 1. Mola ЄΙΡΗΝΙ, vs. 3. ΚΥΠΡЄЄΖ. Κύπρις nunc est i. q. Κύπριος.

5783. *c.*

Ibidem; edidit Imm. Mola l. c. Habeo etiam ex schedis Mommsenii.

\ ΟΥΑΛΕΝΤΙ
Ρ · ΧωΡ · Α
ΟΥΜΙΔωΝ
ΠΕΡΓ.ΤΗC
ΛΦΥΛΙΑC
ΙΝΟΔωΡΟC
ƆΠΑΤRωΝΙ
ΗCΧΑΡΙΝ

Vs. 1. Mola: Χ · ΟΥΑΛΕΝΤΙ · Ι, vs. 2. extr. Mola lacunam signat, vs. 5. idem ΙΦΥΛΙΑC.

- - - - Οὐάλεντι
π]ρ. χώρ(της) ᾱ
Φλ. Ν]ουμιδῶν,
ἐκ] Πέργ(ης) τῆς
Παμ]φυλίας
- - Ζη]νόδωρος
τῷ] πάτρωνι
μνήμ]ης χάριν.

Initio fortasse Κ, i. e. Κοΐντῳ.

5783. *d.*

Ibidem; ex Io. Bapt. Casimiri epistola apologetica ad Q. Mar. Corradum a. 1567. ms. quae asservatur in bibliotheca Brundisina, misit Mommsenius.

ΓΕΟΡΓΙΑΣ
ΕΝΙΑΥΤΩΝΝ

Γοργίας ἐνιαυτῶν ν̄.

Pag. 715. *a.* de situ Palaepolis vide quae monet Abekenius Mittel-Italien vor der Röm. Herrschaft p. 111 sq. cui vetus urbs ad occidentale latus Pausilypi sita fuisse videtur. Nummos, in quibus forma ΝΕΑΠΟΛΙΤΗΣ pro ΝΕΟΠΟΛΙΤΗΣ, sinceros esse negat Cavedonius in litteris.

Pag. 716. *a.* ad phratriam Εὐνοστιδῶν nunc conferri potest demus Atticus Εὐνοστίδαι, quem nuper Rossius Demi Att. 1846. n. 1. in lucem protulit, satis luculento testimonio, quo demonstrari potest, Athenienses in condenda Neapoli haud exiguam partem habuisse. Coniicienti mihi Eunostidas eosdem atque Antinoitas fuisse adstipulatur Cavedonius in litteris, ratus utramque simul appellationem exinde nactos, quod Antinous pro salute et felici reditu Hadriani sui vitam prodigus dederit. Conf. nummos Hadriani inscriptos FELICITATIAVG (Mionnet. T. I. p. 195. Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 64.).

N. 5786. p. 721. apographum Mommsenius invenit in Fabii Iordani Hist. Neap. ms. ex annis 1571-1590. quae asservatur in bibliotheca Burbonica. Ex eo tertius versus est ΤΦΛΑΟΥΙΟΣΠΙΟΣΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ, quartus ΑΝΕΘΗΚΕΝ. Atque ita etiam ex Bolviti MS. tradit Peliccia de Christ. eccles. primae, mediae, et novissimae aetatis politia, T. III. edit. Braun. 1838. p. 424. qui praeterea monet in Bolviti exemplo bis exaratum esse Є pro Ε (vs. 2. ЄΥΜΗΛΕΙΔΩΝ, vs. 5. ΤЄΚΝΩ). Idem Bolvitus vs. 5. omisit Iota quod vocatur mutum.

N. 5787. p. 721. ita, ut dedimus, expressit etiam Summontius Hist. Neap. 1602. I. p. 105.

N. 5789. p. 722. huius inscriptionis apographum Gorius misit Hagenbuchio, qui edidit Epist. epigr. p. 468. ex quo tamen nihil novi discimus. Edidit etiam Ianuarius de cognominibus Neap. 1756. p. 25. ut video ex schedis Mommsenii.

N. 5790. p. 723. apographa duo vitiosissime scri-

pta Mommsenius invenit in Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae asservatur in bibliotheca Burbonica. Ibi vs. 6. extr. in altero est ΛΑΙΚΕΛΑΡΧΗΣΑΣ, in altero ΛΑΥΚΑΙΛΑΡΧΕΙΣΑΣ. In contextu litteris minusculis expresso Cavedonius coniicit legendum esse: Γ. Ἰού[λ]ιος Ἀκύλας, quum de C. Iulio Aquila, Proc. Neronis in Bithynia, aliunde constet. Vide Vol. II. n. 3743. coll. Tacit. Annal. XII, 15. In annotatione nostra p. 723. *b.* lin. 3. scribe: persuasit.

Post n. 5790. insere:

5790. *b.*

Neapoli in museo Burbonico; transcripsit et edidit Mommsenius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1847. p. 105. Repraesentatur etiam in Bullett. arch. Nap. VI. tab. 1. fig. 2.

ΘΕΩ ❦ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΩ
ΗΒΩΝΙ
Π·ΠΛΩΤΙΟϹΓΛΥΚΕΡΟϹΕΚΛΕΧΘΕΙΣ
ΕΙΣΤΗΝΕΠΙΣΗΜΟΤΑΤΗΝΒΟΥΛΗΝ
ΥΠΟΤΩΝΛΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΝΤΩΝΚΑΙΕΞΕ
ΘΟΥΣΜΟΙΗΘΕΙΣΤΑΥΤΗΣΤΗΣΙΕΡΩΣΥΝΗΣΜΥΣ
ΤΗΡΙΩΟΛΟΚΛΗΡΩΣΤΕΚΑΙΤΕΛΕΙΩΣΑΠΕΡΤΙΣ
ΜΕΝΟΣΑΝΕΘΗΚΕΝ ΣΥΝ
ΛΙΚΙΝΙΩ ΠΟΥΔΕΝΤΙΑΝΩ ΝΕΩΤΕΡΩ
ΜΑΡΚΙΩ ΦΑΥΣΤΕΙΝΩ ΝΕΩΤ ❦
ΛΙΚΙΝΙΩ ΦΗΛΕΙΚΙ ΠΡΕΣΒ ❦
ΦΛΑΒΙΩ ΦΑΥΣΤΕΙΝΙΑΝΩ
ΜΑΡΚΙΩ ΦΑΥΣΤΕΙΝΩ ΠΡΕΣ ❦
ΝΟΟΥΙΩ ΡΟΥΦΕΙΝΙΑΝΩ ΚΑΙ
ΛΟυκιΛΙΩ ΙΑΝΟΥΑΡΙΩ ΕΙΘΕΟΙΣ ❦

In schedis Mommsenii vs. 6. omissum est ΤΗΣ. Vss. 10. 11. 13. extr. pro foliis in edit. Neap. exhibetur siglum Δ; vs. 12. init. in edit. Neap. ΦΛΑΑΙΩ, vs. 14. in edit. Neap. ΡΟΥΦΕΙΝΑΝΩ, vs. 15. init. litterae punctis delineatae omittuntur in edit. Neap.

Θεῷ ἐπιφανεστάτῳ Ἥβωνι
Π(ούβλιος) Πλώτιος Γλύκερος ἐκλεχθεὶς
εἰς τὴν ἐπισημοτάτην βουλὴν
5 ὑπὸ τῶν λαυκελαρχησάντων καὶ ἐξ ἔ-
θους μοιηθεὶς (i. e. μυηθεὶς) ταύτης τῆς ἱερωσύνης μυσ-
τηρίῳ ὁλοκλήρως τε καὶ τελείως ἀπ[η]ρτισ-
μένος ἀνέθηκεν σὺν
Λικινίῳ Πουδεντιανῷ νεωτέρῳ,
10 Μαρκίῳ Φαυστείνῳ νεωτ(έρῳ),
Λικινίῳ Φήλεικι πρεσβ(υτέρῳ),
Φλαβίῳ Φαυστεινιανῷ,
Μαρκίῳ Φαυστείνῳ πρεσ(βυτέρῳ),
Νοουΐῳ Ῥουφεινιανῷ καὶ
15 Λουκιλίῳ Ἰανουαρίῳ εἰθέοις (i. e. ἠϊθέοις).

De Hebone vide ad n. 5790. Ad vim vocabuli λαυκελαρχία ad n. 5790. a nobis propositam, etsi comparaveris ναυβατεῖν, quo verbo videtur Ephesiis munus magistratus eponymi significari (Vol. II. n. 2955.), tamen ea potestas non admodum confirmari videtur hoc titulo, in quo Glycerus dicitur ὑπὸ τῶν λαυκελαρχησάντων ἐκλεχθεὶς εἰς τὴν ἐπισημοτάτην βουλήν. Inde profectus conieceris magistratum potius designari sacerdotalem. Ἱερωσύνη ad sacerdotium Hebonis pertinet. De ἠΐθεοις Henzenius ad collegia iuvenum provocat, quae haud raro ad cultum dei cuiusdam referuntur (cf. Orellii Collect. inscrr. Latt. n. 879. 4097.).

N. 5792. p. 723. Quod Iordani apographum memoravi, extat in Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae asservatur in bibliotheca Burbonica: unde transcripsit etiam Mommsenius, cuius schedas habeo. Is tradit vs. 2. ΤΗΙΤΙΧΗΙΝΕΑΠΟΛΕΟΣ.

N. 5793. p. 724. non erat cur statuas dicerem Apollinis, Hori, Harpocratis; est potius una statua intelligenda, attributis trium illorum numinum ornata, qualis est statua musei Florentini (Gal. di Fir. Ser. IV. tav. 47.) et altera gemina musei Atestini (Eckhel. Pierres grav. pl. XXX. Müller. Enchirid. archaeol. art. §. 436. 3.). Monuit Cavedonius in litteris. Edidit etiam Ianuarius de cognominibus Neap. 1756. p. 24. ut video ex schedis Mommsenii. Habet ille vs. 5. ΦΑΝΝΙΑΝΟΣ, quod omnino reponendum, scribendumque in contextu litteris minusculis expresso Φαννιανὸς pro ὁ Ἀννιανός.

N. 5796. p. 725. vs. 6. ΕΥΝΟΙΑΣ in ΕΥΠΛΟΙΑΣ mutandum censet Keilius, ut sit Ἀφροδίτας Εὐπλοίας. Fortasse recte.

N. 5798. p. 726. aliud apographum Mommsenius invenit in Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae asservatur in bibliotheca Burbonica: vs. 1. init. Α.ΚΡΕ ΠΕΛΛΙΟΝ, vs. 2. extr. ΤΟΝΙΔΙΟΝ, vs. 4. extr. ΦΡΙ ΤΟΡΕΣ, vs. 6. extr. ΚΑΡΙΝ.

N. 5800. p. 727. aliud apographum Mommsenius invenit in Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae asservatur in bibliotheca Burbonica: vs. 2. extr. ΕΠΑΡ ΧΗΣ, vs. 3. init. ΝΑΡΒ.

N. 5802. p. 727. fragmenti apographum ex Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae in bibliotheca Burbonica asservatur, petitum in Mommsenii schedis invenio hoc:

CIMEΛΗΘΕΝΤΩΝΠΑΝΕΡΩΤΟCKAL·CIBAPIΔΟCANTONIAΣΣΕ
ΒΑΣΤΗΣ

cum lemmate: *in porticibus e regione aedis Menlaniae.* Hinc vix dubium potest esse quin olim operi dedicato subscripta fuerint haec:

Ἐπ]ιμεληθέντων Πανέρωτος κα[ὶ] Συβαρίδος, Ἀντωνίας Σεβαστῆς [ἀπελευθέρων.

N. 5805. p. 731. tituli apographum Gorius communicavit cum Hagenbuchio, qui edidit Epist. epigr. p. 466. ubi vs. 15. est ΕΡΕΝΝΙΑΝΩ, vs. 20. ΒΩΜΟΥ.

N. 5809. p. 735. apographum miserum Mommsenius invenit etiam in Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae asservatur in bibliotheca Burbonica. Ibi primum recensentur vss. 3. 4. 5. cum subiecta Lat. interpr. deinde vss. 1-6. cum repetita Lat. interpr. tum exemplum inscriptionis vss. 1-5. plenius ex coniectura, ut videtur. Nihil inde lucri.

N. 5814. p. 737. apographum imperfectum Mommsenius invenit in Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae asservatur in bibliotheca Burbonica, ubi ita traditur:

ΑΦΡΟΝΤΙΣΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΑΝΕΥΘΕΝ
ΙΛΑΙΣΒΙΟΣΕΝΤΑΙΣΙΛΑΙΣΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΠΕΡΙΠΟΙΕΙΤΑΙΚΑΙΑΝΘΡΑΦΛΛΟVΜΕΝ

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣΑΚΑΔΗΜΕΙΚΟC

Satis memorabile exemplum, si ultima ΦΙΛΟCΟΦΟC ΑΚΑΔΗΜΕΙΚΟC partem constituunt inscriptionis.

N. 5816. p. 738. denuo transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius Ind. Schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per sem. prius a. 1849. habend. p. 8. Aliud apographum misit Mommsenius. Vs. 1. init. Momms. ΑΓΓΕΛΕΦΕΡCΕΦΟΝΝC (sic), in fine ΠΡΟΠΟΜΡΕΙC, Steph. ΠΡΟΠΟΜΠΕΙC; vs. 2. extr. Steph. ΑΙΔCΩ; vs. 3. Momms. Steph. ΑΕΙΚΕΛΙΟC, et in fine uterque ΑΥΓΗC (sed littera Γ ad formam litterae Ρ proxime accedit); vs. 4. extr. uterque ΓΕΝΕΤΩΝ; vs. 5. Steph. ΟΥΠΝΕΧΛVᵛΤΑΠΑΝΤΑRΡΟΤΕΙΑ, Momms. ΟΥΠΝΕΥΜΑΤΑΠΑΝΤΑΒΡΟΤΕΙΑ. Itaque acquiescendum in lectione *προπομπεῖς*. Verbum ex epitheto Mercurii *πρόπομπος* factum. Bene Stephanius monet invocationem Mercurii non admodum premendam esse, quia verba distichi secundi non commode pro eius ipsius responso haberi queunt. Quippe interrogatio, quam instituit viator (*τίνα τόνδε Ἑρμῆς προπομπεῖ;*), liberius formam induit apostrophes, ut tamen responsio non a deo invocato proficisci putetur, sed ab alia persona defuncto cognata. Anaglypho repraesentatur puer stans inter virum et mulierem, ex quibus ille dextram iungit pueri dextrae, haec dextram admovet eius humero vel capiti.

N. 5820. *b.* p. 740. transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius Ind. schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per alterum semestre a. 1849. habend. p. 17. qui habet vs. 5. ΠΟΜΠΗΙΟCΔΙΟΚΛΗC, vs. 6. ΤΕΡΜΑ ΤΕΧΩΝ, vs. 7. CΟΦΙΗC. Scribendum igitur in pentametro *τέρματ' ἔχων σοφίης.*

N. 5821. p. 741. in contextu litteris minusculis expresso vs. 7. scribe:

εἰς [δ'] ἔτη ἐλθὼν
ἐννέα που δεκάδων καὶ τρία [φ]ῶς ἔλ[ιπ]ον.

Ita recte Keilius. Hinc deleantur quae in annotatione dixi de illo *ὡς ἔλεγον.*

N. 5822. p. 741. aliud apographum Mommsenius invenit in Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae asservatur in bibliotheca Burbonica. Vs. 4. ΕΝΠΕΡΑΜΟΝ, vs. 6. extr. Μ¯RΚΕ.

Post n. 5824. p. 742. insere:

5824. *b.*

Neapoli in museo Burbonico in fragmento lapidis a. 1846. illati; misit Mommsenius.

Hoc loco manus adversa palma sublata. Θ

ΕΠΤΑΚΑΙ/
ΜΕΠΟΘΗCΕ
ΚΥΗCΕΑΡΧΑΝ
ΕΚΑΛΥΨΕΝΑΝ
ΠΑΤΡΗCΜΕΙC
ΘΕΟCΠΡΟΥΓ
ΝΗC Ε

Fragmentum in integrum restitui vix potest. Versus fuerunt heroici.

Θ(εοῖς) [κ(αταχθονίοις)].
Ἑπτὰ καὶ [δέκ' ἔτη μήτηρ] μ' ἐπόθησε[ν ἀπόντα·
ἀλλ' ἐ]κύησε[ν] ἄ[κ]ρα[ντα πανάθλιος· ὅν γ'] ἐκάλυψεν
- - - - - - - - - - - - πάτρης
Μεισ[ηνοῦ· φθονερὸς δὲ] θεὸς προὔ[πεμψέ μ' ἐς Ἅιδου.

In fine: *τῷ δεῖνι τέκνῳ μνήμ]ης ἕ[νεκεν ἡ δεῖνα.* Mater vidua fuerit. De manu adversa palma sublata conf. ad n. 3819. in his Add. Productio secundae syllabae vocis *ἑπτὰ* non sine exemplo est in titulis huius aetatis.

N. 5825. p. 742. edidit etiam Clemens Cardinalis in Opusc. litt. (Bologna) Fasc. XII. 1819. p. 273. n. 170. qui vs. 1. extr. exhibet ΑΦΡΟΔΕΙΤΗ, fortasse recte.

Post n. 5825. insere:

5825. *b.*

Neapoli in museo Burbonico in anaglypho, quo repraesentatur mater et filia, stans utraque; misit Mommsenius.

ΑΡCΑΜΗΧΡΗCΤΕΧΑΙΡΕ

Ἀρσάμη, χρηστὲ χαῖρε.

5825. *c.*

Ibidem in museo Burbonico, in parte superiori brevis columnae; misit Mommsenius.

ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ
(sic) ΗΡΑΡΚΛΕΟΤΗ

Ἀστράγαλος Ἡρακλε[ώ]τη[ς.

Post n. 5826. insere:

5826. *b.*

Neapoli in museo Burbonico in fragmento; misit Mommsenius.

Ι.ΨΙΔΙΕ [Αὐφ]ίδιε - - -

5826. *c.*

Ibidem in fragmento in museo Burbonico; misit Mommsenius.

ΛΑΦΡΟΛΕΙΤΗ - - - Ἀφρο[δ]είτῃ
ΤΗΡ - - Σω]τὴρ
ΘΥΓΑΤΡΙ ἰδίᾳ] θυγατρί.

Post n. 5827. insere:

5827. *b.*

Neapoli penes Principem di S. Giorgio; edidit Guarinus Comment. XIV. p. 16. Misit Mommsenius.

ΟΚΤΑΟΥΙΑ·ΓΑΙΟΥ·Α
ΠΕΛΕΥΘΕΡΑ·ΟΙΚΟ
ΥΜΕΝΗ·ΠΟΥΒΛΙΩΙ
ΦΟΥΛΟΥΩΙΠΟΥΒ
5 ΛΙΟΥΑΠΕΛΕΥΘΕΡ
ΩΙ: ΒΛΑΣΤΩΙ

Ὀκταουΐα, Γαΐου ἀπελευθέρα,
Οἰκουμένη Πουβλίῳ Φουλου[ί]ῳ,
Πουβλίου ἀπελευθέρῳ, Βλαστ[ῷ].

5827. *c.*

Ibidem in museo Burbonico; misit Mommsenius.

ΓΡΑΝΙΑΦΗΛΙΚΛΑ

Γρανία Φηλίκλα.

Post n. 5828. insere:

5828. *b.*

Neapoli in museo Burbonico; misit Mommsenius.

ΔΗΜΗΤΡΙ
ΑΡΧΙΟΥΧΑΙΡΕ

Δημήτρι[ε] Ἀρχίου χαῖρε.

Post n. 5831. p. 743. insere:

5831. *b.*

Neapoli; ex Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae asservatur in bibliotheca Burbonica, misit Mommsenius.

ΕΡΜΟΚΑΗΣΕΥΦΗΜΟΥ
ΑΛΕΞΑΛΔΡΕΥΣ

Ἑρμοκ[λ]ῆς Εὐφήμου Ἀλεξα[ν]δρεύς.

N. 5834. p. 744. scribe σιρικοποι[ό]ς pro σ[η]ρικοποι[ό]ς. Vidit hoc Cavedonius in litteris. Σηρικοποιὸς est serici confector, sericarius. Vide Lex. Lat. s. v. Sericarius.

N. 5835. p. 744. in titulo vs. 3. [Μ]όσχ[ος Εὐ]μόρφου scribendum censet Keilius. Non sine probabilitate.

Post n. 5835. insere:

5835. *b.*

Neapoli, in museo Burbonico; misit Mommsenius.

ϕ Θ ϕ Κ
ϕ ΚΛΛΟΤΥ ϕ
ΧΩ
ΑΓΑΘΩ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Κ[α]λοτύχῳ ἀγαθῷ.

N. 5836. p. 744. aliud apographum Mommsenius invenit in Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae asservatur in bibliotheca Burbonica. Ibi omittitur Iota quod vocatur mutum et exaratur C pro Σ. Vs. 3. med. Ī· Π ΚΑΛΕΕΝ, vs. 4. init. ΓΡΑΦΟΜΕΝΩΝΠΑ ΡΙCΑΝ, in fin. ΜΑΝΝΘΕΙΟC, vs. 5. init. ΠΡΙCΚΟC, vs. 6. med. ΟΥΤΙΒΙΟC, vs. 7. init. omittit ΤΟΥ, in fine ΠΟΛΙΤΗ, vs. 12. sub fin. ΠΑΡΑΜΥΘΙCΘΑΙ ΟΥΝΑΥΤΟ. Longe melius Summontii apographum, ex quo addo varias lectiones aliquot: vs. 3. med. ĪΠΡΟΚΑΛΑΝ, vs. 4. init. ΓΡΑΦΟΜΕΝΩΝ, vs. 5. ΠΡΙΣΚΟΣ, vs. 8. sub fin. ΜΑΛΗΣΤΑ, vs. 9. post init. ΑΞΙΟΛΟΓΩΒΙΟΥΝΤΙΕΠΗΚΩΣΚΑΤΑΤΟΡΑ ΜΗΣΑΝΤΙ. In fine L. D. P. D. D. Iordanus scripsit inter a. 1571-1590, Summontius 1594.

N. 5841. p. 749. titulum priorem ut Romanum ediderunt Sponius Miscell. erud. ant. X, 129. p. 375. et ex Ligorio, schedis suis, Ptolomeis et Bimardianis Muratorius T. III. p. MCCCXXXVI. 2. cum Lat. interpret., praetereaque est in Catal. Monum. Jenkinsii p. 38. n. 19. Spon. vs. 2. ΛΕΥΚΙΑ pro ΔΕΚΙΑ. Vs. 4. ΚΛ omnes pro ΚΑ; in fine Mur. CYN, reliqui ΣΥΜ. Titulum ex altero lapidis latere *Romae* in villa Montaltina transcriptum ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius T. II. p. MCLVIII. 2. versibus in fine turbatis. Hinc colligi potest lapidem Roma Neapolim translatum esse.

N. 5842. p. 749. edidit etiam Ianuarius de cognominibus Neap. 1756. p. 26. ut video ex schedis Mommsenii. Vs. 1. extr. ΚΑΙ/. ., vs. 2. extr. ΑΝ ΤΩΙ. ., vs. 6. init. ΙΛΙΑΡΧΟC cet. Habet Antoninus Lucania T. I. 1795. p. 363.

Post n. 5842. insere:

5842. *b.*

Neapoli in anaglypho, quo repraesentatur femina sedens homini abeunti manum porrigens; possidet D. Temple orator reg. Brit. Transcripsit et misit Mommsenius.

ΜΑΡΩΝΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ

Μάρων χρηστὲ χαῖρε.

N. 5843. p. 750. apographum versibus non distinctis Mommsenius invenit in Fabii Iordani Hist. Neap. ms. quae asservatur in bibliotheca Burbonica. Ibi vs. 1. init. ΙΑ ΠΡΟΣΚΑΛ· cet., vs. 2. init. ΓΡΑΦ ΠΑΡΗΣ̄·, vs. 4. extr. ΠΡΟΣΑΝΙΝΕΓΚΕΝ, vs. 6. extr.

omittit ΤΟΥ, vs. 8. init. ΛΟΥΚΑΗΤΟΠΩΛΛΙΩΝΙ cet., vs. 9. init. ΗΜΕΤΕΡΤΑΓ cet., vs. 11. init ΤΗΣ, deinde ΑΝΕΤΡΑΦΤΟΠΟΝ, vs. 14. post init. ΗΜΕ ΜΙΣΤΟΤΟΠΟΝ, vs. 15. ΛΙΒ · ΤΕΑΚΕΙΜΠΑΜΥΘ ΤΩΝΤΟΝΕΩΝ, vs. 16. extr. MECLONIA.

Post n. 5844. insere:

5844. *b.*

Neapoli in museo Burbonico, in anaglypho, in quo figurae duae stantes manibus sese tenentes; misit Mommsenius.

ΠΡΩΤΑΡΧΟΣ Πρώταρχος.

5844. *c.*

Ibidem; ex schedis Gorii edidit Hagenbuchius Epist. epigr. p. 467. n. 5.

Θ . Κ
ΠΡΟΚΛΕ.ΧΡΥΣΗΙ
ΔΙΤΕΑΜΦΟΤΕΡΕΣ
ΤΕΚΝΟΙΣΙΝΤΑΙΣ
ΔΕΓΟΝΗΑΙΣΜΝΗ
ΜΗΣΚΑΡΙΝΤΟΔΕ
ΣΗΜΕΠΟΙΗΣΑΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Πρόκλ[η] Χρυσηΐδι τε ἀμφοτέρ(αι)ς τέκνοισιν
ταῖσδε γον[εῖ]ς μνήμης [χ]άριν τόδε σῆμ' ἐποίησαν.

Auctor tituli versus heroicos sibi videbatur facere.

N. 5845. p. 750. misit etiam Mommsenius, qui vs. 2. exhibet ita:

ΕΞΗΣΕΕΤΗ'Κ'Ε

Titulus repertus dicitur a. 1759. in regione Virginum (regione delle Vergini).

N. 5846. p. 750. Cavedonius in litteris significat se malle legere ἔτη ϛ, quum hoc episemon etiam n. 5862. formam litterae Ω affectet. Satis probabiliter.

Post n. 5846. insere:

5846. *b.*

Neapoli penes Principem di S. Giorgio; edidit Guarinus Comment. XIV. p. 17. Misit Mommsenius.

ΣΤΛΑΚΚΙΑ Στλακκία
ΣΤΟΡΓΗ Στόργη.

N. 5848. p. 750. Romanellus Isola di Capri p. 84. dedit:

ΤΑΥΡΙΚΕSΤΑΙΟΥΧΑΙΡΕ

Lectionem Σταίου commendat Cavedonius in litteris, monens nomen *Staius* haberi ap. Pers. Sat. II, 19. et *Staianum* a Staio quodam cognominatum esse Beneventi (vide Forcellini Lex. v. Staianus).

N. 5850. p. 751. edidit etiam Ianuarius de cognominibus, Neap. 1756. p. 21. ut video ex schedis Mommsenii. Tractavit Pelliccia de eccles. Christ. politia T. III. edit. Braun. 1838. p. 422 sq. qui putat formam nominis Χαρίτωσα (sic scribe) ad morem Romanum effictam. Immo est forma feminina nominis Χαρίτων, ut est Ἀριστοφῶσα nominis Ἀριστοφῶν (Vol. I. n. 921.). Vide Lobeck. Pathol. p. 40 sq. Ceterum hunc titulum poenitet non reposuisse in Christianis.

Post n. 5851. adde:

5851. *b.*

Neapoli in museo Burbonico in fragmento; misit Mommsenius.

Ι
ΙΤϢ
/ ЄΥΘЄΡϢΝ
Α \ЄΥΘЄΡΟΙϹ

Finis tituli sepulcralis:
- - - τῳ [καὶ ἀπελ]ευθέρων
ἀ[πελ]ευθέροις.

N. 5852. p. 751. Cibyratarum amicitiam et fidem erga populum Rom. inde ab a. u. c. 565. vel certe inde ab aetate L. Murenae repetendam videri monuit Cavedonius in litteris. Vide Eckhel. D. N. Vol. III. p. 145. Cf. ad n. 4380. *e.* in his Add.

N. 5854. p. 755. accurate expressa est in tabulis grandibus ad Ephemerides ab Avellino editas pertinentibus, tab. v. ubi vs. 4. habetur:

ЄΥΧΑΡΙϹΤω

Et ita tradit etiam Mommsenius in schedis, qui transcripsit Neapoli in museo Burbonico. Unde legendum videtur εὐχαριστῶ. Cf. n. 5070.

Post n. 5854. insere:

5854. *b.*

Puteolis; edidit Garruccius Bullett. arch. Nap. V. p. 117. unde repetiit Welckerus Mus. Rhen. 1850. p. 618. n. 9. litteris minusculis.

Θ . Κ
ЄΝΤΑΥΘΑ.ΚΙΜ
ΑΙΤΗϹΑΘΗΝ
ΑΙϢΝΧΘΟΝ
ΟϹЄΡΜΗΠΟΛΙ
ΤΗϹЄΙΚΟϹΙΖΗϹ
ΑϹЄΤΗΜΝΗΜηϹ
ΔЄΤΥΜΒΟΝΤЄΥΞ
ЄΚΑΛΛΙϹΤΟϹΦΙΛΟϹ
(duo folia hederacea)

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἐνταῦθα κ[ε]ῖμαι τῆς Ἀθηναίων χθονὸς
Ἑρμῆ[ς] πολίτης εἴκοσι ζήσας ἔτη·
μνήμης δὲ τύμβον τεῦξε Κάλλιστος φίλος.

Boni senarii. Atheniensis Hermes Puteolis sepultus est. Κάλλιστος pro epitheto habuit Welckerus.

5854. *c.*

Prope *Puteolos* in loco Marano; ex libro Giustiniani Diz. geogr. del Regno di Napoli T. VII. p. 335. Misit Mommsenius.

. . . . ΥΧΕΙΒΑΙΑΓΑΛΥΚΗ
ΑΓΑΘΗ

Εὐψ]ύχει [Γ]αῖα Γ[λα]ύκη,
ἀγαθή.

5854. *d.*

Puteolis in sepulcro; misit Mommsenius (S. Francisci sepulcr. n. 103.).

ΑΥΡΗΛΙΟϹ·ΦΙΛΟ
ΚΥΡΙΟϹ·ΠΕΡΓΑΙ
ΟϹ·ΑΥΡ·ΑΝΤΙΟ
ΧΩ·ΠΕΡΓΑΙΩ
ΓΛ/// ΚΥΤΑΤΩ·ΑΠΕ
ΛΕΥϹ //// ›·ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ

Αὐρήλιος Φιλο-
κύριος Περγαῖ-
ος Αὐρ(ηλίῳ) Ἀντιό-
χῳ Περγαίῳ,
γλ[υ]κυτάτῳ ἀπε-
λευ[θέρῳ] μνήμης χάριν.

Homines Perga ex urbe Pamphyliae oriundi.

5854. *e.*

Ibidem; misit Mommsenius (S. Francisci sepulcr. n. 104.).

ΘΕΟΙϹΙ
ΜΕΝΙΠΠΩ
ΤΑΥΡΙΝΟϹΤΗΙΔΙ/

Θεοῖς [καταχθονίοις.
Μένιππ[ος καὶ - - - - - - -
Τ[α]υρῖνος τῇ ἰδί[ᾳ μητρὶ - - -

5854. *f.*

Ibidem in lapide a. 1833. reperto; edidit Guarinus Comment. XIV. p. 18. Misit Mommsenius.

. . . . . .
ΠΕΙΩΖΗϹΑΝ
ΤΙ·ΕΤΗ·Ι
ΝΕΠΟΤΙΛ
ΛΑΖΗϹΑϹΗ
ʹΕΤΗ·Ε·ΜΗΝΑϲ
Ε

[Ὁ δεῖνα καὶ ἡ δεῖνα]
πείῳ ζήσαντι ἔτη ῑ,
Νεπ[ω]τίλλᾳ ζησάσῃ
ἔτη ε̄, μῆνας ε̄.

N. 5856. p. 755. in contextu litteris minusculis expresso scribe Διδυμ[η]νᾷ.

N. 5858. p. 756. misit Mommsenius, hac forma:

ΔΕΚΜΟΣΕΙΟΣΠΑΚΙΟΥ ΙΣΙΔΩΡΟΣΝΟΥΜ
ΠΑΡΙΟΣΕΠΟΕΕΙ

quae si vera est, necesse est scribatur, ut dedimus, Ἰσίδωρος Νουμηνίου ἐποίει.

N. 5858. *b.* p. 756. repetiit Minervinus Bullett. arch. Nap. VI. p. 66 sq. qui vs. 39. init. scribendum putat Βετρούβιον Φήλικα, ut maritus Quadratillae sit Vitruvius Felix idem, qui antea memoratur. Cui rationi quod inprimis favere videtur, est illud ὅτι πρώτη ἠθέτησε, in quo est ὅτι ἦρξεν ἀδικίας ἀθετοῦσα, unde colligi potest imprecationem ita fieri, ut uxor quae prior iniuria affecit maritum, in huius odium incurrat. Accedit quod Quadratilla defuncta putanda est, quae tanquam victima diis manibus consecratur. Inde refingenda sunt quae diximus p. 757. *b.* de Felice.

Pag. 757. *a.* lin. 6. ab ima pagina scribe *praemissum.* Ceterum Henzenius ut doceret δαίμονας καὶ πνεύματα θηλυκῶν καὶ ἀρσενικῶν esse deos manes eorum, qui in sepulcro conditi sunt, aliam laminam plumbeam protulit (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 77.) Romae repertam in vinea Aquari, in qua lamina est:

DANAII·ANCILLA.NOICIA
CAPITONIS·ANCOSTIAM (H supra A)
ACCEPTAM·HABIIAS·
IIT.CONSVMAS.DANAII
NIIHABIISIIVTVCHIAM
SOTIIRICHI·VXOREM

i. e. „*Danae, ancilla no(v)icia Capitonis; hanc (h)ostiam acceptam habeas et consumas, Danae, ne habe(a)s Eutychiam Soterichi uxorem.*"

N. 5860. p. 758. tractarunt Grotefendus Gött. Gel. Anz. 1846. p. 508. et Raphaelis Garruccius Bullett. arch. Nap. V. p. 116 sq. Recte ille vs. 2. ἔφυ, hic vs. 1. ἄνθος ὁρᾷς legit; male ille vs. 1. ἐνθάδ' ὁρᾷς, hic vss. 2. 3. οὔνομά μοι τόδ' ἔην Ὑάκινθος, ὃς ἐνθάδε κεῖμαι.

N. 5860. *b.* p. 758. nunc misit etiam Mommsenius (S. Francisci sepulcr. n. 105.). Vs. 3. ΔΕΛΦΩΙ ΛΟ, vs. 4. extr. ΑΝΟΝ, vs. 5. CΔΝΙΩΝΚΑιΟ, vs. 8. κΕΙΜΑΙΚΑΛΗϹΕΠι, vs. 9. init. γΑΙΗϹ, extr. Ελε, vs. 10. init. σΑϹ.

Post n. 5860. *b.* adde:

5860. *c.*

Neapoli, in museo Burbonico fragmentum; misit Mommsenius.

ΚΕΙ
ΒΙΟΤ
ΚΑΤΑ
ΚΥΜ

Fuerint versus; exempli gratia:
Κε[κροπίδην] Βίοτ[ον καλὴ] κατὰ [γαῖα καλύπτει
Κυμ[αίων - - - - - - - - - -

Conf. n. 5860. *b.*

N. 5861. p. 758. habeo nunc etiam ex schedis Mommsenii. Vs. 1. extr. ΝΥΜΨΙΤ, quod indicio est ultimam litteram dignosci non posse; vs. 3. ΑΡΞΑΝ ΤΕϲ, vs. 7. ΤΙΩΤΑΙ, vs. 6. A pro A.

N. 5862. p. 758. *b.* in contextu litteris minusculis expresso scribe ὧραι pro ὥρας. Buonarrotus (Vetri p. 205.) similia horologia Romae a se visa esse memorat, ut monet Cavedonius in litteris.

N. 5863. p. 759. imaginem in tabula expressam ex Pict. Hercul. repetierunt Millinus Gal. mythol. CXXXVIII. 515. Panofka Bilder ant. Lebens tab. XIX. 7. Personae vulgo pro mythologicis habentur; ad historicam rationem argumentum revocarunt Stepha-

nius Mus. Rhen. 1845. p. 30. et Walzius in Schneidewini Philologo I. p. 548. Nobis pictor argumentum historicum nominibus mythologicis exornasse videtur.

Post n. 5866. *b*. p. 760. insere:

5866. *c*.

Ibidem; edidit A. de Iorio Plan de Pompei Nap. 1828. tab. IV. n. 2. Repetierunt Gell in Pompeianis Lond. 1837. p. 65. et Gervasius in libello qui inscriptus est: Intorno alla iscrizione Puteolana de' Luccei osservazioni Nap. 1851. p. 79. Gervasius titulum inter inscriptiones Graecas musei regii col. II. n. 1748. asservari basique lapideae, longae $\frac{3}{4}$, altae $\frac{1}{2}$ palm. Neap., subscriptum esse dicit. Titulum qui primus edidit, accuratissime edidit. Gervasius lin. 4. ΑΝЄΘΗΚΑΝ habet idemque minusculis repetit.

ΓΑΙΟCΙΟΥΛΙΟCΗΦΑΙCΤΙΩΝΟC
ΥΙΟCΗΦΑΙCΤΙΩΝΙЄΡΑΤЄΥCΑC
ΤΟΥΠΟΛΙΤЄΥΜΑΤΟCΤΩΝΦΡΥ
ΓΩΝΑΝΕΘΗΚЄΔΙΑΦΡΥΓΙΟΝ
5 LΚΖΚΑΙCΑΡ°ΦΑΡΜΟΥ^Θ ϲєΒΑϲΤΗ

Γάϊος Ἰούλιος Ἡφαιστίωνος
υἱὸς Ἡφαιστίων ἱερατεύσας
τοῦ πολιτεύματος τῶν Φρυ-
γῶν ἀνέθηκε Δία Φρύγιον
5 L $\overline{κζ}$ *Καίσαρος Φαρμουθ[ὶ] Σεβαστῇ.*

C. Iulius Hephaestion, sacerdotis munere functus apud Phryges, qui in urbe aliqua sive Aegyptiaca sive Cyrenaica suis magistratibus, legibus, sacris fruebantur, Iovi Phrygio statuam dedicat, quam cum basi supposita nescio quae fata ex Africa in domum Pompeianam detulerunt. Dedicatio facta est anno Caesaris 27. i. e. anno urbis 751. (vide p. 309. *a*.) mensis Pharmuthi die Augusta. *Σεβαστὴ* dies quae et qualis fuerit, nondum satis exploratum est. Etenim quae p. 359. *b*. proposita est sententia Letronnii, diem Augustam mensis Thoyth ad natalem Imperatoris referendam esse, ea, si cautius iudicaveris, parum certa videbitur multoque minus in decreto Ti. Iulii Alexandri n. 4957. diem 1. mensis Phaophi, quae *Ἰουλία Σεβαστὴ* vocatur, Augustae natalem esse argumentis idoneis demonstratum est. Boeckhius igitur, *Ἰουλίαν Σεβαστὴν* nihil aliud esse ratus, quam simplex *Σεβαστήν*, cui quum Iulii imperare cessavissent, gentis nomen additum esset, uniuscuiusque mensis Calendas Augusto dedicatas fuisse suspicatur.

N. 5868. p. 760. titulum Latinum Cavedonius in litteris ita legendum proposuit: P. AELIO AVDA CIEQVIti SINg. AVGusti TVRma M. VLPI - - - - ESII. C. IVLIVS PROBVS Heres Bene Merenti Fecit (cf. Kellermann. Vigil. p. 64-66.).

N. 5869. p. 760. denuo Surrenti transcripserunt Iulius Friedlaender et Mommsenius, quorum in schedis est apographum hoc:

ΚΑΙΔΙΚΙΑ Μ
ΘΥΓΑΤΗΡ⋮ΟΥΙΚΤΡΙΞ
ΦΡΗΤΟΡCΙ⋮ΘЄΟΙC
ΒΑCΙΝ ϹΚΥΦΩΙ

hinc scribendum:

Καιδικία, Μ. (Καιδικίου)
θυγάτηρ, Οὐίκτριξ
φρήτορσι θεοῖς [τὴν]
βάσιν [σὺν] σκύφῳ
\- - -

De nomine *Καιδίκιος* cf. Vol. II. n. 2416. vs. 14. Mentio *σκύφου* fortasse explicari potest titulo n. 5788. Conf. n. 5972. *b*.

N. 5870. p. 760. videndum ne vs. 3. ΚΟΖΟΥ CΙΜΒΕΙΑ sit *coniux σύμβεια*, ut nomen coniux scriptum est COZVX etiam in titulo ap. Boldett. II. 428. Cf. n. 6720.

N. 5870. *b*. p. 761. edidit Manzonius Ricerche topogr. ed archeol. sull' isola di Capri, 1834. p. 179. Ex eo et ex schedis Guarini misit Mommsenius, qui vs. 1. init. ex sched. Guar. habet: ΑΘΑΝΑΔΟΡΟΣ.

N. 5871. p. 761. edidit Manzonius l. c. p. 202. Ex eo et ex schedis Guarini misit Mommsenius. Vs. 1. . . . . ΙΣΕΒΑΣΤΩΙ; vs. 2. ΛΟΥΙΟΣΑΠΕ; vs. 3. Manz. . . ΛΟΜΗΣΑΝΤΕ, Guar. ΝΟΜΗΣΑΝΤΕ.

Post n. 5871. insere:

5871. *b*.

In insula *Capreis* in palatio diruto; ediderunt Romanellus Isola di Capri, ms. ined. del Conte Rezzonico, Nap. 1816. p. 8. et Manzonius l. c. p. 205. Ex iis et schedis suis misit Mommsenius.

Rom. Manz.	Momms.
ΓΝΑΙΟΣ	ΓΝΑΙΟΣ
ΜΕ⋮ΛΚΛΕΟΣ	ΜΕΑΚΛΟ.///
ΠΠΕΣΤΑΝΟ	. ΠΕΣΤΛ

Γναῖος Με[γ]ακλέο[υ]ς Ἐγεστα[ῖος.

Vs. 3. interpretabantur *Πάτρων Πεστάνων*, patronus Pestanorum.

N. 5872. p. 761. ex Martorello litteris minusculis repetiit Romanellus Isola di Capri p. 66.

N. 5873. p. 761. edidit etiam Manzonius l. c. p. 171. Ex eo et ex schedis Guarini misit Mommsenius, sine ulla varietate lectionis, nisi quod inter Ω et Ο parvum spatium vacuum est. Apographa quum consentiant in ΟΗΝΙΚΟΥ, videndum ne subsit nomen barbarum, quod mutari non debeat.

N. 5874. p. 762. De hac inscriptione et de populo ibi memorato operae pretium est referre quae dixit Lombardius Mem. dell' Inst. archeol. Rom. T. I. Fasc. II. p. 216 sq. „Sembra questo il luogo opportuno di far parola dell' antico Stirti o Stirtum ed anche Irso, che giace nel territorio di Montepolso, limitrofo a quelle di Matera. Se ne veggono ancora gli avanzi su di erto monte, denominato anche oggidì monte Irso, a quattro miglia di distanza dal primo commune. Gli antichi scrittori non han ricordato nè la città di Stirti nè i populi Stirtini, ma il loro silenzio è stato supplito da una costante

tradizione, la quale è poi confermata da una lapida con greca iscrizione che fu rinvenuta nel 1753 presso Grassano e che disgraziatamente è andata perduta. L'epigrafe venne communicata dal Monsignor Zavarroni vescovo di Tricarico al Martorelli il quale la pubblicò con relativa interpretazione. È stata anche posteriormente pubblicata ed illustrata dal Lupoli (In mutilam veterem Corfiniensem inscriptionem commentarius, edit. alt. 1829. p. 77.), che ne ha data una lezione diversa da quella del Martorelli." Itaque inscriptionem debebam ponere inter titulos Lucaniae post n. 5778. *b.* nec debebam ΙΡΤΙ ΝΩΝ mutare in ΙΡΠΙΝΩΝ. Cippum effossum esse in monte Hirtino in Lucania indeque transportatum in pagum Grassanum annotat Lupulus, cuius apographum misit Mommsenius. Est autem hoc:

ΣΩΘΕΝΤΟΣ·ΚΑΛΛΙΜΑ
ΚΟΥ·ΑΥΡΗΛΙΑ·ΓΥΝΑ
ΑΥΤοΥ·ΕΥΧΑΝ·ΑΠΕ
ΔΩΚΕ·ΤΩΙ ΔΙΙ·ΚΩΜΝΑ
ΡΩ·ΚΑΙ ΔΙΙ·ΕΛΕΥΘΕΡΩΙ
ΥΠΕΡ·ΑΥΤοΥ·ΚΑΙ ΠοΛΙ
ΤΩΝ·ΙΡΤΙΝΩΝ·ΥΓΙΕΙΑΣ
ΤΑΥΤΑ·ΠΑΝΤΑ·ΠΕΦΥΚοΤΙ

Haec manifesto interpolata sunt a Lupulo, qui nomina propria de coniectura dedit tanquam in lapide residua, in ceteris sensum bene assecutus. Legeris igitur titulum transcriptum litteris minusculis:

Σωθέντος [τοῦ δεῖνος ἡ δεῖνα] γυνὰ αὐτοῦ εὐχὰν ἀπέ-
δωκε τῷ Διὶ Κωμναρῷ καὶ Διὶ Ἐλευθερίῳ, ὑπὲρ αὐτοῦ
καὶ τῶν πολιτῶν Ἱρτίνων ὑγιείας ταῦτα πάντα πεφυ-
[τευκυῖα - - -

Itaque in annotatione nostra dele verba: „ut mittam numerum singularem — noti Hirpini. Strab. V, 250." Orthographia ΕFΧΑΝ in priore apographo, vix dubium quin transcribenti debeatur. Hinc etiam ultima verba annotationis nostrae delenda sunt.

Post n. 5875. insere:

5875. *a.*[1]

Barii in aedicula reperta a. 1835. (nel suolo censito a Vito Michale de Natale dove è adesso la strada Melo); misit Mommsenius. Infra insculpta sunt varia instrumenta.

ΝΕΠΩΣΚΑΛ
ΑΙΧΡΥΣΟΥΒΥ
ΖΑΝΤΙΟΣ
ΖΗΣΑΝΤΙΕΤΗ
ΚΕ
ΜΗΝΕΣΓ'.ΗΜΕ'ΙΕ·

Νέπως Καλ[λ]ιχρύσου Βυζάντιος.
ζήσαντι ἔτη κε̅, μῆν[α]ς γ̅, ἡμέ(ρας) ιε̅.

Nota dativum pro *ζήσας.*

5875. *a.*[2]

Venusiae in basi, in domo gentis Vitalianae; ex Cimaglia Ant. Venus. p. 185. et Lupoli Itinere Venusino p. 284. Misit Mommsenius.

ΗΛΙΩ
ΜΙΘΡΑ
ΥΠΕΡϹΩΤΗΡΙΑϹ
ΒΡΙΙΙΙΟΥΠΡΑΙ
ϹЄΝΤΟϹ
ϹΑΓΑΡΙϹΟΙΚΟ
ΝΟΜΟϹ

Vs. 4. Cimagl. ΒΡΗΜΟΥ. Potest fuisse ΒΡοΥΤ ΤΙΟΥ vel ΒΡΥ̊ΤΤΙΟΥ vel etiam ΒΡΥΤΤΙΟΥ, ut n. 6707. Vs. 5. Lup. ϹЄΝΙΟϹ, Cim. ϹЄΝΤΟϹ. Ceterum Lup. Ω pro ω.

Ἡλίῳ Μίθρᾳ ὑπὲρ σωτηρίας
Βρ[υττ]ίου Πραίσεντος
Σάγαρις οἰκονόμος.

Bruttius Praesens vix dubium est quin unus sit ex illis qui in fastis Romanis habentur; ut qui imperante Antonino Pio Consul fuit a. u. c. 892. (p. Chr. 139.), 906. (p. Chr. 153.), 933. (p. Chr. 180.) aut qui Caracalla a. u. c. 970. (p. Chr. 217.) et Philippis a. u. c. 999. (p. Chr. 246.). Sagaris nomen ex inscriptionibus Phrygiae et Galatiae notum (conf. n. 3973. 4066. 4083.).

Post n. 5875. *e.* p. 763. insere:

5875. *f.*

Beneventi repertus lapis a. 1779.; ex schedis Amadutianis misit Mommsenius.

ΙΑЄ·Υ·Τ·Υ·Χ·Χ·Λ·ΙΡЄ

- - - ία Εὐτυχ[ία], χ[α]ῖρε.

Initio fuit *Ἰουλία* vel *Αἰλία* vel simile praenomen. Interpunctio inter singulas fere litteras posita est, ut alias inter singulas syllabas. Cf. n. 6327.

5875. *g.*

In monte *Casino*; ex schedis Cassitti misit Mommsenius.

ΜΙΚΡΑ·ΜΕΝ·ΗΛΙΘΟΣ·ΕΣΤΙΝ
ΕΧΕΙ·ΔΗΔΕΙΑΝ ΟΠΩΠΗΝ
ΕΝΔΟΝ ΤΟΝ ΜΟΡΦΩΝΩΣ
ΙΟΝ'ΕΝ ΤΑΛΑΡΟΙΣ

Μικρὰ μὲν λίθος ἐστίν, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀπωπὴν
ἔνδον τ[ῶ]ν μορφῶν, ὡς ἴον ἐν ταλάροις.

Qui lapis est, qui intus habet amoenum
adspectum formarum, ut viola in corbe?

N. 5877. p. 763. in lemmate scribe: Aeclani. Titulum edidit Guarinus Fasti duumvir. di Pompei 1837. p. 217. Habeo nunc etiam ex schedis Mommsenii, cuius apographum consentit cum exemplo, quod edidimus, nisi quod ibi constanter est A p. A.

Adde:

5877. *b.*

Aeclani; transcripsit Brunnius; misit Mommsenius.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗϹ
ΚΑΝΔΙΤΑ
ΤΗΦΙΛΗ ❦

Πολυνείκης Κανδί[δῃ] τῇ φίλῃ.

N. 5877. *d.* p. 764. lege οἶκος [φ]ίλος οἶκος ἄριστος, sententia desumpta ex fabula Aesopiana (n. cv. ed. Planud. n. LXXIX. ed. del Furia). Monuit Cavedonius in litteris, qui praeterea titulum coniicit non ante saeculum Christ. XVI. lapidi esse incisum.

N. 5878. n. 764. Inscriptionem etiam Mommsenius falsam iudicat in schedis, quas misit, allato apographo, ni fallor, eo, cuius meminit Guarinus l. c. in lemmate, delineato ad lapidis magnitudinem. Ex eo Guarinus solam lectionem vs. 12. ΣΕΝΑΙΛΩΝ enotavit. Habetur autem ibi praeterea haec varietas lectionis: vs. 3. init. ΕΥΡΩΝ; vs. 6. sub fin. ΞΟΝΗΩΝ, in quo videri potest Ω mutasse sedem suam (ΞΩΝΗΟΝ); vs. 8. extr. ΚΛΥΓ, vs. 9. init. >N, vs. 10. init. ƆN, vs. 12. init. ΙΩΝΣΕΝΑΛΩΝ cet., vs. 13. init. ΊΔΝ, vs. 14. ΤΑΝΗΙΑΡΑΝΒΥΜΑ. Non invenio rationes satis idoneas quibus aliquis sibi persuadeat opus esse falsarii. Ceterum Guarinus quid in Comment. XX. p. 18. moneat, mihi non constat, quum hoc libello uti non liceat.

N. 5879. p. 768. Tres illos viros Graecos, de populo Rom. tempore belli Italici s. Marsici per XI annos egregie meritos, cum navibus suis opem tulisse Romae periclitanti similiter atque Heracleenses Ponti, qui in Italiam advecti δυσὶ τριήρεσι καταφράκτοις συνεμάχησαν (Memnon ap. Phot. c. XXXI. p. 727.), annotavit Cavedonius.

N. 5880. p. 768. in lemmate scribe Sirmondi pro Sismondi et sic etiam in varietate lectionis. In inscriptione vs. 5. init. scribe ΤΗΝΡΩΜΗΝ, ex Boissardo petita lectione, itemque in contextu litteris minusculis expresso *Romam Iovi* cet. et τὴν Ῥώμην Διΐ. Ita recte Orellius qui in Collect. inscrr. Latt. n. 3674. repetiit titulum. Lycii statuam deae Romae dedicaverunt. Dictum est τὴν Ῥώμην pro θεὰν Ῥώμην (conf. n. 4266. *b.*), ut est Vol. II. n. 2416. *b.* in Add. ἱερεὺς τῆς Ῥόδου, Vol. III. n. 3887. ἱερεὺς τῆς Ῥώμης.

N. 5883. p. 770. egregie Cavedonius in litteris monet legendum esse ὑπὲρ σωτηρίας Κεϊωνίας Πλαυτίας cet. Nimirum Ceionia haec soror germana fuerit L. Veri, qui L. Ceionius Commodus antea vocabatur, adoptione autem facta soror etiam M. Aurelii fuerit inde ab a. u. c. 891. quo Antoninus Pius L. Ceionium filium adoptavit (vide Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 87 sq.) unaque Annium Verum, qui postea M. Aurelius. Ceioniam igitur illam nomen Plautiae a matre tulisse, unde coniici possit, uxorem L. Aelii Caesaris Plautiam fuisse appellatam. Apte idem animadvertit diaeresin in nomine Κεϊωνίας adhibendam scriptura indicatam esse in lapide, littera I punctis inclusa, ut n. 5820. *b.* 5823.

N. 5884. p. 770. deleta annotatione nostra in contextu litteris minusculis expresso scribe: Ἀντωνείνῳ Σεβ(αστῷ) τὸ β [καὶ Γέτᾳ] Καίσαρι ὑπάτοις. Annus est p. Chr. 205., quo Consules fuerunt Antoninus (Caracalla) Aug. II. et Geta Caesar. Nomen Getae deletum, ut alias. Monuit Cavedonius in litteris, qui addit: „in nummis anni 205. obvenit typus processus consularis cum epigraphe: ANTONINVS PIVS AVG·COS·II. aut P. SEPTIMIVS GETA CAES·COS (Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 205. 229. cf. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1834. p. 71.).

N. 5894. p. 774. ubi proposuimus [*Astace*]*ni* et [Ἀστακη]νοί, Cavedonius in litteris malle se significat [*Bithy*]*ni* aut [*Hadria*]*ni* aut [*Tia*]*ni*, quia Astaceni sub Imperio nummis careant ex eoque coniici possit res eorum in deterius prolapsas esse. At Bithynorum mentio improbabilis vel ob recensus rationem; nec minori de causa repudiaveram Ἀδριανοὶ et Τιανοί, quod et de κυριολεξίᾳ horum nominativorum non satis constat (Ἀδριανοὶ an Ἀδριανεῖς, Τιανοὶ an Τιανεῖς; cf. Eckhel. D. N. Vol. II. p. 413.), et, vix hoc loco dictum esset Ἀδριανοὶ non adiecto πρὸς Ὀλύμπῳ s. ἀπὸ Ὀλύμπου.

N. 5896. p. 776. Ad eundem L. Fabium Cilonem pertinet quod Furlanettus Lap. Patav. p. 438. protulit fragmentum Vicentiae repertum a. 1768. ibique a se visum apud Tornierum. Traditur autem ita a Furlanetto: Λ ΦΑΒΙΟΝ ΤΟΝ ΚΕΙΛΩΝΑ Γ ΡΩΜΗΣ, quod sit: *Senatus Rom. L. Fabium Cilonem.* At qui in his litteris versatus est, statim videt quae ibi traduntur non esse nisi membra disiecta inscriptionis supparis titulo nostro n. 5896. et verba olim ita se habuisse:

Λ ΦΑΒΙΟΝ
ΚΕΙΛΩΝΑ
ΤΟΝ[ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ]
[ΕΠΑΡΧΟΝ]ΡΩΜΗΣ

Illud Γ, in quo Furlanettus de γερουσίᾳ cogitabat, nihil est nisi ductus residuus litterarum Π vel Τ vel Ρ, quae vocabulis inter ΤΟΝ et ΡΩΜΗΣ evanidis adhaeserunt.

N. 5899. p. 777. quod olim in schedis conieci Φλ. Ζήνων ἀρχιερεύς. Κλ. Διάσημος Ἀφροδισιεὺς ἐποίει non ausus sum reponere. Nunc eandem coniecturam mecum communicavit Keilius. Hinc nolui silentio praetermittere.

N. 5904. p. 778. in contextu litteris minusculis expresso scribe Ἰουλίαν Βάσσιλλαν, et dele quae de Balbilla annotavimus omnia. Iulia Bassilla s. Basilla, quae hoc titulo honoratur, est mima illa celebris sepulta in theatro Aquileiensi. Vide n. 6750. Ceterum titulum citarunt Reinesius ad Rupert. p. 271. extr. et Hagenbuchius Epist. epigr. ad Blaur. p. 58.

N. 5924. p. 790. mutilum ex collect. Val. Mar. edidit Ang. Maius Scriptorum vett. nova collect. T. V. p. 295. n. 1. litteris minusculis, immemor ceterorum editorum. Vs. 5. omisit EGIT, vs. 6. habet LLL pro III, vs. 8. omisit MERVIT spatio vacuo relicto, vs. 9. *loc. statuae* cet.

N. 5927. p. 791. tit. 1. habet etiam Caylus Rec. d'antiq. T. VI. P. III. tab. 54. 5. 6. cf. p. 160. De vi tesserarum 2. 3. cf. ad n. 5369. p. 567.

N. 5928. p. 791. numero ζ Henzenius Annal. Inst. arch. Rom. 1848. p. 280. putat indiacri sedem in gradu octavo. De vi tesserae conf. ad n. 5369. p. 567.

N. 5929. p. 791. habet Maius Scriptt. vett. coll. V. p. 19. 3. litteris minusculis inter Christianas, quibus etiam Piper tribuit Act. philol. Germ. cet. Basiliae 1848. p. 87. Falso. Scribe Πίστη.

N. 5935. p. 792. Iovi Στρατίῳ aliquid dedicatur in titulo Mylasensi ap. Lebas. Voy. arch. III. Inscr. p. 113. n. 342. 343. Cf. O. Jahn Archäol. Aufs. p. 42. Winckelm. zu Plut. amat. p. 159. Allg. Litt. Zeit. 1848. n. 267. p. 982.

N. 5937. p. 793. de Deo Dolicheno ad Marinum Fratr. Arv. p. 538 sqq. ablegat Cavedonius in litteris.

N. 5942. p. 793. ὑπὲρ σωτηρίας Μάρκου καὶ Φαδίλλας. Votum susceptum et solutum pro salute Marci et Fadillae, filiorum T. Aurelii Fulvi Antonini, antequam is ab Hadriano adoptatus in domum Augustam eveheretur (cf. Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 38. Orell. Collect. inscrr. Latt. n. 852. 854.). Ita iudicat Cavedonius in litteris. Fortasse recte. Quamquam in simplici praenomine Μάρκου significari posse Augustum, aliquis coniiciat ex eo, quod etiam alibi simplici nomine significatur Augustus, ut Φαυστεῖνα Augusta n. 5887. Cf. n. 6323. in his Add.

N. 5948. p. 795. scribe Θεὰν Κόρην Σαρδιανοῖς cet. De collocatione nominum eorum, quibus dedicatur aliquid, ante nomen eius, qui dedicat, cf. n. 5786. Dea est Proserpina. Tractavit inscriptionem hanc Eckhelius D. N. Vol. IV. p. 371. Monuit Cavedonius in litteris.

N. 5949. p. 795. potest esse etiam Πριμιγ(ένης).

N. 5958. p. 797. vs. 6. scribe [Ῥ]ουφεινία. Aliter de σπεῖρα ἱερᾷ iudicavit Cavedonius in litteris, proponens σπεῖρα ἱερὰ (cohors sacra sacerdotum vel cultorum numinis, cf. Forcellini s. v. cohors et Morcelli Op. epigr. T. V. p. 265.), coniiciensque idem significari etiam voce ἱεροδουλεία n. 6000. Sed ut largiar huic coniecturae favere nomen mulieris, quod apparet inter dedicantes, tamen posito nominativo σπεῖρα ἱερὰ collocatio vocabulorum habet quo offendat. Exspectatur certe Διονύσου ἱερεῖς καὶ σπεῖρα ἱερά. Neque opus est nominativo isto, ut homines, qui dedicarunt, pro ἱεροδούλοις vel similibus administris habeantur.

N. 5965. p. 799. tractavit etiam Hagenbuchius Epist. epigr. ad Blaur. p. 59 sq. qui petiit ex Bonanni Mus. Kirch. tab. xxii. n. 2. Titulum Bonannus et Montfauconius interpretati sunt de voto Neptuno soluto; et Bonannus quidem ab urinatore solutum votum putabat. Hagenbuchius titulum sepulcralem esse statuebat: Rufina Iustum in hoc monumento posuit in memoriam gratiae s. beneficii, quod Iustus, dum viveret, Rufinae exhibuerat, non Neptunus Iusto. Satis hoc quidem simpliciter, et fortasse recte.

N. 5969. p. 799. Constat Latinos aquam puram et integram virginem appellasse (conf. Ruhnken. ad Hymn. Hom. p. 15.). Virginis ab Agrippa Romam deductae multi mentionem fecerunt, Ovidius Art. III, 385. Martialis VI, 42, 18. VII, 31, 11. Plinius H. N. XXXI, 25. Frontinus de aquaed. 10. Seneca Epist. 83.

N. 5973. p. 800. Ex alio titulo Romano constat Cl. Iulianum praefectum annonae fuisse a. u. c. 954. p. Chr. 201. (Gruter. p. cccxiii. 6.). Itaque, si praefectura annonae tum annua erat, votum pro domo Augusta eo ipso anno susceptum putandum erit. Monuit Cavedonius in litteris: qui praeterea coniicit, quum Geta Caesar triennio ante renuntiatus esset, nomen eius (ΚΑΙΓЄΤΑΚΑΙϹΑΡΟϹ) deletum postea videri iussu Caracallae fratricidae. Ad talem coniecturam faciendam certe non invitat condicio apographi nostri.

N. 5973. *b.* p. 801. *b.* in contextu litteris minusculis expresso vs. ult. scribe ἀκεσώδυν[ε; σῶζε], Πατρώνου.

N. 5975. p. 802. nomen Γιλουίου defendit Cavedonius in litteris. Fortasse recte. Nam gentilicium Gilvius a gilvo pariter ac Fulvius a fulvo derivari posse sponte patet.

N. 5977. p. 803. ad eundem Minicium Natalem pertinent quas Henzenius Annal. Instit. arch. Rom. Vol. XXI. 1849. p. 223 sqq. edidit inscriptiones Latinas, in quibus fragmentum est bilingue, residuis litteris Graecis his:

. . . . . ΒΑΙ . . . . ΡΙΩ . . . . . ΜΩΚΑΙ . . . . ϹΘΕΟΙϹ

ubi in fine Cavedonio suppleri posse videtur: καὶ [τοῖς συννάοι]ς θεοῖς.

N. 5984. p. 809. *a.* in contextu litteris minusculis expresso lin. 1. scribe Ἡρακλῆς, et p. 809. *b.* vs. 65. νεὼν εἵσατο, ut probabiliter dedit Keilius.

N. 5985. p. 814. *b.* in contextu minusculis expresso post εἰσακούστῳ interpunctio ponatur. Herculem paciferum d. oleae ramum, s. clavam et leonis exuvias tenentem in nummis L. Veri Aug. expressum esse monet Cavedonius in litteris (vide Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 91. coll. p. 444.).

N. 6000. p. 819. de Iulia Mamaea μητρὶ Σεβαστοῦ cf. praeterea Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 288. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 188.

N. 6002. p. 820. vs. 11. Κυριλλῶ proposuit Keilius. Sed si nomen feminae expressum putaveris, verisimilius est Κύριλλα.

N. 6005. p. 821. Statuam Isidis simul et Τύχης in museo Atestino esse, repertam illam in agro Mutinensi, monuit Cavedonius in litteris (vide Marmi Modenesi p. 174.).

N. 6012. p. 822. de Mithra lectu digna scripsit Felix Lajard Annal. Inst. arch. Rom. 1841. p. 218 sqq.

N. 6023. p. 827. vs. 2. lege Σκυ[θίνου]. Vid. Bergkius Anacr. reliq. p. 118.

N. 6046. p. 830. De Hermarcho eiusque patre conf. Keil. Progr. „Schol. Afranae diem III. m. Iulii quo ante hos CCC annos aperta est celebranti gratulatur Schola Portensis" Numburgi 1843. p. 13.

N. 6049. p. 831. hermam nunc asservari in museo Atestino Mutinae monet Cavedonius in litteris (conf. eiusdem libellum dell' origine del Mus. Est. p. 26.). Imaginem idem docet a lineamentis Euripidis abhorrere inscriptionemque

ЄΥΡЄΙΠΙ
ΔΗϹ

incisam videri saeculo XVI.

N. 6056. p. 832. Ỷ fortasse sonum vocalis consimilis Osco V̇ indicare (conf. Mommsen. Unterital. Dial. p. 26.) coniicit Cavedonius in litteris. De similitudine soni ο et υ apud Graecos cf. Buttmann. Lexil. I. p. 29. de permutatione harum litterarum vide ad n. 4224. *f.* in his Add.

Post n. 6059. p. 833. insere:

6059. *b.*

In herma, ni fallor; inscriptio inter alias *Brundesinas* enotatur in Io. Bapt. Casimiri epistola apologetica ad Q. Mar. Corradum a. 1567. ms. quae asservatur in bibliotheca Brundesina cum lemmate: in domo familiae Stephaniae; misit Mommsenius.

ΘΑΛΗΣΜΕΙΛΗΣΙΟΣ
ΕΝΓΥΑΠΑΡΑΔΕΑΤΑ

Θαλῆς Μειλήσιος.
Ἐνγύα· πάρα δὲ ἄτα.

De sententia subscripta cf. n. 6035. 6073. 6095. 6101. 6109.

N. 6063. p. 833. herma nunc in museo Berolinensi est, olim n. 389. insignita. Titulus ita exprimendus:

ΘЄΜΙϹΤΟΚΛΗϹ
ΟΝΑΥΜΑΧΟϹ

quae aetate recentiore incisa esse sponte patet. Monuit Keilius.

N. 6064. p. 834. in contextu litteris minusculis expresso scribe Ἐρέσιος pro Ἐφέσιος.

N. 6074. p. 835. excidit annotatio: delendus ductus I videtur in nomine ΑΣΚΙΩΝΔΟΥ, etsi nomen patris Cratippi aliunde non notum est. Cognominem notabis esse patrem Cratetis Cynici (vide Diog. Laert. VI, 85.).

N. 6091. p. 839. Non erat cur mutaretur forma Καλχαδόνιος in Καλχηδόνιος, siquidem forma Dorica vel in nummis imperatoriis propagata est. Vide Eckhel. D. N. Vol. II. p. 411. Conf. Cavedonium Spicil. numm. p. 132.

N. 6098. p. 840. Perseus videtur filius Tyranni (conf. Suid. v. Τύραννος et Interpret. ad Act. Apost. XIX, 9.). Monuit Cavedonius in litteris.

N. 6103. p. 841. repetiit Stanisl. Viola Tivoli nel decennio della diviazione del fiume Aniene cet. Rom. 1848. (cf. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 89 sqq.) cum interpretatione Garrucci.

N. 6109. p. 842. Extat in porticu musei Burbonici herma cui inscriptus est titulus hic:

ϹΟΛΩΝЄΞΗΚЄϹΤΙΔΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟϹϹΟΦΟϹ

Σόλων Ἐξηκεστίδου
Ἀθηναῖος σοφός.

quem habeo ex schedis Mommsenii. Titulus recentissima aetate impositus videtur.

N. 6125. p. 848. *a.* lin. 16. ab ima pagina: arietem nunc non agnoscit Welckerus Cycl. epic. II. p. 180.

Pag. 848. *b.* lin. 25. de Achivis in equo latentibus cf. nunc Welckerus Cycl. epic. II. p. 185.

Post n. 6130. p. 857. adde:

6130. *b.*

In picturis argumenta ex Odyssea repraesentantibus, repertis ad montem Esquilinum in via dicta Gratiosa: *a.* Ulysses Laestrygones fugiens navibus destructis; ad dextram insula est, fortasse Circes; *b.* Ulysses coram Circe ad genua eius prolapsus; *c.* Ulysses in inferis coram Tiresia, adstantibus Phaedra, Ariadne et fortasse Leda; supra Elpenor in scopulo sedens; *d.* Sisyphus et Tityus poenas dantes in inferis, item Danaides; descripsit Braunius Bullett. dell' Instit. arch. Rom. 1850. p. 17 sq.

a. ΟΔΥϹϹЄΥϹ — *b.* ΟΔΥϹϹЄΥϹ ΚΙΡΚΗ — *c.* ЄΛΠΗΝΩΡ ΤΙΡЄϹΙΑϹ — *d.* ϹΙϹΥΦΟϹ

a. Ὀδυσσεύς. *b.* Ὀδυσσεύς. Κίρκη. *c.* Ἐλπήνωρ. Τ(ε)ιρεσίας. *d.* Σίσυφος.

N. 6131. p. 857. de hoc monumento nuper disseruit L. Schmidt Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XXI. p. 119 sqq.

N. 6136. p. 860. idem titulus, cuius alterum exemplum memorat Sponius (vide lemma), traditur etiam in oppido Arce inter Arpinum et Aquinum repertus esse hac forma:

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟϹ·ΝЄϹΤΟΡΟϹ
ΑΘΗΝΑΙΟϹ·ЄΠΟΙЄΙ

Hoc exemplum qui protulit Dionysius (Dionigio Viaggi in alcune città del Lazio, Roma 1809. fol. 45.) nihil amplius de basi tradit, in qua perscriptus titulus videtur. Tradit solum repertum esse initio itineris sui.

N. 6140. p. 861. forma Ἀφροδισεύς p. Ἀφροδισιεύς ex mala pronuntiatione orta videtur.

N. 6142. p. 861. idem titulus apud eundem Dionysium memoratur utpote repertus in oppido Arce inter Arpinum et Aquinum, hac forma:

ΓΛΥΚΩΝ·ΑΘΗΝΑΙΟϹ·ЄΠΟΙЄ

N. 6173. p. 868. edidit etiam Osannus Syllog. p. 456. n. 185. qui legit ΦΑΙΔΕΜΟΣ.

N. 6174. p. 868. in titulo Latino Cavedonius per litteras significavit se malle legere: [*curatore*] *aed*(*ium*) *sacr*(*arum*) [*et operum*] *pu*(*blicorum*). Cf. Marini Fratr. Arv. p. 53. 357. 358. Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XXI. p. 223 sqq.

N. 6184. p. 875. de usu insolentiore *τὶς* p. *ὅστις* vide ad n. 6223. *b.* in his Add.

N. 6188. p. 876. accurate expressit Ianssenius Musei Lugd. Batavi inscriptiones Graecc. et Latt. p. 23. tab. IV. n. 3.:

ΑΝΤΙΝΟΟΣ·ΜΑΡ
ΚΕΛΛΟϹΟΡΕΥϹ
ΤΟΥ·ΑΔΡΙΑΝΟΣ
ΩΚΟΛΟΜΗΣΕΝ

Tituli originem similem dixi esse ac n. 1105. *b.* Recte omnino. Etiam Orellius I. p. 59. et Reuvensius in annotatione ms. teste Ianssenio in dubitationem vocarunt inscriptionem; quae haud dubie efficta est ex nummis. Quam in rem Reuvensius in schedis mss. teste Leemansio Animadv. in Mus. Lugd. Bat. inscrr. p. 10. egregie attulit nummum inscriptum ΑΔΡΙΑΝΟΣΩΚΟΔΟΜΗΣΕΝ (ex Raschii opere v. ANTINOVS n. 3. II, 2. p. 543. et VI. p. 1492.), ita ut appareat, inscriptionis partem priorem desumptam ex nummis iis, in quibus titulus n. 1105. *b.* est, alteram ex nummis inscriptis ΑΔΡΙΑΝΟΣΩΚΟ ΔΟΜΗΣΕΝ. Itaque haec inscriptio ad spurias vel potius fictas referenda est.

N. 6194. p. 878. fragmentum videtur esse tituli maioris:

Ὑπὲρ Ὑγείας [τοῦ δεῖνος - - - - - ὁ δεῖνα κατεσκεύασε τὰς] παραστατικ[ὰς - - - - - - - - -

Παραστατικαὶ ex usu Romano sunt *αἱ παραστάδες*. Cf. Letronnium in libello posthumo (Revue archéol. VII. année. 1850. extrait p. 10.).

N. 6196. p. 879. in inscriptione vs. 3. init. *οἱ* legendum proponit Cavedonius in litteris. Praestat ad constructionem quod dedimus.

N. 6209. p. 886. nominativus Γάϊος bene se habere nec sollicitandus videtur. Nam Gaius Asclepiodorus praenomen a matre Gaia, quae ultimo versu intelligenda est, habere poterat. Monuit Cavedonius in litteris.

N. 6213. p. 888. de nomine Ἀφρίκας puero indito Cavedonius in litteris conferri iubet Furlanettum Append. s. v. Orellium Collect. inscrr. Latt. n. 4672. Borghesium Dipl. di Trai. Decio p. 68.

Post n. 6221. p. 890. insere:

6221. *b.*

Lapis ex agro Romano reportatus, qui asservatur in villa Araxa s. Raxa prope Palmam in Maioribus (insulis Balearibus), in museo Despuigiano; videtur repertus prope *Ariciam* in convallibus, in quibus a. 1786 - 1796. fodisse fertur Cardinalis Despuig; edidit I. Maria Bover Noticia historico - artistica de los museos del eminentisimo Señor Cardenal Despuig existentes en Mallorca, Palma 1845. 8. p. 46. n. 35. Repetierunt Longperier Revue archéol. VI. 1849. p. 40. et Welckerus in Gerhardi ephemeride: Archaeol. Anzeiger, 1849. n. 4. 5. p. 58. et Mus. Rhen. 1850. p. 617. n. 8.

Θ ‘ Κ
ΜΗΤΗΡΜΟΙϹЄΜΝΗ
ΔΙΔΥΜΑΠΑΡΑΚΟΙΜΗЄЄΙϹΑ
ЄΠΤΑΔЄΔΙϹΜЄΤЄΩΝ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝΑΙΑΚЄ
ΚЄΥΘЄΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Μήτηρ μοι Σέμνη Διδυμᾶ παρακοιμη[θ]εῖσα·
ἑπτὰ δὲ δίςμ᾽ ἐτέων Δημήτριον αἶα κέκευθεν.

Mater est Σέμνη (cf. n. 4976. *f.* in his Add.), pater Διδυμᾶς (cf. n. 4716. *d.*[3] in his Add.). Welckerus, qui cum Longperiero legit σεμνὴ Διδύμα, non habet quo referat παρακοιμηθεῖσα.

N. 6223. *b.* p. 891. ex schedis suis edidit Ludolfus Stephanius Ind. Schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per prius semestre a. 1849. habend. p. 11. „in antico latere praeter genios, quos dicunt mortis, atque larvas simulacrum infantis pectus tenus efficti, in utroque latere secundario avis exsculpta est: in operculo praeter larvas et delphinas conspicitur titulus." Vs. 4. habet ΡΑΗΝΗΡΠΑϹΑΝΑΠΟ, vs. 6. ΤЄΤᶜΗΠΑΝ·ΤΙϹЄΖΗ, vs. 7. ·Β·Μ·ΙΑ·Η·Ι·, vs. 8. ΔΡΟϹЄΡΙ. Totum titulum Stephanius ita legit:

Τίς βροτὸς οὐκ ἐδάκρυσε, ὅτι τόσον κάλλος ἀπῆλθεν,
ἰς ἀέρα ἠνήρπασαν ἄπο γονέων Μοῖραι κατ᾽ ἐ[νω]πάν.
Τίς ἔζησεν ἔτη β̄, μ. ια̅, ἡ. ι̅.
Εὐψύχι, Δροσερί.
οὐδὶς ἀθάνατος.

Largior secundo loco heptametrum pro hexametro positum esse ab auctore. Et sane si ἠνήρπασ(σ)αν statuitur, melius cum hoc verbo construi εἰς ἀέρα confitendum est. Sed scribendum ἀπὸ γονέων. Bene Stephanius κατ᾽ ἐνωπάν, quum appareat Ν·ΤΙϹ esse in lapide. Littera Η igitur non in lapide est; eam lapicida in mente, non in lingua habuit. Quippe inter pronuntiandum ἥτις in τις depravatum absorpta priore syllaba, eodem modo quo in cod. Par. (Letronn. Fragm. inédits de poëtes Grecs, Par. 1838.) subinde ΚΟΙΔΑ et ΚЄΞΑΘΡΗϹΑϹ exaratum habetur pro ΟΥΚΟΙΔΑ et ΟΥΚЄΞΑΘΡΗϹΑϹ, absorpta per pronuntiationem syllaba ΟΥ. Sic τὶς pro ὅστις aliquoties in titulis Phrygiae habetur. Vide n. 3827. *ρ.* in his Add. Atque ad talem quidem negligentiam haud scio an referri possit exemplum n. 6184. ubi ΤΙΝΟϹ similiter pro ΗϹΤΙΝΟϹ. De hoc usu

insolentiore Keilius ablegat ad Iacobs. Anthol. V, 180, 3. p. 88. XII, 43, 2. p. 740.

Scribimus igitur:

Τίς βροτὸς οὐκ ἐδάκρυσ᾽ ὅτι τόσ(σ)ον κάλλος ἀπῆλθεν;
(ε)ἶς ἀέρ᾽ ἠνήρπασ(σ)αν ἀπὸ γονέων Μοῖρα κατ᾽ ἐ[νω]πάν·
(ἥ)τις ἔζησεν ἔτη β̄, μ(ῆνας) ῑᾱ, ἡ(μέρας) ῑ.
εὐψύχ(ε)ι, Δροσερί. οὐδ(ε)ὶς ἀθάνατος.

N. 6227. p. 892. tit. Lat. init. scribe: *Diis manibus sacrum* ¦¦ *Ti. Claudii Eugenetis. vixit* cet. De terminatione genitivi insolentioris (Eugenetis), conf. Diogeneti n. 6548. *b.* et Τύχητι n. 6479. Εὐκλῆτι n. 6623.

N. 6232. p. 894. ex collect. ms. Vat. Mar. edidit etiam Ang. Maius Scriptorr. vett. collect. T. V. p. 282. n. 1. litteris minusculis. In disticho Graeco vs. 1. scribe σ[α]έ[π]το[λ]ιν, ubi φιλόπτολιν dedimus, et vs. 2. βασιλεὺς p. βασιλε[ῖ]ς. Monuit Cavedonius in litteris, apte annotans unum intelligi posse Occidentis Imperatorem Honorium, praesertim quum etiam unus ex binis Consulibus memoretur.

Post n. 6250. p. 902. adde:

6250. *b.*

In vicinia *Romae*; edidit Matranga ap. Diamillam Mem. numism. Fasc. II. 1847. p. 55. n. 1.

ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ
ΜΑΓΝΗΣΕΚ
ΦΡΥΓΙΗΣΣΚΥ
ΘΙΗΔΕΜΕΠΑΡ
ΘΕΝΟΣΑΙΠΗΕ
ΤΡΕΦΕΛΑΙΗΡΩΙ
ΜΑΝΘΙΩΙΕΝΠΕ
ΔΙΩΙΠΑΛΙΣΚΙ
ΟΝΛΙΠΟΝΤΑΜΑ
ΓΝΗΤΩΝΠΟΛΙΝ
ΕΥΠΛΟΕΙΤΕ

Εὐτυχεῖτε.
Μάγνης ἐκ Φρυγίης· Σκυθίη δέ με παρθένος ἁ[γν]ὴ
ἔτρεφ᾽ ἐλαιηρῷ Μανθίῳ ἐν πεδίῳ
παλίσκιον λιπόντα Μαγνήτων πόλιν.
Εὐπλοεῖτε.

Distichum elegiacum excipit trimeter iambicus, nulla causa idonea (cf. n. 6291. 6293.). Defunctus Μάγνης audit utpote ex urbe Magnesia ad Sipylum, opinor, oriundus et in terra peregrina mortuus; nutrix Σκυθίη. Dixeris fuisse ΞΑΝΘΙΩΙ; quo posito Magnes in Lycia educatus est (Herodot. I, 176.); et si lapis revera est Romanus, ingenio auctoris tribueris, quod mentionem non fecit regionis, in qua defunctus est Magnes ille. At tamen Μανθίῳ ἐν πεδίῳ intactum relinquo. Ceterum Magnesia nunc Phrygiae tribuitur, confusa ratione confiniorum, an ex divisione antiqua, cuius vestigium superesse videtur in brachio vicino fluminis Hermi, de Phrygia denominato. Notabis duplicem viatorum invocationem εὐτυχεῖτε, εὐπλοεῖτε. De posteriore verbo conf. ad n. 6759.

N. 6261. p. 907. denuo transcripsit et edidit Ludolfus Stephanius Ind. Schol. in Univ. litt. Caes. Dorpat. per semestre prius a. 1849. habendarum, p. 3 sq. Is tradit vs. 5. ΚΑΚΟϹ ΚΑΚΟϹ, ut Gerh. et Visc., vs. 10. ΟΥΚΑΛΟΥϹ, ut Grut. et Visc., vs. 11. ЄΡΡЄΤΑΙΜЄΡΜΗΡΑΙΘΥΜΑΛΓЄϹϹΑΜ cet., vs. 12. init. ЄΛΠΙΔΟϹ. Itaque quum apographa Stephanii diligentissime confecta sint, non dubitamus scribere vs. 5. κακός, κακὸς quae repetitio vocabuli omnino etiam animo dolore commoto convenire videtur; vs. 7. νυκτὶ μιῇ ψυχραῖσιν ἄφαρ σταγόνεσσι λυθεῖσαν; quae verba referenda sunt ad ἀηδονίδα, ex eoque explicationem habent, quod lusciniae nonnunquam irruente repentino frigore aut imbre necantur; unde delenda quae annotavimus ad vs. 7. Vs. 10. scribendum οὐ κάλ(λ)ευς. Sed vs. 11. quod Stephanius ex lectione ΕΡΡΕΤΑΙΜЄΡΜΗΡΑΙ fecit, ἔῤῥε· αἱ μέρμηραι, littera Τ pro interpunctionis signo habito, ut insit apostrophe ad defunctam, quae iubetur abire ad inferos, hoc vero probabilitate destitutum videtur. Immo ΑΙ positum est a quadratario pro Ε, ut crebro fit in titulis huius aetatis.

N. 6277. p. 915. de usu cognominum conf. ad n. 5595. Eundem usum ap. Aphrodisienses fuisse demonstravit Boeckhius Vol. II. n. 2748.

N. 6280. p. 925. *a.* lin. 18. dele *Calvillam s.* Ceterum Domitiam Lucillam, quam Borghesius Diar. Arcad. I. p. 366. a. p. Chr. 155. nondum mortuam dixit, etiam anno insequenti in vivis fuisse monuit idem Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1833. p. 120. Habeo hanc notitiam ex litteris Cavedonii.

N. 6285. p. 928. dele annotatum: *Vs. 1. fuerit* ϕ Θ Κ Χ ϕ, et in contextu litteris minusculis expresso scribe:

D(iis) — Θ(*εοῖς*) *κ(αταχθονίοις)* — *M(anibus).*

Nimirum formula Latina *Diis Manibus* formulam Graecam cingit, ad titulum Latinum ista pertinens. Bene haec monuit Cavedonius in litteris.

N. 6291. p. 930. hominem praefuisse disciplinae puerorum eminentium in sacra palaestra domus Augustae bene monet Cavedonius in litteris ablegans ad Murator. p. 884. 4. coll. huius operis Vol. I. n. 418.

N. 6322. p. 942. ex collect. Vat. Marin. edidit Ang. Maius Scriptorum vett. collect. T. V. p. 180. n. 4. litteris minusculis. Marinus habuerat ex schedis Suaresii in biblioth. Barberin. Videtur fragmentum esse tituli Christiani.

N. 6323. p. 942. debebam Κομούδου intactum re-

linquere. Nam quemadmodum vetustiores interdum vocabulorum alias atque alias syllabas producere solebant, ita etiam lepidus auctor huius epitaphii putari potest sibi indulsisse Κόμουδος pro Κόμμοδος s. Κόμοδος, ad analogiam formarum veteri lingua celebratarum κόρος et κοῦρος, ὀδός et οὐδός, aliarum (cf. Buttmann. Lexil. I. p. 29.). Accedit quod probabilius est defunctam dicere sese sepultam esse die quodam festo insigniori ad memoriam Imperatoris celebrato, quam festo privati cuiusdam, quem nemo noverit lectorum. Quod exagitans Cavedonius in litteris Commodi natalem, quae fuit Prid. Kal. Sept. certam esse ait omnibusque satis notam diem, nihil annotans de vocabulo γενέτια, quod alii aliter interpretantur. Videtur autem significari festum natalicium, quod mortui memoriae dicatum in ipso eius die natali anniversario celebratur. Vide Baehr. ad Herodot. IV, 26. et C. Fr. Hermannus Schulzeitung 1833. II. n. 127. p. 1009.

N. 6327. p. 944. de hoc singulari usu interpunctionis disserit Pelliccia de Christ. eccles. primae, mediae et novissimae aetatis politia, T. III. edit. Braun. 1838. p. 133.

N. 6329. p. 945. in contextu litteris minusculis expresso scribe - - - [Κ]αφατίῳ et dele annotationem. *Cafatius* habetur ap. Kellermann. Vigil. n. 101. *a.* col. 3. vs. 3. Monuit Cavedonius in litteris.

N. 6345. p. 948. scribe Ἀσκλ[η]πιαδητίῳ pro Ἀσκληπιάδῃ υἱῷ. Subest deminutivum ab insolentiori declinatione nominis Ἀσκληπιάδης (Ἀσκληπιάδητος, cf. ad n. 6227. in his Add.) derivandum. Monuit Cavedonius in litteris.

N. 6350. p. 949. ex Pighio repetiit Begerus Spicileg. p. 94. n. xx. cum prolixa interpretatione.

N. 6351. p. 949. citat Rad. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 211.

N. 6352. p. 949. habet Muratorius p. MCXXX. 2. unde repetiit Orellius Collect. inscrr. Latt. Vol. II. p. 360. n. 4870. Adde in fine inscriptionis ΚΑΙCΥ. et scribe in contextu litteris minusculis expresso: Ἀφροδεῖσις χαῖρε. καὶ σύ.

N. 6353. p. 949. fortasse scribendum Συρακός, quod nomen ex appellatione gentis Scythicae Σιρακοί (Strab. XI, 492. 506.), *Siraci* (Plin. H. N. IV, 26.), Συρακοὶ (Zenob. Proverb. V, 25.) repetendum commendavit Cavedonius in litteris, non male monens convenire cum nomine barbaro nomen mulieris *Barbaria.*

N. 6355. p. 950. τὸν τόπον ἐποίησεν dictum est ad exemplum moris Romani, ex quo *locum fecit* sollemne fuit. Dele annotationem ad vs. 6.

N. 6360. p. 951. infra inscriptionem Graecam habetur:

EX·VOTO	EX·VOTO

N. 6361. p. 951. Graeca et Latina divulsa Muratorius T. IV. p. MDCCCLXXXIII. 2. repetit in Christianis. Citavit Hagenbuchius ap. Orellii Coll. inscrr. Latt. Vol. II. p. 359.

N. 6377. p. 953. refinge annotationem nostram ita: Homo Cretensis Polyrrhenius fuit simul et Cisamius, utpote civitate Cisami donatus. Polyrrhenia urbs nota insulae Cretae, Cisamus navale Apterorum in insula eadem (Strab. X, 479.). Κίσαμις nunc est i. q. Κισάμιος. Cf. Keil. Analect. epigr. p. 161. In eandem fere sententiam monuit Cavedonius in litteris.

N. 6381. p. 954. formam Βαργιλιήτῃ ferri posse Cavedonius in litteris monuit provocans ad nummos in quibus eadem forma etiam Septimio Severo imperante (Orell. Onomast. Cic. T. II. p. 94.). Ibid. vs. 4. fortasse Καικειλιανὸς scribendum, sumpto C Latino pro K. Cf. ad n. 6605. in his Add.

N. 6385. p. 955. scribe Εὐανδράδι. Quippe videtur esse Εὐανδράς, άδος, ut est Πριμάς, άδος n. 6521. Quod qui monuit in litteris Cavedonius, si putat Δαματέτι dativum esse, ut Εὐκλῆτι et similia (vide ad n. 6227. in his Add.), non video quo modo intellexerit titulum. Nam vs. 1. nominativus statuatur necesse est.

N. 6405. p. 957. Ζωτίκητι legendum putat Cavedonius in litteris comparans Τύχητι n. 6479. et Lupum Epit. Sev. Mart. p. 151. Audio, si formam insolentiorem nominativi Ζωτικὴς statueris (conf. ad n. 3856. in his Add.) et scripseris Ζωτικῆτι.

N. 6407. p. 958. in contextu litteris minusculis expresso scribe ὥρ(ας) ϛ̄. Nam siglum Ϛ videtur esse i. q. Σ.

N. 6408. p. 958. in contextu litteris minusculis expresso scribe: Μαΐω(ν) Πίῳ καὶ Ποντιανῷ ὑπ(άτοις), et in annotatione: Pius et Pontianus. Monuit Cavedonius in litteris provocans ad Marinum Fratr. Arv. p. 362.

N. 6409. p. 958. in lemmate adde: Habet etiam Vulpius Vet. Lat. T. X. p. 656. qui tradit cippum in via Tiburtina repertum esse inter septimum et octavum milliare.

N. 6411. p. 958. vs. 9. κατ[εθέ]τη (i. e. κατετέθη) τ(ῇ) π[ρ]ὸ ιβ Καλ(ανδῶν) Φ(εβρουαρίων) Βρα[δούᾳ - - - ὑπάτ. legendum esse coniicit Cavedonius in litteris. Satis probabiliter, nisi quod quas litteras (ΒΡΑ) ille

ad designationem Consulis traxit, dixeris potius pertinere ad nomen mensis, Φ[ε]βρα(ρίων). Nam scriptura saepe variat Φεβρουάριος, Φεβράριος, Φλεβάριος cet.

N. 6421. p. 960. edidit etiam Boldettus Osserv. sopra i cimiteri II, 4. p. 396. cum lemmate „la suddetta iscrizione si vede nella vigna detta Torre Casale, che sta sopra una parte del cimiterio di Pretestato scolpita in un marmo grande." Idem vs. 1. omittit ultimum N ante ΑΓΝΟΙϹ; vs. 2. habet ΤΡΥ ΦΕΡѠΝΕΒΡΙѠΑΡΙϹΤΟΚΡΑΤΗ, vs. 3. extr. ΝΕΙΚΗ, vs. 4. init. . . C . ΑΓΑΘ cet.

N. 6426. p. 961. scribe Λάρις, quod nomen non esse cur sollicitetur, recte monuit Cavedonius in litteris, annotans fluvii nomen personae servilis conditionis bene convenire.

Post n. 6427. insere:

6427. *b.*

Romae in lapide apud Demetrium Diamillam; edidit P. Matranga Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 35. n. 7.

Θ . Κ
ΧΑΙΡΕ
ΚΑΡΠΙѠΝ
ΧΑΙΡΕ
ΚΥΡΙΜΟΥ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Χαῖρε Καρπίων, χαῖρε κῦρί μου.

Titulum posuit servus vel libertus patrono suo. Κῦρις sollemnis forma est pro κύριος. Nomen Καρπίων exemplis ex Gruter. p. DCCLIV. 3. et Donio Cl. X. n. 97. firmavit editor.

N. 6431. p. 962. habeo nunc etiam ex schedis Mommsenii, qui transcripsit in villa Ciceronis prope Mola di Gaeta. Vs. 1. ΛΑΛΟΣΦΙΛΟΛΟ, vs. 2. V pro Υ, vs. 3. ΣΥΔΟΠΑΡΟΔΕΥ, vs. 4. ΧΑΙΡΕΚΑΙ ΤΑΥΘΙΣΤϹ.

N. 6438. p. 963. in lemmate lin. 5. init. scribe: Salmasius ad Vopisci Carinum p. 491.

N. 6444. p. 964. non opus est ut Ἴκαρος scribatur. Nomen Ἴθαρος redit n. 6671. Est etiam Εἴθαρος Vol. II. n. 2685.

N. 6461. n. 967. Prusiam Cavedonius in litteris ex eius nomine colligit cum imperio militari praefuisse incolis montis Κοσσοῦ in Bithynia (vide Steph. Byz. Κοσσός). Quod si verum putes, statuas necesse est Κοσσοὺς audiisse, quos Κοσσαίους appellat Steph. Byz.

N. 6479. p. 970. de forma Τύχητι cf. ad n. 6227. 6405. in his Add.

N. 6491. p. 972. scribe: ἐποίησα. ἐκ τῶν ἐμῶν τοῦτό μοι μόνον et deleta annotatione nostra repone: Marinus Inscr. Alb. p. 190. explicavit: *ex meis facultatibus hoc mihi solum remanet* (*sepulcrum*). Monuit Cavedonius in litteris.

N. 6510. *b.* p. 975. Longperier, qui hunc titulum ex Bovero repetiit Revue archéol. VI. 1849. p. 38. scribendum proposuit Ἐλπὶς Μαικηνιανῇ. Parum probabiliter.

N. 6512. p. 976. de usu vocis πάροδος pro παροδίτης cf. Vol. II. n. 3273. μᾶλλον δὲ κλαύσας, πάροδε, τὴν ἐμὴν τύχην.

N. 6529. p. 979. est ap. Boldettum Osserv. sopra i cimiteri II. s. 11. p. 462. Scribe Ε et ѡ pro Ε et Ω. Vs. 2. init. Bold. exhibet ΑΙΛΑ.

N. 6538. p. 981. titulum ut Nemausi repertum dedit Grasser Antiq. Nemaus. p. 57. unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. XIII. p. 698. n. 4. cum hac varietate lectionis: vs. 3. extr. ΕΥΤΥΧΙΑ, vs. 5. omissus est, vs. 6. ΜΗΤΡΗ. Itaque lapis Nemauso translatus est in Germaniam.

N. 6541. p. 981. asservatur nunc Neapoli in museo Burbonico, ut video ex schedis Mommsenii, cuius ex apographo apparet formam Ε exprimendam fuisse pro E, Μ pro M, vss. 1. et 3. etiam Λ et Α.

Post n. 6546. p. 982. insere:

6546. *b.*

Interamnae, hodie Teramo negli Abruzzi; edidit Delficus Mem. dell' Interamnia Petruzia, Nap. 1812. p. 151. Misit Mommsenius.

ΑΥΡ·ΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟϹ
ΝΕΙΚΟΜΗΔΕΙϹ·ΛΙΘΕΝ
ΠΟΡΟϹ·ΕΘΗΚΑ·ΕΜΑΥΤѠ
ΤΟΜΝΗΜΟϹΥΝΟΝ·ΚΑΙ
ΤΗ·ΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥ·ΑΙ
ΒΟΥΤΙΑΙΦΟΡΤΟΥΝΑ

Littera Μ hanc formam habet: Ⲙ.

Αὐρ(ήλιος) Ἀνδρόνεικος Νεικομηδε[ύ]ς λιθένπορος ἔθηκα ἐμαυτῷ τὸ μνημόσυνον καὶ τῇ γυναικί μου Αἰβουτίᾳ Φορτούνᾳ.

N. 6548. *b.* p. 982. extat imperfecta ap. Gruter. p. DCCLX. 10. Repetiit Orellius Collect. inscrr. Latt. Vol. II. p. 360. n. 4869. ubi putatur Caenis maritum suum patrem compellare ut sacerdotem, a quo initiata fuerit mysteriis Mithriacis. Ingeniose et fortasse vere. Interim comparabis μήτηρ χαῖρε n. 6800. In contextu litteris minusculis expresso scribe: *annis xxx*. De singulari scriptura numeralium serius etiam Cavedonius monuit in litteris ablegans ad Morcell. Opp. epigr. T. III. p. 152. Lupum Epitaph. Sev. Mart. p. 52. tab. VIII.

N. 6552. p. 983. rursus transcriptum edidit Matranga Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1850. p. 178. n. 8. qui vidit in hortis Farnesianis in cippo duobus, ni fallor, Faunis ornato. Habet vs. 4. ΙΟΥ ΚΟΥΝΔΩ.

N. 6559. p. 984. „Hic Aurelius Pacorus, rex magnae Armeniae idem fuerit qui obvenit in nummis L. Veri inscriptis REX ΑΡΜΕΝiis DATus, quique senator Romanus et Consul quoque fuit (Eckhel. D. N. Vol. VII. p. 91.). Soaemus quidem dicitur a Suida (v. Μάρτιος), sed Pacorus ad regnum evectus dici potuit ex Orientalium more." Monuit Cavedonius in litteris.

N. 6561. p. 985. In porticu musei Borbonico, ut video ex schedis Mommsenii, extat lapis inscriptus ita:

Θ ∲ Κ ∲
ΑΥΡΗΛΙΟϹ
// ΡΟΚΛΟϹ·ΝΙ
////ΟΜΗΔЄΥϹ
// ΝΘΑΔЄΚЄΙ
ΤΑΙЄΖΗϹЄΝ
ЄΤΗ ς-Ξ ∲

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Αὐρήλιος [Π]ρόκλος Νι[κ]ομηδεὺς [ἐ]νθάδε κεῖται. ἔζησεν ἔτη ξ.

Habes igitur alium lapidem sepulcralem in eundem Aurel. Proclum, cui sepulcrum exstruxit Claudia Mariniana n. 6561. Nunc, quum neutrius lapidis descriptionem habeamus accuratam, statuendum videtur, titulum musei Burbonici primum positum fuisse antequam uxor Procli sibi et marito iam defuncto monumentum exstruxisset.

N. 6562. p. 985. de nomine Πρόσοδον cf. Keil. Syllog. inscr. Boeot. p. 36.

N. 6564. p. 986. Nomen Ἄνθη non mutandum esse censet Cavedonius in litteris. „Ande enim cognominari potuit Vibia, uti viri Andes, Andus (cf. Forcellin. s. v.)".

N. 6569. p. 987. praenomen in femina humilis condicionis Antoninorum aetate probari posse negans Cavedonius in litteris statuit L. Aurelium Tatium esse, qui honoratur hoc titulo sepulcrali. Quo probato dixeris intelligi posse: Λ. Αὐρηλίῳ Τατίῳ [θ]υγατρ[ιδῷ] ζήσαντι ἔτη - - - Κλαυδιανὸς Φρόντων; ut Tatius sit filius filiae Frontonis.

N. 6571. p. 987. nunc asservatur Neapoli in museo Burbonico, ut video ex schedis Mommsenii, qui vss. 1-5. ita tradit:

ΘЄΟΙϹΚΑΤΑ
ΧΘΟΝΙΟΙϹΑΛΥ
ЄΙΠΡΑ·ΓΜΑΤЄΥ
ΤΗ·ΟϹЄΖΗϹЄΝ
ЄΤΗ·ΜЄ·ϹΥΜ

et vs. 7. ЄΤΗ p. CΤΗ, ac semper Є pro Ε. Quodsi vs. 3. init. vera lectio est ЄΙ, Mommsenius videtur versum integrum omisisse post vs. 2. Fortasse:

Θεοῖς καταχθονίοις. [Λ.] Αὐρηλί[ῳ - - - - - Μυρ]εῖ πραγματευτῇ, ὃς ἔζησεν ἔτη με, συμβίῳ cet.

N. 6582. p. 989. ara olim Romae fuit.

N. 6602. p. 993. vss. 3. 4. μ(ηνῶν) ε, ἡ(μερῶν) κα Δῶρος cet. legi mavult Cavedonius in litteris. Fortasse recte. In titulis Latinis *Dorus* non infrequens nomen. Cf. n. 6295. Ibid. vs. 7. scribe γλυκυτάτῃ.

N. 6604. p. 994. vss. 6. 7. 8. coniiciat aliquis fuisse πάτρωνι καὶ πά[σ]ης [συμπ]αθ[εί]ας ἀξίῳ cet. In genitivum πάσης incidit etiam Cavedonius in litteris.

N. 6605. p. 994. Καισειλιανὸς s. Καικειλιανὸς mavult Cavedonius in litteris. Videtur utique C Latinum positum pro Κ.

Post n. 6616. *b*. p. 996. insere:

6616. *c*.

In via *Ostiensi* prope tabernam dictam de Mala fide; edidit P. Matranga Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1850. p. 177. n. 4.

Θ . Κ
ΛΟΥΚΙΑ . ΑΝΤΩ
ΝЄΙΝΗ . ΓΥΝΑΙΚΙ
ϹЄΜΝΟΤΑΤΗ . ΖΗ
ϹΑϹΗ . ΕΤΗ . ΙΘ
Τ. ΛΟΥΚΙΟϹ . ΛΑ
ΤΙΝΟϹ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Λουκίᾳ Ἀντωνείνῃ, γυναικὶ σεμνοτάτῃ, ζησάσῃ ἔτη ιθ, Τ. Λούκιος Λατῖνος.

Litterae non exacte traditae videntur.

6616. *d*.

Romae in aula palatii Fiano; edidit Matranga l. c. p. 178. n. 7.

Θ . Κ
ΛοΥΚΙΟΥ . ΓΕ
ΛΛΙΟΥ . ΠΕΤΙΚ
ΙΑΝΟΥ . ΤΥΝΔΑ
ΡΕΙΤΟΥ . ΤΑΦΟΣ
ΕΤΗ . ΒΙΩϹΑΝΤΟϹ
ΚΒ . ΟΝ . ΕΚΗ
ΔΕΥϹΕΝ
ΑΔΕΛΦΟϹ . ϹΥΝΚΛΕΩΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Λουκίου Γελλίου Πετικιανοῦ, Τυνδαρείτου, τάφος, ἔτη βιώσαντος κβ, ὃν ἐκήδευσεν ἀδελφὸς Συνκλέων.

Litterae non exacte traditae videntur. Συνκλέων (a verbo κλέω) nunc nomen est proprium viri, ut Συνναίων in titulo Cyrenensi n. 5146. Matranga putabat esse i. q. συγκλαίων, ut frater non nominatus sit; at, si

hoc statueris, cuinam fratrem censebis συγκλαίειν? An defuncto? De Tyndarita cf. n. 6451.

N. 6641. p. 1002. est ex coemeterio S. Agnetis ediderat etiam Ang. Maius Scriptorr. vett. nova collect. T. V. p. 415. n. 11. litteris minusculis.

N. 6657. p. 1005. *κατὰ κέλευσιν τῆς Δεσποίνης*, i. e. iussu Proserpinae (conf. Pausan. VIII, 37, 3. et inscr. IVSSVPROSERPINAE ap. Orell. n. 1475), interpretatur Cavedonius in litteris, conferri iubens Virgil. Aen. VI, 140 sqq. Quippe Proserpina fingenda defuncto sepulcrum faciendum mandare, ut umbra eius Stygem transmeare possit.

N. 6659. *b*. p. 1006. dixeris in ΙΚΤΟΣ latere nomen liberti.

N. 6659. *c*. p. 1006. videndum ne fuerit potius: Λ. Αὐρήλιος ἀπελεύθερος Κ[ί]σσος, ἱστρί[ω]ν, ἀνέθηκεν, deleta vs. 4. extr. syllaba ΟΣ; ut sensus sit: Λ. Αὐρήλιος, Λουκίου Αὐρηλίου ἀπελεύθερος, Κίσσος. Conf. n. 6665. in his Add.

N. 6665. p. 1007. in contextu litteris minusculis expresso scribendum: Λ. Ἄντιος ἀπελεύθερος Εὐώνυμος βυρσοδέψης, ut sensus sit: Λ. Ἄντιος, Λουκίου Ἀντίου ἀπελεύθερος, Εὐώνυμος. Sic n. 6678. Μεττίῳ ἀπελευθέρῳ Νικηφόρῳ quod est Μεττίῳ, Μεττίου ἀπελευθέρῳ, Νικηφόρῳ.

N. 6671. p. 1008. de nomine Ἴθαρος conf. ad n. 6444. in his Add.

Post n. 6687. p. 1011. insere:

6687. *b*.

Romae in lapide apud Demetrium Diamillam; edidit P. Matranga Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 55. n. 10.

. . . I V S . E V A N D R I . L . S A T V R
. . . . ΙΝΩΙΚΟΥΦΗΠΕΛΕΝΗΣΕΜΑΚΑΙΡΑ
. . . . ΣΟΙΚΟΝΔΕΣΙΙΟΤΕΩΝΕΘΕΤΟ
. . . . ΣΤΙΝΟΡΑΣΣΑΤΥΡΟΙΟΘΑΝΟΝΤΟΣ
. . . ΠΙΣΤΙΣΣΗΣΚΑΤΕΔΥΠΟΛΕΩΣ

C. Iun]ius Evandri l(ibertus) Satur(us).

Ἡ Ῥώμη ξ]είνῳ κούφη πέλεν, ἥ σ[φ]ε μάκαιρα
εὔνων εἰ]ς οἶκον δεσ[π]οτέων ἔθετο.—
ὧν ζῶσαν καὶ μνῆ]στιν ὁρᾷς Σατύροιο θανόντος,
οὕνεκεν οὗ] πίστις σῆς κατέδυ πόλεως.

Dominus monumento in memoriam liberti exstructo alloqui viatorem Romanum videtur. Celebratur fides servis habita a Romanis. Lectio *μνῆστιν* vs. 4. debetur Keilio, qui coniecit *ὧν ἀγαθὴν καὶ μν.*

N. 6697. p. 1013. titulum accuratius edidit Tonini, Rimini avanti il principio dell' era volgare 1848. p. 312. n. 53.:

ꓡ· ΑΥΡ· ꟽΑΡΚΟϹ
ϹЄΒ· ΑΠЄΛЄΥ
ΘЄΡΟϹ· ꟽΝΗ
ꟽΗϹΧΑΡΙΝ

Superne vestigia apparent litterarum ϹΥꟽ, quibus subesse *συμβίῳ* bene monuit Cavedonius in litteris.

N. 6698. p. 1013. inter spurias reiiciendam putavit Marinus Fratr. Arv. p. 659. 821.

N. 6707. p. 1015. prioris Consulis, anni p. Chr. 224. praenomen innotuit ex fragmento Portuensi inscripto APPIOCLIVLIANOET (l. II.) BRVCTCKI SPINOCOS (vide Diar. Arcad. T. XLIV. p. 339. cf. Marini Fratr. Arv. p. 697. Monuit Cavedonius in litteris.

N. 6712. p. 1016. ΜΙΚΟΥ i. e. MICV Cavedonius in litteris bene interpretatur *mecum*, coll. Buonarroti Vetr. p. 113.

N. 6715. p. 1016. habent etiam Lupus Epitaph. Sev. p. 62. et Muratorius missu Ramagginii T. III. p. MCCXCVII. 8. iterumque ex Lupo T. IV. p. MDCCCXXVIII. 3. in Christianis. Et potest sane Christiana esse inscriptio, non tamen ob solum nomen Πίστη.

N. 6716. p. 1016. scribe *feci* (p. fecit). Cavedonius in litteris provocat ad Morcell. Opp. epigr. T. II. p. 102. 104. 290.

N. 6731. p. 1018. vs. 9. *ἡ κρίσις μου* nunc videtur esse i. q. *ἡ περὶ ἐμοῦ κρίσις*, fatalis Parcae sententia. Eo deducit locus n. 5872. *οὐ κρίσει ἐγ Μοιρῶν ἡρπασμένον*. Eodemque modo explicanda formula *κρίσιμος ἡμέρα* n. 3902. *r*.

N. 6738. p. 1020. repetierunt Schiassius (Guida al Mus. p. 123.) et Morcellus (Opp. epigr. T. I. p. 16.), qui habent *ἐπιτελεῖ*, ut Andruccius. Huic lectioni et ego olim fidem habui (Elem. epigr. Gr. p. 335.) et nunc rursus accedit Cavedonius in litteris. Sed nec praesens tempus ex more adhibitum in titulo non metrico, et collocatio vocabulorum insolentior est.

N. 6752. p. 1024. *Σερουΐλιος Φαβιανὸς ὑπατικὸς* fortasse idem est, qui in epitaphiis Latinis Aquileiensibus FABIANVSCOS. audit (Furlanettus Lap. Patav. p. 356 sq. cf. Bullett. Inst. arch. Rom. 1848. p. 106.). Vs. 6. scribendum videtur *φίλῳ καὶ ἑταίρῳ*. Monuit Cavedonius in litteris.

N. 6755. p. 1025. repetiit etiam Orellius Collect. inscrr. Latt. n. 4586. ubi ad apotheosin, de qua diximus, comparari possunt tituli Orelliani n. 4587. 4588.

N. 6756. p. 1025. *Γεωργὸς* scribi posse, ut in epitaphio Christiano e coemeterio Callisti eruto,

quod ipse vidit, coniicit Cavedonius in litteris. Fortasse vere.

N. 6759. p. 1026. citatur ap. Orell. Collect. inscrr. Latt. Vol. II. p. 358. Inscriptio, in qua AR CYNNI, repetita est ap. Murator. p. MDCCXXXVIII. 9. sed utroque loco Muratorius habet ARGVNDI, lectio ARCVNNI est ap. Gor. Etrusc. T. I. p. 177. 174. De nomine Ἄργυννος cf. Keil. Syllog. Inscr. Boeot. p. 46.

N. 6760. p. 1026. in tit. Lat. vs. 10. init. $\overline{\text{VI}}$VIR restituendum esse monuit Cavedonius in litteris, reprehendens Orellium (Collect. inscrr. Latt. n. 2169.), qui vss. 5. 6. *quinque legat.* explicat, quum sit *quinquennalis gratuito.*

N. 6763. p. 1028. Civitas Graeca, quae se συγγενίδα dicit Romanorum, Cavedonio in litteris Andrus videtur esse. Nimirum Andrus condita ab Andro, Anii regis Deli filio, qui necessitudine et affinitate iunctus cum Aenea et Anchise ferebatur (conf. Servium ad Aen. III, 80.). Praeterea idem Q. Glitium Agricolam, quum Publii filius audiat et tempora bene conveniant, coniicit filium esse P. Glitii Galli, qui a Nerone in exilium pulsus Andrum concessit (vide annot. nostr. sub fin.). Satis probabiliter. Ceterum nomen *Glitius* et cognomen *Gallus* Celtibericam gentis illius originem indicare Cavedonio videntur advocanti Steph. Byz. Γλῆτες ἔθνος Ἰβηρικόν. De Glitiis denique patre et filio idem conferri iubet Cardinal. Dipl. Imp. p. 154.

N. 6771. p. 1033. de cultu Leucotheae cf. Car. Hermann. Griech. Monatsk. p. 68. Antiq. sacr. p. 346. Iacobi Wörterb. der griech. u. röm. Mythol. p. 578.

N. 6784. p. 1036. ubi Δωτῷ legimus, C. B. Hasius legebat ΔΩΤΩ (vide H. Steph. Thes. ling. Gr. edit. Didot. s. v. Δωτώ). Fortasse recte. Cf. Pistoth. Tzschirner Commentat. de graecis nominibus in ω exeuntibus, Vratisl. 1851. 4. p. 52.

N. 6806. p. 1046. Keilius monuit edidisse etiam Küttnerum Briefe über Irland, Lips. 1785. 8. p. 344. hoc modo:

ΗΡΑΚΛΕΙ
ΤΥΡΙΩ
ΔΕΟΔΩΡΑ
ΑΡΧΙΕΡΕΑ

quod apographum fere consentit cum Toddiano.